Tom Clancy
Z rozkazu prezidenta

O B S A H

Prezident je mrtev - a v nejnovějším, zcela mimořádném románu Toma Clancyho dopadá na ramena Jacka Ryana doslova veškerá tíha celého světa. Nevím co dělat. Kde vzít nějakou příručku, výcvikový kurs pro tuhle práci? Koho se ptát? Kudy jít?

Čestný dluh Toma Clancyho skončil zatím vůbec nejvíce šokujícím závěrem: Kongres je zničen při společném zasedání; prezident je mrtev, zahynula většina členů Kabinetu a Kongresu, a stejně tak i Nejvyššího soudu a Sboru náčelníků štábů. Zmatený a omámený člověk, který byl pouhých několik minut předtím potvrzen do funkce nového viceprezidenta Spojených států, se dovídá, že je nyní prezidentem. Prezident John Patrick Ryan. A zde začíná román Z rozkazu prezidenta. Ryan byl svolný s tím, že přijme funkci viceprezidenta jen jako dočasnou, na rok, a náhle na jeho bedra padla váha odpovědnosti, kterou nelze ani vyčíslit. Jak řídit vládu bez vlády? Kde vůbec začít? Na Ryana se řítí povinnosti s omračující silou. Musí uklidnit rozrušený a truchlící národ, zmírnit pochyby a nedůvěru světových vůdců, neprodleně zajistit vyšetření tragédie, zařídit hromadný státní pohřeb - a současně se pokusit co nejrychleji sestavit Kabinet a Kongres.

To však není všechno. Teď na něm spočívá mnoho očí, a mnohé z nich nejsou přátelské. V Pekingu, v Teheránu i v dalších světových metropolích včetně Washingtonu jsou lidé, dychtící po tom, aby sáhli po příležitosti všude, kde jen mohou; z nich někteří pociťují vůči Spojeným státům silnou nevraživost - řada z nich, kteří měli s Ryanem co dělat v minulosti, chová hluboké nepřátelství vůči novému prezidentovi samotnému. Brzy se začnou chápat své šance, brzy postaví Ryana před krizi tak velkou, že si ji sám ani nedokáže představit. Tom Clancy již napsal řadu pozoruhodných románů, žádný z nich se však co do aktuálnosti a dramatičnosti nevyrovná knize Z rozkazu prezidenta - románu, plnému výjimečného realismu a složitých zápletek, které jsou autorovým poznávacím znamením, dosvědčujícímu pravdivost slov, která napsal St. Louis Post-Dispatch: "Tenhle člověk dovede fabulovat příběh."

PŘEDMLUVA: ZAČÍNÁ SE ZDE

Musí to být šok z toho okamžiku, uvažoval Ryan. Měl pocit, jako kdyby se rozdvojil. Jedna jeho část hleděla oknem jídelny washingtonské úřadovny CNN a viděla požár, vyrůstající ze zbytků budovy Kapitolu - žluté body, vyskakující z oranžové výhně jako strašidelná kytice květů, která představovala přes tisíc životů, sfouknutých ani ne před hodinou. Ochromení zvítězilo nad žalem, ačkoliv věděl, že žal se také dostaví, tak jako po tvrdém úderu do tváře vždy následuje bolest, nikoli však hned. Opět po něm sáhla smrt ve vší své hrozivé velkoleposti. Viděl ji přicházet, zastavit se, stáhnout se zpátky; a to nejlepší, co se o ní ještě tak dalo říci, bylo, že jeho děti nevěděly, jak blízko předčasnému konci se jejich mladé životy octly. Pro ně to bylo prostě neštěstí, kterému nerozuměly. Nyní byly s matkou, a v její společnosti se budou cítit v bezpečí, zatímco otec je kdesi pryč. Byla to situace, jíž jak on, tak ony bohužel už dávno přivykli. A tak John Patrick Ryan hleděl na to, co zanechala Smrt, a jedna jeho část necítila nic.

Druhá část hleděla na totéž a věděla, že něco musí udělat, a ačkoliv se Jack usilovně snažil uvažovat logicky, logika nevítězila, protože logika nevěděla, co dělat nebo kde začít.

"Pane prezidente..." To byl hlas zvláštní agentky Andrey Priceové.

,Ano?" řekl Ryan, aniž se otočil od okna. Za jeho zády - viděl odraz ve skle - stálo šest dalších tajných agentů s připravenými zbraněmi, aby se nikdo nedostal dovnitř. Za dveřmi musel být nejméně tucet zaměstnanců CNN, kteří se tam shromáždili zčásti z profesionálního zájmu - byli přece novináři - , většinou však z prosté lidské zvědavosti, z pocitu, že stojí tváří v tvář historickému okamžiku. Chtěli vědět, jaké to je být u toho, a tak docela si neuvědomovali, že takovéhle události působí na všechny stejně. Ať už se nepřipravená lidská mysl setká s automobilovou nehodou nebo s náhlým těžkým onemocněním, vždy přestane uvažovat a pokouší se najít smysl nesmyslného - a čím těžší je zkouška, tím těžší je zotavování. Ale lidé, zvyklí jednat v krizových situacích, mají alespoň své postupy, k nimž se mohou uchýlit.

"Pane, musíme vás dopravit do..."

"Kam? Na bezpečné místo? A kde je?" zeptal se Jack, a pak sám sebe potichu pokáral za krutost své otázky. V požářišti půl druhého kilometru odsud zůstalo nejméně dvacet agentů, všichni přátelé mužů a žen stojících v jídelně se svým novým prezidentem. Nemá právo své trudné úvahy přenášet na ně. "Co moje rodina?" otázal se za okamžik.

"Jsou v kasárnách námořní pěchoty, roh Osmé a I, jak jste přikázal, pane."

Ano, je pro ně dobré, když mohou hlásit, že splnili mé příkazy, myslel si Ryan a zvolna přikývl. I pro něj bylo dobré vědět, že jeho příkazy byly splněny. Jednu správnou věc udělal. Dá se na ní stavět?

"Pane, jestli tohle bylo součástí organizované..."

"Nebylo. To takové věci nikdy nejsou, že ne, Andreo?" zeptal se prezident Ryan. Překvapilo ho, jak unaveně jeho hlas zní, a připomněl si, že šok a stres vedou k únavě větší, než jakou způsobí i to nejnamáhavější a nejusilovnější cvičení. Neměl ani sílu na to, aby zatřásl hlavou a pročistil si ji.

"Mohou být," prohlásila důrazně zvláštní agentka Priceová.

Ano, řekl bych, že má pravdu. "Tak jaký je naplánovaný postup pro takovouhle situaci?"

"Mobilní krizové velitelství," odpověděla Priceová; měla na mysli upravený Boeing 747 na letecké základně Andrews. Jack o návrhu chvíli uvažoval, pak se zachmuřil.

"Ne, nemohu od toho utéct. Asi se tam budu muset vrátit." Ukázal na záři požáru. Přece tam patřím, ne?

"Ne, pane, je to příliš nebezpečné."

"Moje místo je tam, Andreo."

Už uvažuje jako politik, pomyslela si Priceová zklamaně.

Ryan viděl výraz jejího obličeje a uvědomil si, že bude muset svá slova vysvětlit. Jako blikající semafor mu v hlavě vyvstala myšlenka na to, co se kdysi učil, a v této chvíli to považoval za jediné, co on jako prezident musí udělat: "Taková je povinnost velitele. Tak mě to učili v Quanticu. Vojáci vás musí vidět, jak děláte svou práci. Musí vědět, že jste s nimi." A já si musím být jist, že tohle je všechno skutečnost, že jsem doopravdy prezidentem.

A je vůbec prezidentem?

Tajná služba si myslela, že ano. Složil přísahu, pronesl ona slavnostní slova, dovolával se božího jména, aby Bůh požehnal jeho snažení, ale všechno se seběhlo příliš rychle a přišlo to příliš brzy. Nebylo to poprvé, kdy John Patrick Ryan ve svém životě zavřel oči a silou vůle se přinutil k tomu, aby se probral ze snu, příliš nepravděpodobného, než aby mohl být skutečností. A přesto, když oči znovu otevřel, oranžová výheň tam dosud byla, i vyrážející žluté plameny. Věděl, že ta přísahu pronesl - dokonce měl i krátký projev, ne? Ale nyní si z něj nedokázal vybavit jediné slovo.

Dáme se do práce, řekl před chvílí. Na to si vzpomínal. Taková věc se říká automaticky. Znamená však něco?

John Ryan zavrtěl hlavou - už jenom to ho stálo velké úsilí - , otočil se od okna a pohlédl na agenty v místnosti.

"Tak tedy - kdo přežil?"

"Ministr obchodu a ministr vnitra," odpověděla zvláštní agentka Priceová, která dostala nejčerstvější informace přes svou osobní vysílačku. "Ministr obchodu je v San Francisku, ministr vnitra v Novém Mexiku. Už jim zavolali, a dopraví je sem někdo od vojenského letectva.

O všechny ostatní kabinetní ministry jsme přišli - a také o ředitele Shawa, všech devět soudců Nejvyššího soudu, náčelníky štábů. Navíc nevíme určitě, kolik členů Kongresu bylo nepřítomných, když se to stalo."

"A paní Durlingová?'

Priceová zavrtěla hlavou. "Nedostala se ven, pane. Jejich děti jsou v Bílém domě."

Jack při téhle zprávě o další tragédii jen smutně pokývl, stiskl rty a zavřel oči při pomyšlení na další povinnost, kterou bude muset osobně vyřídit. Pro děti Rogera Durlinga a Anne Durlingové tohle neštěstí neznamenalo událost veřejného významu; pro ně osobně bylo tragicky prosté: maminka a tatínek zemřeli, a ony jsou nyní sirotci. Jack se s nimi setkával, hovořil s nimi - ta setkání ale většinou nebyla nic víc než úsměv a "Ahoj", jak to člověk dětem někoho jiného říkává; jsou to však skutečné děti s vlastními životy a jmény - až na to, že jejich příjmení jsou to jediné, co jim po rodičích zbylo; obličeje zůstanou zrůzněné šokem a nevěřícností. Jako Jack, i ony se budou pokoušet mrkáním zahnat neodbytnou noční můru, ale pro ně to při jejich věku a zranitelnosti bude mnohem těžší. "Už to vědí?'

"Ano, pane prezidente," odpověděla Priceová. "Dívaly se na televizi, a agenti jim to přece také museli říct. Ještě žijí jejich prarodiče i další členové rodiny. Ty přivedeme také." Nedodala, že i pro tohle existuje opatření, že v operačním středisku Tajné služby, několik bloků od Bílého domu, je kartotéka se zapečetěnou obálkou, v níž jsou příslušné plány pro všechny možné případy; tenhle případ byl pouze jedním z mnoha.

Nyní však zůstaly bez rodičů stovky - ne, tisíce - dětí, ne pouze dvě. Jack musel děti Durlingových nechat zatím stranou. Bylo těžké, také však úlevné zavřít pro tuto chvíli před onou povinností dveře. Znovu pohlédl na agentku Priceovou.

"Takže já jsem teď vlastně celá vláda?"

"Vypadá to tak, pane prezidente. Proto jsme..."

"Proto já musím udělat to, co musím." Jack zamířil ke dveřím, a agenty Tajné služby tak donutil k horečné činnosti. Na chodbě stáli lidé s kamerami. Ryan prošel rovnou kolem nich; čelní vlna dvou agentů razila cestu řadami novinářů, příliš ohromených, než aby se zmohli na víc než na to, že cvakali svými aparáty a chvatně zaměřovali objektivy kamer. Nepadla jediná otázka To je nevídané, říkal si Jack bez úsměvu. Ani ho nenapadlo uvažovat nad tím, jak asi vypadá jeho obličej. Výtah čekal, a za třicet vteřin Jack vystoupil do prostorné vstupní haly. Tam nebyl nikdo kromě agentů, z nichž víc než polovina měla samopaly v pohotovosti, namířené do stropu. Museli přijít odněkud odjinud - bylo jich víc, než na kolik si vzpomínal z doby před dvaceti minutami. Pak si všiml, že venku stojí příslušníci námořní pěchoty; většina z nich neměla v pořádku uniformy, někteří se třásli zimou v červených tričkách nad maskovacími kalhotami.

"Potřebovali jsme tu další bezpečnostní zajištění," vysvětlovala Priceová. "Vyžádala jsem si pomoc z kasáren."

,Jo," přikývl Ryan. Nikdo si nebude myslet, že se pro prezidenta Spojených států nehodí, aby byl v takovéto době obklopen Námořní pěchotou Spojených států. Byly to ještě děti, většina z nich, a na jejich hladkých mladých tvářích nebyly znát vůbec žádné pocity - a to je nebezpečný stav u lidí nosících zbraně; očima sledovali parkoviště jako hlídací psi, zatímco ruce pevně svíraly pušky. Hned za dveřmi stál kapitán a hovořil s jedním z agentů. Když Ryan vyšel, důstojník námořní pěchoty ztuhl v pozoru a zasalutoval. Takže i on si myslí, že je to doopravdy. Ryan pokývl v odpověď a pokynul k nejbližšímu terénnímu hummeru.

"Ke Kapitolu," přikázal stručně a krátce prezident John Patrick Ryan.

Jízda uběhla rychleji, než čekal. Policie uzavřela všechny hlavní ulice kordonem; hasičské vozy už na místo dorazily - pravděpodobně svolány všeobecným poplachem - ať už tam budou dobré k čemukoliv. Prezidentovu kolonu vedl mikrobus - kříženec stejšnu a lehkého nákladního automobilu - , a jeho světla blikala a siréna ječela, zatímco ochranka se potila a pravděpodobně polohlasem společně proklínala bláznovství svého nového "šéfa", jak mezi sebou prezidentům říkali.

Ocas Boeingu 747 zůstal zcela protismyslně neporušený - alespoň tedy směrové kormidlo - a připomínal opeřený konec šípu, pohrouženého do boku mrtvého zvířete. Ryana překvapilo, že oheň dosud hoří. Kapitol byl sice kamenná budova, ale vnitřky stavitelé obložili dřevěnými panely, a bylo tu ohromné množství papíru a jen pánbůh ví, čeho všeho ještě, a to vše se vzdalo a podlehlo horku a kyslíku. Ve vzduchu kroužily vojenské vrtulníky jako můry, a jejich rotory odrážely oranžové světlo ohně zpátky na zem. Všude stály červenobílé hasičské vozy, jejich světla blikala také červeně a bíle, a přibarvovala stoupající kouř a páru. Hasiči pobíhali sem a tam, zem pokrývaly hadice, jako hadi se klikatě táhly ke každému hydrantu v dohledu a dopravovaly vodu k čerpadlům. Mnohé spoje byly netěsné a propouštěly drobné spršky vody, která ve studeném nočním vzduchu rychle mrzla.

Jižní strana Kapitolu byla zničena. Bylo možné rozeznat schody, avšak sloupy a střecha byly pryč, a ze zasedací síně Sněmovny zůstal kráter, skrytý za horním okrajem kamenných kvádrů, které bývaly zdmi; jejich barvu spálil žár, a bělost zčernala sazemi. Na severní straně zůstala zhroucená kopule; některé části si ještě uchovaly tvar, protože během občanské války ji zhotovili ze svářkové oceli. Hasiči teď většinou měli práci tam, kde býval střed budovy. Bezpočet hadic, některé na zemi, jiné namířené z konců výsuvných žebříků a věží, chrlilo vodu v naději, že se podaří ohni zabránit, aby se šířil dál, ačkoliv z místa, odkud se Ryan díval, se nedalo posoudit, s jakým asi úspěchem.

O tom, co se událo, však nejlépe vypovídaly sanitní vozy, celé shluky sanitních vozů; jejich posádky postávaly v hořké nečinnosti, před sebou prázdná, složená nosítka, a kvalifikovaní členové posádek jen tak stáli, protože neměli co na práci, a mohli se jen dívat na bílé ocasní kormidlo s červeným symbolem jeřába, také zčernalým ohněm, stále však ještě rozeznatelným a budicím nenávist. Japonské aerolinie. Válka s Japonskem přece skončila, říkali si všichni. Skončila však? Je tohleto jediný, osamocený a poslední akt vzdoru či pomsty? Nebo snad nějaká ohavně ironická náhoda? Jack si teď náhle připadal, jako když stojí na místě, kde došlo k automobilové nehodě - charakter scény je podobný, avšak rozsah nesmírně odlišný; a kvalifikovaní muži a zeny, kteří na nehodu reagovali tak, jak jim jejich profese přikazovala, byli ve stejné situaci jako při mnoha jiných výjezdech - pro ně už bylo pozdě. Pozdě na to, aby byl oheň zastaven včas. Pozdě na to, aby zachraňovali životy, jak se k tomu zavázali přísahou. Pozdě pro jedny i pro druhé.

Hummer zajel k jihovýchodnímu rohu budovy, hned vedle shluku hasičských vozů, a ještě než Jack stačil vystoupit, znovu ho obklopilo celé družstvo vojáků námořní pěchoty. Jeden z nich, kapitán, otevřel novému prezidentovi dveře.

"Ták kdo to tu má na starosti?" zeptal se Jack agentky Priceové. Teprve teď si uvědomil, jaká je zima.

"Myslím, že některý z hasičů."

"Tak ho najdeme." Jack vykročil ke skupině obsluhující čerpadla. Už se ve svém lehkém vlněném obleku začínal třást. Velitelé budou asi ti s bílými helmami. A také ti v osobních automobilech, jak si vzpomínal ze dnů svého mládí v Baltimoru. Velitelé nejezdí v nákladních autech. Zpozoroval tři červené sedany a zabočil tím směrem.

"Sakra, pane prezidente!" Andrea Priceová na prezidenta doslova zaječela. Ostatní agenti vyběhli, aby se dostali před něj. Vojáci námořní pěchoty se nemohli rozhodnout, zda mají skupinu vést nebo být vzadu. V žádné příručce se o ničem takovém nehovořilo, a všechna pravidla, která měla Tajná služba, jejich šéf právě obrátil naruby. Pak kterýsi agent dostal nápad a pádil k jednomu z nákladních aut se žebříkem. Vrátil se s pláštěm z oboustranně pogumované látky.

"Tohle vás zahřeje, pane," sliboval zvláštní agent Rahman; pomohl Ryanovi do pláště, a z Jacka se tak stal člověk nerozeznatelný mezi stovkami hasičů, pohybujících se sem a tam všude kolem. Priceová na agenta uznale mrkla a kývla - první téměř úlevný okamžik od chvíle, kdy se boeing octl u Kapitolu. To je moc dobré, že si Ryan neuvědomil skutečný důvod, proč těžký plášť dostal, říkala si. Na tenhle okamžik se bude ochranka pamatovat jako na začátek závodu o to, kdo bude mít hlavní slovo, Tajná služba proti prezidentovi Spojených států, obvyklé soupeření mezi prosazováním vlastního já a někým, kdo se chce vší mocí vnutit do přízně.

První velitel, kterého Ryan našel, hovořil do vysílačky a pokoušel se navést své hasiče blíž k plamenům. Nedaleko od něj stál jakýsi člověk v civilu a rukou přidržoval velkou roli papíru, rozloženou na střeše auta. Ryan čekal několik metrů od nich; oba muži rukama přejížděli po papíru doleva a doprava; velitel hovořil do rádia a vydával jeden úsečný rozkaz za druhým.

"A dávejte proboha pozor na ty uvolněný kameny," ukončil velitel Paul Magill svůj poslední příkaz. Pak se otočil a mnul si oči. "Co vy jste ksakru zač?"

"To je prezident," sdělila mu Priceová.

Magill zamrkal. Rychle přejel zrakem všechny ty lidi s automatickými puškami, pak pohlédl zpátky na Ryana. "Tohle je moc zlé," řekl nejprve.

"Dostal se někdo ven?"

Magill zavrtěl hlavou. "Na týhle straně ne. Na druhý straně jsme měli tři, jsou celí potlučení. Máme zato, že byli v šatně předsedy Sněmovny, nebo někde tam kolem, a exploze je pravděpodobně vyhodila oknem ven. Dva zřízenci a jeden od Tajný služby, celí popálení a pomlácení. Prohledáváme to tam - teda, pokoušíme se, ale zatím nic, ani ti, co se neuškvařili - z těch to doslova vycuclo kyslík, asfyxie, víte - to je člověk mrtvej i bez ohně." Paul Magill byl stejně vysoký jako Ryan, byl to však černoch s mohutnou hrudí. Ruce měl poseté velkým bledými skvrnami, které byly svědectvím toho, že někdy v minulosti během své profese bojoval s ohněm hodně zblízka. V jeho ošlehaném obličeji se nyní zračil jen smutek, protože oheň není živý nepřítel, člověk, ale jen nemyslící věc, jež zjizví ty, kteří mají štěstí, a zabije ty ostatní. "Snad budem mít kliku. Pár lidí mohlo třeba zůstat někde v malejch místnostech, za zavřenejma dveřma a tak, pane. Jsou tu miliony všelijakejch pitomejch místností, podle tady těch plánků. Pár lidí bysme mohli dostat živejch. Už jsem to zažil. Ale většina z nich..." Magill jen potřásl hlavou. "Držíme to v lajně, už by se to nemělo nijak moc šířit dál."

"Ze zasedací místnosti nezůstal nikdo?" zeptal se agent Rahman. Moc mu záleželo na tom, aby se dověděl jméno agenta, kterého to vymrštilo ven, ale ptát se by nebylo profesionální. Magill však zavrtěl hlavou.

Nikdo." Zahleděl se do pohasínající výhně a dodal: "Šlo to pěkně fofrem." Znovu zavrtěl hlavou.

"Chci se tam podívat," řekl Jack kvapně, bez rozmýšlení.

Ne," odpověděl Magill okamžitě. "To je moc nebezpečný. Pane, u tohohle požáru velím a pravidla určuju já, jo?"

"Musím se podívat," pronesl Ryan už tišeji. Dva páry očí se setkaly a předávaly si myšlenky. Magillovi se to pořád nechtělo líbit. Znovu se podíval na lidi s puškami a došel k chybnému závěru, že budou na straně tohohle nového prezidenta, jestli je to opravdu prezident. Když přišel povel k výjezdu, Magill se na televizi nedíval.

"Nebude to ale nic pěknýho, pane."

Na Havaji právě zapadlo slunce. Kontradmirál Robert Jackson přistával na základně námořního letectva Barbers Point. Periferním viděním zachytil plně osvětlené hotely na jižním pobřeží Oahu, a mimoděk ho napadlo, kolik to asi teď stojí, když se v některém z nich člověk ubytuje. Od doby, kdy mu bylo něco přes dvacet let, tu nepobýval ani jednou; tenkrát, když byl letcem válečného námořnictva, se o jeden pokoj dělil se dvěma či třemi dalšími, aby ušetřili peníze na návštěvu barů a aby místní děvy mohli ohromovat svým světáctvím. Robbyho stíhací letoun Tomcat dosedl jemně, navzdory dlouhé cestě a třem tankováním ve vzduchu, protože Robby se stále považoval za stíhacího pilota, a tím také za jakéhosi umělce mezi piloty. Stíhačka při dojezdu patřičně zpomalila a pak se stočila doprava na pojížděcí dráhu.

"Tomcat Pět-nula-nula, pokračujte dál na konec..."

"Už jsem tu byl, slečno," odpověděl Jackson s úsměvem a porušil tím pravidla komunikace s věží. Ale je přece admirál, ne? Stíhací pilot a admirál. Kdopak by se staral o pravidla?

"Pět-nula-nula, čeká vás auto."

"Díky." Robby ho viděl, tam, u nejvzdálenějšího hangáru, i námořníka, mávajícího zde obvyklými světelnými naváděcími terči.

"Na vysloužilého pilota to nebylo špatné," poznamenal člověk na zadním sedadle a skládal své mapy i ostatní nepotřebné, přesto však málem životně důležité papíry.

"Vaši pochvalu si budu pamatovat." Takhle ztuhlý jsem nebyl ještě nikdy, přiznal si Jackson v duchu. Poposedl ve svém sedadle. Zadnice mu připadala jako bolestivý kus olova. Jak je to možné, že se ztratí veškerý cit, a bolest zůstane? tázal se sám sebe s lítostivým pousmáním. To je stáří, odpověděl si vzápětí. Pak se ohlásila noha. Artritida, zatraceně. Robby musel Sanchezovi nařídit, aby pro něj obstarali stíhačku. Na to, aby ho z lodi John C. Stennis dopravoval do Pearl Harboru transportní letoun, to bylo příliš daleko, a rozkazy hovořily jasně: Urychlený návrat. Na jejich základě si vypůjčil stíhačku Tomcat, jejíž systém požární ochrany byl momentálně nefunkční, a proto nebyla stíhačka bojeschopná. Vojenské letectvo poskytlo tankery. A tak po sedmi hodinách blahodárného ticha letěl nad Pacifikem ve stíhačce, nepochybně naposledy. Jackson znovu poposedl, když stáčel stíhačku k místu pro zaparkování; odměnou mu byl záchvat křeči v zádech.

"To je vrchní velitel pro oblast Tichomoří?" zeptal se Jackson, když spatřil bíle oděnou postavu vedle modrého automobilu válečného námořnictva.

Byl to opravdu admirál David Seaton, a nestál vzpřímeně, ale opíral se o automobil a jeho prsty se probíraly vzkazy, když Robby vypnul motory a otevřel překryv. Jakýsi námořník předjel se schůdky, takovými, jaké používají mechanici; Robbymu se tak aspoň snáz vystupovalo. Další voják v činné službě - vlastně žena - vytáhla z prostoru pro zavazadla vespod letounu admirálovu brašnu. Zdá se, že někdo tady má naspěch.

"Nastaly nějaké potíže," pronesl Seaton hned, jak se obě Robbyho boty dotkly země.

"Myslel jsem, že jsme vyhráli," odpověděl Jackson a na horkém betonu stojánky se zarazil jako přibitý. I mozek měl unavený. Bude trvat několik minut, než bude zase schopen uvažovat s obvyklou rychlostí, ačkoli instinkty mu říkaly, že se semlelo něco neobvyklého.

"Prezident je mrtvý - a máme nového." Seaton mu podal podložku s papíry. "Je to jeden z vašich přátel. Zatím se vracíme na obranné velitelství Tři."

"Co ksakru..." začal admirál Jackson, když četl první stránku depeší. Jack je nový...?"

"Vy jste nevěděl o tom, že se stal viceprezidentem?"

Jackson zavrtěl hlavou. "Byl jsem zavalený jinými věcmi, než jsem ráno vystoupil z lodi. Svatý Bože," uzavřel Robby a znovu zavrtěl hlavou.

Seaton pokývl. "Ed Kealty se vzdal funkce kvůli tomu sexuálnímu skandálu, a

prezident přemluvil Ryana, aby se do voleb v příštím roce ujal funkce viceprezidenta, Kongres ho stvrdil, ale ještě než Ryan stačil vejít do zasedací síně, vidíte, k čemu došlo. To letadlo vrazilo rovnou doprostředka budovy. Celý Sbor náčelníků štábů je pryč. Nastupují náměstci. Mickey Moore" - armádní generál Michael Moore, místopředseda Sboru náčelníků štábů - "svolává všechny vrchní velitele do Washingtonu. Fofrem a okamžitě. V Hickamu na nás čeká KC-10."

"Stav ohrožení?' zeptal se Jackson. Jeho dosavadním trvalým přidělením, pokud je vůbec nějaké přidělení člověka v uniformě trvalé, bylo zástupce J-3, plánovač číslo dvě ve Sboru náčelníků.

Seaton pokrčil rameny. "Teoreticky je po všem. V Indickém oceánu je klid. Japonci nechali války..."

Jackson větu dokončil. "Ale Amerika to ještě nikdy takhle nedostala."

"Letadlo čeká. Můžete se převléknout na palubě. V téhle chvíli na úpravnosti zevnějšku tak moc nezáleží, Robby."

Jako vždy, svět je rozdělen časem a prostorem, hlavně časem, říkala by si, kdyby měla na takové myšlenky aspoň chvilku čas, ale to měla jen zřídka. Bylo jí přes šedesát, její drobnou postavu sehnuly roky nezištné práce, která byla o to horší, že přicházelo tak málo mladých, kteří by jí umožnili odpočinout si. To není spravedlivé, opravdu ne. Kdysi přišli jiní, a ona zůstala; později se vystřídaly další generace, ona ale zůstává dál. Ze všech sil se snažila tu myšlenku potlačit. Připadala jí nedůstojná; nedůstojná vůči jejímu místu ve světě, a zcela určitě nedůstojná vůči slibu, který před víc než čtyřiceti lety složila před Bohem. Nyní měla o těch slibech pochybnosti, ale nikomu se k nim nepřiznala, ani svému zpovědníkovi ne. To, že o nich nedokázala hovořit, její svědomí trápilo víc než samotné pochybnosti, ačkoliv si matně uvědomovala, že její duchovní by k ní o jejím hříchu - pokud to snad hřích byl - promlouval ohleduplně. A i kdyby to hřích byl, ano, i pak by hovořil ohleduplně. Vždycky tak hovořil, pravděpodobně proto, že podobné pochybnosti měl i on sám, a oba byli ve věku, kdy se člověk ohlíží zpět a uvažuje o tom, co mohlo být, navzdory všemu tomu, čeho dosáhl během produktivního a užitečného života.

Její sestra, beze zbytku stejně nábožensky založená jako ona sama, si zvolila to nejobyčejnější povolání, a nyní byla babičkou, a sestra M. Jean Baptiste se v duchu ptala, jaké to asi je. Ona sama si vybrala už dávno, v mládí, na které si ještě vzpomínala, a jako všechna taková rozhodnutí, i tohle učinila bez náležitého uvážení, jakkoliv bylo samotné rozhodnutí správné. Tehdy se rozhodovala docela jednoduše. Ženy v černém přece požívaly úcty. Z dávného mládí se jí vybavovaly vzpomínky na to, jak viděla vojáky německé okupační armády při setkání zdvořile pokývnout, protože i když vládlo všeobecně rozšířené podezření, že jeptišky pomáhají spojeneckým letcům, a snad dokonce i Židům, kteří se pokoušeli o útěk, bylo také známo, že řád milosrdných sester ošetřuje všechny spravedlivě a jako navzájem sobě rovné, protože Bůh to tak žádá. A kromě toho i Němci potřebovali jejich nemocnici, když byl některý raněn, protože tam člověk měl větší naději než kdekoli jinde. Byla to hrdá tradice, a ačkoliv pýcha je hřích, byl to hřích, který ženy v černém přesto páchaly a říkaly si přitom, že Bůh třeba proti tomu ani nic nemá, protože to byla tradice udržovaná v Jeho svatém jménu. A když přišel pravý čas, učinila své rozhodnutí, a bylo to. Některé její družky odešly, ale doba, která onu volbu ovlivnila rozhodujícím způsobem, byla těžká; v situaci, v jaké se země po válce nacházela, nebylo možné se bez jejích ošetřovatelských schopností obejít, a svět se ještě nezměnil natolik, aby své tužby viděla a pochopila v jejich skutečné podobě. A proto také krátkou dobu uvažovala o tom, že odejde, pak však takové myšlenky odložila a pokračovala ve své práci.

Sestra Jean Baptiste byla kvalifikovaná a zkušená ošetřovatelka. Sem přišla v době, kdy tohle místo dosud patřilo její rodné zemi, a zůstala i poté, když se tento status změnil. V té době konala svou práci stejně dovedně, i přes politické změny, které se jako tornádo přehnaly kolem, konala ji bez ohledu na

to, zda její pacienti byli Afričané nebo Evropané. Ale čtyřicet let, z toho víc než třicet na stejném místě, si vybíralo svou daň.

Ne že by jí už bylo všechno lhostejné. Tak se to docela určitě nedalo říci. Šlo jen o to, že jí je skoro pětašedesát, a to je příliš vysoký věk na to, aby byla ošetřovatelkou s příliš málo pomocníky, když bylo tak často nutné pracovat čtrnáct hodin denně; do toho pár hodin na modlitby, což je dobré pro její duši, ale únavné pro tělo. Když byla mladší, postavu měla robustní, ne-li přímo hranatou, a byla zdravá; nejeden lékař jí říkal sestra Skála, ale lékaři šli svou cestou a ona zůstávala, zůstávala a zůstávala, a i skály zvětrávají. A s únavou přicházely i chyby.

Věděla, čeho se vyvarovat. Člověk nemůže být profesionálním zdravotnickým pracovníkem v Africe a nedávat si pozor, když chce zůstat naživu. Křesťanství se celá staletí pokoušelo usídlit se tu, ale i když na některých místech zapustilo kořeny, na jiných se to nemusí podařit nikdy. Jedním z problémů zde byla sexuální promiskuita, místní zvyklost, která ji při jejím příchodu, před dvěma generacemi, naplňovala hrůzou, která však nyní byla... normální. Ale až příliš často také smrtící. Plná třetina pacientů nemocnice měla to, čemu se místně říkalo "nemoc hubených", a jinde AIDS. Zásady ochrany proti této chorobě byly neměnné, jako vytesané do kamene, a sestra Jean Baptiste jim vyučovala v kurzech. Bylo smutnou pravdou, že, jako při všech morových ranách v dávné minulosti, jediné, co profesionální lékaři mohli s touto kletbou moderní doby dělat, bylo chránit sami sebe.

U tohoto pacienta se AIDS naštěstí nebylo třeba obávat. Osmiletý chlapec byl ještě příliš mladý na to, aby už sexuálně žil. Hezký hoch, dobře stavěný a bystrý, velmi nadaný žák nedaleké katolické školy, a ministrant. Možná, že jednoho dne uposlechne hlasu víry a stane se knězem - pro Afričany to bylo snazší než pro Evropany, protože církev, v tichém respektu vůči africkým zvyklostem, tu kněžím dovolovala ženit se; bylo to tajemství, o kterém ostatní svět sotva věděl. Ale chlapec byl nemocen. Přijali ho teprve před několika hodinami, o půlnoci; přivezl ho autem otec, příjemný člověk, vyšší úředník místní vlády, jenž měl vlastní automobil. Lékař, který měl službu, chlapcovu nemoc diagnostikoval jako mozkovou malárii, ale zápis v dekurzu nebyl obvyklým laboratorním vyšetřením potvrzen. Možná, že se vzorek jeho krve ztratil. Úporné bolesti hlavy, zvracení, třes končetin, ztráta orientace, prudce stoupající horečka. Mozková malárie. Doufala, že tohle už znovu nevypukne. Nemoc se dala léčit, problém však byl lidi k léčení přinutit.

Zbytek oddělení byl v tuto pozdní - ne, vlastně v tuto časnou ranní hodinu, která byla v této části světa příjemná - klidný a tichý. Vzduch byl stejně chladivý, jaký bude během každé z příštích čtyřiadvaceti hodin, tichý, klidný - a takoví byli i pacienti. Momentálně byla chlapcovým největším problémem horečka, a proto z něj sestra stáhla přikrývku a omyla ho houbou. Zdálo se, že se tím jeho neklidné mladé tělo ukonejšilo, a ona ho prohlížela, aby zjistila ostatní příznaky. Doktoři jsou doktoři, a ona pouhá zdravotní sestra - je tu však už hodně dlouho a ví, po čem se dívat. Vlastně toho není moc, až na starý obvaz na chlapcově levé ruce. Jak to, že to tak lékaři nechali být? Sestra Jean Baptiste šla zpátky na inspekční pokoj, kde dřímaly její dvě pomocnice. To, co se chystala dělat, byla jejich práce, ale nemělo smysl budit je. Vrátila se k pacientovi s čerstvými obvazy a dezinfekčním prostředkem. Na infekci si tu člověk musel dávat pozor. Opatrně, pomalu obvaz stáhla a oči jí při tom mžikaly únavou. Spatřila kousnutí, jako od malého psa... nebo od opice. Nad tím překvapeně zamrkala. To může být nebezpečné. Měla by si dojít na inspekční pokoj pro gumové rukavice, ale to znamenalo čtyřicet metrů chůze, a jí nohy zeslábly únavou; navíc pacient odpočíval a jeho ruka ležela nehnutě. Sňala z lahvičky s dezinfekčním prostředkem víčko a opatrně a jemně chlapcovu ruku otočila tak, aby zranění bylo vidět celé. Když druhou rukou zatřepala lahvičkou, trochu kapaliny uniklo kolem palce a stříklo pacientovi na obličej. Chlapec zvedl hlavu a ze spaní kýchl; do vzduchu se rozprskl obláček

drobouckých kapének. Sestra Jean Baptiste se lekla, ale v práci neustala; nalila dezinfekční roztok na chomáček vaty a drobnými doteky ho opatrně nanášela na ránu. Pak nasadila víčko zpátky a lahvičku odložila; teprve potom si hřbetem ruky otřela obličej, aniž si uvědomila, že když pacient kýchl, jeho zraněná paže sebou v její ruce škubla a potřísnila ji krví, a že tu krev měla na ruce, když si přetřela oči. Rukavice by proto nebyly bývaly nic platné - tahle skutečnost by jí však byla poskytla jen chabou útěchu, i kdyby si třeba na celou věc po třech dnech vzpomněla.

Měl jsem zůstat, kde jsem byl, říkal si Jack. Dva zdravotníci ho vedli volnou chodbou u východního schodiště, spolu s houfem příslušníků námořní pěchoty a agentů; všichni stoupali po schodech se zbraněmi v pohotovosti jako v nějaké chmurně humorné scéně; nikdo přitom dost dobře nevěděl, co má dělat. Pak narazili na téměř neprostupnou linii hasičů a hadic rozprašujících vodu; proudy vzduchu hnaly hodně vody zpátky lidem do obličeje; voda studila a její chlad pronikal až do kostí. Zde byl požár utlumen vodní mlhou, a ačkoliv hadice stále ještě máčely všechno kolem, záchranáři se žebříky už mohli bezpečně vkročit do zbytků sněmovny. Člověk ani nemusel být odborníkem, aby věděl, co našli. Žádné zvednuté hlavy, žádná naléhavá gesta, žádné výkřiky. Muži - nebo ženy, to se z téhle vzdálenosti nedalo poznat - si opatrně vybírali cestu, majíce na paměti především vlastní bezpečnost, protože neměl o význam riskovat život kvůli mrtvým.

Dobrotivý Bože, říkal si Ryan. Tady jsou lidé, které znal. Ne pouze Američané. Jack se zadíval na místo, kde se celá část galerie zřítila do hlubiny, kde bývala sněmovna. Galerie pro diplomaty, jestli si správně vzpomíná. Různé vážené osobnosti a jejich rodiny, z nichž Jack mnohé znal, a ti všichni přišli na Kapitol podívat se, jak skládá přísahu. Padá vina za jejich smrt na něj?

Z budovy CNN Ryan odešel, protože cítil, že musí něco udělat a že ví co; nebo si to alespoň namlouval. Teď už si tak jistý nebyl. Šlo mu snad jen o to, aby byl někde jinde? Nebo ho sem vedly stejné pohnutky, jaké vedly i ty lidi zde kolem Kapitolu, tiše postávající jako on, jen přihlížející jako on, a nečinné jako on? Ochromení je neopouštělo. Očekával, že když sem přijde, nalezne tu něco, cosi, čeho se bude moci chopit a přispět nějakým skutkem; objevil však něco zcela jiného, něco, před čím jeho duše v hrůze ustupovala.

‚Je tu zima, pane prezidente. Uhněte aspoň z té zatracené spršky," naléhala Priceová.

"No dobrá." Ryan přikývl a ustoupil zpátky dolů po schodech. Plášť nijak moc nehřál. Ryan se zase chvěl, a doufal, že je to jen zimou.

Kamery televizních štábů se sem dostávaly jen pomalu, ale už tu byly, jak Ryan viděl. Malé přenosné - všechny japonské výroby, všiml si s nespokojeným zamručením - , s malými, silnými reflektory. Jakýmsi způsobem se novinářům podařilo dostat se přes policejní kordony a velitele hasičů. Před každou z kamer stál reportér - ti tři, které viděl, byli všichni muži - s mikrofonem v ruce, snažící se budit dojem, že vědí víc než všichni kolem. Jack si všiml, že směrem, kterým jde, je namířeno několik reflektorů. Lidé v celé zemi a na celém světě ho sledují a očekávají, že bude vědět, co dělat. Jak taková lidé vůbec přišli k představě, že vysocí vládní činitelé jsou bystřejší než jejich rodinný lékař nebo advokát nebo účetní? Jeho mysl zalétla zpátky, k jeho prvnímu týdnu v hodnosti podporučíka námořní pěchoty; instituce, které tehdy sloužil, se také domnívala, že Ryan ví, jak velet četě a vést ji - a seržant, o deset let starší než on, za ním přišel s rodinným problémem v očekávání, že jeho "ppor.", který sám neměl ani manželku, ani děti, bude vědět, co poradit člověku, který má potíže s obojím. Dnes, připomněl si Jack, se taková situace nazývá "výzva vůdčím schopnostem"; tím se chce říci, že člověk nemá žádné vodítko pro to, co má udělat. Ale jsou tu kamery, a on něco udělat musí.

Až na to, že stále ještě žádné vodítko nemá. Přišel sem v naději, že tu najde něco jako katalyzátor pro svou činnost, pro akci, ale čekal ho tu jen

ještě větší pocit bezmoci. A možná, že tu nalezl i otázku.

"Kde je Arnie van Damm?" Arnieho bude potřebovat, naprosto určitě.

"V Domě, pane," odpověděla Priceová; myslela tím Bílý dům.

"No, tak tam jedeme," přikázal Jack.

"Pane," řekla Priceová po chvilce váhání, "to by nemuselo být bezpečné. Kdyby někde bylo..."

"Nemůžu přece utéct, kruci. Nemůžu odletět se svým boeingem. Nemůžu se vytratit do Camp Davidu. Nemůžu se odplazit do nějaké zatracené díry. Copak to nechápete?' Byl víc frustrovaný než rozzlobený. Pravicí ukázal na zbytky budovy Kapitolu. "Tamti lidé jsou mrtví, a já jsem v téhle chvíli vláda, s pomocí boží. A vláda neutíká."

"Tohle podle všeho je prezident Ryan," pronesl moderátor ve svém teplém, suchém studiu. "Pravděpodobně se pokouší vzít do ruky velení záchranným akcím. Ryan není člověk, který by nebyl navyklý na krizi, jak všichni víme."

"Ryana znám šest let," prohlásil starší analytik a úmyslně se nedíval do kamery, aby budil dojem, že lépe placeného moderátora, pokoušejícího se o události referovat, poučuje. Oba byli ve studiu proto, aby komentovali projev prezidenta Durlinga, a o Ryanovi si přečetli veškeré materiály; analytik Ryana vlastně neznal, ačkoliv během posledních několika let na sebe narazili na různých slavnostních večeřích. "Je to pozoruhodně nenápadný pán, ale bezesporu jeden z nejbystřejších lidí ve vládních službách." Takové prohlášení nemohlo projít, aniž by ho někdo zpochybnil. Moderátor Tom se naklonil a hleděl jak na svého kolegu, tak i do kamery.

"Johne, není to ale politik. Nemá za sebou ani žádnou politickou práci, ani zkušenosti. Je to specialista na otázky národní bezpečnosti, a navíc v době, kdy národní bezpečnost už není tím, čím kdysi byla," rozumoval.

Analytiku Johnovi se podařilo spolknout odpověď, jakou si tohle prohlášení tak bohatě zasloužilo. Kdosi jiný odpověď nespolkl.

"Jo, jasně," zabručel Chavez. "A tamto letadlo, co rozbouralo ten dům, tak to byl dovopravdy let Delta, co ztratil směr. Prokrista!" uzavřel svou řeč.

"Dingu, my přece sloužíme velké zemi, chlapče. Kde jinde člověku platí pět melounů ročně za to, aby ze sebe dělal pitomce?" John Clark dopil své pivo. Nemělo smysl jet zpátky do Washingtonu, dokud Mary Pat nezavolá. Nakonec, on je taková včela dělnice, a kolem tu teď budou pobíhat jen samé týpky z nejvyšších pater CIA. A také že už pobíhají. Nebudou k ničemu, ale v takovéhle době leckdo v ledasčem není k ničemu; může jenom vypadat uchvátaně a tvářit se důležitě... a v očích včely dělnice je trubec bez užitku.

Protože toho, co by se dalo veřejnosti ukázat, nebylo moc, televizní stanice znovu pustily pásku s projevem prezidenta Durlinga. Kamery, přenášející živě jednání ve sněmovně, se ovládaly dálkově, a technici záznam zastavovali, aby ukázali přední řadu s vysokými vládními činiteli, a znovu probírali přehled mrtvých: všichni kabinetní ministři, až na dva; členové Sboru náčelníků štábů; ředitelé vyšších agentur; předseda Rady federálních rezerv; ředitel Bill Shaw z FBI; ředitel Úřadu pro řízení a rozpočet; administrátor NASA; všech devět soudců Nejvyššího soudu. Moderátorův hlas uváděl jednotlivá jména a funkce, a páska pokračovala po jednotlivých políčkách až do okamžiku, kdy bylo vidět agenty Tajné služby, jak se ženou do sněmovny, jak přitom prezidenta Durlinga vylekali a způsobili chvilkový zmatek. Hlavy se otáčely, pátraly, kde je nebezpečí, a ti z nich, kterým to myslelo rychleji, se možná podivovali nad přítomností člověka se zbraní na galerii; potom však přišla tři políčka záběru širokoúhlé kamery, jež ukázala rozmazaný obraz bortící se zadní stěny, načež vše zčernalo. Pak se na obrazovce znovu objevili moderátor s komentátorem, zírali do monitorů svých stolních počítačů, pak jeden na druhého, a možná až teď je konečně plně zavalila nesmírnost události, stejně jako trosky budovy pohltily a zavalily bývalého prezidenta.

"Hlavním úkolem prezidenta Ryana bude sestavit novou vládu, jestli to

dokáže," prohlásil analytik John po dlouhé odmlce. "Bože, tolik dobrých mužů a žen... mrtvých..." Také ho napadlo, ze být to před několika lety, než se stal starším analytikem, seděl by v sále i on, spolu s tolika přáteli se stejnou profesí, a konečně se tato událost i v něm náhle přeměnila v šok a ruce pod deskou stolu se mu roztřásly. Byl to však zkušený profesionál a nedopustil, aby se mu třásl hlas; nedokázal však úplně ovládnout svaly v obličeji, který zplihl náhlým hrozným žalem a na obrazovce pod nalíčením zpopelavěl.

"Boží soud," zamumlal devět tisíc kilometrů odtud Mahmúd hadži Darjájí; zvedl dálkové ovládání a vypnul zvuk, aby se zbavil toho planého tlachání.

Boží soud. To sedí, ne? Amerika. Kolos, který způsobil tolik ústrků, bezbožná země bezbožných lidí, na vrcholu své moci, vítěz v tolika střetnutích - je nyní bolestivě zasažen. Jak jinak k tomu mohlo dojít, než z boží vůle? A co jiného to může znamenat, než úradek samotného Boha a Jeho požehnání? Požehnání čemu? uvažoval. Nu, třeba se to vyjasní, až si vše promyslí.

S Ryanem se už jednou setkal; jevil se mu jako zlovolný a povýšenecký člověk - teď však ne. Kamera si ho přitáhla a ukázala člověka křečovitě svírajícího kabát, hlavu otáčející se napravo a nalevo, pootevřená ústa. Ne, teď povýšenecký není. Je ohromený; a to, co se stalo, si neuvědomuje ani tolik, aby měl strach. Byl to výraz, který Mahmúd na lidských tvářích již spatřil. Jak zajímavé.

Stejná slova a stejné obrazy nyní zaplavovaly celý svět, předávány družicemi více než miliardě párů očí, které zprávy sledovaly; lidé, upozorněni na tuhle událost, přepínali vysílací kanály z dopoledních show v některých zemích, a z poledních a večerních show v jiných.

To platilo hlavně pro mocné, pro něž informace byly surovinou, kterou jejich moc potřebovala. Kdesi na jiném místě jeden takový člověk pohlédl na elektronické hodiny na stole vedle televizoru a provedl jednoduchý početní úkon. V Americe končil hrůzyplný den, zatímco tam, kde seděl on, začalo ráno dobře. Okno za jeho stolem poskytovalo výhled na rozsáhlé dlážděné prostranství, vlastně velké náměstí, po němž se křížem krážem pohybovali lidé, hlavně na bicyklech, ačkoliv i počet automobilů, které nyní viděl, byl značný; za posledních několik let se zvýšil desetkrát. Přesto však bicykly zůstávaly hlavním dopravním prostředkem, a to přece není spravedlivé.

Tohle měl v úmyslu změnit, rychle a rozhodně, v historickém měřítku - a on se historií vážně zabýval - , ale jeho plán zmařili hned při samém zrodu Američané. V Boha nevěřil, nevěřil nikdy předtím, a ani nikdy nebude. Ale věřil v Osud. A to, co jeho oči viděly na obrazovce japonského televizoru, osud byl. Osud je jako vrtkavá žena, to ano, říkal si, když sahal po šálku bez ucha, ve kterém měl zelený čaj. Je to jen několik dní, co byl osud Američanům příznivě nakloněn, a teď tohle... Tak co tedy má Osud v úmyslu? Moje vlastní úmysly a potřeby a vůle jsou teď důležitější, říkal si muž. Sáhl po telefonu, pak si to však rozmyslel. Však on brzy zazvoní. Všichni se budou ptát na můj názor a já budu muset mít nějakou odpověď, a proto je teď třeba přemýšlet. Horký čaj ho pálil v ústech, a to bylo dobré. Bude muset být v pohotovosti, a bolest soustředila jeho mysl do nitra, tam, kde důležité úvahy vždycky začínaly.

Ať už se můj plán zhroutil nebo ne, špatný nebyl. To jen moji přitroublí agenti ho prováděli špatně, většinou vinou Osudu a toho, že Osud byl po nějaký čas vůči Američanům štědrý - byl to pěkný plán, říkal si znovu. Ještě bude mít možnost dokázat to. Díky Osudu. Ta myšlenka mu vyloudila na tváři slabý úsměv, a muž zasněným pohledem nahlížel do budoucnosti a dotýkal se jí; to, co viděl, se mu zamlouvalo. Doufal, že telefon se teď nějakou dobu neozve, protože on musí hledět ještě dál, a to se dělá nejlíp, není-li člověk vyrušován. Po chvilce dalšího uvažování došel k poznání, že pravý cíl jeho plánu v podstatě vyšel. Přál si, aby Amerika byla zmrzačena, a to se teď stalo. Ne sice tak, jak si představoval, ale zmrzačená je. A není to takhle snad ještě lepší? ptal se sám sebe.

Ano.

Hra tedy může pokračovat, ne?

Že ten Osud je ale nestálý; takhle si pohrávat s přílivy a odlivy dějin. Není nikomu ani přítelem, ani nepřítelem - nebo ano? Muž si odfrkl. Možná, že Osud má prostě jen smysl pro humor.

Ženiny pocity byly jiné - cítila hněv. Před několika dny přišlo ponížení - hořké ponížení z toho, že jí nějaký cizinec - pouhý bývalý provinciální guvernér! - přikazoval, co její suverénní stát má dělat. Samozřejmě, dávala si tenkrát velký pozor. Všechno se provedlo velmi šikovně. Vláda sama se nepodílela na ničem jiném než na rozsáhlém námořním cvičení na otevřeném moři, a to je samozřejmě volně přístupné pro všechny. Neposílaly se žádné výhružné vzkazy, žádné oficiální demarše, nezaujímala se žádná stanoviska, a přesto Američané - jak zní ta arogantní fráze - "zatřásli klecí"? a požádali, aby se sešla Rada bezpečnosti; na schůzi vlastně nebylo o čem mluvit, protože k žádné oficiální akci nedošlo, a její země nevydala žádné prohlášení. Všechno přece bylo jen cvičení, ne? Mírové cvičení. Samozřejmě, cvičení napomohlo k tomu, že se bojové prostředky Američanů, nasazené proti Japonsku, rozdělily - ale mohla něco takového předem vědět? Samozřejmě, že ne.

V téhle chvíli měla ten dokument před sebou na stole: uváděla se v něm doba, kterou flotila potřebovala k tomu, aby se znovu plně zformovala. Ale ne, zavrtěla hlavou, samotné loďstvo nebude stačit. Ani ona, ani její země teď nemohou jednat osamoceně. Bude potřebovat čas a přátele, a také plány, ale země má také své vlastní potřeby, a její prací je o tyto potřeby pečovat. Není tu od toho, aby přijímala rozkazy od druhých.

Ne.

I ona pila čaj, z jemného porcelánového šálku, s cukrem a s trochou mléka, po anglickém způsobu; byl to produkt prostředí, v němž se narodila, kde žila a kde nabyla vzdělání. To vše, spolu s trpělivostí, ji dovedlo až do tohoto úřadu. Ze všech lidí na celém světě, kteří se dívali na stejný obraz na stejném satelitním kanálu, pravděpodobně jen ona nejlépe pochopila, jaká se tu naskýtá příležitost, lákavá a vyzývavá, o to sladší, že přichází tak brzy po tom, co v téhle úřadovně musela poslouchat čísi diktát. Diktát člověka, který je nyní mrtev. Ta příležitost je příliš dobrá na to, aby se nevyužila.

Ano.

"Tahle situace je vo strach, pane C." Domingo Chavez si mnul oči - byl vzhůru víc hodin, než jeho mozek, popletený cestováním z místa na místo, dokázal spočítat - a pokoušel se uspořádat si myšlenky. Ležel natažený na gauči v obývacím pokoji, zutý, a nohy si položil na kávový stolek. Ženy odešly spát; jednu čekala příští den práce, druhá měla před sebou zkoušku na univerzitě. Té ani nepřišlo na mysl, že škola třeba druhý den vůbec nebude.

"Řekni mi proč, Dingu," přikázal John Clark. Čas, kdy se staral o to, co vědí různé televizní osobnosti, už pominul, a jeho mladší partner se přece připravuje na titul magistra v oboru mezinárodních vztahů.

Chavez hovořil se zavřenýma očima. "V době míru se ještě nikdy nic takovýhleho nestalo. Svět není nijak moc jinej, než byl před tejdnem, Johne. Minulej tejden byl doopravdy složitej. Tu malou válku, do který jsme se dostali, jsme vyhráli, ale svět se moc nezměnil, a my nejsme o nic silnější, než jsme byli tehdy, ne?'

"Příroda se děsí prázdnoty?"

"Tak nějak." Chavez zívl. "Ať se propadnu, jestli jedno takový prázdno nemáme zrovna tady a teď."

"Moc platný tu nejsem, co?" otázal se Jack tichým a ponurým hlasem. Teď na něj všechno dopadlo plnou silou. Stále ještě to tu rudě žhnulo, ačkoliv k nebi teď stoupala spíš pára než dým. Na zřícenou budovu byl smutný pohled. Všude vaky s mrtvolami, ušité z pogumované látky, s poutky na koncích, uprostřed zip. Spousta vaků, a některé už byly i venku, kam je vynášely dvojice hasičů, klikatě sestupující po širokém schodišti kolem kusů rozbitého zdiva. Právě se

svou prací začali, a hned tak nebudou hotovi. Během těch několika minut, po které Jack zaujímal svou nynější funkci, vlastně žádnou mrtvolu neviděl. A pohled na těch několik prvních vaků byl tím horší.

"Ne, pane," odpověděla agentka Priceová; v obličeji měla stejný výraz jako on. "Tohle není nic pro vás."

Já vím," přikývl Ryan a odvrátil zrak.

Nevím kudy kam, říkal si. Kde je nějaká příručka, nějaký návod, jak se tady zachovat? Koho se mám ptát! Kam mám jít?

Nechci dělat prezidenta! křičela Ryanova mysl. Za takovou lacinou myšlenku se Jack v duchu káral, ale na tohle hrozné místo přišel proto, aby ukázal, jak dokáže velet, a před televizními kamerami se promenuje, jako kdyby věděl, co a jak učiní - a tím všem lže. Možná tu lež neníní zle. Je jenom hloupá. Jít za velitelem hasičů a ptát se, jak to jde, jako kdyby si to každý, kdo má oči a pár tříd střední školy, nedokázal spočítat!

Jsem připravený vyslechnout návrhy," řekl Ryan nakonec.

Zvláštní agentka Priceová se zhluboka nadechla a pak splnila skryté představy všech zvláštních agentů Tajné služby Spojených států, sahající až do časů starého Pinkertona. "Pane prezidente, musíte sebrat svých pár... ehm..." - tak daleko přece jen nemohla jít - "potřebujete si dát všechno dohromady. Něco udělat můžete, něco ale ne. Máte také své lidi. Nejdřív si promyslete, kdo to všechno je, a ti ať dělají svou práci. Pak se můžete pustit do toho, co přísluší vám."

"Takže zpátky do Bílého domu?"

"Přesně tam máte telefony, pane prezidente."

"Kdo velí ochrance?"

"Velel jí Andy Walker." Priceová ani nemusela říkat, kde teď Walker je. Ryan na ni pohlédl a učinil své první prezidentské rozhodnutí.

"Právě jste povýšila."

Priceová jen přikývla. "Pojďte za mnou, pane." Agentce udělalo radost, že tenhle prezident, jako všichni ostatní, je schopen naučit se uposlechnout příkazů. Aspoň na nějakou dobu. Ryan neušel ani tři metry; uklouzl na zamrzlé kaluži a upadl. Dva agenti ho zvedli; vypadal přitom tím zranitelnější. Tenhle okamžik zachytil fotograf a obstaral tak na příští týden pro Newsweek snímek na titulní stranu.

Jak vidíte, prezident Ryan nyní opouští Kapitol v automobilu, který vypadá jako vojenské vozidlo, ne jako automobil Tajné služby. Co myslíte, k čemu se chystá?" otázal se moderátor.

"Při vší úctě k němu," pravil komentátor-analytik John, "nepovažuji za pravděpodobné, že to v téhle chvíli ví on sám."

Během následující třetiny vteřiny tento názor oblétl zeměkouli; všichni, přátelé i nepřátelé, ho sdíleli.

Některé věci se teď musí udělat rychle. Ne že by mohl někomu tvrdit, že to jsou ty správné věci - věděl, že správné nejsou - ale dosáhnou-li události určitého stupně významnosti, trochu se zamíchá s pravidly, ne? Jakožto potomek politicky orientované rodiny, jejíž tradice ve službách veřejnosti trvala již několik generací, byl zapojen do veřejného života prakticky od doby, kdy ukončil studia na právnické fakultě, což jinými slovy znamenalo, že po celý život vlastně neměl žádné opravdové zaměstnání. Měl snad trochu zkušeností s ekonomií, pouze však jako uživatel účtu - finanční ředitelé podniků jeho rodiny spravovali celou řadu trustů i balíky cenných papírů dostatečně dovedně, takže se ani neobtěžoval tím, že by se s těmi lidmi setkal jindy, než když se platily daně. Právnickou praxi nikdy neprovozoval - a přesto se mnohokrát podílel na schvalování zákonů. Nikdy nesloužil vlasti jako voják - a přesto se považoval za odborníka na národní bezpečnost. Tomu, aby něco doopravdy dělal, vždycky bránila spousta okolností. Ale v tom, jak vládnout, se vyznal, protože vládnutí byla profese, ve které se pohyboval po celý svůj

aktivní - nedalo se říci "pracovní" - život, a v takovéto době potřebuje země někoho, kdo opravdu ví, jak vládnout. Země se potřebuje zahojit, říkal si Ed Kealty, a o tom také něco věděl.

Proto zvedl telefon a ohlásil se: "Cliffe, tady Ed..."

[1] ZAČÍNÁ SE NYNÍ.

Krizové řídící středisko FBI v pátém poschodí Hooverovy budovy je místnost podivného tvaru, zhruba trojúhelníková a překvapivě malá; vejde se do ní sotva patnáct lidí, a už do sebe narážejí rameny. Šestnáctý byl člověk bez kravaty, v obyčejných šatech - zástupce ředitelova náměstka Daniel E. Murray. Vedoucí směny byl jeho starý přítel, inspektor Pat O'Day, mohutný, hranatý člověk, který měl doma v severní Virgínii koníčka - choval hovězí dobytek; tenhle "kovboj" se narodil a chodil do školy v New Hampshiru, a jeho "koně" byly ušity na zakázku. Držel u ucha telefon. Na krizové středisko v době opravdové krize byla místnost překvapivě tichá. O'Day vzal Murrayův příchod na vědomí krátkým pokývnutím a zvednutím ruky. Nadřízený agent počkal, až O'Day dokončí hovor.

"Co se děje, Pate?"

"Zrovna jsem mluvil se základnou Andrews. Mají pásky se záznamy od radarů. Posílám tam agenty z washingtonské úřadovny, aby si promluvili s osazenstvem věže. Národní úřad pro bezpečnost dopravy tam taky bude mít své lidi, pomohou nám s tím. Podle prvních zpráv se zdá, že tam ta sedmsetsedmačtyřicítka japonských aerolinií vletěla jak kamikadze. V Andrewsu říkají, že pilot oznámil nouzový stav, ohlásil se jako mimořádný let KLM, a vzal to přímo nad jejich drahami, trochu zpomalil nalevo od nich a pak... no..." O'Day pokrčil rameny. "Teď jsou na Kapitolu lidi z washingtonské pobočky, a zahajují vyšetřování. Předpokládám, že tohle se v záznamech povede jako teroristický čin, a z toho budeme právně vycházet."

"Kde je úřadující náměstek?" zeptal se Murray; myslel tím úřadujícího náměstka pro řízení washingtonské úřadovny FBI v Buzzarďs Pointu na řece Potomac.

"V St. Lucia s Angií, na dovolené. Tohle dá Tonymu zabrat." Inspektor ještě cosi zabručel. Tony Caruso odjel teprve před třemi dny. "A plno dalších bude mít taky náročný den. Počet mrtvých bude vysoký, Dane, je to o moc horší než tenkrát v Oklahomě. Vyhlásil jsem všeobecný poplach pro odborníky v soudním lékařství. Při téhle spoušti budeme muset identifikovat spoustu mrtvých podle DNA. A lidi od televize se ptají jak to, že vojenské letectvo dopustilo, aby k tomu došlo." Poslední slova doprovodilo potřesení hlavou. O'Day potřeboval někoho, do koho by se mohl pustit, a televizní komentátoři byli nejlákavějším cílem. Za nějaký čas přijdou na řadu cíle další; Murray i O'Day doufali, že jedním z nich nebude i FBI.

"Ještě něco o tom víme?'

Pat zavrtěl hlavou. "Ne. Bude to chvilku trvat, Dane."

"A Ryan?"

"Byl na Kapitolu, a teď by měl být na cestě do Bílého domu. Brala ho televize. Vypadá dost rozházenej. Naši přátelé od Tajné služby mají taky mizernou noc. Ten chlápek, co jsem s ním před deseti minutama mluvil, se moh' zjevit. Nakonec to ještě skončí právním sporem o to, kdo povede vyšetřování."

"Prima," odfrkl Murray. "Necháme to na ministru spravedlnosti, ať si to přebere..." Ale nebyl žádný ministr spravedlnosti, žádný ministr financí, kterým by mohl zavolat.

Inspektor O'Day si nemusel přebírat nic. Jako řídící agenturu při vyšetřování veškerých útoku na prezidenta určoval Federální zákon Tajnou službu Spojených států. Ale právo vyšetřovat teroristické akce zase jiný zákon dával Federálnímu úřadu pro vyšetřování. Místně platný zákon o vraždách do věci samozřejmě zapojoval také Washingtonskou metropolitní policii. A k tomu Národní úřad pro bezpečnost dopravy - dokud se neprokáže něco jiného, mohlo by to být pouze hrozné letecké neštěstí - , a to byl teprve začátek. Každá z

agentur měla oprávnění i odborné znalosti. Tajná služba, menší než FBI, měla i méně zdrojů, zato však mohla poslat pár vynikajících vyšetřovatelů a několik vynikajících techniků; Úřad pro bezpečnost dopravy toho zase o letadlech věděl víc než kdokoli jiný na světě. Ale řídící agenturou musí být FBI, ne? říkal si Murray. Až na to, že ředitel Bill Shaw je mrtvý, a bez něj nějak mávat klackem...

Ježíši, říkal si Murray. On a Bill spolu chodili do Akademie. Pracovali ve Filadelfii ve stejném týmu jako začínající agenti na ulici, honili bankovní lupiče...

Pat mu četl v obličeji a pokývl. "Nojo, Dane, chce to čas, než se to dá do kupy, co? Rozpárali nás jak rybu, člověče." Podal mu list papíru z bloku s ručně psaným seznamem identifikovaných mrtvých.

Ani nukleární úder by nás takhle tvrdě nezasáhl, uvědomil si Murray, když pročítal seznam. Postupně se vyvíjející krize by poskytla dost času na strategické varování; vysoce postavení lidé by pomalu a v tichosti opustili Washington a odebrali by se na bezpečná místa; mnozí z nich by přežili - tak si to plánovači alespoň představovali - a po úderu by tady existovala jakás takás funkční vláda, která by střepy posbírala. Teď však...

Ryan byl v Bílém domě snad už tisíckrát; na návštěvě, s hlášeními, na důležitých i nedůležitých schůzích, a v poslední době tu pracoval ve své vlastní kanceláři jako poradce pro národní bezpečnost. Tentokrát poprvé nemusel ukazovat identifikační kartu a procházet detektory kovu - vlastně jedním prošel, čistě ze zvyku, ale když se ozval bzučák, šel dál a po inkriminovaných klíčích ani nesáhl. Rozdíl v chování agentů Tajné služby byl ohromující. Jako všechny ostatní, i je ukolébalo důvěrně známé prostředí, a přestože celá země právě dostala další lekci v tom, jak je "bezpečnost" iluzorní, byla ta iluze natolik reálná, že se tihle vycvičení profesionálové cítili zajetí tohoto svého klamu lehčeji. Když průvod vstoupil, pistole zůstaly v pouzdrech, blůzy zůstaly zapnuté a prsa se nadmula dlouhým vdechem.

Vnitřní hlas Jackovi říkal, že tohle je nyní jeho dům, ale neměl moc chuti uvěřit tomu. Prezidenti Bílému domu rádi říkali Národní dům, když chtěli hlasem falešné politické skromnosti popsat místo, kvůli kterému by někteří z nich docela klidně šli i přes hlavy vlastních dětí. Načež tvrdili, že ono místo vlastně ani není nic tak moc zvláštního. Kdyby lži mohly zbarvit stěny, uvažoval Jack, tahle budova by se jmenovala úplně jinak. Byla tu však také její slavná historie, a ta naháněla víc posvátného strachu než malichernost politiky. Zde James Monroe vyhlásil svou Monroeovu doktrínu a poprvé tak vehnal zemi do světa mezinárodní strategie. Zde zemi držel pohromadě čirou silou vůle Lincoln. Zde Teddy Roosevelt udělal z Ameriky opravdového celosvětového hráče, a vyslal svou Velkou bílou flotilu kolem světa, aby se hlásila k Američanství. Zde Teddyho vzdálený bratranec zachránil zemi před vnitřním zmatkem a beznadějí, a potřeboval k tomu jen o málo víc než nosově znějící hlas a do výše zvednutou špičku na cigarety. Zde Eisenhower používal sílu tak dovedně, že si sotvakdo povšiml, že vůbec něco dělá. Zde Kennedy čelil Chruščovovi, a nikomu nevadilo, že tím přitom zakrýval spoustu vlastních hrubých chyb. Reagan zde spřádal plány jak zničit nejnebezpečnějšího nepřítele Ameriky, a to všechno jen proto, aby ho pak obvinili, že většinu času prospal. A co mělo nakonec větší váhu - úspěchy, nebo ona drobná špinavá tajemství, jež měli na svědomí nedokonalí lidé, kteří jen nakrátko překročili hranice svých slabůstek? Ale ony drobné, zdráhavé kroky vytvořily dějiny, které žijí, zatímco na vše ostatní se z větší části zapomnělo - nezapomněli jen šťouraví historikové, kterým prostě nedošlo, že se od lidí nečeká, že budou dokonalí.

Ale dosud to nebyl jeho dům.

Vchod se podobal jakémusi tunelu, ústícímu do Východního křídla, kde měla své pracovny první dáma - ještě před devadesáti minutami Anne Durlingová. Podle zákona byla první dáma soukromou občankou - podivná fikce v případě někoho, kdo měl štáb placených pracovníků - ale ve skutečnosti byly její

funkce často navýsost důležité, jakkoli snad byly neoficiální. Stěny zde připomínaly stěny muzea, ne domova, když procházeli kolem malého sálu, kam se prezident třeba se stovkou blízkých osobních přátel mohl chodit dívat na filmy. Stály tu četné sochy, mnohé z nich od Frederica Remingtona, a obecné pojetí motivů mělo být "čistě" americké. Na obrazech byli předchozí prezidenti, a Ryanův zrak se jich zmocňoval - jejich bezživotné oči jako by na něj shlížely podezřívavě a s pochybnostmi. Všichni ti lidé, které již odvál čas, dobří i špatní, o kterých historici smýšleli dobře nebo špatně, ti všichni na něj shlíželi...

Já jsem historik, říkal si Ryan. Napsal jsem několik knih. Posuzoval jsem činy druhých z bezpečné vzdálenosti jak v čase, tak v prostoru. "Jak to, že jim tohle ušlo? Proč neudělali tamto?' Teď, kdy už je pozdě, jsem moudřejší. Teď jsem zde, a zevnitř to vypadá úplně jinak, přemítal Jack. Zvenčí člověk viděl dovnitř, nejprve se rozhlédl kolem a zachytil všechny informace, analyzoval je, jak míjely kolem, zastavil je, když potřeboval, a dokonce je donutil vrátit se, aby všemu dění lépe porozuměl. Dával si přitom na čas, aby věci správně složil dohromady.

Ale zevnitř se to jevilo úplně jinak. Zde na člověka všechno útočilo přímo, jako vlaky, řítící se jeden za druhým, ze všech směrů najednou, všechny podle svého vlastního jízdního řádu, a poskytující jen malý prostor k manévrování nebo rozmýšlení. Ryan to už pociťoval. Ti lidé na obrazech většinou na tohle místo přišli v době, kdy si mohli dopřát ten přepych, že měli dostatek času na to, aby si rozvážili okolnosti, za kterých byli zvoleni, měli poradce, kterým se dalo důvěřovat, a dobrou vůli i předsevzetí. To byly výhody a přednosti, které on nemá. A historikům přesto stály sotva za víc než za zběžný, stručný odstavec, někdy dokonce za celou stránku, než pisatel pokračoval dál v nemilosrdné analýze.

Jack věděl, že všechno, co řekne nebo udělá, se octne pod drobnohledem historiků - a ne jen počínaje tímto okamžikem. Lidé se nyní budou pídit po informacích o jeho minulosti, o jeho charakteru, o tom, v co věří, o jeho činech, dobrých i zlých. Byl prezidentem od chvíle, kdy letoun udeřil do budovy Kapitolu, a každé vdechnutí od oné chvíle bude zkoumáno v novém a neodpouštějícím světle a uchováno pro příští generace. V jeho každodenním životě nebude existovat soukromí, a ani ve smrti nebude bezpečný před podezřívavě zkoumavými pohledy lidí, kteří nemají ani ponětí, co to znamená už jenom vejít do tohoto rozlehlého obydlí-pracovny-muzea a vědět, že to je vězení na celou věčnost. Mříže možná nejsou vidět, ale právě proto jsou tím skutečnější.

Tolik lidí po téhle práci přímo prahlo, aby pak přišli na to, jak je hrozná a frustrující. Tohle Jack znal ze svého vlastního studia dějin i z toho, že zblízka zažil osudy tří mužů, kteří zaujali místo v Oválné pracovně. Ti sem ale přišli alespoň snad s otevřenýma očima, a za vinu jim lze klást snad jen to, že jejich duch byl menší než jejich ego. Oč horší je to pro Ryana, který po tom, aby se sem dostal, nikdy netoužil? Budou ho snad dějiny kvůli tomu posuzovat laskavěji? Taková naděje stála nanejvýš za pohrdlivé odfrknutí. Ne, do tohoto domu Jack přichází v době, kdy ho země naléhavě potřebuje, a kdyby tomuto naléhání nevyhověl, byl by po všechny časy proklínán jako někdo, kdo hanebně zklamal, třebaže k téhle práci přišel náhodou, odsouzen nyní mrtvým člověkem k tomu, aby dělal něco, po čem dychtil jiný.

Pro agenty Tajné služby to znamenalo, že si mohou nakrátko oddechnout. Mají štěstí, říkal si Ryan; do duše se mu vkradl pocit hořkosti, snad spravedlivý, snad ne. Úkolem agentů je chránit jej a jeho rodinu. Na něm teď spočívá povinnost chránit je a jejich rodiny, i rodiny milionů ostatních.

"Tudy, pane prezidente." Priceová zabočila doleva do chodby v přízemí. Tam se Ryan poprvé setkal s pracovníky Bílého domu, stojícími a čekajícími na svého nového chráněnce, na člověka, jemuž budou sloužit podle svých nejlepších schopností. Jako všichni ostatní, i oni stáli a dívali se a nevěděli, co říci;

očima ho hodnotili a nedávali najevo, co si myslí, ačkoliv si docela určitě budou při nejbližší příležitosti vyměňovat názory v soukromí svých šaten nebo v jídelně. Kravata seděla Jackovi nakřivo v límci, a stále ještě na sobě měl hasičský plášť. Ve vlasech mu zmrzla sprška vody a dodávala jim nezasloužený šedivý vzhled. Teď tála. Jeden člověk z personálu kamsi odběhl; skupina zatím pokračovala dál na západ. Po chvilce se znovu objevil, jako šipka proběhl mezi ochrankou a podal Ryanovi ručník.

"Díky," řekl Jack překvapeně. Okamžik postál a pak si začal osušovat vlasy. Viděl fotografa, jak utíká zpátky, zaměřuje aparát a cvaká jeden snímek za druhým. Tajná služba mu v tom nebránila. To znamená, pomyslel si Ryan, že je to někdo z personálu, oficiální fotograf Bílého domu jehož prací je všechno zaznamenávat. No, to je pěkné; moji vlastní lidé mě špehují! Ale tohle asi není doba vhodná na to, abych nějak zasahoval, říkal si.

Kam jdeme, Andreo?' zeptal se Jack, když míjeli další portréty prezidentů a jejich manželek, shlížejících na něj i na Priceovou.

"Do Oválné pracovny. Myslela jsem..."

"Do Krizového sálu." Ryan se zastavil a stále ještě se utíral ručníkem. "Na pracovnu ještě nejsem připraven, jasné?"

"Samozřejmě, pane prezidente." Na konci široké chodby zabočili doleva, do malého foyeru se stěnami pokrytými lacině vyhlížejícím dřevěným mřížovím, a pak doprava a zase ven, protože z Bílého domu nevede do Západního křídla žádná chodba. Proto mi nikdo neodebral ten plášť, říkal si Jack.

"Kávu," přikázal. Aspoň služba u jídla tu bude dobrá. Jídelnu Bílého domu provozovali stevardi od válečného námořnictva. Jeho první prezidentskou kávu mu servíroval ze stříbrné konvice dojemného šálku námořník, jehož úsměv byl jak profesionální, tak upřímný, a jenž byl, jako všichni ostatní, zvědavý na nového šéfa. Ryan si připadal jako nějaký živočich v zoo. Zajímavý, dokonce fascinující - a jak si na novou klec asi přivykne?

Stejná místnost, jiná židle. Prezidentovo místo u stolu bylo uprostřed, aby se jeho spolupracovníci mohli rozsadit po obou stranách. Ryan usedl celkem nenucené. Nakonec co, je to jenom židle. Všechna takzvaná osidla moci jsou jen pouhé věci, a samotná moc je jen iluze, protože každou moc vždycky doprovázejí povinnosti, a ty jsou závažnější. Moc člověk může vidět a uplatňovat. Povinnosti může jen pociťovat. Povinnosti přicházejí se vzduchem, který v téhle místnosti bez oken náhle jakoby ztěžkl. Jack upíjel kávu krátkými doušky a rozhlížel se kolem. Nástěnné hodiny ukazovaly 11.45 v noci. Už je prezidentem... jak dlouho? Devadesát minut? Je skoro čas, aby jel z domova do... ze svého nového domova... až podle toho, jak bude vypadat provoz.

"Kde je Arnie?"

"Tady jsem, pane prezidente," ohlásil se Arnold van Damm mezi dveřmi. Byl vedoucím kanceláře už dvou prezidentů; nyní dosáhne rekordu všech dob jakožto vedoucí kanceláře třetího. Jeho první prezident s hanbou odstoupil. Druhý je mrtev. Zlomí ten třetí prokletí - nebo to bude do třetice všeho zlého? Dvě úsloví, která se citují stejně často, a přitom se navzájem vylučují. Ryanovy oči se do Arnieho zavrtaly s otázkou, kterou nedokázal vyslovit nahlas. Co mám teď dělat?

"To prohlášení v televizi bylo dobré, celkem správné." Vedoucí prezidentské kanceláře se posadil na druhé straně stolu. Vypadal vyrovnaně a věcně, jako vždy, a Ryan ani neuvažoval nad tím, jaké úsilí takový vzhled asi vyžaduje od člověka, který ztratil víc přátel než Ryan.

"Ani pořádně nevím, co jsem ksakru říkal," odpověděl Jack a pátral v paměti po vzpomínkách, jež se vytratily.

"U nepřipravené věci je to celkem normální," připustil van Damm. "Přesto, nebylo to špatné. Vždycky jsem si říkal, že vaše instinkty jsou v pořádku. Budete je potřebovat."

"Čím začneme?" otázal se Jack.

"Banky, burzovní trhy, všechny federální úřadovny jsou zavřené až do konce

týdne - možná ještě déle. Musíme naplánovat státní pohřeb pro Rogera a Anne. Týdenní státní smutek, vlajky na půl žerdi pravděpodobně na měsíc. Ve sněmovně byla také spoustu velvyslanců. To znamená k tomu všemu ještě tuny různé diplomatické práce navrch. Budeme tomu říkat práce v domácnosti - já vím," řekl van Damm a zvedl ruku. "Promiňte. Nějak se tomu říkat musí."

"Kdo..."

"Máme tady úředníky protokolu, Jacku," zdůraznil van Damm. "Už jsou ve svých doupatech a pracují na tom. Máte celý tým tiskových tajemníků; ti budou připravovat a sestavovat všechna vaše oficiální prohlášení. Budou s vámi chtít mluvit lidé z médií - tedy, tím myslím to, že budete muset vystoupit na veřejnosti. Lidem je třeba dodat jistoty. Musíte nastolit důvěru a víru..."

"Kdy vystoupím?"

"Nejpozději v době ranních televizních show, pro CNN a všechny zpravodajské stanice. Byl bych nejraději, kdyby se šlo před kamery tak do hodiny, ale není to nutné. Můžeme to vyřídit tím, že řekneme, že máte práci. A tu budete mít," slíbil mu Arnie. "Než půjdete do televize, budete si muset projít, co můžete říct a co ne. Novinářům povíme, jaké zákony se vztahují k tomu, na co se smějí a nesmějí zeptat; v případě, jako je tenhle, budou spolupracovat. Řekl bych, že teď máte před sebou asi tak týden laskavého zacházení a hájení, něco jako líbánky s tiskem. Ty budou trvat právě ten týden."

"A potom?" zeptal se Jack.

"Potom jste prezident z boží vůle. A budete muset jako takový jednat, Jacku," řekl van Damm prostě a bezvýrazně. "Tu přísahu jste přece nemusel skládat."

Při těchhle slovech sebou Jackova hlava trhla; koutkem oka zachytil kamenné výrazy ve tvářích agentů Tajné služby. Jejich oči, pozorující nového šéfa, se teď nijak nelišily od očí portrétů na cestě z Východního křídla. Očekávají od něj, že bude jednat správně. Budou ho podporovat, budou ho chránit před druhými i před ním samým. Svou práci ale Jack udělat musí. Nikdo mu nedovolí utéct. Tajná služba ho dokáže chránit před fyzickým nebezpečím. Arnie van Damm se pokusí ochránit ho před politickým nebezpečím. Ostatní personál mu také bude sloužit a chránit ho; bude mu udržovat domácnost, krmit ho, žehlit mu košile a nosit kávu. Ale žádný z nich Ryanovi nedovolí utéct, ani z jeho místa, ani od jeho povinností.

Je to vězení.

A to, co Arnie právě řekl, byla hluboká pravda. Jack přece mohl odmítnout a tu přísahu neskládat - ale ne, opravil se, hledě na leštěnou desku stolu. Pak by byl navěky proklínán jako zbabělec - ne, něco horšího, proklínal by i sám sebe, protože jeho svědomí bylo horším nepřítelem než kdokoli zvenčí. Měl v povaze dívat se do zrcadla a nebýt nijak moc spokojený s tím, co v něm vidí. Ať si o sobě myslel, že je jakkoliv dobrý, nikdy nebyl dost dobrý, protože byl veden - čím? Hodnotami, které mu vštípili rodiče, hodnotami převzatými od těch, kdo ho vzdělávali, od námořní pěchoty, od mnoha lidí, s nimiž se setkal, od bezpočtu nebezpečí, před kterými kdy stál? Všechny ty abstraktní hodnoty - využil on je, nebo ony využily jeho? Co ho přivedlo až sem? Co z něj udělalo to, čím nyní je - a co Jack Patrick Ryan doopravdy je? Zvedl hlavu a rozhlédl se kolem stolu, uvažoval, co si asi oni myslí, že je; jenže ti to nevěděli také. Teď je prezidentem, je tím, kdo vydává rozkazy, které oni budou plnit; je člověkem, jenž bude pronášet projevy, které druzí budou analyzovat, každý jejich odstín, to, zda jsou správné; je člověkem, který bude rozhodovat, čím se Spojené státy stanou, pak bude posuzován a kritizován druhými, kteří by vůbec nedokázali udělat to, proti čemu budou vystupovat. Zde nejde o jeho osobu, jde o náplň práce samotné. Uvnitř všeho dění bude muset stát muž - nebo jednoho dne, a brzy, žena - , který se po zralé úvaze pokusí udělat správnou věc. Před necelou hodinou a půl bylo pro Ryana tou správnou věcí složit přísahu. A snažit se dělat, co může. To, jak ho bude soudit historie, je nakonec mnohem méně důležité než to, jak se bude posuzovat on sám, až se každé

ráno podívá do zrcadla a uvidí v něm něco, s čím nebude nijak moc spokojen. Tím skutečným vězením je a vždycky bude jen on sám.

Sakra.

Velitel Magill přehlédl spáleniště; oheň už dohořel. Jeho lidé ale budou muset dávat pozor. Vždycky jsou ohniska, kde požár uhasila nikoliv voda, nýbrž nedostatek kyslíku, a tam oheň vyčkává, až se mu naskytne příležitost znovu se probudit k životu, a pak překvapí a zahubí ty, kdo nejsou pozorní. Magillovi lidé ale pozorní jsou, a drobná vzplanutí zlovolného živlu nebudou nijak důležitá ve srovnání s tím, co vše tu oheň pohltil. Hasiči už svinovali hadice a některá auta se už vracela do svých základen. Kvůli tomuhle ohni sem velitel stáhl veškeré dostupné síly z celého města, a hodně hasičských vozů teď musel poslat zpátky, aby nějaký nový požár nezůstal bez odpovědi a aby zbytečně neumírali další lidé.

Nyní velitele hasičů obklopovali lidé jiní, všichni oblečení do jednovrstvých vinylových plášťů s velkými žlutými písmeny oznamujícími, kdo jsou. Byl tu oddíl lidí z FBI, další od Tajné služby od Metropolitní policie D.C., z Národního úřadu pro bezpečnost dopravy, z Úřadu pro alkohol, tabák a střelné zbraně při ministerstvu financí, i jeho vlastní vyšetřovatelé; všichni hledali někoho, kdo tu má věci na starosti, aby se mohli domáhat velení pro sebe. Namísto toho, aby se neformálně dohodli a vytvořili svou vlastní velitelskou linii, většinou stáli v semknutých hloučcích a pravděpodobně čekali, až jim někdo řekne, kdo to tu řídí. Magill potřásl hlavou. Tohle už tu bylo.

Mrtvé nyní vynášeli rychleji. Zatím je odváželi do washingtonské zbrojnice, asi půldruhého kilometru severně od Kapitolu, hned vedle železniční trati. Magill vůbec nezáviděl týmu, který měl identifikovat mrtvé, ačkoliv do kráteru - tak teď místu neštěstí v duchu říkal - sám dosud nesestoupil a neviděl, jak je všechno poničené.

"Veliteli?" pronesl hlas za ním. Magill se otočil.

"Jo, copak?"

"Národní úřad pro bezpečnost dopravy. Můžeme začít hledat zařízení se záznamy o letu?" Muž ukázal na ocasní kormidlo. Ačkoliv záď letounu byla všechno možné, jenom ne nedotčená část letounu, dalo se poznat, co to bývalo, a černá skříňka - ve skutečnosti oranžová - bude někde tam. Oblast teď byla celkem vyčištěná. Suť byla většinou vymrštěna směrem k západu, a vyšetřovatelé měli tedy slušné vyhlídky na to, že skříňku brzy najdou.

"No dobrá." Magill přikývl a pokynem vyzval dvojici hasičů, aby skupinu pro vyšetřování neštěstí doprovázela.

"Mohl byste taky říct svým lidem, aby pokud možno co nejméně hýbali se součástmi letadla? Potřebujeme tu událost rekonstruovat, a když budou věci pěkně na místě, hodně to pomůže."

"Lidi - mrtví - mají přednost," pronesl důrazně Magill. Federální úředník přikývl a zašklebil se. Nikdo to tu nemá lehké.

"Chápu." Úředník se odmlčel. Jestli najdete posádku, nehýbejte s nimi, prosím. Zavolejte nás, a my už to vyřídíme. Oukej?"

,Jak je poznáme?"

"Bílé košile, nárameníky s prýmky, a pravděpodobně to budou Japonci."

Mohlo to znít bláznivě, ale neznělo. Magill věděl, že mrtvoly někdy pády letadel přečkají v tom nejneuvěřitelnějším stavu, tak nedotčené, že známky smrtelného poranění rozezná při prvním ohledání jen cvičené oko. Tohle často uvádělo v zoufalství civilisty, kteří obvykle na místo dorazili jako první. Je divné, že lidské tělo se zdá být pevnější a odolnější než život, který v sobě chová. Je v tom určité milosrdenství, protože ti, kdo přežijí, bývají ušetřeni hrůzné povinnosti identifikovat kus spáleného, roztrhaného masa, ale toto milosrdenství je vyváženo krutostí skutečnosti, že je poznán někdo, kdo stejně už nemůže nic říci. Magill potřásl hlavou a poslal jednoho ze starších hasičů, aby ten zvláštní příkaz předal dál.

Hasiči dole už měli zvláštních příkazů i tak dost. Prvořadým úkolem samozřejmě bylo najít a odnést tělo prezidenta Rogera Durlinga. Všechno ostatní musí počkat; byla připravena zvláštní ambulance, jen pro něho. Dokonce i první dáma, Anne Durlingová, bude muset na svého manžela chvilku počkat, už naposledy. Na druhé straně budovy manévroval autojeřáb a zajížděl na místo, z něhož bude moci zvednout kamenné kvádry, které jako otlučené kostky dětské stavebnice zasypaly oblast pódia; v ostrém světle se zdálo, že chybí jen písmena a číslice po stranách kvádrů, aby iluze byla úplná.

Na všechna ministerstva proudili lidé, hlavně vyšší činitelé. Jen zřídka se mohlo stát, aby parkovací místa pro vysoce postavené osobnosti byla o půlnoci zaplněna úplně do posledního, tuhle noc se to však stalo, a ministerstvo zahraničí nebylo výjimkou. Byli přivoláni také členové bezpečnostních složek, protože útok na jednu vládní agenturu byl útokem na všechny, a i když charakter právě tohoto útoku ubíral lidem s ručními zbraněmi na významu a poněkud snižoval důležitost jejich povolání, nijak moc jim to zase nevadilo. Stalo-li se A, výsledkem bylo B, protože kdesi bylo zapsáno, že B je to, co člověk udělá jako reakci na A. Lidé s ručními zbraněmi se dívali jeden na druhého a potřásali hlavami s vědomím, že dostanou zaplacený přesčas, a to je stavělo o stupínek výš nad hlavouny, kteří se přiženou ze svých domovů v Chevy Chase a v předměstské Virgínii, budou pádit vzhůru po schodech a nahoře pak budou jen tak mezi sebou klábosit.

Jeden takový vyhledal své parkovací místo v podzemní garáži, kartou si přivolal zvláštní výtah a vyjel do sedmého poschodí. Od jemu podobných ho odlišovalo to, že na tenhle večer měl skutečný úkol, úkol, který mu vrtal hlavou po celou cestu od Velkých vodopádů až domů. Říkal tomu zkouška odvahy, ačkoliv nazývat to takhle bylo sotva vhodné. Ale co jiného to může být? Edu Kealtymu dlužil za všechno, za své místo ve washingtonské společnosti, za svou kariéru na ministerstvu a za tolik dalších věcí. Země teď potřebuje někoho takového, jako je Ed Kealty. Tak mu to Ed řekl, a svůj návrh vyslovil velmi naléhavě. A to, co teď dělá on, je... co? Slaboučký hlas v autě tomu říkal zrada, ale - ne, tak to není, protože "zrada" je jediný zločin, který definuje samotná Ústava; v ní se popisuje jako "poskytnutí pomoci a útulku" nepřátelům země, a ať Ed Kealty dělá cokoli, nepřítel země přece není.

Nakonec je to všechno otázka loajality; je Kealtyho člověk, stejně jako mnozí jiní. Jejich vztah začal na Harvardu, u piv a při schůzkách s děvčaty ve čtyřech a na víkendech v domě Kealtyho rodiny u moře, v dobrých časech bujného mládí. On byl hostem z řad dělnické třídy, přijímaným v jedné z nejvlivnějších rodin Ameriky - proč? Protože zaujal Edovo mladické oko. Proč ale? Nevěděl, nikdy se neptal, a pravděpodobně se to nikdy nedoví. Tak už to v přátelství chodí. Prostě se to stalo, a jen v Americe se mohlo dítě z dělnické třídy, které se vydrápalo na Harvard na stipendium, stát přítelem synáčka z významné rodiny. Pravděpodobně by si byl vedl dobře i sám. Svou přirozenou inteligenci měl jen a jen od Boha. Byli to jen a jen jeho rodiče, kdo rozvíjení toho daru podporovali a podněcovali, a oni ho naučili způsobům a... a také tomu, co jsou to hodnoty. Při těch vzpomínkách zavřel oči; dveře výtahu se otevřely. Hodnoty. Nu, loajalita je přece jednou z těch hodnot, ne? Bez Edova ochranitelství by se byl dostal nahoru, snad, jakožto zástupce náměstka ministra zahraničí. První slovo bylo z označení, napsaného zlatými písmeny na dveřích jeho kanceláře, už dávno vymazáno. Ve spravedlivém světě by už byl směřoval k tomu, že z jeho titulu zmizí i slovo další, protože není snad on právě tak dobrý v zahraniční politice jako kdokoli jiný na sedmém poschodí? Ano, určitě je, ale vše by asi bylo dopadlo jinak, kdyby nebyl Kealtyho člověkem. A kdyby nebylo večírků, na kterých se setkával s ostatními mocnými tohoto světa a kde se prokonverzoval až na vrchol. A pak - peníze. Nikdy nevzal žádný úplatek, ale přítel Ed mu moudře radil - rady pocházely od Edových vlastních poradců, to však nevadilo - v záležitostech investování, a on si tak vybudoval vlastní finanční nezávislost; jen tak jakoby nic zakoupil

460 čtverečních metrů pozemku s domem u Velkých vodopádů a svého syna poslal na Harvard, ne na stipendium, protože Clifton Rutledge III. byl teď syn někoho, ne pouhý výsledek plodivé síly neznámého dělníka. Veškerá práce, kterou by snad byl mohl vykonat zcela sám o sobě, by nestačila k tomu, aby ho vynesla až sem; loajalita je tedy dluh, ne?

Pro něj - Cliftona Rutledge II. - se tím celá záležitost stala o něco snazší. Ve skutečnosti se v jeho rodném listě uvádělo jméno Clifton Rutledge Junior, ale Jr." nebylo pro člověka jeho postavení - náměstka pro politické záležitosti - to nejvhodnější označení.

Pak už zbývalo pouhé načasování. Sedmé poschodí bylo vždy střeženo, tím spíš nyní. Ale všechny stráže ho znaly, a šlo pouze o to, aby člověk nevypadal jako někdo, kdo se jen tak bezcílně ochomýtá kolem. Sakra, říkal si Rutledge, třeba se to nepodaří, a to by mohl být docela dobře ten úplně nejlepší výsledek - "Lituju, Ede, nebylo to tam..." Snad to není nedůstojná myšlenka? Stál u dveří kanceláře a naslouchal, zda neuslyší kroky, které by odpovídaly rychlosti bušení jeho srdce. Teď budou na poschodí dvě stráže, přecházející každá zvlášť. Na takovémhle místě by ostraha přece jen nemusela být tak přísná. Do budovy ministerstva zahraničí nikdo nemohl vejít bez nějakého důvodu. Návštěvníci přicházející ve dne museli mít doprovod, ať šli kamkoliv; teď v noci to bylo ještě přísnější. Výtahů jezdilo méně. Aby se člověk dostal až nahoru, musel mít kartu, a u výtahů vždycky stál třetí strážný. Proto šlo jen o správné načasování.

Rutledge si na hodinkách porovnal cykly kroků a zjistil, že intervaly jsou pravidelné, v rozmezí deseti vteřin. Dobrá. Musí si jen počkat na příští interval.

"Ahoj, Wally."

"Dobrý večer, pane," odpověděl strážný. "Mizerná noc."

"Můžete pro nás něco udělat?"

"A co, pane?"

"Kávu. Není tu ani jedna sekretářka, co by zapnula kávovar. Mohl byste skočit do bufetu a říct někomu, aby nám sem donesl konvici? Ať ji dají do konferenční místnosti vzadu za halou. Za pár minut máme schůzi."

"Dobrá. Hned?'

"Kdyby to šlo, Wally."

"Jsem tu v pěti minutách, pane Rutledgi." Strážný vykročil dlouhými kroky člověka s pevným cílem, po dvaceti metrech zabočil doprava a zmizel z dohledu.

Rutledge počítal do deseti a vyrazil opačným směrem. Dvojité dveře kanceláře ministra zahraničí nebyly zamčeny. Rutledge prošel prvními, pak druhými a rozsvítil světla. Má tři minuty. Napůl doufal, že dokument nebude zamčený v trezoru Bretta Hansona. V tom případě by prostě neuspěl, protože kombinaci znali jen Brett, dva z jeho asistentů a vedoucí ostrahy. A kombinace byla poplašným zařízením jištěna proti neoprávněné manipulaci. Ale Brett byl gentleman, navíc nedbalý, vždycky jednak důvěřivý, jednak zapomnětlivý, onen typ člověka, který nikdy nezamyká auto a dokonce ani dům, pokud ho k tomu nepřiměje manželka. Jestli je dokument někde tady, pak bude na jednom ze dvou míst. Rutledge vytáhl prostřední zásuvku stolu a našel v ní obvyklou směsici tužek a laciných per - Brett je pořád ztrácel - a svorky na papíry. Uběhla minuta; Rutledge se opatrně prohrabával věcmi na stole. Nic. Už už pocítil úlevu, potom však prozkoumal stolní desku a málem se rozesmál. Přímo na pijáku, zastrčeném pod koženou obrubou, ležela prostá bílá obálka, adresovaná ministru zahraničí, ale beze známky. Rutledge obálku zvedl a držel ji za hrany. Nezalepená. Odklopil chlopeň a vytáhl obsah. Jeden list papíru, dva strojem psané odstavce. A teprve teď Cliffa Rutledge zamrazilo. Až dosud byla celá záležitost teoretická. Mohl obálku klidně vrátit zpátky, zapomenout, že tu byl, zapomenout na telefonický hovor, zapomenout na všechno. Dvě minuty.

Zapsal ji Brett do pošty? Pravděpodobně ne. A zase, byl to gentleman ve všem všudy. Takovým způsobem by Eda neponížil. Ed udělal čestnou věc, když

odstoupil, a Brett by byl na oplátku čestně reagoval, bezpochyby by mu s lítostivým pohledem potřásl rukou, a hotovo. Dvě minuty patnáct vteřin.

Rutledge se rozhodl. Zastrčil dopis do kapsy saka, vykročil ke dveřím, zhasl světla, vrátil se do chodby a zastavil se nedaleko dveří své kanceláře. Pak půl minuty čekal.

"Ahoj, Georgi."

"Buďte zdráv, pane Rutledgi."

"Zrovna jsem poslal Wallyho pro kávu."

"Dobrý nápad, pane. Moc špatná noc. Je to pravda, že..."

Jo, bohužel ano. Bretta to asi zabilo, i s těmi ostatními."

"Kruci."

"Neškodilo by jeho kancelář zamknout. Teď jsem zkusil dveře a..."

"Ano, pane." George Armitage vytáhl svazek klíčů a vybral ten pravý. "Pořád je takový..."

"Já vím," přikývl Rutledge.

"Víte, před čtrnácti dny jsem našel jeho trezor nezamčený. Asi ho jen zavřel a zapomněl otočit kolečkem." Strážný potřásl hlavou. "Asi mu ho ještě nikdo nevyloupil, co?"

"V tom je právě problém se zabezpečením," pronesl chápavě náměstek pro politické záležitosti. "Ti hoši na vysokých postech si nikdy nedávají pozor."

Že to je ale nádhera. Kdo to udělal? Na tu otázku stačila jednoduchá odpověď. Televizní reportéři, kteří neměli nijak moc co jiného na práci, neustále vyzývali své kameramany, aby zabírali ocasní kormidlo. Na ten výsostný znak si vzpomínal docela dobře, protože se před dávnou dobou zúčastnil akce, při které byl vyhozen do vzduchu podobný letoun se znakem rudého jeřába na směrovém kormidle. Teď toho skoro litoval, ale v lítosti mu bránila závist, vyvolaná jeho pojetím toho, co se sluší a patří. Jako jeden z předních světových teroristů - to slovo v duchu používal a v soukromí se tím termínem kochal, ačkoliv jinde ho používat nemohl - si říkal, že takováhle věc měla být spíš jeho dílem, a ne dílem nějakého amatéra. Protože amatér to byl. Amatér, jehož jméno se v pravý čas doví, stejně jako se ho doví každý druhý na světě - z televizního vysílání. Je v tom pořádný kus ironie. Od puberty se věnoval studiu i praxi politického násilí, učil se, přemýšlel, plánoval - a prováděl právě takovéhle činy, nejprve jako jejich účastník, pak jako velitel a vůdce. A teď co? Nějaký amatér ho předehnal, předehnal celý svět tajného odboje, do kterého on patří. Člověka by taková "prohra" skoro uváděla do rozpaků, nebýt její výsledek tak pěkný.

Jeho cvičená mysl probrala všechny možnosti, a s úsudkem byl rychle hotov. Udělal to jediný člověk. Možná dva. Pravděpodobně však jen jeden. Jako vždycky, pokývl se sevřenými rty, jeden člověk se rozhodl zemřít, obětovat se za Myšlenku - ať už tou Myšlenkou bylo cokoliv - a to, co jeho oběť způsobila, je hrozivější než útok armády; v tomhle případě měl onen člověk zvláštní dovednosti a přístup ke zvláštním prostředkům, a obojí jeho Myšlence dobře posloužilo.

Svou roli tu sehrálo štěstí; štěstí tkvělo i v tom, že tenhle husarský kousek byl představením pro jednoho herce. Jeden člověk totiž celou takovou věc snadno udrží v tajnosti. Terorista cosi zamručel. Před podobným problémem vždycky stál i on sám; jen s obtížemi sháněl správné lidi, lidi, kterým se dalo důvěřovat, kteří se nevychloubali nebo se nesvěřili někomu jinému, lidi, kteří sdíleli jeho chápání úkolu, kteří měli jeho kázeň a byli skutečně ochotni riskovat své životy. Posledním měřítkem byla cena, dostatek peněz na to, aby mohli vůbec nějakou novou akci začít; ta cena se kdysi dala stanovit snadno, ale nyní, v měnícím se světě, to bylo stále těžší. Studna, z níž čerpal, vysychala, a nemělo význam zapírat si to. Opravdu oddaných lidí se mu začínalo nedostávat.

On sám, vždycky chytřejší a předvídavější než ostatní, se už účastnil tří

opravdových operací, a ačkoliv jeho ducha ovládala železná vůle vykonat to, co bylo třeba vykonat, nijak žhavě netoužil něco podobného opakovat. Nakonec, je to příliš nebezpečné. Ne že by se bál následků svých činů - až na to, že mrtvý terorista je stejně mrtvý jako jeho oběti, a mrtví už žádnou akci neprovedou. Byl připraven riskovat mučednictví, ale nijak ho nevyhledával. Chce přece vítězit, sklízet plody svého činu, být uznáván jako vítěz, osvoboditel, dobyvatel, být v knihách, které budou číst příští generace, být v nich něčím víc než jen poznámkou pod čarou. Na úspěšnou akci, kterou ve své ložnici sledoval v televizi, bude většina lidí vzpomínat jako na hroznou věc. Ne jako na čin člověka, nýbrž jako na cosi podobného přírodní katastrofě, protože jakkoliv byla ta akce elegantní, neposloužila politickému cíli. A to je právě potíž s činem jediného, byť věci upřímně oddaného mučedníka. Štěstí nestačí. Musí existovat důvod a výsledek. Takhle úspěšný čin zůstane úspěšným jen tehdy, když k něčemu povede. Tenhle zjevně nevedl. A to je zlé. Nestává se často, aby -

Ne; muž sáhl po pomerančovém džusu, pomalu upíjel a pokračoval ve svých úvahách. Nestává se často? Nestalo se to přece ještě nikdy. Je to do značné míry filozofická otázka. Když se zahloubal do historie, mohl uznat, že atentátníci dokázali vlády buď svrhnout, nebo jim alespoň setnout hlavu. Ale tenkrát většinou stačilo odstranit jediného člověka. Moderní svět je však příliš složitý. Zabijte prezidenta nebo ministerského předsedu - a na prázdné místo nastoupí jiný. To se evidentně stalo i v tomto případě. Ale přesto je tenhle případ odlišný. Za tím novým člověkem nestojí žádný Kabinet, jenž by svými rozzlobenými tvářemi naznačoval rozhodnost a kontinuitu. Kdyby se bývalo nachystalo něco ještě většího a důležitějšího, když to letadlo spadlo, pak by tahle nádherná podívaná byla ještě krásnější. Že tomu tak není, s tím se už nedá nic dělat. Ale jako vždycky při takovýchhle událostech, z úspěchu i z nezdaru se dá získat hodně poučení. A to, co teď bude následovat, ať už v duchu nějakého záměru nebo ne, bude velmi, velmi skutečné.

V určitém smyslu to muž bral tragicky. Promeškala se příležitost. Kdyby o tom jen býval věděl. Kdyby tak ten člověk, co to letadlo vedl k jeho poslednímu cíli, byl dal o svém úmyslu nějak vědět! Tak ale přece mučedníci nejednají. Ti blázni musí uvažovat sami, jednat sami a zemřít sami. A úspěch jednoho takového mučedníka může být nakonec vlastně zárodkem nezdaru a zklamání. Nebo ne? To, co tenhle čin s sebou přinesl, tu přece stále je.

"Pane prezidente?" Telefon zvedl agent Tajné služby. Normálně by ho byl vzal někdo od námořnictva, ale ochranka byla stále ještě příliš ohlušena hřmotem událostí, než aby někomu dovolila vejít do zasedací místnosti.

Ryan vytáhl sluchátko z držáku pod stolní deskou. "Ano?"

"Tady je Dan Murray." Jack se málem usmál, když slyšel známý, a k tom ještě přátelský hlas. On a Murray se znali už hodně dlouho. Murray chtěl určitě říci ,Ahoj, Jacku", ale neudělal to - tak důvěrně se nemůže chovat, pokud k tomu nebude vyzván - a i kdyby ho Jack k důvěrnosti vybídl, Murray by se cítil silně nesvůj. Navíc by riskoval, že ho v jeho organizaci budou považovat za patolízala. Další překážka, když člověk chce být normální, uvažoval Jack. I přátelé se teď distancují.

"O co jde, Dane?"

"Mrzí mě, že vás musím obtěžovat, ale potřebujeme, abyste nám pomohl určit, kdo povede vyšetřování. Teď tady po Kapitolu běhá spousta lidí a..."

"Aha, jednotné velení," poznamenal Jack kysele. Ani se nemusel ptát, proč Murray volá jemu. Všichni, kdo by to byli mohli rozhodnout na nižší úrovni, jsou mrtví. "Co o tom říká zákon?"

"Neříká vlastně nic," odpověděl Murray. Rozpačitost v jeho hlase byla zřejmá. Člověka, který kdysi byl jeho přítelem, a ještě jím snad je, nechtěl obtěžovat ani za méně oficiálních okolností. Ale tady šlo o práci, a tu práci bylo nutno vykonat.

"Je to případ souběžné pravomoci?"

"Až do hořkého konce," potvrdil Murray s přikývnutím, které Jack nemohl vidět.

"Říkejme tomu teroristický útok. V tom už máme tradici, ty i já, ne?" poznamenal Jack.

"Ano, jak myslíte, pane."

Pane, říkal si Jack. Sakra. Ale měl jiné starosti. Než odpověděl, přejel pohledem celou místnost.

"Řídící agenturou bude FBI. Všechno bude mít pod palcem. Vyber tam někoho dobrého, a ten ať to řídí."

"Ano, pane."

"Dane?"

"Ano, pane prezidente?"

"Kdo z vedení FBI zůstal naživu?"

"Zástupce ředitele Chuck Floyd. Je v Atlantě, má tam projev a..." Pak tu budou náměstci ředitele, všichni s vyšším postavením než Murray...

"Toho neznám. Tebe ano. Od této chvíle jsi úřadujícím ředitelem FBI, do té doby, než rozhodnu jinak." Ohromení na druhém konci linky Ryan okamžitě vycítil.

"Ale, Jacku, já..."

"Já jsem měl Shawa taky rád, Dane. To místo máš teď ty."

"Ano, pane prezidente."

Ryan položil telefon a vysvětlil, co právě udělal.

První začala s námitkami Priceová. "Pane, každý útok na prezidenta přísluší pod..." Ryan ji přerušil.

"Mají víc prostředků, a někdo musí velet. Tohle chci mít vyřízené co nejrychleji."

"Potřebujeme zvláštní komisi." To mu připomněl Arnie van Damm.

"V čele s kým?" zeptal se prezident. "S členem Nejvyššího soudu? S pár senátory a kongresmany? Murray je profesionál, už dlouhou dobu. Vyberte dobrého - no, kohokoli, nějakého výše postaveného pracovníka Trestního odboru, bude na vyšetřování dozírat. Andreo, vy mi najděte toho nejlepšího vyšetřovatele z Tajné služby, ten bude Murrayovým prvním asistentem. Ale nemůžeme potřebovat nikoho zvenku. Tuhle věc vyřídíme uvnitř. Vyhledáme ty nejlepší lidi a necháme je, ať se do toho dají. Agenturám, které tu práci mají dělat, budeme důvěřovat." Odmlčel se. "A ať se vyšetřování hýbe z místa, ano?'

"Ano, pane prezidente." Agentka Priceová slabě přikývla a Ryan zachytil souhlasný pohled Arnieho van Damma. Možná, že přece jen dělám něco dobře, utěšoval se v duchu Jack. Uspokojení však mělo krátký život. U stěny vzadu v rohu stála řada televizních přístrojů. Všechny teď ukazovaly totéž; prezident zrakem zachytil na všech čtyřech obrazovkách záblesky fotografických přístrojů. Spatřil čtyřnásobný obraz vaku s mrtvým tělem; vak nesli hasiči dolů po schodech západního křídla Kapitolu. Další mrtvola, kterou bude třeba identifikovat - velká či malá, mrtvola muže či ženy, důležitá či ne, to se z pogumovaného plátna nedalo poznat. Byly tu jen napjaté, chladné, smutné tváře hasičů, nesoucích tu zatracenou věc. A ta přilákala také pozornost bezejmenného fotografa od novin s jeho aparátem a bleskem. Ten obraz vtáhl prezidenta zpátky do skutečnosti, od níž se už začínal vzdalovat. Trojici, dva živé a jednoho mrtvého, sledovaly televizní kamery dolů po schodech až k sanitnímu vozu, jehož otevřené dveře nabízely pohled na hromadu dalších takových vaků. Hasiči vak opatrně uložili navrch; profesionálové, prokazující milosrdenství a úctu mrtvému. Pak zamířili zpátky nahoru po schodech pro další. V Krizovém sále se rozhostilo ticho a všechny zraky sledovaly stejnou scénu. Několik hlubokých nadechnutí, oči dosud příliš ocelově chladné nebo příliš šokované, než aby slzely; jedna dvojice očí za druhou se odvracela a zírala do leštěného dubu stolní desky. Zaskřípěl a zacinkal šálek s kávou zvedaný z podšálku. Slabý zvuk ticho ještě zdůraznil, protože nikdo nenacházel

slov, která by zaplnila prázdnotu.

"Co je ještě potřeba udělat?' otázal se Jack. Tíha únavy a vyčerpání z tohoto okamžiku na něj teď tvrdě dopadla. Předchozí zběsilé bušení srdce tváří v tvář smrti, strach o rodinu a bolest nad ztracenými životy si vybíraly svou daň. Připadalo mu, že má hruď prázdnou, paže ho tížily, jako kdyby měl rukávy z olova, a jen s úsilím udržel hlavu vzpřímenou. Bylo 11.35. Měl za sebou den, jenž začal ve 4.10 ráno, den naplněný rozhovory s novináři o práci, kterou vykonával po dobu celých osmi minut před svým náhlým povýšením. Až dosud držel Jacka na nohou prudký příliv adrenalinu, ten však byl teď pryč. Za ty dvě hodiny, po které trval, se Jack nesmírně vyčerpal. Rozhlédl se kolem s důležitou otázkou.

"Kde budu dneska spát?' Tady ne, rozhodl se okamžitě. Nebude spát na lůžku mrtvého, v přikrývkách mrtvého, a jen pár metrů od dětí mrtvého. Musí být u své vlastní rodiny. Musí vidět své děti; pravděpodobně už spí, protože děti zaspí všechno. Musí cítit objetí své ženy, protože to je cosi stálého, a on nedopustí, aby se to někdy změnilo, navzdory víru událostí, pohlcujícímu život, o nějž se Jack nikdy neucházel, ani ho neočekával.

Agenti Tajné služby si vyměnili zmateně nechápavé pohledy. Pak promluvila Andrea Priceová; ujala se tak velení, jak to měla v povaze a nyní i v náplni práce.

"V kasárnách námořní pěchoty? Roh Osmé a I?"

Ryan přikývl. "To bude zatím stačit"

Priceová promluvila do rádiomikrofonu, který měla připevněný ke klopě kabátku. "ŠERMÍŘ odchází. Auta k západnímu vchodu."

Agenti se zvedli. Jako jeden muž si rozepnuli kabáty, a jak procházeli dveřmi, ruce sáhly po pistolích.

"Z postele vás vytáhneme v pět," řekl van Damm a dodal: "A pořádně se vyspěte." Ryanovou odpovědí byl krátký, prázdný pohled. Za dveřmi mu kdosi z personálu přehodil přes ramena kabát - Ryanovi ani nepřišlo na mysl ptát se, čí kabát to je a odkud se vzal. Usadil se do zadního sedadla mikrobusu a ten se okamžitě rozjel, spolu se stejným vozem před sebou a třemi dalšími vzadu. Jack by snad dokázal nedívat se ven, nemohl však utéci před zvuky, protože za okénky z tvrzeného skla dosud kvílely sirény. Ale uhýbat pohledem by v každém případě byla zbabělost. Záře požáru už utuchla a nahradila ji blikající světla pohotovostních vozů kolem Kapitolu; některá z nich se pohybovala, většina však ne. Policie udržovala ulice ve středu města volné a prezidentská kolona automobilů rychle ujížděla na východ. Po deseti minutách dorazila ke kasárnám námořní pěchoty. Zde byli všichni vzhůru, patřičně oblečeni do uniforem, a každý voják na dohled měl pušku nebo pistoli. Salutování bylo řízné.

Velitel Námořní pěchoty sídlil v budově pocházející z počátku devatenáctého století; byla to jedna z mála úředních budov, které Britové při své návštěvě v roce 1814 nespálili. Velitel, vdovec se dvěma dospělými dětmi, zde žil sám až do minulé noci. Teď však byl mrtev, a na zápraží stál plukovník ve vyžehlené polní uniformě, s opaskem s pistolí a s celou četou vojáků rozvinutou kolem domu.

"Pane prezidente, vaše rodina je na palubě a všichni jsou v bezpečí," hlásil plukovník Mark Porter okamžitě. "Kolem domu a v okolí jsme rozmístili rotu s puškami. Další je na cestě."

"A novináři?" otázala se Priceová.

"Ohledně toho nemám žádné rozkazy. Moje rozkazy mi ukládají chránit naše hosty. V okruhu dvou set metrů není nikdo, kdo sem nepatří."

"Díky, plukovníku," řekl Ryan; média mu byla lhostejná. Zamířil ke dveřím. Jakýsi seržant je podržel a zasalutoval tak, jak má příslušník námořní pěchoty salutovat; Ryan pozdrav bezmyšlenkovitě opětoval. Uvnitř mu jakýsi vyšší poddůstojník ukázal nahoru po schodech - i ten zasalutoval, protože byl ve službě. Ryan pochopil, že od těchto chvil nemůže nikam jít sám. Priceová, další agent a dva lidé od námořní pěchoty ho následovali po schodech. Na

chodbě ve druhém poschodí čekali agenti Tajné služby a dalších pět mariňáků. V 11.54 konečně vešel do ložnice; tam seděla jeho manželka.

"Ahoj."

"Ahoj, Jacku." Otočila hlavu. Je to pravda?"

Přikývl, pak se váhavě posadil vedle Cathy. "Co děti?"

"Spějí." Chvíle ticha. "Vlastně ani nevědí, co se děje. Myslím, že takoví jsme tady čtyři," dodala.

"Pět."

"Prezident je mrtvý?" Cathy se otočila a viděla manželovo přikývnutí. "Skoro jsem ho ani neznala."

"Byl to dobrý chlap. Jeho děti jsou v Bílém domě. Taky spějí. Nevěděl jsem, jestli tam ještě můžu být co platný, a tak jsem tady." Ryan si sáhl ke krku a povolil si kravatu. Stálo ho to hodně úsilí. Rozhodl se, že bude líp, když děti nebudou burcovat ze spánku. A stejně by bylo těžké jít tak daleko, až tam, kde měly ložnice.

"A co teď?"

"Musím spát. V pět pro mě přijdou."

"Co budeme dělat?"

"Nevím." Jackovi se podařilo vysvléknout se z obleku; doufal, že nový den přinese některé z odpovědí, které noc nechtěla poskytnout.

[2] PŘED ROZEDNĚNÍM

Dalo se čekat, že budou tak přesní, jak jen podle svých elektronických hodinek dokážou. Ryanovi připadalo, že sotva zavřel oči, a už ho z podušky zvedlo leknutí z tichoučkého zaklepání. Dostavil se krátký okamžik zmatku, jaký přichází při probuzení jinde než ve vlastní posteli. Kde to jsem? První Jackovou souvislou myšlenkou bylo, že se mu zdálo o spoustě věcí. Ale hned v patách téhle myšlenky přišlo poznání, že to nejhorší ze snu zůstává skutečností. Je v cizím místě a ona skutečnost je jediným vysvětlením pro to, jak se v něm octl. Tornádo ho vymrštilo vzhůru do vířící masy zmatku a pak ho složilo sem. Jenže zde není ani Kansas, ani kouzelná země Oz. Snad nejlepší bylo, že když se po pěti či deseti vteřinách zorientoval, zjistil, že ho ani nebolí hlava z nedostatku spánku, ani není nijak unavený. Vyklouzl zpod přikrývek. Jackovy nohy se dotkly podlahy a zamířily ke dřevěným dveřím.

"No jo, jsem vzhůru," oslovil prezident lidi za dveřmi Pak si uvědomil, že pokoj nemá přímý vchod do koupelny a na toaletu, že musí dveře otevřít. Otevřel je tedy.

"Dobré jitro, pane prezidente." Mladý a přičinlivě se tvářící agent mu podal koupací plášť. A zase, tohle byla práce pro ordonanci, ale jediný příslušník námořní pěchoty, kterého na chodbě viděl, měl opasek s pistolí. Jacka napadlo, jestli náhodou nenastal souboj mezi námořní pěchotou a Tajnou službou o to, kdo zde bude mít při ochraně nového vrchního velitele primát. Pak si s úlekem uvědomil, že koupací plášť je jeho vlastní.

"Včera v noci jsme vám pár věcí přivezli," vysvětlil mu agent šeptem. Jiný agent mu podal Cathyin poněkud ošumělý karmínové hnědý domácí kabátek. Takže někdo včera v noci násilně vnikl do jejich domu - určitě, uvědomil si Jack, protože klíče nikomu nedával - a překonal poplašné zařízení, které dal před několika lety instalovat. Bosky odťapal zpátky k lůžku, kabátek tam položil a zamířil zpátky ke dveřím a ven. Třetí agent mu ukázal halou k jiné neobsazené ložnici. Z lůžka s nebesy tam visely čtyři obleky, spolu se čtyřmi košilemi - všechny byly zřejmě čerstvě vyžehlené - a s půltuctem kravat a vším ostatním. Není v tom ani tolik patosu jako spíš zoufalství, říkal si Jack. Všichni věděli, nebo přinejmenším měli představu o tom, co prezident prožívá, a každičkou věc, kterou mohli udělat, aby mu to usnadnili, udělali s uchvátanou dokonalostí. Kdosi dokonce vyleštil do oslnivého lesku tři páry černých bot, jak kázaly předpisy námořní pěchoty. Nikdy předtím takhle krásně nevypadaly, pomyslel si Ryan, když mířil do koupelny - kde samozřejmě našel všechny své věci, dokonce i kostku mýdla, jaké obvykle používal. Hned vedle ležely

prostředky na ošetření pleti, které používala Cathy. Nikdo si nemyslel, že být prezidentem je jednoduché a snadné, a nyní Jacka obklopovali lidé zarputile odhodlaní odstranit i tu sebemenší starost, která by ho mohla potkat.

Teplá sprcha mu uvolnila svaly a zamlžila zrcadlo parou. Všechno se jevilo mnohem lepší, když se oholil. Obvyklé drobné ranní mechanické úkony skončil v 5.20 a sešel dolů po schodech. Venku, jak viděl oknem, stála na obdélníkovém nádvoří stráž, sevřený oddíl námořní pěchoty, v maskovacích uniformách; dech vojáků se srážel v obláčcích páry. Ti uvnitř budovy se postavili do pozoru, když kolem nich procházel. On a jeho rodina se možná pár hodin prospali, ostatní však ne. Tohle si budu muset pamatovat, říkal si Jack cestou do kuchyně, z níž se linuly lákavé vůně.

"Na palubě - pozor!" Hlas poddůstojníka, seržanta námořní pěchoty, byl tlumený, z ohledu na spící děti nahoře, a Ryanovi se poprvé od předchozí noci podařil úsměv.

"Pohov, námořní pěchoto." Zamířil ke konvici s kávou, ale předběhla ho desátnice. Do šálku Přidala správné množství smetany a cukru - zase, někdo se vynasnažil - a pak mu ho podala.

"Pracovní štáb je v jídelně, pane," oznámil mu seržant.

"Děkuji." Prezident Ryan tam vykročil.

Únava nijak nepřidala jeho lidem na vzhledu, a Jacka se nakrátko zmocnil pocit viny za sprchou osvěžený obličej. Pak spatřil hromadu dokumentů, které připravili.

"Dobré jitro, pane prezidente," pozdravila ho agentka Priceová. Všichni se začali zvedat ze židlí; Ryan je mávnutím ruky vyzval, aby si zase sedli, a ukázal na Murraye.

"Dane," začal prezident, "tak co jsme se dověděli?"

"Asi před dvěma hodinami se našlo pilotovo tělo. Identifikace je pozitivní. Jmenoval se Sató, jak se předpokládalo. Velmi zkušený pilot. Druhého pilota ještě hledáme." Murray se odmlčel. "Pilotovo tělo zkoumáme, jestli v sobě neměl nějaké drogy, ale kdyby se nějaké našly, bylo by to dost překvapivé. Národní úřad pro bezpečnost dopravy má záznam hovorů z letu - našel se někdy kolem čtvrté, a teď ho studují. Objevili jsme přes dvě stě mrtvých..."

"A prezident Durling?"

Priceová dotaz vyřídila zavrtěním hlavou. "Toho ještě nenalezli. Ta část budovy - no, je to úplná spoušť, a tak se rozhodli počkat na denní světlo."

"Přežil někdo?"

Jen tři lidé, o kterých víme, že v té části budovy byli, když do ní letadlo narazilo."

"Oukej." I Ryan zavrtěl hlavou. Tahle informace byla důležitá, ale irelevantní. "Máme ještě něco dalšího důležitého?'

Murray nahlédl do svých poznámek. "Letadlo letělo z Mezinárodního letiště ve Vancouveru. Pilot vypsal falešný letový plán do Heathrow v Londýně, zamířil na východ, kanadský vzdušný prostor opustil v 7.51 místního času. Všechno jako obyčejně. Domníváme se, že pilot letěl nějakou dobu přímo, pak změnil kurs a zamířil na jihovýchod na D.C. Potom oklamal pracovníky řídící věže a dostal se sem."

"Jak je oklamal?"

Murray pokývl na kohosi, koho Ryan neznal. "Pane prezidente, jsem Ed Hutchins z Národního úřadu pro bezpečnost dopravy. Není to nic těžkého. Hlásil se jako smluvní let KLM do Orlanda. Pak ohlásil stav nouze. Když dojde k havarijní situaci, mají naši lidé nacvičeno, jak letoun dostat co nejdřív na zem. Stáli jsme proti chlapovi, který znal ty správné finty. Neexistuje způsob, jak by tomu byl vůbec někdo dokázal zabránit," skončil, jako by se hájil.

"Na páskách je jen jeden hlas," poznamenal Murray.

"No," pokračoval Hutchins, "máme také pásky se záznamy od radarů. Předstíral, že má potíže s řízením, požádal o nouzový vektor na Andrews a

dostal, co potřeboval. Z Andrewsu je to ke Kapitolu sotva minuta letu."

Jeden z našich na něj odpálil raketu," poznamenala Priceová s poněkud posmutnělou hrdostí.

Hutchins jen bezmocně a odevzdaně potřásl hlavou. Bylo to gesto jako dělané pro dnešní washingtonské ráno. "Proti něčemu tak velkému to bylo jako když plivne papírovou kuličku."

"Máme něco z Japonska?'

"Celá země je v šoku." To pronesl Scott Adler, vysoký činitel ministerstva zahraničí a jeden z Ryanových přátel. "Hned jak jste šel spát, volal japonský premiér. On sám měl taky špatný týden a asi je rád, že je zase zpátky v úřadě. Chce se přijít osobně omluvit. Řekl jsem mu, že se ještě vrátíme k..."

"Řekněte mu ano."

"To myslíte vážně, Jacku?" zeptal se Arnie van Damm.

"Myslí si snad někdo z vás, že to byl úmyslný, uvážený, vládou schválený čin?" odpověděl Ryan otázkou.

"To nevíme." Priceová reagovala první.

"Na palubě letadla nebyly žádné výbušniny," zdůraznil Dan Murray. "Kdyby byly..."

"Nebyl bych já tady." Ryan dopil kávu. Desátnice mu ihned dolila. "Tohle nakonec skončí u jednoho nebo dvou cvoků, tak jak to dopadá vždycky."

Hutchins váhavě přikývl na souhlas. "Výbušniny jsou lehké. Když se uváží nosnost sedmsetsedmačtyřicítek, tu akci by nijak neohrozilo ani pár tun - a následky by byly nedozírné. Šlo o přímý náraz zpředu. Ostatní poškození způsobil náklad paliva - letadlo ho mělo takových osmdesát tun. To bylo hodně," uzavřel Hutchins svou řeč. Havárie letadel vyšetřoval už téměř třicet let.

"Na závěry je ještě příliš brzy," varovala Priceová.

"Co myslíte vy, Scotte?"

Jestli to bylo - kruci," Adler potřásl hlavou. "Nejedná se o akci japonské vlády. Ta je z toho celá vedle. Noviny volají po hlavách těch, co ji do toho maléru dostali, a ministerský předseda Koga málem do telefonu brečel. Řekněme to takhle - jestli ten atentát někdo naplánoval, Japonci nám to zjistí."

Jejich představy o náležitém postupu se nedrží tak přísně pravidel jako naše," dodal Murray. "Andrea má pravdu. Na závěry je ještě moc brzy, ale všechno zatím ukazuje na náhodný čin, ne na čin plánovaný." Murray se na chvíli odmlčel. "A kromě toho, víme přece, že Japonci vyvíjeli nukleární zbraně, na to nezapomínejte." Při téhle připomínce stydla i káva.

Mrtvolu objevil pod houštím hasič, když přemísťoval u zdi západního průčelí žebřík. Měl za sebou sedm hodin služby bez přestávky a byl už celý ztuhlý zimou. Člověku stačí prožít jen určitou dávku hrůzy, než se jeho mysl začne dívat na mrtvoly a kusy těl jako na pouhé věci. Snad by jím byly otřásly zbytky dítěte, třeba i zvlášť krásné ženy, protože tenhle hasič byl dosud mladý a svobodný, ale mrtvola, na kterou náhodně stoupl, nebyla ani to, ani ono. Torzo nemělo hlavu a chyběly mu části obou nohou, šlo však zcela zřejmě o tělo muže; na sobě měl rozcupované zbytky bílé košile s nárameníky. Na každém tři prýmky. Hasič uvažoval, co asi označují, byl však příliš unavený, než aby nějak moc přemýšlel. Otočil se a zamával na svého velitele; ten zase poklepal na paži ženě, oblečené do větrovky s nápisem FBI.

Agentka přikročila blíž; upíjela z plastikového kelímku kávu a toužila po cigaretě - ve vzduchu se tu ale vznáší ještě moc dýmu ze spáleniště, žehrala v duchu.

"Tohohle jsem teď našel. Divný místo, ale..."

Jo, divné." Agentka zvedla aparát a udělala pár snímků; na políčkách filmu se elektronicky zaznamená přesný čas. Pak vyňala z kapsy poznámkový blok a zapsala si místo nálezu mrtvého číslo čtyři podle svého seznamu. V oblasti, kterou měla na starosti, se moc mrtvých nenašlo. Místo si ještě označí několika plastovými tyčemi a žlutou páskou; začala psát visačku. "Můžete ho

obrátit."

Pod tělem ležel kus plochého skla nepravidelného tvaru - nebo sklu podobný kus umělé hmoty. Agentka udělala další snímek; v hledáčku věci vypadaly poněkud zajímavěji, než se jevily prostému oku. Pohled nahoru ukázal mezeru v mramorovém zábradlí. Další pohled kolem odhalil spoustu malých kovových předmětů, které agentka před hodinou označila jako části letounu a které přivábily pozornost vyšetřovatele Národního úřadu pro bezpečnost dopravy, jenž se teď radil s tímtéž důstojníkem hasičů, se kterým se radil před minutou. Agentka musela třikrát zamávat, než si jí vyšetřovatel všiml.

"Co je?" Úředník Národního úřadu pro bezpečnost dopravy si čistil kapesníkem brýle.

Agentka ukázala prstem. "Podívejte se na tu košili."

"Člen posádky," řekl, když si brýle zase nasadil. "Možná pilot. Co je tohle?" Teď zase ukázal prstem on.

Spatřila cosi podivného. V bílé košili uniformy byla hned napravo u kapsy díra, lemovaná narudle rezavou skvrnou. Agentka u skvrny přidržela baterku; ukázalo se, že skvrna je zaschlá. Teplota teď byla asi sedm stupňů pod nulou. Tělo bylo do tohoto drsného prostředí vrženo v okamžiku nárazu; krev kolem pahýlu krku byla zmrzlá a měla nachově rudou barvu, připomínající přízračný švestkový šerbet. Krev na košili však zaschla dřív, než stačila zmrznout.

"Už tím tělem nehýbejte," řekla hasičovi. Jako většina agentů FBI i ona bývala místní policistkou, než se ucházela o místo ve federálním úřadě. Obličej jí zbledl, to však bylo zimou.

"Vy jste u vyšetřování havárie poprvé?' zeptal se člověk z Národního úřadu pro bezpečnost dopravy, jenž si bledost jejího obličeje špatně vyložil.

Přikývla. "Ano, ale není to moje první vražda." S těmi slovy zapnula přenosnou rádiovysílačku a zavolala svého nadřízeného. Pro tuhle mrtvolu potřebovala skupinu pro vyšetřování vražd a kriminalistickou laboratoř.

Od všech vlád na světě přicházely telegramy, většinou dlouhé, a všechny se musely přečíst - tedy alespoň ty, které přišly z významných zemí. Togo může samozřejmě počkat.

"Ministři obchodu a vnitra jsou už ve městě, čekají na schůzi Kabinetu, a jsou s nimi i všichni poslanci," hlásil van Damm; Ryan zatím listoval hlášeními a pokoušel se číst i poslouchat zároveň. "Sbor náčelníků, všichni náměstci i vrchní velení loďstva se shromáždili, aby projednali národní bezpeč..."

"Co Výbor pro ohrožení?" zeptal se Jack, aniž zvedl oči od papírů. Až do včerejška byl Durlingovým poradcem pro národní bezpečnost, a svět se za čtyřiadvacet hodin sotva změnil.

Odpovědi se ujal Scott Adler. "S těmi je to zařízené."

"Washington je hodně vylidněný," řekl Murray. "Rádio a televize vyzvaly lidi, aby zůstali doma, kromě základních služeb. Národní garda D.C. je venku. Potřebujeme na Kapitolu někoho, kdo není úplně zmrzlý, a Národní garda je vojensko-policejní organizace. Mohla by být užitečná. A kromě toho, hasiči toho už mají určitě dost."

"Kdy asi tak budeme mít z vyšetřování nějaké solidní informace?" zeptal se prezident.

"To se nedá říct, Ja-pane - "

Ryan vzhlédl od úředního telegramu z Belgie. "Jak dlouho už se známe, Dane? Nejsem přece bůh, jo? Když mi tu a tam řekneš jménem, nikdo tě za to nezastřelí."

Teď bylo na Murrayovi, aby se usmál. "No tak jo. Takže - to se při žádném větším vyšetřování nedá určit. Mraky se protrhají, dřív nebo později, ale protrhají se," sliboval Dan. "Máme tam skupinu dobrých vyšetřovatelů."

"Co mám říct novinářům?' Jack si mnul oči, již unavené čtením. Možná, že nakonec přece jen potřebuje brýle, Cathy má asi pravdu. Před sebou měl list papíru s vytištěným rozvrhem svých ranních vystoupení v televizi na kanálech

vybraných losem. CNN v 7.08, CBS v 7.20, NBC v 7.35, ABC v 7.50, Fox v 8.08, všechna v Rooseveltově salonku v Bílém domě; již se tam instalovaly kamery. Kdosi rozhodl, že formální projev by byl příliš náročný, a v této situaci pro Ryana i nenáležitý, dokud nebude mít nějaké podstatné sdělení. Bude to tedy jen klidné, důstojné a hlavně osobně důvěrné představení sebe sama lidem, kteří přitom čtou noviny a pijí svou ranní kávu.

"Budou vám klást jen zdrženlivé dotazy. To už je zařízené," ujistil van Damm prezidenta. "Odpovězte na ně. Mluvte pomalu, zřetelně. Snažte se vypadat co nejvíc uvolněný. Nic dramatického, lidi to neočekávají. Chtějí vědět, že se někdo ujal úřadu, že odpovídá na telefony a tak. Vědí, že je moc brzo na to, abyste mohl říct nebo udělat něco rozhodujícího."

"Co Rogerovy děti?"

"Asi ještě spějí. Zbylí členové rodiny jsou teď v Bílém domě."

Prezident přikývl aniž zvedl oči. Bylo těžké čelit pohledům lidí, sedících kolem stolu u snídaně, zvlášť za těchto okolností. I na tohle totiž existoval plán. Stěhováci jsou pravděpodobně už na cestě. Durlingova rodina - to, co z ní zbylo - bude z Bílého domu vystěhována, ohleduplně, ale rychle, protože její dům to už není. Země tu potřebuje někoho jiného, a ten někdo se musí cítit co nejvolněji. To znamená, že je třeba vyloučit všechno, co nějak viditelně připomíná předchozí obyvatele. Není to brutální jednání, uvažoval Jack, jen věcné. Členové rodiny určitě mají psychologa, který jim pomůže v jejich žalu, který je jím "provede", jak nejlíp jen lékařská věda dokáže. Ale na prvním místě je země. I tak sentimentální země, jako jsou Spojené státy americké, musí v nic neodpouštějící kalkulaci života jít dál. Až nastane čas, aby i Ryan opustil Bílý dům, ať už tak či onak, stane se totéž. V dřívějších dobách bývalý prezident vždy odešel z inaugurace svého nástupce k nádraží Union Station a koupil si lístek domů. Teď jsou tu stěhováci, a rodina bezpochyby odletí transportním letadlem vojenského letectva. Ale děti za sebou nechají školu i přátele, které tu získaly. Vrátí se do Kalifornie a k takovému životu, jaký jim zbylí členové rodiny dokážou vybudovat. Ať jde o věcné jednání nebo ne, je to jednání studené, uvažoval Jack a nepřítomně zíral na telegram z Belgie. Oč by bylo všechno pro každého lepší, kdyby to letadlo na Kapitol nebylo spadlo...

Jack zatím jen zřídka musel utěšovat děti někoho, koho znal, a zatraceně jistě ještě nikdy takovým dětem nebral domov. Potřásl hlavou. Nebyla to jeho chyba, ale jeho dílo ano.

Vrátil se k telegramu; pravilo se v něm, že během necelých třiceti let Amerika dvakrát pomohla při záchraně oné malé země a pak ji chránila prostřednictvím NATO; že Ameriku a jejich stát, který by občané Ameriky jen s námahou našli na mapě, pojí pouto krve a přátelství. A to byla pravda. Ať se Ryanova země dopustila jakýchkoliv omylů, a jakkoliv se některé její skutky mohly zdát necitelné, udělala častěji správnou věc než věc špatnou. Svět je díky tomu daleko lepší, a proto je třeba jednat věcně.

Inspektor Patrick O'Day byl rád, že je zima. Jeho kariéra vyšetřovatele už trvala téměř třicet let a nebylo to poprvé, kdy při vyšetřování viděl velký počet mrtvol a jejich oddělených částí. Inspektorovo "poprvé" se událo kteréhosi května v Mississippi; nedělní škola, kde vybuchla bomba uložená Kukluxklanem. Jedenáct obětí. Zde v téhle zimě mrtvá těla aspoň tak hrozně nepáchla O'Day vlastně nikdy po vysokém postavení v FBI netoužil - "inspektor" byl titul s proměnlivou důležitostí, pokud šlo o nadřízenost. O'Day, skoro stejně jako Dan Murray, fungoval jako člověk, který žehlí průšvihy, a často ho posílali ven z Washingtonu, aby při nějakém choulostivém průšvihu asistoval. Byl obecně uznáván jako vynikající agent pro práci na ulici, a dokázal se doopravdy zakousnout do všech případů, velkých i malých, místo aby na ně z výše svého postavení dohlížel; dohlížení mu připadalo nudné.

Náměstek ředitele Tony Caruso se ubíral jinou cestou. Býval zvláštním řídícím agentem pro dvě pobočky, vypracoval se na vedoucího Výcvikové divize

FBI a pak převzal washingtonskou pobočku, která byla dost velká, aby si vedoucí téhle jedné z nejméně lákavých úřadoven FBI v Severní Americe zasloužil ke svému titulu ještě označení "náměstek". Carusovi se líbila moc, prestiž, vyšší plat i rezervované místo na parkování, na které mu jeho postavení dávalo právo. Ale kdesi uvnitř záviděl svému starému příteli Patovi jeho často zašpiněné ruce.

"Tak co tě napadá?" zeptal se Caruso, dívaje se dolů na mrtvolu. Ještě stále potřebovali umělé světlo. Slunce už sice vycházelo, ale na opačné straně budovy.

"K soudu s tím ještě nemůžeš, ale říkám ti, tenhle chlap byl mrtvý celé hodiny před tím, než ta mašina šla dolů."

Oba pozorovali šedovlasého experta z Ústřední laboratoře, sklánějícího se nad mrtvolou. Bude třeba provést všemožné laboratorní testy. Vnitřní teplota těla byla jedním z nich - počítačový model bral v úvahu toleranci pro okolní podmínky, a i když údaje budou daleko méně spolehlivé, než oba úředníci potřebovali, kterýkoli čas před 9.46 předchozího večera jim poví to, co potřebují vědět.

"Byl bodnut nožem do srdce," pronesl Caruso a při té představě se zachvěl. Člověk se nikdy nedokáže doopravdy přenést přes brutalitu vraždy. Ať už je zavražděn jeden člověk nebo tisíc, nezasloužená smrt je vždycky nezasloužená smrt. A počet obětí člověku nanejvýš tak řekne, kolik jednotlivých spisů se sváže do svazků. "Máme pilota."

O'Day přikývl. "Slyšel jsem. Podle těch prýmků je to druhý pilot, a byl zavražděn. Takže to přece jen možná docela dobře mohl udělat jen jeden chlap."

Jakou mají tahle letadla posádku?" zeptal se Caruso velitele z Národního úřadu pro bezpečnost dopravy.

"Dvoučlennou. Starší typy měly ještě letového inženýra, ale na těch nových se tím už nezatěžují. Při opravdu dlouhých letech by mohly mít záložního pilota, ale tyhle mašiny jsou teď docela pěkně automatizované a motory se skoro nikdy neporouchají."

Laboratorní technik vstal, a než se k nim připojil, mávnutím přivolal lidi s vakem na mrtvoly. "Chcete předběžnou verzi?"

"Na to vemte jed," řekl Caruso.

"Naprosto jasně byl zabit před havárií. Žádné oděrky nebo poranění z nárazu. Rána v prsou je poměrně stará. Měly by tu být kontuze od bezpečnostních pásů, ale nejsou, jen škrábance a řezné rány. A zatraceně málo krve. Ani z té oddělené hlavy jí není nijak moc. Vlastně v tom, co nám tu zbylo, vůbec není moc krve. Řekněme, že ho zavraždili v sedadle letadla. Pásy ho drží v poloze vsedě. Veškerá krev se po smrti shromáždí v dolních končetinách, a když mašina narazila do budovy, nohy mu to utrhlo - a proto krvácel tak málo. Musím na tom ještě hodně zapracovat, ale zatím, než to bude definitivní - byl mrtvý přinejmenším tři hodiny před tím, než se sem to letadlo dostalo." Will Gettys jim podal náprsní tašku. "Tady je osobní průkaz toho chlapa. Chudák. Řekl bych, že s tím neměl vůbec nic společného."

,Je nějaká pravděpodobnost, že byste se v něčem z toho, co jste řekl, mohl mýlit?" Téhle otázce se O'Day nemohl vyhnout.

"Moc bych se divil, Pate. Tak hodinu nebo dvě, pokud jde o dobu smrti - spíš dřív než později - jo, to je možné. Ale tady poblíž není nikde tolik krve, aby se dalo tvrdit, že ten chlápek byl živý, když došlo k nárazu. Byl mrtvý před havárií. Na to můžu vsadit krk," prohlásil Gettys s vědomím, že na tom visí jeho kariéra; výše sázky ho však nijak neznepokojovala.

"Díky bohu za to," vydechl Caruso. Vyšetřování bude o to snazší. Dalších dvacet let se bude teoretizovat o spiknutí, FBI bude dál pokračovat v práci a za pomoci japonské policie, jak byl přesvědčen, bude prověřovat každou možnost. Ale faktem zůstává, že s tímhle letadlem vrazil do země jenom jeden chlápek, a tak je nanejvýš pravděpodobné, že tenhle grand mal atentát, jako i většina ostatních, je dílem jednoho člověka. Možná pomateného, možná ne, ale v

každém případě jediného. Ne že by tomu někdy všichni uvěřili.

"Předej ty informace Murrayovi," přikázal Caruso. "Je u prezidenta."

"Ano, pane." O'Day vykročil k parkovišti, kde stál jeho naklaďáček s dieselovým motorem. Pravděpodobně jsem ve městě jediný, kdo takový má, myslel si inspektor, s policejním majáčkem, zapojeným do zástrčky pro zapalovač. Takovéhle informace se samozřejmě nepředávají rádiem, ať je vysílání šifrované nebo ne.

Kontradmirál Jackson se převlékl do modré blůzy když byl asi devadesát minut letu od Andrewsu. Podařilo se mu dopřát si asi šestihodinový spánek; bude ho potřebovat. Předtím vyslechl hlášení o záležitostech, na kterých vlastně nijak zvlášť nezáleželo. Uniformě příliš neprospělo, že byla zabalena v cestovní brašně; ne, že by se tím něco nějak moc pokazilo - vlněná látka barvy námořnické modři tak jako tak pomačkané záhyby docela dobře ukrývala. Zrak však přitahovalo pět řad stužek a zlatá křídla. Dnes ráno určitě foukal východní vítr, když KC-10 přilétal od Virgínie; zamumlané Ježíši, podívejte se na to!" z několika zadních řad sedadel vyburcovalo ostatní, sedící vpředu. Nakupili se u všech okének, jako turisté, přestože turisté nebyli. V šeru počínajícího svítání, jímž pronikala záře ohromné masy světel na zemi, bylo jasně vidět, že budova Kapitolu, středobod prvního města jejich země, není to, co bývala. Odsud ten pohled působil bezprostředněji a skutečněji než záběry, které mnozí z nich viděli v televizi, než nasedli na Havaji do letadla. Za pět minut letoun dosedl na letecké základně Andrews. Vysocí důstojníci přešli k vrtulníku První eskadry vojenského letectva, který je vezme do Pentagonu. Během pomalého letu v malé výšce si mohli prohlédnout poškození budovy lépe.

"Prokrista," vydechl Dave Seaton do palubního telefonu. "Dostal se odtamtud vůbec někdo živý?'

Robby si dal s odpovědí na čas. "Kde asi byl Jack, když se to stalo..." Vzpomněl si na přípitek vojáků britské armády - "Na zatracené války a mizerná roční období!" - narážku na pár zaručených způsobů, jak mohou důstojníci povýšit a postoupit na uvolněná místa. Tahle nehoda jistě pěkných pár lidí vynese nahoru, ale takovýhle způsob postupu si určitě nepřál nikdo. A jeho nejbližší přítel kdesi tam dole ve zraněném městě bezpochyby nejméně ze všech.

Mariňáci vypadají hodně netýkavě, uvědomil si inspektor O'Day. Zaparkoval auto na Osmé ulici, S.E. Kasárna námořní pěchoty byla důkladně zabarikádovaná, obrubníky zcela zablokované parkujícími automobily, mezery mezi budovami uzavřené dvěma řadami aut. O'Day, oblečený do větrovky s označením FBI, slezl ze svého naklaďáčku a vykročil k poddůstojníkovi, stojícímu na stráži u vchodu; ukázal mu svou identifikační kartu.

"Mám uvnitř jednání, seržante."

"S kým, pane?' zeptal se voják a porovnával fotografii s inspektorovým obličejem.

"S panem Murrayem."

"Necháte nám tu zbraň, pane? Máme takové rozkazy," vysvětloval seržant.

Jistě." O'Day mu podal brašnu, ve které měl svého Smith & Wessona 1076 a dva rezervní zásobníky. Do služby v ústředí s sebou nic malého nenosil. "Kolik tu teď máte lidí?"

"Dvě roty, tak nějak. Další rota se usazuje v Bílým domě."

Není nad to zavřít vrata stodoly, když kůň už utekl, říkal si Pat. Takováhle opatření působí jen zbytečně hrozivě, a zprávy, které on sám přináší, potvrzují, že jsou celkem k ničemu. Ale jeho ujišťování by nikdo asi moc nedbal. Seržant zamával na poručíka, který neměl na práci nic lepšího než převádět návštěvníky přes nádvoří - takovéhle věci normálně vyřizují poddůstojníci. Poručík zasalutoval, z žádného jiného důvodu než proto, že je mariňák.

Jdu k panu Murrayovi. Očekává mě."

"Pojďte prosím za mnou, pane."

Rohy budov uvnitř nádvoří byly obsazeny další řadou příslušníků námořní pěchoty. Třetí řada námořníků byla rozestavena na samotném nádvoří; ta měla dokonce těžký kulomet. Dvě roty představovaly dohromady něco přes tři sta pušek. Jo, tady je prezident v bezpečí, říkal si inspektor O'Day, pokud se tu někde poblíž neobjeví nějaký další maniak s letadlem. Cestou si chtěl inspektorovu fotografii na identifikační kartě porovnat s jeho obličejem ještě jakýsi kapitán. Přeháněl se to. Potřebovali by, aby jim někdo něco řekl, nebo ještě začnou po ulicích rozestavovat tanky.

Murray mu vyšel naproti až před vchod. "Tak jak?"

"Dobrý," odpověděl inspektor.

"Tak pojď." Murray svého přítele mávnutím ruky vyzval, aby vstoupil, a vedl ho do jídelny. "Tohle je inspektor O'Day. Pate, tyhle lidi asi znáš."

"Dobrý den. Byl jsem na Kapitolu; před chvilkou jsme našli něco, o čem byste měli vědět," začal a pokračoval několik dalších minut.

Jak zaručené to je?' optala se agentka Priceová.

"Víte, jak to chodí," odpověděl O'Day. "Závěr je to předběžný, ale mně připadá hodně spolehlivý. A po obědě už budeme mít také výsledky testů. Identifikace právě probíhá. Může být nejistá, protože nemáme hlavu a ruce jsou celé rozervané. Netvrdíme, že jsme případ uzavřeli. Říkáme, že máme předběžné indicie a ty že potvrzují všechno ostatní, co jsme zjistili."

"Mohu se o tomhle zmínit v televizi?' otázal se Ryan všech u stolu.

"Rozhodně ne," prohlásil van Damm. "Zaprvé, není to potvrzené. Zadruhé je ještě moc brzy na to, aby tomu někdo věřil."

Murray a O'Day si vyměnili pohledy. Ani jeden ani druhý nebyli politici. Arnie van Damm byl. Pro ně dohled nad informacemi znamenal chránit důkazy, aby porota kauzu viděla jasně. Pro Arnieho dohled nad informacemi znamenal chránit lidi před věcmi, o kterých si myslel, že jim nemohou rozumět. Alespoň dokud nebudou ověřeny ze všech stran a podány po lžičkách, vždycky jen tak na jedno malé polknutí. Oběma vrtalo hlavou, jestli van Damm byl někdy otcem a jestli jeho děťátko náhodou neumřelo hladem, než se dočkalo své pasírované mrkve. Oba si také všimli, že se Ryan na svého vedoucího kanceláře dlouze zadíval.

Známá černá skříňka není nic jiného než magnetofon, jehož vývody se táhnou do pilotní kabiny. Tam shromažďují údaje od motoru a od letových přístrojů, a v tomto případě také od mikrofonu používaného letovou posádkou. Japonské aerolinie řídí vláda, a její letadla mají tedy to nejnovější vybavení. Zařízení pro záznam údajů o letu bylo proto plně digitalizované a umožňovalo rychlý a jasný přepis dat. Technik nejprve zhotovil čistou kopii původní kovové pásky, nahranou vysokou rychlostí; pak pásku uložil do trezoru a pracoval s kopií. Kdosi dokonce neopomněl přizvat někoho, kdo uměl japonsky.

"Letové údaje vypadají hned na první pohled skvěle. Na letadle se nic neporouchalo," hlásil analytik a prohlížel data na monitoru počítače. "Krásné, hladké obraty, chod motorů rovnoměrný. Přímo učebnicový profil letu... až tady" - poklepal na obrazovku - "tady se ostře stočil z nula-šest-sedm na jedna-devět-šest... a srovnává to zase zpátky dolů, až do okamžiku nárazu."

"A v pilotní kabině žádné žvanění." Jiný technik projel zvukový záznam oběma směry, ale našel jen běžný dialog mezi letadlem a různými pozemními řídícími stanicemi. "Projedu to zpátky až na začátek." Páska vlastně ani začátek neměla; v tomhle přístroji běžela jako nekonečná smyčka, protože sedmsetsedmačtyřicítky se běžně používají pro dlouhé lety nad oceánem, trvající třeba čtyřicet hodin. Technik potřeboval několik minut, než našel úsek s normální výměnou informací a příkazů mezi oběma členy posádky, a také mezi letounem a zemí. Mezi sebou hovořili piloti japonsky, se zemí anglicky - mezinárodním jazykem pro letový provoz.

Komunikace v angličtině skončila brzy poté, co letoun zastavil u přiděleného nástupního tunelu. Následovaly plné dvě minuty prázdné pásky, pak záznam začal znovu, když byly zapnuty palubní letové přístroje pro předletovou

přípravu. Člověk, který uměl japonsky - major v civilu - byl z Národní bezpečnostní služby.

Přístroj zachycoval zvuky dokonale. Slyšeli dokonce cvakání spínačů, i bzučivé šumění přístrojů na pozadí, nejhlasitějším zvukem však byl dech druhého pilota, jehož totožnost byla určena stopou na pásce.

"Stop," řekl armádní důstojník. "Vraťte to kousek zpátky. Je tam nějaký další hlas, ale nemůžu... Jo, tady. ‚Všechno připraveno, otazník'. To musí být pilot. Ano, teď se zavřely dveře, pilot právě vešel. ‚Předletová příprava skončena... připraven k předstartovní přípravě... , Och... ach, bože! On ho zabil. Vraťte to ještě jednou." Agent FBI si nasadil druhá sluchátka.

Pro oba to bylo cosi zcela nového. Agent FBI viděl vraždu na systému videa v jedné bance, ale ani on, ani zpravodajský důstojník dosud nikdy vraždu neslyšeli - hlasité vyheknutí při úderu, zalapání po dechu, vyjadřující překvapení a bolest, kloktavý zvuk, snad i pokus cosi říci, a pak následoval další hlas.

"Co to je?" zeptal se agent.

"Projeďte to znova." Důstojník upíral zrak na zeď. " ‚Je mi líto, že to musím udělat'..." Následovalo několik namáhavých vdechnutí a vydechnutí, pak dlouhý vzdech. "Ježíši." Druhý hlas se po necelé minutě ozval na jiném hlasovém kanálu; oznamoval věži, že Boeing 747 zapíná motory.

"To je pilot, Sató," řekl analytik Národního úřadu pro bezpečnost dopravy. "Tamten hlas musí být druhý pilot."

"Už není." Jediný zvuk na kanálu pro druhého pilota byl šum pozadí a výboje, které ho překrývaly.

"Zabil ho," souhlasil agent FBI. Bude muset pásku přehrávat ještě několiksetkrát, sobě i ostatním, ale závěr bude vždy stejný. I když formální vyšetřování bude trvat měsíce, případ je vlastně uzavřen za méně než devět hodin po tom, co začal.

Ulice Washingtonu byly přízračné prázdné. V tuhle denní dobu, jak Jack až moc dobře znal z vlastní zkušenosti, bývá hlavní město na všech křižovatkách zahlceno automobily federálních zaměstnanců, lobbistů, členů Kongresu a jejich zaměstnanců, padesáti tisíc právníků a jejich sekretářek, a vozy všech lidí ze soukromého sektoru, kteří pro ně pro všechny pracují. Dnes ne. Na každé křižovatce stál radiovůz Metropolitní policie nebo vůz Národní gardy v maskovacích barvách, a provoz připomínal spíš prázdninový víkend; a skutečně, víc vozidel směřovalo pryč od Kapitolu než k němu; hlídky odkláněly auta zvědavců od jejich zamýšlené trasy deset bloků odtud.

Kolona s prezidentem ujížděla po Pensylvánské. Jack seděl vzadu v mikrobusu Chevrolet a před automobily Tajné služby i za nimi stále jela vozidla námořní pěchoty. Slunce již vyšlo. Obloha byla z větší části jasná, a okamžik trvalo, než si člověk uvědomil, že linie obzoru není taková, jaká má být.

Sedmsetsedmačtyřicítka ani nespálila stromy, jak Ryan viděl. Neplýtvala energií na nic jiného než na svůj cíl. Teď tam pracovalo půltuctů jeřábů; vyzvedávaly kamenné kvádry z kráteru, jenž býval sněmovnou Bílého domu, a ukládaly je na nákladní automobily, jež je kamsi odvážely. Zůstalo tu jen několik hasičských vozů. Dramatická část akce skončila. Zůstávala ta chmurná.

Zbytek města vypadal teď v 6.40 nedotčeně. Ryan ještě naposledy pohlédl kouřovými skly na Kapitol, zatímco jeho automobil mířil dolů na Constitution Avenue. Automobily sice odkláněli, obvyklí ranní běžci však byli tam, kde jindy. Možná, že běželi do obchodního střediska, což byla součást jejich ranního rituálu, ale nyní se zastavovali. Ryan pozoroval jejich obličeje; některé z nich se otáčely za jeho autem, projíždějícím kolem, pak se pohledy vrátily směrem k východu; běžci rozprávěli v malých hloučcích, ukazovali prstem a potřásali hlavami. Jack si všiml, že tajní agenti, kteří byli v mikrobusu s ním, se otáčejí a sledují je; snad čekali, že někdo z nich zpod tepláků vytáhne bazooku.

Jet takhle rychle po Washingtonu bylo cosi nového; dělo se tak zčásti

proto, že rychle se pohybující cíl je obtížnější zasáhnout, a zčásti proto, že Ryanův čas byl nyní o tolik cennější a nemohlo se jím plýtvat. Víc než cokoliv jiného to znamenalo, že nedovolenou rychlostí ujíždí k něčemu, čemu by se nejraději vyhnul. Před pouhými několika dny mu Roger Durling nabídl, aby se stal viceprezidentem; Jack nabídku přijal hlavně jako způsob, jak se jednou provždy vymanit z vládních služeb. Ta myšlenka vyvolala v zavřených očích bolestnou představu. Čím to je, že nikdy nedokáže před ničím utéct? Určitě to nevypadá jako odvaha. Spíš jako opak. Tak často se bál, bál se říci "ne" a dočkat se toho, že ho budou považovat za zbabělce. Bál se říci cokoliv jiného než to, k čemu ho nabádalo jeho svědomí, a svědomí mu často radilo, aby udělal něco, co dělal nerad nebo z čeho měl strach; ale nikdy se nenabízela žádná čestná alternativa, ke které by se mohl uchýlit.

"Bude to v pořádku," řekl mu van Damm, když viděl jeho pohled; věděl, o čem nový prezident přemýšlí.

Ne, nebude; takhle však Jack odpovědět nemohl.

[3] PODROBNÉ ZKOUMÁNÍ

Rooseveltův salonek byl pojmenován po Teddym, a na východní stěně visela jeho Nobelova cena míru za "úspěšné" zprostředkování příměří v rusko-japonské válce. Historici nyní mohli říkat, že tohle jeho úsilí jen podnítilo imperiální ambice Japonska a ruskou duši zranilo tolik, že Stalin - stěží přítel dynastie Romanovců - cítil potřebu pomstít se za ponížení své země; ale odkaz Alfreda Nobela byl vždycky spíš politický než reálný. Salonek se využíval pro pořádání středně velkých obědů a schůzek, protože byl v příhodné vzdálenosti od Oválné pracovny. Dostat se tam se však ukázalo těžším, než Jack očekával. Chodby v Bílém domě jsou na tak důležitou budovu úzké, a značná část agentů Tajné služby byla v pohotovosti, ačkoliv zde jejich střelné zbraně nebyly vidět. To byla vítaná úleva. Jack prošel kolem dalších deseti agentů navíc k těm, kteří tvořili ochranku v autech, což u ŠERMÍŘE vyvolalo povzdech odevzdaného zoufalství. Všechno teď bylo nové a jiné, a ochranka, jež v dřívějších časech působila zaměstnaně a někdy dokonce zábavně, mu teď připomínala, že se jeho život násilně změnil.

"A teď co?' otázal se Jack.

"Tudy." Jeden z agentů otevřel dveře; za nimi na Ryana čekala maskérka. Šlo o neformální záležitost, a maskérka, žena kolem padesátky, měla všechno ve velké skříňce z napodobeniny kůže. Jakkoliv často Jack vystupoval v televizi - a když byl ve funkci poradce pro národní bezpečnost, vystupoval mnohokrát - , úprava obličeje bylo něco, čemu nikdy nedokázal přijít na chuť. Vyžadovala si veškeré jeho sebeovládání - aby sebou nevrtěl, když mu maskérka pěnovou houbou nanášela na obličej tekutou bázi, po ní pudr a lak na vlasy, k tomu všelijaké to obskakování; teď to navíc všechno beze slova dělala žena, která vypadala, že jí každou chvíli vyhrknou slzy -

"Taky jsem ho měl rád," řekl jí Jack. Ruce maskérky se zastavily a oči obou se setkaly.

"Byl vždycky takový hodný. Tohle neměl rád, zrovna jako vy, ale nikdy si nepostěžoval a vždycky měl po ruce nějaký vtip. Někdy jsem líčila i jeho děti, jen tak, pro legraci. Líbilo se jim to, dokonce i tomu chlapci. Hrály si na televizi, a lidi ze štábů jim dávali pásky a..."

"Rozumím." Jack ji uchopil za ruku. Konečně se setkal s někým z personálu, kdo nebyl samá důležitá práce, a kdo mu nevnucoval pocit zvířete v zoo. Jak se jmenujete?"

"Mary Abbotová." Oči jí bloudily z místa na místo a chtěla se omlouvat.

"Jak dlouho tu jste?"

"Už od té doby, co odešel pan Carter." Paní Abbotová si osušila oči a uklidnila se.

"No, možná, že bych vás měl požádat o nějakou radu," pronesl Jack jemně.

"Och, to ne. O tom nic nevím." Podařil se jí rozpačitý úsměv.

Já právě taky ne. Asi na to prostě budu muset přijít." Ryan pohlédl do

zrcadla. "Hotovo?"
"Ano, pane prezidente."
"Děkuji vám, paní Abbotová."
Usadili ho do dřevěného křesla. Reflektory už svítily - teplota v místnosti se zvedla skoro na sedmadvacet stupňů, tak to aspoň Jackovi připadalo. Technik mu připnul na kravatu dvojitý mikrofon pohyby tak jemnými jako byly pohyby paní Abbotové, a to všechno proto, že nad každým členem štábu bděl agent Tajné služby, a nad nimi všemi bděla od vchodu Andrea Priceová. Oči měla zúžené a podezřívavé, přestože každý jednotlivý kus zařízení v místnosti byl zkontrolován, každý příchozí neustále sledován očima tak pozornýma a důkladnýma, jako jsou oči chirurga. Je totiž skutečně možné vyrobit pistoli z nekovových součástek - v tom filmy nelžou -, ale pistole mají pořád ještě svůj objem. Hmatatelné napětí ochranky se přeneslo i na členy televizního štábu. Všichni proto drželi ruce tak, aby jim na ně bylo vidět, a pohybovali jimi jen pomalu. Pozorné zraky Tajné služby dokázaly otřást skoro s každým.
"Dvě minuty," řekl produkční, když dostal znamení do sluchátek. "Zrovna začaly reklamy."
"Vyspal jste se?" otázal se hlavní dopisovatel CNN pro Bílý dům. Jako všichni ostatní, i on potřeboval rychle a jasně získat obraz o novém prezidentovi.
"Ne dost," odpověděl Jack, náhle napjatý. Byly tu dvě kamery. Dal si nohu přes nohu a ruce sepjal v klíně, aby zabránil nervózním pohybům. Jak přesně má vypadat? Vážně? Jako zasažený žalem? Klidně a sebejistě? Udolaně? Na to teď bylo už poněkud pozdě. Proč se nezeptal Arnieho?
"Třicet vteřin," řekl produkční.
Jack se snažil o klid. Lépe řečeno snažil se nedat svůj neklid najevo. Odpovídej jen na otázky. Dělal jsi to dost dlouho.
‚Je osm minut po sedmé," pronesl dopisovatel přímo na kameru za Jackem. "Hlásíme se vám z Bílého domu. Je tu s námi prezident John Ryan."
"Pane prezidente, byla to dlouhá noc, že?"
"Bohužel ano," souhlasil Ryan.
"Co nám můžete povědět?"
"Probíhají záchranné a zabezpečovací práce, jak víte. Tělo prezidenta Durlinga nebylo dosud nalezeno. Vyšetřování koordinuje FBI."
"Zjistili něco?"
"Budeme mít pravděpodobně pár informací později, ještě dnes, ale zatím je příliš brzy." Přestože byl dopisovatel o záležitosti plně informován, Ryan viděl v jeho očích zklamání.
"Proč FBI? Nemá snad Tajná služba pravomoc k..."
"Teď není čas na nějaké soupeření. Vyšetřování tohoto druhu se musí spustit ihned. Proto jsem rozhodl, že hlavní agenturou bude FBI - podřízená ministerstvu spravedlnosti. A dostane se jí pomoci ostatních federálních institucí. Potřebujeme odpovědi, potřebujeme je rychle - a takhle to bude nejlepší."
"Proslýchá se, že jste jmenoval nového ředitele FBI."
Jack přikývl. "Ano, Barry, jmenoval. Pro tuto chvíli jsem požádal Daniela E. Murraye, aby se ujal funkce úřadujícího ředitele. Dan pracoval celý život jako agent FBI a jeho posledním zařazením bylo místo zvláštního asistenta ředitele Shawa. Známe se už mnoho let. Pan Murray je jeden z nejlepších lidí ve vládních službách."
"Murray?"
"Policista, má to být odborník na terorismus a špionáž," odpověděl zpravodajský důstojník.
"Hmm." Muž dál upíjel svou hořkosladkou kávu.
"Co nám můžete říci o přípravě k - myslím tím jaký je program pro příštích několik dní?" zeptal se pak dopisovatel.
"Barry, plány se teprve sestavují. Nejdřív a předně musíme FBI a ostatní

vyšetřovací orgány nechat dělat jejich práci. Ještě dnes dostanete víc konkrétních informací, ale pro hodně lidí to byla dlouhá a namáhavá noc." Dopisovatel na to přikývl a rozhodl se, že je čas na otázku vyjadřující lidský zájem.

"Kde jste vy a vaše rodina spali? Vím, že zde to nebylo."

"V kasárnách námořní pěchoty, na rohu Osmé a I," odpověděl Ryan.

"Ale, doprdele, šéfe," zamumlala Andrea Priceová, stojící hned za dveřmi. Kdosi z novinářů to sice už zjistil, ale Tajná služba to nikomu nepotvrdila. Většina tiskových agentur proto hlásila, že Ryanova rodina je "na neznámém místě". No, dneska v noci budou muset spát jinde. A místo tentokrát známé nebude. Sakra.

"Proč tam?"

"No, někde jsme spát museli. A to místo se zdálo příhodné. Já sám jsem kdysi u námořní pěchoty sloužil, Barry," řekl Jack tiše.

"Vzpomínáte, jak jsme je vyhodili do povětří?"

"To byla prima noc." Zpravodajský důstojník si vzpomínal, jak se dalekohledem díval shora z Holiday Inn v Bejrútu. Pomáhal tu akci připravovat. Těžké bylo jedině vybrat si řidiče. O americké námořní pěchotě panovaly jakési podivné představy, cosi zdánlivě mystického, na čem tenhle Ryanův národ lpí. Ale ti vojáci zemřeli stejně jako kterýkoli jiný nevěřící. S pobavením uvažoval, jestli ve Washingtonu náhodou není nějaký velký nákladní automobil, který si někdo z jeho lidí třeba koupil nebo najal... Pobavené úvahy odsunul stranou. Byla tu práce. Ale stejně to není praktické. Washington navštívil nejednou, a kasárna námořní pěchoty byla jedním z míst, která prozkoumal. Daly se příliš snadno hájit. Špatné, opravdu. Politický význam však dělal tenhle cíl hodně lákavým.

"To nebylo moc chytrý," poznamenal Ding nad svou ranní kávou.

"Čekáš snad, že se bude schovávat?' zeptal se Clark.

"Ty ho znáš, tati?' zeptala se Patricia.

"No, vlastně jo. Ding a já jsme se o něj starali, když jsme byli na jedné speciální akci. Kdysi jsem znal jeho tátu..." dodal John bez uvažování, což u něj bylo nezvyklé.

Jaký je, Dingu?" zeptala se Patsy svého snoubence; Zásnubní prsten na prsteníku pro ni byl stále jako čerstvě navlečený.

"Moc bystrej," připustil Chavez. "Takovej tichej. Prima chlap, a vždycky měl pro člověka laskavý slovo. No, teda obyčejně."

"Tam, kde měl být tvrdý, taky byl," poznamenal John a pozoroval svého parťáka a budoucího zetě; při té myšlence ho téměř zamrazilo. Pak viděl pohled v očích své dcery, a zamrazení bylo docela skutečné. Sakra.

"To je teda fakt," souhlasil mladší muž.

Ve světle reflektorů se Ryan pod svým nalíčením potil; zápasil s nutkáním poškrábat se na svědícím obličeji. Podařilo se mu udržet v klidu ruce, ale obličejové svaly mu začaly opakovaně, drobně poškubávat; doufal, že to kamera nezachytí.

"Bohužel, nemohu říci, Barry," pokračoval a pevně svíral ruce. "Na zásadní odpověď na řadu otázek je ještě moc brzy. Až budeme schopni poskytnout zásadní odpovědi, uděláme to. Do té doby ne."

"Máte před sebou významný den," řekl zpravodaj CNN procítěně.

"Barry, to máme všichni."

"Děkuji vám, pane prezidente." Reportér počkal, až reflektor zhasne, a než mluvil dál, z ústředí v Atlante se ozval hlas: "Dobrý; díky."

Vešel van Damm; Andreu Priceovou přitom odstrčil. Agenta Tajné služby se mohl bez vážných důsledků dotknout jen málokdo, tím méně do něj šťouchat, ale Arnie byl z těch, kteří mohli.

"Prima. Nedělejte nic jiného. Jen odpovídejte na otázky. A krátké odpovědi."

Pak přišla paní Abbotová, aby zkontrolovala Ryanovo nalíčení. Jednou rukou

se jemně dotýkala jeho čela, zatímco druhou mu malým kartáčem upravovala vlasy. Ani na střední škole, když šel do tanečních - jak jen se ta dívka jmenovala? vzpomínal Ryan bez souvislosti - , toho ani on, ani nikdo jiný tolik kvůli jeho hrubým černým vlasům nenadělal. Za jiných okolností by to bylo k smíchu.

Moderátorka CBS, žena mezi dvacítkou a třicítkou, byla přesvědčivým důkazem toho, že mozek a vzhled se navzájem nevylučují.

"Pane prezidente, co zbývá z vlády?" zeptala se po několika seznamovacích otázkách.

"Marie," - Ryanovi řekli, aby každého reportéra oslovoval křestním jménem; nevěděl proč, ale připadalo mu to celkem rozumné - "ať bylo minulých dvanáct hodin pro nás všechny jakkoliv hrozných, rád bych vám připomněl projev prezidenta Durlinga před několika týdny: Amerika je stále ještě Amerika. Dnes budou všechny federální instituce pracovat pod vedením úřadujících náměstků ministrů a..."

"Ale Washington..."

"Z důvodů bezpečnosti obyvatelstva je Washington z velké části uzavřený, to je pravda..." Znovu ho přerušila, ani ne tak z nevychovanosti jako proto, že měla jen čtyři minuty a chtěla je tedy také využít.

"A ti vojáci v ulicích...?"

"Marie, policejní a hasičské sbory ve Washingtonu to měly tuhle noc nejhorší ze všech. Pro ně to byla dlouhá, studená noc. Na pomoc civilním institucím jsme povolali washingtonskou Národní gardu. To se dělá i po uragánu nebo tornádu. Je to vlastně součást činnosti města. FBI a starosta pracují na tom, aby se ta záležitost vyřídila." To bylo toho rána Ryanovo nejdelší prohlášení, a málem po něm zůstal bez dechu, tak byl vzrušen. A tehdy si uvědomil, že tiskne ruce tak, až mu zbělely prsty, a musel se vědomě přinutit k tomu, aby je uvolnil.

"Podívejte se na ty jeho ruce," poznamenala ministerská předsedkyně. "Co o tomhle Ryanovi víme?"

Náčelník zpravodajské služby měl v klíně složku se spisy; fakta už si uložil do paměti, protože si mohl dopřát ten přepych, že na to, aby se seznámil s novou hlavou státu, měl celý pracovní den.

"Je to zpravodajský důstojník. Víte přece o té události v Londýně, a pak před několika lety ve Státech..."

"Ach, ano," přisvědčila, upíjela čaj a nechala ten kousek historie být. "Takže špion..."

"A uznávaný. Naši ruští přátelé o něm mají vysoké mínění. A Buckinghamský palác také," řekl armádní generál, jehož výcvik v sobě nesl ještě britskou tradici. Jako ministerská předsedkyně, i on se vzdělával v Oxfordu, a navíc i v Sandhurstu. Je inteligentní. Máme důvod pro předpoklad, že se ve funkci Durlingova poradce pro otázky národní bezpečnosti podílel na vedení amerických operací proti Japonsku..."

"A proti nám?" zeptala se, oči upřené na obrazovku. Jaké je to příhodné, mít spojovací družice - a americké sítě teď jsou celosvětové. Teď člověk nemusí strávit celý den v letadle, aby si mohl prohlédnout novou hlavu státu - a přitom ještě za omezených podmínek. Teď může toho člověka vidět v situaci, kdy je vystaven tlaku, a vyhodnotit si, jak na ten tlak reaguje. Každý má svoje hranice.

"Bezpochyby, paní premiérko."

"Není tak hrozný, jak to naznačuje vaše hlášení," řekla svému poradci. Tápe, necítí se volně, je otřesený... a na dně.

"Kdy čekáte, že nám budete moci pověděť víc?' otázala se Maria.

"To teď opravdu nemohu říci. Je prostě příliš brzy. Některé věci se nedají uspěchat, bohužel," odpověděl Ryan. Neurčitě vycítil, že ztratil nad jejich krátkým rozhovorem kontrolu, a nevěděl s jistotou proč. Vůbec si neuvědomoval, že televizní reportéři stojí před Rooseveltovým salonkem ve frontě jako

kupující před pokladnou, že každý se chce zeptat na něco nového a jiného - po prvních pár dotazech - a že každý chce udělat dojem, ne na nového prezidenta, nýbrž na diváky, na neviděné lidi před obrazovkami, kteří se dívají na každou ranní show na svém oblíbeném televizním kanále - a takovou věrnost musí reportéři posilovat všude, kde to jen jde. Jakkoliv těžce byla země raněna, vysílání zpráv je práce, která přináší na stoly jejich rodin jídlo, a Ryan byl pouze jeden z dalších objektů jejich práce. Proto bylo předchozí Arnieho uklidňující upozornění na to, že reportéři byli instruováni, jaké otázky mají klást, až příliš optimistické, třebaže přišlo od zkušeného politického profesionála. Naštěstí dnes byla interview časově omezena - v tomto případě místními zprávami, které různé pobočky v televizní síti vysílaly každých dvacet minut po celé hodině. Ať už Washington postihla jakákoli tragédie, k tomu, aby lidé žili svůj každodenní život, potřebují znát místní počasí a dopravní situaci. Tahle skutečnost možná unikla lidem kolem správy hlavního města a lidem z podnikatelské i obchodní sféry, ale neunikla místním televizním stanicím v zemi. Maria se proto zachovala půvabněji a elegantněji, než se ve skutečnosti cítila, když ji režisér přerušil. Usmála se do kamery -

"Ještě nás uslyšíte."

-a Ryan měl dvanáct minut, než se ho zmocní NBC. Káva, kterou měl k snídani, v něm nyní pracovala; potřeboval jít na toaletu, ale jak vstal, málem upadl přes kabel mikrofonu.

"Tudy, pane prezidente," ukázala Priceová nalevo, chodbou, pak doprava k Oválné pracovně, jak si Jack opožděně uvědomil. Když vcházel do místnosti, zarazil se. V jeho mysli místnost dosud patřila někomu jinému, ale toaleta je toaleta, a v tomhle případě tvořila vlastně součást obývací místnosti vedle samotné kanceláře. Zde měl alespoň soukromí, byl tu dokonce i bez té pretoriánské gardy, která ho následovala jako smečka kolií, chránící obzvlášť cennou ovci. Jack nevěděl, že když na tomhle klozetě někdo je, rozsvítí se na horním rámu dveří světlo, a že špehýrka ve dveřích dá Tajné službě nahlédnout i do téhle stránky prezidentova každodenního života.

Když si myl ruce, díval se přitom do zrcadla; to je v takovýchto časech vždycky chyba. Nalíčení ho dělalo mladším, což zase nebylo tak špatné, ale bylo to i klamné, ona falešná zdravě růžová barva, jakou jeho pleť nikdy neměla. Musel bojovat s nutkáním všechnu tu faleš setřít, než půjde před NBC. Moderátor byl černoch, a když si s ním v Rooseveltově salonku Jack potřásal rukou, trochu ho uspokojilo, že moderátorovo nalíčení je ještě groteskněji než jeho. Jack zapomínal na to, že televizní reflektory mění zbarvení pleti, a aby člověk vypadal na televizní obrazovce normálně, musí před neelektronickýma očima vypadat jako šašek.

"Co budete dělat dnes, pane prezidente?" otázal se Nathan; byla to jeho čtvrtá otázka.

"Mám další schůzku s úřadujícím ředitelem FBI Murrayem - vlastně se teď nějakou dobu budeme scházet dvakrát denně. Mám také plánované sezení se štábem lidí od národní bezpečnosti, pak s některými členy Kongresu, s těmi, kteří nám zůstali. A dnes odpoledne máme schůzi Kabinetu."

"Co zařizování pohřbu?" Reportér si odškrtl další otázku ze seznamu v klíně.

Ryan zavrtěl hlavou. Ještě je brzy. Vím, že to je pro nás pro všechny smutné a vysilující, ale tyhle věci chtějí svůj čas." Neřekl, že kancelář pro protokol v Bílém domě má dnes odpoledne vyhrazeno z jeho času patnáct minut na to, aby mu hlásila, co se plánuje...

"Byl to pravidelný let Japonských aerolinií, a ten stroj je vlastně majetkem japonské vlády. Existuje nějaký důvod k podezření, že..."

Ryan se při tomhle náznaku naklonil dopředu. "Ne, Nathane, neexistuje. Spojili jsme se s japonskou vládou. Premiér Koga slíbil maximální spolupráci a my jeho slovu věříme. Chci zdůraznit, že nepřátelství s Japonskem je zcela skončeno. To, co se stalo, byl hrozný omyl. Ta země usiluje o to, aby lidé,

kteří zavinili, že ke konfliktu došlo, byli postaveni před soud. Ještě nevíme, jak se to všechno stalo - myslím minulou noc - ale ‚nevíme' znamená, že doopravdy nevíme. Dokud to vědět nebudeme, přál bych si, aby nedocházelo ke spekulacím. Ničemu neprospějí, ale mohou ublížit. A ubližování už bylo až dost. Teď musíme myslet na to, jak rány hojit."

"Domo arigato", zamumlal japonský ministerský předseda. Až nyní poprvé viděl Ryanův obličej a slyšel jeho hlas. Nový prezident mu připadal mladší, než čekal, ačkoliv ho už předtím celkem dopodrobna o Ryanovi informovali. Koga si povšiml, jak je prezident napjatý a nesvůj; když však měl co říci, něco jiného než nějakou samozřejmou odpověď na nejapnou otázku - proč Američané tak tolerují nestydatost svých médií? - , jeho hlas se trochu změnil, stejně jako oči. Rozdíl to byl velmi jemný, ale Koga si navykl všímat si i těch nejjemnějších odstínů. To byla výhoda toho, že člověk vyrostl v Japonsku, výhoda tím větší pro toho, kdo strávil život v politice.

"Byl to hrozný nepřítel," poznamenal potichu jakýsi úředník ministerstva zahraničí. "A v minulosti se ukázal jako odvážný člověk."

Koga přemýšlel o papírech, které četl před dvěma hodinami. Tenhle Ryan použil násilí - a japonský ministerský předseda se násilí hrozil. Ale od dvou tajuplných Američanů, kteří ho pravděpodobně zachránili před smrtí z rukou jeho vlastních krajanů, se naučil, že i násilí má svoje místo, stejně jako chirurgický zákrok; a Ryan se uchýlil k násilnému jednání proto, aby chránil druhé. Sám přitom utrpěl újmu, ale klidně tak jednal znovu, než se vrátil k mírovým snahám. Stejně postupoval i vůči Kogově zemi; bojoval dovedně a nemilosrdně, a pak byl milosrdný a ohleduplný. Odvážný člověk.

"A také asi čestný." Koga se na okamžik odmlčel. Je divné, že by mohlo vzniknout přátelství mezi dvěma muži, kteří se nikdy nesetkali a kteří spolu ještě před týdnem válčili. "Ten člověk je samuraj."

Světlovlasá dopisovatelka ABC měla pěkné, veselé jméno Joy, a to z jakéhosi důvodu připadlo Ryanovi v tento den naprosto nepatřičné. Ale bylo to pravděpodobně jméno, které jí rodiče dali z radosti nad jejím narozením, nic víc. Jestli Maria z CBS byla hezká, Joy byla ohromující, a to bylo pravděpodobně důvodem, proč ABC získala prostor na obrazovce v době nejvyšší sledovanosti. Stisk její ruky při pozdravu byl teplý a přátelský - a bylo v něm ještě něco, z čeho se Jackovi málem zastavilo srdce.

"Dobré jitro, pane prezidente," řekla tiše hlasem, který se lépe hodil k podvečerní party než k ranní televizní show.

"Prosím." Ryan jí pokynul ke křeslu naproti svému.

‚Je deset minut před osmou, jsme v Rooseveltově salonku v Bílém domě, a budeme hovořit s prezidentem Johnem Patrickem Ryanem," ševelil její hlas do kamery. "Pane prezidente, pro naši zem to byla dlouhá a těžká noc. Co nám můžete říci?"

Ryan už měl všechno tak dobře zažité, že se mu odpověď vybavila bez vědomého rozvažování. Jeho hlas byl klidný a poněkud strojový a jeho oči se ponořily do jejích, přesně tak, jak mu poradili jeho spolupracovníci. V tomto případě nebylo těžké soustředit se na její vlahé hnědé oči, ačkoliv dívat se do nich tak hluboko takhle brzy ráno člověka vyvádělo z klidu. Doufal, že to není moc vidět.

"Pane prezidente, poslední měsíce byly pro nás všechny velmi bolestivé, minulá noc o to víc. Za několik minut se sejdete se svým štábem pro národní bezpečnost. Jaké jsou vaše největší obavy?"

Joy, kdysi dávno jeden z amerických prezidentů řekl, že jediné, z čeho musíme mít strach, jsme my sami. Naše země je silná dnes stejně jako včera..."

"Ano, to je pravda." Darjájí se už s Ryanem setkal. Tehdy byl Ryan arogantní a vzdorný, jako pes, stojící před svým pánem. Pes cenící zuby a statečný - aspoň zdánlivě. Teď však pán odešel a zůstal pouze pes, oči upřené na krásnou, ale určitě lehkou ženu; Darjájího překvapovalo, že tomu člověku nevisí jazyk z úst a že neslintá. Mohla za to únava. Ryan je unavený, to bylo

jasně vidět. A jaký ještě je? Je jako jeho země, pomyslel si ájatolláh. Navenek silný, to snad. Ryan je ještě mladý, široký v ramenou, drží se vzpřímeně. Oči jsou jasné, hlas pevný, ale když byl dotázán na sílu své země, mluvil o obavách a o strachu ze strachu. Zajímavé.

Darjájí dobře věděl, že síla a moc jsou spíš záležitostmi ducha než těla a že tahle skutečnost platí jak o národech, tak o lidech. Amerika pro něj byla záhadou, stejně jako vůdcové Ameriky. Ale kolik toho vlastně potřebuje vědět? Amerika je bezbožná země. Proto tenhleten kluk Ryan mluví o strachu. Bez Boha postrádají země i lidé směr, říkal si svatý muž. Někdo sice tvrdí, že totéž platí o Darjájího zemi, ale pokud je to pravda, pak je tomu tak z jiného důvodu.

Jako všichni ostatní na celém světě, i Darjájí se soustředil na Ryanův obličej a hlas. Odpověď na první otázku byla jasně mechanická. Ať už Amerika ví o tom slavném neštěstí cokoli, neříká to. Pravděpodobně toho tam moc nevědí, ale to je třeba pochopit. Darjájí měl dlouhý den a strávil ho užitečně. Zavolal na ministerstvo zahraničí a žádal vedoucího sekce pro Ameriku; ve skutečnosti to bylo celé oddělení v úřední budově v Teheránu. Přikázal, aby mu připravili zprávu o tom, jak funguje americká vláda. Situace byla lepší, než Darjájí vůbec doufal. Nemohou tvořit žádné nové zákony, nemohou ukládat nové daně, nemohou vydávat žádné další peníze, dokud nebude obnoven jejich Kongres, a to bude vyžadovat čas. Téměř všechna jejich ministerstva jsou bez vedení. Tenhleten kluk Ryan - Darjájímu bylo dvaasedmdesát let - ten je teď americká vláda, a to, co ájatolláh viděl, na něj nijak zvlášť nezapůsobilo.

Spojené státy americké mu kříží plány už celá léta. Taková moc a síla. I když se po pádu Sovětského svazu - "menšího Satana" - moc Ameriky zmenšila, dokázala i tak věci nemožné pro jakýkoli jiný národ. Jediné, co k tomu kdy potřebovala, bylo rázné politické rozhodnutí, a ačkoliv k němu docházelo zřídkakdy, hrozba takového rozhodnutí stále naháněla strach. Ta země se často semkla za jediným cílem - jak se naposled stalo ne tak dávno proti Iráku. A důsledky toho byly nesmírně přesvědčivé a burcující, zejména ve srovnání s tím, jak málo toho dosáhla ájatolláhova země v ozbrojené válce, trvající téměř celé desetiletí. V tomhle je tedy Amerika nebezpečná. Ale Amerika je teď tělo, ne-li úplně bez hlavy, tedy téměř bez hlavy. Silné tělo, které je zmrzačené a bezmocné po ráně do šíje - a tím spíš pak bude bezbranné ještě po zásahu do hlavy...

Jen jeden člověk, říkal si Darjájí; teď už slova z televize neposlouchal. Na slovech nyní nezáleželo. Ryan neříkal nic podstatného, ale člověku vzdálenému přes půl zeměkoule toho sděloval hodně svým chováním. Nová hlava té země má krk, na který se teď soustřeďoval Darjájího pohled. Symbolika byla jasná. Problém spočíval v tom, jak zařídit oddělení hlavy od těla. A jediné, co stojí mezi oběma, je krk.

"Deset minut do dalšího interview," řekl Arnie, když Joy skončila a odjela autem na letiště. Reportér Foxu byl v maskérně.

Jak si vedu?" Jack tentokrát odpojil kabel mikrofonu, než vstal. Potřeboval si protáhnout nohy.

"Není to špatné," usoudil lidumilně van Damm. Profesionálnímu politikovi by možná řekl něco jiného, ale opravdový politický harcovník by byl musel snášet otázky opravdu na tělo. Zatím to však vypadalo, jako když hráč golfu hraje spíš proti svému handicapu než proti turnajovému profesionálovi; za téhle situace bylo tedy to, co Arnie řekl, férové. Důležitější bylo, že Ryan potřeboval, aby mu někdo upevnil sebedůvěru, pokud má svůj úkol vůbec zvládnout. Prezidentská funkce byla dost těžká i v dobrých časech; zatím každý, kdo tento úřad až dosud zastával, si nejednou přál zbavit se Kongresu a ostatních institucí a ministerstev. Ryan ale bude muset přijít na to, jak nezbytný vládní systém je - a bude na to muset přijít po zlém.

"Budu si ještě muset zvykat na spoustu věcí, co?" Jack se opřel o stěnu a

střídavě se díval na oba konce chodby.

"Naučíte se to," ujistil ho vedoucí kanceláře.

"Možná, že ano." Jack se usmál a ušlo mu, že jeho ranní činnost - nedávná činnost - poskytla jeho mysli cosi, co odsunulo ostatní okolnosti a události tohoto dne stranou. Pak mu agent Tajné služby podal kousek papíru.

Jakkoli se to mohlo zdát nespravedlivé vůči rodinám ostatních obětí, bylo nutné pochopit, že první starostí musí být mrtvola prezidenta Durlinga. K západní straně budovy byly přistaveny nejméně čtyři pojízdné jeřáby, pracující pod vedením stavbyvedoucích v přílbách, kteří stáli s týmem zkušených dělníků na podlaze sněmovny, nebezpečně blízko v dosahu jeřábů; dnes ráno tu ale nebyl poblíž nikdo, kdo by kontroloval bezpečnost práce. Jediní vládní inspektoři, kteří tu něco znamenali, byli od Tajné služby - FBI zde sice také má právní moc, ale pravomoc inspektorů Tajné služby při jejich truchlivém pátrání by tak jako tak nikdo nezpochybnil. Byl tu připraven i lékař a družstvo zdravotníků pro ten nepravděpodobný případ, že by snad někdo přežil. Složité a ošemetné bylo zkoordinovat činnost jeřábů, které do kráteru - tak to místo vypadalo - nořily svá ramena jako čtveřice žiraf, pijících z jednoho napajedla; ramena do sebe díky umění obsluhy ani jednou nenarazila.

"Koukněte sem!" ukázal předák. Zčernalá, pařátu podobná mrtvá ruka svírala automatickou pistoli. To musí být Andy Walker, šéf ochranky Rogera Durlinga. Poslední políčko na televizním záznamu ho ukazovalo jen několik málo metrů od řečnického pultu, jak ze všech sil pádí k prezidentovi, aby ho odvedl pryč - bohužel příliš pozdě, než aby dosáhl něčeho víc než toho, že zemřel při plnění své povinnosti.

Další hrábnutí dalšího jeřábu. Kolem pískovcového kvádru bylo upevněno ocelové lano; kvádr zvolna stoupal a pootočil se, jak se vyrovnával zkrut lana. Už bylo vidět celé Walkerovo tělo, a také nohy v nohavicích, patřící komusi jinému. Všude kolem ležely roztříštěné, zčernalé zbytky dubového pódia, a dokonce i několik zuhelnatělých listů papíru. Do téhle části zbořené budovy se oheň v plné síle přes hromadu kamení nedostal; hořel příliš rychle.

"Stát!" Jeden z dělníků popadl agenta Tajné služby za paži a nedovolil mu, aby se hnul. "Nikam neutečou. Nemá význam nechat se zabít. Ještě pár minut." Počkal, až jeden jeřáb uvolní cestu dalšímu, a mával pažemi, aby obsluze ukázal, kam má jeřábem sáhnout a kdy zarazit. Dělníci navlékli dvojici lan kolem dalšího kvádru a předák zatřepal rukou ve vzduchu. Kámen se zvedl.

"Máme SKOKANA," ohlásil agent do mikrofonu. Okamžitě se přiblížil lékařský tým, přes varovné výkřiky několika stavebních dělníků. Ale už ze vzdálenosti šesti metrů bylo jasné, že jejich snaha je zbytečná. Prezidentova levá ruka držela desky s projevem. Padající kameny ho pravděpodobně zabily dřív, než se k němu oheň dostal tak blízko, aby mu sežehl vlasy. Větší část těla byla rozdrcená, ale oblek a prezidentská spona na kravatě i zlaté hodinky na zápěstí prezidenta Rogera Durlinga pozitivně identifikovaly. Všechno se zastavilo. Jeřáby stály nehybně, jejich dieselové motory běžely na volnoběh a obsluhy upíjely kávu nebo si zapalovaly cigarety. Dostavil se tým fotografů z kriminologického oddělení a na svitky filmů pořizoval záběry ze všech možných úhlů.

Dali si na čas. Na jiném místě bývalé sněmovny lidé z Národní gardy dál ukládali mrtvé do vaků a odnášeli je pryč - v téhle práci vystřídali před dvěma hodinami hasiče - , kromě kruhu o průměru necelých dvaceti metrů, kde bylí pouze agenti Tajné služby, plnící poslední oficiální povinnost vůči SKOKANOVI, jak říkali prezidentovi na počest toho, že sloužil jako poručík u 82. výsadkářské divize. Už to všechno trvalo příliš dlouho, než aby přišly slzy, ačkoliv těm se agenti, kteří se zde shromáždili, ještě mnohokrát neubrání. Když se zdravotníci vzdálili, a když byli hotovi i fotografové, čtyři agenti ve větrovkách s nápisem SECRET SERVICE vykročili dolů ke zbývajícím kamenným kvádrům. Nejprve zvedli tělo Andyho Walkera, jehož poslední vědomý čin byl chránit svého "principála", a jemně ho složili do

pogumovaného vaku. Agenti vak přizvedli, aby ho další dvojice mohla zvednout úplně a doprovázet ho na jeho smutné cestě. Pak přišlo na řadu tělo prezidenta Durlinga. Tady byla práce obtížnější. Tělo se ve smrti poněkud stočilo a v té poloze ztuhlo mrazem. Jedna paže zůstala trčet v pravém úhlu od těla a nešla zasunout do vaku. Agenti pohlédli jeden na druhého; nevěděli, co s tím udělat. Mrtvola představovala vlastně právní důkaz a nesmělo se s ní nic provádět. Možná, že u nich převážila hrůza z toho, že by mohli již mrtvému tělu ublížit, a tak prezident Durling putoval do vaku s paží napřaženou jako paže kapitána Achaba. Ven ho vynášeli čtyři agenti - cestou ze sněmovny, kolem zřícených kvádrů a dolů k ambulanci čekající jen na to, až převezme svůj smutný náklad. To bylo znamením pro novináře i televizní zpravodaje; jedni okamžitě vyrazili pryč, druzí zaměřovali své kamery a prodlouženými ohnisky objektivů ten okamžik zachycovali.

Tyto záběry vpadly do Ryanova interview se společností Fox; Ryan scénu sledoval na monitoru na stole. Nyní mu situace připadala jaksi oficiální. Durling je opravdu mrtev, a on je teď doopravdy prezidentem. Kamera v salonku zabírala Ryanův obličej, změny v něm, při vzpomínce na to, jak ho Durling uvedl do úřadu, jak mu důvěřoval, spoléhal na něj, vedl ho...

V tom to je, uvědomil si v té chvíli Jack Vždycky jsem měl někoho, o koho jsem se mohl opřít. Jistě, druzí zase spoléhali na mě, tázali se na moje mínění, nechali se mnou vést v krizi, ale vždy existoval někdo, na koho jsem se mohl obrátit, někdo, kdo mi řekl, že jsem udělal správnou věc. To můžu nyní dělat já, ale na oplátku dostanu jen názory, ne konečný úsudek. Konečný úsudek teď bude mým úkolem. Uslyším všemožné věci. Moji poradci budou jako právníci, jedni budou argumentovat tak, druzí onak, budou mi říkat, že jednám současně správně i špatně, a až skončí, rozhodnutí bude stejně pouze na mně.

Ryan si promnul obličej; neuvědomil si, že ho má nalíčený, a mejkap rozmazal. Nevěděl, že společnost Fox i ostatní televizní stanice vysílají přes dělenou obrazovku a že mají přístup i k tomu, co se odehrává v Rooseveltově salonku. Nepatrně zavrtěl hlavou, jako člověk, který se musí smířit s něčím, co je mu proti mysli. Obličej měl příliš bledý, než aby v něm bylo vidět smutek. Vzadu na schodišti Kapitolu začaly opět pracovat jeřáby.

"A co se bude dít dál?' zeptal se reportér společnosti Fox. Tuhle otázku na svém seznamu neměl. Byla jen reakcí na scénu, kterou právě zhlédli. Záběr na Kapitol ubral hodně z času přiděleného mu na interview. Další předmět rozhovoru chtěl přenést do následující sekvence. Ale pravidla v Bílém domě byla neoblomná.

"Máme ještě spoustu práce," odpověděl Ryan.

"Děkuji vám, pane prezidente. Je čtrnáct minut po osmé."

Jack se díval, jak reflektor na televizní kameře zhasl. Režisér počkal několik vteřin, pak mávl rukou a prezident si odepnul mikrofon. Jeho první tiskový maraton skončil. Než opustil místnost, pohlédl pozorněji na kamery. Kdysi přednášel dějiny, později podával hlášení, ale to vše se odehrávalo před živými posluchači, do jejichž očí viděl a mohl v nich číst. Podle jejich reakcí mohl svůj projev upravit, zrychlit nebo zpomalit, přimíchat třeba i trochu humoru, jestliže to okolnosti dovolovaly, nebo něco zopakovat, aby se vyjádřil jasněji. Nyní se jeho důvěrné hovory budou zaměřovat na věc. Zase něco, co mu není po chuti. Ryan vyšel ze salonku a lidé na celém světě mezitím hodnotili to, co z nového prezidenta Ameriky viděli. Budou o něm debatovat televizní komentátoři nejméně v padesáti zemích; on mezitím znovu odešel na toaletu.

"Tohle je to nejlepší, co se u nás přihodilo od Jeffersonovejch dob." Starší z mužů se považoval za vážného zájemce o historii. Thomase Jeffersona měl rád za jeho prohlášení, že země, kde vláda vládne co nejméně, je takovou vládou také řízena nejlíp. A to bylo asi tak vše, co si z výroků mudrce z Monticella pamatoval.

"A vypadá to tak, že to chtělo Japončíky." Po tomhle prohlášení následovalo

ironické odfrknutí. Taková událost by dokázala ochromit i jeho zarputilý rasismus. A to přece nemůže dopustit, ne?

Byli vzhůru celou noc - bylo 5.20 místního času - a sledovali televizní zprávy, které pokračovaly bez přestávky. Novináři, říkali si, jsou potřebnější než tenhleten Ryan. Časová pásma jim poskytovala výhodu. Oba přestali pít pivo tak kolem půlnoci, a po dvou hodinách přešli na kávu, když už začínali podřimovat. Podřimovat - to si nemohli dovolit. Všechno, co viděli, když přepínali programy zachycované velkou satelitní anténou před domkem, jim připadalo jako fantastický televizní maraton, až na to, že tenhle se nekonal proto, aby se získaly peníze pro invalidní děti, pro oběti AIDS nebo pro negerské školy. Tohle byla legrace. Všichni ti hajzlové ve Washingtonu - určitě museli shořet na troud, aspoň většina z nich.

"Ouřednickej táborák," řekl Peter Holbrook nejméně po sedmnácté od 11.30, kdy vyrukoval se svým vlastním souhrnem celé události. V hnutí byl vždycky tvůrčím jedincem.

"Ale, kurva, Pete!" vydechl Ernest Brown. Vylil si do klína trochu kávy. Byla to legrace, tak velká, že ani okamžitě nevyskočil na nohy kvůli nepříjemnému pocitu, který mu jeho neopatrný pohyb přivodil.

"Byla to dlouhá noc," připustil Holbrook; i on se smál. Projev prezidenta Durlinga sledovali z mnoha důvodů. Zaprvé, všechny stanice přerušovaly své normální programy, jak bylo v případě každé důležité události obvyklé; jejich satelit jim dával možnost sledovat celkem 117 programů, a když se nechtěli dívat na oficiální stanoviska vlády, jíž oni i jejich přátelé opovrhovali, nemuseli přístroj vůbec vypínat. Hlubší příčinou bylo, že v sobě pěstovali na svou vládu zlobu. A všechny vládní projevy obvykle sledovali - oba chytali nejméně hodinu denně přímé vysíláni C-SPAN 1 a 2 z Kongresu - , aby tyto pocity přikrmili. Dnes také každou minutu prezidentových projevů prokládali pichlavými poznámkami.

"Tak co je to vlastně zač, tenhle Ryan?" zeptal se Brown a zívl.

"Další - krat, podle všeho. Byrokrat, a žvaní byrokecy."

"No jo," usoudil Brown. "A nemá nic, vo co by se moh' vopřít, Pete."

Holbrook se otočil a pohlédl na svého přítele. "To je teda něco, že jo?' S touto poznámkou vstal a přešel k poličkám s knihami u jedné ze stěn svého doupěte. Jeho výtisk ústavy byl ohmataný, laciný spis, který četl, kdy jen mohl, aby lépe pochopil zámysl jeho autorů. "Víš, Pete, k takovýhle situaci se tu nic neříká."

"Vopravdu ne?"

Holbrook přikývl. "Vopravdu."

"Ani hovno." Na tenhle závěr bylo tedy opravdu třeba hodně zapracovat hlavou.

"Zavražděn?" opakoval prezident Ryan a navlhčenými papírovými ručníky, jakými kdysi svým dětem utíral zadečky, si odstraňoval z obličeje líčidlo. Když byl hotov, mohl mít aspoň dojem, že má obličej čistší.

Je to předběžné zjištění z prvního ohledání těla a jen z takového uspěchaného prostudování záznamů z pilotní kabiny." Murray nechal pod palcem proběhnout listy se zprávami, které před dvaceti minutami dostal faxem.

Ryan se v křesle opřel. I křeslo bylo nové, jako ostatně mnoho věcí v Oválné pracovně. Durlingovy fotografie i fotografie jeho rodiny už ze stolečku za Jackovými zády odnesli. Papíry na stole si vzal k prostudováni štáb prezidentových tajemníků. Zůstaly jen věci, patřící Bílému domu. Křeslo bylo pohodlné, nákladně zkonstruované tak, aby chránilo záda toho, kdo v něm sedí. A brzy ho vymění za křeslo zhotovené na zakázku výrobcem, který to udělá zadarmo a - kupodivu - bez nějakého velkého vytrubování do světa. Dřív nebo později budu muset pracovat zde, rozhodl se před několika minutami Jack. Sekretářky sídlily tady, a nebylo by fér nechat je putovat přes celou budovu, nahoru a dolů po schodech. To, zda tu bude spát, byla záležitost zcela jiná - v téhle chvíli; i to se bude muset změnit, že? Takže, uvažoval, hledě přes

stůl na Murraye, vražda.

"Byl zastřelen?"

Dan zavrtěl hlavou. "Vrah to provedl nožem, přímo do srdce, jen jedno bodnutí. Našemu agentovi rána připadala jako od tenkého ostří, něco jako nůž na maso. Podle záznamů na páskách z kabiny se to stalo pravděpodobně před startem. Zdá se, že to můžeme časově docela přesně určit. Od doby těsně před tím, co začaly běžet motory, až do nárazu, je na páskách jediný hlas, a ten patří pilotovi. Jmenoval se Sató, velmi zkušený pilot, velitel. Japonská policie nám poskytla celou hromadu údajů. Zřejmě ztratil v té válce bratra. Ten velel torpédoborci, který se potopil i s celou posádkou. Jeho syn byl stíhacím pilotem a zabil se při přistání po akci. Oba v jednom dni, nebo skoro tak. Takže to mohlo být osobní. Měl motiv i možnost, Jacku," odvážil se Murray říci, protože byli v kanceláři téměř sami. Byla tu Andrea Priceová. Tak docela to oslovování křestním jménem a tykání neschvalovala; nikdo jí ještě pořádně neřekl, jak dlouho se oba muži znají.

"Na zjištění identity je to pěkně rychlé," poznamenala Priceová.

"Totožnost se musí teprve potvrdit," připomněl Murray. "Uděláme to zkouškou DNA, pro jistotu. Páska stačí na analýzu hlasové identifikace, tak to aspoň našemu agentovi řekli. Kanaďané mají záznamy ze sledování toho letadla radarem, když opouštělo jejich vzdušný prostor, a tak se časový průběh celé události dá potvrdit docela jednoduše. Letoun je spolehlivě identifikovaný od Guamu do Japonska a do Vancouveru - až k budově Kapitolu. Jak vyšetřovatelé říkají, je to hotové, až na ten povyk kolem vyšetřování. Bude kolem něj hodně povyku. Pane prezidente," - to se Andree Priceové zamlouvalo už víc - "potrvá nejméně dva měsíce, než si dáme do kupy všechna vodítka a kousíčky informací, a nevylučuji, že je docela dobře možné, že se mýlíme; ale vzato ze všech praktických hledisek, podle názoru mého i názoru našich vyšších agentů, kteří byli přímo na místě, je tenhle případ na dobré cestě k tomu, aby se mohl uzavřít."

"V čem by ses mohl mýlit?' zeptal se Ryan.

"Potenciálně jen pár věcí, jenže je třeba ještě leccos uvážit z praktického hlediska. Může se jednat o něco jiného než o čin jednoho fanatika - ne, to není vůči němu fér, že? - řekněme raději jednoho rozzlobeného člověka. Může to být spiknutí, v tom případě je ale nutné počítat s podrobným rozplánováním, a to se těžko prokáže. Jak by byli mohli Japonci vědět, že tu válku s námi prohrají, jak by mohli vědět o tom společném zasedání - a kdyby ten masakr byli plánovali jako válečnou operaci, jak to povídal ten chlápek z Národního úřadu pro bezpečnost dopravy, kruci, na palubu by se přece bylo dalo docela snadno naložit deset tun trhaviny."

"Nebo jaderná puma," dodal Jack.

"Nebo jaderná puma," přikývl Murray. "To mi připomíná: dneska se náš letecký ataše jde podívat na to jejich zařízení na výrobu jaderných zbraní. Japoncům trvalo pár dní, než zjistili, kde to je. A jeden chlápek, co se v tom vyzná, tam zrovna letí." Murray nahlédl do poznámek. "Doktor Woodrow Lowell - hele, toho znám. Vede provoz v Lawrence Livermooru. Premiér Koga našemu velvyslanci řekl, že chce ty zatracené pumy fofrem předat. Ať prý z jeho země co nejdřív zmizí."

Ryan se otočil i s křeslem. Za oknem bylo vidět Washingtonův památník. Obelisk obklopoval kruh vlajkových stožárů; všechny vlajky byly na půl žerdi. Ale Jack viděl také lidi stojící ve frontě na výtah, který je vyveze nahoru. Turisté, kteří si přišli do hlavního města prohlédnout památky. Nu, některá podívaná moc peněz nestojí. Ale okna Oválné pracovny byla neuvěřitelně tlustá, jen tak pro případ, že by některý z turistů měl pod kabátem zastrčenou ostřelovačskou pušku...

"Kolik z toho můžeme pustit ven?" otázal se prezident Ryan.

"Pár věcí - proti tomu bych nebyl," odpověděl Murray.

"Rozmyslel jste si to dobře?" zeptala se Priceová.

"Tohle není situace, kdy je třeba chránit důkazy pro trestní řízení. Subjekt případu je mrtvý. Půjdeme po všech eventualitách, jestli třeba opravdu neexistují nějací další účastníci spiknutí. Ale důkazy, když je dnes pustíme ven, tu záležitost nijak neohrozí. Já sám zrovna moc zveřejňování důkazů pro trestní řízení nefandím, ale lidé venku se chtějí něco dovědět. A v případě jako je tenhle, jim člověk musí umožnit, aby se tedy něco dověděli."

A kromě toho, říkala si Priceová v duchu, FBI pak vypadá dobře. Touto nevyslovenou poznámkou se aspoň jedna z vládních agentur začala vracet k normálu.

"Kdo z ministerstva spravedlnosti to má na starosti?' ptala se dál. Svou poznámku si samozřejmě nechala pro sebe.

"Pat Martin."

"Cože? Kdo ho vybral?'

Murray se téměř začervenal. "No - já. Prezident řekl, že se má vybrat ten nejlepší žalobce. A tím je Pat. Byl devět měsíců vedoucím Trestního odboru. Předtím vedl zpravodajské oddělení. Je to bývalý pracovník FBI a moc dobrý právník; pracuje tu skoro třicet let. Bill Shaw chtěl, aby se stal soudcem. Ještě minulý týden o tom mluvil s ministrem spravedlnosti."

"Určitě je dobrý?' zeptal se Jack. Odpověděla Priceová.

"S námi pracoval také. Je to profesionál. Dan má pravdu, je to opravdu ideální muž na místo soudce, tvrdý až hrůza, ale také spravedlivý. Dělal na tom případu padělatelské bandy, co měl můj starý parťák pod palcem v New Orleansu."

"Dobrá, tak ať rozhodne, co se pustí na veřejnost. S tiskem se můžeme začít bavit hned po obědě."

Plukovník ve výslužbě Pierre Alexandre z americké pozemní armády, vysoký, hubený a ve formě, stále vypadal jako voják, to však děkanovi Davu Jamesovi nijak nevadilo. Návštěvník se mu zalíbil už když se posadil, a ještě víc byl děkan spokojený s tím, co si o něm přečetl v jeho životopise. A ještě víc s tím, co se dověděl po telefonu. Plukovník Alexandre - pro přátele, kterých měl hodně, "Alex" - byl odborník na infekční choroby, který strávil dvacet plodných let ve službách své vlády. Dvacet let, rozdělených mezi Vojenskou nemocnici Waltera Reeda ve Washingtonu a Fort Detrick v Marylandu; mezitím také mnohokrát pracoval v terénu. Absolvent West Pointu a Lékařské fakulty Chicagské univerzity, četl dál doktor James. Je dobrý; děkanovy oči opět rychle přejížděly po položkách, hovořících o místech působení a ostatních profesních zkušenostech. Seznam publikovaných článků zabíral osm stran hustého tisku. Nominován na dvě významné ceny, ale ještě neměl štěstí. No, třeba se to zde na fakultě při Johns-Hopkinsově nemocnici změní. Plukovníkovy tmavé oči nyní nebyly nijak pozorně pronikavé. Alexandre, bezpochyby povýšenecký a hrdý člověk, věděl, kdo a co je - nebo spíš věděl, že to ví doktor James.

"Guse Lorenze znám," řekl děkan James s úsměvem. "Začínali jsme spolu v Peter Brent Brighamu."

"Pálí mu to," souhlasil Alexandre svým líným kreolským přízvukem. Obecně se mělo zato, že práce o horečce Lassa a Q udělala z Guse kandidáta na Nobelovu cenu. "A excelentní doktor."

"Takže proč s ním nechcete pracovat v Atlantě? Gus říká, že vás moc naléhavě potřebuje."

"Děkane Jamesi..."

" ‚Dave' zní líp," řekl děkan.

"Já jsem Alex," reagoval plukovník. Nakonec, teď už je v civilu, a něco říci musel. Alexandre v duchu děkana odhadoval na tři hvězdičky. Možná čtyři. Fakulta při Johns-Hopkinsově nemocnici přece dbá na prestiž. "Dave, makal jsem skoro celý život v laboratoři. Chci zase léčit pacienty. Práce ve Středisku pro potírání chorob by byla akorát jen pokračování toho, co už dlouho dělám. Guse mám rád - v roce 1987 jsme spolu hodně pracovali v Brazílii; vycházíme spolu moc dobře," ujišťoval Alexandre děkana. "Ale už toho mám dost, pořád

koukat na diapozitivy a výstupy z počítače." Z téhož důvodu plukovník odmítl jednu ze zatraceně dobrých nabídek společnosti Pfizer Pharmaceuticals, která chtěla, aby řídil jednu z jejích nových laboratoří. Do medicíny začaly vstupovat infekční choroby a James i Alexandre doufali, že je ještě čas něco s nimi udělat. Ksakru, myslel si James, proč to tenhle člověk nedotáhl na generála? Možná v tom byla politika, říkal si. V pozemní armádě tenhle problém existoval, stejně jako v Johns-Hopkinsově nemocnici. Ale přicházet o takovéhle lidi...

"Včera večer jsem s Gusem o vás mluvil."

"Skutečně?" Ne, že by to bylo něco překvapujícího. Na téhle úrovni medicíny všichni znali všechny.

"Říká, abych vás rovnou na místě vzal - "

"Moc hodný hoch," uchechtl se Alexandre.

" - než vás pro svou laboratoř sebere Harry Tuttle na Yale."

"Vy znáte Harryho?" No jo, a každý taky ví, co všichni ostatní dělají.

"Chodili jsme do jednoho ročníku," vysvětloval děkan. "Oba jsme si dávali rande s Wendy. On vyhrál. Víte, Alexi, nebudu toho po vás chtít moc..."

"Doufám, že to ale bude stát za to."

"Bude. Můžete začít jako mimořádný profesor a pracovat pod Ralphem Forsterem. Budete mít hodně práce v laboratoři - s dobrým týmem. Ralph dal za posledních deset let dohromady dobrou partu. Ale na kliniku nám začíná chodit spousta požadavků. Ralph začíná být na cestování trochu starý, takže můžete čekat, že se trochu podíváte do světa. Také budete mít na starosti kliniku, dejme tomu tak - šest měsíců, abyste se trochu osmělil...?"

Plukovník ve výslužbě zamyšleně přikývl. "To je v pořádku. Potřebuju si pár věcí zopakovat. Hergot, copak tomu učení nikdy nebude konec?"

"Když si člověk nedá pozor, hned je z něj nějaký šéf."

"No jo, tak teď aspoň víte, proč jsem pověsil uniformu na hřebík. Chtěli po mně, abych velel nemocnici, ale znáte to - akorát bych vyplňoval lejstra. Sakra, já přece vím, že jsem v laboratoři dobrý! V laboratoři jsem moc dobrý. Ale upsal jsem se taky tomu, že budu tu a tam léčit lidi - a trochu učit, přirozeně, ale jsem rád mezi lidmi a rád je posílám domů zdravé. Jednou mi v Chicagu kdosi povídal, že od toho tahle práce je."

Jestli má jít o nějakou práci, kde se chce člověk dobře prodat, říkal si děkan James, pak se plukovník nechal poučit od Oliviera. Yale by mu byla mohla nabídnout zhruba stejné místo, ale takhle Alexandre zůstane blízko Fort Detricku, devadesát minut letu od Atlanty a také blízko zátoky Chesapeake - nebylo tedy žádným tajemstvím, že Alexandre rád rybaří. No, to se dá pochopit, když vyrůstal u říčních ramen v Louisiane. Suma sumárum má Yale smůlu. Profesor Harold Tuttle je dobrý, možná i o chloupek lepší než Ralph Forster, ale za takových pět let Ralph půjde do penze, a tenhle Alexandre vypadá na budoucí hvězdu. Víc než na cokoli jiného. A přijímat budoucí hvězdy měl děkan James v náplni práce. Za jiných okolností by mohl být manažerem špičkového baseballového mužstva. Takže dohodnuto. James zavřel složku na stole.

"Tak, doktore, vítejte na Lékařské fakultě při Johns-Hopkinsově nemocnici."

"Děkuji vám, pane."

[4] PŘÍPRAVY

Zbytek dne byl jediný rozmazaný zmatek. Už když ho Ryan prožíval, věděl, že si nikdy nedokáže vzpomenout na víc než na útržky. S počítači se poprvé setkal jako student na Bostonské univerzitě. Než nastal věk osobních počítačů, používal ten nejhloupější z hloupých terminálů - dálnopis - ke komunikaci s hlavním počítačem kdovíkde, spolu s dalšími studenty a ještě častěji s žáky ostatních místních škol. Říkalo se tomu "sdílení času", opět jeden termín z minulých dob, kdy počítače stály kolem milionu dolarů, při výkonu, jaký se teď dosahuje na obyčejných náramkových hodinkách. Ale v prezidentské funkci ten termín dosud platí, jak se Jack přesvědčil; možnost sledovat jednu myšlenku od začátku do konce byla tím nejvzácnějším přepychem a jeho práce sestávala z

toho, že sledoval řadu myšlenkových nití od jedné schůzky ke druhé, jako kdyby měl zvládnout celou skupinu televizních seriálů na pokračování a snažit se nepoplést si jednu epizodu s druhou, a přitom navíc vědět, že takovému popletení se naprosto nedá zabránit.

Když Jack propustil Murraye a Priceovou, všechno se rozběhlo doopravdy.

Ryanovo uvedení do funkce začalo hlášením o národní bezpečnosti, podávaným jedním z důstojníků státního zpravodajství, přiděleným štábu Bílého domu. Za šestadvacet minut se Jack dověděl to, co už věděl díky pracovnímu zařazení, které měl ještě předchozího dne. Ale odsedět si to musel, když už ne z jiného důvodu, tedy proto, aby si trochu oťukal člověka, který bude jedním z týmu, podávajícího denní hlášení. Každý z týmu je jiný. Každý má svůj vlastní, individuální postoj a přístup. A Ryan musí porozumět jemným odstínům, charakterizujím jednotlivé hlasy, jimž bude naslouchat.

"Takže zatím není na obzoru nic?' zeptal se.

"Ve Státní radě pro bezpečnost jsme nezaznamenali nic, pane prezidente. Potenciální ohniska potíží znáte stejně dobře jako já, samozřejmě, a ta se mění den ze dne." Muž pronášel nicneříkající věty s elegancí člověka, který podle téhle muziky tancuje už celé roky. Ryanův výraz se nezměnil, ale jenom proto, že tohle už zažil. Opravdový zpravodajský důstojník se nebojí smrti, nebojí se toho, že najde manželku v posteli se svým nejlepším přítelem, nebojí se žádných normálních zvratů v životě. Důstojník státní zpravodajské služby se bojí pouze toho, že se ukáže, že se mýlil v něčem, co řekl v rámci svého oficiálního zařazení. Tomu se však dalo snadno vyhnout; člověk se nikdy opravdu pevně nepostavil ani za tu nejmenší věc. To byla nakonec choroba, která se neomezovala pouze na volené činitele. Jenom prezident se musí za něco postavit - a pak je opravdovým štěstím, má-li odborníky, vyškolené tak dobře, aby mu dodávali právě ty informace, které potřebuje.

"Něco vám povím," řekl Ryan po chvilce uvažování.

"Co, pane?" zeptal se důstojník Národního úřadu pro zpravodajské informace ostražitě.

"Nechci slyšet jen to, co víte. Chci také slyšet, co si vy a vaši lidé myslíte. Za to, co víte, samozřejmě zodpovídáte, ale podněty mi poskytne také to, co si myslíte. Tuhle práci jsem sám dělal, jasné?" dodal Jack.

"Samozřejmě, pane prezidente." Muž vyloudil na tváři úsměv, za kterým se skryla hrůza z takové vyhlídky. "Řeknu to svým lidem."

"Děkuji." Ryan ho propustil, a už teď a tady věděl, že bude potřebovat poradce pro národní bezpečnost, jemuž bude moci důvěřovat, A vrtalo mu hlavou, kde takového sežene.

Dveře se jako kouzlem otevřely a propustily člověka z Národního úřadu pro zpravodajské informace ven; udělal to agent Tajné služby, který se v průběhu hlášení většinu času díval špehýrkou. Další tým s hlášením byl z ministerstva obrany.

Vedoucí týmu měl dvě hvězdičky a podal Jackovi kartu z umělé hmoty.

"Pane prezidente, tohle si budete muset dát do náprsní tašky."

Jack přikývl; věděl, co to je, ještě než se jeho ruka té oranžové karty dotkla. Vypadala jako kreditní karta, ale byla na ní řada skupin čísel...

"Které?' zeptal se Ryan.

"Vyberte si, pane."

Ryan to udělal a dvakrát přečetl třetí skupinu. S generálem a plukovníkem a majorem byli dva poddůstojníci a ti skupinu čísel, kterou si Jack zvolil, zapsali a dvakrát ji přečetli sami. Prezident Ryan nyní mohl vydat rozkaz k použití strategických nukleárních zbraní.

"K čemu je tohle nutné?" zeptal se. "Poslední balistické rakety jsme přece dali do šrotu minulý rok."

"Pane prezidente, ještě máme rakety s plochu dráhou letu, které se dají vybavit bojovými hlavicemi W-80, k tomu pumy B-61, určené pro naše bombardovací letectvo. Potřebujeme vaše zmocnění k sestavení povolených

postupů pro akci a máme takovou představu, že by se měly sestavit co nejdříve, pro případ, že..."

Jack větu dokončil: "Že by mě předtím stačili odstavit ze scény."

Teď jsi opravdu důležitý, Jacku, říkal mu v duchu ošklivý hlásek. Ted můžeš začít jaderný útok. "Ty zatracené věci nemám rád. A nikdy jsem neměl."

"Ani se nečeká, že je budete mít rád, pane," pronesl souhlasně generál. "Tak tedy: jak víte, námořní pěchota má eskadru vrtulníků VMH-1, neustále připravenou dopravit vás odtud na bezpečné místo jen vteřiny po varování a..."

Ryan si doposlechl zbytek; myslí se mu honil nápad, zda nemá udělat to, co kdysi udělal Jimmy Carter: No dobrá, tak uvidíme. Řekněte jim, ať mě vyzvednou. HNED. A tenhle prezidentský rozkaz uvrhl spoustu lidí od námořní pěchoty do pořádného zmatku. Teď to ale přece nemůže udělat. Rozneslo by se, že Ryan je paranoidní blázen a ne někdo, kdo chtěl vidět, jestli systém opravdu funguje tak, jak se tvrdí, že funguje. A kromě toho, dneska má VMH-1 hodně napilno, ne?

Čtvrtým členem týmu podávajícího hlášení byl praporčík pozemní armády v civilních šatech; nesl celkem obyčejně vyhlížející kufřík, v němž byla složka, a v té zase plán napadení - vlastně několik plánů...

"Podívám se na to," řekl Jack a ukázal prstem. Praporčík zaváhal, pak kufřík odemkl a podal mu složku barvy námořnické modři; Ryan ji rozevřel.

"Pane, nezměnili jsme to od..."

První oddíl, jak Jack viděl, byl opatřen nálepkou VÝBĚR CÍLŮ HLAVNÍHO ÚTOKU. Obsahoval mapu Japonska, a na ní byla řada měst označena tečkami různých barev. Legenda dole vysvětlovala, co jednotlivé tečky a barvy znamenají v hodnotách megatun; další stránka pravděpodobně bude udávat předpokládaný počet mrtvých. Ryan rozevřel spínací kroužky a celou část vyňal. "Tyhle listy ať spálí. Ten plán musí hned pryč." Znamenalo to však pouze, že se založí do některé zásuvky v Pentagonu, v oddělení pro vedení válek, a také v Omaze. Takovéhle věci nikdy neumírají.

"Pane, ještě nemáme potvrzeno, že Japonci zničili všechna svá odpalovací zařízení, a také ještě nemáme potvrzeno, že neutralizovali všechny své zbraně. Chápejte..."

"Generále, to je rozkaz," řekl Ryan tiše. "Mohu je vydávat, jak víte."

Muž se napřímil a ztuhl v pozoru. "Ano, pane prezidente."

Ryan rychle prolistoval zbytek složky. Navzdory tomu, jakou práci dělal předtím, bylo to, co viděl, jako prozření. Jack se vždycky vyhýbal tomu, aby se s těmihle prokletými věcmi seznamoval nějak blíž. Neočekával, že se vůbec kdy použijí. Po tom teroristickém incidentu v Denveru a po vší té hrůze, která se přehnala celou planetou v jeho stopách, se státníci na celých kontinentech, státníci všech politických vyznání, pustili do kolektivního přemýšlení o zbraních, které ovládají. Už během ozbrojeného, právě ukončeného konfliktu s Japonskem Ryan věděl, že kdesi nějaký tým odborníků dal dohromady plán odvetného jaderného úderu. Ale on soustředil veškeré své úsilí na to, aby úder nebyl nutný, a teď, jakožto nový prezident, se velmi pyšnil tím, že nikdy ani nepomyslel na to, že by se plán, jehož obsah právě drží v levici, uskutečnil. Kódové označení, jak viděl, bylo DLOUHÁ PUŠKA. Proč ta označení musí být zrovna takováhle, chlapácká a vzrušující, jako kdyby člověk snad měl být hrdý na to, co ty názvy vyjadřují?

"Co je tohle? DÁLKOVÝ SPÍNAČ...?"

"Pane prezidente," odpověděl generál, "to je metoda použití útoku EMI. Elektromagnetický impuls. Když něco odpálíte ve velmi vysoké výšce, není tam nic - vlastně žádný vzduch - , co by absorbovalo počáteční energií detonace a přeměnilo ji na mechanickou energii - nevznikne tedy žádná tlaková vlna. Výsledkem pak je, že veškerá energie působí v původní elektromagnetické formě. Vzedmutí energie, ke kterému dojde, je přímo vražedné pro elektrické a telefonní dráty. V našich operačních plánech pro střet se Sovětským svazem jsme vždycky měli pár věcí, které by explodovaly ve velké výšce. Jejich

telefonní systém je totiž tak primitivní, že by se dal snadno zničit. Je to levný způsob jak ho vyřadit, a na zemi se vlastně nikomu nic nestane."

"Chápu." Ryan složku zavřel a vrátil ji praporčíkovi; dokument, teď už lehčí, putoval zpět do kufříku, který praporčík okamžitě zamkl. "Předpokládám, že se právě teď nikde neděje nic, co by mohlo vyžadovat nukleární úder?"

"Přesně tak, pane prezidente."

"Takže k čemu tady ten člověk celou tu dobu seděl před mou kanceláří?"

"Dokáže snad někdo předpovídat možné nepředvídatelné okolnosti, pane?" zeptal se generál. Muselo ho stát velkou námahu říci to s nehybnou tváří, napadlo Ryana, hned jak pominulo jeho ohromení.

"Asi ne," odpověděl pokáraný prezident.

Kanceláři protokolu v Bílém domě vládla paní jménem Judy Simmonsová; před čtyřmi měsíci sem přešla z ministerstva zahraničí. Její personál v kanceláři v přízemí budovy měl napilno už od půlnoci, kdy sem dorazila ze svého bydliště v Burke ve Virginii. Teď měla nevděčný úkol připravit největší státní pohřeb v amerických dějinách, úkol, kolem kterého se už motala víc než stovka lidí; a to ještě nebyl ani čas jít na oběd.

Seznam mrtvých se sice stále ještě musel doplňovat, ale po pečlivém prostudování videozáznamů bylo z větší části známo, kdo všechno ve Sněmovně byl, a o všech z nich také měli životopisné údaje - ženatý nebo vdaná, svobodný nebo svobodná, náboženství, atakdále - , podle kterých se daly vypracovat potřebné, i když jen předběžné, plány. Ať bude nakonec rozhodnuto jakkoliv, hlavní osobou při truchlivém obřadu bude Jack, a proto bylo třeba ho o každém kroku průběžně informovat. Pohřeb tisíců, říkal si Jack, tisíců, z nichž většinu neznal a na jejichž dosud nenalezená těla čekali manželé, manželky a děti.

"Národní katedrála," četl, když obrátil stránku. Byl sestaven přibližný počet náboženských vyznání; podle toho se určí duchovní, kteří se ujmou jednotlivých funkcí při ekumenické mši.

"Tam se takové obřady obvykle pořádají, pane prezidente," ujišťovala ho jakási velmi uchvátaná úřednice. "Pro všechny ostatky místo nebude," - neřekla, že jeden z lidí z Bílého domu navrhoval obřad venku pod širým nebem na stadionu, aby se všechny oběti měly kam uložit - "ale bude tam místo pro prezidenta a paní Durlingovou, plus reprezentační výběr obětí z Kongresu. V záležitosti diplomatů, kteří tam byli přítomni, jsme kontaktovali jedenáct zahraničních vlád. Máme také předběžný seznam zástupců zahraničních vlád, kteří se obřadu zúčastní." Seznam mu podala také.

Ryan ho přelétl očima. Znamenalo to, že se po vzpomínkovém obřadu "neformálně" sejde s řadou šéfů států a proběhnou "neformální" jednání. Na každou takovou schůzku bude muset prostudovat minimálně stránku s výtahem nejdůležitějších informací, nehledě na to, že kromě četných dotazů ho všichni budou hodnotit a prověřovat. Jack věděl, jak to chodí. Celý svět, prezidenti, ministerští předsedové i pár ještě tu a tam přetrvávajících diktátorů teď čtou svá vlastní hlášení - kdo to vlastně je, tenhle John Patrick Ryan, a co od něj můžeme čekat? Uvažoval, jestli na své otázky mají lepší odpověď než on. Pravděpodobně ne. Jejich národní zpravodajské úřady se nebudou nakonec zřejmě moc lišit od toho jeho. A tak se jich sem sjede celá hromada, ve vládních tryskáčích, zčásti proto, aby prokázali úctu prezidentu Durlingovi a americké vládě, zčásti proto, aby očumovali nového amerického prezidenta, zčásti kvůli tomu, co to vynese jejich politice doma, a zčásti proto, že se to od nich očekává. A tak tato událost, hrozná pro nepočítané tisíce lidí, je jen další hrou světové politiky. Jackovi se chtělo křičet vztekem. Ale co mu zbývá jiného, než ji hrát? Mrtví jsou mrtví, a ani všechen jeho žal je nepřivede zpátky k životu. A život jeho země i těch druhých půjde dál.

"Ať sem přijde Scott Adler, ano?" Někdo bude muset určit, kolik času by měl strávit s oficiálními hosty. Ryan se na tohle sám necítil.

"Ano, pane prezidente."

"Jaké typy projevů bych měl přednést?"

"Naši lidé na tom pracují. Do zítřka odpoledne byste měl dostat předběžná znění," odpověděla paní Simmonsová.

Prezident přikývl a zasunul papíry do své hromady dokumentů. Když se vedoucí protokolu vzdálila, vešla sekretářka - jméno té paní neznal - s kupou telegramů, které došly do kasáren námořní pěchoty na rohu Osmé a I a ke kterým se nedostal, a s dalším listem papíru se soupisem jeho činností pro den pohřbu, připraveným bez jeho účasti či přispění. Právě si na to chtěl postěžovat, když promluvila.

"Máme přes deset tisíc telegramů a elektronické pošty od - no zkrátka od občanů," sdělila mu.

"Co v nich je?"

"Hlavně to, že se za vás modlí."

"Ach." Tohle pro něj bylo tak trochu překvapení, a nutilo to k pokoře. Ale bude mu Bůh naslouchat?

Jack se vrátil ke svým úředním papírům a jeho první prezidentský den běžel dál.

Chod země se prakticky zastavil, a její nový prezident zatím zápolil se svou novou prací. Banky a finanční trhy byly zavřené, zavřené byly i školy a mnohé podniky. Všechny televizní stanice přestěhovaly svá ústředí do různých kanceláří po celém Washingtonu, nazdařbůh, takže pracovaly jedna vedle druhé. Kolem Kapitolu se usadila celá tlupa kameramanů, a ti nepřetržitě zabírali záchranné práce, zatímco reportéři museli neustále hovořit, aby éter nenaplnilo ticho. Kolem jedenácté dopoledne jeden z jeřábů odstranil zbytky ocasu sedmsetsedmačtyřicítky a uložil je na velký plochý návěs, který je dopraví do hangáru na základně vojenského letectva Andrews. Tam proběhne "vyšetřování havárie letadla", jak se tomu z nedostatku lepšího názvu říkalo. Kamery sledovaly vozidlo, proplétající se ulicemi. Krátce nato následovaly stejnou cestou oba motory.

Řada "expertů" pomáhala vyplnit ticho spekulacemi o tom, co se stalo a jak k tomu došlo. Odhadnout to bylo však pro každého, kdo se do toho dal, těžké, protože ven proniklo zatím jen velmi málo informací - ti, kdo se pokoušeli zjistit, co se stalo, byli příliš zaneprázdněni, než aby se s reportéry bavili, ať už na kameru nebo mimo ni, a ačkoliv by to novináři asi nepřiznali, jejich nejvydatnější zdroj informací tu ležel zřícený před čtyřiatřiceti kamerami. Zde toho experti neměli moc co říci. Svědkové byli dotazováni na co si vzpomínají - k velkému překvapení mnohých o letounu neexistoval žádný záznam. Bylo známo číslo na ocasním kormidle - to se dalo jen stěží vynechat nebo přehlédnout, protože bylo namalováno na troskách letounu, a mohli si ho tedy snadno ověřit jak reportéři, tak federální úřady. Hned nato bylo potvrzeno, že letoun patřil Japonským aeroliniím, stejně jako bylo s přesností na den známo, kdy vyjel z dílen Boeingu nedaleko Seattlu. Úřední místa této společnosti neposkytla žádný rozhovor; současně bylo stanoveno, že letoun 747-400(PIP) vážil prázdný přes dvě stě tun, číslo, které se běžně zdvojnásobilo vahou paliva, cestujících a zavazadel, které letoun mohl vynést do vzduchu. Pilot United Airlines, který byl s těmito letadly obeznámen, vysvětloval dvěma televizním stanicím, jak se to dá udělat - přiblížit se k Washingtonu a pak provést smrtelný střemhlavý útok; jeho kolega z Delta Airlines zatím totéž vysvětloval štábům ostatním. Oba letci se mýlili v některých podrobnostech, z nichž však žádná nebyla podstatná.

"Ale Tajná služba je vyzbrojena protiletadlovými raketami, ne?'zeptal se jeden z moderátorů.

"Když se na vás devadesátkou řítí auto s osmnácti koly, a vy prostřelíte jednu gumu na návěsu, tak to asi ten náklaďák nezastaví," odpověděl pilot, a v obličeji dobře placeného zpravodaje zaznamenal pohled soustředěného úsilí, jak se tazatel snažil repliku pochopit; rozuměl jí sotva víc než tomu, co měl na svém čtecím zařízení. "Tyhle stovky tun hmoty letadla se jen tak nezastaví, to

snad chápete?"

"Takže neexistoval žádný způsob, jak ho zastavit?" zeptal se s pokřiveným obličejem moderátor.

"Vůbec žádný." Pilot viděl, že moderátor nechápe, ale nemohl přijít na nic, čím by věc dál objasnil.

Režisér v řídící místnosti nedaleko Nebraska Avenue přepnul kamery a sledoval dvojici z Národní gardy, která snášela ze schodů další tělo. Pomocný režisér si hleděl této skupiny kamer a neustále se pokoušel udržet si přehled o počtu mrtvých, které záchranáři odnesli. Nyní už se vědělo, že těla prezidenta a paní Durlingové byla již nalezena a že jsou ve Vojenské nemocnici Waltera Reeda, připravena k pitvě - tu v případě násilné smrti zákon vyžadoval - a k dalšímu řízení. V ústředí televizní stanice v New Yorku uspořádávali ve střižně každý metr pásky s prezidentem nebo o něm a připravovali pořad pro odvysílání během dne. Reportéři vyhledávali prezidentovy politické kolegy a rozhovory s nimi se průběžně vysílaly. Byli přizváni psychologové, aby objasnili, jak se Durlingovy děti vyrovnají se svým traumatem; pak svůj horizont rozšířili a hovořili o dopadu události na zemi jako celek a o tom, jak si s tím vším mohou lidé poradit. Asi jediným, co se v televizních zprávách neprobíralo, byl duchovní aspekt; to, že mnohé z obětí věřily v Boha a že občas chodily do kostela, za vysílací čas nestálo. Jejich účast na bohoslužbách uznala jedna ze stanic za hodnu tříminutové pozornosti - a pak, protože se všichni neustále navzájem monitorovali kvůli nápadům, ostatní ten segment okopírovali a vysílali ho celé dvě následující hodiny.

Všechno nakonec skončí u čísel, říkal si Jack. A čísla přinášela jen další a další neutuchající příval hrůzy. Uhýbal před tím vším jak jen mohl, ale nakonec se jeho zbabělost vyčerpala.

Děti Durlingových se vznášely mezi ochromením ze své ztráty a zděšením ze světa, který byl zničen před jejich očima, právě když se dívaly na svého otce v televizi. Už nikdy tatínka ani maminku neuvidí. Těla byla příliš poničená, než aby se rakve mohly nechat otevřené. Žádné poslední sbohem, jen násilné zhroucení základů, na nichž spočívaly jejich životy. A jak mají děti pochopit, že jejich tatínek a maminka nejsou jen tatínkem a maminkou, ale jsou - byli - také něčím jiným pro kohosi jiného, a z toho důvodu byla jejich smrt nutná pro někoho, kdo ty děti ani neznal, nebo mu na nich nezáleželo?

Členové rodiny se sešli ve Washingtonu; většinu z nich sem z Kalifornie dopravili piloti vojenského letectva. Ti byli stejně šokovaní, ale v přítomnosti dětí museli sebrat veškerou svou sílu, aby jim situaci ulehčili. A to jim poskytlo možnost aspoň na něco se soustředit. Agenti Tajné služby, přidělení JUNIPER a JUNIOROVI, byli traumatem zasaženi asi nejvíc ze všech. Byli vycvičeni k tomu, aby zuřivě bránili každého "principála"; tito agenti - víc než polovina z nich byly ženy - nesli další břímě, prostou ochranitelskou starostlivost, kterou každá lidská bytost pociťuje vůči každému dítěti, a žádný z nich by ani na zlomeček vteřiny nezaváhal a obětoval by sám sebe, aby chránil mladé dětské životy - s vědomím, že i ostatní z ochranky vytáhnou zbraně a z hlavní bude šlehat oheň. Muži i ženy z ochranky si s prezidentovými dětmi hráli, k vánocům a k narozeninám jim kupovali dárky, pomáhali jim s domácími úkoly. Nyní dávali sbohem dětem, rodičům, i kolegům. Ryan viděl výrazy v jejich tvářích a v duchu si umínil, že se zeptá Andrey Priceové, zda by jim Tajná služba nepřidělila psychologa.

"Ne, nebolelo to." Jack seděl tak, aby mu děti viděly přímo do očí. "Vůbec to nebolelo."

"Tak dobrá," řekl Mark Durling. Děti byly pečlivě a úpravně oblečeny. Jeden z členů rodiny považoval za důležité, aby vypadaly jak se patří, až se setkají s nástupcem svého otce. Jack slyšel, jak kdosi zalapal po dechu, a koutkem oka zahlédl výraz ve tváři jednoho z agentů - muže - , který byl na pokraji zhroucení. Priceová agenta uchopila za paži a postrkovala ho ke dveřím, než si toho děti všimnou.

"Zůstaneme tady?"

"Ano," ujistil Marka Jack. Byla to lež, ale ne taková, která ublíží. "A když budete něco potřebovat, cokoliv, můžete za mnou přijít, ano?"

Chlapec přikývl a snažil se seč mohl aby, vypadal statečně; teď však už byl čas předat ho jeho rodině. Ryan mu silně stiskl ruku, jako muži, jímž se ještě dlouho neměl stát, a jemuž povinnosti muže nastávají příliš brzy. Chlapec se potřeboval vyplakat, a Ryan si říkal, že to potřebuje udělat o samotě, zatím.

Jack vyšel ze dveří do příliš velké haly na poschodí, kde byly ložnice. Agent, kterého Priceová odvedla, vysoký, ostřílený černoch, stál kousek od něj a vzlykal. Ryan k němu zamířil.

Jste v pořádku?"

"Doprdele - pardon - teda - kurva!" Zvláštní agent Tony Wills potřásl hlavou, zahanben svým citovým výlevem. Byl to obávaný hráč fotbalového mužstva; když mu bylo dvanáct, ztratil otce při nehodě během vojenského cvičení ve Fort Ruckeru, jak Priceová věděla, a s dětmi to nezvykle dobře uměl. Někdy, jako právě nyní, se však síla mění ve slabost.

"Za lidskost se neomlouvejte. Já jsem taky přišel o tátu a o mámu. O oba najednou," pokračoval Ryan, hlas zastřený, rozkolísaný únavou. "Zahynuli na letišti na Midway, v sedmsetsedmačtyřicítce; přistála ve sněhu. Ale byl jsem už dospělý, když se to stalo."

"Já vím, pane." Agent si otřel oči a postavil se vzpřímeně, ale dosud se třásl. "Bude to v pořádku."

Ryan mu poklepal na rameno a vykročil k výtahu. Priceové řekl: "Vezměte mě odsud pryč, sakra."

Mikrobus zamířil na sever, zabočil doleva na Massachusetts Avenue, která vede k observatoři válečného námořnictva a k přehnaně velké perníkové chaloupce ve viktoriánském stylu, přidělené úřadujícímu viceprezidentovi. I tu střežila námořní pěchota. Propustila konvoj dovnitř a Jack vešel do budovy; Cathy seděla ve vstupní hale. Stačilo jí jen se podívat.

"Bylo to zlé?'

Ryan se zmohl jen na přikývnutí. Pevně ji k sobě přitiskl a věděl, že co nevidět přijdou slzy. Jeho zrak zachytil agenty, rozestavené těsně jeden vedle druhého po obvodu vstupní haly. Uvědomil si, že si na ně bude muset zvyknout - jak stojí podobni nezúčastněným sochám, přítomni i v těch nejdůvěrnějších okamžicích.

Tuhle práci nenávidím.

Brigádní generál Marion Diggs však svou práci miloval. Ne všichni totiž ochabnou ve své náklonnosti, když teď kasárna námořní pěchoty ve Washingtonu přešla na vyšší úroveň činnosti a když se později dál zvětšovala přísunem práce z rozšiřující se základny v Quanticu ve Virginii; ostatní organizace i tak měly hodně co dělat a lidem tam nedovolovali ani spát - alespoň ne všem najednou. Jedna z takových organizací sídlila ve Fort Irwinu v Kalifornii. Protože se základna nacházela v Mojavské poušti, rozlezla se po ploše větší než stát Rhode Island. Krajina byla tak ponurá, že se ekologové museli hodně namáhat, aby tu mezi řídkými, dohněda vybledlými křovisky našli vůbec něco ekologického. A nad sklenkou i ti nejvěrnější a nejoddanější služebníci své profese prohlašovali, že povrch Měsíce je daleko zajímavější. Ne že by mi ochránci přírody byli neztížili život, říkal si Diggs a jeho prsty si přitom pohrávaly s triedrem. Žil tu jakýsi druh pouštní želvy, který se čímsi odlišoval od vodní - generál neměl tušení čím - a který vojáci měli chránit. Za tím účelem shromáždili všechny želvy, které dokázali najít, a pak je přemístili na uzavřené místo, dost velké, že si želvy ohrazení ani nevšimly. Říkali tomu největší želví bordel na světě. Všichni ostatní divoce žijící tvorové na území Fort Irwinu se o sebe dokázali postarat sami. Tu a tam se objevil kojot a zase zmizel - a to bylo všechno. A kromě toho kojoti nejsou ohrožený druh.

Hosté ohroženým druhem byli. Fort Irwin je domovem Národního výcvikového

střediska pozemní armády. Trvalými osídlenci tu byli příslušníci "červených", původně dva prapory, jeden tankový, druhý mechanizovaný; "červení" se kdysi stylizovali jako "32. gardový pluk motorizované pěchoty"; bylo to sovětské označení, protože když se v roce 1980 Národní výcvikové středisko otvíralo, mělo za úkol učit americkou pozemní armádu bojovat, přežít a nabýt vrchu v bitvě proti Rudé armádě na pláních Evropy. Vojáci od Dvaatřicátého, oblečení do uniforem ruského střihu, jezdili ve vozidlech ruského typu (ukázalo se, že pravá ruská vozidla se dají jen těžko udržovat, a americká výzbroj byla proto upravena na ruský způsob), používali ruskou taktiku a pyšnili se tím, že kdykoli vyrazili duši z jednotek, které přišly hrát na jejich hřiště. Nebylo to tak docela fér. Jednotky červených tu žily a cvičily, a jako hosty tu měly pravidelné jednotky až čtrnáctkrát do roka, zatímco hostující tým se sem se štěstím dostal jednou za čtyři roky. Ale nikdo nikdy přece netvrdil, že válka je fér.

Se zánikem Sovětského svazu se časy změnily, ale poslání Národního výcvikového střediska nikoli. Červení se nedávno rozrostli o tři prapory - nyní se jim říkalo "eskadry", protože jednotka dostala označení 11. průzkumný tankový pluk, Blackhorse Cavalry, - a simulovala brigádu nebo jiné větší nepřátelské útvary. Jediným ústupkem novému světu politiky bylo, že si už neříkali Rusové. Nyní to byli "Krasnované", slovo odvozené z ruského krasnyj, rudý.

Generálporučík Gennadij Josifovič Bondarenko většinu z toho věděl - o želvím bordelu ale informován nebyl; stačila mu však obhlídka základny - a byl vzrušen jako ještě nikdy.

"Vy jste začínal u spojařského praporu?" zeptal se ho Diggs. Velitel základny byl v řeči úsečný a v pohybech úsporný; oblečen byl do cvičné maskovací pouštní uniformy, které se podle jejího vzorku maskování říkalo "čokoládové lupínky". I on dostal úplné hlášení, ale stejně jako jeho návštěvník musel i on předstírat, že žádné nedostal.

"Tak, správně," přikývl Bondarenko. "Ale pořád jsem se ocital v samých malérech. Nejdřív Afghánistán, pak zase když do Sovětského svazu vtrhli mudžáheddínové. Zaútočili na zařízení obranného průzkumu v Tádžikistánu, zrovna když jsem tam byl na návštěvě. Stateční bojovníci, jenže s nejednotným vedením. Podařilo se nám ale zadržet je," pronášel Rus pečlivě naučeným monotónním hlasem. Diggs viděl vyznamenání, kterých se za to jeho hostu dostalo; on sám velel tankovému praporu, který vedl 24. mechanizovanou pěchotní divizi Barryho McCaffreye v divoké jízdě na levém křídle během operace Pouštní bouře, pak přešel do velení 10. tankového pluku "Buffalo", jenž měl dosud základnu v Negevské poušti a byl součástí amerického kontingentu pro zajištění bezpečnosti Izraele. Oběma důstojníkům bylo devětačtyřicet. Oba přičichli ke střelnému prachu. Oba byli na cestě vzhůru.

"Máte u vás taky takovýhle kraj?' otázal se Diggs.

"Máme veškerý druh terénu, jaký si jen dokážete představit. Výcvik je náročný, zvláště dnes. Tamhle," řekl. "Už to začalo."

První vlna tanků se již valila širokým průsmykem ve tvaru písmene U; průsmyk se nazýval Údolí smrti. Slunce zapadalo za hnědě zbarvené hory, tma zde přicházela rychle. Kolem sem a tam projížděly hummery s pozorovateli a inspektory, bohy Národního výcvikového střediska, kteří vše sledovali a hodnotili to, co viděli; jako sama Smrt. Národní výcvikové středisko bylo školou s tou nejnapínavější výukou na světě. Oba generálové by byli mohli bitvu sledovat z hlavního štábu základny v místě zvaném Centrála pro hvězdné války. Každé vozidlo mělo rádiové spojení, udávalo svou polohu, směr pohybu, a když nadešel čas, také to, kam pálí a zda zasáhlo nebo ne. Podle těchto údajů pak počítače Centrály pro hvězdné války vysílaly signály, které lidem sdělovaly, kdy zemřeli, ačkoliv zřídkakdy sdělovaly proč. Tuto skutečnost se dověděli později od pozorovatelů. Generálům se však nechtělo dívat se na displeje počítačů - Bondarenkův štáb to dělal, ale místo jejich generála bylo

zde. Každé bojiště má svou vůni, a generálové na ni musí mít čich.

"Ty vaše přístroje jsou jak z vědeckofantastického románu."

Diggs pokrčil rameny. "Za posledních patnáct let se moc nezměnily. Ale na kopcích teď máme víc televizních kamer." Amerika hodně této technologie prodá Rusům. To bylo na Diggse trochu moc. Na Vietnam byl příliš mladý. Jeho generace byla první generací vyšších důstojníků, která se do té války nezapletla. Diggs však vyrůstal v duchu jediné životní skutečnosti - boje s Rusy v Německu. Celý život sloužil u tanků, vycvičen byl pro zařazení v jednom z pluků prvního nasazení - vlastně to byly zesílené brigády - , které měly uskutečnit první kontakt s nepřítelem. Diggs si vzpomínal na pár situací, kdy byl zatraceně blízko tomu, že přijde o život tváří v tvář někomu, jako je člověk sedící teď vedle něho, se kterým minulou noc urazil karton piv při povídání o tom, jak se rozmnožují želvy.

"Tam," pravil Bondarenko s potměšilým úsměvem. Američané si kdovíproč myslí, že Rusové postrádají smysl pro humor. Tohle nedorozumění Bondarenko musí napravit, než odsud odejde.

Diggs počítal do deseti a pak s nehnutým výrazem odpověděl: "Ven."

Dalších deset vteřin. "Tam." Pak se oba rozesmáli. Když se Bondarenko s tímhle oblíbeným vtipem základny setkal poprvé, trvalo mu půl minuty, než ho pochopil. Ale smích, který ten vtip pak vyvolal, skončil tím, že ho až bolelo břicho. Vzpamatoval se a ukázal prstem. "Takhle má vypadat pořádná válka."

"Začíná to být napínavé. Uvidíme."

"Vy používáte naši taktiku!" Bylo to jasné z toho, jak bylo údolí vykryto průzkumem.

Diggs se otočil. "Proč ne? V Iráku mi pomohla."

Scénář na noc - první střet pro rotaci výcviku - byl těžký: červení v útoku, postup do kontaktu a zničení průzkumného předního zajištění modrých. Modrými byla v tomto případě brigáda 5. mechanizované divize, zajišťující spěšně vybudovanou obranu. Celková představa byla taková, že jde o rychle se měnící taktickou situaci. 11. tankový pluk tu simuloval útok divize na nově přibyvší síly s velikostí jedné třetiny velikosti teoretické. Byl to vlastně ten nejlepší způsob jak lidi uvítat v poušti. Ať to dostanou sežrat.

"Tak se hneme," řekl Diggs, naskočil do hummeru a řidič zamířil k vyvýšenině nazvané Železný trojúhelník. Při krátké rádiové zprávě od vyššího velícího důstojníka americký generál zavrčel. "Krucifix!"

"Nějaký problém?"

Generál Diggs ukázal na mapu. "Ten kopec je nejdůležitější kus země v údolí, ale to jim nedošlo. No, za ten drobný omyl zaplatí. To se stává pořád." K neobsazenému vršku už pádili lidé z jednotky červených.

"Je to od modrých prozíravé, pronikat tak rychle a tak daleko?'

"Generále, nabeton není prozíravé neudělat to. A brzy to uvidíte."

"Proč toho neřekl víc? A proč se neukazuje víc na veřejnosti?"

Náčelník zpravodajské služby by k tomu mohl říci hodně. Prezident Ryan je nepochybně zaneprázdněný. Je tolik věcí, které musí udělat. Vláda jeho země je v troskách, a než cokoli učiní, musí ji prezident reorganizovat. Čeká ho uspořádání státního pohřbu. Musí oslovit řadu zahraničních vlád, poskytnout jim obvyklé záruky. Musí zajišťovat řadu věcí, z nichž ta nikoli nejmenší je jeho osobní bezpečnost. Americký Kabinet, prezidentův hlavní poradní orgán, je pryč a musí se přebudovat... ale nic z toho nechtěl ten druhý slyšet.

"Toho Ryana jsme si prostudovali," zněla náčelníkova odpověď. Prostudovali si ho hlavně z novinových článků - byla jich spousta - , které došly faxem z mise jeho vlády v OSN. "Do dneška měl jen málo veřejných projevů, a většinu z nich navíc přednesl jen proto, aby tlumočil myšlenky svých nadřízených. Býval to zpravodajský důstojník - vlastně člověk ‚zevnitř', analytik. Evidentně dobrý, ale přece jen člověk zevnitř."

"Tak proč si ho Durling tolik cenil?"

"To bylo včera v amerických novinách. Jejich vláda musí mít viceprezidenta. Durling také potřeboval někoho, kdo by upevnil jeho skupinu pro řešení mezinárodních záležitostí, a v tom měl Ryan určité zkušenosti. Vedl si dobře, jen si vzpomeňte, naposledy v tom jejich konfliktu s Japonskem."

"Takže asistent, ne vůdce."

"Správně. Nikdy neaspiroval na vysoký úřad. Naše informace je taková, že tu svou méněcennou funkci viceprezidenta měl zastávat dočasně, na necelý rok."

"To mě nepřekvapuje." Darjájí nahlédl do svých poznámek: asistent viceadmirála Jamese Greera, náměstka pro zpravodajskou činnost CIA; po krátkou dobu úřadující náměstek pro zpravodajskou činnost Ústřední zpravodajské služby; pak Durlingův poradce pro národní bezpečnost; nakonec dočasně přijal místo viceprezidenta. Dojem z tohohle Ryana byl správný od samého začátku: pomocník. Pravděpodobně schopný, jako i Darjájí sám má schopné asistenty, z nichž by však žádný nemohl převzít jeho povinnosti. Nemá co činit se sobě rovným. Dobrá. "Co ještě?"

"Jako specialista na zpravodajskou činnost bude velmi dobře informován o dění v oblasti zahraničních věcí. Vlastně - jeho znalosti jsou vůbec asi ty nejlepší, jaké Amerika v posledních letech získala - ale za cenu toho, že skoro nic nevěděla o věcech doma," pokračoval důstojník ve svém hlášení. Tenhle drobeček hodnocení měl z New York Times.

"Hmm." A s těmito podklady začalo plánování. Zatím to bylo jen takové myšlenkové cvičení, to se ale brzy změní.

"No, a jak to chodí ve vaší armádě?" zeptal se Diggs. Oba generálové stáli sami na vrcholku hlavního terénního útvaru a zařízením pro noční vidění sledovali, jak se dole pod nimi odvíjí bitva. Jak se očekávalo, Dvaatřicátý - Bondarenko o něm prostě musel takhle uvažovat - přemohl přední průzkumné zajištění modrých, provedl manévr doleva a nyní válcoval "nepřátelskou" brigádu. Bez opravdových ztrát bylo docela pěkné dívat se, jak se jedno po druhém rozsvěcují blikající žlutá světélka, označující "mrtvé" tanky. Pak už musel na Diggsovu otázku odpovědět.

"Hrozně. Musíme přebudovat všechno, od pozemních sil až nahoru."

Diggs se otočil. "No, pane, do toho jsem spadl i já." Aspoň ale nemusíte nic dělat proti drogám, myslel si Američan. Vzpomínal si, jak se jako nový podporučík bál vstoupit do kasáren bez pistole na opasku. Kdyby si byli Rusové něco zkusili na začátku sedmdesátých let... "Opravdu chcete použít náš model?"

"Snad." Jediné, co Američané do své "ruské" taktiky začlenili chybně - zde se to však ukázalo jako správné - bylo, že velitelé červených dovolili velitelům podřízených jednotek, aby uplatnili svou vlastní taktickou iniciativu; to by se v sovětské armádě nikdy nemohlo stát. A v kombinaci s doktrínou, vypracovanou na Vorošilovově akademii, bylo jasné, jak vše nakonec dopadne. To stálo za zapamatování. Bondarenko sám při svých taktických bojových akcích pravidla nejednou porušil, což bylo jedním z důvodů, proč je dnes živý tříhvězdičkový generál, a ne mrtvý plukovník. Byl také nově ustanoveným náčelníkem operací ruské pozemní armády. "Problémem jsou peníze, samozřejmě."

"Tuhle písničku jsem už slyšel, generále." Diggs se útrpně pousmál.

Bondarenko měl plán, jak problém peněz řešit. Chtěl zredukovat velikost své armády o padesát procent - a ušetřené peníze měly jít na výcvik zbývající poloviny. Výsledek takového plánu teď viděl před sebou. Sovětská armáda tradičně stavěla na množství, ale Američané prokázali jak zde, tak v Iráku, že základem všeho je výcvik. Jakkoliv dobré bylo jejich vybavení - podrobnosti o materiálním zajištění se Bondarenko dozví zítra - , ze všeho nejvíc záviděl Diggsovi jeho lidi. Důkaz se dostavil v okamžiku, kdy svou myšlenku dokončil.

"Generále!" Nově příchozí zasalutoval. "Úplně jsme je vysvlíkli z kalhot!"

"Tohle je plukovník Al Hamm. Je velícím důstojníkem Jedenáctého pluku Blackhorse. Tady je podruhé. Býval operačním důstojníkem červených. Karty s

ním nehrajte," varoval Diggs.

"Generál je až příliš laskav. Vítejte v poušti, generále Bondarenko!" Hamm mu podával mohutnou ruku.

"Ten váš útok jste provedl dobře, plukovníku." Rus si Hamma pozorně prohlížel.

"Děkuji, pane. Pracuje pro mě pár vynikajících kluků. Modří byli až moc opatrní. Přistihli jsme je, zrovna když byli všude a nikde," vysvětloval Hamm. Vypadá jako Rus, říkal si Bondarenko - vysoký a masitý, s bledým, kvetoucím obličejem, ohraničujícím modré, vesele jiskřící oči. Hamm měl na sobě svou starou "ruskou" uniformu i s rudou hvězdou na tankistickém baretu a s opaskem s pistolí sepnutým přes příliš dlouhou rubášku. Rus se nijak necítil jako doma, ale oceňoval úctu, kterou mu Američan prokazoval.

"Diggsi, měl jste pravdu. Modří měli udělat všechno pro to, aby se nejdřív ze všeho dostali sem. Ale donutil jste je začít moc vzadu, než aby jim to připadalo lákavé."

"Tak už to bohužel na bojištích chodí," odpověděl Hamm místo svého šéfa. "Modří se až moc řídí podle vás, a ne naopak. To je pro chlapce z 5. mechanizované poučení. Když dopustíte, aby podmínky boje určoval ten druhý, no - pak přestává legrace."

[5] DOJEDNÁVÁNÍ

Zjistilo se, že Satóovi i jeho druhý pilot darovali krev v rámci pomoci postiženým ve zničující válce s Amerikou. A požehnaně malé počty raněných nevyvolaly potřebu tuto krev použít. Vzorky, vyhledané pomocí počítače japonským Červeným křížem, dostala policie a kurýr je dopravil do Vancouveru - japonská dopravní letadla pochopitelně neměla dosud lety do Spojených států povoleny, ani na Aljašku ne - a odtamtud šly vzorky vrtulníkem, patřícím vojenskému letectvu, do Washingtonu. Kurýr byl vyšší důstojník japonské policie - nesl hliníkový kufřík, řetízkem připevněný k levému zápěstí. Na základně Andrews na něj čekala trojice agentů FBI a odvezla ho do Hooverovy budovy. V laboratoři FBI technici odebrali vzorky DNA a porovnali je se vzorky krve a dalších tkání mrtvých pilotů. Už měli srovnávací vzorky typů krve a výsledky testů byly nevyhnutelně takové, jak se očekávalo. Ale bude se s nimi zacházet jako s jedinými slabými indiciemi ve spletitém případu. Dan Murray, úřadující ředitel FBI, se při vyšetřování trestných činů nedržel otrocky návodu, ale pro řešení tohoto případu byl návod Písmem svatým. Pomáhal mu Tony Caruso, který se už vrátil z dovolené a pracoval čtyřiadvacet hodin denně, aby udržel vedoucí pozici FBI při vyšetřování; pomáhal také Pat O'Day ve funkci inspektora se zvláštním pověřením a celý soubor stovek, ne-li tisíců dalších mužů. Murray se s japonským důstojníkem sešel v konferenční místnosti. I pro něho bylo těžké rovnou se nastěhovat do kanceláře Billa Shawa.

"Provádíme svoje vlastní testy," řekl vrchní inspektor Džisaburo Tanaka a podíval se na hodinky - měl dvoje, jedny s washingtonským, druhé s tokijským časem. "Výsledky sem budeme faxovat hned, jak budou testy hotové." Pak znovu otevřel kufřík. "Zde je rekonstrukce Satóova časového rozvrhu na poslední týden, poznámky z rozhovoru s rodinnými příslušníky a s kolegy, něco z jeho života."

"Rychlá práce. Děkuji vám." Murray si listy vzal a nevěděl tak docela, co by měl dělat dál. Bylo jasné, že návštěvník chce ještě něco říci. Murray se s Tanakou nikdy předtím nesetkal, ale to, co se o jeho hostu říkalo, bylo působivé. Tanaka, zkušený a kvalifikovaný vyšetřovatel, se specializoval na politickou korupci; byla to specializace, při které měl stále co dělat. Tanaka byl na policistu přímo Cromwellovský zjev. Jeho profese z něj udělala "kazatele" onoho druhu, jaký Španělé posílali tam, kde pak upalovali lidi na hranici. Z toho důvodu se pro tento případ dokonale hodil.

"Dostane se vám veškeré spolupráce. Pokud byste si přál vyslat některého vyššího představitele vašeho úřadu, aby na vyšetřování dohlížel, jsem oprávněn vám sdělit, že to uvítáme." Než znovu promluvil, několik vteřin mlčel a díval

se do země. "Je to pro mou zemi hanba. To, jak nás ti lidé všechny využili -" Jako představitel země, o níž panoval mylný názor, že se jejím obyvatelům nedostává citových projevů, byl Tanaka překvapením. Ruce pevně sevřel v pěst a jeho tmavé oči plály hněvem. Z konferenční místnosti měli oba muži výhled přes Pennsylvania Avenue na Kapitol, zjizvený nárazem letadla, v předjitřní tmě dosud ozářený stovkami světel, aby bylo vidět na práci.

"Druhý pilot byl zavražděn," řekl Murray. Snad to trochu pomůže.

"Cože?"

Dan přikývl. "Ranou nožem. A zdá se, že se to stalo už před startem. Satóvé zřejmě jednal sám - alespoň pokud jde o let toho boeingu." Laboratoř už zjistila, že vražednou zbraní byl tenký nůž s pilovitým ostřím na krájení masa, takový, jaký se u aerolinek běžně používá. Ve vyšetřovatelské branži Dan pracoval už hodně dlouho, ale stále ho naplňovalo údivem, co všechno technici v laboratoři dokážou poznat.

"Chápu. Dává to smysl," poznamenal Tanaka. "Manželka druhého pilota je totiž těhotná, bude mít dvojčata. Teď je v nemocnici na pozorování. Podle toho, co jsme se až dosud o druhém pilotovi dověděli, to byl oddaný manžel a člověk bez vyhraněných politických zájmů. Moji lidé si myslí, že je nepravděpodobné, že by svůj život ukončil takovýhle atentátem."

"Měl snad Satóvé nějakou spojitost s..."

Zavrtění hlavou. "Nic takového jsme nezjistili. S jedním ze spiklenců letěl na Saipan a krátce si během letu pohovořili. Kromě toho byl Satóvé pilotem na mezinárodních linkách. Jeho přáteli byli jeho kolegové. Žil klidně ve skromném domě nedaleko Mezinárodního letiště v Naritě. Jeho bratr ale byl vyšším důstojníkem Námořní domobrany a jeho syn byl stíhacím pilotem. Oba zemřeli během našeho nepřátelství."

To už Murray věděl. Motiv a příležitost. Načmáral si poznámku; právního atašé amerického velvyslanectví v Tokiu pověří, aby se vyšetřování zúčastnil - ale k tomu bude muset mít souhlas od ministerstva zahraničí nebo ministerstva spravedlnosti. Je zatraceně jisté, že japonská nabídka je upřímná. Dobrá.

"Takovýhle provoz miluju," poznamenal Chavez. Jeli po I-95 a právě míjeli obchodní středisko Springfield Mall. V tuto denní dobu - byla dosud tma - bývá dálnice obvykle nacpaná od jednoho kraje ke druhému vozy úředníků a lobbistů. Dnes nebyla; John a Ding ale měli práci a svůj status "důležitých" prokazovali každému, kdo o něm snad pochyboval. Clark neodpověděl a mladší důstojník pokračoval. "Co myslíte, jak si doktor Ryan vede?"

John cosi zamručel a pokrčil rameny. "Asi jde po těch direktech k zemi. Já bych jeho práci dělat nechtěl."

"Kdo by taky chtěl, pane C? Všichni mí kamarádi na univerzitě George Masona se dočkají starejch dobrejch časů."

"Myslíš?'

Johne, Ryan musí úplně předělat vládu. To bude přímo učebnicovej příklad ze skutečnýho života. Ještě nikdo před ním nic takovýho nedělal, hermano. A víte, co zjistíme?'

Přikývnutí. "Jo, to vím. Zjistíme, jestli to tady bude fungovat nebo ne." Já bych to dělat nechtěl, opakoval John v duchu. Zavolali je, aby podali hlášení o své činnosti při operaci v Japonsku. Ta byla dost choulostivá. Clark pracoval v oboru už nějakou dobu, ale ne tak dlouho, aby ho nějak nadchlo, že bude někomu vyprávět o tom, co udělal. On a Ding zabíjeli - ne poprvé - , a teď to budou muset podrobně popisovat lidem, z nichž většina nikdy ani neměla pistoli v ruce, natožpak aby stříleli při nějakém střetnutí. Mlčenlivost - slib neslib, někteří z nich by jednoho dne mohli promluvit, a tím nejmenším důsledkem by byla nepříjemná odhalení v tisku. Někde tak uprostřed pak ležela svědecká výpověď pod přísahou před nějakým kongresovým výborem - no, k tomu ale hned tak nedojde, opravil se John - , výslech pod přísahou a nutnost odpovídat na otázky lidí, kteří tomu, na co se budou ptát, nerozumějí o nic

líp než nějací moulové z CIA, co sedí u stolů a živí se tím, že soudí lidi z terénu. Nejhorší eventualitou pak bylo opravdové trestní stíhání, protože věci, které John dělal, nebyly sice zcela nelegální, nebyly však ani zcela legální. Jaksi se stalo, že ústava i Komentovaný Zákoník Spojených států nikdy nebyly tak docela ve shodě s činnostmi, které vláda prováděla, ale ke kterým by se jen nerada přiznávala na otevřeném fóru. I když bylo jeho svědomí čisté pokud šlo o tyhle a mnohé jiné věci, jeho názory na morální aspekty taktiky by úplně všem v pořádku nepřipadaly. Ryan to však pravděpodobně pochopí. A to už něco znamenalo.

"Tak co je dnes ráno nového?" otázal se Jack.

"Očekáváme, že záchranné práce budou ukončeny dnes večer, pane." Dnes ráno podával za FBI hlášení Pat O'Day. Vysvětlil, že Murray má práci. Inspektor předal prezidentovi složku s počty nalezených mrtvých. Ryan je rychle přelétl očima. Jak má ksakru člověk jíst snídani, když před ním leží na stole takovéhle papíry? říkal si v duchu. Naštěstí měl v téhle chvíli jen kávu.

"Co dalšího?"

"Zdá se, že se věci začínají slušně rýsovat. Nalezli jsme mrtvolu, která podle našeho názoru patří druhému pilotovi. Byl zavražděn několik hodin před nárazem, a to nás vede k přesvědčení, že pilot toho boeingu jednal na vlastní pěst. Uděláme s ostatky zkoušky na DNA, abychom si ověřili totožnosti." Inspektor rychle prolistovával hlášení, aby něco nespletl, protože své paměti nedůvěřoval. "Testy na alkohol a na drogy byly u obou mrtvých negativní. Analýza údajů z magnetofonu o letu, rádiový provoz, pásky od radarů, všechno, co se nám podařilo sehnat, dává stejný obraz - jeden chlap, jednající samostatně. Dan má právě teď schůzku s jedním vysokým japonským policejním důstojníkem."

"A další krok?"

"Bude to vyšetřování jako podle učebnice. Uděláme rekonstrukci všeho, co Sató - tak se ten pilot jmenoval - za poslední dejme tomu měsíc dělal, a odtud začneme. Záznamy telefonních hovorů, kam chodil, s kým se setkal, jeho kamarádi a společníci, deníky, pokud nějaké budou - všechno, co nám přijde do rukou. Chceme si toho chlapa dokonale zmapovat a stanovit, zda nebyl součástí nějakého případného spiknutí. Bude to nějakou dobu trvat. Je to dost vyčerpávající postup."

"A jaký je zatím ten nejpravděpodobnější odhad?" zeptal se Jack.

Jeden člověk, jednající samostatně," řekl Patrick O'Day znovu, tentokrát s větším přesvědčením.

"Teď je ještě zatraceně brzy na nějaký závěr," namítla Andrea Priceová. O'Day se k ní otočil.

"To není závěr. Pan Ryan se ptal na nejpravděpodobnější odhad. Jako vyšetřovatel pracuju už nějaký čas. Vypadá to na promyšlený zločin v náhlém hnutí mysli. Třeba ten způsob, jak byl zavražděn druhý pilot. Tu mrtvolu Sató ani neodstranil z kabiny. Když toho chlapa probodnul, omluvil se mu, soudě podle toho, co je na páskách."

"Promyšlený zločin v náhlém hnutí mysli?" divila se Andrea.

"Piloti na linkách jednají systematicky," odpověděl O'Day. "Věci, které by pro laika byly složité, jsou pro ně tak přirozené, jako pro vás zapnout si zip. Většinu atentátů páchají dysfunkční jedinci, kteří mají štěstí. Tady jsme bohužel měli velmi schopného jedince, který si z větší části svoje štěstí připravil. V každém případě je to všechno, co pro tuhle chvíli máme."

"Kdyby to mělo být spiknutí, co byste hledali?" zeptal se Jack.

"Pane, úspěšná Zločinná spiknutí se dají provést těžko i za těch nejpříznivějších okolností." Priceová se znovu naježila, ale inspektor O'Day pokračoval. "Problém je v lidské přirozenosti. Ti nejnormálnější z nás se vychloubají, rádi se dělí o tajemství, aby ukázali, jak jsou chytří. Většina zločinců se tak či onak do kriminálu sveze právě kvůli tomu, že nedokážou mlčet. No, a tady sice nemluvíme o nějakém obyčejném, průměrném lupiči, ale ta

zásada stále platí. Připravit spiknutí chce čas a spoustu dojednávání. A výsledkem je, že se věci dostanou ven. Pak je tu problém jak vybrat... řekněme ‚střelce', lepší termín mě momentálně nenapadá. Na tohle ale v tomto případě čas nebyl. To společné zasedání bylo svoláno moc narychlo, než aby se podobný atentát dal prohovořit. Hodně toho také naznačuje charakter vraždy druhého pilota, totiž to, že šlo o okamžitý nápad. Nůž Satóovi připadal jistější než pistole. A nůž na maso není zrovna ta nejvhodnější zbraň, snadno se ohne nebo se zlomí o žebro."

"Na kolika vraždách jste pracoval?" zeptala se Priceová.

"Na spoustě. Pomáhal jsem policii při mnoha případech, zvlášť zde v hlavním městě. Washingtonská pobočka FBI pomáhá zdejší policii už celé roky. Aby ale Satómohl být ‚střelcem' v nějakém spiknutí, musel by se s někým scházet. Můžeme zajisté vysledovat, co dělal ve volném čase, a to zjistíme společně s Japonci. Až dosud ale vůbec nic nenasvědčuje tomu, že šlo o spiknutí. Spíš naopak, všechny okolnosti ukazují na to, že ten člověk viděl, že se naskytla příležitost, a z náhlého popudu jí využil."

"Co když ten pilot vůbec nebyl..."

"Paní, nebo slečno Priceová, záznamy na páskách z pilotní kabiny začínají už ve Vancouveru. V naší laboratoři jsme udělali hlasovou analýzu všeho - je to digitální páska a kvalita záznamu je krásná. S letadlem letěl až sem ten samý chlap, co odstartoval z Narity. A teď - kdyby tím chlapem nebyl Satómohl, proč by to teda ten druhý pilot - on i Satómohl létali jako tým - nechal jen tak být? A naopak, kdyby pilot i druhý pilot sloužili jako ‚střelci', pak by byli od samého začátku součástí spiknutí oba dva - a proč tedy byl druhý pilot před startem z Vancouveru zavražděn? Kanaďané zpovídají ostatní členy posádky, a všichni z obslužného personálu říkají, že letová posádka byli ti, co jí měli být. Identifikační testy s DNA to prokážou nade vši pochybnost."

"Inspektore, mluvíte velmi přesvědčivě," poznamenal Ryan.

"Pane, tohle vyšetřování bude dost propletené, při všech faktech, která se musí ověřit, ale jádro problému je docela prosté. Místo činu se totiž zatraceně těžko zfalšuje. Je ale tedy aspoň teoreticky možné, že by nachystali věci tak, aby to naši lidé spolkli?" položil O'Day řečnickou otázku. "Ano, pane, možná, že ano, ale vyžádalo by si to celé měsíce na přípravu. Oni ale měsíce neměli. Opravdu to všechno končí u jediného: k rozhodnutí svolat společné zasedání došlo v době, kdy už byl letoun nad Pacifikem."

Tenhle argument Priceová nemohla popřít, jakkoli silně po tom toužila. Zařídila, aby jí o Patricku O'Dayovi obstarali narychlo sehnané informace. Emil Jacobs obnovil funkci inspektora se zvláštním pověřením už před lety a dal dohromady lidi, kteří dávali přednost vyšetřování před řízením. O'Day byl agent, pro něhož bylo řízení pobočky v terénu málo lákavé. Byl součástí malého týmu zkušených vyšetřovatelů, kteří pracovali pro ředitelovu kancelář; tvořili neoficiální inspektorát, jenž vyrážel do terénu a sledoval různé věci, hlavně citlivé případy. O'Day byl dobrý policista; práci za stolem přímo nenáviděl. Priceová musela uznat, že O'Day ví, jak vyšetřování vést. A co bylo ještě lepší - byl to člověk mimo řetěz velení, někdo, kdo nezbodá věci jenom proto, že se žene za povýšením. Inspektor přijel do Bílého domu v terénním nákladáčku - obutý do kovbojských bot! - a podle všeho stál o publicitu asi tolik jako o to, aby dostal neštovice. A tak ministerstvu spravedlnosti bude sice podléhat Tony Caruso, titulárně pověřený vyšetřováním, ale Patrick O'Day celý řetězec podřízenosti zkrátí tím, že bude podléhat přímo Murrayovi - který zase O'Daye přistrčí prezidentovi, jako osobní služebničku. Murraye považovala Priceová za šikulu. Nakonec, Bill Shaw ho používal jako svého osobního likvidátora malérů. A Murrayova loajalita bude patřit FBI. Člověk může mít horší náplň práce, přiznala si. Pro O-‚Daye to bylo ještě jednodušší. Tenhle "kovboj" se živil vyšetřováním zločinů, a ačkoliv se zdálo, že dělá ukvapené závěry, všechno mu hrálo jako podle not. Člověk se musí snažit něco od starých mazáků odkoukat. Dovedou tak dobře skrývat, jak jim to pálí. Ale ochranka z nich nikdy nebude,

utěšovala se.

"Užili jste si dovolenou?" Mary Pat Foleyová buď přišla hodně brzy, nebo tu zůstala hodně dlouho, říkal si Clark. Znovu mu přišlo na mysl, že ze všech vysoce postavených lidí ve vládě se nejvíc spánku asi dostane na prezidenta Ryana, ať už toho spánku je jakkoliv málo. Je to zabíračka. Lidi prostě nepracují dobře, když si po dlouhou dobu nemohou dopřát odpočinek; o tom se po zlém poučil v terénu. Ale strčte člověka do vysokého úřadu a hned na tuhle zásadu zapomene - takové přízemní věci, jako třeba lidský faktor, se rozplynou jako v mlze. A pak, třeba za měsíc, se takový člověk diví, jak je to možné, že něco tak zblbnul. To si ale plně uvědomí teprve tehdy, když některého ubohého tvorečka v přední linii v terénu právě kvůli tomu jeho zblbnutí někdo zabije.

"MP, kdy jste se kčertu naposledy pořádně vyspala?" Takhle s ní mohlo mluvit jen málo lidí, ale John kdysi býval jejím instruktorem.

Matný úsměv. Johne, vy nejste ani Žid, ani moje máma."

Clark se rozhlédl kolem. "Kde je Ed?"

"Na cestě zpátky ze Zálivu. Z konference se Saudskými Araby," vysvětlovala. Ačkoli paní Foleyová byla svou hodností panu Foleyovi rovna, kultura Saudských Arabů ještě nebyla připravena na jednání s Králem špionů - vlastně Královnou špionů, opravil se John s úsměvem - , a Ed je na konferencích pravděpodobně přece jen lepší.

"Máte pro mě něco?"

Zavrtěla hlavou. "Nic zvláštního. No tak, Domingo, jestlipak jsi už vyrukoval s tou svou žádosti?'

"Dneska ráno na to jdete pěkně zostra," poznamenal Clark dřív, než mohl jeho partner promluvit.

Chavez se jen usmíval. Země se mohla zmítat ve víru nepokojů, ale některé věci byly důležitější. "Mohlo by to být horší, pane C. Nejsem přece právník, ne?"

"To by nám tu ještě scházelo," zabručel John. Pak byl čas na práci. "Co Jack?'

"Mám se k němu dostavit po obědě, ale nepřekvapilo by mě, kdyby tu schůzku zrušili. Ten musí být chudák jak pohřbený zaživa."

"To, jak ho do toho dostali, jak spoutané tele - je pravda, co se píše v novinách?'

"Jo, je. Takže máme zaskakujícího prezidenta," prohlásila náměstkyně ředitele pro řízení operačního oddělení; byl to takový mnohovýznamový podnikový vtip. "Uděláme si důkladný rozbor situace ohrožení. A vás dva u toho chci mít."

"Proč nás?" zeptal se Chavez.

"Protože už přestávám mít zájem, aby to pro mě dělalo zpravodajské ředitelství. Povím vám, co se stane: teď máme prezidenta, který chápe, co děláme. Takže Operační nadupeme tak, že jen zvednu telefon, zeptám se a dostanu okamžitě odpověď, které budu rozumět."

"Máte na mysli plán MODRÉ UNIFORMY?" zeptal se Clark a dostalo se mu přikývnutí. "Modrý" bylo jeho poslední zařazení před tím, než odešel z výcvikového zařízení CIA, známého jako "Farma", ležícího nedaleko skladu nukleárních zbraní válečného námořnictva v Yorktownu ve Virginii. Místo aby najal partu přemoudřelých univerzitních intelektuálů - aspoň že už přestali kouřit dýmky - , navrhl, aby CIA nabrala obyčejné policajty, policisty rovnou z ulice. Policajti, argumentoval, vědí, jak využívat informátory, nikdo je nemusí učit, jak se vyznat v tlačenici, a vědí, jak přežít na nebezpečném území. Tím vším se ušetří dolary na výcvik. A pravděpodobně z nich budou i lepší pracovníci v terénu. Jeho návrh schválili výnosem "Spis 13" dva po sobě následující náměstci pro řízení operačního oddělení. Mary Pat o něm věděla od počátku a s koncepcí souhlasila.

"Dokážete ten nápad prosadit?" zajímal se Clark.

Johne, s tím mi pomůžete vy. Podívejte, jak pěkně se vyvedl například

tadyhle Domingo."

"To jako myslíte, že já pro to nejsem dost dobrej?" zeptal se Chavez.

"Kdepak, Dingu, to nejsi jenom pro Johnovu dceru," odvětila paní Foleyová. "Ryan do toho půjde. Ředitel se mu moc nezamlouvá. No, a teď už vy dva jděte a předneste tu svou zprávu o operaci SANTALOVÉ DŘEVO."

"Co naše krytí?" zeptal se Clark. Nemusel vysvětlovat, co tím myslí. Mary Pat si sice nikdy neušpinila ruce v terénu - byla přes špionáž, ne přes polovojenské akce Ředitelství operací - ale rozuměla tomu beze zbytku.

Johne, jednal jste z rozkazu prezidenta. To je zapsané černé na bílém. Nikdo se nebude hrabat v tom, co jste udělal, tím spíš ne, když jste zachránil Kogu. Pro vás oba je na cestě vyznamenání. Prezident Durling se s vámi chtěl sejít v Camp Davidu a medaile vám osobně předat. Myslím, že Jack chce udělat to samé."

Paráda, pomyslel si Chavez ale nemrkl ani okem. Ať už ta myšlenka byla jakkoli příjemná, během tříhodinové jízdy z Yorktownu myslel na rozhodně něco úplně jiného. "Kdy začne hodnocení stupně ohrožení?"

"Zítra, pokud jde o to, co se týká nás. Proč?" zeptala se MP.

"Paní, myslím, že budeme mít fofr."

Přikývla, a pak dodala: "Doufám, že se mýlíte."

"Na dnešek mám dvě operace," oznámila Cathy a přehlížela švédský stůl prostřený ke snídani. Protože personál nevěděl, co mají Ryanovi rádi, připravil něco - vlastně hodně - od všeho. Sally a malý Jack si říkali, že všechno je prostě prima - dokonce ještě lepší, protože školy jsou zavřené. Katie, která teprve nedávno dosáhla věku, kdy už mohla dostávat opravdové jídlo, uhryzávala z kousku šunky, který svírala v ruce, a uvažovala o topince s máslem. Pro děti má největší význam a důležitost to, co je nejblíž. Sally, nyní patnáctiletá (a jde jí na třicítku, jak si někdy otec žertovně posteskl), dohlédla ze všech nejdál, ale v této chvíli se její výhled omezoval na to, jak nejnovější události ovlivní její společenský život. Pro ně pro všechny byl tatínek stále tatínek, ať už právě dělal jakoukoli práci. Dcera brzy pozná, že se věci mají poněkud jinak, to Jack věděl, ale - pěkně jedno po druhém.

Ještě jsme to ale neprohovořili." Otočil se k manželce a nabíral si míchaná vajíčka se slaninou. Dnes bude potřebovat energii.

"Jacku, dohodli jsme se přece, že budu moct dál dělat svou práci, pamatuješ?"

"Paní Ryanová?" To se ozvala Andrea Priceová, která se stále pohybovala kolem prezidentovy rodiny jako strážný anděl, třebaže s automatickou pistolí. "Pořád ještě dáváme dohromady bezpečnostní opatření a... "

"Moji pacienti mě potřebují, Jacku. Bernie Katz a Hal Marsh mě mohou zastoupit v řadě věcí, ale dneska jeden z pacientů potřebuje mě. Také mám nějaké vyučování a musím se na ně připravit." Pohlédla na hodinky. "Za čtyři hodiny." To všechno Ryan věděl i bez ptaní. Profesorka MUDr. Caroline Ryanová byla extratřída v operacích sítnice, prováděných laserem. Přicházeli za ní lékaři z celého světa, aby ji viděli při práci.

"Ale školy přece jsou - " Priceová se zarazila; připomněla si, že celá situace je složitější.

"Školy při fakultní nemocnici nejsou. Nemůžeme své pacienty poslat domů. Lituji. Vím, jak je to pro všechny složité, ale i na mě závisejí osudy lidí, a já jim musím být k dispozici." Cathy pohlédla do dospělých tváří v kuchyni a hledala mezi nimi výraz, který s tím, o čem právě hovořila, bude souhlasit. Osazenstvo kuchyně - samí námořníci - vcházelo a vycházelo jako pohyblivé sochy, předstírající, že nic neslyší. Příslušníci Tajné služby měli ve tvářích poněkud odlišný prázdný výraz, výraz, v němž bylo víc rozpaků.

O první dámě se předpokládá, že je neplaceným pobočníkem svého manžela. Toto pravidlo bylo třeba v určitém bodě změnit. Dřív nebo později totiž občané zvolí i prezidentku. A pak teprve nastane poprask; taková věc byla sice možná,

ale až dosud v americké historii snaživě ignorovaná. Obyčejná politikova manželka, vystupující se zbožňujícím úsměvem a s několika pečlivě vybranými slovy po manželově boku, snášející strasti předvolební kampaně i překvapivě brutální potřásání rukama - k tomu by Cathy Ryanová své ruce chirurga docela určitě nepropůjčila, napadlo okamžitě Priceovou. Ale tahle první dáma opravdu má svou práci. A víc než to, je lékařkou s Laskerovou Pamětní cenou za službu veřejnosti - ta soška stojí na její krbové římse a slavnostní večeře na počest jejího převzetí se teprve bude konat - a jestli se Priceová dověděla o Cathy Ryanové něco významného, pak tedy to, že se plně věnuje své práci, ne pouze svému manželovi. Něco takového si zaslouží obdiv, ale bude to i královský trn v patě Tajné služby, tím si byla Priceová jista. A co horšího, hlavním agentem, přiděleným paní doktorce Ryanové, byl Roy Altman, vysoký, mohutný ranař, bývalý výsadkář; s ním se první dáma ještě neseznámila. Rozhodnutí přidělit Altmana paní Ryanové bylo učiněno vzhledem k jeho váze a k tomu, že měl něco v hlavě. Nikdy neškodí mít poblíž tělesného strážce, o kterém je jasné, kdo to je; a protože se první dáma mnohým jevila jako lehký cíl, jedním z Royových úkolů bude donutit každého, kdo by si snad tu a tam chtěl něco zkusit, aby si to dvakrát rozmyslel, už jen kvůli jeho zjevu. Ostatní členové ochranky budou ale skutečně neviditelní. Další z Altmanových funkcí bude zadržet svou mohutnou hmotou kulky, vypálené případným atentátníkem, tedy něco, v čem se agenti cvičili, ale o čem dost neradi přemýšleli.

Každé z Ryanových dětí bude chráněno také - oddílem ochranky rozděleným na několik částí. Lidé pro ochranu Katie se vybírali nejhůř - protože agenti se o tu práci drali. Jejich šéfem bude nejstarší člen týmu, Don Russel, který už sám byl dědečkem. Malý Jack dostane celkem mladého strážce, zarytého sportovního fanouška, a na Sally Ryanovou připadla agentka, která nedávno dovršila třicet let, svobodná a správná holka - tenhle termín použila Priceová, ne samotná agentka - , která se vyznala ve způsobech mladých mužů a v nakupování na hlavních obchodních třídách. Účelem bylo, aby se rodina cítila co nejlépe a co nejnenuceněji tam, kde člověka všude, kromě koupelny a toalety, doprovázejí a sledují lidé s nabitými střelnými zbraněmi a s vysílačkami. Byla to však předem ztracená snaha. Prezident Ryan se již musel s takovou nutností smířit. Jeho rodina se bude muset naučit snášet to také.

"Doktorko Ryanová, kdy budete muset odejít?" zeptala se Priceová.

"Asi za čtyřicet minut; záleží to na dopra -"

"Už ne," opravila Priceová první dámu. Bude to dost náročný den. Původním záměrem z předešlého dne bylo, že o všem, co a jak musí ochranka zařídit, bude instruována rodina viceprezidentova, ne prezidentova; plán ale úplně vybouchl - jako spousta jiných věcí. Altman byl v jiné místnosti a studoval mapy. Do Baltimoru vedly tři přijatelné trasy - dálnice Interstate 95, dálnice Baltimore-Washington, a US Route I, všechny každé ráno nacpané vozy kvůli, dopravní špičce; tou však konvoj Tajné služby projede jako nůž máslem. Co však bylo horší - každý potenciální atentátník si mohl až moc lehce spočítat, jak to na všech třech komunikacích bude vypadat. Zvlášť nebezpečné bylo, že se všechny zužovaly, čím víc se blížily k Baltimoru. Johns-Hopkinsova nemocnice sice měla přistávací plochu pro vrtulníky, ale nikoho ještě nenapadlo uvažovat o tom, k jaké politické smršti by mohlo dojít, kdyby první dámu přiváželi každý den vrtulníkem VH-60, patřícím námořní pěchotě. Možná, že teď by to bylo schůdné řešení, rozhodla se Priceová. Odešla za Altmanem, aby se s ním poradila, a Ryanovi náhle osaměli a snídali zase jako normální rodina.

"Panebože, Jacku," vydechla Cathy.

"Já vím." Teď nemluvili, kochali se celou minutu tichem, hleděli na svou snídani a vidličkami postrkovali kousky jídla sem a tam, místo aby jedli.

"Děti potřebují šaty na pohřeb," řekla nakonec Cathy.

"Řekneme to Andree?'

Jo, to můžeme."

"Víš, kdy to bude?"

"Dneska bych se to měl dovědět."

"Budu moci dál pracovat, viď?" Teď, když byla Priceová pryč, si Cathy mohla dovolit dát najevo starost a obavy.

Jack vzhlédl. "Ano. Podívej, udělám co budu moci, abych věci udržel v tak normálních mezích, jak jen to půjde. Vím, jak je tvoje práce důležitá. A vlastně jsem ti ještě ani nestačil povědět, co si myslím o té ceně, cos právě dostala." Usmál se. Jsem na tebe zatraceně pyšný, holka."

Vrátila se Priceová. "Prosím vás, dok-?" začala. Oba Ryanovi se na ni otočili. Nejdůležitější věc se ještě neprojednala, viděli to na jejím obličeji. Bude ochranka oslovovat Cathy doktorko Ryanová, paní Ryanová, nebo -

"Usnadníme si to, ano? Říkejte mi Cathy."

Tohle Priceová nemohla udělat, ale pro tuhle chvíli to nechala plavat. "Než si všechno ujasníme, budeme vás do nemocnice dopravovat vrtulníkem. Námořní pěchota už je s ním na cestě sem."

"Není to drahé?' zeptala se Cathy.

"Ano, je, ale musíme si teprve vyjasnit postupy a tak. Pro tuhle chvíli je to tedy ten nejschůdnější způsob. A ještě - " dovnitř vešel mohutný muž - "tohle je Roy Altman. Bude teď nějakou dobu vaším osobním strážcem."

"Ach," bylo jediné, co Cathy dokázala v té chvíli říci. Do místnosti vstoupilo Altmanových sto devadesát sedm centimetrů a sto deset kilo. Měl prořídlé blond vlasy, bledou pleť a zaražený vyraz, jako kdyby ho jeho mohutnost uváděla do rozpaků. Jako všichni agenti Tajné služby, i on měl oblek střižený poněkud volně, aby se v něm snáze schovala automatická pistole. V jeho případě by bylo snadné ukrýt i kulomet. Altman přikročil ke Cathy a potřásl jí rukou; udělal to velmi delikátně.

"Paní, víte, jaká je moje práce. Budu koukat, abych vám překážel co nejmíň." Do místnosti vešli další dva lidé. Altman je představil jako členy ochranky pro dnešní den. Všichni byli přiděleni dočasně. Všichni museli se svými chráněnci dobře vycházet. Nedalo se však dost dobře předem odhadnout, jak to udělat - ani v případě takových laskavých a přátelských chráněnců, jakými se Ryanovi dosud zdáli být.

Cathy byla v pokušení zeptat se, jestli tohle všechno je doopravdy nutné, ale rozmyslela si to. Jenže jak bude celý tenhle dav vodit za sebou po nemocnici? Vyměnila si s manželem pohled a připomněla si, že by se byli nedostali do téhle nešťastné situace, kdyby bývala nesouhlasila s tím, aby Jack přijal funkci viceprezidenta, jež trvala celkem - kolik? pět minut? Možná, že ani tolik ne. Hned nato se ozval řev vrtulníku Sikorsky Black Hawk, přistávajícího na návrší u domu; na místě, kde kdysi stávala malá astronomická observatoř, rozpoutal menší sněhovou bouři. Prezident se podíval na hodinky a uvědomil si, že námořní pěchota s VMH-i sebou opravdu umí hodit. Jak dlouho bude trvat, říkal si, než se z té neustálé dusivé pozornosti všichni zblázníme?

"Tenhle záběr je přenášen živě z Observatoře válečného námořnictva na Massachusetts Avenue," hlásil na režisérův pokyn reportér NBC. "Vypadá to na jeden z vrtulníků námořní pěchoty. Předpokládám, že prezident někam letí." Když se oblak sněhu poněkud usadil, kamera plynule změnila ohnisko a scénu přiblížila.

"Americký Black Hawk, značně upravený," řekl zpravodajský důstojník. "Vidíte tamhle? To je systém pro potlačení infračervených paprsků, ‚černá díra'; tohle zařízení vrtulník chrání před raketami země-vzduch, naváděnými teplem motorů."

Jak je účinné?"

"Hodně, ale ne proti zbraním naváděným laserem," dodal důstojník. "A nefunguje ani proti dělům." Hned jak se hlavní rotor přestal otáčet, vrtulník obklopilo družstvo vojáků námořní pěchoty. "Potřebuji mapu okolí. Odtamtud, co stojí ta kamera, by byl účinný i minomet. Totéž platí samozřejmě i pro pozemky kolem Bílého domu." A všichni věděli, že minomet by mohl použít kdekdo, zvlášť

minomet s novými, laserem naváděnými střelami, které vyvinuli Britové a které brzy nato okopíroval celý svět. Cestu vlastně ukázali Američané; byl to nakonec jejich aforismus: Když cil vidíte, taky ho trefíte. Když ho trefíte, můžete ho zničit. A také každého uvnitř, ať už je tím "cílem" cokoliv.

Při té myšlence se začal rodit plán. Důstojník se podíval na hodinky s tlačítkem pro stopky, položil na ně prst a čekal. Televizní režisér, devět tisíc kilometrů odtud, na práci neměl nic lepšího než přenášet záběr zrovna té kamery s teleobjektivem. Teď se k vrtulníku přiblížil velký nákladní vůz a vystoupili čtyři lidé. Šli rovnou k letounu, jehož posádka přidržovala otevřené zasouvací dveře.

"To je paní Ryanová," řekl komentátor. "Pracuje jako chirurg v Johns-Hopkinsově nemocnici v Baltimoru."

"Myslíte, že letí do práce?" zeptal se reportér.

"To poznáme za chviličku."

Tak tomu zhruba bylo. Zpravodajský důstojník stiskl tlačítko v okamžiku, kdy se dveře zavřely. Za několik vteřin se začal otáčet rotor, poháněný dvěma turbínovými motory, a vrtulník se zvedl, nosem dolů jako všechny vrtulníky, a jak odlétal pryč, pravděpodobně k severu, nabíral výšku. Důstojník zkontroloval hodinky a spočítal si dobu, která uplynula od zavření dveří do vzletu. Letoun měl vojenskou posádku a ta si určitě bude zakládat na tom, že takhle poletí pokaždé. Víc než dost času, aby minometná střela urazila potřebnou vzdálenost třikrát, usoudil důstojník.

Cathy letěla vrtulníkem poprvé. Usadili ji do sklápěcího sedadla doprostřed za oba piloty. Neřekli jí proč. Tuhá konstrukce trupu dokázala v případě havárie absorbovat plných 14 G, a tohle sedadlo bylo podle statistik nejbezpečnější. Rotor se čtyřmi listy umožňoval hladký let, a jediné, co mohla svému zážitku vytýkat, byl chlad. Ještě nikomu se nepodařilo zkonstruovat vojenský letoun s účinným systémem topení. Byl by to býval docela zábavný let, nebýt jejích neurčitých obav a rozpaků. A toho, že agenti Tajné služby neustále sledovali dveře a zjevně pátrali po nějakém nebezpečí. Začínalo být jasné, že dovedou zkazit každou zábavu.

"Řekl bych, že letí do práce," uzavřel reportér. Kamera sledovala VH-60 až tam, kde zmizel za linií stromů. Byl to vzácný okamžik ulehčení a úlevy. Všechny televizní stanice dělaly totéž, co dělaly po atentátu na Johna Kennedyho. Jejich pravidelné programy byly přerušeny, a stanice každou dopolední hodinu - nyní však čtyřiadvacet hodin denně, což se v roce 1963 nedělo - vysílaly záběry neštěstí i toho, co následovalo. Ve skutečnosti to znamenalo zlatý důl pro kabelovou televizi, jak prokázaly údaje různých agentur, zpracovávajících sledovanost. Zodpovědnost však musely nést ostatní stanice, a když dělaly tohle, byla to tedy zodpovědná žurnalistika.

"Paní Ryanová je přece lékařka. Až moc snadno se zapomíná, že i přes neštěstí, které potkalo naši vládu, jsou venku za hranicemi vládní čtvrti pořád ještě lidé, kteří dělají opravdovou práci. Rodí se děti. Život jde dál," uzavřel komentátor autoritativně, tak, jak to jeho povolání vyžadovalo.

"A stejně tak i naše země." Reportér pohlédl přímo do kamery, aby viděl přechod na reklamu. Hlas, přicházející z nesmírné dálky, k němu nedolehl.

"Zatím."

Ochranka odvedla děti a začala skutečná každodenní práce. Arnie van Damm vypadal hrozně. Snad by vrážel i do stěn, říkal si Jack; dřina a žal toho člověka ničily. Je moc dobré, že pracovní štáb chce prezidenta co nejvíc šetřit, ale ne za tu cenu, že se budou hroutit lidé, na kterých prezident tolik závisí.

"Povězte, co mi nesete, Arnie, a pak zmizte a trochu si odpočiňte."

"Vždyť víte, že to nejde - "

"Andreo?"

"Ano, pane prezidente?"

"Až tady skončíme, ať Arnieho někdo zaveze domů. A. do Bílého domu ho

nepustíte dřív než dnes ve čtyři odpoledne." Ryan se vrátil pohledem zpátky k Arniemu. "Arnie, nechci, abyste se tady složil zrovna kvůli mně. Moc vás potřebuju."

Vedoucí prezidentské kanceláře byl příliš unaven, než aby mohl nějak vyjádřit svou vděčnost. Předal Jackovi složku. "Tady jsou plány pro pohřeb, na pozítří."

Ryan složku rozevřel a v mžiku zvadl. Stejně náhle, jak náhle Arniemu naservíroval porci své prezidentské moci.

Ten, kdo plán sestavoval, to udělal chytře a citlivě. Možná, že plán pro něco takového byl někde už připraven - tuhle otázku se Ryan nikdy neodváží položit. Ale ať byla pravda jakákoliv, kdosi zkrátka pracoval dobře. Roger a Anna Durlingovi budou se státními poctami vystaveni v uzavřených rakvích v Bílém domě, protože Rotunda na Kapitolu se nedala použít. Lidé budou moci kolem rakví procházet čtyřiadvacet hodin denně; vcházet budou předním vchodem, vycházet Východním křídlem. Smutek truchlících bude ztlumen tím, že událost bude později pietně zvěčněna ve Výstavě amerických dějin, a Durlingův portrét bude vystaven vedle portrétů ostatních prezidentů. Příštího rána pak Durlingovy převeze pohřební vůz do Národní katedrály, ještě se třemi zemřelými členy Kongresu, židem, protestantem a katolíkem, a tam se bude konat společná zádušní mše. Ryan pronese dva hlavní projevy. Text obou byl na konci složky.

"Nač je tamhleten?' Cathy měla na hlavě přílbu napojenou na palubní telefon vrtulníku. Ukázala na druhý vrtulník necelých padesát metrů napravo vzadu.

"Vždycky lítáme se záložním, paní. Pro případ, že by se něco polámalo a my museli přistát," vysvětloval pilot ze svého předního pravého sedadla, "tak abychom vás zbytečně nezdrželi." Neřekl, že v záložním vrtulníku jsou další čtyři agenti Tajné služby s těžkými zbraněmi.

Jak často se to stává, plukovníku?"

"Nestalo se to celou dobu, co tady slouží, paní." A opět neřekl, že v roce 1993 se jeden z Black Hawků námořní pěchoty zřítil do Potomacu a všichni v něm se zabili. No, to už je dávno. Pilotův zrak neustále sledoval vzdušný prostor. U útvaru vrtulníků VMH-1 si ještě vzpomínali na událost, která se podobala úmyslnému pokusu o srážku nad bydlištěm prezidenta Reagana v Kalifornii. Popravdě to bylo tak, že šlo o hrubou nedbalost nepozorného pilota soukromého letadla. Po pohovoru s Tajnou službou ten pitomec asi nechal létání jednou provždy. S lidmi od Tajné služby nejsou žerty, jak plukovník Hank Goodman věděl z vlastní dlouhé zkušenosti. Vzduch byl chladný a čistý, letělo se hladce. Když pilot prolétával severovýchodně nad I-95, ovládal řídicí páku pouze konečky prstů. Baltimore už bylo na dohled a trasu k Johns-Hopkinsově nemocnici znal dobře z předchozí služby na základně námořního letectva na Patuxent River. Vrtulníky námořnictva i námořní pěchoty totiž občas vypomáhaly při přepravě obětí různých neštěstí. Do Johns-Hopkinsovy nemocnice, jak si vzpomínal, se posílají kritické dolních končetin případy úrazů.

Stejnou vzpomínkou se zaobírala i Cathy, když letěli kolem budovy úrazové nemocnice, jež byla součástí Marylandské univerzity. Ta vzpomínka jí připomněla nepříjemný zážitek. Tohle přece není její první let vrtulníkem. Jenže tehdy byla v bezvědomí. Kdosi se pokusil zabít ji i Sally; a kdyby se o něco podobného zase pokusil ještě někdo další, všichni kolem ní budou v nebezpečí - a proč? Kvůli tomu, čím je její manžel.

"Pane Altmane?" slyšela Cathy v palubním telefonu.

Jo, plukovníku?"

"Zavolal jste předem, ano?"

"Ano, vědí, že přilétáme, plukovníku."

"Ne, já myslím jestli zkontrolovali střechu pro přistání šedesátky."

"A o co jako jde?"

"No, o to, že tahle mašina je těžší než ta, co používají policisté od státní. Stačí ta přistávací plocha pro nás?' Odpověď byla nasnadě z ticha, které následovalo. Plukovník Goodman se podíval na svého druhého pilota a

zašklebil se. "No tak dobrá, protentokrát si s tím poradíme."

"Nalevo volno."

"Napravo volno," odpověděl Goodman. Zakroužil a sledoval přitom směr větru podle meteorologického pytle na střeše budovy dole. Jen občasné menší závany od severozápadu. Sestup byl pozvolný a plukovník pozorně sledoval rádiové antény napravo. Jemně dosedl a rotor nechal otáčet, aby vrtulník železobetonovou střechu nezatížil plnou vahou. Samozřejmě, nebylo to asi nutné. Inženýři vždycky dělají budovy pevnější, než je skutečně potřeba. Ale Goodman se nevypracoval do hodnosti plukovníka letectva tím, že by riskoval jen tak pro legraci. Velitel posádky šel otevřít dveře. Agenti Tajné služby vstoupili první a budovu zkontrolovali; Goodman mezitím držel ruku na řídicí páce, připraven trhnout jí a jako raketa odrazit od budovy. Pak agenti pomohli paní Ryanové ven a on mohl pokračovat ve svých denních povinnostech.

"Než se vrátíme, zavolejte sem a zjistěte nosnost té střechy. Pak si řekněte o plánky; potřebujeme je založit do spisů."

"Rozkaz, pane. To jen že to přišlo moc rychle, pane."

"To mi povídejte." Goodman zapnul vysílačku. "Marine Tři, volám Marine Dva."

"Tady Dva," odpověděl kroužící vrtulník okamžitě.

"Letíme." Goodman zatáhl za páku a stočil se ze střechy na jih. "Vypadá to dobře."

"Byl jsem dost nervózní, než jsme přistáli," poznamenal velitel posádky.

"To já taky," řekl Goodman. "A víte co? Zavolám sem sám, než poletíme zpátky."

Tajná služba zavolala předem doktoru Katzovi; ten čekal uvnitř spolu se třemi bezpečnostními pracovníky Johns-Hopkinsovy nemocnice. Nastalo představování. Rozdaly se jmenovky; tři agenti se tak pro každého stali členy lékařské fakulty, a den mimořádné profesorky MUDr. Caroline M. Ryanové začal.

"Jak je paní Hartové?"

"Byl jsem u ní před dvaceti minutami, Cathy. Docela ji těší, že ji bude operovat první dáma." Reakce profesorky Ryanové profesora Katze překvapila.

[6] VYHODNOCOVÁNÍ

Zaplnit základnu vojenského letectva Andrews dalo práci, protože velikost jejích rozsáhlých betonových stojánek se blížila velikosti Nebrasky. Bezpečnostní oddíly policie hlídkovaly kolem skupiny letounů tak natlačených na sebe a tak navzájem rozdílných jako na základně v Arizoně, kde stála dopravní linková letadla, která nebyla v provozu. Každý letoun měl navíc svůj vlastní oddíl ochranky a pohyb všech se musel koordinovat v atmosféře vzájemné nedůvěry, protože lidé od americké bezpečnostní služby byli cvičeni v tom, aby se na každého, kdo se ocitl na dohled, dívali podezřívavě. Stály tu dva concordy, jeden britský a jeden francouzský, aby sem vnesl trochu sex-appealu. Ostatní byly bachraté letouny všeho druhu, většina v národních barvách zemí jejich původu. Sabena, KLM a Lufthansa vedly řadu letounů zemí NATO. SAS obstarala dopravu ze tří Skandinávských zemí; každá z nich tu měla svůj vlastní Boeing 747. Šéfové států cestovali ve velkém stylu, a ani jeden letoun, malý či velký, nebyl plný víc než z jedné třetiny. Uvítání si žádalo veškerého umění a trpělivosti spojených kanceláří pro protokol z Bílého domu a z ministerstva zahraničí. Velvyslanectvím bylo oznámeno, že prezident Ryan prostě nemá čas věnovat se každému tak, jak si zaslouží. Čestná stráž vojenského letectva ale musela uvítat všechny; dávala si rozchod a znovu se řadila častěji než jednou za hodinu; červený koberec se proto ani neshrnoval. Státníci světového významu následovali jeden za druhým - někdy tak rychle, jak jeden letoun stačil odrolovat na parkoviště a druhý pojíždět k místu uvítání, kde byla kapela a pódium. Proslovy byly krátké a posmutnělé a přítomné televizní kamery se hned svižně přemístily k řadám čekajících automobilů.

Doprava hostů do Washingtonu byla dalším problémem, ze kterého člověka mohla rozbolet hlava. Každý automobil patřící Ochranné diplomatické službě měl

napilno; automobily vytvořily čtyři doprovodné skupiny, spěchající do města a zase zpátky. Jejich konvoje dělaly doprovod velvyslaneckým limuzínám a ucpávaly Suitland Parkway a Interstate 395. Nejzáhadnější bylo, jak se všichni prezidenti, ministerští předsedové, a dokonce i králové a princové, dostali na svá velvyslanectví - naštěstí se většina budov velvyslanectví nacházela na Massachusetts Avenue. Nakonec se z toho stal triumf improvizované organizace.

Na samotných velvyslanectvích se konaly tiché soukromé recepce. Státníci shromáždění na jednom místě se samozřejmě musí setkávat a projednávat úřední záležitosti nebo jen tak si povídat. Britský velvyslanec, nejstarší diplomat mezi zástupci zemí NATO i zemí Společenství národů, tento večer uspořádá "neformální" večeři pro dvaadvacet čelních státníků.

"Tentokrát snad opravdu jenom přistane!" poznamenal kapitán letectva, když na základnu padla tma.

Bylo ironií osudu, že osazenstvo na věži v Andrewsu bylo stejné jako to, které mělo službu onu Noc, jak jí lidé začali říkat. Dívali se, jak se Boeing 747 Japonských aerolinií snáší na pravou ranvej číslo Nula-jedna. Letová posádka si možná všimla, že ve velkém hangáru na východní straně základny spočívají zbytky sesterského letounu - nákladní automobil tam právě přivážel pomačkané zbytky motoru, nedávno vytažené z podzemní části Kapitolu; proudový letoun Japonských aerolinií dokončil rolování a řídil se pokyny přikazujícími, aby zabočil doleva a pojížděl za vodicím vozidlem na místo, kde jeho cestující vystoupí. Pilot zaznamenal přítomnost kamer i pozemního personálu, vycházejícího z tepla jedné z budov, aby se svými vozidly asistoval u posledního a nejzajímavějšího příletu. Pilot chtěl něco říci svému druhému pilotovi, ale nakonec si to rozmyslel. Kapitán Toradžiro Sató byl - nu, když ne blízký přítel, tedy alespoň kolega, a navíc srdečný člověk; na jeho zemi, na jeho leteckou společnost i jeho profesi bude ta hanba těžce doléhat ještě celá léta. Mohlo to být ještě horší, kdyby Sató byl měl na palubě cestující, protože chránit cestující je prvním pravidlem pilotova života. Ale třebaže kultura Japonců považuje sebevraždu spáchanou v zájmu nějaké Věci za čestný čin, a takovému dramatickému odchodu ze života přisuzuje navíc určitý status, tentokrát tomu bylo jinak; Satóův čin pilotovu zemi šokoval a trápil ji víc než cokoli jiného. Tenhle pilot svou uniformu vždycky nosil s hrdostí. Teď ji při nejbližší příležitosti svlékne a nebude ji nosit, ani doma, ani nikde za hranicemi. Japonec tu myšlenku zahnal; hladce zabrzdil a zastavil boeing tak, aby se zastaralé schůdky dostaly přesně na úroveň předních dveří. A pak se on i druhý pilot pohroužili do svých vlastních myšlenek a společně sdíleli rozpaky z toho, že oni svou práci provedli dovedně. Místo toho, aby jako obvykle přespali v nějakém washingtonském hotelu střední úrovně, budou spát v důstojnické ubytovně na základně, pravděpodobně ještě s někým, kdo na ně bude dohlížet. S pistolí.

Dveře dopravního letadla se otevřely za jemné pomoci starší letušky. Ministerský předseda Mogataru Koga, v zapnutém zimníku a s kravatou, kterou mu rozechvělý pobočník urovnal, se krátce zastavil ve dveřích; zaútočil na něj studený únorový vzduch. Koga vykročil dolů po schodech. Kapela vojenského letectva spustila slavnostní uvítací pochod.

Úřadující ministr zahraničí Scott Adler čekal dole. Ti dva se ještě nikdy nesetkali, ale oba byli o sobě navzájem plně informováni; Adler své informace možná získal poněkud dříve, protože Koga byl jeho čtvrtý a nejdůležitější příchozí toho dne. Ministerský předseda vypadal tak jako na fotografiích. Byl to celkem obyčejný člověk, vysoký kolem stopětašedesáti centimetrů, středního věku, s hustým porostem černých vlasů. Tmavé oči hleděly nezúčastněně - nebo se o to alespoň snaží, říkal si Adler, když se podíval pozorněji. V těch očích byl smutek. Překvapení sotva, říkal si americký diplomat, když Kogovi podával ruku.

"Vítejte, pane ministerský předsedo."

"Děkuji vám, pane Adlere." Oba muži kráčeli k pódiu. Adler pronesl několik

slov na uvítanou - na tenhle proslov, sepsaný na ministerstvu zahraničí, byla zapotřebí celá hodina práce, aby vypadal jaksepatří; přednést ho trvalo asi minutu. Pak přistoupil k mikrofonu Koga.

"Nejprve musím poděkovat vám, pane Adlere, i vaší zemi za to, že jste mi dovolili dnes přijít. Jakkoliv je vaše gesto překvapivé, došel jsem k názoru, že takováto vstřícnost je ve vaší velké a velkomyslné zemi tradicí. Jako představitel své země přicházím dnes se smutným, leč nutným posláním. Doufám, že to bude poslání, které zhojí smutek vaší i mé země. Doufám, že vaši i naši občané budou tuto tragédii chápat jako most k mírové budoucnosti." Koga ustoupil dozadu a Adler ho pak odváděl po červeném koberci, zatímco kapela hrála Kimagajo, krátkou japonskou hymnu, kterou však před sto lety zkomponoval anglický skladatel. Ministerský předseda cestou k čekajícímu autu hleděl do tváří vojáků čestné stráže a snažil se něco z těch mladých obličejů vyčíst, pátral v nich po výrazu odporu nebo nenávisti, nacházel však jen nezúčastněnost. Adler nasedl až po něm.

Jak se cítíte, pane?" zeptal se.

"Dobře, děkuji, v letadle jsem spal." Koga měl dojem, že Adler otázku položil jen z pouhé zdvořilosti. Pak poznal, že ne. Adler mu totiž předložil Ryanův návrh.

"Přejete-li si, můžeme cestou na vaše velvyslanectví navštívit prezidenta Ryana. Uložil mi, abych vám řekl, že kdybyste raději nešel, třeba proto, že let byl dlouhý nebo z jiných důvodů, nebude to považovat za urážku." Scotta překvapilo, že Koga nezaváhal ani na okamžik.

"Přijímám tu poctu s radostí."

Úřadující ministr zahraničí vytáhl z kapsy kabátu přenosnou vysílačku pro zakódovaný provoz. "OREL pro ŠERMÍRNU. Odpověď kladná." Před několika dny se Adler pochechtával, když se dověděl, jaké kódové označení mu Tajná služba přidělila. "OREL" je překlad jeho německo-židovského příjmení.

"ŠERMÍRNA potvrzuje, odpověď kladná," zapraskalo mu v odpověď.

"OREL, konec."

Kolona automobilů se hnala po Suitland Parkway. Za jiných okolností by je asi sledoval novinařský vrtulník s kamerou, vysílající živý přenos, ale vzdušný prostor nad Washingtonem byl v této chvíli uzavřen. Uzavřené bylo i Mezinárodní letiště a letouny z něj byly přesunuty na Dullesovo nebo na Mezinárodní letiště Baltimore-Washington. Koga nic neřekl ani na to, že automobil, ve kterém jede, řídí Američan. Řidič odbočil ze široké vozovky s travnatým pruhem, pak objel blok na nájezd na silnici I-295, která téměř okamžitě přešla v I-395, hrbolatou silnici, vedoucí přes řeku Anacostia směrem ke středu Washingtonu. Když se spojila s hlavní silnicí, dlouhý lexus, v němž Koga seděl, se stočil doprava a jeho místo zaujal jiný, stejný automobil; lexus s Kogou a Adlerem se připojil ke třem mikrobusům Tajné služby. Celý manévr trval pouhých pět vteřin. Zbytek cesty absolvovali snadno, díky prázdným ulicím, a za několik minut automobil zabočil na příjezdovou silnici West Executive Drive.

"Už jsou tady, pane," hlásila Priceová, upozorněna uniformovanou stráží u brány.

Jack vyšel ven, právě když automobil zastavil; nebyl si jist, co o takové situaci říká protokol - další věc, kterou si bude muset pro svou novou práci ujasnit. Málem se chystal otevřít dveře sám, ale desátník námořní pěchoty byl na místě první, trhnutím dveře otevřel a zasalutoval jako robot.

"Buďte zdráv, pane prezidente," pozdravil Koga, zvedaje se ze sedadla.

"Pane ministerský předsedo, prosím, pojďte tudy," pokynul Ryan rukou.

Koga nikdy v Bílém domě nebyl. Náhle ho napadlo, že kdyby sem býval přiletěl - o kolik? o tři měsíce dřív? - , aby projednal obchodní problémy, které vedly k ozbrojenému konfliktu... další ostudná chyba. Pak se z mlhy jeho úvah vynořila jiná myšlenka - zaujal ho způsob, jakým Ryan vystupuje. Kdysi četl, že ceremonie při příjezdu státní návštěvy nejsou zde v Americe příznakem

důležitosti hosta - nu, to v mém případě není ani možné, ani náležité, myslel si Koga. Ale Ryan se objevil ve vchodu sám, a to musí něco znamenat, říkal si japonský ministerský předseda cestou po schodech. Za minutu, poté co spěšně prošli Západním křídlem, byli on a Ryan v Oválné pracovně jen sami dva. Dělil je jen nízký stolek a podnos s kávou.

"Za tohle setkání bych vám rád poděkoval," řekl Koga prostě.

"Museli jsme se sejít," odpověděl prezident Ryan. "Být to jindy, stáli by tu lidé, kteří by nás sledovali, odměřovali čas a snažili by se odečítat nám ze rtů." Nalil šálek svému hostu a pak sobě.

"Hai; tisk v Tokiu se za posledních několik dní dostal mnohem dál." Koga se chystal zvednout šálek, pak se zarazil. "Komu vděčím za to, že jste mě zachránil před Jamatou?'

Jack vzhlédl. "Rozhodnutí padlo zde. Oba ti důstojníci jsou tu, jestli se s nimi chcete ještě jednou osobně setkat."

"Bude-li to možné - " Koga upíjel ze svého šálku. Měl sice raději čaj, ale Ryan se ze všech sil snažil dělat hostitele, a to gesto udělalo na jeho hosta dojem. "Děkuji, že jste mi umožnil přijít, pane prezidente."

"Pokoušel jsem se s Rogerem o těch problémech s obchodem promluvit, ale... ale nebyl jsem dost přesvědčivý. Pak už jsem měl obavy, že se kolem Gota asi něco děje, jenže jsem nezakročil dost rychle, kvůli té cestě do Ruska a tak. "Všechno to byla jediná velká nešťastná náhoda, ale taková už válka asi je. V každém případě je na nás dvou, abychom tu ránu zhojili. Chtěl bych, aby se tak stalo co nejrychleji."

"Spiklenci jsou všichni zatčeni. Budou postaveni před soud za zradu," sliboval Koga.

"To je vaše záležitost," odpověděl prezident. Což nebylo vlastně pravda. Japonský právní systém byl poněkud zvláštní; soudy dost často porušovaly ústavu ve prospěch širších, avšak nepsaných kulturních zvyklostí, což bylo pro Američany cosi nemyslitelného. Ryan i Amerika očekávali, že procesy budou vedeny přesně podle pravidel, bez podobných úprav. Koga to plně chápal. Usmíření mezi Amerikou a Japonskem na tom absolutně záviselo, a záviselo na tom i mnoho dalších věcí, které se jaksi rozuměly samy sebou, ale o kterých se nedalo hovořit, alespoň ne na téhle úrovni. A Koga se již postaral, aby soudci vybraní pro jednotlivá přelíčení pochopili, jaká jsou pravidla.

"Nikdy mě ani nenapadlo, že by k něčemu takovému mohlo dojít. A pak, ten šílenec Sató... Moje země a můj lid se za to stydí. Mám před sebou tolik práce, pane Ryane."

Jack přikývl. "To máme oba. Ale tu práci je nutno vykonat." Po chvilce pokračoval. "Technické záležitosti se mohou řešit na ministerské úrovni. Mezi námi, chtěl jsem si jen být jistý, že si rozumíme. Budu důvěřovat vaší dobré vůli a vstřícnosti."

"Děkuji vám, pane prezidente." Koga postavil šálek a pozorně zkoumal muže sedícího na pohovce naproti němu. Na takovou práci je mladý, ačkoliv nejmladším americkým prezidentem není. Tu čest si pravděpodobně na věky podrží Theodore Roosevelt. Během dlouhého letu z Tokia si Koga přečetl o Johnu Patricku Ryanovi nějaké materiály. Ten člověk zabil vlastní rukou, víc než jednou; dvakrát jemu i jeho rodině hrozila smrt. A udělal ještě další věci, o kterých se Kogovi zpravodajští poradci jen dohadovali. Během těch několika vteřin, kdy Koga pozoroval Ryanův obličej, se snažil pochopit, do jaké míry může takový člověk být i "mužem míru", ale neviděl nic, z čeho by mohl něco usoudit. Napadlo ho, zda v americké povaze není něco, čemu nikdy tak docela neporozuměl. Viděl inteligenci i zvědavost - inteligence poměřovala a hodnotila, zvědavost pátravě zkoumala. Viděl únavu a smutek. Poslední dny musely být pro Ryana jedno velké peklo, tím si byl Koga jist. Kdesi v téhle budově pravděpodobně jsou také děti Rogera a Anne Durlingových. To je pro tohoto člověka závaží, které na něj těžce doléhá. Ministerského předsedu udivovalo, jak Ryan, jako většina lidí ze Západu, neumí dost dobře skrývat své

myšlenky - ale co když to není pravda? Za těma modrýma očima se musí dít něco jiného, co se navenek neprojevuje. To, co se za nimi děje, není však žádným způsobem hrozivé. Tenhle Ryan je samuraj, jak Koga před několika dny řekl ve své kanceláři. Ale všechno to nejspíš nebude tak jednoduché. Koga na to přestal myslet. Nebylo to zase tak moc důležité. A musí Ryana o cosi požádat, jak se rozhodl během letu nad Pacifikem.

"Mám jednu žádost, mohu-li."

Jakou, pane?"

"Pane prezidente, to není dobrý nápad," namítala Priceová o několik minut později.

"Dobrý nebo ne, uděláme to. Zařiďte vše potřebné," přikázal jí Ryan.

"Ano, pane." Andrea Priceová se vzdálila.

Koga vše sledoval a poučil se ještě o něčem dalším. Ryan je člověk schopný rozhodovat a vydávat rozkazy bez dramatičnosti či projevů svého temperamentu.

Automobily dosud stály u západního vchodu. Stačilo jen obléknout si kabáty a nasednout. Čtyři mikrobusy se na parkovišti otočily do opačného směru a zamířily nejdříve na jih a pak na východ směrem ke Kapitolu. Kolona aut tentokrát nepoužila sirény ani světla a postupovala téměř v souladu s dopravními předpisy - ne však docela. Prázdné ulice umožňovaly volně projíždět od jednoho semaforu ke druhému. Kolona se brzy stočila doleva na Capitol Street a pak opět doleva k budově Kapitolu. Nyní tu už bylo méně světel. Schody byly vyčištěny a dalo se po nich snadno vyjít. Automobily zaparkovaly a agenti Tajné služby se rozestavili podél schodů; Ryan dovedl Kogu nahoru a oba se teď dívali na prázdnou mísovitou prohlubeň, která bývala Sněmovnou.

Japonský ministerský předseda nejprve stál vzpřímeně. Tleskl, aby upoutal pozornost duchů, kteří, jak mu říkala jeho víra, tu dosud jsou. Pak se uctivě uklonil a pomodlil se k nim. Ryan pocítil nutkání udělat totéž. Nebyly tu žádné televizní kamery, které by tenhle okamžik zachytily - několik kamer různých televizních společností tu vlastně ještě bylo, ale večerní zprávy už skončily a kamery stály nečinně. Jejich štáby seděly v přenosových vozech a pily kávu a neměly tušení, co se děje sto metrů od nich. Tak jako tak to trvalo jen chvíli. Potom se napřáhla ruka Američana, ruka Japonce se jí chopila a dva páry očí došly k vzájemnému porozumění, jakého ani ministři, ani mezinárodní smlouvy nemohou nikdy dosáhnout. V drsném únorovém větru byl mezi oběma zeměmi konečně uzavřen úplný mír. Andrea Priceová, stojící tři metry od nich, byla ráda, že s nimi přišel i fotograf Bílého domu; slzy, které se mrkáním snažila setřít z očí, jí do nich nevehnal vítr. Pak odvedla oba muže zpátky po schodech k jejich automobilům.

"Proč tak přehnaně reagovali?' zeptala se ministerská předsedkyně a upíjela sherry.

"Nu, jak víte, nedostal jsem úplné hlášení," odpověděl princ z Walesu. Byla to první slova, kterými nějak významně zasáhl do rozhovoru, protože vlastně nemluvil za vládu Jejího Veličenstva. "Ale to vaše námořní cvičení opravdu vypadalo jako hrozba."

"Srí Lanka se musí nějak s Tamily dohodnout. Projevila politováníhodnou váhavost, když měla vstoupit do vážných jednání, a my jsme se snažili zapůsobit na ni. Nakonec, naše jednotky tam jsou rozmístěny, aby napomáhaly zachování míru. A my nechceme, aby se z nich stala rukojmí."

"Tak, správně. Ale proč tedy potom ty svoje mírotvorce nestáhnete, jak o to vláda požádala?"

Indická ministerská předsedkyně unaveně vzdychla - i pro ni to byl dlouhý let a za těchto okolností se trocha zoufalé odevzdanosti dala omluvit. "Vaše královské Veličenstvo, když naše jednotky stáhneme, a když pak ta krize vzplane znovu, budeme mít potíže s našimi vlastními tamilskými občany. Je to opravdu nanejvýš nešťastná situace. Pokoušeli jsme se urovnat obtížnou, politicky neprůchodnou situaci, a to zcela našimi vlastními prostředky; jenže pak se vláda Srí Lanky ukáže jako neschopná provést akci vedoucí k nápravě,

akci potřebnou k tomu, aby se zabránilo nesnázím v mé zemi. A také neustále trvajícímu povstání v zemi jejich. A pak začnou Američané do našich záležitostí zasahovat a umíněnost Srí Lankanů jen podněcují."

"Kdy dorazí jejich premiér?" zeptal se princ. Jedinou odpovědí bylo pokrčení rameny, následované prázdnými, nic neříkajícími slovy. "Nabídli jsme mu, aby letěl s námi, abychom mohli situaci prodiskutovat, on to však bohužel odmítl. Myslím, že přiletí zítra. Jestli se jeho letadlo neporouchá," dodala. Zmíněný letoun zápasil se všemožnými technickými problémy, nemluvě o přetrvávajícím ohrožení bezpečnosti jeho pasažérů.

"Budete-li si přát, náš velvyslanec by pravděpodobně mohl zařídit nenápadnou schůzku."

"To by snad nebylo zcela bez užitku," připustila ministerská předsedkyně. "I já si přeji, aby Američané získali náležitou představu o stavu věcí. Ohledně naší části světa byli vždycky tak beznadějně neinformovaní."

A o to hlavně jde, tomu princ rozuměl. On a prezident Ryan byli přáteli už celé roky. A proto Indka chce, aby princ vystupoval jako prostředník. Z jeho strany to nebude první taková mise, ale ve všech podobných případech byl následník trůnu vázán nutností vyžádat si instrukce od vlády, což v tomto případě znamenalo konzultaci s velvyslancem. Kdosi ve Whitehallu došel k závěru, že přátelství Jeho Královské Výsosti s americkým prezidentem je důležitější než mezivládní kontakty. A kromě toho, monarchie by o sobě vytvořila dobrý obraz v době, kdy podobná přátelství byla jak užitečná, tak nutná. Jeho Královské Výsosti se tím nabízela omluva pro to, že navštíví jisté území ve Wyomingu, které v tichosti vlastnila královská rodina, čili "Firma", jak se jí někdy mezi zasvěcenci říkalo.

"Chápu," byla tedy nejzásadnější odpověď, jakou jen mohl dát. Británie musela žádosti Indie brát vážně. Ta země, kdysi nejzářivější diadém v koruně, kryjící celý svět, byla dosud důležitým obchodním partnerem, třebaže s ním byly často zatraceně nemilé potíže. Přímý kontakt mezi oběma hlavami států by proto mohl být trapný. Zásahu Američanů do činnosti indického loďstva se však nedostalo nijak velké publicity - došlo k němu na konci nepřátelství mezi Amerikou a Japonskem - a bylo v zájmu každého ze zúčastněných, aby to tak zůstalo. Prezident Ryan toho má na bedrech až dost, to jeho starý přítel věděl. Princ doufal, že Jack odpočívá. Pro lidi zde v sále je spánek jen obranou proti časovému posunu. Pro Ryana to bylo nezbytné palivo. Během příštích dvou dní ho bude potřebovat hodně.

Fronta byla nekonečná - typický, už zavedený jev. Táhla se daleko za budovu ministerstva financí a její konec se podobal roztřepenému konci lana. Stále se připojovali další a další lidé a stahovali se do řady, až se zdálo, že se fronta tvoří přímo ze vzduchu, neustále se doplňuje, a tím studeným vzduchem postupovali noví příchozí kupředu. Vcházeli do budovy ve skupinách asi po padesáti. Opakované otvírání a zavírání dveří řídil kdosi, kdo měl hodinky nebo snad čas jen pomalu odpočítával. Stála tu čestná stráž, určený počet mužů od každé armádní složky. Jednotce v této chvíli velel kapitán letectva. Stráž u rakví stála nehybně, zatímco se lidé pomalu sunuli kolem.

Ryan sledoval jejich obličeje na obrazovce televizoru ve své úřadovně. Sledoval je od chvíle, kdy tam vešel, opět před východem slunce; uvažoval, co si ti lidé asi myslí a proč přišli. Pro Rogera Durlinga hlasovalo jen málo voličů. I na kandidátní listině byl uveden jako číslo dvě a úřadu se ujal až po odstoupení Boba Fowlera. Ale Amerika své prezidenty hýčká. Ve smrti se Rogerovi dostávalo lásky i úcty, které ho za jeho života nikdy neobklopovaly. Někteří z truchlících se nedívali na rakve; rozhlíželi se po vstupní hale budovy, kterou pravděpodobně mnozí z nich nikdy neviděli, a svých několik vteřin zde nevyužili k tomu, aby se dívali na to, kvůli čemu přišli. Pak sestupovali po schodech dolů a vycházeli ven Východním vchodem. Už ne fronta, ale skupiny přátel nebo příbuzných či jednotlivci. Za pár chvil opustí město a vrátí se ke svým záležitostem. Nastal čas, aby i Jack učinil totéž - vlastně

aby se vrátil ke své rodině a chystal se na další den.

Proč ne? řekli si, když dorazili na Dullesovo letiště. Měli štěstí, našli levný motel na konci žluté trasy metra, a jím pak odjeli do města, kde vystoupili na stanici Farragut Square, jen několik bloků od Bílého domu; mohou se tedy také jít podívat. Pro oba to bude poprvé, protože ani jeden z nich dosud ve Washingtonu nebyl - v proklatém městě na nějaké říčce, které znečišťuje celou zemi a vysává z ní krev a bohatství - to byla oblíbená litanie sekty Horalů. Najít konec fronty si vyžádalo nějaký čas a několik hodin pak šoupali nohama a sunuli se dopředu; ještě že věděli, jak se obléct do zimy, což se nedalo říci o těch pitomcích z východního pobřeží, kteří stáli ve frontě s nimi. Ti se ve svých tenkých kabátech a s obnaženými hlavami třásli zimou. Pete Holbrook a Ernest Brown se zdrželi vtipkování o tom, co se stalo. Místo toho naslouchali, co si povídají lidé ve frontě. Zklamalo je to. Možná, že plno z nich jsou federální zaměstnanci, říkali si oba. Bylo slyšet několik plačtivých poznámek o tom, jak je to smutné, jaký byl Roger Durling dobrý člověk a jak atraktivní byla jeho žena. A jak jsou jejich děti fajn a jak to pro ně musí být hrozné.

S tím oba členové sekty Horalů museli souhlasit. No jo, určitě to je pro ty děcka zlý - a kdopak nemá děcka rád? - i slepičí máma se určitě nerada kouká, když se dělají míchaný vejce. Ale kolik utrpení připravil jejich táta poctivým občanům, co jen chtějí svoje ústavní právo na to, aby je všichni ti šaškové a budižkničemové z Washingtonu nechali na pokoji? To ale nikdo tady neřekne. Většinou drží zobáky. Fronta se klikatila dál ulicí. Oba Horalé znali historii budovy ministerstva financí, která je chvíli chránila před větrem - to, jak Andy Jackson přikázal ministerstvo přestěhovat, aby z Bílého domu neviděl na Kapitol (zatím z něj ani oni sami pro tmu nijak moc neviděli), a bylo z toho ono známé a otravné běhání po Pennsylvania Avenue; ne že by všechny ty činitele zrovna tohle teď nějak moc otravovalo. Vždyť ulice před Bílým domem je uzavřená - jenže proč? Aby se prezident chránil před občany! Nedokáže občanům důvěřovat a nenechá je, aby se k tomu Velkému Pcha-pcha dostali moc blízko. To ovšem nemohli říci nahlas. O tom mezi sebou rozprávěli během letu sem. Člověk nemůže vědět, kolik vládních špiclů tu může kolem být, zvlášť ve frontě k Bílému domu - což byl název, se kterým se smířili jen proto, že ho údajně vymyslel Davy Crockett. Holbrook si na to vzpomínal z filmu, který viděl v televizi, ačkoliv si nemohl vzpomenout, který film to byl. Starej Davy je bezpochyby jeho typ Američana, člověk, co dal jméno jeho oblíbené pušce. Jo, jsou to věci.

Není to vlastně ani nijak ošklivý dům, a žilo tu i pár dobrých lidí. Třeba Andy Jackson, který řekl Nejvyššímu soudu, kam má táhnout. A Lincoln, taky pašák. Je to hanba, že ho zabili dřív, než stačil dokončit svůj plán poslat všechny negry zpátky do Afriky nebo do Latinské Ameriky... Oba Horalé si také oblíbili Jamese Monroea za to, že i on přišel se stejným nápadem, a že jako místo, kam by se měli otroci poslat, určil Libérii; škoda, že v tom nápadu nikdo nepokračoval. A taky Teddy Roosevelt, na kterém bylo hodně prima věcí - lovec, člověk, který pobýval rád v přírodě, a voják, který zašel trochu daleko při "reformování" vlády. Od té doby ale už moc dalších nebylo, usoudili oba muži. Ta budova ovšem nemůže za to, že ji později obývali lidé, které oni nemají rádi. Tohle je problém všech budov ve Washingtonu. Nakonec, Kapitol kdysi býval domovem Henryho Claye a Dana Webstera. To byli vlastenci, ne jako ta banda, co ten japonskej pilot usmažil.

Když vešli na pozemek Bílého domu, pocítili určité napětí, jako kdyby vstupovali na nepřátelské území. Ve strážní budce vedle brány stály stráže, uniformovaný oddíl Tajné služby, a uvnitř byli mariňáci. Není to ostuda? Mariňáci. Praví Američané, dokonce snad i ti barevní, poněvadž prošli stejným výcvikem jako bílí a někteří z nich jsou asi taky vlastenci. Škoda, že to jsou negři, ale s tím se nedá nic dělat. A všichni mariňáci dělají to, se jim

ouřadové řeknou. Na to se už skoro vůbec nedá koukat. Jsou to ale teprve kluci, a třeba se ještě poučí. Nakonec, mezi Horaly je taky pár bývalých vojáků.

Vojáci námořní pěchoty se třásli ve svých dlouhých kabátech a bílých teploušských rukavicích; nakonec Horalům jeden z nich, podle frček seržant, otevřel dveře.

To je teda nějakej dům, říkali si Holbrook s Brownem, když obhlíželi rozlehlý foyer s jeho vysokým stropem. Sakra, to je hned vidět - ten, kdo tu žije, se musí určitě cejtit jak pánbůh na nebesích. Na něco takovýho si jeden musí dát pozor. Lincoln vyrostl ve srubu a Teddy poznal život ve stanu, když lovil vysoko v horách. Ale dneska je každej, co tu bydlí, akorát další zatracenej ouřada. Uvnitř byli další mariňáci a kolem obou rakví čestná stráž. A co bylo nejznepokojivější ze všeho - všude tu postávali chlapi v civilu s nějakými zkroucenými věcičkami z umělé hmoty, vedoucími od límců jejich kabátů k uším. Tajná služba. Federální policajti. Tvář nepřítele, lidi ze stejných ministerstev, co mají pod palcem Úřad pro alkohol, tabák a střelné zbraně. To souhlasí. První případ, kdy se lidi postavili proti vládě, se týkal alkoholu. Byla to ta Whisková rebelie - a proto byli Horalé zajedno v obdivu vůči Georgi Washingtonovi. Liberálnější z nich poznamenávali, že "i dobrej člověk může mít svůj špatnej den. A George nebyl člověk, do kterýho se někdo moh' srát." Brown a Holbrook se nedívali na ty bambuly od Tajné služby přímo. Člověk si musí dát bacha - a taky se do nich moc nesrat.

Pak vešla do foyeru zvláštní agentka Priceová. Šéf byl v bezpečí ve své pracovně a její povinnosti jakožto velitelky ochranky se vztahovaly na celou budovu. Procesí nepředstavovalo ohrožení bezpečnosti Bílého domu. Z hlediska bezpečnosti spíš bylo nanejvýš otravné. I kdyby se do fronty propašoval celý gang "střelců", zde, za zavřenými dveřmi, bylo rozestaveno dvacet ozbrojených agentů, mnozí z nich se samopaly Uzi v pohotovostních brašnách pro "rychlé použití". Detektor kovu, ukrytý ve dveřích, pověděl lidem z Divize technické ochrany, koho vést v patrnosti; další agenti skrývali v rukou fotografie, složené jako balíček karet, a neustále je promíchávali, až byl každý obličej, který prošel dveřmi, porovnán s obličejem známého nebo podezřívaného výtržníka. V ostatních případech museli agenti spoléhat na instinkt a na zkušenosti, zejména v případech lidí, kteří vypadali "divně"; to byl obvyklý výraz označující nepatřičné vystupování. Problém byl v tom, že venku byla zima. Spousta těch, kdo vcházeli dovnitř, vypadala divně. Někteří podupávali nohama. Jiní strkali ruce do kapes nebo si upravovali kabáty, klepali se zimou, anebo prostě jen divně koukali kolem sebe - a to všechno muselo upoutat pozornost někoho z ochranky. Když takové pohyby dělal někdo, na koho detektor pípnutím upozornil, některý z agentů zvedl ruku, jako kdyby se chtěl poškrábat na nose, a promluvil do mikrofonu. Například "Modrý kabát, muž, sto osmdesát; " hned nato se otočilo několik hlav a podívalo se pozorněji. Tak se stalo třeba v případě zubaře z Richmondu, který si přehodil kapesní ohřívač rukou z jedné strany na druhou. Jeho fyzický zjev byl porovnán s fotografiemi podobně velkých známých firem, a bylo zjištěno, že se nehodí - ale i tak ho sledovali. A skrytá televizní kamera teleobjektivem zaznamenala jeho podobu. V několika dalších případech se k vycházejícímu truchlícímu připojil agent a sledoval ho k jeho autu, aby si zaznamenal poznávací značku. Dávno zrušené Velitelství strategického letectva si za své oficiální motto vzalo heslo MÍR JE NAŠÍ PROFESÍ. U Tajné služby byla profesí paranoia. Jasným důkazem toho, že to bez ní nejde, byly dvě rakve ve foyeru Bílého domu.

Brown s Holbrookem měli pět vteřin na to, aby se mohli podívat přímo. Dvě drahé rakve, bezpochyby koupené za vládní peníze, a - jaké znesvěcení! - zahalené do vlajky s hvězdami a pruhy. No, na manželku to možná nepasuje; nakonec, ženské mají následovat své muže, s tím se nedá nic dělat. Proud lidí unášel Horaly doleva, a sametové provazy je vedly dolů po schodech. Cítili, jak se lidé kolem změnili. Bylo slyšet hluboké vdechnutí, občas někteří

potáhli nosem nebo si otírali slzy v očích - hlavně ženské. Na obou Horalech žádné pohnutí vidět nebylo, stejně jako na většině mužů. Remingtonovy sochy, kolem nichž Brown s Holbrookem procházeli cestou ven, oba donutily zastavit se a krátce na ně obdivně pohlédnout; pak se ocitli venku a čerstvý vzduch jim po těch několika minutách federální parní lázně připadal jako vítaná očista. Nepromluvili, dokud nebyli pryč od budovy i pryč od ostatních návštěvníků.

"Koupili jsme jim pěkný bedny," pronesl ze všeho nejdřív Holbrook.

"Blbý, že nebyly votevřený." Brown se rozhlédl kolem. Poblíž nestál nikdo, kdo by mohl jeho výrok zaslechnout. "Přece jen, maj' děti," zdůraznil Pete. Zamířili na jih, aby viděli na Pennsylvania Avenue.

"Jo, jo, to jo. A ty vyrostou a budou z nich taky ouřadové." Kráčeli dalších pár metrů. "Sakra."

Tady se nedá říct nic jinýho, leda snad "doprdele!" pomyslel si Holbrook; nerad opakoval něco po Erniem.

Vycházelo slunce, a díky tomu, že na východní straně Kapitolu nestály žádné vysoké domy, se bílá stavba pěkně rýsovala proti nebi. Ačkoliv oba byli ve Washingtonu poprvé, každý z nich by dokázal zpaměti zhotovit celkem přesný nákres té budovy. Nynější "porušenost" obzoru tím víc bila do očí. Pete byl nakonec rád, že ho Ernie umluvil, aby sem letěli. Už jen ten pohled stál za všechno to nepohodlí cesty. Vyjádřit první společnou myšlenku se tentokrát podařilo jemu: "Ernie," řekl Holbrook s posvátnou úctou, "je to inspirující."

Jo, to je."

Jedním z problémů při rozpoznání té nemoci byly její nejednoznačné varovné příznaky. Sestře Jean Baptiste dělal největší starost jeden z pacientů. Byl to takový pěkný chlapec, ale - ale byl těžce nemocen. Horečky mu vylétly na 40.4 stupňů; ty samy o sobě už byly smrtelné. Ostatní příznaky však byly ještě závažnější. Zhoršila se ztráta orientace. Také víc zvracel; nyní už zvracel i krev. Měl veškeré příznaky vnitřního krvácení. To všechno, jak věděla, mohlo znamenat mnoho věcí - ale ta, které se obávala nejvíc, se nazývala Ebola Zair. V džunglích téhle země - dosud jí občas v duchu říkala Belgické Kongo - se skrývalo mnoho chorob; jejich soupeření o absolutně nejhorší pověst tu bylo ostřejší než by si člověk myslel. Virus Ebola se však vždy držel na nejvyšší příčce tohohle proklatého žebříčku. Sestra musela nabrat krev pro další test, protože první vzorek se kamsi ztratil. Zachovávala při tom nejvyšší opatrnost. Mladší personál zde nebyl tak důkladný a pečlivý, jak by měl být... Rodiče přidržovali chlapcovu paži, zatímco ona krev odebírala; ruce jí celé chránily rukavice. Šlo to hladce - chlapec v té chvíli ani nebyl v bezvědomí. Sestra jehlu vytáhla a hned ji vložila do nádoby z umělé hmoty; ta se později zlikviduje. Lahvička s krví byla bezpečná, ale i tu raději vložila ještě do jednoho obalu. První starostí byly jehly. Až moc lidí se snažilo ušetřit peníze pro nemocnici tím, že nástroje používalo opakovaně, navzdory ohrožení AIDS i dalšími chorobami přenosnými krví a krevními deriváty. O tuhle jehlu se postará sama, aby měla jistotu.

Neměla čas na to, aby si pacienta prohlížela déle. Když opustila oddělení, prošla otevřenou chodbou do vedlejší budovy. Nemocnice měla dlouhou a úctyhodnou historii. Postavena byla s ohledem na místní podmínky. Četné nízké budovy spojovala síť krytých chodníků. Budova laboratoře byla vzdálená jen padesát metrů. Nemocnici se dostalo požehnání; nedávno se do její činnosti zapojila Světová zdravotnická organizace a s ní přišlo i moderní vybavení a mladí lékaři, vyškolení v Británii nebo v Americe - bohužel však nepřišly žádné zdravotní sestry.

Doktor Mahmúd Múdí stál u laboratorního stolu. Vysoký, hubený, houževnatý, s poněkud chladným vystupováním, ale výkonný. Když sestru viděl přicházet, otočil se a všiml si, že vyhazuje jehlu.

"Copak máte, sestro?"

"Tady. Pacient Mkusa. Benedict Mkusa, Afričan, mužského pohlaví, věk osm

let." Podala Múdímu složku s dokumentací. Lékař ji otevřel a pročítal její obsah. Sestře - ať si byla křesťanka nebo ne, byla to jeptiška, žena obcující s Bohem, a dobrá ošetřovatelka - se symptomy vyjevovaly jednotlivě, jeden po druhém. Takhle sepsané na papíře byly pro lékaře mnohem výmluvnější. Bolesti hlavy, mrazení, vysoké horečky, ztráta orientace, neklid - a teď navíc příznaky vnitřního krvácení. Když vzhlédl, měly jeho oči obezřetný výraz. Jestli se k tomu ještě objeví tečkovité krevní výrony na kůži...

"Ten chlapec leží na všeobecném oddělení?"

"Ano, pane doktore."

"Hned ho převezte na izolaci. Budu tam za půl hodiny."

"Ano, pane doktore." Cestou ven si mnula čelo. Musí to být tím vedrem. Člověk si na ně nikdy nezvykne. A už vůbec ne, když pochází ze severní Evropy. Až se postará o pacienta, asi si vezme aspirin.

[7] OBRAZ V OČÍCH VEŘEJNOSTI

Bezpečnostní opatření a přípravy k obřadu začaly brzy. Hlídkový letoun E-3B Sentry, převelený z letecké základy Tinker v Oklahomě na leteckou základnu Pope v Severní Karolíně, vzlétl v 08.00 místního času z Pope a zamířil k severu. Uzavřít všechna místní letiště by bylo příliš. Uzavřené proto zůstalo Washingtonské mezinárodní; teď, když na něj nespěchal žádný kongresman se zaneprázdněným výrazem, aby odcestoval do svého obvodu, to nemuselo vadit. Na ostatních dvou, Dullesově a Baltimore-Washington International, měli řídící provozu velmi přesné instrukce. Lety na letiště a ven se měly držet stranou "bubliny" o průměru víc než pětadvacet kilometrů, v jejímž středu ležel Bílý dům. Kdyby nějaký letoun směřoval k "bublině", bude okamžitě vyzván, aby se identifikoval. Kdyby výzvu ignoroval, u jeho křídla se brzy objeví stíhací letoun. Když nepomůže ani to, třetí stupeň bude jasný, a bude to podívaná. Město oblétávaly v kruhu jako štafeta dvě letky, každá složená ze čtyř stíhaček F-16, ve výškách šesti a sedmi tisíc metrů. Výška zaručovala, že hluk motorů nebude velký; stíhačkám to také umožní okamžitě přejít na nadzvukovou rychlost. Bílé pruhy vykreslovaly na modré obloze obrazce podobné, jaké kdysi vykreslovalo americké letectvo nad Německem.

Zhruba ve stejnou dobu se rozestavovala jednotka vojenské policie washingtonské Národní Gardy, aby "řídila dopravu". V postranních ulicích stálo v pohotovosti víc než sto hummerů, každý společně s policejním vozem nebo vozem FBI; dopravu řídily tak, že uzavíraly ulice. Čestná stráž, složená z příslušníků všech zbraní, lemovala ulice, kterými se bude projíždět. Nebylo ani třeba hádat, která z pušek má plný zásobník. Kolem bezpečnostních opatření nenastal rozruch snad jen proto, protože nedošlo na obrněná vozidla.

Do města přiletělo celkem šedesát hlav států; tenhle den bude všem bezpečnostním složkám připadat jako peklo. A média se už starala o to, aby o ten zážitek nikdo nepřišel.

Při posledním podobném pohřbu se Jacqueline Kennedyová rozhodla pro smuteční šaty, ale od té doby už uplynulo pětatřicet let. Nyní budou účastníkům stačit tmavé obleky, kromě těch oficiálních představitelů cizích vlád, kteří nosili uniformu - princ z Walesu například byl důstojníkem - , a kromě hostů z tropických zemí. Někteří z nich budou mít na sobě své národní kroje, následky čehož budou muset přičíst své národní hrdosti. Už jen dopravit zúčastněné mocnáře přes město a do Bílého domu bylo málem jako noční můra. Pak vyvstal problém s tím, jak je seřadit v průvodu. Abecedně podle zemí? Abecedně podle jmen? Řazení podle postavení by poskytlo nepatřičná privilegia pár dosud zbývajícím diktátorům, kteří se dostavili proto, aby získali jakousi legitimitu v "první diplomatické lize" - upevňovali tak politický status svých zemí a vlád; Amerika s nimi sice udržovala přátelské vztahy, ale chovala k nim jen málo lásky. Ti všichni přišli do Bílého domu a pochodovali kolem rakví, poté, co místnost opustil poslední ve frontě amerických občanů; postáli, aby prokázali mrtvým svou osobní úctu, a potom šli do Východního sálu, kde se četa úředníků ministerstva zahraničí všemi silami snažila zorganizovat posezení nad

kávou a pečivem.

Ryan a jeho rodina byli nahoře a dokončovali poslední úpravy svých tmavých šatů za přispění personálu Bílého domu. Děti to zvládly nejlíp, protože byly zvyklé, že jim tatínek s maminkou musí cestou ze dveří upravovat kartáčem vlasy, a bavily se pohledem na to, jak totéž dělají jejich tatínkovi a mamince cizí lidé. Jack držel v ruce papír se svým prvním projevem. Bylo už pozdě na to, zavřít oči s přáním, aby už bylo po všem. Teď měl pocit jako boxer postavený proti nerovnému soupeři, boxer neschopný předstírat knockaut, a ve snaze neudělat si přede všemi ostudu přijímající každý úder jak jen nejlíp dovede. Mary Abbotová mu naposled upravila vlasy a účes zafixovala lakem - něčím, co by Ryan jakživ dobrovolně nepoužil.

"Už čekají, pane prezidente," řekl Arnie.

"No jo." Jack podal složku s projevem jednomu z agentů Tajné služby. Ten zamířil ven z místnosti; za ním šla Cathy, která držela za ruku Katie. Sally vzala za ruku malého Jacka a následovala je do chodby a dolů po schodech. Prezident Ryan sestoupil pomalu po točitém schodišti a pak zabočil doleva do Východního sálu. Když vešel, všechny hlavy se otočily. Zraky všech v sále se na něj upřely. A pohledy to nebyly v žádném případě pouze letmé - a některé nebyly právě přátelské. Téměř každý pár očí patřil nějakému šéfovi státu; ty, které ne, patřily alespoň velvyslancům, z nichž každý tuto noc sepíše předběžnou verzi své zprávy o novém americkém prezidentovi. Bylo Ryanovým štěstím, že první, kdo ho oslovil, byl člověk, jenž nic takového rozhodně psát nebude.

"Pane prezidente," pravil muž v blůze Královského válečného námořnictva. Jeho velvyslanec všechno zařídil. Vzato kolem a kolem, Londýnu se tohle nové uspořádání věcí celkem líbilo. "Zvláštní vztahy" se stanou ještě zvláštnějšími, protože prezident Ryan byl (čestným) rytířem Řádu královny Viktorie.

"Vaše Výsosti." Jack se odmlčel a s úsměvem potřásl nabídnutou rukou. "Už je to dávno, co jsme se viděli v Londýně, příteli."

"Ano, to máte pravdu."

Slunce nehřálo tak, jak by mělo - postaral se o to vítr. V ostře vrhaných stínech vypadalo vše ještě chladnější. V čele jela řada policejních motocyklů, za nimi šli tři bubeníci, následovaní pochodujícími vojáky - bylo to družstvo 3. čety, rota Bravo, První prapor, 501. pěší pluk, 82. aeromobilní pluk, který kdysi byl plukem Rogera Durlinga - , pak kůň bez jezdce, ve třmenech boty zasunuté špičkami dozadu, a za koněm lafety děl, na tomto pohřbu jedoucí bok po boku, protože vezou manžela a manželku. Potom řada automobilů. Ve studeném vzduchu se dunivé zvuky bubnů ozvěnou ostře odrážely uvnitř kaňonu tvořeného zástupy lidí. Průvod směřoval k severozápadu, námořníci a vojáci a námořní pěchota vzdávali zbraněmi čest. Nejprve dřívějšímu prezidentovi, pak novému. Na počest starého prezidenta muži většinou smekli klobouky; někteří smeknout zapomněli.

Brown a Holbrook nezapomněli. Durling byl sice jen další z "ouřadů", ale vlajka je jednou vlajka, a za to, že je tu teď rozprostřená a za to, co zakrývá, nemůže. Vojáci pochodovali se ztuhlou vznešeností, oblečení do polních uniforem, na hlavách červené barety, nohavice volně zastrčené do parašutistických bot, sděloval posluchačům rozhlasový komentátor. Roger Durling k těmto vojákům kdysi patříval. Před lafetou šli další dva vojáci; první nesl prezidentskou zástavu, druhý zarámovanou podložku s prezidentovými bojovými vyznamenáními. Zesnulý prezident získal medaili za to, že zachránil vojáka z palby. Onen voják šel také kdesi v průvodu a snad již tucetkrát poskytl novinářům rozhovor, v němž střízlivými výrazy líčil události onoho dne, kdy mu tehdejší budoucí prezident zachránil život. Škoda, že potom sešel na scestí, uvažovali oba Horalé. Ale pravděpodobně byl politikem už tenkrát.

Pak se objevil nový prezident; jeho automobil se dal rozpoznat podle čtyř

agentů Tajné služby kráčejících vedle něj. Tenhle nový prezident byl pro oba Horaly záhadou. Věděli o něm jen to, co viděli v televizi a co si přečetli v novinách. Střelec. Opravdu zabil dva lidi, jednoho pistolí, jednoho samopalem Uzi. Dokonce je to bývalý mariňák. To v nich vzbudilo trochu obdivu. Další televizní vysílání, znovu a znovu se opakující, ho ukazovalo hlavně jak vystupuje v nedělních diskusních pořadech a krátkých tiskových konferencích. Během diskusních pořadů vypadal schopně a kompetentně, na tiskových konferencích nesvůj.

Okna většiny automobilů v průvodu byla z tónovaného skla, aby nebylo vidět, kdo sedí uvnitř; prezidentův automobil však samozřejmě taková skla neměl. Ryaovy tři děti seděly vpředu na sklápěcích sedadlech, zády ke směru jízdy, manželka po jeho boku. Na prezidenta Johna Ryana bylo z chodníku vidět dobře.

"Tak co vlastně o panu Ryanovi víme?"

"Moc ne," přiznal komentátor. "Ve vládních službách pracoval téměř výhradně pro CIA. Kongres ho uznává. Republikáni i demokraté. Celé roky pracoval také s Alanem Trentem a Samem Fellowsem - a je to jeden z důvodů, proč jsou oba dosud naživu. Všichni jsme přece slyšeli ten příběh o teroristech, kteří ho napadli..."

"Jako příběh z Divokého západu," skočil mu do řeči moderátor. "Co si myslíte o prezidentovi, který..."

"Někoho zabil?" vrátil mu jeho laskavost komentátor. Byl utahaný a už začínal mít tohohle načesaného panáka akorát tak dost. "Podívejte, George Washington byl generál. Andy Jackson právě tak. William Henry Harrison byl voják. A také Grant i většina prezidentů z časů po občanské válce. A Teddy Roosevelt, samozřejmě. Truman byl voják. A co Eisenhower? Jack Kennedy sloužil u námořnictva. Jako Nixon a Jimmy Carter. Dokonce i George Bush..." Tahle improvizovaná lekce z dějin moderátora popudila jako kdyby mu ten druhý zamával před očima klackem na poháněnĺ dobytka.

"Ale byl přece zvolen viceprezidentem jen jako někdo, kdo se na čas postará o různé záležitosti. Jeho volba byla také uznáním a odměnou za to, jak urovnal ten konflikt" - nikdo tomu neříkal ‚válka' - "kvůli něčemu, co se nakonec ukázalo jako zájem japonských byznysmenů." Tak, říkal si moderátor, tohle snad toho přestárlého komentátora zahraničních událostí usadí. A vůbec, kdopak kdy řekl, že prezident má právo na nějaké "líbánky" se sdělovacími prostředky a na dobu "hájení"?

Ryan si chtěl svůj projev ještě projít, ale zjistil, že nemůže. Venku byla pořádná zima. V automobilu také nebylo právě teplo. Navíc tady stály na chodnících tisíce lidí, v pěti, někde i deseti řadách, v devíti stupních pod nulou, a jejich tváře jeho automobil sledovaly. Byli tak blízko, že Jack viděl výrazy jejich tváří. Mnozí ukazovali prstem a cosi říkali lidem, stojícím vedle - tady je, tady je ten nový. Někteří mávali, drobnými, nesměle nerozhodnými gesty lidí, kteří si nejsou jisti, jestli je v pořádku, když to dělají, ale kteří chtějí nějak ukázat, že jim prezident není lhostejný. Mnozí pokývli na znamení úcty, s nepatrným pousmáním, jaké lze spatřit v pohřební síni - uvidíte, že se to spraví. Jack uvažoval, jestli se hodí, aby zamával v odpověď, ale došel k závěru, že ne, ovlivněn jakýmsi nepsaným pravidlem, které platí pro pohřby. A tak se jen díval, v obličeji neutrální výraz - jak se aspoň domníval - a neříkal nic, protože stejně nevěděl, co říci. Mám projev, který to snad vyřeší, pomyslel si Ryan, pln tísnivé nejistoty.

‚Je z toho dost vedle," poznamenal Brown šeptem k Holbrookovi. Počkali několik minut, až se v davu trochu uvolní. Ne všechny přihlížející totiž zajímal průvod cizích hodnostářů. Do aut člověk stejně neviděl, a pohled na všechny ty vlajky třepotající se na předních náraznících jen vyvolával různé obměny otázky "Čí je tahle?" - často s nesprávnou odpovědí. A tak se oba Horalé, jako i mnozí jiní, lokty protlačili od obrubníku zpátky na parkoviště.

"Nejni to v něm," prohlásil nakonec Holbrook.

‚Je to akorát ouřada. Vzpomínáš si na Peterův princip?' To byla kniha,

která, jak se oba domnívali, byla napsána proto, aby vysvětlila, co, jak a proč dělají pracovníci ve vládních službách. Pravilo se v ní, že v každé hierarchii mají lidé tendenci vypracovat se pokud možno tak vysoko, kam až jim to dovolí jejich neschopnost. "Todle tady se mi docela líbí."

Jeho přítel se ohlédl zpátky na ulici a na automobily s třepotajícími se vlaječkami. "Asi máš pravdu."

Bezpečnostní opatření v Národní katedrále byla bezchybná. Agenti Tajné služby si byli v hloubi duše jisti, že žádný atentátník - představy o profesionálních atentátnících jsou z velké části výplodem Hollywoodu - nebude za takových okolností riskovat život. Nahoře na každé budově s přímým výhledem na gotický chrám stálo několik policistů, vojáků nebo zvláštních agentů Tajné služby Spojených států; mnozí z nich měli pušky. Kromě nich tu byla i protiostřelovačská skupina, vyzbrojená těmi nejlepšími, ručně vyrobenými puškami za deset tisíc dolarů, které dokážou zasáhnout hlavu na vzdálenost větší než osm set metrů. Tito střelci vyhrávali s pravidelností přílivu soutěže ve střelbě, a byli pravděpodobně nejlepší sbírkou střelců, jakou svět kdy viděl. Ve střelbě se cvičili každý den, aby takovými zůstali. Každý, kdo by se chtěl pokusit o nějakou nepravost, tohle všechno nejspíš ví a bude se držet stranou; anebo, kdyby to byl nějaký osamocený pomatenec, uvidí tahle rozsáhlá ochranná opatření a dojde k názoru, že dnes by se o něco mohl pokusit jen sebevrah.

Přesto však vládlo napětí, a jakmile se průvod objevil v dálce, nastal mezi agenty rozruch. Jeden z nich, vyčerpaný třiceti hodinami nepřetržité služby, právě pil kávu; zakopl na kamenných schodech a všechnu kávu rozlil. S ublíženým mumláním kelímek z pěnové umělé hmoty zmačkal, nacpal si ho do kapsy a do své vysílačky v klopě ohlásil, že na jeho pozici je všechno v pořádku. Na žulových dlaždicích s bílými hranami káva téměř okamžitě zmrzla.

Uvnitř v katedrále další tým agentů ještě jednou prohlédl každé temné zákoutí a jednotliví agenti pak zaujali svá místa; pracovníci protokolu potom dokončovali poslední přípravy, nahlížejíce do instrukcí o tom, kde bude kdo sedět; instrukce dostali faxem teprve před několika minutami. Uvažovali proto, kde se co asi pokazí.

Lafety zastavily před vchodem; automobily přijížděly po jednom a vysazovaly své pasažéry. Ryan vystoupil následován svou rodinou a připojil se k Durlingovým. Děti byly stále ještě v šoku, a snad to bylo dobře, nebo možná také ne; to Jack nevěděl. Co má člověk v takovýchto chvílích dělat? Zatímco přijížděly další automobily, měl ruku položenou na synově rameni; automobily vysadily pasažéry a rychle odjížděly. Ostatní oficiální truchlící - s vyšším postavením - se seřadili za prezidentem. Ti s nižším postavením budou nyní vcházet do katedrály postranními vchody, projdou přenosnými detektory kovu a spolu se zaměstnanci kostela a členy chrámového sboru, kteří to už měli za sebou, zaujmou svá místa.

Roger musel vzpomínat na službu u Dvaaosmdesátého s pýchou, říkal si Jack. Vojáci, kteří vedli průvod, složili zbraně na hromadu a pod dohledem mladého kapitána se připravovali na svou službu; pomáhali jim při tom dva vážně vyhlížející seržanti. Všichni vypadali tak mladě, i seržanti, kteří měli hlavy pod červenými barety vyholené téměř až na kůži. Pak si Jack uvědomil, že před víc než padesáti lety sloužil jeho otec u konkurenčního 10. aeromobilního pluku a vypadal zrovna jako tihle chlapci, jen měl pravděpodobně trochu delší vlasy, protože kolem roku 1940 nebyla téměř holá hlava tak v módě. Ale houževnatost, horoucí hrdost a odhodlání odvést dobrou práci, to vše zůstává stejné. A nejspíš to tak zůstane navždy. Ryan, stejně jako vojáci, nemohl otočit hlavu. Musel stát v pozoru, tak jako stával během služby u námořní pěchoty; očima však přejížděl sem a tam. Jeho děti se vrtěly a přešlapovaly zimou z nohy na nohu; Cathy z nich nespouštěla zrak a stejně jako jejího manžela i ji naplňovaly obavy z toho, že jsou vystaveny zimě. Byla však v zajetí situace, kdy i rodičovské strachy jsou podřízeny něčemu jinému. Co to

je, uvažovala, tahle věc, nazývaná povinnost, že i osiřelé děti vědí, že se s ní musí bez odmluv smířit?

Konečně i poslední z oficiálních hostů vystoupili z automobilů a zaujali svá místa. Kdosi jakoby napočítal do pěti, a k lafetám přistoupili vojáci, po sedmi ke každé. Jejich důstojník odšrouboval jednu příchytku, pak druhou a rakve byly zdviženy a topornými úkroky sneseny. Vojáci držící v rukou prezidentskou zástavu vykročili nahoru po schodech. Za nimi následovaly rakve. Prezidentova rakev byla vpředu, před ní šel kapitán, a za ní seržant, který měl malý oddíl na starosti.

Za to, co se stalo v následujících okamžicích, nikdo nemohl. Rakev nesli po každé straně tři vojáci, pochodující v pomalém tempu, udávaném seržantem. Byli celí ztuhlí z toho, jak stáli patnáct minut v pohovu v přehlídkovém útvaru po zdravé ranní procházce po Massachusetts Avenue. Prostřední voják na pravé straně uklouzl po zmrzlé kávě, právě když všichni nakračovali. Uklouzl, a jak padal, nohama smetl stranou vojáka za sebou. Přes dvě stě kilogramů dřeva a kovu rakve s mrtvým prezidentem se zřítilo na vojáka, který uklouzl první; na žulových schodech mu rakev okamžitě zlomila obě nohy.

Tisíce přihlížejících lidí zalapaly po dechu. Agenti Tajné služby se k místu nehody hnali v obavě, že vojáci snad byli sraženi kulkami, Andrea Priceová přiskočila před Ryana, ruku měla zastrčenou pod kabátem - nepochybně v ní držela svou služební automatickou pistoli, připravena vytáhnout ji, zatímco jiní agenti byli připraveni odtáhnout Ryana a Durlingovy děti pryč. Vojáci již stahovali rakev ze svého upadnuvšího kamaráda; jeho obličej ve chvilce zbledl bolestí.

"Led," procedil seržant mezi sevřenými zuby. "Uklouzl." Voják měl tolik sebekontroly, že se udržel a nepronesl sprostou nadávku, která mu rezonovala v hlavě, z hanby a trapnosti té chvíle. Jeden z agentů se podíval na schod a tam spatřil hnědobílý kopeček, odrážející světlo. Pohybem Priceové naznačil, že se nejedná o žádné ohrožení a že je všechno v pořádku; všem agentům v dohledu byla zpráva okamžitě vysílačkou předána: Jen uklouznutí, jen uklouznutí."

Ryanovi škublo ve tváři, když viděl, co se stalo. Roger Durling to necítil, říkal si v duchu, ale potupa otce byla i potupou dětí; když rakev s jejich otcem poskakovala po schodech, schoulily se a prudce odvrátily hlavy. Syn se otočil zpátky první a celou příhodu nasával do sebe; dítě v něm se divilo jak to, že ten pád otce neprobudil. Jen několik hodin předtím v noci vstal a šel ke dveřím pokoje, chtěl je otevřít, přejít halu a zaklepat na otcovy dveře, aby se podíval, jestli se třeba nevrátil.

"Ach, bože," zasténal komentátor.

Kamery najely na záběr zblízka, když vojáci z 3. pluku vytahovali raněného kolegu zpod rakve. Jeho místo zaujal seržant. Rakev v několika vteřinách vyzvedli zpátky na ramena; její leštěný povrch byl pádem na několika místech porušený hlubokými rýhami a vmáčknutými prohlubeninami.

"Tak, vojáci," řekl seržant ze svého nového místa. "Levá."

"Tati," zafňukal devítiletý Mark Durling. "Tati." V tichu, které po nehodě následovalo, to všichni, kdo stáli poblíž, slyšeli. Vojáci se kousali do rtů. Agenti Tajné služby, již tak zahanbení a ranění ztrátou svého prezidenta, se na vteřinu zadívali do země nebo jeden na druhého. Jack instinktivně ovinul kolem chlapce paže, ale pořád nevěděl, co by ksakru měl říci. Co dalšího se ještě může pokazit? říkal si s obavami nový prezident, zatímco paní Durlingová následovala svého muže nahoru po schodech a dovnitř.

"No tak, Marku." Ryan položil chlapci ruku na rameno a vedl ho ke dveřím, aniž ho napadlo, že se z něj na těch několik metrů stává milovaný strýček. Kdyby existoval byť jen jediný způsob jak z těch dětí sejmout jejich žal, třebas na několik vteřin... Ta myšlenka však byla neuskutečnitelná a do Jackovy duše připlavila jen další nános smutku. Nic z toho, co prožíval, cítil a dělal, nemohlo těm dětem pomoci.

Uvnitř chrámu bylo tepleji. Pracovníci protokolu, dosud pobíhající sem a

tam, zaujali svá místa. Ryan a jeho rodina seděli v první řadě lavic vpravo, rodina Durlingových na druhé straně. Obě rakve spočívaly bok po boku na katafalcích, a za nimi stály další tři rakve, senátora a dvou členů Sněmovny, ještě jednou, a naposledy "zastupujících". Varhany hrály cosi, co Ryan už někde slyšel, ale na co si už nevzpomínal. Aspoň že to není Mozartovo ponuré Requiem se svou brutální, opakující se pasáží, povznášející asi tak jako film o holocaustu. Kněží byli seřazeni vpředu, výrazy profesionálně neosobní a obličeje nehybné. V úzké políčce v lavici, kde obyčejně leží zpěvníky, měl Ryan ještě jeden exemplář svého proslovu.

Scéna na televizní obrazovce v každém buď vyvolala pocit nevolnosti, nebo ho vzrušila víc než sex, podle povolání, které si zvolil. Kdyby tak... ale příležitosti, jako je tahle, přicházejí jen náhodou, a nikdy neposkytnou čas něco připravit. Pro podobnou akci jsou přípravy vším. Ne že by byla obtížná technicky, ale muž v duchu uvažoval nad metodou. Minomet, snad. Jeden by se dal postavit dozadu na obyčejné dodávkové nákladní auto, takové, jaké lze vidět v každém městě po celém širém světě. Nebo nechat minometné střely skutálet se ze střechy a spadnout dolů na cíle. Dalo by se jich tak pustit přinejmenším deset, možná patnáct nebo dvacet, a ačkoliv by výběr cílů byl náhodný, cíl je cíl a teror je teror. A teror byl jeho povoláním.

Jak jsou tu všichni krásně pohromadě," vydechl. Kamery postupně zabíraly jednu řadu lavic po druhé. Většinou muži, několik žen, rozsazení tak, že nedokázal vypozorovat žádné uspořádání; někteří spolu šeptem rozmlouvali, většina ne, seděli s prázdným výrazem, jen jejich oči bloudily po vnitřku chrámu. Pak tu byly děti mrtvého amerického prezidenta, syn a dcera, s udolaným výrazem někoho, kdo se střetl s drsnou realitou života. Ty děti nesou to břímě překvapivě dobře, co? Ty zůstanou naživu. Tím spíš, že už nemají žádný politický význam. A proto byl mužův zájem o ně stejně neúčastný jako nelítostný. Potom kamera znovu zabrala Ryana, zastavila se na jeho obličeji a nabídla tak možnost celému světu pečlivě si ho prohlédnout.

Ještě se s Rogerem Durlingem nerozloučil. Dosud neměl čas uklidnit mysl a soustředit se na nějakou myšlenku. Ten týden byl příliš rušný. Ale nyní jeho oči upřeně hleděly na onu jedinou rakev. Anne sotva znal, a ti tři další byli pro něj cizí lidé, vybraní vlastně náhodně podle svých náboženských vyznání. Ale Roger byl přítel. Roger Jacka vyvedl ze soukromého života, dal mu důležitou práci v pevné důvěře, že ji vykoná. Většinou se řídil jeho radami, svěřoval se mu, tu a tam ho peskoval a ukázňoval, ale vždycky jako přítel. Byla to tvrdá práce, zvlášť během konfliktu s Japonskem; teď, když konflikt skončil, už pro Jacka nebyl "válkou", protože válka je nyní věcí minulosti. Už není součástí reálného světa, který kráčí vpřed, za hranice barbarství. Durling a Ryan tím barbarstvím prošli, a zatímco Durling chtěl pokračovat dál a dokončit své dílo jinými způsoby, došel zároveň k poznání, že pro Ryana závod skončil. A tak, jako přítel, velkoryse nabídl Jackovi cestu zpět do soukromého života, vrchol jeho kariéry ve službách veřejnosti, z něhož se nakonec stala past.

Ale kdyby byl tu práci nabídl někomu jinému, kde bych tehdy tu noc byl? tázal se Jack sám sebe. Odpověď byla prostá. Byl by seděl v přední řadě lavic ve Sněmovně - a teď by byl mrtev. Prezident Ryan několikrát pevně sevřel a zase otevřel víčka, když si to uvědomil. Roger mi zachránil život. Pravděpodobně ne jen mně. Cathy - a možná i děti - by byly na galerii, spolu s Anne Durlingovou... Je život opravdu tak křehký, že jeho koloběh a nakonec i zachování závisí na takových drobných náhodách? V této chvíli leží na různých místech ve městě ještě další mrtví v jiných rakvích při jiných obřadech; většina obřadů se koná za dospělé, ale některé i za děti obětí, za děti těch, kteří se onen večer rozhodli přivést na společné zasedání své rodiny.

Mark Durling teď poplakával; jeho starší sestra Amy si přitiskla bratrovu

hlavu k sobě. Jack se mírně natočil a koutkem oka je sledoval, Jsou to jen děti, milý Bože; proč musí něčím takovým procházet děti? Ta myšlenka se Jackovi vryla do mozku. Kousal se do rtů a hleděl do země. Neexistuje nikdo, kdo by se mohl stát předmětem jeho hněvu. Pachatel zločinu je mrtev, jeho tělo leží v márnici ve Washingtonu. A rodina, jež po něm zůstala několik tisíc kilometrů odtud, nese teď břímě hanby a viny. Proto lidé nazývají veškeré násilí nesmyslem. Z tohohle násilného činu se nedá vzít žádné poučení, zůstává jen bolest nad ztracenými a zničenými životy - zůstávají však také životy zachráněné díky pouhé náhodě. Tento druh násilí udeří jako rakovina nebo jiná vážná choroba, bez jakéhokoliv zjevného plánu; a neexistuje proti němu žádná účinná obrana. Stačil jediný, nyní mrtvý člověk, který se rozhodl, že do posmrtného života, v nějž věřil, nevstoupí sám. Cožpak z tohohle si může člověk vzít nějaké ponaučení, sakra? Ryan, již dlouho zaujatý studiem lidského chování, nad tím poznáním bolestně zkřivil obličej, dál se díval do země a jeho uši se soustředily na pláč osiřelého dítěte, dutě se rozléhající kamenným chrámem.

Je slabý. Dalo se to jasně poznat z jeho obličeje. Tenhle člověk, který má být mužem, tenhle prezident, jen s námahou zadržuje slzy. Copak neví, že smrt patří k životu? Sám přece smrt už několikrát přivodil, ne? To neví, co smrt ve skutečnosti je? To se to dovídá až teď? Tváře ostatních to vědí. To bylo vidět. Byly vážné, protože na pohřbu se čeká, že člověk bude vážný. Ale veškerý život jednou skončí. To by měl Ryan vědět. Sám stál tváří v tvář nebezpečí - ale to už je dávno, připomněl si muž, a během doby lidé takové věci zapomínají. Ryan má nyní mnoho důvodů k tomu, aby raději zapomněl na to, čím vším a jak snadno lze život ohrozit, teď, kdy on, jakožto vládní úředník, je sám chráněn. Muže udivovalo, kolik se toho dá z lidské tváře vyčíst, jestliže si ji člověk pozorně prohlíží třebas jen několik vteřin. A o to je pak všechno snazší, ne?

Indická ministerská předsedkyně seděla o pět řad vzadu, hned vedle uličky; viděla sice jen prezidentův týl, ale i ona se zamýšlela nad lidským chováním. Hlava státu se takhle chovat nemůže. Koneckonců, hlava státu je hercem na nejdůležitějším jevišti světa. A musí se naučit, co dělat a jak se chovat. Ve svém životě už byla na všemožných pohřbech, protože všichni političtí vůdcové mají mnoho politických souputníků - ne vždy přátel - , mladých i starých, a člověk jim musí prokazovat úctu tím, že se na jejich pohřbu ukáže. A to i tam, kde jde o lidi, kterými pohrdal. Potom může být takový obřad docela poutavý. V její zemi se mrtví často spalují, a ona si například často představuje, že tělo je třeba ještě živé. Obočí jí kmitalo nahoru a dolů, jak se tou myšlenkou vskrytu těšila. Zvlášť když jde o lidi, kterými pohrdala. Je to taková dobrá praxe. Vypadat rozesmutněle. Ano, byly mezi námi rozpory, ale pořád to byl někdo, koho bylo třeba ctít, někdo, s kým se dalo pracovat, někdo, jehož myšlenky si vždycky zasloužily, aby se jimi člověk vážné zabýval. Víceletou praxí se v tom člověk tak zdokonalí, že ti, co zůstali naživu, těm lžím uvěří - zčásti proto, že uvěřit chtějí. Člověk se také naučí takhle se usmívat, takhle dávat najevo žal, takhle mluvit. To prostě musí. Politický vůdce si jen málokdy může dovolit dávat najevo to, co skutečné cítí. Když to udělá, jenom ostatním prozrazuje, jaké má slabosti, a vždycky se najde někdo, kdo je proti němu využije - a tak člověk své pravé pocity skrývá stále víc, až nakonec toho, co skutečně cítí, zbývá jen málo, pokud vůbec něco. A to je dobré, protože politika nemá s city nic společného.

Tenhle Ryan to však zcela zjevně neví, říkala si ministerská předsedkyně "největší demokracie na světě". A výsledkem je, že je na něm vidět, jaký doopravdy je. A navíc to na něm vidí třetina nejvyšších světových politických vůdců, lidí, kteří si tuhle slabost uloží do paměti pro použití někdy v budoucnu. Přesně tak, jako to právě dělá ona. Nádherné, myslela si, udržujíc

tvář vážnou a posmutnělou z úcty k někomu, kým hluboce pohrdala. Když varhaník začal hrát první píseň, zvedla svůj zpěvník, nalistovala správné číslo stránky a zpívala se všemi ostatními.

První přišel na řadu rabín. Každý z duchovních měl deset minut a každý z nich byl odborník - lépe řečeno každý z nich byl vedle svého povolání člověka obcujícího s Bohem skutečným učencem. Rabín Benjamin Fleischman promlouval slovy talmudu a tóry. Hovořil o povinnosti a cti a víře, o všemocném Bohu. Pak ho vystřídal Reverend Frederick Ralston, senátní kaplan - tu noc byl pryč z města, a byl tedy ušetřen bezprostřední účasti na událostech. Ralston, jižanský baptista a významná autorita na Nový zákon, hovořil o Kristově utrpení v zahradě getsemanské, o svém příteli senátoru Richardu Eastmanovi z Oregonu, obecně uctívaném a čestném členu Kongresu, a pak přešel ke chvále zahynuvšího prezidenta, člověka oddaného své rodině, jak všichni vědí...

Není žádný "správný" způsob, jak takovéhle věci vyřizovat, říkal si v duchu Ryan. Možná by bylo účinnější, kdyby duchovní, kazatel i rabín měli čas spíš posedět s truchlícími. To se však v tomto případě nestalo, a Jack uvažoval, jestli snad...

Ne, takhle to není správné! říkal si. Tohle je divadlo. A nemělo by to tak být. Nalevo, pár metrů od něj přes uličku, sedí děti, a pro ně to vůbec není divadlo, ale něco mnohem prostšího. Jsou to tatínek a maminka, vyrvaní z jejich života nesmyslným činem, jenž jim upřel budoucnost, kterou má život dětem zaručovat, upřel jim lásku a vedení, možnost vyrůstat normálním způsobem v normální lidi. Důležití tu jsou Mark a Amy, jenže poučení z téhle bohoslužby, které má pomoci jim, je zaměřeno na jiné. Celá tahle záležitost je politika, něco, co má dodat zemi jistotu, obnovit víru lidí v Boha a ve svět a v jejich zemi; možná, že lidé tam venku, kteří vše sledují na televizních obrazovkách díky třiadvaceti kamerám, rozestaveným zde v chrámu, tohle vše potřebují. Ale tady jsou jiní, kteří to potřebují víc - děti Rogera a Anne Durlingových, dospělé děti Dicka Eastmana, vdova po Davidu Kohnovi z Rhode Islandu a přeživší členové rodiny Marissy Henrikové z Texasu. Jsou tu skuteční lidé, a jejich žal se podřizuje potřebám země. Jo, země ať jde k čertu! říkal si Jack, náhle rozzlobený na to, co se tu odehrává, i sám na sebe, že to nepochopil včas, že věci nezařídil jinak. Země má své potřeby, ale ty nesmějí být tak velké, aby zastínily hrůzu, kterou osud nachystal dětem. Kdo hovoří za ně? Kdo hovoří k nim?

Nejvíc se Ryana dotklo, že katolík, kardinál Michael O'Leary, washingtonský arcibiskup, nebyl o nic lepší. "Požehnaní jsou mírotvorci, neboť oni budou povoláni..." Pro Marka a Amy otec nebyl mírotvorce, bouřila se Jackova mysl; byl to táta. A táta odešel, a jeho odchod není abstrakce. Tři význační, učení a velmi slušní členové kléru kážou národu, ale přímo zde před nimi jsou děti, kterým se dostalo všehovšudy několika laskavých slov. Někdo měl mluvit k nim, pro ně, o jejich rodičích. Někdo se měl pokusit ulevit jim. Nepřipadalo to v úvahu, ale pokusit se někdo přece jen měl, sakra! klel Jack v duchu. On možná je prezidentem Spojených států. Možná, že má povinnost vůči milionům před obrazovkami; teď však vzpomínal na dobu, kdy se on, jeho žena i dcera vznášeli mezi životem a smrtí v úrazové nemocnici v Baltimoru. To také nebyla žádná zatracená abstrakce. Tohle je ten problém. Proto byla napadena jeho rodina. Proto zemřeli všichni tihle lidé - protože je nějaký vyšinutý fanatik všechny viděl jako abstrakci, ne jako lidské bytosti s jejich životy a nadějemi a sny - a s dětmi. Jackovou povinností je chránit národ. Přísahal, že bude chránit, dodržovat a bránit Ústavu Spojených států, a udělá to podle svých nejlepších schopností. Ale účel Ústavy je prostý - zaručit blahodárnost svobody pro lid, a ten zahrnuje i děti. Země, jíž slouží, a vláda, jíž se pokouší vést, nejsou nic víc než mechanismus, který je povinen chránit jednotlivce. Tahle povinnost není abstrakce. Realita té povinnosti sedí tři metry od něj, s největším úsilím zadržuje slzy, pravděpodobně marně, protože není pocitu většího osamění, než je ten, kterým ty děti v téhle chvíli trpí. A Mike O'Leary zatím

hovoří k zemi, místo k rodině. Divadlo už trvalo dost dlouho. Zazněla další píseň a pak byla řada na Ryanovi. Vstal a šel k pultu.

Agenti Tajné služby se obrátili a očima přejížděli chrámovou loď, protože nyní byl ŠERMÍŘ dokonalý cíl. Když došel ke čtecímu pultu, viděl, že kardinál O'Leary položil složku s prezidentovým projevem na horní dřevěnou desku, jak byl instruován. Ne, rozhodl se Jack. Ne. Rukama křečovitě sevřel okraje pultu, aby měl jistotu, že bude stát pevně. Zrakem krátce spočinul na shromážděných hostech, pak pohlédl na děti Rogera a Anne Durlingových. Bolest v jejich očích mu rvala srdce. Nesou plnou tíhu břemene, které na ně naložila povinnost. Břemene, které však nikdy neměly nést. Jacísi nejmenovaní "přátelé" jim řekli, že v takovéhle chvíli musí být statečnější než příslušníci námořní pěchoty, protože "maminka a tatínek by si to tak přáli." Ale nést bolest s tichou důstojností nepřísluší dětem. Tak ji mají nést dospělí. Dost, řekl si Jack, moje povinnost začíná zde. Prvním úkolem silných je chránit slabé. Jeho prsty sevřely leštěný dub a bolest ze stisku Jackovi pomohla uspořádat si myšlenky.

"Marku, Amy, váš otec byl mým přítelem," pronesl jemně. "Bylo pro mě ctí pro něj pracovat a pomáhat mu, jak nejlépe jsem dovedl - ale on mi pravděpodobně pomohl víc. Určitě jste vždycky chápali, že tatínek s maminkou dělají významnou práci, a proto nemají někdy čas na opravdu důležité věci. Ale mohu vás ujistit, že váš otec dělal vše, co mohl, aby se vám mohl věnovat, protože vás měl rád jako nikoho jiného na světě; miloval vás víc, než to, že byl prezidentem, víc než všechno, co k tomu patřilo, víc než cokoli jiného - snad kromě vaší matky. I tu měl hodně rád..."

Jaké žvásty! Ano, o děti si člověk dělá starosti. I Darjájí si je dělal. Děti však dospějí, dělej co dělej. Jejich věcí je učit se, sloužit a jednoho dne konat skutky dospělých. Do té doby to však jsou děti, a svět je teprve poučuje o tom, jak co musí být; a učí je to i fátum. Učí to Alláh. Alláh je milosrdný, i když život je těžký. Darjájí musel uznat, že ten žid mluvil dobře, citoval Písmo, promlouvající v tóře přesně stejně, jak se píše i ve svatém koránu. On by si byl vybral jinou pasáž, to je ale věcí vkusu, ne? Teologie takovou volnost dovoluje. Všechny ty řeči byly zbytečně vynaložená námaha, ale formální události jako tahle obvykle už takové jsou. A tenhle blázen Ryan zahazuje šanci vyburcovat svůj národ, působit silně a sebejistě, a upevnit si tak moc nad svou vládou. V takovéhle chvíli mluvit k dětem!

Jeho politických poradců a asistentů se musí zmocňovat hromadný srdeční záchvat, pomyslela si ministerská předsedkyně; musela vynaložit veškeré úsilí a umění sebekontroly, jemuž se za celý život strávený v politice naučila, aby udržela obličej nehybný. Pak se rozhodla, že svůj výraz změní na soucitný. Nakonec, Ryan ji možná pozoruje, a ona je přece jen žena a matka. A dnes se s ním navíc ještě sejde. Naklonila hlavu mírně na stranu, aby měla lepší výhled na scénu a na něj. Třeba se mu její výraz bude i líbit. Asi tak za minutku vytáhne z kabelky papírový kapesníček a otře si oči.

"Rád bych byl poznal vaši maminku blíže. Cathy a já jsme se na to těšili. Chtěl jsem, aby se Sally, Jack i Katie s vámi spřátelili. Váš tatínek a já jsme o tom párkrát hovořili. Asi to nebude tak, jak jsme chtěli." Při téhle myšlence se Jackovi náhle sevřel žaludek. Děti teď plakaly, protože pochopily, že teď už nevadí, když budou plakat. Jack si však pláč dovolit nemohl. Nemohl plakat kvůli ostatním. Pro ty musí být silný, a proto sevřel čtecí pult pevněji, až ho zabolely ruce. A byl vděčen bolesti za to, že ho přinutila k ukázněnosti.

"Pravděpodobně chcete vědět, proč k tomuhle muselo dojít. Já to nevím, děti. A rád bych to věděl. Rád bych, kdyby to někdo věděl, abych za tím člověkem mohl jít a žádat ho o odpovědi. Ale takového člověka jsem zatím nenašel," pokračoval Jack.

Ježíši," dostal ze sebe Clark oním bručavým hlasem, kterým muži mluví, když chtějí potlačit vzlyk. Ve své kanceláři v budově CIA měl televizor, jako všichni vyšší důstojníci, a obřad vysílaly všechny kanály. "Jo, tak tohle pro

mě není nic nového, člověče."

"Víte co, Johne?" Chavez se ovládal lépe. V takovéto chvíli má muž být klidný, aby se k němu ženy a děti mohly přimknout. Tak ho to alespoň učila jeho kultura. Na druhé straně, pan C. je samé překvapení. Jako vždycky.

"No copak, Domingo?"

"Prezident ví, o co jde. Pracujeme pro někoho, kdo ví, o co jde."

John se prudce otočil. Věřil by tomu někdo? Dva důstojníci CIA kteří za sebou mají spoustu polovojenských operací, a máme stejné myšlenky jako náš prezident. Je to prima, že jsem od prvního okamžiku Ryana správně pochopil, říkal si. Sakra, je přesně takový jako jeho táta. Škoda, že mi osud nedopřál, abych toho Ryana poznal pořádně. Pak začal John uvažovat o tom, jestli Jack jako prezident uspěje. Nejedná jako jeden z mnohých. Jedná jako opravdový člověk. Proč ale naráží na odpor, když tak jedná? tázal se Clark sám sebe.

"Chtěl bych, abyste věděly, že můžete přijít za Cathy a za mnou kdykoli budete chtít. Nejste samy. Nikdy nebudete samy. Máte svou rodinu, a teď máte i mou rodinu," promlouval k nim Jack od čtecího pultu. Musel vyslovit to, co právě vyslovil. V téhle chvíli to prostě bylo jen těžší. Totéž kdysi nabídl rodině Bucka Zimmera, zahynuvšího v Kolumbii, a teď to nabízí i Rogerovým dětem.

"Buďte na maminku a na tatínka hrdí. Váš otec byl dobrý člověk, dobrý přítel. Usilovně pracoval, aby na tom lidé byli líp. Byla to vynikající, velká práce, a připravila ho o hodně času, který by jinak mohl trávit s vámi. Ale váš otec byl velký člověk, a velcí lidé konají velké věci. Vaše matka stála vždycky při něm. I ona vykonala velké věci. Děti, mějte je oba neustále v srdcích. Pamatujte si všechno, co vám kdy říkali, všechny drobnosti, hry i různé kousky a žerty, zkrátka všechno, čím maminky a tatínkové dávají dětem najevo svou lásku. Jejich lásku nikdy neztratíte. Nikdy," ujišťoval je Jack v naději, že zmírní úder, který jim osud uštědřil. Nic lepšího dělat nemohl. Byl čas skončit.

"Marku, Amy, Bůh se rozhodl, že povolá vaši maminku a tatínka zpátky k sobě. Proč - to nikdy nevysvětluje žádným způsobem, který bychom my lidé pochopili. A my neumíme..." Nakonec se Ryanův hlas zlomil.

Jak je to od toho člověka odvážné, myslel si Koga, dovolit citům, aby se projevily. Tam nahoru si mohl stoupnout kdekdo. A mohl pronášet obvyklé připitomělé politické bláboly; a většina politiků by to udělala - ať už v kterékoli zemi - , ale tenhle Ryan takový vůbec není. Mluvit takhle, k dětem, bylo úchvatné - tak se to alespoň v celkovém výsledku Kogovi jevilo. A přitom je všechno úplně jinak. Uvnitř je prezident muž. Není to herec. Nepředvádí sílu a rozhodnost.

A Koga věděl proč, líp než kdokoli jiný v tomhle chrámu; rozpoznal, z jakého těsta Ryan je. Tehdy, před několika dny ve své kanceláři, to vystihl správně. Ryan je samuraj, a ještě něco víc. Udělal to, co udělal, a nedbal na to, co si myslí druzí. Japonský ministerský předseda doufal, že to nebyla chyba. Sledoval prezidenta Spojených států, jak sestupuje ze schůdků a přistupuje k Durlingovým dětem; objal je - a přítomní viděli, jak mu obličej zalily slzy. Kolem něj, ze sedadel hlav států, se ozývaly vzlyky. Koga však věděl, že většina z nich je nucená nebo předstíraná - nebo to nanejvýš jsou krátké, prchavé okamžiky zbývajícího lidství, které budou brzy zapomenuty. Premiér litoval, že se k nim nemůže připojit, ale pravidla jeho kultury jsou přísná; o to tíž nesl hanbu za jednoho ze svých občanů, jenž takovouto obludnou tragédii zavinil. On musí hrát politickou hru, jakkoli by raději udělal něco jiného. A nejde ani tak o to, že Ryan tu hru hrát nemusí, důležitější je, že nestojí o to, aby ji hrál. Koga uvažoval, zda si Amerika uvědomuje, jaké má štěstí.

"Vůbec nepronesl svou připravenou řeč," stěžoval si moderátor. Projev dostaly předem všechny televizní stanice, a byl již zpracován do hlavních bodů, aby reportéři mohli zopakovat pasáže, kterým se dostane zvláštní

pozornosti, a tak zdůraznit důležité věci, které prezident chce divácké veřejnosti sdělit. Místo toho si moderátor musel dělat poznámky, a dělal to špatně, protože už dávno nepracoval jako činný reportér.

"Máte pravdu," souhlasil váhavě komentátor. Takhle se to prostě nedělá. Na jeho monitoru Ryan dosud držel Durlingovy děti kolem ramen, a i to už trvalo příliš dlouho. "Mám dojem, že prezident dospěl k názoru, že tohle je pro ty děti důležitý okamžik, jen pro ně osobně..."

"A to zajisté také je," vpadl mu do řeči moderátor.

"Ale úkolem pana Ryana je vládnout národu." Komentátor potřásl hlavou, zjevně s myšlenkou, kterou dosud nemohl dost dobře vyslovit: tohle bylo neprezidentské.

Jack už musel děti pustit. Teď měly v očích jen bolest. Objektivní část jeho mysli mu napovídala, že tak je to asi dobře - žalu se musí dát průchod - , ale Jackovi se tím nijak neulevilo, protože děti v tomhle věku něco takového v sobě nemají vůbec mít. V těchhle dětech to však je, a nedá se proti tomu dělat nic, než pokusit se nějak jim v jejich bolesti ulevit. Jack pohlédl na strýce a tety, kteří tu s nimi byli. Také plakali, ale skrz jejich slzy viděl vděčný výraz, a alespoň to mu prozradilo, že něčeho dosáhl. Pokývl, otočil se a vrátil se na své místo. Cathy se na něj dívala a v očích také měla slzy; nedokázala promluvit, ale pevně mu sevřela ruku. Jack si uvědomil další příklad inteligence své manželky - nenalíčila si oči, aby se jí líčidlo nerozmazalo slzami. V duchu se usmál. Líčidla neměl rád, a jeho žena je nepotřebovala.

"Tak co o ní víme?'

"Je to lékařka, oční chirurg, a má být dobrá." Pohlédl do svých poznámek. "Americká média tvrdí, že dál pracuje ve své profesi, vedle svých oficiálních povinností."

"A jejich děti?"

"O nich tu nic není, nicméně... Nemělo by být těžké zjistit, do které školy chodí." Viděl nechápavý pohled a pokračoval: "Jestli bude prezidentova manželka dál pracovat v nemocnici, pak se dá předpokládat, že děti budou chodit dál do stejných škol."

"Jak to zjistíte?"

"Snadno. Všechny americké zpravodajské pořady jsou přístupné přes počítač. O Ryanovi se ve zprávách hodně mluví. Mohu o něm zjistit všechno, co budu potřebovat." Ve skutečnosti to už zjistil, o jeho rodině však informace neměl. Moderní doba zpravodajskému důstojníkovi život značně ulehčuje. Už znal Ryanův věk, výšku, váhu, barvu vlasů a očí, i hodně z jeho osobních zvyklostí, oblíbené jídlo a pití, golfové kluby, jichž je členem, všemožné všední drobnosti, které pro člověka pracujícího ve výzvědné službě všedními drobnostmi nejsou. Ani se nemusel ptát, na co jeho šéf myslí. Tahle příležitost jim zkrátka unikla. Kdy zase budou šéfové tolika státu tak pěkně pohromadě jako tam v Národní katedrále? Dnešní šance je tedy pryč, ale určitě nebude jediná.

Ještě poslední píseň - a bylo po všem. Vojáci se vrátili, zvedli rakve a průvod vykročil opačným směrem. Mark a Amy se za přispění příbuzných celkem vzpamatovali a doprovázeli ostatky svých rodičů. Jack vedl svou rodinu hned za nimi. Katie se většinu času nudila, a byla proto ráda, že se někam jde. Jack junior byl kvůli dětem Durlingových smutný. Sally se tvářila starostlivě. Budu si s ní o tom muset promluvit, napadlo Jacka. Cestou mezi lavicemi si pozorně všímal tváří, jaksi vzdáleně udiven tím, že lidé z prvních čtyř nebo pěti řad se nedívají na rakve, nýbrž na něj. Nikdy s tím nepřestanete, co? Moji kolegové, hlavy států, říkal si Jack, a vrtalo mu hlavou, do jakého klubu se to právě dostal. Několik obličejů však bylo přátelských. Princ z Walesu, který hlavou státu nebyl, a podle protokolu ho proto zařadili až za ostatní - z nichž někteří byli opravdoví gauneři, s tím se ale nedalo nic dělat - , na něj přátelsky pokývl. Jo, ten mi rozumí, říkal si nový prezident; chtěl se podívat

na hodinky, už se po všech těch událostech dosud mladého dne cítil unavený. Jenže o hodinkách ho přísně poučili, vlastně mu poradili, aby si je sundal. Prezident přece hodinky nepotřebuje. Vždycky jsou nablízku lidé, kteří mu řeknou, co přijde dál. Právě tak jsou nablízku lidé, kteří prohledají věšáky na kabáty a podají Ryanovi a jeho rodině všechno, co budou potřebovat, než vyjdou ven z chrámu. Je tu Andrea Priceová a ostatní členové ochranky. Venku jich bude ještě víc - úplná malá armáda lidí s pistolemi a s obavami o něj. Automobil ho doveze na další místo, kde vykoná další oficiální povinnosti, pak rychle k dalšímu cíli a dál a dál.

Nesmí dopustit, aby tohle všechno začalo jeho život ovládat. Při té myšlence se zamračil. Bude dělat svou práci, ale nesmí se dopustit chyby, jaké se dopustili Roger a Anne. Myslel na tváře, které viděl cestou z chrámu; je to klub, kam ho snad přinutili vejít, ale do něhož jako člen nikdy nevstoupí. Nebo si to tak alespoň říkal.

[8] ZMĚNA VELENÍ

V Andrewsu bylo pokračování obřadu už milosrdně krátké. Z katedrály vezli rakve v pohřebních vozech, a velká skupina oficiálních hostů zůstala na místě a rozptýlila se po Embassy Row. Na stojánce čekal prezidentský speciál, aby Durlingovy už naposledy dopravil do Kalifornie. Obřad zde na základně vypadal mnohem méně okázale. Stála tu sice další čestná stráž, která pozdravila do vlajky zahalené rakve, všechno však bylo skromnější. Lidí se tu shromáždilo méně, dav se skládal většinou z příslušníků vojenského letectva a několika dalších armádních činitelů, kteří tak či onak se skupinou kolem prezidenta přímo pracovali. Na přání rodiny bude i samotný pohřební obřad menší, pouze za účasti příbuzných, což bylo pravděpodobně pro každého lepší. A tak zde, na základně Andrews, zaznělo poslední "Prapore vlaj" a poslední "Pozdrav prezidentovi". Mark stál v pozoru, ruku držel na srdci v gestu, které se jistě octne na titulních stranách všech časopisů. Hodný chlapec, který se snaží ze všech sil a který se chová mužněji, než by kdo vůbec kdy čekal. Zvedací plošina dopravila rakve do dveří nákladního prostoru letadla, protože mrtvá těla budou od této chvíle už jen nákladem; tahle část převozu už bude skrytá před cizími zraky. Pak nastal čas odletu. Rodina nastoupila po schůdcích do VC-25 k poslednímu letu. Letadlo už nebude mít ani volací znak prezidentského speciálu, protože tohle označení patří k prezidentovi, a na palubě prezident není. Ryan se díval, jak letoun roluje pryč a pak s duněním uhání po rozjezdové dráze. Televizní kamera letoun sledovala, dokud se neproměnil v tečku na obloze. Ryanovy oči ho sledovaly také. V té době už stíhačky F-16, uvolněné z hlídkování nad Washingtonem, jedna po druhé přistávaly. Když bylo po všem, Ryan a jeho rodina nastoupili do vrtulníku námořní pěchoty a vrátili se do Bílého domu. Posádka se usmívala a motala se kolem dětí. Když si malý Jack zapnul pás, dostal nášivku letecké jednotky. Tím se nálada dne změnila. Příslušníci námořní pěchoty teď dostali na starost jinou rodinu - a život pro ně půjde dál.

V Bílém domě personál již pilně pracoval; dovnitř se stěhovaly věci Ryanových - věci Durlingových se vystěhovávaly už od rána - a vyměňovaly se některé kusy nábytku; dnes bude Jackova rodina spát v témže domě, který poprvé obýval John Adams. Děti, protože to jsou děti, se dívaly z okénka, když vrtulník začal sestupovat. Rodiče, protože to jsou rodiče, se dívali jeden na druhého.

Atmosféra se nyní změnila. Po soukromém rodinném pohřbu by se teď konala pohřební hostina. Smutek by zůstal kdesi vzadu a pozůstalí by vzpomínali, jaký byl Roger pašák, a pak by mluvili o tom, co nového se u nich děje, jak si vedou děti ve škole, a o lanaření hráčů baseballu před dalšími soutěžemi. Takhle se věci po smutném a náročném dni vracejí do normálních kolejí. A tak tomu bylo i nyní, třebaže v poněkud širším měřítku. Když vrtulník dosedl na zem, na Jižním trávníku čekal fotograf Bílého domu. Spustily se schůdky a dole se k nim postavil desátník v modré vycházkové uniformě námořní pěchoty.

Prezident Ryan vystoupil první a desátník mu zasalutoval; prezident pozdrav automaticky opětoval, tak hluboko v něm zůstaly vryty lekce z Quantica, z doby před víc než dvaceti lety. Cathy sestoupila za ním, potom děti. Agenti Tajné služby vytvořili volný špalír, který jim ukázal, kterým směrem mají vykročit. Kamery měli nyní po levici, ale tentokrát nikdo nevykřikoval žádné otázky; i to se velmi brzy změní. Uvnitř v Bílém domě agenti nasměrovali Ryanovy k výtahům, které je rychle vyvezly do druhého poschodí, kde byly ložnice. Tam čekal van Damm. "Dobrý den, pane prezidente," pozdravil. "Budu se převlékat, Arnie?" zeptal se Jack a podával komorníkovi kabát. Zarazil se, snad jen na vteřinu či dvě, překvapen tím, jak je snadné udělat takovou prostou věc. Teď je prezident, a v drobnostech se už začal automaticky jako prezident chovat. Takové chování je jaksi víc na očích než prezidentské povinnosti, kterých se už ujal.

"Ne. Vezměte si tohle." Vedoucí prezidentské kanceláře podal Jackovi seznam hostů, kteří se již shromáždili dole ve Východním sále. Jack seznam přeběhl očima, stoje uprostřed haly. Seznam obsahoval víc názvů zemí než jmen lidí. Mnohé názvy i jména patřily spřáteleným zemím či osobám; mnohé z těch lidí osobně znal. Jiná jména zase byla naprosto cizí, a některá... Ani jako bývalý poradce pro národní bezpečnost o nich nevěděl všechno, co by vědět měl. Zatímco seznam pročítal, Cathy zahnala děti do koupelny - nebo s tím aspoň začala; agent z ochranky jí musel pomoci najít je. Ryan vešel do své koupelny a v zrcadle zkontroloval svůj účes. Konečně se mu podařilo učesat se sám, bez přispění paní Abbotové, avšak před pozorným zrakem van Damma. Ani tady nejsem v bezpečí, pomyslel si Ryan.

Jak dlouho bude tohle trvat, Arnie?"

"Těžko říct, pane."

Ryan se otočil. "Když jsme sami, pořád ještě jsem Jack, pamatujte si to. Sice mě do toho úřadu uvrtali, ale svaté pomazání nemám."

"Oukej, Jacku."

"Děti jdou taky?"

"Bude to vypadat líp... Jacku, zatím si vedete moc dobře."

"A co moje pisatelka projevů, zlobí se na mě?" zeptal se Jack a cestou z koupelny si zkontroloval kravatu.

"Ty vaše okamžité nápady nebyly špatné, ale příště si můžeme dát připravit projev i na taková překapení."

Ryan o tom zauvažoval, pak seznam van Dammovi vrátil. "Hele, jen proto, že jsem prezidentem, ještě snad nemusím přestat být člověkem."

Jacku, zvykněte si na jednu věc, ano? Teď už nesmíte být ‚jen člověk'. No, měl jste pár dní na to, abyste se s tou skutečností sžil. Až sestoupíte po schodech, jste prezident Spojených států, ne jen člověk. To platí pro vás, to platí pro vaši manželku, a do určité míry i pro vaše děti." Za tohle poučení prezident po vedoucím kanceláře šlehl pohledem. Arnie prezidentův pohled ignoroval. Byla to čistě osobní záležitost, ne úřední. "Připraven, pane prezidente?"

Jack přikývl a uvažoval, zda má Arnie pravdu. Nešlo mu do hlavy, proč ho Arnieho poznámka tolik popudila. A také mu nedala pokoj myšlenka na to, do jaké míry je ta poznámka pravdivá. S Arniem člověk neví, na čem je. Byl a zůstane učitelem, a jako všichni dobří učitelé bude občas pronášet lži; pod jejich hrubým povrchem se však budou skrývat hlubší pravdy.

Na chodbě se objevil Don Russell; vedl za ruku Katie. Ve vlasech měla červenou stuhu; vytrhla se mu a běžela k matce. "Podívej, co mi strýček Don dal!" Aspoň jeden z ochranky je už členem rodiny.

"Snad byste je teď měla všechny dostat na toaletu, paní Ryanová. Na poschodí se slavnostním sálem žádné nejsou."

"Žádné?"

Russell zavrtěl hlavou. "Ne, paní, jaksi na ně při stavbě zapomněli."

Caroline Ryanová popadla obě nejmladší děti a odváděla je pryč - jako

správná matka, konající svou mateřskou povinnost. Za pár minut byla zpátky.

"Chcete, abych ji snesl dolů, paní?" zeptal se Don s úsměvem hodného dědečka. "Na těch schodech může člověk lehce zakopnout. Dole si ji zase vezmete."

"Jistě." Všichni vykročili ke schodišti, a Andrea Priceová zapnula mikrofon.

"ŠERMÍŘ a ostatní jdou z obytné části do slavnostního sálu."

"Rozumím," odpověděl jiný agent zezdola.

Hluk slyšeli ještě než prošli poslední zatáčkou mramorového schodiště. Russel Katie postavil na zem vedle matky. Agenti se vytratili a jakýmsi záhadným způsobem se zneviditelnili; Ryanovi, První rodina, zatím vstoupili do Východního sálu.

"Dámy a pánové," ohlašoval jeden z členů personálu, "přichází prezident Spojených států, doktor Ryan s rodinou." Hlavy se otočily. Ozvala se krátká vlna potlesku, jež rychle utichla, pohledy však na něm spočívaly dál. Vypadají docela přátelsky, říkal si Jack, věda, že některé ty pohledy přátelské nejsou. On i Cathy ustoupili poněkud doleva a postavili se vedle sebe, aby uvítali hosty.

Přicházeli většinou po jednom; někteří z návštěvníků s sebou přivedli manželky. Úřednice protokolu po Ryanově levici mu pošeptala do ucha jméno každého z nich. Ryana udivovalo, jak si úřednice dokáže všechny ty lidi, které zná jen od vidění, pamatovat. Hosté k němu však nepřistupovali v tak náhodném pořadí, jak by se snad mohlo zdát. Velvyslanci zastupující země, jejichž šéfové cestu sem neváželi, se drželi vzadu. Ale i oni, shromážděni v malých skupinkách, tak jak se navzájem znali, upíjeli ze sklenek minerálku perrier, neskrývali svou profesionální zvědavost a sledovali nového prezidenta. Pozorně si všímali také způsobu, jakým zdravil muže a ženy, kteří k němu přistupovali.

"Belgický ministerský předseda, pan Arnaud," šeptala pracovnice protokolu. Úřední fotograf teď začal cvakat svým aparátem a zachycoval každý okamžik oficiálního přijetí; dvě televizní kamery dělaly totéž, avšak tišeji.

"Váš telegram byl velmi laskavý, pane ministerský předsedo, a přišel ve velmi důležitém okamžiku," řekl Ryan a uvažoval, jestli promluvil dost přesvědčivě. A také zda Arnaud telegram vůbec četl - no, asi ano, ačkoliv ho pravděpodobně nesestavoval.

"Vaše promluva k těm dětem byla velmi dojemná. Jsem přesvědčen, že všichni zde si myslí totéž," odpověděl ministerský předseda, pevně uchopil Ryanovu pravici, všiml si pevnosti stisku, a pohlédl mu hluboce a zpříma do očí, spokojen sám se sebou, jak dovedně skryl lživost svého pozdravu. Telegram četl, a prohlásil ho za vyhovující; teď se cítil potěšen a odměněn Ryanovou reakcí na něj. Belgie byla spojencem Ameriky, a Arnaud byl náčelníkem vojenské rozvědky své země; on i Ryan pracovali na mnoha konferencích NATO. Belgičan byl o všem dobře zpraven a vždycky se mu líbilo, jak se ten Američan vyzná v Sovětech - a teď v Rusech. Informace, které Arnaud o Ryanovi měl, se daly stručně shrnout takto: jako politický činitel je neznámý, ale je to bystrý a schopný analytik. Teď si ho Arnaud, pouhou náhodou první v řadě, oťukal sám stiskem ruky, pohledem, i mnohaletou zkušeností v podobných věcech. Pak Belgičan postoupil dál.

"Doktorko Ryanová, tolik jsem o vás slyšel." Graciézně, způsobem používaným v kontinentální Evropě, jí políbil ruku. Už mu řekli, jak je první dáma atraktivní, a jak jsou její ruce jemné a delikátní. Nakonec, je přece chirurg, ne? V téhle hře je nová a necítí se v ní dobře. Ale hraje ji, prostě musí.

"Děkuji vám, pane premiére Arnaude," odpověděla Cathy, informovaná svou vlastní pracovnicí protokolu - ta stála hned za ní - , kdo tenhle pán je. Ta věc s políbením ruky, říkala si, byla hodně teatrální, ale... příjemná.

"Vaše děti jsou andílkové."

"Je od vás moc hezké, že to říkáte." A Arnaud postoupil dál a vystřídal ho mexický prezident.

Kamery pluly po místnosti, spolu s patnácti zpravodaji, protože tohle byla událost s velkým "U". Klavír v koutě hrál jakousi nenáročnou klasiku - ne tak docela to, čemu se v rozhlase říká "lehká hudba", ale něco hodně podobného.

"A jak dlouho už prezidenta znáte?" Otázku položil Robbymu ministerský předseda Keni, potěšen tím, že v místnosti vidí černého admirála.

"Už pěkně dlouho, pane," odpověděl Robby Jackson.

"Robby! Pardon; admirále Jacksone!" opravil se princ z Walesu.

"Kapitáne!" Jackson mu vřele potřásl rukou. "Dlouho jsme se neviděli, pane."

"Vy dva se znáte - ach, ano!" uvědomil si Keňan. Pak spatřil svůj protějšek z Tanzánie a vzdálil se, aby se věnoval vlastní politice, a nechal je oba o samotě.

"Jak si Jack vede - tedy doopravdy, myslím," otázal se princ a trochu tím Jacksona rozesmutnil. Ale princ je tu pracovně. Byl sem poslán jako přítel v záležitosti, o níž Robby věděl, že je politickým rozhodnutím, a až se vrátí na velvyslanectví Jejího britského Veličenstva, nadiktuje o dnešním setkání zprávu. Je to byznys. Na druhé straně - otázka si zasloužila odpověď. Všichni tři muži spolu jedné horké bouřlivé letní noci "sloužili".

"Před pár dny jsme měli krátkou schůzku s úřadujícími náčelníky. Zítra je pracovní zasedání. Jack bude v pořádku." J-3 se rozhodl pro takovouto odpověď. Vložil do ní značnou přesvědčivost. Musel. Jack nyní představoval celý Národní úřad pro velení, a Jacksonova loajalita vůči prezidentovi byla záležitostí zákona a cti, ne pouhé lidskosti.

"A co vaše žena?" Pohlédl tam, kde Sissy Jacksonová rozmlouvala se Sally Ryanovou.

"Pořád hraje druhý klavír v Národním symfonickém."

"A kdo hraje první?'

"Miklos Dimitri. To víte, má větší ruce," vysvětloval Jackson. Došel k názoru, že když princi také položí pár otázek o rodině, nebude hovor aspoň samá politika.

"V Pacifiku jste si vedli dobře."

"Jo; no, naštěstí jsme nemuseli zabít nijak moc lidí." Jackson pohlédl svému téměř příteli do očí. "Ale přestávala to být legrace, víte?"

"Poradí si Jack s tou prací, Robby? Vy ho znáte líp než já."

"Kapitáne, musí si s ní poradit," odpověděl Jackson a ohlédl se na svého přítele a vrchního velitele, věda, jak se Jackovi příčí formální setkání a jednání. Když pozoroval svého nového prezidenta, jak trpně snáší řadu lidí, kteří k němu jeden po druhém přistupují, bylo nemožné vyhnout se vzpomínkám. "Už je to dávno, co na Obchodní škole přednášel historii, Vaše Výsosti," poznamenal admirál šeptem.

Cathy Ryanové šlo nejvíc ze všeho o to, aby si uchránila ruku. Trochu zvláštní bylo, že společenský dril ovládala líp než její manžel. Jakožto primářka Wilmerova oftalmologického ústavu Johns-Hopkinsovy fakultní nemocnice musela už celá léta vyjednávat s řadou lidí, kteří ústavu poskytovali peníze - v podstatě to byla jakási obdoba žebrání, jenže na vyšší úrovni; při většině těchto jednání Jack nebyl, často k její nelibosti. A teď stojí zde, a před ní se střídají lidé, které nezná, které nikdy nebude mít příležitost si oblíbit a z nichž žádný nepodpoří její výzkumný program.

"Indická ministerská předsedkyně," pronesla tiše její pracovnice protokolu.

"Těší mě." První dáma se usmála na uvítanou a potřásla Indce rukou; stisk byl tentokrát úlevně lehký.

"Jste na manžela jistě velmi hrdá."

"Vždycky jsem byla na Jacka hrdá." Obě byly stejně vysoké. Pleť ministerské předsedkyně byla tmavá. Cathy si všimla, že premiérka za brýlemi šilhá. Nejspíš potřebuje změnit brýle, z těch svých, vyšlých z módy, podle všeho dostává bolesti hlavy. Zvláštní. V Indii přece mají pár dobrých lékařů. Všichni odtamtud přece do Ameriky neodešli.

"A máte takové rozkošné děti," dodala.

"Je to od vás hezké, děkuji." Cathy se znovu usmála, zcela automaticky; poznámka byla stejně letmá jako když člověk pronese cosi o mracích na obloze. Pozornější pohled do očí té ženy Cathy naznačoval něco, co se jí nelíbilo. Myslí si, že má nade mnou vrch. Ale proč? Protože je politička, a Cathy Ryanová pouhý chirurg? Bylo by tomu jinak, kdyby se Cathy kdysi bývala rozhodla, že se stane třeba právničkou? Ne, asi ne, pokračovala v úvahách, které pádily tak, jak se jí někdy stávalo, když během chirurgického zákroku něco nečekaně začalo být špatně. Ne, to vůbec není ono. Cathy si vzpomněla na onen večer, také zde ve Východním sále, kdy stála proti Elizabeth Elliotové, jako při vhazování v hokeji. Tenkrát viděla tentýž přezíravý výraz: Jsem lepší než ty, tím, co jsem a co dělám. DOKTORKA - to bylo její kódové označení pro Tajnou službu, které ji opravdu vůbec nemrzelo - pohlédla hlouběji do tmavých očí před sebou. Bylo toho v nich víc. Cathy pustila Indčinu ruku a mlýnem představování prošel další státník.

Ministerská předsedkyně opustila řadu, zamířila k obcházejícímu číšníkovi a vzala si od něj sklenici džusu. Bylo by příliš nápadné, kdyby teď udělala to, co chtěla doopravdy udělat. Na to dojde příští den, v New Yorku. Zatím pohlédla na jednoho z ostatních ministerských předsedů; ten zastupoval Čínskou lidovou republiku. Pozvedla svou sklenici tak o centimetr a pokývla, bez úsměvu. Úsměv nebyl nutný. Potřebný vzkaz předaly její oči.

"Je to pravda, že vám říkají ŠERMÍŘ?" zeptal se se zábleskem v oku princ Alí bin Šajch.

"Ano; ano, a to díky tomu, co jste mi dal," odpověděl mu Jack. "Děkuji, že jste sem přiletěl."

"Příteli, mezi námi je svazek." Jeho královská Výsost nebyl tak úplně hlavou státu, ale kvůli nynější chorobě svého panovníka Alí přebíral stále víc a víc královských povinností. Nyní měl na starosti zahraniční vztahy a zpravodajskou činnost; pro to první byl vyškolen Whitehallem, pro to druhé izraelským Mossadem; byla to ukázka jednoho z nejironičtějších a nejméně známých protikladů v části světa proslulé svými navzájem provázanými nedůslednostmi. Ryana to celkem těšilo. Ačkoliv toho Alí měl na krku hodně, byl schopný.

"S Cathy se ještě neznáte, viďte?"

Princ na ni přenesl pohled. "Ne, ale setkal jsem se s vaším kolegou, doktorem Katzem, paní. Učil mého očního lékaře. Váš manžel má v životě štěstí, doktorko Ryanová."

Proč se říká, že jsou Arabové chladní, bez humoru a bez úcty k ženám? tázala se Cathy sama sebe. Tenhle chlapík takový není. Princ Alí jemně uchopil její ruku.

"To jste se s Berniem musel setkat, když tam u vás byl v roce 1994." Wilmerův ústav pomáhal založit oční kliniku v Rijádu; Bernie Katz tam pobýval pět měsíců a staral se o výcvik v klinické praxi.

"Jeden z mých bratranců se zranil při havárii letadla, a doktor Katz ho operoval. Bratranec už zase létá. A tamhle, to jsou vaše děti?"

"Ano, Vaše Výsosti." Jeho Výsost bude v Cathyině kartotéce vedena jako prima chlap.

"Nevadilo by vám, kdybych si s nimi popovídal?"

"Prosím." Princ pokývl a vzdálil se.

Caroline Ryanová, uvažoval, a do mysli si ukládal poznámky. Inteligentní, vysoce vnímavá. Hrdá. Bude manželovi hodně platná; jen aby měl dost rozumu a využil toho. Jaká škoda, říkal si, že naše kultura tak nedostatečně využívá schopností žen - ale ještě není králem, třeba jím nikdy ani nebude, a i kdyby se jím snad stal, změny, které by i za nejlepších okolností mohl zavést, mají své hranice. Jeho národ má před sebou ještě dlouhou cestu, ačkoliv mnozí zapomínají na to, jak úchvatně daleko se království dostalo během dvou generací. Ale i tak, mezi ním a Ryanem je svazek, a proto je také svazek mezi

Amerikou a jeho královstvím. Přikročil k Ryanovým dětem, ale vše, co potřeboval, viděl už cestou. Na ty děti toho bylo trochu moc. Nejlehčí to měla nejmladší dcera; upíjela jakýsi nealkoholický nápoj, sledována pozorným zrakem agenta Tajné služby, zatímco několik diplomatických paniček se pokoušelo s ní mluvit. Byla zvyklá, že se s ní dost nadělá, tak to ale u takhle malého dítěte má být. Starší syn byl spíš zmatený, to však je u chlapce jeho věku normální; není už dítě, ale ještě není muž. Nejstarší, pro dokumenty v hlášeních Olivia, ale pro otce Sally, byla v nejchoulostivějším věku. Prince nejvíc překvapovalo, že tomuhle všemu ty děti nejsou přivyklé. Rodiče je až dosud před oficiálním životem chránili. Byly sice určitým způsobem rozmazlené, neměly však onen znuděný, povýšený výraz jako jiné takové děti. Člověk se toho může o muži a ženě dovědět hodně, když si dobře prohlédne jejich děti. Princ se sklonil ke Katie. Zpočátku ji zarazil jeho neobvyklý oděv - ještě před pouhými dvěma hodinami měl Alí strach z omrznutí - , ale za krátkou chvíli ji jeho vřelý úsměv natolik uklidnil, že natáhla ruku a dotkla se jeho vousů; Don Russell stál metr od nich jako hlídací medvěd. Princ si dal záležet na tom, aby se nejprve setkal s agentovýma očima, a oba si vyměnili rychlý pohled. Věděl, že Cathy Ryanová se dívá také. Je snad lepší způsob, jak se s někým spřátelit, než projevit náklonnost k jeho dětem? Ale bylo tu něco víc, a v písemné zprávě bude princ své ministry varovat, aby Ryana neposuzovali podle jeho poněkud nepřípadné řeči na pohřbu. To, že Jack není běžným typem člověka, jaký má vládnout zemi, ještě neznamená, že se k tomu nehodí.

Ale někteří státníci se opravdu nehodí k tomu, aby vládli své zemi. Mnozí z nich byli zde v sále.

Sestra Jean Baptiste se ze všech sil snažila nevšímat si toho; pracovala celý horký den až do západu slunce a pokoušela se popírat existenci podivného, nepříjemného pocitu, který se brzy změnil v opravdovou bolest; utěšovala se nadějí, že se bolest vytratí, jak se jí při podobných menších zdravotních potížích už několikrát stalo - jak se jí zatím vždycky stalo. Hned první týden pobytu v téhle zemi ulehla s malárií, a ta choroba nikdy z jejího těla úplně nezmizela. Nejprve si myslela, že se ozývá znovu, ale malárie to nebyla. A nebyla to ani zimnice, kterou připisovala typickému horkému dni v Kongu. Zarazilo ji, že má strach. Jakkoli často ošetřovala, uklidňovala a chlácholila druhé, nikdy vlastně doopravdy nepochopila strach, který cítili. Věděla, že se nemocní bojí, chápala skutečnost, že strach existuje, ale její reakcí na něj byly pomoc, útěcha a laskavost. A modlitba. Nyní mu poprvé začínala rozumět - protože ho začínala pociťovat. Už se s ním setkala dřív. Ne často. Většina podobně nemocných lidí se do nemocnice ani nedostala. Ale Benedict Mkusa se sem dostal, ačkoliv to bylo jen málo platné. Než skončí den, bude mrtev. Sestra Maria Magdalena jí to řekla po ranní mši. Ještě před třemi dny by si byla jen povzdechla - utěšovala by se myšlenkou, že v nebi přibude další anděl. Tentokrát ne. Teď se sestra Jean Baptiste bála, že mohou přibýt andělé dva. Opřela se o rám dveří. Co udělala špatně? Vždycky byla pečlivá a opatrná ošetřovatelka. Chyby nedělala. No, dobrá.

Musí odejít z oddělení. Odešla tedy a kráčela krytým chodníkem do sousední budovy, rovnou do laboratoře. Doktor Múdí stál jako obvykle u pracovního stolu, soustředěný jako vždycky, a neslyšel ji vejít. Když se otočil a mnul si oči po dvaceti minutách nad mikroskopem, překvapilo ho, že vidí řádovou sestru s levým rukávem vyhrnutým, s gumovým páskem pevně ovinutým kolem horní části páže a s jehlou v žíle v předloktí. Právě nabírala třetí pětimililitrovou zkumavku, a když byla plná, odborně a zkušeně nabírala čtvrtou.

"Co se děje, sestro?"

"Doktore, měl byste hned udělat rozbor. A prosím, vezměte si nové rukavice."

Múdí k jeptišce přikročil a zastavil se metr před ní; vytáhla si jehlu z paže. Pohlédl jí do obličeje a do očí - jako ženy v jeho rodném městě Qomu, i

ona se obléká velmi cudně a patřičně. Na těchhle jeptiškách je hodně co obdivovat: jsou veselé, pracovité, a velmi oddané službě svému nepravému bohu - to však není tak beze zbytku pravda. Jsou to lidé vyznávající Knihu knih a Prorok je uznává. Ale šiítská větev islámu chová k takovým lidem úctu o něco menší než vůči... ne, tyhle myšlenky si nechá na jindy. V jejích očích viděl osud, dokonce jasněji, než otevřené příznaky, jež jeho cvičené smysly začínaly rozpoznávat, viděl to, co ona již věděla.

"Prosím, posaďte se, sestro."

"Ne - já musím - "

"Sestro," řekl lékař naléhavěji, "teď jste pacientka. Udělejte, prosím, co vám říkám."

"Doktore, já - "

Hlas mu změkl. Nemělo význam být drsný, a tahle žena si opravdu nezaslouží před Bohem takové zacházení. "Sestro, po vší péči a oddanosti, které jste v téhle nemocnici prokázala druhým, dovolte, prosím, abych já, skromný host, prokázal něco podobného i vám."

Jean Baptiste udělala, co jí řekl. Doktor Múdí si nejprve navlékl pár nových rukavic. Pak jí zkontroloval puls, 88, tlak, 138/90, a změřil jí teplotu, 39 - všechny hodnoty byly vysoké, první dvě kvůli té třetí a také kvůli tomu, co si myslela, že jí je. Mohlo jít o kteroukoli z mnoha chorob, od triviálních až po vážné, ona však ošetřovala toho chlapce Mkusu. A to nešťastné dítě umírá. Nechal ji sedět a zkumavky opatrně odnesl k laboratornímu stolu.

Múdí si vždycky přál stát se lékařem. Byl nejmladší ze čtyř synů; všichni byli synovci vůdce země. Nemohl se dočkat, až vyroste, viděl, jak starší bratři odešli do války proti Iráku. Dva z nich padli, třetí se vrátil zmrzačený a později zemřel vlastní zoufalou rukou. Múdí si umiňoval, že bude lékařem a bude zachraňovat životy Alláhových bojovníků, aby mohli dál bojovat za Jeho svatou věc. To se však změnilo; dověděl se o infekčních chorobách, a protože existuje víc než jeden způsob jak za Věc bojovat, po letech trpělivosti se před ním začala ukazovat jeho vlastní cesta.

Po několika minutách se Múdí vrátil na izolační oddělení. Tady se vznáší anděl smrti, to věděl. Možná, že obraz před ním je výplodem představivosti, ale skutečnost jím není. Hned jak mu sestra přinesla vzorek své krve, rozdělil ho na dvě poloviny; jednu pečlivě zabalenou zkumavku poslal expres letecky do Střediska pro potírání chorob v Atlantě ve státě Georgia, celosvětového centra pro výzkum a analýzu exotických a nebezpečných látek. Druhou uložil v chladnu a čekal na další vývoj. Středisko pracovalo jako obvykle rychle a efektivně. Dálnopisná zpráva s rozborem chlapcovy krve došla již před několika hodinami. Identifikace zněla Ebola Zair, a následoval dlouhý seznam varování a instrukcí, které byly naprosto zbytečné. Stejně jako i samotná diagnóza. Jen málo věcí zabíjí tak spolehlivě a žádná z nich nezabíjí tak rychle.

Jako kdyby Benedicta Mkusu proklel sám Alláh - Múdí věděl, že to není pravda, protože Alláh je bůh milosrdný a plný slitování, jenž mladé a nevinné neodsuzuje úmyslně. Říci "bylo tak psáno" je přesnější, ale pro pacienta nebo jeho rodiče sotva milosrdnější. Benedictovi rodiče seděli vedle lůžka, na sobě ochranné pláště, a dívali se, jak jim celý jejich svět umírá před očima. Chlapec ležel v bolestech - vlastně v hrozné agónii. Části jeho těla již byly mrtvé a v rozkladu, zatímco srdce se ještě pokoušelo čerpat krev a mozek se snažil myslet. Jediná jiná věc, která tohle dokáže udělat s lidským tělem, je silné ionizující záření. Účinky jsou značně podobné. Vnitřní orgány, jeden po druhém, pak po dvou, potom po skupinách, a nakonec všechny najednou, odumírají. Chlapec byl teď tak slabý, že už ani nezvracel. Krev však vycházela z opačného konce jeho zažívacího traktu. Jen oči byly dosud téměř normální, ale i v nich byla krev. Tmavé, mladé oči, smutné, a nechápající, že život, tak nedávno počatý, teď končí. Oči, upírající se na rodiče s naléhavou prosbou, aby dali vše zase do pořádku, tak jak to během osmi let chlapcova života

vždycky udělali. Místnost páchla krví a potem i dalšími tělními tekutinami. Výraz hochova obličeje kamsi unikal; i když chlapec ležel nehybně, zdálo se, že se stahuje kamsi pryč. Doktor Múdí zavřel oči a šeptal modlitbu za dítě, které nakonec nebylo nic víc než jen dítě, a ačkoliv chlapec nebyl muslim, stále to je věřící a člověk Knihy, jemuž byl nespravedlivě odepřen přístup ke slovům Prorokovým. Alláh je nadevše slitovný, a tomuto hochovi zajisté prokáže milosrdenství a dovede ho bezpečně do ráje. A líp, když se tak stane rychle.

Jestli aura může být černá, pak tahle byla. Smrt zahalovala mladého pacienta centimetr po centimetru. Bolestivé dýchání bylo stále mělčí, oči, obrácené k rodičům, se přestaly pohybovat, a záškuby končetin ve smrtelném zápase postupovaly dál, až se hýbaly už jen prsty, slaboučce, a pak přestalo i to.

Sestra Maria Magdalena, stojící vzadu mezi matkou a otcem, položila každému z nich ruku na rameno; doktor Múdí přistoupil blíž a přitiskl pacientovi k hrudi stetoskop. Ještě cosi slyšel, bublání a slabé zvuky trhající se zničené, nekrotické tkáně - hrozný, ale dynamický proces; od srdce se však již neozývalo nic. Přesunul starodávný přístroj na další místa, aby nabyl jistoty; pak vzhlédl.

Je konec. Bohužel." Mohl dodat, že na Ebolu byla tahle smrt ještě milosrdná, alespoň tak to stálo v knihách a odborných článcích. Tohle byla jeho první přímá zkušenost s tím virem - a byla hrozná.

Rodiče synovu smrt přijali statečně. Že přijde, věděli už déle než den, dost dlouho, aby ji dokázali přijmout, ale ne dost dlouho, aby jí nebyli zdrceni. Odejdou a budou se modlit, což bylo naprosto náležité.

Tělo Benedicta Mkusy bude spáleno, a s ním bude zničen i virus. O tom dálnopis z Atlanty hovořil jasně. Škoda, pomyslel si Múdí.

Když byl zástup lidí konečně u konce, Ryan několikrát sevřel a zase rozevřel ruku. Otočil se a viděl, jak si manželka tře dlaně a zhluboka se nadechuje. "Mám ti něco přinést?" zeptal se.

"Něco bez alkoholu. Zítra dopoledne mám dvě operace." A to ještě nikdo nepřišel s žádným nápadem, jak Cathy nějak přiměřeně dopravovat do práce. "Kolikrát ještě budeme muset tohle dělat?" zeptala se.

"Nevím," přiznal prezident, ačkoliv věděl, že jeho časový rozvrh se sestavuje na celé měsíce dopředu a že většina programu se bude muset dodržet bez ohledu na to, co si on přeje. Jak míjel den za dnem, stále víc ho udivovalo, že někdo může o tuhle práci vůbec usilovat - přináší s sebou tolik vedlejších povinností, že se dá sotva stihnout. Ale možná jsou pravým smyslem té práce právě vedlejší povinnosti, a ty se prostě opakují kolem dokola. Jeden z členů personálu přinesl prezidentovi a první dámě pití bez alkoholu, na výzvu svého kolegy, který zaslechl, co Cathy řekla. Na papírových ubrouscích byly vyražené monogramy a obrázek Bílého domu, a pod ním slova PREZIDENTŮV DŮM. Manželé si toho všimli současně, pak se jejich oči setkaly.

"Pamatuješ, jak jsme poprvé vzali Sally do Disneylandu?' zeptala se Cathy.

Jack věděl, co má manželka na mysli - náštěvu těsně po třetích narozeninách jejich dcery, nedlouho před tím, než odcestovali do Anglie... Začátek cesty, ze které, jak se zdálo, nemělo být návratu. Sally se tenkrát upnula na zámek uprostřed Kouzelného království a stále se po něm sháněla, ať byli kdekoliv. Říkala mu Mickeyho dům. Nu, teď mají svůj vlastní zámek. Aspoň tedy na nějaký čas. Ale nájemné je pěkně vysoké. Cathy pomalu přešla k místu, kde Robby a Sissy Jacksonovi rozmlouvali s princem z Walesu. Jack se vypravil za vedoucím kanceláře.

"Tak jak se má ruka?" optal se Arnie.

"Nestěžuju si."

"Máte štěstí, že nevedete kampaň. Spousta lidí si myslí, že přátelské potřesení rukou je něco jako pěstní souboj - boj muže proti muži. Aspoň že tihle mají trochu rozum." Van Damm upil ze své sklenice a přehlížel místnost. Recepce probíhala dobře. Jednotlivé hlavy států, velvyslanci i další hosté se

věnovali přátelské konverzaci. Několikrát zazněl diskrétní smích, tam, kde se hosté častovali žerty nebo lichotkami. Nálada dne se změnila.

"Tak kolik zkoušek jsem složil? A v kolika jsem propadl?" zeptal se Ryan potichu.

"Chcete upřímnou odpověď? Tak tedy - těžko říct. Všichni čekali něco jiného. To si pamatujte." A některým to bylo úplně fuk, protože přišli ze svých vlastních domácích politických důvodů, ale - i za těchto okolností - by nebylo politicky vhodné to zdůrazňovat.

"Tak nějak jsem si to taky dal dohromady, Arnie. Teď je budu všechny obcházet, je to tak?"

"Jděte za tou Indkou," poradil mu van Damm. "Adler si myslí, že je to důležité."

"Rozumím." Ještě že si pamatuje, jak ta Indka vypadá. Tolik tváří ze zástupu se mu okamžitě změnilo v cosi rozmazaného, přesně tak, jak se to stává na každém přehnaně velkém večírku. Ryan si kvůli tomu připadal jako podvodník. Od politiků se očekává, že budou mít fotografickou paměť na jména i na obličeje. On neměl, a vrtalo mu hlavou, jestli existuje nějaká metoda, jak to natrénovat, aby takovou paměť získal. Jack předal svou sklenici jednomu ze sloužících, otřel si ruce k tomu určeným ubrouskem, a vyrazil za Indkou. První ho zastavil Rus.

"Pane velvyslanče," oslovil ho Jack. Valerij Bogdanovič Lermonsov sice byl v zástupu politiků, ale během představování neměl čas na nic z toho, co chtěl říci. Znovu si potřásli rukama. Lermonsov, diplomat z povolání, se v místní komunitě svých kolegů těšil oblibě. Říkalo se, že byl léta u KGB, ale to bylo sotva něco, co mu mohl Ryan mít za zlé.

"Moje vláda si přeje, abych se zeptal, zda by přicházelo v úvahu vyhovět pozvání do Moskvy."

"Proti tomu nemám žádné námitky, pane předsedo, ale byli jsme tam před několika měsíci. A na můj čas jsou v této době kladeny vysoké nároky."

"O tom nepochybuji, ale moje vláda by ráda projednala záležitosti společného zájmu." Při téhle diplomatické větě se Ryan naplno otočil tváří k Rusovi.

"Prosím?"

Já jsem měl obavy, že váš časový rozvrh bude problém, pane prezidente. Mohl byste tedy k diskrétnímu projednání našich záležitostí přijmout některého našeho představitele?"

Jack věděl, že to může být jen jediná osoba. "Sergej Nikolajevič?'

"Přijal byste ho?" naléhal velvyslanec.

Ryana na okamžik přepadla ne-li panika, tedy alespoň neklid. Sergej Golovko byl náčelníkem SVR, ruské zahraniční rozvědky - znovuzrozené, zmenšené, ale stále hrozivé KGB. Byl také jedním z mála lidí v ruské vládě, který měl jak něco v hlavě, tak i důvěru nynějšího ruského prezidenta, Edvarda Petroviče Grušavého, jenž sám byl jedním z mála lidí na světě, který měl víc problémů než Ryan. A navíc, Grušavoj si Golovka držel tak blízko, jako si Stalin držel Beriju, protože potřeboval poradce, který má mozek, zkušenosti a svaly. Srovnání možná nebylo tak úplně spravedlivé, ale Golovko určitě nepřijde s receptem na boršč. "Záležitosti společného zájmu" obvykle znamenaly vážné věci; šly přímo k prezidentovi, neprocházely přes ministerstvo zahraničí, a to byl další signál; a Lermonsovovo naléhání dělalo z těch záležitostí ještě závažnější věc.

"Sergej je můj starý kamarád," řekl Jack s přátelským úsměvem. Už od té dávné doby, co mi držel před obličejem pistoli. "V mém domě je vždycky vítán. Dáte Arniemu na vědomí termín setkání?"

"Zařídím to, pane prezidente."

Ryan přikývl a šel dál. Princ z Walesu se věnoval indické ministerské předsedkyni a čekal, až se Ryan objeví.

"Paní ministerská předsedkyně, Vaše Výsosti," oslovil je Ryan a pokývl na

pozdrav.
"Považujeme za důležité vyjasnit si některé věci."
"Které by to měly být?" otázal se prezident. Pod kůží pocítil svrbění, jako při dráždění elektrickým proudem, z vědomí toho, co teď přijde.
"Ten politováníhodný incident v Indickém oceánu," řekla ministerská předsedkyně. "Taková nedorozumění."

"Já - to rád slyším..."
I v armádě jsou občas volné dny - a pohřeb prezidenta takovým dnem byl. Modří i červení si dali na jeden den přestávku. Týkalo se to i velitelů. Dům generála Diggse stál na návrší a byl z něj výhled na údolí, tak ponuré, že podobné se hned tak nenašlo; ale přes to přese všechno to byl velkolepý pohled. Pouště ten den vyhřály větry z Mexika, a tak se dalo grilovat pod širým nebem na zadním dvorku, obehnaném zdí a živým plotem.
"Setkal jste se někdy s prezidentem Ryanem?' zeptal se Bondarenko a upíjel své odpolední pivo.
Diggs zavrtěl hlavou, obrátil karbanátky a přidal svou speciální omáčku. "Nikdy. Určitě měl prsty v rozmístění 10. průzkumného obrněného pluku v Izraeli, ale ne, neznám ho. Znám ale Robbyho Jacksona. Ten o něm mluví moc dobře."
"Tohle je americký zvyk, to, co děláte?' Rus ukázal na gril s dřevěným uhlím.
Diggs vzhlédl. "To mám od svého táty. Mohl byste mi přihrát tamhle moje pivo, generále?" Rus podal svému hostiteli sklenici. "Nerad ztrácím výcvikové dny, ale..." Ale volný den se mu zamlouval stejně jako každému jinému.
"Tohle místo tady je úchvatné, Marione." Bondarenko se otočil a prohlížel si údolí. Nedaleká základna vyhlížela typicky americky, protkána sítí silnic a různých staveb, ale dál za nimi to už bylo jiné. Nerostlo tam skoro nic, jen křoviska, kterým Američané říkají kreozotová, a ta vypadala jako flora z nějaké vzdálené planety. Zem tu byla hnědá, a dokonce i hory se zdály bez života. Přesto bylo na té poušti cosi velkolepého - připomínalo mu to vrcholy hor v Tádžikistánu. Možná, že velkolepost pramenila právě z té podobnosti.
"Tak jakže jste vlastně přišel k těm stužkám, generále?" Diggs ten příběh neznal celý. Jeho host pokrčil rameny.
"Mudžáheddínové se rozhodli, že navštíví mou zemi. Zajímalo je jedno tajné výzkumné zařízení, od té doby je zavřené - teď se navíc nachází na území samostatného státu, jak víte."
Diggs přikývl. Já jsem průzkumník, fyzika vysokých energií mě nezajímá. Tajnosti můžete vynechat."
"Bránil jsem obytný dům - domov vědců a jejich rodin. Měl jsem četu pohraniční stráže KGB. Mudžáheddínové na nás zaútočili v síle jedné roty, pod záštitou tmy a sněhové bouře. Takovou hodinku to bylo dost vzrušující," přiznal generál. Diggs viděl některé jeho jizvy - den předtím zastihl svého hosta ve sprše. Jak moc byli dob-
"Afghánci?" Bondarenko cosi zamručel. "Nebylo o co stát, kdyby člověka zajali. Neměli absolutně žádný strach, ale to se někdy obrátilo proti nim. Dalo se zjistit, které bandy měly schopné velení a které ne. Tamta ho měla. Půlku toho našeho zařízení smetli, a na mé straně" - pokrčení ramen - "měli jsme zatracené štěstí. Ke konci jsme bojovali v přízemí budovy. Nepřátelský velitel vedl své lidi statečně - ale já jsem se ukázal jako lepší střelec."
"Hrdina Sovětského svazu," poznamenal Diggs a znovu zkontroloval karbanátky. Plukovník Hamm tiše naslouchal. Tam v Rusku lidé měří jeden druhého takhle - ani ne tolik podle toho, co vykonali, jako podle toho, jak svůj příběh podávají.
Rus se usmál. "Marione, neměl jsem na vybranou. Utéct nebylo kam, a já věděl, co dělají se zajatými ruskými důstojníky. A tak mi dali medaili a povýšili mě. A pak se moje země - jak to říkáte? Vypařila se?" Samozřejmě,

tohle nebylo všechno. Během puče byl Bondarenko v Moskvě, a když poprvé v životě stál před morálním dilematem, rozhodl se správně a upoutal pozornost několika lidí, kteří nyní zaujímali vysoké postavení ve vládě nové, teď už menší země.

"A co vaše obrozená země?" poznamenal plukovník Hamm. "Jak - teď vy a my už můžeme být přáteli?'

"Da. Mluvíte dobře, plukovníku. A velíte také dobře."

"Díky, pane. Hlavně si pěkně sedím, a pluk nechám, ať se řídí sám." Byla to lež, kterou každý opravdu dobrý důstojník chápal jako zvláštní druh pravdy.

"Používat sov-ruskou taktickou doktrínu!" Tohle pořád připadalo ruskému generálovi nesmírně pobuřující.

"Ale funguje to, ne?" Hamm dopil své pivo.

Bude to fungovat, sliboval sám sobě Bondarenko. Bude to fungovat v jeho armádě tak, jako to funguje v armádě americké. Jen co bude zpátky a získá politickou podporu, kterou potřebuje k tomu, aby přebudoval ruskou armádu v něco, co tu ještě nikdy nebylo. I na vrcholu bojeschopnosti, kdy hnala Němce zpátky do Berlína, byla Rudá armáda těžkopádný, tupý nástroj, závislý víc než na čemkoli jiném na úderné hodnotě množství nasazených lidí. Bondarenko si byl také vědom toho, jakou úlohu sehrálo štěstí. Jeho bývalá země zavedla do polní výzbroje nejlepší tank na světě, T-34, Šťastně vybavený dieselovým motorem, vyvinutým ve Francii k poháněni vzducholodí, závěsným systémem, zkonstruovaným Američanem jménem J. Walter Christie, a hrstkou brilantních konstrukčních inovací od mladých sovětských inženýrů. V dějinách Svazu sovětských socialistických republik to byl jeden z mála případů, kdy se Bondarenkovým krajanům podařilo zhotovit výrobek světové třídy - a v tomto případě to byl ten pravý výrobek, který přišel v pravý čas - , bez něhož by byla jeho vlast zcela určitě zahynula. Ale jeho země nemůže spoléhat na štěstí a na množství; ta doba už minula. Na počátku 80. let přišli Američané se správným receptem: malá profesionální armáda, pečlivě vybraná, výborně vycvičená a bohatě vybavená. "Červení" plukovníka Hamma, tenhle 11. obrněný průzkumný pluk, to bylo něco, co ještě nikdy neviděl. Hlášení, které dostal před svou cestou, mu sice naznačilo, co má čekat, ale přesvědčit se o tom už bylo něco jiného. Člověk to musel vidět, aby tomu uvěřil. Ve správném terénu se jediný takový pluk mohl pustit do divize a zničit ji v několika hodinách. "Modří" určitě nebyli neschopní, a přesto jejich velitel odmítl možnost přijít sem a jíst tu, a teď pracuje s veliteli svých nižších jednotek; tak zle byli zřízeni.

Bondarenko toho zde viděl tolik, čemu se mohl naučit. Ale největším poučením pro něj bylo, jak se Američané stavějí k lekcím, uštědřených jim samotným. Vyšší důstojníci dostávali pravidelně do těla, jak během simulované bitvy, tak i po ní, při něčem, čemu se říkalo "rozbor cvičení"; během rozboru inspektoři-pozorovatelé analyzovali všechno, co se stalo; svá pozorování a poznámky předčítali z mnohobarevných kartotéčních lístků jako patologové v nemocnici.

"Řeknu vám," pronesl Bondarenko po chvilce uvažování, "v mé armádě by se lidi do sebe pustili pěstmi během - "

"K tomu jsme ze začátku taky neměli moc daleko," ujišťoval ho Diggs. "Když to tady otevřeli, velitele, kteří bitvu prohráli, uvolňovali z funkcí; až se každý pěkně zhluboka nadechl a uvědomil si, že to tady nebude žádná legrace. Tohleto Národní výcvikové středisko pořádně rozbě-

hl teprve Pete Taylor. Pozorovatelé a inspektoři se museli naučit diplomacii, a lidi od modrých museli pochopit, že právě tady jsou od toho, aby se učili. Ale to vám říkám, Gennadiji, není na světě armáda, kde velitele při neúspěchu znectí tak, jako v naší."

"To je pravda, pane. Tuhle jsem mluvil se Seanem Connollym - to je velící důstojník 10. obrněného průzkumného pluku v Negevské poušti," vysvětloval Hamm Rusovi. "Izraelci si to ještě všechno nespočítali. Pořád ještě moc kafrají, když jim inspektoři něco vytknou."

"Instalujeme tam pořád další a další kamery." Diggs se rozesmál a obracečkou začal nakládat karbanátky na talíř. "A Izraelci někdy ani nechtějí uvěřit tomu, co se stalo, i když jim přehrajeme videopásky."

"Pořád mají plno řečí, samé ‚ale', když se jim něco vytkne," souhlasil Hamm. "Koukněte, já sám jsem do tohohle střediska přišel jako velitel družstva, a dali mi to mockrát sežrat."

"Gennadiji, po válce v Zálivu sem přišel v rámci pravidelného střídání 3. obrněný průzkumný pluk. Pamatujete, vedl v Zálivu 24. mechanizovanou Barryho McCaffreye - "

"Pěkně to tam roztočili a odrovnávali nepřítele jak na běžícím pásu, skoro tři sta padesát kilometrů za čtyři dny," potvrdil Hamm. Bondarenko přikývl. Tu akci prostudoval podrobně.

"No vidíte, a za pár měsíců přišli sem a málem vysrali duši. V tom to je, generále. Výcvik tady je tvrdší než boj. Na celým světě není tak šikovná a rychlá a tvrdá jednotka jako Alova jednotka Blackhorse..."

"Až na vaše staré Buffalo Soldiers, generále," vpadl do toho Hamm.

Diggs se při vzpomínce na Desátý pluk usmál. Na to, že mu Hamm skáče do řeči, si už zvykl. "To je fakt, Ale. A stejně, když se vyrovnáte červeným, můžete si to rozdat s kýmkoli na světě. Může vás být klidně třikrát míň, a nakopnete je do zadku, až odletí do sousedního časovýho pásma."

Bondarenko s úsměvem přikývl. Učil se rychle. Malý štáb, který přišel s ním, se ještě potloukal po základně, hovořil s důstojníky a učil se, učil se, učil se. Být v nevýhodě jedna ku třem nebylo v ruských armádách tradicí, ale brzy by tomu mohlo být jinak. Hrozbou pro jeho zemi byla Čína, a kdyby někdy mělo k válce s ní dojít, odehrávala by se až na konci dlouhé zásobovací trasy a proti ohromné armádě povolanců. Jedinou odpovědí je dokázat dvojnásobek toho, co dokázali Američané. Bondarenkovým úkolem bude změnit veškerou vojenskou politiku své země. No, říkal si, přišel jsem na správné místo, kde se naučím, jak to udělat.

Kecy, myslel si prezident za chápavým úsměvem. Je těžké mít Indii rád. Říkají si největší světová demokracie, ale není to vůbec pravda. Mluví o nejvyšších mravních principech, ale když se to hodí, ukazují sousedům svaly a vyvíjejí nukleární zbraně. A tím, že Indie požádala Američany, aby vyklidili Indický oceán - "Konečně, jmenuje se přece Indický oceán", řekl její bývalý ministerský předseda bývalému americkému velvyslanci - , dala najevo, že i doktrína o svobodném moři se dá vykládat různým způsobem. A Indové se očividně chystali pustit se do Srí Lanky. A teď, když se jim to zarazilo, tvrdí, že nic takového nikdy nechystali. Jenže to nejde, podívat se hlavě státu do očí a usmívat se a říct "Kecy."

Takže to neřekl.

Jack trpělivě naslouchal a upíjel z další sklenky perrieru, kterou mu donesl jakýsi bezejmenný číšník. Situace na Srí Lance je složitá a bohužel svádí k nedorozuměním. Indie toho lituje a mrzí ji to. A nikdo se vlastně vůbec na nikoho nezlobí. Ale nebylo by líp, kdyby obě strany vyklidily pole? Indické loďstvo se stahuje na své základny, výcvik je ukončen. Pár lodí bylo poškozeno tím, co jim Američané předvedli, což, jak ministerská předsedkyně naznačila, není zrovna čistá hra. Takové bububu.

A co si o vás myslí Srí Lanka? mohl se Ryan zeptat, ale nezeptal.

"Škoda, že jste vy a velvyslanec Williams v té záležitosti nekomunikovali jasněji," poznamenal Ryan smutně.

"Takové věci se stávají," odpověděla ministerská předsedkyně. "David - upřímně řečeno, je to příjemný muž, ale obávám se, že pro člověka jeho věku je naše podnebí příliš horké." Což byla hranice, kam až mohla jít, nechtěla-li Ryana přímo vyzvat, aby toho člověka vyhodil. Prohlásit Wiliamse za nežádoucí osobu by byl příliš drastický krok. Ryan se snažil, aby se jeho výraz nezměnil, ale nedařilo se mu to. Potřeboval by tu Scotta Adlera, ale úřadující ministr zahraničí byl v tuhle chvíli kdesi jinde.

"Doufám, paní předsedkyně, že jste si vědoma skutečnosti, že nejsem v téhle chvíli v postavení, kdy bych mohl dělat ve vládě nějaké závažné změny." A polib si... dodal v duchu.

"Prosím, to jsem nenaznačovala. Vašeho postavení jsem si plně vědoma. Mou snahou bylo zmírnit alespoň jeden předpokládaný problém, usnadnit vám váš úkol." Nebo bych ho také mohla ztížit.

"Za to vám děkuji, paní ministerská předsedkyně. Třeba by si váš velvyslanec mohl pohovořit se Scottem?"

"Určitě s ním o tom promluvím." Znovu si potřásla s Ryanem rukou a odešla. Jack počkal několik okamžiků, pak pohlédl na prince.

"Vaše Výsosti, jak se říká tomu, když vám vysoce postavená osobnost lže do očí?' zeptal se s pokřiveným úsměvem.

"Diplomacie."

[9] VZDÁLENÉ VYTÍ

Golovko zprávu velvyslance Lermonsova pročítal bez zvláštního soucítění s jejím předmětem. Ryan prý vypadal "zpustošeně a nesvůj", "poněkud zmožený", a "fyzicky unavený". No, to se dalo čekat. Jeho projev na pohřbu prezidenta Durlinga, jak se diplomatická komunita shodovala - spolu s americkými médii, která se vyjadřovala s maximální snahou být zdvořilá - , nebyl "prezidentský". Nu, každý, kdo Ryana zná, ví, že je sentimentální, hlavně tam, kde se jedná o blaho dětí. Tohle mu mohl Golovko snadno odpustit. Rusové jsou často také takoví. Ryan měl ale jednat jinak - jeho oficiální, neproslovenou řeč Golovko četl, byla dobrá, plná ujištění pro všechny posluchače - , jenže Ryan byl vždycky to, čemu Američané říkají "maverick"; tohle anglické slovo si musel vyhledat, a zjistil, že označuje volně se toulající, neoznačkovaný kus hovězího dobytka nebo divokého, nezkroceného koně, což nebylo daleko od pravdy. Tím se Ryan stával pro Rusa někým, koho bylo snadné a zároveň nemožné analyzovat. Ryan je Američan, a z Golovkova hlediska Američané jednají, a vždycky jednali, zatraceně nepředvídatelně. Golovko strávil ve své profesi celý život, nejprve jako zpravodajský důstojník v terénu, pak jako rychle postupující štábní důstojník v Moskvě; při své práci se pokoušel předpovědět, jak se Američané zachovají ve všemožných situacích. Omylu se vyvaroval jen proto, že ve zprávách pro své nadřízené nikdy neopomněl počítat se třemi možnými směry vývoje činnosti protivníka.

Ale Ivan Emmetovič Ryan se chová předvídatelně nepředvídatelně. Golovko si lichotil tím, že o Ryanovi smýšlí jako o příteli - snad to bylo trošku přehnané; oba však hráli svou hru, většinou na opačných stranách hřiště, a většinou ji hráli obratně a dobře, Golovko jako zkušenější profesionál, Ryan jako nadaný amatér, pro něhož bylo požehnáním, že pracoval v systému tolerantnějším vůči "zaběhlým kusům". Pociťovali vůči sobě vzájemný respekt.

"Na co teď asi myslíš, Jacku?' zašeptal si pro sebe Sergej. Americký prezident teď zajisté spí, je celých osm hodin pozadu za moskevským časem; v Moskvě slunce teprve začínalo vycházet do krátkého zimního dne.

Na velvyslance Lermonsova Ryan nijak zvlášť nezapůsobil. Golovko bude muset ke zprávě připojit své vlastní poznámky, aby jeho vláda tamtomu hodnocení nepřikládala příliš mnoho víry. Pro SSSR byl Ryan vždy až příliš schopný nepřítel, než aby ho v Moskvě brali na lehkou váhu - i za daných okolností. Problém byl v tom, že Lermonsov očekával, že Ryan zapadne do nějakého určitého rámce, a Ivan Emmetovič se tak snadno zařadit nedal. Ne že by takové zařazení muselo být samo o sobě složité, spíš se jednalo o různé varianty složitosti. Rusko nikdy žádného takového Ryana nemělo - a nebylo ani pravděpodobné, že by byl v sovětském prostředí přežil; to stále ještě zůstávalo vrostlé i do Ruské republiky, zvlášť v úředních kruzích. Jack nepotřebuje mnoho, aby vybuchl, a jeho temperament, ačkoliv ho většinou přísně krotí, je přece jen něco, s čím je třeba počítat; Golovko nejednou zažil, jak probublává k povrchu, ale případy, kdy na povrch vyrazil, znal jen z doslechu. Ty příběhy pronikly z CIA k uším, které naslouchaly na náměstí Dzeržinského. Bůh mu pomoz, teď, když je

hlava státu.

To ale nebyl Golovkův problém.

Měl dost svých. Řízení SVR - zahraniční rozvědky - se dosud zcela nevzdal; prezident Grušavoj měl málo důvodů důvěřovat organizaci, která kdysi bývala "mečem a štítem Strany", a potřeboval někoho, na koho se mohl spolehnout, že dravce na šňůře uhlídá; Golovka, samozřejmě - a Sergej současně pracoval pro starostmi obleženého ruského prezidenta jako hlavní poradce pro zahraniční politiku. Vnitřní problémy Ruska o sobě dávaly vědět tak naléhavě, že prezident už nestačil vyhodnocovat navíc ještě otázky týkající se zahraničí. To znamenalo, že ve všech záležitostech zahraniční politické praxe poskytoval bývalý špion rady, kterých jeho prezident téměř bez výjimky uposlechl. Nejvýznamnější ministr - a tím Golovko byl, ať už s titulem nebo bez něj - bral svůj úkol vážně. Grušavoj se musel potýkat s domácí hydrou; místo jedné useknuté hlavy vždy narostla další - jako oné mystické obludě z dávných dob. Golovko se musel potýkat s méně hlavami, ty však svůj menší počet vynahrazovaly velikostí. Část jeho bytosti proto toužila po návratu staré KGB. Ještě před několika málo lety by leccos bývala hračka. Zvedneš telefon, řekneš pár slov, zločince seberou, a je to - možná ne docela, ale všechno by bylo jaksi... víc v klidu. Předvídatelnější. Uspořádanější. A jeho země pořádek potřebuje. Ale Druhé hlavní ředitelství, oddělení "tajné policie", je pryč, vpletené do jakéhosi nezávislého úřadu; jeho moc je zmenšená, a respekt veřejnosti - spíš strach, v nepříliš vzdálené minulosti hraničící s pustou hrůzou - se vypařil. V jeho zemi nikdy neexistovala tak pevná vláda, jak si Západ představoval, ale teď to bylo ještě horší. Ruská republika balancovala na hranici anarchie, občané tápavě vztahovali paže po čemsi, čemu se říká demokracie. Byla to právě anarchie, která dopomohla k moci Leninovi, protože Rusové touží po vládě silné ruky, neboť sotvakdy poznali něco jiného; Golovko si vládu silné ruky nepřál - jako vysoký důstojník KGB věděl líp než kdokoli jiný, jakou škodu marxismus-leninismus jeho národu způsobil - , ale zoufale potřeboval mít za sebou organizovanou zemi, protože problémy uvnitř přitahují problémy zvenčí. A tak se stalo, že jeho neoficiální postavení ministra národní bezpečnosti teď z Golovka dělalo rukojmí všech možných potíží. Byl pažemi zraněného těla, pokoušejícími se odehnat vlky, zatímco tělo se snaží zhojit své rány.

A tak neměl pro Ryana soucitu nazbyt; Jackova země možná utrpěla vážný úder přímo na hlavu, jinak ale je zdravá. Ostatní si třeba myslí něco jiného, Golovko však ví své, a protože ví své, požádá Ryana o pomoc.

Čína. Američané Japonce porazili, ale skutečným nepřítelem nebylo Japonsko. Golovkův stůl byl pokryt snímky, které právě vyslala špionážní družice. V poli cvičí příliš mnoho divizí Lidové osvobozenecké armády. Čínské raketové pluky jsou dosud ve stavu mírně zvýšené bojové pohotovosti. Jeho země zlikvidovala své balistické zbraně. Tu hazardní hru udělaly přitažlivou a zajímavou před pouhými několika měsíci obrovské půjčky na rozvoj, jež Rusku za těchto podmínek poskytly americké a evropské banky, navzdory hrozbě ze strany Číny. A kromě toho jeho země, stejně jako Amerika, dosud má bombardéry i rakety s plochou dráhou letu, které mohou být vybaveny jadernými hlavicemi. Nevýhoda je proto daleko víc teoretická než skutečná. Ovšem pouze za předpokladu, že Čína vyznává stejné teorie. V každém případě si Číňané udržují své ozbrojené síly ve stavu vysoké připravenosti, a ruská skupina armád na Dálném východě je na historicky nejnižším stavu. Golovko se utěšoval nadějí, že když teď je Japonsko venku ze hry, Číňané se nepohnou. Pravděpodobně se nepohnou, opravil se. Jestli se dají těžko pochopit Američané, pak Číňané mohou být docela dobře vetřelci z jiné planety. Stačí jen si připomenout, že se kdysi dostali až k Baltu. Jako většina Rusů, i Golovko si hluboce vážil historie. A tak tu jsem, říkal si Sergej, ležím ve sněhu, v ruce klacek, kterým chci vlka zahnat, a přitom čekám, až se mi zhojí rány. Paže je dosud silná a klacek ještě dost dlouhý, aby tesáky zadržel. Ale co když přijde další vlk? Dokument nalevo od

družicových snímků byl první zvěstí. Jako vzdálené vytí na obzoru, vytí, při kterém tuhne krev v žilách. Golovko nedohlédl dost daleko. Když člověk leží ve sněhu, může být obzor překvapivě blízko.

Bylo ohromující, že to trvalo tak dlouho. Chránit významnou osobu před atentátem není jednoduché ani za těch nejpříznivějších okolností. A je to mnohem těžší, když ta osoba nevynechá jedinou příležitost, aby si nadělala nepřátele. Přispívají k tomu nemilosrdnost a bezohlednost. Možnost přikázat pochopům, aby někoho odvlekli rovnou z ulice, a skutečnost, že ten člověk pak beze stopy zmizí, je odstrašující prostředek nemalé hodnoty. A je-li k tomu navíc ještě vůle odvléci ne pouze jedinou osobu, ale celou rodinu, někdy i celou rozvětvenou rodinu, a udělat s nimi totéž, pak je takový prostředek o to účinnější. Lidé, kteří měli "být zmizeni" - hrůzyplný pseudoslovesný tvar, který vznikl v Argentině - se vybírali pomocí "shromažďování informací". To byl zdvořilý název pro činnost donašečů a udavačů, odměňovaných penězi nebo mocí, což bylo ještě lepší. Donašeči udávali ty, kdo vedli rozhovory s protistátním obsahem, a došlo to tak daleko, že pouhý vtip o něčím knírku mohl jeho vypravěči vynést trest smrti. A protože instituce jsou instituce, měli udavači zanedlouho kvóty, které museli plnit, a protože udavači sami jsou lidské bytosti, které mají své oblíbence i neoblíbence, udání byla většinou odrazem osobních urážek, přehlížení nebo závistivé žárlivosti. Neboť moc nad životem a smrtí zkorumpuje jak lidi malé, tak velikány. Jenže zkorumpovaný systém nakonec zkorumpuje sám sebe, a logika teroru dosáhne svého logického závěru: skromný, utištěný králík, zahnaný do kouta liškou, nemá co ztratit, a vyrazí do protiútoku; a i králíci mají zuby, a někdy má králík i štěstí.

Protože samotný teror k zastrašení nestačí, existují i další opatření. Úkol zavraždit důležitou osobnost lze ztížit velmi prostým způsobem, zvláště v despotickém státě. Několik řad stráží, které omezí možnost přiblížení. Větší počet totožných automobilů - v tomto případě až dvacet - , v nichž cíl může jet, nedovoluje, aby se vědělo, který z nich napadnout. Život takové osoby je rušný, a tak je vhodné a pro ochranku dobré mít jednoho či dva dvojníky, kteří vystupují na veřejnosti, pronášejí projevy a berou na sebe riziko oplátkou za pohodlný život, a slouží jako návnada uvázaná u kůlu.

Pak přijde na řadu otázka ochránců - jak vybrat opravdu spolehlivé ryby v moři nenávisti? Odpověď, jež je nabíledni, radí vybrat členy vlastní rozvětvené rodiny, poskytnout jim životní styl, který závisí na přežití jejich vůdce, a nakonec je tak těsně svázat s jeho ochranou a se vším, co k ní nutně patří, že vůdcova smrt bude znamenat daleko víc než jen ztrátu dobře placeného místa ve vládě. Závisí-li životy ochránců na životě chráněného, je to významná pobídka k tomu, aby ochrana byla účinná.

Ve skutečnosti však vše končí u jediného; člověk je neporazitelný jen proto, že si lidé myslí, že neporazitelný je; bezpečnost takového člověka, stejně jako všechny ostatní důležité aspekty života, je tudíž věcí názoru.

Ale motivace lidí je také věcí názoru - a strach nikdy nebyl tím nejsilnějším duševním hnutím. V průběhu dějin lidé riskovali životy pro lásku, pro vlastenectví, pro zásady a pro víru v Boha daleko častěji, než kolikrát je k útěku donutil právě strach. Na této skutečnosti závisí pokrok.

Plukovník už riskoval život tolika způsoby, že si je všechny sotva pamatoval. A dělal to jen proto, aby si ho všimli, jen proto, aby z něj chtěli mít malou součást většího soustrojí, a on aby pak v tom soustrojí postupoval výš. Trvalo hodně dlouho, než se ke Knírkovi dostal takhle blízko. Vlastně osm let. Celá ta léta mučil a zabíjel muže, ženy i děti, a pohled jeho očí přitom zůstával prázdný a nelítostný. Znásilňoval dcery před zraky jejich otců, matky před zraky jejich synů. Páchal zločiny a uvrhl do záhuby duše stovek lidí, protože jinak to nešlo. Zpíjel se, aby zapůsobil na nevěřící, a hanobil tak zákon svého náboženství. Vše to dělal ve jménu Boha, modlil se za odpuštění, a zoufale se ujišťoval, že stojí psáno, že takový má jeho život být. Ne, vůbec

to nedělal pro potěšení - životy, které zmařil, mu byly obětí, nutnou pro vyšší záměr; ti lidé by přece zemřeli tak jako tak. A smrt z jeho rukou alespoň může posloužit Svaté věci. Musel tomu všemu věřit, aby se nezbláznil - už k tomu mnoho nechybělo - , až jeho pevně stanovený záměr daleko překročil význam slova "posedlost", a on se stal tím, k čemu všemi možnými způsoby směřoval, stále s jediným cílem - proniknout dost blízko a získat si tolik důvěry, aby mohl vykonat práci jediné vteřiny, za níž okamžitě přijde jeho vlastní smrt.

Věděl, že se stal jedním z lidí, jakých se on i všichni kolem něj báli víc než čehokoli jiného. A proti takovým lidem je také vycvičili. Všechny lekce i pijácká posezení s jemu podobnými se vždycky stočily k témuž. Hovořili o svém poslání a jeho nebezpečích. A hovor vždycky skončil u jediného předmětu. Nebezpečí představuje osamocený, své věci oddaný atentátník, člověk ochotný odhodit svůj život jako hrací známku, trpělivý člověk, jenž čeká na svou šanci - to je nepřítel, kterého se každý důstojník ochranky na světě bojí, ať je opilý nebo střízlivý, ve službě nebo mimo službu, a dokonce i ve svých snech. A to byl důvod, proč musel projít všemi těmi zkouškami, vyžadovanými od těch, kdo měli Knírka chránit. Aby se člověk dostal až sem, musel být proklet před Bohem i před lidmi, protože když se sem dostal, viděl věci takové, jaké skutečně jsou.

Knírek - tak říkal svému cíli; nikoli člověk, ale odpadlík od Alláha, kdosi, kdo bez jediné výčitky znesvětil islám, zločinec tak velký, že si zaslouží kobku v pekle zatracení, určenou výlučně pro něj. Z dálky vypadal Knírek silný a neporazitelný, zblízka už ne. Jeho tělesná stráž to věděla, protože ta věděla všechno. Viděla pochybnosti a strach, drobné krutosti páchané na těch nejubožejších. Plukovník viděl Knírka vraždit pro zábavu, zabíjet snad jen proto, aby se přesvědčil, že jeho browning toho dne funguje. Viděl ho, jak vyhlédl oknem některého ze svých bílých mercedesů, zpozoroval mladou ženu, vydal rozkaz a pak si nešťastnici na jednu noc vzal. Ty, které měly štěstí, se vrátily domů s penězi a s hanbou. Ty, které štěstí neměly, plavaly v Eufratu s prořízntým hrdlem, nemálo z nich vlastní Knírkovou rukou - to když kladly jen trochu úspěšný odpor a bránily svou čest. Ale ať je Knírek jakkoliv mocný, jakkoliv prohnaný, jakkoliv krutý a bez srdce, není neporazitelný. A nyní nastal čas, aby se odebral k Alláhovi.

Knírek vyšel z budovy na prostorný vyvýšený ochoz před vchodem, za sebou svou tělesnou stráž, pravici nataženou v pozdravu shromážděnému množství lidí. Lidé, nakvap svolaní na náměstí, vyřvávali svou zbožňující oddanost, která pro Knírka znamenala nepochybně totéž, co životodárný sluneční svit pro květinu. A pak plukovník, stojící tři metry od něj, vytáhl z koženého pouzdra pistoli, zvedl ji v jedné ruce a vpálil jedinou kulku zezadu přímo do hlavy svého cíle. Ti z davu, kdo stáli v přední řadě, viděli, jak kulka vyrazila ven z diktátorova levého oka. A pak následoval jeden z oněch historických okamžiků, kdy se zdá, že se země přestala otáčet. Srdce všech se zastavila a ti, kdo ještě před chvílí vykřikovali svou loajalitu již mrtvému člověku, si budou do smrti pamatovat to ticho.

Plukovník již podruhé nevystřelil. Byl to zkušený střelec, který se svými druhy cvičil téměř každý den, a jeho rozevřené, prázdné oči viděly, jak kulka udeřila. Neotočil se a neztrácel čas neplodnými pokusy bránit se. Nemělo význam zabíjet své druhy, se kterými pil a znásilňoval děti. O to se brzy postarají jiní. Dokonce se ani neusmál, ačkoliv bylo skutečně legrační, že Knírek v jednom okamžiku hleděl na náměstí plné lidí, jimiž na oplátku za zbožňování své osoby opovrhoval - načež pohlédl do tváře Alláhovi a divil se, co se stalo. Ta myšlenka měla snad dvě vteřiny na to, aby se mohla zrodit. Pak plukovník ucítil, jak sebou jeho tělo škublo pod nárazem první kulky. Vůbec to nebolelo. Příliš silně se soustředil na svůj cíl, nyní ležící na plochých dlažebních kamenech před vchodem; z diktátorovy prostřelené hlavy se řinula krev a vytvářela kaluž. Atentátníka zasáhly další kulky. Na okamžik mu

připadlo zvláštní, že cítí je, ale ne bolest při tom, jak jím pronikají, a ve svých posledních vteřinách se modlil k Alláhovi. Modlil se za odpuštění a pochopení - vždyť všechny své zločiny spáchal v Jeho jménu a ve jménu Jeho spravedlnosti. A úplně poslední, co sluchem zachytil, nebyl zvuk výstřelů, ale nyní už slábnoucí výkřiky davu, který ještě nepochopil, že vůdce je mrtev.

"Kdo volá?" Ryan pohlédl na hodinky. Zatraceně, těch čtyřicet minut spánku navíc mohlo být fajn.

"Pane prezidente, tady major Canon, námořní pěchota," oznámil mu hlas, který neznal.

"No, to mám radost, majore; a co jste zač?" Jack mžikal očima a zapomněl na zdvořilost, ale důstojník měl pravděpodobně pochopení.

"Pane, jsem směnař ze spojařské centrály. Máme vysoce důvěrnou zprávu, že před deseti minutami byl zavražděn irácký prezident."

"A zdroj?" zeptal se okamžitě Jack.

"Kuvajt i Saudská Arábie, pane. Bylo to v irácké televizi, živě, nějaké shromáždění. Máme tam lidi, kteří monitorují jejich televizi. Už sem jde páska. Podle prvních zpráv se to stalo pistolí rovnou do hlavy, zblízka." Tón důstojníkova hlasu nebyl právě lítostivý. No, tak konečně toho hajzla odpráskli! Ale zrovna tohle se samozřejmě prezidentovi neříká.

A bude třeba zjistit, kdo to jsou "oni".

"Tak dobrá, majore, co se v takovém případě dělá?" Odpověď přišla rychle. Ryan zavěsil.

"Co to bylo?" zeptala se Cathy.

Jack přehodil nohy přes okraj lůžka, než odpověděl.

"Právě zabili iráckého prezidenta."

Jeho žena málem řekla prima, ale zarazila se. Smrt takového člověka tedy přestává být vzdálenou představou, jakou bývala kdysi. Je však přece jen divné o někom takhle uvažovat, i když ten člověk světu nejlépe posloužil tím, že z něj odešel.

"Je to významné?"

"To mi řeknou za takových dvacet minut." Jack si odkašlal a pokračoval: "No co, sakra, v těchhle věcech jsem se kdysi docela dobře vyznal. Jo, potenciálně je to hodně významné." Pak udělal to, co v Americe dělá ráno každý muž. Zamířil na toaletu dřív než jeho žena. Cathy zase vzala dálkové ovládání a vyřídila další, obvykle mužskou, záležitost - zapnula televizor v ložnici. Byla překvapená, že CNN nemá nic jiného než zprávy o tom, na kterých letištích se zpožďují lety. Jack jí ale už několikrát říkal, jak je spojařská centrála Bílého domu dobrá.

"Mají něco?" zeptal se její manžel, vycházeje z toalety.

‚Ještě ne." Pak se dostalo na ni.

Jack se musel rozpomínat, kde má šaty, a uvažoval, co si asi má prezident brát na sebe. Vzal si župan - přinesli ho sem z Námořní observatoře poté, co tam ho přinesli z budovy na rohu Osmé a I poté, co ho přinesli z jejich domu... sakra - a otevřel dveře ložnice. Agent na chodbě mu podal troje ranní noviny. "Díky."

Cathy to viděla a zůstala stát jako sloup, když si uvědomila, že celou noc někdo stál hned za dveřmi její ložnice. Odvrátila obličej a vyloudila úsměv, jaký se objeví, když člověk nenadále zjistí, že má v kuchyni pěkný binec.

Jacku?"

"Ano, miláčku?'

"Jestli tě jednou v noci v posteli zabiju, odvedou mě ti lidé s pistolemi hned, nebo to počká až na ráno?"

Ta opravdová práce se dělala ve Fort Meade. Videozáznam putoval od jedné monitorovací stanice na hranicích mezi Kuvajtem a Irákem, a od další v Saudské Arábii; stanice byly známy pod názvy SBĚRNÁ MÍSA a TRASA BOUŘE. Stanice v Saudské Arábii byla zřízena proto, aby zachycovala a zaznamenávala všechna vysílání z Bagdádu; stanice na hranicích sledovala jihovýchodní část země

kolem Basry. Z obou míst putovala informace pomocí optického kabelu do klamavě malé budovy pobočky Národní bezpečnostní služby ve Vojenském městě krále Chálida a odtud na spojovací družici, která ji pak předala do ústředí Národní bezpečnostní služby. Tam, v místnosti, kde pracovala směna, se kolem televizního monitoru tísnil hlouček deseti lidí, narychlo svolaných jedním z nižších důstojníků směny, a nahrával záznam na pásku; vyšší důstojníci zatím v kanceláři, oddělené prosklenými stěnami, střízlivě popíjeli kávu.

Jo!" poznamenal seržant letectva, když viděl výstřel. "Čistej zásah!" A následovala vítězoslavná gesta jako po úspěšné smeči. Starší směnař, který už zavolal do spojařské centrály Bílého domu, přikývl na poněkud rezervovanější souhlas, předal původní signál dál a dal příkaz k jeho digitálnímu zpracování; to bude trvat několik minut - opravdu důležitých bylo jen několik políček, a měli na to superpočítač Cray.

Zatímco Cathy vypravovala děti do školy a sebe připravovala k operacím lidských očí, Ryan byl zde, ve spojařské centrále, a sledoval přehrávaný záznam vraždy. Jemu přidělený důstojník Národního úřadu po zpravodajské informace byl ještě v budově CIA a dokončoval tam konzumaci svého ranního příděl informací, které pak natrávené předloží při ranním zpravodajském hlášení prezidentovi. Místo poradce pro národní bezpečnost bylo neobsazené - další věc, na kterou se dnes bude Jack muset podívat.

"Páni!" vydechl major Canon.

Prezident přikývl; pak, jakoby se ocitl zpátky ve svém dřívějším životě zpravodajského důstojníka, se zeptal: "No, tak mi povězte, co víme?"

"Pane, víme, že někoho zabili, pravděpodobně iráckého prezidenta."

"Myslíte, že třeba dvojníka?"

Canon přikývl. "Může být, ale z TRASY BOUŘE teď hlásí spoustu vysílání na VHF. Začalo najednou, přes policejní a vojenské vysílačky, činnost vychází z Bagdádu." Důstojník námořní pěchoty ukázal na počítačový monitor, na němž se přehrával záběr v reálném čase z předsunutých stanic Národní bezpečnostní služby; měla jich hodně. "Překlad bude nějakou chvíli trvat, ale analýzou provozu se živím. Tohle vypadá hodně vážně, pane. Neříkám, že to nemůže být třeba nahrané, ale nebyl bych - no tak, je to tu!"

Začal se objevovat překlad, pořizovaný ústředím armádního velení. Je mrtev, je mrtev, soustřeďte svůj pluk a buďte připraveni ihned se přesunout do města - příjemce je Republikánská garda, pluk pro speciální operace ze Salman Paku - odpověď je: Ano budu ano budu, kdo vydává rozkazy, jaké jsou moje rozkazy -

"Samý překlep," poznamenal Ryan.

"Pane, pro naše lidi to není snadné, překládat a současně to psát. Obvykle to vyčistíme, než..."

Jen klid, majore. Já sám píšu třemi prsty. Povězte mi, co si o tom myslíte."

"Pane, jsem tu jen nižší důstojník, a proto sloužím v prostřední směně a..."

"Kdybyste byl pitomec, tak byste tu nebyl."

Canon přikývl. "Je po něm, jako že je bůh nade mnou, pane. Irák potřebuje nového diktátora. Máme obrazový materiál, zaznamenali jsme neobvyklý rádiový provoz, který odpovídá takovéhle neobvyklé události. To je můj odhad." Odmlčel se, načež, jako dobrý špion, pokračoval obezřetně dál. "Pokud to ovšem neudělali schválně, aby z vlády vykouřili nespolehlivé lidi. Je to možné, ale nepravděpodobné. Určitě by se to pak nestalo takhle na veřejnosti."

"Takže to má být něco jako kamikadze?"

"Ano, pane prezidente. Něco, co se dá udělat jen jednou. A co je nebezpečné jenom poprvé."

"Souhlasím." Ryan šel ke konvici s kávou - spojařská centrála Bílého domu pracovala hlavně jako vojenský operační útvar a kávu si vařili svou vlastní. Vzal dva šálky a vrátil se; jeden podal majoru Canonovi, k hrůze všech, kteří se v místnosti nacházeli. "Rychlá práce. Těm hochům, co na tom pracují,

vzkažte ‚díky', ano?"
"Rozkaz, pane."
"Teď bych si potřeboval někam zatelefonovat."
"Telefony máme přímo tady, pane prezidente."
"Chci tu Adlera, rychle, a ředitele CIA... koho ještě? Zahraničí a odbory CIA pro Irák. Odhad Obranné zpravodajské služby o stavu iráckých ozbrojených sil. Zjistěte, jestli je princ Alí ještě tady ve městě. Jestli ano, poproste ho, aby byl poblíž. Chci s ním dnes dopoledne mluvit, když to půjde. A co bychom tak ještě dalšího...?' Ryanův hlas ztichl v úvahách.
"Velitele centrály, pane. V Tampě má nejlepší lidi od vojenské rozvědky, tedy - ty, co tu oblast nejlíp znají."
"Zavolejte ho sem - stačí normální telefon. A dáme mu čas, aby si k tomu získal nějaké informace."
"Zařídíme to, pane." Ryan poklepal důstojníkovi na rameno a zamířil ven. Těžké dveře se za ním zavřely. Potom major Charles Canon znovu promluvil. "Páni, Národní úřad pro velení se teda vyzná, kurva."
"Slyšela jsem dobře?" zeptala se Jacka Priceová, přicházející chodbou.
"Spíte vy vůbec někdy?" Pak se zamyslel. "Vás tady chci taky."
"Proč mě, pane, já nejsem..."
"Atentáty jsou přece taky něco pro vás, ne?'
"Ano, pane prezidente."
"No, tak zrovna teď pro mě máte větší cenu než nějaký špion."
Načasování mohlo být lepší. Informace, kterou Darjájí právě dostal, ho poněkud zaskočila. Rozladěn - to nebyl ani v nejmenším, snad až na to načasování. Chvíli postál a šeptem se modlil, nejprve proto, aby poděkoval Alláhovi, potom za duši neznámého vraha - vraha? tázal se sám sebe. Možná, že "soudce" by pro toho člověka bylo vhodnější označení, pro jednoho z mnohých, kteří byli již dávno nasazeni do Iráku, ještě když probíhala válka. Většina z nich se prostě ztratila, pravděpodobně byli porůznu postříleni. Akce jako celek byla ájatolláhovým dílem, avšak pro "profesionály", pracující v jeho zpravodajské službě, nebyla nijak zvlášť dramatická. Ti lidé, většinou pozůstatky šáhovy organizace Savak - vycvičili je Izraelci v letech 1960 a 1970 - , byli schopní, ale v srdcích zůstali žoldnéři, jakkoliv zaníceně vyhlašovali své náboženské přesvědčení a svou loajalitu vůči novému režimu. Postupovali "konvenčními" způsoby při nekonvenčním úkolu; zkoušeli různé způsoby podplácení a připravovali půdu pro disidenty, ale na každém kroku se setkávali s neúspěchem. Darjájí si celé roky říkal, zda Alláh nějakým zvráceným způsobem terči všech těch úkladů nežehná - to v něm však hovořilo zoufalství, ne rozum a víra. I Darjájí měl lidské slabosti. Američané měli na toho člověka určitě také spadeno a pravděpodobně na to šli stejným, osvědčeným způsobem jako on - snažili se nalézt armádní velitele, kteří by mohli mít chuť usednout na trůn, určitě se pokoušeli vyvolat státní převrat, takový, jaký už často vyvolali v jiných částech světa. Ale - ne, tenhle terč byl příliš chytrý a zkušený, a každým krokem se stával ještě chytřejším a zkušenějším. A proto nikdo neuspěl, Američané, Izraelci, ani nikdo jiný. Nikdo - kromě mě.
Nakonec, je to tradice, už od starověku. Jeden člověk, pracující osamoceně, jeden věrný člověk, odhodlaný udělat cokoli pro to, aby svůj úkol splnil. Do Iráku bylo s tímto určitým záměrem a posláním vysláno jedenáct takových lidí; měli příkaz držet se v hluboké ilegalitě, učili je zapomenout, čím kdy byli; žili naprosto bez kontaktů a řídících důstojníků. Veškeré záznamy o jejich existenci byly zničeny, aby žádný irácký špion v jeho vlastních agenturách nerozkryl úkol, který neměl jméno. Za hodinu přijdou sem do kanceláře jeho souvěrci, budou chválit Boha a velebit svého vůdce za jeho moudrost. Budiž, ale ani oni nevědí o všem, co udělal, ani o všech lidech, které tam vyslal.
Digitální zpracování záznamu pohled na celou událost příliš nezměnilo, ale nyní měl Jack k dispozici profesionálnější názor na možné varianty.
"Pane prezidente, tohle by mohl klidně zfalšovat každý, kdo má počítač se

Silicon Graphics," sdělil Jackovi člověk z Národního úřadu pro zpravodajské informace. "Víte, jaké triky se dají dokázat s filmem, a na filmuje každá úprava vidět mnohem líp než na záznamu na obrazovce. Teď se dá počítačem zfalšovat skoro všechno."

"Dobrá, ale vaším úkolem bylo povědět mi, co se stalo," řekl Ryan důrazně. Těch stejných několik vteřin pásky viděl už osmkrát. Pomalu začínal mít toho neustálého přehrávání dost.

"Tady se nedá s absolutní jistotou říct nic."

Snad to způsobil nedostatek spánku za celý týden. Možná stres z nové práce. Možná také stres z toho, že musí čelit další krizi. Možná také to, že se Jack stále ještě cítil jako zpravodajský důstojník. "Koukněte, řeknu vám to jednou provždy. Nejste tu od toho, abyste si chránil svoji kůži. Jste tu od toho, abyste chránil mou!"

"To vím, pane prezidente. Proto vám předkládám všechny informace, které mám..." Zbytek jeho řeči Ryan ani nemusel poslouchat. To všechno už slyšel stokrát a stokrát. Dokonce si pamatoval i případy, kdy podobné věci říkal sám. Ale nakonec vždycky předložil nějaký definitivní závěr.

"Scotte?" obrátil se na úřadujícího ministra zahraničí.

"Ten parchant je studený jak včerejší večeře," odpověděl Adler.

"Nějaký jiný názor?" otázal se prezident Ryan ostatních v místnosti. Nikdo proti tomuhle hodnocení nic nenamítal - a tím mu dávali jakési požehnání. Dokonce ani člověk z Národního úřadu pro zpravodajské informace nebude nesouhlasit s kolektivním názorem. Nakonec co, on své hodnocení přednesl. Veškeré chyby teď budou problémem ministerstva zahraničí. Perfekt-

"Co ten střelec?" zeptala se Andrea Priceová. Odpověď přišla od důstojníka z odboru pro Irák.

"Někdo neznámý. Moji lidé prohlížejí pásky z předchozích vystoupení na veřejnosti, jestli se tam někdy neobjevil. Podívejte, podle všeho to byl někdo z výše postavených členů jeho ochranky, měl hodnost armádního plukovníka, a..."

"...Jo, ‚a všechny lidi ve své ochrance znám zatraceně dobře,' to si myslí všichni, co nějaké ochrance velí," dokončila větu Priceová. "Takže ať střílel kdokoli, patřil tam. A to znamená, že ať tohle skoulel kdo chtěl, podařilo se mu dostat toho člověka mezi ně, dost blízko, aby mohl udeřit. Ten střelec musel být také odhodlaný za to zaplatit. Muselo to trvat roky." Následující kus pásky - na rozdíl od prezidenta se na ni dívali jen pětkrát - ukazoval, jak se muž sesul po smršti střel z pistolí, vypálených z bezprostřední blízkosti. To agentce Priceové připadlo divné. Takovéhle lidi chce přece každý lapit živé, sakra. Mrtví nemohou vypovídat - a poprava se dá zařídit vždycky. Pokud ho ovšem nezabili ostatní účastníci spiknutí. Ale je vůbec pravděpodobné, že by takhle daleko proniklo víc atentátníků než jen jeden? Priceová uvažovala o tom, že o tom by nejspíš mohla vědět své Indíra Gándhíová. Proti ní se jednoho odpoledne v zahradě postavila celá její ochranka. Pro Priceovou ta událost představovala tu nejhorší hanebnost - zabít někoho, k jehož ochraně se člověk zavázal přísahou. Ona sama se naštěstí nezavázala přísahou, že bude chránit někoho takového, jako byl tenhleten zde na záznamu. Na pásce ji zaujalo ještě něco dalšího. "Všimli jste si dobře pohybů toho střelce?"

"Co tím myslíte?" zeptal se Ryan.

"To, jak zvedl tu pistoli, jak vystřelil, jak tam jen tak stál a díval se. Jako hráč golfu - říká se tomu sledovat let míčku. Musel na tu šanci čekat hodně dlouho. A nabeton o tom taky hodně dlouho přemýšlel. Muselo se mu o tom snad i zdát. Chtěl, aby ten okamžik byl dokonalý. Chtěl ho vidět a pokochat se jím, než ho ostatní z ochranky vyřídí." Pomalu zavrtěla hlavou. "Byl to zabiják, zaměřený na věc, a své věci byl naprosto oddaný." Priceová měla radost, i když z toho, kvůli čemu se tu sešli, běhal mráz po zádech. Nejeden prezident totiž jedná s agenty tajné služby jako s kusy nábytku nebo v lepším

případě aspoň jako s nějakými hezkými domácími mazlíčky. Nestávalo se často, že by hlavouni chtěli znát názor agentů na něco jiného než na to, co je úzce spjato s jejich profesí, jako třeba to, kde by mohl v tom kterém davu být nějaký darebák.

"Pokračujte," řekl člověk z CIA.

"Musel to být někdo zvenku, člověk s dokonale čistým rejstříkem, absolutně bez spojitosti s kýmkoli, kdo v Bagdádu někdy dělal nějaký rozruch. Tohle přece nebyl chlap, který si to vyřizoval s někým, kdo mu zabil mámu, ne? Byl to někdo, kdo se v tom systému pomalu a opatrně vypracovával, až do konce."

"Za tím je Irán," řekl člověk z CIA. "Alespoň tomu všechno nasvědčuje. Náboženský motiv. Ani nápad, že by snad ten střelec po činu odkráčel. Musel to proto udělat někdo, komu na ničem nezáleželo. Mohla to také být docela obyčejná pomsta, ale slečna Priceová má pravdu: ostatní lidi z diktátorovy ochranky do toho zapojení nebyli. Ale dílo Izraelců to není, ani Francouzů. Britové už tohle nedělají. Někoho domácího můžeme asi vyloučit, soudě podle toho, jak v Iráku lidi prověřují. Takže - pro peníze to nebylo. Motivem nebylo nic osobního ani rodinného. Myslím, že můžeme také vyloučit politický motiv. Zbývá tedy náboženství, a to znamená Írán."

"Nemohu tvrdit, že se vyznám ve všech zpravodajských aspektech, ale když se tak dívám na tu pásku, musím souhlasit," přikývla Andrea Priceová. Jako kdyby odříkával modlitbu, když toho chlapa zabil. Prostě chtěl, aby ten okamžik byl dokonalý. Na ničem jiném mu nezáleželo."

"Podívá se na to ještě někdo?" otázal se Ryan.

"FBI, někdo, kdo se zabývá výzkumem chování. Tihle hoši jsou moc dobří na analýzu lidského myšlení. Pracujeme s nimi pořád," odpověděla Priceová.

"Dobrý nápad," souhlasil člověk z CIA. "Trochu to ještě proklepneme, jestli třeba nezískáme totožnost toho střelce. Ale i když si dokážeme dát dohromady nějaký slušný závěr, nemuselo by to ještě nic znamenat."

Jak celá ta příprava asi probíhala?'

"Když budeme moci dokázat, že se ten střelec nějakou dobu pohyboval v blízkosti iráckého diktátora - máme dost pásek z veřejných vstoupení, abychom to zjistili - , pak je časový průběh přípravy toho atentátu významný," mínil člověk z CIA.

"No, to je prima," uvažoval prezident. "Scotte, co dál?'

"No, Berte?' obrátil se ministr zahraničí na svého specialistu. Bert Vasco byl na ministerstvu zahraničí hlavním odborníkem na Irák. Stejně jako třeba specialista na burze, i on veškeré své úsilí soustředil na to, aby o určité věci věděl vše, co se jen vědět dá.

"Pane prezidente, jak všichni víme, Irák je z větší části muslimská šíitská země, ve které vládne sunnitská menšina prostřednictvím strany Baas. Vždycky panovaly obavy, že odstranění prezidenta tam u nich by mohlo vést ke svržení..."

"Povězte mi, co nevím," přerušil ho Ryan.

"Pane prezidente, nevíme vůbec nic například o tom, jestli tam je nějaká opoziční skupina, - také tam ovšem žádná existovat nemusí. Nynější režim velmi účinně a brzy všechno bylí vytrhal. Zbylá hrstka opozičních iráckých politických osobností uprchla do Iránu. Žádný z nich ale není člověk těch nejvyšších kvalit, a žádný až dosud neměl možnost vybudovat si nějakou pevnou politickou základnu. V Iránu jsou dvě rozhlasové stanice, které vysílají pro Irák. Známe jména uprchlíků, kteří ty vysílačky provozují a promlouvají ke svým krajanům. Ale vůbec se nedá říct, kolik lidí je poslouchá a věnuje jim pozornost. Režim v Iráku není nijak oblíbený, to víme. Neznáme ani sílu opozice, ani to, jaké organizace by mohly příležitosti, jako byla tahle, využít."

Člověk z CIA přikývl. "Bert má pravdu. Náš zesnulý přítel si až moc zdárně vytipoval potenciální odpůrce a vyřadil je ze hry. Během války v Zálivu i po ní jsme se pokoušeli opozici pomáhat, ale podařilo se nám akorát to, že pár

lidí přišlo o život. Jisté ovšem je, že nám tam nikdo nedůvěřuje."

Ryan upil kávy a přikývl. V roce 1991 předložil svá nejlepší doporučení. Ale nedošlo na ně. No co, tenkrát pořád ještě byl jen nižší vládní úředník.

"Máme nějaké karty, se kterými se dá hrát?" zeptal se prezident potom.

"Poctivě řečeno ne," odpověděl Vasco.

Člověk z CIA souhlasně přikývl. "Nikoho tam nemáme. Těch pár lidí, kteří v té zemi pracují, má za úkol sledovat vývoj zbraní - jaderných, chemických a tak dál. Na politiku tam není nikdo. Těch, co sledují politiku, vlastně máme víc v Iránu. Tam to trochu rozvířit můžeme, ale v Iráku ne."

Báječné, říkal si Ryan; v jedné z nejcitlivějších oblastí světa může nebo taky nemusí padnout vláda - a nejmocnější národ světa nemůže dělat nic víc, než se na celou událost dívat v televizi. A to má být celá síla amerického prezidentského úřadu!

"Arnie?'

"Ano, pane?" odpověděl vedoucí prezidentské kanceláře.

"Už je to pár dní, co jsme Mary Pat naposled nabourali její časový rozvrh. Potřebuju ji tady, jestli se to dá nějak zařídit."

"Uvidím, co s tím budu moci udělat, ale... "

Jaképak ,ale'; když se děje něco takového, nemůže prezident Spojených států jen tak stát a koukat jak tele." Ryan se odmlčel. "No tak - pustí se Irán do něčeho?"

[10] POLITIKA

Princ Alí bin Šajch se právě nachystal k odletu domů svým osobním letadlem, stárnoucím, ale pěkně vybaveným Lockheedem L-1011, když mu zavolali z Bílého domu. Velvyslanectví Saudské Arábie se nacházelo nedaleko Kennedyho střediska a jízda úřední limuzínou, doprovázenou ochrankou skoro tak velkou jako měl Ryan, sestávající z personálu Americké ochranné diplomatické služby a z princovy vlastní ochranky, složené z bývalých příslušníků britské speciální letecké služby, byla tedy velice krátká. Saudští Arabové, jako vždycky, vydávali spousty peněz, a za ně kupovali kvalitu. Pro Bílý dům ani pro Scotta Adlera nebyl Alí cizinec; Scott ho uvítal u vchodu a vedl ho nahoru po schodech a do Oválné pracovny.

"Dobrý den, pane prezidente," pozdravila Jeho královská Výsost při vstupu z předpokoje sekretářek.

"Díky, že jste přišel, i když jsem vás pozval tak narychlo." Jack potřásl princi rukou a pokynul mu k jedné ze dvou pohovek. Kdosi přičinlivý zapálil v krbu oheň. Fotograf Bílého domu udělal pár momentek a odešel. "Předpokládám, že jste viděl dnešní ranní zprávy," pokračoval prezident.

Alímu se podařil starostlivý a znepokojený úsměv. "Co na to říct? Jeho odchodu nebudeme želet, ale má země je vážně znepokojena."

"Víte snad něco, co nevíme my?" otázal se Ryan.

Princ zavrtěl hlavou. "Překvapilo mě to stejně jako každého jiného."

Prezident zkřivil obličej. "Podívejte, když uvážíme všechny ty peníze, co vydáváme na..." Návštěvník zvedl unaveně ruku.

"Ano, vím. Budu mít stejný rozhovor se svými ministry doma, hned jak moje letadlo přistane."

"Je za tím Írán."

"Nepochybně."

"Pustí se do něčeho?"

Pak Oválná pracovna ztichla; bylo slyšet jen popraskávání vyzrálého dubového dřeva v krbu. Ryan, Alí a Adler si vyměnili pohledy nad kávovým stolkem, na němž podnos i šálky zůstávaly netknuty. Jde tu samozřejmě o naftu. Perský - někdy také nazývaný Arabský - záliv je kapka vody obklopená ze všech stran mořem nafty. Nachází se tam většina známých světových zásob nafty, rozdělených mezi Saudskou Arábii, Kuvajt, Irák a Írán, když nepočítáme menší Spojené arabské emiráty, Bahrajn a Katar. Z těchto zemí je počtem obyvatelstva daleko největší Írán. Po něm přichází Irák. Národy Arabského poloostrova jsou

bohaté, ale země nad jejich tekutým bohatstvím nikdy nenesla početné obyvatelstvo. A v tom je problém, jak se poprvé ukázalo v roce 1991, když Irák vpadl do Kuvajtu; zaútočil jako když postrach školního dvora napadne nějaké menší dítě. Ryan nejednou prohlašoval, že útočná válka je pouze ozbrojená loupež ve velkém, a válka v Perském zálivu byla právě taková. Saddám Husajn se chopil nijak významného územního sporu a jakýchsi triviálních hospodářských záležitostí jako záminky k tomu, aby se pokusil jedním rázem zdvojnásobit bohatství své země. A potom vyhrožoval, že na tom nepřestane, že napadne Saudskou Arábii; důvod, proč se zastavil na kuvajtsko-saúdských hranicích, zůstane navždy neobjasněný. Nejsnáze se ale vše dá pochopit tak, že šlo o naftu a o bohatství, které z ní plyne.

Jenže teď šlo o víc. Husajn sotva kdy myslel na něco jiného než jen na peníze a politickou moc, kterou peníze plodí; tak uvažuje mafiánský kmotr. Írán však hleděl mnohem dál.

Všechny země kolem Zálivu jsou islámské, většina z nich velmi přísně islámská. Existují však výjimky, Bahrajn a Irák. V Bahrajnu nafta v podstatě došla, a země - vlastně městský stát, oddělený od Saudské Arábie systémem viaduktů - se vyvinula v cosi podobného tomu, čím bývala Nebraska pro západ Spojených států - v místo, kde neplatila jinde běžná pravidla, kde člověk mohl holdovat pití, hazardním hrám i ostatním potěšením, a to vše v bezpečné vzdálenosti od víc upjatého domova. Irák je sekulární stát, který se jen vlažně hlásí ke státnímu náboženství. Tím se také do značné míry vysvětluje důvod, proč prezident zemřel po dlouhém období vlády plné událostí.

Klíčem k této oblasti však je a vždycky bude náboženství. Saudská Arábie je živoucím srdcem islámu. Tam se narodil Prorok. Tam leží svatá města Mekka a Medína. A z tohoto výchozího bodu vyrostlo jedno z největších náboženských hnutí na světě. O naftu zde šlo vždy méně než o víru. Saudská Arábie patří k sunnitské větvi, Írán k větvi šíitské. Ryana kdysi poučili o odlišnostech mezi oběma větvemi, ale ty mu tehdy připadaly jako záležitost natolik okrajová, že se vůbec nesnažil zapamatovat si je. Nyní si prezident říkal, že to byla bláhovost. Odlišnosti a rozpory jsou tak velké, že z obou zemí udělaly nepřátele; jsou tak velké, jak jen nějaká odlišnost a rozpor mohou vůbec být. Nešlo tu o bohatství per se; šlo o odlišný druh moci, druh, který vyrůstá z mysli a ze srdce - a odtud pak přerůstá v cosi jiného. Nafta a peníze pak dělaly z celého toho zápasu cosi, co ostatní státy jen tím víc zajímalo.

A zajímalo je to hodně. Průmyslový svět je závislý na naftě. Všechny státy kolem Zálivu se Íránu bály pro jeho velikost, množství obyvatel i pro náboženskou horlivost jeho občanů. Věřící Sunnité se obávali hlavně tušeného odklonu od pravé islámské víry. Ostatní se báli toho, co se jim stane, když se vlády nad oblastí zmocní "kacíři", protože islám je ucelený systém idejí, v něž člověk věří, a sahá až do občanského práva a do politiky, i do všech ostatních forem lidské činnosti. Pro muslimy je Zákonem slovo boží. Pro Západ je takovým zákonem fungování jeho ekonomiky. Pro Araby - Írán není arabská země - jím je ona nejzákladnější otázka ze všech: místo člověka před Bohem.

"Ano, pane prezidente," odpověděl princ Alí bin Šajch po chvilce, "Írán se určitě do něčeho pustí."

Jeho hlas zněl obdivuhodně klidně, ačkoliv Ryan věděl, že uvnitř je princ určitě všechno, jen ne klidný. Saudská Arábie si nikdy nepřála, aby irácký prezident padl. Ačkoliv to byl nepřítel, ačkoliv byl odpadlík, ačkoliv byl agresor, pro své sousedy sehrál užitečnou taktickou roli. Irák po dlouhou dobu sloužil jako nárazník mezi státy kolem Zálivu a Íránem. Byla to záležitost, v níž náboženství zdánlivě hrálo až druhé housle za politikou, která však sloužila potřebám náboženství. Tím, že se šíitská většina obyvatelstva Iráku zřekla Alláha a jeho božího slova, vypadla ze hry, a hranice Iráku s Kuvajtem a Saudskou Arábií se stala hranicí pouhé politiky, nikoli náboženství. Ale kdyby strana Baas padla, když teď padl její vůdce, Irák by se mohl vrátit k vládě náboženské většiny. Tak by se za hranicemi Saudské Arábie octla šíitská

země - a vůdcem šíitské větve islámu je Írán.

Írán určitě něco udělá, protože Íránem už celá léta zmítá neklid. Náboženství formulované Mohamedem se z Arabského poloostrova rozšířilo do Maroka na západě a na Filipíny na východě, a s rozvojem moderního světa se mu dostalo zastoupení v každém národě na zemi. Írán využil svého bohatství a svého početného obyvatelstva k tomu, aby se stal vůdčí islámskou zemí ve světě; dosáhl toho tím, že přivedl muslimské duchovní do svého svatého města Qomu, aby tam studovali, tím, že financoval politická hnutí v islámském světě, a tím, že dodával zbraně vyznavačům islámu všude tam, kde potřebovali pomoc - takový byl i případ bosenských muslimů. A nebyl zdaleka jediný.

Anšlus, uvažoval Scott Adler nahlas. Princ Alí na něj pohlédl a přikývl.

"Máme nějaký plán, jak tomu zabránit?" zeptal se Jack. Odpověď znal. Ne, nemá ho nikdo. To bylo také důvodem, proč se válka v Perském zálivu vedla o omezené vojenské cíle, a ne tak, aby byl agresor svržen. Saudští Arabové, kteří hned při vypuknutí války zakreslili do map strategické objekty, nedovolili Americe ani jejím spojencům třeba jen pomyslet na to, že by udeřili na Bagdád. A to i navzdory tomu, že když byla irácká armáda rozmístěna v Kuvajtu a kolem něj, hlavní město Iráku bylo odkryté jako nudista na pláži. Když tehdy Ryan studoval mluvčí v různých televizních besedách, všiml si, že se ani jeden z komentátorů nezmínil o tom, že by úplně stačila prostá učebnicová akce - spojenci by ignorovali Kuvajt, zmocnili by se Bagdádu a pak vyčkali, až irácká armáda složí zbraně na hromadu a vzdá se.

"Vaše Výsosti, jaký vliv tam můžete uplatnit?" tázal se Ryan dál.

"Prakticky? Velmi malý. Nabídneme přátelskou ruku, nabídneme půjčky - do konce týdne požádáme Ameriku a OSN o zrušení sankcí proti Iráku, aby se zlepšily jeho ekonomické podmínky, ale..."

"Ano, ale," souhlasil Ryan. "Vaše Výsosti, seznamte nás, prosím, se všemi informacemi, které dokážete shromáždit. Americké závazky vůči vašemu království, zejména ohledně jeho bezpečnosti, zůstávají nezměněny."

Alí přikývl. "Přednesu to své vládě."

"Prima profesionální práce," poznamenal Ding, když shlédl videozáznam. "Až na jednu maličkost."

‚Jo, není špatné vybrat si šek, ještě než ti advokát osvědčí tvou poslední vůli." Clark míval v mládí tak prudkou povahu, že dokázal uvažovat stejným způsobem jako střelec, jehož smrt právě opakovaně viděl. Ale s věkem se u něj dostavila i obezřetnost. Teď se dovídá, že Mary Pat chce, aby se zase ukázal v Bílém domě; pročítal proto jakési dokumenty. Tedy - alespoň se o to pokoušel.

Johne, čeť jste někdy ‚Asasíny', to o té muslimské sektě?' zeptal se Chavez a dálkovým ovládáním televizi vypnul.

"Viděl jsem film," odpověděl Clark aniž vzhlédl.

"Byli to hoši, co to brali pěkně vážně. Museli. Když člověk používá meč nebo nůž, musí bejt pěkně blízko, aby něco dokázal. V úzkým kontaktu, jak jsme říkali u Sedmý lehký." Chavez sice stále ještě neměl titul magistra v oboru mezinárodních vztahů, ale žehnal všem knihám, které ho profesorka Alpherová donutila číst. Mávl rukou směrem k televizoru. "Ten chlap byl jako oni, dvounohá chytrá puma - zničíš sám sebe, ale předtím vyřadíš cíl. Asasínové byli prvním teroristickým státem. Řek' bych, že tenkrát, v jedenáctým století, nebyl svět na takovou koncepci ještě připravenej. Ale ten městskej státeček mával s celou velkou oblastí, poněvadž dokázal dostat svý lidi tak blízko, že klíďo zmákli každou fušku, proti křižákům, proti komukoliv."

"Díky za lekci z dějepisu, Dingu, ale..."

"Myslete, Johne. Když teď dokázali proniknout až k tomuhle chlapovi, dokážou se dostat ke každýmu. Diktátoři nemůžou moc počítat s důchodem, víte? Ochranka kolem něj byla vopravdu, ale vopravdu bez děr - a někdo přesto dostal svýho střelce takhle blízko a poslal toho grázla do čtvrtýho rozměru. To je vo strach, pane C."

John Clark si musel opakovaně připomínat, že Domingo Chavez není žádný blb, třebaže pořád mluví nespisovně a s cizím přízvukem - ne proto, že by to jinak neuměl, ale proto, že je to jeho přirozeností; Chavez, stejně jako Clark, měl nadání na jazyky - třebaže stále prokládal svou řeč výrazy a gramatickými tvary, které mu zůstaly ještě z dob, kdy byl seržantem. Ale, ksakru, pořád je to člověk, který se učí rychleji než kdokoli, koho John kdy poznal. Dokonce se učí ovládat i svůj temperament a vášně. Když se mu to hodí, opravil se John.

"No a co? Rozdílná kultura, rozdílná motivace, rozdílná..."

Johne, já mluvím o možnosti. O politický vůli použít svoje schopnosti, brácho. A o trpělivosti. Muselo to trvat léta. O "spících" agentech něco vím. Spícího střelce jsem viděl prvně."

"Mohl to taky být docela obyčejný chlápek, co se namíchnul a..."

"Komu se chce umřít? Nařek' bych, že to byl někdo takovej, Johne. Proč toho prevíta nevodbouchli někdy vo půlnoci, když šel na latrínu, a nepokusili se vypadnout do prérie? Kdepak, pane C. Ten mamlas s tou pistolí tam udělal něco jako prohlášení. Ale neměl ho z vlastní hlavy. A určitě se chtěl taky předvíst svýmu šéfovi."

Clark zvedl oči od svých dokumentů a zamyslel se nad tím. Jiný vládní zaměstnanec by tenhle poznatek možná nechal být jako něco, co nepatří do okruhu jeho zájmů. Ale Clark se všelijakými cestičkami prokličkoval do vládních služeb právě díky své schopnosti nevidět hranice toho, co dělal. Kromě toho si pamatoval, jak byl v Íránu a jak se ocitl uprostřed davu, vykřikujícího "Smrt Americe!" na zajatce z amerického velvyslanectví, odváděné se zavázanýma očima. A víc než to - pamatoval si, co lidé v tom davu říkali, když šla operace Modré světlo do hajzlu, a jak všechno viselo na vlásku - jak blízko se tehdy Chomejního vláda dostala k tomu, aby si na Američanech vylila zlost a aby i tak dost ošklivý spor změnila v ozbrojený konflikt. Už tehdy byly íránské otisky prstů na všemožných teroristických akcích po celém světě. A věcem nijak nepomohlo, že se Amerika nedokázala proti této skutečnosti postavit čelem.

"No, Domingo, právě proto potřebujeme mít víc lidí v terénu."

Cathy, pro Tajnou službu DOKTORKA, měla o důvod víc, aby se jí manželovo prezidentování nezamlouvalo. Nestihla ho dnes ani vyprovodit ke dveřím. Odešel ve spěchu - musí to mít spojitost s tím, co viděla v ranních zprávách. Jack dělá svou práci, utěšovala se; ona sama také musí někdy rychle a nečekaně vypadnout z domova k nějakému případu v Hopkinsově nemocnici. Ale tenhle precedent se jí nelíbil.

Dívala se na kolonu automobilů venku; jinak se tomu říkat nedalo - celkem šest mikrobusů. Tři měly za úkol dopravit Sally (teď měla kódové označení STUDENTKA) a Malého Jacka (označení CHYTAČ) do školy. Ostatní tři zavezou Katie (BÁBOVIČKA) do jeslí. Je to zčásti moje vlastní chyba, přiznávala si Cathy Ryanová. Nechtěla, aby byl život jejich dětí nějak narušen. Nechtěla dopustit, aby změnily školu a přátele jen kvůli smůle, která se na jejich životy nalepila. Ty děti přece za nic z toho nemohou. Když byla tak hloupá, že souhlasila s Jackovým novým pracovním zařazením, které trvalo pouhých pět minut, musí teď nést následky, tak už to v životě většinou chodí. Jedním z oněch následků byla i delší doba strávená cestou na vyučování a do jeslí jen proto, aby si děti udržely přátele. Ale, ksakru... lepší řešení se nenašlo.

"Dobré jitro, Katie!" To byl Don Russell; přisedl si na bobek, aby ho BÁBOVIČKA mohla obejmout a dát mu pusu. Cathy se musela usmát. Tohohle agenta jim seslalo samo nebe. Člověk s vlastními vnoučaty - a děti má opravdu rád, zvlášť malé. S Katie si padli do oka. Cathy svou nejmladší políbila na rozloučenou. Katie a tělesný strážce - je to hrůza, dítě, a potřebuje tělesného strážce! Ale Cathy nezapomněla na své vlastní zkušenosti s teroristy - a musela se smířit i s tímhle opatřením. Russell vysadil BÁBOVIČKU do jejího sedadla v autě, zapnul jí pás a první dávka tří automobilů odjela.

"Ahoj, mami." Sally právě procházela obdobím, kdy ona a máma byly jako přítelkyně a pusu si nedávaly. S tím se Cathy smířila také, ale nelíbilo se jí to. S malým Jackem to bylo stejné. "Nashle, mámo." John Patrick Ryan mladší byl natolik klukem, že si vymiňoval přední sedadlo, a tentokrát ho pro jednou dostane. Oba menší oddíly ochranky byly kvůli přechodu Ryanovy rodiny do Bílého domu posíleny; ochranku tvořilo celkem dvacet agentů, kteří zatím budou děti chránit. Tenhle počet se tak do měsíce sníží, oznámili Cathy. Děti budou jezdit obyčejnými auty místo obrněnými mikrobusy. Na DOKTORKU čekal vrtulník.

Sakra. Tak už je to tady zas. Tenkrát čekala narození malého Jacka. A pak musela přijít na to, ze teroristé jsou... proč ksakru s tímhle vůbec kdy souhlasila? A ze všeho nejprotivnější je, že je vdaná za člověka, který má podle obecného mínění být nejmocnějším mužem světa. Ale ten muž a jeho rodina musí přijímat rozkazy od druhých.

Jo, já vím, paní doktorko." To byl hlas Roye Altmana, jejího hlavního strážce a ochránce. Je to zatracený život, co?"

Cathy se otočila. "Vy umíte číst myšlenky?"

"To patří k mé práci, paní, já vím..."

"Prosím, jmenuji se Cathy. Jack a já jsme dohromady ,doktor a doktorka Ryanovi."

Altman se málem začervenal. Nejedna první dáma se tváří jako královna, když se z jejího manžela stane POTUS, jak se podle slov President Of The United States zkráceně označují prezidenti USA. A chránit děti politiků není vždycky legrace; ale Ryanova rodina, jak se členové ochranky již shodli, vůbec není taková jako lidé, které obvykle museli chránit. V některých ohledech není moc dobré oblíbit si své svěřence, ale neoblíbit si Ryanovu rodinu bylo těžké.

"Tady." Altman jí podal desky z papíru vyrobeného z manilského konopí. Byl v nich soupis jejích případů na ten den.

"Dvě operace, pak kontroly," oznámila mu. No, aspoň během letu vyřídí papírování. To se hodí, ne?

Já vím. Dojednali jsme s doktorem Katzem, že s námi bude průběžně ve styku - abychom mohli dodržet váš rozvrh," vysvětloval Altman.

"Prověřujete taky moje pacienty?' zeptala se Cathy, a myslela to jako žert.

Nebyl to žert. "Ano. Ze záznamů nemocnice máme jména, data narození a čísla pojistek. Projíždíme databáze v hlavním počítači a porovnáváme je s našimi vlastními záznamy o - ehm, o lidech, které si hlídáme."

Pohled, který tohle sdělení vyvolalo, nebyl právě přátelský, ale Altman si ho nebral osobně. Vrátili se zpátky do budovy a po několika minutách zase vyšli ven k čekajícímu vrtulníku. Kolem stáli novináři s fotoaparáty, jak Cathy viděla, aby událost zaznamenali; plukovník Hank Goodman spustil motory.

V operační centrále Tajné služby USA o několik bloků dál se změnila tabule, zobrazující stávající situaci. POTUS, na displeji zastoupený červenou diodou, byl v Bílém domě; FLOTUS - podle slov First Lady Of The United States, první dáma Spojených států - byla na cestě do práce. STUDENTKA, CHYTAČ a BÁBOVIČKA byli zobrazeni na jiné tabuli. Stejné informace dostávala šifrovaným rádiovým spojením i Andrea Priceová, sedící před Oválnou pracovnou a čtoucí noviny. V Katolické škole panny Marie, v předškolním zařízení "Obří krok" (obě zařízení se nacházela nedaleko Annapolisu) a v Johns-Hopkinsově nemocnici už čekali další agenti. Marylandská státní policie věděla, že Ryanovy děti jedou po dálnici US 50, a rozestavila podél trasy další automobily, aby tak přítomnost policie byla zřejmá. Helikoptéru s DOKTORKOU sledoval v téhle chvíli druhý vrtulník, patřící námořní pěchotě, a ještě další, s týmem agentů ozbrojených těžkými zbraněmi. Kdyby se někde opravdu nějaký atentátník vyskytl, viděl by otevřenou demonstraci síly. Agenti v jedoucím vozidle budou v obvyklém stavu pohotovosti, budou soustavně sledovat automobily a zaznamenávat si je pro případ, že by se některý z nich nějak moc často ukazoval. Neoznačení agenti Tajné služby budou nezávisle operovat poblíž a budou dělat zhruba totéž, v přestrojení za obyčejné lidi jedoucí do práce. Ryanovi se nikdy pořádně

nedozvědí, kolik bezpečnostních agentů kolem nich vlastně je, ledaže by se zeptali. A z ostatních lidí se o to zajímal jen málokdo.

Ubíhal normální den.

Teď už si nemohla nic namlouvat. Doktor Múdí jí ani nemusel nic vysvětlovat. Bolesti hlavy se zhoršily, zhoršila se i únava. Jako u malého Benedicta Mkusy, říkala si; zkoušela utěšovat se nadějí, že to třeba bude pouze nový záchvat malárie, kterou kdysi onemocněla, ale naděje trvala jen chvíli, než si znovu připomněla toho chlapce. Potom přišla bolest. Ne v kloubech, nýbrž nejdřív v žaludku. Bylo to jako pozorovat valící se bouřkovou frontu, do výše se tyčící bílé mraky, které v sobě nesou nesmírnou, divokou bouři. A ona nemohla dělat nic, jen čekat a hrozit se toho, co se blíží, protože věděla, co všechno má přijít. Jedna část její mysli se ještě vzpírala uvěřit, druhá se uchylovala k modlitbám a k víře. Ale bylo to jako v kině při filmovém hororu - dlaně před obličejem sice brání pohledu na plátno, oči však pokradmu pokukují, aby viděly, co bude dál. A hrůza se tím jen stupňuje, protože není kam před ní ustoupit.

Pocit nevolnosti se stále zhoršoval. Brzy už ji nedokáže silou vůle ovládnout, jakkoliv byla její vůle silná.

Ležela v jednom z mála soukromých nemocničních pokojů. Venku ještě zářivě svítilo slunce, obloha byla jasná - krásný den nekončícího, létu podobného afrického jara. Vedle lůžka stál stojan s infuzí a do paže jí vtékal sterilní fyziologický roztok, spolu se slabými analgetiky a s živinami, které měly její tělo posílit. Ve skutečnosti to však byla pouze jakási vyčkávací hra. Sestra Jean Baptiste mohla sotva dělat něco jiného než čekat. Tělo měla ochablé únavou a tak rozbolavělé, že otočit hlavu ke květinám za oknem si vyžádalo minutové úsilí. První prudký nával nevolnosti přišel překvapivě, a jí se jen taktak podařilo popadnout emetní misku. Dosud byla natolik ošetřovatelkou a měla takový přehled o situaci, že zahlédla krev ještě než jí Maria Magdalena misku vzala a vyprázdnila ji do zvláštní nádoby. Kolegyně ošetřovatelka a kolegyně jeptiška v jedné osobě měla na sobě sterilní plášť, na rukou gumové rukavice a obličej jí zakrývala rouška; oči však nedokázaly zakrýt lítost.

"Dobrý den, sestro." To byl doktor Múdí, oblečený skoro stejně, tmavé oči nad zelenou rouškou pozorné. Prohlédl si dekurz, zavěšený v nohách lůžka. Odečet teploty byl starý teprve deset minut. Teplota stále stoupala. Dálnopis z Alabamy s rozborem krve přišel před chvílí a vyburcoval ho k tomu, že se okamžitě vypravil do infekčního pavilonu. Sestřina bílá pleť byla ještě před několika hodinami bledá; teď vypadala lehce zarudlá a suchá. Múdí si říkal, že by ji mohli ochladit pomocí alkoholového zábalu, a později snad ledovými zábaly, aby se horečka srazila. To by ale zraňovalo jeptiščinu důstojnost. Oblékala se vždy cudně, jak se podle doktorovy víry na jeptišky a vůbec na ženy sluší; nemocniční košile, kterou nyní má na sobě, ji určitě ponižuje až dost. Nejhorší však byl pohled jejích očí. Ale přesto jí to musí říci.

"Sestro," pravil lékař, "nález ve vaší krvi je pozitivní na protilátky Eboly."

Přikývla. "Chápu."

"Pak také víte," řekl jemně, "že dvacet procent pacientů tuto chorobu přežije. Nejste zcela bez naděje. Jsem dobrý lékař. Tady sestra Magdalena je vynikající ošetřovatelka. Poskytneme vám veškerou péči. Jsem také ve styku s některými svými kolegy. Nevzdáme se. A vás žádám, abyste se nevzdávala ani vy. Hovořte se svým Bohem, někoho, kdo je tak ctnostný jako vy, jistě vyslyší." Slova přicházela lehce, protože Múdí byl koneckonců skutečně dobrý lékař. Sám sebe překvapil tím, že si napůl přál, aby se uzdravila.

"Děkuji vám, doktore."

Lékař se před odchodem obrátil ke druhé jeptišce. "Dávejte mi, prosím, o všem vědět."

"Samozřejmě, pane doktore."

Múdí vyšel z pokoje a zabočil doleva ke dveřím. V chůzi si svlékl ochranný plášť a roušku a odložil je do příslušné nádoby. Musí promluvit se správcem a připomenout mu, že je nutné přísně dodržovat všechna potřebná ochranná opatření. Chtěl, aby tahle jeptiška byla posledním případem výskytu Eboly v nemocnici. Zatím už byla část týmu Světové zdravotnické organizace na cestě k rodičům Benedicta Mkusy; jeho členové si promluví se zarmoucenými rodiči i se sousedy a příbuznými, aby zjistili, kde a jak mohl Benedict přijít s infekcí do styku. Nejpravděpodobnější bylo opičí kousnutí.

Ale to jen hádali. O Ebole Zair se toho vědělo málo. A to nejdůležitější se nevědělo. Nepochybně se tu vyskytovala již po staletí, snad ještě déle - jen jedna z mnoha dalších smrtelných chorob v oblasti, která jimi oplývala. Choroba, kterou lékaři ještě před třiceti lety nazývali "horečka džungle." Ohnisko výskytu viru bylo dosud otázkou spekulace. Mnozí se domnívali, že virus přenášejí opice. Které, to nikdo nevěděl - ve snaze přijít na to jich byly pochytány či postříleny doslova tisíce, jenže se nezjistilo nic. Nedalo se dokonce ani s určitostí říci, zda se jedná o tropickou nemoc - k prvnímu náležitě zdokumentovanému případu vypuknutí horečky tohoto druhu došlo v Německu. A velmi podobná choroba se vyskytovala na Filipínách.

Ebola se objevovala a mizela jako zlý duch. Periodicita výskytu byla zjevná. Ke zjištěným případům výskytu docházelo v intervalech osmi až deseti let - jenže i tyto případy většinou zůstaly nevysvětlené a poněkud podezřelé, protože Afrika byla stále ještě primitivní kontinent a existovala spousta důvodů pro domněnku, že mnohé z obětí mohly chorobu získat a v několika dnech zemřít, aniž byl čas vyhledat lékařskou pomoc. Něco se sice vědělo o struktuře viru, lékaři dokázali rozpoznat příznaky, ale mechanismus jeho působení byl stále obestřen tajemstvím. To lékařskou veřejnost znepokojovalo, protože Ebola Zair měla úmrtnost zhruba osmdesát procent. Přežila jen jedna z pěti obětí. Proč se tak stalo, byla jen další položka do kolonky "není známo". Svým způsobem byla Ebola dokonalá.

Tak dokonalá, že byla jedním z nejobávanějších organismů, které člověk znal. Menší množství viru měli vědci v Atlantě, v Pasteurově ústavu v Paříži a v hrstce dalších institucí, kde ho studovali za podmínek podobných podmínkám, popisovaným ve vědeckofantastických románech; lékaři i technici pracovali v opravdových skafandrech, jaké nosí kosmonauté. O Ebole se toho nevědělo ani tolik, aby se dalo pracovat na vakcíně. Její čtyři známé druhy - čtvrtý byl objeven bizarní náhodou v Americe, ale tenhle kmen, bez výjimky smrtelný pro opice, zcela nepochopitelně neměl žádné vážné důsledky pro člověka - byly navzájem příliš odlišné. Vědci v Atlante, z nichž některé Múdí znal, zírali do elektronových mikroskopů a mapovali strukturu této nové mutace, aby ji později mohli porovnat se vzorky ostatních známých kmenů. Celý proces může trvat týdny a - jako tomu bylo v dřívějších případech - přinese pravděpodobně jen nejednoznačné výsledky.

Dokud nebude objeveno skutečné ohnisko výskytu, zůstane Ebola neznámým virem, téměř čímsi z jiné planety, smrtelným a tajemným. Dokonalým.

Nultý pacient, Benedict Mkusa, byl mrtev. Jeho tělo bylo zpopelněno za použití benzinu - a virus zemřel s ním. Múdí měl malý vzorek krve, ten však nebyl moc dobrý. Případ sestry Jean Baptiste však byl něco jiného. Múdí o tom chvíli uvažoval, pak zvedl telefon a zavolal íránské velvyslanectví v Kinšase. Měl před sebou práci, kterou bylo třeba vykonat, a další práci, kterou bylo třeba připravit. Ruka zaváhala, sluchátko se zastavilo na půl cestě mezi stolem a jeho uchem. Co kdyby Bůh vyslyšel její modlitby? Mohl by, říkal si Múdí. Klidně by mohl. Je to velmi ctnostná žena, která na modlitbách trávila stejně velkou část dne jako kterýkoli věřící v jeho rodném městě Qomu. Žena, která byla pevná ve víře ve svého Boha, která věnovala celý život službě potřebným. To byly tři z Pěti pilířů islámu, k nimž se mohl připočíst ještě čtvrtý: křesťanský předvelikonoční půst se příliš neliší od islámského Ramadánu. Byly to nebezpečné myšlenky, ale kdyby Alláh vyslyšel její modlitby,

potom to, co se Múdí chystá udělat, nebylo psáno a nestane se. Jenže kdyby její modlitby nevyslyšel...? Múdí přidržel sluchátko mezi uchem a ramenem a zatelefonoval.

"Pane prezidente, už to nemůžeme dál odkládat."

"Jo, já vím, Arnie."

Nakonec se z toho kupodivu stala technická záležitost. Mrtvá těla se musela identifikovat, protože člověk vlastně není mrtev, dokud jeho smrt nepotvrdí kus papíru, a dokud není za mrtvého prohlášen. Byl-li to navíc senátor nebo kongresman, není jeho místo volné a nemůže na ně být zvolen nikdo nový, a Kongres zůstává prázdnou slupkou. Úmrtní listy se rozešlou ještě dnes - a do hodiny začnou Ryanovi volat guvernéři "mnoha států" a žádat ho o radu. Nebo ho o tom, co udělají, budou informovat sami od sebe. Nejeden guvernér se totiž dnes vzdá svého místa a bude svým následníkem ustanoven do Senátu Spojených států; tím dosáhne zjevného politického zisku, ovšem s náležitou elegancí. Tak to aspoň říkaly zvěsti.

Objem informací byl ohromující, dokonce i pro člověka obeznámeného s jejich zdroji. První zmínka se vztahovala k době před více než čtrnácti lety. Načasování však sotva mohlo být lepší, protože se to stalo zhruba v době, kdy větší noviny a časopisy přesedlaly na elektronická média, a ta se dala snadno zapojit do Celosvětové sítě World Wide Web; mediální říše si tedy mohly účtovat mírný poplatek za materiál, který by jinak byl uložen v zatuchlých podzemních místnostech nebo nanejvýš prodán veřejným knihovnám prakticky za nic. WWW představovala dosud celkem mladý a nevyzkoušený zdroj příjmu, ale média se ho chopila všemi deseti, protože nyní poprvé byly informace k dispozici ucelenější než kdysi. WWW znamenala pohotový zdroj informací pro samotné reportéry, studenty, pro ty, kdo potřebovali ukojit svou soukromou zvědavost, i pro ty, jejichž zvědavost byla přísně profesionální. A nejlepší bylo, že ohromný počet lidí, kteří podle jednotlivých hesel v síti hledají, každému znemožní, aby všechny dotazy opětně prověřoval.

Přesto byl opatrný - nebo spíš opatrní byli jeho lidé. Dotazy do sítě se všechny zadávaly v Evropě, hlavně v Londýně, za použití zbrusu nových účtů za přístup do Internetu; účty nebudou existovat déle než po dobu potřebnou k uložení dat. Jiné dotazy došly přes normální účty, jež má spousta lidí. Byla tedy zadána hesla RYAN JOHN PATRICK, RYAN JACK, RYANOVÁ CAROLINE, RYANOVÁ CATHY, RYAN DĚTI, RYAN RODINA a množství dalších. Objevily se doslova tisíce "tref", mnohé sice k nepotřebě, protože "Ryan" není nijak neobvyklé jméno, ale výběr nebyl složitý.

První opravdu zajímavé věci se vázaly k době, kdy bylo Ryanovi jedenatřicet let a kdy se stal předmětem veřejného zájmu v Londýně. Byly tu i fotografie, a ačkoliv trvalo dlouho, než je síť předala, za to čekání stály. Zvlášť ta první. Zobrazovala mladého muže sedícího na ulici, zalitého krví. No, není to podnětné? Muž na snímku vlastně vypadal jako mrtvý, on ale věděl, že takhle často vypadají i zranění lidé. Pak přišla další dávka fotografií havarovaného automobilu a malého vrtulníku. Z pozdějšího období byly údaje o Ryanovi překvapivě řídké, obsahovaly hlavně útržky ze svědeckých výpovědí za zavřenými dveřmi, které přednesl před americkým Kongresem. Měli však ještě další "trefy". Týkaly se konce Fowlerova prezidentského období - bezprostředně po počátečním zmatku tu byla zpráva, že Ryan osobně zabránil odpálení nukleární rakety... sám to Darjájímu naznačil... ale ta událost nebyla nikdy oficiálně potvrzena a Ryan sám o ní nikdy s nikým nemluvil. To je důležité. O tom člověku to cosi vypovídá. Ale zatím to může jít stranou.

Jeho manželka. V tisku se o ní hodně psalo; v jednom článku bylo dokonce uvedeno číslo její pracovny v nemocnici. Zručný chirurg. To je pěkné - článek z nedávné doby oznamoval, že v tom bude pokračovat. Vynikající. Vědí, kde ji hledat.

Děti. Nejmladší - ano, nejmladší chodí do stejných jeslí, kam chodilo i to

nejstarší. Je tu i fotografie. Hlavní článek o začátcích Ryanovy práce v Bílém domě dokonce uváděl školu, kterou navštěvují jeho starší děti.

Je to obdivuhodný výsledek. Své pátrání začal s vědomím, že všechny tyhle informace, nebo aspoň většinu z nich, získá, ale tímhle způsobem jich v jednom dni získal sám víc, než kolik by jich dokázalo shromáždit deset lidí v terénu za týden - navíc při značném riziku, že budou odhaleni. Američané jsou tak bláhoví. Prakticky si útok na sebe přivolávají. O utajení nebo o bezpečnosti nemají ani ponětí. Jedna věc je, když se vůdce čas od času objeví i s rodinou na veřejnosti - to dělá každý; něco docela jiného však je nechat kdekoho, aby se dovídal věci, po kterých vlastně nikomu nic není.

Balík dokumentů - přes 2 500 stran - jeho štáb utřídí a pečlivě prověří. Zatím to byla jen data. Na jejich základě dosud nesestavili plán žádné konkrétní akce. Ale to se mělo změnit.

"Víte, docela se mi líbí sem létat," poznamenala Cathy Ryanová k Royi Altmanovi.

"Prosím?"

"Míň to ničí nervy, než když sama řídím. Dlouho to asi ale nevydrží," dodala a zamířila do fronty na jídlo.

"Pravděpodobně ne." Altman se neustále rozhlížel kolem; v jídelně byli další dva agenti, ze všech sil se snažili být neviditelní, ale dařilo se jim to bídně. Ačkoliv je Johns-Hopkinsova nemocnice ústav s více než 2400 lékaři, pořád je to jen jakási vesnice, kde obyvatelé mají stejnou profesi a kde skoro každý zná skoro každého - a samozřejmě, lékaři nenosí pistole. Altman se držel blízko své svěřenkyně, aby lépe poznal její běžné zvyky. Zdálo se, že jí to nevadí. Byl s Cathy u dvou či tří dopoledních operací, a jelikož také vyučovala, vysvětlovala každý svůj úkon do nejmenších podrobností. Odpoledne povede praktika asi s půltuctem studentů. Pro Altmana to byla po delší době první zkušenost se vzděláváním při zaměstnání - lépe řečeno se vzděláváním se v něčem, co mělo hodnotu v oblasti jiné než politické. Politika se mu už zprotivila. Dalším jeho poznatkem bylo, že DOKTORKA jí jako přísloveční vrabec. Na konci fronty zaplatila oběd svůj i Altmanův, přes jeho krátký protest.

"Tohle je moje hřiště, Royi." Rozhlížela se a hledala někoho, ke komu by si přisedla; když ho našla, zamířila tam, s Altmanem v patách. "Ahoj, Dave."

Děkan James a jeho host vstali. "Ahoj, Cathy. Dovolte, abych vám představil nového člena naší fakulty, Pierra Alexandra. Alexi, tohle je Cathy Ryanová..."

"Ta, co...?"

"Prosím vás, pořád ještě jsem lékařka, a... "

"A nedostala jste nedávno Laskerovu cenu?" Alexandre ji tím úplně ohromil. Její úsměv rozsvětlil místnost.

"Ano, dostala."

"Gratuluju vám, paní doktorko." Napřáhl ruku. Cathy musela odložit podnos, aby se jí mohla chopit. Altman je sledoval pohledem, který se snažil být neutrální, ale bylo v něm něco jiného. "Vy jste určitě od bezpečnostní služby," oslovil ho Alexandre.

"Ano, pane. Roy Altman."

"To je skvělé. Tak krásná a tak chytrá dáma si zaslouží náležitou ochranu," prohlásil Alexandre. "Zrovna jsem odešel z armády, pane Altmane. Hochy od vás jsem už viděl v nemocnici Waltera Reeda. Tenkrát, když se dcera prezidenta Fowlera vrátila z Brazílie a přinesla si s sebou nějakého tropického prevíta. Měl jsem ten případ na starosti."

"Alex pracuje s Ralphem Forsterem," dodal děkan James, zatímco si všichni sedali.

"Dělají na infekčních chorobách," vysvětlila Cathy svému tělesnému strážci.

Alexandre přikývl. "Zatím to tu jen tak okukuju. Ale mám propustku na parkoviště, takže bych řekl, že už sem doopravdy patřím."

"Doufám, že umíte tak dobře učit jako Ralph."

,Je to doktor s velkým ‚D'," souhlasil Alexandre. Cathy měla dojem, že se jí nový kolega bude zamlouvat. Pak si uvědomila jeho přízvuk a jižanské způsoby. "Ralph letěl dneska dopoledne do Atlanty," dodal Alexandre.

"Děje se něco zvláštního?"

"Možná, že v Zairu mají případ Eboly. Pacient je Afričan, mužského pohlaví, stáří osm let. Přišlo to ráno elektronickou poštou."

Cathyiny oči se při tomhle sdělení zúžily. Ačkoliv pracovala v úplně jiném oboru, dostávala jako všichni lékaři Morbidity and Mortality Reports, "Zprávy o smrtelných onemocněních a úmrtnosti", a měla dokonalý přehled o všem. Medicína je obor, ve kterém vzdělávání nikdy nekončí. Jen jeden?' zeptal se.

"Jo," přikývl Alexandre. "Zdá se, že toho kluka kousla opice do paže. V Zairu jsem byl. Poslali mě tam z Detricku, při tom posledním menším výskytu Eboly v roce 1990."

"S Gusem Lorenzem?" zeptal se James. Alexandre zavrtěl hlavou.

"Ne. Gus v tu dobu dělal něco jiného. Tým vedl George Westphal."

"A jo, ten..."

"Umřel," potvrdil Alexandre. "Udržovali jsme to... v tajnosti, ale pravda je, že se nakazil. Léčil jsem ho. Nebylo to nic pěkného na pohled."

"Kde udělal chybu? Neznal jsem ho dobře," vysvětloval James, "ale Gus mi o něm říkal, že to byla vycházející hvězda. Kalifornská univerzita, jak si vzpomínám."

"George byl vynikající, ten nejlepší, s kým jsem se kdy setkal. Byl stejně opatrný jako každý z nás, a přece to dostal. A my jsme nikdy nepřišli na to, jak. No, ten malý výskyt epidemie tenkrát zabil šestnáct lidí. Dva nemocní přežili, obě to byly ženy, něco přes dvacet, u žádné jsme nezjistili nic zvláštního, čeho bychom se mohli chytit. Možná, že měly prostě jen štěstí," dodal Alexandre, ale sám tomu nevěřil. Takové věci se stávají z různých příčin. On ty příčiny prostě nenašel, ačkoliv jeho prací jakožto epidemiologa bylo najít je. "V každém případě to skončilo jen u osmnácti potvrzených obětí, a to bylo štěstí. Pracovali jsme tam šest nebo sedm týdnů. Vzal jsem si do džungle brokovnici a bouchnul tam takových sto opic, jestli bych nenašel nějakého přenašeče. Ani ťuk. Ten kmen se jmenuje Ebola Zair Mayinga. Teď ho asi porovnávají s tím, co chytil ten kluk. Ebola je takový kluzký hajzlík."

"Vyskytl se tam jen jeden případ?" zeptala se Cathy znovu.

"Je to jen ústní podání. Způsob expozice neznámý, jako vždycky."

"A to kousnutí opicí?"

Jo, to by mohlo být ono, ale tu opici nikdy nenajdeme. Nikdy nic nenajdeme."

Je to smrtelné?" zeptal se Altman; neudržel se, aby se nezapojil do hovoru.

"Pane, oficiální odhad je osmdesátiprocentní úmrtnost. Řeknu to takhle: Vytáhněte pistoli a střelte mě do prsou, rovnou sem, hned teď, a moje vyhlídky jsou lepší než vyhlídky na to, že přežiju útok toho prevíta." Alexandre si mazal rohlík a myslel na to, jak navštívil vdovu po Westphalovi. Ta vzpomínka mu kazila chuť k jídlu. "A chirurgové, co pracují v Halsteadu, by mě navíc dokázali dát dohromady. Ve srovnání s tím, co vás čeká, když chytíte Ebolu, máte větší šanci při leukémii, a mnohem lepší při lymfomu. O něco horší při AIDS, ale tenhleten "střelec" vám dává deset let. Ebola vám dá možná takových deset dní. Zkrátka nic smrtelnějšího snad ani neexistuje."

[11] OPICE

Ryan psal v životě snad o všem, o čem se psát dalo; vyšly mu dvě knihy o dějinách námořnictva - teď mu to připadalo jako jeden celý život, z minulosti vyvolaný v jeho paměti hypnotizérem - a sestavil nepočítané článků a zpráv pro CIA. Všechno napsal sám, kdysi na psacím stroji, později na celé řadě osobních počítačů. Psaní samo o sobě ho nebavilo - byla to vždycky dřina - , ale radoval se ze samoty při té práci, kdy se uzavřel sám do svého malého duchovního světa, bezpečný před každým vyrušením, zatímco formuloval myšlenky a hledal způsob, jak je prezentovat, tak dlouho, až se přiblížily jeho

představě dokonalosti; vždycky to byly jeho myšlenky a samotná jejich formulace byl ucelený proces.

Teď už ne.

Hlavní pisatelkou Jackových projevů byla Callie Westonová, malá, drobná, s vlasy špinavě blond, kouzelnice se slovy. Stejně jako mnozí jiní z ohromného množství personálu Bílého domu, i ona sem přišla s prezidentem Fowlerem, a nikdy se neodhodlala odejít.

"Vám se nelíbil ten smuteční projev, co jsem pro vás sepsala?' A také příliš neoplývala úctou.

"Po pravdě řečeno, prostě jsem se rozhodl, že řeknu něco jiného." Potom si Jack uvědomil, že se hájí před někým, kdo ho asi sotva pochopí.

"Rozplakalo mě to." Odmlčela se, aby zvýšila účinek svých slov a hleděla mu několik vteřin bez mrkání do očí pohledem jedovatého hada a otevřeně si ho hodnotila. "Jste jiný."

Jak to myslíte?"

"Myslím tím - musíte rozumět, pane prezidente, prezident Fowler mě zaměstnával proto, protože jsem z něj dělala člověka, který se umí vcítit do pocitů druhých - většinou byl totiž studený jako psí čumák. Prezident Durling si mě držel proto, protože nikoho lepšího než mě by nenašel. S lidmi tamhle z vládní budovy mám pořád nějaké třenice. Dělá jim radost, když mi redigují mou práci. Nelíbí se mi, když mi práci redigují trubci. Pořád něco mají. Arnie se mě hodně zastává, protože jsem chodila do školy s jeho oblíbenou neteří - a v tom, co dělám, jsem tu opravdu nejlepší - , ale pro vaše nejbližší spolupracovníky jsem pravděpodobně ta největší osina v zadku. Chci, abyste to věděl." Bylo to dobré vysvětlení, ale nebylo k věci.

"Proč jsem jiný?" otázal se Jack.

"Protože říkáte, co si skutečně myslíte, místo abyste říkal to, co si myslíte, že si lidé myslí, že by rádi slyšeli. Bude těžké pro vás psát. Nemohu čerpat z obvyklé studně. Musím se naučit psát tak, jak se mi kdysi líbilo psát. Musím zapomenout, za jaké psaní jsem byla až dosud placená. Musím se naučit psát tak, jak vy mluvíte. Bude to těžké." Domluvila a jako by již pro ten náročný úkol nabírala síly.

"Chápu." Protože Callie Westonová nepatřila do užšího kruhu Jackových spolupracovníků, byla s nimi v místnosti i Andrea Priceová; opírala se o stěnu - byla by se o ni opírala v koutě, jenže Oválná pracovna kouty nemá - a vše sledovala s nehybnou tváří, nebo se o to aspoň pokoušela. Ryan se na ni zkoumavě zahleděl. Priceové není Westonová zjevně nijak moc po chuti. Vrtalo mu hlavou proč. "No, tak co můžete stvořit za pár hodin?"

"Pane, to záleží na tom, co chcete říct," zdůraznila pisatelka projevů. Ryan jí to pověděl v několika krátkých větách. Poznámky si nedělala; jen naslouchala a ukládala si vše do paměti; pak se usmála se a hovořila dál.

"Zničí vás. Vy to víte. Arnie vám to možná ještě nařekl. Dost možná, že vám to nařekne ani nikdo z vašich spolupracovníků, aspoň o tom silně pochybuju. Ale udělají to." Tahle poznámka doslova vymrštila agentku Priceovou z jejího místa u stěny; teď se už neopírala.

,A kdo říká, že tu chci zůstat?"

Westonová zamžikala očima. "Promiňte. Opravdu, nejsem zvyklá na..."

"Tohle by mohl být docela zajímavý rozhovor. Jenže já..."

"Předevčírem jsem četla jednu vaši knihu. Se slovy neumíte moc dobře zacházet - váš styl není zrovna elegantní, to je ovšem spíš moje technická připomínka - , ale věci říkáte opravdu jasně. A proto musím ten svůj rétorický styl přeladit, aby zněl tak, jak se vyjadřujete vy. Krátké věty. Gramatiku máte dobrou. Katolické školy, řekla bych. Neohlupujete lidi zbytečnými řečmi. Mluvíte přímo." Usmála se. ,Jak dlouhý projev potřebujete?"

"Udělejte to na patnáct minut."

"Budu s tím zpátky za tři hodiny," slíbila Westonová a vstala; Ryan pokývl a Westonová vyšla ven. Pak prezident pohlédl na agentku Priceovou.

"No, tak ven s tím," vybídl ji.

,Je jak čtvrtodenní zimnice. Loni dokonce napadla jednoho nižšího úředníka; strážný ji musel od něj odtrhnout."

"Kvůli čemu?'

"Měl nějaké ošklivé připomínky k jednomu z jejích projevů. Trochu se rozpovídal o tom, že Westonová asi nepochází z řádného rodinného prostředí. Druhý den už tu nepracoval. Žádná škoda," uzavřela Priceová. "Ale ona je vážně arogantní primadona. To, co vám řekla, to teda říkat neměla."

"Co když má pravdu?"

"Pane, po tomhle mi nic není, ale každé..."

"Má pravdu?"

"Jste skutečně jiný, pane prezidente." Priceová mu už však nevysvětlila, jestli je to dobré nebo špatné, a Ryan se neptal.

Měl teď na práci jiné věci. Zvedl telefon na stole; ozvala se sekretářka.

"Mohla byste mi sehnat George Winstona z Columbus Group?"

"Ano, pane prezidente. Seženu vám ho." Číslo si nepamatovala, zvedla tedy jiný telefon a zavolala do spojařské centrály. Tam měl číslo poddůstojník námořnictva napsané na lístečku a přečetl jí ho. Za okamžik podal lísteček příslušnici námořní pěchoty, sedící na židli vedle něj. Ta zalovila v peněžence, vytáhla čtyři čtvrťáky a podala je šklebícímu se námořníkovi.

"Pane prezidente, mám tu pana Winstona," ozvalo se z hlasitého telefonu.

"George?"

"Ano, pane?"

Jak rychle sem můžete dorazit?"

Jacku - pane prezidente, pokouším se dát to tady do pořádku, a... "

"Jak rychle?" zeptal se Ryan důrazněji.

Winston musel okamžik uvažovat. Posádka jeho gulfstreamu dnes nebyla po ruce. Dostat se na Nevadské letiště... "Mohu sednout na nejbližší vlak."

"Dejte mi vědět, kterým pojedete. Pošlu někoho, aby na vás čekal."

"Oukej, ale musím vám říct, že nemůžu..."

"Ale ano, můžete. Na shledanou za pár hodin." Ryan zavěsil, pak pohlédl na Priceovou. "Andreo, pošlete pro něj na nádraží agenta s autem."

Ryan zjistil, že je pěkné vydávat rozkazy, které se plní. Dá se na to zvyknout.

"Nemám pistole ráda!" Řekla to tak hlasitě, že se pár hlav otočilo. Ale děti se hned vrátily ke svým blokům a pastelkám. Kolem byl neobvyklý počet dospělých, tři z nich měli spirálovitě stočené tenké kabely, vedoucí ke sluchátkům v uších. Tyhle hlavy se otočily všechny na "znepokojenou" - v takovýchto případech používali všichni tohle slovo - matku. Přikročil k ní Don Russell, jako vedoucí ochranky.

"Dobrý den." Zvedl do výše svůj průkaz Tajné služby. "Mohu pro vás něco udělat?"

"Musíte tady vy všichni být?"

"Ano, paní, musíme. Můžete mi říct, jak se jmenujete?"

"Proč?" zeptala se Sheila Walkerová.

"No, paní, člověk je rád, když ví, s kým mluví, ne?" odpověděl Russell domlouvavě. Není také na škodu takovéhle lidi si prověřit.

"To je paní Walkerová," prozradila mu paní Marlene Daggettová, majitelka a provozovatelka denních jeslí a školky Obří krok.

"Aha, takže ten malý kluk tamhle, Justin, to je váš?" usmál se Russell. Čtyřletý chlapec stavěl z kostek věž, kterou pak skácí, k pobavení všech v místnosti.

"Prostě nemám ráda pistole. A nemám ráda, když jsou v blízkosti dětí."

"Tak zaprvé, paní Walkerová, my jsme policisté. Víme, jak máme svoje zbraně nosit bezpečně. Zadruhé, naše předpisy od nás vyžadují, abychom byli neustále ozbrojeni. Za třetí, rád bych, abyste se na to dívala takhle: váš syn je zde s

námi v naprostém bezpečí. Nemusíte se bát, že někdo přijde a sebere vám dítě třeba - ze hřiště, například."

"Proč ta tu musí být?"

Russell se znovu domlouvavě usmál. "Paní Walkerová, tamhle Katie se prezidentem nestala. Stal se jím její otec. Nemá snad nárok na normální dětský život, tak jako váš Justin?"

"Ale je to nebezpečné a..."

"Když tu jsme my, tak ne," ujistil ji Russel. Jen se odvrátila.

"Justine!" Syn se otočil a spatřil matku s jeho kabátkem v ruce. Vteřinku zaváhal, pak šťouchl do kostek prstem; počkal, až se metrová věž zakymácí a skácí se jako poražený strom.

"Z toho bude inženýr," slyšel Russel ve sluchátku. "Zkontroluju si auto té ženské." Kývl na agentku mezi dveřmi. Za dvacet minut budou mít novou složku. Pravděpodobně v ní bude napsáno, že paní Walkerová je jakási otravná ženská, hlásící se k hnutí New Age, ale jestli měla někdy nějaké psychické problémy (což je možné) nebo má nějaký záznam u policie (což je nepravděpodobné), bude třeba si to pamatovat. Russel automaticky přejel místnost očima, pak zavrtěl hlavou. BÁBOVIČKA je normální dítě, obklopené normálními dětmi. V téhle chvíli si malovala pastelkou na prázdný kus papíru, obličej svraštělý v napjatém soustředění. Měla za sebou normální den, normální oběd, normální odpolední spánek; a brzy ji čeká nenormální cesta do rozhodně nenormálního domova. Diskuse, která právě proběhla mezi Russellem a Justinovou matkou, si ani nevšimla. Děti mají prostě dost rozumu, a to se o spoustě rodičů říct nedá.

Paní Walkerová odvedla syna k rodinnému autu volvu kombi; tam ho náležitě upoutala v bezpečnostní sedačce vzadu. Agent si uložil do paměti poznávací značku pro další zpracování, s vědomím, že se nejspíš neukáže nic, co by bylo opravdu důležité. Číslo vozu ale stejně povedou v patrnosti, protože vždycky tu je vzdálená možnost, že ...

Pak si náhle znovu vybavil v mysli hlavní důvod, proč si musí dávat pozor. Jsou přece v jeslích Obří krok, ve stejném zařízení, kam Ryanovi dávali děti od doby, kdy STUDENTKA byla ještě mrňous, v budově hned u Ritchie Highway nedaleko Annapolisu. Bistro na druhé straně ulice už posloužilo zločincům jako orientační bod; pak ve skříňovém automobilu sledovali doktorku Ryanovou, jedoucí ve svém starém porschi, a na mostě na dálnici č. 50 nachystali takové pěkné malé obklíčení. Později na útěku zabili vojáka. DOKTORKA byla tehdy těhotná, čekala CHYTAČE; BÁBOVIČKA tenkrát byla ještě daleko v budoucnosti, o které se nikomu zatím ani nezdálo.

Vzpomínky na onu událost měly podivný účinek také na zvláštní agentku Marcellu Hiltonovou. Teď byla opět svobodná - dvakrát se rozvedla - a stále bezdětná; jakkoliv byla profesionálně zdatná a otrlá, blízkost dětí jí rozechvívala srdce. Připisovala to působení hormonů nebo tomu, jak je uzpůsoben ženský mozek. Nebo možná také tomu, že prostě měla děti ráda a přála si mít svoje vlastní. Ať to bylo cokoli, při myšlence, že by někdo mohl dětem úmyslně ubližovat, jí vždycky na okamžik ztuhla krev v žilách, jako poryvem studeného větru, který se přižene a zase zmizí.

Tohle místo je příliš zranitelné. Někde venku jsou možná opravdu lidé, kterým čerta starého záleží na tom, jestli ublíží dětem. A to bistro tu taky pořád ještě je. Ochranka BÁBOVIČKY má teď šest agentů. Za pár týdnů to však budou už pouze tři nebo čtyři. Tajná služba není tak všemocná, jak si lidé myslí. Jistě, může si dovolit hodně, a o jejím vyšetřovacím potenciálu má představu jen málo lidí. Tajná služba Spojených států, jako jediná ve federálních policejních silách, může zaklepat u kterýchkoli dveří, vstoupit dovnitř a "přátelsky" si pohovořit s každým, kdo by mohl představovat hrozbu. Účelem takového pohovoru bylo dát oné osobě na srozuměnou, že se na něj nebo na ni upírají policejní zraky. Ačkoliv to nemuselo být vždycky pravda - Tajná služba měla v celé zemi jen asi 1200 agentů - , už jen tohle pomyšlení často stačilo, aby se lidé, o kterých policie ví, že nemají tak úplně čisté svědomí,

vyděsili k smrti.

Jenže takovíhle lidé žádnou hrozbou nejsou. Pokud agenti dělají svou práci pořádně, nejsou takovéhle "známé firmy" nebezpečné. Taková obvykle neutají, co jsou zač, a lidé jako Marcella vědí, po čem se dívat. Skutečnou hrozbu představují ti, o nichž se zpravodajská oddělení Tajné služby nedovědí. Takové je možné trochu zastrašit masivní demonstrací síly, ale masivní demonstrace síly je příliš drahá, příliš stísňující pro ostatní a příliš nápadná, a vždycky na sebe přiláká pozornost a vyvolá nesouhlasné komentáře. A navíc ani vždycky nefunguje; agentka si pamatovala na další událost, která se stala měsíce poté, kdy DOKTORKA, STUDENTKA a ještě nenarozený CHYTAČ byli blízci smrti. Celé družstvo, říkala si. V Akademii Tajné služby v Beltsville ta událost dokonce posloužila jako případová studie. V Ryanově domě nafilmovali rekonstrukci celé události. Chuck Avery - dobrý, zkušený řídící agent - a celé jeho družstvo přišlo tenkrát o život. Jako čerstvá agentka viděla záznam rozboru toho, co se pokazilo, a mrazilo ji pomyšlení, jak snadno se ten tým dopustil drobné chyby, která potom díky smůle a špatnému načasování narostla...

‚Jo, já vím." Otočila se k Donu Russellovi, který popíjel kávu z plastikového kelímku a užíval si trochu čerstvého vzduchu. Uvnitř budovy byl zatím jiný agent.

"Znal jste Averyho?'

"Studoval se mnou v Akademii, chodil o dva ročníky výš. Byl chytrý, opatrný a uměl zatraceně dobře střílet. Tenkrát dostal jednoho z těch darebáků, ve tmě, na třicet metrů, dal mu dvě kulky do prsou." Russell zavrtěl hlavou. "V naší branži se malé chyby nedělají, Marci."

A ji zamrazilo podruhé. Bylo to takové zamrazení, při kterém člověk pocítí nutkání sáhnout po zbrani, jen tak pro jistotu, přesvědčit se, že tam je, aby měl pocit, že je připraven udělat svou práci; tehdy si člověk říká, jak prima takové malé dítě je, a i když on sám při zákroku zemře, jeho posledním vědomým činem na téhle planetě je, že všechny kulky vpálí tomu parchantovi únosci do ksichtu. Pak člověk zamžiká očima a obraz je pryč.

Je to hezká holčička, Done."

"Ošklivou holčičku jsem snad ještě ani neviděl," poznamenal Russell. V takovéhle chvíli by bylo na místě říci Žádné strachy, dohře se o ni postaráme. Ale agenti to neřekli. Dokonce na to ani nemysleli. Místo toho se rozhlíželi kolem po dálnici, po stromech, po bistru za Ritchie Highway. Lámali si hlavu tím, na co snad zapomněli, a tím, kolik peněz by se mohlo vydat na sledovací kamery.

Pro George Winstona bylo běžné, že ho zvali na neodkladné schůzky. Cítil se tak jako ryba ve vodě. Člověk vystoupí z letadla - v jeho případě skoro vždycky z letadla - a hned je tu někdo, kdo na něj čeká a vezme ho do auta, jehož řidič zná nejkratší cestu tam, kam se má jet; žádné lítání do půjčovny aut a čumění do všelijakých mapek, ve kterých se stejně nikdo nevyzná a které nejsou k ničemu; člověk nakonec zabloudí tak jako tak. Letadlo a auto s řidičem stojí sice spoustu peněz, ale vyplatí se to, protože to úplně nejcennější zboží, co člověk má, je čas; narodí se, a může ho vydat jen tolik a tolik. Neexistuje výpis, který by mu pověděl, jaký má přesný stav účtu. Rychlík Metroliner zastavil na nádraží Union Station, na šesté koleji. Winston si cestou něco přečetl, a mezi Trentonem a Baltimorem si zdřímL Teď sebral svůj kabát a kufřík a zamířil ke dveřím; cestou ven dal průvodčímu první třídy spropitné.

"Pan Wilson?" zeptal se jakýsi člověk.

"Ano, to jsem já." Muž rozevřel kožené pouzdro s legitimací a prokázal se jako federální agent. Má s sebou ještě jednoho, všiml si Winston. Druhý agent stál deset metrů stranou, svrchní plášť rozepnutý.

"Prosím, pojďte se mnou, pane." A tak se z nich stali pouze další tři

zaměstnaní lidé, mířící na důležitou schůzku.

Složek se spisy bylo hodně, každá navíc tak velká, že se údaje musely redukovat, aby se papíry nevyvalily ven z kartotéčních skříněk; lépe se pracovalo s údaji na papíře než v počítači, protože bylo těžké sehnat takový, který by komunikoval v jeho rodném jazyce. Ověřovat údaje bude snadné. V tisku se o Ryanovi bude psát dál, a tak si může potvrdit nebo opravit to, co už má. Hodně si toho může potvrdit velmi jednoduše - stačí, když jednou či dvakrát projede kolem několika míst auto, nebo když se budou sledovat silnice. To není nijak nebezpečné. Ať si je americká Tajná služba jak chce pečlivá a důkladná, není všemocná. Ten Ryan má rodinu, manželku, která chodí do práce, a děti, které chodí do školy; a jako prezident má časový rozvrh, který musí dodržovat. Ve svém oficiálním domově jsou v bezpečí - celkem v bezpečí, opravil se, protože žádné neměnné místo není doopravdy bezpečné - ale tohle bezpečí je přece nedoprovází všude, ne?

Všechno bylo teď otázkou financování a plánování. Potřebuje sponzora.

"Kolik jich potřebujete?" optal se překupník.

"Kolik jich máte?" opáčil potenciální kupec.

"Mohu jich sehnat osmdesát, určitě. Možná sto," uvažoval překupník nahlas, upíjeje pivo.

"Kdy?"

"Bude stačit týden?' Byli v Nairobi, hlavním městě Keni, a významném středisku tohoto druhu obchodu. "To je pro biologický výzkum?'

"Ano. Vědci pracující pro mého klienta uskutečňují zajímavý projekt."

"Co je to za projekt?" zajímal se překupník.

"Na to nejsem oprávněn odpovědět," zněla nečekaná odpověď. Kupec také nařekl, kdo jeho klient je. Překupník na to nijak nereagoval, a ani mu na tom nijak zvlášť nezáleželo. Jeho zvědavost byla jen obyčejná, lidská, ne profesionální. "Když budou vaše služby uspokojivé, možná, že se ještě ozveme." Obvyklé lákadlo. Překupník přikývl a začal se smlouváním.

"Musíte chápat, že to není levný podnik. Musím sehnat své lidi. Ti musí najít malou populaci tvora, kterého žádáte. Potom je nutno ta zvířata pochytat a přepravit, sehnat vývozní povolení; a to víte, obvyklé potíže s úředníky." Tím myslel úplatky. Obchod s africkými kočkodany zelenými se totiž za posledních několik let rozmohl; pár společností je používalo k vědeckým účelům. To byly pro opice špatné vyhlídky, ale opic byly spousty. Afričtí kočkodani nebyli nijak ohroženi, a i kdyby byli, překupníkovi to bylo srdečně jedno. Pro jeho zemi byla zvířata zdrojem příjmů, jako pro Araby nafta. Dala se prodávat za tvrdou měnu. Opic mu nijak zvlášť líto nebylo. Koušou a plivou a vůbec, jsou to takoví nepříjemní, vlezlí prevíti, ať si třeba turistům připadají jakkoliv "prima". Také žerou úrodu, kterou tu četní malí farmáři pěstují, a z toho důvodu jsou opice ve všeobecném opovržení, ať si ochránci a strážci zvěře říkají, co chtějí.

"Tyhle problémy nás moc nezajímají. Nám jde o rychlost. Za spolehlivou službu jsme ochotni vám slušně zaplatit."

"Tak dobrá." Překupník dopil pivo, zvedl ruku a luskl prsty, aby mu nalili další. Sdělil svou cenu. Zahrnovala režijní náklady, peníze pro ty, kteří budou zvířata shromažďovat, pro celníky, jednoho či dva policisty a jednoho úředníka střední úrovně. Plus jeho vlastní čistý zisk. A ten je podle místních hospodářských měřítek docela přiměřený, říkal si překupník. Ne všichni si ale mysleli totéž.

"Souhlasím," přikývl kupec; ze svého nealkoholického nápoje ani neupil.

Odpověď vyvolala téměř zklamání. Překupník se rád handrkoval o cenu, smlouvání patřilo k africkému způsobu obchodování. Ani vlastně pořádně nezačal rozkládat o tom, jak obtížný a všelijak propletený ten obchod je.

"Bylo mi potěšením s vámi jednat, pane. Zavolejte dejme tomu... za pět dní?' Kupec přikývl, dopil a odešel. Minutu nato zatelefonoval na velvyslanectví, toho dne už potřetí, a všechny telefonáty se týkaly téže věci.

Nevěděl, že další takové telefonické hovory se uskutečnily v Ugandě, Zairu, Tanzánii a Mali.

Jack vzpomínal na svou první návštěvu v Oválné pracovně, na to, jak kazetovými dveřmi, zasazenými v zakřivené zdi, procházel z předpokoje sekretářek; hodně se to tu podobalo paláci z osmnáctého století, což Bílý dům skutečně je, třebaže v kontextu doby skromný. Člověk si nejdřív ze všeho všiml oken, zvláště ve slunném dni. Tloušťka skel jim dodávala zelené zabarvení, okna vypadala jako stěny akvária pro velmi vzácnou rybu. Potom si všiml velkého dřevěného stolu. To vše příchozímu nahánělo téměř posvátnou hrůzu, zvlášť když v pracovně čekal prezident. A to je moc dobře, říkal si Jack. Jeho nynější úkol bude o to snazší.

"Georgi!" uvítal Winstona prezident a podával mu ruku.

"Pane prezidente," odpověděl George vlídně; dvou agentů Tajné služby, stojících hned za ním a připravených popadnout ho, kdyby udělal něco nepatřičného, si nevšímal. Člověk je ani nemusel slyšet, ale jejich oči cítil vzadu na šíji jako laserové paprsky. Winston potřásl Ryanovi rukou a podařil se mu pokřivený úsměv. Ryana nijak zvlášť dobře neznal. Úspěšně spolupracovali během konfliktu s Japonskem a předtím na sebe párkrát narazili při různých menších společenských událostech. Winston však věděl, jak dobře si Ryan vedl při obchodování na burze, nenápadně, ale účinně. Všechen ten čas strávený ve zpravodajské službě mu tehdy dobře posloužil.

"Posaďte se." Jack ukázal na jednu z pohovek. "Trochu si oddechněte. Jaká byla cesta?"

Jako obyčejně." Zdánlivě odnikud se objevil příslušník válečného námořnictva a nalil dva šálky kávy, protože právě nastal čas na kávu. Ta, jak Winston zjistil, byla vynikající. I porcelánový šálek se zlatým okrajem byl ukázkou jemné, mistrovské práce.

"Potřebuji vás," pokračoval Ryan.

"Pane, podívejte, utrpěl jsem velké škody na svém..."

‚Jde o záležitost země."

"Nikdy jsem nestál o funkci ve vládě, Jacku," odpověděl Winston okamžitě; mluvil rychle.

Jack se šálku ani nedotkl. "Proč myslíte, že chci právě vás? Georgi, už mám leccos za sebou. Musím dát dohromady tým. Dnes večer budu mít projev. To, co se chystám říct, by se vám mohlo líbit. Potřebuju někoho, kdo by mi vedl ministerstvo financí. Obrana je zatím v pořádku. Zahraničí má Adler, takže je v dobrých rukou. Na mém seznamu je ministerstvo financí na prvním místě, a musím ho obsadit někým novým. Potřebuju někoho dobrého. Takového jako vy. Nejste v něčem namočený?" otázal se Ryan náhle.

"Co - na to vemte jed, že ne! Všechny peníze jsem nadělal podle pravidel. To ví každý." Winston se štětil, dokud si neuvědomil, že právě to se od něj čekalo.

"Dobrá. Potřebuju někoho, kdo má mezi finančníky důvěru. Vy ji máte. Potřebuju někoho, kdo ví, jak systém doopravdy pracuje. Vy to víte. Potřebuju někoho, kdo ví, který podnik je na mizině a potřebuje podepřít, a který funguje a žádnou podporu nepotřebuje. To také víte. Potřebuju někoho, kdo nedělá do politiky. Vy neděláte. Potřebuju citově vyrovnaného profíka - to nejvíc ze všeho. A potřebuju taky někoho, kdo bude svou práci nenávidět tak, jako já nenávidím tu svoji."

"Co tím přesně myslíte, pane prezidente?"

Ryan se na okamžik zaklonil a zavřel oči; pak pokračoval: "Začal jsem tady pracovat když mi bylo jednatřicet. Jen jednou jsem se dostal ven - a na Wall Streetu jsem si vedl dobře. Ale vtáhli mě zpátky - a tady mě máte." Oči se otevřely. "Hned od té doby, co jsem začal pracovat u CIA, jsem si všímal, jak tady věci chodí - a hádejte co? Nikdy se mi to nelíbilo. Když jsem začal na burze, představoval jsem si, že až si nashromáždím svůj kopeček dolarů, budu

pracovat v nějakém humanitním oboru, někde na škole. Mou životní láskou je historie. Myslel jsem, že budu učit, studovat a psát, uvažovat o běhu světa a své znalosti předávat dál. Skoro se mi to podařilo; možná, že všechno nevyšlo tak přesně, ale hodně jsem studoval a hodně se naučil. A teď, Georgi, dávám dohromady tým."

"A ten bude dělat co?"

"Vaším úkolem bude vyčistit ministerstvo financí. Čeká vás rozpočtová politika..."

"Myslíte..."

"Ano."

"Žádné politické kydy?' Na to se Winston musel zeptat.

"Podívejte, Georgi, já nevím, jak dělat politiku. A nemám čas se to učit. Tu hru jsem nikdy neměl rád. Nikdy jsem neměl moc rád lidi, co ji dělají. Vzdycky jsem se snažil sloužit své zemi, jak nejlépe jsem dovedl. Někdy se to dařilo, někdy ne. Neměl jsem na vybranou. Však si pamatujete, jak to začalo, na ty pokusy zabít mě i mou rodinu. Nechtěl jsem nechat se vtáhnout zase zpátky, ale, sakra, přišel jsem na to, že někdo se přece musí pokusit něco s tím tady udělat. A sám to dělat nebudu, Georgi. A rozhodně nehodlám obsadit všechna uvolněná místa někým, kdo akorát přikyvuje a ví, jak to skoulet se ‚systémem', rozumíte? Chci tu lidi s nápady, ne politiky a nějaké jalové schůzování."

Winston postavil šálek; podařilo se mu, aby při tom nezacinkal o talířek. Trochu ho překvapilo, že se mu netřese ruka. To, co mu Ryan navrhoval, mělo poněkud větší rozměry než práce, kterou se zprvu chystal bez váhání odmítnout. Byl to úkol, jehož dosah teď nedokázal ani odhadnout. Bude se muset odtrhnout od přátel. Ne doopravdy, ale přinejmenším to znamenalo, že jeho rozhodnutí na řídící úrovni nebudou založená na předpokladu, že Wall Street poskytne prezidentovi příspěvky na volební kampaň podle toho, co pěkného ministerstvo financí udělá pro tamní burzy. Tak se ta hra vždycky hrála, a ačkoliv on v ní nikdy hráčem nebyl, dost často hovořil s těmi, kdo v ní hráli. Kouleli to se systémem tím starým dobrým způsobem, protože tak už to zkrátka chodilo.

"Doprdele," zašeptal sám pro sebe. "To myslíte všechno vážně?"

Jako zakladatel finanční skupiny Columbus Group vzal na sebe Winston povinnost tak zásadní, že si ji jen málokdo dovedl představit, kromě těch, kdo se někdy sami takové povinnosti skutečně ujali. A takových bylo málo. Své peníze mu svěřily přímo či nepřímo doslova miliony lidí, což mu poskytovalo teoretickou možnost stát se zlodějem ve vesmírném měřítku. To ale nemohl udělat. Bylo to nezákonné a člověk by riskoval dost dlouhé ubytování na státní útraty, navíc ve velice špatné společnosti. Tohle však nebyl důvod, proč to Winston neudělal. Důvodem byli právě ti lidé, kteří mu důvěřovali, že bude poctivý a chytrý, a svěřili mu své peníze, aby s nimi naložil tak, jak by s nimi naložili oni sami, a snad i trochu líp, protože oni neměli takové možnosti, jaké má boháč. Kolikrát člověk dostal pěkný dopis od nějaké vdovy, a to bylo příjemné. Hlavní byl charakter. Buď jsi poctivý a čestný, nebo ne; a čest, jak kdysi řekl jeden filmový scenárista, je dar sobě samému. To není špatný aforismus, říkal si Winston. Čest přinášela zisk. Když děláš práci dobře, máš šanci, že tě za ni lidé odmění. Ale pravé uspokojení spočívá v tom, že člověk tu hru hraje dobře. Peníze jsou jen výsledkem čehosi důležitějšího, protože peníze přicházejí a odcházejí, ale čest ne.

"Co daňová politika" otázal se Winston.

"Nejdřív potřebujeme obnovit Kongres, víte?" zdůraznil Ryan. "Ale - ano, daňová politika je taky důležitá."

Winston se zhluboka nadechl. "To je hodně velká práce, Ryane."

"To říkáte mně? opáčil prezident... a pak se usmál.

"Moc přátel si tím nezískám," povzdechl si Wilson.

"Stanete se také šéfem Tajné služby. Ta vás už ochrání, že, Andreo?"

Agentka Priceová nebyla zvyklá, aby ji zatahovali do takových hovorů, ale

měla obavy, že si na to bude muset zvyknout. "Hmm... ano, pane prezidente."

"Když všechno je to tak zatraceně neúčinné," poznamenal Winston.

"Tak to spravte," řekl mu Ryan.

"Mohla by při tom téct krev."

"Kupte si mop. Vaše ministerstvo chci mít čisté, všechno ať pěkně do sebe zapadá a ať to běží tak, jako kdybyste chtěl, aby to jednou přineslo zisk. Jak to uděláte, je vaše věc. Pokud jde o obranu, tam chci totéž. Největším problémem je administrativa. Potřebuju někoho, kdo umí podnikat a vytvořit zisk, aby tu byrokracii trochu probral. To je ta největší potíž, ve všech institucích."

"Znáte Tonyho Bretana?"

"Toho z TRW? Kdysi vedl oddělení družic..." Ryan si jeho jméno pamatoval. Byl to bývalý kandidát na jakési vyšší místo v Pentagonu, nabídku však rovnou odmítl. Hodně dobrých lidí takové nabídky odmítalo. To je praxe, kterou Ryan musí rozbít.

"Za pár týdnů ho sebere Lockheed-Martin, tak mi to alespoň říkají moje zdroje. Proto akcie Lockheedu stoupají. Máme tip, aby se kupovaly. U TRW dokázal za dva roky zvýšit zisk o padesát procent, a to na inženýra, u kterého čekáte, že o řízení ví leda tak starou bačkoru, není špatné. Občas s ním hraju golf. Měl byste ho slyšet, jak ječí, když slyší o práci pro vládu."

"Řekněte mu, že s ním chci mluvit."

"Rada v Lockheedu mu dává volnou ruku, aby..."

"To je právě ono, Georgi."

"A co moje práce - myslím, co chcete, abych dělal. Pravidlo je takové, že..."

"Já vím. Budete úřadujícím ministrem, dokud nedáme věci do kupy."

Winston přikývl. "Oukej. Potřebuju si k ruce vzít pár lidí."

"Nebudu vám radit, jak máte pracovat. Dokonce vám ani nebudu vypočítávat, co všechno chci, abyste udělal. Chci jen, aby to bylo hotovo, Georgi. Jen mi musíte vždycky včas předem říct, co chystáte. Nechci se o ničem dovídat nejdřív z novin."

"Kdy začnu?"

"Kancelář je zrovna volná," sdělil mu Ryan.

Winston zkusil poslední úhybný manévr: "Musím o tom promluvit s rodinou."

"Víte, Georgi, tyhle vládní kanceláře mají telefony, a vůbec všechno." Jack se odmlčel. "Podívejte, já vím, kdo jste. Vím, co děláte. Mohl jsem být právě takový, ale jaksi mě nikdy... neuspokojovalo, abych tak řekl, jenom dělat peníze. Nějak odstartovat, odrazit se od země, to ano, to bylo něco jiného. No jo, spravovat peníze je důležitá práce. Já sám jsem to dělal nerad, ale taky jsem třeba nikdy nechtěl být lékařem. Jemné pohyby, každý jiný, a vůbec. Ale já vím, že vy jste seděl za spoustou stolů s pivem a preclíky a povídal si o tom, jak je všechno v tohle městě na draka. Tak tady máte svou šanci. Taková už nikdy nepřijde, Georgi. Nikdo už příště nebude mít bez politické podpory možnost stát se ministrem financí. Nikdy. Nemůžete to odmítnout, protože kdybyste odmítl, nikdy byste si to neodpustil."

Winston nedokázal pochopit, jak někdo dokáže v oválné místnosti zatlačit člověka takhle do kouta. "Vy se tu politiku začínáte pěkně rychle učit, Jacku."

"Andreo, máte nového šéfa," oznámil prezident své hlavní agentce.

A zvláštní agentka Andrea Priceová došla k názoru, že Callie Westonová se asi přece jen mýlila.

Zpráva, že prezident bude mít večer projev, narušila jiné skupině lidí časový rozvrh. Ale pouze o den. Větší starosti jim dělalo to, jak ten projev skloubit se vším ostatním. V politice je správné načasování absolutně nejdůležitější, stejně jako v kterémkoli jiném oboru. A oni nad tím rozvrhem strávili týden. Na jejich práci se nedalo hledět s obvyklou iluzí o odbornících, jednajících podle svých praktických dovedností. V jejich oboru

totiž praxe nikdy neexistovala. Všechno byly jen odhady. Odhady však dělali už dřív, a většinou dobré, jinak by se Edward J. Kealty nikdy nevypracoval tak vysoko, jak se vypracoval; ale jako nenapravitelní hazardní hráči, kteří už nic jiného dělat nedokážou, nikdy zcela nedůvěřovali ani svým kartám, ani ostatním hráčům. Každé jejich rozhodnutí s sebou proto neslo spoustu "kdyby".

V téhle záležitosti dokonce uvažovali o dobru a zlu; ne o "dobru a zlu" politického rozhodnutí, o promyšleném propočtu toho, kdo bude mít radost a kdo naopak bude dotčen náhlým lpěním na zásadě du jour, nýbrž o tom, zda akce, kterou zamýšlejí provést, je objektivně správná - tedy morální! - nebo ne. A to byl u protřelých politických pracovníků vzácný moment. Přispěl k němu fakt, že se jim lhalo. Samozřejmě. Věděli, že jim napovídal lži. Věděli, že on ví, že oni vědí, že jim lhal; tomu ale každý rozuměl. Dělat něco jiného by bývalo narušilo pravidla hry; jejich šéf je musí chránit před veřejnou ostudou, protože se mu nezpronevěřili. Taková ochrana patří do nepsané smlouvy mezi ním a jimi.

"Takže ty jsi vlastně ve skutečnosti neodstoupil, Ede?' Vedoucí jeho spolupracovníků se chtěl ujistit, zda jde skutečně o lež, aby mohl potom každému podle svého nejlepšího přesvědčení tvrdit, že to je boží pravda.

"Ten dopis ještě mám," odpověděl bývalý senátor a bývalý viceprezident. Dopis byl jablkem sváru. Poklepal si na kapsu saka. "Brett a já jsme si o tom pohovořili a došli jsme k názoru, že formulace dopisu musí být přesně taková a taková. A to, co jsem měl tehdy u sebe, nebylo úplně v pořádku. Chystal jsem se příští den vrátit s novým dopisem, samozřejmě náležitě datovaným. A bylo by se to vyřídilo v klidu a potichu - ale koho by napadlo...?"

"Mohl bys třeba - no - nechat to plavat." Tahle záležitost se musí dotáhnout až do konce ve stejném duchu, v jakém ji Kealty začal.

"Já bych rád," řekl Kealty po krátké, upřímné odmlce, následované starostlivou, vášnivě zaujatou řečí. Tahle situace pro něj koneckonců byla příhodnou praxí. "Ale, bože, vždyť vy oba víte, jak to s naší zemí vypadá. Ryan není špatný chlap, znám ho léta. Ale o řízení vlády neví ani zbla."

"Na tohle není žádný zákon, Ede. Žádný. Žádné vodítko v ústavě, a i kdyby bylo, není Nejvyšší soud, který by ho stvrdil." Tohle pronesl Kealtyho hlavní právní poradce. Je to vyhraněně politická záležitost. Nebude to vypadat dobře," musel ještě dodat. "Nebude to vypadat..."

"To je právě ono," poznamenal hlavní z Kealtyho spolupracovníků. ,Jenže my to neděláme z politických důvodů, ale abychom posloužili zájmům země. Ed ví, že páchá politickou sebevraždu." Po níž ovšem bude následovat slavné zmrtvýchvstání. Živě na CNN.

Kealty vstal, začal přecházet po místnosti a při řeči gestikuloval. "Politiku z toho vynechte, sakra! Vláda byla zničena! A kdo ji dává dohromady? Ryan! Nějaký zatracený špion ze CIA! O tom, jak funguje vláda, neví nic. Musíme ustavit Nejvyšší soud, nastolit určitý směr činnosti. Musíme dát dohromady Kongres. Země potřebuje vedení. A o tom, jak to dělat, nemá on ani ponětí. Možná, že si kopu svůj vlastní politický hrob, ale někdo musí vystoupit a naši zem chránit."

Nikdo se nesmál. A divné bylo, že je ani nenapadlo smát se. Lidé, kteří s E.J.K. pracovali už dvacet či více let, se k tomuhle politickému stěžni připoutali tak pevně, že už neměli na vybranou. Tohle divadýlko bylo nutné asi tak jako sbor v Sofoklovi nebo Homérovo vzývání Múzy. Musela se zkrátka dodržet poetika politiky. Šlo o zemi, o potřeby země a o Edovu službu zemi během jedné a půl generace. Protože on se po celou tu dobu podílel na chodu věcí a ví, jak systém pracuje. A když se to všechno sečte, zemi může zachránit jen takový člověk, jako je on. Nakonec, vláda je vlastně totéž co země. Vždyť této představě věnoval Ed celý svůj život.

Tomuhle všemu opravdu věřili. A Kealty byl k témuž stěžni připoután stejně pevně jako oba jeho lidé. Už ani on sám nedokázal říci, nakolik takové pouto odpovídá jeho vlastní ctižádosti, protože víra se u něj po celoživotním jejím

proklamování proměnila ve skutečnost. Tu a tam sice země vykazovala příznaky toho, že se od jeho víry odvrací, ale stejně jako se například evangelík nedokáže vzdát toho, aby nenabádal ostatní, aby se navrátili k pravé víře, ani on se nemůže zříci povinnosti přivést zemi zpět k filozofickým kořenům, z nichž vychází; vždyť se této povinnosti usilovně věnoval už během svých pěti volebních období v Senátě, a po kratší dobu i jako viceprezident. Víc než patnáct let mu říkali Svědomí Senátu; nazývala ho tak média, která ho milovala pro jeho názory, víru i pro jeho politicky činnou rodinu.

Ve věci, kterou teď podniká, by nejspíš bylo dobré poradit se předem s médii, jak už to často udělal; dát jim vědět o úmyslu navrhnout doplněk zákona, požádat o jejich názor - média milovala, když byla tázána na svůj názor - , nebo se prostě jen ujistit, že se záležitost dostane ke všem správným činitelům. Ale v tomhle případě to neudělá. Musí všechno hrát přímo. Nesmí to budit dojem, že se chtěl někomu zavděčit, to nemůže riskovat. Když se ale úmyslně vyhne veškerému manévrování, dodá svým skutkům patinu legitimity. Velkorysé nezištnosti. Bude to představa, obraz, který se předestře. Poprvé v životě se vzdá politického pozadí. A tím, že to udělá, předvede nový styl malby. Jediné, co nyní musí promyslet, je načasování. A v tom mu jeho kontakty na média pomoci mohou.

"Kdy se to vysílá?" zeptal se Ryan.

"V osm třicet východního času," odpověděl van Damm. "Dneska večer je pár speciálních programů, přehled týdenních událostí, a my se do toho nějak máme vejít."

Ryan na to mohl něco znechuceně zabručet, ale neudělal to. Na obličeji mu však přesto bylo vidět, co si myslí.

"Znamená to, že na západním pobřeží vás bude chytat spousta lidí na autorádiích," vysvětloval Arnie. "Máme všech pět televizních stanic, k tomu CNN a stanici pro přímé přenosy z Kongresu. Není to od těch stanic žádný dárek, rozumějte. Je to od nich zdvořilé svolení. Také vás vůbec nemusely pustit. Při politických projevech s touhle kartou hrají."

"Sakra, Arnie, tohle přece není politický projev, je to..."

"Pane prezidente, zvykněte si už na jednu věc, ano? I když si jdete ulevit, je to politické. Tomu neutečete. I nepřítomnost politiky je politické prohlášení." Arnie na vzdělávání svého nového šéfa pracoval velmi usilovně. Ten sice naslouchal, ale ne vždy slyšel.

"No tak dobrá. FBI souhlasí, že s tímhle vším můžu ven?"

"S Murrayem jsem mluvil před dvaceti minutami. U něj je to v pořádku. Hned řeknu Callii, aby ty věci do projevu zařadila."

Mohla mít lepší kancelář. Jako hlavní pisatelka prezidentových projevů si mohla nárokovat ten vůbec nejlepší a nejdražší počítač, posazený na stolní desce z kararského mramoru. A byla by ho dostala. Místo toho ale používala deset let starý Apple Macintosh Classic, protože jí nosil štěstí. A malý monitor jí nevadil. Kancelář zřejmě kdysi bývala komorou nebo skladištěm, už někdy v dobách, kdy se v sále, určeném k podepisování dohod s indiány, dohody s indiány skutečně podepisovaly. Stůl byl vyroben v některé federální věznici, a bylo-li křeslo pohodlné, bylo zato staré třicet let. Místnost měla vysoký strop a dalo se tu proto kouřit, v rozporu s federálními pravidly i pravidly Bílého domu, která se ovšem v jejím případě neprosazovala. Poslední, kdo se pokusil jít na ni zhurta, byl mužský člen personálu. Agent Tajné služby ji musel od něj odtrhnout, aby mu nevyškrábala oči. To, že ji hned nevyhodili, bylo pro ostatní personál staré vládní budovy určitým znamením. Na některé lidi se prostě nesmí sáhnout; Callie Westonová byla jednou z nich.

Místnost neměla okna. Callie je nepotřebovala. Realitu jí nahrazoval její počítač a fotografie na stěnách. Na jedné byl její pes, stárnoucí anglický ovčák jménem Holmes (Oliver Wendell, ne Sherlock; prózu tohohle Yankeeho z Olympusu milovala; bylo to pro něj povýšení do rytířského stavu, které udělovala jen málokomu). Na ostatních fotografiích byly politické osobnosti,

přátelé i protivníci. Callie si je neustále pozorně prohlížela. Za sebou měla malý televizor a videorekordér; televizor byl obvykle naladěn na přenosy z Kongresu, VC-Span-1 nebo - 2, nebo na CNN, videorekordér používala na prohlížení záznamů projevů, které psali druzí a které byly předneseny na všemožných místech. Politický projev, říkala si, je nejvyšší formou komunikace. Takový Shakespeare potřeboval k tomu, aby sdělil svou myšlenku, tříhodinovou divadelní hru. Hollywood se pokoušel o totéž zhruba za stejnou dobu. Ona ne. Měla na to něco mezi patnácti a možná až pětačtyřiceti minutami. A její myšlenky musely získat platnost. Musely zacloumat průměrným občanem, protřelým politikem i většinou cynických reportérů. Své prezidenty vždy pečlivě studovala, a nyní tedy studovala Ryana. Znovu a znovu si přehrávala těch pár slov, která řekl onoho večera, kdy byl uveden do úřadu, a také televizní šoty z následujícího rána. Pozorovala jeho oči a gesta. Jeho napětí a důraznost, celkové držení těla. V abstraktním smyslu se jí to, co viděla, líbilo. Ryan je člověk, jemuž by důvěřovala, kdyby byl například investičním poradcem. Ale o tom, jak být politikem, se musí ještě hodně učit. A měl by ho to někdo učit - nebo spíš ne? Uvažovala. Možná... kdyby se nechoval jako politik...

Ať už zvítězí nebo prohraje, psát pro něj bude zábava. Poprvé zábava, a ne práce.

Nikdo to sice nechtěl připustit, ale Callie patřila mezi nejvnímavější lidi, kteří tu pracovali. Fowler to věděl, Durling právě tak, a oba se proto smířili s jejími výstřednostmi. Vyšší političtí činitelé ji však nenáviděli a jednali s ní jako s užitečnou, ale málo významnou funkcionářkou. Vřelo to v nich vztekem, když si uvědomili, že si Westonová může klidně přejít ulici a vstoupit rovnou do Oválné pracovny, protože prezident jí důvěřoval tak, jak důvěřoval jen málokomu jinému. To také nakonec vyústilo v poznámku, naznačující, že prezident má dost speciální důvod pro to, aby ji k sobě volal. Koneckonců - lidé z části země, odkud pocházela, byli známi tím, že jsou poněkud nevázaní, když přijde na... Říkala si, jestli se ten chlap ještě na něco zmohl. Agent jí sice strhl ruce z jeho obličeje, ale koleno už zadržet nestačil. Do novin se ale ten incident nedostal. Arnie tomu chlapovi vyložil, že v návratu do "střediska moci" mu bude bránit obvinění z nevhodného sexuálního chování - a pak ho poslal pryč a jeho jméno zapsal na černou listinu. Arnie je fajn.

A fajn byla i sepsaná řeč. Strávila nad ní čtyři hodiny místo tří, které slíbila, a byla to spousta námahy na dvacet minut a třicet vteřin proslovu - měla sklon psát projevy poněkud krátké, protože prezidenti mluví pomalu. Většina jich tak mluvila. Ryan se to bude muset teprve naučit. Napsala KONTROLA T, aby se projev vytiskl typem Helvetica 14, tři kopie. Někteří političtí šaškové to budou chtít vidět a budou se pokoušet provést opravy. Teď to už ale nebyl takový problém jako dřív. Když se tiskárna zastavila, Callie stránky seřadila, sepnula je k sobě a zvedla telefon. Tlačítko rychlovolby ji spojilo s příslušným stolem na druhé straně ulice.

"Westonová k šéfovi," řekla sekretářce, která měla na starosti zapisování schůzek.

"Hned přijďte."

A všechno bylo tak, jak má být.

Bůh její modlitby nevyslyšel, jak Múdí viděl. Nepříznivé okolnosti stojí proti ní. Směšování islámské víry s vědeckými poznatky bylo pro doktora stejným problémem jako pro jeho křesťanské i pohanské kolegy - Kongo se otevřelo křesťanství už před víc než sto lety, ale starým animistickým vírám se tu stále dařilo. O to bylo pro Múdího snazší opovrhovat jimi. Je to stará otázka; Je-li Bůh bohem slitovným, proč tedy dopouští, aby se děla nespravedlnost? Byla by to dobrá otázka pro diskusi s jeho imámem, ale jemu zatím stačilo vědomí, že se takové věci stávají, dokonce i spravedlivým.

Říká se tomu petechie, je to vědecký název pro skvrnky podkožního krvácení, které velmi jasně vystupovaly na její bledé severoevropské pleti. Je moc dobré, že tyhle jeptišky nepoužívají zrcadlo - ve svém náboženském světě ho považují za marnivost. Byla to další věc, kterou Múdí obdivoval, ačkoliv dost dobře nechápal, proč se tak urputně zříkají právě zrcadel. Bude však líp, když sestra ty rudé skvrny na svém obličeji neuvidí. Nebyly pěkné na pohled; znamenaly však něco ještě mnohem horšího - přinášely předzvěst smrti.

Horečka teď vystoupila na 40,2 stupně, a byla by stoupala dál, nebýt ledových obkladů v podpaží a vzadu za krkem. Oči hleděly netečně, těla se zmocňovala ochablost. Tohle bylo samo o sobě příznakem mnoha chorob, ale petechie doktorovi pověděly, že pacientka vnitřně krvácí. Ebola způsobuje hemorragickou horečku, jednu ze skupin onemocnění, při kterých dochází k rozkladu tkání v jejich samotném základě a krev tak může unikat v kterémkoli místě v těle, což nakonec vede k zástavě srdce v důsledku nedostatečného objemu krve. Je to vražedný proces, a to, jak vzniká, musí lékařská věda teprve zjistit. Teď se zastavit nedal. Přežívá zhruba dvacet procent postižených; jejich imunitní systém se jakýmsi způsobem dokáže zmobilizovat a virového nájezdníka porazit - jak, to byla další nezodpovězená otázka. To, zda zvítězí v tomto případě, byla otázka již položená a zodpovězená.

Múdí se dotkl pacientčina zápěstí, aby jí změřil tep, a i skrz rukavice cítil, jak je kůže horká a suchá a... volná. Už to začalo. Odborný název bylo postupné odumírání tkání. Tělo již začínalo umírat. Nejprve játra, pravděpodobně. Z jakési dosud nezjištěné příčiny má Ebola k tomuto orgánu jakousi smrtící afinitu. I ti, kdo přežijí, se musí potýkat s následným poškozením jater. Ale postižený člověk většinou nežije dost dlouho, aby zemřel právě na poškození jater, protože umírají všechny orgány, některé rychleji než ostatní, ale zanedlouho všechny najednou.

Bolest byla stejně hrozná jako neviditelná. Múdí vypsal příkaz ke zvýšení dávky morfia. Může tak aspoň ztišit bolest, což je dobré pro pacienta a bezpečné pro personál. Pacient kolem sebe v mukách bolesti tluče, a to je pro osoby, nacházející se poblíž, nebezpečné, zejména jde-li o pacienta s vysokou horečkou, postiženého krví přenosnou chorobou a rozsáhlým vnitřním krvácením. Teď měla nemocná pravou paži připoutanou, aby se chránila infuzní jehla. I tak už jehla sotva v paži držela, a zavádět novou by bylo jak nebezpečné, tak obtížné, natolik už byla tepenná tkáň poničená.

Sestra Maria Magdalena se své přítelkyni věnovala; tvář měla zakrytou a oči smutné. Múdí pohlédl na ni a ona na něj, překvapená, že vidí v jeho obličeji soucit. Múdí byl pověstný svým chladem.

"Modlete se s ní, sestro. Já teď musím něco zařídit." A to rychle. Opustil pokoj, cestou svlékl ochranný plášť a odložil ho do příslušné nádoby. Všechny jehly v tomto pavilonu šly do speciálních kontejnerů pro "ostré předměty", které musí být zničeny - lehkovážný přístup Afričanů k těmto ochranným opatřením měl za následek první velký nápor Eboly v roce 1976. Ten kmen se jmenoval Ebola Mayinga, podle zdravotní sestry, která se virem nakazila první, pravděpodobně v důsledku nedbalosti. Později se zdravotnický personál sice poučil, ale Afrika je pořád Afrika.

Když byl doktor zpátky ve své kanceláři, znovu zatelefonoval. Teď už se věci dají do pohybu. Nevěděl s určitostí jaké věci, ačkoliv napomůže k tomu, že to kdosi určí přesně; napomohl k tomu tak, že hned začal pátrat v literatuře, nacházel však jen informace, které nebyly k ničemu.

"Zachráním vás." Caliina poznámka Jacka rozesmála, ale Priceová při ní bolestně zkřivila obličej. Arnie se otočil a pohlédl na příchozí. Zaznamenal, že Wastonová se stále ještě neobléká podle své role. U Tajné služby za to měla plus; těm prezidentovým nejbližším spolupracovníkům, kteří byli ctiteli krejčovského umění, říkali agenti "pávi" nebo "pávice", což bylo přece jen zdvořilejší než to, co si mysleli. I sekretářky utrácely za šaty víc než

Callie Westonová. Arnie jen natáhl ruku. "Tak sem s tím."

Prezident Ryan byl mlčky vděčen za velký typ písma. Nebude si muset brát brýle, ani se nebude muset shodit tím, že by někoho požádal, aby písmo zvětšil. Normálně četl rychle, ale s tímhle dokumentem si dal na čas.

"Bude tam jedna změna," pronesl po chvilce.

"Co by to mělo být?" zeptala se Westonová podezřívavě.

"Máme nového ministra financí. George Winstona."

"Toho multimilionáře?"

Ryan se vrátil k první stránce projevu. "No, mohl jsem taky sebrat nějakého povaleče z lavičky v parku, ale myslel jsem, že by nebyl špatný někdo, kdo se vyzná v otázkách finančnictví."

"Říkáme jim ‚bezdomovci', Jacku," pronesl Arnie důrazně.

"Nebo jsem si mohl vybrat nějakého teoretika, ale důvěřoval bych jen jedinému, Buzzu Fiedlerovi," pokračoval Jack uvážlivě, a znovu si zavzpomínal. Buzz Fiedler byl vzácný teoretik, člověk, který uměl to, co on sám neuměl. Kruci. "Takhle je to dobré, slečno Westonová."

Van Damm obrátil na stranu tři. "Callie..."

"Arnie, když píšete roli pro Oliviera, nepíšete ji pro George C. Scotta. Pro Oliviera píšete jako pro Oliviera, a pro Scotta píšete jako pro Scotta." Westonová v hloubi duše věděla, že by nejspíš stačilo sednout na Dullesově letišti na letadlo do Los Angeles, tam si najmout auto, jet do Paramountu, a za šest měsíců bude mít dům na Hollywood Hills, porsche, kterým bude jezdit na rezervované místo k parkování u Melrose Boulevardu, a dostane ten opravdu nejdražší počítač. Ale ne. Jevištěm sice může být celý svět, ale role, pro kterou ona píše, je ta největší a nejzářivější. Veřejnost možná neví, kdo Westonová je, ale ona ví, že její slova mění svět.

"Takže co tedy jsem?" zeptal se prezident a vzhlédl.

"Jste jiný. To jsem vám přece už řekla."

[12] VSTUP NA SCÉNU

V životě se toho dá předpovědět jen málo, říkal si Ryan. Dal si lehkou večeři, aby chvění žaludku moc nebolelo, a skoro úplně ignoroval svou rodinu; znovu a znovu pročítal svou řeč. Udělal pár změn tužkou, skoro všechno to byly jen drobné jazykové úpravy, proti nimž Callie nic nenamítala a které sama ještě trochu opravila. Projev se elektronicky vyslal sekretářkám do předpokoje Oválné pracovny. Callie projevy sestavovala, nebyla písařka, a prezidentské sekretářky dovedly psát rychlostí, která Ryanovi brala dech. Když byla hotová poslední verze, vytiskly ji na papír, který bude prezident držet při projevu v ruce; tutéž verzi uložily do paměti čtecího zařízení. Callie Westonová dohlížela na to, aby obě verze byly naprosto stejné. Bylo docela dobře možné, že by někdo na poslední chvíli některou z nich záměrně pozměnil, ale Westonová už takové praktiky znala také a svou práci si hlídala jako lvice svá novorozená lvíčata.

Jak se dalo čekat, to nejhorší přišlo až od van Damma: Jacku, tohle je ten nejdůležitější projev, který kdy pronesete. Tak se uklidněte a pusťte se do toho.

No tak to ti teda pěkně děkuju, Arnie. Vedoucí kanceláře byl vždycky nehrající trenér, a jakkoliv to byl dobrý odborník, jednoduše nevěděl, jaké to je, stoupnout si na nadhazovačovo místo, tváří v tvář odpalovačům.

Už instalovali kamery, jednu hlavní, jednu záložní. Ta se téměř nikdy nepoužívala; čtecí zařízení však měly obě. Oslňující reflektory už také stály na místě. Během projevu budou prezidentovu siluetu vrhat na okna pracovny. Bude se tam rýsovat jako silueta vysoké zvěře na okraji skály - další věc, která Tajné službě dělala starosti, ačkoliv oknům věřili; měla speciální skla, schopná zastavit i kulku ze samopalu. Členy televizního štábu ochranka všechny znala, přesto je však zkontrolovala i s jejich zařízením. Každý věděl, že bude projev; ohlásili ho ve večerních televizních show a pak přešli k dalším zprávám. Pro všechny to byla rutina, až na prezidenta, samozřejmě, pro něhož

to všechno bylo nové a neurčitě hrůzyplné.

Čekal, že telefon zazvoní, ne však v tuhle hodinu. Číslo jeho mobilního telefonu znalo jen málo lidí. Být na čísle kabelového telefonu bylo příliš nebezpečné. Izraelská Mossad se pořád ještě zabývala tím, že občas nechávala lidi zmizet. Nově nalezený mír na Středním východě to nezměnil, a Izraelci opravdu měli důvod nemít toho člověka rádi. Zvlášť dobře to provedli, když jednoho jeho kolegu zabili právě pomocí mobilního telefonu; nejdřív telefon vyřadili elektronickým signálem a pak zařídili, aby dostal náhradní... s deseti gramy trhaviny, nacpané do umělé hmoty. Jeho poslední telefonát, tak se to alespoň vyprávělo, přišel od šéfa Mossadu: "Haló, tady Avi ben Jákob. Poslouchej dobře, příteli." Přičemž Žid palcem stiskl tlačítko označené #. Chytrý kousek, ale dá se použít jen jednou.

Při cvrlikavém tónu muž otevřel se zaklením oči. Šel spát teprve před hodinou.

"Ano," ohlásil se.

"Zavolejte Jusifovi." A telefon ztichl. Dalším bezpečnostním opatřením bylo, že hovor šel přes několik mezistanic a samotný vzkaz byl tak krátký, že kouzelníkům od elektronické špionáže ve službách jeho četných nepřátel nedával moc šancí. Poslední protiopatření bylo ještě chytřejší. Muž hned vyťukal na mobilním telefonu číslo a vzkaz, který právě dostal, opakoval. Šikovný nepřítel, který by snad vzkaz vysledoval přes frekvence pro mobilní telefony, ho pravděpodobně bude považovat za další mezistanici. Anebo také ne. Bezpečnostní hry, které se v téhle moderní době musely hrát, dávaly člověku v běžném, každodenním životě opravdu zabrat.

Nikdy nevěděl, co vyjde a co ne - až umřel přirozenou smrtí, což sotva stálo za to čekání.

Nakvašeně zabručel, vstal, oblékl se a vyšel ven. Auto čekalo. Třetím volaným byl jeho řidič. Spolu se dvěma strážci odjeli na tajné stanoviště, do bezpečného domu na bezpečném místě. Izrael mohl dávat pokoj, a dokonce i Organizace pro osvobození Palestiny se mohla stát součástí demokraticky zvoleného režimu - to se ten svět opravdu zbláznil? - , ale Bejrút byl stále místem, kde mohli operovat všelijací lidé. Ten pravý signál se objevil až zde - byl to určitý obrazec z osvětlených a neosvětlených oken - a sděloval, zda může také bezpečně vystoupit z auta a vejít do budovy. Zda opravdu bezpečně, to se může ukázat až za takových třicet vteřin. Byl příliš ospalý, než aby se tím zatěžoval. Strach člověka znudí a otupí, když v něm celý život žije.

Na obyčejném dřevěném stole stál očekávaný šálek kávy, hořkosladké a silné. Když se navzájem pozdravili a usadili se, přešli k věci.

Je pozdě."

"Opozdilo se letadlo," vysvětloval hostitel. "Potřebujeme vaše služby."

"Za jakým účelem?"

"Dalo by se tomu říkat diplomacie," zněla překvapivá odpověď. Pak hostitel začal s vysvětlováním.

"Deset minut," doneslo se k prezidentovi.

Další líčení. Bylo 8.20. Mary Abbotová ještě Ryanovi naposled upravila na několika místech vlasy, což jen zvýšilo jeho pocit, že je herec a ne... politik? Ne, politik ne. Tuhle nálepku odmítal, ať si Arnie nebo kdokoli jiný říká, co chce. Za otevřenými dveřmi po Jackově pravici stála vedle sekretářčina stolu Callie Westonová; usmála se a pokývla, aby zakryla pocit vlastní nejistoty. Sepsala mistrovský projev - takový pocit měla vždycky - , a ten teď přednese úplný bažant. Paní Abbotová přešla na druhou stranu stolu a tělem zčásti zastínila světlo reflektorů, aby si mohla své dílo prohlédnout z perspektivy diváka. Prohlásila ho za dobré. Ryan jen seděl a usilovně se snažil nevrtět se, s vědomím, že se zanedlouho začne pod nalíčením zase potit, že to bude svědit jako pes a že se nebude moci poškrábat, ať se děje co se

děje, protože prezidenty přece nic nesvědí, ani se neškrábou. Tam někde venku jsou určitě lidé, kteří si myslí, že prezidenti ani nemusí chodit na záchod, holit se nebo si dokonce zavazovat boty.

"Pět minut, pane. Zkouška mikrofonů."

Jedna, dva, tři, čtyři, pět," řekl Ryan přičinlivě.

"Děkuji, pane prezidente," zavolal z vedlejší místnosti režisér.

Ryan o podobných projevech před veřejností občas uvažoval. Prezidenti, kteří vystupovali s těmihle oficiálními prohlášeními - byla to tradice, sahající přinejmenším do časů Franklina Delano Roosevelta a jeho "hovorů u krbu", o kterých poprvé slyšel od své matky - , vždycky vypadali sebevědomě a uvolněně. A jemu vždycky vrtalo hlavou, jak se svého úkolu vůbec dokážou zhostit. Z obou těchto pocitů nemá on ani jeden. Zaplavila ho další vlna napětí. Kamery teď jsou už asi zapnuté, aby režiséři měli jistotu, že fungují, a kdesi nějaký videorekordér zaznamenává výraz jeho obličeje i to, jak si jeho ruce pohrávají s papíry, které má před sebou. Uvažoval, jestli si tu pásku Tajná služba hlídá, nebo jestli důvěřuje lidem od televize, že se v takových věcech zachovají čestně... i jejich vlastní moderátoři určitě tu a tam převrhnou šálek s kávou, nebo kýchnou, nebo se vztekle ohoří na asistenta, který něco pomotá těsně před tím, než se začne vysílat... ano, těmhle částem záznamu se říká výpadky, že...? Chtěl by se vsadit, hned teď, tady, že Tajná služba má pěkně dlouhou pásku s takovými pokaženými prezidentskými "šlágvorty".

"Dvě minuty."

Obě kamery měly čtecí zařízení. Jsou to zvláštní věcičky. Na předku každé kamery visí televizní přístroj, na kterém je obraz otočený zleva doprava, protože hned nad ním je upevněno nakloněné zrcadlo. Objektiv kamery je za zrcadlem a snímá skrz něj, zatímco prezident v zrcadle vidí text své řeči jako odraz. Je to pocit jako z jiného světa, promlouvat na kameru, kterou člověk vlastně nevidí, k milionům lidí, kteří tu vlastně nejsou. V podstatě promlouvá ke svému vlastnímu projevu. Ryan potřásl hlavou, když jeho projev rychle proběhl po obrazovce, aby bylo jisté, že systém funguje.

"Jedna minuta, připraveni."

Oukej. Ryan v křesle poposedl. Starosti mu dělala poloha. Má opřít paže o desku stolu? Má mít ruce v klíně? Řekli mu, aby se v křesle neopíral, protože to vypadá jednak ledabyle, jednak povýšenecky, ale Ryan měl sklon k tomu, aby se hodně pohyboval, a když seděl klidně, bolela ho z toho záda - nebo se mu to jen zdá? Teď už je na úvahy trochu pozdě. Uvědomil si strach, horko kolem žaludku, přebíhající uvnitř všemi směry. Pocítil nutkání odříhnout si, pak ho potlačil.

"Patnáct vteřin."

Strach se změnil málem v paniku. Musí to dokázat. Tohle je důležité; lidé na něj spoléhají. Za kamerami už stáli kameramani, a tři agenti Tajné služby na ně dávali pozor. Byl tu i pomocný režisér. Byli to jeho jediní posluchači, ale stěží je rozeznával, skryté v jasné záři reflektorů. Ti ale stejně nebudou nijak reagovat. Jak pozná, co si myslí jeho skuteční posluchači?

Ale co, teď už to stejně vzal čert.

Před minutou vystoupili moderátoři a pověděli lidem to, co už beztak všichni věděli. Večerní televizní pořady budou posunuty, a promluví k nim prezident. Nezjistitelný počet lidí po celé zemi vzal do rukou dálkové ovládání a přepnul na kabelový kanál, hned, jak viděli "Velkou pečeť', znak prezidenta Spojených států amerických. Ryan se zhluboka nadechl, stiskl rty a pohlédl do bližší z obou kamer. Rozsvítila se červená světélka. Počítal do dvou a začal.

"Dobrý večer.

Moji američtí spoluobčané, chtěl bych vám podat zprávu o tom, co se minulý týden ve Washingtonu odehrávalo, a pověděť vám o tom, co se bude odehrávat během příštích několika dnů.

Nejdříve tedy, Federální úřad pro vyšetřování a ministerstvo spravedlnosti, za přispění Tajné služby, Národního úřadu pro bezpečnost dopravy a dalších federálních institucí, se ujali vyšetřování okolností, za nichž došlo k tragické smrti tolika našich přátel; přitom se nám dostalo chvályhodné pomoci ze strany Japonské státní policie a Kanadské královské jízdní policie. Dnes večer se bude vysílat ucelená informace, a ta bude také uveřejněna ve vašich ranních novinách. Zatím vás seznámím s dosavadními výsledky vyšetřování.

Náraz letounu Boeing 747 Japonských aerolinií do budovy Kapitolu byl úmyslný čin jednoho člověka. Jmenoval se Toradžiro Sató. Byl kapitánem u tohoto letadla. O kapitánu Toradžiro Satóovi jsme se dověděli mnoho věcí. Víme, že v našem konfliktu s jeho zemí ztratil bratra a syna. To evidentně narušilo jeho psychiku; rozhodl se, o vlastní újmě, že se pomstí.

Po letu do kanadského Vancouveru zfalšoval kapitán Sató příkaz k letu do Londýna, který podnikl údajně proto, aby vyměnil své poškozené letadlo. Před vzletem chladnokrevně zavraždil svého druhého pilota, člověka, se kterým řadu let pracoval. Pak pokračoval v letu zcela sám, po celou tu dobu s mrtvým člověkem, upoutaným bezpečnostními pásy v sedadle vedle sebe." Ryan se odmlčel a jeho oči sledovaly slova v zrcadle. Ústa měl vyschlá jako troud; pak mu signál na čtecím zařízení sdělil, že má obrátit stránku.

Ptáte se, jak tohle všechno můžeme najisto vědět?

Zaprvé, totožnost kapitána Satóa i jeho druhého pilota byla ověřena Federálním úřadem pro vyšetřování za použití testu na DNA. Samostatné testy, které provedla Japonská státní policie, přinesly totožné výsledky. Tyto testy ověřila vlastními prostředky nezávislá laboratoř, a výsledky byly opět tytéž. Možnost omylu při těchto testech je prakticky nulová.

Ostatní členové letové posádky, kteří zůstali ve Vancouveru, byli vyslechnuti FBI a Kanadskou královskou jízdní policií. Jsou přesvědčeni, že na palubě byl kapitán Sató. Další očitá svědectví máme od úředníků Kanadského ministerstva dopravy a od amerických cestujících tohoto letu - Satóovu totožnost potvrdilo víc než padesát lidí. Na fingovaném letovém plánu máme otisky prstů kapitána Satóa. Analýza hlasových charakteristik na páskách z kabiny pilotovu totožnost potvrzuje také. Otázka totožnosti je tudíž jednoznačně vyjasněna.

Zadruhé, pásky z magnetofonu se záznamy hovorů z kabiny letounu nám udávají přesný čas první vraždy. Na pásce máme i záznam hlasu kapitána Satóa; ve chvíli, kdy svého kolegu vraždil, se mu omlouval. Pak už je na páskách jen jediný hlas, a ten patří pilotovi. Pásky z byly porovnány s dalšími záznamy hlasu kapitána Satóa, a i ty potvrdily jeho totožnost.

Zatřetí, kriminologické testy potvrdily, že druhý pilot byl mrtev nejméně čtyři hodiny před nárazem. Ten nešťastník byl zabit ranou nože do srdce. Není důvodu domnívat se, že měl co dělat s tím, co se stalo potom. Byl pouze první obětí toho obludného činu. Zůstala po něm těhotná manželka, a chtěl bych vás všechny požádat, abyste mysleli na její žal a vzpomněli na ni i na její děti ve svých modlitbách.

Japonská policie s FBI plně spolupracovala, umožnila nám bezvýhradný přístup ke svému vyšetřování i k výslechům svědků a dalších osob. Nyní máme úplný přehled všeho, co kapitán Sató poslední dva týdny svého života dělal, kde jedl, kde spal, s kým hovořil. Nenašli jsme však žádné důkazy, které by svědčily třebas i jen pro možnost, že šlo o zločinné spiknutí, nebo že to, co onen duševně vyšinutý člověk udělal, bylo součástí nějakého širšího plánu vlády - nebo kohokoli jiného. Tato vyšetřování budou probíhat tak dlouho, dokud neobrátíme každý list a každý kámen, dokud nebude prověřena každá, jakkoli vzdálená možnost. Ale už informace, které máme nyní, by víc než stačily k tomu, aby přesvědčily porotu, a proto vám je nyní mohu poskytnout." Jack se odmlčel a naklonil se o několik centimetrů dopředu.

"Dámy a pánové, konflikt mezi naší zemí a Japonskem skončil. Ti, kdo ho vyvolali, budou postaveni před spravedlivý soud. O tom mě osobně ujistil

ministerský předseda Koga.

Pan Koga je čestný a odvážný člověk. Nyní vám mohu poprvé říci, že jeho samotného unesli a málem zavraždili titíž zločinci, kteří konflikt mezi jejich a naší zemí rozpoutali. Před únosci ho zachránili Američané, za pomoci japonských úřadů, přímo ve středu Tokia. Poté, co byl zachráněn, pracoval na tom, aby byl konfliktu učiněn konec, a to za značného osobního ohrožení. Jedině tak svou zemi i zemi naši uchránil před další újmou. Bez jeho práce mohlo být ztraceno na obou stranách mnoho dalších životů. Jsem hrdý na to, že mohu Minoru Kogu nazývat svým přítelem.

Před několika málo dny, jen minuty poté, co ministerský předseda Koga dorazil do naší země, jsme se soukromě setkali, zde v Oválné pracovně. Odtud jsme odjeli na Kapitol a tam jsme se společně pomodlili. Na ten okamžik nikdy nezapomenu.

Byl jsem poblíž také v okamžiku, kdy letoun narazil do budovy. Byl jsem v tunelu mezi Bílým domem a Kapitolem, se svou manželkou a dětmi. Viděl jsem, jak se na nás žene ohnivá stěna, jak se zastavuje a stahuje se zpátky. Na to asi také nikdy nezapomenu, ačkoli bych chtěl.

"Nyní je mezi Amerikou a Japonskem nastolen mír. S občany té země již nemáme žádné spory. Apeluji na vás, abyste nyní i v budoucnu upustili od veškerých pocitů zatrpklosti, které snad vůči Japoncům teď chováte."

Opět se odmlčel, když se text přestal odvíjet. Otočil na další stránku svého tištěného textu.

Nyní stojíme před hlavním, velkým úkolem.

Dámy a pánové, jeden člověk, jeden mentálně vyšinutý jedinec, se domníval, že naší zemi může způsobit osudovou škodu. Mýlil se. Pohřbili jsme své mrtvé. Jejich ztráty budeme želet ještě dlouho; ale naše země žije, a přátelé, které jsme oné hrozné noci ztratili, by si nic jiného nepřáli.

Thomas Jefferson řekl, že strom svobody často ke svému růstu žádá krev. Nu, krev byla prolita, a nyní je čas, aby strom opět rostl. Amerika je země, která hledí dopředu, ne zpátky. Změnit dějiny nedokáže nikdo z nás. Můžeme se však z historie učit, stavět na svých minulých úspěších, poučit se z chyb a neopakovat je.

V tuto chvíli mám mohu říci, že naše země je v bezpečí. Naše armáda plní své závazky všude ve světě a naši potenciální nepřátelé to vědí. Naše ekonomika utržila ošklivý úder, ale přežila ho a i nadále je nejsilnější na světě. Jsme stále Amerika. Jsme stále Američané a naše budoucnost začíná každým dalším dnem.

Dnes jsem ustanovil George Winstona úřadujícím ministrem financí. George stojí v čele velkého newyorského vzájemného fondu, který sám založil. Podílel se na nápravě škod, které utrpěly naše finanční trhy. Je to člověk, který se sám vypracoval - jako i Amerika je země, která se sama vypracovala. Brzy budu jmenovat další členy Kabinetu, a o každém takovém jmenování vás budu průběžně informovat.

George se však nemůže stát plnoprávným členem Kabinetu, dokud neobnovíme Senát Spojených států, jehož členové jsou ústavou pověřeni, aby se k takovým jmenováním vyjádřili a odsouhlasili je. Volba nových senátorů je záležitostí jednotlivých států. Počínaje příštím týdnem budou guvernéři vybírat lidi, kteří obsadí nyní uprázdněná křesla." Teď přijde ta choulostivá část. Opět se naklonil dopředu.

"Moji američtí spoluobčané - ne, okamžik, to je věta, kterou nemám moc rád. A nikdy jsem neměl." Jack lehce zavrtěl hlavou a doufal, že to nevypadá moc teatrálně.

Jmenuji se Jack Ryan. Můj táta byl policista. Ve vládních službách jsem začal jako příslušník námořní pěchoty, hned jak jsem absolvoval Bostonskou univerzitu. Ta služba netrvala nijak dlouho. Byl jsem zraněn při havárii vrtulníku, a celé roky mě zlobila záda. Když mi bylo jednatřicet, dostal jsem se do cesty teroristům. Vy všichni jste ten příběh slyšeli, i to, jak skončil,

ale, a to nevíte, ten incident mě přivedl zpátky do vládních služeb. Až do té doby se mi život líbil. Vydělal jsem si nějaké peníze obchodováním s akciemi, pak jsem však od té práce odešel a vrátil se k historii, své první lásce. Historii jsem vyučoval - učení jsem miloval - na Námořní akademii, a myslím, že bych tam býval nejraději zůstal; stejně jako moje manželka, Cathy, které nic nepůsobí větší potěšení než provozovat medicínu a starat se o mě a o naše děti. Byli bychom si dokonale spokojeně žili ve svém domě, dělali bychom svou práci a vychovávali děti. Vím, že by tomu tak bylo.

Nebylo mi to však souzeno. Když teroristé napadli mou rodinu, rozhodl jsem se něco dělat pro ochranu své manželky a dětí. Brzy jsem přišel na to, že ochranu nepotřebujeme jen my a že já sám mám nadání k určitým věcem; vstoupil jsem tedy do vládních služeb a zanechal učení.

Své zemi - vám - sloužím už několik let, ale nikdy jsem nebyl politikem. A jak jsem dnes ve své kanceláři řekl Georgi Winstonovi, nemám čas naučit se politikem být. Ale po většinu svého života jsem pracoval ve vládních službách a pár věcí jsem poznal, dost na to, abych věděl, jak by měla vláda pracovat.

Dámy a pánové, žijeme nyní v době, kdy nemůžeme dělat obvyklé věci obvyklým způsobem. Potřebujeme je dělat lépe. Můžeme je dělat lépe.

John Kennedy nás kdysi vyzval: ‚Neptejte se, co může vlast udělat pro vás. Ptejte se, co můžete pro vlast udělat vy.' To jsou moudrá slova, my jsme je však zapomněli. Nyní se jimi musíme opět řídit. Naše vlast potřebuje nás všechny.

Já ke své práci potřebuji vaši pomoc. Myslíte-li si, že tu práci dokážu dělat sám, mýlíte se; myslíte-li si, že vláda, ať už stabilní nebo ne, se o vás bude každý den všemožně starat, mýlíte se. Tak to ani nemá být. Vy, muži a ženy, vy jste Spojené státy americké. Já pracuji pro vás. Mým úkolem je zachovávat, chránit a bránit Ústavu Spojených států amerických, a ten úkol budu plnit podle svých nejlepších schopností; ale jeden každý z vás mi v tom musí pomáhat.

Vládu potřebujeme k tomu, aby pro nás dělala to, co nemůžeme udělat sami - aby se starala o obecnou obranu, prosazovala zákon a právo, reagovala na katastrofy. To vládě přikazuje ústava. Onen dokument, který jsem se přísahou zavázal chránit a bránit, je soubor pravidel, sepsaných malou skupinou obyčejných lidí. Nebyli to samí právníci, a přesto sepsali nejdůležitější politický dokument v dějinách lidstva. Chtěl bych, abyste se nad tím zamysleli. Byli to úplně obyčejní lidé, kteří udělali něco neobyčejného. Být vládou nejsou žádná kouzla.

Potřebujeme nový Kongres a Senát. Nejprve přijde na řadu Senát - guvernéři určí náhradu za jednadevadesát mužů a žen, které jsme minulý týden ztratili. Sněmovna reprezentantů však vždycky byla Sněmovnou lidu, a je vaším úkolem vybrat za volební plentou ty, kteří budou zastupovat vaše práva." Tak, a jdeme na to, Jacku.

"Proto mám k vám, i k padesáti guvernérům, žádost. Prosím, neposílejte mi politiky. Nemáme čas dělat věci, které se musí dělat politickými postupy. Potřebuji lidi, kteří konají skutečné dílo ve skutečném světě. Nepotřebuji lidi, kteří touží především a pouze po tom, aby bydleli ve Washingtonu. Potřebuji lidi, kteří se nebudou pokoušet manipulovat se systémem. Potřebuji lidi, kteří sem přijdou udělat důležitou práci i za cenu osobních obětí, a pak se vrátí domů k normálnímu životu.

Chci inženýry, kteří vědí, jak se buduje. Chci lékaře, kteří umějí uzdravit nemocné. Chci policisty, kteří vědí, co to znamená, když zločinec porušuje vaše občanská práva. Chci farmáře, kteří na svých farmách pěstují opravdovou potravu. Chci lidi, kteří vědí, jaké to je mít umazané ruce; jaké to je platit hypotéky, vychovávat děti, a dělat si starosti s budoucností. Chci lidi, kteří vědí, že pracují pro vás, a ne pro sebe. Tohle chci. Tohle potřebuji. A myslím, že mnozí z vás to chtějí také.

Když tu ti lidé budou, je na vás, abyste je sledovali pozorným zrakem,

abyste se přesvědčili, zda drží své slovo, abyste se přesvědčili, zda věří v totéž, v co věříte i vy. Bude to vaše vláda. Tohle vám už řekla spousta lidí, já to ale myslím vážně. Povězte svým guvernérům, co od nich očekáváte, až budou jmenovat zástupce do Senátu. A pak vy zvolte ty pravé lidi do Sněmovny, lidi, kteří budou rozhodovat o tom, kolik z vašich peněz si vláda vezme a jak je utratí. Jsou to vaše peníze, ne moje. Je to vaše země. My všichni pracujeme pro vás.

Pokud jde o mě, vyberu do Kabinetu ty nejlepší, které dokážu nalézt, kteří budou dělat opravdovou práci a vytvoří opravdové hodnoty. Každý z nich dostane z téhle pracovny tytéž rozkazy: ujmout se řízení svého resortu, stanovit priority a zajistit, aby jeho úřad pracoval efektivně. Je to nejdůležitější příkaz dne, a nejspíš je podobný těm, které jste všichni slyšeli už dřív. Já ale za sebou nemám kampaň, pomocí které jsem se sem dostal. Nemám, komu bych co splácel, žádné odměny, které bych měl udílet, žádné tajné sliby, které bych musel dodržovat. Hrome, udělám všechno, co mohu, abych své povinnosti plnil podle svých nejlepších schopností. Třeba nebudu mít vždycky pravdu, ale když ji mít nebudu, je na vás a na lidech, které zvolíte za své zástupce, aby mi to řekli. A já budu naslouchat jim i vám.

Budu vás pravidelně informovat o veškerém dění a o tom, co vaše vláda dělá.

Chtěl bych vám poděkovat za to, že jste mě vyslechli. Budu dělat svou práci. A budu potřebovat, abyste vy dělali svou.

Děkuji vám a dobrou noc."

Jack čekal a počítal do deseti, než si byl jist, že jsou kamery vypnuté. Pak zvedl sklenici s vodou a pokusil se napít, ale ruka se mu třásla tak, že vodu málem rozlil. Hleděl na svou ruku v tichém vzteku. Proč se teď třese? To nejhorší je přece už za mnou, ne? říkal si.

"No teda... koukám, že jste to přestál ve zdraví," pronesla Callie Westonová, která se náhle octla vedle něj.

"A to je dobře?"

"Ale jo, jistě, pane prezidente. Kdybyste se tam náhodou třeba pozvracel... zvracení ve státní televizi může lidi snadno vyvést z míry," odpověděla pisatelka projevů s hurónským smíchem.

Andrea Priceová v duchu v téhle chvíli viděla sama sebe, jak vytahuje svou automatickou pistoli.

Arnie van Damm vypadal pouze znepokojeně. Pochopil, že Ryana nedokáže z jeho kurzu odchýlit. Obvyklá varování a tlaky, kterým prezidenti popřávali sluchu - jestli chcete být znovu zvolen, dávejte si pozor! na něj prostě neplatila. Jak potom mám ochraňovat někoho, komu je lhostejná ta jediná věc, na které záleží? říkal si.

"Pamatujete na tu soutěž, co v ní vždycky úderem gongu ohlašují, kdo vypadne?" zeptal se Ed Kealty.

"Kdo tuhle blbinu sepsal?" vložil se do hovoru jeho právní poradce. Pak se pozornost všech tří mužů v místnosti vrátila k televiznímu přístroji. Obraz se přenesl ze záběru Bílého domu zvenčí do televizního studia.

"Ano, bylo to velmi zajímavé politické prohlášení," poznamenal moderátor Tom bezvýrazným hlasem hráče pokeru. "Vidím, že prezident se tentokrát držel své připravené řeči."

"Zajímavé a dramatické," souhlasil televizní komentátor John. "Tohle nebyl obvyklý prezidentský projev."

"Proč prezident Ryan tak pevně trvá na tom, aby mu vládu pomáhali řídit nezkušení lidé, Johne? Nepotřebujeme k tomu, aby se systém dal zase dohromady, spíš lidi zkušené?" zeptal se Tom.

"To je otázka, kterou si budou klást mnozí, zvláště zde v tomhle městě..."

"To si piš, že si ji budeme klást," poznamenal šéf Kealtyho pracovní skupiny.

" - a co je na tom všem nejzajímavější - prezident sám to musí vědět, a i kdyby to nevěděl, vedoucí jeho kanceláře, Arnold van Damm, protřelý politik,

to bude muset panu Ryanovi dát hodně jasně najevo."

"Co to jeho první jmenování do Kabinetu - George Winston?"

"Winston stojí v čele Columbus Group, společnosti pro vzájemné fondy, kterou založil. Je nesmírně bohatý. A jak nám prezident Ryan pověděl, sám se vypracoval. Nu, naše země potřebuje ministra financí, který se vyzná v penězích a ve finančních trzích, a tím pan Winston zajisté je. Ale mnozí si budou stěžovat na..."

"Na to, že je to člověk, který je s těmi ostatními ve vládě a kolem ní jedna ruka," pronesl s opovržlivým úsměškem Kealty.

"...na přemíru styků uvnitř systému," pokračoval John.

"Jak myslíte, že bude na tenhle projev reagovat oficiální část Washingtonu?" zeptal se Tom.

"Jaká oficiální část Washingtonu?" zavrčel Ryan. Tohle byl začátek. Se dvěma knihami, které mu vyšly, zacházeli kritici vcelku dobře. Ale tenkrát se muselo pár týdnů čekat, než je někdo začal komentovat. Byla to asi chyba, dívat se hned na první, bezprostřední analýzu právě dokončeného projevu, ale na druhé straně se tomu nedalo vyhnout; sledovat najednou všechny televize, které nyní v místnosti běžely současně, však přece jenom nešlo.

Jacku, ‚oficiální část Washingtonu' je padesát tisíc advokátů a lobbistů," pronesl důrazně Arnie. "Nikdo je nemusí ani volit, ani jmenovat, ale oficiální jsou až hanba. A média zrovna tak."

"Jo, to chápu," souhlasil Ryan.

"...a my potřebujeme zkušené profesionály, kteří by systém dali zase dohromady. To se bude říkat, a plno lidí v tomhle městě s tím bude souhlasit."

"Co si myslíte o tom, co prozradil o té válce a o tom pádu letadla?'

"Nejvíc ze všeho mě zaujalo, když ‚prozradil', že ministerský předseda Koga byl nejprve unesen svými vlastními krajany, a pak zachráněn - Američany. Bylo by zajímavé dovědět se o tom víc. Prezident si zaslouží chválu za své zjevné přání dát záležitosti mezi naší zemí a Japonskem do pořádku. Za to bych mu dal tu nejlepší známku. Právě když jsme dostali prezidentův projev, přišel za námi fotograf a přinesl snímky." Obraz se změnil a ukazoval Ryana a Kogu na Kapitolu. "Tohle je opravdu pohnutý okamžik, který fotograf Bílého domu zachytil..."

"Ale budova Kapitolu je zničená, Johne. A aby byla znovu postavena, potřebujeme dobré architekty a zkušené dělníky, právě tak, řekl bych, jako nemůžeme při obnově vlády potřebovat amatéry." Tom se natočil a upřeně se díval přímo do kamery. "Takže to byl první oficiální projev prezidenta Ryana. O dalším vývoji budeme přinášet čerstvé zprávy. Nyní se vrátíme k našemu pravidelnému programu."

"To bude naše téma, Ede." Šéf Kealtyho skupiny se protáhl. "Tohle potřebujeme říkat my. A proto ses rozhodl vrátit se do politické arény, ať už je to pro tvou pověst jakkoliv škodlivé."

"Pusťte se do toho," nařídil Edward J. Kealty.

"Prosím, pane prezidente." Hlavní ceremoniář mu předložil stříbrný podnos s pitím. Ryan si vzal sherry a trochu upil. "Díky."

"Pane prezidente, naposled..."

"Mary Pat, jak dlouho už se známe?" Ryanovi se zdálo, že tohle opakuje pořád dokola.

"Aspoň deset let," odpověděla paní Foleyová.

"Nový výnos, z rozkazu prezidenta, je tedy jasný: po úředních hodinách, když se podává pití, se jmenuji Jack."

Muy bien, jefe," poznamenal Chavez rozverně, ale s obezřetným pohledem.

"Co Irák?" zeptal se prezident stručně.

"Klid, ale napětí," odpověděla Mary Pat. "Moc toho nevíme, ale monitorujeme vysílání, a z toho se dá vyvodit, že země je jako pod zámkem. V ulicích je armáda, lidé jsou doma a dívají se na televizi. Pohřeb našeho přítele bude zítra. Po pohřbu - to ještě nevíme. Máme jednoho pěkně zavedeného agenta v

Íránu, dělá tam do politiky. Ten atentát byl naprosto překvapivý, a k němu se nedostává nic, kromě očekávané chvály Alláha, že si našeho přítele vzal zpátky k sobě."

Jen jestli ho bůh chce. Byla to krásná práce," pronesl Clark hlasem autority na takové věci. "Ve smyslu jejich kultury typická. Osamocený mučedník, který se obětuje, a tak dál. Muselo to trvat roky, než k tomu člověku pronikl, ale náš přítel Darjájí patří k těm trpělivým. No, vy jste se s ním setkal, Jacku. Tak nám o něm povězte."

"Má ty nejvzteklejší oči, co jsem kdy viděl," řekl Jack potichu a upíjel přitom své sherry. "Ten člověk tedy umí nenávidět."

"Něco podnikne, to je bez diskuse." Clark pil "Wild Turkey" s vodou. "Saudské Araby to určitě nenechá klidně spát."

"To je ještě slabý výraz," prohlásila Mary Pat. "Ed tam u nich na pár dní je a leccos se k němu taky donese. Zvýšili stav pohotovosti v armádě."

"A to je všechno, co máme," uzavřel prezident Ryan.

"Z praktického hlediska ano. Z Iráku sice dostáváme spoustu zpravodajských údajů pomocí různých technických prostředků, ale i bez nich by se dalo předem říci, co se dovíme. Víko zatím sedí pevně, ale v hrnci pod ním to vře. Musí to vřít. Družicové sledování má teď samozřejmě větší rozsah a..."

"No jo. Mary Pat, tak mi teda předneste, o co vám jde," nařídil Jack. Zrovna teď se mu nechtělo bavit se o družicových snímcích.

"Chci rozšířit počet svých zaměstnanců na ředitelství."

Jak moc?'

Zhluboka se nadechla. Vidět na Mary Pat napětí, to už tedy bylo něco.

"Trojnásobně. V terénu máme celkem šest set padesát sedm lidí. Chci ten počet během příštích tří let zvednout na dva tisíce." Mary Pat hovořila téměř překotně a sledovala přitom Ryanův obličej, jak bude reagovat.

"Schváleno, pokud vymyslíte, jak to udělat, aby se nehnulo s výplatní listinou."

"To je jednoduché, Jacku," řekl Clark s posměšným pousmáním. "Vyhoďte dva tisíce těch moulů, co sedí v kancelářích za stoly, a ještě ušetříte."

"Ti lidé mají rodiny, Johne," sdělil mu prezident.

"Ředitelství zpravodajství a správa jsou za vodou. Přece jste to viděl. A znáte to. Takové snížení se vyplatí, už jen proto, že se uleví parkovištím. Z větší části se to vyřídí předčasným odchodem do výslužby."

Ryan o té poznámce vteřinku uvažoval. "Potřebuju někoho, kdo tou sekerou mávne. Chtělo by to změnit vedení. Mary Pat, co říkáte tomu, že byste zase byla pod Edem?'

"Tam obvykle bývám, Jacku," řekla paní Foleyová se šibalským zábleskem v modrých očích. Pak zvážněla. Jistě, Ed se ve správě vyzná líp než já, ale já jsem zase vždycky byla lepší na práci v ulicích."

"To znamená spustit plán Modré uniformy?"

Na to odpověděl Clark. "Ano, pane. Chci vybrat lidi mezi policisty v uniformách. Mezi mladými detektivy. Víte proč. Ti už většinou mají nějaký výcvik a vyznají se v tom, jak to v ulicích chodí."

Ryan přikývl. "Oukej. Mary Pat, příští týden tedy s politováním přijmu rezignaci úřadujícího ředitele CIA, a na jeho místo ustanovím Eda. Ať mi dodá plány, jak zvýšit počet lidí v operačních ředitelstvích a snížit počty u zpravodajských ředitelství a počty okresních zástupců. Plány v náležitém termínu schválím."

"Vynikající!" Paní Foleyová připila svému vrchnímu veliteli ze sklenice s vínem.

"Mám na srdci ještě jednu věc. Johne?"

"Ano, pane?"

"Když mě Roger žádal, abych vzal tu funkci viceprezidenta, měl jsem jeden požadavek."

Jaký?"

"Nařídím výmaz trestu člověku jménem John T. Kelly. To se stane letos. Proč jste mi neřekl, že na tom vašem případu pracoval můj táta?"

Clark zbledl jako stěna; to se mu nestalo snad už celá léta. ‚Jak jste se o mně tohle dověděl?"

"Bylo to v Greerově osobní kartotéce. Před pár lety se ke mně jaksi dostala, však to znáte. Můj otec na tom případu pracoval. Dobře se na ten případ pamatuju. Pamatuju si, jak byl tátovi proti srsti a jak byl šťastný, když ho měl za sebou. Nikdy o něm pořádně nemluvil, ale já vím, jaký měl ohledně toho všeho pocit." Jack se zadíval do svého nápoje a otáčel tekutinou uvnitř sklenice. Jestli chcete, abych zkusil hádat, tak myslím, že by měl radost. A asi by měl taky radost, kdyby věděl, že jste s tou lodí nešel ke dnu."

"Prokrista, Jacku... teda... Prokrista."

"Zasloužíte si svoje jméno zpátky, Johne. Věci, které jste spáchal, se nedají odpustit; ale takhle teď přece nemohu uvažovat. Možná bych mohl, jako soukromý občan - ale vy si svoje jméno zasloužíte zpátky, pane Kelly."

"Děkuji vám, pane."

Chavezovi vrtalo hlavou, o co tady vlastně jde. Vzpomínal si na toho chlápka na Saipanu, toho náčelníka od Pobřežní stráže, teď je ve výslužbě, a na jakési narážky na nějaké zabíjení. No, věděl, že pan C. při pomyšlení na zabíjení zrovna neomdlívá, ale ta historka musí být teda něco extra.

Ještě něco?' zeptal se Jack. "Rád bych se dostal domů k rodině, než půjdou děti do postele."

"Takže plán Modré uniformy je schválený?'

"Ano, je, Mary Pat. Rozjeďte to jakmile Ed sestaví plán jak ho provést."

"Vzkážu mu, aby se vrátil hned prvním letadlem," slíbila Mary Pat.

"Tak fajn." Jack vstal a zamířil ke dveřím. Jeho hosté udělali totéž.

"Pane prezidente?" To byl Ding Chavez.

Ryan se otočil. Jo?"

Jak to bude s primárkami?"

Jak to myslíte?"

"Dneska jsem se stavil ve škole a doktorka Alpherová mi povídala, že všichni vážní kandidáti obou stran byli minulý týden zabiti. A že termíny přihlášek už všechny prošly. Nikdo nový se už prý nemůže přihlásit. Máme rok voleb, a nikdo nekandiduje. V tisku se o tom ještě moc nepsalo."

Při tomhle sdělení zamžikala očima i agentka Priceová. Ale už za vteřinu si všichni uvědomili, že to je pravda.

"Do Paříže?'

"Profesor Rousseau z Pasteurova ústavu se domnívá, že vyvinul způsob léčby. Zatím není dál než ve stadiu pokusů, ale je to jediná možnost, kterou ta žena má."

Hovořili v chodbě před pokojem sestry Jean Baptiste; oba na sobě měli modré plastikové "kosmické oděvy"; potili se, přestože klimatizační soupravy, zavěšené na opascích, pracovaly naplno. Pacientka umírala a její pomalé umírání bylo tak hrozné, že se nedalo ani vylíčit slovy. Benedict Mkusa měl štěstí. Z jakéhosi důvodu Ebola napadla jeho srdce rychleji, než bylo obvykle; díky tomuto řídkému aktu milosrdenství hoch vydechl naposled mnohem dřív, než kdyby choroba postupovala obvyklým způsobem. Tahle pacientka takové štěstí nemá. Rozbory krve ukazovaly, že jsou napadena játra, ale útok na ně byl pomalý. I stav srdečních enzymů byl prozatím normální. Celkově však Ebola postupovala jejím tělem rychle a rovnoměrně. Zažívací systém se doslova rozpadal. Krvácení, jak v důsledku zvracení, tak průjmů, bylo vážné a bolest od něj silná; ženino tělo však vzdorovalo jak nejlépe dovedlo, ve statečném úsilí o záchranu, jemuž však osud určil, že bude marné. Jedinou odměnou za tento boj bude narůstající bolest, a morfium už začínalo bitvu prohrávat a zůstávalo pozadu za agónií.

"Ale jak bychom..." Dál nemusela pokračovat. Letecká společnost Air Afrique

měla s Paříží jediné pravidelné spojení, ale ani tento letoun, ani žádný jiný nemohl přepravovat pacienta s Ebolou z důvodů, které byly nabíledni. To všechno se doktoru Múdímu hodilo.

"Přepravu mohu zařídit. Pocházím z bohaté rodiny. Mohu obstarat soukromé tryskové letadlo a dopravit sebe i pacientku do Paříže. Všechna potřebná ochranná opatření se tak zařídí snáz."

Já nevím. Musím..." Maria Magdalena váhala.

"Nebudu vám nic nalhávat, sestro. Pravděpodobně zemře tak jako tak, ale jestli existuje ještě nějaká možnost, pak je to profesor Rousseau. Studoval jsem u něj, a když ten říká, že něco má, pak to tedy má. Nechte mě zavolat to letadlo," naléhal Múdí.

"Nemohu na to říci ne, ale musím..."

"Chápu."

Letadlo byl gulfstream G-IV. Právě přistávalo na letišti Rašíd, nacházejícím se východně od široké smyčky meandru řeky Tigris, místně nazývané Nahr Duláh. Číslo u ocasního kormidla letounu označovalo registraci ve Švýcarsku; tam ho vlastnila korporace, jež obchodovala s různými věcmi a daně platila včas, čímž oficiální zájem švýcarské vlády končil. Let byl krátký a nijak pozoruhodný, snad až na denní dobu a trasu, z Bejrútu do Teheránu a do Bagdádu.

Mužovo pravé jméno bylo Alí Badraddín, a ačkoliv žil a pracoval pod mnoha jinými jmény, nakonec se vrátil k tomu svému, protože byl původem Iráčan. Jeho rodina Irák opustila kvůli údajné možnosti finančně si polepšit, která se naskytla v Jordánsku; později však uvízla ve víru nepokojů v oné oblasti, jako mnoho jiných, a dostala se do situace, které nijak neprospělo synovo rozhodnutí začlenit se do hnutí, jež mělo skoncovat s Izraelem. Hrozba, kterou jordánský král vycítil, a následné vyhnání cizích nebezpečných elementů ze země, Badraddínovu rodinu zruinovaly; ne že by mu na tom tehdy nějak zvlášť záleželo.

Teď mu však na tom do určité míry záleželo. S přibývajícími lety teroristův život vybledl, a ačkoliv byl Badraddín v tomhle oboru jeden z nejlepších, zvláště ve shromažďování informací, nezbylo mu toho v životě nijak moc - kromě nehynoucího nepřátelství nejbezohlednější zpravodajské služby na světě. Trochu klidu a bezpečí by neškodilo. Snad mu to jeho úkol umožní. Totožnost Iráčana a celoživotní činnost obdařily Badraddína řadou kontaktů. Dodával také informace irácké špionážní službě a pomáhal při vyslídění dvou lidí, které si přála odstranit v obou případech byla jeho pomoc úspěšná. Irák mu udělil povolení ke vstupu do země, a proto je teď zde.

Letoun dokončil rolování, druhý pilot přešel dozadu a spustil schůdky. Předjelo auto. Badraddín do něj nasedl a auto odjelo.

"Mír s tebou," pozdravil muže vzadu v mercedesu.

"Mír?" Generál opovržlivě odfrkl. "Celý svět vykřikuje, že ho máme málo." Ten člověk zjevně od smrti svého prezidenta vůbec nespal, říkal si Badraddín. Ruce se generálovi třásly po množství kávy, kterou vypil, nebo možná po alkoholu, který si dal, aby vyrovnal její účinky. Pro generála nebude nic příjemného vstoupit do příštího týdne a nevědět, zda se dožije jeho konce. Na jedné straně bylo třeba být neustále v pohotovosti pro nějakou vojenskou akci. Současně však bylo třeba uprchnout. Tenhle generál má rodinu a děti, k tomu ještě milenku. Ale to mají pravděpodobně všichni. Dobrá.

"Situace není růžová, ale zatím se vám nic neděje, že?" Pohled, který otázka vyvolala, byl dostatečnou odpovědí. Kdyby byl prezident býval jen zraněn, tenhle člověk by už byl mrtev, za to, že nedokázal vraha odhalit. Že prezident atentát nepřežil, bylo generálovo jediné štěstí, pokud se o nějakém štěstí dá vůbec mluvit. Je to nebezpečné povolání, být šéfem špionážní služby u diktátora, navíc takového, který má mnoho nepřátel. Generál zaprodal svou duši ďáblu a namlouval si, že dluh nebude muset nikdy splatit. Jak může někdo, komu to jen trochu myslí, být takový blázen?

"Proč tu jste?" zeptal se generál.

"Abych vám nabídl cestu k úniku."

[13] ZROZENI K POSLÁNÍ

V ulicích byly tanky, a pro lidi, kteří "pořizují snímky z výšky", jsou tanky atraktivní věci, na které se krásně kouká a které se krásně počítají; na oběžné dráze měli tři špionážní družice třídy KH-11. Jedna z nich, stará jedenáct let, pomalu dosluhovala. Už dávno jí došlo palivo na manévrování; s jedním ze solárních panelů, narušeným tak, že by sotva dokázal nabíjet obyčejnou baterku, však stále ještě svými třemi kamerami pořizovala snímky a předávala je na geosynchronní komunikační družici nad Indickým oceánem. O necelou vteřinu později byly snímky vyslány na zem do různých vyhodnocovacích agentur; jedna z nich byla v CIA.

"Mělo by být míň krádeží kabelek." Analytik se podíval na hodinky a přičetl osm hodin. Blíží se tam desátá dopoledne místního času. Lidé by měli být v ulicích, pracovat, procházet se, známí i neznámí by měli spolu sedět v restauracích, u stolů na chodnících, a pít tu hroznou věc, která se tam podává jako místní káva. Dnes ale ne. S tanky v ulicích ne. Sem tam bylo vidět pár jedinců, podle vzhledu hlavně žen, pravděpodobně nakupujících. Na hlavních ulicích stály těžké tanky vzdálené jeden od druhého zhruba čtyři bloky, a k tomu po jednom tanku na každé z četných křižovatek; tanky podporovala lehčí vozidla zaparkovaná ve vedlejších ulicích. Na každé křižovatce postávaly hloučky vojáků. Snímky ukazovaly, že všichni mají pušky, ale nebylo možné rozlišit hodnosti nebo nášivky s označením zbraně.

"Spočítejte je," přikázal vedoucí směny.

"Rozkaz, pane." Analytik ani nic nezabručel na protest. Počítat tanky bylo něco, co tu dělali odjakživa. Analytik je dokonce určil podle typů, většinou tak, že si prohlédl jejich kanony. Pomocí snímků dokážou stanovit, kolik z tanků, spočítaných předtím na trvalých stanovištích u svých pluků, nastartovalo motory a přemístilo se z jednoho místa na jiné. Ta informace byla pro kohosi důležitá, ačkoliv tanky takhle počítali už deset let, a obyčejně zjistili, že ať má irácká armáda jakékoli chyby a nedostatky, údržbu provádí natolik dobře, že aspoň udrží motory v chodu. Méně pilná už byla tam, kde šlo o díla, jak se zjistilo během války v Perském zálivu, ale jak analytik už předtím poznamenal, na tank se člověk podívá a předpokládá, že samozřejmě funguje. Analytik se nahrbil nad prohlížecím zařízením a viděl, že po státní silnici číslo 7 jede bílý automobil, podle tvaru pravděpodobně mercedes. Při pozornějším pohledu na snímek by se bylo ukázalo, že auto míří ke koňskému závodišti Sibach' al Mansúr, kde by analytik býval mohl spatřit další automobily stejného typu; jemu ale přikázali počítat tanky.

Klimatické rozdíly v Iráku jsou překvapivější a nápadnější než ve většině ostatních míst na světě. Tohle únorové dopoledne, se sluncem vysoko na obloze, bylo téměř mrazivé, v létě zase teplota 40 stupňů Celsia nestála ani za povšimnutí. Shromáždění důstojníci, jak Badraddín viděl, měli na sobě vlněné zimní uniformy s vysokými límci a s masivními zlatými šňůrami; většina jich kouřila, a všichni vypadali ustaraně. Hostitel představil svého hosta těm z nich, kteří ho neznali. Přání míru vynechal; na tradiční islámské pozdravy neměli generálové náladu. Vypadali jako lidé ze Západu a svým vzhledem i chováním působili zcela světsky. Stejně jako jejich vůdce, který je již opustil, i oni se ke svému náboženství hlásili pouze slovy. Ačkoli právě v těchto chvílích všichni dumali nad tím, jestli učení o věčném zatracení odplatou za hříšný život je pravdivé nebo ne. Navíc s vědomím, že někteří z nich se to pravděpodobně brzy dovědí. Ta pravděpodobnost je znepokojovala do té míry, že opustili své kanceláře a přišli sem na závodiště, aby si Badraddína vyslechli.

Vzkaz, který přinášel, byl prostý. Přednesl jim ho.

Jak vám máme věřit?" zeptal se vysoký armádní velitel, když Badraddín skončil.

"Pro každého je to přece takhle lepší, ne?"

"Čekáte, že opustíme svou vlast a necháme ji... jemu?" zeptal se velitel sboru hněvivě, aby zakryl pocit marnosti.

"To, jak se rozhodnete, je vaše starost, generále, Jestli chcete povstat a bojovat, záleží takové rozhodnutí také jasně jen na vás. Já jsem byl požádán, abych se sem dostavil jako prostředník a předal vzkaz. A to jsem udělal," odpověděl Badraddín nezúčastněně. Koneckonců, kvůli tomuhle nestálo za to vzrušovat se.

"A s kým máme vyjednávat?" To se zeptal náčelník irácké letectva.

"Můžete dát svou odpověď mně, ale jak jsem řekl, skutečně není o čem vyjednávat. Nabídka je férová, ne?" Velkomyslná by byl lepší termín. Kromě toho, že zachrání kůži svou i kůži svých blízkých, odejdou všichni ze své země bohatí. Jejich prezident ulil velké částky peněz, ze kterých bylo nalezeno a zabaveno jen málo. Oni všichni si mohou obstarat cestovní doklady a pasy kterékoliv země na světě. Irácká zpravodajská služba, za asistence rytecké dílny ministerstva financí, si v téhle speciální oblasti a odbornosti už dávno zajistila prvenství. "Máte jeho slovo před bohem, že nebudete obtěžováni, ať půjdete kamkoli." A to bylo něco, co museli brát vážně. Badraddínův chlebodárce je jejich nepřítel, zavilý a bezohledný jako snad nikdo na zemi. Je to ale také člověk s vírou v Boha, ne někdo, kdo bere Jeho jméno na lehkou váhu.

"Kdy potřebujete znát naši odpověď?" zeptal se armádní velitel zdvořileji, než hovořili ostatní.

"Bude mi to stačit zítra nebo pozítří. Potom už nevím. Moje instrukce," pokračoval Badraddín, "mi ukládají starat se o vás jen do pozítří."

"A podmínky?"

"Můžete si je stanovit sami, v rozumném rozsahu." Badraddín si říkal, kolik toho asi ještě od něj nebo od jeho chlebodárce očekávají.

Rozhodnutí, které žádal, však bylo pro uprchlíky těžší, než by se dalo čekat. Vlastenectví shromážděných vysokých důstojníků nebylo obvyklého druhu. Svou zemi milovali hlavně proto, že jí vládli. Měli moc, opravdovou moc nad životem a smrtí, a ta je daleko omamnější než peníze; pro ni jsou lidé ochotni riskovat život i duši. Někdo z jejich skupiny by ji mohl jednoduše uchvátit, říkali si; v skrytu duše v to také doufali. Jeden z nich by se prostě mohl ujmout prezidentského úřadu, společně by situaci uklidnili a vše by šlo dál jako předtím. Museli by samozřejmě svou zemi poněkud víc otevřít světu. Museli by dovolit, aby ke všemu měli přístup inspektoři z OSN i odjinud. Teď, po smrti svého vůdce, by však mohli začít nově, i když by každý věděl, že se vlastně vůbec nic nového neděje. Takový je běh světa. Stačí sem tam nějaký slib, pár slov o demokracii a o volbách, a bývalí nepřátelé se budou předhánět, aby jim a jejich národu poskytli šanci. Už jen tahleta holá možnost nutila k přemýšlení. Ani jeden z nich se celá léta necítil opravdu bezpečně, všichni měli v paměti kolegy, kteří zemřeli, buď rukou svého nyní mrtvého vůdce, nebo za okolností eufemisticky nazývaných "tajemné" - oblíbeným kouskem jejich milovaného padlého prezidenta byly havárie vrtulníků. Nyní se naskýtala možnost žít životem mocných, už bez nejistoty; a proti tomu stál nedůstojný život kdesi v cizině. Každý z nich už měl zajištěnu existenci se vším přepychem, jaký si lze jen představit - a k němu moc. Každý z nich mohl lusknout prsty a ti, kdo by vylekaně vyskočili na nohy, by nebyli sluhové, nýbrž vojáci...

Až na jednu věc. Zůstat zde by znamenalo hrát tu nejvyšší a nejnebezpečnější hazardní hru. V zemi teď panoval ten nejpřísnější režim, jaký vůbec pamatovali, a mělo to svůj důvod. Byli tu lidé, kteří vyřvávali svou lásku a vášnivou oddanost mrtvému - ví snad někdo, co si doopravdy myslí? Ještě před týdnem na tom nezáleželo, teď ano. Vojáci, jimž tito generálové veleli, přece pocházeli z právě z tohoto lidského moře. Kdo z těch důstojníků zde má takové charisma, aby se mohl chopit vedení země? Kdo z nich má klíč ke

straně Baas? Kdo z nich by dokázal vládnout silou své vůle? Neboť jen tehdy by mohli hledět do budoucnosti beze strachu; pokud by snad nějaký zůstal, donutil by je nanejvýš k tomu, aby si za pomoci svých zkušeností a odvahy snad dokázali poradit s rizikem, které na sebe vezmou. Důstojníci shromáždění zde na závodišti hleděli jeden na druhého a převraceli v hlavách tutéž otázku: Který z nás?

To byl právě ten problém; kdyby snad některý z nich měl v úmyslu chopit se vlády, pravděpodobně by už byl mrtev - nejspíš při nějaké havárii vrtulníku. V diktatuře nemají místo žádné společné výbory. Jakkoli se generálové cítili silní, jeden na druhém viděli potenciální slabost. Zničily by je pocity vzájemné osobní žárlivosti. Pletichy a rivalita by pravděpodobně vedly k vnitřním zmatkům a vření. Železná ruka, potřebná k ovládnutí lidí, by zeslábla a za pár měsíců by se zhroutila. Toho teď byli právě svědky, a výsledkem rozpadu bylo, že se nad nimi vznášela smrt, ztělesněná četou jejich vlastních vojáků a zdí za zády.

Pro tyto důstojníky neexistoval jiný mravní princip než moc a její uplatňování. Té však bylo dost jen pro jednoho člověka, nikoli pro víc lidí. Víc lidí se potřebuje kolem něčeho sjednotit, ať už je to řád vnucený jedním člověkem, nebo společně sdílená myšlenka; vždy to však musí být něco, na co panuje nějaký shodný názor. Vnutit něco ostatním nemohl žádný z nich, a společné myšlenky se jim nedostávalo. Každý z nich byl sice mocný jako jednotlivec, současně však byl také nějakým zásadním způsobem slabý. A jeden o druhém to věděli. V podstatě v nic nevěřili. To, co dokázali vnutit zbraněmi, nedokázali vnutit vůlí. Dovedli velet ze zadních řad, ne však stát v čele. Alespoň někteří z nich měli tolik inteligence, že si toho byli vědomi. A proto teď Badraddín přiletěl do Bagdádu.

Pozoroval jejich oči a věděl, na co myslí, třebaže jejich tváře postrádaly jakýkoli výraz. Smělý muž by sebevědomě promluvil a ujal by se vedení skupiny. Ale smělí muži byli už dávno mrtví, popraveni ještě smělejšími a bezohlednějšími, a ti sami byli popraveni někým trpělivějším a ještě bezohlednějším - a to stačilo k tomu, aby teď Badraddín mohl přijít se svou velkomyslnou nabídkou. Věděl, jak budou generálové muset odpovědět, a věděli to i oni. Po mrtvém iráckém prezidentovi nezůstal nikdo, kdo by ho mohl nahradit; tak končí ti, kdo věří jen sami v sebe.

Telefon tentokrát zazvonil v 6.05. Ryanovi nevadilo, když se budil před sedmou. Byl to jeho letitý zvyk z dob, kdy musel dojíždět do práce autem; nyní měl před sebou jen jízdu výtahem a představoval si, že čas, dříve strávený v autě, teď bude moci strávit v posteli. A tenkrát se aspoň dalo dřímat na zadním sedadle vládního automobilu.

"Ano?"

"Pan prezident?' Jacka překvapilo, že slyší hlas Arnieho. I tak však byl v pokušení zeptat se, kdo si asi tak Arnie ksakru myslí, že ten zatracený telefon zvedl.

"Co je?"

"Potíže."

Viceprezident Edward J. Kealty celou noc nespal. Nikdo by to však na něm nepoznal. Do růžova vyholený, oči jasné, záda vzpřímená a rovná, rázně vešel do budovy CNN se svou manželkou a asistenty; tam mu přišel naproti produkční, vedl ho rovnou k výtahu a společně vyjeli nahoru. Cestou si vyměnili jen běžné lichotky. Politik z povolání hleděl upřeně před sebe, jako kdyby se pokoušel přesvědčit dveře z nerez oceli, že přesně ví, o co jde. A dařilo se mu to.

Během předchozích tří hodin Kealty vyřídil přípravné telefonáty, počínaje zavoláním řediteli televizní stanice. Edův starý přítel, vedoucí televizní pracovník, poprvé za svou kariéru zůstal jako by do něj udeřil blesk. Člověk napůl očekával havárie letadel, železniční neštěstí, násilné činy - běžné katastrofy a tragické události, z nichž média žijí - , ale takováhle událost

se přihodí snad jen jedinkrát za život. Ředitel CNN zavolal před dvěma hodinami Arniemu van Dammovi, který byl zase jeho starým přítelem, protože reportér si musí krýt záda; kromě toho v sobě choval také lásku k vlasti - kterou zřídka stavěl na odiv, ale která v něm nicméně byla - a neměl ponětí, kam tahle historka povede. Obrátil se na právního experta CNN, neúspěšného advokáta, a ten zatelefonoval svému příteli profesoru právnické fakulty Georgetownské univerzity. Ředitel CNN zavolal ještě také na další místa, o kterých by se nerad nějak moc šířil.

"Jsi si opravdu tou věcí jist, Ede?" zněla jeho jediná otázka.

"Nemám na vybranou. A byl bych radši, kdybych měl." Což byla očekávaná odpověď.

"No, je to tvůj pohřeb. Budu se dívat." A linka ztichla. Na druhém konci panovalo cosi jako rozradostnění. Tohle teda bude zatracená reportáž! Ale úkolem CNN je informovat o událostech, a hotovo.

"Arnie, zbláznil se svět, nebo se mi něco zdá?" Seděli v obývacím pokoji nahoře v poschodí. Jack přes sebe jen tak něco přehodil, van Damm byl bez kravaty, a ponožky měl každou jinou, jak si Ryan všiml. Nejhorší bylo, že van Damm vypadal otřesený. Takového ho Jack ještě nikdy neviděl.

"Myslím, že budeme muset počkat a uvidíme." Otevřely se dveře; Ryan i van Damm se otočili.

"Pane prezidente?' Vešel muž kolem padesátky, v obleku, jak se slušelo. Byl vysoký a vypadal uštvaně. Za ním vešla Andrea. I ona už byla v potřebném rozsahu o všem informována.

"Tohle je Patrick Martin," představil příchozího Arnie.

"Z Trestního odboru ministerstva spravedlnosti, je to tak?' Jack vstal, potřásl mu rukou a pokynul k podnosu s kávou.

"Ano, pane. Pracoval jsem s Danem Murrayem na vyšetřování pádu toho letadla."

"Pat je jeden z našich dobrých advokátů. Také přednáší ústavní právo na univerzitě George Washingtona," vysvětloval vedoucí prezidentské kanceláře.

"Tak co si o tom všem myslíte?" zeptal se prezident hlasem, který stále ještě osciloval někde mezi lehkou a naprostou nevěřícností.

"Myslím, že si musíme počkat, co řekne." To byla odpověď hodná advokáta.

"Jak dlouho jste na ministerstvu?" otázal se Jack a posadil se zpátky na své místo.

"Třiadvacet let. Předtím jsem pracoval čtyři roky u FBI." Martin si nalil šálek kávy, ale nesedl si.

"Tak jdeme na to," řekl van Damm a pustil zvuk u televizoru.

"Dámy a pánové, zde ve washingtonském studiu je s námi viceprezident Edward J. Kealty." Hlavní politický zpravodaj CNN také vypadal, jako kdyby ho vytáhli z postele a pořádně s ním zatřepali. Ryan si uvědomil, že ze všech lidí, které toho dne zatím spatřil, vypadá Kealty nejnormálněji. "Pane, chcete nám sdělit cosi neobvyklého, je to tak?'

"Ano, Barry. Nejprve bych snad měl říct, že to, co teď musím udělat, je to nejtěžší, k čemu jsem se za třicet let práce ve veřejném životě musel rozhodnout." Kealtyho hlas byl tichý a zdrženlivý, hovořil tónem Emersonova eseje, pomalu, zřetelně a bolestně vážně. Jak víte, prezident Durling mě požádal, abych se vzdal své funkce. Důvodem bylo mé chování v době, kdy jsem pracoval jako senátor. Barry, není tajemstvím, že moje osobní vystupování nebylo vždycky tak příkladné, jak by mělo být. To platí o mnoha veřejně činných lidech, není to však omluvou, a já netvrdím, že je. Když jsme Roger a já o té záležitosti hovořili, dohodli jsme se, že bude nejlépe, když odstoupím, a on si pak bude moci vybrat nového společníka pro volby, které mají letos proběhnout. Pojal úmysl ustanovit na moje místo Johna Ryana jakožto dočasného viceprezidenta. Barry, já jsem se s tím smířil. Účastnil jsem se veřejného života už velmi dlouho, a pomyšlení na to, že odejdu a budu si hrát s vnoučaty, a možná také trochu učit, bylo opravdu velmi lákavé. A tak jsem s

Rogerovou žádostí souhlasil v zájmu - nu, skutečně, pro dobro země. Ale nikdy jsem doopravdy neodstoupil."

"Dobrá," přikývl zpravodaj a zvedl ruce, jako by se chystal chytit baseballový míček. "Myslím, že tohle je třeba zcela vyjasnit, pane. Co se tedy stalo?"

"Barry, jel jsem na ministerstvo zahraničí. Jak víte, ústava stanoví, že když prezident nebo viceprezident odstoupí, odstoupení se oznámí ministru zahraničí. Sešel jsem se soukromě s ministrem Hansonem, abychom věc prohovořili. Měl jsem připraveno písemné prohlášení, že odstupuji, nemělo však všechny formální náležitosti, a Brett mě proto požádal, abych ho přepracoval. Jel jsem tedy zpátky s úmyslem, že prohlášení dám vyhotovit znovu a předám ho následující den.

Události, k nimž toho večera došlo, nikdo z nás neočekával. Silně mnou otřásly, stejně jako většinou z nás. V mém případě, jak víte, nu - ten brutální a zbabělý čin mi vzal mnoho přátel, se kterými jsem léta pracoval. Ale ve skutečnosti jsem nikdy ze svého úřadu neodstoupil." Kealty na chvíli sklopil oči a kousal se do rtů, pak pokračoval. "Barry, s odstoupením jsem se už smířil. Dal jsem prezidentovi Durlingovi své slovo a mým jediným úmyslem bylo dodržet ho.

Ale teď nemohu. Prostě nemohu," pokračoval Kealty. "Dovolte mi, abych to vysvětlil.

Jacka Ryana znám deset let. Je to vynikající člověk, odvážný, a své zemi sloužil vždy čestně. Není to však bohužel člověk, který by mohl stát v čele naší země. Jeho slova, pronesená včera večer ve snaze oslovit americký lid, to dokazují. Jak můžeme očekávat, že vláda bude za těchto okolností schopna pracovat bez zkušených lidí, kteří zaujmou uvolněná místa?"

"Ale on přece je prezident - ne?' zeptal se Barry; sotva věřil svému sluchu.

"Barry, on ani neví, jak pořádně vést vyšetřování. Podívejte se na to, co řekl o tom letadle. Uplynul sotva týden, a on prohlašuje, že ví, co se stalo. Může snad tomuhle někdo věřit?" namítal Kealty žalostivě. "Může tomu někdo doopravdy věřit? Kdo na to vyšetřování dohlíží? Kdo ho vlastně provádí? Komu ti lidé podávají hlášení o jeho průběhu a komu podléhají? A mít závěry do jednoho týdne? Jak může mít americký lid k tomuhle důvěru? Když byl zavražděn prezident Kennedy, vyšetřování trvalo měsíce. Řídil ho předseda Nejvyššího soudu. Proč? Protože jsme museli mít jistotu, proto."

"Promiňte, pane viceprezidente, ale to neodpovídáte na mou otázku."

"Barry, Ryan nikdy nebyl viceprezidentem, protože já jsem nikdy neodstoupil. Ta funkce se prostě neuvolnila. A podle ústavy smí být jen jeden viceprezident. Dokonce ani nesložil přísahu, která k tomu úřadu patří."

"Ale..."

"Myslíte, že se mi do tohohle chce? Ale nemohu jinak. To máme sestavit Kongres z amatérů a obsadit jimi i vládní úřady? Včera večer pan Ryan vyzval guvernéry států, aby mu poslali lidi bez zkušeností s prací ve vládě a v politice. Jak může brát lidi, kteří nic neumějí?

Barry, ještě nikdy jsem nespáchal veřejnou sebevraždu. Připomíná mi to trestní řízení proti prezidentu Andrew Johnsonovi. Dívám se do svého otevřeného politického hrobu. Ale svou zemi musím klást na první místo. Prostě musím." Kamera najela na detailní záběr jeho obličeje, a zoufalý strach v něm byl zřejmý. Když se vyznával z nezištného vlastenectví, do očí mu málem vstoupily slzy.

"V televizi byl vždycky dobrý," poznamenal van Damm.

"Tohle je k neuvěření," pronesl Ryan za okamžik.

"Ale ano, jen tomu věřte," řekl mu Arnie van Damm. "Pane Martine? Hodila by se nám nějaká právní nápověda."

"Nejdřív někoho pošlete na ministerstvo zahraničí a prohledejte ministrovu úřadovnu."

"Někoho z FBI?" zeptal se van Damm.

"Ano," přikývl Martin. "Určitě nic nenajdete, ale i tak se s tím musí začít. Pak prověřte záznamy o telefonátech a ministrovy poznámky. Potom si začneme povídat s lidmi. To bude problém. Ministr Hanson je mrtvý, jeho žena také. I prezident a paní Durlingová, samozřejmě. Ti nejspíš znali o téhle záležitosti pravdu. Čekal bych, že získáme jen velmi málo přímých důkazů - a pár indicií, které nebudou asi k ničemu."

"Roger mi řekl, že..." Martin ho přerušil.

"Zvěsti. Vy mi říkáte, že vám někdo říkal, co jemu někdo řekl - s tím se toho u soudu moc nepořídí."

"Pokračujte," vyzval ho Arnie.

"Pane, k téhle otázce skutečně neexistuje žádný ústavní zákon ani žádné ustanovení zákonného práva."

"A nemáme Nejvyšší soud, aby o té otázce rozhodl," zdůraznil Ryan. Po odmlce vyplněné napětím pak dodal: "Co když Kealty mluví pravdu?'

"Pane prezidente, to, jestli mluví pravdu nebo ne, je skutečně mimo věc samu," odpověděl Martin. "Pokud nebudeme moci prokázat, že lže, a to je nepravděpodobné, pak má určitou naději. Mimochodem, ohledně Nejvyššího soudu, za předpokladu, že budete mít nový Senát a oznámíte své nominace, všichni noví soudci budou muset sami sebe zrušit, protože jste je vybral vy. A tak zde pravděpodobně není žádné možné zákonné řešení."

"Ale když se na tuhle záležitost nevztahuje žádný zákon?" zeptal se prezident. Ale je jím skutečně?

"Přesně tak to je. Nádhera," pronesl Martin tiše a snažil se něco vymyslet. "Takhle - prezident nebo viceprezident přestávají vykonávat svůj úřad, když dotyčný odstoupí. K odstoupení dochází tím, že držitel úřadu předá vyrozumění o tom, že odstupuje - stačí dopis - příslušnému činiteli. Ale osoba, která ono vyrozumění převzala, je mrtvá, a my nepochybně zjistíme, že vyrozumění chybí. Ministr Hanson prezidentovi určitě volal, aby ho o tom odstoupení informoval..."

"Volal," potvrdil van Damm.

"Ale prezident Durling je také mrtev. Jeho prohlášení by mělo svědeckou hodnotu, k němu však nedojde. Tím jsme zase tam, kde jsme byli." Martinovi se vysvětlovalo špatně, nevyhovovalo mu, musel-li o zákonu hovořit a současně ho rozebírat. Bylo to jako hrát na šachovnici bez polí, s náhodně rozestavenými figurkami.

"Ale..."

"Záznamy telefonních hovorů ukážou, že se telefonovalo; dobrá. Ministr Hanson možná skutečně řekl, že dopis není správně formulovaný a že se druhý den musí přepracovat. To je politika, ne zákon. Když byl Durling prezidentem, Kealty měl odstoupit proto, že..."

"Kvůli vyšetřování ze sexuálního obtěžování." Arniemu teď začalo svítat.

"To jste trefil. V tom svém televizním prohlášení se o tom zmínil, a krásně tu záležitost zneutralizoval, co?'

"A jsme zase tam, kde jsme začali," poznamenal Ryan.

"Ano, pane prezidente." To vyvolalo pokřivený úsměv.

"Je to fajn, zjistit, že aspoň někdo souhlasí."

Inspektor O'Day a tři další agenti z ústředí nechali auto stát přímo před budovou. Když k nim přišel uniformovaný hlídač a chtěl protestovat, O'Day mu mávl před očima svou legitimací a pokračoval v chůzi. Zastavil se až před hlavním stolem ochranky a tam udělal totéž.

"Za minutu se chci v sedmém poschodí vidět s vaším šéfem," sdělil strážnému. Je mi jedno, co právě dělá. Řekněte mu, že už k němu jedu." Pak on a jeho tým vykročili k výtahům.

"Ale, Pate, co ksakru..."

Ti tři byli víceméně náhodně vybráni z Úřadu pro profesní odpovědnost,

jednoho z oddělení FBI. Všichni to byli zkušení vyšetřovatelé s hodností vedoucího, a jejich prací bylo udržovat FBI čistou. Jeden z nich dokonce vyšetřoval bývalého ředitele. Posláním Úřadu pro profesní odpovědnost bylo dodržovat zákon a nic než zákon, a překvapivé bylo, že oproti podobným organizacím v policejních silách si úřad z velké části uchoval respekt agentů z ulice.

Strážný v hale už zavolal stůl strážného v horním poschodí. Dnes dopoledne to byl George Armitage; pracoval v jiné směně než minulý týden.

"FBI," oznámil mu O'Day, když se dveře výtahu otevřely. "Kde je ministrova kancelář?"

"Tudy, pane." Armitage je vedl chodbou.

"Kdo všechno v té kanceláři byl?" zeptal se inspektor.

"Připravujeme ji pro pana Adlera. Zrovna jsme vystěhovali věci pana Hansona a..."

"Takže tam už někdo chodil?"

"Ano, pane."

O'Day neočekával, že by mohlo být nějak moc platné brát s sebou lidi z kriminologické laboratoře, ale věděl, na to tak jako tak dojde. Jestli se nějaké vyšetřování musí vést přísně podle Pravidel, pak tedy tohle.

"No dobrá; potřebujeme si promluvit s každým, kdo v té kanceláři byl od okamžiku, kdy ji ministr Hanson opustil. S každým, do jednoho, sekretářky, vrátní, všichni."

"Sekretářky tu budou nejdřív tak za půl hodiny."

"Oukej. Odemkl byste nám dveře?"

Armitage to udělal, vpustil je do pracovny sekretářek a pak dalšími dveřmi do kanceláře ministra. Tam se agenti FBI zastavili a všichni čtyři se nejprve jen rozhlíželi kolem sebe. Pak jeden z nich zaujal místo u dveří do hlavní chodby.

"Děkujeme, pane Armitagi," řekl O'Day, který si přečetl jmenovku strážného. "Tak, tohle místo teď bereme jako místo činu. Bez mého svolení nesmí nikdo ani dovnitř ani ven. Potřebujeme nějakou místnost, kde bychom mohli vést výslechy. Byl bych rád, kdybyste mi připravil písemný seznam všech, o kterých víte, že tu byli, pokud možno s datem a časem."

"Ten budou mít sekretářky."

"Od vás ho chci také." O'Day pohlédl do chodby a dostal zlost. "Žádali jsme, aby za námi přišel váš šéf oddělení. Kde sakra je?"

"Obvykle se sem nedostane dřív než někdy před osmou."

"Mohl byste mu zavolat, prosím? Potřebujeme s ním mluvit hned teď."

Jistě, pane." Armitage přemýšlel, o co tady ksakru může jít. Dnes ráno se na televizi nedíval, ani ještě neslyšel nic o tom, co se děje. Tak jako tak by mu to bylo srdečně jedno.

Bylo mu pětapadesát a po dvaatřiceti letech ve vládní službě se těšil na penzi; toužil jen po tom odbýt si svou práci a vypadnout.

"Dobrý tah, Dane," řekl Martin do telefonu. Teď byli v Oválné pracovně. "Stavím se." Advokát zavěsil a otočil se.

"Murray tam poslal jednoho ze svých inspektorů se zvláštním pověřením, Pata O'Daye. Dobrý chlap. Dovede dávat do pořádku maléry. Má s sebou hochy z Úřadu pro profesní odpovědnost..." Martin krátce vysvětlil, co to znamená. "To byl od něj další chytrý tah. Ti jsou apolitičtí. Ale až to bude hotové, Murray z toho musí vycouvat."

"Proč?' zeptal se Jack, který se stále ještě pokoušel vniknout do toho, co se děje.

Jmenoval jste ho přece úřadujícím ředitelem FBI. Ani já sám se do toho nemohu moc míchat. Jenže potřebujete někoho, kdo vyšetřování povede. Musí to být někdo chytrý, s čistým štítem, a ani v nejmenším nesmí mít co dělat s politikou. Nejspíš nějaký soudce," mínil Martin. "Třeba některý vrchní soudce

obvodního odvolacího soudu. Mezi nimi je spousta dobrých."

"Máte nějaký konkrétní návrh?' zeptal se Arnie.

"To jméno nesmíte mít ode mě. Musím vás co nejdůrazněji upozornit na to, že je naprosto nutné, aby vyšetřování bylo nenapadnutelné z každého možného hlediska. Pánové, tady jde o ústavu Spojených států." Martin se odmlčel. Musel to vysvětlit. "Pro mě je ústava něco jako Bible, rozumíte? Pro vás jistě také, ale já jsem začal jako agent FBI. Hodně jsem se zabýval občanskými právy, v záležitostech těch zakuklenců v prostěradlech na Jihu. Občanská práva jsou důležitá; to mi došlo nad mrtvolami lidí, kteří zemřeli, když se snažili ta práva zaručit lidem, které ani neznali. No, a pak jsem z FBI odešel, stal se členem advokátní komory, nějakou chvíli jsem provozoval soukromou praxi, ale pořád ve mně asi dříme policista. A tak jsem se vrátil. Na ministerstvu spravedlnosti jsem prošel úřadem pro zmocněnce, pak oddělením pro špionáž a teď začínám jako vedoucí trestního odboru. Na tomhle případu mi záleží. Musíte ho vyšetřovat podle pravidel."

"Jo, to uděláme," slíbil mu Ryan. Ještě kdyby nám tak někdo poradil jak."

Martin zamračeně odfrkl. "Ať dělám co dělám, nic mě nenapadá. Vyjde-li se z podstaty věci, tak jakkoli. Pokud jde o formu, musí to být zcela legální, to je bez diskuse. Je to asi nemožné, ale pokusit se o to musíte v každém případě. To je právní stránka věci. Politickou stránku přenechám vám."

"No dobrá. A vyšetřování toho případu s letadlem?" Ryan byl sám ze sebe poněkud vyvedený z míry. Od vyšetřování se dostal někam úplně jinam. Sakra.

Tentokrát se Martin usmál. "To mě namíchlo, pane prezidente. Nemám rád, když mi někdo vykládá, jak mám případ vést. Kdyby byl Sató naživu, postavím ho před soud ještě dneska. Žádná překvapení nebudou. A s tím, co Kealty říkal o vyšetřování vraždy JFK, byl úplně vedle. Podobné případy se řeší tak, že probíhá důkladné šetření, a ne že se z toho udělá byrokratický cirkus. Na takových případech jsem pracoval celý život. Tenhleten je naprosto jednoduchý - velký, ale jednoduchý - a ze všech praktických hledisek je už uzavřený. Hodně při tom pomohla Jízdní policie. Udělala pro nás pěknou pračičku, dodala tuny podpůrných důkazů, časové údaje, místo, otisky prstů, vyslechla lidi z letadla. A japonská policie - prokrista, ti by se snad samou snahou přerazili, takovou mají zlost kvůli tomu, co se stalo. Teď mají v prádle všechny ty spiklence, co přežili tu válku. Jejich vyšetřovací metody bych nikomu nepřál zažít. Ale to není náš problém. Za to, co jste včera večer řekl o tom letadle, se postavím. A jsem připraven projít znovu všechno, co o tom víme."

"Udělejte to do zítřka odpoledne," vyzval ho van Damm. "Postarám se, aby se to dostalo do tisku."

"Ano, pane."

"Takže v tom Kealtyho případě vy nemůžete figurovat?" otázal se Jack.

"Ne, pane. Moje účast by ho jen zkomplikovala."

"Ale poradit mi při něm - to můžete?" pokračoval prezident Ryan. "Potřebuji nějakého právního poradce."

"To jistě, a já říkám ano, pane prezidente. To udělat mohu."

"Víte, Martine, na konci tohohle..." začal van Damm.

Ryan svého vedoucího kanceláře zarazil ještě dřív, než mohl advokát zareagovat. "Ne, Arnie, nic takového. Krucifix! Tuhle hru hrát nebudu. Pane Martine, vaše představy a návrhy se mi líbí. Tenhle případ musí být čistý jako sklo. Máme na to profesionály. Věříme, že to profesionálové jsou. Už mám krucinál dost všelijakých zvláštních vyšetřovatelů a zvláštního toho a onoho. Jestli nemáme lidi, kterým můžeme věřit, že udělají svou práci pořádně, tak co tu ksakru potom vůbec ještě dělají?"

Van Damm se v křesle zavrtěl. "Vy jste naivka, Jacku."

"Fajn, Arnie; vlády s lidmi, co jsou samá politika, máme už snad od nepaměti. A podívejte, kam jsme se dostali!" Ryan vstal a přecházel sem tam po místnosti. Takhle přecházet byla výlučně prezidentova výsada. "Už toho mám všeho tak akorát. Kam se poděla poctivost, Arnie? Kam se ksakru poděla

pravdomluvnost? Všechno je tady jen taková zkurvená hra! A jejím cílem není udělat něco správného, ale udržet se tady. Tak to přece nemá být! A ať se propadnu, jestli budu pokračovat ve hře, která se mi nelíbí." Jack se obrátil k Patu Martinovi. "Povězte mi o tom vašem případu v FBI."

Martin zamrkal; nevěděl, proč zrovna tohle přichází na přetřes, ale přesto se pustil do vyprávění. "Dokonce o tom natočili takový mizerný film. Místní Kukluxklan odkrágloval pár lidí, co se zabývali občanskými právy. A dva z těch zakuklenců byli místní policajti; ten případ se nehýbal z místa, tak se do toho vložila FBI, držela se přitom státních zákonů o obchodu a občanských právech. Dan Murray a já jsme tenkrát byli zelenáči. Já jsem sloužil v Buffalu, on ve Philly-Poslali nás tam dolů, a pracovali jsme s Velkým Joem Fitzgeraldem, jedním z Hooverových inspektorů se zvláštním pověřením. Byl jsem u toho, když ty mrtvoly našli. Byl to ošklivý pohled," otřásl se Martin při vzpomínce na to, co tenkrát viděl, na ten hrozný puch. "Ti lidé nechtěli nic víc, než jen to, aby se občané registrovali do voleb. A za to je zabili. Místní policajti s tím ale nic nedělali. Ten film není dokument, žádná případová studie. Je to realita. Když koukáte na mrtvoly, které byly dva týdny v zemi, je to sakra skutečné. Ti hajzlové z Kukluxklanu porušili zákon a zabili svoje spoluobčany za to, že dělali něco, proti čemu ústava nejenže nic nemá, ale dokonce k tomu dává právo. Tak jsme ty mizery v bílém chytli, a dostali, co zasloužili."

"Proč jste to všechno dělal, pane Martine?" zeptal se Jack. Odpověď byla přesně taková, jakou očekával.

"Protože jsem složil přísahu, pane prezidente. Proto."

"To já také, pane Martine." Ale nepřísahal jsem, ze budu hrát nějakou zatracenou hru.

To, co zachycovali, bylo poněkud nevyjasněné. Irácká armáda používala stovky rádiových frekvencí, hlavně v pásmech FM VHF, a provoz, ačkoliv neobvykle hustý byl svým obsahem naprosto běžný. Procházely jím tisíce sdělení, v každé vteřině až padesát, a stanice TRASA BOUŘE neměla ani dost jazykově vybavených lidí, kteří by je všechna stačili sledovat, ačkoli právě to měla stanice dělat. Velitelské vysílací okruhy pro vyšší důstojníky znala stanice dobře, byly však zakódované, což znamenalo, že si počítače ve Vojenském městě krále Chálida musely s vysíláním pohrát, aby tomu, co znělo jako statické výboje, daly nějaký smysl. Naštěstí ke stanici přecházelo hodně přeběhlíků s ukázkami kódovacího zařízení. Další se trousili přes jednotlivé hranice a přinášeli denní sekvence šifrovacích klíčů; Saudští Arabové je všechny bohatě odměňovali.

Iráčané používali hlavně rádia. Vyšší iráčtí důstojníci si zřejmě nedělali tolik starostí s elektronickým sledováním a odposlechem jako s tím, že by se někdo mohl napojit na nějakou telefonní linku. Tato prostá skutečnost toho důstojníkům směny v odposlouchávací stanici hodně pověděla, a už teď se připravoval dokument, který o ní bude informovat; půjde k řediteli CIA a odtud k prezidentovi.

Stanice pro elektronický odposlech TRASA BOUŘE vypadala jako většina podobných stanic. Jedna ohromná anténa, které se pro její kruhové uspořádání říkalo Sloní klec, vysílání zachycovala a současně lokalizovala. Další prutové antény měly na starosti ostatní úkoly. Odposlouchávací stanice se spěšně budovaly v době příprav na operaci Pouštní bouře jako prostředek ke shromažďování taktických informací pro spojenecké jednotky; později se stanice rozšiřovaly v rámci pokračujícího zájmu o tuto oblast. Kuvajťané financovali sesterskou stanici SBĚRNÁ MÍSA, a byli za to odměňováni pěkným podílem z toho, co se "sebralo".

Jsou tři," pronesl technik ve SBĚRNÉ MÍSE, když se podíval na obrazovku. "Tři vysocí důstojníci, míří k závodišti. Trochu brzo na poníky, ne?"

"Že by nějaká schůzka?' zeptala se poručice. SBĚRNÁ MÍSA byla vojenská

stanice. Technik, seržant sloužící už patnáctý rok, toho o své práci věděl o maličko víc než jeho nová šéfka. Poručice však měla aspoň tolik rozumu, že byla ochotná se poučit.

"Na schůzku to určitě vypadá, paní."

"Proč zrovna tam?'

"No, je to ve městě, v žádné úřední budově. Když dostanete chuť dát si sraz se svým miláčkem, taky to nebude doma, ne?' Obraz na monitoru se změnil. "Fajn, drapli jsme dalšího. Je to náčelník letectva - spíš teda už bývalý. Analýza provozu ukazuje, že se ti generálové rozešli asi před hodinkou. Kdyby tak to jejich kódování šlo rozlousknout rychlejc..."

,A obsah?"

"Akorát kam jít a kdy, nic podstatnýho, paní, nic o tom, proč se sešli."

"Kdy je ten pohřeb, seržante?'

"Při západu slunce."

"Ano?" Ryan zvedl telefon. To, jak je hovor důležitý, se dalo krásně poznat z toho, které světélko se rozsvítilo. Tohle bylo od spojařské centrály.

"Major Canon, pane. Dostáváme něco ze Saudské Arábie. Zpravodajci se teď pokoušejí nějak si to přebrat. Řekli mi, abych vás upozornil."

"Díky." Ryan položil telefon. "Víte, bylo by prima, kdyby se nám povedlo dostávat jednu věc po druhé. Něco se děje v Iráku, ale ještě se přesně neví, co," sdělil svým hostům. "Asi budu muset začít dávat pozor. Co bych měl teď ještě udělat?"

"Přidělte viceprezidentu Kealtymu ochranku od Tajné služby," navrhl Martin. "Stejně na ni má podle zákona nárok, jako bývalý člen vlády - na šest měsíců?" obrátil se advokát na Priceovou.

"Tak, správně."

Martin o tom zauvažoval. "Vy jste o tomhle ještě nejednali?'

"Ne, pane."

"Chyba," mínil Martin.

[14] KREV VE VODĚ

Vládní letadlo Eda Foleyho bylo velké a ohyzdné, transportní letoun Lockheed C-141B, kterému se mezi stíhači říkalo "létající popelnice"; v nákladním prostoru teď letoun přepravoval velký návěs. Historie návěsu byla zajímavá. Původně ho postavili pro firmu A-irstream jako sběrné vozidlo pro astronauty z Apolla; tenhle byl záložní a nikdy svému původnímu účelu nesloužil. Poskytoval vysokým důstojníkům při jejich cestách veškeré pohodlí i anonymitu, jako doma, a také ho téměř výhradně využívali vysocí zpravodajští důstojníci. Letounů Starlifter, patřících vojenskému letectvu, bylo hodně. Zvenčí vypadal Foleyho letoun jako kterýkoliv jiný - velký, zelený a ošklivý.

Na základně Andrews dosedl krátce před polednem, po vyčerpávajícím sedmnáctihodinovém letu dlouhém téměř jedenáct tisíc kilometrů; dvakrát doplňoval palivo ve vzduchu. S Foleym letěli tři lidé z jeho pracovního štábu, dva z nich důstojníci bezpečnosti a ochrany. To, že se mohli osprchovat, všem čtyřem udrželo dobrou náladu, a jejich noční spánek ani v nejmenším nerušilo vysílání, které začalo už před několika hodinami. Než transportní letoun dokončil rolování a než se otevřely dveře, byl Ed už svěží a informovaný. Tohle se nestávalo tak často, aby to zástupci náměstka pro řízení operací nepřipadalo téměř jako zázrak. A aby bylo všechno ještě lepší, na letišti ho polibkem přivítala manželka. Dost na to, aby pozemnímu personálu vrtalo hlavou, co se z toho k čertu vůbec vyklube. Letová posádka byla tak unavená, že jí to bylo všechno jedno.

"Ahoj, miláčku."

Jednou se budeme muset my dva takhle proletět spolu," poznamenal manžel s jiskřičkami v očích. Pak vmžiku přehodil výhybku. "Co se tu ví o Iráku?'

"Něco se děje. Přinejmenším devět, pravděpodobně dvacet vysokých důstojníků si dalo takovou menší tichou schůzku. Nevíme kvůli čemu, ale určitě ne proto,

aby se domluvili na to, kdo a kdy bude držet "stráž u mrtvého. " Nasedli dozadu do auta, a paní Foleyová podala manželovi složku. Jo, a mimochodem, povýšili tě."

"Cože?" Ed vzhlédl od svazku dokumentů.

Jsi ředitel CIA. Rozjíždíme plán Modré uniformy a Ryan chce, abys ho předložil Kongresu. Já zůstávám ředitelkou operačního oddělení. Budu si to tam řídit po svém, viď, miláčku?" Sladce se usmála. Pak začala vysvětlovat ostatní problémy toho dne.

Clark měl kancelář v Langley. Jeho nadřízené postavení mu zajišťovalo výhled na parkoviště a na stromy za ním; nějaká díra bez oken se s tím vůbec nedala srovnat. Se čtyřmi dalšími vyššími důstojníky pro práci v terénu se dokonce dělil o sekretářku. Langley bylo pro něj v mnoha ohledech cizí území. Oficiální titul pro jeho zařazení však stále ještě zněl "důstojník pro výcvik na Farmě". Na ústředí přišel proto, aby předkládal zprávy a dostával hlášení o nových úkolech, ale nelíbilo se mu tady. V ústředí mělo všechno svůj ustálený běh. Kancelářské krysy chtěly, aby věci šly podle nich. Nechtěly žádné vybočování z řady. Nechtělo se jim pracovat přesčas, aby kvůli tomu nepřišly o své oblíbené televizní pořady. Neměly moc rády překvapení ani údaje, které by je přinutily něco promýšlet znovu. Vezly se na byrokratickém chvostu zpravodajské služby; v CIA však tenhle chvost zmohutněl tak, že vrtěl psem, a sám se přitom ani nehnul. Nebyl to nijak ojedinělý jev, ale když půjde do tuhého, život ohrožený venku v terénu bude život Clarkův, a kdyby ho tam zabili, zůstane po něm jen zápis, který se rychle strčí do kartotéky, a ti, kdo sestavují národní zpravodajské odhady - nejčastěji podle článků v novinách - na něj zapomenou.

"Poslouchal jste dneska ráno zprávy, pane C.?" zeptal se lehkým tónem Chavez hned při vstupu do místnosti.

Jsem tu od pěti." Zvedl složku s nápisem Plán Modré uniformy. Protože papírování nenáviděl, když už se do něj pustil, pracoval s nejvyšším nasazením, aby ho měl co nejrychleji za sebou.

"Tak si nalaďte CNN." John to udělal v očekávání nějaké zprávy, která jeho agenturu překvapí. A také se jí dočkal, ne však takové, jaké se nadál.

"Dámy a pánové, pan prezident."

Ryan musí začít vystupovat na veřejnosti. Ten názor sdíleli všichni. Vešel do sálu pro tiskové konference, postavil se za pult a zadíval se do svých poznámek. Bylo to pro něj snazší, než se dívat do sálu, menšího a ošumělejšího než většina ostatních částí budovy, postavené na místě bývalého bazénu. Stálo tu osm řad sedadel, každá pro šest lidí. Jak si cestou všiml, všechna místa byla obsazená.

"Děkuji vám, že jste přišli takhle brzy dopoledne," oslovil Jack přítomné hlasem tak uvolněným, jak jen to okolnosti dovolovaly.

"Poslední události v Iráku ovlivňují bezpečnost v oblasti, která je pro Ameriku a její spojence životně důležitá. Smrt iráckého prezidenta nás nenaplňuje lítostí. Jak víte, ten člověk nese odpovědnost za vyvolání dvou útočných válek, za brutální útisk kurdské menšiny v zemi a za popření nejzákladnějších lidských práv občanů.

Irák je země, jež by měla prosperovat. Vlastní značnou část světových zásob nafty, má úctyhodnou průmyslovou základnu, má vysoký počet obyvatel. Jediné, co postrádá, je vláda, která by pečovala o jejich potřeby. Doufáme, že odchod bývalého vůdce nabízí možnost právě tohle změnit." Jack vzhlédl od svých poznámek.

"Amerika proto podává Iráku přátelskou ruku v naději, že je to příležitost jak normalizovat vzájemné vztahy a navždy ukončit nepřátelství mezi Irákem a jeho sousedy kolem Zálivu. Vyzval jsem úřadujícího ministra zahraničí Scotta Adlera, aby s iráckou vládou navázal kontakt a nabídl jí setkání, na kterém by se prohovořily otázky společného zájmu. V případě, že bude nový režim ochoten zabývat se otázkou lidských práv, a přistoupí-li na uspořádání svobodných a

spravedlivých voleb, je Amerika ochotna zabývat se otázkou odvolání hospodářských sankcí a rychlého obnovení normálních diplomatických vztahů.

Nepřátelství už bylo dost. Pro oblast s takovým přírodním bohatstvím není vhodné, aby byla místem svárů. Amerika je připravena sehrát úlohu poctivého prostředníka a pomoci nastolit mír a stabilitu, společně se svými přáteli, které mezi zeměmi kolem Zálivu máme. Očekáváme od Bagdádu příznivou odpověď, aby se mohly navázat první kontakty." Prezident Ryan složil své papíry.

"To je moje oficiální prohlášení. Nějaké dotazy?"

Trvalo to jen zlomeček vteřiny. Jako první vykřikl svou otázku dopisovatel New York Times. "Pane, dnes ráno viceprezident Edward Kealty prohlásil, že prezidentem je on, ne vy. Co byste k tomu chtěl říct?"

"Prohlášení pana Kealtyho jsou nepodložená a postrádají jakoukoli hodnotu," odpověděl Jack chladně. "Další otázka?"

Ryan se zapřísáhl, že do té hry nepůjde, a nyní byl odsouzen k tomu, aby ji hrál. Nikoho v sále ani v nejmenším nezmýlil tím, že takhle vystoupil. Prohlášení mohl docela klidně místo něj učinit jeho tiskový tajemník nebo oficiální mluvčí ministerstva zahraničí. Jenže je zde on. Ozářen reflektory hledí do shromážděných tváří a cítí se asi tak jako osamocený křesťan v Koloseu plném lvů. Ale před lvy ho chrání Tajná služba.

"Navazuji na předchozí otázku - co když pan Kealty opravdu neodstoupil?" naléhaly Timesy přes výkřiky ostatních.

"Jenže on odstoupil. Jinak bych přece nemohl být uveden do úřadu já. Vaše otázka proto postrádá smyslu."

"Ale, pane, co když mluví pravdu?'

"Nemluví." Ryan se nadechl, jak mu Arnie radil, a pak pokračoval; vyslovil to, co mu Arnie doporučil: "Pan Kealty se vzdal svého úřadu na žádost prezidenta Durlinga. Důvod všichni znáte. Byl vyšetřován FBI v souvislosti s obviněním ze sexuálně motivovaného zločinu v době, kdy byl senátorem. Vyšetřování se vlastně týkalo napadení se sexuálním motivem - abychom nepoužili přímo výraz - Ryan ho vzápětí použil " - znásilnění, kterého se dopustil na jedné ze svých asistentek. Jeho odstoupení bylo součástí... dohody, vzájemné domluvy, myslím, aby nedošlo k trestnímu stíhání." Ryan se odmlčel. Byl poněkud překvapen, když si všiml, že shromážděné tváře blednou. Právě ťal do živého, a to vyvolalo v sále bouřlivou odezvu. Následující odezva byla ještě silnější. Dodal tedy: "Vy víte, kdo je prezidentem. No, a teď - budeme pokračovat v otázkách, týkajících se naší země."

"Co ohledně toho děláte?" otázka přišla od ABC.

"Myslíte ohledně Kealtyho, nebo Iráku?" zeptal se Ryan. Jeho tón jasně naznačoval, kterou záležitost má na mysli on.

"Ohledně Kealtyho, pane."

"Požádal jsem FBI, aby věc prošetřila. Očekávám, že mi ještě dnes podají zprávu. Vedle toho máme na práci ještě spoustu dalších věcí."

"Navazuji na předchozí otázku - co můžete říct k tomu, k čemu jste včera večer ve svém projevu vyzval guvernéry a co viceprezident Kealty dnes ráno citoval? Skutečně chcete, aby nezkušení lidé... "

"Ano, chci. Zaprvé: jaké máme lidi - máme takové, kteří mají zkušenosti s prací Kongresu? Odpověď zní - není jich nijak moc. Máme několik těch, kteří přežili, kteří měli to štěstí, že byli tu noc někde jinde. Ale kromě nich? Ty, kteří neprošli v minulých volbách? Chcete, aby se vrátili? Lidé, které chci, a myslím že i země takové potřebuje, musí něco umět. Prostá pravda je taková, že vláda je ve své podstatě neefektivní. Efektivnější ji ale neuděláme tím, že do ní vybereme ty, kdo vždy ve vládě pracovali. Otcové zakladatelé měli na mysli zákonodárce z řad občanů, ne jakousi neměnnou vládnoucí skupinu. V tom jsem, myslím, zajedno se záměry těch, kdo naši ústavu sepsali. Dál?"

"Kdo ale v té otázce rozhodne?' zeptal se dopisovatel Los Angeles Times. Nebylo třeba dodávat, ve které.

"Ta otázka je rozhodnuta," odpověděl mu Ryan. "Děkuji vám, že jste přišli.

Promiňte laskavě, ale mám dnes ještě spoustu práce." Sebral své úvodní prohlášení a vyšel ven.

"Pane Ryane!" vykřiklo nejméně tucet hlasů. Ryan však už prošel dveřmi a zabočil za roh. Tam na něj čekal Arinie.

"Za daných okolností to nebylo špatné."

"Až na jedno. Ani jeden z nich mi neřekl ‚pane prezidente.'"

Múdí vyslechl telefonní vzkaz, což trvalo jen několik vteřin. Potom odešel na izolační oddělení. Venku si oblékl ochranný oděv - plastikovou tkaninu pečlivě prohlédl, zda v ní nejsou trhlinky. Oděv vyrobila evropská továrna, podle modelu americké firmy Racal. Tlustá tkanina zesílená vlákny kevlaru měla nestejnoměrnou světlemodrou barvu. Vzadu na plátěném opasku byl zavěšen klimatizační přístroj. Ten do obleku čerpal přefiltrovaný vzduch pod mírným přetlakem, aby se náhodou nějakou trhlinkou nenasával vzduch okolní. Nevědělo se totiž, zda se Ebola nešíří vzduchem, a nikdo nechtěl být prvním, kdo poslouží jako důkaz, že ano. Múdí otevřel dveře a vešel na oddělení. Tam sestra Maria Magdalena ošetřovala svou přítelkyni; oblečena byla stejně jako Múdí. Oba až příliš dobře věděli, co to znamená, když jejich pacientka vidí, že ošetřovatelé jsou oblečeni způsobem, který dává jasně najevo, jaký strach mají z toho, co v sobě má.

"Dobré odpoledne, sestro," řekl lékař a rukou v rukavici si z nohou lůžka vzal dekurz. Teplota 41.4, přesto, že nemocné dávali ledové obklady. Puls rychlý, 115. Dýchání 24, dech mělký. Tlak

začal v důsledku vnitřního krvácení klesat. Pacientka dostala čtyři jednotky krve - a pravděpodobně jí přinejmenším stejně tolik ztratila, většinou vnitřně. Chemismus krve začal šílet. Dávky morfia byly tak vysoké, jaké jen mohl lékař předepsat, aniž by riskoval zástavu dechu. Sestra Jean Baptiste byla napůl v bezvědomí - působením léků by už měla být zcela v kómatu; tomu ale bránila příliš silná bolest.

Maria Magdalena na doktora pohlédla plastikovým štítem ve své masce, za smutkem v očích beznaděj, kterou jí její náboženství zakazovalo. Ona i Múdí už viděli nemocné umírat na všemožné choroby, na malárii, na rakovinu i na AIDS. Ale žádné umírání není tak kruté jako tohle. Udeří tak rychle, že pacient ani nemá čas na smrt se připravit, obrnit mysl, posílit duši modlitbou a vírou. Zasáhne člověka jako dopravní nehoda, šokující, ale smrt potom přichází tak dlouho, že utrpení... jestli nějaký ďábel někdy něco stvořil, pak tohle je jeho dar světu. Múdí tu myšlenku zapudil. I ďábla může lékař využít.

"Letadlo je na cestě," oznámil Múdí sestře.

"Co je to za léčbu?"

"Profesor Rousseau navrhl razantní metodu. Provedeme kompletní výměnu krve. Nejprve se odčerpá veškerá krev a celý cévní systém se propláchne okysličeným fyziologickým roztokem. Potom profesor navrhuje nahradit všechnu krev krví novou, ve které budou protilátky proti Ebole. Teoreticky pak tyto protilátky systematicky a současně virus napadnou."

Jeptiška o tom uvažovala. Metoda nebyla tak radikální, jak by si snad někdo představoval. Celková výměna krve byl postup, který byl známý už od šedesátých let a používal se při léčbě pokročilé meningitidy. Nedá se používat běžně; vyžaduje přístroj pro plicní a srdeční bypass. Ale Jean Baptiste je její přítelkyně, a Maria Magdalena byla daleka toho, aby o téhle léčbě pochybovala; mohla znamenat poslední naději, třebaže se až dosud používala u pacientů s jinými chorobami.

V té chvíli Jean Baptiste doširoka rozevřela oči. Hleděly do prázdna, nezaostřeně, a již samotná ochablost obličeje prozrazovala agónii. Snad ani nebyla při vědomí. To jen silná bolest nedovolila očím, aby zůstaly zavřené. Múdí pohlédl na dávkovač morfia. Kdyby šlo jen o bolest, mohl dávkování zvýšit a riskovat, že pacientku zabije ve jménu slitování. To ale nemohl. Musí ji na místo dostat živou, a ačkoliv je snad její osud krutý, on jí ho neurčil.

"Poletím s ní," pronesla Maria Magdalena tiše.
Múdí zavrtěl hlavou. "To nemohu dovolit."
"Je to pravidlo našeho řádu. Nesmíme cestovat samy, bez doprovodu některé z nás."
"Je tu řada nebezpečí, sestro. Už jen hýbat s ní je riskantní. V letadle nebude čerstvý vzduch, jen recirkulovaný. Je zbytečné vystavovat riziku ještě vás. Tady musí otázka bezúhonnosti jít stranou." Pro Múdího cíle jedna smrt stačila.
"Nemohu jinak."
Múdí přikývl. Ani jí přece její osud neurčil on. Jak si přejete."
Letadlo přistálo na mezinárodním letišti Jomo Kenyatty, patnáct kilometrů od Nairobi, a pojíždělo k nákladní odbavovací hale. Letoun byl starý Boeing 707, kdysi součást šáhovy osobní letky; vnitřní zařízení bylo již dávno strháno a bylo vidět ocelovou podlahu. Nákladní automobily už čekaly. První z nich zacouval k zadním dveřím po pravé straně. Otevřely se minutu poté, co byla na stojánce zaklíněna kola.
Náklad tvořilo sto padesát klecí s kočkodany. Černí dělníci měli všichni ochranné rukavice. Opice jako kdyby cítily svůj osud; vztekaly se a využily každé příležitosti, aby nakladače kously nebo poškrábaly. Vřeštěly, močily a kálely, ale nebylo jim to mnoho platné.
Letová posádka uvnitř vše sledovala a držela se v uctivé vzdálenosti. S překládáním opic nechtěla nic mít. Tyhlety hlučné, ošklivé tvory snad Korán neoznačuje přímo za nečisté, jsou však hodně nepříjemní; až bude tahle práce hotova, posádka dá letadlo důkladně umýt a vydezinfikovat. Překládání trvalo půl hodiny. Klece byly naskládány na sebe a přivázány a nakladači se vzdálili; dostali zaplaceno hotově a byli rádi, že mají tu práci odbytou. Nákladní auto vystřídala nízká, jakoby přisedlá cisterna s palivem.
"Vynikající," řekl kupec překupníkovi.
"Měli jsme štěstí. Jeden můj přítel měl připravenou zásobu k odvozu, ale jeho kupec nestačil sehnat peníze. Vzhledem k tomu..."
"Ano; deset procent navíc?'
"To by stačilo," odpověděl překupník.
"Milerád. Dodatečný šek dostanete zítra dopoledne. Nebo byste raději hotovost?"
Když sedmsetsedmička zapnula motory, oba muži se za ní otočili. V několika minutách odstartuje a pak ji čeká krátký let do Entebbe v Ugandě.

"V tomhle tady mi něco smrdí," prohlásil Bert Vasco a vrátil složku.
"Vysvětlete to," vyzvala ho Mary Pat.
,Já jsem se narodil na Kubě. Jednou mi táta vyprávěl o té noci, kdy vymajznul Batista. Vyšší generálové si dali sraz a začali nasedat do letadel, fofrem a potichu, a pak pryč, tam, kde měli svoje bankovní konta. A na všechny ostatní se vybodli." Vasco byl jeden z lidí z ministerstva zahraničí, kterým se zalíbilo pracovat pro CIA, pravděpodobně díky tomu, že se narodili právě na Kubě. Chápal, že diplomacie a výzvědná služba pracují lépe, když pracují společně. Ne každý z ministerstva s tím souhlasil. To je ale jejich problém. Je nikdo z rodné země nevyhnal.
"A vy myslíte, že tam se děje totéž?' zeptala se Mary Pat; o půl vteřiny tak předstihla Eda.
"Tak se mi to dneska ráno jeví."
"Jste si tím jist natolik, že byste to mohl takhle říct prezidentovi?" otázal se Ed Foley.
"Kterému?" zeptal se Vasco. "Měli byste slyšet, co se u nás v úřadě povídá. Sedmé poschodí si vzala na povel FBI. Obula se do toho a trochu to tam rozvířila. Ale - ano. Je to jen dohad, ale dobrý. Potřebujeme jenom vědět kdo, jestli vůbec někdo, s těmi generály mluvil. Doufám, že ne někdo z přízemí?'
Oba Foleyovi sklopili oči, a tím byla ta otázka zodpovězena.

"Náznaky a narážky pana Ryana ukazují, že se tu špinavou část politiky naučil rychleji než tu slušnou," pronesl Kealty hlasem víc ublíženým než hněvivým. "Poctivě musím říct, že jsem od něj čekal něco lepšího."

"Takže vy ty náznaky odmítáte?" otázal se reportér z ABC.

"Samozřejmě, že odmítám. Není žádným tajemstvím, že jsem kdysi měl problémy s alkoholem, ale dostal jsem se z toho. A není žádným tajemstvím, že moje chování bylo občas sporné. Ale i to jsem změnil, za přispění církve a lásky své ženy," dodal a stiskl manželce ruku; přihlížela diskusi s měkkým soucitem a tvářila se jako železná opora. "To ale nemá s touhle záležitostí co dělat. Na první místo je třeba klást zájmy země. Osobní nepřátelství musí jít stranou, Same. Nad to se musíme povznést."

"Ty hajzle," vydechl Ryan.

"Tohle bude ošklivé," řekl van Damm.

"Může Kealty vyhrát, Arnie?"

"To je otázka. Nevím totiž přesně, jakou hru to vlastně hraje."

"...bych mohl také říkat všelicos o panu Ryanovi, nic takového sem ale teď nemůžeme zatahovat. Země potřebuje stabilitu, ne rozkol. Americký lid hledá vedení - zkušené, vyzrálé vedení."

"Arnie, jak tohle..."

"Pamatuju doby, kdy by si to rozdal třeba s ovcí, kdyby mu podržela. Jacku, tímhle se teď nemůžeme zabývat. Pamatujte, co řekl Allen Drury; tohle je město, ve kterém s lidmi nejednáme podle toho, jací jsou, ale podle toho, jakou mají pověst. Tisk má Eda rád. A vždycky měl. Novinářům se prostě líbí. Líbí se jim jeho rodina. Líbí se jim jeho sociální cítění..."

"Hovno!" Ryan to slovo téměř zařval.

"Teď mě poslouchejte. Chcete být prezidentem? Potom se nesmíte dát unést hněvem. Na to vždycky pamatujte, Jacku. Když se prezident rozčílí, umírají lidé. Sám jste viděl, jak k tomu dochází, a lidi tam venku potřebují vědět, že jste klidný, vyrovnaný, že se nenecháte vyvést z míry, nikdy a za žádných okolností, došlo vám to?"

Ryan polkl a přikývl. Tu a tam je dobré naštvat se, a i prezidenti se smějí naštvat. Ale člověk musí vědět kdy, a to se Jack ještě nenaučil. "Takže co mi tedy radíte?"

"Vy jste prezident. Dělejte svou práci. To, co jste řekl na té tiskové konferenci, bylo v pořádku. Kealtyho nárok je nepodložený. Vy jste přikázal, aby ho FBI prověřila, ale o ten nárok nejde. Vy jste složil přísahu, vy tu bydlíte, a hotovo. Udělejte z něj člověka, kterým není třeba se zabývat, a on odejde sám. Když se na tu věc budete nějak moc soustředit, dáte jí legitimitu."

"A média?'

"Těm dejte šanci a ona už uvedou věci do pořádku."

"Letíš dneska domů, Ralphe?"

Augustus Lorenz a Ralph Forster byli stejně staří a měli stejnou profesi. Oba začali svou lékařskou kariéru v armádě Spojených států, jeden jako všeobecný chirurg, druhý jako internista. Při svém zařazení u Velitelství zdravotnické podpory ve Vietnamu, za časů prezidenta Kennedyho, dávno před tím, než se rozhořela válka, objevili v reálném světě věci, jež studovali a s nimiž se setkali v Zásadách vnitřního lékařství. Ve vzdálených končinách světa řádily choroby, které lidi zabíjely. Oba vyrostli v městském prostředí Ameriky a byli dost staří, aby pamatovali zdolání zápalu plic, tuberkulózy a obrny. Jako většina lidí jejich generace i oni se domnívali, že infekční choroby jsou poražení nepřátelé. V džunglích poměrně klidného, mírového Vietnamu však poznali něco jiného; občas jim mladí, zdatní muži, američtí i vietnamští vojáci, umírali před očima kvůli bacilům, o kterých se oni nikdy neučili a se kterými nedovedli bojovat. To se nesmí nechat jen tak, rozhodli se jedné noci v baru Caravelle, a protože oba byli idealisté a vědci, vrátili se do škol a

znovu začali studovat svou profesi. Zahájili tak proces učení, který neskončí, co budou živi. Forster zakotvil v Johns-Hopkinsově nemocnici, Lorenz v Atlantě ve Středisku pro potírání chorob jako vedoucí oddělení pro výzkum specifických patogenních organismů. V honbě za čímsi příliš malým, než aby to bylo vidět, a příliš smrtelným, než aby to bylo možné ignorovat, nalétali víc kilometrů než někteří letečtí kapitáni, do exotičtějších krajů, než kam se kdy dostali fotografové National Geographic.

"Měl bych, než mi ten nováček přebere oddělení."

Kandidát na Nobelovu cenu se uchechtl. "Alex je moc dobrý. Jsem rád, že je pryč z armády. V Brazílii jsme jezdívali trochu rybařit, tenkrát, když měli..." Laboratorní technik provedl poslední úpravu na elektronovém mikroskopu. "Tak," řekl Lorenz, "tady toho našeho přítele máme."

Někteří té struktuře říkali pastýřská hůl; Lorenzovi připadala spíš jako egyptský kříž, ale ani to ji plně nevystihovalo. V žádném případě nic krásného na pohled. Pro oba lékaře znamenala ztělesnění zla. Vertikální, na konci zakřivený řetězec, se nazýval RNA, ribonukleová kyselina. Ten obsahoval genetický kód viru. Nahoře byla řada kudrnatých bílkovinných struktur, jejichž funkci dosud nikdo neznal, které však, jak se oba domnívali, určují, jak nemoc působí a probíhá. Pravděpodobně. Po plných dvaceti letech intenzivního studia to pořád ještě nevěděli jistě.

Ta zatracená věc ani není živá, ale přesto zabíjí. Pravý živý organismus má jak RNA, tak DNA, ale tenhle virus má buď jen jednu, nebo druhou. Jakýmsi způsobem existuje v klidovém stavu, dokud nepřijde do styku s živou buňkou. Jakmile se do ní dostane, probudí se k vražednému životu jako nějaká obluda z jiného světa, čekající na svou příležitost, obluda schopná žít jen za pomoci něčeho dalšího, co pak zničí a z čeho se bude snažit uniknout, aby nalezla další oběť.

Ebola je elegantně jednoduchá a mikroskopicky malá. Sto tisíc virů, seřazených za sebou, by na pravítku přesáhlo sotva dva a půl centimetru. Teoreticky může jediný z nich zabít a růst a migrovat a znovu zabít. A znovu. A znovu.

Poznatky medicíny, shromážděné o podobných chorobách za desítky let, nebyly takové, aby se to mohlo oběma lékařům líbit. V roce 1918 se během devíti měsíců přehnala zeměkoulí "španělská chřipka", zřejmě nějaká forma zápalu plic, a zabila přinejmenším dvacet milionů lidí - pravděpodobně však o hodně víc - někdy tak rychle, že některé oběti choroby šly spát zdravé a příští den se už neprobudily. Ačkoliv symptomy byly plně zdokumentovány, lékařská věda tehdy ještě nepokročila tak daleko, aby porozuměla chorobě samotné; výsledkem bylo, že nikdo nevěděl, jaká epidemie to vůbec propukla - až v sedmdesátých letech byly její oběti, pohřbené ve věčně zmrzlé zemi na Aljašce, exhumovány v naději, že se najdou vzorky organismů, které bude možno studovat; byl to dobrý nápad, který však nevyšel. Pro lékaře je dnes tahle nemoc do značné míry zapomenutou věcí, a mnozí soudí, že kdyby se snad znovu objevila, bude moderní léčbou poražena.

Odborníci na infekční choroby si ale už tak jistí nejsou. Ta nemoc, stejně jako AIDS a jako Ebola, je pravděpodobně virového původu, a úspěchy medicíny, zabývající se virovými onemocněními, se rovnají přesně - nule.

Virovým onemocněním se dá předcházet očkováním, ale jakmile je pacientův imunitní systém jednou infikován, pak buď zvítězí nebo podlehne, a i ten nejlepší lékař může jen přihlížet. Lékaři, jako i příslušníci jiných profesí, často spíš ignorují to, co nevidí a čemu nerozumějí. To je také jediné vysvětlení, proč lékařská komunita tak nepochopitelně pomalu rozpoznala AIDS a jeho smrtící důsledky. Původcem AIDS byl další exotický patogenní virus, který Lorenz a Forster studovali - a také další dar afrických džunglí.

"Gusi, někdy si tak říkám, jestli se těm prevítům vůbec dostaneme na kobylku."

"Dříve či později, Ralphe." Lorenz odstoupil od mikroskopu - vlastně to byl

monitor počítače; zatoužil po dýmce. Tohohle zlozvyku se ani nijak moc nesnažil zbavit, ačkoliv při práci ve vládní budově si ho mohl jen stěží vychutnat. S dýmkou se mi lépe přemýšlí, říkal si Gus. Oba muži se upřeně dívali na pokroucené bílkovinné struktury na obrazovce. "Tenhle je z toho kluka."

Oba kráčeli ve šlépějích několika gigantů. Lorenz napsal odborný článek o Waltera Reedovi a Williamu Gorgasovi, vojenských lékařích, kteří zvítězili nad žlutou zimnicí tím, že kombinovali systematický výzkum s nesmlouvavým použitím toho, co se naučili. Ale učení v téhle branži jde tak pomalu, a je tak drahé.

"Dejte tam další, Kenny."

"Ano, pane doktore," odpověděl technik přes interkom. Za okamžik se vedle prvního obrazu objevil druhý.

"Jo," zabručel Forster. "Vypadá hodně podobně."

"Ten je od té zdravotní sestry. Podívej se na tohle." Lorenz stiskl tlačítko interkomu. "No, Kenny, teď pusťte počítač." Před očima se jim objevilo počítačové zobrazení obou vzorků. Počítač jimi otáčel tak, až měly stejnou polohu, a pak je navzájem překryl. Překrývaly se přesně.

"Aspoň že to nejsou mutanty."

"Neměly moc možností. V té nemocnici měli dva pacienty, a dobře je izolovali. Možná, že jsme měli štěstí. Testovali jsme rodiče toho chlapce; zdá se, že jsou čistí, aspoň tak je to v dálnopise. Z okolí taky nic dalšího. Tu oblast tam prověřuje tým Světové zdravotnické organizace. Jako obvykle, opice, netopýři, hmyz. Zatím nic. Mohla to být docela obyčejná anomálie." Byla to naděje, současně i úsudek.

"Ralphe, s tímhle virem si trochu pohraju. Objednal jsem si nějaké opice. Budu ho pěstovat, vpravím ho do buněk a pak budu zkoušet, co udělá, minutu po minutě. Z infikovaných buněk vezmu vzorek, rozříznu ho, spálím ho v ultrafialovém světle, zmrazím v tekutém dusíku a strčím pod mikroskop. Chci se podívat, co ta virová RNA bude dělat. Tady jde o sekvenci řetězců... neumím nějak vysvětlit, jak to myslím. Ta myšlenka tam někde na mě vykukuje. Sakra." Gus otevřel zásuvku stolu, vytáhl dýmku a zapálil si ji kuchyňskou zápalkou. Nakonec, tohle je jeho pracovna, a jemu se opravdu lépe přemýšlí s dýmkou v zubech. Venku zase prohlašoval, že kouř zahání všelijakou havěť, a kromě toho kouř nevdechoval. Jen tak ze zdvořilosti pootevřel okno.

Myšlenka, na kterou právě získal fondy, byla složitější než jeho krátký popis, a oba to věděli. Aby vznikla správná představa o tom, jak proces probíhá, bude se tentýž experimentální postup muset opakovat tisíckrát nebo ještě víckrát, a to získají teprve základní údaje. Každý jednotlivý vzorek bude třeba prozkoumat a zmapovat. Je to práce na celé roky, ale kdyby měl Lorenz pravdu, na konci všeho zůstane, poprvé, jakýsi technický výkres toho, jak se virus chová, jak jeho řetězec RNA ovlivňuje živou buňku.

"V Baltimoru si pohráváme s podobným nápadem."

"Co děláte?"

,Je to součást projektu s genomy. Pokoušíme se proniknout do komplexu vzájemného působení. Ten proces - jak ten prevít napadá buňky, až na úroveň molekul. Jak Ebola vytváří své repliky, aniž přitom vlastně vytváří funkce v genomu. Tady by se dalo něco zjistit. Ale je to až úmorně složité. Musíme si nejdřív dát dohromady otázky a pak teprve můžeme začít hledat odpovědi. A potom abychom sehnali nějakého počítačového génia, co by naprogramoval, jak to celé analyzovat."

Lorenzovo obočí vylétlo nahoru. "Jak jste daleko?"

Forster pokrčil rameny. "Zatím máme čáry křídou na tabuli."

"No, až budu mít ty svoje opice, dám ti vědět, na co jsme přišli tady. Když nic jiného, trochu světla by do toho měly vnést ty vzorky tkání."

Pohřeb byl velkolepé představení, obsazené tisíci herců, nářkavě vykřikujících svou loajalitu mrtvému, a skrývajících své skutečné myšlenky;

člověk málem cítil, jak se všichni rozhlížejí kolem sebe a čekají, co bude dál. Byla tu dělová lafeta, vojáci s puškami mířícími hlavněmi dolů, kůň bez jezdce, pochodující vojáci. Všechno bylo přebíráno z irácké televize pro TRASU BOUŘE a předáváno do Washingtonu.

"Kdybych tak mohl vidět víc obličejů," posteskl si Vasco tiše.

,Jo," souhlasil prezident. Neusmíval se, ale měl chuť udělat to. Nikdy jsem doopravdy nepřestal být zpravodajským důstojníkem, to si mohl Jack říkat s jistotou. Chtěl údaje z první ruky, ne aby mu je přežvýkávali a předkládali jiní. V tomto případě chtěl všechno sledovat živě a mít vedle sebe komentátory s jejich barvitými připomínkami.

O jednu generaci dřív by se tomu v Americe dalo říkat happening. Lidé se ukazovali a hráli proto, že se to od nich čekalo. Náměstí zaplňovalo doslova moře lidí. Náměstí mělo jméno, ačkoliv ho asi nikdo neznal, a ti, kdo na průvod neviděli... ano, jistě, odpověď dala nová kamera. Televizory s velkoplošnou obrazovkou ukazovaly všem, co se děje. Jack uvažoval, jestli budou záběry opakovat. Za lafetou kráčely dvě řady generálů - držely krok, jak si Ryan všiml.

Jak daleko myslíte, že asi tak dojdou?"

"Těžko říct, pane prezidente."

"Vy jste Bert, že?" otázal se prezident.

"Ano, pane."

"Berte, někoho takového, kdo by mi odpovídal, že ,něco neví', si můžu zavolat z Národního úřadu pro zpravodajské informace."

Vasco zamžikal očima, jak se dalo čekat. Pak si řekl - ale co, ksakru? "Osm ku deseti, že se vypaří."

"To jsou dohady. Řekněte proč."

"Irák se nemá o co opřít. Diktatury nevládnou prostřednictvím pověřenců, aspoň ne dlouho. Ani jeden z těch generálů nemá na to, aby sám vzal věci do ruky. Když tam zůstanou trčet a změní se vláda, nezmění se určitě v nic, co by se jim nějak moc zamlouvalo. Dopadnou stejně jako dopadl šáhův generální štáb - skončí zády ke zdi a budou koukat do hlavní pušek. Možná, že se pokusí bojovat, ale o tom pochybuju. Určitě mají někde ulité peníze. Pít někde na pláži daiquiri sice nemusí být taková zábava jako být generálem, ale určitě je to lepší než čichat k fialkám zespodu. A taky mají rodiny."

"Takže bychom měli v Iráku čekat nějaký úplně nový režim?" otázal se Jack.

Vasco přikývl. "Ano, pane."

"A Írán?"

"Tam bych nic takového nepředpokládal," odpověděl Vasco, "ale nemáme dost dobré informace, abychom mohli něco předpovídat. Rád bych vám řekl víc, pane, ale za spekulace mě neplatíte."

"Tohle prozatím stačí." Ve skutečnosti to nestačilo, ale nic lepšího Vasco pro Ryana neměl. "Nemůžeme dělat nic, co? " Tahle otázka byla adresována Foleyovým.

"Vlastně ne," odpověděl Ed. "Mohli bychom tam třeba někoho nasadit, snad někoho z našich lidí v Saudské Arábii, jenže pak je tu problém - koho by se měl pokusit kontaktovat? Nedá se nijak zjistit, kdo tam velí."

Jestli vůbec někdo," dodala Mary Pat a dívala se na pochodující muže. Z nich se vedení neujal ani jeden.

Jak tomu mám rozumět?" zeptal se kupec.

"Nezaplatil jste mi včas," vysvětloval překupník, dopil své první pivo a říhl. "Měl jsem jiného kupce."

"Opozdil jsem se jen o dva dny," protestoval kupec. "Objevil se nějaký administrativní problém při převodu peněz."

"Teď peníze rnáte?'

"Ano!"

"Tak já vám nějaké opice seženu." Překupník zvedl ruku a luskl prsty, aby

si ho povšiml chlapec u baru. Anglický plantážník by to před padesáti lety ve stejném baru nemohl udělat líp. "Víte, není to zase tak těžké. Dáte mi týden? Nebo míň?"

"Ale Středisko pro potírání chorob je chce hned. Letadlo už je na cestě."

"Vynasnažím se. Vysvětlete, prosím, vašemu klientovi, že když chce svou zásilku včas, musí taky včas platit účty. Děkuju," dodal k chlapci z baru. "Jedno tady pro mého přítele, buďte tak laskav." S těmi penězi, které právě dostal, si to mohl dovolit.

"Za jak dlouho?"

"Jak jsem říkal. Týden. Možná dřív." Proč se ten chlap tak vzrušuje kvůli několika dnům?

Kupec neměl na vybranou, alespoň v Keni ne. Rozhodl se dopít pivo a mluvit o něčem jiném. Pak zavolá do Tanzánie. Nakonec co, kočkodan zelený se v Africe vyskytuje "hojně". Není ho tady žádný zvláštní nedostatek, říkal si. Za dvě hodiny se dověděl něco jiného. Je ho tu nedostatek, ačkoliv ten bude trvat jen několik dní; potom lovci najdou pár nových stád těch ocasatých mrch.

Vedle svých povinností komentátora se Vasco postaral i o překlad. " ,Náš moudrý a milovaný vůdce, který toho naší zemi tolik dal'..."

Jako třeba násilnou regulaci počtu obyvatelstva," odfrkl si Ed Foley pohrdlivé.

Vojáci, všichni z čestné stráže, uložili rakev do připravené hrobky, a tím dvě desetiletí irácké historie přešla do knih. Spíš do volně vázaných svazků, říkal si Ryan. Velkou otázkou zůstávalo, kdo napíše příští kapitolu.

[15] DODÁVKY

"Takže jak?" zeptal se prezident Ryan, když propustil poslední skupinu návštěvníků. "Ten dopis, pokud tam nějaký byl, je pryč, pane," odpověděl inspektor O'Day. "Nejdůležitější informace, kterou jsme do tohoto okamžiku získali, je, že ministr Hanson nebyl při dodržování bezpečnostních zásad při práci s dokumenty nijak úzkostlivý. To máme od šéfa Úřadu pro národní bezpečnost. Říká, že při různých příležitostech ministrovi radil. Lidé, které jsem si tam s sebou vzal, teď zpovídají personál a zjišťují, kdo všechno v kanceláři byl. Z toho pak bude vycházet další pátrání."

"Kdo to řídí?" Ryan si vzpomínal, že Hanson, jakkoliv to byl dobrý diplomat, nikdy nikoho moc dobře neposlouchal.

"Pan Murray přikázal, aby Úřad pro dodržování profesní odpovědnosti pokračoval ve vyšetřování nezávisle na jeho úřadu. To znamená, že já jsem také mimo, protože jsem v minulosti podléhal přímo vám. Tohle bude moje poslední přímá účast na celém případu."

"Přesně podle předpisů?'

"Ano, pane prezidente, jinak to nejde," odpověděl inspektor a přikývl. "Těm z Úřadu pro profesní odpovědnost bude ještě pomáhat oddělení právního poradenství. To jsou agenti s právnickými diplomy, dělají jakési domácí pátrací psy. Je to dobrá parta." O'Day se na chvíli zamyslel. "Kdo všechno navštěvoval kancelář viceprezidenta?'

"Myslíte zde?"

"Ano, pane."

Na to odpověděla Andrea Priceová. ,,V poslední době nikdo. Od té doby, co Kealty odešel, ji nikdo nepoužíval. Jeho sekretářka odešla s ním a..."

"Možná by stálo za to podívat se na psací stroj. Jestli má karbonovou pásku..."

"No jasně!" Priceová málem vyrazila rovnou ven z Oválné pracovny. "Moment. Jestlipak vaši lidé..."

"Zatelefonuju tam," ujistil ji O'Day. "Omlouvám se, pane prezidente. Měl jsem na to pomyslet dřív. Může se ta kancelář zapečetit, prosím?"

"Už se stalo," ujistila ho Priceová.

Hluk byl nesnesitelný. Opice jsou společenská zvířata, tradičně žijící v tlupách až o osmdesáti členech, a obývají hlavně okraje lesů hraničících s širými savanami, mohou tedy snadno slézt ze stromů a vyrážet na otevřený prostor za potravou. Za posledních sto let se naučily podnikat nájezdy na farmy, protože to je snazší a bezpečnější než chování, které jim naprogramovala příroda. Lidé, hospodařící na farmách, obvykle likvidují dravce, kteří opice požírají. Kočkodani jsou chutným soustem pro leopardy nebo hyeny, ale stejně tak jím jsou i telata - a ta farmáři musí chránit. Výsledkem je prapodivný ekologický chaos. Aby farmáři chránili dobytek, likvidují dravce, ať už zákonně, nebo nezákonně. Proto se opičí populace rychle rozmohla a hladoví kočkodani plení obilná pole i jinou úrodu, která živí jak farmáře, tak jejich dobytek. Další komplikací je to, že opice žerou hmyz, který úrodu také napadá, což vedlo místní ekology k prohlášení, že likvidace opic je škodlivá. Farmáři však celou věc vidí mnohem jednodušeji. To, co žere jejich dobytek, se prostě zabije. To, co žere jejich úrodu, se zabije také. Hmyz není tak velký, aby ho bylo vidět, ale opice ano, a tak jen málo farmářů má nějaké námitky, když se objeví lovci.

Africký kočkodan patří do čeledi Cercopithecus; má žluté vousy a zlatozelená záda. Může se dožít až třiceti let - pravděpodobněji v klidném zajetí než v divočině, kde se to hemží dravci - a vede čilý společenský život. Tlupy sestávají z rodin vedených samicemi, k nimž se samci jednotlivě připojují na dobu několika týdnů nebo měsíců, než táhnou dál. Hojnost samic v době páření přichází samcům velmi vhod, a také toho pilně využívají. Zde v letadle to však bylo jiné. Klece byly narovnány na sobě jako bedny s kuřaty v nákladním autě cestou na trh. Některé ze samic sice měly svůj čas, ale byly naprosto nedostupné, a to chtivé nápadníky přivádělo k zoufalství. Samci, nakupení jeden přes druhého v klecích naskládaných těsně vedle sebe, na své nedobrovolné sousedy syčeli, sekali po nich drápy a plivali. Ještě víc je dráždilo, že ti, kdo je zajali, neberou v úvahu prostý fakt, že ve stejně velkých klecích uvěznili různě velké opice - samec kočkodana je dvakrát větší než samice - a že takhle navíc zacházejí se samci v křeči touhy, kteří cítí ono nejvítanější přírodní vábení, jehož nositelky jsou přitom tak blízké, a přece tak vzdálené. Neznámý pach letadla, nepřítomnost potravy a vody i vzájemná blízkost způsobily něco, co nemělo daleko k opičím bouřím. A protože se věc nedala řešit bojem, jediným výsledkem byl vzteklý kolektivní vřesk stovek samců, přehlušující zvuk proudových motorů JT-8, ženoucích letoun nad Indickým oceánem.

Posádka vpředu pevně zavřela dveře a sluchátka si přitiskla k uším. To sice zmírnilo hluk, ne však hrozný puch, který systém recirkulace vzduchu hnal tam a zpět, což ještě víc vydražďovalo živý náklad a zvedalo žaludek posádce.

Obvykle výmluvnému pilotovi, který pro silné výrazy nechodil nijak daleko, došly kletby, a už ani nedokázal prosit Alláha, aby ta příšerná zvířata vyhladil z tváře země. V zoologické zahradě by na ty tvory s dlouhým ocasem možná ukazoval prstem a jeho synové, dvojčata, by se usmívali a těm legračním zajatcům by možná hodili pár burských oříšků... Teď už je nebude chtít ani vidět. Když pilot vyčerpal veškerou trpělivost, sáhl po kyslíkové masce; toužil po tom, aby mohl otevřít dveře nákladního prostoru, zrušit přetlak uvnitř letounu a opice udusit i s tím jejich hrozným smradem. Byl by se možná cítil líp, kdyby věděl to, co opice jen tušily. Čekalo je cosi zlého.

Badraddín se s generály tentokrát sešel ve spojařském bunkru. Neměl tam však ani zdaleka takový pocit bezpečnosti, jaký všechna ta masa betonu mohla normálně poskytovat. Bunkr dosud stál jedině díky tomu, že byl skryt pod klamnou průmyslovou stavbou - vazárnou knih, ze které také skutečně pár knih vyšlo. Tenhle bunkr, a ještě pár dalších, válku s Amerikou přežily jen proto, že se americká zpravodajská služba zmýlila. Dvě "chytré pumy" se zaměřily na budovu hned na druhé straně vozovky. Ještě bylo vidět krátery tam, kde se Američané domnívali, že stavba je. To je poučení, říkal si Badraddín a čekal

dál. Člověk takový bunkr musí vidět, aby tomu uvěřil. Takhle je to jiné, než vidět ho na televizní obrazovce nebo o něm slyšet. Nad hlavou měl pět metrů železobetonu. Pět metrů. Bunkr byl pevný, kompaktní, postavený pod dohledem dobře placených německých inženýrů. Ještě se daly rozeznat otisky překližkových desek bednění, které mokrý beton drželo. Nikde jediná trhlinka - a přesto, dosud stojí jedině proto, že Američané bombardovali špatnou stranu ulice. Takovou sílu mají moderní zbraně, a ačkoliv Alí Badraddín prožil celý život ve světě zbraní a boje, tuhle skutečnost si plně uvědomil teprve nyní.

Generálové byli dobří hostitelé. Obsluhoval ho dokonce plukovník. Dva seržanti přinesli svačinu a pití. Pohřeb sledoval v televizi. Všechno se dalo předvídat stejně jako v kterémkoliv americkém seriálu o policii. Člověk vždycky ví, jak to skončí. Iráčané, jako všichni v téhle oblasti, jsou vášnivá rasa, zvlášť když se sejdou ve velkém počtu a když se jim dostane podnětu k tomu, aby dělali patřičný hluk. Dají se snadno vést a snadno uvést do pohybu. Badraddín věděl, že ne vždycky jim záleží na tom, kým. A navíc - kolik z toho divadla je doopravdy? Pořád ještě jsou tu udavači, kteří dávají pozor, kdo nejásá nebo netruchlí. Bezpečnostní aparát sice prezidenta neuchránil před smrtí, ale pracuje dál, a všichni to vědí. Jen málo citových projevů, tak hojně se rozlévajících ulicemi a náměstími, bylo opravdových. Badraddín se potichu zasmál. Jako žena, která předstírá okamžik nejvyššího vzrušení, říkal si. Otázkou bylo - povšimnou si toho rozdílu muži, kteří si tak často berou potěšení, aniž ho sami poskytují?

Přicházeli po jednom, aby dvojice nebo skupinka necestovaly spolu a nehovořily o věcech, které celé jejich shromáždění musí vyslechnout společně. Otevřela se dřevěná skříňka, objevilo se pití a sklenky, čímž byly porušeny zákony islámu. Badraddínovi to nevadilo. Dal si vodku, které přišel na chuť před dvaceti lety v Moskvě, tehdy hlavním městě dnes již zaniklého státu.

Na to, jací to byli mocní muži, byli generálové neobvykle tiší, což překvapovalo tím víc, že to byli lidé, kteří se zúčastnili tryzny za mrtvého, jehož nikdy neměli rádi. Upíjeli ze svých sklenek - hlavně skotskou - a opět se většinou jen dívali jeden na druhého. V televizi, stále ještě zapnuté, opakovaly místní stanice záběry z pohřebního průvodu a hlasatel vychvaloval nehynoucí zásluhy a ctnosti padlého vůdce. Generálové se dívali a poslouchali, a ve tvářích neměli výraz smutku, nýbrž strachu. Jejich svět se zhroutil. Nedojímaly je výkřiky občanů ani komentátorova slova. Všichni věděli, že věci se mají jinak.

Právě dorazil poslední - šéf zpravodajské služby, jenž se s Badraddínem sešel už předtím, hned poté, co zašel do svého hlavního stanu. Ostatní na něj pohlédli a on odpověděl, aniž musel vyslechnout otázku.

"Všechno je v klidu, přátelé."

Zatím. Ani tuhle stručnou poznámku nebylo třeba vyslovit nahlas.

Badraddín mohl hovořit, ale neudělal to. Měl vemlouvavý hlas. Za celá ta léta musel výmluvností motivovat hodně lidí - a uměl to. Teď však byla doba, kdy tím nejsilnějším prohlášením bylo mlčení. Jen se na generály díval a čekal. Věděl, že jeho oči hovoří mnohem hlasitěji, než jak by dokázal hlas.

"Ta situace se mi nějak nechce líbit," řekl nakonec jeden z generálů. Výraz ani jediného obličeje se nezměnil. Nic divného. Nelíbila se žádnému z nich. Ten, jenž promluvil, jen potvrdil to, co si mysleli všichni, a tím, že takhle promluvil, se ukázal jako nejslabší z celé skupiny.

Jak si máme být jisti, že vašemu pánovi můžeme důvěřovat?' zeptal se velitel Gardy.

"Dává vám své slovo ve jménu Boha," odpověděl Badraddín a postavil sklenku. "Přejete-li si, můžete k němu poslat letadlem delegaci. V tom případě zde zůstanu já jako rukojmí. Ale chcete-li věc uskutečnit, musíte jednat rychle."

I tohle všichni věděli. To, čeho se báli, se mohlo stát stejně dobře před jejich možným odchodem, jako po něm. Následovala další chvíle ticha. Teď už skoro ani neupíjeli svou skotskou. Badraddín jim četl ve tvářích. Každý chtěl,

aby se iniciativy ujal někdo druhý. Jeho návrh by pak mohli buď schválit nebo se o něm dohadovat, a skupina by při tom zaujala společné stanovisko, se kterým by se pak všichni pravděpodobně ztotožnili, ačkoliv dva či tři z nich by mohli uvažovat o případném jiném postupu. To záleželo na tom, který z nich položí svůj život na misku vah a zkusí být závažím proti neznámé budoucnosti. Zatím Badraddín marně čekal, který z nich to bude. Konečně jeden promluvil.

"Ženil jsem se pozdě," řekl náčelník letectva. Život mezi dvacítkou a třicítkou strávil jako stíhací pilot - na zemi, když už ne ve vzduchu. "Mám malé děti." Odmlčel se a rozhlédl se po ostatních. "Myslím, že všichni známe možné - pravděpodobné - důsledky pro naše rodiny, kdyby se snad věci... vyvíjely nepříznivě." Důstojný úvod, říkal si Badraddín. Tohle nemohou být zbabělci. Nakonec, jsou to přece vojáci...

Badraddínův slib v božím jménu nezněl generálům nijak přesvědčivě. Bylo to už dávno, co alespoň některý z nich navštívil mešitu za účelem jiným, než aby se tam dal vyfotografovat v předstírané oddanosti bohu, a ačkoliv jejich nepřítel byl opravdový věřící, má-li člověk věřit nábožnosti někoho jiného, musí ji mít i ve vlastním srdci.

"Předpokládám, že o finance tu nejde," řekl Badraddín, jednak aby se ujistil, že opravdu ne, jednak aby tuhle volbu dal na uváženou jim samotným. Několik hlav se k němu otočilo s výrazem blízkým pobavení. Ačkoliv jejich oficiální účty v Iráku byly zmrazeny, byly tu ještě účty jiné, které zmrazeny nebyly. Národnost bankovních účtů je nakonec zaměnitelná, hlavně podle jejich velikosti. Každý z těch lidí zde měl osobní přístup k devítimístné sumě v některé tvrdé měně, pravděpodobně dolarů nebo liber, a teď nebyl čas na to, aby si někdo dělal starosti s tím, čí peníze to měly původně být.

Další otázkou bylo kam generálové mohou jít a jak se tam bezpečně dostanou. Badraddín to viděl v jejich tvářích, ale v této chvíli nemohl nic dělat. Ironií téhle situace, ve které se vyznal jen on, bylo, že nepřítel, kterého se báli a jehož slovu nedůvěřovali, si nepřál nic tolik jako jejich strach rozptýlit a své slovo splnit. Alí však o něm věděl, že je to člověk překvapivě trpělivý. Jinak by tu on vůbec nebyl.

Jste si naprosto jist?'

"Situace je téměř ideální," odpověděl Darjájího návštěvník, a pokračoval ve vysvětlování.

Souběh událostí byl tak příznivý, až se zdálo nemožné, že by to mohla být pravda; dokonce i tak nábožně založený člověk jako Darjájí, který ve všem viděl boží vůli, tomu nemohl uvěřit; a přesto to pravda byla - nebo to tak alespoň vypadalo.

"A dál?"

"Postupujeme podle plánu."

"Vynikající." Nebylo to vynikající. Darjájí by byl mnohem raději vyřizoval každou událost zvlášť, aby mohl svůj obávaný intelekt soustředit na tři vyvíjející se situace jednotlivě; ne všechno se však vždy daří podle přání, a snad právě to je oním znamením. V každém případě neměl na vybranou. Jak zvláštní, že se musí cítit v zajetí událostí, které jsou výsledkem plánů, které uvedl do pohybu on sám.

Pro doktora bylo nejtěžší celou záležitost vyřídit s kolegy ze Světové zdravotnické organizace; pro převoz pacientky hovořilo hlavně to, že zprávy byly zatím dobré. Benedict Mkusa, "primární pacient" čili "pacient nula", podle toho, jak si kdo který název oblíbil, byl mrtev a jeho tělo zničeno. Čtvrť, kde žila jeho rodina, prověřil patnáctičlenný tým a dosud nic nenašel. Kritické období však teprve muselo uběhnout; Ebola Zair má normální inkubační dobu čtyři až deset dní, ačkoliv se vyskytly extrémní případy, kdy trvala jen dva dny, ale i devatenáct dní - a jediný další případ měl doktor zde před očima. Vyšlo najevo, že Mkusa byl budoucí pozorovatel přírody, který trávil hodně volného času v buši, a proto teď tropickým pralesem procházel pátrací

tým, chytal hlodavce, netopýry a opice, aby učinil ještě jeden pokus, zda neobjeví "hostitele", přenašeče smrtícího viru. Lidé z týmu však hlavně doufali, že tentokrát se na ně pro jednou usmálo štěstí; primární pacient šel přímo do nemocnice, díky postavení své rodiny. Rodiče, vzdělaní a zámožní, chlapce předali do péče profesionálního zdravotnického pracovníka, místo aby ho ošetřovali sami, a tím si pravděpodobně zachránili život, ačkoliv i oni teď čekali, až uplyne inkubační doba, a k čekání nutně patřil i čirý, holý strach, který přehlušoval i jejich žal nad ztrátou syna. Každý den jim odebírali krev pro standardní imunofluorescenční a antigenové testy; ty však mohou vést k zavádějícím výsledkům, jak jim hloupě sdělil jakýsi necitlivý "takylékař". Přesto se však tým Světové zdravotnické organizace utěšoval nadějí, že se tenhle perakutní výskyt choroby zastaví u dvou obětí. A proto byli ochotni uvažovat o tom, co doktor Múdí navrhoval.

Samozřejmě, že se vyskytly námitky. Místní zairští lékaři chtěli pacientku léčit zde. Nebylo to tak úplně od věci, s Ebolou měli víc zkušeností než kdokoliv jiný, i když zatím bez valného úspěchu, a tým Světové zdravotnické organizace s rozhodnutím váhal, z politických důvodů, aby své africké kolegy neurazil. Už došlo k několika nešťastným střetům kvůli vrozenému evropanskému povýšenectví; místní lékaři ho odsuzovali, pravdu však měly obě strany. Úroveň afrických lékařů byla různá; někteří byli vynikající, někteří hrozní, a někteří průměrní. Jako pádný důvod nakonec posloužilo to, že Rousseau platil v lékařských kruzích za skutečného hrdinu jakožto nadaný vědec a zuřivě zanícený klinický lékař, odmítající přijmout tvrzení, že virová onemocnění se nedají účinně léčit. Rousseau, kráčející ve stopách doktora Pasteura, byl rozhodnut toto tvrzení vyvrátit. Na Ebole vyzkoušel léčbu ribavirinem a interferonem, avšak bez pozitivních výsledků. Jeho poslední teoretický předpoklad byl dramatický a pravděpodobně nepřinese žádoucí výsledek, ale pokusy s opicemi přece jen slibovaly jakýs takýs úspěch, takže Rousseau chtěl svou teorii vyzkoušet za pečlivě sledovaných podmínek na lidském pacientovi. Ačkoli v jím navrhovaná léčebná metoda se stěží hodila k praktickému klinickému využití, někde se začít musí.

Jak se dalo předvídat, rozhodujícím faktorem nakonec byla osobnost pacientky. Mnozí z týmu Světové zdravotnické organizace ji znali z doby, kdy se objevilo poslední onemocnění Ebolou v Kikwitu. Sestra Jean Baptiste tam odletěla, aby dohlížela na místní zdravotní sestry. Lékaře, stejně jako jiné lidi, dojímá, znají-li dobře postižené, které mají ve své péči. Nakonec bylo dohodnuto, že tedy ano, doktor Múdí může pacientku převézt.

Technická stránka převozu byla obtížná. Raději použili nákladní automobil než sanitní vůz, protože nákladní auto mohli potom snáz důkladně vyčistit. Pacientku uložili v plastikové plachtě na nemocniční vozík a vyjeli s ním do chodby. Na chodbě nesměl nikdo být, a jak doktor Múdí a sestra Maria Magdalena jeli s pacientkou ke dveřím, skupina techniků, oblečených do plastikových "kosmických skafandrů", dezinfikovala podlahu, stěny i samotný vzduch v chodbě; byla z toho páchnoucí chemická mlha, která se za nimi táhla jako výfukové plyny za vysloužilým autem.

Pacientka byla pod silnou dávkou sedativ, pevně připoutaná k vozíku a zabalená jako kukla, aby nemohlo dojít k úniku krve, bohaté na virus. Plastikovou plenu pod ní postříkali stejnými neutralizujícími chemikáliemi, aby krev, která případně unikne, okamžitě narazila na podmínky nevhodné pro částice s virem, který v sobě nesla. Múdí, tlačící vozík, se podivoval svému šílenství, že si zahrává s něčím tak smrtelným jako tohle. Obličej sestry Jean Baptiste byl klidný, díky nebezpečně vysoké dávce omamných prostředků, a byl poznamenám rozrůstajícími se petechiemi.

Vyjeli ven na nakládací rampu, kam se přivážely dodávky pro nemocnici. Tam stálo nákladní auto; řidič seděl nehnutě za volantem a dozadu se ani nepodíval, jen snad zpětným zrcátkem. Vnitřek skříňové korby také vystříkali, a když byly dveře zavřeny a vozík pevně uchycen na místě, auto odjelo s

policejním doprovodem; během krátké cesty na místní letiště nepřekročilo rychlost třiceti kilometrů v hodině. To, že cesta netrvala dlouho, bylo jen dobře. Slunce stálo ještě vysoko a horko automobil ve chvíli změnilo v pojízdnou pec; ochranné chemikálie se jako varem odpařovaly do uzavřeného prostoru a zápach dezinfekčního prostředku pronikal filtračním systémem oděvů. Naštěstí na to byl lékař zvyklý.

Letadlo G-IV už čekalo; dorazilo teprve před dvěma hodinami, po přímém letu z Teheránu. Z vnitřku bylo odstraněno všechno až na dvě sedadla a lehátko. Múdí cítil, jak se automobil zastavil, otočil a začal couvat. Pak se otevřely dveře a dovnitř vpadlo oslňující sluneční světlo. Řádová sestra Maria Magdalena, stále zdravotní sestra a stále soucitná přítelkyně, zastínila své kolegyni rukou oči.

Samozřejmě tu byli i další lidé. Poblíž stály dvě jeptišky v ochranných oděvech, s nimi kněz, a další jeptišky stály o kus dál. Všichni se modlili; zdravotníci pacientku zvedli i s plastikovou plachtou a pomalu ji přenášeli na palubu bílého obchodního proudového letounu. Trvalo pět opatrných minut, než byla pevně připoutána popruhy. Pozemní personál se vzdálil. Múdí si nemocnou pečlivě prohlédl, zkontroloval tep a tlak; tep byl rychlý a tlak stále klesal. To mu dělalo starosti. Potřeboval, aby žila co nejdéle. Jakmile byl hotov, zamával na posádku letadla a zapnul si bezpečnostní pás.

Když se usadil, pohlédl okénkem ven a polekalo ho, že vidí televizní kameru, zaměřenou na letadlo. Aspoň že se drží dál, říkal si lékař; slyšel, jak naskočil první motor. Druhým okénkem viděl, jak úklidová skupina automobil znovu vystříkává dezinfekcí. To bylo trochu teatrální. Ebola, jakkoli smrtelná, se až dosud ukázala jako choulostivý organismus, jejž ultrafialové paprsky nebo přímé sluneční světlo rychle zahubí; také mu škodí teplo. Proto je pátrání po hostiteli tak komplikované. Tohohle hrozného "brouka" něco přenáší. Ebola nemůže existovat sama o sobě, ale ať je tím, co viru poskytuje pohodlný domov, cokoliv - třeba cosi, čemu se Ebola za tuto službu odvděčuje tím, že tomu neublíží, onoho tvora, který straší na africkém kontinentě jako duch, nikdo dosud neobjevil. Lékař cosi nakvašeně zabručel. Kdysi doufal, že hostitele odhalí a využije toho, naděje se však vždy ukázala jako lichá. Má ale něco skoro stejně dobrého - živého pacienta, jehož tělem se patogenní organismus nyní živí, a zatímco všechny předchozí oběti Eboly byly spáleny nebo pohřbeny v zemi prosáklé chemikáliemi, tahle bude mít zcela jiný osud. Letoun se dal do pohybu. Múdí znovu zkontroloval svůj bezpečnostní pás a zatoužil po něčem k pití.

Piloti vpředu měli na sobě lehké ochranné oděvy, které byly předtím ošetřeny dezinfekcí. Roušky na obličejích tlumily a zkreslovaly jejich slova, takže žádost o povolení ke startu museli několikrát opakovat. Ale nakonec si to věž dala dohromady a gulfstream se rozjel po startovací dráze, vznesl se do čistého afrického nebe a zamířil k severu. První část letu bude dlouhá skoro čtyři tisíce kilometrů a bude trvat něco přes šest hodin.

Jiný, téměř stejný G-IV už přistál v Bengházi. Jeho posádku nyní instruovali o tom, jak postupovat v havarijní situaci.

"Lidožrouti." Holbrook zakroutil hlavou; chvíli tomu nedokázal uvěřit. Spal dlouho, protože předchozího večera byl dlouho vzhůru a sledoval všemožné mluvčí a reportéry, diskutující o zmatené situaci kolem Kongresu po projevu toho chlapa Ryana. Když nad tím tak uvažoval, nebyl to špatný projev. Už zažil horší. Samé lži, samozřejmě, něco jako televizní show. I ti, které měl člověk rád - no, prostě věděl, že nejsou opravdoví, ať už byli srandovní tak, jak chtěli být, nebo taky třeba ani nechtěli. Tu řeč sepsal někdo, kdo má talent, a jejím účelem bylo přesvědčit veřejnost o tom, jak mají věci správně fungovat. Umění těchhle lidí budilo úctu. Horalé sami věnovali celá léta na to, aby sestavili nějakou řeč, kterou by dokázali získat lidi pro své názory. Snažili se a snažili, ale pořád to nebylo to pravé. Ne že by to, čemu věřili,

v sobě mělo něco špatného, samozřejmě, že ne. Všichni to věděli. Problém byl v tom, jak své názory podat. A jenom vláda a její spojenec Hollywood si můžou dovolit najmout si ty správné lidi, aby rozvinuli myšlenku, kterou oblbnou mysl ubohých tupců, kterým prostě nedojde, o co krátí - to byl jediný možný závěr.

Teď ale v nepřátelském táboře dochází k neshodám.

Ernie Brown, který přijel a svého přítele vzbudil, vypnul zvuk. "Řek' bych, že tam v tom městě nejni pro ty dva místo, Pete."

"Myslíš jako, že jeden z nich půjde, než se sejde den se dnem?"

"To by to chtělo." Právnický komentář, který právě sledovali na CNN, vysílající hodinový politický pořad, byl splácaný jako negerský pochod na Washington, domáhající se zvýšení obecného blahobytu. "No, hergot, člověče, v ústavě se neříká nic o tom, co se v takovýmhle případě má dělat. Řek' bych, že by se to mohlo mezi nima našup vyřídit čtyřiačtyřicítkama," dodal Ernie s tichým smíchem.

Pete otočil hlavu a ušklíbl se. "Že by to byl ale pohled, co?"

Jo, a bylo by to pořádně, po americku." Brown mohl dodat, že Ryan v takové situaci už skutečně byl, aspoň se to tvrdilo v novinách i v televizi. No jo, je to pravda. Oba si matně vzpomínali na tu záležitost v Londýně, a popravdě řečeno, oba byli také pyšní na to, že Američan Evropanům ukázal, jak se zachází s pistolí - cizinci stejně o pistolích vědí prd, ne? Jsou zrovna tak k ničemu jako Hollywood. Je to hanba, že se ten Ryan tak zkazil. To, co říkal v tom svým projevu, teda to, proč šel do vlády - to říkají všichni. Aspoň že na toho ksindla Kealtyho měl tu věc s rodinou a tak. Stejně to jsou všechno mrchy a zloději, a k tomu taky nakonec toho chlapa vychovali. Aspoň že to nějak pokrytecky nezamlouval. Nějakej pobuda z vysoký společnosti nebo... kojot? Jo, tak nějak to bude. Kealty byl politickej křivák celej život a jinej prostě bejt nedokáže. Kojotovi člověk nemůže mít za zlý, že vyje na měsíc; kojot je taky akorát sám sebou. Samozřejmě, kojoti jsou pakáž. Místní farmáři jich klidně můžou pozabíjet kolik chtějí... Brown otočil hlavu. "Pete?"

"Jo, Ernie?" Holbrook sáhl po dálkovém ovládání a chystal se zvuk zase zapnout.

"Měli jsme ústavní krizi, že jo?"

Teď byla řada na Holbrookovi, aby se podíval na Browna. Jo, v televizi to aspoň všichni říkaj'."

"A ta se teď ještě zhoršila, ne?"

"Myslíš to s tím Kealtym? Určitě to na to vypadá." Pete položil ovladač. Ernie dostal další záchvat nápaditosti.

"Co když, ehm..." začal Brown, zarazil se a zíral na němou televizi. Vždycky mu trvá nějakou dobu, než si dá myšlenky dohromady, to Holbrook věděl, ale hodně často stálo za to počkat si na ně.

Sedmsetsedmička konečně přistála na mezinárodním letišti Teherán-Mehrábád; bylo už dlouho po půlnoci. Posádka si připadala jako živé mrtvoly, posledních šestatřicet hodin létala téměř bez přestávky; značně tak překročila bezpečnostní limity na civilních linkách, a navíc jí ještě dával co proto náklad; piloti z toho všeho měli tak mizernou náladu, že se po celou dobu dlouhého sestupu častovali hněvivými slovy. Letoun dosedl s tvrdým žuchnutím, a s ním se dostavila i úleva a rozpaky, které všichni tři pociťovali, když si společně vydechli. Pilot potřásl hlavou a unavenou rukou si třel obličej, pak roloval k jihu a vedl letoun mezi modrými světly. Letiště používala také íránská armáda a mělo tu hlavní stan její letectvo. Letoun dokončil obrátku a v opačném směru zamířil k prostorné stojánce vojenského letectva - ačkoliv sedmsetsedmička byla označena jako civilní, patřila íránskému vojenskému letectvu. Nákladní automobily už čekaly, jak letová posádka s potěšením zjistila. Letoun se zastavil, inženýr vypnul motory a pilot zatáhl parkovací brzdy. Všichni tři se otočili dovnitř.

"Byl to dlouhý den, přátelé," řekl pilot omluvně.

"Dá-li bůh, bude po něm následovat dlouhý spánek," odpověděl inženýr - ten byl hlavním předmětem pilotova hněvu - a omluvu přijal. Všichni byli tak jako tak příliš unavení a vyčerpaní, než aby ještě pokračovali v hádkách; a až si náležitě odpočinou, ani si nevzpomenou, proč k nim vůbec došlo.

Sňali si kyslíkové masky a zaútočil na ně dusivý, pronikavý zápach jejich nákladu. Zvracet nezačali jen proto, že se vzadu otevřely dveře nákladního prostoru. Odejít ještě nemohli. Letoun byl doslova a do písmene nacpán klecemi, a pokud by nechtěli vylézt okénky - což bylo příliš nedůstojné - musí si na vysvobození počkat, jako cestující na kterémkoliv mezinárodním letišti.

Náklad vyložili vojáci; vykládání bylo o to těžší, že velitele nikdo neupozornil, aby jim vydal ochranné rukavice, jako to udělali Afričané. Každá klec sice měla nahoře drátěné ucho, ale kočkodani byli skoro stejně popuzení a nedůtkliví jako lidé vpředu v letadle; škrábali a sekali drápy po každé ruce, která se pokusila klec zvednout. Reakce vojáků byly různé. Někteří plácali do klecí rukou v naději, že opice zastraší a ony dají pokoj. Ti chytřejší si svlékli blůzy uniforem a použili je jako jakýsi kryt. Utvořili řetěz a klece si jednu po druhé předávali k řadě nákladních automobilů.

Celá procedura byla hlučná. Tu noc bylo v Teheránu sotva deset stupňů, daleko méně, než na co byly opice zvyklé, a to jejich celkové náladě nepřispělo o nic víc než všechno ostatní, co se s nimi posledních několik dní dělo. Na tohle další trauma reagovaly vřískáním a vytím, které se rozléhalo po celé stojánce. Ani lidé, kteří nikdy předtím žádnou opici neslyšeli, si ho nemohli splést s ničím jiným; s tím se však nedalo nic dělat. Konečně to bylo hotovo. Dveře kabiny se otevřely a posádka se mohla podívat, co se stalo s jejich letounem, který kdysi býval bez poskvrnky. Bude trvat týdny, než ten smrad vyprchá, tím si byli jisti. Už jen důkladně letadlo vydrhnout bude taková dřina, na kterou bylo v téhle chvíli líp ani nemyslet. Společně odešli dozadu a pak dolů po schůdkách a pryč ke svým zaparkovaným automobilům.

Opice zamířily na sever, na svou třetí nebo čtvrtou - a už poslední - cestu nákladním autem. Cesta byla krátká, po dálnici se středovým pruhem, přes nadúrovňový nájezd, postavený za vlády šáha, a pak na západ do Hasanabádu. Tam stála farma, už dávno určená k témuž účelu, který vedl k transportu opic z Afriky do Asie. Farmu vlastnil stát a používala se jako pokusná stanice, v níž se zkoušela nová hnojiva a vyvíjely se nové plodiny; to, co se tu vypěstovalo, mělo sloužit jako krmivo pro nové přírůstky, ale teď byla ještě zima a nic nerostlo. Proto krátce předtím dorazilo z jihovýchodní části země několik nákladních automobilů s datlemi. Opice je ucítily, když automobily zastavily u nové třípatrové betonové budovy, která bude jejich konečným domovem. Jen je to tím víc vzrušilo, protože od chvíle, kdy opustily rodnou pevninu, nedostaly ani potravu, ani vodu. Konečně měly naději, že se dočkají jídla, a navíc ještě chutného, zkrátka takového, jaké má poslední jídlo být.

Gulfstream G-IV dosedl v Benghází přesně podle letového plánu. Cesta byla tak příjemná, jak to okolnosti dovolovaly. Vzduch nad střední Saharou, obvykle plný rozvířeného prachu a písku, byl kupodivu klidný a přispěl ke klidnému letu. Sestra Jean Baptiste zůstala po větší část letu v bezvědomí a jen několikrát se probrala tak, že napůl vnímala okolí, její vědomí však zase brzy odplynulo; bylo jí vlastně líp než ostatním čtyřem pasažérům na palubě, kteří si kvůli ochrannému oděvu nemohli dopřát ani doušek vody.

Dveře letadla se neotevřely. Místo toho předjely cisterny s palivem, řidiči vystoupili a k plnicím otvorům v dlouhých bílých křídlech připojili hadice. Doktor Múdí byl stále vzhůru a napjat. Sestra Maria Magdalena dřímala. Byla stejně stará jako pacientka, a několik dní skoro nespala, tak byla své kolegyni oddaná. Špatné, říkal si Múdí, a při pohledu z okénka se mračil. Tohle není spravedlivé. Ve svém srdci už k těmhle lidem necítil nenávist. Kdysi ano. Myslel si, že všichni lidé ze Západu jsou nepřáteli jeho země. Tyhle dvě ženy ale nejsou. Jejich vlast je vůči jeho zemi v podstatě neutrální. Nejsou to afričtí animisté, nevědomí pohané, nedbající o pravého

boha. Své životy věnovaly službě v Jeho jménu, a obě doktora překvapily tím, že projevovaly úctu jeho vlastním modlitbám a víře. A jeho úctu zase víc než co jiného vzbuzovalo jejich přesvědčení, že cestou k pokroku je víra, ne smíření se s určeným osudem, což byla myšlenka ne zcela slučitelná s jeho islámskou vírou, ale také ne zcela v rozporu s ní. Maria Magdalena držela v rukou růženec - dezinfikovaný - , podle kterého se modlí k Marii, matce proroka Ježíše, jež je v Koránu uctívána stejně jako v jeptiščině zkráceném Písmu a jež je pravým, následování hodným vzorem všem ženám, které kdy žily...

Múdí prudce odvrátil hlavu a podíval se okénkem ven. Takové myšlenky si nesmí připouštět. Má svůj úkol a zde jsou nástroje k jeho splnění; jedné z nich určil osud Alláh, druhá si ho zvolila sama - a to je vše. Úkol přišel zvenčí, ne zevnitř, a on ho neurčoval, což byla skutečnost, která před ním jasně vyvstala, jakmile cisterny odjely a motory letadla znovu naskočily. Posádka měla naspěch. A Múdí sám si také přál, aby už tuhle obtížnou část svého poslání nechal za sebou a aby začala část praktická. Měl důvod k radosti. Všechna ta léta, strávená mezi pohany, práce v tropickém vedru-na kilometry daleko nebyla ani jediná mešita.... Bídné, často nečisté jídlo, kdy se neustále musel obávat, zda je poskvrněné či ne, a kdy si tím nikdy nemohl být jist. To už je za ním. To, co leží před ním, je služba jeho Bohu a jeho zemi.

Na hlavní severojižní rozjezdovou dráhu rolovala dvě letadla, ne jedno; při přejíždění betonových desek, nerovných v důsledku vražedného letního pouštního žáru a chladných zimních nocí, se prudce otřásala. V prvním G-IV Múdí nebyl. Tenhle letoun, navenek ve všem stejný jako jeho, až na jediné číslo na ocasním kormidle, jako čára vyrazil po dráze a zamířil k severu. Múdího letadlo rolovalo na start stejnou cestou, ale jakmile vzlétlo a pilot zatáhl podvozek, stočilo se doprava a zamířilo k jihovýchodu směrem na Súdán, osamělé letadlo v pusté pouštní noci.

První G-IV se mírně stočil k západu a vstoupil do pravidelného mezinárodního leteckého koridoru k francouzskému pobřeží. V pravý čas proletí nedaleko ostrova Malta, kde byla radarová stanice, sloužící letišti v La Valettě, která také řídila provoz nad centrálním Středomořím. Posádku tohoto letounu tvořili vojenští piloti, kteří obvykle létali z místa na místo s politickými a obchodnickými veličinami, což bylo bezpečné, dobře placené a nudné. Dnes v noci to bude jiné. Druhý pilot upíral oči střídavě na mapu na svých kolenou a na displej družicového navigačního systému. Tři sta padesát kilometrů před Maltou, v cestovní výšce jedenácti tisíc metrů, dostal od pilota pokývnutím pokyn a nastavil radarový transpondér na 7711.

"Valetto, volám věž, Valetto, volám věž, tady November-Juliet-Alfa, Mayday, Mayday, Mayday."

Letový dispečer v La Valettě okamžitě zaznamenal na svém přístroji trojpísmenné označení. V centrále pro řízení letového provozu měli klidnou směnu, sledovali jen obvyklý řídký provoz. Tahle noc byla právě tak obyčejná jako ostatní; dispečer okamžitě zapnul mikrofon a druhou rukou zamával, aby přivolal svého nadřízeného.

Juliet-Alfo, Valetta, hlásíte nouzovou situaci, pane?'

"Valetto, Juliet-Alfa, potvrzuji. Jsme zdravotní evakuační let do Paříže ze Zairu. Právě vysadil motor číslo dva a jsou problémy s elektrickým systémem, buďte připraveni..."

Juliet-Alfo, Valetta, jsme připraveni, pane." Přístroj ukazoval výšku letu - 11 000, pak 10 500, potom 10 000. Juliet-Alfo, Valetta, vidím, že ztrácíte výšku."

Hlas ve sluchátkách se změnil. "Mayday, Mayday, Mayday, vysadily oba motory, vysadily oba motory! Pokoušíme se znovu nastartovat. Tady Juliet-Alfa."

"Váš přímý kurs na Valettu je tři-čtyři-tři, opakuji, přímý vektor Valetta tři-čtyři-tři. Jsme připraveni, pane."

Úsečně, krátké "rozumím" bylo jediné, co se k dispečerovi dostalo. Údaj výškoměru teď byl 9 000.

"Co se děje?" zeptal se řídící letového provozu.

"Říká, že mu vysadily oba motory, rychle klesá." Obrazovka počítače ukazovala, že letadlo je gulfstream. Jeho letový plán byl potvrzen.

"Gulfstream má slušný klouzavý let," poznamenal řídící provozu optimisticky; pak oba zaznamenali výšku - 3 000. G-IV tedy nijak moc slušný klouzavý let neměl.

"Juliet-Alfo, tady věž Valetta."

"Co je ještě..." Řídící letového provozu se teď podíval na obrazovku sám. V oblasti se žádné jiné letadlo nenacházelo, a stejně se nedalo dělat nic jiného než se dívat a čekat, co bude.

Aby pilot lépe napodobil nouzový stav, nastavil motory na volnoběh. Měl chuť udělat z toho drama, ale neudělá. Vlastně už nic víc neřekne. Zatlačil na páku, aby klesání bylo prudší, pak se stočil doleva, jako kdyby mířil směrem na Maltu. To by mělo lidem na věži dát dobrý pocit, říkal si, když procházel výškou osmi tisíc metrů. Pro něj to také byl dobrý pocit. Kdysi ve službách své vlasti létal jako stíhací pilot, a už mu začínalo chybět ono povznášející nadšení, jaké člověk prožívá, když s letadlem prudce stoupá oblohou a stáčí ho na křídlo. Při klesání takovouhle rychlostí by cestující bledli a panikařili. Pro pilota to však znamenalo, že konečně letí tak, jak se pořádně létat má.

"Musí být hodně těžký," poznamenal řídící provozu.

"Má povolení do Paříže, De Gaullovo letiště." Dispečer pokrčil rameny a zašklebil se. "Zrovna natankoval v Benghází."

"Že by špatné palivo?" Odpovědí bylo další pokrčení ramen.

Bylo to jako sledovat umírání v přímém přenosu v televizi, o to hroznější, že blikající alfanumerické údaje o výšce připomínaly číslice rotující v hracím automatu.

Řídící letového provozu zvedl telefon. "Zavolejte Libyjce. Zeptejte se, jestli mohou poslat záchranné letadlo. Máme tu gulfstream, který spadne v zálivu Sidra."

"Valetto věž, tady americká loď Radford, slyšíte nás? Přepínám."

"Radforde, tady Valetta."

"Máme váš kontakt na radaru. Vypadá to, že jde dolů pěkně fofrem." Hlas patřil podporučíkovi, který měl tuto noc službu v bojové informační centrále. Radford byl stárnoucí torpédoborec třídy Spruance, mířící do Neapole po cvičení s egyptským námořnictvem. Cestou dostal rozkaz vplout do zálivu Sidra, aby demonstroval právo na volnou plavbu, což bylo něco skoro tak starého jako loď sama. Kdysi z toho byl velký rozruch, a v roce 1980 dvě úporné vzdušné a námořní bitvy; teď to byla nudná rutina, jinak by se byl Radford neplavil sám. Plavba byla tak nudná, že posádka v bojové informační centrále sledovala civilní rádiové frekvence, aby z nicnedělání neusnula. "Kontakt je osm-nula mil západně od nás. Sledujeme ho."

"Můžete přispět při záchranné akci?"

"Valetto, právě jsem vzbudil kapitána. Dejte nám chvíli, než to tu zorganizujeme, ale myslím, že se o to můžeme pokusit, přepínám."

"Padá jako kámen," hlásil poddůstojník u přístrojů. "Radši se brzo vystřel, kámo."

"Cíl je proudový obchodní Gulf-Čtyři. Máme ho v pěti tisících metrů, a rychle klesá," sdělovala Valetta.

"Díky, tohle zhruba vidíme i my. Jsme připraveni."

"Co je?" zeptal se kapitán, oblečený do šortek barvy khaki a do trička. Hlášení netrvalo dlouho. "Oukej, tak protočíme trochu vrtule." Pak velitel zvedl hlasitý telefon. "Můstek, bojová informační centrála, hovoří kapitán. Plnou rychlostí vpřed, napravo na nový kurs..."

"Dva-sedm-pět, pane," hlásila obsluha radaru. "Cíl je dva-sedm-pět a třiaosmdesát mil."

"Nový kurs dva-sedm-pět."

"Rozkaz, pane. Přecházím na nový kurs dva-sedm-pět, plnou rychlostí vpřed," potvrdil palubní důstojník. Poddůstojník, který měl službu na můstku, stlačil ovládací páky strojů a do velkých proudových motorů General Electric nahnal palivo. Radford se slabě zachvěl, pak se záď ustálila a loď začala zrychlovat z osmnácti uzlů. Kapitán se rozhlédl po prostorné bojové informační centrále. Posádka byla v pohotovosti, někteří potřásali hlavami, aby se úplně probudili. Obsluha radaru nastavovala přístroje. Na hlavním monitoru se změnil obraz, aby bylo klesající letoun lépe vidět.

"Všeobecná pohotovost," přikázal pak kapitán. Tohle by se mohlo docela dobře hodit jako pěkný výcvik. Za třicet vteřin byl každý na palubě vyburcován k vědomí a pádil na své stanoviště.

Při klesání k hladině oceánu v noci musí být člověk opatrný. Pilot G-IV pozorně sledoval svou výšku a rychlost klesání. Když není dobrá vizuální kontrola, na hladinu se narazí až moc snadno, a ačkoliv by tak úkol na tenhle večer byl splněn dokonale, tak dokonale zase splněn být neměl. Za dalších několik vteřin zmizí z obrazovky radaru ve Valettě a pak může začít svůj střemhlavý let vyrovnávat. Teď ho znepokojovalo jedině to, zda tam dole není nějaká loď, ale žádné stopy, které za sebou ve vodě nechává záď lodi, ve světle měsíční čtvrti neviděl.

"A máme to," řekl, když letoun klesl do patnácti set metrů. Přitáhl páku. Ve Valettě by si mohli všimnout změny v rychlosti klesání podle jeho transpondéru, jestli od něj ještě dostávají signál. Ale i kdyby dostávali, budou si myslet, že po střemhlavém letu, při kterém se měl do motorů zachytit proud vzduchu potřebný pro opětovné nastartování, se teď pilot pokouší srovnat let a řízeně přistát na klidném moři.

"Ztrácí se mi," řekl dispečer. Obraz na displeji několikrát zablikal, pak se uklidnil a nakonec zmizel.

Řídící provozu pokývl a zapnul mikrofon. "Radforde, tady Valetta. Juliet-Alfa nám vypadla z obrazovky. Poslední zjištěná výška byla osmnáct set, kurs klesání tři-čtyři-tři."

"Valetto, Valetto, ještě ho pořád máme, výška je teď třináct set metrů, rychlost klesání se trochu snížila, kurs tři-čtyři-tři, " odpověděl důstojník v bojové informační centrále. Jen dva metry od něj kapitán hovořil s velitelem leteckého oddílu Radfordu. Než bude vrtulník SH-60B Seahawk moci vzlétnout, bude to trvat přes dvacet minut. Stroj nyní procházel předletovou přípravou, pak ho vytáhnou na letovou palubu. Pilot vrtulníku se otočil a pohlédl na obrazovku radaru.

"Moře je klidné. Jestli má v hlavě mozek, mohl by z toho někdo vyváznout. Dá se zkusit plácnout sebou souběžně s vlnami a vézt se. No, jdeme na to, pane." S těmi slovy vyšel z bojové informační centrály a zamířil na záď.

"Ztrácí se mi pod horizontem," hlásila obsluha radaru. "Právě prošel pěti sty metry. Zdá se, že do toho vletí."

"Řekněte to Valettě," přikázal kapitán.

G-IV vyrovnal let ve sto padesáti metrech, podle radarového výškoměru. Bylo to tak nízko, jak jen se pilot odvážil riskovat; pak nastavil motory na cestovní výkon, stočil letoun doleva na jih a zamířil zpátky směrem do Libye. Teď se plně soustředil. Nízký let je náročný i za normálních okolností a daleko náročnější v noci nad vodou, ale jeho rozkazy byly jasné, ačkoliv jejich smysl ne. V každém případě se všechno odehrálo rychle. Při rychlosti přes pět set šedesát kilometrů v hodině mu potrvá čtyřicet minut, než se dostane na vojenské letiště, kde ještě jednou doplní palivo k letu pryč z téhle oblasti.

Radford se připravil k leteckému provozu pět minut poté; mírně změnil kurs, aby měl vítr ze správného směru. Taktický navigační systém Seahawku přebíral potřebné údaje od bojové informační centrály lodi. Vrtulník bude prohledávat okruh o průměru patnácti mil; pátrání to bude namáhavé, časově náročné a

horečně uchvátané. Ve vodě jsou lidé - a poskytnout pomoc lidem v nouzi je první a nejstarší zákon moře. Hned jak se vrtulník zvedl, torpédoborec se stočil zpátky doleva a dral se vodou dál, se všemi čtyřmi hlavními motory pracujícími na plné obrátky a ženoucími loď rychlostí čtyřiatřiceti uzlů. Kapitán mezitím už rádiem ohlásil svou výjimečnou situaci do Neapole a požádal o další pomoc některou z blízkých flotil - poblíž nebyly žádné americké lodi, ale k jihu, do oblasti, kde se Radford nacházel, mířila italská fregata. O informace požádalo také libyjské vojenské letectvo.

"Zmizelý" G-IV přistál právě v době, kdy vrtulník amerického námořnictva dorazil do oblasti, kde měl pátrat. Posádka opustila letadlo a došla si pro nějaké občerstvení, než jejich letounu doplní palivo. Dívali se, jak ruský AN-10, čtyřmotorové nákladní letadlo, nastartoval motory, aby se zúčastnil pátrací a záchranné akce. Libyjci se teď podobných akcí účastnili, ve snaze znovu se zapojit do světového společenství. O tom, k čemu skutečně došlo, toho moc nevěděli ani velitelé letiště - vlastně nevěděli skoro nic. Všechno se zařídilo několika telefonáty. Každý, kdo zvedl telefon a při akci spolupracoval, se dověděl jenom to, že přistanou dvě letadla, doplní si palivo a poletí dál. Po hodině se gulfstream opět zvedl k tříhodinovému letu do Damašku. Původně se myslelo, že poletí přímo na svou domovskou základnu ve Švýcarsku, ale hlavní pilot upozornil na to, že dva stroje, patřící stejnému majiteli, letící nad stejným místem téměř ve stejnou dobu, vzbudí zvědavost. Při stoupání stočil svůj G-IV na východ.

Nalevo dole, nad zálivem Sidra, posádka viděla blikající světla letadel; překvapilo ji, že jedno z nich je vrtulník. Lidé spalovali benzin a vydávali síly pronic zanic. Pilota, letícího v cestovní výšce, tahle myšlenka pobavila; pohodlně se usadil, uvolnil se a na zbytek dlouhého letového dne předal svou práci autopilotovi.

Ještě tam nejsme?"

Múdí otočil hlavu. Právě pacientce vyměnil láhev s infuzí. Obličej uvnitř plastikové přílby ho svědil od rašících vousů. Viděl, že i sestra Maria Magdalena má stejný svědivý pocit, jako kdyby jí po tváři přebíhal hmyz, a že se potřebuje umýt. Když se probudila, první pohyb rukou vedl k obličeji, ale ruce narazily na průhlednou umělou hmotu.

"Kdepak, sestro, ještě je brzy. Odpočiňte si, prosím. Tohle mohu udělat sám."

"Ne, musíte být hrozně unavený, pane doktore." Začala se zvedat.

Jsem mladší a líp jsem si odpočinul," odpověděl lékař a pokynem ruky jí naznačil, aby zůstala ležet. Potom vyměnil láhev s morfiem. Jean Baptiste byla naštěstí stále pod silným vlivem léků a nebyly s ní proto žádné problémy.

"Kolik je hodin?"

"Tolik, že je čas, abyste ještě odpočívala. Vy budete chtít o svou přítelkyni pečovat také až budeme na místě, mě ale vystřídají jiní lékaři. Prosím, uchovejte si síly. Budete je potřebovat." Což byla pravda.

Jeptiška neodpověděla. Příkazů, které jí dávali lékaři, byla zvyklá uposlechnout; odvrátila hlavu, pravděpodobně proto, aby se šeptem pomodlila, a zavřela oči. Když si byl Múdí jist, že zase usnula, šel do pilotní kabiny.

Jak dlouho ještě poletíme?"

"Čtyřicet minut. Přistaneme o něco dřív. Vítr nám byl příznivý," odpověděl druhý pilot.

"Takže před rozedněním?"

"Ano."

"O co se jedná?" zeptal se pilot aniž se otočil; už byl znuděný tak, že chtěl slyšet nějaké novinky.

"To by vás nezajímalo," ujistil ho Múdí.

"Umře ta žena?"

"Ano, a letadlo se musí celé vydezinfikovat, než se bude moci zase použít."

"Tohle nám říkali." Pilot pokrčil rameny, protože nevěděl, jaký strach by

měl mít z toho, co přepravuje. Múdí to věděl. V plastikové plachtě pod pacientkou bude kaluž infikované krve. Až sestru Jean Baptiste ponesou ven, musí být nesmírně opatrní.

Badraddín byl rád, že se zdržel pití alkoholu. Byl ze všech mužů v místnosti nejvíc při smyslech. Deset hodin, říkal si, když se podíval na hodinky. Deset hodin mluvili a dohadovali se jako hlouček stařen na trhu.

"Bude s tím souhlasit?' zeptal se velitel gard.

"Není to vůbec nic nerozumného," odpověděl Alí. Do Bagdádu odletí pět vysoce postavených mulláhů a nabídne se jako rukojmí - rukojmí ne-li dobré vůle, tedy aspoň dobrého slova svého vůdce. Nakonec se vše vyřešilo líp, než jak si shromáždění generálové představovali, nebo dokonce chtěli. Když bylo tohle dohodnuto, generálové na sebe pohlédli, pak jeden po druhém přikývli.

"Přijímáme," řekl tentýž generál, nyní hovořící za celou skupinu. To, že stovky nižších důstojníků zůstanou a budou muset vylízat všechnu kaši, byla koneckonců maličkost. Vleklá diskuse se této záležitosti skoro nedotkla.

"Potřebuji telefon," požádal je pak Badraddín. Šéf zpravodajské služby ho zavedl do vedlejší místnosti. Do Teheránu bylo vždycky přímé spojení, existovalo i v dobách nepřátelství - přes mikrovlnný kanál. Další spojení zajišťoval optotronický kabel, jehož provoz se nedal odposlouchávat. Před pozorným zrakem iráckého důstojníka Badraddín zvolil číslo, které se před několika dny naučil zpaměti.

"Tady Jusíf. Mám zprávy," oznámil hlasu, který se ozval na druhém konci.

"Čekejte, prosím," zněla odpověď.

Darjájí neměl velkou radost, když ho budili brzy - o nic větší, než každý jiný obyčejný člověk, a o to menší, že posledních pár dní špatně spal. Když se vedle jeho lůžka ozval telefon, jen ležel, mžoural očima a nechal ho několikrát zazvonit, než zvedl sluchátko.

"Ano?"

"Tady je Jusíf. Záležitost je dohodnuta. Je třeba pěti přátel."

Chvála Alláhovi, neboť On je dobrotivý, pronesl sám k sobě Darjájí. V tomto okamžiku přinesly roky války i míru své plody. Ne, ne, to je předčasné. Ještě se toho musí hodně udělat. Ale nejobtížnější dílo už je dokončeno.

"Kdy začneme?"

"Co nejrychleji."

"Děkuji vám. Nezapomenu." Zpráva Darjájího zcela probudila. Tohoto rána, poprvé po mnoha letech, zapomněl na své ranní modlitby. Alláh však porozumí a uzná, že Jeho dílo je třeba konat rychle.

Jak musí být unavená a zesláblá, říkal si doktor Múdí. Obě jeptišky se začaly probírat, když letoun dosedl na zem. Následovalo obvyklé natřásání a poskakování, jak letoun zpomaloval. Zvuk, podobný tomu, jaký vydává při pohybu voda, Múdímu pověděl, že Jean Baptiste skutečně krvácela, jak očekával. Takže ji alespoň sem dostal živou. Oči měla otevřené, hleděly však do prázdna jako oči kojence a upíraly se na strop kabiny. Maria Magdalena vyhlédla na okamžik okénkem ven, ale viděla jen letiště, a ta vypadají na celém světě stejně, zvlášť v noci. Pak letoun zastavil a dvířka se otevřela.

Opět pojedou nákladním automobilem. Do letadla vešli čtyři lidé, všichni v ochranných plastikových oděvech. Múdí své pacientce uvolnil popruhy; předtím druhé jeptišce mávnutím ruky naznačil, aby zůstala na místě. Čtyři vojenští zdravotníci uchopili tuhou plastikovou plachtu za rohy, opatrně ji zvedli a vykročili ke dvířkům. Múdí si všiml, že na ploché skládací sedadlo, které pacientce sloužilo jako lůžko, cosi ukáplo. Konečky prstů to smetl. Letová posádka měla své rozkazy - a ty rozkazy se jim opakovaly dostatečně často. Když byla pacientka bezpečně uložena v nákladním automobilu, Múdí a Maria Magdalena sestoupili po schůdcích také. Oba si sňali z hlavy ochranné masky a vdechovali svěží, chladný vzduch. Od jednoho z členů ozbrojené skupiny, obstoupivší letadlo, si Múdí vzal polní láhev a nabídl ji Marii Magdaleně, pak

si vzal druhou pro sebe. Oba vypili celý litr vody; pak nastoupili do automobilu také. Po dlouhém letu byli dezorientovaní, ona tím víc, protože nevěděla, kde ve skutečnosti je. Múdí si všiml sedmsetsedmičky, která přiletěla krátce předtím s opicemi; nevěděl však, že její náklad jsou zrovna opice.

"Paříž jsem ještě neviděla - tedy, kromě toho, kdy jsme tudy všechny ty roky prolétávaly." S těmi slovy se Maria Magdalena rozhlížela kolem, než jí výhled zakryl zadní kus plachty.

Škoda, a už ji neuvidíš.

[16] ODCHOD IRÁČANŮ

Nikde nic," poznamenal hlavní pilot. Seahawk kroužil ve třech stech metrech a propátrával hladinu vyhledávacím radarem, dostatečně citlivým, aby dokázal trosky zjistit; byl by objevil i periskop ponorky, ale zde objevil na hladině jen láhev od perrieru. Oba letci také měli infradalekohledy, a podle olejovitého lesku by museli najít skvrnu paliva, ale ani tu nenacházeli.

"Musel dopadnout pěkně tvrdě, když po něm nic nezůstalo," odpověděl druhý pilot palubním telefonem.

‚Jestli nehledáme na špatném místě." Pilot pohlédl na taktický navigační systém. Byli na správném místě. Palivo měli na hodinu.

Byl čas pomýšlet na přistání zpátky na Radfordu, který nyní sám pročesával oblast pátrání. Světlomety vypadaly v předjitřní tmě divadelně, jako v nějakém filmu z druhé světové války. Libyjský antonov kroužil kolem také a snažil se být užitečný, ale byl spíš jen pro zlost.

"Vůbec nic?' zeptal se letový dispečer na Radfordu.

"Nic. Nic, opakuji, nic, všude, kam vidíme. Palivo máme na hodinu, přepínám."

"Rozumím, palivo na hodinu," potvrdil Radford.

"Pane, poslední kurs cíle byl tři-čtyři-tři, rychlost pět-čtyři-nula kilometrů, rychlost klesání tisíc metrů za minutu. Jestli není v tomhle výseku, pak teda nevím proč," řekl hlavní operační specialista a poklepal přitom na mapu. Kapitán upil kávu a pokrčil rameny. Na palubě stála připravena družstva hasičů a záchranářů, čekali tu i dva potápěči v neoprenových oblecích a posádka člunu byla přichystána spustit ho na vodu. U každého dalekohledu na palubě stál pozorovatel a hledal blikající světla nebo cokoli jiného, obsluha sonaru pátrala po vysokofrekvenčních signálech nouzového lokátoru letounu. Tyhle přístroje jsou zkonstruované tak, aby vydržely silný náraz, a při styku s mořskou vodou se automaticky zapínají. Navíc mají baterie, které je udrží v činnosti několik dní. Sonar na Radfordu byl citlivý tak, že by zachytil každý zatracený kus čehokoli na vzdálenost skoro padesáti kilometrů - a oni jsou přímo nad oblastí pádu, jak ji předpověděla obsluha radaru. Ani loď ani letoun se sice takovéhle záchranné akce dosud nikdy nezúčastnily, ale pravidelně ji nacvičovaly. Každý krok byl proto proveden tak dokonale, jak si jen velící důstojník mohl přát.

"Radforde, Radforde, tady Valetta věž, přepínám."

Kapitán zvedl mikrofon. "Valetto, tady Radford."

"Našli jste něco? Přepínám."

"Nic, Valetto. Náš radar propátral celou oblast, zatím nemáme nic." Už požádali Maltu o korigované údaje o poslední rychlosti a směru letounu, ten však z dosahu civilního radaru vypadl dřív, než z přesnějšího vykrytí radaru na torpédoborci. Lidé na obou koncích rádiového spojení si povzdechli. Všichni věděli, jak se věc bude odehrávat dál. Pátrání bude pokračovat ještě jeden den, ne méně, a nic se nenajde. K výrobci už jde dálnopis s informací, že jedno z jeho letadel se ztratilo na moři. Zástupci Gulfstreamu odletí do Bernu a projdou záznamy o údržbě a ostatní tištěné údaje o letounu v naději, že narazí na nějaký, ze kterého se něco dovědí. Pravděpodobně nenajdou nic a všechno skončí v šanonu nějakého úředníka, který do příslušné kolonky zapíše "nezjištěno". Ale hra se musí dohrát do konce, a pro posádku USS Radford to je

aspoň dobrý výcvik, sakra. Posádka to odbude pokrčením ramen. V letadle nebyl nikdo, koho znali. Přesto však, bylo by bývalo dobré ty lidi zachránit; posádce by to dodalo povznášející pocit.

Patrně až zápach jí prozradil, co se vlastně stalo. Jízda z letiště trvala krátce. Venku byla stále ještě tma, a když nákladní auto zastavilo, lékaře i ošetřovatelku dosud nepřestaly trápit následky dlouhé doby strávené při převozu. Byli na místě, a nejprve bylo nutno dopravit sestru Jean Baptiste dovnitř. Teprve potom si oba sňali ochranné oděvy. Maria Magdalena si uhladila krátké vlasy a ztěžka vydechla. Konečně měla čas na to, aby se rozhlédla kolem; to, co spatřila, ji překvapilo. Múdí viděl její zmatek a odvedl ji dovnitř ještě než vůbec stačila cokoli říci.

A pak na ni zaútočil zápach, známý africký zápach z toho, jak sem před několika málo hodinami přivezli opice; rozhodně se nedal spojovat s Paříží, a už vůbec ne s místem tak čistým a tak spořádaným, jakým musel Pasteurův ústav být. Maria Magdalena se podívala kolem sebe a uvědomila si, že nápisy na zdech nejsou ve francouzštině. Stále však nedokázala poznat, do jaké situace se vlastně dostala. Byly tu zatím pouze důvody ke zmatku, po němž měly následovat otázky - než však otázky mohly být vysloveny, objevil se voják, uchopil ji za paži a odváděl ji pryč, stále ještě příliš nechápající, než aby se zmohla na slovo. Jen se ohlédla přes rameno na neoholeného muže v zeleném chirurgickém plášti; posmutnělý výraz v jeho tváři její zmatek ještě zvýšil.

"Co je tohle? Kdo to je?" zeptal se ředitel projektu.

"Pravidlem jejich náboženství je, že nesmějí cestovat samy. Aby se chránila jejich čest," vysvětloval Múdí. "Jinak bych sem byl s naší pacientkou nemohl přijít."

"Ještě žije?" U příletu ředitel nebyl.

Múdí přikývl. "Ano, a měli bychom ji udržet při životě další tři dny, možná čtyři," uvažoval.

"A ta druhá?'

Múdí se přímé odpovědi vyhnul. "K tomu nemám co říct."

"Mohli bychom mít ještě další..."

"Ne, to by bylo barbarské," protestoval Múdí. "Něco takového se Bohu příčí."

"A to, co máme v plánu, ne?" zeptal se ředitel. Bylo jasné, že Múdí byl v buši příliš dlouho. Ale nemělo smysl nějak moc stát na svém. Jeden pacient, plně infikovaný Ebolou, jim zcela stačil. "Dejte se do pořádku a půjdeme se na ni podívat."

Múdí zamířil do lékařského pokoje ve druhém poschodí. Ten poskytoval víc soukromí než jeho západní protějšky, protože v téhle části světa mají lidé na odhalování svých těl před druhými mnohem přísnější požadavky. Plastikový oděv, jak si Múdí s překvapením všiml, cestu přežil bez jediné trhlinky. Nacpal ho do velkého kontejneru z umělé hmoty a pak zamířil do sprchy, do jejíž vody byly přimíchány chemikálie - zápach už téměř ani nevnímal - , a tam si dopřál pět minut očistného blaha. Během letu přemýšlel, jestli bude ještě někdy vůbec čistý. Teď, ve sprše, si kladl v duchu tutéž otázku, jenže už méně naléhavě. Vyšel ze sprchy a oblékl si čistý zelený plášť - vlastně všechno si vzal čisté; teď teprve byl hotov se vším, co bylo po převozu, který vyžadoval veškerou jeho opatrnost, třeba udělat. Zdravotník mu v pokoji připravil zbrusu nový oděv; tenhle byl modrý americký Racal, přímo z krabice. Ten si oblékl, než vyšel do chodby. Ředitel, oblečený podobně, na něj už čekal; pak spolu sestoupili dolů k řadě ošetřoven.

Byly tu jen čtyři, za pevně zavřenými a střeženými dveřmi. Tohle zařízení patřilo íránské armádě. Byli tu vojenští lékaři, jimž pomáhali lidé, kteří prošli bitvami. Bezpečnostní opatření byla přísná, jak se dalo čekat. Múdí a ředitel však byli prověřeni už v prvním poschodí, a strážný na svém stanovišti tedy jen stiskl tlačítka a otevřel jim dveře do vzduchové komory. Hydraulika zasyčela, dveře se odsunuly a za nimi se objevily další; oba viděli, jak byl

kouř strážcovy cigarety odsát ven. To je uspokojilo. Vzduchový systém pracuje náležitě. Oba chovali zvláštní předsudky vůči svým krajanům; bylo by bývalo líp, kdyby celé tohle zařízení postavili cizí inženýři - zde na Středním východě byli oblíbeni Němci - , ale přesně téhle chyby se dopustil ke své škodě Irák; pořádkumilovní Němci si nechávali plány všeho, co postavili, s tím výsledkem, že většina jimi projektovaných staveb byla rozbombardována napadrť. A tak zatímco spousta vybavení v budově byla zakoupena venku, samotné zařízení postavili místní lidé. Na přesné činnosti všech podsystémů nyní budou záviset nejen životy těch, kdo tu pracují, ale i životy jich dvou. Vnitřní dveře se neotevřou, dokud se těsně neuzavřou dveře vnější. Ty fungovaly také. Ředitel je aktivoval a pokračovali dál.

Sestra Jean Baptiste ležela v posledním pokoji napravo. Uvnitř s ní byli tři zdravotníci. Už rozřezali všechno její oblečení a odhalili tak smrt při jejím postupu. Vojáky odpuzovalo, co viděli, jeptiščin stav byl horší než všechna zranění z bitev. Rychle její tělo očistili, pak ho opět zakryli, v úctě před ženinou cudností, jak to přísně vyžadovala jejich národní kultura. Ředitel pohlédl na láhev s morfiem a okamžitě snížil dávkování o třetinu.

"Potřebujeme, aby žila co nejdéle," vysvětloval.

"Ale bolest při tomhle..."

"Nedá se nic dělat," odpověděl ředitel chladně. Měl chuť Múdího pokárat, ale zarazil se. I on byl lékař a věděl, že je těžké zacházet s pacientem bez vlídnosti a ohledů. Pacientka je starší běloška, ve stavu strnulosti díky působení morfia, dýchání na jeho vkus příliš pomalé. Zdravotníci napojili kabely elektrokardiografu. Ředitele překvapilo, jak dobře srdce pracuje. Spokojeně pokývl. Tlak byl nízký, jak se dalo čekat, a proto nařídil zavěsit na stojan dvě jednotky krve. Čím víc krve, tím líp.

Zdravotníci byli dobře vycvičeni. Všechno, co přišlo společně s pacientkou, už uložili do vaků. Jeden z nich vynesl ranec ven do spalovny; tam ze všeho zbude jen sterilní popel. Zde jde především o manipulaci s virem. Pacientka je jejich kultivační miskou. Dříve se takovýmto obětem choroby odebralo několik mililitrů krve na rozbor, a když přišel pacientův čas, pacient zemřel; tělo se buď spálilo nebo postříkalo chemikálií a pohřbilo se v chemicky ošetřené zemi. Tentokrát se tak nestane. Až nadejde čas, bude ředitel mít ve své moci největší množství viru, jaké kdo kdy viděl, a z něj vypěstuje další a další kolonie, všechny virulentní, všechny silné. Otočil se.

"Tak, Múdí, jak se nakazila?"

"Při ošetřování primárního pacienta."

"Toho černošského chlapce?" zeptal se ředitel; postavil se do rohu místnosti.

Múdí přikývl. "Ano."

Jaké chyby se dopustila?"

"To jsme nezjistili. Vyptával jsem se jí, dokud ještě byla při jasném vědomí. Ta sestra tomu chlapci nikdy nedávala injekci, a při práci s jehlami a ostrými nástroji byla vždycky velmi opatrná. Je to zkušená zdravotní sestra," odříkával Múdí své hlášení jako stroj. Byl opravdu příliš unaven, než aby dokázal vůbec něco jiného než jen podat hlášení o tom, co ví. Řediteli to naprosto stačilo. "S Ebolou pracovala už dřív, v Kikwitu i jinde. Dokonce školila ostatní sestry, jak při ošetřování postupovat."

"Že by šlo o přenos vzdušnou cestou? Kapénkami?' uvažoval ředitel. V takovou možnost se ani neodvážil doufat.

"Ve Středisku pro potírání chorob jsou přesvědčeni, že tohle je kmen Ebola Mayinga. Jistě si vzpomenete, že tenhle kmen je pojmenován po zdravotní sestře, která se tou chorobou nakazila neznámým způsobem."

Při tomhle prohlášení pohlédl ředitel Múdímu upřeně a tvrdě do očí. Jste si jist tím, co jste řekl?"

"V téhle chvíli si nejsem jist ničím, ale hovořil jsem také s nemocničním personálem. ‚Všechny injekce tomu primárnímu pacientovi dával někdo jiný, ne

tady sestra. Takže ano, tohle může být případ přenosu kapénkami."

Byl to klasický případ dobrých i špatných zpráv. O Ebole Zair se toho vědělo hodně málo. Vědělo se, že choroba se může přenést krví i dalšími tělními tekutinami, dokonce i pohlavním stykem - to však jen zcela teoreticky, protože oběť Eboly sotva mohla něco takového provozovat. Dále se mělo zato, že viru se daří špatně nemá-li živého hostitele, a že na vzduchu rychle hyne. Z toho důvodu nikdo neuvažoval o tom, že by se virus mohl šířit vzduchem jako zápal plic nebo jako jiné běžné choroby. Současně se však při každém novém výskytu viru objevovaly případy, jež se nedaly vysvětlit. Nešťastná sestra Mayinga dala jméno kmenu, který si zcela neznámým způsobem vzal její život. Líčila snad okolnosti, při nichž se nakazila, nepravdivě - anebo si nevzpomněla přesně a uvedla ošetřující lékaře v omyl nevědomky? V každém případě teď její jméno slouží k označení kmene Eboly; je to opravdu kmen, který přežije na vzduchu dost dlouho, aby se mohl přenášet tak snadno jako obyčejné nachlazení? Pokud ano, pak se jeho nositelka, kterou mají nyní před sebou, stane biologickou zbraní tak mocnou, že se před ní zachvěje celý svět.

Taková možnost současně znamenala, že tu doslova hrají v kostky se samotnou Smrtí. Sebemenší chyba může být smrtelná. Ředitel, aniž ho napadlo něco určitého, pohlédl vzhůru na výstupní průduch klimatizace. Budova byla zkonstruovaná tak, že se právě na takovou možnost pamatovalo. Vstupující vzduch byl čistý, nasával se otvorem na konci dvě stě metrů dlouhého potrubí. Vzduch, vystupující z nebezpečné oblasti, procházel jednoduchou komorou pro přetlakové větrání, než budovu opustil. V komoře byl vystaven intenzivnímu světlu silných ultrafialových lamp, protože ultrafialové paprsky dokážou tento virus naprosto spolehlivě zničit. Vzduchové filtry byly napuštěny chemikáliemi - jednou z nich byl fenol - , které měly tentýž účinek. Teprve potom se vzduch vypouštěl ven; pak už se dalo spoléhat na to, že další faktory prostředí nedovolí chorobě přežít. Filtry, uspořádané do tří bloků, se s nábožnou pravidelností měnily každých dvanáct hodin. Ultrafialové lampy, v pětkrát větším počtu než bylo nutné, se neustále kontrolovaly. V laboratoři se udržoval podtlak, aby se zabránilo úniku vzduchu. Budovu tedy bylo lze považovat za bezpečnou. Pokud jde o to ostatní, říkal si ředitel, nu, proto byli všichni tak pečlivě vycvičeni v používání ochranných oděvů a v zacházení s jehlami.

Ředitel sám studoval v Paříži a v Londýně, ale od doby, kdy naposledy léčil lidského pacienta, už uplynuly celé roky. Posledních deset let se věnoval hlavně biologii molekul, zvláště pak studiu virů. Věděl o nich všechno, co se vědět dalo, ačkoliv právě toho bylo dost málo. Věděl například, jak je pěstovat, a nyní měl před sebou dokonalé živné médium, lidskou bytost, osudem proměněnou v továrnu na nejzhoubnější organismus, jaký člověk znal. Nikdy tu bytost nepoznal zdravou, nikdy s ní nemluvil, nikdy ji neviděl při práci. To bylo dobré. Možná, že byla zdatnou zdravotní sestrou, jak tvrdí Múdí, ale to všechno je minulost. On sám nemá žádný důvod cítit nějaký zvláštní vztah k někomu, kdo za tři, nanejvýš za čtyři dny, zemře. Čím déle však bude žít, tím lépe. Továrna na smrt tak splní svůj úkol - použije tuto lidskou bytost jako surovinu při výrobě svého produktu; Alláhův nejdokonalejší výtvor přemění v nejsmrtelnější prokletí.

Pokud šlo o další záležitost, rozkaz už vydal, když se Múdí sprchoval. Sestru Marii Magdalenu odvedli do jiné očistné sekce, vydali jí šatstvo a ponechali ji samu sobě. Tam se v soukromí osprchovala a vzpamatovávala se z toho, co se děje - kde je? Byla ještě příliš zmatená, než aby dostala doopravdy strach, příliš dezorientovaná, než aby něco chápala. Jako Múdí, i ona se sprchovala dlouho; to jí poněkud pročistilo hlavu. Pokoušela se dát dohromady tu správnou otázku, kterou svým "hostitelům" položí. Za několik minut vyhledá doktora a zeptá se, o co jde. Ano, to udělám, říkala si Maria Magdalena při oblékání. Zdravotnický oděv v ní vyvolával dobře známý a uklidňující pocit; měla také svůj růženec, který si vzala s sebou do sprchy.

Byl kovový, ne onen oficiální, jaký patří k jejímu náboženství. Růženec dostala před více než čtyřiceti lety, když složila svůj konečný slib. Ale kovový růženec se dal snáz dezinfikovat - ve sprše si dala záležet na tom, aby ho očistila. Když byla venku ze sprchy a oblečená, řekla si, že nejlepší přípravou na žádost o informaci bude modlitba; poklekla, pokřižovala se a začala se modlit. Neslyšela, jak se dveře za ní otevřely.

Voják bezpečnostní služby měl své rozkazy. Mohl je splnit už před několika minutami, ale vpadnout do soukromí nahé koupající se ženy by byl hanebný čin - a ona stejně nemůže nikam odejít. Potěšilo ho, když viděl, že se modlí, zády k němu, zjevně smířená a dobře připravená ve své oddanosti bohu. Tak se to slušelo. I odsouzený zločinec dostává možnost promlouvat k Alláhovi; odepřít mu takovou možnost by byl těžký hřích. Tím líp, říkal si, když zvedal automatickou pistoli ráže 9 milimetrů. Ona nyní hovoří ke svému bohu...

... a nyní s ním hovoří přímo. Voják uvolnil spoušť, zastrčil pistoli do pouzdra a zavolal službu zvenku, dva vojáky, aby vše uklidili. Lidi zabíjel už dřív, účastnil se poprav nepřátel státu; to byla povinnost, někdy nechutná, přesto však povinnost. Zde nad svou povinností souhlasně pokývl. Tentokrát, tím si byl jist, poslal jednu duši Alláhovi. Je to zvláštní, mít dobrý pocit z popravy.

Tony Bretano přiletěl obchodním proudovým letounem patřícím společnosti TRW. Ukázalo se, že se dosud nerozhodl, zda nabídku správní rady společnosti Lockheed-Martin přijme, a Ryana potěšilo, že informace od George Winstona nebyla správná. Přece jen není tak úplně informován o všech záležitostech.

"Řekl jsem ‚ne' už dříve, pane prezidente."

"Dvakrát," přikývl Ryan. "Na nabídku řídit velkou korporaci a na funkci technického náměstka ministra. Vaše jméno se také objevilo v souvislosti s Národním úřadem pro průzkum, ale o tom s vámi nikdo nehovořil."

"Slyšel jsem," potvrdil Bretano. Byl to nevysoký muž, zjevně s komplexem člověka malého vzrůstu, alespoň soudě podle jeho bojovnosti. Jeho řeč měla přízvuk obyvatele manhattanské Malé Itálie, navzdory rokům stráveným na západním pobřeží. I to Ryanovi cosi napovědělo. Bretano nezakrýval kdo a co je, a to i přesto, že měl dva diplomy z Massachusettského technického institutu, kde si mohl docela dobře osvojit třebas cambridgeský přízvuk.

"A vy jste obě práce odmítl proto, že tam za řekou je to jeden velký bordel, je to tak?"

"Moc se úřaduje a málo dělá. Kdybych řídil takhle svůj podnik, akcionáři by mě zlynčovali. Ta byrokracie na ministerstvu obrany..."

"Tak mi ho dejte do pořádku," navrhl Jack.

"To se nedá."

"S tímhle na mě nechoďte, Bretano. Všechno se dá. Jestli si myslíte, že nemáte na to, abyste tu práci dělal, tak mi to řekněte rovnou, a můžete se zase klidně vrátit zpátky na pobřeží."

"Počkejte, tak moment..."

Ryan ho znovu přerušil.

"Ne, vy počkejte moment. Viděl jste, co jsem řekl v televizi, a nebudu to opakovat. Potřebuju pár institucí vyčistit, a potřebuju na to správné lidi. Jestli na to nemáte, fajn. Najdu si někoho dost ostrého, kdo..."

"Ostrého?' Bretano málem vyletěl z křesla. "Ostrého? Něco vám povím, pane prezidente; můj táta prodával na rohu ovoce z káry. Život mi nedal zadarmo ani hovno!" Pak se zarazil, když se Ryan rozesmál, a než pokračoval, na okamžik se zamyslel. "To není špatné," řekl mírněji, jak se slušelo na prezidenta korporace, jímž také byl.

"George Winston o vás říká, že se snadno naštvete. Aspoň trochu slušného ministra obrany jsme neměli už nejmíň deset let. Dobrá. Když se v něčem nebo v někom mýlím, potřebuju, aby mi to někdo otevřeně řekl. Ale myslím, že ve vás se nemýlím."

"Co chcete, aby se udělalo?'

"Když zvednu telefon, chci, aby se věci rozhýbaly. Chci vědět, že když už budu muset naše hochy vyslat někam, kde jde do tuhého, že budou mít pořádné vybavení, budou správně vycvičení, a že budou mít náležitou podporu. Chci, aby se určití lidé báli toho, co dokážeme udělat. Ministerstvo zahraničí pak bude mít o moc lehčí život," vysvětloval prezident. "Když jsem jako kluk žil ve východním Baltimoru a viděl jsem po Monument Street jít policajta, věděl jsem dvě věci - že není dobrý nápad zahrávat si s ním, a taky, že mu můžu důvěřovat. Že mi pomůže, když budu potřebovat."

Jinými slovy, chcete produkt, který budeme moci dodat kdykoli budeme muset."

"Tak, správně."

"Hodně jsme snížili stavy," řekl Bretano opatrně.

"Chci, abyste pracoval s dobrým týmem - vyberete si ho sám - a abyste navrhl strukturu síly, která bude stačit našim potřebám. Pak budu chtít, abyste přebudoval Pentagon tak, aby ji byl schopen poskytnout."

"Kolik mám času?"

"Na první část vám dám dva týdny."

"To není moc dlouho."

"Tohle mi nepovídejte. Všechno vždycky nejdřív studujeme tak důkladně, až se divím, že na ten papír, co je to na něm všechno vytištěné, nepadly všechny stromy v Americe. Sakra, já přece vím, jaké hrozby tam venku číhají, to jste zapomněl? To bývalo mou prací. Před měsícem jsme byli ve válce a vařili jsme z vody, protože nám chyběly prostředky. A měli jsme štěstí. Na štěstí už ale nechci spoléhat. Chci, abyste vymetl byrokracii, a když budeme potřebovat něco udělat, aby se to taky udělalo. Vlastně chci, aby byly věci hotové ještě dřív, než s nimi budeme muset začít. Když se do toho pořádně dáme, nikdo nebude takový blázen, aby si na nás něco dovoloval. Otázkou je - chcete se toho ujmout, doktore Bretano?"

"Poteče krev."

"Moje žena je doktorka," sdělil mu Jack.

"Dobré zpravodajství nám ušetří polovinu práce," pronesl důrazně Bretano.

"To vím taky. U CIA už jsme začali. S Georgem by to mělo být na ministerstvu financí v pořádku. Procházím si seznam soudců, kteří by řídili ministerstvo spravedlnosti. O tom všem jsem už mluvil v televizi; jak jsem řekl - dávám dohromady tým. Chci v něm mít i vás. Já sám jsem se taky vypracoval bez pomoci. Myslíte, že někdo takový jako jste vy, nebo třeba já, by něco velkého dokázal, kdyby nepracoval právě zde? Tohle je návratnost investic, Bretano." Jack se opřel v křesle, spokojen sám se sebou a s tím, jak to podal.

Proti tomu se nedá bojovat, to Bretano poznal. "Kdy začnu?"

Ryan se podíval na hodinky. "Hodí se vám to zítra ráno?'

Údržbářská četa se objevila hned po rozednění. Kolem letadla se rozestavily vojenské hlídky, aby se k němu nedostali zvědavci, ačkoliv samo letiště už bylo kvůli přítomnosti íránského letectva střeženo důkladněji než kterýkoli jeho mezinárodní protějšek. Ze složky s dokumenty se předák čety dověděl, co je třeba udělat. Dlouhý seznam úkonů v něm budil zvědavost, ale nic jiného. Letounům tohoto typu se vždycky dostávalo speciálního zacházení, protože lidé, kteří v nich létali, se považovali za bohem vyvolené, nebo za něco ještě víc. Ne, že by na tom nějak záleželo. Měl své postupy, takže upozornění, aby byl zvlášť opatrný a pečlivý, nebylo ani třeba. Jeho lidé byli vždycky důkladní. V dokumentu o údržbě letadla se psalo, že je čas vyměnit dva přístroje v pilotní kabině. Oba už byly připraveny, dosud zabaleny v krabicích od výrobce; po instalaci se budou muset kalibrovat. Dva další členové čety doplní palivo a vymění olej v motorech. Zbytek bude pod dohledem předáka pracovat na kabině.

Sotva začali, když se objevil kapitán s novými rozkazy, a jak se dalo čekat, s takovými, které byly zcela opačné než ty první. Sedadla se musí

vrátit na místo rychle. G-IV odstartuje za několik hodin k dalšímu letu. Důstojník neřekl kam, a předák se neptal. Přikázal mechanikovi, který vyměňoval přístroje, aby si s tím pospíšil. U G-IV s jeho stavebnicovým uspořádáním přístrojů byla výměna snadná. Přijel nákladní automobil se sedadly, vymontovanými už přede dvěma dny, a úklidová četa je pomáhala namontovat zpátky, ještě než se mohla pořádně pustit do své práce. Předákovi nejvíc vrtalo hlavou, proč se sedadla vůbec vyjímala. Ale neměl co se vyptávat a z odpovědi by stejně nebyl moc moudrý. Škoda, že všichni tak spěchají. Čištění by šlo mnohem snáz, kdyby tu bylo k hnutí. Jenže čtrnáct sedadel se rychle vrátilo na místo a gulfstream se zase změnil v obchodní miniletadlo, třebaže pohodlné. Sedadla byla v hangáru chemicky vyčištěna, jako vždycky, popelníky byly vysypány a vytřeny navlhčenou vatou. Pak se objevil dodavatel jídla pro kuchyňku a letoun byl zanedlouho přecpaný lidmi; pletli se jeden druhému do cesty a ve výsledném zmatku se práce nedělala pořádně. Za to však předák nemohl. Věci proste začaly nabírat na tempu. Dostavila se nová letová posádka se svými dokumenty a letovými plány. Zastihla mechanika ležícího napůl na pilotově sedadle, napůl na podlaze kabiny, dokončujícího výměnu digitálních přístrojů. Pilot, který nikdy neměl s mechaniky trpělivost, jen stál a vztekle přihlížel, zatímco muž klidně pokračoval; bylo mu úplně jedno, co si piloti myslí. Nasadil poslední konektor, vysoukal se ven a spustil testovací program, aby se přesvědčil, zda vše pracuje tak, jak má. Letcům nevěnoval jediný pohled; ti by ho určitě proklínali, kdyby elektroniku správně nenainstaloval. Ještě ani nevyklidil prostor, když jeho místo zaujal druhý pilot a spustil tentýž testovací program. Když mechanik opouštěl letadlo, aby už byl odtud pryč, spatřil příčinu všeho toho spěchu.

Bylo jich pět, stáli na stojánce a tvářili se netrpělivě a důležitě, upírali oči na bílý vládní letoun. Byli kvůli čemusi vzrušení. Mechanik i všichni ostatní z čety tyhle mulláhy znali jménem, tak často je viděli vystupovat v televizi; uctivě je tedy zdravili a znásobili své úsilí. Důsledkem bylo, že se neudělalo úplně všechno; úklidovou četu z letadla odvolali a ta proto nestačila otřít všechny plochy na sedadlech. Mulláhové okamžitě nastoupili a zamířili dozadu do kabiny, aby se mohli radit. Letová posádka nastartovala motory a členové Gardy i nákladní automobily měly sotva čas uhnout z cesty, když G-IV roloval na konec dráhy.

Sotva druhý člen oné malé vládní letky dosedl v Damašku, dostal rozkazy k urychlenému návratu do Teheránu. Posádka klela, ale udělala, co jí přikázali; pobyt na zemi omezila na sotva čtyřicet minut a pak znovu vzlétla ke krátkému přeletu do Íránu.

V odposlouchávací stanici SBĚRNÁ MÍSA měli napilno. Něco se dělo. Člověk to ale mohl poznat spíš podle toho, co se nedělo. Provoz na zakódovaných kanálech, používaných vysokými iráckými generály, dosáhl maxima, pak klesl na nulu, opět vystoupil na maximum, a zase klesl na nulu. V této chvíli byl na nule. Ve VMKCh v Saudské Arábii se počítače prokousávaly systémy kódování iráckého taktického rádiového spojení. Kódovací technické prostředky, kdysi doména pouze bohatých zemí, se s příchodem osobních počítačů staly snadno dostupnými i tomu nejprostšímu z prostých občanů Ameriky i dalších technicky vyspělých zemí; nečekaným důsledkem toho, že se tato možnost rozlétla do světa bylo, že vysoce pokročilou techniku pro zakódované spojení si mohly opatřit i ty nejchudší země. Kódy téměř tak obtížně rozluštitelné jako Rusko teď měla i Malajsie - a také Irák. Američané doma zatím měli nejvíc starostí hlavně s tím, jak to udělat, aby FBI nesledovala různé jejich cizoložnické vzkazy, posílané elektronickou poštou. Šifrovací systémy pro taktické rádiové vysílání byly nutně poněkud jednodušší, a proto také rozluštitelné. Ale i na ně bylo třeba použít počítač Cray, před lety dopravený letadlem do Království Saudské Arábie. Dalším faktorem bylo, že SBĚRNÁ MÍSA se nacházela v Kuvajtu a byla plně financována místní vládou. Služba si vyžádala protislužbu; od stanice Národní bezpečnostní služby dostávali materiály i Kuvajťané. To bylo jen a jen

spravedlivé, ale ani Národní bezpečnostní služba, ani pracovníci vojenské rozvědky nejsou vedeni k tomu, aby přemýšeli o tom, co je "spravedlivé". Mají zkrátka své rozkazy.

"To se baví o svých rodinách?" zeptal se nahlas sám sebe seržant letectva. To bylo něco nového. MÍSA se v téhle síti sice napojila na soukromé vysílání už dřív a dověděla se pár věcí o osobních zvyklostech vyšších irácký generálů, slyšela i pár hrubých žertů, které se daly i nedaly dost dobře přeložit do angličtiny, ale tohle, co se dělo tady, tu ještě nebylo.

"Evakuace," poznamenal poddůstojník sedící vedle něj. "Padají odtamtud. Poručíku!" zavolal. "Něco tu mám."

Důstojnice směny se zabývala něčím jiným. Radar na kuvajtském mezinárodním letišti byl neobyčejně silný; instalovali ho po válce v Zálivu, a pracoval ve dvou režimech, v jednom pro řízení letového provozu, ve druhém pro kuvajtské vojenské letectvo. Dohlédl hodně daleko. Už podruhé ve dvou dnech letěl z Íránu do Bagdádu obchodní proudový letoun. Trasa letu byla totožná s předchozím letem, i kód transpondéru byl stejný. Vzdálenost mezi oběma hlavními městy byla pouhých sedm set kilometrů, právě dost, aby se obchodnímu proudovému letounu vyplatilo vystoupit do cestovní výšky a tak účinně využít palivo - a jen tak mimochodem se přitom dostal na okraj oblasti, vykryté jejich radarem. Kroužil tam i radarový hlídkový letoun E-3B AWACS, ten však podléhal přímo Vojenskému městu krále Chálida, ne SBĚRNÉ MÍSE. Pro uniformované špiony v pozemní stanici bylo záležitostí osobní cti, aby své protějšky ve vzduchu "přehráli". Poručice si informaci uložila do paměti, a pak přešla k seržantům.

"Tak copak je?" zeptala se.

Seržant najel na obraz s překladem obsahu několika "nabouraných" rozhovorů a poklepal prstem na obrazovku, aby upozornil na časové údaje. "Máme tu pár lidí, co koukají hodně rychle zmizet, paní." Za okamžik k nim vklouzl kuvajtský major. Ismail Sabah byl vzdáleně spřízněný s královskou rodinou, vzdělání nabyl v Dartmouthu a Američané ho měli rádi. Během války spolupracoval s odbojovou skupinou doma - s jednou z těch dobrých. Choval se obezřetně a nenápadně, shromažďoval informace o pohybech a rozložení irácký vojenských jednotek. Informace dostával ven hlavně pomocí mobilních telefonů, které měly dosah do saudské civilní sítě hned za hranicí a které Iráčané nedokázali sledovat. Irácký teror ho připravil o tři blízké členy rodiny. Z těchto zkušeností si pro sebe vyvodil všemožná ponaučení, z nichž tím nejmenším byla nenávist vůči zemi na severu. Sabah, tichý, do sebe uzavřený člověk, nyní mezi dvacítkou a třicítkou, byl každým dnem chytřejší. Naklonil se k obrazovce počítače a prohlížel si překlad.

"Jak to u vás říkáte - krysy opouštějí loď?"

"Taky si to myslíte, pane?" zeptal se seržant dřív, než to stačila udělat poručice.

"Do Íránu?" divila se. Já vím, že to tak vypadá, ale to přece nedává smysl?'

Major Sabah se zašklebil. "Poslat jejich letectvo do Íránu také nedávalo smysl, ale Íránci si nechali stíhačky a piloty poslali domů. Musíte se trochu víc poučit o místní kultuře, poručíku."

Poučila jsem se, že tady nedává smysl nic. To však nemohla říct nahlas.

"Co ještě máme?" zeptal se Sabah seržanta.

"Mluví, pak ztichnou, pak zase trochu mluví a ztichnou. Teď je zrovna provoz, ve Vojenském městě se pořád pokoušejí nabourat se do toho."

"Radarová hlídka hlásí letoun z Mehrábádu, označení jako obchodní proudový letoun."

"Cože? Stejný jako předtím?" zeptal se Sabah americké poručice.

"Ano, majore."

"Co ještě? Ještě něco dalšího?" Odpověděl mu vyšší poddůstojník.

"Majore, s tím se teď počítače pravděpodobně právě moří. Výsledky dostaneme

tak za třicet minut."

Sabah si zapálil cigaretu. SBĚRNÁ MÍSA byla v podstatě majetkem Kuvajťanů a kouření tu bylo povoleno, k úlevě některých a ke zlosti jiných. Sabahova poměrně nízká hodnost nebyla na překážku tomu, aby dosáhl celkem vysokého postavení ve zpravodajské službě své země, tím spíš, že měl skromné chování a byl věcný. Ve válce si vedl dobře; dokonce o ní v Británii a v Americe uspořádal několik přednášek.

"A váš názor?" otázal se; svůj měl již hotový.

Jak jste říkal, pane. Koukají vymáznout," odpověděl vyšší poddůstojník.

Major Sabah myšlenku dokončil. "Během následujících hodin, možná dní, nebude Irák mít vládu. A Írán tam napomáhá při přechodu k anarchii."

"To není moc dobré," vydechl poddůstojník.

"Člověka napadá slovo ‚katastrofa'," poznamenal Sabah mírně. Potřásl hlavou a chmurně se usmál. Tím si od amerických kolegů vysloužil další uznání a obdiv.

Gulfstream přistál po klidném pětašedesátiminutovém letu z Teheránu, aspoň tedy podle Badraddínových hodinek. Přesní jako Swissair, říkal si. No, to se dalo čekat. Jakmile letoun zastavil, otevřely se dveře a pět cestujících vystoupilo; byli uvítáni s propracovaně falešnou zdvořilostí, kterou opětovali stejným způsobem. Malý konvoj mercedesů je hned odvezl do středu města, kde je čekalo královské ubytování a kde budou zavražděni, když se věci nebudou dařit. Sotva automobily odjely, z odbavovací haly pro významné osobnosti se vynořili dva generálové, jejich manželky, děti, a s každým jeden tělesný strážce. Šli k letounu a rychle do něj nasedli. Druhý pilot zavřel dveře a motory naskočily; to všechno proběhlo podle Badraddínových hodinek Seiko za necelých deset minut. Stejně rychle letoun odroloval ke zpátečnímu letu na mezinárodní letiště v Mehrábádu. Všechno bylo příliš nápadné, než aby to uniklo osazenstvu věže. S utajováním je někdy problém, uvažoval Badraddín. Některé věci člověk prostě v tajnosti neudrží, aspoň tedy ne něco takového jako tyhle lety. Lepší by bylo použít civilní linku a s generály zacházet jako s obyčejnými cestujícími při obyčejné cestě, ale obě země neměly pravidelné letecké spojení a generálové by se v žádném případě takovému plebejskému zacházení nepodřídili. A tak lidé na věži budou vědět, že za neobvyklých okolností přiletělo a zase odletělo zvláštní letadlo, a vědět to budou i zaměstnanci odbavovací haly, od kterých se žádalo, aby generálům a jejich suitě podlézali. U jediného takového letu by to snad nevadilo, u dalších už ale pravděpodobně ano.

Možná však, že ve Velkém uspořádání věcí nebude vyzrazení nijak zvlášť závažné. Události, které Badraddín napomáhal uvést do pohybu, se teď už nedaly zastavit, ale Alí Badraddín byl nemile dotčen v profesním smyslu. Byl by nejraději, kdyby se všechno, co podniká, udrželo v tajnosti. Když se vracel zpět k odbavovací hale pro, pokrčil rameny. Ne, nevadí to, a on si svými činy ve službách mocné země získal přízeň a vděčnost mocného muže. Dosáhl toho tím, že nedělal nic víc než že jen mluvil - říkal generálům věci, které již věděli, a dopomohl jim k rozhodnutí, kterému se nemohli vyhnout, jakkoli se snažili o pravý opak. Jak je ten život podivný.

"Zase ten samý. Páni, ten teda na zemi nepobyl dlouho." Stačilo jen trochu snahy a rádiové vysílání tohoto letounu bylo vyděleno a přehrávalo se do sluchátek armádního jazykového experta šesté třídy. Ačkoliv jazykem mezinárodního leteckého provozu je angličtina, tenhle letoun vysílal v jazyce fársí. Pravděpodobně to považovali za bezpečnostní opatření, ale na letoun, sledovaný radary, tím jen přilákali pozornost. Provoz v otevřené řeči je naprosto běžnou věcí, až na to, že zde se hovořilo právě tímhle jazykem; další podezřelou okolností bylo, že se letoun nezdržel na zemi ani tak dlouho, co by stačil doplnit palivo. To znamenalo, že celá věc byla předem připravena, což za daných okolností mohlo sotva někoho překvapit. Leccos se tím také vysvětlovalo. Nahoře, nad severozápadním okrajem Perského zálivu, byl nyní

gulfstream sledován i radarovým hlídkovým letounem AWACS. Zájem, který gulfstream ve SBĚRNÉ MÍSE vzbudil, vzrostl natolik, že se E-3B odchýlil od své normální hlídkovací trasy, a nyní ho doprovázely čtyři saudské stíhačky F-15 Eagle. Toho si všimnou irácká i íránská zařízení pro elektronickou špionáž. Jejich obsluhy budou vědět, že kohosi zajímá, co se děje - a bude jim vrtat hlavou proč, protože oni nevědí, co se děje. Tahle hra byla vždycky fascinující; bylo tomu tak i nyní - žádná strana neměla všechno, co by si vědět přála, a předpokládala, že druhá strana - v téhle chvíli byly ve hře tři strany - ví až příliš mnoho. Ve skutečnosti toho však moc nevěděl ani jeden z těch tří.

Na palubě G-IV se mluvilo arabsky. Oba generálové vzadu tiše, nervózně rozmlouvali. Jejich hovor překrýval hluk motorů. Manželky jen tak seděly a byly ještě nervóznější; děti si četly nebo dřímaly. Nejhorší to měli tělesní strážci, kteří věděli, že jestli něco v Iránu nevyjde, jim nezbude nic jiného než zbytečně zemřít. Jeden z nich, usazený vprostřed kabiny, zjistil, že jeho sedadlo je mokré; od čeho, to nevěděl, ale bylo to lepkavé a... červené? Asi rajčatová šťáva, nebo něco takového. Otráveně odešel do umývárny, umyl si ruce a vzal si s sebou ručník, aby si sedadlo otřel. Než se zase posadil, odnesl ručník zpátky do umývárny a pak už se jen díval dolů na hory a přemýšlel, jestli se dožije příštího východu slunce. Netušil, že si právě počet těch východů určil na dvacet.

"Tak, a hotovo," oznámil vyšší poddůstojník "Byli to zástupce náčelníka jejich letectva a velící generál Druhého iráckého armádního sboru - plus rodiny," dodal. Dekódování si vyžádalo jen něco přes dvě hodiny od doby, kdy byl zakódovaný signál zachycen a zaznamenán.

"Určeni k vyřazení ze stavu?" zeptala se poručice letectva. Učí se rychle, říkali si ostatní špioni.

"V podstatě ano," souhlasil major Sabah. "Musíme hledat další letoun, odlétající z Mehrábádu brzy po tom, co tenhle přistane."

"A kam poletí, pane?"

"No, poručíku, toť otázka, že?"

"Súdán," uvažoval seržant. Byl v té zemi dva roky a ve SBĚRNÉ MÍSE byl podruhé.

"Nesázel bych proti tomu, seržante," poznamenal Sabah a mrkl na něj. "Měli bychom si to potvrdit pomocí časového průběhu letů z Bagdádu." A skutečně, do té doby nemohl o celé záležitosti vyslovit žádný úsudek, ačkoliv svým nadřízeným již vyslal zprávu, že se děje něco neobvyklého. Brzy nastane čas, aby Američané učinili totéž.

Za dvacet minut bylo na cestě předběžné hlášení z Vojenského města do sledovací centrály ve Fort Meade v Marylandu, kam díky hrátkám časových pásem dorazilo krátce po půlnoci. Z Národní bezpečnostní služby šlo optotronickým kabelem do Langley ve Virgínii, do Mercury, spojařského zařízení CIA, a pak nahoru do Operačního střediska, kancelář číslo 7-F-27 ve staré budově ústředí. Při každé zastávce se informace předávala v surovém stavu, někdy s hodnocením z toho kterého místa, ale častěji bez něj; pokud nějaké hodnocení bylo, připojili ho pod text zprávy, aby zpravodajští důstojníci v jednotlivých směnách mohli vypracovat svá vlastní hodnocení a duplikovat tak práci ostatních. Takový postup většinou má smysl, ale v rychle se vyvíjejících krizových situacích velmi často smysl nemá. Problém je v tom, že v krizi se tenhle rozdíl špatně poznává.

Vedoucím směnovým zpravodajským důstojníkem v CIA byl Ben Goodley, člověk, který na ředitelství zpravodajské sekce rychle postupoval; nedávno dostal vstupní kartu do Národního úřadu pro zpravodajské informace a s ní i ten nejhorší rozpis služeb, protože ještě neměl dostatečně vysoké postavení. Jako obvykle prokázal svůj zdravý rozum tím, že se obrátil na specialistu pro danou oblast. Tištěný výstup mu předával tak rychle, jak jen stačil číst stránky a vytrhávat listy papíru ze svorky.

"Vylévá se to z břehů," řekl specialista, když dočetl na konec strany tři. Což nebylo nečekané, ale také to nebylo nic, z čeho by se člověk mohl nějak moc radovat.

"Něco tu nehraje?"

"Hochu," - specialista byl proti svému šéfovi o dvacet let starší - "ti neletí do Teheránu na nákupy."

"Sestavíme SONZ?" zeptal se Goodley; měl na mysli Speciální odhad pro národní zpravodajství, důležitý oficiální dokument pro neobvyklé situace.

"Řek' bych, že jo. Irácká vláda jde ke dnu." To nebylo žádné zvláštní překvapení.

"Kolik jí ještě zbývá? Tři dny?"

"No, jestli tolik..."

Goodley vstal. "No, tak se teda do toho dáme a sepíšeme to."

[17] ZNOVUZROZENÍ

Je třeba počítat s tím, že k důležitým událostem nikdy nedochází ve vhodnou dobu. Ať už je to narození dítěte nebo naléhavá situace státního významu, zdá se, že všechny podobné události zastihnou příslušné lidi ve spánku nebo jinak indisponované. V tomto případě se nedalo nic dělat. Ben Goodley došel k závěru, že CIA nemá v dějišti událostí žádné prostředky, kterými by si mohla potvrdit to, co zjistila odposlouchávací rozvědka, a jakkoliv měla jeho země o danou oblast zájem, podniknout se nedalo nic. Veřejná zpravodajská média si tenhle vývoj událostí ještě nevzala na mušku, a jak se často stávalo, CIA bude dělat hloupou tak dlouho, dokud se celé věci nechytnou média. Tím Ústřední zpravodajská služba jen posílí obecně sdílenou víru, že tam, kde je třeba něco zjistit, jsou veřejná zpravodajská média stejně zdatná jako vláda. Neplatilo to vždycky, ale přece jen k tomu docházelo častěji, než bylo Goodleymu milé. SONZ bude krátké. Podstata události nevyžadovala žádná vznešená slova a samotný fakt nebylo třeba nijak dlouho vysvětlovat. Goodley a jeho specialista na danou oblast měli zprávu sepsanou za půl hodiny. Tiskárna počítače zhotovila výstup pro vnitřní potřebu a modem ho zašifrovaným spojením vyslal zainteresovaným vládním úřadům. Když to bylo hotovo, oba muži se vrátili do operačního střediska.

Golovko se ze všech sil pokoušel spát. Aeroflot zakoupil pro lety do New Yorku, Chicaga a Washingtonu deset nových Boeingu 777, daleko pohodlnějších a spolehlivějších než sovětské letouny, jimiž Golovko tolik let cestoval, ale už méně ho oslňovala myšlenka, že letí tak daleko pouze se dvěma motory, ať si je třeba vyrobili Američané, a ne s obvyklými čtyřmi. Aspoň že sedadla jsou zde v první třídě pohodlná. A vodka, kterou si dal krátce po startu, byla vynikající ruská značka. Tahle kombinace mu poskytla pět a půl hodiny spánku, než se jeho vědomí probralo, vyburcováno obvyklým prudkým pocitem dezorientace, jak se při dlouhém cestování stává; ten pocit ho probudil nad Grónskem, zatímco tělesnému strážci, sedícímu vedle něj, se dařilo zůstat ve své vlastní říši snů, kterou mu v téhle chvíli jeho profese nerušila. Letušky vzadu v letadle pravděpodobně spaly také, třebaže ne v tak pohodlných sklápěcích sedadlech.

V dřívějších dobách, jak Sergej Nikolajevič věděl, by tomu takhle být nemohlo. Letěl by speciálním letadlem plným spojovací techniky, a kdyby se ve světě něco dělo, byl by informován tak rychle, jak jen by vysílačky kolem Moskvy stačily čárkami a tečkami informaci vyslat. Nejhorší ze všeho bylo, že se cosi děje, docela určitě. Tak je to vždycky, říkal si ve tmě naplněné hlukem. Člověk letí na důležitou schůzku proto, že čeká, že k něčemu dojde, a pak se to stane zrovna když je někde na cestě. A pokud není naprosto nedosažitelný, je mu přinejmenším odepřena možnost konferovat se svými vysoce postavenými asistenty. Irák a Čína. Naštěstí je mezi oběma horkými oblastmi široký dělicí prostor. Pak si Golovko uvědomil, že také mezi Moskvou a Washingtonem je dělicí prostor - prostor zhruba tak velký, jak dlouho trvá noční let dvoumotorovým proudovým letadlem. S tímto potěšujícím vědomím

poposedl ve svém sedadle a řekl si, že v nejbližší době bude potřebovat veškerý spánek, který teď ještě dokáže stihnout.

Dostat je ven z Iráku nebylo těžké. Těžké bylo dostat je z Íránu do Súdánu. Už je to dávno, co byly povoleny lety z Íránu přes Království Saudské Arábie; jedinou výjimkou byly poutnické lety do Mekky během každoročního svátku hadždž. Teď musel obchodní letoun obletět Arabský poloostrov, pak letět nad Rudým mořem a teprve potom se mohl stočit k západu na Chartúm; čas i vzdálenost se tak ztrojnásobily, a další krátký let nemohl začít dřív, než ten předchozí dorazil do Afriky, a to až poté, co se tihle důležití muži dostali do svých spěšně uchystaných příbytků a teprve poté, co je uznali za vhodné a zatelefonovali; kódovým slovem museli také potvrdit, že je všechno v pořádku. Bylo by bývalo o tolik jednodušší, kdyby je šlo přepravit z Bagdádu do Teheránu a odtud do Chartúmu jedním transportním letadlem; to však možné nebylo. Také nešlo letět mnohem kratší trasou z Bagdádu přímo do Chartúmu a prostě jen přeletět Jordán. To by znamenalo míjet příliš blízko Izrael, a z toho by iráčtí generálové asi moc velkou radost neměli. A aby všechno bylo jaksepatří komplikované, byla tu také ještě otázka utajení.

Někoho menšího než Darjájího by to uvádělo v zuřivost. Darjájí však stál klidně u okna v uzavřené části letištní budovy a díval se, jak gulfstreamy zastavily vedle sebe, jak se otevřely dveře a jak cestující chvatně sestupují po jedněch schůdcích a hned spěchají ke druhým, zatímco nosiči zavazadel přenášeli těch pár kusů majetku, které si uprchlíci s sebou vzali - bezpochyby klenoty a jiné velmi cenné předměty. Takové, jaké se dají snadno přenášet, říkal si bez úsměvu svatý muž. Trvalo to jen několik minut a pak se čekající letoun dal znovu do pohybu.

Bylo skutečně bláhové chodit sem jen proto, aby viděl něco tak nudného a obyčejného, ale představovalo to celá dvě desetiletí usilovné práce. A ačkoliv byl Mahmúd hadži Darjájí boží muž, stále ještě zůstal lidskou bytostí do té míry, že chtěl vidět plody své námahy. Padl na to celý jeden život, a i tak nebyl úkol dokončen ani z poloviny. A jeho čas uplývá...

Platí to pro každého, připomínal si Darjájí; vteřina, minuta, hodina, den jsou stejné pro všechny. Ale když je člověku přes sedmdesát, jako by ubíhaly rychleji. Pohlédl na své ruce, na jizvy a rýhy vyryté celým jedním lidským životem; některé vznikly přirozeně, některé ne. Dva prsty mu zlomili v době, kdy byl "hostem" Savaku, šáhovy bezpečnostní služby, vycvičené v Izraeli. Pamatoval si tu bolest. Ještě líp si pamatoval, jak si vyrovnal účty se dvěma muži, kteří ho vyslýchali. Darjájí tehdy neřekl ani slovo. Jen se na ně díval, stál jako socha, když je odváděli před popravčí četu. Žádné zvláštní uspokojení necítil, opravdu ne. Byli to úředníci a dělali pouze práci, kterou jim přidělili jiní. Nijak jim nezáleželo na tom, kdo Darjájí je nebo proč ho mají nenávidět. S oběma usedl před popravou mulláh a modlil se s nimi, protože upřít komukoliv možnost smířit se s Alláhem byl zločin - a stalo se snad něco? Měli zemřít tak nebo jinak? Byl to jen jeden krůček na pouti životem, ačkoliv jejich krůčky byly nakonec mnohem kratší než jeho.

Všechny ty roky, věnované jedinému cíli - Chomejní zažil exil ve Francii, Darjájí ne. Zůstal v pozadí, koordinoval a řídil namísto vůdce. Tenkrát, když ho sebrali, nechali ho jít, protože nepromluvil, a nepromluvil ani nikdo z jeho blízkého okolí. To byla šáhova chyba, jedna z mnohých. Toho člověka nakonec zahubila nerozhodnost. Byl ve své politice příliš liberální, než aby se to líbilo islámským kněžím, příliš zpátečnický, než aby se to líbilo jeho západním sponzorům, a marně se pokoušel najít nějakou střední cestu v části světa, kde člověk měl jen dvě možnosti. Vlastně jen jednu, opravil se v duchu Darjájí, když se gulfstream odlepil od země. Irák zkusil druhou cestu, pryč od Božího slova, a jaký prospěch mu to přineslo? Husajn začal svou válku s Iránem v domnění, že Írán je slabý a bez vůdce. A nedosáhl ničeho. Pak udeřil na jih a dosáhl toho ještě méně - a to vše jen a jen v honbě za dočasnou mocí.

S Darjájím je tomu jinak. On svůj cíl nikdy neztratil ze zřetele, stejně jako ho neztratil Chomejní. Ačkoliv ten je dnes mrtev, jeho odkaz a poslání žijí. Darjájího cíl leží na jihu, příliš daleko, než aby ho bylo možné spatřit okem, ale je tam, ve svatých městech Mekce a Medině... a v Jeruzalémě. První dvě města navštívil, třetí ne. Jako mladý a zbožný chlapec chtěl vidět Abrahamovu skálu, ale cosi, už si nevzpomínal co, zabránilo jeho otci, obchodníkovi, aby ho tam vzal. Ten čas snad přijde. Viděl však město Prorokova narození, a samozřejmě podnikl pouť do Mekky, hadždž, víc než jednou, navzdory politickým a náboženským rozdílům mezi Íránem a Saudskou Arábií. Přál si učinit to znovu, pomodlit se před Kaabou. To však nebylo vše.

Jako titulární hlava státu chtěl víc. Ne pro sebe. Ne. Na konci dnů svého skromného, pokorného života má větší úkol. Islám se rozprostírá od západního okraje Afriky až po sám východní okraj Asie, nepočítají-li se malé enklávy přívrženců pravé Víry na západní polokouli; ale jediného vůdce a jediný cíl nemá toto náboženství už déle než celé jedno tisíciletí. To Darjájího naplňovalo bolestí. Je přece pouze jediný Bůh a jediné Slovo. Alláh musí být smutný z toho, že Jeho slovo je tak tragicky nepochopeno. Pro to, že pravou Víru nepochopili a nepřijali všichni lidé, existuje jen jediný možný důvod, a když ten Darjájí dokáže odstranit, pak dokáže také změnit svět a veškeré lidstvo přivede k Bohu. Ale aby toho dosáhl -

Svět není víc než nedokonalý nástroj s nedokonalými pravidly pro nedokonalé lidi, ale takový ho Alláh stvořil. Jenže jsou lidé, věřící i nevěřící, kteří se postaví proti tomu, co Darjájí udělá; další důvod, proč být spíš smutný, než se hněvat. Darjájí nechoval vůči Saudským Arabům ani vůči ostatním národům na druhé straně Perského zálivu nenávist. Nejsou to zlí lidé. Jsou to věřící a přes všechny neshody a rozdíly mezi nimi a jím samotným i jeho zemí nebude těmto věřícím nikdy bráněno v přístupu do Mekky. Ale jejich cesta není Cestou, jinak na to nelze nahlížet. Ztloustli, zbohatli a zkazili se. A to se musí změnit. Darjájí musí ovládnout Mekku a reformovat islám. Má-li to dokázat, je třeba, aby získal světskou moc. Nadělá si však nepřátele. To ale není nic nového - a on právě zvítězil ve své první větší bitvě.

Jen kdyby to netrvalo tak dlouho. Darjájí často mluvil o trpělivosti, ale jeho dílo si vyžádalo celý život; je mu dvaasedmdesát let, a nechce zemřít tak, jako jeho učitel - nad ani ne z poloviny dokončeným dílem. Až nastane čas, aby předstoupil před Alláha, bude chtít hovořit o dokonaném díle, o tom, že úspěšně splnil ten nejušlechtilejší úkol, jaký člověk může dostat-, znovusjednocení Pravé víry. A Darjájí je ochoten pro ten úkol vykonat mnohé. Ani on sám neví, kolik je toho ochoten udělat, protože ještě nebyly položeny všechny otázky. A protože jeho cíl je tak čistý a zářivý a čas, který mu zbývá, tak krátký, nikdy se sám sebe netázal, jak hluboko se ponoří do temnoty, aby k němu dospěl.

Nu, dobrá. Odvrátil se od okna a odešel se šoférem k autu. Věci se už daly do pohybu.

Ve výzvědné službě neplatí lidi za to, aby věřili ve shodu náhod. A ti lidé tady měli mapy a drželi služby proto, aby předpověděli, jak budou mapy v budoucnu vypadat. Dolet G-IV bez doplnění paliva znali dobře, vzdálenosti, které musel překonat, se daly snadno spočítat. Kroužící radarový hlídkový letoun AWACS označil jeho trasu; vedla z Teheránu na jih. Nastavení transpondéru jim pověděl, o jaký typ letounu jde, jakou má rychlost, směr a výšku; ta byla jedenáct tisíc metrů, aby se maximálně účinně využívalo palivo. Zkontroloval se čas mezi jedním takovým letem a druhým. Kurs jim pověděl ještě víc.

"Súdán," potvrdil major Sabah. Gulsfstreamy ale mohly také letět jinam. Téměř věřil, že by takovou možností mohl být Brunej, ale - ne, odtud by to bylo do Švýcarska příliš daleko. A peníze ti lidé mají ve Švýcarsku - určitě ne nikde jinde.

Když dospěli k tomuto závěru, odeslali přes družici do Ameriky signál, opět

pro CIA, a ten probudil vysokého úředníka ministerstva obrany; na krátkou otázku řekl pouze "ano". Odpověď šla s laskavým svolením Kuvajťanů ke SBĚRNÉ MÍSE. Pak už stačilo jen čekat.

CIA měla v Chartúmu několik lidí, vlastně jen náčelníka malé skupiny, pár pracovníků v terénu a sekretářku, o kterou se dělila se spojařskou sekcí, patřící Národní bezpečnostní službě. Náčelník však byl schopný, a několik místních občanů získal jako agenty. Pomohlo mu to, že súdánská vláda měla většinou jen málo co skrývat, země byla příliš chudá, než aby někoho aspoň trochu zajímala. V dřívějších dobách vláda využívala zeměpisné polohy země jako karty, s jejíž pomocí rozehrávala partii Východu proti Západu, a z tohoto výhodného obchodu těžila peníze a zbraně. Ale Sovětský svaz padl a s ním skončila i velmocenská hra, která po dvě generace udržovala třetí svět na nohou. Nyní musel Súdán spoléhat jen na své vlastní hubené zdroje a na pár drobečků, které mu hodila některá země, jež měla přechodný zájem o to málo, co Súdán mohl poskytnout. Vůdcové země vyznávali islámskou víru. Tím, že to vyhlašovali tak hlasitě, jak jen dokázali lhát - nebyli o nic nábožnější než jejich západní protějšky - , se jim podařilo získat pomoc od Libye a Iránu i od dalších; za to se od nich čekalo, že budou znepříjemňovat život vyznavačům animismu v jižní části země. Přitom však riskovali narůstající politický vliv islámu v hlavním městě. To měl na svědomí příliv lidí, kteří pravou míru oddanosti vůdců země znali a chtěli je nahradit těmi, kdo věří doopravdy. Političtí vůdcové tohoto zubožených národa si říkali, že je nakonec snazší být nábožný a bohatý, než nábožný a chudý.

Pro personál amerického velvyslanectví byla země tudíž značně nevyzpytatelná. Někdy byl Chartúm bezpečný - to když fundamentalističtí nespokojenci byli zatlačeni do obrany. Jindy zase bezpečný nebyl, protože nespokojenci převládli. V této chvíli se zdálo, že platí první varianta, a všechny pracovníky americké zahraniční služby mohlo trápit jedině prostředí, tak mizerné a nepříjemné, že zařazení na tohle velvyslanectví patřilo mezi deset nejméně oblíbených na celé zeměkouli - a to tu ještě nehrozil terorismus. Pro náčelníka skupiny to bylo časné povýšení, jeho manželka a děti však zůstaly doma ve Virgínii, protože většina amerických rezidentů neměla takový pocit bezpečí, aby se zde usazovala se svými rodinami. Skoro stejně zlé bylo, že AIDS se stával takovou hrozbou, že si diplomaté museli odepřít hodně z nočního života, nemluvě o tom, že nebylo jisté, zda v případě nějakého zranění dostanou zdravou a neinfikovanou krev. O tyto záležitosti se staral vojenský lékař, a přinášelo mu to bezesné noci.

Náčelník tyto úvahy pustil z hlavy. Tím, že přijal tohle zařazení, přeskočil celý jeden platový stupeň. Vedl si dobře, na súdánském ministerstvu zahraničí měl jednoho dobře umístěného agenta, který Ameriku informoval o všem, co země podnikala. To, že toho nepodnikala nijak moc, nebylo pro lidi u zeleného stolu v Langley nijak na závadu. Je lepší vědět všechno o ničem, než nic o všem.

Tohle náčelník vyřídí sám. Porovnal si čas a vzdálenost se svými mapami, pak si dal časný oběd a odjel na letiště, jen několik kilometrů od města. Bezpečnostní zajištění tam bylo po africku ledabylé; venku si v klidu vyhledal stinné místo. Sledovat soukromou letištní budovu bylo snazší než sledovat budovu veřejnou, zvlášť objektivem s ohniskovou vzdáleností 500 mm. Dokonce měl čas zkontrolovat, zda nastavil správnou clonu. Mobilní telefon, na který mu brnkli lidé z Národní bezpečnostní služby na velvyslanectví, mu potvrdil, že přilétající letoun je v sektoru přiblížení; tuto skutečnost doložil také příjezd několika úředně vyhlížejících automobilů. Už si vryl do paměti dvě fotografie, které mu poslali faxem z Langley. Dva vysocí iráčtí generálové. No, když je teď jejich šéf mrtvý, nemůže to nikoho překvapit. Problém s diktaturou je v tom, že ti, kdo se dostanou moc blízko k jejímu vrcholu, nemají nijak velké vyhlídky na to, že se jim splní plány na život na penzi.

Bílý obchodní proudový letoun se snesl na dráhu s obvyklým dmuchnutím kouře

od pneumatik. Zamířil na něj aparát a udělal několik snímků na citlivý černobílý film, aby se ujistil, že motorek pro posun filmu funguje. Jeho jedinou starostí teď bylo, zda letadlo zastaví tak, aby mohl aparátem zachytit výstupní dveře - ti prevíti se klidně mohli stočit na druhou stranu a tak mu všechno překazit. S tím ale může sotva co dělat. Gulfstream zastavil. Dveře se spustily a náčelník začal plnit políčka filmu. Čekal tam úředník střední úrovně, aby generály polooficiálně uvítal. To, kdo je důležitý, se dalo poznat podle toho, kdo koho objímal a líbal - a podle pohledu, kterým ti lidé přejeli okolí. Cvak. Cvak. Jeden obličej poznal s určitostí, o tom druhém se mohl jen dohadovat. Rána zkusmo. Všechno trvalo jen chvíli. Úřední automobily odjely a náčelníkovi bylo celkem jedno, kam v téhle chvíli směřují. Tuhletu kolonku vyplní jeho agent na ministerstvu zahraničí. Na zbývajících osm políček filmu zachytil letadlo, kterému již doplňovali palivo. Rozhodl se, že počká a podívá se, co se bude s letadlem dít dál. To se za třicet minut znovu zvedlo do vzduchu a náčelník zamířil zpátky na velvylanectví. Zatímco jeden z jeho lidí film vyvolával, on zatelefonoval do Langley.

Je to potvrzené," řekl Goodley; zanedlouho mu skončí služba. "Dva iráčtí generálové přistáli před padesáti minutami v Chartúmu. Mizí ze scény."

"To pak vypadá, že naše SONZ je moc dobré, Bene," poznamenal se zvednutým obočím specialista na oblast. "Doufám, že si šéfové všimnou časového údaje."

Důstojníkovi Národního úřadu pro zpravodajské informace se podařil úsměv. "No jo, ten, co teď přijde po nás, jim bude pěkně muset vysvětlit, co to znamená." Analytik, který právě vyrážel do práce, si s tím pořádně užije.

"To mu nezávidím." Ale člověk nemusel být zrovna špion, aby si to dal dohromady. Jdou sem fotografie," zavolal spojař.

Nejprve se muselo volat do Teheránu. Darjájí přikázal svému velvyslanci, aby vše vyložil naprosto jasně: Írán na sebe vezme veškeré výdaje. Má se obstarat to nejlepší ubytování, se vším pohodlím, jaké země může poskytnout. Celá operace nebude stát nijak velkou částku, ale na divochy v té zemi mocně působily i malé částky. Deset milionů amerických dolarů - pakatel - už bylo elektronicky převedeno, aby bylo jisté, že všechno půjde dobře. Telefonát od velvyslance potvrdil, že první převzetí proběhlo jak se patří a že letoun je na cestě zpět.

Dobrá. Teď mu snad Iráčané začnou důvěřovat. Bylo by mu přineslo osobní uspokojení, kdyby ta prasata mohl dát zlikvidovat; za daných okolností by nebylo bývalo těžké zařídit to, ale dal své slovo. A kromě toho zde nešlo o osobní uspokojení. Právě pokládal sluchátko, když jeho ministr letecké dopravy telefonicky přivolával další letadlo, aby se převoz uspíšil. Tohle bude lepší udělat rychle.

Badraddín, se pokoušel dojít ke stejnému výsledku. Celá akce se prozradí, pravděpodobně za den, určitě ne později než za dva. Generálové za sebou nechávali lidi příliš vysoce postavené, než aby přežili nadcházející příval nepokojů, a příliš nízko postavené, než aby si zasloužili starostlivost a péči, kterou byli Íránci ochotni prokázat prchajícím generálům. Tito ostatní důstojníci - plukovníci a brigádní generálové - nebudou příliš nadšení vyhlídkou na to, že se stanou obětními beránky, kteří jediní dokážou utišit probouzející se hněv davu. Tahle skutečnost byla stále zřejmější, ale místo, aby generály tím spíš poháněla k odchodu, vystupovala na povrch jako jakýsi neurčitý strach, za nímž hrozivě vyvstávaly další obavy, které v temnotě neznámé budoucnosti nabývaly stále větších rozměrů. Stáli na palubě hořící lodi u nepřátelského pobřeží a neuměli moc dobře plavat. A loď jde ke dnu. Badraddín je musí donutit, aby to pochopili a vzali na vědomí.

Ryanův život se už dostal do tak zaběhnutých kolejí, že si na něj začal zvykat a cítil se v něm jako doma. Dokonce se cítil dobře při diskrétním zaklepání na dveře, naléhavějším a burcujícím víc než budík s rádiem, který už

dvacet let zahajoval jeho dny. Po tlumeném zaťukání otevřel Jack oči, vstal, oblékl si župan, přešel šest metrů od postele ke dveřím a vzal si noviny i s několika listy svého denního rozvrhu. Potom zamířil na toaletu a pak do obývacího pokoje vedle své prezidentské ložnice; jeho žena zatím začínala svůj zaběhnutý obřad probouzení několik minut po něm.

Jackovi nebylo dáno, aby si mohl noviny jen normálně přečíst. Ačkoliv zprávy obvykle nebyly ani zdaleka tak spolehlivé jako zpravodajské dokumenty čekající na něj na stole, například Washington Post se zabýval také věcmi, jež svým obsahem nepatřily tak úplně do vládní sféry, a uspokojoval tak Jackovu vrozenou touhu neztratit kontakt s událostmi. Hlavním příkazem dne však bylo SONZ, naléhavý oficiální dokument, svorkou uzavřený v obálce z papíru vyrobeného z manilského konopí. Ryan si promnul oči, než ho začal číst.

Sakra. No, mohlo to být horší, říkal si prezident. Aspoň že ho tentokrát neprobudili proto, aby mu oznámili něco, co nemůže změnit. Podíval se do svého denního rozvrhu. Fajn, přijde Scott Adler; s ním si o dokumentu pohovoří, spolu s tím Vascem. Prima. Zdá se, že Vasco své věci rozumí. Koho tam dneska ještě máme? Přejel stránku očima. Sergej Golovko? Je to dneska? No, pro změnu zase trochu štěstí. Krátká tisková konference, na které oznámí jmenování Tonyho Bretana ministrem obrany, k tomu seznam možných dotěrných dotazů, na které se bude třeba náležitě připravit; a instrukce od Arnieho - co nejvíc ignorovat tu záležitost s Kealtym. Ať Kealty i ten jeho spolek umřou na nezájem - Ano, tak se to vyřídí pěkně zkrátka! Jack si odkašlal a nalil si kávu - aby si vydobyl právo nalévat si ji sám, musel v tom smyslu vydat přímý rozkaz; doufal, že to stevard z námořnické jídelny nevzal jako osobní urážku. Ale Ryan byl zkrátka zvyklý některé věci si dělat sám. Při stávajícím řádu v domácnosti stevardi prostřeli ke snídani v pokoji a nechali Ryanovy, aby se obsloužili sami; ostatní zatím postávali venku na chodbě.

"Dobré jitro, Jacku." V jeho zorném poli se objevila Cathyina hlava. Políbil ji na ústa a usmál se.

"Dobré jitro, miláčku."

‚Je tam venku ještě vůbec nějaký svět?" zeptala se a nalila si také kávu. To prezidentovi prozradilo, že první dáma dnes nebude operovat. Když měla operační den, kávy se ani nedotkla; říkala, že když řeže něčí bulvu, nemůže riskovat sebemenší třes rukou, který by jí kofein mohl způsobit. Při té představě se Jack vždycky otřásl, i když Cathy nyní operovala hlavně laserem.

"Zdá se, že irácká vláda padne."

Ženský pohrdlivé odfrknutí. "Nestalo se to už minulý týden?"

"To bylo první jednání. Tohle je třetí jednání." Nebo možná čtvrté. Jaké asi bude jednání páté?

"Je to důležité?" Jack slyšel, jak polkla kus topinky.

"Mohlo by být. Co tě dneska čeká?'

"Klinika a pooperační prohlídky. A sezení nad rozpočtem s Berniem."

"Hmm." Načež Jack začal pročítat Ranní ptáče, výstřižky z největších novin vydávaných vládou. Cathy se mu opět objevila v periferním zorném poli, když nahlížela do jeho denního programu.

"Golovko... Nesetkala jsem se s ním v Moskvě? Snad to není ten, co vtipkoval o tom, jak na tebe mířil pistolí!"

"To nebylo vtipkování," sdělil Ryan manželce. "To se opravdu stalo."

"Ale jdi!"

"Pak mi řekl, že ta pistole nebyla nabitá." Jackovi leželo v hlavě, jestli doopravdy nebyla. Pravděpodobně ne, myslel si.

"Takže mluvil pravdu?" otázala se nevěřícně.

Prezident vzhlédl a usmál se. K neuvěření, říkal si, že mi to teď připadá málem k smíchu. "Tenkrát byl na mě pořádně namíchnutý. Za to, jak jsem pomáhal při útěku řediteli KGB."

Vzala do ruky své ranní noviny. "Jacku, já nikdy nevím, kdy si děláš legraci a kdy ne."

Jack se nad tím zamyslel. Technicky vzato je první dáma normální občanka. Cathy tedy zcela určitě, protože to není manželka, výhradně provázející svého manžela při výkonu jeho politické funkce, nýbrž činná lékařka, která se o politiku stará asi tak jako o skupinový sex. Proto také, technicky vzato, nemá bezpečnostní prověření pro tajné informace. Předpokládá se však, že prezident se manželce svěřuje právě tak, jako každý normální člověk. A kromě toho, má to něco do sebe. Její úsudek je v každém ohledu stejně dobrý jako jeho. A jakkoliv je snad nevyškolená v otázkách mezinárodních vztahů, každý den dělá rozhodnutí, jež bezprostředně a přímo ovlivňují životy skutečných lidí. Když něco zvrtá, ti lidé oslepnou.

"Cathy, myslím, že je čas, abych ti pověděl něco o tom, v čem jsem celé ty roky jel, ale zatím - jo, Golovko mi jednou přiložil pistoli k hlavě. Stalo se to na jedné z ranvejí na moskevském letišti, protože jsem pomohl dvěma hodně vysoce postaveným Rusům k útěku ze země. Jeden z nich byl jeho šéf v KGB."

Při tomhle sdělení zvedla Cathy oči a opět si připomněla noční můry, které jejího manžela před lety celé měsíce trápily. "A kde je ten člověk teď?"

"Někde poblíž Washingtonu, zapomněl jsem, kde přesně. Myslím, že ve Virginii, co se chovají koně." Jack si matně vzpomínal, že zaslechl cosi o tom, že se Gerasimovova dcera Katryn zasnoubila s jakýmsi starousedlým lovcem lišek žijícím kdesi poblíž Winchesteru, a tak z jednoho šlechtického stavu přesedlala do druhého. Pravidelný příspěvek, který CIA rodině vyplácela, určitě stačil na udržování hodně pohodlného životního stylu.

Cathy byla na manželovo žertování zvyklá. Jako většina mužů, i on vyprávěl všelijaké zábavné příběhy, jejichž humornost spočívala v přehánění - a kromě toho, jeho předkové byli Irové - , nyní si však uvědomila, že Jackovo líčení je nezúčastněné jako zpráva o výsledcích baseballových zápasů. Jack neviděl, jak se na něj Cathy zezadu upřeně dívá. Ano, řekla si, když do pokoje vcházely děti, ty příběhy si vždycky ráda poslechnu.

"Ahoj, tati!" pozdravila Katie, která spatřila nejdřív otce. "Ahoj, mami!" Zde ranní rituál skončil, nebo se spíš změnil v cosi mnohem důležitějšího než svět zpráv a událostí. Katie už na sobě měla šaty do jeslí. Jako většina malých dětí dokázala probudit se v dobré náladě.

"Ahoj," řekla Sally, která přišla po ní, zjevně rozzlobená.

"Copak je?" zeptala se Cathy své starší dcery.

"Všichni ti lidi tam venku! Nedá se tu udělat ani krok, aby na tebe všude někdo nekoukal!" stěžovala si; vzala si z podnosu sklenici džusu. Na kukuřičné lupínky dnes ráno neměla chuť. Radši by si vzala sušenky. Ale krabice s nimi byla až kdesi dole v přízemí, v prostorné kuchyni Bílého domu. Jako když člověk bydlí v hotelu, jenže bez soukromí."

Jaképak zkoušení je to dneska?" otázala se Cathy, která tyhle signály dovedla správně číst.

"Matika," přiznala Sally.

"Učila ses?"

"Ano, mami!"

Jack tomuhle problému nevěnoval pozornost, raději připravoval snídani pro Katie; ta měla kukuřičné lupínky ráda. Potom přišel malý Jack a zapnul televizi; jako svůj ranní příděl si vybral grotesky na Cartoon Channel - Tom a Jerry a Coyote, což Katie schválila.

Pro všechny ostatní začínal den také. Ryanův osobní přidělenec z Národního úřadu pro zpravodajské informace dělal pln obav poslední úpravy ve svém ranním zpravodajském hlášení. Prezident se jen tak s lecčím nespokojí. Majordomus přišel už brzy ráno, aby dohlédl na některé úpravy v poschodí, kde se odbývaly státnické záležitosti. V prezidentově ložnici připravoval komorník oblečení pro prezidenta i první dámu. Automobily čekaly, aby odvezly děti do školy. Marylandská státní policie už prověřovala trasu do Annapolisu. Námořní pěchota zahřívala motor vrtulníku před cestou do Baltimoru - tuhle otázku ještě nevyřešili. Celé soustrojí už bylo v pohybu.

Gus Lorenz přišel do své pracovny časně, kvůli telefonátu z Afriky, který byl odpovědí na jeho telefonát z Atlanty. Kde, ptal se, jsou moje opice? Z místa vzdáleného osm časových pásem mu jeho nákupčí vysvětloval, že jelikož Středisku pro potírání chorob trvalo moc dlouho, než vyzvedlo peníze, dodávku koupil někdo jiný, ale že se v buši obstará dodávka jiná. Bude to trvat možná tak týden, sdělil americkému lékaři.

Lorenz cosi zabručel. Doufal, že s novým výzkumem začne tento týden. Udělal si do bloku na stole poznámku a přemýšlel, kdo ksakru jen tak jakoby nic koupil tolik afrických kočkodanů. Rozjíždí snad Rousseau v Paříži něco nového? Bude tomu chlapovi muset zavolat, hned po ranní poradě se svými lidmi. Dobré bylo, že - ale ne, tak tohle je taky špatné. Ten druhý pacient - zabil se při havárii letadla, říkalo se v telexu od Světové zdravotnické organizace. Žádné nové případy nebyly hlášeny. A od nakažení Čísla dvě už uplynula dost dlouhá doba, aby se dalo předpokládat - spíš než jen doufat - , že ta mikroepidemie skončila. Ale přesto - kdovíjak to je ve skutečnosti, zapochyboval přece jen v duchu Lorenz. To, že další případy nejsou, je dobrá zpráva. V elektronovém mikroskopu ten virus vypadal na kmen Ebola Zair Mayinga, a to je nejhorší typ. Pořád se ještě může stát, že hostitel tam někde stále je, čeká, až nakazí někoho dalšího, ale hostitel Eboly je kořist, která dokáže unikat tak, že z toho jde hlava kolem; hůř se snad už honil jen virus malárie - "špatného vzduchu" v italštině, protože malárie vznikala ze vzduchu, jak se lidé domnívali. Možná, uvažoval, byl hostitelem nějaký hlodavec, kterého přejelo nákladní auto. Pokrčil rameny. Nakonec, možné to je.

Pacientka číslo dvě v zařízení v Hasanabádu byla při snížených dávkách morfia v polovědomí; udržovaly ji při vědomí natolik, že o bolesti věděla, cítila ji, ale nechápala, co se doopravdy děje. Bolest se však v každém případě přihlásila a byla tím horší, protože Jean Baptiste věděla, co znamená, pokaždé, když jí prudký bolestivý záškub projel tělem. Nejvíc trpělo břicho, protože choroba ničila její zažívací trakt v celé jeho délce, doslova požírala jemnou tkáň, která má přeměňovat potravu v živiny; infikovaná krev se shromažďovala ve směru ke konečníku.

Byl to pocit, jako kdyby jí celým tělem někdo kroutil, drtil ho a pálil současně. Potřebovala se pohnout, udělat něco, jen aby bolest přicházela aspoň na chvíli z jiného směru a nakrátko si ulevila od té, která ji právě mučila; když se však pokusila změnit polohu, zjistila, že má všechny údy připoutané pásy, potaženými velcronem. To se jí nemile dotklo, víc než bolest, ale když chtěla protestovat, byl z toho jen divoký záchvat nevolnosti, až se začala dávit. Kosmonaut v modrém oděvu postel naklonil - Co je to za postel?, říkala si - , a tak zvracela do kbelíku a viděla jen černou, mrtvou krev. Ten pohled na vteřinu zatlačil bolest do pozadí, ale jediným výsledkem bylo pouze vědomí, že nepřežije, že nemoc už pokročila příliš daleko, že její tělo umírá; a pak sestra Jean Baptiste začala prosit v modlitbách o smrt, protože jediným koncem mohla být právě jen smrt, a bolest dosáhla takové intenzity, že bylo třeba, aby ten konec přišel brzy, dřív než umírající žena ztratí víru. Tahle představa jí do sníženého vědomí vyskočila jako čertík z krabičky. Jenže ta hračka z dětství měla rohy a kopyta. Sestra potřebovala mít u sebe kněze. Potřebovala - proč tu není Maria Magdalena? Cožpak je jí souzeno, aby zemřela opuštěná? Umírající zdravotní sestra hleděla na kosmické oděvy, v naději, že za plastikovými štíty najde známé oči, ale ačkoliv oči, které viděla, byly soucitné, nepoznávala je. A nepoznávala ani jazyk těch dvou, kteří přistoupili blíž.

Zdravotník jí velmi opatrně odebíral krev. Nejprve se přesvědčil, že nemocná má paže pevně připoutané, že jimi nemůže pohnout víc než o centimetr. Pak přikázal svému společníkovi, aby jí paži přidržel svýma silnýma rukama; ten si také dával pozor, aby měl ruce hodně daleko od místa vpichu. První souhlasně pokývl, vybral si žílu a vbodl do ní jehlu. Tentokrát měl štěstí.

Šla dovnitř správně na první pokus. Na konec držáku jehly připevnil pětimililitrovou vakuetu; krev měla tmavší barvu, než obvyklou nachovou. Když byla vakueta plná, oddělil ji a opatrně ji vložil do plastikové krabice; pak následovaly ještě tři další. Potom jehlu vytáhl a na vpich přiložil gázu; ta však krvácení nezastaví. Zdravotník pustil pacientčinu paži a všiml si, že pod krátkým stiskem kůže silně zbledla. Krabici pak zakryli víkem a první zdravotník vyšel ven; druhý si zatím v rohu místnosti postříkal rukavice i paže zředěným jódem. Oba byli plně zpraveni o tom, jak nebezpečná tahle služba je, ale tak docela tomu nevěřili, navzdory opakovaným instruktážím, filmům a diapozitivům. Teď už věřili, ano, každému prokletému slovu; a vojenští zdravotníci se modlili, aby smrt už přišla a odvedla duši této ženy za osudem, který jí Alláh uchystal. Pohled na to, jak se její tělo rozpadá, byl děsivý. Pomyšlení, že by ji mohli na její hrozné cestě následovat, stačilo, aby se i to nejstatečnější srdce sevřelo strachem. Něco takového ještě nikdy neviděli. Ta žena se rozpouští zevnitř. Když zdravotník dokončoval očistu svého svrchního oděvu, otočil se, vylekán jejím výkřikem bolesti - jako kdyby vykřiklo dítě, mučené rukama samotného ďábla. Nemocná měla oči dokořán a z otevřených úst vyšel chraptivý, táhlý výkřik, naplnil vzduch a pronikl vším, i umělou hmotou zdravotníkova ochranného oděvu.

Vzorky krve se rychle, ale s největší opatrností, zpracovaly v laboratoři, nalézající se na téže chodbě. Múdí a ředitel projektu seděli v pracovně. Nebylo nutné, aby právě při tomhle byli v laboratoři také, a bylo pohodlnější testy sledovat bez ochranných oděvů, překážejících v pohybu.

Je to rychlé, pozoruhodně rychlé." Ředitel zavrtěl v posvátné hrůze hlavou.

Múdí přikývl. "Ano, zaplavuje to imunitní systém jako přílivová vlna." Obrazovka počítače byla napojena na elektronový mikroskop, zobrazující pole plné virů, podobných pastýřské holi. Na obrazovce bylo také vidět několik tělísek protilátek, ale ta, i kdyby snad mohla být k něčemu dobrá, nebyla ničím víc než ojedinělými ovcemi uprostřed tlupy lvů. Byly napadeny a ničeny krvinky. Kdyby bývali mohli odebrat vzorky tkáně důležitých tělesných orgánů, zjistili by, že slezina se mění v cosi podobného tvrdé gumové kouli, plné krystalků, které částicím viru Ebola sloužily jako jakási přepravní pouzdra. Bylo by bývalo docela zajímavé, a pro vědu možná i přínosné, provést laparoskopickou prohlídku žaludku, aby se zjistilo, co přesně choroba s lidským pacientem dělá během měřených časových období; bylo tu však nebezpečí, že se tím uspíší smrt pacientky, a to nechtěli riskovat.

Vzorky zvratků obsahovaly částečky tkáně horní sekce zažívacího traktu. Ty byly zajímavé, protože nejenže se odtrhly, ale také již odumřely. Velké části pacientčina dosud živého těla již nežily, uvolňovaly se od žijícího zbytku a byly vyvrhovány při tom, jak organismus jako celek marně bojoval o záchranu. Infikovaná krev se odstředí a hluboce zmrazí pro další použití. Každá kapka bude užitečná, a proto do pacientky gumovými infuzními hadičkami zaváděli po kapkách další a další krev. Běžné testy srdečních enzymů prokázaly, že to její, na rozdíl od srdce primárního pacienta, je dosud normální a zdravé.

‚Je zajímavé, kolika různými způsoby ta nemoc organismus napadá," poznamenal ředitel, když si prohlížel výstup z počítače.

Múdí jen odvrátil zrak; měl dojem, že přes řadu betonových zdí budovy zaslechl pacientčin úzkostný výkřik. Bylo by nanejvýš milosrdným činem zavést jí do žíly dvacet mililitrů draslíku, nebo prostě jen naplno otevřít přívod morfia a zabít ji zástavou dechu.

"Myslíte, že ten africký chlapec měl předtím nějaké kardiovaskulární potíže?" zeptal se jeho šéf.

"Možná. Jestli měl, nebyly diagnostikovány."

"Funkce jater se rychle horší, jak se dalo čekat." Ředitel pomalu pročítal údaje o chemismu krve. Všechny hodnoty byly daleko mimo běžné rozsahy, kromě ukazatelů srdce; ty se z nich jen mírně vymykaly. "Tohle je případ do učebnice, Múdí."

"Ano, to je."
"Ten virový kmen je ještě mnohem silnější, než jsem si představoval." Vzhlédl. "Vedl jste si dobře."
Ano, to jistě.

"... Anthony Bretano má dva doktoráty na Massachusettské technice, z matematiky a optické fyziky. Jeho činnost v průmyslové oblasti a v inženýrských oborech je úctyhodná, a já očekávám, že bude jedinečným a zdatným ministrem obrany," řekl Ryan na závěr svého prohlášení. "Nějaké dotazy?'
"Pane, viceprezident Kealty..."
"Bývalý viceprezident," vpadl do toho Ryan. "Odstoupil. Ať je v tomhle jasno."
"On ale říká, že ne," zdůraznily Chicago Tribune.
"Kdyby řekl, že si včera popovídal s Elvisem, také byste tomu věřili?" zeptal se Ryan v naději, že domluvený postup ohledně dotazů na Kealtyho náležitě dodržel. Přehlížel tváře před sebou a pátral po reakci. Všech osmačtyřicet sedadel bylo opět plných, dalších dvacet reportérů stálo. Při Jackově pohrdlivém prohlášení všichni zamrkali, několik z nich si dovolilo úsměv. "Pokračujte, ptejte se dál."
"Pan Kealty požádal právní výbor, aby zjistil skutečnosti, týkající se této záležitosti. Co k tomu řeknete?"
"Tu otázku přešetřuje FBI, která je hlavním vládním vyšetřovacím úřadem. Skutečnosti, ať jsou jakékoliv, je třeba nejprve určit, a pak teprve lze vyslovit nějaký úsudek. Myslím, že všichni víme, jak to dopadne. Ed Kealty prostě odstoupil, a vy všichni znáte důvod. S ohledem na nutnost dodržet ústavní postup jsem FBI pověřil, aby se na věc podívala, ale můj vlastní právní názor je jasný. Pan Kealty si může říkat, co chce. Já mám důležitější práci. Další dotaz?" zeptal se Jack v důvěřivém očekávání.
"Pane prezidente," - Ryan při tomto oslovení maličko pokývl; použila ho reportérka Miami Heraldu - "ve vašem projevu onoho večera zazněla věta, že nejste politik, ale děláte politickou práci. Lid Ameriky chce znát váš názor na celou řadu věcí."
"To je rozumné. Na které třeba?" zeptal se Jack.
"Třeba potraty," zeptala se reportérka Heraldu, žena s velmi volnými názory. "Jak se k nim vlastně stavíte?'
"Nelíbí se mi," odpověděl Ryan, a vyslovil pravdu ještě dřív, než se nad ní zamyslel. "Já jsem katolík, jak pravděpodobně víte, a myslím, že v otázce této morální zásady má moje církev pravdu. Zákonem v této zemi však je případ Roe versus Wade, a to až do té doby, než bude Nejvyšší soud případně uvažovat o novém výnosu. A prezidentovi není dovoleno ignorovat výnosy federálních soudů. Ocitám se tak v poněkud choulostivé situaci, ale jako prezident musím vykonávat svůj úřad v souladu se zákonem. Na to jsem složil přísahu." Dobré, Jacku, řekl si v duchu.
"Takže vy nepodporujete právo ženy na volbu?" zeptala se reportérka Heraldu, cítíc ve vzduchu krev.
"Volbu mezi čím?" otázal se Ryan, stále ještě klidný. "Víte, jednou se kdosi pokusil mou ženu zabít, když byla těhotná. A nedlouho potom leželo moje nejstarší dítě v nemocnici, a taky bylo blízko smrti. Myslím si, že život je velmi cenné zboží. To poučení jsem si draze vysloužil. Rád bych proto věřil, že si lidé všechno dobře rozváží, než se k potratu rozhodnou."
"To mi neodpovídáte na mou otázku, pane."
"Nemohu lidem zabránit, aby se rozhodli pro potrat. Ať se mi to líbí nebo ne, zákon ho připouští. A zákon prezident nesmí porušovat." Copak to není jasné?
"Ale až budete jmenovat lidi do Nejvyššího soudu, nepoužijete otázku potratů jako jakousi zkoušku lakmusovým papírkem? Přál byste si, aby byl výrok k případu Roe versus Wade změněn?' Ryanovi uniklo, že kameramani přešli na

detailní záběry a reportéři že si soustředěně čmárají do svých bloků poznámky.

"Roe vs. Wade se mi nelíbí, jak jsem řekl. Myslím, že to byla chyba. Povím vám proč. Nejvyšší soud se vložil do něčeho, co mělo být věcí zákonodárství. O téhle záležitosti se v ústavě nehovoří, a pro záležitosti, k nimž ústava zůstává němá, máme státní a federální zákonodárství; to píše naše zákony." Tahle lekce o občanském zákonodárství šla dobře. "A nyní ohledně nominací do Nejvyššího soudu, které mě čekají - budu hledat ty nejlepší soudce. Tím se zde budeme zanedlouho zabývat. Ústava je pro Spojené státy americké něco jako Bible. A soudci Nejvyššího soudu jsou - jak bych to řekl - teologové, kteří rozhodnou, co to či ono znamená. Není na nich, aby sepisovali nějakou novou ústavu. Jejich úkolem je, jak jsem již řekl, určit, co to či ono znamená. Když bude třeba provést v ústavě změnu, máme k tomu příslušný mechanismus; použili jsme ho už víc než dvacetkrát."

"Takže budete vybírat pouze lidi přísně lpící na znění ústavy, kteří mají případ Roe změnit."

Bylo to jako když člověk naráží do zdi. Než Ryan odpověděl, udělal znatelnou pauzu. "Doufám, že vyberu ty nejlepší soudce, jaké jen dokážu najít. Na jednotlivé záležitosti se jich vyptávat nebudu."

Reportér Boston Globe se vymrštil na nohy. "Pane prezidente, a co případy, kdy bude ohrožen život matky? Tam katolická církev ..."

"Odpověď na tohle je zřejmá. Život matky je nejpřednější."

"Ale církev kdysi prohlašovala..."

"Já nemluvím za katolickou církev. Jak jsem řekl již dříve, nemohu porušovat zákon."

"Chcete ale, aby se ten zákon změnil," pronesl důrazně reportér z Globe.

"Ano, myslím, že by bylo pro všechny nejlíp, kdyby se ta věc vrátila do pravomoci státního zákonodárství. Tím způsobem pak budou lidem zvolení zástupci moci psát zákony v souladu s vůlí svých voličů."

"Pak ale," zdůraznil San Francisco Examiner, "budeme mít po celé zemi spletenec zákonů. A v některých oblastech budou potraty nelegální."

"Jen když to tak voliči budou chtít. Tak to v demokracii chodí."

"Ale co chudé ženy?"

"K tomu se já nemohu vyjadřovat," odpověděl Ryan; cítil, jak se v něm začíná vzmáhat hněv, a nemohl dost dobře pochopit, jak se do tohohle vůbec zamotal.

"Takže jste pro dodatek k ústavě, kterým by se potrat zakazoval?" zeptaly se Atlanta Constitution.

"Ne, nemyslím, že je to ústavní záležitost. Myslím, že to je legislativní otázka."

"Takže," shrnuly to New York Times, "vy osobně jste proti protratům a vycházíte přitom z morálních a náboženských zásad, ale nebudete zasahovat do práv žen; máte v úmyslu jmenovat do Nejvyššího soudu konzervativní soudce, kteří pravděpodobně výnos v případu Roe zruší. Ale nejste pro dodatek k ústavě, kterým by se svobodná volba stavěla mimo zákon." Reportér se usmál. "A jaký tedy je váš osobní názor na tuhle věc, pane?"

Ryan potřásl hlavou, našpulil rty a spolkl první verzi své odpovědi na tu nehoráznost. "Domníval jsem se, že jsem to právě jasně vyložil. Přejdeme k dalšímu?"

"Děkujeme, pane prezidente! Nemáme další otázky!" zvolal hlasitě jakýsi starší reportér, jak mu radila naléhavá, prudká gesta Arnieho van Damma. Ryan opustil pódium zmaten, zašel za roh, pak za další, až byl z dohledu. Tam vedoucí kanceláře popadl prezidenta za paži a málem ho přirazil ke stěně; Tajná služba tentokrát nehnula ani prstem.

"Byl nejvyšší čas zmizet, Jacku, vždyť vy jste právě namíchnul celou zemi!"

‚Jak to myslíte?" odpověděl prezident a říkal si Cože?

"Myslím to tak, že když lejete benzin do nádrže, nekouříte přitom cigaretu. Kruci, k čertu s tím, kristepane! Copak nechápete, co jste právě udělal?"

Arnie viděl, že Jack nechápe. "Všichni, co chtějí svobodnou volbu, si teď myslí, že jim jejich práva seberete. Ti, co jsou pro zachování života, si myslí, že vám na jejich věci nezáleží. To teda bylo perfektní, Jacku. Za pět minut jste si proti sobě popudil celou zemi, kurva!" Van Damm se řítil pryč a prezidenta nechal stát před poradním vládním sálem; bál se, že opravdu ztratí sebeovládání, jestli bude muset ještě něco Jackovi vysvětlovat.

"O čem to mluví?' zeptal se Ryan. Agenti Tajné služby kolem něj však byli zticha. Politika nebyla jejich parketa - a kromě toho se jejich názory na věc různily právě tak jako názory lidí v celé zemi.

Bylo to jako sebrat dítěti bonbon. Po počátečním ohromení se dítě pěkně nahlas rozeřvalo.

"BUFFALO ŠEST, tady GUIDON ŠEST, přepínám." Podplukovník Herbert Masterman - pro sobě rovné "Duke" - stál nahoře na "Mad Max II", na svém velitelském tanku M1A2 Abrams. V jedné ruce držel mikrofon, ve druhé triedr. Před ním, rozestaveny na zhruba pětadvaceti čtverečních kilometrech výcvikového prostoru v Negevské poušti, stály tanky Merkava a pěchotní vozidla 7. obrněné divize izraelské armády, všechny se žlutými blikajícími světly; z jejich věží stoupal rudý dým. Dým byl vylepšení, se kterým přišli sami Izraelci. Když je tank v bitvě zasažen, hoří, a když tedy receptory MILES zaznamenaly laserový "zásah", spustily kouřový signál. Původní představa Izraelců byla, že budou tímto způsobem počítat zásahy na straně protivníka. Takhle "mrtvé" však byly jen čtyři z Mastermanových tanků, a z jeho pásových vozidel M3 Bradley Scout šest.

"GUIDONE, tady BUFFALO," ozval se v odpověď plukovník Sean Magruder, velitel 10. tankového pluku "Buffalo".

"Tady to bude zhruba hotové, plukovníku, přepínám. Můžeme to odtroubit."

"Rozumím, Duku. Přijďte sem na rozbor. Za chvilku tu máme jednoho pěkně nasraného Izraelce." Ještě že rádiové spojení bylo zakódované.

"Už jdu, pane." Masterman slezl z věže a nastoupil do svého hummeru. Velitelský tank se otočil a zamířil zpátky do tábora pluku.

Lepší to snad už nemohlo být. Masterman se cítil jako fotbalový hráč, který dal rozhodující gól. Velel 1. rotě "Guidon" Desátého tankového pluku. Byl to vlastně prapor, ale pluk zní lépe; k zahození nejsou ani žluté prýmky na výložkách a červenobílé praporce.

Ještě se do někoho pustíme, pane?" zeptal se řidič, když si jeho šéf zapálil kubánský doutník.

Jak ovce na porážku, Perkinsi." Masterman upil z plastikové láhve trochu vody. Nad hlavami se jim ve třiceti metrech s řevem přehnaly izraelské stíhačky F-16; byl na nich vidět vztek na to, co se stalo dole pod nimi. Některé z nich to pravděpodobně slízly od "odpálených" cvičných raket země-vzduch. Masterman si dnes při rozestavování svých vozidel se střelami Stinger-Avenger dal zvlášť záležet, a ta se do toho také správně vložila, tak, jak si představoval. Hm, tamti měli smůlu.

Zdejší "Sál hvězdných válek" byl přesným, virtuálním dvojníkem své předlohy ve Fort Irwinu. Pouze hlavní projekční obrazovka byla poněkud menší a sedadla hezčí, a hlavně - smělo se tu kouřit. Vešel do budovy, setřepal prach ze svých hnědých masáčů a vkráčel dovnitř jako Patton do Bastogne. Izraelci už čekali.

Rozumově museli uznat, že jim bylo cvičení užitečné. Citově to však bylo něco jiného. Sedmá izraelská obrněná byla hrdá stejně jako kterákoliv jiná jednotka na světě. Na Golanských výšinách v roce 1973 prakticky sama zastavila celý syrský tankový sbor. Nynější velící důstojník byl tehdy poručík, který se ujal velení roty, když zůstala bez velitele, a bojoval výtečně. Na prohry nebyl zvyklý, a právě byl svědkem toho, jak brigáda, ve které celou svou kariéru působil, byla nemilosrdně zničena během pouhých třiceti minut.

"Buďte zdráv, generále," pozdravil ho Masterman a podal zvadlému brigádnímu generálovi ruku. Izraelec zaváhal, pak ji přijal.

"Neberte si to osobně, pane, jen to jen má práce," řekl podplukovník Nick

Sarto, který velel 2. pluku "Bighorn", jenž právě zapracoval jako kladivo na Mastermanově kovadlině. S izraelskou Sedmou uprostřed.

"Tak pánové, začneme?" zvolal hlavní inspektor. Jako útěcha mělo izraelské pozemní armádě posloužit to, že smíšený inspektorský tým sestával ze stejného počtu zkušených amerických a izraelských důstojníků; teď bylo těžké poznat, která skupina je ve větších rozpacích.

Nejprve se rychle přehrál časový přehled cvičného střetnutí. Izraelská vozidla, modří, vstoupila do mělkého údolí a tam narazila na průzkumnou jednotku GUIDON, která se přískoky rychle stáhla zpátky, ne však směrem k předem připraveným obranným pozicím zbývající části pluku, nýbrž vedla izraelskou 7. brigádu oklikou pryč. Izraelci, v domnění, že je to past, manévrovali směrem k západu, aby nepřítele uzavřeli do smyčky a obklíčili, ale vjeli rovnou do pevné zdi zakopaných tanků. Pak přišla jednotka Bighorn od východu, mnohem rychleji, než se čekalo - tak rychle, že Třetí rota, "Dakota" Douga Millse, plukovní záloha, ani neměla možnost zasáhnout ve fázi pronásledování do hry. Byla to stále stejná stará písnička. Izraelský velitel se o nepřátelských pozicích jen dohadoval, místo aby vyslal průzkumníky, kteří by je zjistili.

Izraelský brigádní generál sledoval záznam a splaskl jako balon. Američané se nesmáli. Všechno tohle už zažili, ačkoliv být na vítězné straně bylo o moc milejší.

"Vaši průzkumníci nešli dost daleko dopředu, Benny," řekl hlavní izraelský inspektor diplomaticky.

"Arabové tak nebojují!" odsekl Benjamin Eitan.

"Musí se počítat s tím, že ano, pane," řekl důrazně Masterman. "Tohle je standardní sovětská doktrína, a je všechny cvičili Sověti, na to nezapomínejte. Vtáhněte je do palebného pytle a pak zabouchněte zadní dveře. Sakra, generále, to je přece přesně to, co jste tehdy v třiasedmdesátém udělali s vašimi centuriony. Četl jsem vaši knihu o tom střetnutí," dodal Američan. To špatné náladě okamžitě ulomilo hrot. Jednou z dalších věcí, které tu američtí důstojníci museli praktikovat, byla diplomacie. Generál Eitan sklopil zrak a podařilo se mu cosi podobného úsměvu.

"Že jo, viďte?"

"Zaručeně jo. Ten syrský pluk jste rozmlátil za čtyřicet minut, jak si vzpomínám."

"A vy, při východním tažení v třiasedmdesátém?" odvětil Eitan, vděčný za poklonu, i když věděl, že to byl jen promyšlený pokus zmírnit jeho rozladění.

To, že tu byli Magruder, Masterman, Sarto a Mills, nebyla náhoda. Všichni čtyři se zúčastnili zuřivé bitvy ve válce v Perském zálivu, kdy se tři jednotky Druhého obrněného "Dragon" připletly do cesty elitní irácké brigádě, za velmi nepříznivých povětrnostních podmínek - tak špatných, že plukovní letectvo nemohlo zasáhnout, a dokonce ani nemohlo vyslat varování o přítomnosti nepřítele - a v několika hodinách ji smetly. Izraelci tohle věděli, a proto si nemohli stěžovat, že Američané jsou vojáci jen na papíře, kteří hrají teoretické hry.

Ani výsledek téhle "bitvy" nebyl nic neobvyklého. Eitan byl nový, velel teprve měsíc, a poučí se - jako se poučili i ostatní izrealští důstojníci - , že americký výcvikový model toho odpouští méně než skutečný boj. Pro Izraelce to byla tvrdá lekce, tak tvrdá, že ji nikdo vlastně ani nemohl dostat, dokud nenavštívil výcvikový prostor v Negevské poušti, a dokud mu nepodali jeho vlastní hlavu na talíři. Jestli mají Izraelci nějakou slabost, pak je to pýcha, to plukovník Magruder věděl. Prací červených zde, stejně jako v Kalifornii, bylo stáhnout ji jako slupku. Velitelova pýcha totiž zabíjí vojáky.

"No tak," řekl americký inspektor. Jaké poučení si z toho můžeme vzít?" Nesrat se do vojáků z Buffala, mysleli si všichni tři američtí velitelé pluků, ale neřekli to. Marion Diggs jakožto velitel pluku Buffalo obnovil jeho drsnou

reputaci, než se stal velitelem Fort Irwinu. V izraelských obranných silách se o tom stále ještě povídalo, a když vojáci z Desátého vyrazili na nákupy, nadouvali se jako holubi, a přes veškerý žal, který na hřištích výcvikového prostoru v Negevské poušti izraelské armádě způsobili, byli nesmírně populární. Desátý tankový pluk spolu se dvěma eskadrami stíhaček F-16 si vydobyl zásluhy o bezpečnost Izraele, tím spíš, že Američané židovské pozemní síly vycvičili na takovou úroveň, jakou nepoznaly od dob, kdy izraelská armáda málem vypustila duši na kopcích a ve městech Libanonu. Eitan se bude učit. A bude se učit rychle. Než skončí cyklus cvičení, budou to s ním mít těžké. Možná, říkali si tři Američané. Nejsou tu od toho, aby něco někomu darovali jen tak pro nic za nic.

"Vzpomínám si, jak jste mi tvrdil, jaká je demokracie pěkná a příjemná, pane prezidente," prohlásil Golovko zvesela, když vcházel do dveří.

"Vy jste mě musel dneska ráno vidět v televizi," zmohl se Ryan na odpověď.

"Pamatuju se ještě na doby, kdy by u nás za podobné připomínky lidi zastřelili." Andrea Priceová, stojící za Rusem, poznámku slyšela a nemohla pochopit, kde se v tom člověku bere ta drzost, že prezidentovi takhle mává před očima rudou látkou.

"No, tady se nic takového neděl á," odpověděl Jack a posadil se. "To je zatím všechno, Andreo. Sergej a já jsme staří přátelé." Měl to být soukromý rozhovor, nebudou při něm ani sekretářky, aby si dělaly poznámky, ačkoliv skryté mikrofony zachytí každé slovo pro pozdější přepis. Rus to věděl. Američan věděl, že to ví, ale symbolika faktu, že v místnosti nejsou žádní další lidé, byla jakousi poctou hostovi, což byla další skutečnost, o které Američan věděl, že o ní Rus ví také. Jack si říkal, kolik asi navzájem všelijak propojených koleček se tady roztáčí, jenom proto, že on se sešel s představitelem cizí země.

Když se za agentkou zavřely dveře, Golovko pokračoval: "Děkuji vám."

"Sakra, jsme přece staří přátelé, ne?"

Golovko se usmál. Jaký vy jste byl vynikající nepřítel!"

"A teď...?"

"Jak si zvyká rodina?"

"Asi tak dobře jako já," přiznal Jack; pak obrátil list. "Měl jste tři hodiny na velvyslanectví na to, abyste si udělal představu o situaci."

Golovko přikývl; jako obvykle byl Ryan o schůzce dobře informován, jakkoli byla utajená. Ruské velvyslanectví bylo jen pár bloků odtud, na Šestnácté ulici, a Golovko šel do Bílého domu pěšky, což byl jediný způsob, jak se vyhnout pozornosti ve městě, v němž všichni oficiální činitelé jezdí ve služebních automobilech. "Nečekal jsem, že to v Iráku půjde tak rychle."

"My také ne. Ale proto jste nepřišel, Sergeji Nikolajeviči. Jde o Čínu?"

"Předpokládám, že vaše družicové snímky jsou v téhle věci stejně jasné jako naše. Jejich ozbrojené síly jsou v neobvykle vysokém stavu pohotovosti."

"Naši lidé na to nemají stejný názor," řekl Ryan. "Číňané mohou zvyšovat pohotovost proto, aby vyvinuli nějaký větší nátlak na Tchaj-wan. Posilují námořnictvo."

Jejich námořnictvo není ještě na bojové operace připravené. Jejich pozemní armáda ano, i jejich raketová vojska. Ani ti, ani oni ale Tchajwanský průliv nepřekročí, pane prezidente."

Tím byl důvod jeho cesty jasný. Jack se chvíli díval na Washingtonův památník za oknem, obklopený kruhem vlajkových stožárů; celé to připomínalo triumfální věnec. Jakže to vlastně starý George řekl o tom, že je nutné nezaplétat se do žádných aliancí? Ale tehdy byl svět mnohem jednodušší, překročení Atlantiku trvalo dva měsíce, ne šest nebo sedm hodin...

Jestli žádáte to, co si myslím, že žádáte, pak ano - nebo bych měl říct ne."

"Mohl byste to upřesnit?"

"Amerika by neviděla ráda, kdyby Čína zaútočila na Rusko. Takový konflikt

by měl nejen velmi nepříznivé účinky na stabilitu ve světě, ale také by bránil vaší cestě k demokracii. Amerika chce, aby se Rusko stalo prosperující demokracií. Už jsme byli dost dlouho nepřáteli. Měli bychom být přáteli. A Amerika chce, aby její přátelé žili v bezpečí a v míru."

"Nenávidí nás a baží po tom, co máme," pokračoval Golovko, nijak neuspokojen Američanovým prohlášením.

"Sergeji, doba, kdy jeden národ ukradl druhému to, co si nedokázal obstarat vlastními prostředky, je pryč. To už je historie, a nebude se opakovat."

"A když přesto proti nám půjdou?"

"Nebudeme si z toho předem dělat hlavu, Sergeji," odpověděl prezident. Jde o to, takovému činu zabránit. Jestli se bude schylovat k tomu, že by opravdu zamýšleli něco podniknout, poradíme jim, aby si to rozmysleli. Dáváme na leccos pozor."

"Myslím, že jim nerozumíte." Ten člověk po mně bude něco chtít, uvědomil si Ryan. Ti Číňané jim musí dávat opravdu hodně zabrat.

"A myslíte, že někdo snad ano? Myslíte, že oni sami vědí, co chtějí?" Oba zpravodajští důstojníci - za ty se budou Ryan i Golovko stále považovat - si vyměnili profesionálně pobavený pohled.

"To je právě ten problém," připustil Golovko. "Pokouším se svému prezidentovi vysvětlit, že předpovědět chování dosud nerozhodnutých lidí je těžké. Mají své možnosti, my ale také, a každé straně vychází výpočet jinak - jenže do hry ještě vstupují osobnosti. Ivane Emmetoviči, tam u nich jsou starci se starými představami a starým myšlením. Tady je třeba počítat právě se silou jejich osobností."

"A čínské dějiny, kultura, ekonomika a obchod - ještě jsem neměl možnost pořádně se o tom všem poučit. Ohledně téhle části světa mám slabiny," připomněl Jack svému hostovi. "Většinu života jsem strávil tím, že jsem se pokoušel vyznat se ve vás, Rusech."

"Takže budete stát za námi?"

Ryan zavrtěl hlavou. Ještě je příliš brzy. A je v tom moc spekulací, než abychom mohli jít tak daleko. Přesto ale uděláme všechno, co je v naší moci, abychom možnému konfliktu mezi ČLR a Ruskem zabránili. Jestli k němu dojde, použijete nukleární zbraně. To vím. A je to jasné i vám. A myslím, že jim také."

"Nevěří tomu."

"Sergeji, tak pitomý přece nikdo není." Ryan si umínil, že nesmí zapomenout pohovořit si o tom se Scottem Adlerem, který tu oblast zná líp než on. Byl čas tuhle kapitolu pro tuto chvíli uzavřít a otevřít další. "Ještě Irák. Co o tom říkají u vás?"

Golovko zkřivil obličej. "Před třemi měsíci nám tam zlikvidovali celou naši síť. Dvacet lidí, všichni zastřeleni nebo pověšeni - tedy po výslechu, samozřejmě. Ti, co nám tam zůstali, nám moc zpráv nedávají, ale zdá se, že vysocí generálové se k něčemu chystají."

"Dva z nich se zrovna dneska ráno objevili v Súdánu," sdělil svému protějšku Ryan. Nestávalo se mu často, že by se mu podařilo Golovka překvapit.

"Tak rychle?'

Ryan přikývl a podal mu fotografie z chartúmského letiště. Jo."

Golovko si je prohlížel; tváře neznal, ale vlastně je ani znát nepotřeboval. Informace předávané na této úrovni nejsou nikdy, absolutně nikdy podvržené. Každý stát musí v některých věcech držet slovo jak vůči přátelům, tak vůči bývalým nepřátelům. Vrátil fotografie Ryanovi.

"Takže tedy Irán. Tam pár lidí máme, ale posledních několik dní se k nám nic nedoneslo. Irán je pro zpravodajské operace nebezpečné prostředí, jak víte. Domníváme se, že Darjájí měl s tím atentátem něco společného. Ale nemáme nic, co by to dokazovalo." Odmlčel se. "Všechno, co tenhle vývoj s sebou nese, je vážné."

"Takže tím chcete říct, že vy v téhle věci také nemůžete nic udělat?'

"Ne, Ivane Emmetoviči, nemůžeme. Tam žádný vliv nemáme. A vy také ne."

[18] POSLEDNÍ LETADLO

Další kyvadlový let odstartoval brzy. Z Evropy byl odvolán třetí a poslední obchodní proudový letoun patřící zaregistrované společnosti, která však nevyvíjela žádnou činnost; když se letové posádky vystřídají, bude připraven o tři hodiny dřív. To znamenalo, že první z gulfstreamů může letět do Bagdádu, tam vyzvednout další dva generály, a vrátit se. Badraddín si připadal jako obchodní cestující nebo jako dispečer; a k tomu se ještě musel vžít do neobvyklé role diplomata. Doufal jen, že to nebude trvat moc dlouho. Cestovat posledním letadlem mohlo být nebezpečné, protože poslední... ale kdo může s určitostí vědět, které bude to poslední? Generálové to ještě nepochopili. Posledním letadlem může být také docela dobře to, které se octne v palbě - a lidé pak zůstanou na zemi napospas dění; Badraddín věděl, že tam by byl s nimi on... na území, kde nějaké vážení viny není nedílnou součástí justičního systému. No co, pokrčil rameny, život má svá rizika, a jemu dobře platili. Řekli, že za necelé tři hodiny odletí ještě další letadlo, a pak ještě čtvrté, pět hodin po něm. Celkem to bude deset či jedenáct letů, takže to bude podle nynějšího rozvrhu pokračovat ještě tři dny. A tři dny mohou někdy znamenat celý život.

Za hranicemi letiště je stále ještě v ulicích irácká armáda, ale teď už to bude jiné. Tihle povolanci, a dokonce i elitní gardisté, jsou venku už několik dní a brzy zapadnou do jednotvárné otupující a bezúčelné rutiny, a ta je pro vojáka destruktivní. Budou přešlapovat na místě, kouřit a začnou si mezi sebou klást otázky: O co tu vlastně jde? Zpočátku otázky zůstanou bez odpovědi. Jejich seržanti je odbudou, řeknou jim, aby si hleděli svých povinností, totéž zase seržantům řeknou jejich velitelé rot, kterým zase totéž řeknou praporní štáby. A tak dál, nahoru po celé velitelské linii... až se tam někde tatáž otázka zopakuje, a v celém tom velitelském řetězci už dál nebude nikdo, kdo by tazateli řekl, aby si sedl a držel zobák. A v tom okamžiku se otázka odrazí jako míč zpátky. Armáda tohle okamžitě vycítí, stejně jako trn v patě okamžitě poví mozku, že je něco v nepořádku. A když je trn špinavý, následuje infekce, která se rozšíří a zahubí celé tělo. Od generálů se čeká, že tohle vědí. Jenže - už to nevědí. S generály se děje něco hodně hloupého, hlavně v téhle části světa. Zapomínají. To je to celé. Zapomínají, že vily a sluhové a automobily nejsou darem od boha, nýbrž dočasné pohodlí, které může zmizet stejně rychle jako ranní mlha. Stále ještě mají větší strach z Darjájího než ze svých vlastních lidí, a to je bláhovost. Badraddín si o tom mohl myslet co chtěl, mohlo ho to třeba popuzovat - jenže jeho život teď závisel na jejich.

Sedadlo po pravé straně bylo dosud vlhké. Tentokrát na něm seděla nejmladší dcerka generála, ještě před několika minutami velitele 4. motorizované gardové divize, který se nyní radil s kolegou od letectva. Holčička ucítila na prstech neurčitou, sotva znatelnou vlhkost a z dětské zvědavosti si je zkoumavě olizovala, až si toho všimla matka a poslala ji do umývárny umýt si ruce. Pak si stěžovala íránskému stevardovi, sedícímu vzadu. Stevard posadil dítě jinam; nesmí zapomenout dát v Mehrábádu sedadlo vyčistit nebo vyměnit. Teď už v letadle panovalo menší napětí. První dvojice důstojníků už z Chartúmu hlásila, že je všechno v pořádku. Velký dům, ve kterém společně bydleli, hlídala četa súdánské armády, a vše se zdálo bezpečné. Generálové se již rozhodli, že pokladně té země poskytnou značný "příspěvek", aby si na dobu, kterou v ní stráví, než budou pokračovat dál - doufali, že bude krátká - , zajistili bezpečnost. Náčelník zpravodajské služby, který byl stále ještě v Bagdádu, teď telefonoval; obvolával různé kontakty v různých zemích, aby pro generály nalezl nějaké bezpečné místo pro trvalý pobyt. Švýcarsko? Váhali. Studená země - jak svým podnebím, tak kulturou. Ale bezpečná, a ti, kdo mají peníze na investování, se v ní těší anonymitě.

"Kdo tam u nich může mít tři gulfstreamy?"

"Ta letadla jsou registrovaná ve Švýcarsku, poručíku," hlásil major Sabah,

který tuto skutečnost právě zjistil. Z fotografií, pořízených v Chartúmu, měl číslo na ocasním kormidle, a číslo se dalo snadno ověřit v počítačové databázi. Otočil stránku, aby se podíval, kdo je majitelem. "Patří jedné korporaci. Má takové tři, k tomu pár menších turbovrtulových pro lety po Evropě. Budeme to muset prověřit ještě dál, abychom se o té korporaci dověděli něco víc." Ale někdo už na tom určitě pracuje, a zjistí zřejmou věc: bude to nějaký dovozní a vývozní koncern, spíš poštovní schránka než co jiného, možná i malá kancelář s velkými okny do ulice, za nimiž firma provozuje nějakou skutečnou, byť zanedbatelnou obchodní činnost, aby navenek vše vypadalo náležitě. Korporace bude mít středně velký účet v některé komerční bance a také svou vlastní právnickou firmu, aby měla jistotu, že při své činnosti úzkostlivě dodrží všechny místní zákony a předpisy; její zaměstnanci budou plně instruováni o tom, jak se chovat - Švýcarsko je země dbalá zákonů - a jak mít vše v pořádku; korporace se pak nenápadně vypaří, protože lidi, kteří ukládají peníze v jejich bankách a nevybočí z rámce pravidel, nechávají Švýcaři na pokoji. Ti, kdo pravidla vážně poruší, zjistí, že země je stejně nepohostinná jako ta, kterou generálové opouštějí. Tomu také dobře porozuměli.

Škoda, říkal si Sabah, ty první dva obličeje zná, a pravděpodobně zná i obličeje ostatních, kteří se nyní stěhují. Bylo by milé dostat je před soud, hlavně před kuvajtský soud. Když Irák napadl jeho zemi, měla většina z nich nižší hodnost. Asi se také účastnili plundrování. Major Sabah si vzpomínal, jak se málem plížil ulicemi, snažil se budit co nejmenší pozornost a vypadat neškodně, zatímco jiní kuvajtští poddaní kladli aktivnější odpor, což bylo statečné, ale nebezpečné. Většinu z nich chytili a zabili i s rodinnými příslušníky; ti, kdo přežili - a nebylo jich mnoho - jsou nyní slavní, dostalo se jim dobré odměny a teď pracují s informacemi, které on shromáždil. Majorovi to bylo jedno. Jeho rodina byla bohatá a jemu se líbilo dělat špiona. Jeho zemi už nikdy nikdo tak nepřekvapí. O to se osobně postará.

V každém případě není třeba mít tolik obav z generálů, kteří právě odcházejí, jako z těch, kdo je nahradí. A tohle majora znepokojovalo.

"No, řekl bych, že to byl od pana Ryana ve všech směrech slabý výkon," prohlásil Ed Kealty při poledním debatě během zpráv. "Doktor Bretano je v prvé řadě technický úředník, který před dávnou dobou přesedlal na veřejnou správu. Pamatuji si také, jak odmítl uvažovat o vysokém postavení ve vládě - řekl bych, že proto, aby mohl zůstat tam, kde byl, a vydělávat peníze. Je to člověk s talentem, evidentně dobrý inženýr," připustil Kealty se shovívavým úsměvem, "ale ministr obrany - to ne." Zavrtění hlavou jeho úsudek zdůraznilo.

Jaký myslíte, že je postoj prezidenta Ryana k potratům, pane?' zeptal se Barry na CNN.

"Barry, v tom je právě ten problém. On vlastně není prezidentem," odpověděl Kealty mírným, věcným tónem. "A s tím se musí něco udělat. To jeho protichůdné, rozporné a neuvážené prohlášení na tiskové konferenci jasně ukázalo, jak málo porozumění má pro veřejnost. Výrok v případu Roe vs. Wade je v zemi zákonem. Nic jiného neměl říkat. Prezidentovi se zákony nemusí líbit, ale musí je prosazovat. Samozřejmě, když některý veřejný činitel nechápe, jak na věc nahlíží americký lid, neukazuje to ani tak na jeho necitlivost vůči právu žen na volbu, jako spíš na obyčejnou neschopnost. Ryan měl jen poslouchat, co mu říkají ti, kdo mu podávají zprávy, a podle toho měl mluvit. Ale neudělal ani to. Člověk neví, kterým směrem sklouzne," uzavřel Kealty. "A takové v Bílém domě nepotřebujeme."

"Ale váš nárok..." Zvednutá ruka dopisovatele zarazila.

"To není nárok, Barry. To je skutečnost. Já jsem neodstoupil, a tudíž jsem vlastně viceprezidentem zůstal. A proto, když Roger Durling zemřel, funkce prezidenta přešla na mě. Teď musíme udělat jediné - a jestli panu Ryanovi na téhle zemi záleží, udělá to také - ustaví soudní komisi, která tenhle případ přezkoumá a rozhodne, kdo je skutečně prezidentem. Když to Ryan neudělá - nu, pak staví sám sebe nad dobro země. A musím ještě dodat, že plně věřím, že Jack

Ryan jedná s čistým svědomím. Je to čestný člověk a v minulosti se projevil jako odvážný muž. Bohužel, nyní neví kudy kam, jak jsme toho byli svědky na té dnešní tiskové konferenci."

"Lže až se mu od huby práší, Jacku," poznamenal van Damm a ztlumil zvuk. "A všímáte si, jak mu to jde?"

Ryan málem vyletěl z křesla. "Kruci, Arnie, vždyť přesně tohle jsem přece říkal! Opakoval jsem to pořád dokola, snad třikrát nebo čtyřikrát - je to zákon, a já zákon nemůžu porušovat. Takhle jsem to řekl! "

"Vzpomínáte si, co jsem vám povídal o tom, že se máte krotit?" Vedoucí prezidentské kanceláře počkal, až se Ryanovi vrátí normální barva. Otočil se a zvuk zase zesílil.

"Nejvíc znepokojivé je to," říkal teď Kealty, ,jak se Ryan vyjádřil o způsobu, jakým bude jmenovat lidi do Nejvyššího soudu. Je naprosto jasné, že chce v mnoha ohledech otočit ručičkami hodin zpátky. Dělat jakési zkoušky ,lakmusovým papírkem' v takových otázkách, jako jsou potraty, jmenovat výhradně a pouze lidi, držící se striktně ústavy. Člověk si říká, jestli snad nechce zvrátit nějaký "konstruktivní přístup" či bůhvíco ještě. Bohužel se nacházíme v situaci, kdy úřadující prezident bude vládnout nesmírnou mocí, zvláště u soudů. A právě tohle Ryan neumí, Barry. Neumí to, a věci, které jsme se dnes dověděli - o tom, co chce udělat... nu, z toho jde strach, ne?"

"Octl jsem se snad na nějaké jiné planetě, Arnie?" zeptal se Jack. "Zkouška lakmusovým papírkem jsem neřekl já, ale nějaký reportér. Výhradně a pouze lidi, držící se ústavy - to taky řekl nějaký reportér."

Jacku, nejde o to, co říkáte. Jde o to, co lidi slyší."

Jakou škodu tedy myslíte, že by prezident Ryan mohl způsobit?' zeptal se Barry. Arnie zavrtěl obdivně hlavou. Kealty dostal Barryho doslova do stavu, že ten by mu padl do náruče, přímo zde ve studiu, při živém vysílání. A Barry reagoval dokonale; otázku formuloval tak, že Ryana i nadále nazýval prezidentem, položil ji však takovou formou, která důvěrou v prezidenta otřese. Není divu, že Ed má takový úspěch u žen. A průměrný divák nikdy nepochopí zrádnou jemnost, s jakou Kealty Barrym postrkuje tam, kde ho chce mít. Prostě profík.

"V situaci, ve které jsme? S vládou bez hlavy? Může trvat léta, než by se napravilo všechno, co by mohl zkazit," pronesl Kealty s vážným a hluboce starostlivým výrazem důvěryhodného rodinného lékaře. "Ne, zlý úmysl v tom určitě není. Ale jednoduše neumí vykonávat úřad prezidenta Spojených států. Prostě to neumí, Barry."

"Ozveme se vám znovu po zprávách," sdělil Barry kameře. Arniemu stačilo, co slyšel. Reklamy vidět nepotřeboval. Zvedl dálkový ovladač a televizi vypnul.

"Pane prezidente, zatím jsem si moc starostí nedělal, teď už ale ano." Na okamžik se odmlčel. "Zítra si přečtete pár úvodníků v pár hlavních novinách, jak se shodují v tom, že soudní komise je nutná. A vy nebudete mít jinou možnost než nechat to plavat a dát jim za pravdu."

"Moment. Zákon přece neříká, že..."

"Zákon neříká nic, je vám to jasné? A i kdyby nakrásně říkal, není tu žádný Nejvyšší soud, aby rozhodl. Žijeme v demokracii, Jacku. O tom, kdo je prezidentem, rozhodne vůle lidu. Vůle lidu se zhoupne podle toho, co říkají média. A vy to s médii nikdy nebudete umět tak jako Ed."

"Podívejte, Arnie, odstoupil přece on, Kongres za viceprezidenta potvrdil mě, Roger byl zabit, a já jsem se stal prezidentem. A to je zákon, doprdele! A já se musím řídit zákonem. Složil jsem prezidentskou přísahu, a tak teda prezidenta budu dělat. O tuhle zkurvenou práci jsem nikdy nestál, ale taky jsem ještě nikdy v životě před ničím neutíkal. A ať visím, jestli uteču před tímhle!" Svou roli sehrála ještě další věc - Edward Kealty se Ryanovi hnusil. Nelíbily se mu jeho politické názory, jeho harvardská nafoukanost, nelíbil se mu jeho soukromý život. A zatraceně se mu nelíbil způsob, jakým Kealty jednal se ženami. "Víte, co je Kealty zač, Arnie?" vztekle pronesl Ryan.

"Ano, vím. Je to proutník, podrazník a zločinec. Nemá žádné zásady. Nikdy nepracoval jako právník, ale byl při sepisování tisíců zákonů. Není doktor, ale udával směr státní zdravotnické politice. Celý život byl profesionálním politikem - vždycky se živil na úkor nás všech. V soukromém hospodářském sektoru nevytvořil jedinou hodnotu ani nevybudoval žádnou službu, ale celou dobu rozhodoval o tom, jak vysoké mají být daně a jak se ty peníze mají utratit. Jediný černoch, se kterým měl jako dítě kdy co dělat, byla služka, co mu uklízela ložnici. Ale je přeborník na práva menšin. Je to pokrytec. Je to šarlatán. A jestli se vy nedáte do kupy, pane prezidente, tak vyhraje," prohlásil Arnie a jeho slova zdusila Ryanovo prudké vzplanutí. "Protože on tu hru umí hrát, a vy ne."

Jak ukazoval záznam, pacient podnikl v říjnu cestu na Dálný východ a v Bangkoku si vychutnával sexuální služby, jimiž je ta země známá. Pierre Alexandre, ještě jako kapitán, přidělený do vojenské nemocnice v té tropické zemi, si je vychutnal také. Svědomí ho kvůli tomu netrápilo. Byl mladý a hloupý, jak se o lidech v tom věku předpokládá. To se však stalo před tím, než nastoupila éra AIDS. A on nyní oznámil pacientovi, muži, bělochovi, šestatřicetiletému, že v jeho krvi zjistil protilátky HIV, že postižený nemůže provozovat se svou ženou nechráněný sex, a že se jí musí hned provést krevní zkouška. Cože - ona je těhotná? Pak tedy co nejdřív, ihned. Zítra, pokud možno.

Alexandre si připadal jako soudce. Nebylo to poprvé, co něco takového sděloval, a zatraceně jistě to také nebylo naposled; když už ale soudce vyhlašuje rozsudek smrti, je to aspoň za nějaký vážný zločin, a vždycky ještě existuje možnost odvolání. Tenhle chudák není vinen ničím jiným než tím, že je mužský a že byl dvanáct časových pásem od domova, pravděpodobně opilý a osamělý. Třeba se s manželkou pohádal po telefonu. Možná, že tehdy už byla těhotná - a on to prostě dlouho neměl. Možná, že za všechno mohla jen exotika místa - Alex si dobře pamatoval, jak svůdné ty dětsky vypadající thajské dívky dokážou být... A co, k čertu, stejně se to nikdo nedoví, říkal si asi tenkrát. Jenže teď už to najevo vyjde, a možnost odvolání... Ale nic není ztraceno, říkal si doktor Alexandre. Tohle také řekl pacientovi. Nemůže se jim brát veškerá naděje. Onkologové své pacienty takhle utěšují už dvě generace. Ta naděje je přece reálná a oprávněná, ne? Tou chorobou se zabývá pár moc chytrých lidí - Alexandre byl jedním z nich - a k nějakému zásadnímu objevu může dojít třeba už zítra. Nebo to může trvat sto let. Pacient na jeho kartě jich měl deset.

"Netváříte se moc nadšeně."

Vzhlédl. "Á, dobrý den, doktorko Ryanová!"

"Dobrý den. Roye asi znáte." Ukázala podnosem na stůl. Jídelna byla dnes přecpaná. "Mohu?"

Napůl vstal. "Prosím."

"Špatný den?"

"Jo, případ s kmenem E," odpověděl stručně.

"HIV, Thajsko? A už je to zde?"

"Vy M&M teda opravdu studujete!" Podařil se mu úsměv.

"Musím se držet na úrovni s ostatními. Takže kmen E? Určitě?" zeptala se Cathy.

"Sám jsem ten test dělal opakovaně. Chytil to prý v Thajsku, na služební cestě. Jeho manželka je těhotná," dodal Alex. Profesorka Ryanová při tom dodatku zkřivila obličej.

"To není nic dobrého."

"AIDS?" otázal se Roy Altman. Zbytek ochranky, provázející DOKTORKU, byl rozptýlen po jídelně. Byli by bývali raději, kdyby doktorka Ryanová jedla ve své pracovně, ale vysvětlila jim, že takhle se lékaři v Hopkinsově nemocnici

vzájemně stýkají a informují, takže neztrácejí přehled, a že se to tak dělalo vždycky. Dnes jsou na pořadu infekční choroby. Zítra to bude pediatrie.

"Kmen E," vysvětlil Alexandre a přikývl. "V Americe je to hlavně kmen B. Zrovna tak v Africe."

"A jaký je mezi nimi rozdíl?"

Odpověděla mu Cathy. "Kmen E člověk hned tak nechytí. Je k tomu potřeba hlavně přímý kontakt krevních produktů. Stává se to těm, co si píchají drogy a půjčují si jehlu, nebo při pohlavním styku. Ale hlavně postihuje homosexuály, když si poraní tkáň buď natržením, nebo když mají běžnější pohlavní choroby."

"Zapomínáte ještě na nešťastnou náhodu, to je ale tak jedno procento," navázal na hovor Alexandre. "Začíná to vypadat tak, že kmen E - ten se objevil v Thajsku - no, že při heterosexuálním styku přeskočí o moc snáz než kmen B; je to evidentně nějaká silnější verze našeho starého přítele."

"Už ve Středisku pro potírání chorob přišli na to, v jakém množství se vyskytuje?" otázala se Cathy.

"Ne, potřebují ještě pár měsíců, aspoň tak jsem to před pár týdny slyšel."

"Je to opravdu tak zlé?" zeptal se Altman. Z práce s DOKTORKOU se stával vzdělávací proces.

"Ralph Forster se tam byl před pěti lety podívat. Zajímalo ho, jak zlé to s tím je. Znáte tu historku, Alexi?"

"Ne celou, jen to hlavní."

"Ralph tam letěl na vládní letenku, služební cesta a tak dál. A první co se stane, když vystoupí z letadla - na celnici na něj čeká thajský úředník, vede ho k autu a povídá; ‚Nechcete na večer nějaká děvčata?' Tam poznal, v čem je ten pravý problém."

"To věřím," souhlasil Alexandre; ještě si vzpomínal na dobu, kdy by byl na takovou nabídku s úsměvem přikývl. Teď se málem zachvěl. "Ta čísla jsou hrozivá. Pane Altmane, skoro třetina kluků odvedených do thajské armády je HIV pozitivní. A hlavně je to kmen E." Tomu, co se za těmi počty skrývá, se nedalo nerozumět.

"Třetina? Celá třetina?'

"Ten počet stoupl z pětadvaceti procent. Tolik se udávalo v době, když tam Ralph byl. Je to ověřená cifra, rozumíte?'

"To ale znamená..."

"To by mohlo znamenat, že za padesát let nebude žádné Thajsko," prohlásila Cathy věcným tónem, který zakrýval vnitřní hrůzu. "Když jsem tady chodila do školy, myslela jsem si, že pro superzdatné doktory je předurčena hlavně onkologie." Ukázala Altmanovi do kouta jídelny. Jako jsou tamhleti - Marty, Bert, Curt a Louise. Nevěřila jsem, že bych to dokázala zvládnout, vydržet ten stres a vypětí, a tak teď operuju a spravuju oční bulvy. Mýlila jsem se. Rakovinu porazíme. Ale s těmi zatracenými viry - to nevím."

"Cathy, řešení je v tom, že musíme poznat přesné interakce mezi řetězci genů ve viru a hostitelovou buňkou. A to by nemuselo být zase tak těžké. Viry jsou takoví prťaví hajzlíci. Dokážou jen určitý, daný počet věcí. Ani zdaleka ne takový jako při interakcích celého souboru lidských genů při početí. Jakmile poznáme tohle, můžeme nad všemi těmi malými prevíty vyhrát." Alexandre byl optimista, jako všichni, kdo pracují ve výzkumu.

"Takže jde o výzkum lidské buňky?' zeptal se Altman; všechno, co se tu dozvídal, ho zajímalo. Alexandre zavrtěl hlavou.

"Něčeho mnohem menšího. Teď jsme už v genomech. Asi jako když rozebíráte neznámý stroj, a při každém kroku se pokoušíte přijít na to, co dělají jednotlivé součástky. A nakonec je máte všechny venku, víte, kam přijdou, a pak koumáte nad tím, jak fungují v systému jako celku. A tohle my teď děláme."

"Víte, u čeho to všechno končí?" Cathy položila zkusmo otázku, pak si na ni sama odpověděla: "U matematiky."

"Tohle říká i Gus v Atlantě."

"Matika? No - moment..." protestoval Altman.

"Lidský genetický kód sestává v podstatě ze čtyř aminokyselin, označených A, C, G a T. Způsob, jak jsou tahle písmena - tedy, myslím kyseliny - navzájem spojená, určuje všechno ostatní," vysvětloval Alex. "Rozdílné kombinace písmen znamenají rozdílné věci, a i jejich interakce jsou rozdílné. Gus má asi pravdu: interakce jsou definované matematicky. Genetický kód je jako každý jiný kód. Dá se rozluštit a dá se poznat." Někdo těm interakcím pravděpodobně přidělí matematické hodnoty... složité mnohočleny... říkal si. Je to snad důležité?

"Akorát že se zatím neobjevil nikdo tak chytrý, aby to dokázal," poznamenala Cathy Ryanová. ‚Je to jako míč zakopnutý za plot, Royi. Jednoho krásného dne někdo ten plot přeleze a míč podá. A my budeme mít klíč k vítězství nad všemi lidskými chorobami. Všemi. Do jedné. Ten vytoužený, ale stále unikající sen o zlatém pokladu je nesmrtelnost z lékařského hlediska - a kdoví, možná i nesmrtelnost jako taková."

"A všichni přijdeme o práci, hlavně vy, Cathy. Jako první se z lidského genomu vyřadí krátkozrakost. A diabetes, a to..."

"...z vás udělá nezaměstnaného dřív, než ze mne, profesore," dopověděla Cathy s šibalským úsměvem. "Já jsem chirurg, na to nezapomínejte. Pořád ještě mi zbudou traumatická poranění. Ale vy dřív nebo později tu svou bitvu vyhrajete."

Ale nebude už pozdě pro mého pacienta nakaženého kmenem E? říkal si Alex. Pravděpodobně ano. Pravděpodobně ano.

Nyní je proklínala, francouzsky, ale i vlámsky. Vojenští ošetřovatelé nerozuměli ani jednomu z obou jazyků; Múdí mluvil tím prvním natolik dobře, aby věděl, že jakkoliv jsou ty kletby zlé, nejsou výplodem jasného vědomí. Choroba teď působila už i na mozek, a to doktorovi dávalo naději, že smrt konečně přijde a prokáže téhle ženě opožděné milosrdenství, jehož si zaslouží mnohem víc, než kolik jí ho prokázal život. Možná, že delirium je pro ni požehnáním. Možná, že její duše je již odpoutána od těla. Možná, že když neví kde je, kdo je a co se stalo, bolest se jí už nedotýká, aspoň ne na místech, kde na tom záleží. Takovou iluzi doktor potřeboval, ale pokud to, co viděl, mělo být milosrdenství a slitování, pak se ukazovalo v hodně děsivé podobě.

Pacientčin obličej byl teď poset skvrnkami, jako kdyby ji někdo surově ztloukl. Bledá pleť vypadala jako okno z opálového skla, za nímž je krev, která tam nepatří. Múdí nedokázal říci, zda se její oči ještě dívají. Krvácely nejen na povrchu, ale i uvnitř, a jestli dosud vidí, nebude už vidět dlouho. Před půlhodinou málem zemřela, a proto se musel spěšně dostavit sem na ošetřovnu; pacientka se dusila vdechovanými zvratky, ošetřovatelé se pokoušeli uvolnit jí dýchací cesty a uchovat si přitom rukavice neporušené. Popruhy, jimiž ji připoutali k lůžku, byly sice potažené hladkou umělou hmotou, přesto jí však sedřely kůži a způsobily další krvácení a další bolest. Tkáň cévního systému se hroutila také. Od infuzní jehly teď odkapávalo na lůžko tolik tekutiny, kolik se jí dostalo do paží a nohou. A všechna ta tekutina byla smrtelná jako ten nejprudší jed. Teď měli zdravotníci opravdu strach pacientky se třebas jen dotknout, ať si měli rukavice, ať si měli ochranné oděvy. Múdí viděl, že si obstarali kbelík z umělé hmoty a naplnili ho zředěným jódem; jeden z nich do něj ponořil rukavice, otřepl je, ale neosušil, aby na nich zůstala chemická bariéra proti patogenům, které na něj mohou z těla pacientky přeskočit, až se jí dotkne. Taková opatrnost nebyla nutná - rukavice byly tlusté - , ale jejich strach jim sotva mohl zazlívat. Když uběhla poslední hodina služby, dostavila se nová směna a stará směna odešla. Jeden z ošetřovatelů se cestou ke dveřím ohlédl a jeho rty se tiše modlily za to, aby si Alláh tu ženu vzal k sobě dřív, než se sem za osm hodin zase vrátí. Iránský vojenský lékař, také oblečený do oděvu z umělé hmoty, je teď odvede do dezinfekční místnosti, kde se nejprve ošetří oděvy, ještě než je zdravotníci ze sebe svléknou, a pak i jejich těla; oděvy se v peci spálí na popel. Múdí nepochyboval o tom, že se celá procedura provede do nejmenší podrobnosti - ne,

v každé podrobnosti ošetřovatelé naopak ještě přidají, a i tak budou mít strach z příštího dne.

Kdyby tu teď měl nějakou smrtící zbraň, snad by ji na pacientku použil, a následky ať vezme čert. Před několika hodinami by možná ještě byla stačila velká injekce vzduchu; vyvolala by smrtelnou embolii, ale cévní systém se už rozpadl natolik, že na nic podobného nemohl spoléhat. Tenhle hrozný úděl zavinila síla jejího organismu. Ačkoliv Jean Baptiste byla malého vzrůstu, čtyřicet let služeb mnohem delších, než vyžadovala normální pracovní doba, ji vybavilo překvapivě pevným zdravím. Tělo, které v sobě tak dlouho chovalo takovou odvážnou duši, se boje nevzdá, jakkoliv je marný.

"No tak, Múdí, přece víte, jak to je," pronesl ředitel stojící za ním.

"Jak to myslíte?" zeptal se Múdí, aniž se otočil.

"Kdyby zůstala v nemocnici tam v Africe, co by se změnilo? Neléčili by ji snad stejně? Nepřijali by stejná opatření, aby ji udrželi naživu? Krev, infuze a všechno ostatní? Bylo by to přesně totéž. Její náboženství euthanasii nedovoluje. Když už nic jiného, péče zde je lepší," pronesl ředitel důrazně, po pravdě, i když chladně; pak se odvrátil a prohlížel si dekurs. "Pět litrů. Vynikající."

"Mohli bychom začít s..."

"Ne." Ředitel zavrtěl hlavou. "Až se zastaví srdce, odčerpáme všechnu její krev. Vyjmeme játra, ledviny a slezinu - a pak začne ta pravá práce."

"Někdo by se měl aspoň pomodlit za její duši."

"To uděláte vy, Múdí. Jste dobrý doktor. Záleží vám i na nevěřícím. Můžete na to být hrdý. Kdyby bylo možné ji zachránit, byl byste ji zachránil. To vím. A vy to taky víte. A ví to i ona."

"Co to vlastně děláme? Vždyť tohle sesílat na..."

"Na nevěřící," připomněl mu ředitel. "Na ty, kdo nenávidí naši zem a naši víru, na ty, kdo poplivali slova Prorokova. Dokonce budu souhlasit s tím, že tohle je žena s mnoha ctnostmi. Alláh k ní bude milosrdný, tím jsem si jist. Vy jste její osud neurčoval. Já také ne." Musel si Múdího udržet; tenhle mladý muž je vynikající lékař. Dokonce až příliš dobrý. Kdyby byl ředitel nestrávil posledních deset let v laboratoři, byl by mohl podlehnout stejným lidským slabostem; nyní za těch deset let Alláhovi děkoval.

Badraddín naléhal. Tentokrát musí odletět tři generálové. Všechna sedadla musí být obsazená, dvě malé děti na jednom, společně upoutané bezpečnostním pásem. Teď už rozuměli. Museli. Vše jim vysvětlil, ukázal na věž, z níž řídící provozu sledovali všechna světla, přilétající i odlétající; musí vědět, co se děje, a zatknout je by sotva něčemu prospělo, protože jejich rodiny by je postrádaly. A kdyby sebrali i jejich rodiny, všimli by si toho i sousedé, ne?

Nu, tak tedy ano, souhlasili.

Příště aspoň pošlete nějaké pořádné dopravní letadlo, chtělo se mu vzkázat do Teheránu, ale raději mlčel, někdo by určitě měl řeči, tady nebo tam, na tom nezáleželo, protože ať člověk řekne cokoli, i když je to sebevíc rozumné, vždycky bude někdo něco namítat. Jestli na íránské nebo irácké straně, na tom také nezáleželo. Tak či tak, někdo by při tom přišel o život, docela určitě. Teď Badraddínovi nezbývalo nic jiného než čekat, čekat a sžírat se obavami. Mohl by si dát pár drinků, ale neudělal to. Alkohol už pil nejednou, pil ho všechny ty roky v Libanonu. Bahrajn je stále ještě země, kde se přísná pravidla islámu dají porušovat; Libanon jí býval, a pravděpodobně zase bude. Tam si užíval západních zlozvyků jako všichni ostatní. Teď s tím však může být konec. Možná, že smrt je blízko. A ať je Badraddín hříšník nebo ne, je muslim, a smrti se postaví tváří v tvář patřičným způsobem. A tak jen seděl, pil kávu a upíral oči na okno, vedle něhož stál stůl s telefonem, a namlouval si, že se mu ruce chvějí jen účinkem kofeinu a ničím jiným.

"Vy jste Jackson?" zeptal se Tony Bretano. Dopoledne strávil s úřadujícími

náčelníky. Teď nadešel čas pro včely dělnice.

"Ano, pane, J-3. Jsem váš operační důstojník," odpověděl Robby a usedl; tentokrát si s sebou výjimečně nepřinesl žádný svazek papírů a nešmejdil kolem jako veverka.

"Tak jak to vypadá?"

"No, stavy se nám pěkně ztenčily. V Indickém oceánu ještě máme dvě bitevní skupiny letadlových lodí, které mají na starosti Indii a Srí Lanku. S pár prapory lehké pěchoty létáme na Mariany, abychom tam udrželi pořádek, a dohlížíme na stahování japonského personálu. Je to hlavně politická záležitost, nečekáme, že by nastaly nějaké problémy. Naše předsunuté letecké prostředky byly staženy na údržbu. Ty operace proti Japonsku šly dobře."

"Takže po mně budete chtít, abych urychlil výrobu F-22 a obnovil výrobu B-2? Takhle to aspoň říkali lidi od letectva."

"Právě jsme prokázali, že radarem nezjistitelné letouny zatraceně zvýší bojovou sílu, pane ministře. A to je fakt. Jakékoliv množství těch strojů se bude hodit."

"Souhlasím. A co ostatní síly?" zeptal se Bretano.

Jsme na tom bídně ve všech oblastech, kde máme nějaké závazky. Kdybychom museli znova třeba do Kuvajtu, jako v roce 1991, tak prostě nemůžeme. S těmi silami, které máme, toho moc nepořídíme. Vy mou práci znáte, pane. Musím vymýšlet jak udělat to, co je nezbytné udělat. No, a operace proti Japonsku nás dostaly na samý okraj možností a..."

"Mickey Moore na ten plán, co jste dali dohromady a provedli, pěl samou chválu," pronesl ministr obrany významně.

"Generál Moore je velmi laskav. Ano, pane, ten plán vyšel, ale celou dobu to viselo na vlásku. A takhle já americké síly do ohně posílat nechci, pane ministře. My musíme dokázat, že se protivník podělá sotva náš první bažant vyleze z letadla. Když je potřeba, dovedu improvizovat, ale od toho tu nejsem. Dřív nebo později něco zvrtám, buď já, nebo to zvrtá někdo jiný, a skončí to mrtvolami lidí v uniformách."

"S tímhle názorem také souhlasím." Bretano si ukousl ze sendviče. "Prezident mi dal volnou ruku, abych tohle ministerstvo vyčistil, abych dělal věci podle svého. Mám dva týdny na to, abych dal dohromady nové požadavky na výzbroj."

"Dva týdny, pane?" Kdyby černoši mohli zblednout, při tomhle sdělení by Jackson zbledl docela určitě.

"Jacksone, jak dlouho nosíte uniformu?" zeptal se ministr obrany.

"Když do toho započteme odbornou školu? Třicet let."

Jestli to nedokážete do zítřka, tak nestojíte za nic. Ale dám vám deset dní," řekl Bretano s velkomyslnou štědrostí.

"Pane ministře, já jsem z operačního oddělení, ne z personálního, a..."

"Ano, jistě. Já to vidím tak, že personální uspokojuje potřeby, které stanoví operační. Rozhodnutí na nejvyšší úrovni musí dělat střelci, ne účetní. Přesně tohle dělali špatně u TRW, když jsem tam přišel. Účetní říkali inženýrům, co ti mohou dostat, aby mohli dělat inženýry. Ne," zavrtěl Bretano hlavou, "tak to nešlo. Když něco stavíte, tak o tom, jak firma poběží, rozhodují inženýři. A na tomhle ministerstvu rozhodnou o tom, co potřebují, střelci. A účtaři si sesumírují, jak to nacpou do rozpočtu. Vždycky je kolem toho boj, ale rozhodovat bude ta strana, odkud vychází konkrétní produkt."

No teda, kruci! Jacksonovi se podařilo neusmát se. "A parametry?"

"Vycházejte z největšího možného ohrožení, z té nejvážnější pravděpodobné, nikoli možné krize, a sestavte strukturu sil, které by to zvládly." Ani tohle ještě nestačí, a oba to věděli. Za starých časů tu byla jakási vodítka ze dvou válek vyhlášených a z jedné nevyhlášené, a ta vodítka říkala, že Amerika je schopná rozmístit své síly tak, že dokáže bojovat současně ve dvou větších konfliktech a k tomu si ještě může zastřílet někde jinde. Jen málokdo vůbec kdy připustil, že tohle "pravidlo" byla fantazie - po celý čas až do dob, kdy

byl v úřadě prezident Eisenhower. Dnes, jak Jackson právě přiznal, Americe chybějí prostředky byť k jedinému většímu vojenskému zásahu. Loďstvo bylo poloviční oproti tomu, jaké bylo před deseti lety. Stavy pozemní armády se snížily ještě víc. Letectvo, vždy vybavené nejpokročilejší technikou, na tom sice bylo poměrně dobře, ale i tak mu ubyla z celkové síly téměř polovina. Námořní pěchota zůstávala schopná a připravená, byla to však expediční síla, schopná nasazení s tím, že za ní budou následovat posily, a její výzbroj tvořily navíc pouze nebezpečně lehké zbraně. Spižírna sice nezela tak docela prázdnotou, ale vynucená dieta nebyla nijak zvlášť ku prospěchu.

"Říkáte deset dní?"

"To, co potřebuju, vám zaručeně leží v šuplíku už teď, co?" Plánovačům vždycky něco leží v šuplíku, to Bretano věděl.

"Dejte mi pár dní, abych to trochu vylepšil, pane. Ale máte pravdu, leží."

Jacksone?"

"Ano, pane ministře?"

"Sledoval jsem vaše operace v Pacifiku. Jeden z mých lidí v TRW, kapitán ‚Skip' Tyler, býval na tyhle věci dobrý. Mapy a to všechno jsme měli na stole každý den. Ty operace, co jste dal dohromady, tak ty teda byly úctyhodné. Válka není jenom materiální záležitost, ale také záležitost psychologická, jako celý život. Vítězíte proto, protože máte ty nejlepší lidi. Děla a letadla samozřejmě něco vydají, ale mozek platí víc. Já jsem dobrý manažer a zatraceně dobrý inženýr. Nejsem ale bojovník. Budu naslouchat tomu, co mi řeknete, protože vy a vaši kolegové umíte bojovat. Postavím se za vás všude a vždycky, kdekoli a kdykoli to bude třeba. Na oplátku čekám, že vy po mně budete chtít jen to, co doopravdy potřebujete, ne to, co byste rád měl. Nic takového si nemůžeme dovolit. Můžeme ale zredukovat úřednictvo. To je práce personálního oddělení, civilistů i vojáků. Tohle ministerstvo zhubne. U TRW jsem se zbavil spousty neužitečných lidiček. Je to inženýrská firma - a teď ji teda řídí inženýři. Tohle tady je firma, která provádí operace, a měli by ji tedy řídit operativci, lidi se zářezy na pažbách revolverů. Hubení. Zlí. Tvrdí. Chytří. Chápete, jak to myslím?"

"Řekl bych, že ano, pane."

"Máte deset dní. Když to bude míň, tím líp. Dejte mi vědět, až budete hotov."

"Clark," ohlásil se John, když zvedl telefon, na který šla jeho přímá linka.

"Holtzman," odpověděl hlas ve sluchátku. Johnovi se nepatrně rozšířily oči, když to jméno slyšel.

"Snad bych se měl zeptat, kde jste přišel k tomuhle číslu, ale vy byste asi svůj zdroj nevyzradil, co?"

"Hádáte správně," souhlasil reportér. "Vzpomínáte si na tu naši večeři před časem u Estebana?"

"Mlhavě," lhal Clark. "Už je to dlouho." Vlastně to ani večeře nebyla, jenže magnetofon, který je na telefon určitě napojený, to nevěděl.

"Dlužím vám pozvání. Co dneska večer?"

"Zavolám vám." Clark zavěsil a zíral na stolní desku. O co tu ksakru jde?

"Ale no tak, tohle přece Jack neřekl," sdělil van Damm novináři z New York Times.

"Ale myslel to tak, Arnie," odpověděl reportér. "To přece víte. A já taky."

"Byl bych rád, kdybyste na něj šel zlehka. Není politik," zdůraznil vedoucí prezidentské kanceláře.

Je mi líto, Arnie. Vzal tu funkci a musí se držet pravidel."

Arnold van Damm přikývl na souhlas a skrýval hněv, který se v něm při reportérově lehce pronesené poznámce okamžitě zvedl. V duchu mu musel dát za pravdu. Takhle se ta hra hraje. Ale současně věděl, že se reportér mýlí. Arnie

musel sám sobě přiznat, že k prezidentu Ryanovi možná příliš přilnul, do té míry, že do sebe opravdu nasál některé z jeho ztřeštěných nápadů. Média, složená výlučně ze zaměstnanců soukromých podniků - většina z nich byly firmy s veřejně obchodovatelnými akciemi - , vyrostla do takové síly, že v podstatě rozhodovala o tom, co kdo řekl. To bylo zlé. A co bylo horší, novinářům se tahle jejich práce až moc líbila. Média mohla "udělat", nebo naopak zničit, kohokoli. Stanovila pravidla, a ten, kdo je porušil, mohl sám být zrušen.

Ryan je naivka, to se nedalo popřít. Na jeho obranu však bylo nutno říci, že se o svou nynější práci nikdy nebral. Dostal se k ní čirou náhodou, v pouhé snaze ještě naposled posloužit, a pak jednou provždy odejít, vrátit se do soukromého života. Na své místo nebyl zvolen. Ale média také ne. Jenže Ryanovi jeho povinnosti vymezuje ústava. Média však zacházejí moc daleko. Nadržují v ústavní záležitosti - a nadržují špatné straně.

"A kdo ta pravidla stanoví?" zeptal se Arnie.

"Ta prostě jsou," odpověděly Timesy.

"No tak tedy - prezident nebude napadat případ Roe. Nikdy neřekl, že to udělá. A soudce taky nechce sbírat po lavičkách v parku. Nebude vyhledávat liberální aktivisty, a nebude vyhledávat konzervativní aktivisty. A já si myslím, že to dobře víte."

Takže Ryan řekl něco jinak, než jak chtěl?" Reportérův lehký úsměv vyslovil všechno. Tenhle rozhovor bude reportér prezentovat jako ověření u "vysokého vládního činitele", který "objasňuje", což znamená, že opravuje to, co prezident řekl, jak se bude v článku psát.

"Vůbec ne. Špatně ho chápete."

"Mně to znělo docela jasně, Arnie."

"To je tím, že jste zvyklý slyšet mluvit profesionální politiky. Prezident, kterého teď máme, říká věci na rovinu. Mně osobně se to vlastně docela líbí," pokračoval van Damm ve lhaní; málem z toho už cvokatěl. "A vám by to dokonce mohlo ulehčit život. Už nemusíte hádat z čajových lístků. Stačí, když si budete dělat patřičné poznámky. Nebo ho třeba jen posuzujte podle férových pravidel. Shodli jsme se na tom, že není politik, ale vy s ním jednáte, jako kdyby jím byl. Poslouchejte přece, co doopravdy říká." Nebo co takhle podívat se aspoň na videozáznam; to už ale Arnie nahlas nevyslovil. Ted balancoval na laně. Bavit se s médii bylo jako mazlit se s novým kocourem. Člověk nikdy neví, kdy po něm začne natahovat pracky s vystrčenými drápy-

"No, jen zadržte, Arnie. Vy jste ten nejloajálnější chlap v tomhle městě. Kruci, z vás by byl úžasný rodinný lékař. To my všechno víme. Ale Ryan se řídí kdoví čím. Jen si vezměte tu řeč v katedrále, nebo tamten šílenecký projev v Oválné pracovně. Je prezidentský typ asi tak jako předseda klubu Rotariánů v nějakém Zapadákově někde v prérii."

"Ale kdo rozhoduje o tom, co je prezidentské a co ne?"

"V New Yorku já." Reportér se znovu usmál. "Pokud jde o Chicago, tam se na to budete muset zeptat někoho jiného."

,Je to prezident Spojených států."

"Ed Kealty tvrdí něco jiného. A Ed přinejmenším prezidentsky jedná."

"Ed je mimo. Odstoupil. Ministr Hanson to Rogerovi řekl do telefonu, a ten to pak pověděl mně. Sakra, vy sám jste o tom přece psal."

"Ale jaký motiv by Ed vůbec mohl mít, aby..."

Jaký motiv by mohl mít k tomu, aby oplácával každou sukni, co mu přijde pod ruku?' odrazil otázku vedoucí prezidentské kanceláře. No, to je vynikající, říkal si, teď ztrácím kontrolu nad médii ještě i já!

"Ed to měl u ženských vždycky dobré. Ale polepšil se, od té doby, co přestal chlastat. Na jeho povinnosti to nikdy vliv nemělo," vyjádřil se jasně korespondent z Bílého domu. Jako jeho noviny, i on byl horlivým zastáncem práv žen. "Tenhle spor se bude muset dotáhnout do konce."

"Jaký postoj Timesy zaujmou?"

"Pošlu vám kopii úvodníku," slíbil Arniemu reportér.

Už to nemohl vydržet; zvedl telefon a navolil šest číslic. Upíral zrak ven do tmy. Slunce už zapadlo a oblohou se valily mraky. Bude to studená, deštivá noc, a až uplyne, nastane svítání, které může, nebo také nemusí, spatřit.

"Ano?" Hlas vpadl už do prvního zazvonění.

"Tady Badraddín. Hodilo by se, kdyby příští letadlo bylo větší."

"Máme tu připravenou jednu sedmsetsedmatřicítku, ale abych ji mohl poslat, potřebuji povolení."

"O to se postarám."

K činnosti Badraddína vyburcovaly zprávy v televizi. Dalo se z nich vypozorovat, že ve zpravodajství dochází k nezvyklému útlumu, zprávy nepřinášely jedinou politickou relaci. Ani jedinou. A to v zemi, kde politické komentáře často vytlačily i předpověď počasí. A nejhrozivější ze všeho bylo, že se vysílal pořad o mešitě, staré šíitské mešitě, kterou už dávno nikdo neopravoval. Pořad hovořil o této skutečnosti s politováním, popisoval dlouhou a úctyhodnou historii mešity; ignoroval přitom fakt, že v tak žalostném stavu je proto, že se v ní kdysi sešla skupina možná oprávněně obviněná z toho, že osnovala svržení nyní padlého milovaného iráckého politického vůdce, který zjevně brzy upadne v zapomenutí. Nejhorší bylo, že záběr ukazoval pět mulláhů stojících venku před mešitou; ani se nedívali přímo do kamery, jen gestikulovali a ukazovali na vybledlé modré kachlíky ve zdi a pravděpodobně diskutovali o tom, co je třeba udělat. Byli to ti, které sem Badraddín dopravil letadlem jako rukojmí. Na obrazovce ale nebyl v dohledu ani jediný voják, a tváře nejméně dvou z mulláhů iráčtí diváci dobře znali. Kdosi musel proniknout do televizní stanice, přesněji řečeno k lidem, kteří tam pracují. Pokud zpravodajové i další lidé nechtěli přijít o práci a o hlavy, byl čas, aby se postavili čelem k nové skutečnosti. Stačí těch několik krátkých okamžiků na obrazovce, aby prostí lidé tváře návštěvníků viděli a poznali - a pochopili, co to znamená? Hledat odpověď na tuhle otázku mohlo být nebezpečné.

Ale na prostých lidech nezáleží. Záleží na plukovnících a majorech. Záleží na generálech, kteří nejsou na správném seznamu; ti se brzy dovědí, že na něm nejsou. Někteří to už pravděpodobně vědí. Budou u telefonů a nejprve budou volat nahoru, po velitelské linii, aby zjistili, co se děje. Někteří uslyší lži. Někteří pravděpodobně neuslyší nic. Začnou přemýšlet. Začnou navazovat kontakty. Během následujících dvaceti hodin se začnou spolu domlouvat a budou muset učinit vážná a těžká rozhodnutí. Tihle lidé jsou ztotožňováni s umírajícím režimem, jsou to lidé, kteří nemohou utéci, nemají kam utéci a nemají ani peníze, se kterými by utekli - lidé, kteří musí zůstat. Jejich ztotožnění se s minulým režimem by mohlo znamenat ortel smrti - a pro mnohé jím určitě bude. Pro jiné tu byla naděje. Chtějí-li přežít, nezbude jim nic jiného než udělat to, co dělají zločinci na celém světě; životy si zachrání tím, že za sebe nabídnou větší ryby. Tak to bylo vždycky. Plukovníci svrhnou generály.

Konečně to generálové pochopili.

"Mají tam připravenou sedmsetsedmatřicítku. Je v ní dost místa pro všechny. Může tu být do devadesáti minut," oznámil jim Badraddín.

"A nezabijí nás rovnou na letišti v Mehrábádu?" zeptal se zástupce náčelníka štábu irácké armády.

"Zemřeli byste radši zde?" odpověděl Badraddín otázkou.

"Co když je to všechno past?'

"Takové riziko tu je. V tom případě těch pět lidí, co jsou tam v televizi, zemře." Samozřejmě, nezemřou. Jejich smrt by musela být činem vojáků věrných již mrtvým generálům. Takový druh věrnosti neexistuje, to věděli všichni. Samotný fakt, že mulláhové byli vzati jako rukojmí, byl jakýmsi instinktivním gestem, gestem, které nyní ztratilo svou hrozivost; kdosi se o to už postaral - možná někdo v médiích, ale možná také plukovník, jenž velí vojákům, kteří íránské duchovní střeží. Jak si Badraddín po krátké úvaze uvědomil, o tomhle

plukovníkovi se předpokládalo, že je to důvěryhodný zpravodajský specialista, loajální sunnitský důstojník, avšak syn člena strany Baas. To může znamenat, že kdosi se už pokouší stranu Baas získat na svou stranu. Teď však už jde všechno příliš rychle. Mulláhové už nebudou skrývat charakter svého poslání. Ale na ničem z toho nezáleží. Zabitím rukojmí by se ničeho nedosáhlo. Když tu generálové zůstanou, je jejich osud zpečetěn, a íránským duchovním není mučednictví tak úplně proti mysli. Je součástí šíitské tradice.

Ne, rozhodnutí je už nezvratné. Tihle vysocí velitelé to však nepochopili. Neuvážili okolnosti v plném rozsahu.

Kdyby to ale byli opravdu schopní důstojníci, už dávno by byli svým milovaným vůdcem zabiti.

"Tak tedy ano," řekl ten, který měl mezi nimi nejvyšší postavení. "Děkuji." Badraddín zvedl telefon a znovu mačkal tlačítka.

Rozsah ústavní krize, v níž se Amerika octla, nebyl až do včerejška zjevný. Ačkoliv záležitost může vypadat jako technická, její podstata technická není.

John Patrick Ryan je schopný člověk, ale to, zda má či nemá potřebné nadání k tomu, aby vykonával prezidentský úřad, se musí teprve ukázat. Počáteční náznaky jsou méně než slibné. Práce ve vládě není práce pro amatéry. Naše země se na takové lidi sice obracela často, ale až dosud byli vždy v menšině a do svých funkcí vrůstali uspořádaným a organizovaným způsobem.

V krizi, před kterou naše země nyní stojí, není však nic uspořádaného. Pan Ryan udělal kus dobré a pečlivé práce. Stabilizoval vládu. Například jím dočasně jmenovaný vedoucí FBI, Daniel Murray, je přijatelná volba. Podobně i jmenování George Winstona je pro ministerstvo financí pravděpodobně vhodná dočasná volba, ačkoliv pan Winston nemá politickou průpravu. Scott Adler je vysoce nadaný úředník diplomatické služby, v níž pracoval celý život, a může být vynikajícím členem současného kabinetu... Dva následující odstavce Ryan přeskočil.

Viceprezident Edward Kealty, i přes svá osobní selhání, zná práci ve vládě a jeho pozice uprostřed mezi oběma stranami, kterou v mnoha záležitostech země zaujal, se zdá být zárukou pevného kurzu do té doby, než se ve volbách ustaví nová vláda. Jsou však jeho nároky oprávněné?

"Záleží ti snad na tom?" zeptal se Ryan úvodníku pro zítřejší Timesy.

Jeho znají. Vás ne," odpověděl Arnie. Pak zazvonil telefon.

"Ano?"

"Volá pan Foley, pane prezidente. Prý je to důležité."

"Oukej... Ede? Pouštím to přes příposlech." Jack stiskl příslušné tlačítko. "Poslouchá taky Arnie."

"Je to jasné. V Iráku se to hýbe, hodně a rychle. Mám pro vás materiál z televize, jestli máte čas."

"Pusťte to." Jack věděl, jak příjem přepnout. V jeho pracovně i v pracovnách ostatních byly televizní přístroje, do kterých šel zakódovaný záznam od optotronických kabelů vedoucích do Pentagonu i jinam. Vytáhl ze zásuvky ovladač a televizor zapnul. "Pořad" trval jen patnáct vteřin, znovu se opakoval, pak šel po jednotlivých políčkách.

"Kdo to je?" zeptal se Jack.

Foley přečetl jména. Dvě z nich Ryan slyšel už dřív. "Darjájího poradci střední a nejvyšší úrovně. Jsou v Bagdádu. Někdo se rozhodl, že to zveřejní. No, my víme, že vysocí generálové odlétají ze země. Takže teď tu máme pět mulláhů, co se ve státní televizi baví o přestavbě nějaké důležité mešity. Zítra se už budou bavit hlasitěji," předpovídal designovaný ředitel CIA.

"Máme něco od našich zdrojů v Iráku?"

"Nic," přiznal Ed. "Mluvil jsem s vedoucím stanice v Rijádu, jestli by nešlo nějak tam proklouznout a s někým si popovídat, ale než se tam dostane, nebude už s kým."

,Je nějak velký," zabručel poručík na palubě radarového hlídkového letounu AWACS. Přečetl alfanumerický údaj. "Plukovníku," zavolal přes velitelskou linku. "Mám tu něco, vypadá to na pronajaté letadlo, sedmsetsedmatřicítku Mehrábád-Bagdád, kurs dva-dva-nula, rychlost osm-čtyři-nula kilometrů, šest tisíc pět set metrů. MÍSA hlásí kódovaný rádiový provoz v otevřené řeči z našeho sledovaného objektu pro Bagdád."

Velitel letounu pohlédl na svůj displej. Poručík měl pravdu. Plukovník zapnul vysílačku a podal hlášení do Vojenského města krále Chálida.

Zbývající generálové dorazili společně. Měli počkat, říkal si Badraddín. Bylo by lepší ukázat se, až když bude letadlo tady, aby rychleji - ale, ne.

Bylo docela zábavné vidět je takhle, ty mocné muže. Před týdnem se ještě naparovali, jistí si svým postavením i mocí, khaki košile ozdobené všelijakými stužkami za jakési hrdinské činy. To, co se s nimi děje, není spravedlivé. Někteří opravdu vedli vojáky do bitvy, jednou či dvakrát. Možná, že pár z nich dokonce zabilo nějaké nepřátele. Íránce. Takové, do jejichž rukou se nyní vydávají, protože svých vlastních krajanů se bojí mnohem víc. A tak teď postávají kolem v hloučcích, tváří se ustaraně, a nemohou věřit už ani svým tělesným strážcům. Těm zvlášť - mají pistole a jsou blízko. A ani generálové sami by nebyli v téhle kaši, kdyby se tělesným strážcům dalo důvěřovat.

Přes nebezpečí života, které mu hrozilo, se Badraddín nemohl ubránit pocitu uspokojení. Takovouhle chvíli chystal celý život. Jak dlouho snil o tom, že uvidí takhle stát na letišti vysoké izraelské činitele - jak zanechávají své vlastní lidi nejistému osudu - , poražené jeho... Tahle ironie osudu, jíž je svědkem zde, není zábavná. Nebo snad ano? Víc než třicet let práce, a jediné, čeho dosáhl, je zničení arabské země? Izrael dosud stojí na nohou; Amerika ho dosud chrání. A on zatím jenom pomáhal druhým usadit se kolem Perského zálivu v křeslech, která znamenají moc.

Utíkám, stejně jako utíkají oni, přiznával si Badraddín. Když se mu nepodařilo uskutečnit své životní poslání, udělal tuhle žoldáckou práci, a pak co? Tihle generálové mají před sebou aspoň peníze a pohodlí. On před sebou nemá nic, a za sebou nechává nezdar. Při té myšlence Alí Badraddín zaklel. V tom okamžiku zahlédl temné těleso, uhánějící k výjezdu blízké ranveje. Člen ochranky u dveří letištní budovy gestikuloval na lidi uvnitř. Za dvě minuty se sedmsetsedmatřicítka objevila znovu. Doplňovat palivo nebylo třeba. Vyjelo pojízdné schodiště a zastavilo, hned jak se zastavil letoun. Schůdky byly na místě ještě než se stačily otevřít dveře, a generálové i jejich rodiny, každý s jedním tělesným strážcem a většina z nich ještě s milenkou, vyběhli do drobného studeného deště, který právě začal. Badraddín vyšel poslední. I teď musí čekat. Iráčané dorazili k patě schůdků v sevřeném hloučku - strkající se a všelijak se proplétající dav lidských bytostí, zapomínajících na svou důležitost a důstojnost, razících si lokty cestu na schůdky. Nahoře stál uniformovaný člen posádky a mechanicky se usmíval na pozdrav, ačkoliv měl všechny důvody k tomu, aby ty lidi nenáviděl. Alí počkal, až budou schůdky volné, pak teprve vystoupil nahoru; na plošince se zastavil a ohlédl se zpátky. Vlastně ani nebylo proč tolik spěchat. Zatím se neblížily žádné zelené automobily se zmatenými vojáky. Ukázalo se, že by byla docela dobře stačila ještě hodina. Až nadejde čas, vojáci sem přijdou a naleznou jen prázdnou halu. Potřásl hlavou a vešel do letadla. Jeden z členů posádky za ním zavřel dveře.

Piloti vpředu vyslali rádiem na věž žádost o povolení ke startu, a to automaticky přišlo. Pracovníci řízení letového provozu sice již kamsi zatelefonovali a předali tam o celé akci informace, nedostali však žádné instrukce a nyní dělali jen svou práci. Dívali se, jak letoun dojel na konec dráhy, zvýšil výkon a zvedl se do temnoty, která už už padala na jejich zemi.

[19] RECEPTY

"Je to už pěkně dávno, pane Clarku."

"Ano, pane Holtzmane, je," souhlasil John. Seděli ve stejném boxu jako minule, úplně vzadu, blízko jukeboxu. Podnik U Estebana byla příjemná rodinná

restaurace nedaleko Wisconsin Avenue, do níž pořád ještě chodili stálí hosté z Georgetownské univerzity. Clark si znovu připomněl, že reportérovi vlastně své jméno nikdy neprozradil.

"Kde máte svého přítele?'

"Dneska večer má práci," odpověděl Clark. Pravda byla taková, že Ding dnes skončil dřív, zajel do Yorktownu a vzal Patsy na večeři. Ale do toho reportérovi nic nebylo; z jeho tváře se dalo poznat, že i tak toho ví až moc. "Takže, co pro vás mohu udělat?' zeptal se důstojník.

"Máme takovou malou dohodu, jestli si vzpomínáte."

Clark přikývl. "Vzpomínám si. Dohodli jsme se na pěti letech. Ten čas ještě neuplynul." Odpověď nebyla nijak překvapivá.

"Časy se mění." Holtzman vzal ze stolu jídelní lístek a pročítal ho. Měl rád mexická jídla, ačkoliv v poslední době se zdálo, že ta jídla nemají nijak ráda jeho.

"Dohoda je dohoda." Clark se do jídelního lístku nedíval. Hleděl upřeně přímo přes stůl. S jeho upřeným pohledem se lidé těžko vyrovnávali.

"Dostalo se to ven. O Katryn se ví, je zasnoubená s nějakým lovcem lišek ve Winchesteru."

"To jsem nevěděl," přiznal Clark. A bylo mu to celkem jedno.

"Ani jsem nemyslel, že to budete vědět. Už nejste zvláštní důstojník bezpečnosti. Líbí se vám v terénu?'

Jestli se chcete bavit o tomhle, víte přece, že nemůžu..."

"Hm, tak to je škoda. Mám vás v merku už pár let," sdělil reportér svému hostovi. "Máte zatraceně dobrou profesionální reputaci. A proslýchá se, že váš partner to taky někam dotáhne. Ten chlápek v Japonsku, to jste byl vy," prohlásil reportér s úsměvem. "Kogu jste zachránil vy."

Pocit úleku zakryl John pohrdlivým pohledem. "Kde jste ksakru takový nápad sebral?"

"Mluvil jsem s Kogou, když bylo po všem. Dvoučlenný záchranný tým, říkal. Vysoký, urostlý chlápek a malý chlápek. Koga popsal vaše oči - modré, tvrdé, plné energie. A taky povídal, že podle řeči jste rozumný člověk. Jakpak asi musím být chytrý, abych si to dal dohromady?" Holtzman se usmál. "Když jsme spolu minule mluvili, říkal jste, že by ze mě byl dobrý špion." U stolu se objevil číšník se dvěma pivy. "Už jste tohle někdy pil? Pýcha Marylandu, nový místní pivovárek na východním pobřeží." Když číšník odešel, Clark se naklonil přes stůl.

"Podívejte, uznávám vaše schopnosti. Když jsme spolu minule mluvili, hrál jste poctivě. Dodržel jste slovo, a toho si vážím taky. Ale rád bych, kdybyste měl na paměti, že když jdu do terénu, můj život visí na..."

"Vaši totožnost nevyzradím. To nedělám. Mám tři důvody - není to správné, je to protizákonné, a nechci si proti sobě poštvat někoho jako jste vy." Reportér upil piva. "Jednou bych o vás chtěl napsat knihu. Jestli je pravda třebas jen polovička těch příběhů..."

Jo, fajn. A řekněte Valu Kilmerovi, aby mě ve filmu hrál on."

"Ten je na to moc hezký," zavrtěl Holtzman s úsměvem hlavou. "Nick Cage se hodí líp. No, tak o co mi tedy jde..." Odmlčel se. "Katryina otce dostal ven Ryan, ale není mi jasné, jak. Vy jste šel na tu pláž a dostal ven Katryn a její matku. Odvezl jste je člunem na ponorku. Nevím na kterou, ale vím, že to byla jedna z našich nukleárních ponorek. O to tady ale nejde."

"A o co tedy jde?"

"O Ryana, Tichého hrdinu, jako jste vy." Robert Holtzman se s chutí díval na překvapení v Clarkových očích. "Ten chlap se mi líbí. Chtěl bych mu pomoct."

"Proč?" zeptal se John a vrtalo mu hlavou, jestli má svému hostiteli věřit.

"Moje žena, Libby, na Kealtyho něco měla. Uveřejnila to ale moc brzy, a teď už se o to opřít nemůžeme. Kealty je šmejd, dokonce horší než většina lidí v politice. Mezi novináři si to o něm všichni nemyslí, ale Libby si promluvila s

pár jeho oběťmi. Kdysi to takovému člověku mohlo projít, zvlášť když jeho politika byla ‚progresivní'. Teď už ne. Aspoň tedy by to tak mělo být, " opravil se Holtzman. Já si taky nejsem naprosto jistý, že Ryan je ten pravý člověk, jasné? Je ale poctivý. Bude se snažit jednat správně a bude se řídit rozumnými důvody. Jak rád říkával Roger Durling, Ryan je dobrý do nepohody. Musím o tom nějak přesvědčit své kolegy redaktory."

"Jak to uděláte?"

"Napíšu článek o tom, jak pro zemi vykonal něco opravdu důležitého. Něco dost starého, aby to už nebyla žádná citlivá záležitost, ale zároveň z dost nedávné doby, aby lidi poznali, že to byl opravdu on. Ježíši Kriste, Clarku, vždyť on Rusy zachránil! Zabránil tam u nich politické přesilovce, která mohla docela klidně nastavit hodiny studené války na dalších deset let. To už je teda kurevsky husarský kousek - a on o něm nikdy nikomu nepověděl! Uděláme to tak, aby bylo jasné, že popud k tomu článku nevyšel od samotného Ryana. Dokonce se na něj obrátíme, než to rozjedeme. A vy víte, co řekne..."

Jo, řekne vám, abyste to nerozjížděl," souhlasil Clark. Pak začal uvažovat o tom, s kým Holtzman asi tak mohl hovořit. Se soudcem Arthurem Moorem? S Bobem Ritterem? Mluvili by? Normálně by si byl jist, že odpovědí je důrazné ne. Ale teď? Teď si tak jistý nebyl. Člověk se dostane na určitou úroveň a začne si myslet, že porušovat pravidla je součástí jakési vyšší povinnosti vůči vlasti. John o "vyšší povinnosti" věděl své. Nejednou ho dostala do všemožných nesnází.

"Ten příběh je vynikající, byla by věčná škoda nezveřejnit ho. Trvalo mi léta, než jsem to všechno dal do kupy. Lidi mají právo vědět, co za člověka sedí v Oválné pracovně, zvlášť když je to ten pravý člověk," pokračoval Holtzman. Je to jasně typ, který by dokázal vymámit z jalové krávy tele, pomyslel si Clark.

"Bobe, vy nevíte ani polovičku z..." Hned nato se zarazil, rozzlobený sám na sebe, že naznačil příliš mnoho. Tohle jsou hluboké vody, a on se pokouší plavat se závažím na opasku. Ale co, čert to vzal... "Oukej, tak mi povězte, co všechno o Jackovi víte."

Bylo dohodnuto, že všichni poletí stejným letadlem, a tak trochu k ulehčení obou stran bylo dohodnuto i to, že se v Íránu nezdrží zbytečně ani minutu. Potíž však spočívala v tom, že 737 neměla takový dolet jako menší gulfstreamy, a proto letoun přistál k doplnění paliva v Jemenu. V Mehrábádu Iráčané vůbec z letadla nevystoupili. Ale když přijely schůdky, vystoupil Badraddín, aniž se mu od lidí, které zachránil, dostalo jediného slova díků. Auto už čekalo. Neohlédl se. Pro něj tihle generálové patřili minulosti. A on patřil minulosti pro ně.

Auto ho dovezlo do města. Uvnitř vozu seděl jen řidič; dal si na čas, když se proplétal ulicemi. V tuto noční dobu nebyl provoz nijak hustý a jelo se dobře. Po čtyřiceti minutách auto zastavilo před tříposchodovou budovou. Střežila ji bezpečnostní služba. Takže teď budu žít v Teheránu? přemítal Badraddín. Z auta vystoupil sám. Uniformovaný strážný porovnal jeho tvář s fotografií a pokynul mu ke dveřím. Další strážný uvnitř, kapitán, soudě podle tří pecek na náramenících, ho zdvořilým poklepáním vyzval, aby šel dál, nahoru do konferenční místnosti. Byly tři hodiny ráno místního času.

Darjájí seděl v pohodlném křesle a četl jakési papíry, sepnuté v rohu kovovou svorkou - zásadní dokument s hlášeními pro vládu, namísto svatého Koránu. Nu, Korán už musí Darjájí znát zpaměti, po všech těch letech jeho studia.

"Mír s tebou," pozdravil Alí.

"Mír i tobě," odpověděl Darjájí, kupodivu ne tak mechanicky, jak Badraddín očekával. Starší muž vstal, přikročil k němu a oba muži se objali. Badraddín si teď všiml ochablých svalů ájatolláhova obličeje; duchovní je unavený, určitě, protože má za sebou pár dlouhých dní. Přestože to byl již stařec,

nynější události ho naplňovaly dychtivou čilostí. "Cítíte se dobře?" otázal se s upřímným zájmem a pokynem Badraddína vyzval, aby se posadil.

Alí usedl a dlouze vydechl. "Teď ano. Nebylo jisté, jak dlouho zůstane situace v Bagdádu stabilní."

"Nesváry se ničeho nedosáhne. Moji přátelé mi vzkazují, že stará mešita prý potřebuje opravu."

Badraddín mohl odpovědět, že o stavu mešity nic neví - skutečně nevěděl - ale pravým důvodem že nic nevěděl bylo, že vnitřek mešity už dlouho neviděl, což byla skutečnost, která by Darjájího nepotěšila. Proto zvolil odpověď jinou. Je třeba mnohé vykonat," řekl.

"Ano, je." Mahmúd hadži Darjájí se vrátil do svého křesla a papíry odložil stranou. "Vaše služby jsou velmi cenné. Byly nějaké potíže?"

Badraddín zavrtěl hlavou. "Vlastně vůbec ne. Jen je s podivem, jak takoví lidé mohou být tolik vystrašení. Ale na to jsem byl připraven. Vaše nabídka byla velkomyslná. Neměli jinou volbu než ji přijmout. Vy je ne... ?" dovolil si Alí otázku.

"Ne, odejdou v pokoji."

Tohle, pokud to byla pravda, Badraddína překvapilo, ačkoliv nedopustil, aby mu to bylo znát ve tváři. Darjájí měl málo důvodů mít ty muže rád; všichni hráli ve válce mezi Íránem a Irákem svou roli a měli podíl na smrti tisíců; to byla rána, která zůstávala stále živá. Zemřelo tolik mladých mužů. Válka byla totiž jednou z příčin, proč Irán celá léta nezaujímal ve světě žádné významnější místo. To se už ale brzy změní, ne?

"Takže - mohu se zeptat, co uděláte dál?"

"Irák je už dlouhou dobu nemocná země, je mu upírán přístup k pravé víře, bloudí v temnotě."

"A dusí ho embargo," dodal Badraddín a byl zvědav, k jaké asi informaci tahle poznámka povede.

"Je čas, aby skončilo," souhlasil Darjájí. Cosi v jeho očích Alímu za jeho poznámku vyslovovalo pochvalné uznání. Ano, ta hra je jasná. Šidítko pro Západ. Embargo bude zrušeno. Zemi pak zaplaví potraviny a obyvatelstvo bude mít z nového režimu radost. Darjájí tak potěší všechny zúčastněné, hlavně však potěší sám sebe. A Alláha, samozřejmě. Darjájí patřil k lidem, kteří jsou přesvědčeni, že jejich politika je přímo inspirována Alláhem - představa, které se Badraddín už dávno zbavil.

"Amerika bude problém, stejně jako další země, blíže k vám."

"Ty otázky zkoumáme." Prohlášení bylo vysloveno bezstarostně. Nakonec, proč by mělo být vysloveno jinak? Tenhle krok Darjájí určitě promýšlel celé roky, a v takovéto chvíli se musí cítit neporazitelný. I pro to lze najít důvod, to Badraddín věděl. Darjájí si vždycky myslel, že Alláh stojí při něm - přesněji řečeno přímo vedle něj. A snad i stál; musel - pokud člověk chce mít úspěch, potřebuje boží pomoc. Zázraky se dějí nejčastěji, naleznou-li připravenou půdu. Proč se tedy nespojit s Darjájím, když bych mohl mít na příštím zázraku účast, říkal si Alí.

"Trochu jsem se podíval na nového amerického vůdce."

"Ano?" Darjájího oči se poněkud zaostřily.

"Shromažďovat informace není v moderní době těžké. Americká média toho tolik zveřejňují - a ke všemu je dnes snadný přístup. Několik mých lidí na tom pracuje a pečlivě sestavuje spis." Badraddín hovořil lehkým tónem. Šlo to snadno. Únava prostoupila celé tělo. Je pozoruhodné, jak jsou teď Američané zranitelní."

"Skutečně. Povězte mi víc."

"Klíčem k Americe je ten Ryan. Není to nabíledni?"

"Klíčem ke změně v Americe je ústavní shromáždění," prohlásil Ernie Brown po dlouhých dnech tichého uvažování. Pete Holbrook přepínal ovladačem svůj

diaprojektor. Spotřeboval tři cívky filmu na snímky budovy Kapitolu a pár dalších na jiné budovy, jako třeba Bílý dům, a nedokázal zbavit se návyků turisty. Nazlobeně zabručel, když viděl, že jeden diapozitiv dal do podavače obráceně. Ernieho nápad se rodil dlouho, a výsledek nebyl nikterak ohromující.

"Bavíme se o tom už hodně dlouho," souhlasil Holbrook a vyňal podavač z projektoru. "Ale jak-?"

"Prosadit ho násilím? Snadno. Když není prezident, a když ho nejde vybrat podle ústavy, tak se musí něco stát, ne?"

"Zabít prezidenta?" Pete odfrkl. "Kterýho?"

To byl ten problém. Člověk nemusel být zrovna supergénius, aby si tohle dal dohromady. Odstraňte Ryana, a nastoupí Kealty. Odstraňte Kealtyho, a je tam Ryan, prašť jako uhoď. Teď to nebude žádná legrace. Oba si dobře pamatovali bezpečnostní opatření, která v Bílém domě viděli. Zabijte jednoho z nich, a americká Tajná služba kolem toho druhého, který zůstane, postaví takovou zeď, že by byla potřeba atomovka, aby ji prorazila. Horalé žádnou neměli. Dávali přednost tradičním americkým zbraním, jako jsou pušky. A i ty mají svoje hranice. Jižní trávník před Bílým domem byl hustě zarostlý stromy, a jak si všimli, také zaštítěný umně skrytými hliněnými náspy. Na Bílý dům bylo vidět pouze jediným přímým průhledem, kolem fontány u samotné budovy. Okolní budovy všechny patřily vládě, a nahoře na nich byli neustále lidé s dalekohledy - a s puškami. Americká Tajná služba byla odhodlána držet národ od jeho prezidenta, služebníka lidu, dál; národu přece prezidentovi strážci ani trochu nevěří. Ale kdyby ten člověk, co v tom domě bydlí, byl opravdu jedním z lidu, tak by přece nebyli strážci potřeba, ne? Teddy Roosevelt kdysi doširoka otevřel dveře a celé čtyři hodiny si potřásal rukama s prostými občany. Pročpak by tohle nešlo zas?

"Voba najednou. Jak já si to představuju, tak ten těžší cíl je Ryan, co myslíš?" zeptal se Brown. "Teda - je tam, kde je největší vochrana. Kealty musí hodně jezdit z místa na místo, bavit se s lidma vod novin, a nebude chráněnej tak dobře, co říkáš?"

Holbrook vrátil podavač do projektoru. "No jo, to celkem sedí."

"Takže když vymyslíme, jak dostat Ryana, voddělat Kealtyho už bude snadný, to zvládnem jen tak mimochodem." Holbrook vytáhl z kapsy mobilní telefon. "To se snadno zkoordinuje."

"No, tak povídej dál."

"Myslím, že by se měl zjistit jeho denní rozvrh, poznat jeho běžný zvyky a vybrat si čas."

"Moc drahý," poznamenal krátce Holbrook a přepnul na další diapozitiv. Byl to snímek, který dělá spousta lidí - shora z Washingtonova památníku, z maličkého severního okénka s výhledem dolů na Bílý dům. Ernie Brown si ho udělal také a v místním obchodě s fotopotřebami si dal snímek zvětšit na velikost plakátu. Celé hodiny se na něj díval. Sehnal si také mapu a ověřil si měřítko. Pak provedl pár hrubých propočtů.

"Drahý bude hlavně koupit betonářský auto a taky si pronajmout nějaký místo ve městě, aby to nebylo moc daleko."

"Co?"

"Já vím, který místo, Pete. A vím, jak to sfouknout. Akorát stačí zvolit si čas."

Noc nepřežije, uzavřel své úvahy Múdí. Teď měla oči otevřené; to, co viděly, se dalo jen hádat. Konečně už překročila hranice bolesti. Něco podobného už Múdí zažil, většinou u pacientů s rakovinou, a vždy to byla milosrdná předzvěst smrti. Jeho znalosti z neurologie nebyly takové, aby porozuměl příčině. Možná jsou přetíženy elektrochemické dráhy, nebo snad v mozku existují nějaké regulující funkce. Tělo ví, co se děje, ví, že boj skončil; nervový systém ohlašuje bolest v podstatě jako varovný systém, a když skončí čas na varování, ustává i bolest. Nebo jsou to všechno jen jeho

domněnky. Možná, že její tělo je prostě už natolik zničené, že na nic nereaguje. Od vnitroočního krvácení už určitě oslepla. Krev do žil už jí nebylo možné dodávat, tak už byly poškozené; v místě vpichu krev také hned vytékala zpět, a pacientka krvácela i na mnoha místech dalších. Zůstala jen jehla přivádějící morfium, přidržovaná náplastí. Srdci se začalo nedostávat krve a stále namáhavěji se snažilo čerpat snížený příděl, který mu ještě zbýval, a tím se ještě víc vysilovalo.

Jean Baptiste ještě úplně neztichla - přes ochranný oděv však byly zvuky sotva slyšitelné; občas vydala tichý, plačtivě sténavý výkřik, a podle intervalů, v nichž zvuky zaslechl, lékař usoudil, že se Jean Baptiste modlí. Pravděpodobně ano, řekl si nakonec. Sestře, oloupené o normální duševní pochody i o život, zbývalo už jen jediné - nekonečné hodiny modliteb; modlitby ovládaly a řídily její život. Ve svém porušeném duševním zdraví se k nim vrátila, protože její mysl už neměla kam jinam se ubírat. Pacientka si odkašlala, spíš se však dusila, a pak zamumlala cosi zřetelněji; Múdí k ní sklonil hlavu a naslouchal.

,,...-tko Boží, pros za nás za hříšné..."

Ano, to bude její oblíbená modlitba.

"Už nebojuj, paní," řekl jí Múdí. "Nadešel tvůj čas. Už nebojuj."

Výraz očí se změnil. I když neviděla, natočila hlavu a zírala na něj. Mechanický reflex, řekl si lékař. Ať byla slepá nebo ne, léta praxe sdělila svalům, co mají dělat. Obličej se instinktivně obrátil ke zdroji zvuku a oči - svaly ještě pracovaly - se zaměřily na místo, které ji zaujalo.

"Doktore Múdí? Jste tu?" Slova vycházela pomalu, nijak zřetelně, přece však srozumitelně.

"Ano, sestro, jsem tady." Automaticky se dotkl její ruky, jako omráčený. Copak je ještě při jasném vědomí?

"Děkuji vám, že jste... mi pomohl. Budu se za vás modlit."

Bude. Teď to věděl. Znovu jí poklepal na ruku a zvýšil přívod morfia. Už dost. Už nemohou zavádět další krev, aby se infikovala řetězci viru. Rozhlédl se po pokoji. Oba vojenští zdravotníci seděli v koutě a byli docela rádi, že se pacientce věnuje on. Přikročil k nim a na jednoho ukázal prstem.

"Řekněte to řediteli - bude to brzy."

"Hned." Muž měl velkou radost, že může z pokoje odejít. Múdí počítal do deseti, pak oslovil druhého.

"Nové rukavice, prosím." Zvedl ruce na znamení, že ani on se jí nechce dotýkat. Druhý zdravotník odešel také. Múdí měl asi tak minutu.

Potřeboval podnos s léky, který stál v rohu. Vzal z držáku dvacetimililitrovou injekci, zabodl ji do ampulky s morfiem a natáhl plný váleček. Pak se vrátil k lůžku, stáhl plastikovou plenu a hledal... tady. Hřbet levé ruky. Vzal ji do své, hladce vbodl jehlu a hned nato stlačil píst.

"Abyste mohla spát," řekl pacientce a přešel zpátky přes pokoj. Neotočil se; nechtěl vidět, jestli na jeho slova reaguje nebo ne. Jehlu vhodil do plastikového kontejneru, a než se zdravotník vrátil s novými rukavicemi, bylo všechno jako dřív.

"Tady."

Múdí pokývl, stáhl svrchní rukavice, hodil je do kontejneru na odpadky a nahradil je novými. Když byl zase zpátky u lůžka, díval se, jak se jeptiščiny modré oči naposled zavřely. Displej EKG ukazoval, že srdce bije rychlostí těsně nad čtyřicet, hroty čar byly kratší, než by měly být, nepravidelně vzdálené od sebe. Teď už je to jen otázka času. Pravděpodobně se ve spánku modlí, říkal si, zdají se jí modlitby. Nu, aspoň si teď může být jist, že ji nic nebolí. Morfium už určitě proniklo do zmenšující se zásoby krve, chemické molekuly vstupují do mozku, spojují se s receptory a tam uvolňují dopamin, který sdělí nervovému systému... ano.

Hruď se jí zvedala a klesala namáhavým dechem; náhle dech ustal, jako při škytnutí, pak se dýchání obnovilo, teď však bylo nepravidelné, a proud kyslíku

do krevního řečiště slábl. Tepová frekvence se změnila, byla vyšší. Pak ustalo dýchání, srdce však tlouklo dál, nezastavilo se náhle, tak je silné, tak statečné, pomyslel si doktor smutně v obdivu nad tou neumírající částí člověka již mrtvého; to však nemohlo trvat dlouho. Ještě několik posledních stop na displeji - a srdce přestalo pracovat. Elektrokardiograf začal vydávat rovnoměrný poplašný tón. Múdí natáhl ruku a vypnul ho. Otočil se a viděl, jak si zdravotníci vyměnili úlevné pohledy.

"Tak brzy?" zeptal se ředitel, vcházeje do pokoje; na obrazovce EKG viděl rovnou, tichou čá-

"Srdce. Vnitřní krvácení." Nic dalšího Múdí nemusel říkat.

"Aha. Jsme tedy připraveni?"

"Ano, tak, pane doktore."

Ředitel pokynul zdravotníkům; těm zbývala už poslední práce. Jeden z nich sbalil plenu, aby se v ní zadržely kapky tekutiny. Druhý odpojil infuzní láhev a kabely EKG. Bylo to vykonáno spěšně, a když vojáci bývalou pacientku zabalili jako kus masa z jatek, kopnutím uvolnili brzdy vozíku a vyvezli ji ven. Později se vrátí a pokoj důkladně očistí, aby bylo jisté, že na stěnách, na podlaze a na stropě nezůstane jediný živý organismus.

Múdí s ředitelem je následovali do pitevny, místnosti v téže uzavřené části budovy, za dvojitými dveřmi. Zde stál pitevní stůl z hladké, studené nerez oceli. Zdravotníci zajeli s vozíkem vedle stolu, mrtvolu odkryli a převrátili ji tváří dolů na ocel; lékaři vše zatím pozorovali z kouta místnosti a přes ochranné oděvy si zatím oblékali chirurgické pláště - spíš ze zvyku než z nutnosti; některé zvyky už takové jsou. Pak zdravotníci zvedli plastikové pleny, podrželi je za rohy, takže se prohnuly do tvaru písmene U, a nahromaděnou krev vylili do připravené nádoby. Takového půl litru, odhadovali lékaři. Pleny potom zdravotníci opatrně odnesli do velkého kontejneru, nacpali je dovnitř a kontejner vyvezli ven do spalovny. I když byli celí nervózní, nevylili ani kapku.

"Dobře." Ředitel stiskl tlačítko a stůl se na opačném konci zvedl. Také z dlouho zakořeněného profesionálního zvyku ředitel přitiskl konečky prstů nejprve k levé krční tepně, aby se ujistil, že tam není žádný puls, potom k pravé; ani tam žádný nebyl. Když bylo tělo nakloněno v úhlu dvaceti stupňů, velkým skalpelem obě tepny proťal i s oběma souběžnými jugulárními žilami. Krev působením zemské přitažlivosti vytékala na stůl a žlábky ji vedly do odtoku; během následujících několika minut byly do plastikové nádoby zachyceny čtyři litry krve. Múdí sledoval, jak tělo rychle bledne. Ještě před několika okamžiky bylo poseto červenými a nachovými skvrnkami; teď jako kdyby se mu před očima ztrácelo, nebo to snad byl jen jeho dojem. Přišel laboratorní zřízenec, vzal nádobu s krví a uložil ji na malý vozík. Nikdo nic takového nechtěl nosit v rukou, ani na krátkou vzdálenost.

Ještě nikdy jsem oběť Eboly nepitval," poznamenal ředitel. Tohle nebylo náležité posmrtné ohledání. Ředitel prokázal jisté ohledy vůči pacientčinu odešlému lidství - a pak ji nechají takhle vykrvácet jako podříznuté jehně.

Stále museli být opatrní. U takovýchto případů pracuje v operačním poli jen jeden pár rukou, a Múdí práci přenechal řediteli. Předtím ještě provedl hrubé, široké řezy. Refraktory z nerezové oceli odtáhly pláty kůže a svalstva stranou. S retraktory pracoval Múdí; oči přitom nespouštěl ze skalpelu v ředitelových rukou v rukavicích. Za další minutu byla zcela odkryta levá ledvina. Počkali, až se vrátí zdravotníci. Jeden z nich postavil vedle mrtvého těla podnos. To, co pak Múdí viděl, ho naplnilo odporem. Jeden z účinků viru Eboly a celé choroby je, že se rozkládá tkáň. Odkrytá ledvina se z poloviny proměnila v tekutinu, a když ředitel sáhl dovnitř, aby ji vyňal, orgán se přetrhl na dva kusy jako hrůzný rudohnědý nákyp. Ředitel sám sebe pokáral zlostným "tss"; věděl, co má čekat, ale přesto zapomněl.

"Pozoruhodné, co se s těmi orgány děje, že?'

"Totéž čekám i u jater, ale slezina..."

"Ano, vím. Slezina bude jako kámen. Umyjte si ruce, Múdí," varoval ředitel. Vzal další retraktor - ten měl spíš tvar naběračky - a odstranil zbývající část ledviny. Tu odložil na podnos. Pokývl a zdravotník podnos odnesl do laboratoře. Pravá ledvina šla ven hladčeji. Když byly odděleny všechny svaly a žíly, oba lékaři ji vyňali rukama, a tak zůstala celkem neporušená - než se dotkla podnosu. Tam se svou vlastní vahou zdeformovala a roztrhla. Naštěstí byla tkáň tak měkká, že neohrozila celistvost jejich dvojitých rukavic. Přesto se oba lékaři neubránili pocitu svíravého strachu.

"Pojďte sem!" Ředitel úsečným pokynem ruky vyzval zdravotníky, aby přistoupili blíž. "Obraťte to."

Zdravotníci tak učinili; jeden uchopil mrtvou za ramena, druhý pod koleny, a co nejrychleji tělo převrátili. Oběma přitom na plášť odstříkla krev a částečky tkáně. Zdravotníci se stáhli dozadu a drželi se co nejdál.

Potřebuji játra a slezinu, to je všechno," řekl ředitel Múdímu a vzhlédl. Otočil se ke zdravotníkům. "Potom tělo zabalíte a odvezete do spalovny. Tahle místnost se pak důkladně vydezinfikuje."

Oči sestry Jean Baptiste byly otevřené, stejně nevidomé jako před třiceti minutami. Lékař jí zakryl obličej rouškou, mumlaje přitom modlitbu za její duši; ředitel modlitbu slyšel.

"Ano, Múdí, je nepochybně v ráji. Tak budeme pokračovat?" otázal se prudce. Řezem ve tvaru písmene Y otevřel hrudník, řezem hlubokým a hrubým jako předtím, pak rychle odhrnoval jednotlivé vrstvy, spíš jako dělník na jatkách, než jako lékař. To, co viděli, otřáslo dokonce i ředitelem. Jak mohla tak dlouho žít s tímhle...? " vydechl.

Múdímu se v mysli vybavila léta na lékařské fakultě, plastikový model lidského těla v životní velikosti na první přednášce z anatomie. Zde to vypadalo jako kdyby někdo na takový model vylil kbelík silné žíraviny. Každý odkrytý orgán byl zdeformovaný. Vrstva svrchní tkáně na většině z nich byla... rozpuštěná. Žaludek se proměnil v moře černé krve. Všechna, kterou jsme do ní zavedli, říkal si Múdí... ven neunikla ani polovina. Podivné.

"Sání!" přikázal ředitel. Po jeho boku se postavil zdravotník s plastikovou hadicí vedoucí do odsávačky; její zvuk byl téměř obscénní. Odsávání trvalo celých deset minut; lékaři stáli opodál, zatímco zdravotník pohyboval hadicí sem a tam jako služebná, uklízející dům. Další tři litry kontaminované krve, plné virů, pro laboratoř.

Tělo je chrámem života, učí svatý Korán. Múdí shlížel dolů na jedno takové tělo, přeměněné v - co? V továrnu na smrt; tou továrnou je nepochybně víc než budova, ve které on teď stojí. Ředitel se vrátil k mrtvole a Múdí pozoroval jak jeho ruce odkrývají játra, opatrněji než předtím. Možná ho vystrašila krev v břišní dutině. Opět přeťal žíly a skalpelem oddělil pojivovou tkáň. Odložil nástroje a Múdí bez vyzvání sáhl dovnitř, orgán zvedl a uložil ho na podnos; ten zdravotník odnesl také.

"To by mě zajímalo, proč se slezina chová tak odlišně..."

Ve skladišti dole v budově pracovali další zřízenci. Z hromady klecí s opicemi, úhledně naskládaných na sobě, odebírali jednu klec po druhé. Opice byly nakrmené, a dosud se vzpamatovávaly ze šoku z přepravy. To poněkud zmenšilo jejich chuť škrábat a kousat a chňapat lidem po rukách v rukavicích, když klece přenášeli. Panika se však brzy vrátila, jakmile se zvířata octla v další, porážecí místnosti. Nosili je tam po deseti najednou. Když se dveře pevně a neprodyšně zavřely, opice poznaly, co bude následovat. Nešťastnice viděly, jak zřízenci jednu klec po druhé stavějí na stůl. Otevřeli dvířka a dovnitř vsunuli hůl s kovovou smyčkou na konci. Smyčku přetáhli opici přes hlavu a trhnutím ji pevně utáhli; přitom se ozvalo sotva slyšitelné prasknutí zlomeného vazu. Zvíře ztuhlo, pak schlíplo, většinou s očima otevřenýma a rozzuřenýma nad tou vraždou. Mrtvé zvíře vytáhli ve smyčce ven, smyčku uvolnili, tělo hodili čekajícímu vojákovi, a ten ho odnesl do další místnosti. Ostatní opice se dívaly a vztekle na vojáky vřeštěly. Ale prostor klece byl

příliš malý, než aby měly kam uhnout. Opice mohla nanejvýš prostrčit do smyčky paži, ale v tom případě jí paži zlomili také. Opice, dostatečně inteligentní, aby chápaly a věděly, co se s nimi děje, si připadaly, jako když sedí na osamělém stromě kdesi v savaně a dívají se, jak nahoru šplhá leopard, výš a výš... a ony nemohou dělat nic než vřeštět. Hluk byl vojákům nepříjemný, ale zase ne příliš.

Ve vedlejší místnosti pracovalo u pěti stolů pět týmů vojenských zdravotníků. Těla opic přidržovaly na stolech svorky na krku a u kořene ocasu. Jeden voják zakřiveným nožem rozřízl záda podél páteře, další pak udělal kolmý řez, roztáhl kůži a odkryl vnitřek. První potom vyňal ledviny a podal je druhému, a zatímco ten ukládal malý orgán do speciálního kontejneru, první voják povolil svorky a tělo hodil do odpadního plastikového sudu; těla se později spálí. Než znovu uchopil nůž, druhý člen týmu už upevnil na místo další opici. Postup se opakoval každé čtyři minuty. Za devadesát minut byla všechna zvířata mrtvá. Bylo třeba spěchat. Ledviny jsou biologický materiál, který podléhá biologickým pochodům; zdravotníci předávali ledviny dál otvory ve zdi, opatřenými dvojitými dvířky, do bezpečnostní laboratoře.

Tam, ve velkém sále, se dělo něco jiného. Všichni měli na sobě plastikové oděvy; každý pohyb byl pomalý a opatrný. Lidem se dostalo dobrého proškoleni a výcviku, a to málo, co snad při výcviku zanedbali či přehlédli, jim nedávno do všech hrozných podrobností vylíčili zdravotníci, kteří byli losem vybráni, aby nahoře ošetřovali ženu ze Západu. Když se něco přenášelo z místa na místo, každý to ohlásil, a ostatní uvolnili cestu.

Krev se v ohřívací nádrži nechávala probublávat vzduchem. Opičí ledviny mezitím odnesli ve dvou velkých kbelících k mlecímu stroji - nelišil se příliš od stroje, jaký používají kuchaři v gurmetských kuchyních. Stroj ledviny rozmělnil na kaši, kterou zdravotníci předávali z jednoho stolu na druhý a spolu s tekutou živnou půdou ji rozprostírali na podnosech do vrstev. Nejednoho člověka v laboratoři napadlo, že to, co dělají, je skoro stejné, jako když se peče koláč nebo nějaký jiný cukrářský výrobek. Na podnosy nalévali štědré dávky krve. Spotřebovali jí tak asi polovinu; zbytek, rozdělený do plastikových nádob, se uložil do lednice, kde se hluboce zmrazí tekutým dusíkem. V laboratoři bylo teplo a vlhko, prostředí nijak nepodobné klimatu v džungli. Nepříliš silná světla byla navíc odstíněná, aby se zadrželo veškeré ultrafialové záření, které zářivky vysílaly. Viry nemají ultrafialové záření rády. Potřebují správné prostředí, v němž mohou růst, a ledviny kočkodanů jsou tím pravým - spolu s živinami, správnou teplotou, správnou vlhkostí a se špetkou nenávisti.

"Skutečně jste se toho tolik dověděl?' otázal se Darjájí.

"To všechno jejich média, jejich lidé od novin," vysvětloval Badraddín.

Jsou to přece všichni špioni!" protestoval mulláh.

"To si myslí mnozí," řekl Alí s úsměvem. "Ale ve skutečnosti nejsou. Jsou to - jak to vysvětlit? Něco jako středověcí heroldi. Vidí to, co vidí, a to, co vidí, také říkají. Nejsou loajální vůči nikomu, jen vůči sobě a své profesi. Ano, je pravda, že špehují, ale špehují každého. A nejvíc ze všeho své vlastní lidi. Je to šílené, to připouštím, ale je to pravda."

"Copak jsou ti lidé úplně bez víry?" Badraddínův hostitel stále nedokázal něco takového pochopit.

Další úsměv. "Nevěří v nic, co bych zatím stačil poznat. Jistě, američtí novináři jsou třeba oddáni Izraeli, ale i to je přehánění. Trvalo mi léta, než jsem na to přišel. Jsou jako psi, obrátí se proti každému, kousnou každou ruku, ať je jakkoliv laskavá. Pátrají, vidí a mluví. A tak se mi podařilo dovědět se o tom Ryanovi všechno - o jeho domově, rodině, školách, do kterých chodí jeho děti, číslo pracovny, kde pracuje jeho manželka, všechno."

"Co když jsou některé z těch informací lži?" zeptal se Darjájí podezřívavě. Pokud on měl co do činění se Západem, přirozenost zpravodajů tam byla prostě

příliš cizinecká, než aby jí dokázal plně porozumět.

"To se dá snadno ověřit. Pracoviště Ryanovy ženy, například. Jsem si jist, že mezi personálem té nemocnice jsou nějací věřící. Stačí prostě se na některého z nich obrátit s neškodným dotazem. Prezidentův domov - nu, ten bude střežený. Totéž platí i o dětech. Se všemi takovými lidmi je to hádanka. Když se pohybují z místa na místo, musí mít ochranu, ale ta ochrana je vidět, a to člověku prozradí, kde jsou i kdo jsou. S informacemi, které jsem získal, také víme, kde začít hledat." Badraddín své poznámky pronášel krátce a prostě. Ne proto, že by Darjájí byl hlupák - to naprosto jistě ne; jednoduše proto, že ájatolláh žije izolovaně jako na ostrově. Jednu výhodu všechna ta léta v Libanonu Alímu přinesla - byl mnohému vystaven a mnohému se naučil. A největším přínosem mu bylo poznání, že potřebuje někoho, kdo za ním bude stát, a v Mahmúdu hadžim Darjájím takového slibného člověka našel. Darjájí má plány. Potřebuje lidi. A z toho či onoho důvodu svým vlastním lidem plně nedůvěřuje. Badraddín nijak moc neuvažoval nad tím, proč tomu tak je. Ať je důvod jakýkoli, prostě mám štěstí, a není proč to rozebírat, říkal si v duchu.

Jsou takoví lidé dobře střeženi?" otázal se mulláh a rukou se probíral ve vousech. Badraddín se neholil nejméně čtyřiadvacet hodin.

"Ano, skutečně dobře," odpověděl Badraddín; na otázce mu cosi připadalo zvláštní, a tuto skutečnost si uložil do paměti. "Americké policejní agentury jsou zdatné. Problém zločinnosti v Americe nesouvisí tak úplně se schopnostmi policie. Ta prostě neví, co dělat, když zločince chytí. A pokud jde o jejich prezidenta...?" Alí se opřel a protáhl se. "Bude obklopen dobře vycvičenou skupinou vynikajících střelců, silně motivovaných a naprosto věrných." Tato slova Badraddín ke svému vysvětlování dodal proto, aby viděl, zda se v očích jeho protějšku něco změní. Darjájí byl unavený, a změnu nedokázal skrýt. Jinak, ochrana je ochrana. Postupy jsou přímé a prosté. O tom vás poučovat nemusím."

Jaká je celková zranitelnost Ameriky?'

"Vysoká. V jejich vládě panuje chaos. To také víte."

"Je těžké najít na ně nějaké měřítko, na tyhle Američany..." pronesl Darjájí zamyšleně.

"Mají silnou armádu. Jejich politická vůle je nepředvídatelná, jak kdosi, koho oba... známe, ke své škodě zjistil. Bylo by chybou Ameriku podceňovat; je jako spící lev, a musí se s ní jednat opatrně a s respektem."

"A jak se zvítězí nad lvem?"

Otázka Badraddína na několik okamžiků zarazila. Kdysi, během pobytu v Tanzánii - působil tam jako poradce vlády v otázce jak se vypořádat s povstalci - , se vypravil na jeden den do buše; jel s plukovníkem, pracovníkem zpravodajské služby té země. Tam spatřil lva, starého a osamělého, který však přesto dosud dokázal zabíjet. Možná ale, že ten gnu byl nějak zmrzačený. Pak se objevila tlupa hyen, a když to tanzánský plukovník viděl, zastavil svůj sovětský ZIL, podal Badraddínovi triedr a řekl mu, aby se díval, že se tak něco dozví o povstalcích a jejich schopnostech. To, co Alí viděl, nikdy nezapomene. Lev, jak si vzpomínal, byl velký, možná starý, možná už pomalejší než jaký byl v rozkvětu života, avšak stále ještě silný a hrozivý na pohled. I ze vzdálenosti dvou set metrů, tvor nepopiratelně majestátní. Hyeny byly menší, psům podobní tvorové se zvláštní chůzí; pohybovaly se jako kdyby měly zlomený hřbet, jejich podivný klus však určitě plnil svůj účel. Nejprve se shromáždily do malé skupinky, dvacet metrů od lva, pokoušejícího se požírat svou kořist - a pak se hnuly kupředu, utvořily kolem lva kruh, a každá, která se octla přímo za mocnou kočkovitou šelmou, přiskočila a zezadu ji kousla; lev se otočil, zařval a vyřítil se několik metrů proti ní. Hyena rychle uskočila - mezitím už ale za lva přiskočila jiná a znovu ho kousla. Jedna hyena by neměla proti králi savany šanci větší než člověk s nožem proti vojákovi ozbrojenému kulometem, ale ať se lev namáhal, jak chtěl, svou kořist - a ani sám sebe - ochránit nedokázal; po pěti minutách se už jen bránil, neschopen ani pořádně

utíkat. Vždycky za ním byla nějaká hyena, chňapala po jeho varlatech a nutila ho utíkat; prchal smutně komickým způsobem, zadek táhl travou, jak se pokoušel nějak manévrovat. Nakonec lev prostě odešel, bez řevu, aniž se ohlédl; hyeny se zatím zmocnily jeho kořisti a zalykaly se při tom svým podivným chechtavým štěkotem, jako kdyby se bavily tím, jak si přivlastnily výsledek námahy většího zvířete. A tak lev, mocné zvíře, podlehl tvoru méně mocnému. Lev bude stárnout, slábnout, a jednoho dne nedokáže odrazit ani opravdový útok hyen a stane se jejich kořistí. Dříve či později, řekl mu jeho tanzánský přítel, je hyeny dostanou všechny, Badraddín znovu pohlédl svému hostiteli do očí.

"Existuje způsob, jak nad lvem zvítězit."

[20] NOVÉ VLÁDY

Na recepci ve Východním sále se jich sešlo třicet - všechno muži, jak Jack s překvapením zaznamenal, i se svými manželkami. Přejel obličeje očima. Někteří se tvářili příjemně. Jiní ne. Ti, kteří ano, byli vyplašení stejně jako on. Prezidenta znepokojovali hlavně ti sebevědomí, usmívající se.

Jak s nimi správně jednat? Odpověď neznal ani Arnie, ačkoliv s několika z nich promluvil. Má být Jack hodně silný a zastrašit je? Jistě, říkal si prezident, a noviny zítra napíší, že ze sebe zkoušel dělat krále Jacka Prvního. Nebo nevystupovat důrazně? Pak o něm budou psát jako o blbečkovi, který nedokáže jednat tak, jak to vyžaduje postavení vůdce. Ryan se učil médií se bát. Předtím to nebylo tak zlé. Jako včelky dělnice si ho skoro nikdo nevšímal. Dokonce když už byl Durlingovým poradcem pro otázky národní bezpečnosti, média ho pasovala na jakousi pouhou břichomluveckou figurínu. Teď však byla situace značně odlišná; cokoliv řekne, se dá překroutit, a také to překrouceno bude, v něco, co ten který posluchač přece už dávno chtěl říct sám. Washington už dávno ztratil schopnost být objektivní. Všechno byla politika - a politika znamenala ideologii, a ideologie nakonec vyústila v osobní předsudky, spíš než ve snahu a úsilí dobrat se pravdy. Kde byli všichni tihle lidé vychováni, že pro ně pravda nic neznamená?

Ryanův problém spočíval v tom, že skutečně postrádal politickou filozofii per se. Věřil ve věci, které plní svůj účel, které fungují, plodí slibované výsledky a spravují vše, co se porouchalo. To, zda se ty věci hlásí k tomu či onomu politickému přesvědčení nebo směru, pro něj bylo méně důležité než účinky, které měly. Dobré myšlenky fungují, i když některé z nich mohou vypadat bláznivě. Špatné myšlenky nefungují, i když některé z nich vypadají zatraceně rozumně. Ve Washingtonu však takhle nikdo neuvažoval. Ve Washingtonu ideologie platily coby fakt, a když ideologie nefungovaly, lidé to popírali; když myšlenky, s nimiž nesouhlasili, fungovaly, ti, kteří se proti nim stavěli, to nikdy neuznali, protože přiznat omyl jim připadalo odpudivější než jakákoli forma nekalého jednání. Spíš by zapřeli Boha než své ideje. Politika je pro lidi zcela jistě jediná aréna, v níž podnikají velké akce, aniž se příliš starají o jejich následky pro reálný svět, a kde reálný svět má pro takové lidi daleko menší význam než kdejaká fantastická představa, kterou si do tohohle města mramoru a právníků přinesli.

Jack pozoroval jednotlivé tváře a uvažoval, jakou asi politickou zátěž si ti lidé ve svých cestovních brašnách přivezli. Snad je to jeho slabost, že nechápe, jak to zde v politice všechno chodí, ale pokud jde o něj samotného, žil vždycky životem, v němž chyby zabíjely skutečné lidi; v případě Cathy chyby zase zabíjely lidi, jejichž obličejů se dotýkala na operačním sále. Pro politické osobnosti znamenali skuteční lidé cosi abstraktního, daleko vzdálenějšího než ideje, kterých se tyto osobnosti usilovně držely.

"Je to tu jak v zoologické zahradě," poznamenala za maskou okouzlujícího úsměvu první dáma Cathy Ryanová, FLOTUS, DOKTORKA, ke svému manželovi. Přihnala se domů právě včas - velkou zásluhu na tom měl právě vrtulník - , aby se stačila převléknout do nových přiléhavých šatů; vzala si také zlatý náhrdelník, který jí Jack koupil k Vánocům... několik týdnů před tím, než se ji na mostě v Annapolisu pokusili zabít teroristé.

"Se zlatými mřížemi," odpověděl její manžel, POTUS, ŠERMÍŘ, vysílaje před sebe také svůj úsměv, falešný jako pětník.

"A co jsme my?" zeptala se, zatímco shromáždění senátoři tleskali při jejich příchodu. "Lev se lvicí? Býk a kráva? Páv s pávicí? Nebo dva laboratorní králíci, na kterých budou zkoušet nový šampón?"

"Záleží na tom, kdo je divák, holka." Ryan držel manželku za ruku a společně kráčeli k mikrofonu.

"Dámy a pánové, vítejte ve Washingtonu." Ryan se musel odmlčet, než odeznělo další kolo potlesku. Další věc, kterou se bude muset naučit. Lidi prezidentovi tleskají skoro za každou pitomost. Třeba za to, že má u toalety dveře. Sáhl do kapsy a vytáhl několik kartiček, takových, jaké prezidenti vždycky při projevu mají. Jsou na nich napsané jednotlivé body k tomu, o čem budou mluvit. Kartičky připravila Callie Westonová, a rukou psaná písmena byla dostatečně velká, takže Ryan nepotřeboval brýle na čtení. I tak čekal, že ho rozbolí hlava. Ze všeho toho čtení ho rozbolela každý den.

"Naše země má svoje potřeby, a ty nejsou malé. Vás i mě sem přivedly tytéž důvody. Vy jste byli jmenováni do funkcí senátorů, abyste obsadili uvolněná křesla. Máte práci, kterou mnozí z vás nečekali; někteří z vás ji možná ani nechtěli." Bylo to marnivé lichocení, ale takového druhu, jaké chtěli všichni zde slyšet - přesněji řečeno chtěli, aby ho v přímém přenosu viděly, a tím také slyšely, kamery, stojící v rozích sálu. V sále seděli snad jen tři lidé, kteří nebyli politikové z povolání; jeden z nich byl guvernér, jenž si prohodil místo se svým náměstkem jako partnerku v tanci, a tak přišel do Washingtonu, aby po jedno období zaujal místo po senátorovi z jiné politické strany. To byl takový drobný podvůdek, o kterém noviny teprve začínaly psát. Polarita Senátu se v důsledku pádu sedmsetsedmačtyřicítky změní, protože řízení vlády ve dvaatřiceti státech nebylo tak docela v souladu s tím, jak byl sestaven Kongres.

"A to je dobře," sdělil shromážděným Ryan. "Máme dlouhou a úctyhodnou tradici v tom, že občané slouží svému národu. Podobná tradice sahá přinejmenším až do časů Cincinnatových - to byl římský občan, který nejednou přispěchal, když ho vlast volala, a pak se vrátil na svůj statek, ke své rodině a své práci. Jedno z našich velkých měst je pojmenováno na paměť toho pána," dodal Jack a pokývl směrem k senátorovi z Ohia - ten sice žil v Daytonu, ale Dayton není od Cincinnati daleko.

Nebyli byste tu, kdybyste nechápali, jaké potřeby naše země má. Ale dnes před vás předstupuji proto, abych vám vysvětlil, že musíme pracovat společně. Nemáme čas, a ani naše země nemá čas na to, abychom se škorpili a soupeřili spolu." Ryan musel znovu počkat, až dozní potlesk. Zdržení ho popudilo; přesto vzhlédl, uznale se usmál a pokývl.

"Páni senátoři, uvidíte, že se mnou se dá dobře pracovat. Mé dveře budou vždycky otevřené, telefon zvedat umím, a jsem přístupný argumentům. Budu jednat o každé záležitosti. Budu naslouchat každému názoru. Neexistují jiná pravidla, než jaká určuje ústava, kterou jsem se přísahou zavázal dodržovat, chránit a bránit.

Lidé tam, odkud jste přišli, očekávají, že odvedeme svou práci. Nečekají, že budeme chtít být znovu zvoleni. Čekají, že pro ně budeme pracovat podle svých nejlepších schopností. My jsme tu pro ně, ne oni pro nás. Je naší povinností něco pro ně udělat. Robert E. Lee kdysi řekl, že ‚povinnost' je nejvznešenější slovo v našem jazyce. Ještě vznešenějším a důležitějším se stává nyní, protože žádný z nás nebyl do své funkce řádně zvolen. Reprezentujeme lid demokratické země, ale v každém případě jsme se sem dostali způsobem, ke kterému prostě nemělo dojít. Každý z nás má proto tím větší osobní povinnost své úkoly plnit, jak nejlépe dovede." Další potlesk.

"Neexistuje větší důvěra než ta, které se nám osudem dostalo. Nejsme středověcí šlechtici, těšící se požehnání urozenosti, šlechtici s vysokým postavením a velkou mocí. Jsme služebníky, ne pány, těch, jejichž souhlas nám

dává veškerou moc, kterou máme. jsme pokračovateli velikánů. Vašimi vzory musí být Henry Clay, Daniel Webster, John Calhoun a mnoho dalších členů Kongresu. ‚Jaký je stav Unie?' zeptal se prý Webster ve svém slavném projevu před senátem. My ten stav budeme určovat. Unie je v našich rukou. Lincoln nazval Ameriku poslední a největší nadějí lidstva, a v posledních dvaceti letech dala Amerika tomuto úsudku našeho šestnáctého prezidenta za pravdu. Amerika je stále ještě experiment, kolektivní myšlenka, soubor pravidel nazvaných Ústava, k níž se hlásíme my všichni, ve vládních budovách i mimo ně. To, čím jsme zvláštní, je právě onen krátký dokument. Amerika není pruh hlíny a kamení mezi dvěma oceány. Amerika je idea a soubor pravidel, kterými se všichni řídíme. Tím jsme jiní, a zůstaneme-li těmto pravidlům věrní, je v silách nás zde, v tomto sále, zaručit, že země, kterou předáme našim následovníkům, bude tatáž jako ta, která nám byla svěřena, a snad i trochu lepší. A teď - " Ryan se obrátil k vrchnímu soudci Odvolacího soudu Spojených států amerických za čtvrtý soudní obvod, nejvýše postavenému odvolacímu soudci, pocházejícímu z Richmondu - "je řada na vás."

Soudce William Staunton přikročil k mikrofonu. Každý jmenovaný senátor položil levou ruku na bibli, kterou držela jeho manželka, a pravou zvedl.

‚Já - řekněte své jméno..."

Ryan se díval, jak noví senátoři skládají přísahu. Vypadalo to slavnostně. Byly proneseny přísahy. Někteří z nových zákonodárců bibli políbili, buď z vlastního náboženského přesvědčení, nebo proto, že nedaleko stály kamery. Pak políbili své manželky, z nichž většina zářila radostí. Všichni zhluboka s slavnostně vdechli, podívali se jeden na druhého, a sotva se zastavily kamery, personál Bílého domu vešel dovnitř s pitím, protože teď začínala ta pravá práce. Ryan si vzal sklenici perrieru a odešel doprostřed sálu. Usmíval se, navzdory únavě a pocitu nejistoty a stísněnosti z toho, že přece jen plní politické povinnosti.

Došla ještě jedna dávka fotografií. Bezpečnostní zajištění na letišti v Chartúmu se nezlepšilo, takže snímky lidí, sestupujících po schůdkách, tentokrát pořizovali tři američtí zpravodajští důstojníci. Všechny překvapovalo, že se o události ještě nedověděli novináři. Návštěvníky odvážel proud služebních aut - pravděpodobně všechna, která ten chudý národ měl. Když bylo vše skončeno, dopravní Boeing 737 odletěl zpátky na východ a špioni odjeli na velvyslanectví. Dva jiní se utábořili u příbytků, které byly irácký generálům přiděleny - tenhle drobek informace přišel od kontaktu, jejž měl náčelník americké rezidentury na súdánském ministerstvu zahraničí. Pořízené snímky se v temné komoře na velvyslanectví vyvolaly, zvětšily a faxem odeslaly přes družici do Langley. Bert Vasco, za pomoci dvojice specialistů CIA na danou oblast, porovnáním se snímky z alba v archivu CIA všechny obličeje identifikoval.

"Tak, tady je máme," prohlásil pracovník ministerstva zahraničí. "Tohle je celé armádní velení. Ale ani jeden civilista ze strany Baas."

"Takže víme, kdo budou obětní beránci." Tuhle poznámku pronesl Ed Foley.

Jo," odpověděla Mary Pat a přikývla. "A to dává vysokým důstojníkům, kteří přežili, šanci zatknout je, ‚zpracovat' a ukázat tak svou loajalitu vůči novému režimu. Doprdele," uzavřela svou úvahu. Jde to moc rychle." Její náčelník rezidentury v Rijádu byl v plné parádě, připravený, ale neměl ke komu jít. Totéž platilo o některých saudských diplomatech, kteří pro tušený irácký režim dali spěšně dohromady program pomoci rozpočtu nové země. Teď už nebude potřeba.

Ed Foley, nový dočasný ředitel CIA, zavrtěl obdivně hlavou. "Ani v nejmenším jsem netušil, že na něco takového přijdou. Zabít našeho přítele, to ano, ale takhle rychle vypakovat vedení ven, a tak hladce, koho by to bylo napadlo?"

Jo, tak to jste mě dostal, pane Foley," souhlasil Vasco. "Tenhle kšeft

musel někdo zpunktovat - ale kdo?"

"Tak, včeličky, pěkně ven z úlu, a pusťte se do toho," řekl s pokřiveným úsměvem Ed Foley svým důstojníkům. "Chci všechno, co dokážete vyhrabat. A svižně."

Vypadalo to jako nějaký hrůzný vývar. Ztmavlá lidská krev a rudohnědá kaše z opičích ledvin, rozestřené ve zvláštním roztoku v plochých, mělkých skleněných mísách, uložených pod tlumeným světlem svítidel s kryty zachycujícími ultrafialové paprsky, aby neuškodily virům. Teď se toho nedalo moc dělat, jen sledovat okolní podmínky, a to měly na starosti jednoduché analogové přístroje. Múdí s ředitelem, oba v ochranných oděvech, vešli dovnitř, aby kultivační komory osobně zkontrolovali. Dvě třetiny krve sestry Jean Baptiste byly hluboce zmrazeny pro případ, že by se při prvním pokusu rozmnožit virus Ebola Mayinga něco pokazilo. Zkontrolovali také několikastupňový ventilační systém místnosti, protože nyní byla budova skutečnou továrnou na smrt. Ochranná opatření byla dvojsečná. V téhle místnosti se usilovně snažili poskytnout viru zdravé místo, kde se bude moci rozmnožovat, a hned za dveřmi, ve vedlejší místnosti, vojenští zdravotníci postřikovali každý čtvereční milimetr dezinfekcí, aby zaručili, že nikde jinde žádné takové zdravé místo nebude - a virus se tedy musel chránit i před dezinfekčním prostředkem. Vzduch, nasávaný do kultivační komory, se musel pečlivě filtrovat, aby lidé, jejichž životy měl dezinfekční prostředek ochránit, jím naopak v komoře nezabili to, co by všude jinde mohlo zabít je.

"Takže vy si opravdu myslíte, že se tahle verze může přenášet vzduchem?'

Jak víte, kmen Ebola Mayinga je pojmenován po zdravotní sestře, která se nakazila přes všechna běžná ochranná opatření. Pacientka Dva" - bude pro něj lehčí, nebude-li její jméno vyslovovat - "byla zkušená ošetřovatelka s praxí v zacházení s Ebolou; navíc nedávala žádné injekce. Sama nevěděla, jak ji mohl ten virus nakazit. Proto - ano, myslím, že je to možné."

"To by bylo velmi užitečné, Múdí," zašeptal sotva slyšitelně ředitel. Múdí ho však přesto slyšel. Sama myšlenka byla dost hlasitá. "Můžeme provést zkoušku," dodal starší muž.

Tak to bude snazší, říkal si Múdí. Ty lidi aspoň nebude znát jménem. Uvažoval, jestli má s tím virem pravdu. Je možné, že pacientka Dva udělala nějakou chybu a pak si na ni nevzpomněla? Ale ne, on sám její tělo prohlédl, zda nenajde nějaká bodnutí; sestra Maria Magdalena udělala totéž, a výměšky malého Benedicta Mkusy sestra Jean Baptiste asi sotva olízla. Tak co to musí nutně znamenat? Znamená to, že kmen Mayinga přežívá po krátkou dobu na vzduchu, a to zase znamená, že mají potenciální zbraň, se kterou se člověk ještě nikdy nesetkal, strašnější než jaderné zbraně, strašnější než chemické zbraně. Mají zbraň, která se sama reprodukuje a šíří ji samy oběti - jedna na druhou a na další, dokud exploze choroby neskončí sama, až přijde její čas. A ona skončí. Všechny epidemie jednou skončily. Musí se přece vyčerpat, ne?

Musí?

Múdí zvedl ruku k bradě, chtěl si ji promnout, ale jeho zamyšlené gesto zarazil plastikový štít masky. Na svou otázku odpověď neznal. V Zairu a v několika dalších zemích se všechny epidemie této odporné nemoci, jakkoliv byly hrozivé, vždycky vyčerpaly - navzdory podmínkám prostředí, které kmeny viru chránily a uchovávaly. Na opačné straně rovnice však byly primitivní podmínky v Zairu, hrozné silnice a žádná doprava, která by stála za řeč. Choroba lidi zabila dřív, než se vůbec stačili dostat někam daleko. Ebola vymazala jednotlivé vesnice, ale víc už toho nenapáchala. Nikdo však nemůže vědět, co by se stalo ve vyspělé zemi. Teoreticky by se dalo infikovat letadlo, dejme tomu let na Kennedyho mezinárodní letiště. Cestující opustí jedno letadlo a rozejdou se do dalších. Možná pak nemoc okamžitě rozšíří kašláním a kýcháním, možná však ne. Jenže ve skutečnosti na tom nezáleží. Mnozí z nich za pár dní znovu někam poletí a budou si říkat, jestli snad nemají chřipku - a předají

virus dál a nakazí tak další.

Otázka, jak se epidemie rozšíří, je spíš otázkou času a příležitosti než čehokoli jiného. Čím rychleji se nemoc dostane ven z ohniska a čím rychleji budou lidé cestovat, tím dál se virus mezi obyvatelstvem rozšíří do všech stran. Existují sice matematické modely, ty jsou však všechny teoretické, závislé na řadě jednotlivých proměnných, z nichž každá může celkovou rovnici smrti ovlivňovat přinejmenším v rozsahu jednoho řádu. Prohlásit, že epidemie se časem vyčerpá, je správné. Otázkou je jak rychle? To bude určující veličinou pro počet lidí, kteří se nakazí do doby, než začnou působit ochranná opatření. Bude napadeno jedno procento společnosti, deset procent, nebo padesát? Amerika není žádná úzkoprsá společnost. Každý se stýká s každým. Virus, přenášený vzduchem, s inkubační dobou tři dny... pro tohle Múdí neznal žádný vzorec. Nejzhoubnější nedávný výskyt v zairském Kikwitu si vyžádal méně než tři sta životů, ten ale začal u jednoho nešťastného dřevaře, pak přišla na řadu jeho rodina, potom sousedé. Vtip je v tom, že chce-li člověk vyvolat mnohem větší rozšíření, je třeba zvýšit počet primárních případů. Kdyby se podařilo tohle, prvotní rozkvět viru Ebola Zair Mayinga Amerika by mohl být tak rozsáhlý, že by vyřadil všechna běžná ochranná protiopatření. Virus by se nešířil od jednoho člověka a jedné rodiny, nýbrž od stovek jedinců a rodin - nebo tisíců? Pak by následující generační skok mohl obsáhnout statisíce. V té době si už Američané uvědomí, že se děje cosi zlého, ale mezitím zbude čas na další generační skok, a ten bude ještě o jeden řád vyšší, možná miliony. Za této situace by zdravotnická zařízení již byla zahlcená a bezmocná...

...a pak by se to už asi nedalo zastavit. Možné následky záměrného hromadného nakažení společnosti, v níž existuje vysoká mobilita, nikdo neznal. Dosah by mohl být skutečně celosvětový. Pravděpodobně však ne. Téměř jistě ne, usuzoval Múdí, hledě skrz plastikový štít své masky na skleněné kultivační misky za tabulemi z tlustého skla s drátěnou vložkou. První generace této choroby přišla od neznámého hostitele a zabila malého chlapce. Druhá generace si vyžádala jen jedinou oběť, díky osudu a štěstí a také jeho lékařským schopnostem. Třetí generace mu poroste před očima. Není dosud známo, jak daleko se rozšíří, ale budou ještě generace Čtyři, Pět, Šest a možná dokonce Sedm, a ty určí osud celé jedné země - která náhodou je nepřítelem jeho země.

Teď už byly úvahy snazší. Jean Baptiste měla tvář a hlas a život, který se dotkl jeho života. Tuhle chybu už nesmí nikdy opakovat. Sestra Jean Baptiste byla nevěřící, ale nábožná, a nyní je u Alláha, neboť Alláh je zajisté milosrdný. Múdí se modlil za její duši a Alláh jeho modlitby určitě vyslyšel. V Americe i jinde může být jen málo tak spravedlivých lidí jako byla ona. A Múdí dobře ví, že Američané jeho zem nenávidí a na jeho náboženské cítění a víru hledí s nedůvěrou a podezřívavostí. Třeba mají jména a tváře, ty on zde však nevidí, a ani je nikdy neuvidí; všichni jsou deset tisíc kilometrů odtud, a televize se dá vypnout.

"Ano," souhlasil Múdí. "Zkouška se dá provést docela snadno."

"Podívejte," promlouval George Winston ke skupince tří nových senátorů, "kdyby automobily vyráběla federální vláda, chevrolet by stál osmdesát tisíc dolarů a každé čtyři bloky by musel zastavit a natankovat plnou nádrž. Vy, hoši, se vyznáte v kšeftě. Já taky. Dokážeme to líp."

"Opravdu to je tak zlé?' zeptal se první - abecedně - senátor z Connecticutu.

"Mohu vám ukázat srovnávací údaje o produktivitě. Kdyby to takhle dělal Detroit, tak všichni jezdíme v japonských autech," odpověděl Winston a dloubl senátora prstem do prsou; připomněl si přitom, že se musí zbavit svého Mercedesu 500SEL, nebo ho aspoň na nějakou dobu postavit do garáže.

Je to jako mít jedno policejní auto na celé východní L.A.," říkal Tony Bretano pěti jiným senátorům, z nichž dva byli z Kalifornie. "Já nemám ani síly, které potřebuju k tomu, aby se postaraly o jeden HRK. To je ,hlavní

regionální konflikt'", vysvětloval nováčkům a jejich manželkám. "A to se od nás ještě čeká, že - teda na papíře - , že se dokážeme postarat o dva konflikty současně, a k tomu si vezměte mírové mise ještě leckde jinde. Rozumíte? Takže - na ministerstvu obrany potřebuju v prvé řadě restrukturovat naše síly tak, aby nejdůležitější byli střelci, a zbytek ministerstva aby je podporoval, a ne aby to bylo obráceně. Účetní a právníci jsou užiteční, ale těch máme dost na ministerstvu financí a spravedlnosti. Ve vládě - tam jsme něco jako policajti. A já nemám dost policajtů ani do ulic."

Jak to ale budeme platit?" zeptal se mladší senátor z Colorada. Starší senátor z tohoto státu Skalnatých hor byl oné noci v Kalifornii u zřizovatele fondů.

"Pentagon není zaopatřovací ústav. Na to nesmíme zapomínat. Tak tedy, příští týden budu mít odhad všeho, co potřebujeme. Pak s tím půjdu před Kongres a společně se poradíme, jak to provést při co nejmenších nákladech."

"Vidíte - co jsem vám říkal?' pronesl tiše van Damm, procházeje za Jackovými zády. "Nechte je udělat to za vás. Vy jen zůstávejte vlídný."

"To, co jste říkal, pane prezidente, je správné," souhlasně přikyvoval, jako že tomu věří, nový senátor z Ohia; upíjel přitom bourbon s vodou, když teď byly kamery vypnuté. "Víte, kdysi ve škole jsem o Cincinnatovi sepsal na hodinu dějepisu takový referátek, a..."

"No, hlavně si musíme pamatovat, že na první místo patří blaho země," sdělil mu Jack.

Jak to dokážete, dělat svou práci a - tedy..." pokoušela se vyjádřit svou myšlenku manželka staršího senátora z Wisconsinu, "myslím, ještě přitom dělat chirurgii?"

"A přednášet, to je ještě důležitější," dodala Cathy a pokývla hlavou; toužila být už nahoře a studovat své poznámky o pacientech. No, zítra se poletí tím vrtulníkem. ,Já nikdy nepřestanu dělat svou práci. Vracím slepým zrak. Někdy sama snímám obvazy, a pohled do jejich tváří je to nejkrásnější na světě. To nejkrásnější," opakovala.

"Lepší než já, zlato?" zapojil se do hovoru Jack a položil jí ruku kolem ramen. Možná, že tohle zapůsobí, myslel si. Okouzlit je. Tak jak mu to radili Arnie i Callie.

Už to začalo. Plukovník, pověřený střežením pěti mulláhů, je následoval do mešity a tam, pohnut svatostí místa i chvíle, vzýval společně s nimi boha. Nakonec pak k němu promluvil nejvyšší z nich, tiše a zdvořile, dotkl se oblíbené pasáže ze svatého Koránu, aby nalezl společnou řeč. To v plukovníkovi vyvolalo vzpomínku na mládí a na otce, víře oddaného a čestného muže. Byl to běžný způsob jak jednat s lidmi, lhostejno o jaké místo či kulturu se jedná; člověk tak dosáhne toho, že se rozpovídají, čte v jejich slovech a zvolí vhodný směr dalšího hovoru. Mulláh byl už čtyřicet let členem íránského duchovenstva; po celou tu dobu lidi vedl a radil jim ve věcech víry i jejich strážní, a tak snadno navázal vnitřní kontakt se svým věznitelem, člověkem, který byl zřejmě přísahou zavázán zabít jeho i čtyři ostatní rukojmí, kdyby od svých nadřízených takové rozkazy dostal. Tím, že si odcházející generálové vybrali člověka, který měl být věrný, volili až přespříliš moudře, protože ti, kdo prokazují skutečnou loajalitu, jsou lidé uvažující a zásadoví, a jsou vždy náchylní k tomu, aby podlehli idejím prokazatelně lepším než ty, k nimž se momentálně hlásí. K žádnému skutečnému duševnímu boji ani nedošlo. Islám je náboženství s dlouhou a úctyhodnou historií, a ani jeden z těchto přívlastků neplatil pro umírající režim, který se plukovník přísahou zavázal udržovat.

"Muselo to být těžké, bojovat v bažinách," řekl mulláh po několika minutách, když se hovor stočil na vztahy mezi oběma islámskými zeměmi.

"Válka je zlo. Nikdy mi nedělalo radost zabíjet," vyznával se plukovník, jako katolík, klečící ve zpovědnici. Mužovy oči se náhle zalily slzami, když líčil některé své činy, které za léta služby spáchal. Teď chápal, proč tuto

radost nikdy nepocítil; zatvrdil své srdce a nerozlišoval mezi nevinnými a vinnými, mezi spravedlivými a zkaženými. Konal to, k čemu ho vyzvali - protože ho vyzvali, ne proto, že by to bylo v jakémkoliv ohledu správné. Teď to chápal.

"Člověk často klesne, ale skrze Prorokova slova může vždy opět nalézt cestu zpět k milosrdnému Bohu. Lidé často zapomínají na své povinnosti, ale Alláh nikdy nezapomíná na své." Mulláh se dotkl důstojníkovy paže. "Věřím, že tvé modlitby dneškem neskončily. Budeme se k Alláhovi modlit spolu a spolu také nalezneme mír pro tvou duši."

Pak už šlo všechno opravdu snadno. Když se plukovník dověděl, že generálové právě opouštějí zemi, měl dva dobré důvody pro to, aby s novým režimem spolupracoval. Vůbec netoužil zemřít. Byl ochoten následovat vůli svého Boha, zůstat naživu a sloužit. Jako projev své oddanosti shromáždil dvě roty vojáků, aby se setkali s mullámy a vyslechli jejich rozkazy. Vojáci to měli lehké. Jim stačilo jen uposlechnout rozkazů důstojníků. Dělat cokoliv jiného nepřišlo na mysl ani jednomu z nich.

V Bagdádu nyní svítalo; v desítkách domů byly vykopnuty dveře. Někteří z obyvatel těch domů byli vzhůru, jiní spali opileckým spánkem. Někteří měli sbalená zavazadla a rozhodovali se, kam odejdou a pokoušeli se přijít na nějaký způsob, jak se tam dostanou. A všichni trochu pozdě pochopili, co se děje; v této době jediný chybně zvolený okamžik znamenal násilnou smrt, namísto života v bohatství. Na odpor se stavěli jen málokteří, a jednoho z nich, jehož odpor byl málem úspěšný, téměř rozpůlila dávka dvaceti ran z kalašnikova, i s jeho ženou. Většinou je vyvedli z jejich domů bosé k čekajícím nákladním autům; šli s hlavami svěšenými, hledíce do země, s vědomím, jak pro ně toto drama skončí.

Tyhle rádiové sítě nebyly zakódované, a slabé vysokofrekvenční signály se monitorovaly, tentokrát ve stanici TRASA BOUŘE, která byla k Bagdádu blíž. Z éteru slyšeli jména, řadu jmen, jak je týmy, které lidi sbíraly, hlásily těm, kdo je vyslali; to usnadňovalo práci obsluze přístrojů pro elektronickou špionáž, nacházejících se nedaleko okraje Vojenského města krále Chálida i ve městě samotném. Směnoví důstojníci volali svým nadřízeným a přes družice se vysílaly depeše s prioritou "kritické".

Ryan právě vyprovodil posledního senátora ke dveřím; v té chvíli vešla Andrea Priceová.

"Já z těch bot snad jednou zešílím, a to mám ještě operaci v - Cathy umlkla.

"Provoz BLESK pro vás, pane."

"Irák?" zeptal se Jack.

"Ano, pane prezidente."

Prezident manželku políbil. "Za chviličku jsem nahoře."

Cathy nezbylo nic jiného než přikývnout a zamířit k výtahu, kde čekal jeden z majordomů, aby První pár doprovodil nahoru. Děti už budou v posteli. Všechny domácí úkoly měly napsané, některé pravděpodobně s dopomocí svých tělesných strážců. Jack zahnul doprava, poklusem seběhl ze schodů, pak znovu doprava a nato doleva, aby se dostal ven z budovy, potom zpátky do Západního křídla a do Krizového sálu.

"Tak povídejte," přikázal prezident.

"Už to začalo," oznámil obličej Eda Foleyho z obrazovky televizoru, instalovaného na stěně. A oni mohou událostem jen nečinně přihlížet.

Irácká státní televize pozdravila nový den zprávami o nové realitě; jaká je, to bylo jasné hned, když hlasatelé svá úvodní denní hlášení zahájili vzýváním Alláhova jména. Nestalo se to poprvé, ale ještě nikdy se to nedělo s takovou vroucností. "Navrať mi mé náboženství z minulých časů, je pro mě dobré - teď" , komentoval to vrchní seržant ve stanici SBĚRNÁ MÍSA, protože vysílání bylo státní a přenášely ho vysílače v nedaleké Basře. Otočil se a zamával.

"Majore Sabahu?"

"Ano, hned," odpověděl kuvajtský důstojník, přikývl a přikročil k seržantovi. Sabah neměl žádné zvláštní pochybnosti už předtím. Jeho nadřízení se vyjadřovali zdrženlivě, to ale dělali vždycky. Nikdy neslyšeli tep dění v řadách svých nepřátel tak zblízka jako major; uvažovali spíš v kategoriích politických než v takových, které by mohly poskytnout nějaké praktické, tvůrčí závěry. Sabah se podíval na hodinky. V kancelářích už budou mít za sebou dvě hodiny svých pevně zakořeněných ranních činností, na tom teď však už nezáleželo. Spěchem se nic nespraví. Hráz se protrhla a voda se rozlije. Doba, kdy se ještě dala zastavit, je pryč, pokud taková možnost vůbec byla.

Irácká armáda převzala moc, pravilo se v televizních zprávách. Hlášení vyznělo tak, jako kdyby se jednalo o nějakou až dosud naprosto ojedinělou situaci. Byla ustavena Rada revoluční spravedlnosti. Ti, kdo se provinili zločiny proti lidu - což bylo dobré, všezahrnující označení, které toho samo o sobě moc neříkalo, ale kterému všichni rozuměli - , jsou zatýkáni a budou postaveni před soud svých krajanů. Národ nejvíc ze všeho potřebuje klid, říkalo se i v televizi. Dnešek bude národním svátkem. Do práce půjdou jen ti, kdo zajišťují základní služby. Ostatním občanům se doporučuje, aby tento den považovali za den modliteb a smíření se s bohem. Okolnímu světu nový režim slibuje mír. Okolní svět bude mít celý den na to, aby o tom přemýšlel.

Darjájí se o tom napřemýšlel už hodně. Než se probudil k ranním modlitbám, stačil se ještě tři hodiny prospat. Zjistil, že s tím, jak stárne, potřebuje spánku stále méně. Tělo jako by pochopilo, že při tom, jak málo dnů mu zbývá, není už na odpočívání čas. Na sny však čas byl, a jemu se v předjitřních hodinách tohoto dne zdálo o lvech. O mrtvých lvech. Lev byl také symbolem šáhova režimu; Badraddín měl pravdu, lvy lze zabít. Skuteční lvi kdysi v Iránu - podle starého názvu Persii - žili, a v dávných dobách byli vybiti. Symboličtí lvi, dynastie Páhlaví, byli vyhubeni podobně, kombinací trpělivosti a nelítostného pronásledování. Darjájí v tom hrál svou roli. Nebyla vždycky pěkná. Dal příkaz k bezohlednému, krutému činu a dohlížel na jeho splnění - nechal svrhnout zápalné bomby na divadlo plné lidí, které víc zajímala západní dekadence než pravá islámská víra. Stovky jich zahynuly hroznou smrtí, ale - ale byla to nutná, potřebná součást snažení, jež mělo jeho zemi a jeho lid přivést zpátky na pravou cestu; události samotné litoval, pravidelně v modlitbách činil pokání za životy, které zmařil, svého snažení však nelitoval. Byl nástrojem víry. A sám svatý Korán hovoří o potřebě války, Svaté války, války na obranu víry.

Dalším darem, který Persie - někdo tvrdil, že Indie - dala světu, byly šachy; naučil se je hrát už jako dítě. Výraz, označující konec hry, šach mat, pochází z perského šáhmat - "král je mrtev"; k tomu sám přispěl ve skutečném životě. Darjájí už dávno přestal hrát pouhé hry; věděl, že dobrý hráč nehraje tak, že promýšlí dopředu jen jeden tah, nýbrž tahy čtyři, a možná ještě víc. U šachů, stejně jako v životě, je problémem to, že i protihráč může někdy následující tah prohlédnout, zvlášť když umí hrát - předpokládat, že neumí, by mohlo být nebezpečné. Když se však tahy promýšlejí dopředu, je daleko obtížnější rozpoznat, co přijde, dohlédnout konce; pak už protivník sice všechno vidí jasně, ale vytlačen ze svých pozic, zbaven figur, síly a možností volby, nemá jinou možnost než hru vzdát. Tak tomu bylo s Irákem až do dnešního rána. Protihráč - vlastně mnoho protihráčů - hru vzdali a uprchli, a Darjájímu dělalo radost, že to dovolil. Ještě příjemnější ovšem je, když druhý hráč nemůže utéci. Ale cílem je výhra, ne uspokojení; a vyhrát znamená myslet víc dopředu a rychleji než soupeř; příští tah ho musí překvapit a uvrhnout ve zmatek. Musí ho donutit dlouho uvažovat, než zareaguje - a v šachové hře, jako v životě, je čas vymezen. Vítězí duch, ne tělo.

A tak tomu je i se lvy. I mocného lva mohou udolat menší tvorové, jsou-li doba a okolnosti příznivé. Tohle bylo ájatolláhovi jak poučením, tak příkazem dne. Když Darjájí dokončil modlitby, zavolal Badraddína; mladší muž se vyznal

v taktice a ve shromažďování informací, potřeboval však, aby mu směr určoval někdo školený ve strategii. Takové vedení bude velmi užiteč-

Po hodinovém rozhovoru došli hlavní odborníci země k závěru, že prezident nemůže dělat absolutně nic; teď se dalo jen čekat. Budou tedy čekat dívat se, a pak se uvidí. Na to stačil kterýkoliv občan, ale hlavní odborníci Ameriky uměli čekat, dívat se a pak "uvidět" trochu rychleji než ostatní, nebo si něco takového aspoň namlouvali. To všechno mohli dělat místo prezidenta; Ryan tedy opustil Krizový sál, vystoupil nahoru po schodech a vyšel ven. Tam ho uvítal studený déšť, padající na Jižní trávník za střechou nad spojovacím chodníčkem. Nadcházející den sliboval, že bude plný hlučících náporů větru a deště; přicházel březen - jako lev, jehož vládu pak vystřídá vláda beránka; tak to aspoň říkal aforismus. V téhle chvíli však vládlo počasí, ponuré, ať si byl déšť prospěšný zemi, vzpamatovávající se ze studené, třeskuté zimy.

"Tohle spláchne i ten poslední sníh," pronesla Andrea Priceová, a samotnou ji udivilo, že prezidenta oslovila bez vyzvání.

Ryan se otočil a usmál se. "Vy pracujete víc než já, agentko Priceová, a přitom jste..."

"Děvče?" zeptala se s unaveným úsměvem.

"Můj mužský šovinismus je asi znát. Prosím o prominutí. Jen jsem dostal chuť na cigaretu. Nechal jsem toho před lety - Cathy mě tak dlouho strašila, až jsem přestal. Víc než jen jednou," přiznal Jack, náhle v dobrém rozmaru. "Občas to dá docela zabrat, když má člověk za ženu doktorku."

"Být vdaná může taky dát docela zabrat." Priceová se provdala za svou práci; důkazem byly dvě nepodařené známosti. Jejím problémem, dalo-li se to tak nazvat, byla taková oddanost povinnosti, jaká se čeká jen od mužů. To byla skutečnost, kterou nepochopil nejprve jeden právník a pak jeden vysoce postavený pracovník v reklamě.

"Proč to všechno děláme, Andreo?" otázal se Ryan.

Zvláštní agentka Priceová to však také nevěděla. Prezident byl pro ni něco jako otec. Byl to člověk, který měl znát odpovědi, ale po letech práce v ochrance už byla moudřejší. Její otec vždycky odpovědi znal; tak jí to aspoň v době jejího dětství připadalo. Pak dospěla, dokončila vzdělání, vstoupila do Tajné služby a rychle se krok za krokem vypracovávala nahoru po příkrém a kluzkém žebříku postupu v profesi, a přitom jaksi zabloudila v životě. Teď byla na vrcholu kariéry, neustále po boku "otce" národa, a přišla na to, že život lidem nedovoluje vědět, co vědět chtějí a potřebují. Její práce byla tvrdá, ta jeho však nekonečně tvrdší. Možná, že by bylo líp, kdyby prezidentem byl někdo jiný než slušný a ctihodný pan John Patrick Ryan. Tady by asi spíš přežil nějaký prevít...

"Žádná odpověď?" usmál se Ryan do deště. "Vy byste zřejmě měla říct, že někdo tu práci dělat musí. Ježíši, právě jsem se pokusil svést třicet nových senátorů. Chápete to? Svést," opakoval Jack. Jako nějaké holky. Jako kdybych já snad byl zrovna ten typ chlápka, co něco takového dělá. Kurva, a teď nevím kudy kam." Jack se náhle zarazil a překvapeně zavrtěl hlavou nad tím, co řekl. "Pardon, promiňte."

"To nic, pane prezidente. To slovo jsem už slyšela, už od předešlých prezidentů."

"S kým vůbec člověk mluví?' pokračoval Jack. "Kdysi jsem mluvil s otcem, se svým knězem, s Jamesem Greerem, když jsem pro něj pracoval, nebo s Rogerem, ještě před několika týdny. Teď všichni chodí s otázkami za mnou. Víte, v Quanticu, v důstojnické škole, nám říkali, že ve velení se člověk může cítit osamělý. Páni, legraci si teda určitě nedělali. Fakt, nedělali."

"Máte přece zatraceně dobrou ženu, pane," pronesla důrazně Priceová. Oběma jim tak trochu záviděla.

"Vždycky se najde někdo chytřejší než vy - člověk, za kterým jdete, když nevíte, co dál. Teď ostatní chodí za mnou. A já na to nejsem dost chytrý."

Ryan se odmlčel, hned nato si však uvědomil, co mu Priceová řekla. "Máte pravdu, ale ona je hodně zaměstnaná. A se svými problémy přece nemůžu chodit za svou ženou."

Priceová se rozhodla reagovat smíchem. "Vy jste teda opravdu mužský šovinista, šéfe."

Na ta slova se Jack prudce otočil. "Prosím, slečno Priceová?" Hlas mu zněl příkře, ale pak následovalo prezidentské zasmání. "Prosím vás, jen nepovězte nikomu z médií, co jsem o své ženě řekl."

"Pane, reportérům přece nebudu vykládat, kde máte toaletu."

Prezident zívl. Jak to vypadá zítra?"

"No, jste celý den v pracovně. Řekla bych, že ta věc s Irákem vám úplně rozhází ranní rozvrh. Já odcházím brzy, a vrátím se někdy odpoledne. Všechno obejdu, Zkontroluju, jak je zajištěná bezpečnost vašich dětí. Máme také schůzku, promluvíme si na ní o tom, jak dostávat DOKTORKU do práce a zpátky bez vrtulníku."

"Létat vrtulníkem do práce není obvyklé, co?" poznamenal Ryan.

"FLOTUS, která má normální zaměstnání, je něco, s čím systém ochrany vlastně nikdy nepočítal."

"Normální zaměstnání, starou bačkoru! Vydělává víc než já! Už deset let, kromě doby, co jsem spekuloval na burze. Toho se noviny ještě nechytily. Ona je vynikající doktorka."

Skáče v řeči od jednoho ke druhému, uvědomila si Priceová. Je příliš unavený, než aby uvažoval přímo. No, i to se prezidentům stává. A proto je tu ona.

"Pacienti ji mají rádi, aspoň Roy to říká. Podívám se ještě jednou na opatření ohledně vašich dětí - takový je běžný postup, pane. Za všechna opatření týkající se vaší rodiny jsem zodpovědná já. Po většinu dne s vámi bude agent Rahman. Vezeme ho sem. Vede si moc pěkně," hlásila zvláštní agentka Priceová.

"To je ten, co mi tenkrát v noci přehodil přes záda ten hasičský plášť, aby mě nikdo nepoznal?" zeptal se Jack.

"Vy jste si to domyslel?" odpověděla Priceová otázkou. Prezident odbočil a vešel do Bílého domu. Jeho úsměv byl úsměvem vyčerpaného člověka, ale přesto jeho modré oči na hlavní agentku rozmarně zajiskřily.

"Tak pitomý snad zase nejsem, Andreo."

Ne, uzavřela své úvahy. Mít za prezidenta prevíta přece jen není lepší.

[21] SOUVISLOSTI

Patrick O'Day byl vdovec, jehož život se po pozdním sňatku změnil zvlášť krutě a znenadání. Jeho žena Deborah pracovala v laboratorním oddělení; byla odbornicí na kriminologická šetření a soudní ohledání, což s sebou neslo hodně cestování mimo ústředí. Jednoho odpoledne, při letu do Colorado Springs, však její letadlo z dosud nezjištěných příčin spadlo. Byla to její první cesta do terénu po mateřské dovolené, a zůstala po ní dcera Megan, stará čtrnáct týdnů. Teď bylo Megan dva a půl roku, a inspektor O'Day stále ještě uvažoval nad tím, jak s ní začít mluvit o její matce. Měl samozřejmě videokazety a fotografie, ale kdyby měl ukazovat na barevný papír nebo na obrazovku a říkat "Tohle je maminka," nezačne si myslet, že veškerý život je umělý? Jaký vliv by to mělo na její vývoj? To byla další otázka v životě muže, který měl znát odpovědi. Život osamělého otce, vnucený mu osudem, z něj udělal otce tím oddanějšího, a to na vrcholu kariéry, během níž pracoval na nejméně šesti úspěšně vyřešených únosech. Sto osmdesát pět centimetrů, sto houževnatě pružných kilogramů. Knír, kterým připomínal mexického revolucionáře Emilia Zapatu, obětoval požadavkům ústředí. Ale jakkoliv si tvrdý chlap O'Day nezadal s jinými tvrdými chlapy, nad tím, jak pečoval o dceru, by se jeho kolegové pochechtávali. Měla dlouhé, téměř blond vlasy, a on jí je každé ráno kartáčoval do hedvábné hladkosti. Předtím ji ještě samozřejmě také oblékl do pestrobarevných batolecích šatů a pomohl jí s mrňavými plátěnkami. Pro Megan byl táta něco jako ohromnánský

medvěd-ochránce, tyčící se do modrého nebe, medvěd, který ji popadne a rychlostí rakety vyzvedne ze země, aby ho mohla obejmout kolem krku.

"Uf!" řekl táta. "Moc mě tiskneš!"

"Bolelo to?" zeptala se Meg v hraném leknutí. Byla to součást jejich ranní hry.

Usmál se. "Ne, dneska ne." S těmi slovy vyšel z domu a otevřel dveře své zablácené dodávky, pečlivě dceru upoutal do sedačky a doprostřed mezi ně uložil krabici s poledním jídlem a její přikrývku. Bylo šest třicet a oni byli na cestě do nových jeslí. O'Day nedokázal auto nastartovat, aniž se nejdřív podíval na Megan, obraz její matky, každodenní připomínku, při které se kousal do rtů. Zavřel oči a potřásl hlavou a znovu se mu honilo myslí, proč se ta sedmsetsedmatřicítka zabořila rovnou do země zrovna s jeho manželkou. Se ženou, s níž strávil šestnáct měsíců, a která seděla na sedadle 18-F.

Nová školka s jeslemi ležela příhodně při cestě, kterou O'Day jezdil do práce; jeho sousedé si toto zařízení oblíbili, vozili tam své dva chlapce, dvojčata. O'Day odbočil doleva na Ritchie Highway; jesle našel hned naproti bistru, kde si mohl před pravidelnou jízdou po U.S. 50 dát kávu. Giant Steps, Obří krok; pěkné jméno.

Zatracený způsob jak si vydělávat na živobytí, říkal si Patrick, když zaparkovával auto. Marlene Daggettová přicházela vždycky v šest; starala se o děti úředníků, kteří každé ráno putovali do hlavního města, Dnes, při jejich prvním příjezdu, jim dokonce vyšla ven naproti.

"Pan O'Day! A tohle je Megan!" zvolala učitelka s nadšením, na tak časnou hodinu přímo omračujícím. Megan její nadšení nesdílela a pochybovačně vzhlédla na tatínka. Potom se překvapeně otočila a spatřila něco zvláštního. Jmenuje se taky Megan. To je tvůj medvídek, čekal tu na tebe celý den."

"Ach!" Holčička popadla hnědého chlupatého tvora a objala ho, i s visačkou se svým jménem. "Nazdar!" řekla mu.

Paní Daggettová vzhlédla způsobem, který agentovi FBI pověděl, že tohle vždycky funguje. "Neseš si přikrývku?'

"Tady ji máme, paní," odpověděl O'Day a podal jí také formuláře, které vyplnil předchozího večera. Megan nemá žádné zdravotní problémy, žádné alergie na léky, na mléko ani na jídlo; ano, v nutném případě ji můžete vzít do místní nemocnice; a čísla do práce a čísla na mobil, číslo jeho rodičů a číslo rodičů Deborah, kteří jsou zatraceně dobrými prarodiči. Zařízení Obří krok bylo dobře organizováno. Dokonce ještě lépe, než by se O'Day nadál, protože o jisté věci neměla paní Daggettová dovoleno jen tak zbůhdarma mluvit; inspektorovu totožnost si totiž ověřovala Tajná služba.

"Tak, slečno Megan, myslím, že je čas jít si hrát a najít si nějaké nové kamarádky." Vzhlédla. "Postaráme se tu o ni dobře."

O'Day nasedl do auta s obvyklým drobným pocitem bolesti, který cítil vždy, když dcerku někde nechával - pokaždé, bez ohledu na čas nebo místo - , a pomalu odjeli přes ulici do bistra na svou kávu. Na devátou hodinu měl naplánovanou poradu, na níž se bude hovořit o tom, jak pokračuje vyšetřování té havárie letadla - už se dotahovaly jen poslední šroubky. Pak bude následovat den ohlupujícího papírování; to ho ale aspoň nezdrží, a svou holčičku si tedy bude moci vyzvednout včas. Čtyřicet minut nato vjel do budovy ústředí FBI na rohu Desáté a Pennsylvánské. K jeho postavení inspektora se zvláštním pověřením patřilo právo na rezervované místo k parkování. Odtamtud šel dnes ráno pěšky, na krytou střelnici uvnitř budovy.

Pat O'Day, zkušený střelec už od dob kdy byl ve skautu, také býval "hlavním instruktorem pro střelné zbraně" v několika oblastních úřadovnách FBI, což znamenalo, že byl pověřen dohledem nad výcvikem druhých agentů - cvičení ve střelbě vždycky byla důležitou součástí života policistů, i když jen málokterý z nich vystřelil ze své služební zbraně v nějaké skutečné akci.

Střelnice byla v tuto denní dobu jen málokdy obsazená - inspektor sem dorazil v 7.25; pro svůj velký automatický Smith & Wesson 1076 si vybral dvě

krabičky nábojů Federal 10 mm s dutými špičkami a s nábojnicemi z nerez oceli, k tomu pár standardních terčů "Q" a soupravu chráničů uší. Terč byla obyčejná bílá lepenková deska s vyznačením životně důležitých částí lidského těla. Obrys samotného cíle byl velký asi jako farmářská ocelová konev na mléko, uprostřed s písmenem "Q", přibližně tam, kde se nachází lidské srdce. Připevnil terč do svorky s perem na lanko pro pojezd, nastavil vzdálenost na deset metrů a zapnul spínač pojezdu. Zatímco terč jel přes střelnici, dovolil svým myšlenkám volně bloudit; uvažoval o sportovní stránce a o nové sestavě Orioles v jarním výcvikovém táboře. Vybavení střelnice bylo programovatelné. Když terč dojel na místo, natočil se bokem a stal se téměř neviditelným. O'Day popaměti nastavil časovač na náhodné natáčení a dál se díval přes střelnici, ruce spuštěné k bokům. Teď se jeho myšlenky změnily. Před ním je lump. Usvědčený zločinec, teď zahnaný do kouta. Lump, který informátorům řekl, že zpátky nikdy nepůjde, nikdy ho nedostanou živého. Tohle inspektor O'Day během své dlouhé kariéry slyšel mockrát, a kdykoliv to bylo možné, dal takovému člověku možnost svému slovu dostát - všichni se však složili. Upustili zbraň, podělali se strachem, nebo se dokonce rozbrečeli, když stáli před skutečným nebezpečím a ne před nebezpečím, o kterém se mnohem snáz povídalo u piva nebo při jointu. Teď to bylo jinak. Tenhle lump to myslí vážně. Má rukojmí. Možná dítě. Možná dokonce jeho malou Megan. Při té myšlence se inspektorovi zúžily oči. Lump drží pistoli u její hlavy. Ve filmu zločinec člověka vyzve, aby odhodil zbraň, ale když to člověk udělá, jediným jistým výsledkem je mrtvý policista i rukojmí; a tak se tedy na lumpa mluví; musí se mluvit tak, aby to znělo klidně a rozumně a chlácholivě, a čeká se na to, až jeho pozornost poleví, jen trochu, jen tak, aby se pistole vzdálila od hlavy rukojmí. Může to trvat hodiny, ale dřív nebo později...

Časovač cvakl a terč se natočil obličejem k agentovi. O'Dayova pravá ruka se mihla vzduchem a vytrhla pistoli z pouzdra. Pravá noha se současně posunula dozadu, tělo se natočilo, mírně se schoulilo a když byla pistole na půli cesty vzhůru, levice se spojila s pravicí na ebonitových krytech pažby. Oči zachytily mířidla a v okamžiku, kdy byla muška i hledí v jedné linii s hlavou cíle "Q", prst dvakrát stiskl spoušť a pistole vypálila tak rychle, že vzduchem letěly obě nábojnice současně. Říkalo se tomu dvoustřel. O'Day ho nacvičoval už tolik let, že se zvuky výstřelů téměř slily; od zadní ocelové desky se vracela ozvěna dvoustřelu a prázdné nábojnice cinkly o betonovou podlahu. To už ale byly v hlavě cíle dvě díry, ani ne tři centimetry od sebe, tam, kde by bylo místo mezi očima, a čelo. Terč se prudce stočil na bok, ani ne vteřinu poté, co se k němu natočil čelem; docela pěkně tak napodoboval pád objektu na zem.

Ano.

"Řek' bych, žes tam dostal obě, Texasane."

O'Day se obrátil, vyburcován ze svých představ známým hlasem. "Dobré jitro, pane řediteli."

"Ahoj, Pate." Murray zívl; v levé ruce se mu houpaly chrániče uší. ‚Jsi pěkně rychlý. Scénář pro rukojmí?"

"Snažím se trénovat pro tu nejhorší situaci."

"Tvoje dcerka, no jo." Murray přikývl. Tohle nacvičovali všichni, protože rukojmí jsou důležitá a člověk s nimi musí neustále počítat. "No, dostal jsi ho. Ukaž mi to ještě jednou," požádal ředitel. Chtěl se dívat na O'Dayovu techniku. Vždycky je co se učit. Když O'Day svůj kousek zopakoval podruhé, byly v pomyslném čele cíle dvě nepravidelné díry s potrhanými okraji. Murrayovi to ubralo sebevědomí, ačkoliv se považoval za zkušeného střelce. "Potřebuju víc cvičit," poznamenal.

O'Day teď trénoval s menším nasazením. Když člověk dokáže takhle zasáhnout už prvním výstřelem - a on zasáhl hned čtyřmi - , pořád ještě to má v ruce. Po dvou minutách a po dvaceti výstřelech bylo místo hlavy terče prázdné kolečko. V sousedním boxu Murray pracoval na standardní technice Jeffa Coopera - dva

rychlé výstřely do prsou, následované pomaleji mířeným výstřelem do hlavy. Když byly oba jejich cíle mrtvé, byl čas zamyslet se nad tím, co se bude toho dne dělat dál.

"Něco nového?" otázal se ředitel.

"Ne, pane. Další výslechy kolem případu JAL, ale jinak nic, co by nás nějak vzrušovalo."

"Co Kealty?"

O'Day pokrčil rameny. Do vyšetřování Úřadu pro profesní odpovědnost neměl dovoleno zasahovat, denní svodky však dostával. O takhle důležitém případu se někomu referovat muselo, a ačkoliv dohled nad vyšetřováním spadal zcela do kompetence Úřadu pro profesní odpovědnost, získané informace šly také do ředitelovy kanceláře, přefiltrované jeho inspektorem se zvláštním pověřením. "Dane, ten den vstoupilo do kanceláře ministra Hansona tolik lidí, že ten dopis mohl vynést kdokoli, samozřejmě za předpokladu, že tam takový dopis byl. Moji lidé si myslí, že tam pravděpodobně byl. Přinejmenším o něm Hanson mluvil s mnoha lidmi - tak nám to aspoň různí svědci říkají."

"Já myslím, že celá ta věc prostě usne," poznamenal Murray.

"Dobré jitro, pane prezidente."

Další den plný běžné činnosti. Děti byly pryč. Cathy byla pryč. Ryan se vynořil ze svého apartmá, v obleku a s kravatou - sako měl zapnuté, což u něj bylo nezvyklé, nebo aspoň nezvyklé do té doby, než se přestěhoval sem - a s botama vyleštěnýma jedním z komorníků. Jenomže Jack stále nedokázal tohle místo považovat za svůj domov. Spíš je to něco jako hotel, nebo pokoje pro významné hosty, v jakých bydlíval, když cestoval kvůli záležitostem CIA. I když tady je vše daleko přepychovější a s mnohem lepší obsluhou.

"Vy jste Rahman?" zeptal se prezident.

"Ano, pane," odpověděl zvláštní agent Árif Rahman. Měřil sto osmdesát centimetrů a byl pevně stavěný, spíš vzpěrač než běžec, pomyslel si Jack, ačkoliv to mohlo být tím, že Rahman na sobě měl neprůstřelnou vestu, jakou nosili mnozí členové ochranky. Ryan jeho věk odhadoval tak mezi dvaceti a třiceti lety. Hezký, jakýmsi středomořským způsobem přitažlivý muž, s nesmělým, stydlivým úsměvem a s očima modrýma, jako má DOKTORKA. "ŠERMÍŘ odchází," ohlásil do mikrofonu. "Do pracovny."

"Rahman - co to je za jméno?" zeptal se Jack cestou k výtahu.

"Matka byla Libanonka, otec Íránec, do Států jsem přišel v devětasedmdesátém, když měl šáh ty problémy. Otec měl k jeho režimu blízko."

"Tak co si myslíte o situaci v Iráku?" zeptal se prezident.

"Pane, já už ani neumím pořádně jazyk." Agent se usmál. "Když se mě ale zeptáte, kdo vypadá nadějně ve finálových utkáních Národní vysokoškolské atletické asociace, tak to jsem váš člověk."

"Kentucky," prohlásil Ryan rozhodně. Výtah v Bílém domě byl starý, uvnitř zařízený stylem pre-art deco, s ohmatanými černými tlačítky, která prezident nesměl stisknout. Udělal to za něj Rahman.

"Bude to Oregon. V tomhle se nikdy nemýlím, pane. Zeptejte se chlapů. Vyhrál jsem poslední tři sázky. Nikdo už proti mně nechce sázet. Ve finále budou Oregon a Duke - to je moje škola - a Oregon vyhraje o šest nebo o osm bodů. No, možná o míň, jestli se Maceo Rawlings dobře vyspí," dodal Rahman.

"Co jste studoval na Duke?'

"Přípravku na práva, ale nakonec jsem se rozhodl, že právníkem nebudu. Vlastně mě napadlo, že zločinci by neměli mít žádná práva, a tak jsem si řekl, že budu radši policistou, a dal jsem se k Tajné službě."

"Jste ženatý?" Ryan chtěl znát lidi kolem sebe. Na jedné straně to byla pouhá otázka slušnosti; na druhé straně - tihle lidé se přísahou zavázali, že budou chránit jeho život, a nemůže s nimi tedy zacházet jako s pouhými zaměstnanci.

"Zatím jsem nenašel tu pravou - nebo aspoň ještě ne."

"Jste muslim?"

"Moji rodiče byli, ale když jsem viděl, jaké útrapy jim náboženství způsobilo... no" - pousmál se - "když se na mě poptáte, dozvíte se, že mým náboženstvím je basketbal. Když hraje Duke, nikdy si to nenechám v televizi ujít. Je to zatracená škoda, že Oregon je letos takový tvrdý oříšek. Ale to člověk nezmění."

Prezidenta pravdivost tohohle prohlášení rozesmála. "Říkal jste, že vaše křestní jméno je Áríf?"

"Ano, ale říkají mi Jeff. Snáz se to vyslovuje," vysvětloval Rahman; dveře výtahu se otevřely a agent se postavil doprostřed nich tak, že blokoval přímý výhled na prezidenta. Stál tu příslušník uniformované stráže se dvěma dalšími muži z ochranky: Rahman je všechny znal od vidění. Pokývl a vyšel ven, následován Ryanem. Celá skupinka pak zabočila doleva, kolem postranní chodby, vedoucí ke kuželníku a k truhlářským dílnám.

"Oukej, Jeffe, dnešní den bude lehký," řekl agentovi Ryan zbytečně; Tajná služba znala prezidentův denní rozvrh dřív než prezident sám.

"Lehký pro nás, možná."

V Oválné pracovně už na prezidenta čekali Foleyovi, Bert Vasco, Scott Adler a ještě jeden člověk. Když vešel, vstali. Bezpečnostní služba je už zkontrolovala, zda nemají zbraně nebo snad nějaké jaderné materiály.

"Buďte zdráv, Bene!" uvítal Jack nového člena poradní skupiny. Zastavil se, odložil své ranní noviny na stolek a připojil se k návštěvníkům.

"Dobrý den, pane prezidente," odpověděl doktor Ben Goodley s úsměvem.

"Ben připravil denní hlášení," vysvětloval Ed Foley.

Protože ne všichni ranní návštěvníci patřili do úzkého kroužku pravidelných spolupracovníků, zůstane Rahman uvnitř, aby snad někdo nepřeskočil kávový stolek a nepokusil se prezidenta uškrtit. Člověk nepotřebuje mít střelnou zbraň, aby byl smrtelně nebezpečný. Pár týdnů studia a tréninku mohlo fyzicky slušně vybaveného člověka proměnit v experta na bojové umění, dost dobrého, aby nic netušící, nepřipravenou oběť zabil. Proto členové ochranky nosili nejen pistole, ale také policejní obušky z teleskopických ocelových segmentů. Rahman sledoval, jak tenhle Goodley - z Národního úřadu pro zpravodajské informace - předává listy s hlášením. Jako mnozí členové Tajné služby i Rahman slyšel téměř všechno, co se tu povídalo. Označení "PŘÍSNĚ TAJNÉ, VÝHRADNĚ PRO PREZIDENTA" na deskách se zvlášť citlivými materiály a hlášeními vlastně ani nemělo přesně tenhle význam. Téměř vždycky byl v místnosti ještě někdo další, a zatímco členové ochranky alespoň mezi sebou tvrdili, že se o takové věci nestarají, znamenalo to spíš, že o nich mezi sebou moc nehovoří. Neslyšet a nepamatovat si je něco jiného. Policisty nikdo necvičí ani neplatí za to, aby zapomínali, a tím spíš ne za to, aby si ničeho nevšímali.

V tomto ohledu, říkal si Rahman, jsem dokonalý špion. Ve Spojených státech ho vycvičili k tomu, aby prosazoval zákon; v terénu si vedl výtečně, hlavně při vyšetřování případů padělání. Byl dobrý střelec a dovedl logicky myslet - rys, který se projevoval už od jeho školních let; promoval na Duke, "summa cum laude", se známkami pouze výtečnými. Navíc reprezentoval svou školu v zápase. Pro vyšetřovatele je dobrá paměť užitečná věc, a tu on měl. Měl vlastně paměť fotografickou, a tato schopnost mu brzy vynesla vedení oddílu ochranky, protože agenti přidělení k ochraně prezidenta musí umět okamžitě rozpoznat určitý obličej podle některé z desítek fotografií, které s sebou nosí, když si šéf potřásá rukama s davem. V době, kdy úřad prezidenta zastával Fowler, byl Rahman, tehdy mladší agent, přidělen oblastní úřadovnou v St. Louis k prezidentské ochrance. Byl přítomen u večeře, při které se mělo jednat o zajištění jakýchsi fondů; tam identifikoval a zadržel podezřelého člověka, který prezidenta sledoval a u kterého se našla automatická pistole. Rahman ho vytáhl z davu tak nenápadně a dovedně, že když pak ten člověk procházel státním systémem pro léčbu choromyslných v Missouri, věc se ani nedostala do novin; přesně tak to Rahman chtěl. Mladého agenta všude doprovázela poznámka "prezidentská ochranka"; ředitel Tajné služby Spojených států se rozhodl

případ znovu přešetřit, a tak brzy poté, co se stal prezidentem Roger Durling, Rahmana přeřadili. Jako mladší člen ochranky dostával nudná pověření, celé hodiny stál na jednom místě nebo běhal kolem prezidentské limuzíny. Ale na tak mladého člověka rychle postupoval výš. Ty hodiny, které jako by byly přímo za trest, snášel bez reptání, jen občas pronesl poznámku v tom smyslu, že jako přistěhovalec ví, jak je Amerika významná a důležitá, a že jelikož jeho dávní předkové možná sloužili Dareiovi Velikému jako jedni z "Nesmrtelných", i on s chutí dělá totéž pro svou novou vlast. Bylo to opravdu snadné, mnohem snazší než úkol, který jeho bratr - etnický, ne biologický - splnil před nedávnou dobou v Bagdádu. Američané, ať si při průzkumech veřejného mínění a různých preferencí říkají co chtějí, mají ve svých širokých a bláhových srdcích přistěhovalce upřímně rádi; vědí toho hodně, a stále se učí, ale jedna věc, na kterou teprve budou muset přijít, je, že do jiného lidského srdce člověk nikdy nedokáže nahlédnout.

"Přímo na místě nemáme nic, co by se dalo použít," prohlásila Mary Pat.

"Ale zachycené informace jsou dobré," hovořil dál Goodley. "Národní bezpečnostní služba dělá co může. Celé vedení strany Baas je za katrem, a neřekl bych, že odtud vyjde, aspoň ne po svých."

"Takže Irák je úplně bez vedení?'

"Mají tam vojenskou vládnoucí radu - plukovníky a nižší generály. V odpoledním televizním vysílání byli s jedním íránským mulláhem. To není náhoda," prohlásil přesvědčeně Bert Vasco. "To nejmenší, co z toho vyplývá, je sblížení s Íránem. Jako krajní případ vidím eventualitu, že se obě země spojí. Za pár dní to poznáme - nebo nanejvýš tak za dva týdny."

"Co Saúdové?" zeptal se Ryan.

"Ti jsou z toho celí vedle, Jacku," odpověděl okamžitě Ed Foley. "Ani ne před hodinou jsem mluvil s princem Alím. Schrastili dohromady finanční pomoc - tolik, že by se tím splatil náš státní dluh - , aby nový irácký režim koupili; stihli to přes noc. Je to ten největší akreditiv, co se kdy sepsal, ale snaží se marně. To s nimi tam v Rijádu pěkně otřáslo. O penězích a obchodě byl Irák vždycky ochoten vyjednávat. Tentokrát ne."

A to, jak Ryan věděl, všem státům na Arabském poloostrově nahání strach. Na Západě dost dobře nedoceňovali, že Arabové jsou obchodníci. Ne ideologové, ne fanatici, ne šílenci, nýbrž obchodníci. Námořní obchod existoval už před islámem - skutečnost, kterou si Američané připomínali jen v celé řadě verzí filmů o námořníku Sindibádovi. V tomto smyslu se Arabové hodně podobali Američanům, přes rozdíly v jazyce, oblékání i náboženství. A stejně jako Američané, i oni jen těžko dokázali pochopit lidi, kteří nejsou ochotni obchodovat, dosáhnout nějaké dohody, provést nějakou směnu. Také Írán byl takovou zemí; jenže ájatolláh Chomejní ji změnil ze země, jakou byla za předchozí vlády šáha, v teokracii. Nejsou jako my - to je všeobecně uplatňovaný opatrnický názor v kterékoliv kultuře. Už nejsou jako my - takový teď bude vývoj. Ve státech kolem Zálivu to vyvolá značné znepokojení; tam až dosud všichni věřili, že navzdory politickým sporům se pokaždé najde nějaká cesta k vzájemné dohodě a komunikaci.

"A Teherán?' ptal se Jack dál. Ben Goodley bral otázku tak, jako by byla určena jemu.

"Oficiální vysílání ten vývoj vítá - samé běžné ujišťování o míru a nabídky obnoveného přátelství. Zatím ale nic víc," odpověděl. "Tedy - oficiálně nic. Neoficiálně máme spousty všelijakých odposlechů. V Bagdádu žádají o instrukce, a v Teheránu je dávají. V téhle chvíli říkají, že se má situaci nechat volný průběh. Pak přijdou na řadu revoluční soudy. V televizi zatím vystupuje plno islámských duchovních, kážou o lásce a o svobodě a o spoustě krásných věcí, však to znáte. Až začnou soudy, a až tam začnou stavět lidi ke zdi před pušky popravčích čet, pak nastane úplné politické vakuum."

"A potom se toho pravděpodobně ujme Írán, nebo možná bude vodit Irák na

provázku jak loutku," podotkl Vasco a prolistovával poslední záznamy odposlechů. "Goodley má možná pravdu. Tyhlety věci z rádiové špionáže čtu poprvé. Promiňte, pane prezidente, ale zatím jsem se soustředil hlavně na politickou stránku. Tyhle materiály toho odhalují víc, než jsem čekal."

"Říkáte, že to znamená ještě víc, než co jsem tady nastínil já?" otázal se Goodley.

Vasco přikývl, aniž zvedl oči. "Myslím, že by mohlo. Tohle není dobré," rozvíjel dál své temné úvahy.

"Dneska někdy po poledni po nás budou Saúdové chtít, abychom je podrželi za ručičku," prohlásil důrazně ministr Adler. "Co jim mám říct?'

Ryanova odpověď přišla tak automaticky, že ho samotného polekala. "Naše závazky vůči Království se nemění. Jestli nás potřebují, jsme jim k dispozici. Teď i v budoucnu." V následující vteřině si Jack uvědomil, že těmito dvěma větami vyslovil ve jménu celých Spojených států amerických závazek vůči nedemokratické zemi, vzdálené dvanáct tisíc kilometrů. Naštěstí mu to Adler ulehčil.

"Plně s vámi souhlasím, pane prezidente. Nic jiného nemůžeme udělat." Všichni ostatní přikývli na souhlas, i Ben Goodley. "Celou tu akci můžeme přece provést potichu a v klidu. Princ Alí naši opatrnost chápe, a dokáže krále přesvědčit, že svůj slib přesto myslíme vážně."

"A dál," řekl Ed Foley, "musíme s tím seznámit Tonyho Bretana. Jo, a mimochodem, vede si dobře. Umí naslouchat," sdělil úřadující ředitel CIA prezidentovi. "Máte v úmyslu svolat ohledně téhle nové situace schůzi kabinetu?"

Ryan zavrtěl hlavou. "Ne. Tohle bychom měli sehrát v klidu. Amerika sice sleduje vývoj v regionech se zájmem, ale není proč se zatím vzrušovat. Scotte, vaši lidé si vezmou na starost sdělení pro tisk."

"Ano," odpověděl ministr zahraničí.

"Bene, čím se teď v Langley zabýváte?"

"Pane prezidente, ustanovili mě vedoucím směny v Operačním středisku."

"Ta vaše zpráva byla dobrá," pochválil ho Ryan a pak se obrátil k řediteli CIA. "Ede, Ben teď bude pracovat pro mě. Potřebuju z Národního úřadu pro zpravodajské informace někoho, kdo smýšlí stejně jako já."

"Páni! A dostanu za něj aspoň slušnou náhradu?" zajímal se Foley se smíchem. "Tenhle hoch je perspektivní, a já budu na podzim soutěžit o vlajku cti."

"To je chvályhodná snaha, Ede. Bene, s vaším rozvrhem to bude trochu horší. Zatím můžete používat mou starou kancelář za rohem. Je tam o moc lepší jídlo," sliboval prezident.

Rahman stál celou dobu nehnutě, opřen o bíle vymalovanou stěnu a jeho oči automaticky přeskakovaly z jednoho návštěvníka na druhého. Byl vycvičen k tomu, aby nedůvěřoval nikomu, snad kromě prezidentovy manželky a dětí. Nikomu jinému. Samozřejmě, oni všichni zase důvěřují jemu, včetně těch, kteří ho cvičili v tom, aby nedůvěřoval nikomu. Každý přece musí mít někoho, komu důvěřuje.

Byla to opravdu jen otázka načasování. A jedna z věcí, které ho americká výchova a profesní výcvik naučily, bylo umění trpělivě čekat na příležitost k činu. Ale události na druhé straně zeměkoule onen okamžik činu posunuly blíž. Za svýma bezvýraznýma očima uvažoval Rahman o tom, že možná potřebuje, aby ho někdo řídil. Jeho úkol přestával být náhodnou akcí, kterou před dvaceti lety slíbil provést. Takovou akci může uskutečnit téměř kdykoli. Jenže teď je zde; zabíjet umí každý - odhodlaný člověk dokáže zabít téměř kohokoli, zabít určitou osobu v určitém okamžiku však může na cestě k velkému cíli jen opravdu kvalifikovaný atentátník. Jaká je to jemná ironie, pomyslel si; jeho poslání pochází od boha vše, co vede k jeho uskutečnění, však vyšlo přímo od samotného Velkého Satana, ztělesněného v životě jednoho člověka, který Alláhovi nejlépe poslouží tím, že z tohoto života v pravý okamžik odejde. Vybrat ten okamžik

bude těžké, a tak se Rahman rozhodl, že by přece jen nakonec mohl své dvacet let trvající krytí porušit. Neslo to sice s sebou nebezpečí, ale podle jeho úsudku jen malé.

"Váš cíl je smělý," řekl Badraddín klidně a nevzrušeně. Uvnitř však byl všechno, jen ne klidný. Bralo to dech.

"Slabí nebudou vládnout světu," odpověděl Darjájí; poprvé v životě vysvětloval svůj záměr někomu, kdo stál mimo úzký kruh jeho podřízených duchovních.

Oba stálo hodně námahy tvářit se jako hazardní hráči pokeru, když diskutovali o plánu, který změní tvář světa. Pro Darjájího to byl záměr, na němž pracoval do úmoru; promýšlel ho a plánoval po víc než jednu generaci. Mělo to být vyvrcholení všeho, co až dosud v životě vykonal, splnění snu a cíle, který jeho jméno postaví vedle jména samotného Proroka - pokud svého záměru dosáhne. Sjednocení islámu. Tak se o své vizi obvykle ve svém úzkém kroužku vyslovoval.

Badraddín měl na zřeteli pouze moc. Vytvoření nového superstátu se soustředilo na oblast kolem Perského zálivu - státu s nesmírnou hospodářskou mocí, ohromným počtem obyvatelstva, ve všech ohledech soběstačného a schopného šířit se dál přes Asii a Afriku, a snad splňujícího přání proroka Mohameda; Badraddín nepředstíral, že ví, co by si byl zakladatel jeho náboženství přál nebo nepřál, to přenechá lidem jako je Darjájí. Pro Badraddína ta hra znamená výhradně moc. Náboženství nebo ideologie jen vymezují totožnost členů týmu. Jeho týmem je tenhle člověk zde - díky místu, kde se narodil, a také proto, že Badraddín se kdysi důkladně seznámil s marxismem a došel k názoru, že marxistická ideologie na tenhle úkol nestačí.

‚Je to možné," přikývl Badraddín po několika okamžicích přemýšlení.

"Historický moment je jedinečný. Velký Satan" - Darjájímu se nijak zvlášť nechtělo zabředávat do ideologických frází tam, kde hovořil o státnosti, někdy se tomu však nedalo vyhnout - "je slabý. Menší Satan již neexistuje, a jeho islámské republiky jsou hotovy spadnout nám do klína. Potřebují identitu. A jaká identita by mohla být lepší než Svatá víra?"

To je naprostá pravda, souhlasil Badraddín a znovu přikývl. Zhroucení Sovětského svazu a jeho nahrazení takzvaným Společenstvím nezávislých států pouze vytvořilo vakuum, které ještě není vyplněno. Řada "republik" na jihu je dosud hospodářsky svázaná s Moskvou, jako řada vozů zapřažených za umírajícím koněm. Vždycky to byly vzpurně, neklidné národy, jejichž náboženství je odlišovalo od ateistického impéria, a ty nyní bojují za to, aby vybudovaly základy pro svou vlastní hospodářskou identitu, aby se konečně mohly jednou provždy odtrhnout od centra mrtvé země, k níž nikdy doopravdy nepatřily. Nedokážou se však samy hospodářsky udržet, určitě ne v moderní době. Všechny potřebují nějakého jiného ochránce, nějakého nového průvodce do nového století. Jejich nové vedení nutně potřebuje peníze, spousty peněz, a k penězům i sjednocující vlajku náboženství a kultury, vlajku, kterou marxismus-leninismus těmto republikám dlouho odpíral. Ony na oplátku poskytnou půdu a lidi. A zdroje.

"Překážkou je Amerika, to vám ale nemusím povídat," poznamenal celkem zbytečně Badraddín. "A Amerika je příliš velká a mocná, než aby se dala zničit."

"S tím Ryanem jsem se už setkal. Ale nejdřív mi povězte vy, co si o něm myslíte."

"Není to žádný hlupák, žádný zbabělec," hovořil uvážlivě Badraddín. "Prokázal statečnost a dobře se vyzná ve zpravodajských operacích. Má dobré vzdělání. Saúdové mu důvěřují, a stejně tak Izraelci." Obě země měly v této chvíli svůj význam. Právě tak i třetí: "Rusové ho znají a uznávají ho."

"Co dál?'

"Nepodceňujte ho. Nepodceňujte Ameriku. Oba jsme viděli, co se stane těm,

kdo to udělají," řekl Badraddín.
"Ale co současný stav Ameriky?'
"To, co jsem zjistil, mi ukázalo, že Ryan usilovně pracuje na tom, aby vládu své země obnovil a upevnil. Je to obrovský úkol, ale Amerika je od základu stabilní země."
"Co ten problém s jeho nástupnictvím?""Tomu nerozumím," přiznal Badraddín. "Neviděl jsem dost zpravodajského vysílání, abych ty záležitosti pochopil."
"S Ryanem jsem se setkal," opakoval Darjájí a konečně odhalil své vlastní myšlenky. "Je to pomocník, nic víc. Vypadá silný, ale není. Silný vůdce by si to s tím Kealtym vyřídil bez okolků. Ten člověk přece páchá zradu, ne? To ale není důležité. Ryan je jeden člověk, Amerika je jedna země. Na obojí se dá zaútočit, současně, z několika směrů."
"Lev a hyeny," poznamenal Badraddín, a pak svou narážku vysvětlil. Darjájímu se ta představa tak zalíbila, že ani nic nenamítal proti tomu, jaká role na něj v té metafoře vyšla.
"Ne jeden velký útok, ale hodně menších?" uvažoval duchovní.
"Už se to takhle osvědčilo."
"A co třeba hodně velkých útoků? Proti Americe i proti Ryanovi? A když jsme u toho, co kdyby Ryan padl? Co by se stalo pak, můj mladý příteli?"
"V rámci jejich systému vlády by došlo k chaosu. Radil bych ale k opatrnosti. Také bych doporučoval získat spojence. Čím víc hyen a čím víc směrů, tím líp se lev dá uhnat a zdolat. Pokud jde o útok na Ryanovu osobu," pokračoval Badraddín a vrtalo mu hlavou, proč jeho hostitel takhle mluví, a také, zda to není pouze nějakým omylem, "prezident Spojených států je těžký cíl, dobře chráněný a dobře informovaný."
"Ano, takové mám zprávy," odpověděl Darjájí; jeho tmavé oči neprozrazovaly nic z toho, co se za nimi odehrává. "Které další země byste doporučoval jako naše spojence?"
"Sledoval jste pozorně konflikt mezi Japonskem a Amerikou?" zeptal se Badraddín. "Napadlo vás, proč někteří velcí psi zůstali zticha?' To bylo u velkých psů zvláštní; takoví jsou neustále při chuti. Darjájí několikrát hovořil o tom, jak je Ryan chráněn. Mezi těmi psy je i jeden, který je nejhladovější ze všech. Bude z nich zajímavá smečka.

"Mohla to být jen závada ve funkci přístrojů."
Se zástupci firmy Gulfstream seděli v místnosti úředníci švýcarského civilního letectva. Byl tu i náčelník leteckého provozu korporace, která proudové letouny vlastnila. Jeho psané záznamy ukazovaly, že letoun byl náležitě udržován místní firmou. Všechny součástky pocházely od schválených dodavatelů. Švýcarská korporace, jež údržbu prováděla, měla za sebou deset let existence, aniž její vinou došlo k jediné havárii. Její činnost zase kontrolovala tatáž vládní agentura, která dohlížela na vyšetřování.
"Nebylo by to poprvé," souhlasil zástupce Gulfstreamu. Zápis letových údajů pořizoval složitý soubor přístrojů, ten však ne vždy havárie přežil, protože každá havárie byla jiná. Americká loď Radford nezachytila žádné signály lokátoru ani při pečlivém a usilovném pátrání, a moře v těch místech bylo příliš hluboké a nedovolovalo pokračovat v pátrání v nějakém jasně vymezeném směru; a byli tu také Lybijci, kteří nestáli o to, aby se v jejich vodách potloukaly cizí lodi. Kdyby ztracené letadlo bylo linkové, bylo by možné požadavek na další pátrání prosazovat s větší naléhavostí, ale obchodní letoun s dvoučlennou posádkou a třemi ohlášenými cestujícími - z nichž navíc jeden měl smrtelnou chorobu - nebyl dost důležitý. "Bez údajů se toho nedá moc říct. Posádka hlásila poruchu motorů, a to může znamenat špatné palivo, špatnou údržbu..."
"Prosím vás!" protestoval zástupce firmy, která měla údržbu na starosti.
"Hovořím jen teoreticky," upozornil ho zástupce Gulfstreamu. "Nebo to mohlo být pilotovo selhání. Bez solidních údajů máme svázané ruce."

"Pilot měl s tímhle typem letadla nalétáno tisíc hodin. Druhý pilot přes dva tisíce," prohlásil důrazně už popáté zástupce majitele.

Všichni si mysleli totéž. Letecké firmy musí hájit úroveň bezpečnosti svých výrobků. Mezi výrobci velkých strojů se dalo vybírat poměrně málo, ale byla-li bezpečnost důležitá pro ně, o to důležitější byla pro výrobce obchodních proudových letounů, mezi nimiž panovala ostřejší konkurence. Kupci takových firemních hraček mají dlouhou paměť, a nedostane-li se jim solidních informací, které by i těch několik málo havárií přijatelně vysvětlovaly, pak závěr, že výsledkem pátrání je "nezvěstné letadlo s nezvěstnými cestujícími, které havarovalo v nevyjasněných příčin", pověsti výrobce ani jeho výrobku vůbec neprospějí.

Zástupce firmy pro údržbu ani v nejmenším netoužil po tom, aby byl se smrtelnou havárií nějak příliš spojován; Švýcarsko mělo hodně malých letišť a hodně obchodních letadel. Špatná údržbářská firma mohla také úplně zkrachovat, nemluvě o potížích ze strany vlády, které by firmě hrozily za to, že porušila přísná pravidla provozu letadel.

Pokud šlo o pověst, nejméně tratil majitel, ale amour propre by mu nedovolil vinu či odpovědnost na sebe vzít bez nějakého skutečně vážného důvodu.

Pro nikoho ze zúčastněných však žádný takový důvod nebyl, zcela určitě ne bez záznamů o letu. Muži kolem stolu si vyměňovali pohledy a myslili si totéž: i zdatní lidé se dopouštějí chyb, ale přiznat je se jim chce jen zřídka, a už vůbec ne, když je přiznat nemusí. Zástupce vlády prošel všechny psané záznamy a přesvědčil se, že na papíře je všechno v pořádku a jaksepatří. Jinak se už nedalo dělat nic, jen promluvit s výrobcem motorů a získat vzorek paliva. To první půjde snadno. To druhé ne. Nakonec budou vědět jen o trochu víc než teď. Gulfstream bude možná tratit na jednom či dvou letadlech při zlevněném prodeji. Údržbářská firma se octne pod zvýšeným dohledem vlády. Korporace bude muset koupit nové letadlo; aby projevila loajalitu, koupí opět obchodní letadlo třídy G a nechá si stejnou údržbářskou firmu. Tak budou spokojeni všichni, i švýcarská vláda.

Být inspektorem se zvláštním pověřením vynášelo víc, než být agentem na ulici. A nabízelo to i víc rozptýlení, než sedět celý den za stolem. Pat O'Day však přesto neustále žehral na to, že většinu dne tráví čtením zpráv, sestavovaných agenty nebo jejich sekretářkami. Další níže postavení lidé data ověřovali z více zdrojů, aby objevili případné rozpory, ačkoliv totéž dělal i on. Do svého žlutého bloku si tužkou zapisoval poznámky; jeho sekretářka je pak zařadí do svodek pro ředitele Murraye. Opravdoví agenti, jak byl O'Day jaksi vnitřně přesvědčen, nepíší na stroji. Něco takového by možná tvrdili i jeho instruktoři v Quanticu. Své schůzky v Buzzarďs Pointu skončil brzy a došel k názoru, že jeho pracovna v Hooverově budově se bez něj obejde. Vyšetřování bylo ve stadiu, kdy začalo přinášet stále menší výsledky. "Nové" informace pocházely všechny z pohovorů, z nichž každý jen potvrdil informace už zpracované a ověřené objemným svazkem všestranně zkontrolovaných dokumentů.

"Tuhle fázi vyšetřování prostě nesnáším," prohlásil Tony Caruso. Ministr spravedlnosti Spojených států měl všechno, co k usvědčení potřeboval. Protože však byl právník, nikdy toho neměl dost - jako kdyby ten nejlepší způsob, jak usvědčit darebáka, bylo unudit porotu k smrti.

"Rozporných údajů není ani co by se za nehet vešlo. Tohle máme v suchu, Tony." Caruso a O-,Day byli dávní přátelé. "Je načase, abych si sehnal něco nového a vzrušujícího."

"Ty klikaři. Jak se daří Megan?"

"Dneska zahajuje v nových jeslích; Obří krok, na Ritchie Highway."

Jo, to jsou ty samé," poznamenal Caruso. Jo, to bude ono."

Jaké samé?"

"No, jesle; Ryanovy děti - aha, tys tu tenkrát ještě nebyl, když tam došlo

k tomu přepadení; udělali to ti hajzlové z Ulsterské osvobozenecké armády."

"Ona ale ne-ta majitelka neříkala nic o tom, že - no, asi těžko by mi něco takového říkala, co?"

"Naši kamarádi z ochranky z toho mají trochu stažený zadky. Řekl bych, že Tajná služba té paní dala pěkně dlouhý seznam toho, co může a nemůže říkat."

"Těm dětem tam určitě při tom jejich čmárání pastelkama a dělání bábovičeк pár agentů pomáhá." O'Day okamžik uvažoval. Naproti v bistru byl nový prodavač. O'Day si teď vzpomněl, jak ho při pití kávy napadlo, že ten chlap je na tak časnou ranní hodinu trochu moc upravený. Hmm. Zítra si ho pořádně okoukne, jestli má zbraň, tak jako si on určitě okouknul jeho, a jen tak ze zdvořilosti, jak se na agenta sluší, mu ukáže svůj průkaz totožnosti. A k tomu na něj mrkne a pokývne.

"Je to trochu přepísknutý," souhlasil Caruso. "Ale co, k čertu, není marný, když víš, že tam, co máš holku, to má někdo pod palcem."

Jo, to si piš, Tony." O'Day vstal. "No, tak já půjdu a vyzvednu si ji."

"A já abych tu... no, holt jsem mamlas z ústředí. S osmihodinovou pracovní dobou," brumlal úřadující vedoucí washingtonské pobočky.

"Chtějí z vás mít hlavouna, Done Antonio."

Odejít z práce vždycky dává člověku pocit volnosti. Vzduch voní větší svěžestí na odchodu než při příchodu. O'Day vyšel ven ke své dodávce a s uspokojením zaznamenal, že se jí nikdo ani nedotkl ani ji neukradl. Jo, bláto a špína jsou určitě k něčemu dobré. Svlékl si sako - jen zřídka si dělal takové násilí, že by nosil plášť - a vklouzl do deset let staré kožené bundy, takové, jakou nosí letci od námořnictva, a obnošené přesně tak, aby se v ní cítil pohodlně. Pak přišla na řadu kravata. Za deset minut už ujížděl po Route 50 ven z města do Annapolisu, těsně před vlnou vládních úředníků, dojíždějících do práce, a poslouchal stanici C&W. Dnes mu šel provoz zvlášť na ruku, takže na parkoviště jeslí dorazil krátce před zprávami, vysílanými každou hodinu; tentokrát se rozhlížel, zda neuvidí služební automobily. Na tohle si ale Tajná služba dávala docela dobrý pozor. Její automobily, stejně jako automobily FBI, měly náhodně vybrané poznávací značky. Dokonce se naučila nepoužívat nápadně levné karosérie a neutrální barvy laku, které jako by prstem ukazovaly na neoznačená policejní auta. Přesto dvě poznal, a své podezření si potvrdil tím, že zaparkoval vedle jednoho z nich a podíval se dovnitř, jaké má rádio. Pak ho napadlo, jak asi je "utajený" on sám, a rozhodl se, že zjistí, jak dlouho jim bude trvat, než přijdou na to, co je zač. Hned si však uvědomil, že jestli aspoň trochu za něco stojí, jeho totožnost si už ověřili z dokumentů, které dnes ráno předal paní Daggettové; spíš to ale udělali už dřív. Mezi FBI a Tajnou službou panovala značná rivalita. Vlastně to bylo tak, že Federální úřad pro vyšetřování založila hrstka agentů Tajné služby. FBI se však během doby značně rozrostla a shromáždila přitom daleko větší zkušenosti ve vyšetřování trestních činů. To ale neznamenalo, že Tajná služba není zatraceně dobrá. Jak Tony Caruso po pravdě poznamenal, neujde jim ani prd. No, asi to budou ti nejlepší opatrovníci dětí na světě.

Přešel parkoviště, bundu zapnutou na zip, a všiml si velkého chlapa stojícího hned za dveřmi. Zůstane v anonymitě? O'Day prošel kolem něj - další otec, který si přišel pro svého prcka. Uvnitř pak už bude stačit mrknout se na oblečení a všimnout si malých sluchátek v uších. Jo, dvě agentky v dlouhých pláštích; pod plášti budou automatické pistole SigSauer 9 mm.

"Táto!" zahalekala Megan a vyskočila ze země. Vedle ní sedělo jiné dítě podobného věku a vzhledu. Inspektor k dcerce přikročil, sehnul se a prohlížel si denní dávku jejích malůvek.

"Promiňte." Skrz bundu ucítil lehký tlak cizí ruky na své služební automatické pistoli.

"Přece víte, kdo jsem," řekl O'Day aniž se otočil.

"Ale jistě, teď už ano." A pak O'Day ten hlas poznal. Otočil se a spatřil Andreu Priceovou.

"To vás sundali z funkce?" Narovnal se a pohlédl jí do obličeje. Dvě agentky, zamíchané mezi ostatními dětmi, ho ostře sledovaly, také vyburcovány do střehu tím, co mu nadouvalo jeho koženou bundu. Není to špatné, říkal si O'Day. Musely se dívat hodně pozorně, volná bunda je přece dobrá skrýš. Ruce agentek zanechaly výchovné činnosti, které se ještě před několika vteřinami věnovaly, a zůstávaly volné, aby mohly sáhnout po pistoli. Pohled očí by se jevil lhostejný a nedbalý pouze neskolenému pozorovateli.

"Objíždím to. Kontroluju bezpečnostní opatření u všech tří dětí," vysvětlovala Andrea.

"Tohleto je Katie," představila Megan svou novou kamarádku; "...a tohle je můj táta."

"No ahoj, Katie." O'Day se znovu sehnul a potřásl holčičce rukou, pak se zase napřímil. "To je...?"

"BÁBOVIČKA, První batole Spojených států," potvrdila Priceová.

"A na druhé straně ulice máte taky jednoho?' Práce především.

"Dva. Spojky."

"Vypadá jako její máma," prohlásil O'Day o Katie Ryanové. A jen tak ze zdvořilosti vytáhl svůj průkaz totožnosti a hodil ho agentce stojící blíž, Marcelle Hiltonové.

"A příště si nás zkoušejte trochu opatrněji, ano?" řekla Priceová.

"Váš člověk u dveří věděl, kdo jsem. Vypadá, jako by sem už zapadl."

"To je Don Russell. A zapadl sem, ale..."

"Ale není nad to bejt radši ‚až moc vopatrnej', co?" souhlasil inspektor O'Day. "No jo, přiznávám, chtěl jsem vidět, jak dáváte pozor. Koukněte, moje holka je tu taky. Řekl bych, že tohle místo se teď stalo cílem." Doprdele už nahlas neřekl.

"Takže jsme uspěli?"

Jeden na druhé straně ulice, tři tady. Vsadím se, že další tři táboří někde tak do sta metrů odsud; mám koukat po mikrobuse a po puškách?"

"Koukejte pořádně. Dobře jsme všechno schovali." Nezmínila se o dalším člověku v budově, kterého si O'Day nevšiml.

"Vsadím se, že jo, agentko Priceová," souhlasil O'Day, který skrytou výzvu zaznamenal. Ještě trochu se porozhlédl. Byly tu dvě skryté televizní kamery, které sem museli instalovat nedávno. Tím se také vysvětloval slaboučký pach malířské hlinky, a ten zase vysvětloval, proč na stěnách nejsou žádné otisky dlaní. Budova je pravděpodobně prošpikovaná dráty jako telefonní ústředna. "Musím říct, že jste si to tu zařídili pěkně. Dobrý," uzavřel.

"Ví se něco nového o tom japonském letadle?"

Inspektor zavrtěl hlavou. "Vlastně nic. Dneska jsme si o tom znova popovídali ve washingtonské úřadovně. Pokud ještě něco tak docela nepasuje, jsou to takové drobnosti, že se z nich stejně nedá nic moc vyvodit. Jo, a Jízdní policie nám pomáhá jak jen se dá, Japončíci taky. Myslím, že vyzpovídali všechny, počínaje učitelkou v Satóově školce. Dokonce vyhrabali dvě letušky, se kterými to koulel bokem. Tohle máme v kapse, Priceová."

"Andreo," opravila ho.

"Já jsem Pat." Oba se usmáli.

"Co máte za pistoli?"

"Smith 1076. Je lepší než ty devítimilimetrové špuntovky, co tu máte vy." O'Day tohle pronesl s jistou nadřazeností. Věřil na velké díry, zatím jen do terčů, ale také do lidí, když to bude potřeba. Pokud šlo o zbraně, Tajná služba měla svou vlastní politiku, a v téhle oblasti měla FBI lepší nápady, tím si byl inspektor jist. Andrea na návnadu neskočila.

"Uděláte nám laskavost? Příště ukažte svůj průkaz hned u dveří. Nemusí tam být pořád stejný agent." Neřekla, aby pistoli nechal v autě. Hrome, mezi vlastními lidmi existuje přece nějaká zdvořilost.

""Tak jak si vede?'

"ŠERMÍŘ?"

Jo. Dan - ředitel Murray - si ho cení až hrůza. Znají se už dlouho. Dan a já taky."

Je s ním těžká práce, ale - víte, Murray má pravdu. Už jsem zažila horší. A je chytřejší, než dává najevo."

"Vždycky, když jsem s ním měl co dělat, uměl dobře naslouchat."

"Nejen to - taky se ptá." Jedno z dětí vyjeklo; oba se otočili. Očima přejeli místnost, současně a stejným způsobem, a pak se obrátili zpátky ke dvěma holčičkám, které se při své umělecké tvorbě dělily o pastelky. "Vypadá to, že Megan a ta naše spolu dobře vycházejí."

Naše, pomyslel si Pat. Tím bylo řečeno vše. Ten velký starý ranař u dveří, Russell; bude asi náčelníkem tohohle družstva a nabeton taky zkušený agent. Pro práci uvnitř vybrali mladší, obě dvě ženy, aby lépe splynuly s prostředím. Budou dobré, ale ne tak dobré jako on. Naše bylo klíčové slovo. Jako lvi kolem mláďat, nebo, v tomto případě, kolem mláděte. O'Day uvažoval, jak Russell tuhle práci asi zvládne. Bude to pěkná nuda, stát takhle na stráži, ale člověk si nemůže dovolit nudě podlehnout. Bude to boj. Už měl za sebou slušný počet případů "diskrétního sledování", na člověka jeho velikosti docela slušný výkon, ale zůstat nenápadný zde bude o moc těžší. Inspektorovo policajtské oko poznalo i rozdíl mezi těmi dvěma a ostatními učitelkami.

"Andreo, je vidět, že vaši lidé se ve své práci vyznají. Proč jich je tolik?"

"Já vím, že jsme jich sem nasadili víc, než je potřeba." Priceová naklonila hlavu na stranu. "Teprve si to promýšlíme. Koukněte, tam na Kapitolu to byla velká rána, víte? Nic takového se už ale nestane. Docela určitě ne, když tu budu hlídat já, a už vůbec ne, když ochranku budu řídit já. A jestli kolem toho budou noviny chtít dělat rozruch, tak ať jdou do prdele." Dokonce i mluvila jako opravdový policajt.

"Vážená, já proti tomu nic nemám. A teď, s vaším dovolením, musím domů dělat makarony se sýrem." Pohlédl dolů. Megan už svoje mistrovské dílo skoro dokončila. Bylo těžké obě holčičky od sebe rozeznat, alespoň pro náhodného pozorovatele. To v O'Dayovi vyvolávalo vzdálené obavy, ale proto tu přece je Tajná služba.

"Kde trénujete?" Nemusel upřesňovat, co trénuje.

"V budově staré pošty je střelnice, pro Bílý dům se hodí. Každý týden," sdělila mu. "Není tu jediný agent, který by nebyl ‚odborník'. A Dona postavím proti komukoliv na světě."

"No jo." O'Dayovi zablýsklo v očích. Jednou se na to budeme muset podívat."

"U vás nebo u mě?" zeptala se Priceová, a i jí zajiskřilo v očích.

"Pane prezidente, na trojce je pan Golovko." To byla přímá linka. Sergej Nikolajevič se zase předvádí.

Jack stiskl tlačítko. "Ano, Sergeji?"

"Irán."

Já vím," řekl prezident.

"Kolik toho víte?" zeptal se Rus; už měl sbaleno.

"Najisto budeme něco vědět tak do deseti."

"Takže jsme dohodnuti. Nabízím vám spolupráci."

Začíná se z toho stávat zvyk, pomyslel si Jack. Ale pořád to bylo něco, co se muselo nejprve rozvážit. "Promluvím si o tom s Edem Foleym. Kdy se vracíte domů?"

"Zítra."

"Tak se potom ozvěte." Podivuhodné, jak věcně dokážu mluvit s bývalým nepřítelem. Budu k tomu muset taky vycvičit Kongres, říkal si prezident s úsměvem. Vstal od stolu a zamířil do místnosti sekretářek. "Co takhle něco si zakousnout, než půjdu na další schůzku?"

"Dobrý den, pane prezidente," pozdravila Priceová. "Máte minutku?"

Ryan jí pokynul dovnitř; sekretářka číslo dvě zatím volala do jídelny.

"Chtěla jsem vám jenom oznámit, že jsem se podívala na bezpečnostní opatření v těch jeslích. Jsou přísná." Jestli z toho měl mít POTUS radost, pak to nedává najevo, říkala si Andrea. To ale bylo pochopitelné. Heleďte, pro vaše děti máme tělesných strážců dost. To je teda svět. Za dvě minuty už mluvila s Rahmanem; služba mu končila a byl připraven k odchodu. Do Bílého domu dorazil v pět ráno. Jako obvykle neměl co hlásit. V Bílém domě byl klidný den.

Agent vyšel ven ke svému autu a odjel; strážím u brány ukázal propustku a počkal, až se otevře opevněná brána - obě křídla přidržoval tlustý sloupek. Vypadal tak pevný, že by zarazil třeba i auto na odvoz odpadků. Odtud Rahman projel betonovými zátarasy na Pennsylvania Avenue - ještě nedávno to byla veřejná ulice. Odbočil na západ a zamířil k Georgetownu, kde měl podkrovní byt, ale tentokrát nejel až domů. Zabočil na Wisconsin Avenue a pak opět doprava k parkovišti.

Bylo tak trochu legrační, že ten člověk je zrovna obchodník s koberci. Tolik Američanů si myslí, že Íránci jsou buď teroristé, obchodníci s koberci, nebo nezdvořilí lékaři. Tenhle odešel z Persie - většina Američanů nespojovala perské koberce s Íránem, jako kdyby Peršané a Íránci byli dva rozdílné národy - před více než patnácti lety. Na stěně měl fotografii syna, který, jak říkal všem, kdo se zeptali, byl zabit v irácko-íránské válce. To byla pravda. Těm, kdo projevili zájem, také říkal, že vládu své bývalé vlasti nenávidí. To pravda nebyla. Byl to agent-spáč. Nikdy se ani v nejmenším nestýkal s nikým, kdo by byl třeba jen zprostředkovaně nějak spojen s Teheránem. Možná, že ho prověřovali. Spíš však ne. Nepatřil k žádnému spolku, neúčastnil se protestních pochodů, k ničemu se nevyslovoval. Nedělal zkrátka nic jiného, než že vedl prosperující obchod - a stejně jako Rahman nenavštěvoval ani mešitu. S Rahmanem se nikdy nesetkal, a proto, když Rahman vešel, bylo jeho zájmem jen to, jaký koberec z jeho široké nabídky ten člověk asi bude chtít. Když se však návštěvník přesvědčil, že v obchodě v tu chvíli není nikdo další, šel rovnou k pultu.

"Ta fotografie na stěně - ten člověk vypadá jako vy. To je váš syn?"

"Ano," odpověděl muž se smutkem, který ho nikdy neopustil, ať už syn slíbený ráj měl nebo ne. "Zabili ho ve válce."

"V tom konfliktu přišli mnozí o své syny. Byl nábožný?'

"Záleží snad teď na tom?" otázal se obchodník a silně mrkal.

"Vždycky na tom záleží," odvětil Rahman naprosto lhostejným hlasem.

Oba muži pak přikročili k bližší ze dvou hromad koberců. Obchodník nadzvedl několik rohů.

Jsem připraven. Potřebuji instrukce o časovém průběhu." Rahman neměl krycí jméno. Větu, kterou právě pronesl, znali jen tři lidé. Kromě toho obchodník nevěděl nic dalšího, jen to, že těch sedm slov, která právě slyšel, má zopakovat komusi jinému, pak počkat na odpověď, a tu předat.

"Vyplnil byste laskavě kartu pro seznam mých zákazníků?"

Rahman to udělal; zapsal jméno a adresu skutečné osoby. Jméno si vybral z telefonního seznamu - vlastně ze seznamu přímo v Bílém domě; zvolil telefonní číslo, které se od jeho vlastního lišilo jen jednou číslicí. Škrt přes šestou číslici ukazoval, kde se má přičíst jednička ke trojce, aby se dostala čtyřka. Byl to řemeslně vynikající trik, který jeho instruktora ze Savaku před víc než dvěma desítkami let naučil jakýsi Izraelec. Trik, který Rahman nezapomněl, tak jako mnohé nezapomínal žádný z obou mužů ze svatého města Qomu.

[22] ČASOVÁ PÁSMA

Velikost Země a rozložení ohnisek napětí působí značné potíže. Když se Amerika chystá spát, ostatní části Země se probouzejí do nového dne; situace je o to těžší, že lidé o osm či devět hodin napřed jsou ti, kdo dělají rozhodnutí, na která musí ostatní svět reagovat. K tomu ještě přistupuje ta okolnost, že celá slavná americká CIA nemá dost agentů ani důstojníků, kteří by dokázali předem odhadnout, co se bude dít. Tak stanicím TRASA BOUŘE a

SBĚRNÁ MÍSA připadla povinnost hlásit hlavně to, co říkaly místní televize a tisk. A zatímco prezident Spojených států spal, jeho lidé se všemožně snažili shromáždit a analyzovat informace, které, až je prezident uvidí, budou o celý pracovní den zpožděné a jejich analýza může, nebo také nemusí, být přesná. Přitom ti nejlepší zpravodajci ve Washingtonu měli většinou příliš vysoké postavení, než aby drželi noční služby - nakonec, měli rodiny - , a tak i oni museli být vedeni k tomu, aby si při sestavování svých vlastních hlášení pospíšili. Hlášení vyžadovala diskusi a debatu, a tím se předkládání důležitých informací o národní bezpečnosti dál zpožďovalo. Ve vojenské terminologii se tomu říká "mít iniciativu" - udělat první tah, fyzický, politický, nebo psychologický. Americe by moc prospělo, kdyby v tomhle závodě druhá strana začínala o třetinu dne později.

Moskva na tom byla o něco líp; je jen hodinu pozadu za teheránským časem, a leží ve stejném časovém pásmu jako Bagdád. Ale navzdory tomuto malému časovému posunu se ruská zahraniční rozvědka SVR, nástupce KGB, nacházela ve stejně nešťastném postavení jako CIA, protože téměř všechny ruské sítě v obou zemích byly smeteny. Pro Moskvu tahle blízkost navíc znamenala, že problémy na sebe nenechají čekat nijak dlouho, jak Golovko zjistí, až jeho letadlo přistane na letišti Šeremetěvo.

Největším a nejbližším problémem bude usmíření. Ve svém ranním vysílání irácká televize oznamovala, že nová vláda v Bagdádu informovala Spojené národy, že všechny mezinárodní inspekční týmy budou mít naprostou volnost, budou-li chtít navštívit kterékoliv zařízení v zemi; nebudou jim kladeny naprosto žádné překážky - Irák vlastně dokonce žádá, aby se inspekce provedly co nejrychleji. Inspektorům bude okamžitě poskytnuta plná spolupráce při jakémkoli jejich požadavku. Nová bagdádská vláda si přeje odstranit veškeré bariéry na cestě k plné obnově mezinárodního obchodu své země. V hlášení se dále oznamovalo, že v souladu s dávnými islámskými zásadami pro charitativní činnost začne sousední Írán vozit potraviny těm, kdo jsou v nouzi, v očekávání, že Irák bude ochoten opět se včlenit do společenství ostatních národů. Videozáznam televizního vysílání z Basry, pořízený ve SBĚRNÉ MÍSE, ukazoval první konvoj nákladních automobilů, vezoucí po klikaté dálnici do Šáhabádu pšenici, jak se na úpatí hor, oddělujících obě země, stáčí na irácké území. Další záběry ukazovaly irácké pohraničníky, jak odstraňují zátarasy a máváním posílají automobily dál; jejich íránské protějšky stály mírumilovně opodál na své straně hranice. Nikde nebyly vidět žádné zbraně.

Lidé v Langley počítali nákladní automobily, propočítávali váhu jejich nákladu a počet bochníku chleba, které se napečou. Závěr zněl, že pšenici bude nutno dovézt v množství, počítajícím se na celé lodi; i potom však pomoc zůstane sotva víc než symbolická. Ale symboly byly důležité - a lodi se už nakládaly, jak prozrazovaly družicové snímky. Úředníci Spojených národů v Ženevě, jen o tři hodiny pozadu, žádost Bagdádu uvítali a okamžitě vyslali příkazy svým inspekčním týmům, na které už čekaly mercedesy; k prvním položkám na inspekčním seznamu je doprovázely policejní vozy s kvílejícími sirénami. Tam už čekaly televizní štáby, které inspektory všude následovaly, i skupiny vlídných inženýrů, vyjadřujících radost nad nově nalezenou možností povědět všechno, co vědí, a předkládat návrhy, jak nejdřív ze všeho demontovat zařízení na výrobu chemických zbraní, maskované jako závod na výrobu insekticidů. Nakonec Írán požádal aby se sešla zvláštní schůze Rady bezpečnosti, na níž by se projednalo zrušení zbývajících obchodních sankcí, které teď bylo tak jisté jako východ slunce nad americkým východním pobřežím - třebaže časově posunutý. Do dvou týdnů se strava průměrného Iráčana zlepší nejméně o pět set kalorií. Psychologický dopad těchto událostí nebylo nijak těžké odhadnout; vůdčí zemí, která obnovuje normální stav státu sice bohatého na naftu, avšak izolovaného, je jeho bývalý nepřítel, Írán - jako vždy prohlašující, že jeho motivačním faktorem je společné náboženství.

"Zítra uvidíme záběry, jak se v mešitách rozdává zadarmo chleba,"

předpovídal major Sabah. Mohl ještě přidat pasáže z Koránu, které tu událost budou doprovázet, ale jeho američtí kolegové nebyli znalci islámu a tu ironii by sotva pochopili.

Jak to odhadujete, pane?' zeptal se americký důstojník.

"Ty dvě země se spojí," odpověděl Sabah věcně. "A brzy."

Nebylo nijak zvlášť nutné ptát se, proč Irák před světem odhaluje, které továrny na zbraně mu ještě zůstaly. Všechno potřebné měl Irán.

Kouzla a čáry neexistují; kouzlo je pouze slovo, které lidé používají pro něco, co bylo provedeno tak chytře, že pro to není pohotově žádné vysvětlení. Nejprostší technika používaná těmi, kdo kouzla provozují, spočívá v tom, že se pozornost publika odláká pohyby jedné ruky - obvykle v bílé rukavici - , která je na očích, zatímco druhá dělá něco úplně jiného. Státy se chovají stejně. Nákladní auta ujížděla, na lodi se nakládalo a diplomaté byli svoláváni. A Amerika se teprve probouzela a začala chápat, co se vlastně děje; v Teheránu zatím nastal večer.

Badraddínovy kontakty byly užitečné jako vždy, a co nedokázal on, to dokázal Darjájí. Z Mehrábádu odstartoval obchodní tryskový letoun s civilním označením. Stočil se na východ, nejprve přes Afghánistán, pak přes Pákistán. Svůj dvouhodinový let skončil v nenápadném městě Rutog nedaleko hranice mezi Pákistánem, Indií a Kašmírem. Město se nachází v pohoří Kuen-lun a žijí v něm také čínští muslimové. Pohraniční město má vojenskou leteckou základnu s několika zde vyrobenými stíhačkami MIG a s jedinou dráhou, to vše oddělené od místního letiště. Umístění základny je ideální pro potřeby kohokoliv, protože se nachází sotva tisíc kilometrů od Nového Dillí. Nejdelší letecká linka sem však vede z Pekingu, vzdáleného téměř tři a půl tisíce kilometrů; navzdory této vzdálenosti je pozemek letiště majetkem Číny. Všechny tři letouny přistály v rozmezí několika minut, nedlouho po západu slunce; odjely na vzdálený konec stojánky a tam zaparkovaly. Jejich pasažéry odvezla vojenská auta k místnosti pro předletovou přípravu pilotů místních migů. Ájatolláh Mahmúd hadži Darjájí byl zvyklý na čistší místa; horší však bylo, že cítil pach vařeného vepřového masa, stále ještě součásti čínské stravy; jemu se však z toho pachu zvedal žaludek. Nechal to být. Nebylo to poprvé, co měl co dělat s pohany a s nevěřícími.

Indická ministerská předsedkyně se chovala srdečně. S Darjájím se už setkala na obchodní konferenci, kde zjistila, že hadži se straní lidí a je misantrop. To, jak nyní viděla, se moc nezměnilo.

Poslední dorazil Žang Chan San, se kterým se Indka už setkala také. Byl to kulaťoučký, zdánlivě Žoviální a veselý pán - dokud se mu člověk nezadíval pozorně do očí. I žerty pronášel s cílem něco se o svých společnících dovědět. Ze všech tří přítomných měl právě on zaměstnání, o kterém ostatní nic nevěděli. Bylo však jasné, že to, co říká, platí, a protože jeho země byla nejmocnější z těch tří, nepovažovalo se za urážku, že s hlavami států jedná pouhý ministr bez portfeje. Na schůzce se mluvilo anglicky.

"Odpusťte, že jsem tu nebyl, když jste dorazili. Za tento ... nedostatek se upřímně omlouvám." Byl podán čaj a k němu lehký zákusek. Na přípravu řádného jídla nebyl čas.

"Nic se nestalo," odpověděl Darjájí. "Spěch není ku prospěchu věci. Pokud jde o mě, jsem nesmírně vděčen za vaši ochotu sejít se za tak zvláštních okolností." Otočil se. "A vám, paní ministerská předsedkyně, děkuji za to, že jste se k nám připojila. Bůh požehnej našemu setkání," pronesl na závěr.

"Gratuluji k událostem v Iráku," řekl Žang a uvažoval, zda pořad jednání bude nyní zcela v Darjájího režii; tak dovedně Íránec prezentoval skutečnost, že schůzku svolal on. "Musí vás to naplňovat velkým uspokojením, po tolika letech nesvarů mezi vašimi dvěma národy."

To jistě, myslela si Indka, upíjejíc čaj. Moc chytré, dát někoho zavraždit v tak vhodnou chvíli. "Takže v čem vám můžeme pomoci?" zeptala se a předala tak slovo Darjájímu i Iránu, ke skryté nelibosti Číňana.

"Nedávno jste se setkala s prezidentem Ryanem. Zajímalo by mě, jaký to ve vás zanechalo dojem."

Je to malý člověk, stojící před velkým úkolem," odpověděla okamžitě. "Ten projev, co měl na tom pohřbu, například. Mnohem líp by se byl hodil na soukromý rodinný obřad. Od prezidenta se očekává něco většího. Později na recepci vypadal nervózní a nesvůj. Jeho manželka je arogantní - to víte, lékařka. Ti jsou často takoví."

"Právě tak se jevil i mně, když jsme se před několika lety setkali," souhlasil Darjájí.

"Ale přesto řídí velkou zemi," poznamenal Žang.

"Řídí?" zeptal se Íránec. Je Amerika ještě velká? Odkud pochází velikost národa, ne-li ze síly jeho vůdců?" A to, jak ostatní dva okamžitě pochopili, bude předmětem jednání.

Ježíši," zašeptal Ryan sám pro sebe, "tohle je teda pusté místo." Ta myšlenka se mu neustále vracela, zejména když v téhle "své" pracovně se zakřivenými stěnami a skoro osm centimetrů tlustými kazetovými dveřmi seděl sám. V poslední době už pořád četl s brýlemi - jak mu doporučila Cathy - , to však příchod bolestí hlavy jen zpomalovalo. Ne že by mu četba byla cizí. Každé zaměstnání, které za posledních patnáct let vykonával, ji vyžadovalo. Ale přetrvávající bolesti hlavy byly něco nového. Možná by si o tom měl promluvit s Cathy nebo s nějakým jiným doktorem... Ale ne. Ryan zavrtěl hlavou. Je to jenom vypětím z práce, a on se prostě musí naučit vypořádat se s ním.

Jasně, je to akorát vyčerpání. A rakovina je akorát nemoc.

Jeho nynější starostí byla politika. Pročítal zprávu o výsledku průzkumu popularity, připravenou pracovníky, zabývajícími se politickými aspekty, kteří seděli na druhé straně ulice ve staré vládní budově. Bylo docela zábavné, ne-li dokonce útěšné, že nevědí, co mu poradit. Ryan nikdy nepatřil k žádné politické straně. Vždy vystupoval jako nezávislý a tomu vděčil za to, že od politických stran nedostával žádné obtěžující dopisy, domáhající se toho či onoho; přesto on i Cathy ve svých daňových přiznáních uváděli, kolika dolary prostřednictvím daní přispěli na jakési blíže neurčené vládní fondy. Ale od prezidenta se čekalo, že bude nejen členem nějaké strany, ale že také bude jejím vůdcem. Politické strany na tom však byly s vedením ještě hůř než tři složky státní správy. Obě strany měly svého předsedu, žádný z nich však v dané chvíli nevěděl, co dělat. Několik dní se mělo zato, že Ryan je členem téže strany jako Roger Durling. Pravdu odhalil tisk teprve před několika dny, což ve washingtonských kruzích vyvolalo všeobecné ale, kurva! a do nazírání různých ideologů na Ryana to vneslo zmatek. Ryanovo postavení v žebříčku popularity bylo, jak se ostatně dalo předvídat, nejasné; zpráva byla výplodem asi čtyř profesionálních politických analytiků, a člověk mohl poznat, kdo který odstavec psal; působilo to jako přetahování lanem do několika směrů. To i můj zpravodajský štáb pracuje líp, pomyslel si Jack a hodil papír do košíčku s vyřízenými materiály. Opět zatoužil po cigaretě. Takhle se stres taky hlásí o slovo, říkal si.

Stále však musel chodit na předvolební agitky - význam toho slova nikdy pořádně nepochopil - a účastnit se kampaně, aspoň naoko, nebo pronášet projevy. Nebo něco podobného. Co by však měl přesně dělat, nebylo z přehledů popularity nijak jasné. Když už v té záležitosti potratů trefil kozla - spíš sebe, jak se sžíravou kousavostí poznamenal Arnie van Damm, aby dodal váhy své předchozí lekci - , bude nyní muset jasně projevit svůj politický postoj k řadě otázek, od Blahobytu na jednom konci abecedy, až po Žádoucí konstruktivní přístup na konci druhém.

Bude se muset vyjádřit k daním, životnímu prostředí - a jen bůh ví, k čemu všemu ještě. Až se Ryan rozhodne, jaký postoj k těmto věcem zaujme, Callie Westonová mu napíše řadu projevů a on s nimi bude létat po všech čertech od Seattlu po Miami. Havaj a Aljašku vynechá, protože jejich politický význam

není velký a ideologicky jsou beztak od sebe vzdálené jako dva póly. Jen by do všeho vnesly zmatek; tak mu to alespoň naznačovaly přehledy popularity.

"Proč prostě nemůžu zůstat tady a pracovat, Arnie?" zeptal se Ryan vedoucího kanceláře, právě vcházejícího do pracovny.

"Protože tam venku je taky práce, pane prezidente." Van Damm se posadil a zahájil nejčerstvější základní přednášku o prezidentování. "A taky, protože, jak sám říkáte, ‚být prezidentem je vůdcovská funkce' - pochopil jsem to dobře?" otázal se Arnie se sardonickým zavrčením. "A vedení znamená vyrazit do pole s prostými vojáky - v tomto případě s občany. Je nám oběma v tomhle jasno, pane prezidente?"

"Vám se to líbí?" Jack zavřel oči a pod skly brýlí si je mnul. Ty zatracené brýle nenáviděl také.

"Asi tolik jako vám." Byla to naprosto férová poznámka.

"Promiňte."

"Většina těch, co usednou do prezidentského křesla, z tohohle muzea upřímně ráda utíká a setkává se se skutečnými lidmi. Samozřejmě, lidé jako Andrea jsou z toho nervózní. Ti by pravděpodobně souhlasili s tím, abyste se pořád držel tady. Ale člověk se tu občas cítí jako ve vězení, co?' podotkl Arnie.

Jen když jsem vzhůru."

"Tak vypadněte někam ven. Setkávejte se s lidmi. Povězte jim, co si myslíte, povězte jim, jak si co představujete. Sakra, snad budou aspoň poslouchat. Dokonce by vám mohli říct, co si představují oni. A možná, že vy si z toho něco odnesete. V každém případě nemůžete být prezidentem a přitom jako prezident nevystupovat."

Jack zvedl zprávu o žebříčku popularity, kterou právě dočetl. "Viděl jste tohle?"

Arnie přikývl. "Jo."

Jsou to plky, člověk neví, co si z toho má vybrat," řekl Ryan, docela překvapen.

‚Je to politický dokument. Odkdy je politika něco uceleného nebo smysluplného?" Odmlčel se. "Lidi, se kterými jsem posledních dvacet let pracoval, takovou politiku pili s mateřským mlékem - i když to pravděpodobně všichni byli spíš kojenci co pili jen z láhve."

"Cože?"

"Promluvte si o tom s manželkou. Tohle je jedna z behavioristických teorií, celá ta filozofie New Age, o které se tvrdí, že se jí dá vysvětlit úplně všechno. Politici určitě všichni pili od narození jen z láhve. Maminka se jimi nikdy nezabývala, a oni nikdy nenavázali žádný pevný vztah. Cítí se odstrčení, a tak si to vynahrazují tím, že vyrážejí do terénu a pronášejí projevy a říkají lidem na různých místech různé věci, které lidi chtějí slyšet. A myslí si, že se jim tak dostane lásky a oddanosti od cizích, když jim lásku a oddanost neposkytly jejich matky - to nemluvím o takových, jako je Kealty, kteří jsou samá ženská. Na druhé straně, náležitě odchované děti řádně vyrostou a jsou z nich - no, třeba lékaři, dejme tomu, nebo možná rabíni..."

Jak tohle myslíte, ksakru?" Prezident málem zařval. Jeho vedoucí kanceláře se jen zašklebil.

"Trochu jsem vás nadzvedl, co?" pokračoval van Damm. Jen jsem naznačil, jací lidé nám vlastně scházeli, když jsme tuhle zemi zakládali."

"No jo, tak já v té své práci teda zaberu," řekl Jack, oči dosud zavřené; teď už humornost chvíle objevil. Hrome, že to ale ten Arnie se žáčky dovede.

"Představte si třeba dvorního šaška, dejme tomu na místě v Kabinetu. Víte, takového toho trpaslíka - pardon, osobu mužského pohlaví, která pořád jen poskakuje kolem - oblečeného do těsných nohavic všech barev a s šaškovskou čepicí s rolničkama. Postavte mu do kouta stoličku - no jo, jasně, tady zrovna žádný kout není, ale čert to vzal - a on vám každých takových patnáct minut hupne na stůl a před obličejem vám zatřepe chřestítkem, aby vám připomněl, že je čas odskočit si na hajzlík, přesně jako tam musíme i my. Už vám to dochází,

Jacku?"

"Ne," přiznal prezident.

"Ale no tak, člověče! Ta práce může být zábava! Vylézt ven mezi lidi a setkávat se s občany je zábava. Dovídat se, co chtějí, je důležité, ale je v tom taky kus povyražení. Oni vás chtějí mít rádi, Jacku. Oni vás chtějí podporovat. Chtějí vědět, jak smýšlíte. A nejvíc ze všeho chtějí, abyste byl jedním z nich - a víte co? Vy jste první prezident po zatraceně dlouhé době, který prezidentem doopravdy je! Tak se sakra zvedněte z tý lavice, řekněte těm od letadel, ať nažhaví mašinu, a tu zatracenou hru hrajte." Nemusel dodávat, že časový rozvrh je už beztak jako vytesaný do kamene, takže se z něj nedá vycouvat.

"Ne každému se bude líbit, co řeknu a čemu věřím, Arnie. Ale ať visím, jestli budu lidem lhát jen proto, abych někomu lezl do zadku a získal voliče nebo cokoliv jiného."

"Vy čekáte, že vás bude každý milovat?" otázal se van Damm, opět sardonický. "Většina prezidentů se nakonec spokojí s jednapadesáti procenty. A několika z nich muselo stačit ještě míň. Myl jsem vám hlavu za to vaše prohlášení o potratech - proč? Protože to vaše prohlášení bylo popletené."

"Ne, nebylo, já..."

"Tak budete poslouchat, co vám pan učitel říká, nebo ne?"

"No, tak pokračujte," podvolil se prezident.

"Pro začátek tedy: takových čtyřicet procent lidí volí Demokraty. Takových čtyřicet jich volí Republikány. Z těch osmdesáti procent by většina svůj hlas nezměnila, ani kdyby Adolf Hitler kandidoval proti Lincolnovi - nebo proti F.D. Rooseveltovi, abych náhodou někoho nevynechal."

"Ale proč..."

Van Damm udělal zoufalé gesto. "Proč je obloha modrá, Jacku? Prostě je. I když dokážete vysvětlit proč, a já myslím, že to nějakou příčinu má, a nějaký astronom ji vysvětlit dokáže, obloha je zkrátka modrá. Tak to prostě berme jako fakt, jo? Čili zbývá dvacet procent nerozhodnutých lidí, kteří kolísají a váhají. Možná, že to jsou ti opravdu nezávislí - jako vy. Těch dvacet procent určuje osud země, a když chcete, aby věci šly po vašem, musíte se dostat právě k těmhle lidem. No, a tady je ta sranda. Těm dvaceti procentům vůbec nezáleží na tom, co si myslíte " Van Damm doprovodil svůj závěr pokřiveným úsměvem.

"Moment..."

Arnie zvedl ruku. "Pořád pana učitele přerušujete. Těm jasným osmdesáti procentům, co volí podle linie strany, nijak moc nezáleží na charakteru toho, pro koho hlasují. Volí svou stranu, protože věří v její filozofii - nebo proto, že tak vždycky hlasovali táta s mámou; důvod je úplně vedlejší. Tak se to prostě děje; taková je skutečnost. Vyrovnejte se s ní. A teď zpátky k těm dvaceti procentům, na kterých záleží. Pro ně to, čemu věříte vy, znamená méně než to, jak oni věří ve vás. V tom je vaše výhoda, pane prezidente. Řečeno politicky, pro vás je tenhle úřad místo asi tak vhodné jako pro tříletého kluka obchod s pistolemi. Ale charakteru máte až hanba. A na to my hrajeme."

Jack se při slovech "na to my hrajeme" zamračil, ale tentokrát si dal pokoj. Pokývl vedoucímu kanceláře, aby pokračoval.

"Prostě lidem vysvětlujte, v co věříte, srozumitelně a jednoduše. Dobré myšlenky se přece dají vyjádřit jednoduše a působivě. Podejte je uceleně a bez mezer. Těch dvacet procent chce věřit, že vy věříte tomu, co říkáte. Jacku, máte vy úctu k člověku, který říká to, v co věří, i když s tím nesouhlasíte?'

"Samozřejmě, tak to přece..."

"...má být," dokončil Arnie myšlenku. "A takovou úctu má právě těch dvacet procent. Budou vás respektovat, vážit si vás a podporovat vás, i když s vámi nebudou souhlasit. Proč? Protože budou vědět, že vy jste muž slova. A tihle lidé chtějí, aby ten, kdo bude sedět v téhle pracovně, byl člověk s charakterem a s osobní integritou. Protože když jdou věci do hajzlu, můžete se u takové osobnosti spolehnout, že se aspoň pokusí udělat správný krok."

"Hmm."

"To ostatní je už jen obal. A neohrnujte nos nad tím, že myšlenkám musíte nějaký obal dát

a ještě s nimi za lidmi chodit. Na tom, když svoje myšlenky podáváte inteligentně, není nic špatného. V té knize, co jste napsal o Halseyovi, Bojující námořník, jste je vyjadřoval pečlivě volenými slovy, je to tak? " Prezident přikývl. "No, a tak je to i se státnickými myšlenkami - sakra, ty jsou přece ještě důležitější. Takže je musíte zabalit tím dovedněji, ne?" Výuka probíhá docela pěkně, pomyslel si vedoucí prezidentské kanceláře.

"Arnie, s kolika mými myšlenkami budete souhlasit vy?"

"Ne se všemi. Myslím, že se mýlíte ohledně těch potratů - žena by měla mít právo na volbu. Vsadím se, že se neshodneme v otázce konstruktivního přístupu a v hromádce dalších věcí; ale víte, pane prezidente, nikdy jsem ani minutu nepochyboval o tom, že jste zásadový člověk. Nemůžu vám radit, v co máte věřit. Ale vím, že umíte naslouchat. Tuhle zemi mám rád, Jacku. Moje rodina uprchla z Holandska a přepravila se přes La Manche ve člunu, když mi byly tři roky. Ještě se pamatuju, jak jsem se málem vyblil z podoby."

"Vy jste Žid?' zeptal se Jack překvapeně. Neměl ani ponětí, do kterého kostela, jestli vůbec do nějakého, Arnie chodí.

"Ne, otec byl v odboji, a kápnul na něj člověk, nasazený Němci. Vypadli jsme akorát včas, jinak by tátu byli zastřelili. A máma a já bychom byli skončili ve stejném lágru jako Anne Franková. Rodině to ale moc neprospělo. Táta se jmenoval Willem; když válka skončila, rozhodl se, že půjdeme sem, a jak jsem vyrůstal, o staré vlasti jsem jen slýchal vyprávět. Slyšel jsem taky hodně o tom, jak je tahle země jiná. Jsem tím, čím jsem, proto, abych tenhle systém bránil. Čím je Amerika jiná? Asi ústavou. Lidi se mění, vlády se střídají, ideologie se mění, ale ústava zůstává pořád stejná. Vy a Pat Martin jste oba složili přísahu. Já taky, " pokračoval van Damm. "Až na to, že já tu svou složil sobě a své mámě a tátovi. Nemusím s vámi ve všem souhlasit, Jacku. Vím, že se budete snažit jednat správně. Mou prací proto je chránit vás, abyste tak jednat mohl. Ale musíte naslouchat, a někdy budete nucen udělat něco, co se vám bude příčit. Jenže, pane prezidente, tahle práce, kterou teď máte, má zkrátka svá vlastní pravidla. Musíte se jimi řídit," uzavřel tiše vedoucí prezidentské kanceláře.

"A jak si zatím vedu, Arnie?" otázal se Ryan; teď vstřebával nejdelší a nejobsažnější poučení tohoto týdne.

"Nevedete si špatně, ale budete muset přidat. Kealty je pořád ještě spíš pro zlost, než že by byl pro nás opravdovou hrozbou. Když bude vystupovat na veřejnosti a tvářit se jako prezident, vyřídí se sám. A ještě něco. Až půjdete mezi lidi, ven, začnou se vás vyptávat na váš zájem o opětovné zvolení. Takže co jim řeknete?"

Ryan důrazně zavrtěl hlavou. Já tuhle práci nechci, Arnie. Ať to vezme někdo jiný, až..."

"V tom případě jste v háji. Nikdo vás nebude brát vážně. Do Kongresu nedostanete lidi, které potřebujete. Zůstanete jako bezruký, neschopný dosáhnout toho, na co pomýšlíte. Politicky toho moc nepořídíte. Tohle si Amerika nemůže dovolit, pane prezidente. Cizí vlády - ty řídí politikové, pamatujte na to - s vámi nebudou vážně počítat, a to s sebou ponese následky pro národní bezpečnost, jak okamžité, tak i v dlouhodobém výhledu. Takže, co řeknete novinářům, až se vás na to zeptají?'

Prezident si připadal jako žáček, který se nesměle hlásí. "Že jsem se ještě nerozhodl?"

"Správně. Teď rekonstruujete vládu a znovuzvolením se budete zabývat, až přijde čas. Já nenápadně pustím zprávu, že pomýšlíte na kandidaturu pro příští období, že zůstanete dál, protože za nejpřednější ze všeho považujete povinnost vůči zemi; a až se vás novináři na opětné zvolení zeptají, znovu jednoduše zopakujete své původní prohlášení. Pro cizí vlády to bude něco, co

si umějí představit a co mohou respektovat; americký lid porozumí také a přijme to nanejvýš pozitivně. A praktická poznámka - v primárkách nebudou obě strany volit druhořadé kandidáty, ty, kteří nezahynuli na Kapitolu. Budou hlasovat pro kandidáty bez politických závazků. Možná, že bychom se touhle věcí měli zabývat trochu podrobněji. Projednám to s Callii." Nedodal už, že média se mají nač těšit. Psát o dvou politických sjezdech byl sen, o kterém se jen málokteří mediální pracovníci odvážili byť jen uvažovat. Arnie to chápal naprosto jednoduše. Ať Ryan zaujme jakékoliv postoje, jakmile je jednou zaujme, bude proti nim mít námitky nejméně čtyřicet procent voličů, pravděpodobně víc. Na těch dvaceti procentech, o kterých Arnie pořád mluvil, bylo zvláštní to, že zahrnovala celé politické spektrum - a jako jemu, i jim ležela méně na srdci politická ideologie než charakter. Někteří budou své námitky vyslovovat hodně hlasitě. V tom budou k nerozeznání podobni všem čtyřiceti procentům, sdílejícím ten který politický postoj; avšak než skončí den, odevzdají hlasy "svému" člověku. Vždycky to tak ve své poctivosti dělali, protože zemi kladli výš než předsudky. Jenže ve většině voleb byli beztak nejčastěji poctivě zvoleni lidé, kterým čest a poctivost jejich voličů chyběla. Ryan dosud nepochopil příležitost, kterou má v ruce. Bylo pravděpodobně lépe, že ji nepochopil, protože kdyby o ní nějak moc přemýšlel, pokoušel by se ten kolotoč řídit, a to ještě dost dobře neumí. I čestní lidé se mohou dopustit chyb, a Ryan se v tomhle od ostatních nijak neliší. Proto jsou tu lidé jako Arnold van Damm.

Arnie pohlédl na prezidenta a všiml si zmatku, který se u něj dostavoval s novými úvahami; snaží se dát si to dohromady, a pravděpodobně se mu to daří, protože je dobrý posluchač a obzvlášť dobrý analytik. Přesto však nedohlédne až k přirozenému závěru. Tak daleko do budoucnosti dokáže vidět jen on, van Damm, a možná ještě Callie Westonová. Během posledních týdnů došel Arnie k závěru, že Ryan má vlastnosti opravdového prezidenta. Mou prací bude postarat se o to, aby Ryan zůstal, rozhodl se vedoucí prezidentské kanceláře.

"To nemůžeme udělat," protestovala indická ministerská předsedkyně. "Nedávno nám americké námořnictvo uštědřilo pěknou lekci," dodala ještě.

"A tvrdou," souhlasil Žang. "Trvale vám ale neublížilo. Myslím, že škody na vašich lodích se dají do dvou týdnů opravit." Na tato slova se k němu Indka prudce otočila. Tohle se ona sama dověděla teprve před několika dny. Opravy pohlcovaly značný díl ročního provozního rozpočtu indického námořnictva, a to v ní vzbuzovalo největší obavy. A nestává se každý den, aby nějaký cizí stát, navíc takový, který se s jiným kdysi střetl v ozbrojeném konfliktu, jako právě Indie s Čínou, dal tak otevřeně znát, že pronikl do záležitostí vlády právě onoho druhého státu.

"Amerika je fasáda, obr s nemocným srdcem a poškozeným mozkem," prohlásil Darjájí. "Vy sama jste nám to řekla, paní ministerská předsedkyně. Prezident Ryan je ‚malý' člověk ve velké funkci. Když mu tu funkci uděláme větší a navíc mu ji ztížíme, pak Amerika ztratí schopnost vměšovat se do našich záležitostí. Na dost dlouho, abychom my mohli mezitím dosáhnout svých cílů. Americká vláda je ochromená a ještě několik týdnů taková zůstane. A my potřebujeme ochromit ji ještě víc."

"A jak by se to dalo udělat?"

"Jednoduše; donutíme ji rozšířit vojenskou přítomnost ve světě a současně budeme narušovat její vnitřní stabilitu. Z vaší strany postačí pouhá demonstrace síly. O druhou stránku se postarám já. Myslím, že bude lépe, když před vámi utajím, jak."

Kdyby to Žang dokázal, byl by v té chvíli snad ani nedýchal, aby tak lépe ovládl své pocity. Jen málokdy se setkal s někým ještě nemilosrdnějším a bezohlednějším, než byl on sám, a - ne, nechtěl vědět, co má Darjájí na mysli. Je lepší, když válečný akt provede jiná země. "Pokračujte," řekl a sáhl do saka pro cigaretu.

"Každý z nás je představitelem státu s velkými schopnostmi a ještě většími potřebami. Indie i Čína mají velký počet obyvatel, a obě potřebují větší prostor a víc materiálních zdrojů. Zdroje budu mít brzy, i kapitál, který s nimi ruku v ruce přichází. A také možnost kontroly nad tím, jak se bude obojí rozdělovat. Sjednocená islámská republika se stane velmocí; vy už velmocemi jste. Západ ovládá Východ už příliš dlouho." Darjájí pohlédl přímo na Žanga. "Na sever od nás je tlející mrtvola. Žije tam mnoho milionů věrných věřících a ti volají po vysvobození. Jsou tam také materiální zdroje a prostor, které vaše země potřebuje. To obojí vám nabízím, když vy mně na oplátku nabídnete možnost ovládnout země věřících." Pak pohlédl na indickou ministerskou předsedkyni. "Od vás na jih je prázdný kontinent s prostorem a zdroji, které potřebujete vy. Za vaši spolupráci jsou Sjednocená islámská republika a Čínská lidová republika ochotny nabídnout vám ochranu. Já sám od každého z vás žádám jen tichou spolupráci, bez přímého rizika."

Indka si v duchu připomněla, že něco podobného už slyšela. Její potřeby se však také od té doby nijak nezměnily. Čína tehdy navrhla způsob, jak takové odlákání pozornosti Ameriky zajistit bez velkého nebezpečí pro sebe. I to už se jednou stalo. Irán - ten je vlastně tahle Sjednocená islámská republika... oh, samozřejmě, říkal si Žang. Samozřejmě. Všechna reálná rizika na sebe teď vezme SIR, a zřejmě si je dobře rozvážila. Vzájemné poměry sil si Žang prověří sám, až se vrátí do Pekingu.

"V tomto ohledu nežádám žádné závazky, pochopitelně. Budete se jistě chtít přesvědčit, že to všechno míním vážně. Proto vás naléhavě žádám, abyste o mnou navrhovaném - neformálním - spojenectví vážně uvažovali."

"Pákistán," poznamenala ministerská předsedkyně. Bláhově odkryla karty, pomyslel si Žang.

"Islámábád je už příliš dlouho loutkou Američanů a nedá se mu věřit," odpověděl Darjájí okamžitě; tuhle odpověď si už promyslel, ačkoliv vážně nečekal, že na jeho nabídku Indka tak rychle zabere. Ta žena nenávidí Ameriku stejně jako on. Nu, ta "lekce", jak to pojmenovala, musela její pýchu ranit mnohem hlouběji, než jak mu jeho diplomaté říkali. Pro tuhle ženu je typické, že svou pýchu klade tak vysoko. A přitom je tak slabá. To je vynikající. Pohlédl na Žanga.

"Naše dohody s Pákistánem jsou pouze obchodní, a jako takové je lze upravovat," poznamenal Číňan, také potěšen slabostí Indky. Byla to jen a jen její chyba. Poslala své síly do pole - tedy na moře - na podporu neúčinného japonského útoku na Ameriku... zatímco Čína neudělala nic a neriskovala nic a z "války" vyšla nezraněna a do ničeho nezapletena. Ani ti nejopatrnější Žangovi nadřízení proti té hře nic nenamítali, třebaže nevyšla. A nyní opět kdosi jiný chce brát riziko na sebe - a Indie se do toho znovu vloží se svou podporou a pacifismem. A Čína opět nebude dělat nic, jen zopakuje předchozí politiku, která zdánlivě nebude mít s touhle novou SIR co dělat, ale bude spíš zkouškou nového amerického prezidenta, který beztak nejrůznějšími zkouškami prochází neustále. Kromě toho pořád ještě zlobí Tchaj-wan. Je to takové divné. Irán - a motivovaný zrovna náboženstvím. Indie, motivovaná chtivostí a zlobou. Naproti tomu Čína uvažuje výhledově, bez citového zaujetí, usiluje o to, na čem skutečně záleží, avšak obezřetně, jako vždycky. Íránský cíl je evidentní. A jestli je Darjájí ochoten kvůli němu riskovat válku, proč nepřihlížet z bezpečí a doufat, že bude úspěšný? Žang však teď svou zemi do ničeho nezaplete. Proč vypadat příliš dychtivě? Indka dychtivá je, tolik, že nevidí to, co je nabíledni. Když bude mít Darjájí úspěch, Pákistán s novou SIR uzavře mír, možná se dokonce stane její součástí, a pak bude Indie izolovaná a zranitelná. Nu, být vazalem je vždycky nebezpečné, zvlášť pro toho, kdo aspiruje na postup výš, ale bez prostředků, jimiž by svůj postup mohl podpořit. Při volbě spojenců je třeba být opatrný. Vděčnost mezi národy je skleníková květina, která snadno vadne, je-li vystavena působení reality.

Ministerská předsedkyně s přikývnutím přijala své vítězství v otázce

Pákistánu a dál už nic neříkala.

"V tom případě, přátelé, vám děkuji, že jste laskavě vyhověli mému pozvání a sešli se se mnou. S vaším dovolením vás teď opustím." Všichni tři povstali. Potřásli si navzájem rukama a zamířili ke dveřím. Několik minut nato se Darjájího letadlo odlepilo od hrbolaté startovací dráhy. Mulláh pohlédl na konvici s kávou a rozhodl se, že kávu pít nebude. Před ranními modlitbami se potřeboval pár hodin prospat. Ale předtím..."

"Vaše předpovědi byly naprosto správné."

"Rusové tomuhle říkali ‚objektivní podmínky'. Byli a zůstávají nevěřícími, ale jejich analýzy vykazují jistou přesnost," vysvětloval Badraddín. "Proto jsem se naučil tak pečlivě shromažďovat informace."

"To jsem viděl. Vaším dalším úkolem bude načrtnout návrhy konkrétních operací." S těmi slovy Darjájí sklopil sedadlo dozadu a zavřel oči; přemítal, jestli se mu bude zase zdát o mrtvých lvech.

Jakkoliv Pierre Alexandre toužil vrátit se k praktické medicíně, na druhé straně se mu nijak zvlášť nezamlouvala. Přinejmenším tahle věc s léčením lidí, kteří stejně nepřežijí. Bývalý armádní důstojník v něm si říkal, že takhle nějak asi vypadala obrana poloostrova Bataanu. Člověk dělal co mohl, vystřílel své nejlepší náboje, ale věděl, že nikdy nepřijde nikdo na vystřídání. V téhle chvíli mu leželi na srdci tři pacienti s AIDS, všechno homosexuální muži, před třicítkou, a s méně než rokem života před sebou. Alexandre byl nábožensky založený člověk, a životní styl gayů neschvaloval, ale takhle zemřít si přece jen nezaslouží nikdo. A i když ti muži přece jen takhle zemřou, on není Bůh, který soudí. Sakra, říkal si, když šel k výtahu; cestou si do diktafonu nahrával poznámky o svých pacientech.

Součástí lékařovy práce je rozdělování života do jednotlivých přihrádek. Ti tři pacienti na jeho jednotce tu budou i zítra, a žádný z nich nebude tuto noc potřebovat naléhavou péči. To, že tenhle problém odsunul stranou, nebyla bezcitnost, nýbrž prostě součást jeho práce; životy těch tří, pokud mají vůbec nějakou naději, budou záviset na tom, zda dokáže odejít od jejich zpustošených těl a vrátit se k výzkumu mikroskopických organismů, které ta těla napadají. Kazetu z diktafonu předal své sekretářce, aby poznámky přepsala.

"Volal doktor Lorenz z Atlanty na váš telefonát, kterým jste odpovídal na jeho telefonát, kterým odpovídal on na váš původní hovor," sdělila mu, když pokračoval v chůzi dál do své pracovny. Hned jak se posadil, navolil zpaměti číslo jisté přímé linky.

"Ano?"

"Gusi? Tady Alex, z Hopkinsovy. Neunikneš mi," uchechtl se, "to teda ne." Na druhém konci drátu slyšel pořádné zasmání. Když člověka někdo může takhle zavolat kdy se mu zachce na jeho přímý telefon, může to být pěkná otrava.

‚Jak jde rybaření, plukovníku?'

"Věřil bys, že jsem se k němu ještě nedostal? Ralph mi dává pěkně zabrat."

"Cos ode mě chtěl - volals první, že jo?' Lorenz si nebyl tak docela jist - další příznak, že člověk pracuje příliš pilně.

Jo, Gusi, volal. Ralph povídal, že začínáš něco nového s tou strukturou Eboly - z té miniepidemie v Zairu, je to tak?'

Jo, začínal bych, až na to, že mi někdo ukradl moje opice," pronesl kysele ředitel Střediska pro potírání chorob. "Náhradní dodávka tu má být za den či dva, tak mi to aspoň řekli."

"Co, někdo se ti tam vloupal?" zeptal se Alexandre. Jednu z nepříjemných stránek vývoje událostí ve světě, které měly dopad na laboratoře provádějící pokusy se zvířaty, představovali fanatičtí zastánci práv zvířat, kteří se tu a tam pokusili do některé laboratoře vniknout a zvířata "osvobodit". Jednoho krásného dne, když si vědci nedají pozor, nějaký takový blbec vyleze na ulici s opicí v podpaží a zjistí, že opice má horečku Lassa - nebo něco ještě horšího. Jak ksakru mají doktoři studovat ty zatracené bacily bez zvířat - a

kdo kdy řekl, že opice je důležitější než lidská bytost? Odpověď byla prostá: v Americe jsou lidé, kteří nevěří málem v nic, a je tu také ústava, zaručující každému i právo být pitomec. Proto Středisko pro potírání chorob, Johns-Hopkinsova nemocnice i ostatní výzkumné laboratoře měly ozbrojené stráže, které opičí klece hlídaly. Dokonce i klece s krysami; to bylo něco, z čeho se Alexovi protáčely panenky.

"Ne, sebrali mi je před nosem už v Africe. Teď si s nima hraje někdo jinej. Mě to hodilo o týden zpátky. Ale co, čert to vzal. Toho prevíta stejně hledám už patnáct let."

"Jak čerstvý je ten vzorek?"

"Je z primárního pacienta. Identifikace pozitivní, Ebola Zair, kmen Mayinga. Máme ještě jeden vzorek z jediného dalšího pacienta. Ale ten se ztratil..."

"Co?" vyhrkl Alexandre; v jediném okamžiku se ho zmocnilo zděšení.

"Zmizel v moři při havárii letadla. Tu nakaženou pacientku bezpochyby převáželi do Paříže k Rousseauovi. Žádné další případy, Alexi. Tentokrát jsme pro změnu před kulkou uhnuli," ujišťoval Lorenz svého mladšího kolegu.

Je líp zhebnout při havárii letadla, než kvůli tomu zkurvenýmu hajzlíkovi vykrvácet, myslel si Alexandre. Stále ještě uvažoval jako voják, i se všemi sprostými slovy. "Oukej."

"Takže, proč voláš?"

"Mnohočleny," slyšel Lorenz ve sluchátku. ‚Jak to myslíš - jaké mnohočleny?'

"Až tohle zmapuješ, uděláme si takovou malou matematickou analýzu struktury."

"S touhle myšlenkou si už nějakou dobu pohrávám. Chci zkoumat reprodukční cyklus a..."

"Přesněji řečeno, Gusi, budeme studovat matematickou podstatu interakcí. Mluvil jsem s jednou kolegyní tady - operuje oči, věřil bys tomu? Řekla něco moc zajímavého. Jestli aminokyseliny mají matematickou hodnotu, která se dá stanovit kvantitativně, a tu by měly mít, potom to, jak působí v interakci s dalšími řetězci matrice, by nám mohlo něco povědět." Alexandre se odmlčel a slyšel škrtnutí zápalky. Gus zase v pracovně kouří dýmku. "Pokračuj."

"Pořád na to myslím, Gusi. Co když je to tak, jak jsi povídal, a je to všechno přece jen rovnice? Vtip je v tom, jak ji rozlousknout, že jo? No, Ralph mi říkal o té tvé studii časového cyklu. Myslím, že jsi na něco narazil. Když zmapujeme RNA viru a zmapujeme taky hostitelskou DNA, pak..."

"To je ono! Interakce nám poví něco o hodnotách prvků v mnohočlenu a..."

"A to nám zase poví hodně o tom, jak se ten prevít rozmnožuje, a potom snad i..."

"Jak na něj zaútočit." Telefonem se k němu donesla odmlka a hlasité vyfouknutí kouře. "Alexi, to je prima."

"Na tu práci jsi nejlepší ty, Gusi. A ten pokus tak jako tak chystáš."

"Něco nám ale chybí."

"To chybí vždycky."

"No, podívej, já o tom tak den dva podumám a pak se ti ozvu. Tak se zatím měj, Alexi."

"Děkuji vám, pane."

Profesor Alexandre položil telefon a řekl si, že svůj díl povinnosti vůči lékařské vědě pro tenhle den splnil. Nebylo toho moc. Jeden prvek tu skutečně chyběl.

[23] POKUSY

Trvalo to několik dní, než bylo všechno jak se patří. Prezident Ryan se měl setkat ještě s další sortou nových senátorů - některé státy nijak nespěchaly, aby udělaly, co bylo třeba, hlavně proto, že někteří guvernéři ustavili cosi podobného vyhledávacím výborům, které kandidáty vyhodnotí. To bylo pro mnoho zasvěcených lidí ve Washingtonu překvapením; ti od vysokých státních úředníků

očekávali, že budou pracovat tak, jak se pracovalo vždycky, kdy se náhradníci pro horní komoru jmenovali hned, sotva židle vychladly - ale ukázalo se, že Ryanův projev přece jen něco znamenal. Osm guvernérů si uvědomilo, že tahle situace je jedinečná, a proto jednali jinak, a vysloužili si chválu od místních novin - a dokonce snad i chválu od oficiálního tisku.

Jackovo první politické turné bylo pokusné. Vstal brzy, cestou ke dveřím políbil ženu a děti, a těsně před sedmou nasedl na Jižním trávníku do vrtulníku. Za deset minut vrtulník opustil a vyklusal po schůdcích do prezidentského speciálu, Air Force One, jak se nazýval vládní letoun Pentagonu, technicky známý jako VC-25A, sedmsetsedmačtyřicítka nákladně upravená tak, aby vyhovovala pro přepravu prezidenta. Nastoupil právě ve chvíli, kdy pilot, velmi vysoce postavený plukovník, komunikoval před letem s věží - jako pilot obyčejného dopravního letadla. Ryan se ohlédl a viděl takových osmdesát reportérů, jak se připoutávají ve svých kožených sedadlech, lepších, než bývají v první třídě - někteří se nepřipoutávali, protože let prezidentského speciálu je mnohem hladší a vyrovnanější než plavba zaoceánské lodi po klidném moři - , a když otočil hlavu zpátky, zaslechl "A tohle je nekuřácký let!"

"Kdo to řekl?" zeptal se prezident.

"Jeden z těch televizáků," odpověděla Andrea. "Myslí si, že je to jeho letadlo,"

Jistým způsobem je," zdůraznil Arnie. "To mějte na paměti."

"To byl Tom Donner," dodala Callie Westonová. "Moderátor NBC. Takový... jeho osobní výkaly nepáchnou, a používá víc spreje na vlasy než já. Jenže část té jeho fasády je nalepená."

"Tudy, pane prezidente," ukázala Andrea dopředu. Prezidentská kabina ve speciálu je až úplně vpředu v nose letadla, na hlavní palubě, kde jsou běžná, i když velmi přepychová, sedadla, a k tomu dvě pohovky, které se při dlouhých letech dají rozložit na lůžka. Zatímco hlavní agentka přihlížela, její šéf se připoutal. Cestujícím mohlo porušení předpisů projít - s novináři si americká Tajná služba hlavu nedělala - POTUS je však porušit nesměl. Když to bylo hotovo, pokynula Andrea rukou jednomu členu posádky; ten zvedl telefon a sdělil pilotovi, že může startovat. Motory se rozběhly. Jack už téměř ztratil svůj dřívější strach z létání, tohle však byla část letu, kdy přece jen vždycky zavřel oči a v duchu - dříve šeptem - odříkával modlitbu za bezpečnost všech lidí na palubě, ve víře, že kdyby se modlil jen za sebe, mohlo by to Bohu připadat sobecké. Zhruba v době, kdy skončil, začal rozjezd před vzletem, o dost rychlejší než u běžné sedmsetsedmačtyřicítky. V takhle lehce naloženém letadle se lidé cítili opravdu jako v letadle a ne jako ve vlaku, vyjíždějícím z nádraží.

"No, tak," řekl Arnie, když se nos letounu zvedl. Prezident si dal záležet na tom, aby pevně nesevřel boční opěradla, jak normálně dělal. "Tohle bude snadné. Indianapolis, Oklahoma City - a zpátky domů na oběd. Davy budou přátelské, a asi tak reakční, jako jste vy," dodal a v očích mu zajiskřilo. "Tak se opravdu nemáte čeho obávat."

Zvláštní agentce Priceové, sedící při vzletu ve stejném oddělení, bylo silně proti mysli, když někdo vedl takovéhle řeči. Vedoucí prezidentské kanceláře - pro Tajnou službu TRUHLÁŘ; Callie Westonová byla KALIOPÉ - byl jeden z lidí prezidentova štábu, který nikdy nedoceňoval to, jak Tajnou službu z jejího úkolu bolí hlava. Pod pojmem "nebezpečí" si představoval pouze politický hazard; nepoučil ho ani pád té japonské sedmsetsedmačtyřicítky. Pozoruhodné, říkala si. Několik metrů za ní seděl v sedadle proti směru letu agent Rahman a sledoval přístup k přední části letadla, pro případ, že by se objevil nějaký reportér s pistolí místo tužky. Na palubě bylo šest dalších agentů, aby měli pod dohledem každého, dokonce i uniformované členy posádky, a v obou cílových městech byla připravena celá četa dalších agentů, spolu s ohromným počtem místních policistů. Na vojenské letecké základně Tinker v

Oklahoma City už Americká tajná služba hlídala cisternu s palivem, které půjde do prezidentského speciálu, aby do ní někdo něco nenamíchal; stráž tam zůstane ještě hodně dlouho po tom, co se prezidentský Boeing 747 vrátí do Andrewsu. Do Indianapolisu už dorazilo nákladní letadlo C-5B Galaxy; dopravilo tam prezidentský automobil. Přepravovat prezidenta z místa na místo bylo skoro jako přepravovat Ringling Brothers s cirkusem Barnum & Bailey, až na to, že tam jim obvykle nedělali starosti lidé, kteří by se snad chtěli pokusit zavraždit artistu cvičícího na létající hrazdě.

Ryan, jak agentka Priceová viděla, si procházel svou řeč. To byla jedna z mála jeho normálních činností. Prezidenti byli téměř vždycky kvůli svým projevům nervózní - obvykle ani ne tak z trémy jako z toho, jak posluchači budou spokojeni s jejich řečí. Při té myšlence se Priceová musela usmát. Ryan si s obsahem starosti nedělal, ale dělal si je s tím, aby nevybouchl při jeho přednesu. No, však on se to naučí. Jeho štěstím je, že Callie Westonová, jakkoliv je leckomu solí v očích, píše zatraceně dobré projevy.

"Snídani?' otázala se letuška, teď, když se let vyrovnal. Prezident zavrtěl hlavou.

"Nemám hlad, díky."

"Přineste mu šunku s vejci, topinku a kávu bez kofeinu," přikázal van Damm.

"Nikdy nevystupujte s projevem na lačný žaludek," radila mu Callie. "Věřte mi."

"A nepijte moc opravdové kávy. Po kofeinu byste mohl třeba mít trhavé pohyby. Když má prezident projev," vysvětloval Arnie ve své ranní přednášce, ,je - Callie, pomozte mi s tím, ano?"

"Na těch dvou dneska není nic dramatického. Jste prostě šikovný soused, který se stavil proto, že chlápek odvedle potřebuje poradit s něčím, s čím si láme hlavu. Přátelsky. Rozumně. Klidně. ,Koukni, Frede, fakt si myslím, že bys mohl to a to udělat tak a tak,'" vykládala se zdviženým obočím Westonová.

"Nebo jako laskavý rodinný lékař, který zase třeba někomu radí, aby byl opatrný s tučnou stravou a radši si dal navíc jedno kolečko golfu - cvičení má být zábava, asi tak nějak," vysvětloval dál vedoucí kanceláře. "Ve skutečném životě to děláte pořád."

"Prostě jen tak jakoby nic tohle všechno dneska ráno udělám před čtyřmi tisíci lidí, jo?" špičkoval Ryan.

"A taky před kamerami vysílajícími přímý přenos. Všechno to bude ve večerních zprávách..."

"CNN to bude taky vysílat živě, poněvadž je to vaše první řeč venku," dodala Callie. Nemělo cenu mu lhát.

Ježíši. Jack se znovu podíval do textu svého projevu. "Máte pravdu, Arnie. Radši bez kofeinu." Náhle zvedl oči. Jsou tu nějací kuřáci?"

Způsob, jakým se zeptal, donutil letušku vojenského letectva, aby se otočila. "Chcete cigaretu, pane?"

Odpověď byla poněkud zahanbená, ale... "Ano."

Podala mu jednu Virginia Slim a s vřelým úsměvem mu připálila. Nestává se každý den, aby člověk měl možnost poskytnout osobní službu vrchnímu veliteli. Ryan vyfoukl kouř a vzhlédl.

"Jestli to povíte manželce, seržantko..."

"Je to naše společné tajemství, pane." Zmizela dozadu, aby přinesla snídani; pro ten den si už své odsloužila.

Tekutina měla nevídaně ošklivou barvu, tmavý šarlat s nádechem hnědé. Proces sledovali na malých vzorcích v elektronovém mikroskopu. Opičí ledviny, vystavené kontaktu s infikovanou krví, sestávaly z jednotlivých vysoce specializovaných buněk. Z jakési příčiny si Ebola tyto buňky oblíbila - asi jako si žravý člověk oblíbí šlehanou čokoládovou pěnu. Pohled to byl fascinující a hrůzný zároveň. Řetězce virů velikosti mikronu se buněk dotýkaly, vnikaly do nich - a v jejich vlahém, živinami bohatém prostředí se

začaly množit. Bylo to jako v nějakém vědeckofantastickém filmu, avšak skutečné. Tenhle virus, jako všechny ostatní, je živý jen jaksi napůl. Může působit pouze s dopomocí, a ta musí přijít od jeho hostitele, který tím, že poskytne prostředky k aktivaci viru, připravuje současně svou smrt. Viry Eboly obsahují jen RNA, a aby došlo k mitóze, jsou zapotřebí jak RNA, tak DNA. Buňky ledvin mají obojí; viry si je vyhledají, a když se spojí, Ebola se začne množit. To vyžaduje energii, a tu dodávají buňky ledvin, které jsou při tom samozřejmě zcela zničeny. Pomnožování je jakýsi mikrokosmos chorobného procesu, obdoba chorobného procesu probíhajícího ve společenství lidí. Proces začne zvolna, pak jeho rychlost narůstá geometrickou řadou - čím rychleji pokračuje, tím rychleji postupuje dál: 2-4-16-256-65 536 - až jsou všechny živiny spotřebovány a zůstanou jen řetězce viru; ty pak přejdou do klidového, latentního stavu a čekají na další příležitost. Lidé si o téhle chorobě vytvořili spoustu mylných představ: virus prý leží a číhá na svou příležitost; zabíjí bez milosti; bude si vyhledávat oběti. To všechno je antropomorfizace - bludy a bláboly, to Múdí a jeho kolegové věděli. Choroba neuvažuje a nemyslí. Neděla nic přehnaně zlovolného. Ebola pouze požírá tkáň a množí se, a opět přechází do latentního stavu. Stejně jako počítač je pouhou snůškou elektrických obvodů, které dokáží rozlišovat jen mezi jedničkou a nulou - ale dělají to rychleji a účinněji než lidští uživatelé - tak i Ebola je navýsost dobře připravena k reprodukci tak rychlé, že imunitní systém lidského těla, jinak zpravidla nemilosrdně účinný obranný mechanismus, je jednoduše přemožen, jakoby armádou masožravých mravenců. A v tom spočívá slabost Eboly. Je příliš silná a účinná. Zabíjí příliš rychle. V lidském těle přežívá tak, že má současně tendenci hostitele zabít dřív, než ten může chorobu předat dál. Ebola je také nanejvýš dobře adaptovaná na specifický ekosystém. Mimo hostitele nepřežívá dlouho; v prostředí džungle záhy umírá. Z tohoto důvodu, a také proto, že v hostitelově těle nemůže přežít, aniž hostitele v deseti dnech nebo ještě dřív zabije, se vyvíjela pomalu - bez toho, aby udělala potřebný další evoluční krok a stala se virem schopným přenosu vzduchem.

Tak si to alespoň všichni mysleli. Možná, že výstižnější slovo by bylo "doufali", uvažoval Múdí. Varianta Eboly, která by se mohla přenášet kapénkami, by byla katastrofálně smrtonosná. Možná, že přesně takovou variantu teď vypěstovali. Tohle je kmen Mayinga, jak bylo stanoveno opakovaným pozorováním v mikroskopu, a tenhle kmen byl podezřelý z toho, že je schopen přenosu kapénkami; a oni to musí prokázat.

Například hluboké zmrazení tekutým dusíkem zabíjí většinu normálních lidských buněk. Když zmrznou, rozpínání vody, která tvoří většinu buněčné hmoty, způsobí roztržení buněčných stěn a zbude jen naprostá zkáza. Naproti tomu Ebola je příliš primitivní, než aby se to mohlo stát s ní. Může ji zabít příliš velké množství tepla. Může ji zabít ultrafialové světlo. Mohou ji zabít mikrozměny v chemickém prostředí. Dejte jí ale chladné, tmavé místo, kde může spát, a bude si tam v klidu dřímat.

Pracovali s uzavřenou digestoří. V ní bylo přísně kontrolované a smrtelně kontaminované prostředí, ohraničené průhledným Lexanem, tak pevným, že by zastavil i kulku z pistole. Do dvojice otvorů po obou stranách skříňky z tlusté umělé hmoty bylo přinýtováno po páru těžkých gumových rukavic. Múdí odebral deset mililitrů tekutiny bohaté na virus, přenesl ji do malé nádobky a tu pevně uzavřel. Celá procedura probíhala nemotorně a pomalu, ani ne tak kvůli fyzickému nebezpečí, jako proto, že s tlustými rukavicemi se špatně pracovalo. Když byla nádobka uzavřena, přendal si ji z jedné ruky v rukavici do druhé a podal ji řediteli; ten udělal totéž a nádobku pak vložil do malé komůrky se vzduchovým uzávěrem. Když dvířka těsně přilehla, jak ukázalo indikační světélko, odečítající údaje z měřiče tlaku, byl do malého prostoru rozprášen dezinfekční prostředek - zředěný fenol - a ponechán, aby působil tři minuty, dokud nebylo jisté, že vzduch je nezávadný a přepravní nádobku je možné bezpečně vyjmout. Ani pak se jí nikdo nedotkl rukama bez rukavic, a i

přes to, že digestoř byla bezpečná, oba lékaři měli na sobě ještě kompletní ochranné oděvy. Ředitel nádobku vyňal a tři metry k pracovnímu stolu ji přenášel v obou rukou.

Pro svůj pokus měli aerosolovou nádobu stejného typu jako je rozprašovač insekticidů, takovou, která se dá postavit na zem, spustit a nechat stát, až mlha naplní celou místnost. Předtím ji celou rozebrali, třikrát vyčistili ostrou parou a zase smontovali; problémem byly součásti z umělé hmoty, to se však vyřešilo už před několika měsíci. Bylo to hrubě zhotovené zařízení. Průmyslově vyrobená verze by byla mnohem elegantnější. Jediné nebezpečí tu představoval tekutý dusík, kapalina připomínající svým vzhledem vodu; kdyby se jím polily rukavice, okamžitě by zmrzly a hned nato by se rozlámaly na kousky jako černé křišťálové sklo. Když Múdí kryogenickou kapalinu naléval do tlakové nádobky, ustoupil ředitel stranou. Pro svůj pokus potřebovali jen několik krychlových centimetrů Ebolou nasycené tekutiny; tu vpravili injekční stříkačkou do menší vnitřní nádobky z nerez oceli a zašroubovali víko. Když bylo utěsněno, celou nádobu postříkali dezinfekčním prostředkem a pak ji ještě omyli solným roztokem. Menší přepravní nádobka se spálí.

"Tak," řekl ředitel, "jsme připraveni."

Uvnitř aerosolové nádoby už byla Ebola hluboce zmrazena, ne však nadlouho. Dusík poměrně rychle vysublimuje a vzorek roztaje. Do té doby už bude připravena zbývající část pokusu. A než se tak stane, oba lékaři si zatím svléknou ochranné oděvy a dají si oběd.

Plukovník, pilotující letadlo, s ním dosedl na dráhu naprosto dokonale. S tímhle prezidentem letěl poprvé, a měl tedy co předvádět. Dokončení přistávacího manévru byla rutinní činnost; zpětný tah obří letoun zpomalil na rychlost automobilu, ještě než se nosem stočil doleva. Okénky Ryan viděl stovky - ne, uvědomil si, tisíce - lidí. To ti všichni přišli proto, aby mě viděli? říkal si. Sakra. V rukou, opírajících se o mřížové zátarasy, drželi vlaječky v barvách státní vlajky, a když letoun konečně zastavil, vlaječky vylétly všechny najednou nahoru, jako kdyby davem proběhla vlna. Ke dveřím letadla přijely pojízdné schůdky; dveře otevřela stevardka - říkat jí letuška by bylo nesprávné - ta, co mu dala cigaretu.

"Nechcete ještě jednu?" zašeptala.

Ryan se usmál. "Možná později. A díky, seržantko."

"Zlomte vaz, pane prezidente - ale ne na těch schůdkách, ano?" Odměnou jí bylo tiché zasmání.

"Pro šéfa všechno připraveno," uslyšela Priceová na rádiovém okruhu vedoucího předsunutého týmu. Při těch slovech prezidentu Ryanovi pokynula.

"Představení začíná, pane prezidente."

Ryan se zhluboka nadechl a zastavil se mezi dveřmi; pohlédl do jasného slunečního světla Středozápadu.

Podle protokolu měl sejít dolů první a sám. Sotva se postavil do dveří, zvedl se nový jásot, jásot lidí, kteří o něm sotva co věděli. Kabát zapnutý, vlasy sčesané, účes zpevněný sprejem, navzdory protestům, sestupoval Jack Ryan ze schůdků a připadal si víc jako šašek než jako prezident, dokud nedošel až dolů. Tam mu řízně zasalutoval vrchní seržant letectva; Ryan, jemuž dosud zůstalo v krvi to, co se naučil během krátké služby u námořní pěchoty, pozdrav stejně řízně opětoval - a znovu se zvedl další jásot. Jack se rozhlédl kolem; agenti Tajné služby stálí rozestaveni v kruhu, téměř všichni tvářemi obráceni směrem ven. První k němu přistoupil guvernér státu.

"Vítejte v Indianě, pane prezidente!" Uchopil Ryanovu ruku a silněji potřásl. "Je pro nás ctí, že při své první oficiální návštěvě jste právě naším hostem."

Na návštěvu všechno důkladně připravili. Nastoupila rota místní Národní gardy. Kapela zabouřila a spustila uvítací pochod "Ruffles and flourishes", po němž hned následovala skladba "Sláva veliteli". Ryan si teď připadal jako

docela obyčejný podvodník; s guvernérem o půl kroku pozadu po své levici kráčel po červeném - jak jinak? - koberci. Nastoupení vojáci vzdali zbraní čest a jejich starodávná plukovní standarta se sklonila, nikoli však vlajka s hvězdami a pruhy, samozřejmě. Ta, jak kdysi prohlásil jeden americký atlet, se neskloní před žádným pozemským panovníkem nebo mocnářem; byl to Američan irského původu, který tak nechtěl na olympijských hrách v roce 1908 vzdát čest anglickému králi. Když Jack procházel kolem vlajky, položil si pravou ruku na srdce, gesto, které si pamatoval už z dětství, a pohlédl na shromážděné gardisty. Teď jsem jejich vrchním velitelem, říkal si prezident. Můžu vydat rozkazy, které je vyšlou do bitevního pole. Musím jim pohlédnout do tváří. Zde stojí, čistě vyholení, mladí a hrdí, takoví, jaký asi byl před více než dvaceti lety on sám. Jsou tu kvůli němu. A on tu musí vždycky být pro takové, jako jsou oni. Jo, řekl si Jack. Na tohle nesmím zapomínat.

"Mohu vám představit některé z našich místních občanů?" zeptal se guvernér a ukázal k zátarasům. Ryan přikývl a následoval ho.

"Pozor, budou se tisknout ruce," zavolala Andrea do svého rádiomikrofonu. Kolikrát tenhle obřad agenti prezidentské ochranky sledovali, tolikrát ho také z hloubi duše proklínali, víc než cokoliv jiného. Priceová bude neustále s prezidentem; Rahman a tři další se zdržovali po obou stranách a očima za tmavými brýlemi přejížděli dav a pátrali po zbraních, po nepatřičných výrazech v obličejích, po tvářích, které si vryli do paměti z fotografií, po čemkoli, co by se vymykalo normálnímu stavu.

Je jich tu hodně, říkal si Jack. Ani jeden z nich pro něj nehlasoval, a až donedávna jen málo z nich znalo jeho jméno. Přesto však přišli. Někteří jsou možná zaměstnanci vlády státu, kteří si tu takhle vybírají půl dne volna, ne ale ti, kdo drží za ruce děti, ti ne. Výraz jejich očí prezidenta ohromoval; ještě nikdy v životě nezažil nic, co by se tomuhle třebas jen podobalo. Ruce se s horečnou dychtivostí natahovaly, a on potřásl všemi, na které jen dosáhl; postupoval doleva podél řady a z kakofonie výkřiků se pokoušel rozlišit jednotlivé hlasy.

"Vítejte v Indianě!" - "Jak se vede?" - "PANE PREZIDENTE!"

"Věříme vám!" - "Zatím je to dobrý!"

"Sme s váma!"

Ryan se pokoušel odpovídat, ale dařilo se mu jen opakované "děkuji". Ústa měl otevřená hlavně překvapením nad vše přemáhající vřelostí okamžiku, vřelosti soustředěné na něj. Bylo toho dost, aby přestal vnímat bolest v ruce, ale nakonec musel od zátarasů ustoupit a už jen mávat, za dalšího výbuchu bouře výkřiků, vyjadřujících lásku k novému prezidentovi.

Hrome. Kdyby tak věděli, co si já sám o sobě myslím, říkal si Jack, jak by se tvářili pak? Co tady ksakru vůbec dělám? tázal se sám sebe, když mířil k otevřeným dveřím své prezidentské limuzíny.

Bylo jich deset, zavřených v přízemí budovy. Všichni to byli muži. Jen jeden z nich byl politický vězeň; jeho zločinem bylo odpadlictví od víry. Ostatní byli prostě společensky nežádoucí lidé, čtyři vrazi, násilník, dva, kteří obtěžovali děti, a dva zloději, recidivisté, podle zákona Koránu odsouzení ke ztrátě pravé ruky. Všichni byli v jedné klimatizované místnosti, každý připoután za nohu k pelesti postele. Všichni byli odsouzeni k smrti, kromě zlodějů, kteří měli být jen zmrzačeni. Věděli to, a vrtalo jim proto hlavou, proč tu jsou s těmi ostatními. Pro ty zase zůstávalo tajemstvím jak to, že jsou ještě naživu, tajemstvím, nad kterým si sice nijak nestýskali, ale které je také nijak neuklidňovalo. Stravu dostávali v posledních několika týdnech jen velice bídnou, tak bídnou, že se snížila jejich fyzická energie a s ní také duševní čilost. Jeden z nich si strčil do úst prst a ohmatával si krvácející a bolestivě citlivé dásně. Když se otevřely dveře, prst vytáhl ven.

Vešel kdosi v oděvu z modré umělé hmoty; žádný z nich ho zde dosud neviděl. Ten člověk - muž, ačkoli se to z obličeje za maskou z umělé hmoty dalo jen

stěží poznat - postavil na betonovou podlahu válcovitou nádobu, sňal z ní modrý umělohmotný klobouček a stiskl jakýsi knoflík; pak se spěšně vzdálil. Dveře se sotva stačily zavřít, když se z nádoby ozval syčivý zvuk a místnost začala až po strop zaplňovat aerosolová mlha podobná páře.

Jeden z vězňů zaječel v domnění, že je to jedovatý plyn; popadl prostěradlo a přitiskl si ho k obličeji. Tomu, jenž byl k nádobě nejblíž, to myslelo pomaleji a jen se díval, a když ho oblak zahalil, jen do něj zíral, zatímco ostatní čekali, až zemře. Když nezemřel, zmocnila se jich spíš zvědavost než strach. Po několika minutách se pro ně událost stala minulostí. Světla zhasla, a oni usnuli.

"Tři dny, a uvidíme," řekl ředitel a vypnul televizi přenášející obraz z cely. "Rozprašovací systém, zdá se, funguje dobře, ta mlha se rozptyluje správně. Problém byl se zpožďovačem. U průmyslové verze to má dělat - kolik? Pět minut, myslím."

Tři dny, říkal si Múdí. Dvaasedmdesát hodin, než uvidí, jaké zlo stvořili.

Za všechny ty peníze a při vší slávě a pečlivém plánování seděl teď Ryan v prosté kovové skládací židli, takové, ze které člověka bolí zadek. Před sebou měl dřevěné zábradlí, pokryté červeným, bílým a modrým suknem. Sukno krylo ocelovou desku, která by měla zastavit kulku. Řečnický pult byl obrněn podobně - ocelí a kevlarem; kevlar je pevnější a lehčí. Pult bude chránit téměř celé řečníkovo tělo od ramen dolů. Hala, patřící univerzitě - ohromná tělocvična, i když ne ta, ve které hrál univerzitní basketbalový tým, v turnaji Národní vysokoškolské atletické asociace již vyřazený - , byla nacpaná "až po střechu", jak zpravodajové pravděpodobně řeknou, protože tak zněl ustálený obrat pro budovu obsazenou do posledního místa. Většinu posluchačů tvořili zřejmě studenti, to se však nedalo tak snadno poznat. Ryan byl též cílem četných zářících reflektorů; záplava jasu mu dovolovala vidět jen menší část davu. Lidé sem přicházeli zadním vchodem, přes páchnoucí šatnu, protože nejkratší cestou hlavním vchodem šel prezident. Kolona doprovodných vozidel jela větší část cesty po dálnici, ale v ulicích města, jimiž projížděla téměř čtvrtinu vzdálenosti, stáli na chodnících lidé a mávali, zatímco guvernér vychvaloval ctnosti města a "indiánského státu", kterému se také přezdívalo Hoosier State. Jack se chtěl zeptat, odkud se vzalo přízvisko "Hoosier", ale protože ono slovo znamená "venkovský balík", raději si otázku odpustil.

Teď opět hovořil guvernér; před ním mluvili tři předřečníci - student, po němž následoval rektor univerzity, jejž vystřídal starosta města. Prezident se opravdu snažil projevy poslouchat, ale nemělo to cenu; jednak všechny omílaly v podstatě totéž, jednak jen málo z toho bylo pravda. Jako kdyby ti lidé hovořili o někom jiném, o jakémsi teoretickém prezidentovi s vrozenými ctnostmi, který se musí vypořádávat s nesprávně formulovanými povinnostmi. Možná, že tomu tak je proto, že se místní pisatelé projevů vypořádávají pouze s místními záležitostmi, napadlo Jacka. Tím líp pro ně.

"... mi velkou ctí, že vám mohu představit prezidenta Spojených států." Guvernér se otočil a pokynul. Ryan se zvedl, přikročil k řečnickému pultu a potřásl si s guvernérem rukou. Na desku pultu si položil složku s projevem a nejistě pokývl davu, který sotva viděl. V několika předních řadách, napravo od palubovky hřiště na košíkovou, seděla místní honorace. Jindy a za jiných okolností by byli hlavními sponzory. Zde a teď si Ryan nebyl jist. Možná, že dokonce patří k oběma stranám. Pak si uvědomil, že hlavní přispěvatelé stejně věnují peníze oběma stranám, aby se při své sázce na tu či onu stranu kryli a zajistili si přístup k moci, bez ohledu na to, kdo bude nahoře. Pravděpodobně už uvažují i o tom, jak věnovat peníze na jeho kampaň.

"Pane guvernére, děkuji vám za vaše úvodní slovo." Ryan pokynul lidem, kteří s ním byli na pódiu, a oslovoval je jménem, jednoho po druhém; jména četl z první stránky své složky. Samí dobří přátelé, které po tomhle prvním setkání už nikdy neuvidí. Jejich obličeje byly jeden po druhém osvětlovány

reflektorem jen z toho důvodu, aby jejich jména uváděl ve správném pořadí.

"Dámy a pánové, v Indianě jsem ještě nikdy nebyl. Tohle je moje první návštěva v Hoosier State, ale po vašem uvítání doufám, že nebude poslední..."

Zapůsobilo to jako kdyby někdo v televizní show zvedl za kamerou tabulku se slovem POTLESK. Právě vyslovil pravdu, a po ní něco, co mohla, nebo také nemusela, být lež, a ačkoliv to museli vědět, bylo jim to úplně jedno. A pak Jack poprvé poznal něco důležitého.

Panebože, je to jako droga, říkal si. V té chvíli pochopil, proč lidé vstupují do politiky. Nikdo by nedokázal takhle tu stát, slyšet ten hluk, vidět ty tváře, a nezamilovat se do toho okamžiku; ten překonal jeho trému i onen vše zaplavující pocit, že sem nepatří. Zde stojí, před čtyřmi tisícovkami lidí, každý z nich je jeho spoluobčanem, roven mu podle zákona, ale on v jejich očích ztělesňuje cosi zcela jiného. On je Spojené státy americké a prezident těch lidí zde. Ale víc než to. Je zhmotněním jejich nadějí, jejich tužeb, obrazem národa. Pro tohle jsou ochotni milovat někoho, koho neznají, provolávat mu slávu při každém jeho slově, doufat, že na krátkou chvíli mohou věřit, že prezident hledí přímo do každého jednotlivého páru očí přítomných lidí, takže ta chvíle bude navždy zvláštní a nikdy nebude zapomenuta. Byla to moc a síla, o které až dosud nevěděl, že může vůbec existovat. Tenhle dav má v hrsti. Proto lidé věnují celý život tomu, aby dosáhli prezidentské funkce. Aby se ve vřelosti okamžiků, jako je tenhle, koupali jako ve vlahé vlně oceánu, na vrcholu čehosi dokonalého.

Proč si ale myslí, že jsem jiný? Co ze mě v jejich očích dělá něco zvláštního? To Ryan nevěděl. V jeho případě to byla jen náhoda. Ale v každém jiném případě to byli a jsou oni, kdo si "svého politika" vybírá, to oni člověka vyzvednou na pódium, oni, svým volebním aktem změní obyčejné v cosi jiného - a možná, že také ne. Je to jen věc pohledu. Ryan je stejný člověk teď jako byl před měsícem nebo před rokem. Něčemu novému se naučil a něco poznal, ale nelze dost dobře říci, že zmoudřel. Je stejný člověk, jen s jiným zaměstnáním. A i když všude kolem něj číhají osidla jeho nového postavení, on, člověk uvnitř ochranného prstence tělesných strážců, nesený proudem lásky, kterou nehledal, je pouze dítětem svých rodičů, produktem toho, co prožil v dětství, produktem vzdělání a zkušeností, přesně tak, jako ti lidé zde. Považují ho za jiného a zvláštního, a možná dokonce i za velkého, to však je otázka vnímání, ne skutečnost. Skutečnostmi jsou v téhle chvíli zpocené ruce spočívající na kovem vyztuženém řečnickém pultu, projev, napsaný kýmsi jiným, a člověk, který ví, že se octl na místě, kam nepatří, jakkoliv mu chvíle sama může připadat příjemná.

Tak co teď udělám? tázal se sám sebe prezident Spojených států, a jeho myšlenky pádily jako o závod, zatímco vlna potlesku utichala. Nikdy nebudu tím, za koho mě považují. Jsem slušný člověk, ale ne velikán. Prezidentství je zaměstnání, postavení, vládní úřad, jehož se člověku dostává spolu s povinnostmi, které načrtnuti James Madison. Jako vše v životě, je místem přechodu od jedné reality k jiné. Minulost se změnit nedá; budoucnost se člověk pokouší vidět. Současnost je to, kde se člověk právě nachází. A on musí vynaložit veškeré své úsilí - a neopustí-li ho štěstí, možná, že až bude vážen, nebude shledán lehkým. Lásku nestačí jen cítit a přijímat. Musí si ji zasloužit; výrazy shromážděných tváří nesmějí být výrazem tváří oklamaných nějakou lží, protože svěří-li lidé někomu moc, ukládají mu tím také odpovědnost. A tím, že mu tihle lidé dávají lásku, žádají za to na oplátku oddanost. S pocitem pokory pohlédl Jack na skleněnou desku, v odraze zobrazující text jeho projevu, zhluboka nabral dech a začal hovořit, jak to dělal jako učitel na univerzitě v Annapolisu.

"Přišel jsem dnes sem, abych k vám hovořil o Americe..."

Pod pódiem stálo v řadě pět agentů Tajné služby; sluneční brýle jim zakrývaly oči, aby lidé v auditoriu nepoznali, na koho se právě dívají, a také proto, že lidé bez očí budí strach, který se usazuje kolem žaludku. Agenti

stáli s rukama sepjatýma před tělem; sluchátka v uších je navzájem spojovala vysílačkou a umožňovala jim vyměňovat si informace, zatímco očima přejížděli dav. Venku vzadu za budovou byli další agenti. Tahle skupina triedry sledovala okolí, protože agenti věděli, že láska uvnitř budovy nemusí být jednolitá; navíc věděli, že existují jedinci, kteří se pokoušejí zabít právě to, co milují. Z toho důvodu postavil předsunutý tým u všech vchodů přenosné detektory kovu. Ze stejného důvodu belgičtí psi rasy malinois čichem propátrali celou budovu, zda v ní nejsou uloženy výbušniny. Ze stejného důvodu agenti sledovali všechno - jako pěšák v bojové zóně pozorně pátrá po každém stínu.

"...a síla Ameriky neleží ve Washingtonu, nýbrž v Indianě, a také v Novém Mexiku, a v každém místě, kde žije a pracuje Američan, ať je to kdekoli. My ve Washingtonu nejsme Amerika. Jste jí vy," zaburácel prezidentův hlas z amplionů - špatně to instalovali, říkali si agenti, ale tohle shromáždění se dávalo dohromady poněkud ve spěchu. "A my pracujeme pro vás." Posluchači opět provolávali slávu.

Všechny televizní kamery vysílaly obraz do přenosových vozů před budovou; ty měly antény pro předávání zvuku i obrazu na družice. Reportéři dnes seděli převážně vzadu a dělali si poznámky, i když měli k dispozici kompletní text projevu spolu s písemným slibem, že ho prezident tentokrát skutečně přednese. "Prezidentův dnešní projev", tak se tomu bude dnes večer všude říkat, ale ve skutečnosti to vůbec nebyl prezidentův projev. Věděli, kdo ho sepsal. Callie Westonová už o tom s mnohými z nich mluvila. Všímali si podrobněji reakcí davu. Bylo to pro ně snazší než pro Jacka, protože jim silné reflektory nesvítily do tváří.

"...není příležitostí, nýbrž odpovědností, kterou máme všichni, protože jestli Amerika patří nám všem, pak povinnost řídit naši zem začíná zde, ne ve Washingtonu." Další potlesk.

"Dobrá řeč," poznamenal Tom Donner ke svému kolegovi, komentátorovi a současně analytikovi Johnu Plumberovi.

"A pěkně ji přednesl. Mluvil jsem s hlavním administrátorem Námořní akademie. Prý to kdysi byl vynikající učitel," odpověděl Plumber.

"Tohle je pro něj dobré posluchačstvo, hlavně ti mladí. A nemluví o žádné vysoké politice."

"Už se osměluje," souhlasil John. "Na tom druhém segmentu, co se bude vysílat dnes večer, už někdo pracuje, ano?"

Donner se podíval na hodinky a přikývl. "Měli by tam už být."

"Doktorko Ryanová, jak se vám líbí dělat první dámu?" zeptala se s vřelým úsměvem Krystin Matthewsová.

Ještě pořád se do toho musím vpravovat." Hovořily v Cathyině malém kumbálku, odkud bylo vidět na centrum Baltimoru. Vešly se sem sotva stůl a tři židle, ta pěkná pro lékařku, druhá pro pacienta, a třetí pro manžela, manželku či matku pacienta; se všemi těmi kamerami a reflektory se tu Cathy cítila jako v pasti. "To víte, chybí mi, že nemůžu pro rodinu vařit."

"Vy jste chirurg - a váš manžel od vás čeká, že budete ještě také vařit?" zeptala se moderátorka NBC s překvapením, hraničícím s pobouřením.

"Vaření jsem měla vždycky ráda. Je to dobrý způsob jak se trochu uvolnit, když přijdu domů." Místo koukání na televizi, to však profesorka Caroline Ryanová nedodala. Měla na sobě nový naškrobený laboratorní plášť. Musela věnovat patnáct minut na úpravu vlasů a na nalíčení - a čekal na ni pacient. "A mimochodem, jde mi to docela dobře."

Aha, ano, tak to je jiná. Moderátorka nasadila úsměv, který by dokázal leckoho znechutit. "Jaké je prezidentovo oblíbené jídlo?"

Úsměv na oplátku. "To je prosté. Steak, opečené brambory, nakládaná kukuřice, a můj vlastní špenátový salát - ano, já vím, jako lékařka mu často říkám, že to jde trochu na cholesterol. Jack umí docela dobře grilovat; vlastně je to moc zručný člověk, hodí se pro domácnost. Dokonce mu ani nevadí

sekat trávu."

"Vraťme se zpátky k té noci, kdy se vám narodil syn, k té hrozné noci, když ti teroristé..."

"Na tu nemohu zapomenout," řekla Cathy tišším hlasem.

"Váš manžel zabíjel. Vy jste lékařka; jaký z toho máte pocit?"

Jack a Robby - admirál Jackson - Robby a Sissy Jacksonovi jsou naši nejbližší přátelé," vysvětlovala Cathy. "No, udělali prostě to, co museli, jinak bychom tu noc nebyli přežili. Násilí nemám ráda. Jsem chirurg. Minulý týden jsem měla případ těžkého zranění, jeden muž přišel ve rvačce o oko, v baru pár bloků odtud. Ale to, co udělal Jack, je něco jiného než to, co v tom baru dělali oni. Můj manžel bojoval proto, aby chránil mě a Sally. A malého Jacka, který se ještě ani nenarodil."

"Líbí se vám být lékařkou?"

"Mám svou práci ráda. Ani za nic bych se jí nezřekla."

"Ale první dáma obvykle..."

"Ano, vím, co chcete říct. Já nejsem manželka pro politickou reprezentaci. Provozuji medicínu. Pracuji ve vědeckém výzkumu, a pracuji na nejlepší oční klinice na světě. Teď na mě čekají pacienti. Potřebují mě - a, víte, já zase potřebuji je. Moje práce a já jsou jedno. Jsem ovšem také manželka a matka. Na mém životě se mi líbí skoro všechno."

"Kromě tohohle teď?" zeptala se Krystin s úsměvem.

V Cathyiných modrých očích zajiskřilo. "Na to nemusím odpovídat, že?' A Matthewsová věděla, k jakému vyústění má rozhovor vést.

Jaký člověk je váš manžel?"

"Nu, v tomhle vám asi nebudu připadat docela objektivní. Miluji ho. Riskoval život pro mě a pro mé děti. Kdykoli jsem ho potřebovala, byl se mnou. A já pro něj dělám totéž. A manželství znamená právě tohle. Jack je chytrý. Je poctivý. Řekla bych, že je to takový starostlivec. Někdy se uprostřed noci probudí a třeba půl hodiny se dívá z okna na řeku. Myslím, že netuší, že já o tom vím."

"Dělá to ještě teď?"

"V poslední době ne. Do postele chodí pořádně unavený. Má teď tu nejhorší pracovní dobu, jakou zatím kdy měl."

"A co jeho další funkce, například v CIA; jsou takové zprávy, že ..."

Zde Cathy zvednutím ruky moderátorku zarazila. "Nemám bezpečnostní prověření. Nevím o tom nic, a ani vědět nechci. U mě je to stejné; o důvěrných informacích týkajících se pacientů, nesmím hovořit ani s Jackem, ani s nikým jiným mimo fakultu."

"Rádi bychom vás viděli s pacienty a..." FLOTUS zavrtěla hlavou a otázku ani nevyslechla do konce.

"Ne, tohle je nemocnice, ne televizní studio. Nejde ani tak o moje soukromí jako o soukromí mých pacientů. Pro ně nejsem první dáma. Pro ně jsem doktorka Ryanová. Nejsem žádná slavná osobnost, ale lékařka a chirurg. Pro své studenty jsem profesorka a učitelka."

"A podle toho, co se říká, jste v tom, co děláte, nejlepší na světě," dodala Matthewsová, jen aby viděla, jaká bude reakce.

Byl z toho úsměv. "Ano, dostala jsem Laskerovu cenu. Úcta mých kolegů je dar, který má větší cenu než peníze - ale, víte, ani v tom to není. Někdy - ne nijak často - ale někdy, po nějakém větším zákroku, sama v zatemněné místnosti snímám obvazy. Pak pomalu zapínáme světla - a tam to vidím, v pacientově tváři. Vyléčila jsem oči, a ty opět vidí. Ten výraz, který spatříte na jeho či jejím obličeji - no, zkrátka v medicíně nikdo nepracuje pro peníze, alespoň ne tady, v Johns-Hopkinsově nemocnici. Jsme tu proto, abychom uzdravovali nemocné. Když zachráním a obnovím zrak, ten výraz, který vidím, když je práce hotová, je pro mě něco, jako kdyby mi bůh poklepal na rameno a řekl ‚Dobrá práce.' Proto nikdy, nikdy medicínu neopustím," dodala Cathy Ryanová téměř zasněně. Věřila, že to dnes v televizi použijí; doufala, že ji možná uvidí

nějaký bystrý student střední školy, uslyší její slova a rozhodne se uvažovat o studiu medicíny; když už se musí smířit s tím, že tu takhle marní čas, může to aspoň využít ve prospěch svého oboru.

Bude to nádherný pořad, říkala si Krystin Matthewsová. Ale se dvěma minutami a třiceti vteřinami vysílacího času to nebudou moci použít celé. Lepší bude ta část, kde doktorka Ryanová mluví o tom, jak nerada dělá první dámu. Poslouchat povídání doktorů není pro nikoho nic zvláštního.

[24] ZA LETU

Návrat na letiště byl rychlý a věcný. Guvernér si šel po svých. Lidé, kteří při příletu lemovali chodníky, už byli většinou zpátky v práci. Ti, kdo se nyní otočili a dívali se, byli většinou lidé, kteří se vypravili na nákupy a kteří ani nevěděli, kvůli čemu houkají ty sirény - nebo, pokud to věděli, byli tím hlukem naštvaní. Ryan se pohodlně opřel v přepychovém koženém sedadle. Dolehla na něj únava, jaká se dostavuje po namáhavém, stresujícím okamžiku.

"Tak jak jsem si vedl?" zeptal se a díval se, jak Indiana za okénkem auta ubíhá dozadu stodesetikilometrovou rychlostí. V duchu se usmál při myšlence, že ujíždí takovou rychlostí po předměstí a nedostane za to pokutu.

"Moc dobře," odpověděla Callie Westonová. "Mluvil jste jako učitel."

"Býval jsem učitelem," odvětil prezident. A s trochou štěstí jím snad zase jednoho dne budu.

"U projevu jako byl tenhle je to dobře, ale na ty ostatní budete potřebovat trochu víc ohně," poznamenal Arnie.

"Všechno pěkně jedno po druhém," radila Callie vedoucímu prezidentské kanceláře. "Než začnete chodit, lezete po čtyřech."

"V Oklahomě budu mít stejný projev, ano?" otázal se POTUS.

"S pár změnami. Ale nic velkého. Jenom si pamatujte, že už nebudete v Indiane. Oklahoma je stát ‚zabíračů půdy'", ne Hoosier State, stát ‚venkovských balíků'. O tornádech totéž, ale jinak fotbal místo basketbalu."

"Tam u nich také přišli o oba senátory, ale zůstal jim člen Kongresu, a ten bude na pódiu s vámi," upozornil van Damm.

Jak to, že nebyl tu noc na Kapitolu?' zeptal se Jack ledabyle.

"Asi si to zrovna rozdával s nějakou štětkou," zněla úsečná odpověď. "Oznámíte nový kontrakt pro vojenskou leteckou základnu Tinker. Znamená to tak pět set nových pracovních míst. A fondy na pár nových akcí. Místní noviny z toho budou mít radost."

Ben Goodley nevěděl, jestli je novým poradcem pro otázky národní bezpečnosti nebo ne. Jestli ano, pak je na tu práci dost mladý, ale prezident, kterému slouží, se aspoň dobře vyzná v zahraničních záležitostech. To z Goodleyho dělalo spíš jakéhosi tajemníka vyšší kategorie, nikoli poradce. Proti takové funkci nic neměl. Za svého krátkého pobytu v Langley se toho hodně naučil a rychle postupoval; stal se jedním z nejmladších lidí, kteří kdy získali vytouženou vstupní kartu do Národního úřadu pro zpravodajské informace, protože uměl informace uspořádávat a organizovat a protože mu to při třídění důležitých materiálů politicky pálilo. Zvlášť rád pracoval přímo pro prezidenta Ryana. Byl si vědom toho, že s šéfem může hrát na rovinu a že s Jackem - stále ještě mu tak v duchu říkal, ačkoliv nahlas už to nepůjde - člověk vždycky ví, na čem je. Pro doktora Goodleyho to bude další poučná zkušenost, poučení, nedocenitelné pro člověka, jehož novým životním snem je stát se ředitelem CIA - za zásluhy a ne přes politiku.

Na stěně naproti stolu visely hodiny, ukazující okamžitou polohu slunce ve všech místech světa. Objednal si je hned ten den, kdy sem přišel - a k jeho překvapení se tu objevily doslova přes noc, místo aby se prodíraly přes pět úrovní byrokratů, starajících se o vybavení kanceláří. Slýchal příběhy o tom, že Bílý dům je místem, kde věci opravdu fungují, ale tehdy těm příběhům nevěřil - on, absolvent Harvardu, pracoval ve vládních službách už čtyři roky a představoval si, že ví, co funguje a co ne. Ta rychlost byla příjemným překvapením; hodiny, jak zjistil při práci v Operačním středisku CIA, dávají

okamžitou informaci, lepší než celá sbírka obyčejných hodin, které na některých místech měli. Člověk okamžitě viděl, kde mají v té které části světa poledne, a automaticky mohl zjistit, kolik hodin tam tedy právě je. A ještě příhodnější bylo, že tak okamžitě věděl, zda se něco děje v neobvyklou hodinu. To člověku často pověděl přinejmenším tolik, co bulletin SigInt, elektronického výzvědného systému. Jako třeba to, co právě přišlo přes jeho osobní fax, napojený na tajnou telefonní linku.

Národní bezpečnostní služba posílá periodické svodky o dění na celém světě. V Goodleyho vlastním sledovacím středisku pracovali vysocí vojenští činitelé; jejich zaměření bylo víc technické a méně politické než jeho, a nebyli to žádní hlupáci. Mnohé z nich znal jménem a věděl i to, jakou mají pověst, a také znal jejich jednotlivé silné stránky. Plukovník, který sledovacímu středisku NBS velel ve všedních dnech odpoledne, neobtěžoval lidi prkotinami. To se přenechávalo lidem na nižších úrovních i vysílacímu provozu na nižších úrovních. Když se plukovník pod něco podepsal, obvykle to stálo za přečtení. A tak tomu také bylo dnes, krátce po poledni washingtonského času.

Goodley viděl, že depeše FLASH se týká Iráku. To byla u plukovníka další věc; záhlaví nenadepisoval KRITICKÉ jen tak pro legraci, tak jako to dělali někteří jiní. Ben pohlédl na nástěnné hodiny. Tam u nich mají po západu slunce dobu, kdy jeden odpočívá a druhý jde do akce; do akce, která potrvá celou noc, aby se dílo dokonalo bez cizího vměšování, takže následující den bude opravdu nový a opravdu jiný.

"Páni," vydechl Goodley. Přečetl si stránku znovu, pak se i se svou otáčecí židli obrátil k telefonu, zvedl ho a stiskl tlačítko #3 pro rychlovolbu.

"Kancelář ředitele," ohlásil se hlas ženy kolem padesátky.

"Goodley pro Foleyho."

"Zůstaňte prosím na telefonu, doktore Goodleyi." Pak se ozval jiný hlas: "Ahoj, Bene."

"Buďte zdráv, pane řediteli." Goodley považoval za nepatřičné oslovit ředitele CIA křestním jménem. Do roka se pravděpodobně vrátí do Langley zpátky, ne však do šéfovské kanceláře v sedmém poschodí. "Máte to, co mám já? " Stránka se zprávou v jeho ruce byla dosud teplá z tiskárny.

"Irák?"

"Správně."

"Vy jste to musel číst dvakrát, Bene. Právě jsem řekl Bertu Vascovi, aby naklusal sem nahoru." Odbor CIA pro Irák je slabě obsazený, mysleli si oba, a tenhle chlápek z ministerstva zahraničí je opravdu dobrý.

Jeví se mi to pěkně horké."

"To teda jo," souhlasil Ed Foley s přikývnutím, které Ben nemohl vidět. "Ježíši, ti to tam teda ženou. Potřebuju ještě tak hodinu, možná devadesát minut."

"Myslím, že tohle by měl vědět prezident," řekl Goodley s naléhavostí v hlase, kterou se mu nepodařilo skrýt.

"Měl by vědět víc, než mu teď můžeme říct. Bene?" dodal ředitel CIA.

"Ano, pane řediteli?'

"Jack vám za trpělivost hlavu neutrhne, a my stejně nemůžeme dělat nic víc než jen přihlížet, jak se to vyvíjí. Pamatujte, nemůžeme ho přetěžovat a zavalovat informacemi. Už nemá čas sledovat všechno. To, co dostane, musí být stručné a hutné. To je vaše práce," vysvětloval Foley. "Bude vám trvat pár týdnů, než si dáte dohromady jak na to. Pomůžu vám při tom," pokračoval ředitel CIA, a připomněl tak Goodleymu jeho podřízené postavení.

"Oukej. Počkám." V telefonu cvaklo.

Goodley měl sotva minutu na to, aby si bulletin NBS ještě jednou přečetl, když telefon zazvonil znovu.

"Doktor Goodley."

"Doktore, tady je prezidentská kancelář," ohlásila se jedna z hlavních sekretářek. "Mám na prezidentově soukromé lince nějakého pana Golovka. Můžete

ten hovor vzít?"

"Ano," odpověděl. Jeho první myšlenka byla A, doprdele.

"Mluvte, prosím," řekla sekretářka a přepojila linku.

"Tady Ben Goodley."

"Tady Golovko. S kým mluvím?"

Jsem prezidentův úřadující poradce pro národní bezpečnost." A kdo jsi ty, to vím.

"Goodley...?" Ben přímo slyšel, jak člověk na konci linky pátrá v paměti. "Aha, ano, vy jste ten zpravodajský důstojník, co nedávno vyrostl z dětských kalhot. Gratuluji k povýšení."

Tenhle fígl byl působivý, ačkoliv Goodley tušit, že Rus má na stole spis o něm se vším všudy, až po velikost jeho bot. Ani Golovkova paměť nemůže být tak dobrá. Goodley byl v Bílém domě už dost dlouho na to, aby se zpráva o něm dostala ven. SVR/KGB už na tom tedy zapracovala.

"No, někdo musí zvedat telefony, pane ministře." Fígle mohou putovat dvěma směry. Golovko vlastně nebyl ministr, ačkoli jako takový jednal, a technicky vzato to bylo tajemství. Jako oplátka to bylo slabé, ale aspoň něco. "Co pro vás mohu udělat?"

"Znáte úmluvu, kterou mám s Ivanem Emmetovičem?"

"Ano, pane, znám."

"Dobrá; řekněte mu tedy, že se brzy zrodí nová země. Bude se jmenovat Sjednocená islámská republika. V dané chvíli do ní budou patřit Írán a Irák. Mám silné podezření, že se bude chtít rozšiřovat."

"Jak spolehlivá ta informace je, pane?" Radši buď zdvořilý, Bene. Rus si aspoň bude připadat důležitější.

"Mladíku, nevolal bych vašemu prezidentovi, kdybych neměl pocit, že to je jisté, ale," dodal velkomyslně, "chápu, že se takhle musíte zeptat. Místo původu informace se vás netýká. Spolehlivost zdroje je pro mě dostatečná, a tak předávám informaci, která je důvěryhodná i pro mě. Budou následovat další. Máte podobné náznaky jako my?'

Při té otázce se Goodleyho oči strnule zadívaly do prázdného místa na stole. Pro takovéhle povídání neměl žádné instrukce. Ano, dověděl se, že prezident Ryan hovořil o spolupráci s Golovkem, že také o té věci hovořil s Edem Foleym, a že se oba rozhodli pokračovat v ní. Podmínky pro předávání informací do Moskvy mu však nikdo nesdělil, a na to, aby zavolal do Langley pro instrukce, neměl čas, to by se Rusům jevil jako slaboch. A Rusové nemohou v téhle chvíli potřebovat, aby se Amerika jevila jako slabá. Takže to teď spadlo na něj; musí se rozhodnout.

"Ano, pane ministře, máme. Vaše načasování je vynikající. Ředitel Foley a já jsme o tom vývoji událostí právě hovořili."

"Ach, ano. Doktore Goodley, vidím, že vaši lidé od družicového a rádiového sledování jsou zdatní jako vždy. Škoda, že se jim výkonem nevyrovnají i vaši agenti."

Ben se neodvážil na tuhle poznámku nějak reagovat, ačkoliv odpovídala pravdě tak přesně, ze se mu z toho až sevřel žaludek. Goodley cítil vůči Jacku Ryanovi víc úcty než ke komukoli jinému. Nyní si vzpomněl, jak obdivně se Jack často o tomhle člověku vyslovoval. Takže teď je na toho Rusa sám. Vítej mezi velkými kluky, chlapečku. Nezkoušej žádné falešné míče, napadlo Goodleyho. Měl radši říct, že Foley zavolal jeho.

"Pane ministře, do hodiny budu hovořit s prezidentem Ryanem, a vaši informaci mu předám. Děkuji vám za upozornění, pane."

"Přeji vám dobrý den, doktore Goodley."

Sjednocená islámská republika, četl Goodley ve svém bloku na stole. Kdysi už tu byla Sjednocená arabská republika, podivná aliance Sýrie s Egyptem, odsouzená k neúspěchu ze dvou důvodů. Navzájem oddělené země byly v samotné své podstatě neslučitelné, a aliance navíc vznikla jen s tím cílem, aby zničila Izrael, který však měl proti tomuto cíli námitky a velmi účinně je

uplatnil. Důležitější bylo, že Sjednocená islámská republika je náboženské, stejně jako politické prohlášení, protože Irán není arabská země - Irák ale je - , spíš je to árijský národ s odlišnými etnickými a jazykovými kořeny. Islám je velké světové náboženství, které ve svém Písmu odsuzuje všechny formy rasismu a hlásá rovnost všech lidí před bohem, bez ohledu na barvu pleti - což je skutečnost, kterou Západ často přehlížel. Takže islám je naprosto jasně předurčen k tomu, aby se stal sjednocující silou, a tahle nová země se bude na tuto skutečnost odvolávat už samotným svým názvem. Tím bylo řečeno mnohé. Tolik, že Golovko ani nemusel nic vysvětlovat. Také tím bylo řečeno, že Golovko i Ryan se cítí být na stejné lodi. Goodley se znovu podíval na nástěnné hodiny. V Moskvě je také noc. Golovko pracuje dlouho do noci - no, na vysokého činitele zase ne tak dlouho. Ben zvedl telefon a znovu stiskl #3. Obsah sdělení z Moskvy shrnul za necelou minutu.

"Můžeme věřit všemu, co řekne - tedy alespoň v téhle záležitosti. Sergej Nikolajevič byl odjakživa profík. Trochu vás přidusil, co?' poznamenal ředitel CIA.

"Trochu mi pocuchal peří, to ano," připustil Goodley.

"To má ještě ze starých dob. Oni ty hrátky s tím, jaké kdo má postavení, mají strašně rádi. Nenechte se tím vyvést z míry a neoplácejte jim to. Líp je vůbec si toho nevšímat," vysvětloval Foley. "No, tak co ho trápí?"

"Spousta republik se ‚-stán' na konci," vybreptl Goodley, aniž uvažoval.

"Souhlas." Tohle pronesl jiný hlas.

"Vasco?'

"Jo, zrovna jsem přišel." A pak musel Goodley zopakovat, co už řekl Edu Foleymu. Mary Pat tam je pravděpodobně také. Každý zvlášť z té dvojice byl v tom, co dělal, dobrý. Tady, v jedné místnosti, když uvažovali společně, se stali doslova smrtonosnou zbraní. Člověk to musí zažít, aby to pochopil, říkal si Ben.

"Tohle se mi jeví jako velká věc," poznamenal.

"Mně se to tak jeví taky," řekl Vasco do telefonu s hlasitým příposlechem. "Trochu se v tom pohrabeme. Tak za patnáct dvacet minut jsem u vás."

"Věřili byste, že Avi ben Jákob si chce s námi popovídat o tom, co mají?' sděloval Ed, když na lince utichl jakýsi šum v pozadí. "Ti teda museli mít perný den."

Pro tuhle chvíli bylo ironií, že Rusové byli jak první, kdo se přihlásil k Americe - a že to vůbec udělali - , tak jediní, kdo volal přímo do Bílého domu; v obojím tak Izraelce předehnali. Ale legrace nebude mít dlouhého trvání. Všichni zúčastnění to věděli. Izrael to má podle všeho nejhorší. Rusko to má hodně špatné. A Amerika se o to vše s nimi podělí.

Bylo by necivilizované nedopřát jim, aby se pomodlili. Jakkoli byli krutí, a ačkoliv to byli zločinci, museli mít možnost pomodlit se, byť jen krátce. Ke každému z nich teď promlouval učený mulláh, jenž mu pevným, avšak nikoli nelaskavým hlasem, pověděl o osudu, který ho čeká. Citoval z Písma a hovořil k němu o jeho možnosti smířit se s Alláhem, než předstoupí před jeho tvář. Každý z nich to udělal - zda věřili v to, co dělali, byla jiná věc, a Alláhovi připadlo, aby to rozsoudil. Ale mulláhové svou povinnost splnili - a pak všechny zatčené vyvedli vojáci na vězeňský dvůr.

Bylo to něco na způsob montážní linky, všechno pečlivě načasované tak, aby tři duchovní poskytli každému odsouzenci přesně trojnásobek času, potřebného k tomu, aby toho, na němž byla řada, odvedli, uvázali ke kůlu, zastřelili, mrtvolu odklidili a začali znovu. Vycházelo to tak, že na jednu popravu bylo třeba pět minut, což znamenalo patnáct minut na modlitbu.

Velící generál 41. obrněné divize byl typický případ, až na to, že jeho náboženství bylo něco víc než jen cosi zakrněléhо z minulosti. V cele, kde hovořil se svým imámmem - dával přednost arabskému názvu před názvem v jazyce fársí - mu spoutali ruce. Ven ho vyvedli vojáci, kteří by mu byli ještě před

týdnem salutovali a třásli by se strachem, když by šel kolem. Modlitbou se odevzdal svému osudu. Těm perským parchantům, se kterými bojoval v pohraničních bažinách, neposkytne sebemenší zadostiučinění; v duchu proklínal své zbabělé nadřízené, kteří se vypařili ze země a jeho tu nechali. Možná jsem měl prezidenta zabít sám a ujmout se vlády, říkal si, když mu ocelovými pouty provlékali smyčku a uvazovali ji kolem kůlu. Generál se na okamžik zadíval na zeď za sebou, aby si udělal představu o střeleckém umění popravčí čety. Zmocnilo se ho podivné rozpoložení při pomyšlení, že možná bude trvat o několik vteřin déle, než zemře, a s odporem si odfrkl. Byl vycvičen v Rusku a byl to schopný důstojník; snažil se být poctivým vojákem - apolitickým, věrně a bez ptaní plnícím rozkazy, ať byly jakékoliv - , a proto mu politické vedení jeho země nikdy plně nedůvěřovalo; a tohle je jeho odměna. Přistoupil k němu kapitán s páskou na zavázání očí.

"Cigaretu. Budete-li tak laskav. Tohleto si můžete vzít, až dneska večer půjdete spát."

Kapitán přikývl aniž změnil výraz obličeje; jeho city již otupěly deseti popravami během předchozí hodiny. Ze svého balíčku vytřepl cigaretu, vložil ji generálovi do úst a sirkou ji zapálil. Když to bylo hotovo, vyslovil to, co ve skutečnosti cítil:

"Salaam alejkum." Mír s tebou.

"Budu ho mít víc než vy, mladý muži. Konejte svou povinnost. A dejte pozor, abyste si nezapomněl nabít pistoli." Generál zavřel oči při dlouhém, chutném doušku kouře. Jeho lékař mu teprve před několika málo dny řekl, že kouřením si poškozuje zdraví. Není to fór? V mysli si vybavil celou svou minulou kariéru a podivoval se nad tím, že je dosud naživu po tom, co Američané v roce 1991 udělali s jeho divizí. Nu, smrti unikl nejednou, ale závod se smrtí může člověk protahovat, nikdy však vyhrát. Tak stojí psáno. Stačil ještě jednou dlouze nasát kouř; americká winstonka. Poznal její chuť. Jak mohl pouhý kapitán přijít k balíčku těchhle cigaret? Na povel "zamířit" zvedli vojáci pušky. V jejich tvářích nebyl žádný výraz. Tohle udělá s lidmi zabíjení, uvažoval generál. To, co se má považovat za kruté a hrozné, se prostě stalo prací, která....

Kapitán přikročil k tělu, zhroucenému dopředu a visícímu za nylonový provaz, smyčkou provlečený pouty. A znovu, pomyslel si, když vytahoval z pouzdra Browning ráže 9 milimetrů a ze vzdálenosti jednoho metru zamířil. Sténání doznělo s konečným prásknutím výstřelu. Dva vojáci pak provaz přeřízli a odtáhli mrtvolu pryč. Další voják vyměnil provaz na kůlu. Čtvrtý zahradnickými hráběmi uhrabal zemi kolem, ani ne tak proto, aby zakryl krev, jako spíš proto, aby ji smíchal s hlínou, protože po krvi to klouže. Další bude politik, ne voják. Vojáci aspoň umírali většinou důstojně, jako ten poslední. Civilisté ne. Ti pofňukávají a pláčou a hlasitým voláním vzývají Alláha. A vždycky chtějí zavázat oči. Pro kapitána, který něco takovéhleho dělal poprvé, to byla poučná zkušenost.

Trvalo několik dní, než se všechno zorganizovalo, ale nyní bydleli všichni v samostatných domech v různých částech země - a jakmile to bylo hotovo, generálové i jejich doprovody si začali dělat starosti. Jsou-li ubytováni takhle odděleně, říkali si, mohou je snadno jednoho po druhém sebrat a uvěznit a pak je poslat letadlem zpátky do Bagdádu; jejich obavy však na věci stejně nic nemohly změnit. Žádná z rodin neměla víc než dva tělesné strážce. A co ti mohou dělat jiného, než odhánět venku žebráky? Generálové se scházeli často - všem jim přidělili auta - , hlavně proto, aby si zařizovali další cestu. Také se hašteřili kvůli tomu, zda mají cestovat dál do nového domova společně, nebo zda se mají rovnou ubírat každý svou vlastní cestou. Někteří argumentovali tím, že by bylo jednak bezpečnější a jistější, jednak finančně efektivnější koupit velký pozemek a na něm třeba něco stavět. Jiní zase dávali otevřeně najevo, že teď, když jsou jednou provždy venku z Iráku - dva z nich chovali

iluzi, že se triumfálně vrátí a ujmou se znovu vlády, to však byla fantazie, jak věděli všichni kromě těch dvou - , bude úplně nejlíp, když některé ze své skupiny už nikdy neuvidí. Drobné rozepře mezi nimi dlouho zakrývaly opravdovou vzájemnou nechuť, kterou nynější nové okolnosti spíš jitřily a uvolňovaly. Nejmenší osobní majetek v jejich skupině činil čtyřicet milionů dolarů; jeden měl téměř tři sta milionů, ulité v několika švýcarských bankách. Každý měl víc než dost, aby mohl pohodlně žít v kterékoli zemi světa. Většina volila Švýcarsko, odedávna bezpečný přístav pro ty, kdo mají peníze a touhu klidně žít, ačkoliv někteří z nich upírali zrak dál na východ. Brunejský sultán potřeboval někoho, kdo by reorganizoval jeho armádu. Tři iráčtí generálové pomýšleli na to, že se o tu práci budou ucházet. I místní súdánská vláda zahájila neformální rozhovory o tom, že jich několik využije jako poradců při probíhajících vojenských operacích proti animistům v jižní části země - Iráčané měli bohaté zkušenosti s tím, jak se vypořádávat s Kurdy.

Generálové však měli ještě jiné starosti, než jen sami o sebe. Všichni s sebou vzali své rodiny. Mnozí si s sebou přivezli i milenky, které nyní k všeobecnému pohoršení bydlely v domovech svých ochránců. Rodiny je ignorovaly, stejně jako je ignorovaly v Bagdádu. To se však změní.

Súdán je z větší části pokryt pouštěmi a je proslulý svým suchým vedrem, ze kterého až naskakují puchýře. Země, kdysi britský protektorát, má v hlavním městě nemocnici pro cizince, převážně s britským personálem. Nemocnice nemá právě světovou úroveň, je však lepší než většina podobných zařízení v saharské Africe; personál tvoří hlavně mladí a poněkud idealističtí lékaři, kteří sem přicestovali s romantickými představami o Africe i o své kariéře; takhle sem přicházeli už víc než sto let. Poučili se, a také ze všech sil pomáhali. Těch sil většinou vydali hodně.

Oba pacienti přišli sotva hodinu po sobě. První bylo čtyřleté děvčátko v doprovodu znepokojené matky. Jak doktor Ian MacGregor zjistil, bylo to zdravé dítě, až na mírné astma, které, jak matka správně prohlásila, by v Chartúmu s jeho suchým vzduchem nemělo být nic znepokojivého. Odkud že jsou? Z Iráku? Doktor, muž malé postavy, s předčasně ustupujícími pískově zbarvenými vlasy, o politice nic nevěděl, a ani se o ni nestaral. Bylo mu osmadvacet let a měl čerstvou atestaci z interního lékařství; v jeho situaci bylo důležité, že žádný bulletin zmiňující se o Iráku a oné nejzávažnější infekční chorobě nedostal. On i jeho personál byli sice upozorněni na krátký výskyt Eboly v Zairu, to však byl opravdu jen krátký výskyt.

Pacientka měla teplotu 38,0 stupňů; taková horečka je u dítěte sotva důvodem ke znepokojení, tím méně v zemi, kde teplota v poledne vystupuje přinejmenším na stejnou hodnotu. Na tlaku, tepové frekvenci a dýchání nebylo nic, co by stálo za povšimnutí. Zdálo se, že holčička nejeví zájem o okolí. Jak dlouho že jste v Chartúmu? Jen několik dní? No, docela dobře by to mohl být následek dlouhého letu, prudkého přechodu několika časovými pásmy. Někteří lidé jsou na to citlivější než ostatní, vysvětloval MacGregor. Nové prostředí a tak dále, může zdraví dítěte trochu pošramotit. Možná je to nachlazení nebo chřipka, nic vážného. Súdán má horké klima, ale opravdu zdravé, chápejte, ne jako jiné části Afriky. Vsunul ruce do gumových rukavic. Ne proto, že by je nějak zvlášť potřeboval, ale proto, že to do něj během studia na univerzitě v Edinburghu vtloukli tak, že si je navlékal pokaždé, protože věděl, že stačí jednou zapomenout, a může skončit jako doktor Sinclair - aha, vy jste asi neslyšel, jak od pacienta chytil AIDS? Jeden takový příběh obvykle stačil. Pacientka nebyla nijak zvlášť neklidná. Oči měla mírně opuchlé, krk uvnitř mírně zanícený, ale nic vážného. Pravděpodobně bude stačit jednu či dvě noci se pořádně vyspat. Předepisovat nebude nic. Aspirin proti horečce a bolestem, a když budou potíže trvat dál, prosím, zavolejte mi. Je to hezká holčička. Určitě bude zase v pořádku. Matka dítě odvedla, a doktor se rozhodl, že je čas na šálek čaje. Cestou k lékařskému pokoji si stáhl latexové rukavice, které mu zachránily život, a upustil je do nádoby na odpadky.

Další případ přišel za třicet minut - muž, třiatřicet let; vypadal spíš jako nějaký lump, zamračený a nevlídný, podezřívavý vůči africkému personálu, vůči Evropanům však vstřícný. Zjevně člověk, který Afriku zná, říkal si MacGregor. Pravděpodobně arabský obchodník. Cestujete hodně? Nedávno? Aha, jistě, to by mohlo být ono. Musíte dávat pozor na místní vodu, tím by se dal vysvětlit pocit nevolnosti kolem žaludku. I tenhle pacient šel domů s lahvičkou aspirinů; k nim si ještě nesl další volně prodávaný lék proti zažívacím potížím; pak MacGregorovi skončila služba po dalším, celkem běžném pracovním dni.

"Pane prezidente? Na přímé lince je Ben Goodley," hlásila Jackovi seržantka. Pak mu ukázala, jak se zachází s telefony vpředu.

"Jo, Bene?" řekl Jack.

"Máme zprávy, že spousta iráckých hlavounů jde ke zdi. Hlášení vám posílám faxem. Potvrzují to Rusové i Izraelci." Nato se objevila jiná poddůstojnice vojenského letectva a podala Ryanovi tři listy papíru. Na prvním stálo jen PŘÍSNĚ TAJNÉ - POUZE PRO PREZIDENTA, i když to už viděly tři nebo čtyři spojařky, a to jen zde v letadle. Pilot právě zahájil sestup na základnu Tinker.

"Zrovna to přišlo. Přečtu si to." Jack si dal na čas; nejdřív zprávu jen zběžně přelétl očima, pak se vrátil na začátek a četl pomaleji. "No, a kdo tam zbude?"

Vasco si myslí, že nikdo, kdo by stál za zmínku. Tihle jsou celé vedení strany Baas, ostatní jsou vysocí armádní velitelé. Tak nezůstává nikdo, kdo by měl nějaký status. Od MÍSY máme..."

"Kdo to je, ten major Sabah?"

"Už jsem se zeptal, pane," odpověděl Goodley. Je to kuvajtský zpravodajec. Naši říkají, že mu to myslí. Vasco s jeho zpravodajským odhadem souhlasí. Věci jdou cestou, které jsme se obávali. A jdou hodně rychle."

"A reakce Saúdů?" Ryanem škublo nepatrné poskočení, jak VC-25A prorazil mezi mraky. Venku asi prší.

Ještě žádná. Teprve se o tom dohadují."

"Dobrá, díky za zprávu, Bene. Kdyby něco, zavolejte mi."

Jistě, pane."

Ryan položil telefon a zamračil se.

"Potíže?" zeptal se Arnie.

"Irák. A jde to rychle. Právě tam popravují lidi, jako na běžícím pásu." Prezident podal vedoucímu kanceláře listy se zprávou.

Čišelo z ní zdání neskutečnosti. Ve zprávě Národní bezpečnostní služby, upravené a doplněné CIA a dalšími agenturami, se uváděl seznam jmen. Kdyby Ryan seděl ve své pracovně, mohl by se také podívat na fotografie lidí, se kterými se nikdy nesetkal, a teď už ani nesetká, protože zatímco on přilétá do Oklahomy, kde pronese nepolitický projev, životy lidí na tom seznamu končí - pravděpodobně už skončily. Bylo to, jako když člověk poslouchá v rádiu reportáž z fotbalového zápasu. Až na to, že v téhle hře střílejí, střílejí skutečné lidi. Pro lidské bytosti jedenáct tisíc kilometrů odtud skutečnost právě končí. A Ryan se o tom dozvídá z odposlechů rádiového provozu, pořízených ještě kdesi dál. A to je skutečné, ale současně neskutečné. Dělá to ta vzdálenost - a to, kde je teď on sám. Teď střílejí sto nebo víc vysokých iráckých činitelů - přejete si sendvič, než vystoupíte? Ten souběh by mohl být poutavý, až na to, co s sebou přinášel pro americkou zahraniční politiku. Ne, tak to také není. Není na tom vůbec nic poutavého ani zábavného.

"Nad čím dumáte?" zeptal se van Damm.

"Měl bych být zpátky u sebe," odpověděl Ryan. "Tohle je důležité, a já potřebuju být v obraze."

"Chyba!" řekl Arnie okamžitě; odpověď doprovodil zavrtěním hlavy a odmítavým zamáváním ukazováku. "Už nejste poradcem pro národní bezpečnost. Na to máte svoje lidi. Vy jste prezident, máte toho na práci spoustu - a všechno

je to důležité. Prezident se nikdy neupíná k jedné záležitosti. A nikdy nesmí uváznout v Oválné pracovně. Lidi tam venku to tak nechtějí. Dával byste tím najevo, že věci neřídíte vy, ale že události řídí vás. Jen se podívejte na Jimmyho Cartera, jak slavné bylo jeho druhé období v úřadě. Sakra, tak důležité to zase není."

"Mohlo by být," protestoval Jack; letoun mezitím dosedl na zem.

"Teď je důležitý váš projev pro stát ‚zabíračů půdy.'" Po krátké odmlce Arnie pokračoval: "Tam u vás v pracovně nezačíná jen charita. Začíná tam také politická moc. Začíná přesně tamhle." Ukázal ven okénkem; Oklahoma za sklem zpomalovala, až se zastavila.

Ryan se tam podíval, ale viděl pouze jediné; byla to Sjednocená islámská republika.

Vstoupit na území Sovětského svazu bývalo těžké. Pracovala tu ohromná organizace nazvaná Hlavní ředitelství ostrahy hranic při Výboru pro státní bezpečnost, která hlídkovala u drátěných plotů; v některých případech to byla minová pole i opravdová opevnění. Tyto ploty měly dvojí účel - udržet lidi uvnitř i venku. Ale ploty už byly dávno rozbité a dnes sloužily kontrolní body na hranicích hlavně k tomu, aby nová garnitura regionálních strážců hranic mohla přijímat úplatky od pašeráků, kteří nyní velkými nákladními auty vozili své zboží do země, jíž kdysi vládla železná ruka Moskvy; ta země však teď byla sbírkou polonezávislých republik, z větší části ekonomicky samostatných, a proto také samostatných politicky. Původně to mělo být jinak. Když Stalin založil centrálně plánované hospodářství země, promyšleně se snažil rozprostřít výrobní oblasti a centra tak, aby jednotlivé úseky rozsáhlé říše byly v životně důležitých komoditách navzájem závislé; přehlédl však skutečnost, která celou koncepci narušovala, a sice to, že kdyby šlo ke dnu celé hospodářství, pak, pokud by někdo potřeboval něco, co se nedá získat z jednoho zdroje, musel by to získat ze zdroje jiného; a když se Sovětský svaz rozložil, pašování, za komunistické vlády potlačené, se stalo doslova samostatnou průmyslovou činností. A se zbožím přicházely myšlenky, které bylo těžké zarazit, a nemožné usměrňovat.

Chyběl pouze uvítací výbor, ten by však nebyl tak docela namístě. Korupce strážců hranic se ubírala dvěma směry. Třeba tak, že svým nadřízeným události hlásili a přitom se dělili požadovaným procentem z kořisti podle svých vlastních neformálních celních předpisů; a tak tedy člověk na pravém sedadle nákladního auta, který si říkal "vyslanec", jen seděl a řidič zatím vyřizoval obchod - v tomto případě zezadu z korby, odkud vydával strážcům úlitbu ze svého nákladu. Ti nebyli ani za mák chamtiví; brali si jen o trochu víc, než kolik mohli snadno ukrýt v kufrech svých osobních aut. Na zjevnou nezákonnost celého tohohle obchodu poukazovala jedině skutečnost, že se provozoval v noci. Pak se na příslušné dokumenty nalepily příslušné kolky - a nákladní automobil odjel po dálnici, překračující hranici; dálnice byla v celé oblasti pravděpodobně jedinou silnicí se slušným povrchem. Zbytek cesty trval jen něco přes hodinu, a když nákladní auto dojelo do velkého města, kdysi sloužícího karavannímu obchodu, na krátkou chvíli zastavilo a "vyslanec" vystoupil, nasedl do svého osobního auta a pokračoval v cestě; s sebou měl jen malý vak s jedním či dvěma obleky na převlečení.

Prezident téhle poloautonomní republiky se prohlašoval za muslima, byl to ale jen oportunista, bývalý vysoký stranický činitel, který až donedávna naprosto samozřejmě a pravidelně popíral boží existenci, aby si zajistil politický vzestup ve straně; pak, když zafoukal jiný politický vítr, s otevřenou náručí uvítal islám, nadšeně na veřejnosti a bez zájmu v soukromí. Jeho víra, pokud se jí tak dalo říkat, se celá točila kolem jeho vlastního světského blahobytu. V Koránu je mnoho pasáží hovořících o takových lidech, a žádná z nich není lichotivá. Žil si pohodlně v pohodlném soukromém paláci, v němž kdysi přebýval stranický šéf téhle bývalé sovětské republiky. V téhle oficiální rezidenci se opíjel, smilnil a vládl své republice rukou, jež byla

jednou příliš pevná, jindy příliš mírná. Příliš pevně řídil hospodářství oblasti - se svým komunistickým výcvikem byl beznadějně neschopný - , a příliš benevolentně dovoloval islámu vzkvétat. Domníval se, že tak lidu poskytuje iluzi osobní svobody - a v tom ohledu naprosto špatně pochopil podstatu islámské víry, o níž prohlašoval, že ji vzývá; zákon islámu je totiž sepsán tak, že platí jak pro světské, tak pro duchovní záležitosti. Jako všichni prezidenti před ním, i on si o sobě myslel, že ho lid miluje. To, jak vyslanec věděl, je častá iluze hlupáků. Vyslanec dorazil do skromného soukromého domova přítele místního náboženského vůdce, člověka prosté víry, požívajícího tiché úcty, milovaného těmi, kdo ho znali; nebylo nikoho, kdo by ho nějak přímo neměl rád, protože většinou promlouval laskavým hlasem a jeho občasný hněv pramenil ze zásad, které mohli uznávat a respektovat i nevěřící. Ve věku mezi čtyřicítkou a padesátkou doznal značné újmy od představitelů předchozího režimu, nikdy však nezakolísal ve víře a přesvědčení. Dokonale se hodil pro úkol, který teď bylo třeba vykonat; navíc měl kolem sebe věrné společníky.

Vyměnili si obvyklé pozdravy ve jménu svatého boha; pak se podával čaj, načež byl čas na práci.

Je smutná věc," začal vyslanec, "vidíme-li, jak věřící žijí v chudobě."

"Tak tomu bylo vždy. Dnes však můžeme svobodně vyznávat své náboženství. Naše mešity jsou opraveny a každým dnem se víc a víc zaplňují. Co jsou materiální statky proti víře?" odpověděl místní vůdce přesvědčivě vemlouvavým hlasem učitele.

"To je velká pravda," souhlasil vyslanec. "Ale Alláh si přeje, aby se jeho věrným žilo dobře, není-liž pravda?" Následoval obecný souhlas. Všichni v místnosti byli islámští učenci, a jen málokterý z nich dával přednost chudobě před pohodlným životem.

"Mí lidé ze všeho nejvíc potřebují školy, pořádné školy," zněla odpověď. "Potřebujeme lepší zdravotnická zařízení - už mi začínají chybět síly na to, abych utěšoval rodiče mrtvého dítěte, které nemuselo zemřít. Potřebujeme mnoho věcí. To nepopírám."

"Všechny ty věci lze snadno obstarat - když jsou peníze," zdůraznil vyslanec.

"Tohle vždycky byla chudá země. Máme nejrůznější zdroje, to ano, ale ty nebyly nikdy náležitě využívány. A teď jsme navíc ztratili podporu ústřední vlády - právě v okamžiku, kdy můžeme svobodně řídit svůj vlastní osud; a ten blázen prezident, kterého máme, se zatím opíjí a ve svém paláci zneužívá ženy. Kéž by to byl spravedlivý člověk, člověk pevný ve víře; pak bychom dokázali téhle zemi přinést prosperitu," poznamenal duchovní vůdce, spíš smutně než hněvivě.

"Ano, prosperitu, a trochu cizího kapitálu," nadhodil skromně jeden z ekonomicky gramotnějších přítomných. Islám nikdy nehlásal žádné zákazy obchodní činnosti. Ačkoliv Západ pamatuje islám jako něco, co se šířilo mečem, na východ se islám šířil na lodích obchodníků, stejně jako křesťanství se šířilo slovem a příkladem svých přívrženců.

"V Teheránu si myslí, že nastal čas, aby věřící jednali podle příkazů Proroka. Dopustili jsme se omylu, běžného mezi nevěřícími - uvažovali jsme v kategoriích sobecké chtivosti a ne v kategoriích potřeb všech lidí. Můj učitel Mahmúd hadži Darjájí kázal o potřebě návratu k základům naší víry," pravil vyslanec, upíjeje svůj čaj. Sám hovořil jako učitel, tichým hlasem. Vášeň si šetřil pro veřejná shromáždění. V uzavřené místnosti, kde seděl na zemi s muži učenými stejně jako on, hovořil pouze hlasem rozumu. "Máme bohatství - takové bohatství, jaké podle svého úradku může poskytnout jen Alláh. A nyní máme i vhodnou chvíli. Vy zde v téhle místnosti, vy jste si uchovali víru, tváří v tvář pronásledování jste ctili jeho Slovo, zatímco jiní mezi námi bohatli. Nyní je naší povinností odměnit vás, přivítat vás zpátky mezi sebe, podělit se s vámi o své statky. Tohle můj učitel navrhuje."

"Taková slova znějí líbě," byla opatrná odpověď. To, že duchovní vůdce byl

člověkem božím, z něj nedělalo člověka naivního. Své myšlenky střežil co nejpečlivěji - život pod komunistickou vládou ho to naučil - , ale to, co si myslí, bylo zřejmé.

"Doufáme, že sjednotíme islám pod jednou vlajkou, že shromáždíme věřící, jak si Prorok Mohamed - mír a požehnání jemu - přál. Odlišujeme se místem, kde žijeme, jazykem, často i barvou pleti, ale ve své víře jsme jako jedno tělo. Jsme Alláhovi vyvolení."

"Takže...?"

"Takže si přejeme, aby se vaše republika připojila k naší, abychom byli jako jedno tělo. Přineseme vašemu lidu školy a lékařskou péči. Pomůžeme vám, abyste sami vládli své zemi, aby se to, co vám poskytneme, mnohonásobně vrátilo všem. A budeme jako bratři. Takový je úmysl Alláhův."

Náhodný pozorovatel ze Západu by si nejspíš řekl, že všichni tito lidé vypadají skromně, díky svému nikterak skvostnému oděvu, prostému způsoby mluvy, nebo jednoduše jen díky tomu, že sedí na podlaze. Mýlil by se. To, co návštěvník z Iránu navrhoval, bylo jen o něco méně překvapivé, než by mohlo být třeba poselství z jiné planety. Mezi jeho a touto zemí existovaly rozdíly, rozdíly existovaly i mezi lidem obou zemí. Například jazyk a kultura; po celá staletí spolu obě země vedly války, měly mezi sebou bandity a horské lupiče, a to navzdory těm nejpřísnějším zákazům svatého Koránu ohledně ozbrojeného konfliktu mezi islámskými zeměmi. Vlastně neměly žádné společné základy - až na jeden. Ten bylo možné považovat za náhodný, ale praví věřící na náhody nevěří. Když Rusko, nejprve za cara a pak za vlády marxismu-leninismu, tuto zemi dobylo - byl to spíš dlouhodobý proces než jednorázová událost - , ztratila mnohé; svou kulturu i historii a její dědictví; ztratila vše, kromě jazyka - to bylo v medu namočené šidítko, kterému Sověti po celé generace neurčitě říkali "národnostní otázka." Zavedli školení zaměřené nejprve na zničení všeho původního, a pak na znovuvybudování všeho v novém a bezbožném duchu - až jedinou sjednocující silou zůstala víra. Právě ta, kterou se ze všech sil snažili potlačit. A to je dobré, říkali si přítomní teď, protože víru nelze nikdy potlačit, a každý takový pokus činí pravé věřící tím odhodlanějšími. Možná to dokonce je - ne, musí to být záměr samotného Alláha, ukázat lidem, že jejich spasení spočívá pouze ve víře. Teď se k ní vracejí. A také k vůdcům, kteří její plamen živili; nyní, jak byl návštěvník pevně přesvědčen, všichni v místnosti rozvažují nad tím, že to jistě sám Alláh jako vlnou odplavil malicherné rozpory, aby se věřící mohli spojit, jak si přeje jejich bůh. A je mnohem snazší dosáhnout spojení i pomocí slibu materiální prosperity - protože charita je jedním z pilířů islámu - , tak dlouho odpírané lidem, kteří si říkají věrní Svatému slovu. Sovětský svaz je nyní mrtev, jeho následnický stát ochromen a zmrzačen, a tyhle vzdálené a nemilované děti Moskvy jsou většinou ponechány samy sobě, všechny pod vládou ozvěny čehosi, co je pryč. Co je to jiného, ne-li znamení od Alláha, že nadchází taková příležitost? tázali se všichni přítomní.

Aby celou věc uskutečnili, musí udělat jediné. A on je nevěřící. Alláh ho bude soudit - jejich rukama.

"A ačkoliv nemohu tvrdit, že se mi líbilo, jak jste loni v říjnu zacházeli s mými Orly z Boston College," řekl Ryan s úsměvem shromážděným fotbalovým šampionům Národní vysokoškolské atletické asociace z Oklahomské univerzity v Normanu, "vaše vynikající tradice je součástí americké duše." Což nemohlo působit žádnou zvláštní radost floridské univerzitě, která to v poslední soutěži o "Orange Bowl" projela výsledkem 35:10.

A všichni opět tleskali. Jacka potlesk potěšil tak, že málem zapomněl, že projev vlastně nemá ze sebe. Jackův úsměv, jeho nerovné zuby a vše ostatní arénu jakoby prosvětlily, a on mával pravicí, tentokrát už nikoli nesměle. Ten rozdíl se dal poznat i na televizní obrazovce.

"Učí se rychle," poznamenal Ed Kealty. V takových věcech byl objektivní.

Jeho vystupování před veřejností byla jedna věc, ale politici jsou v podstatě realisté, přinejmenším v taktickém smyslu.

"Má pořádného trenéra, na to nezapomínejme," připomněl bývalému viceprezidentovi vedoucí jeho pracovního štábu. "Nad Arnieho není. Ta naše zahajovací hra se chytila, Ede. Van Damm se určitě musel do Ryana pořádně a hodně rychle pustit."

Nemusel ani dodávat, že jejich "hra" pak už nikam moc rychle nespěla. Noviny napsaly první úvodníky, pak trochu zauvažovaly a couvly - ne v úvodnících, protože noviny jen zřídka přiznávají omyl; ale články přicházející z tiskových konferencí v Bílém domě sice Ryana přímo nechválily, ale už aspoň nepoužívaly obvyklá vlezlá atentátnická slova jako nejistý, zmatený, rozvrácený a tak podobně. Žádný Bílý dům s Arnie van Dammem uvnitř nebude nikdy neorganizovaný a "rozvrácený". A veškerý washingtonský establishment to věděl.

Jmenování hlavních kabinetních ministrů věcmi zamíchalo a rozvířilo je, potom však všichni úřední činitelé začali dělat správné věci. Adler byl další "člověk z branže", který se vypracoval; jako nižší úředník se během let stýkal a spolupracoval s příliš mnoha zahraničními dopisovateli, než aby ti se proti němu obrátili - a on sám nikdy nevynechal jedinou příležitost vychválit Ryanovu odbornost v otázkách zahraniční politiky. George Winston, jakkoli to byl člověk zvenku a plutokrat, spustil "tiché" prověřování celého svého ministerstva. Měl číslo každého redaktora finanční rubriky, od Berlína až po Tokio - a chtěl znát jejich názory a rady ohledně svých snah. Největším překvapením však byl Tony Bretano v Pentagonu. Posledních deset let to byl jen křikloun, člověk "zvenčí", teď však slíbil všem, kdo přinášeli reportáže o obraně země, že chrám vyčistí, nebo tam nechá duši. Přiznal, že se teď v Pentagonu opravdu plýtvá, jak novináři vždycky prohlašovali, on však, s prezidentovým souhlasem, třeba padne, ale jednou provždy zatočí s korupcí při nákupu vybavení a výzbroje. Je to naprosto neokouzlující sebranka, všichni ti přivandrovalci ve Washingtonu, ale, kruci, média dokážou okouzlit; navíc tím nejlepším způsobem - potichu, v zákulisí moci. Nejvíc znepokojující bylo, jak Kealtymu dopoledne sdělil jeho nasazený špion, že Washington Post chystá seriálový příběh o Ryanově kariéře u CTA. Bude to prý oslavný kousek od nikoho menšího než od Boba Holtzmana. Holtzman zaujímá mezi novináři nejpřednější postavení a z neznámých příčin si Ryana osobně oblíbil - a navíc má zatraceně dobrý zdroj kdesi přímo u pramene. To je učiněný trojský kůň. Kdyby ten seriál opravdu začal běžet, a kdyby se ho chopili novináři v celé zemi - obojí bylo pravděpodobné, protože by to zvýšilo prestiž jak Holtzmanovu, tak i Postu - , pak by Kealtyho přívrženci mezi novináři rychle dali ode všeho ruce pryč. Úvodníky by mu radily, aby pro dobro země svůj nárok stáhl, a on by už neměl žádné páky, jak celý vývoj zvrátit. Jeho politická kariéra by pak skončila ještě větší hanbou, než jakou musel strpět nedávno. Historikové, kteří by snad přehlédli jeho osobní poklesky, by se soustředili na jeho bezuzdnou ctižádost. A místo toho, aby na ni nahlíželi jako na něco ojedinělého, zapletli by ji do celé jeho kariéry a zpochybnili by všechno, co kdy vykonal. Na každém kroku by ho viděli v jiném, nepříznivém světle, a prohlašovali by, že ojedinělé byly jeho dobré skutky. Kealty proto teď už nestál jen nad svým politickým hrobem, nýbrž před věčným zatracením.

"Vynechal jsi Callii," zavrčel Ed; stále sledoval projev, naslouchal obsahu a pozorně si všímal způsobu přednesu - je akademický, říkal si, hodí se pro posluchačstvo složené hlavně ze studentů. Ti tomu Ryanovi tleskají a zdraví ho, jako kdyby to byl fotbalový trenér nebo někdo podobně bezvýznamný.

Jediný z jejích projevů by udělal prezidenta třeba z trpaslíka, co se pitvoří někde v cirkuse," souhlasil vedoucí pracovního štábu. A v tom bylo největší nebezpečí. Aby Ryan zvítězil, stačí mu jen vypadat prezidentsky, ať už takový skutečně je nebo není - a on samozřejmě není, jak si Kealty neustále

připomínal. Jak by mohl být?

"Nikdy jsem neřekl, že je to pitomec," připustil Kealty. Musí být objektivní. Tohle už není hra. Teď je to víc než život.

"Musí se to stát brzo, Ede."

‚Já vím." Ale musím pálit náboji většího kalibru, umiňoval si Kealty. Byla to podivná metafora na někoho, kdo se po celý svůj politický život stavěl za regulaci počtu zbraní mezi lidmi.

[25] DOBA KVĚTU

K farmě patřila stodola; ta teď sloužila hlavně jako garáž. Ernie Brown pracoval ve stavebnictví a vydělal hodně peněz, nejdřív ke konci sedmdesátých let jako člen organizace instalatérů, pak si v osmdesátých letech založil vlastní podnik a podílel se na prudkém vzestupu výstavby v Kalifornii. Ačkoliv ho dva rozvody připravily o značnou část jmění, správně si načasoval prodej firmy, sebral peníze a uprchl; pak koupil celkem velký pozemek v oblasti, která ještě nebyla dost chic na to, aby hodnotu nemovitostí v ní mohly hollywoodské týpky vyhnat do astronomické výše. To mu vyneslo téměř dva a půl tisíce čtverečních metrů soukromí. Vlastně ještě víc, protože sousední ranče byly v tuto roční dobu nečinné; pastviny byly zmrzlé a dobytek v ohradách se pohodlně krmil silážÍ. Člověk mohl jít celé dny a neviděl nic než sem tam nějaké jiné auto na silnici. Tak se to aspoň v Big Sky Country, Kraji širé oblohy, jevilo. Školní autobusy se nepočítaly.

K ranči patřila také pětitunka s plochou korbou - náhodou s dieselovým motorem - a podzemní nádrž na téměř osm tisíc litrů paliva, hned vedle stodoly. Rodina, která ranč, stodolu a dům nově příchozímu z Kalifornie prodala, netušila, že tak vlastně předává vlastnické právo na továrnu na výrobu bomb. Pro Ernieho a Peta bylo při jejich podnikání prvním úkolem staré nákladní auto nastartovat. Vyšlo to na čtyřicet minut práce, protože to nebyla jen záležitost vybitého akumulátoru. Ale Pete Holbrook byl zručný mechanik, takže nakonec se motor auta zdušeně rozeřval a dával všemožně najevo, že se chce udržet při životě. Auto nemělo technický průkaz, to však nebylo v tomhle kraji rozsáhlých pozemků nic zvláštního. Jízda šedesát kilometrů na sever k obchodu, který farmy zásoboval, proběhla bez potíží.

Pro obchod byla jejich náštěva tím nejlepším znamením, že se blíží jaro. Nadcházela doba setí - kolem bylo hodně farem pěstujících pšenici - a právě se dostavil první větší zákazník; odebral celý kopec hnojiva, které právě přivezlo nákladní auto z distribučního skladu v Heleně. Oba muži koupili čtyři tuny, nijak neobvyklé množství; propanem poháněný vysokozdvižný vozík hnojivo naložil na korbu jejich auta. Zaplatili hotově, rozloučili se potřesením rukou a úsměvem, a odjeli.

"Bude to fuška," poznamenal Holbrook cestou zpátky.

"To jo. A všechno budem dělat sami." Brown se otočil. "Nebo sem snad chceš někoho dalšího, kdo by třeba moh' bejt udavač?"

"No jo, vždyť tě slyším, Ernie," odpověděl Pete; v protisměru je právě míjel automobil státní policie. Policista po nich ani neotočil hlavu, pro oba Horaly to však byla horká chvilka. "Kolik ještě?"

Brown to propočítával už nejméně desetkrát. Ještě jeden náklad. Je to bída, že je toho taková hromada." Druhý nákup udělají zítra, v obchodě necelých padesát kilometrů jihozápadně od rance. Dneska večer budou mít co dělat, než všechno tohle svinstvo uloží do stodoly. Pěkná posilovačka. Proč ta zatracená farma nemá vysokozdvižnej vozejk? říkal si Holbrook. Aspoň že tu nádrž místní naftařská společnost naplní sama. To byla jistá útěcha.

Na pobřeží Číny bylo zima; o to snáz družice viděly řadu termálních stop, jakoby vykvetlých na dvou námořních základnách. "Čínské válečné námořnictvo" bylo vlastně spíš jen jakousi námořní službou Čínské osvobozenecké armády. Taková hrubá neúcta k tradici vedla námořnictva západních zemí k tomu, že správný název ignorovala a používala název takový, na jaký byla zvyklá.

Družice obraz zaznamenaly a předaly do Národního střediska armádního velení v Pentagonu; tam se starší směnový důstojník obrátil na svého zpravodajského specialistu.

"Číňané mají nějaké cvičení?"

"Ne, pokud víme." Snímky ukazovaly dvanáct plavidel, všechna u mola, s běžícími motory, namísto normálního stavu, při kterém odebíraly elektřinu z doku. Bližší pohled na snímky ukázal také šest vlečných člunů, pohybujících se po přístavu. Zpravodajský specialista směny byl od pozemní armády. Zavolal námořního důstojníka.

"Chystají k plavbě nějaké lodi," zněla samozřejmá analýza.

"Nejde o nějaké technické zkoušky, nebo tak?"

"Na to by nepotřebovali vlečné čluny. Kdy je další přelet?" otázal se velitel od námořnictva. Myslel tím přelet družice; ověřoval si časový údaj na snímku. Ten byl starý třicet minut.

"Za padesát minut."

"Pak by se měly ukázat tři nebo možná čtyři lodi, stojící na moři na obou základnách. Tím se to potvrdí. Prozatím je to dvě ku třem, že se chystají k nějakému většímu cvičení." Odmlčel se. "Nevykřikují tam k tomu nějaká politická hesla?"

Směnový důstojník zavrtěl hlavou. "Nic takového."

"Pak je to cvičení flotily. Někdo se možná rozhodl prověřit jejich připravenost." Víc se dovědí z tiskového sdělení z Pekingu. To se však mělo stát až za třicet minut, v budoucnosti, do které nemohli dohlédnout, ačkoliv byli placeni za to, aby dohlédli.

Ředitel byl nábožný muž, jak se při jeho postavení a funkci rozumělo samo sebou. Jakkoliv býval nadaný lékař, a jakkoliv nadaný virolog a vědec byl ještě teď, žil v zemi, kde se politická spolehlivost měřila výhradně oddaností k šíitské větvi islámu. Modlil se vždy ve správnou dobu, svou práci v laboratoři si rozvrhl do období mezi modlitbami. Od svých lidí vyžadoval totéž, protože jeho nábožnost sahala až za hranice islámského učení, aniž si toho byl vědom. Pravidla, která mu kdy stála v cestě, ohýbal, jako kdyby byla gumová; současně si říkal, že nikdy nejednal v rozporu se svatým slovem Prorokovým nebo Alláhovým. Jak by mohl? Pomáhá přece přivést svět zpátky k víře.

Vězňové, objekty pokusu, měli všichni tak jako tak svůj osud již určen. I ti zloději, menší zločinci, se čtyřikrát provinili proti svatému Koránu a pravděpodobně spáchali ještě další zločiny. Možná dokonce takové, za které si zaslouží smrt. Každý den jim sdělovali, kdy nastal čas modliteb, a ačkoliv klečeli, klaněli se a v ústech převalovali slova modliteb, když je člověk sledoval na televizním monitoru, bylo vidět, že tím rituálem pouze procházejí a k Alláhovi se nemodlí předepsaným způsobem. To z nich ze všech dělalo odpadlíky od víry - a odpadlictví bylo v jejich zemi hrdelním zločinem - i když z tohoto zločinu byl usvědčen jen jeden z nich.

Ten jeden se hlásil k náboženství Baha'i, k téměř vymýcené menšině, která vznikla po islámu. Křesťané a Židé jsou alespoň lidé Knihy; jakkoliv jsou jejich náboženství scestná, uznávají aspoň téhož vesmírného boha, jehož byl Mohamed konečným poslem. Členové Baha'i se objevili později a vymysleli cosi tak nového a tak falešného, že je to zařazovalo mezi pohany, popírající pravou Víru. Za to si vysloužili hněv vlády. Hodilo se, že právě tenhle člověk byl první, kdo prokázal, že pokus byl úspěšný.

Stálo za povšimnutí, že podmínky, v nichž byli vězňové drženi, otupily jejich mozky natolik, že nástup příznaků chřipky u nich zpočátku nevyvolal žádné zvláštní reakce. Přišli zdravotníci, jako vždy v kompletním ochranném oděvu, a odebrali jim vzorky krve; životní podmínky ve vězení byly děsivé a odsouzence zastrašily tak, že nepůsobili potíže. Všichni byli ve vězení už nějakou dobu, živeni nedostatečnou stravou, která je připravovala o veškerou

energii; k tomu zde panoval vězeňský řád tak drsný a přísný, že se vůbec neodvážili klást odpor. Ani odsouzení vězni, kteří vědí, že stojí tváří v tvář smrti, si nepřejí celý proces urychlit. Když jim zdravotníci nanejvýš opatrně brali krev, pokorně se tomu podrobili. Zkumavky byly pečlivě označeny štítky podle čísel na postelích, a zdravotníci odešli.

V laboratoři šla pod mikroskop jako první krev pacienta číslo tři. Test na protilátky mohl dát chybné pozitivní výsledky, a tohle bylo příliš důležité, než aby se riskoval omyl. Proto oba lékaři zhotovili preparáty, vložili je do elektronového mikroskopu a nastavili zvětšení 20 000x pro orientační vyhledávání oblasti, která je zajímala. Přístroj se jemně doostřoval pomocí dokonale opracovaných převodů; preparát se pohyboval doleva a doprava, nahoru a dolů, až...

"Tak..." pronesl ředitel. Cílový výsek nastavil na střed zorného pole a zvětšení zvýšil na 112 000x... a tam to bylo, promítnuto na černobílý displej mikroskopu. Ředitelova národní kultura toho hodně věděla o pasení ovcí, takže obrazné označení "pastýřská hůl" mu připadalo jako dokonalý popis. V centru byl řetězec RNA, tenký a dole zakřivený, se smyčkami bílkovin nahoře. Ty představovaly klíč k činnosti viru, nebo tak si alespoň všichni mysleli. Přesná funkce smyček nebyla známa; ten pohled ředitele navýsost potěšil. Teď je technologem biologické války. "Múdí!" zavolal.

"Ano, vidím to," odpověděl mladší lékař a cestou ke svému nadřízenému zvolna přikývl. V odpadlíkově krvi byla Ebola Zair Mayinga. Múdí právě sám provedl test na protilátky; sledoval, jak malý vzorek mění barvu. Tenhle výsledek skutečně nebyl nepravdivě pozitivní.

"Potvrzuje se nám přenos vzduchem."

"Ano." Múdího obličej nezměnil výraz. Překvapen nebyl.

"Počkáme ještě den - ne, dva dny, na druhou fázi. A pak to už budeme vědět najisto." Teď musí poslat hlášení.

Oznámení z Pekingu zastihlo americké velvyslanectví nepřipravené a překvapilo ho; bylo zaobaleno do běžných slovíček. Čínské námořnictvo uskuteční větší cvičení v Tchajwanském průlivu. Budou se odpalovat bojové rakety země-vzduch a země-země; data je třeba teprve stanovit, až se zjistí meteorologická situace, pravilo se v tiskovém prohlášení. Vláda Čínské lidové republiky vyhlašuje stav zvýšeného ohrožení pro letecký a námořní provoz, aby společnosti pro leteckou a námořní dopravu mohly podle toho upravit své trasy. Až na tohle se v prohlášení neříkalo vůbec nic dalšího, což zástupce náčelníka rezidentury v Pekingu poněkud znepokojovalo. Okamžitě svolal poradu se svým vojenským atašé a s vedoucím skupiny CIA; žádný z nich nemohl k celé věci nic kvalifikovaně dodat, jen to, že v tiskovém prohlášení nebyla ani zmínka o vládě Čínské republiky na Tchaj-wanu. To na jedné straně uklidňovalo - vůbec se nepoukazovalo na přetrvávající politickou nezávislost ostrova, jejž Peking považoval za rebelantskou provincii. Na druhé straně to zneklidňovalo - v prohlášení se neříkalo, že se jedná o běžné cvičení, které nemá za cíl nikoho znepokojovat. Oznámeno bylo jen tohle a nic jiného, bez jakéhokoliv připojeného doplňujícího vysvětlení. Informace byla předána Národnímu středisku armádního velení v Pentagonu, ministerstvu zahraničí a ústředně CIA v Langley.

Darjájí musel pátrat v paměti, aby si vybavil tvář, která k tomu jménu patřila. Tvář, kterou si nakonec vybavil, nebyla ta pravá, protože to byla tvář chlapce z Qomu - a vzkaz přišel od dospělého muže, z opačné strany zeměkoule. Rahman... ach, ano, árif Rahman - takový chytrý chlapec to byl. Jeho otec prodával automobily, mercedesy. V Teheránu je nabízel mocným; byl to člověk, jenž zakolísal ve víře. Jeho syn však ne. Syn ani nemrkl, když se dověděl o smrti svých rodičů, náhodou zabitých rukama šáhových vojáků. Rodiče se octli v nesprávné ulici v nesprávnou dobu, uvázli v jakési protestní demonstraci, při nepokojích, se kterými neměli vůbec nic společného. Chlapec i

jeho učitel se za ně společně modlili. Rodiče zemřeli rukama těch, kterým důvěřovali, a to bylo poučení; nebylo však ani nutné. Rahman byl už tehdy hluboce věřící chlapec, uražený tím, že se jeho starší sestra zapletla s americkým důstojníkem a tak zneuctila rodinu i jeho jméno. I ona zmizela v revoluci, odsouzena islámským soudem za cizoložství, a tak zůstal jen syn. Mohli ho použít mnoha způsoby, ale ten, který byl nakonec zvolen, byl dílem Darjájího. Dva starší lidé, nová "rodina", uprchlí ze země s majetkem Rahmanovy rodiny; nejprve šli do Evropy a odtud téměř okamžitě do Ameriky. Tam neděla li nic jiného, než že jen v klidu žili. Darjájí si pomyslel, že už jsou asi mrtví. "Syn", vybraný pro tenhle úkol díky své znalosti angličtiny, pokračoval ve studiích a vstoupil do vládních služeb; své povinnosti plnil s dokonalostí, kterou osvědčil v počátečních fázích revoluce, během níž zabil dva vysoké důstojníky šáhova letectva, když v hotelovém baru pili whisky.

Od té doby dělal to, co mu řekli - tedy nic. Splynout. Zmizet. Mít na paměti svůj úkol, ale nedělat nic. Pro ájatolláha bylo zadostiučiněním, že tehdy chlapce správně odhadl, protože nyní z krátkého vzkazu poznal, že úkol je blízek splnění.

Výraz Assasín, vrah, v západních jazycích assassin, pochází od slova hašáš, arabského označení narkotika hašiš, které kdysi členové islámské podsekty Nizárí požívali proto, aby si dopřáli drogou vyvolané vidiny ráje, než vyrazí za svým vražednickým posláním. Podle Darjájího nazírání se vlastně jednalo o kacíře - a i požívání drog byla hanebnost. Byli to slaboduší, avšak platní sluhové celé řady mistrů teroristů, třeba Hasana a Rašída ad-Dína. Téměř po dvě staletí sloužili k udržení politické rovnováhy sil na území od Sýrie až po Persii. V té koncepci se skrývala genialita, která duchovního fascinovala už od doby, kdy se o ní jako chlapec dověděl. Dostat jednoho věrného agenta do tábora nepřátel. Byl to úkol na léta, a proto také úkol víry. Sekta Nizárí neměla úspěch proto, že její členové byli kacíři, odtržení od Pravé víry, schopní získat pro svůj kult pár extremistů, nikoli však velké množství lidí. Sloužili jedinému člověku, nikoli Alláhovi, a potřebovali tudíž drogy, aby se posílili, tak jako nevěřící potřebují alkohol. Ta geniální myšlenka měla chybu. Přesto však to byla brilantní myšlenka; Darjájí ji pouze zdokonalil, a proto má nyní svého člověka tam blízko cíle - něco, v co doufal, co však nevěděl až dosud nijak jistě. A ještě lepší je, že má člověka čekajícího na instrukce, na druhém konci neznámé cesty vzkazu, cesty celé složené z lidí, kteří odešli do zahraničí před více než patnácti lety; je to bezpochyby lepší způsob, než ten, který použil v Iráku. V Americe lidi, kteří jsou "podezřelí", buď uvězní nebo třeba vypoví ze země, anebo jsou pouze sledováni, ale jen tak dlouho, než to Sledovatele přestane bavit a pustí se do jiných úkolů. V mnoha zemích, kde se děje něco podobného, to sledovatele také přestane bavit, ale ty, které sledují, seberou a často je zabijí.

Nejdůležitější teď bude časové rozvržení všech akcí, které bude třeba uskutečnit, než Rahman splní své poslání; po všech těch letech stále ještě používal mozek, nebyl pomatený drogami, a vycvičil ho sám Velký Satan. Tahle zpráva byla takovou ukázkou dokonalého provedení, že u Darjájího ani nevyvolala úsměv.

Pak zazvonil telefon. Soukromá linka. "Ano?'

"Mám pro vás dobrou zprávu z Opičí farmy," řekl ředitel.

"Víte, Arnie, měl jste pravdu," přiznal Jack cestou po krytém spojovacím chodníku do Západního křídla. "Bylo to moc prima, vypadnout odtud."

Vedoucí prezidentské kanceláře si všiml Ryanovy pružné chůze, nijak moc se tím však nenechal nadchnout. Speciál dopravil prezidenta včas zpátky na klidnou večeři s rodinou, namísto obvyklé tvrdé, nesmlouvavé nutnosti pronést tři nebo čtyři takové projevy, namísto nekonečných hodin protlachaných s hlavními sponzory a namísto obvyklé čtyři hodiny trvající noci, která z toho nakonec většinou vyšla - hodně často strávená v letadle - , po níž následovalo

rychlé osprchování a pracovní den, uměle prodloužený nevázaným veselím po předvolebním projevu. Je pozoruhodné, říkal si, že se vůbec kdy našel prezident, který dokázal udělat aspoň nějakou práci. Skutečné povinnosti spojené s tímto úřadem jsou obtížné, a přitom se téměř vždy podřizují něčemu, co není o moc víc než styk s veřejností, ten je však v demokracii nutností; lidé potřebují vidět, že prezident dělá něco víc, než že jen sedí za stolem a vykonává... svou funkci. Být prezidentem je práce, kterou člověk může milovat, aniž by se mu líbila - zdánlivý protimluv, ale jen dotud, dokud sem člověk nepřijde a nezažije ho na vlastní kůži.

"Vedl jste si dobře," řekl van Damm. "Televizní štáb byl dokonalý, a i ten rozhovor s vaší manželkou, co vysílala NBC, byl v pořádku."

"Jí se to nelíbilo. Prý nevybrali to nejlepší," odpověděl Ryan lehce.

"Mohlo to být mnohem horší." Na potraty se jí neptali, říkal si Arnie. Aby se neptali, stálo ho to pár pořádných úsluh NBC - dohlédl na to, aby se během včerejšího letu zacházelo s Tomem Donnerem přinejmenším jako se senátorem, ne-li dokonce jako s členem Kabinetu; k tomu mohl Donner v letadle natočit exkluzivní rozhovor pro svou stanici. Příští týden bude navíc prvním moderátorem, který s prezidentem natočí soukromý rozhovor v jeho obývacím pokoji v Bílém domě. Pro ten už neexistovala žádná dohoda ohledně rozsahu otázek, což znamenalo, že Ryan bude muset po celé hodiny přijímat zprávy a hlášení, aby se někde nedopustil nějaké blamáže. Prozatím však vedoucí kanceláře nechal svého prezidenta slunit se v odlesku záře tohoto docela úspěšného dne na Středozápadě, jehož pravým účelem bylo dostat Ryana ven z Washingtonu a dát mu pocítit, co prezidentský úřad vlastně znamená. Předvést ho tak, aby vypadal jako prezident a aby tak toho parchanta Kealtyho vytlačil ještě víc na okraj veřejného zájmu.

Lidé od Tajné služby byli stejně rozjařeni jako jejich prezident, protože často přebírali jeho náladu; vraceli Ryanovi jeho úsměvy a pokývnutí. Čtyři z nich ho počastovali hlasitými pozdravy "Dobré jitro, pane prezidente!", když je míjel cestou do Oválné pracovny.

"Dobré jitro, Bene," pozdravil prezident zvesela, zamířil ke stolu a padl do pohodlné otáčecí židle. "Tak mi povězte, jak to vypadá se světem."

"Máme možná problém. Loďstvo ČLR vyráží na moře," oznámil úřadující poradce pro národní bezpečnost. Tajná služba mu právě přidělila krycí označení FALEŠNÝ HRÁČ.

"A co dál?" zeptal se Ryan, rozladěn představou, že by se ráno mohlo nějak zvrtnout.

"Vypadá to jako velké cvičení celé flotily. Říkají, že se budou odpalovat rakety s bojovými hlavicemi. Z Tchaj-peje zatím nepřišla žádná reakce."

"Nemají tam volby, nebo něco takového?' zeptal se Jack.

Goodley zavrtěl hlavou. "Ne, do voleb mají ještě rok. Čínská republika dál dává peníze OSN, a v řadě zemí nenápadně lobbuje, aby podpořily její eventuální žádost pro případ, že by přišla s požadavkem na členství. Ale na tom taky není nic zvláštního. Tchaj-pej si nenechá koukat do karet a nedělá žádný zbytečný rozruch, aby si to nerozházel s pevninou. Jejich obchodní vztahy jsou stabilní. Zkrátka, pro to cvičení nemáme žádné vysvětlení."

"Co v té oblasti máme?"

Jednu ponorku v Tchajwanském průlivu, hlídá čínské vícestupňové rakety."

"Co letadlové lodi?"

"Nejbližší je v Indickém oceánu. Stennis je zpátky v Pearl Harboru, budou na něm opravovat stroje; v doku je také Enterprise, a obě si tam nějaký čas pobudou. Spižírna je pořád pěkně prázdná," připomněl FALEŠNÝ HRÁČ prezidentovi. Řekl přesně to, co Ryan před pouhými několika měsíci sám oznámil svému prezidentovi.

"A jejich armáda?" zeptal se prezident pak.

"Zase, nic nového. Pozorujeme vyšší stupeň činnosti než obvykle, přesně jak říkali Rusové. Ale ten trvá už nějaký čas."

Jack se opřel v židli a uvažoval o šálku kávy bez kofeinu. Během své řečnické cesty zjistil, že po kávě se jeho žaludek skutečně cítí líp, a zmínil se o tom před Cathy; ta se jen usmála a odpověděla Říkala jsem ti to!. "No, Bene, tak přemýšlejte."

"Promluvil jsem si o tom s některými lidmi, co jsou přes Čínu. Na ministerstvu zahraničí i v CIA," odpověděl Goodley. "Možná, že čínská armáda dělá nějaký politický tah, myslím tedy vnitřní politiku, zvyšuje svou připravenost, aby těm ostatním v pekingském Politbyru dala na vědomí, že tu pořád je a že má svoji váhu. Kromě toho je všechno ostatní čirá spekulace. A to tu nemám dělat, šéfe, že ne?"

"A ‚nevím' znamená, že nevím, je to tak?" Byla to řečnická otázka a jeden z Ryanových oblíbených aforismů.

"To jste mě učil tam za řekou, pane prezidente," souhlasil Goodley, avšak bez očekávaného úsměvu. "A taky jste mě učil, že se mi nemají líbit věci, které nedokážu vysvětlit." Důstojník Národního úřadu pro zpravodajské informace se odmlčel. "Oni vědí, že my budeme vědět svoje, a vědí, že nás to bude zajímat. A taky vědí, že tu jste nový a že nepotřebujete nijak spěchat. Takže proč spěchat?" zeptal se Goodley, také řečnicky.

"No jo," souhlasil prezident tiše. "Andreo?" Priceová byla jako obvykle v místnosti a předstírala, že ji nezajímá, co se mluví.

"Ano, pane?"

Kde je tu nejblíž nějaký kuřák?" zeptal se prezident beze studu.

"Pane prezidente, já ne-"

"Čerta starého ne. Chci cigaretu."

Priceová přikývla a zmizela v předpokoji sekretářek. Příznaky znala jako každý jiný. Přechod od normální kávy ke kávě bez kofeinu, a teď k cigaretě. V určitém smyslu bylo překvapivé, že to trvalo tak dlouho. Ryanova žádost jí toho o hlášeních od zpravodajských služeb napověděla víc, než slova doktora Benjamina Goodleyho.

Cigareta musí být od nějaké ženy, usoudil prezident po minutě. Další z těch tenkých. Priceová dokonce přinesla zápalky a popelník. Přidala k tomu nesouhlasný pohled. Ryan zauvažoval, jestli takhle zacházeli i s Franklinem Delano Rooseveltem nebo s Eisenhowerem.

Hluboce zamyšlen vtáhl první doušek kouře. V konfliktu - stále si nemohl zvyknout na termín válka, dokonce ani v duchu ne - s Japonskem vystupovala Čína jako jakýsi tichý účastník. Alespoň takový byl předpoklad. Všechno to dávalo smysl a krásně to do sebe zapadalo, ale neexistoval žádný důkaz takového druhu, aby se mohl zhmotnit v SONZ - Speciálním odhadu pro národní zpravodajství - , a tím méně takový, který by se mohl předložit médiím, jež dost často vyžadovala stejný stupeň spolehlivosti důkazů jako obzvlášť konzervativní soudce. Tak... Ryan zvedl telefon. "Potřebuji ředitele Murraye."

Jedna z pěkných věcí na prezidentské funkci je telefonování. "Vezměte si telefon, prosím, volá prezident," prostá věta, vyslovená sekretářkou z Bílého domu hlasem, který by se hodil třeba k objednání pizzy, nikdy nezklamala. Na druhém konci linky vždy rozpoutala okamžitou, téměř panickou odezvu, ať už to byla kterákoli linka. Jen zřídka trvalo déle než deset vteřin, aby se hovor dostal k adresátovi. Tentokrát to trvalo šest vteřin.

"Dobré jitro, pane prezidente."

"Dobré, Dane. Něco potřebuju. Jak se jmenoval ten japonský policejní inspektor, co tu byl?'

"Džisaburo Tanaka," odpověděl ihned Murray.

"Je dobrý?" zeptal se Jack potom.

"Solidní. Tak dobrý jako každý, kdo pro mě pracuje. Co od něj chcete?'

"Předpokládám, že tam u nich si hodně povídají s tím Jamatou?'

‚Jo, a můžete taky bezpečně předpokládat, že mu z toho půjde hlava kolem, pane prezidente," pronesl úřadující ředitel FBI, ale nezasmál se při tom.

"Chci vědět, o čem se Jamata bavil s Čínou. A hlavně s kým se tam bavil."

"To můžeme zařídit. Pokusím se Tanaku sehnat hned teď. Mám vám pak zavolat?'

"Ne, povězte to Benu Goodleymu. Ten to pak porovná s tím, co mají na druhé straně," řekl Ryan; ta věta bylo jakési heslo, které si mezi sebou už kdysi zavedli. "Ben je teď zde, v mé staré pracovně."

"Ano, pane. Udělám to hned, ano? V Tokiu mají před půlnocí."

"Díky, Dane. Nashle." Jack položil telefon. "Tak, a teď si to začneme dávat dohromady."

"Bude to dobré, šéfe," sliboval Goodley.

Ještě něco se ve světě děje? Co Irák?'

Je to stejné jako včera, spousta lidí popravená. Rusové nám dodali informace o té ‚Sjednocené islámské republice', a všichni si myslíme, že je to pravděpodobný, ale ještě ne zcela odkrytý tah. Ten Irák jsem si plánoval na dnešek a..."

"Oukej, tak se do toho dejte."

"Tak jaký je pro tohle zavedený postup?" otázal se Tony Bretano.

Robby Jackson dost nerad dělal věci za chodu; práce nově jmenovaného J-3, ředitele operačního oddělení Sboru náčelníků štábů, však vyžadovala přesně to. Už minulý týden si nově jmenovaného ministra obrany oblíbil. Bretano, malý zarputilý chlapík, sice cenil zuby, ale většinou jen tak naoko. Za jeho popudlivostí se skrýval uvážlivý mozek plný myšlenek, schopný dělat rychlá rozhodnutí. A byl to inženýr - věděl to, co nevěděl Robby, a uměl pohotově klást otázky.

"V průlivu máme Pasadenu - rychlou útočnou ponorku - a ta už provádí běžné pozorování.

Převádíme ji ze sledování čínských raket a posíláme ji na severozápad. Pak do té oblasti pošleme tři další plavidla, přidělíme jim operační prostory a necháme je, aby to tam sledovala. Navážeme spojení s Tchaj-pejem a požádáme je, aby nám předávali, co uvidí a co se dovědí. Budou hrát s námi. Vzdycky s námi hrají. Normálně bychom tam někam přesunuli letadlovou loď, ale teď - no, žádnou tam nikde poblíž nemáme. Navíc Tchaj-wanu nehrozí politické nebezpečí, takže by to vypadalo jako přehnaná reakce. Z letecké základny Anderson na Guamu tam pošleme letadla pro elektronickou špionáž. Je trochu na závadu, že tam nemáme žádnou blízkou základnu, to nás brzdí."

"Takže v podstatě shromažďujeme zpravodajské informace a neděláme nic zásadního?" zeptal se ministr obrany.

"Shromažďování informací je zásadní, pane, ale - ano."

Bretano se usmál. ‚Já vím. Ty družice, co používáte, jsem stavěl já. Co nám povědí?"

"Pravděpodobně zachytíme spoustu štěbetání v otevřené řeči, ve Fort Meade to zaměstná všechny, co umějí čínsky, ale o celkových úmyslech Číny nám to stejně moc neřekne. Bude užitečné něco se dovědět o operační stránce - hodně nám to poví o tom, co mohou Číňané nasadit. Jak znám admirála Mancusa - to je vrchního velitel ponorkového loďstva v Pacifiku - , pustí pár lodí na menší projížďku, aby viděl, jestli Číňané některou zachytí a budou ji sledovat, ale nic otevřeného. To je jedna z možností, které máme, když se nám nebude líbit, jak to cvičení probíhá."

‚Jak to myslíte?"

"Myslím tím to, že když chcete nějakému námořnímu důstojníkovi nahnat opravdový strach, dáte mu na srozuměnou, že někde poblíž je ponorka - to jest, pane ministře, že se taková ponorka nečekaně objeví uprostřed formace a hned zase zmizí. Je to nebezpečné, a moc ošklivé. V tomhle se naši lidé vyznají a Bart Mancuso to se svými ponorkami umí. Bez něj bychom byli Japonce neporazili," prohlásil Jackson s přesvědčením.

"To je skutečně tak dobrý?" Pro nového ministra zahraničí byl Mancuso jen jménem.

"Nad něj není. Je to jeden z našich admirálů, které stojí za to si poslechnout; stejně tak váš vrchní velitel pro oblast Tichomoří, Dave Seaton."

"Admirál DeMarco mi říkal..."

"Pane, mohu mluvit upřímně?" zeptal se J-3.

"Jacksone, nic jiného po vás ani nechci."

"To, že byl Bruno DeMarco jmenován zástupcem náčelníka námořních operací, se stalo s určitým záměrem."

Bretanovi to došlo hned. "Aha, aby pronášel projevy a nedělal nic, co by mohlo námořnictvu uškodit?" Robby odpověděl přikývnutím. "Rozumím, admirále Jacksone."

"Pane, o průmyslu toho moc nevím, ale o téhle budově vám něco povědět musím. V Pentagonu jsou dva druhy důstojníků, operativci a úředníci. Admirál DeMarco tu pracuje déle než polovinu své kariéry. Mancuso a Seaton jsou operativci. Dělají co mohou, aby se drželi od téhle budovy dál."

"To vy také," poznamenal Bretano.

"No, mně se prostě líbí vůně slaného vzduchu, pane ministře. Já si tady svou polívčičku nepřihřívám, pane. Vy se rozhodnete, jestli se vám zamlouvám nebo ne - a co, čert to vzal, stejně už nelétám, a létání jsem se upsal. Ale krucifix, když budou mluvit Seaton a Mancuso, doufám, že budete naslouchat."

"Co je s vámi, Robby?" zeptal se ministr obrany, náhle znepokojen. Dobrého pracovníka přece pozná.

Jackson pokrčil rameny. "Artritida. Máme to v rodině. Mohlo by to být horší. Golf můžu klidně hrát dál. Vysocí důstojníci se stejně k létání moc nedostanou."

"Vám na povýšení nezáleží, co?" Bretano o další hvězdičce pro Jacksona už uvažoval.

"Pane ministře, já jsem syn kazatele z Mississippi. Dostal jsem se do Annapolisu, dvacet let jsem létal na stíhačkách a ještě jsem naživu, abych o tom mohl povídat." Až příliš mnoho z jeho přátel už nebylo. Na tuhle skutečnost Robby nikdy nezapomínal. "Mohu jít do penze, kdy se mi bude chtít, a leckde mi ještě nabídnou dobrou práci. Mám náskok, ať se stane co chce. Ale Amerika na mě byla hodná a já jí něco dlužím. To, co jí dlužím, pane, je říkat pravdu a dělat co nejlíp svou práci. Následky ať jdou do háje."

"Takže taky nejste byrokrat." Bretanovi vrtalo hlavou, jaký diplom Jackson asi má. Určitě vypadá na dobrého inženýra. Ministr se usmál.

"To bych radši hrál na piano v bordelu, pane. To je poctivější práce."

"Budeme spolu vycházet, Robby. Dejte dohromady nějaký plán. A dobrý pozor na Číňany."

Já vlastně mám za úkol radit a..."

"Pak ten plán projednejte se Seatonem. Myslím, že ten vám taky naslouchá."

Inspektorské týmy OSN si už tak zvykly na frustraci, že si teď ani nedokázaly poradit s pocitem uspokojení. Zaměstnanci v jednotlivých zařízeních jim předali tisíce listů papíru, fotografií a videopásek. Prohnali inspektory málem jako o závod jednotlivými komplexy, zdůraznili důležité aspekty činnosti zařízení, a často jim předvedli ten nejsnazší způsob jak odbourat a vyřadit jeho agresivnější prvky. Byl tu však menší problém v tom, že rozdíl mezi závodem na výrobu chemických zbraní a na výrobu insekticidů je v podstatě nulový. Nervový plyn byl vynalezen náhodou při výzkumu metod hubení hmyzu - většina insekticidů jsou jedy paralyzující nervovou soustavu - , v konečném souhrnu jde o chemické sloučeniny nazývané prekurzory. Kromě toho každá země, která má zdroje ropy a petrochemický průmysl, běžně vyrábí všemožné specializované výrobky, tak jako tak pro lidi většinou jedovaté.

Ale hra měla svá pravidla. Jedno z takových pravidel byl předpoklad, že poctivý národ nebude vyrábět zakázané zbraně; a Irák se přes noc stal důvěryhodným členem světového společenství.

Tento fakt se jasně projevil na schůzi Rady bezpečnosti OSN. Irácký

velvyslanec hovořil ze svého místa u kruhového stolu, na mapách ukázal, co všechno se už inspektorským týmům otevřelo, a s lítostí mluvil o tom, že nemohl pravdu prozradit už dřív. Ostatní diplomaté v sále to chápali. Mnozí z nich toho sami už nalhali tolik, že sotva věděli, co pravda je. Věřili proto irácké "pravdě"; lež, která ležela za ní, nerozpoznali.

"...že se Irák plně podřizuje všem rezolucím OSN. Žádáme ve vší úctě, aby s ohledem na potřeby naší země bylo embargo co nejdříve zrušeno," uzavřel svou řeč velvyslanec. I jeho tón byl teď rozumný, jak ostatní diplomaté s uspokojením konstatovali.

"Uděluji slovo velvyslanci íránské islámské republiky," pronesl čínský velvyslanec, který podle zásad rotace nyní Radě bezpečnosti předsedal.

"Žádná země v tomto shromáždění nemá pádnější důvod pro nechuť vůči Iráku, než moje. Závody na výrobu chemických zbraní, jež dnes inspektoři navštívili, vyráběly zbraně hromadného ničení, které pak byly použity proti lidu mé vlasti. Na druhé straně vidíme, že jsme se octli v situaci, kdy musíme uznat, že našemu sousedovi vzešel nový den. Občané Iráku dlouho trpěli vinou svého bývalého vládce. Onen vládce je pryč a pod novou vládou vše nasvědčuje tomu, že se Irák navrací do společenství národů. Vzhledem k této skutečnosti bude Íránská islámská republika podporovat okamžité zrušení embarga. Dále dáme podnět k nouzovým dodávkám potravin, abychom přinesli občanům Iráku úlevu. Írán navrhuje, aby zrušení embarga bylo podmíněno tím, že Irák v budoucnu setrvá u pravé víry. Za tímto účelem předkládáme návrh rezoluce 3659..."

Do New Yorku odletěl Scott Adler, aby v Radě bezpečnosti zasedl na místo představitele Ameriky. Americký velvyslanec v OSN byl zkušený diplomat, ale pro některé situace byla blízkost Washingtonu prostě nezbytná. Tahle situace byla jednou z nich, nezbytná i přes to, že napomohla jen málo, říkal si Adler. Ministr zahraničí neměl v ruce vůbec žádné karty. Nejchytřejším trikem v diplomacii často je, že se udělá přesně to, co protihráč požaduje. Tenhle trik budil největší obavy v roce 1991; Irák se jednoduše mohl z Kuvajtu stáhnout, mohl nechat Ameriku i její spojence bez práce a svou armádu si uchovat pro boj na někdy jindy. Naštěstí to byla možnost až moc chytrá, než aby jí Irák tehdy využil. Ale někdo tam už teď byl moudřejší. Když člověk někoho žádá, aby udělal to a to, jinak že mu bude odepřeno něco, co potřebuje, a ten někdo to udělá - nu, pak už se mu věc, kterou požaduje, přece odpírat nedá, ne?

Adler byl o situaci plně informován, pokud mu taková informace mohla být něco platná. Jako když člověk sedí u pokeru s třemi esy z ruce, aby pak zjistil, že soupeř má postupku. Dobré informace nejsou vždy ku prospěchu. Jediné, co mohlo jednání OSN zdržet, bylo okázalé a pompézní tempo jeho postupu, ale i to mělo své meze, jakkoli se diplomatů zmocnil záchvat nadšení. Adler by byl mohl požádat, aby se hlasování odložilo, až bude jisté, že Irák výhledové požadavky OSN dodrží; Irán se o to však už postaral tím, že předložil rezoluci, která stanovila dočasný a podmíněný charakter zrušení embarga. Také dal velmi zřetelně najevo, že potraviny bude stejně dodávat - vlastně už je dodával, nákladními automobily, na základě teorie, že dělali se něco nelegálního veřejně, stává se to přijatelným. Ministr zahraničí pohlédl na svého velvyslance - byli už celá léta přátelé - a zachytil ironické mrknutí. Britský velvyslanec upíral oči na blok s tužkou načmáranými poznámkami. Ruský velvyslanec si četl nějaké depeše. Nikdo vlastně neposlouchal; ani nemusel. Za dvě hodiny íránská rezoluce projde. No, mohlo to být horší. Adler si aspoň bude moci z očí do očí pohovořit s čínským velvyslancem a zeptat se ho na ty jejich námořní manévry. Odpověď, kterou dostane, znal, ale nebude vědět, jestli je pravdivá nebo ne. Samozřejmě. Jsem ministr zahraničí nejmocnější země světa, říkal si Adler, ale dneska musím být jen divákem.

[26] BÝLÍ

Není snad smutnějšího pohledu než pohled na nemocné dítě. Jmenuje se Sohajla, jak si doktor MacGregor vzpomínal. Hezké jméno pro hezkou, zlobivou

holčičku. Otec ji sem přinesl v náručí. Vypadal na neurvalce - to byl MacGregorův první dojem, a on se naučil svým prvním dojmům věřit; pokud jím ale byl, pak ho obavy o dítě změnily. V patách mu kráčela jeho žena s dalším arabsky vyhlížejícím mužem v saku. Za ním šel úředně se tvářící Súdánec; na ty všechny lékař jen zběžně pohlédl a ignoroval je. Těm nic nebylo. Sohajle ano.

"No, tak zase ahoj, mladá dámo," řekl s uklidňujícím úsměvem. "Není ti moc dobře, co? Budeme se na to muset podívat, vid? Pojďte se mnou," vyzval jejího otce.

Tihle lidé byli zjevně pro někoho důležití a podle toho se s nimi bude zacházet. MacGregor je vedl do ordinace. Otec uložil holčičku na stůl a ustoupil dozadu; manželku nechal, aby držela Sohajlu za ruku. Tělesní strážci - musí to být tělesní strážci - zůstali venku. Lékař sáhl dítěti na čelo - nejméně devětatřicet. Důkladně si umyl ruce a navlékl si rukavice, opět proto, že byl v Africe, a v Africe si člověk dává pozor na všechno. Nejdřív ze všeho změřil děvčátku teplotu: 39,4. Tep byl rychlý, ale u dítěte nikoli znepokojivý. Zběžné vyšetření stetoskopem potvrdilo, že srdeční ozvy jsou normální. Ani činnost plic nevykazovala žádné zvláštnosti, ačkoliv i dech byl rychlý. Prozatím to byla horečka, u malých dětí nic neobvyklého, zvlášť u těch, které nedávno přišly do nového prostředí. Lékař vzhlédl.

"Jaké má vaše dcerka potíže?' Odpověděl se ujal otec.

"Nemůže jíst, a na druhém konci..."

"Zvracení a průjem?" otázal se MacGregor; pak zkontroloval děvčátku oči. Ani na nich neshledal nic pozoruhodného.

"Ano, pane doktore."

"Vy jste přiletěli nedávno, viďte?" Když muž váhal s odpovědí, zvedl lékař hlavu. "Potřebuji to vědět."

"Ano. Z Iráku, teprve před několika dny."

"A vaše dítě trpělo mírným astmatem, ničím jiným, žádné další potíže, je to tak?'

"Tak, ano. Dostala všechna očkování. Ještě nikdy nebyla takhle nemocná." Matka pouze přikývla. Hlavní slovo měl zřejmě otec, pravděpodobně proto, aby nabyl pocitu autority, aby věci řídil, spekuloval v duchu lékař. Bylo mu to jedno.

"Od té doby, co jste sem přijeli - neměla žádné neobvyklé jídlo? Podívejte," vysvětloval MacGregor, "cestování může některým lidem narušit obvyklý režim. Děti jsou na to zvlášť citlivé. Mohlo by to být třeba jen místní vodou."

"Dala jsem jí ten lék od vás, ale jen se to zhoršilo," řekla matka.

"Vodou to není," prohlásil otec s přesvědčením. "Dům má svou vlastní studnu. Voda je dobrá. V té chvíli Sohajla zasténala a otočila se; pozvracela vyšetřovací stůl i dlažičkovou podlahu. Zvratky neměly obvyklou barvu. Byly tu stopy červené a černé. Červená byla čerstvá krev, černá stará. A to nemohl být důsledek rychlého přechodu přes časová pásma, ani to nemohla způsobit špatná voda. Možná žaludeční vřed? Otrava jídlem? MacGregor zamrkal a instinktivně se přesvědčil, že má na rukou rukavice. Matka se ohlížela po nějakém papírovém ručníku, aby -

"Nedotýkejte se toho," pronesl doktor mírně. Pak změřil dítěti tlak. Byl nízký a potvrdil vnitřní krvácení. "Sohajlo, budeš tu asi muset zůstat s námi přes noc, abychom tě dali zase do pořádku."

Mohlo to být mnoho věcí, ale MacGregor už byl v Africe dost dlouho, aby věděl, že je třeba vždy jednat tak, jako kdyby šlo o nejhorší. Mladý lékař se utěšoval vírou, že to nemůže být tak zlé.

Už to sice nebylo jako za starých časů - a co koneckonců bylo? - , ale Mancusa jeho práce pořád těšila. Měl za sebou pěknou válku; on si říkal, že to válka byla, a jeho ponorky udělaly přesně to, k čemu byly postaveny a určeny. Po ztrátě Asheville a Charlotte - ty ztratil ještě před začátkem nepřátelství

- už o žádné další nepřišel. Mancusova plavidla si při každém přiděleném úkolu vedla dobře, jako šelmy se vrhala na nepřátelské ponorky při pečlivě promyšlené přepadové akci, podporovala brilantní speciální operaci, odpalovala střely ve velké hloubce, a jako vždycky také shromáždila životně důležité zpravodajské informace. Nejlepším kouskem bylo, že jsem vytáhl zpátky z výslužby ponorky s raketami, říkal si velitel ponorkového loďstva. Byly příliš velké a špatně ovladatelné, než aby se daly použít jako rychlá útočná plavidla, ale, zatraceně, svou práci odvedly. Teď jsou kousek od jeho hlavního stanu, přivázané u mola, jejich posádky se nadouvají pýchou a procházejí se po městě, a na palubách jsou podle námořních zvyklostí dosud košťata jako znamení úspěšného splnění úkolu. No dobrá, dobrá, tak teda možná nejsi ten úplně nejlepší borec, ozývala se v Mancusovi skromnost. Ale práci, za kterou ho platili, udělal. A teď má další.

"Tak k čemu se to teda asi chystají?" zeptal se svého nejbližšího nadřízeného, admirála Dava Seatona.

"Nikdo neví." Seaton se sem přišel porozhlédnout. Jako každý dobrý důstojník, i on se snažil ze svého úřadu vydolovat co nejvíc, i když to třeba znamenalo jen navštívit někoho jiného. "Možná připravují jenom cvičení flotily, ale když teď máme nového prezidenta, snad chtějí ukázat svaly a podívat se, co to udělá." Lidé v uniformě takové mezinárodní měření sil nemají rádi, protože to jsou právě jejich životy, o které při takovém měření jde.

"Já toho našeho nového znám, šéfe," prohlásil Bart Mancuso střízlivě.

"Odkudpak?"

"No, nijak moc dobře zase ne; ale vy přece víte o Rudém říjnu."

Seaton se zašklebil. "Barte, jestli mi tu příhodu budete někdy vyprávět, jeden z nás bude muset toho druhého zabít. A já jsem větší." Příběh ruské ponorky, jedno z nejpřísněji střežených tajemství v dějinách amerického válečného námořnictva, dosud nebyl nijak obecně znám, ačkoliv zvěstí - ty se nedaly zastavit nikdy - bylo mnoho a každá jiná.

"Vy to přece musíte vědět, admirále. Musíte vědět, co si Národní úřad pro velení drží pod pokličkou. Byli jsme s tím chlápkem na stejné lodi."

To Mancusovi vyneslo od vrchního velitele pro oblast Tichomoří udivené zamrkání. "Vy si děláte srandu."

"Ryan byl na palubě té raketové ponorky se mnou. Vlastně se dostal na palubu ještě dřív než já." Mancuso zavřel oči, potěšen, že tuhle námořnickou historku konečně může někomu vyprávět a že mu to projde. Dave Seaton byl vrchním velitelem oblasti a měl právo vědět, co je to za člověka, který mu vydává z Washingtonu rozkazy.

"Slyšel jsem, že měl na té operaci podíl, dokonce že na loď vstoupil, ale myslel jsem, že to bylo až v Norfolku, když ji odstavili v doku Osm-Deset. Teda, je to špion, to ano, pro výzvědnou činnost prý přímo žije..."

,Jo, to určitě. Zabil jednoho chlapa - zastřelil ho, v místnosti s raketami - ještě než jsem se dostal na palubu. Byl u kormidla, když jsme odbouchli tu ruskou Alfu. Málem se podělal strachem, ale nesložil se. Byl v akci a dokončil ji. Ale stejně, když budou na našeho prezidenta chtít něco zkoušet, sázím na něj. Dvě velké mosazné, Dave, to mu připíchli. V televizi na to možná nevypadá, ale za prevítem se pustí, ať zaleze kam chce." Mancuso tímhle závěrem překvapil sám sebe. Bylo to poprvé, co ho takhle jednoznačně vyjádřil.

Dobře, že to vím, myslel si Seaton.

"Tak jaký je teda úkol?" zeptal se velitel ponorkového loďstva.

J-3 chce, abychom se na ně pověsili a sledovali je."

"Vy znáte Jacksona líp než já. Jaké jsou parametry?"

Jestli je to cvičení flotily a nic víc, budeme ho sledovat bez krytí. Jestli se něco změní, dáme jim na srozuměnou, že nám to není jedno. Správně jste řekl, Barte, spižírnu máme zatraceně prázdnou."

Stačilo jen podívat se z okna a viděli to. Enterprise i John Stennis stály obě v suchém doku. Vrchní velitel pro oblast Tichomoří neměl jedinou

letadlovou loď, kterou by mohl nasadit, a několik dalších měsíců žádnou mít nebude. Johna Stennise hnali na dvě vrtule k Marianám, když je Japonci znovu zabrali, teď však loď ležela vedle své starší sestry, s velkými, autogenem vyřezanými otvory v letové palubě, dolů až na první plošinu; mezitím se vyráběly redukční převody a nové turbíny. Letadlové lodi jsou pro válečné námořnictvo Spojených států běžné prostředky demonstrace síly. Součástí čínského plánu je pravděpodobně zjistit, jak Amerika zareaguje, když nebude možná nějaká zásadní protiakce; tak se to alespoň mohlo někomu jevit.

"Budete mě krýt proti DeMarcovi?"

"Jak to myslíte?"

"Myslím to tak, že Bruno je ze staré školy. Zastává názor, že je špatné, když protivník vaši přítomnost zjistí. Já osobně si myslím, že někdy to může být dobré. Jestli chcete, abych Číňánkovi trochu zatopil, musí taky cítit, že ho něco pálí pod zadkem, ne?"

"Napíšu v tom smyslu rozkazy. Jak to provedete, to je vaše věc."

"A nemůžeme dělat vůbec nic, krucifix." zakončil Cliff Rutledge své hodnocení situace.

"No jo, Cliffe," poznamenal Scott Adler. "Takhle nějak jsem si to sám taky říkal." Nakonec se věc měla tak, že jeho podřízení alternativy spíš přidávali, než aby je ubírali; v tomhle případě navíc neříkali nic nového.

V tomto bodě však měli na ministerstvu štěstí. K médiím se toho moc ven nedostalo. Washington byl stále ještě příliš ohlušen, jako po dělostřelecké palbě; vyšší funkce obsazovali lidé s nižším postavením, a ti ještě nenabyli tolik sebedůvěry, aby pouštěli informace bez oprávnění. A lidé ve vysokých funkcích, které jmenoval prezident Ryan, byli vůči svému vrchnímu veliteli pozoruhodně loajální, což byl nečekaný vítaný výsledek toho, že byli vybráni lidé "zvenčí", kteří toho o politice moc nevěděli. Ticho kolem celé záležitosti však nemohlo vydržet dlouho, zvlášť když šlo o tak tučné sousto, jako je brzký zrod nové země ze dvou dosavadních nepřátel, kteří oba prolili krev Američanů.

"Já bych řekl, že ‚nic' můžeme udělat kdykoliv," pronesl Rutledge lehce a byl zvědav, jaká bude reakce. Přihlížet a nedělat nic nebylo totéž, jako nebýt schopen něco udělat; tento jemný rozdíl nemohl uniknout pozornosti.

"Nějaké takové čekání jen podněcuje vývoj, který našim zájmům neprospívá," poznamenal příkře jiný vysoce postavený člen štábu.

"Chtít zasahovat a přitom ukazovat, jak jsme bezmocní?' odsekl Rutledge. "Když řekneme, že se nám to nelíbí, a pak se nám to nepodaří zastavit, dopadneme hůř, než když nezaujmeme vůbec žádné stanovisko."

Adler rozjímal nad tím, jak se člověk může neomylně spolehnout na to, že někdo z Harvardu vždycky promluví gramaticky správně a s velejemným rozlišením detailů; v Rutledgeově případě se dalo spolehnout právě jen na tohle. Rutledge, celoživotní pracovník diplomatické služby, se dostal na sedmé poschodí díky tomu, že nikdy nešlápl vedle, což jinými slovy znamenalo, že v celém svém životě nikdy neměl hlavní a rozhodující slovo. Na druhé straně měl vynikající styky - přinejmenším alespoň donedávna. Cliff však trpěl tou nejzhoubnější chorobou diplomatů; myslel si, že všechno se dá vyřešit vyjednáváním. Adler takhle neuvažoval. Za některé věci se člověk musí postavit a bojovat, protože když to neudělá, o tom, kde bude bojiště, rozhodne ten druhý. A věci pak bude řídit on. Posláním diplomatů je zabránit válce, a to je vážná věc, říkal si Adler, a dosáhne se toho tak, že člověk ví, kde má stát pevně na svém, a kde jsou hranice vyjednávání. Náměstek ministra zahraničí pro politické záležitosti si to prostě představuje tak, že rozhodovat za něj bude někdo jiný. Adler bohužel ještě neměl politický kapitál na to, aby toho člověka vyhodil, nebo aby ho třeba udělal velvyslancem na některém neškodném místě. Vždyť i jeho samotného musí nový Senát teprve potvrdit ve funkci.

"Takže tomu budeme říkat záležitost oblastního významu?" zeptal se jiný vysoce postavený diplomat. Adler pomalu otočil hlavu. Nachází snad Rutledge

nějaké spojence?

"Ne, tak to není," prohlásil ministr zahraničí a dal tak jasně najevo, co si myslí. "Ta záležitost má životně důležitý význam pro bezpečnost Spojených států. Zavázali jsme se, že budeme Saudskou Arábii podporovat."

"Třeba tak, že tam v těch pouštích uděláme čáru v písku?' otázal se Cliff. "Zatím pro to není žádný důvod. Podívejte, buďme rozumní. Írán a Irák se spojují a vytvářejí Sjednocenou islámskou republiku; no, dobrá. A pak co? Bude jim trvat celá léta, než novou zemi zorganizují. Mezitím síly, o kterých víme, že v Iránu působí, ten teokratický režim, co nám je takovou královskou solí v očích, oslabí. Není to přece jednostranná záležitost, ne? To oslabení můžeme očekávat díky nevyhnutelnému vlivu světských prvků přítomných uvnitř irácké společnosti; ten pronikne i do Íránu. Když budeme panikařit a půjdeme do toho moc zprudka a sebevědomě, Darjájímu a jeho fanatikům tím jen usnadníme život. Když na to ale půjdeme zlehka a jakoby nic, pak jim nezavdáme tolik příčin k tomu, aby nějak stupňovali slovní útoky proti nám. Tomu spojení beztak zabránit nemůžeme, je to tak?" pokračoval Rutledge. "Takže co uděláme? Budeme se na to dívat jako na příležitost navázat s novou zemí dialog."

Ten návrh má svou logiku, pomyslel si Adler. Také si všiml nesmělých pokývnutí kolem poradního stolu. Tahle prázdně znějící slova znal. Příležitost. Dialog.

"Z toho budou Saúdové určitě celí pryč," namítl hlas z druhého konce stolu. Byl to Bert Vasco, nejníže postavený ze všech přítomných. "Pane Rutledgi, myslím, že situaci podceňujete. Íránu se podařil atentát na..."

"O tom ale nemáme žádný důkaz, ne?"

Jo, a Al Capona taky nikdy neusvědčili z toho, že má na svědomí masakr na svátek svatého Valentina, já ale vím svoje." Když člověka od kancelářského stolu povolali do Oválné pracovny, obyčejně to oživilo jeho rétoriku. Adler zvedl pobaveně obočí. "Tohle dává někdo dohromady a řídí to, počínaje střílením, přes likvidaci vysokého armádního velení až k vyvraždění vedení strany Baas. A ještě tu máme renesanci náboženství, ke které teď dochází. Dává mi to obraz obnovené národní a náboženské identity; a ta vymaže všechny ty vlivy, o kterých jste se zmiňoval. Vnitřní disent v Iráku bude tímhle vývojem vržen nejméně o rok zpátky - a to nevíme, co dalšího se tam ještě děje. Darjájí je pletichář, a dobrý. Je trpělivý, jde za svým a je to nelítostný prevít..."

"Který už mele z posledního," namítl jeden z Rutledgeových spojenců.

"To říká kdo?" odrazil ho Vasco. "Tohle zvládl pěkně hbitě."

Je mu přes sedmdesát."

"Nepije ani nekouří. Na každém obrazovém záznamu, který máme z jeho vystoupení na veřejnosti, vypadá docela při síle. Podceňovat ho by byla chyba, kterou jsme už jednou udělali."

"Není spjat se svými vlastními lidmi."

"Možná, že to neví. Zatím se mu daří, má dobrý rok. A vítěze všichni milují," uzavřel Vasco.

"Berte, třeba si jen děláte starosti s tím, že byste mohl přijít o svou židli, když se vytvoří SIR," zažertoval kdosi. Byla to rána pod pás, mířená od výše postaveného na níže postaveného. Pochechtávání kolem stolu mělo Vascovi jeho podřízené postavení připomenout. Ticho, které následovalo, ministru zahraničí potvrdilo, že v místnosti přece jen dochází ke konsensu, k takovému, který on nechce. Je načase vzít to zase do ruky.

"No, tak jdeme dál," řekl Adler. "FBI nám bude zítra referovat o tom zmizelém dopise. A hádejte, s čím přijdou?"

"Snad ne zase s detektorem lži," zasténal kdosi. Nikdo si nevšiml, jak Rutledge otočil hlavu.

"Berte to prostě jako běžnou zkoušku našeho bezpečnostního prověření," poradil ministr zahraničí svým hlavním podřízeným. S detektory lži se zde přítomní vysocí činitelé už seznámili.

"Sakra, Scotte," promluvil Cliff i za ostatní. "Buď se nám věří, nebo ne. S těmi lidmi od FBI jsem už ztratil celé hodiny."

"No, ten dopis, kde Nixon oznamuje své odstoupení, se taky nikdy nenašel," řekl jiný.

"Možná, že si ho nechal Kissinger," zažertoval třetí.

"Tak zítra. Začátek v deset hodin. Včetně mě," oznámil jim Adler. I on to považoval za ztrátu času.

Pleť měl světlou, oči šedé a vlasy narudlé - nejspíš po nějaké Angličance kdesi mezi jeho předky; tak se o tom aspoň v rodině žertovalo. Jednou z výhod jeho vzhledu bylo, že se mohl vydávat za příslušníka kteréhokoli bělošského etnika. Za to, že to mohl stále ještě dělat, měl co děkovat své opatrnosti. Při svých nečetných "veřejných" operacích si vlasy obarvil, nosil tmavé brýle a nechal si narůst plnovous - ten byl černý; lidé kolem něj o tom žertovali; "Krasavec," říkali. Ale mnozí z žertéřů jsou dnes mrtvi, a on ne. Možná, že Izraelci mají jeho fotografii - s nimi člověk nikdy neví, na čem je. On však ví, že si jen zřídka vyměňují s někým informace, dokonce ani se svými americkými patrony ne, a to je od nich bláhové. Člověk si ale přece nemůže dělat hlavu ze všeho, ani z fotografií někde v archivech Mossadu ne.

Prošel Dullesovým mezinárodním letištěm; přiletěl z Frankfurtu, se dvěma nezbytnými brašnami seriózního obchodníka, a s ničím víc k proclení než s litrem skotské, koupené v německém obchodě v bezcelní zóně. Účel jeho cesty do Ameriky? Obchod a rekreace. Je teď ve Washingtonu bezpečno? Hrozná věc, viděl to v televizních zprávách, snad tisíckrát, příšerné. Ano? Skutečně? Že už je zase všechno zpátky v normálu? Dobrá. Jeho najaté auto čeká. Odjel do nedalekého hotelu, unaven dlouhým letem. Tam si koupil noviny, objednal si večeři a zapnul televizi. Když bylo všechno hotovo, zapojil svůj přenosný počítač do telefonu v pokoji - všechny teď měly konektory pro příjem a vysílání dat - , vstoupil do sítě a sdělil Badraddínovi, že se při svém průzkumném úkolu dostal bezpečně do země. Běžný kódovací program převedl zašifrovanou větu bez určitého významu v naprostý blábol.

"Vítejte mezi námi. Jmenuji se Clark," oslovil John první třídu s patnácti lidmi. Vystrojil se mnohem líp, než bylo jeho zvykem, měl na sobě oblek šitý na míru, košili s knoflíčky v límečku a proužkovanou kravatu. V téhle chvíli musel udělat dojem jedním směrem. Brzy ho udělá směrem jiným. Získat první skupinu uchazečů bylo snazší, než se čekalo. CIA, asi tak jako Hollywood, je mezi americkými občany populární, na každé volné místo připadá nejméně deset zájemců. Šlo tedy jen o to, udělat počítačovou rešerši žádostí, aby se našlo patnáct lidí, kteří se vešli do parametrů Clarkova plánu MODRÉ UNIFORMY. Každý z nich byl policejní důstojník s vysokoškolským diplomem, s neposkvrněným rejstříkem, který ještě prověří FBI, a musel mít za sebou nejméně čtyři roky služby. Zatím to byli všechno muži; asi chyba, říkal si John, ale pro tu chvíli to nebylo důležité. Bylo tu sedm bělochů, dva černoši a jeden Asiat. Většinou přišli z policejních sborů ve velkých městech. Všichni hovořili nejméně dvěma jazyky.

"Jsem zpravodajský důstojník z terénu. Ne ‚agenť, ne ‚špion', ne ‚operativec'. Důstojník," vysvětloval John. "V oboru pracuji už nějaký čas. Jsem ženatý a mám dvě děti. Jestli si někdo z vás představuje, že při své práci narazí na nějakou fešnou blondýnu nebo že bude střílet lidi, tak může rovnou odejít. Tahle práce je hlavně jednotvárná a nudná, zvlášť když je člověk tak chytrý, že ji dělá pořádně. Vy jste všichni policajti, a proto už víte, jak je takováhle práce také důležitá. Máme co dělat se zločinem na vysoké úrovni. Jde nám především o získávání informací, aby se tenhle zločin zarazil dřív, než přijdou o život lidé. Děláme to tak, že shromažďujeme informace a předáváme je těm, kdo je potřebují. Jiní zase sledují obrazy z družic nebo se pokoušejí číst cizí poštu. My děláme těžší práci. Své informace

získáváme od lidí. Někteří z nich jsou správní lidé s dobrými motivy. Někteří nejsou tak dobří, chtějí peníze, chtějí si vyrovnat účty nebo chtějí mít pocit, že jsou důležití. Co to je za lidi - na tom nezáleží. Všichni budete pracovat s informátory na ulici, a to nejsou samé matky Terezy, co? Vaši budoucí informátoři budou často mít lepší vzdělání než vy, budou to mocnější lidé, ale nebudou se moc lišit od těch, se kterými jste už pracovali. A stejně jako vaši informátoři z ulice k vám musíte i vy být loajální vůči nim, musíte je chránit, ale občas jim budete muset ty jejich krčky trochu stisknout. Když něco zkurvíte, ti lidé zemřou. A na některých místech, kde budete pracovat, zemřou i jejich manželky a děti. Jestli si myslíte, že si dělám srandu, tak nejste ti praví. Budete pracovat v zemích, kde zákonný postup znamená to, co někdo zrovna chce, aby znamenal. Poslední dny jste to viděli v televizi, pravda?' otázal se. Někteří z činitelů strany Baas zastřelení v Bagdádu se dostali do televizních zpráv, které šly do celého světa. Záběry doprovázelo obvyklé varování ohledně dětí a citlivých povah, ale ti všichni se nakonec stejně dívali. Přítomní uvážlivě přikývli.

"Většinou nebudete při práci v terénu ozbrojeni. Přežijete jen díky vlastní šikovnosti. Někdy budete riskovat život. Sám jsem přišel v terénu o přátele. O některé v místech, která znáte, o některé v místech, která neznáte. Svět je teď možná laskavější a ohleduplnější, ale ne všude. Na žádná pěkná místa chodit nebudete, hoši," sliboval jim John. Ding Chavez, sedící vzadu, měl co dělat, aby se neusmál. Clark na něj upřel pohled. Tenhleten přičmoudlej prcek je můj parťák, a je zasnoubenej s mou dceruškou, přepadla ho neodbytná myšlenka. Nemá cenu ty lidi tady děsit, říkal si Domingo.

"A co je na naší práci dobré? No, co je dobré na tom, když člověk dělá policajta? Odpověď zní: každý lump, o kterého vaší zásluhou ubude, znamená zachráněné životy. Když se vám v téhle práci podaří dostat správné informace k těm správným lidem, zachraňujete životy také. Spoustu životů," zdůraznil Clark. "Když svou práci uděláme pořádně, nebudou války.

Takže, vítejte mezi námi. Já jsem váš hlavní instruktor, pověřený dohledem nad výukou. Výcvik zde bude pro vás podnětný a obtížný. Začíná se zítra v osm třicet." S těmi slovy John sestoupil z pódia a šel dozadu; tam mu Chavez otevřel dveře a oba vyšli ven na čerstvý vzduch.

"Heleďte, pane C, kdy se mám zapsat?"

"Kruci, Dingu, něco jsem přece musel říct." Byl to ten nejdelší Johnův proslov za posledních několik let.

"A co musel Foley udělat, aby sem všechny ty bažanty dostal?'

"Začalo snižování stavů, chlapče. Sakra, Dingu, museli jsme s tím přece už začít, ne?"

"Já myslím, že jsme měli pár tejdnů počkat. Foleyho ještě Senát nepotvrdil. Chtělo to ještě počkat," uvažoval Chavez. "Ale já jsem jen obyčejnej špion."

"Pořád zapomínám, jak moc rozumu jsi nabral."

"Tak co je ksakru zač, ten Žang Chan San?" zeptal se Ryan.

‚Je mu tak kolem padesátky, ale na svůj věk vypadá mladě, má deset kilo nadváhu, tak sto šedesát centimetrů, naprosto nevýrazný týpek. Tak to aspoň tvrdí náš přítel," odříkával Dan Murray podle svých rukou psaných poznámek. "Tichý a rozvážný. A vyšplouchnul Jamatu."

"Vážně?" ozvala se Mary Pat. "Jakpak to?"

Jamata byl na Saipanu, když jsme to tam zase vzali do rukou. Zavolal do Pekingu, koukal, jak by se zašil na nějaké bezpečné místo. Pan Žang reagoval, jako kdyby ho slyšel poprvé. ‚Jaká dohoda? Žádnou dohodu nemáme,'" napodoboval Žanga ředitel FBI. "A potom s ním už vůbec odmítal mluvit. Náš japonský přítel to vidí jako osobní zradu."

"Vypadá to, že Jamata zpívá jako kanárek," poznamenal Ed Foley. "Nepřipadá to někomu podezřelé?"

"Ne," odpověděl Ryan. "Ve druhé světové válce ti Japonci, které jsme

zajali, taky hodně mluvili."

"Prezident má pravdu," přitakal Murray. "Sám jsem se Tanaky na to ptal. Říká, že to je záležitost kultury. Jamata si chce vzít život - v kontextu jejich kultury se to považuje za čestné východisko - , ale hlídají ho, aby sebevraždu nemohl spáchat; nenechají mu ani tkaničku do bot. A své zneuctění pak prožívá tak silně, že nemá žádný zvláštní důvod nechávat si tajemství pro sebe. Je to zatraceně dobrá technika výslechu. Tak tedy - Žang má být diplomat; Jamata říkal, že titulárně patří do obchodní sekce - a na ministerstvu zahraničí o něm neslyšeli. Japonci nemají v archivu žádný seznam diplomatů, kde by se jeho jméno vyskytovalo. Pro mě je tím pádem špion, a tak..." Pohlédl na Foleyovy.

,Já jsem to jméno zaslechla," řekla Mary Pat. "Nic víc. Ale kdo může tvrdit, že je pravé?"

"I kdyby bylo," dodal její manžel, "o čínských zpravodajcích toho moc nevíme. Kdybych měl hádat," - a to dělal - "patří do politiky. Proč? Zpunktoval dohodu, tichou, ale velkou. Jejich armáda udržuje stav zvýšené pohotovosti a kvůli té dohodě má zvláštní výcvikový režim. Rusy to pořád vyvádí z klidu. Ať je ten chlap kdo chce, podle mého nejlepšího dohadu hraje významnou roli." Nebylo to zrovna odhalení, které by pohnulo zeměkoulí.

"Dá se v té věci něco podniknout?" otázal se s jemným náznakem Murray.

Paní Foleyová zavrtěla hlavou. "Nemáme tam vůbec nic, alespoň ne nic, čeho bychom se mohli chytit. V Hongkongu máme dobrý tým, manžela s manželkou, a ti nám tam zakládají takovou pěknou menší síť. Pár lidí je v Šanghaji. V Pekingu máme pár agentů nižší úrovně na ministerstvu obrany, ale s těmi se počítá výhledově, a použít je na tohle by nevedlo k ničemu, jen by je to ohrozilo. Dane, problém s Čínou spočívá v tom, že vlastně nevíme, jak jejich vláda pracuje. Je uspořádaná tak složitě, že se o tom můžeme jen dohadovat. Víme, kdo jsou členové Politbyra - tedy myslíme si, že to víme. Některý z hlavounů umře - a my se po takové drobnosti pídíme přes měsíc. Už i Rusové nám řeknou, když někoho pohřbí," poznamenala náměstkyně pro řízení operačního oddělení a upíjela víno. Ryan teď rád své nejbližší poradce zval po pracovní době na skleničku. Jaksi mu přitom uniklo, že jim tak vlastně prodlužuje pracovní den. Také tím obcházel svého poradce pro národní bezpečnost, ale jakkoliv byl Ben Goodley loajální a chytrý, Jack Ryan přece jen chtěl slyšet věci přímo, když to šlo.

Ed se dal do vysvětlování. "Podívejte, jistěže známe jejich politické špičky, ale nikdy jsme se pořádně nedostali k těm, co hrají druhé housle. Je to prosté, když se nad tím zamyslíte, ale trvalo nám dlouho, než jsme nakoukli do toho, jak to chodí. Vycházíme z toho, že špičky jsou starší lidé. Ti toho moc nepořídí. Potřebují někoho, kdo se dívá a naslouchá místo nich, a tihle snaživí pomocníci za ty roky nahromadili spoustu moci. Kdo ale udává tón doopravdy? To s určitostí nevíme, a když si je nevytipujeme, na nic nepřijdeme."

"Já to můžu pro vás vydolovat, hoši," zabručel Murray a sáhl po svém pivu. "Když jsem pracoval na organizovaném zločinu, někdy jsme identifikovali mafiánské capi podle toho, kdo komu držel dveře auta. To teda byla práce, to vám řeknu." Tahle nabídka byla zatím ta nejpřátelštější slova, která Foleyovi i samotná CIA vůbec kdy od FBI slyšeli. "Utajení operace není nic tak těžkého, když se nad tím člověk trochu zamyslí."

"K tomu se bude hodit plán MODRÉ UNIFORMY," prohodil pak Jack.

"No, snad vás potěší, že zatímco tu hovoříme, kurs pro prvních patnáct uchazečů se už rozjel. Před několika hodinami jim John přednesl uvítací řeč," oznámil ředitel CIA.

Ryan si Foleyho plán zredukování CIA už prostudoval. Ed plánoval bolestivý řez; během pěti let snížit rozpočet organizace o pět set milionů dolarů při současném posílení stavů agentů v terénu. To lidi v Kongresu určitě potěší. Protože však značný díl skutečného rozpočtu CIA pochází z utajovaných

federálních výdajů, dozví se jich o tom jen málo. Nebo taky hodně, říkal si Jack. Tohle se pravděpodobně ven vynese.

Únik informací. Během celé své kariéry únik informací nenáviděl. Jenže únik informací se teď stal součástí politiky, uvažoval prezident. Co si ale má myslet on? Že je v pořádku, když k únikům dochází teď, kdy se jich sám dopouští a dovoluje, aby k nim docházelo? Sakra. Takhle přece zákony a zásady fungovat nemají! Čeho se tedy má vlastně držet, jaké ideje, jakého ideálu, jaké pevné skály nebo zásady?

Tělesný strážce se jmenoval Sálih. Byl to robustně stavěný muž, jak si to vyžadovala jeho práce, a jako takový se snažil nemoc nebo vůbec jakékoliv zdravotní potíže skrývat. Člověk v jeho postavení prostě nepřipustí, že něco není dobře. Když však potíže neustupovaly tak, jak čekal a jak mu to říkal i doktor - Sálih věděl, že žaludeční nevolnost může postihnout každého - , a když pak viděl ve stolici krev... Z těla přece nemá žádná krev vycházet, jen snad když se člověk holí, když se řízne nožem nebo je zasažen kulkou. V žádném případě ne, když jde o pohyb střev. Tohle je příznak, který otřese bez výjimky každým, tím spíš takovým silákem a tak sebevědomým člověkem. Jako mnozí jiní, i on však ještě vyčkával a říkal si, jestli to nejsou jen dočasné potíže, které zmizí. Které třeba vyvrcholí a pak se zmírní, jak tomu u příznaků chřipky přece vždycky bývá. Potíže se však stále zhoršovaly, a v Sálihovi nakonec zvítězil strach. Před svítáním odešel z vily, nasedl do auta a jel do nemocnice. Cestou musel zastavit a zvracel; úmyslně se nepodíval, co po něm na ulici zůstalo, a jel dál. Tělo sláblo každou minutou a chůze od auta ke dveřím nemocnice si vyžádala poslední zbytek sil. V místnosti pro příjem akutních případů čekal, než najdou jeho zdravotní záznamy. Strach mu naháněl i nemocniční zápach. Zápach dezinfekce, při kterém se pes zarazí a táhne za vodítko zpátky, kňučí a chce pryč, protože ten zápach je spojen s bolestí; konečně zdravotní sestra, černoška, vyvolala jeho jméno a on vstal, sebral veškerou svou důstojnost a vešel do téže ordinace, kterou už jednou navštívil.

Druhá skupina deseti zločinců se od první lišila jen málo; v téhle však nebyl žádný odsouzený odpadlík od víry. Tihleti lidé se mohou každému jen zhnusit, říkal si Múdí, když si skupinu prohlížel - jejich nezdravě nažloutlou pleť, zbaběle potměšilé chování a způsoby. Byl to hlavně výraz v jejich tvářích. Vypadali jako zločinci, neustále uhýbali pohledem, jejich oči těkaly z místa na místo a neustále hledaly způsob, jak uniknout. Nějaký trik nebo nabídnutou šanci, jak provést něco zákeřného. V těch tvářích byl vidět strach, smíšený se záblesky brutality. Nebyli to spravedliví mužové; doktorovi jeho dojem připadal triviální a nevyzrálý, ale tohle všechno je odlišovalo od něho i od lidí, které znal. Jejich životy proto nejsou důležité.

"Máme tu nějaké nemocné," řekl jim. "Byli jste určeni, abyste se o ně starali. Když tu práci vykonáte dobře, budete vyškoleni na nemocniční zřízence pro práci v našich věznicích. Když ne, pošleme vás zpátky do cel a budete si odpykávat svůj trest. Jestli někdo z vás odepře poslušnost, přijde okamžitý a tvrdý trest." Všichni přikývli. O tvrdém zacházení věděli svoje. Íránské věznice nebyly zrovna proslulé pohodlím. A jak to vypadalo, ani dobrou stravou ne. Všichni vězni měli bledou pleť a zanícené oči. Jaké ohledy si tihle lidé zaslouží? ptal se lékař sám sebe. Každý z nich se provinil nějakým zločinem, který byl odhalen. Všechny ty zločiny byly těžké; jaké další neodhalené zločiny jejich minulost ještě skrývá, to vědí jen oni a Alláh. Veškerý soucit, který vůči nim Múdí pociťoval, byl jen zbytkem čehosi, co vyplývalo z jeho povolání lékaře, které ho nutilo vidět v nich lidské bytosti. S tím se vyrovná. Všichni to jsou lupiči, zloději nebo pedofilové. Porušili zákon v zemi, kde zákon je dílem boha, a je-li přísný, je také spravedlivý. Jestli se s nimi podle západních měřítek zachází drsně - Evropané a Američané mají ty nejpodivnější představy o lidských právech; a co práva obětí takovýchhle

zločinců? - , pak mají smůlu, říkal si Múdí. S lidmi, které měl před sebou, nechtěl mít nic společného. Amnesty International si na poměry ve věznicích jeho země už dávno přestala stěžovat. Také by mohla svou pozornost věnovat něčemu jinému. Třeba tomu, jak se zachází s pravověrnými v jiných zemích. Mezi těmihle provinilci žádná sestra Jean Baptiste není, ta zemřela, jak stálo psáno. Zbývá jen zjistit, zda jejich osudy v knize života a smrti psala tatáž ruka. Múdí pokývl vrchnímu dozorci; ten se na nové "zřízence" rozeřval. Dokonce i postávají drze a nestydatě, říkal si Múdí. No, s tím se už něco udělá.

Všechny je připravili, svlékli, osprchovali, oholili, dezinfikovali a oblékli do zelených chirurgických plášťů s jednomístným číslem na zádech. Na nohou měli látkové pantofle. Ozbrojená straž je odvedla skrz dvojité vzduchotěsné dveře. Uvnitř byli vojenští zdravotníci a s nimi ozbrojený strážce; držel se od vězňů dál a jeho ruka v rukavici svírala pistoli. Múdí se vrátil do místnosti s televizorem, odkud vše sledoval na obrazovce. Na černobílém monitoru viděl, jak se odsouzenci šourají ve svých pantoflích chodbou, očima zvědavě šmejdí sem a tam - a bezpochyby hledají nějakou cestu k úniku. Oči pátravě sledovaly strážce, který se nikdy nepřiblížil na méně než na čtyři metry. Cestou dostal každý z nových zřízenců kbelík z umělé hmoty a v něm různé jednoduché nářadí; i kbelíky byly očíslované.

Vězni se trochu ulekli, když spatřili zdravotníky v jejich ochranných oděvech, ale pak šli soupavě dál. Zarazili se teprve při vstupu do nemocničního pokoje. Muselo to být zápachem, nebo možná i pohledem, který se jim naskytl. Trvalo jim dlouho, než situaci pochopili; jeden z nich si konečně uvědomil, že to, co vidí je -

Na monitoru bylo vidět, jak jeden ze zdravotníků gestikuluje na vězně, který se zarazil mezi dveřmi. Muž zaváhal, pak začal odmlouvat. Hned nato prudce odhodil kbelík na podlahu a začal hrozit pěstí, zatímco ostatní přihlíželi a čekali, co se stane. Pak se v rohu obrazovky objevil strážný, ruku s pistolí napřaženou. Ze vzdálenosti dvou metrů střelil rebelanta přímo do obličeje; bylo zvláštní výstřel vidět, ne však slyšet. Tělo padlo na dlaždičkovou podlahu a na šedé stěně zůstaly černé skvrny. Nejbližší zdravotník ukázal na jednoho z vězňů. Ten hned sebral odhozený kbelík a vešel do místnosti. S touhle skupinou už žádné kázeňské potíže nebudou. Múdí přenesl pohled na vedlejší monitor.

Ten byl barevný; musel být. Kamera se také mohla natáčet a sledovat předmět záběru, a měla transfokátor. Múdí kameru zaměřil na postel v koutě, na pacienta číslo 1. Nový zřízenec s číslem i na zádech nejprve jen stál v nohách postele, kbelík v ruce, nevěda, co to vlastně vidí. V téhle místnosti se snímal i zvuk, ale příjem nebyl nijak dobrý, protože mikrofon byl obyčejný, nesměrovaný, a bezpečnostní služba ho už dávno nastavila na nulu, protože zvuky, který přicházely, byly tak žalostné, že se nedaly vydržet - sténání, plačtivé vzdychání, výkřiky umírajících lidí, hroznější, než pohled na lidi samotné. Odpadlík od víry, jak se dalo očekávat, na tom byl nejhůř. Přesto se modlil a dokonce se pokoušel utěšovat ty, které měl ze své postele na dosah. Zkoušel několika z nich i předříkávat modlitby. Byly to však nesprávné modlitby a muži v místnosti beztak byli lidé toho druhu, kteří by s Bohem nerozmlouvali ani za těch nejpříznivějších okolností.

Zřízenec číslo 1 stále ještě stál a zíral na pacienta číslo 1, usvědčeného vraha, řetězem připoutaného za kotník k posteli. Múdí nastavil objektiv na záběr zblízka a viděl, že železné kruhy už prodřely kůži; na matraci byla rudá skvrna. Muž - odsouzený pacient, opravil se Múdí - se pomalu svíjel. Pak si zřízenec číslo 1 vzpomněl, co mu poručili. Natáhl si gumové rukavice, namočil houbu a otíral jí pacientovo čelo. Múdí nastavil objektiv zase na normální ohniskovou vzdálenost. Ostatní zřízenci začali jeden po druhém dělat totéž, co zřízenec první. Vojenští zdravotníci se vzdálili.

Léčebný režim pacientů nebude nijak složitý. Nebyl pro to důvod, protože

svou úlohu v projektu už splnili. To všem zdravotníkům usnadňovalo život. Žádné zavádění infuzí, žádné upevňování jehel v žíle - a žádné "ostré" předměty, se kterými by bylo třeba si dělat starosti. To, že se pacienti Ebolou nakazili, potvrdilo předpoklad, že se kmen Mayinga opravdu přenáší vzduchem. Teď už zbývalo jen prokázat, že se virus během rozmnožování neoslabil... a že se může dál předávat stejným postupem, kapénkami, jakým se infikovala první skupina zločinců. Většina těch nových, jak Múdí viděl, dělá to, co se jim řeklo - jenže špatně, hloupě a hrubě. Otírají své svěřence chvatnými, nijak jemnými pohyby houby. Několik z nich, jak se zdálo, pociťovalo opravdový soucit. Snad si jich Alláh povšimne a prokáže jim své milosrdenství, až nadejde jejich čas. Za necelých deset dní.

"Máme tu karty se zprávami o prospěchu," oznámila Cathy, když manžel vešel do ložnice.

"Dobré nebo špatné?" zeptal se.

"Podívej se sám," navrhla manželka.

Mhm, pomyslel si prezident a karty si vzal. Zatím to nebylo špatné. Přiložené listy s komentáři - každý učitel přidal krátký odstavec, kterým doplnil stupeň hodnocení - oznamovaly, že kvalita domácích úkolů se za několik posledních týdnů zlepšila... takže s nimi agenti Tajné služby pomáhají, uvědomil si Jack. Na jedné straně to bylo docela legrační. Na druhé straně - otcovu práci dělají cizí. Při té myšlence se mu poněkud sevřel žaludek. Loajalita agentů jen dokreslila to, co on sám jako otec u svých vlastních dětí zanedbává.

"Jestli chce Sally někdy nastoupit do Hopkinsovy nemocnice, musí se víc věnovat přírodovědným předmětům," poznamenala Cathy.

"Je ještě dítě." Pro otce bude pořád holčičkou, která -

"Roste. A víš co? Zajímá ji jeden mladý fotbalista. Jmenuje se Kenny a je prý bezva," hlásila DOKTORKA. "Ale potřeboval by ostříhat. Má vlasy delší než já."

"No, doprdele," odpověděl ŠERMÍŘ.

"Docela mě udivuje, že to trvalo tak dlouho. Já jsem začala chodit na rande, když mi bylo..."

"O tom nechci nic slyšet, a..."

"Vzala jsem si tebe, ne?" Chvíle ticha. "Pane prezidente...?"

Jack se otočil.

"Dostaneme se nějak do Lincolnovy ložnice?" zeptala se Cathy. Jack se podíval na noční stolek; stála na něm sklenice. Dala si pár drinků. Zítra tedy nemá operační den.

"Ten tam nikdy nespal, děvče. Říkají jí tak proto, že - "

"Ten obraz. Já vím. Ptala jsem se. Mně se líbí ta postel," vysvětlovala s úsměvem. Odložila poznámky o svých pacientech a sňala si brýle na čtení. Pak natáhla ruce, téměř jako batole, které se dožaduje, aby ho zvedli a pochovali. "Víš, ještě nikdy jsem se nepomilovala s nejmocnějším mužem světa - aspoň tenhle týden ne."

"A co tvůj čas?" Cathy nebrala pilulky.

"A co můj čas?" odpověděla. Vždycky bylo vše pravidelné jako metronom.

"Přece nechceš další - "

"Třeba by mi to ani nevadilo."

,Je ti čtyřicet," namítal POTUS.

"No, děkuju ti! To je ještě pěkně daleko za rekordem. S čím si děláš starosti?'

Jack o tom chvíli uvažoval. "Vlastně s ničím. Podvaz chámovodu mi zatím nedělali."

"Ne. A ani jsi o tom nemluvil s Patem, jak jsi říkal. Když na to půjdeš teď," pokračovala FLOTUS s potměšilým úsměvem, "bude to ve všech novinách. Možná dokonce v přímém přenosu v televizi. Arnie ti možná řekne, že dáváš

dobrý příklad lidem zastávajícím nulový populační přírůstek, a znemožní tě to. A co to teprve udělá s národní bezpečností..."

"Cože?"

"Prezident Spojených států, a dává si operovat kul... a Ameriky si už nikdo nebude vážit!"

Jack se málem dal do smíchu, ale zarazil se. Lidé z ochranky na chodbě by něco mohli slyšet

"Co to do tebe vjelo?'

"Třeba jsem si na tohle všechno už zvykla - nebo možná prostě jen chci, abys mi to udělal," dodala.

A právě v té chvíli zazvonil telefon vedle postele. Cathyin obličej se zlostně zamračil, když po něm sáhla. "Haló? Ano, doktore Sabo. Paní Emoryová? Aha... ne, to ne... Rozhodně ne, je mi jedno, jestli je rozrušená; až zítra. Dejte jí něco na spaní... cokoliv, co zabere. Obvaz zůstane na místě, dokud neřeknu, aby se sundal. A postarejte se, aby to bylo na jejím dekurzu, ona dovede moc dobře fňukat. Ano. Dobrou, doktore." Položila telefon a bručela. "To byla ta náhrada čočky, co jsem tuhle dělala. Nelíbí se jí mít zavázané oči, ale když obvaz sundáme moc brzy..."

"Moment - on volal..."

"Naše číslo mají ve Wilmeru."

"Přímo do rezidence?" Hovor šel mimo spojařskou centrálu, i když i tahle linka, jako všechny linky do Bílého domu, byla odposlouchávána. Nebo pravděpodobně odposlouchávána. Ryan se neptal. Zřejmě to ani nechtěl vědět.

"Linku sem ke mně domů přece v nemocnici potřebují, ne?" zeptala se Cathy. "Co já všechno nedělám - jsem chirurg, ošetřuju pacienty, jsem profesorka, pořád na drátě, když mám pacienty - zvlášť ty, co si furt něco vymýšlejí."

"Samé přerušování." Jack ulehl vedle ženy. "Přece opravdu nechceš další dítě?"

"Chci se pomilovat se svým manželem. Už si přece nemůžu nějak moc vybírat čas, kdy to bude, ne?"

"Hodně tě to trápí?" Jemně ji políbil.

"Ano, ale nezlobím se kvůli tomu. Děláš co můžeš. Připomínáš mi mé nové stážisty - ty starší." Dotkla se jeho obličeje a usmála se. "Když se něco stane, stane se. Jsem ráda, že jsem žena."

"Já docela taky."

[27] VÝSLEDKY

Někteří z nich měli vysokoškolské diplomy z psychologie. U důstojníků, kteří mají na starosti dodržování zákonů, to byl běžný a oblíbený obor. Někteří měli i vyšší odbornost, a jeden člen ochranky měl dokonce doktorát; napsal dizertační práci na téma profilování osobnosti zločinců. Všichni byli přinejmenším nadaní amatéři v oboru čtení v lidské mysli; Andrea Priceová byla jednou z nich. Když DOKTORKA vyšla ven ke svému vrtulníku, jako by se vznášela. ŠERMÍŘ ji vyprovodil ke dveřím v přízemí a na rozloučenou ji políbil - polibek byl navyklý, doprovod až ven a držení za ruku ne, nebo alespoň v poslední době ne. Priceová si vyměnila pohled se dvěma ze svých agentů. Četli si v očích, tak jak to policisté dokážou, a usoudili, že se stala dobrá věc. Kromě Rahmana, který byl sice zrovna tak chytrý jako oni, ale prudérnější. Věnoval víc vášně sportu než čemukoli jinému. Priceová si ho dovedla představit jen jak každý večer vysedává u televize. Dokonce snad umí i programovat video. U Tajné služby jsou zkrátka různé typy osobností.

"Tak co dneska máme?" zeptal se POTUS a odvrátil se, když Black Hawk začal stoupat.

"DOKTORKA je ve vzduchu," slyšela Andrea ve svém sluchátku. "Všechno čisté," hlásily ostrahy ze svých vyvýšených stanovišť na vládních budovách kolem Bílého domu. Během předcházející hodiny obhlíželi okolí, tak jak to dělali každý den. Venku byli pouze lidé, kteří tam obvykle bývali, jacísi "štamgasti"; ochranka je znala od vidění, ukazovali se tu často. Některé

prostě fascinovala První rodina, ať to byla právě kterákoliv. Pro ně byl Bílý dům divadelní scénou, Dallas ve velkém. Vábnička života v tomhle nejznámějším obydlí na světě je přitahovala z důvodů, které se psychologové Tajné služby stále marně snažili pochopit. Pro ozbrojené agenty ochranky byli totiž "štamgasti" nebezpeční už svou pouhou existencí. A tak je ostřelovači na Staré vládní budově a na budově ministerstva financí všechny znali od vidění skrz své silné optické zaměřovače. Všechny je také znali jménem, protože členové ochranky byli i venku, převlečení za pouliční povaleče a náhodné kolemjdoucí. Tu a tam "štamgasty" sledovali až k jejich domovům a nenápadně je identifikovali a prověřili. Ty, kteří se objevovali nepravidelně, si agenti zařazovali podle typu osobnosti - každý z těch lidí měl pár zvláštnůstek - a členové ochranky, kteří pracovali venku a dávali pozor, aby tam nikdo neměl zbraň, je pak pozorně sledovali. Dokonce tak důkladně, že do některého z nich třeba vrazil člověk, který si šel "zaběhat", a zatímco mu pomáhal na nohy, odborně ho prohmatal a pronášel přitom zmatené omluvy. Ale nebezpečí bylo alespoň pro tuto chvíli pryč.

"Vy jste si včera neprošel dnešní rozvrh?" zeptala se Priceová, která se zapomněla natolik, že prezidentovi položila takhle hloupou otázku.

"Ne, řekl jsem si, že se budu chvilku koukat na televizi," lhal ŠERMÍŘ, nevěda, že lež prohlédli. Dokonce se ani nezačervenal, jak Priceová konstatovala. Ona sama nedopustila, aby jí bylo ve tváři něco vidět. I POTUS smí mít tu a tam nějaké tajemství, nebo aspoň mít takovou iluzi.

"No, tady máte můj výtisk." Podala mu ho. Ryan očima zběžně přelétl první stránku, která zachycovala program do oběda. "Ministr financí přijde k snídani, hned po FALEŠNÉM HRÁČI."

"Jak říkáte Georgeovi?" zeptal se Jack mezi dveřmi do Západního křídla.

"BURZIÁN. Líbí se mu to," hlásila Andrea.

"To proto, že to vyslovujete s velkým ‚B'." To není na 7.50 ráno špatný začátek, říkal si POTUS. Ale jeden nikdy neví. Ochrance se líbily skoro všechny jeho vtipy. Třeba jsou ale jen zdvořilí?

"Dobré jitro, pane prezidente." Goodley vstal, jako obvykle, když Jack vstoupil do Oválné pracovny.

"Ahoj, Bene." Ryan upustil denní rozpis na stůl, rychle přejel očima stolní desku, zda na ní neleží nějaké důležité dokumenty, pak si sedl. "Tak, do toho."

"Včera jste mi vzal vítr z plachet. O panu Žangovi máme akorát tak velké nic. Mohl bych vám o něm přesto dlouho povídat, ale myslím, že jste to všechno už slyšel." Prezident mu pokynul, aby pokračoval.

"No, tak tedy vývoj v Tchajwanském průlivu. ČLR má na moři patnáct hladinových plavidel, dvě formace, jednu šestičlennou, druhou devítičlennou. Jestli chcete, mám jejich složení, ale jsou to všechno torpédoborce a fregaty. Pentagon hlásí, že jsou rozestavené do pravidelných uskupení - eskader. Poslouchá tam jeden EC-135. Mezi oběma uskupeními máme usazenou ponorku, Pasadenu. Dvě další lodi jsou na cestě ze středního Pacifiku, do oblasti mají dorazit do šestatřiceti a padesáti hodin. Vrchní velitel pro oblast Tichomoří, admirál Seaton, pracuje na urychlení celého souboru sledovacích opatření a přiděluje jednotlivé úkoly. Jejich parametry má teď na stole ministr Bretano. Prohovořili jsme to po telefonu. Zdá se, že Seaton se ve své práci vyzná.

Pokud jde o politickou stránku, vláda Čínské republiky se k tomu cvičení oficiálně nevyjadřuje. Vydala také v tom smyslu tiskové prohlášení, jenže armáda Čínské republiky je v kontaktu s naší - prostřednictvím vrchního velitele pro oblast Tichomoří. V postaveních pro odposlech budeme mít lidi v..." - Goodley pohlédl na hodinky - "možná, že už tam jsou. Na ministerstvu zahraničí si nemyslí, že jde o něco velkého, ale sledují to."

"A celkový obraz?" otázal se Ryan.

"Může to být nějaké pravidelné cvičení, ale rádi bychom, kdyby tomu dali nějaký lepší časový průběh. Nikam se zatím otevřeně netlačí."

"A než budou, nebudeme také na nic tlačit. Takže tedy - oficiálně si nebudeme toho cvičení všímat. Rozestavování našich sil si necháme pro sebe. Žádná tisková prohlášení, žádná sdělení médiím. Kdyby se někdo vyptával, tak podle nás o nic nejde."

Goodley přikývl. "Přesně takhle to plánujeme, pane prezidente."

"Tak, a dál, znovu Irák; přímých informací máme málo. Místní televize se úplně zbláznila do náboženství. Všude samí šíité. Ti íránští duchovní dostávají plno vysílacího času. Televizní zprávy se skoro výhradně zabývají jen náboženstvím. Moderátoři začínají být bez sebe nadšením. Popravy už skončily. Celkový počet obětí neznáme, ale přesáhl stovku. Zdá se, že už je po všem. Vedení strany Baas definitivně zmizelo. Malé ryby jsou v base. Televize taky povídala něco o tom, jak je prozatímní vláda milosrdná k ‚menším provinilcům' - to cituji. To ‚milosrdenství' se omlouvá náboženstvím, a zdá se, že někteří z ‚menších provinilců' se hodně rychle vrátili zpátky k Ježíšovi - promiňte, k Alláhovi. Máme záběry řady z nich, jak sedí s některým imámem a diskutují o svých skutcích, které je přivedly na scestí.

A další příznak - pozorujeme víc organizované činností uvnitř íránské armády. Vojáci cvičí. Zachycujeme taktický rádiový provoz, samé běžné věci, ale je toho hodně. Na ministerstvu zahraničí seděli celou noc a všechno to probírali. Schůzku svolal ministrův náměstek pro politické záležitosti, Rutledge. Zpravodajské a výzkumné oddělení evidentně pěkně prohnal." Zpravodajské a výzkumné oddělení ministerstva zahraničí bylo menším a mnohem chudším příbuzným společenství zpravodajců. Pracovalo v něm však pár zdatných a bystrých analytiků, jejichž diplomatický pohled na věc občas umožnil takové nazírání na podstatu problému, které ostatním členům společenství zpravodajců chybělo.

"A závěry?" otázal se Jack. "Z celého toho nočního sezení, myslím."

"Žádné." Samozřejmě, mohl Goodley dodat, ale neudělal to. "Tak za hodinu s nimi budu mluvit."

"Dávejte pozor, co bude říkat zpravodajské a výzkumné oddělení. Zvlášť dávejte pozor, co si bude myslet..."

"Bert Vasco. Ano," souhlasil Goodley. "Ten je v pořádku, ale vsadím se, že to sedmé poschodí je mu solí v očích. Před dvaceti minutami jsem s ním mluvil. Máme se prý připravit, povídá.

Podle všeho ještě zbývá osmačtyřicet hodin. S tím ovšem nikdo nesouhlasí. Nikdo," zdůraznil FALEŠNÝ HRÁČ.

"Ale...?' Ryan se zhoupl v židli.

"Ale já proti němu sázet nebudu, šéfe. Nemám nic, čím bych jeho hodnocení podpořil. Naši lidé v úřadovnách CIA nesouhlasí. Zahraniční ho taky nebude podporovat - dokonce mi to ani neřekli oni sami, mám to přímo od Vasca. Ale tvrdit, že se mýlí, to já nebudu." Goodley se zarazil, když si uvědomil, že nehovoří jako ostatní z Národního úřadu pro zpravodajské informace. "Tohle musíme uvážit, šéfe. Vasco má dobré instinkty. A má taky kuráž."

"To brzy poznáme. Ať se mýlí nebo ne, souhlasím s tím, že je to tam u nich ten nejlepší chlap. Postarejte se, aby s ním Adler promluvil. A taky Scottovi řekněte, že nechci, aby Berta udupali - bez ohledu na to, co z toho vyleze."

Ben důrazně přikyvoval a dělal si poznámky. "Vasco je pod ochranou vysokých míst. Tak se mi to líbí, pane. Někdo by si na něj mohl začít třeba moc troufat."

"Co Saúdové?"

"Od těch zatím nic nemáme. Jako kdyby upadli do stavu strnulosti. Myslím, že se bojí požádat o pomoc, dokud k tomu nebude důvod."

"Do hodiny zavolejte prince Alího," nařídil prezident. "Chci znát jeho názor."

"Ano, pane."

"A kdyby se mnou chtěl mluvit, řekněte mu, že je můj přítel a že pro něj mám vždycky čas, ve dne či třeba v noci."

"Tak, a tím končí ranní zprávy, pane." Goodley se zvedl a zůstal stát. Jo, mimochodem, kdo přišel s tím FALEŠNÝM HRÁČEM?" zeptal se.

"My," ozvala se Priceová z druhého konce místnosti. Levou ruku zvedla ke sluchátku. "Máte to ve svém spise. V koleji jste zřejmě hrál moc pěkně poker."

"Na to, co o mně říkaly moje přítelkyně, se radši ani nebudu ptát," pronesl úřadující poradce pro národní bezpečnost cestou ke dveřím.

"Tohle jsem nevěděl, Andreo."

"V Atlantic City dokonce vyhrál i nějaké větší peníze. Všichni ho podceňují, protože všem připadá moc mladý. Právě dorazil BURZIÁN."

Ryan nahlédl do svého pořadu jednání. Tak, tohle se týká Georgeova vystoupení před Senátem. Prezident věnoval minutu na to, aby si znovu prošel seznam svých dopoledních schůzek; stevard od námořnictva mezitím přinesl podnos s lehkou snídaní.

"Pane prezidente, ministr financí," oznamovala agentka Priceová od postranních dveří do chodby.

"Díky, tohle vyřídíme sami," řekl Ryan a vstal od stolu, když George Winston vešel.

"Dobré jitro, pane," pozdravil ministr financí, když se dveře tiše zavřely. Měl na sobě jeden za svých obleků šitých na míru a nesl s sebou složku. Na rozdíl od prezidenta měl ministr financí ve zvyku nosit po většinu času sako. Ryan svoje svlékl a odložil ho na stůl. Posadili se na pohovky, mezi sebou kávový stolek.

"Tak jak to jde, tam u vás přes ulici?" otázal se Ryan a nalil si trochu kávy; tohle ráno byla s kofeinem.

"Kdybych takhle řídil svou makléřskou firmu, tak ze mně Vládní komise pro regulaci prodeje cenných papírů stáhne kůži a přibije ji na vrata stodoly, hlavu si pověsí nad krb a zadek posadí do Leavenworthu. Já udělám - sakra, už jsem si sem začal volat některé z mých lidí z New Yorku. Tady je spousta takových, co mají na práci akorát tak koukat jeden na druhého a navzájem se ujišťovat, jak jsou všichni důležití. Nikdo za nic nezodpovídá. Hergot, kolikrát jsme v Columbus Group rozhodovali ve výboru, ale dělali jsme rozhodnutí včas, aby k něčemu byla. Je tam až moc lidí, pane prezi-"

"Můžete mi říkat Jacku, aspoň tady, Georgi, já..." Dveře předpokoje sekretářek se otevřely a vešel fotograf se svým nikonem. Pracoval beze slova. Zřídkakdy něco pronesl, jen cvakal jeden snímek za druhým; pravidla byla taková, že všichni měli dělat jako kdyby tam nebyl. Tohle by byla nádherná funkce pro špiona, napadlo Ryana.

"Fajn, Jacku; jak daleko můžu jít?" zeptal se BURZIÁN.

"To už jsem vám řekl. Je to vaše ministerstvo, vy ho vedete. Jen mi o tom vždycky nejdřív něco povězte."

"No, tak já vám to teda povím. Snížím stavy. To ministerstvo předělám tak, aby pracovalo jako normální podnik." Na okamžik se odmlčel. "A předělám daňový zákoník. Panebože, před dvěma dny jsem neměl ještě ani tušení, jaký je v tom bordel. Zavolal jsem pár svých právníků a..."

"Musí to být příjmově neutrální daně. S rozpočtem nemůžeme nějak moc zacvičit. Žádný z nás ještě nemá dost odborných znalostí, a než se znovu ustaví Sněmovna reprezentantů..." Fotograf odešel poté, co prezidenta zachytil ve velkolepém gestu, obě paže rozepjaté nad podnosem s kávou.

"Z toho bude prostřední dvojstrana Playboye na tenhle měsíc," prohlásil Winston se srdečným smíchem. Vzal si rohlík a mazal si ho máslem. "Vyzkoušeli jsme to na modelech. Účinek na příjmy bude neutrální na základě prvotních údajů, Jacku. Ale pravděpodobně dojde k celkovému nárůstu použitelných fondů."

"Jste si tím jist? Nebude potřeba prostudovat všechny..."

"Ne, Jacku. Nemusím studovat nic. Svým výkonným asistentem jsem ustanovil Marka Ganta. Neznám nikoho, kdo se v počítačovém modelování vyzná líp než on. Celý minulý týden strávil tím, že se prokousával - to vám nikdo neřekl? Daňovým systémem se tam zabývají v jednom kuse. Studovat? Zvednu telefon a za

půl hodiny mám na stole tisícistránkový fascikl s výkladem o tom, jak to vypadalo v roce 1952, co daňový zákoník tenkrát udělal s ekonomikou - nebo co si někdo myslí, že udělal, v porovnání s tím, co si tenkrát mysleli, že to udělá, nebo v porovnání s tím, co se říkalo ve studiích v šedesátých letech o tom, co si oni tenkrát mysleli, že to udělá." Ministr financí na chvíli přestal. "A závěr? Wall Street je daleko složitější, a přitom používá jednodušší modely. A ty modely fungují. Proč? Protože jsou jednodušší. A tohle za devadesát minut povím Senátu, s vaším dovolením."

Jste si jist, že máte pravdu, Georgi?" zeptal se POTUS. To byl jeden z problémů, možná ten největší. Prezident nemůže prověřovat všechno, co se jeho jménem udělá - prověřit třebas i jediné procento by byl hrdinský kousek - , ale přitom za to za všechno zodpovídá. Bylo to právě tohle vědomí, které tolik prezidentů odsoudilo k drobnému selhání. Jacku, jsem si natolik jist, že bych na to vsadil peníze svých investorů."

Dva páry očí se nad stolkem setkaly. Oba znali navzájem svou cenu. Prezident by byl mohl říci, že blaho země je závažnější než pár miliard dolarů, které Winston v Columbus Group spravuje, ale neřekl to. Winston vystavěl svou investiční společnost z ničeho. Člověk nízkého původu, jako byl sám Ryan, a v zuřivě konkurenčním prostředí vybudoval firmu díky chytrosti a osobní solidnosti. Peníze, které mu jeho klienti svěřili, pro něj musely být cennější než jeho vlastní. A protože takové vždycky byly, Winston zbohatl a získal moc. Nikdy ale nezapomněl, jak a proč toho všeho dosáhl. První významná ukázka toho, jakou politiku Ryan vůči veřejnosti uplatní, bude založena na Winstonově moudrosti a čestnosti. Prezident o tom chvíli uvažoval, pak přikývl.

"Tak se do toho tedy dejte, BURZIÁNE." Potom se ale u Winstona dostavily pochybnosti. Pro prezidenta bylo poučné, že i tak mocný muž jako ministr financí na okamžik sklopil zrak a pak řekl cosi tišího a méně přesvědčeného, než bylo jeho ujišťování před několika vteřinami.

"Víte, politicky to bude..."

"To, co řeknete Senátu, Georgi - je to dobré pro zemi jako celek?"

"Ano, pane." Důrazné přikývnutí hlavou.

"Tak se mi tady nerozsypte."

Ministr financí si otřel ústa kapesníkem s monogramem a opět sklopil oči. "Víte, až tohle všechno skončí a my se vrátíme do normálních kolejí, musíme přijít na něco, jak pracovat společně. Takových jako my není mnoho, Ryane."

"No, pár se jich najde," řekl prezident po chvilce uvažování. "Problém je v tom, že se sem nikdy nedostanou. Víte, od koho tohle mám? Od Cathy," řekl Jack. "Když ta něco zkazí, někdo oslepne. Ale ona od toho nemůže utéct. Představte si to - něco zmrvíte, a někdo přijde navždy o zrak, nebo umře. Lidé v ordinaci pro akutní případy se pohybují opravdu na samém okraji, na ostří nože, jako třeba když Cathy a Sally ležely na oddělení ARO. Něco zkazíte, a je po člověku. To je moc vážná věc, Georgi, vážnější, než to naše obchodování s cennými papíry. Totéž máte s policisty. Totéž s vojáky. I tady v Bílém domě se stane, že musíte něco udělat, hned, nebo se přihodí něco opravdu zlého. Ale lidé, co tohle dovedou, sem do Washingtonu nepřijdou. Takový druh lidí většinou jde někam, kde jsou potřeba, kde se jedná o něco doopravdy důležitého," řekl Ryan téměř zasněně. "Ti opravdu dobří jdou tam, kde jsou zapotřebí, a zdá se, že vždycky vědí, kde to je."

"Ti opravdu dobří taky nemají rádi kecy. Proto teda nejdou sem?" zeptal se Winston, který teď sám procházel kurzem pro totální začátečníky; přišel při tom na to, že Ryan je opravdu nějaký učitel.

"Někteří jdou. Třebas Adler na ministerstvu zahraničí. A ještě jeden, kterého jsem objevil, jmenuje se Vasco. Ale to jsou ti, kteří se se systémem perou. Systém pracuje proti nim. To jsou ti, které musíme najít a chránit. Většinou to nejsou žádní velikáni, ale to, co dělají, není nic malého. Udržují systém v chodu. Ale většinou si jich nikdo nepovšimne, protože jim moc

nezáleží na tom, aby si jich někdo povšiml. Starají se o to, aby se něco udělalo, slouží lidem. Víte, co bych opravdu rád udělal?' zeptal se Ryan; poprvé odhalil něco z hloubi své duše. Tohle se neodvážil říci ani Arniemu.

"Jo, nastolil systém, který doopravdy funguje, který pozná, kdo je dobrý, a dá mu, co si zaslouží. Víte, jak je tohle těžké v každé organizaci? Hergot, na burze to byla dřina, a ministerstvo financí má víc vrátných, než já měl makléřů. Ani nevím, odkud s takovou prací začít," prohlásil Winston. Ten podstatu toho snu pochopí, říkal si Ryan.

"A je to ještě těžší, než si myslíte. Lidé, kteří doopravdy pracují, nechtějí dělat šéfy. Chtějí pracovat. Cathy už mohla zastávat funkci správce. To místo jí nabídli na lékařské fakultě Virginské univerzity - a to by bylo teda opravdu něco. Ale ubyla by jí polovina času na pacienty, a ona ráda dělá to, co dělá. Bernie Katz z Hopkinsovy nemocnice půjde jednoho dne do penze a jí nabídnou jeho místo. A ona ho odmítne. Asi," uvažoval Jack. "Pokud jí to nevymluvím."

"Budete to mít těžké, Jacku." BURZIÁN zavrtěl hlavou. "Ale je to sakra nápad."

"Grover Cleveland před sto lety reformoval celou státní službu," připomněl svému hostu POTUS. ‚Já vím, že to nedokážeme udělat dokonale, ale můžeme věci vylepšit. Vy se o něco takového už pokoušíte - právě jste mi to řekl. Trochu o tom podumejte."

"To udělám," sliboval ministr financí a vstal. "Předtím ale musím rozpoutat ještě jednu revoluci. Kolik nepřátel si můžeme dovolit?"

"Nepřátelé se vždycky najdou, Georgi. I Ježíš měl nepřátele."

Přezdívka "Krasavec" se mu docela líbila, a když se o ní před patnácti lety dověděl, naučil se využívat ji tak, aby pracovala v jeho prospěch. Jeho úkolem byl průzkum a jeho zbraní byl šarm. Ve svém repertoáru měl celou sbírku cizích přízvuků. Protože měl německé cestovní doklady, napodoboval svou řečí obyvatele Frankfurtu a pohyboval se v oblečení německého typu, od bot až po náprsní tašku. Vše bylo koupené za peníze, které pocházely od veškerých sponzorů, které Alí Badraddín dokázal sehnat. Půjčovna aut Krasavce vybavila vynikajícími mapami; všechny je teď měl rozložené na anatomickém sedadle vedle sebe. To mu ušetřilo námahu, nemusel se své trasy učit zpaměti; bylo by to plýtvání Krasavcovým časem i jeho fotografickou pamětí.

První zastávkou byla církevní škola Panny Marie, římskokatolická, od jeslí až po dvanáctý ročník; nacházela se několik kilometrů od Annapolisu a měla téměř sto studentů, což byl počet na hranici jejích ekonomických možností. "Krasavec" projede kolem dvakrát, možná třikrát; úkol mu poněkud usnadňovala skutečnost, že škola stála na okraji pozemku, který kdysi býval velkou farmou a který si katolická církev vymodlila na jakési bohaté rodině. Vedla sem jen jediná přístupová silnice. Pozemek školy končil u zátoky, na vzdáleném konci, za atletickými hřišti, tekla řeka. Po jedné straně silnice stály domy z doby tak před třiceti lety. Školu tvořilo jedenáct budov, některé natěsnané u sebe, jiné s větším prostorem kolem. Krasavec znal věk svých "objektů", a z toho mohl snadno uhodnout, ve kterých budovách budou trávit většinu času, ne-li všechen. Okolí nebylo z taktického hlediska příhodné, a ukázalo se ještě méně příhodným, když zjistil, jak je chráněné. Ke škole patřila spousta pozemků - přinejmenším dvě stě hektarů - , a ty představovaly rozsáhlý prostor pro obranu, do něhož proniknout znamenalo bezprostřední riziko. Objevil tři velká, tmavá vozidla, mikrobusy chevrolet, které ani nemohly být jasnějším důkazem, že to jsou dopravní prostředky pro jeho cíle i s jejich ochránci. S kolika? Viděl dva, stojící venku, ale vozidla budou mít každé přinejmenším po čtyřech strážích. Budou obrněná a vybavená těžkými zbraněmi. Jediná cesta sem, jediná ven. Téměř kilometr k hlavní silnici. Co ta zátoka? uvažoval Krasavec, zatímco jel na její konec. Ano. Tamhle stojí kutr Pobřežní stráže, malý, ale určitě bude mít vysílačku. A to z něj dělalo velký kutr.

Zastavil auto tam, kde silnice končila, a vystoupil, aby si prohlédl dům s nápisem NA PRODEJ ve dvoře. Z auta si vzal ranní noviny a nápadně porovnával složenou stránku s číslem domu; pak ještě obhlížel okolí. Musí si s tím pospíšit. Stráže zpozorní, a i když nemohou prověřovat všechno - i americká Tajná služba má omezené časové možnosti a omezené prostředky - , vetřelec si nemůže dovolit moc se tady ochomýtat. Jeho první dojmy nebyly ani trochu příznivé. Přístup je omezený. Tolik žáků - vyhlédnout si ty pravé dva bude těžké. Strážců je mnoho, a jsou rozestaveni všude. To byla největší potíž. Na počtu stráží záleželo méně než na prostoru. Nejobtížněji se prolomí obrana do hloubky, protože hloubka znamená prostor i čas. Člověk může vyřídit jakýkoliv počet lidí v několika vteřinách, pokud má odpovídající zbraně a lidé jsou v houfu. Ale poskytněte jim víc než pět vteřin, a v okamžiku přijde ke slovu jejich výcvik; a tyhle stráže budou vycvičené dobře. Určitě budou mít nacvičené postupy pro krizové situace; některé se dají předvídat, některé ne. Loď Pobřežní stráže, například, může rychle přistát u pobřeží a "cíle" vzít na palubu. Nebo se ostraha může se svými chráněnci stáhnout na nějaké izolované místo a tam bojovat, a Krasavec si neděl al klamné iluze o jejím výcviku a odhodlanosti. Postačí jim třeba jen pět minut - a vyhrají. Přivolají na pomoc místní policii - ta má dokonce vrtulníky, jak si zjistil - a útočná jednotka bude odříznuta. Ne, tohle není vhodné místo. Hodil noviny zpátky do auta a odjel. Cestou pátral po tom, zda na ulici neuvidí nějaký "nenápadný" automobil. Na příjezdových cestách parkovalo několik dodávek, žádná z nich však s kouřovým sklem, které by mohlo skrývat člověka s fotoaparátem. Periferní vidění mu jeho předpoklad potvrdilo. Není to dobré místo. Bude lépe těchhle cílů se zmocnit takříkajíc "za chodu"; tedy - správněji řečeno za jízdy. Ale nebude to zase o moc snazší. Ochrana bude pravděpodobně vynikající. Pláty z kevlaru. Okna z lexanu. Speciální pneumatiky a bezpochyby krytí shora, vrtulníky. A to nepočítá neoznačené automobily a pohotový přístup k dodatečné policejní ochraně.

Oukej, uvažoval Krasavec; v duchu tak použil amerikanismus, který je obecně rozšířený. Tedy jesle a školka Obří krok, dálnice Ritchie Highway nad Joyce Lane. Tam je sice jen jeden cíl, ale lepší. A, jak Krasavec doufal, pravděpodobně také s takticky příhodným okolím.

Winston se pokoušel uplatnit sebe a své myšlenky už víc než dvacet let. S touto snahou se u něj dostavil i jakýsi cit pro divadelnost. Lépe řečeno, tréma pracovala oběma směry. Předběžné zkušenosti měl jen jeden ze senátorů ve výboru, a ten patřil k menšinové straně - polarita Senátu se po události se sedmsetsedmačtyřicítkou změnila, a změnila se ve prospěch Winstonova nazírání. Výsledkem bylo, že muži a ženy usedající na masivní dubovou lavici byli každým coulem stejně nervózní jako on. Když si sedal na své místo a rozkládal své papíry, na sousední stůl šest lidí snášelo na hromadu objemné vázané svazky. Winston jim nevěnoval pozornost. Kamery pro přímý přenos ano.

Zanedlouho už to bylo lepší. Zatímco se úřadující ministr bavil s Markem Gantem, který měl před sebou přenosný počítač, otevřený a zapnutý, stůl vedle nich zasténal a rozpadl se; hromada knih se rozsypala na podlahu a celý sál najednou zalapal po dechu. Winston se otočil, vylekán a potěšen. Jeho pilné včeličky udělaly všechno přesně tak, jak jim řekl; skládaly shromážděné svazky Daňového zákoníku Spojených států rovnou doprostřed stolu, místo aby zátěž rozložily rovnoměrně.

"Ale, doprdele, Georgi," zašeptal Gant a stěží zadržoval smích.

"Možná, že Bůh opravdu stojí na naší straně." Vyskočil, aby se podíval, zda někdo není zraněn. Nikdo nebyl. První hlučný protest dubového dřeva lidi donutil ustoupit dozadu. Dovnitř se vřítili členové bezpečnostní služby, ale viděli, že se vlastně nic nestalo. Winston se nahnul k mikrofonu.

"Pane předsedo, omlouvám se, ale nikomu se skutečně nic nestalo. Můžeme tedy hned pokračovat?"

Předseda úderem kladívka vyzval sál k tichu, oči však z té spouště nedokázal odtrhnout. Za minutu George Winston složil přísahu.

"Máte nějaké úvodní prohlášení, pane Winstone?"

"Pane, už jsem měl." Ministr financí zavrtěl hlavou a potlačoval smích, i když ne zcela úspěšně. "Myslím, že se musím členům výboru za naši malou nehodu omluvit. Chtěl jsem, aby ilustrovala jednu z mých myšlenek, ale... nu..." Přerovnal své papíry a posadil se vzpřímeněji.

"Pane předsedo, vážení členové výboru, jmenuji se George Winston, a prezident Ryan mě požádal, abych opustil svou firmu a sloužil své vlasti ve funkci ministra financí. Dovolte mi, abych vám něco o sobě pověděl..."

"Co o něm víme?" zeptal se Kealty.

"Spoustu věcí. Je chytrý. Je houževnatý. A poctivý. A je bohatší než Krésus." Dokonce bohatší než ty, to si ale pobočník nechal pro sebe.

"Vyšetřovali ho někdy?"

"Nikdy." Vedoucí Kealtyho pracovního štábu zavrtěl hlavou. "Možná, že občas bruslil na tenkém ledě, ale - ne, Ede, ani to se nedá říct. O Winstonovi je obecně známo, že hraje podle pravidel. Výkonnost a solidnost jeho investiční firmy je vysoce hodnocená. Před osmi lety pro něj pracoval jeden nepoctivý makléř, a George proti němu osobně svědčil u soudu. A zpronevěru toho chlapa uhradil z vlastní kapsy. Ze své vlastní soukromé kapsy. Čtyřicet milionů dolarů. Ten křivák si odseděl pět let. Je to od Ryana dobrá volba. Wiston není žádný politik, ale na Wall Streetu ho mají ve velké úctě."

"Do hajzlu," poznamenal Kealty.

"Pane předsedo, je třeba udělat spoustu věcí." Winston odložil svůj úvodní projev stranou a pokračoval dál bez papírů. Nebo to tak aspoň vypadalo. Prudkým pohybem levé ruky ukázal na hromadu knih. "Podívejte se na tamhleten rozbitý stůl. Tam máte Daňový zákoník Spojených států. Podle principu obecného pojetí práva nemůže neznalost zákona sloužit před soudní stolicí jako obhajoba. To už ale ztratilo smysl. Ministerstvo financí a jeho finanční úřad šíří a prosazují daňové zákony naší země. Daňové zákony schvaluje Kongres, jak všichni víme, ty ale vznikají hlavně tak, že moje ministerstvo předkládá návrh souboru pravidel, Kongres je upravuje a schvaluje, a my je potom prosazujeme. V mnoha případech je výklad zákoníku, který vy schvalujete, ponechán na lidech, kteří pro mě pracují, a jak všichni víme, výklad může být stejně důležitý jako zákony samotné. Máme zvláštní soudy ve věcech daňových, které vynášejí zase svá vlastní rozhodnutí - ale vždycky skončíme u hromady potištěného papíru, jako tamhle; a já chci před tímto výborem přednést názor, že nikdo, ani zkušený člen advokátní komory, jim snad ani nemůže všem rozumět.

Dokonce dochází k takové absurdní situaci, že když občan donese své daňové přiznání a formuláře do kanceláře finančního úřadu a obrátí se s žádostí o pomoc na lidi, kteří dohlížejí na dodržování daňového zákona, a když se tito pracovníci finančního úřadu dopustí omylu, pak občan, který šel za svou vládou pro radu a pomoc, zodpovídá za omyly, které jsou dílem vlády. Když jsem se zabýval obchodováním na burze a dal jsem svému klientovi špatnou radu, odpovědost padla na mě.

Účelem daní je přinášet příjem do státní pokladny, protože jen tak může vláda sloužit lidem. Při vybírání daní jsme však vytvořili celé průmyslové odvětví, které připravuje veřejnost o miliardy dolarů. A proč jsme ho vytvořili? Proto, aby vysvětlovalo daňový zákon, který je každým rokem složitější, zákon, kterému s dostatečnou jistotou nerozumějí ani ti, kdo dohlížejí na jeho plnění. Navíc na sebe nedokážou vzít odpovědnost a zaručit se za to, že ho budou vykládat správně. Už víte, nebo byste měli vědět" - nevěděli - , jaké množství peněz vydáváme na dodržování toho daňového zákona, a víte také, že to není nijak zvlášť produktivní. Od nás se čeká, že budeme pro lidi pracovat, ne že je budeme mást.

A tak, pane předsedo, hodlám během svého působení na ministerstvu financí uskutečnit některé věci - tedy jestli výbor uzná za prospěšné mé jmenování

schválit. Zaprvé, chci, aby byl daňový zákoník kompletně přepracován na něco, čemu bude rozumět obyčejný člověk. Chci, aby daňový zákon byl srozumitelný a smysluplný. Chci daňový zákon bez zvláštních výjimek a úlev. Chci, aby pravidla platila stejně pro všechny. Jsem připraven předložit návrh přesně s tímto cílem. Chci s výborem pracovat na tom, aby se to stalo zákonem. Chci s vámi, dámy a pánové, spolupracovat. Do své pracovny nepustím žádného lobbistu z žádné korporace ani odjinud, aby se mnou o téhle věci diskutoval. Zde a nyní vás naléhavě žádám, abyste učinili totéž. Pane předsedo, když se začneme bavit s každým Tomem, Dickem nebo Harrym, který přijde s takovým jen maličkým návrhem na to, jak se postarat o zvláštní potřeby určité skupiny, skončíme u tohohle!" Winston znovu ukázal na rozpadlý stůl. "Jsme všichni Američané. Čeká se od nás, že budeme pracovat společně; budeme-li s daňovými zákony naší země nakládat podle přání kdejakého lobbisty s vlastní kanceláří a klientelou, přijde to nakonec každého na víc peněz. Ze zákonů naší země nemůžeme dělat programy zaopatřovacích ústavů pro účetní a advokáty v soukromém sektoru, ani pro byrokraty v sektoru veřejném. Zákony, které schválíme a které lidé jako já prosazují, mají sloužit občanům, ne potřebám vlády.

Zadruhé, chci, aby moje ministerstvo pracovalo efektivně. Efektivnost je slovo, které vládní úředníci neumí ani správně napsat, natožpak uvést do života. To se musí změnit. Celé tohle město nejspíš změnit nedokážu, ale dokážu změnit ministerstvo, které mi prezident svěřil a které, jak doufám, mi umožníte řídit. Finančnictví řídit umím. Columbus Group přímo či nepřímo slouží doslova milionům lidí, a já jsem toto břemeno vždy nesl s hrdostí. Během příštích několika měsíců předložím rozpočet ministerstva financí, ve kterém nebude mít místo ani jedna zbytečná položka navíc." Byla to značná nadsázka, nicméně působivá. "V tomto sále taková prohlášení už zazněla, a já vám nebudu mít za zlé, když má slova budete brát jako pouhé zrnko pravdy; jsem však člověk zvyklý podepřít svá slova skutky. A tak tomu bude i v tomto případě.

Prezident Ryan na mě musel křičet, aby mě do Washingtonu dostal. Nelíbí se mi zde, pane předsedo," oznámil Winston výboru. Ale teď už byli jeho. "Chci udělat svou práci a odejít. Ale tu práci udělám, když mi to umožníte. Tím svoje úvodní prohlášení končím."

Nejzkušenějšími lidmi v sále byli reportéři ve druhé řadě - v první seděla Winstonova manželka a jeho rodina. Ti ve druhé řadě věděli, jak se věci dělají i jak se říkají. Člen kabinetu musí hovořit s výmluvným nadšením o tom, jak je poctěn tím, že je mu dovoleno sloužit, jakou má radost z toho, že mu byla svěřena moc; musí mluvit o odpovědnosti, kterou statečně ponese.

Nelíbí se mi zde? Reportéři si přestali psát poznámky a vzhlédli, nejprve na pódium, pak jeden na druhého.

To, co Krasavec viděl, se mu zamlouvalo. Ačkoliv tu mohlo hrozit větší nebezpečí, riziko bylo vyvážené. Tudy, několik metrů od předmětu zájmu, vedla hlavní čtyřproudová dálnice a z ní odbočovala nekonečná síť vedlejších silnic. Nejlepší bylo, že člověk viděl skoro všechno. Přímo za objektem rostlo několik hájů, dost hustých, aby se v nich dalo někde ukrýt podpůrné vozidlo. Musí tu být, a kde by tak asi mohlo... Hmm, tamhle, říkal si. Stál tam dům, dost blízko, s garáží, průčelím obrácený k jeslím a k tamtomu... ano. Dvě auta, zaparkovaná přímo před tím domem - proč neparkují uvnitř? Tak to se Tajná služba pravděpodobně dohodla s majiteli. Dům byl ideální, padesát metrů od předškolního zařízení, průčelím ve správném směru. Kdyby k něčemu došlo, spustil by se poplach a podpůrné vozidlo by bylo okamžitě obsazeno, vrata garáže by se otevřela a vozidlo by se vyřítilo ven jako tank; naštěstí to však nebude tank.

Problém s bezpečností tkví v takovémhle případě v tom, že ostraha si musí svůj postup určit napevno; a jakkoliv je Tajná služba nepochybně chytrá, plán její činnosti musí zapadat do parametrů, které jsou jednak známé, jednak

předvídatelné. Krasavec se podíval na hodinky. Jak si svá podezření potvrdit? Pro začátek potřebuje pár minut klidu. Hned naproti jeslím je šikovný obchod. Ten si prověří, protože tam bude nepřítel určitě mít svého člověka, možná víc než jednoho. Zastavil, zaparkoval auto a vešel dovnitř; minutku se jen tak rozhlížel kolem.

"Přejete si, prosím?" otázal se ženský hlas. Pětadvacet let - starší ne, ale snaží se vypadat mladě. Dělá se to sestřihem vlasů a trochou líčidla, to Krasavec znal. Sám používal agentky, a právě tohle jim radil. Mladší lidé vždycky vypadají méně hrozivě, zvlášť ženy. Se zmateným a nesmělým úsměvem přistoupil k pultu.

"Hledám, kde máte mapy," řekl.

"Tamhle dole." Prodavačka mu s úsměvem ukázala kde. Určitě je od Tajné služby. Na člověka, který dělá takovouhle jednotvárnou, podřadnou práci, má příliš jasné a bystré oči.

"Ach," pronesl znechuceně; vybral si velkou mapu, svázanou jako kniha; v ní budou všechny ulice obytných čtvrtí v téhle oblasti - zde v Americe tomu říkají okres. Vzal mapu do ruky a nechal pod palcem proběhnout jednotlivé listy; jedním okem přitom sledoval druhou stranu ulice. Tam čtyři učitelky právě vyváděly děti na hřiště. Takže s nimi jsou čtyři dospělí. Normální počet by byl dva. Strážci jsou tedy přinejmenším dva - ne, tři, opravil se, když zahlédl ve stínu muže; stál téměř nehnutě. Velký, takových sto osmdesát centimetrů, v obyčejném obleku. Ano, hřiště je obráceno k tomu domu s garáží. Pozorovatelé musí být tam. Uvnitř budou další dva, možná tři, a ti neustále vše pozorují. Nebude to zrovna snadné, ale on bude vědět, kde protivníci jsou. "Kolik stojí ta mapa?"

"Je to vytištěné na deskách."

"Ach ja, promiňte." Sáhl do kapsy. "Pět dolarů pětadevadesát centů," řekl sám pro sebe a lovil drobné.

"Plus daň." Namačkala obnos na pokladně. "Vy jste tu nový?"

"Ano, jsem. Jsem učitel."

"Tak? A co učíte?"

"Němčinu," odpověděl, sebral drobné a počítal je. "Chci se podívat, jaké jsou tady domy. Díky za tu mapu. Mám tu spoustu práce." Úsečné evropské pokývnutí udělalo za setkáním tečku. Krasavec vyšel ven; na druhou stranu ulice se už ani nepodíval. Pocítil náhlé zamrazení. Prodavačka je naprosto jistě policejní typ. Teď ho pozoruje a pravděpodobně si zapisuje poznávací značku jeho auta; ale i kdyby to udělala, a i kdyby si Tajná služba číslo prověřila, zjistí, že zákazník se jmenuje Dieter Kolb, je německý občan z Frankfurtu, učitel angličtiny, nyní mimo svou zem, a pokud agenti nebudou moc vlezlí, bude mu tohle krytí stačit. Jel na sever po Ritchie Highway a při první příležitosti odbočil doprava. Na nedalekém kopci stála státní dvouletá vyšší střední škola; v Americe mají tyhle školy parkoviště.

Šlo jen o to najít dobré místo. Tohle bylo ono. Les, který místo odděloval, teď s příchodem jara zhoustne a zabrání výhledu na Obří krok. Na zadní straně domu, v němž je v garáži pravděpodobně mikrobus chevrolet, bylo jen několik oken vedoucích tímhle směrem a visely v nich záclony. Stejně tomu bylo i u jeslí. Krasavec/Kolb zvedl k očím triedr a všechno důkladně obhlížel. Nebylo to snadné, kmeny stromů mezi ním a jeho cílem překážely, ale jakkoliv je americká Tajná služba důkladná, její lidé nejsou dokonalí. Nikdo není dokonalý. A navíc, jesle Obří krok nebyly místem vhodným pro pobyt tak důležitého dítěte, to ale nebylo nic překvapivého. Ryanova rodina sem posílala všechny své děti. Učitelky jsou pravděpodobně vynikající a Ryan a jeho žena lékařka je pravděpodobně znají a mají k nim přátelský vztah. Zprávy, které si Krasavec opsal z Internetu, zdůrazňovaly skutečnost, že Ryanovi chtějí uchovat svůj rodinný život nedotčený. Velmi lidské. A bláhové.

Díval se, jak děti dovádějí na hřišti. Vypadalo jako posypané hoblinami. Jak je to všechno přirozené, ti malí caparti, zachumlaní do bachratých zimních

oděvů - teplota mohla být jedenáct nebo dvanáct stupňů, jak odhadoval - , pobíhající sem a tam, někteří na prolézačkách, jiní na houpačkách, a další hrající si na kdejakém kusu holé země, který dokázali najít. Způsob, jak byly děti oblečeny, mu napověděl, že tu o ně o všechny dobře pečují, a nakonec, jsou to děti. Až na jedno z nich. Které, to z té vzdálenosti nedokázal poznat - budou potřebovat fotografie, až přijde čas - , ale to jedno nebylo vůbec dítě. To jedno bylo politickým prohlášením, které kdosi učiní. Otázka, kdo a proč ho vlastně učiní, se Krasavce netýkala. Na svém pozorovacím stanovišti zůstane několik hodin a vůbec nebude přemýšlet o tom, co snad z jeho činnosti vzejde. Nebo třeba nevzejde. To mu bylo jedno. Bude si do paměti vrývat poznatky, nakreslí podrobné plánky a schémata a pustí vše z hlavy. "Kolbovi" už celé roky na ničem nezáleželo. To, co začalo náboženským zanícením pro osvobozeneckou Svatou válku jeho lidu, se mu postupem doby stalo prací, za kterou byl placen. Kdyby se nakonec událo něco, co považoval za politicky příznivé a prospěšné, tím líp. Zatím k tomu však nikdy nedošlo, navzdory všem přáním a snům i ohnivým řečem. A jej zachovaly při životě jen práce a dovednost, s jakou ji dělal. Jak je to zvláštní, uvažoval Krasavec, že se všechno tak vyvinulo, ale ti vášnivě oddaní jsou většinou mrtví, oběti své vlastní oddanosti a úsilí. Ušklíbl se nad tou ironií. Opravdové věřící hubí jejich vlastní vášeň - a ti, kdo udržují naděje jeho lidu, jsou takoví, kterým... už také na ničem nezáleží? Je to opravdu tak?

"Proti podstatě vašeho daňového návrhu budou mít mnozí námitky. Skutečně spravedlivý plán je progresivní," pokračoval senátor. Jak se dalo předvídat, byl to jeden z těch, kteří přežili katastrofu, ne z těch, kdo přišli jako noví. Svou politickou "mantru" už měl hotovou. "Neklade to příliš těžké břímě na pracující Američany?"

"Pane senátore, rozumím vám," odpověděl Winston a trochu upil ze sklenice vody. "Ale co tím myslíte, když říkáte ‚pracující' Američané? Já pracuji; vybudoval jsem svou firmu od základů, a věřte mi, práce to je. První dáma, Cathy Ryanová, vydělává takových čtyři sta tisíc dolarů ročně - mnohem víc než její manžel, mohl bych dodat. Znamená to snad, že nepracuje? Já myslím, že pracuje. Je chirurg. Mám bratra, lékaře, a znám jeho pracovní dobu. Pravda, tihle lidé vydělávají víc než průměrný Američan, ale trh již dávno rozhodl, že jejich práce je mnohem cennější než to, co dělají ostatní. Když začnete slepnout, odborově organizovaný dělník z automobilky vám pomoci nemůže; a ani advokát ne. Lékař ano. To ale neznamená, že lékař nepracuje, pane senátore. Znamená to, že jeho práce vyžaduje vyšší kvalifikaci a delší dobu, než ji může začít dělat, a výsledkem je vyšší odměna. A co baseballový hráč? To je další kategorie kvalifikované práce, a nikdo v tomhle sále nemá nic proti platu, který dostává například Ken Griffey Jr. Proč? Protože v tom, co dělá, je vynikající, je jedním z - kolika? - čtyř nebo pěti na celém světě a je za to bohatě odměňován. A opět, je to trh práce.

V širším smyslu, hovořím-li jako pouhý občan a ne jako úřadující ministr, mám silné výhrady proti umělé a většinou falešné hranici, kterou někteří politici kladou mezi modré a bílé límečky. V téhle zemi neexistuje jiný způsob jak se poctivě živit, než poskytovat veřejnosti nějaký produkt nebo službu. Obecně řečeno, čím tvrději a chytřeji pracujete, tím víc peněz si vyděláte. Někteří lidé prostě mají větší schopnosti než ostatní. Jestli je v Americe třída zahálčivých boháčů, myslím, že jediné místo, kde ji najdete, je u filmu. Kdo v tomhle sále, kdyby měl možnost, by hned neměnil s Kenem Griffeyem nebo Jackem Nicklausem? Nesní snad, každý z nás o tom, že je v něčem tak dobrý? Já tedy ano," přiznal Winston. "Ale neumím to tak s pálkou.

No, a co opravdu talentovaný inženýr? To také neumím. A co vynálezce? A co manažer, který přemění firmu ze ztrátové na ziskovou - vzpomínáte, co řekl Samuel Gompers? Nejhorší chyba kapitána průmyslu je, když nedosáhne zisku. Proč? Protože zisková firma dělá svou práci dobře. Jen takové firmy mohou svým

dělníkům náležitě zaplatit a současně navracet peníze svým akcionářům - a právě oni zase investují své peníze do firmy, která vytvořila pracovní místa pro své pracovníky.

Pane senátore, zapomínáme, proč tu jsme a čeho se pokoušíme dosáhnout. Vláda neposkytuje produktivní pracovní místa. To máme dělat my. Společnosti s pracovníky vyrábějícími věci, které lidé potřebují, jsou General Motors a Boeing a Microsoft. Prací vlády je chránit lidi, prosazovat zákon a zaručit, aby se hrálo podle pravidel, tak jak dohlížejí rozhodčí na fotbalovém hřišti. Naší prací snad není trestat lidi za to, že hrají dobře.

Vybíráme daně proto, aby vláda mohla plnit své povinnosti. Ale od toho jsme teď už dost daleko. Měli bychom daně vybírat tak, abychom hospodářství jako celku co nejméně škodili. Daně jsou už svou podstatou něco, co má záporný vliv, s tím nic neuděláme; ale můžeme alespoň daňový systém uspořádat tak, aby škodil co nejméně, a snad dokonce lidi naučil zacházet s penězi takovým způsobem, že celý ten systém povedou k tomu, aby fungoval náležitě."

Já vím, kam míříte. Chystáte se hovořit o snížení daní z kapitálového zisku, z toho však mají užitek jen někteří, na úkor ..."

"Pane senátore, promiňte, že vás přerušuji, ale to prostě není pravda. A vy víte, že to není pravda," pokáral ho Winston zprudka. "Snížení sazby daně z kapitálového zisku vede lidi k tomu, aby své peníze investovali - ne, dovolte, abych věc trochu blíže vysvětlil.

Řekněme, že jsem vydělal tisíc dolarů. Z těch peněz platím daně, platím z nich hypotéku, platím za jídlo a za auto. A co mi zbude, investuji do - třeba do počítačové firmy XYZ. XYZ si vezme moje peníze a někoho za ně přijme do práce. Ten člověk dělá svou práci tak jako dělám svou práci já, a z té práce, kterou dělá - to znamená, že zhotovuje výrobek, který lidé chtějí a kupují - firma vytváří zisk, o který se dělí se mnou. A ty peníze se zdaňují jako normální příjem. Já pak akcie prodám a nakoupím akcie jiné firmy, aby zase ta mohla někoho přijmout do práce. Peníze, realizované z prodeje emise akcií, jsou kapitálový zisk. Lidé si už peníze do slamníku neukládají," připomněl jim, "a my nechceme, aby to dělali. Chceme, aby je investovali do Ameriky, do svých spoluobčanů.

A dál; už jsem zaplatil daň z peněz, které jsem investoval, je to tak? No, a tak tím dopomohu některému spoluobčanovi k pracovnímu místu. Ten pracovník udělá něco pro veřejnost. A za to, že dopomohu pracovníkovi k práci, a za to, že tomu pracovníkovi dopomohu k tomu, aby dělal něco pro veřejnost, se mi dostane jenom velice skrovné odměny. Taková pomoc je dobrá pro pracovníka, kterému jsem umožnil získat pracovní místo, a je dobrá i pro veřejnost. Proč mám za tohle trpět újmu? Není rozumnější vést lidi k tomu, aby se chovali takhle? A nezapomínejte, investované peníze jsme už stejně zdanili - v praxi dokonce víc než jednou.

Pro naši zemi tohle není vůbec prospěšné. Už tak je dost zlé, že jsme si vzali tolik, ale způsob, jakým to bereme, je navýsost odrazující. Proč jsme tu, pane senátore? Proto, abychom věcem napomáhali, ne abychom jim škodili. A jediný dosažený výsledek téhle snahy, na to nezapomínejte, je daňový systém tak složitý, že musíme vybrat miliardy, abychom ho mohli spravovat - a tyhle peníze jsou úplně vyhozené. K tomu si přidejte všechny ty účetní a daňové poradce, kteří se živí něčím, čemu veřejnost nerozumí," uzavřel ministr financí.

"V Americe nejde o závist. V Americe nejde o soupeření společenských tříd. V Americe nemáme systém tříd. Americkým občanům nikdo neříká, co mohou dělat. Původ mnoho neznamená; pohleďte na přítomné členy výboru. Syn farmáře, syn učitele, syn řidiče nákladního automobilu, syn právníka, vy, senátore Nikolidesi, jste synem přistěhovalce. Jestli je Amerika třídně rozdělenou společností - kde jste se tu teda sakra vzali? " Ten, co mi před chvílí nyní kladl otázky, je profesionální politik, syn profesionálního politika a také pěkně nafoukaného prevíta, říkal si Winston. Každý, na koho právě poukázal, se

trochu nafoukl, když se na něj kamery zvlášť zaměřily. "Pánové, usnadněme lidem život, aby mohli udělat to, co jsme udělali my všichni. Když už musíme systém trochu upravit, udělejme to tak, aby naši spoluobčané byli vedeni k tomu, aby pomáhali jeden druhému. Jestli má Amerika nějaký hospodářský problém vyplývající z její struktury, pak ten problém vzniká proto, že nevytváříme dostatek možností - a ty bychom vytvářet měli a mohli. Systém není dokonalý. Dobrá, tak ho trochu opravme. Od toho tu všichni jsme."

"Ale systém přece musí požadovat, aby mu každý splatil svůj spravedlivý díl," zvolal senátor ve snaze získat zpět slovo.

"Co znamená ‚spravedlivý'? Slovník ten výraz vykládá tak, že každý má zhruba stejné možnosti. Deset procent z milionu dolarů je pořád desetkrát víc než deset procent ze sta tisíc dolarů. A dvacetkrát víc než deset procent z padesáti tisíc. Ale ‚spravedlnost' v daňovém zákoníku dnes znamená, že úspěšným lidem bereme skoro všechno, co jen dokážeme, a na ně zbývá jen jakási podpora. A mimochodem, bohatí, aby nebyli úplně oškubáni, si pak najímají právníky a lobbisty, kteří oslovují lidi na různých politických shromážděních a pro své chlebodárce získávají milion zvláštních výjimek - takže bohatí nakonec oškubáni nejsou, a my všichni to víme. A kam jsme se tedy nakonec dostali?" Winston mávl rukou k hromadě knih na podlaze sálu. "Dostali jsme se k zaopatřovacímu ústavu pro byrokraty, účetní, advokáty a lobbisty; a na občany, daňové poplatníky, se přitom jednoduše zapomnělo. Je nám jedno, že nechápou smysl systému, který jim má sloužit. Tak to nemá být." Winston se naklonil až k mikrofonu. "Povím vám, co si myslím, že znamená ‚spravedlivé'. Znamená to, že my všichni poneseme stejné břímě stejným dílem. Myslím si, že systém nám nejen dovoluje, ale přímo nás vede k tomu, abychom se podíleli na hospodářství. Myslím si, že to znamená, že budeme prosazovat jednoduché a srozumitelné zákony, aby lidé věděli, na čem jsou. Myslím si, že ‚spravedlivé' znamená, že máme společné hřiště, kde každý dostane stejnou šanci. A že nebudeme Kena Griffeyho trestat za to, že umí zahrát oběh domů. My ho obdivujeme. Snažíme se vyrovnat se mu. Snažíme se vychovat víc takových, jako je on. A neházíme mu klacky pod nohy."

"A necháme ho sníst jen rozinky z koláče?" poznamenal vedoucí pracovního štábu.

"Nemůžeme mu ho přece nacpat do pusy celý, ne?" utrousil Kealty. Pak se široce usmál. "Nakonec to tak ale dopadne."

"Nakonec ano," souhlasil druhý z Kealtyho lidí.

Výsledky byly všechny nejednoznačné. Operátor detektoru lži z FBI pracoval celé dopoledne, a každý jednotlivý soubor záznamu na skládaném papíře měl svoje "kdyby". Nedalo se s tím ale nic dělat. Všichni odpovídali, mezi jiným, že za sebou mají celonoční zasedání, na němž řešili cosi důležitého, pro co však operátor nemá bezpečnostní prověření. To samozřejmě ukazovalo na situaci v Iráku a Íránu; jenže to, co se tam děje, mohl stejně dobře vidět na CNN jako kdokoli jiný. Lidé, které posadil na detektor lži, byli všichni unavení a popuzení, a někteří silně znervózněli dokonce i když udávali svá jména a popisovali svou práci; celá ta věc stejně nebyla k ničemu. Pravděpodobně.

"Prošel jsem?' zeptal se Rutledge, snímaje si manžetu tonometru pohybem člověka, který to všechno už někdy zažil.

"No, určitě vám už řekli..."

"To není zkouška, při které se buď propadá nebo prochází," pronesl unaveně náměstek ministra zahraničí. ‚Jo, o tom se bavte s někým, kdo díky detektoru přišel o své bezpečnostní prověření. Tu zatracenou věc nesnáším. Nikdy jsem ji nesnášel."

Bylo by to opravdu vyšlo nastejno, myslel si agent FBI, a ačkoliv byl v téhle tajuplné práci s detektorem jeden z nejlepších, toho dne se nedozvěděl nic, co by vyšetřování pomohlo.

"To zasedání, co jste měl v noci..."

Rutledge ho přerušil. "O tom s vámi nemohu hovořit, je mi líto."

"Ne, já myslím, jestli tohle je tu normální?"

"Nějakou dobu asi bude. Podívejte, vy asi víte, o co jde." Agent přikývl a náměstek ministra přikývl také. "Fajn. Pak víte, že tady jde o hodně, a my nad tím ještě prosedíme po nocích hodně času, zvlášť moji lidé. To znamená hodně kávy, plno hodin přesčas a spoustu naštvaných lidí." Podíval se na hodinky. "Moje pracovní skupina se sejde za deset minut. Ještě něco?"

"Ne."

"Tak díky za těch devadesát minut zábavy," ušklíbl se Rutledge a zamířil ke dveřím. Bylo to tak snadné. Člověk jednoduše musí vědět, jak tahle věc funguje. K získání pořádných výsledků je zapotřebí, aby subjekty byly uvolněné a klidné - detektor lži totiž měří napětí a stres vyvolané prapodivně zaměřenými otázkami. Tak tedy v každém vyvolejte napětí. To bylo prosté. A Íránci se o napětí opravdu postarali. Jemu stačilo napětí jen trochu přikrmovat. Když vcházel na toaletu pro vládní činitele, usmíval se.

Tamhle. Krasavec se podíval na hodinky a do paměti si uložil další poznatek. Ze soukromého obydlí vyšli dva lidé. Jeden z nich se otočil a cosi pronesl, když zavíral dveře. Šli k parkovišti jeslí a očima zkoumali okolí způsobem, který je identifikoval stejně dobře, jako by to udělaly uniformy a pušky. Ze soukromé garáže vyjel mikrobus chevrolet. Dobrá skrýš, ale pro zkušeného a vycvičeného pozorovatele trochu moc na ráně. Ven vyšly společně dvě děti, jedno vedla žena, druhé muž... ano, ten, co stál v zastíněném vchodu, když si děti šly odpoledne ven hrát. Velký chlap, jde z něj docela strach. Dvě ženy, jedna vpředu, jedna vzadu. Všechny hlavy se otáčejí a pátrají po okolí. Vzali dítě do obyčejného auta. Mikrobus zastavil před příjezdovou vozovkou a ostatní auta ho pak následovala na dálnici. Policejní auto, jak viděl, vyjelo o patnáct vteřin později.

Bude to těžké, ne však nemožné. Úkol měl několik pravděpodobných výsledků a všechny byly pro jeho "zaměstnavatele" přijatelné. Ještě že se ho nezmocnila nějaké sentimentalita ohledně těch dětí. Takových akcí se účastnil už dřív - v obětech člověk prostě nesmí vidět děti. To dítě, které vedla velká ruka tělesného strážce, bylo zkrátka politickým prohlášením, a začal mu tak i v duchu říkat; prohlášením, které učiní někdo jiný. Alláh by to však neschvaloval, to Krasavec věděl. Není na světě náboženství, které by posvěcovalo ubližování dětem, ale náboženství není politika, bez ohledu na to, v co snad nynější Badraddínovi nadřízení věří. Náboženství patří do ideálního světa. A pozemský svět ideální není. Takže náboženským cílům mohou sloužit i neobvyklé postupy. A to znamená... něco, o čem prostě neuvažoval. Je to práce, jeho práce, poznat, co se dá udělat, pravidla nepravidla. Krasavec v té věci nikdy neprojevoval sebemenší náboženské nebo jiné city. Proto, jak věřil, je pravděpodobně ještě naživu, zatímco druzí už ne - a jestli tomu dobře rozumí, naživu nezůstanou ještě někteří další.

[28] TICHÉ PŘÍPRAVY

Politikové mají jen málokdy rádi překvapení, jakkoli je s chutí připravují ostatním - hlavně jiným politikům. Obvykle to dělají veřejně, vždy však se zákeřností hodnou přepadení ze zálohy v džungli. Jim samotným je ale silně proti mysli, octnou-li se na té straně, kam taková překvapení směřují. A přesně stejný druh politiky existuje i v zemích, jež prohlašují, že jejich politika je civilizovaná.

V Turkmenistánu to takhle daleko ještě nedošlo. Premiér - měl na výběr spoustu titulů a tenhle se mu líbil víc než "prezident" - si plně užíval života i svého úřadu. Jako šéf komunistické strany, nyní již zpoloviny zmizelé ze scény, by se byl musel v životě smířit s mnohem většími osobními omezeními, než jak tomu bylo nyní. Stále by musel sedět na konci telefonní linky z Moskvy, jako potoční ryba viset na konci dlouhého vodícího vlasce. Teď ale ne. Prsty Moskvy už sem nedosáhly a z něj se stala příliš velká ryba. Byl to člověk plný života a síly a blížil se šedesátce. Jak rád o sobě žertem

prohlašoval, byl lidový člověk. "Lidem" byla v tomhle případě přitažlivá dvacetiletá úřednice, která se mu po večeru při dobrém jídle a po troše místního folklorního juchání - ve kterém vynikal - věnovala tak, jak se jen může mladá žena muži věnovat. Teď se tedy pod jasnou hvězdnou oblohou vracel zpátky do své oficiální rezidence; seděl v pravém předním sedadle svého černého mercedesu, s poživačným úsměvem muže, který si právě tím nejlepším možným způsobem dokázal, že je tím, čím je. Možná, že pro tu dívku nějakým švindlem vyčaruje nějaký služební postup... za několik týdnů. Byl ukázkou člověka ne-li s absolutní mocí, tedy jistě s takovou mocí, jakou si jen člověk může přát. Toto vědomí ho také naplnilo téměř vrcholným uspokojením. U svého lidu byl oblíbený jako typ zemitého, prostého lidového vůdce. Věděl, jak jednat, jak s lidem posedět, jak přátelsky uchopit za paži nebo za rameno, vždycky před televizními kamerami, aby ukázal, že je jedním z nich. Předchozí režim tomu říkal "kult osobnosti", a nic jiného to také nebylo. Premiér byl přesvědčen, že politika má taková být. Na něm spočívá velká zodpovědnost a on tu povinnost na sebe bere. Za to mu jsou ti druzí pár věcí dlužni. Jedna z těch věcí je třeba tenhle pěkný německý automobil - propašovat ho do země byl spíš husarský kousek než dílo obyčejné korupce - , a další taková "věc" se právě s úsměvem a s povzdechem vracela do své postele. Život je krásný. Nevěděl, že mu ho zbývá necelých šedesát vteřin.

S policejním doprovodem si nedělal starosti. Jeho lid ho miluje. Byl si tím jist, a kromě toho doba už byla pokročilá. Na křižovatce stálo policejní auto; jeho majáčky se otáčely a blikaly. Blokovalo cestu, hned za příčnou ulicí. Policista, stojící ve vozovce, zvedl ruku, hovořil přitom do vysílačky, a jeho autu věnoval sotva pohled. Premiér chtěl vědět, co se děje. Jeho řidič a současně tělesný strážce si rozzlobeně odfrkl, zpomalil a zabrzdil přímo v křižovatce; přesvědčil se, že má pistoli na dosah. Mercedes se sotva zastavil, když oba zaslechli odkudsi zprava hluk. Premiér se tím směrem otočil a měl čas sotva na to, aby se mu překvapením rozšířily oči, než ho v rychlosti čtyřiceti kilometrů za hodinu srazil nákladní ZIL-157. Vysoko umístěný nárazník vojenského typu udeřil do spodního okraje dveřního okna a mercedes byl odmrštěn deset metrů doleva a tam se zarazil o kamennou zeď úřední budovy. Pak nastal čas, aby se přiblížil policista a s ním další dva, kteří se vynořili ze stínu. Řidič byl mrtev, měl zlomený vaz. Policisté to poznali podle úhlu, v jakém měl nakloněnou hlavu; jeden z nich sáhl rozbitým předním sklem dovnitř a hlavou zatřásl, aby se o tom ujistil. Premiér však k překvapení všech přes svá zranění ještě sténal. Jeho tělo bylo ochablé a zplihlé; to má z toho svého pití, říkali si. No, tohle se snadno spraví. Starší policista přikročil k nákladnímu autu, odklopil víko bedničky s nářadím, vytáhl montážní páku na pneumatiky, vrátil se a udeřil jí premiéra ze strany do hlavy, těsně před uchem. Páku potom hodil řidiči nákladního auta; pro všechny ostatní to bude znamenat, že premiér Turkmenistánu zemřel následkem automobilové nehody. Musí se tedy vypsat volby, a to co nejdřív. Bude nutné vybrat vůdce, kterého lid zná a váží si ho.

"Pane senátore, měli jsme dlouhý den," souhlasil Tony Bretano. "Pro mě to představovalo dlouhých pár týdnů, učil jsem se co a jak, setkával jsem se s lidmi, ale jak víte, vedení je vedení, a ministerstvo obrany bez něj bylo už dost dlouho. Mně leží zvlášť na srdci systém dodávek pro armádu. Trvají příliš dlouho a jsou příliš drahé. Problémem není ani tak korupce jako spíš snaha nastolit tak náročný spravedlivý standard, aby - nu, jako laický příklad řekněme, že kdybyste kupoval potraviny takovým způsobem, jakým armáda musí nakupovat zbraně, umřel byste v supermarketu hladem, než byste se rozhodl, jestli máte koupit špagety nebo makarony. Společnost TRW je společnost zaměřená technicky a podle mého je dobrá. Kdybych svou firmu vedl tak, jak je vedena armáda, moji akcionáři by mě zlynčovali. Můžeme to dělat líp, a já se postarám, abychom to tak dělali."

"Pane úřadující ministře," zeptal se senátor, jak dlouho ještě bude tohle pokračovat? Právě jsme přece vyhráli válku a..."

"Pane senátore, Amerika má nejlepší zdravotní péči na světě, ale lidi pořád ještě umírají na rakovinu a srdeční choroby. Nejlepší nemusí být vždycky dost dobré, ne? Ale víc než to - můžeme si vést líp a za méně peněz. Nepřijdu za vámi s požadavkem na zvýšení celkového objemu fondů. Fondy na nákup budou muset být vyšší, to ano. Výcvik a připravenost budou také vyšší. Ale reálné peníze na obranu se ztrácejí v osobních nákladech - a tam se můžeme dopracovat skutečné změny. Celé ministerstvo má nadstav na nesprávných místech. To je plýtvání penězi daňových poplatníků. Já to vím. Platím spoustu daní. Své lidi nevyužíváme efektivně, pane senátore, a nic není větší plýtvání než právě tohle. Myslím, že vám mohu slíbit čisté snížení o dvě nebo tři procenta. Možná o víc, když se mi podaří nasadit správnou páku v systému armádních dodávek. K tomu potřebuji dostat určitý status. Nemáme důvod, proč bychom museli čekat osm nebo dvanáct let, než zavedeme do výzbroje nový letoun. Všechno studujeme málem donekonečna. Kdysi to mělo za účel ušetřit peníze a možná, že to byla dobrá myšlenka, ale teď vydáváme víc peněz na studování než na opravdový výzkum a vývoj. Je čas přestat každé dva roky znovu a znovu vynalézat kolo. Na peníze, které vydáváme, naši občané pracují. A my ty peníze musíme vydávat inteligentně.

A nejdůležitější ze všeho - když Amerika posílá své syny a dcery do nebezpečí, musí to být ty nejlépe vycvičené a nejlépe vybavené síly, jaké můžeme do pole vyslat. Podstatné je, že to můžeme dokázat a ještě ušetřit, když systém donutíme, aby pracoval efektivněji." Na tomhle novém spolku senátorů je pěkné to, uvažoval Bretano, že nevědí, co je nemožné. Ještě před rokem by mu to, co právě řekl, nemohlo projít. Většině vládních institucí je efektivnost cizí, ne proto, že je něco špatného v lidech, nýbrž proto, že jim nikdo nikdy neřekl, aby si vedli lépe. Dalo by se to přirovnat k bezstarostnému pojídání kremrolí, a ty ucpávají tepny. Kdyby srdcem Ameriky byla její vláda, země by už dávno klesla mrtvá. Naštěstí je srdce jeho země jinde, a žije dál díky zdravější stravě.

"Ale nač potřebujeme tolik obranných opatření v době, kdy..."

Bretano ho opět přerušil. Byl to zlozvyk, kterého se bude muset zbavit, což si uvědomil hned, jak se ho dopustil - tohle však bylo příliš. "Pane senátore, nezapomněl jste náhodou na tu budovu na druhé straně ulice?"

Bylo legrační vidět, jak sebou hlava toho člověka škubla dozadu; pobočník po Bretanově levici sebou ulekaně trhl skoro stejně. Na půdě komory Senátu stále ještě čekala práce. Ale většina ostatních narážku na událost s Kapitolem pochopila, a ministr obrany byl ochoten se s tím spokojit. Pak předseda úderem kladívka zasedání ukončil a dobu hlasování stanovil na druhý den dopoledne. Senátoři už své hlasy vlastně odevzdali tím, že chválili Bretanovo přímé a rozhodné prohlášení, a zavázali se ke spolupráci s ním slovy téměř tak naivními, jako byla jeho vlastní slova. Tím na jednom místě skončil další den; na jiném místě brzy nastane den nový.

Rezoluce OSN byla sotva odhlasována, když do iráckého přístavu Bušire připlula první loď. Její náklad vyložila velká, vysavačům podobná zařízení, a od té chvíle šly věci rychle kupředu. Poprvé po mnoha letech bude v Iráku na stolech dost chleba pro všechny. Ranní televizní vysílání tuto skutečnost oznámilo všem - jak se dalo očekávat. Byly to živé přenosy z pekáren v okolí, prodávajících své zboží šťastným, usmívajícím se davům. Vysílání skončilo oznámením, že dnes se sejde nová revoluční vláda, aby projednala další záležitosti obecného zájmu. Tyto signály SBĚRNÁ MÍSA a TRASA BOUŘE zaznamenaly a předaly dál, ale skutečné novinky toho dne přišly z jiného zdroje.

Golovko si říkal, že ten turkmenský premiér mohl docela klidně zahynout při automobilové nehodě. Premiérovy osobní výstřelky byly Ruské zahraniční rozvědce dobře známy a nehody vozidel nebyly v té zemi ani v zemi jiné nic

neznámého - nehody automobilů byly v Sovětském svazu hodně časté, zvláště nehody pod vlivem alkoholu. Ale Golovko nikdy nevěřil na shody náhod jakéhokoli druhu. Hlavně ne náhod, k nimž docházelo takovým způsobem a v takové době, které se jeho zemi nehodily. To, že měl v Turkmenistánu rozsáhlé prostředky, kterými mohl problém odhalit a analyzovat, nijak nepomohlo. Premiér je mrtev. Budou se konat volby. Bylo nabíledni, kdo bude pravděpodobným vítězem, protože zesnulý politik s obdivuhodnou účinností potlačoval jakoukoli politickou opozici. A Golovko nyní také viděl, že se íránské vojenské síly formují k tažení na západ. Dva mrtví šéfové států v tak krátké době, v tak úzkém okruhu, oba v zemích, sousedících s Íránem... ne, i kdyby to byla shoda náhod, nevěřil by tomu. Golovko tedy přehodil výhybku - to byl západní aforismus - a zvedl telefon.

Americká ponorka Pasadena se nacházela mezi dvěma skupinami hladinových plavidel ČLR, nyní operujícími asi čtrnáct kilometrů od sebe. Ponorka měla úplný náklad zbraní, všechny s bojovými hlavicemi, ale i tak byla v postavení asi takovém jako jediný policista na Times Square o půlnoci na Nový rok, policista pokoušející se mít přehled o všem současně. Ani nabitá zbraň není v takovém případě moc platná. Každých několik minut ponorka vysunula své elektronické obranné systémy, aby si osahala vysílané signály, a její sonary dodávaly údaje sledovací skupině vzadu v bojové centrále - tolika lidem, kolik se jich vešlo kolem stolní mapy. Ti všichni zaznamenávali různé "kontakty". Kapitán přikázal, aby se ponorka ponořila do velké hloubky, do sta metrů, hned pod akustickou odraznou vrstvu, aby mohl několik minut studovat graf, který teď byl tak složitý, že ho nedokázal udržet v hlavě. Když se loď v nové hloubce ustálila, udělal tři kroky k zádi, aby se na graf podíval.

Bylo to cvičení flotily, ale typ cvičení nebyl tak docela... Normálně přece jedna skupina hraje "správné hochy" proti druhé skupině, "lumpům", a člověk může odhadnout kdo je kdo, podle toho, jak jsou lodi rozestavené. Ale namísto toho, aby se obě skupiny formovaly jedna proti druhé, orientovaly se na východ. Tomu se říkalo "osa hrozby", a myslel se tím směr, z něhož se očekával nepřátelský úder. Na východ ležela Čínská republika, ostrov Tchaj-wan. Starší hlavní operační specialista, který graf zpracovával, zakresloval na průhlednou fólii značky. Celkový obraz byl zhruba tak jasný, jak měl být.

"Sonar veliteli," přišlo další hlášení.

"Velitel," potvrdil kapitán do mikrofonu.

"Dva nové kontakty, pane, označení Sierra dvacet a Sierra dvacet jedna. Oba jsou to ponořené kontakty. Sierra dvacet má kurs tři-dva-pět, přímý směr a slabý... počkejte... ano, vypadá to na třídu Chan, dobrý odraz na čáře padesát Hz, hluk od strojů také. Dvacet jedna je také ponořený kontakt, tři-tři-nula, začíná se to jevit jako třída Sia, pane."

"Ponorka s raketami při cvičení flotily?" podivil se hlavní specialista.

Jaký je odraz od Dvacet jedna?"

"Zlepšuje se, pane," odpověděl náčelník akustiku. Celá posádka akustiku u sonarů byla ve své kajutě, hned před bojovou centrálou na pravoboku. "Hluk od strojů zůstává stejný, je to třída Sia, kapitáne. Chan manévruje na jih, kurs je teď tři-dva-jedna, dostávám otáčky vrtule... rychlost odhaduji na osmnáct uzlů."

"Pane?" Náčelník operací rychle nakreslil výmluvný graf. Lodi s balistickými raketami a ponorka s raketami opatřenými jadernými hlavicemi budou za severní skupinou hladinových plavidel.

"Ještě něco, sonare?" zeptal se kapitán.

"Pane, se všemi těmi stopami to začíná být trochu komplikované."

"To mi povídejte," vydechl kdosi u stolu s mapou a zanesl další změnu.

,Je něco na východě?" naléhal velitel.

"Pane, východně máme šest kontaktů, všechny klasifikované jako obchodní lodi."

"Všecky je tu máme, pane," potvrdil náčelník operací. "Od tchajwanského námořnictva zatím nic."

"To se brzy změní," rozvažoval nahlas kapitán.

Generál Bondarenko také nevěřil na shodu náhod. Víc než to; jižní část země, kdysi známé jako Svaz sovětských socialistických republik, pro něj měla jen málo kouzla. Postaraly se o to jeho služba v Afghánistánu a jedna divoká noc v Tádžikistánu. V jistém odtažitém smyslu by mu vlastně ani příliš nevadilo, kdyby se Ruská republika s původně muslimskými národy, nakupenými při její jižní hranici, úplně rozloučila. Ale reálný svět není odtažitý.

"Takže, co myslíte, že se děje?" zeptal se.

"Jste informován o Iráku?"

"Ano, soudruhu předsedo."

"Tak mi o něm povězte, Gennadiji Josifoviči," přikázal Golovko.

Bondarenko se naklonil nad stůl s mapou a při řeči jezdil prstem sem a tam. "Řekl bych, že to, co vám dělá starosti, je možnost, že Írán zkouší ucházet se o statut supervelmocí. Když se spojí s Irákem, zvětší své naftové bohatství o takových čtyřicet procent. A navíc jim tak vznikne hranice s Kuvajtem a Královstvím Saudské Arábie. Dobytí těch dvou zemí by jejich bohatství ještě zdvojnásobilo - dá se bezpečně předpokládat, že ty malé národy by se neubránily také. Objektivní okolnosti jsou naprosto evidentní," pokračoval generál klidným hlasem profesionálního vojáka, analyzujícího pohromu. "Írán a Irák dohromady počtem obyvatelstva daleko převyšují počet obyvatelstva těch ostatních zemí - tak pět ku jedné, soudruhu předsedo? Nebo víc? Nevzpomínám si přesně, ale výhoda lidské síly je jistě rozhodující. Takže vzniká pravděpodobnost buď přímého dobytí, nebo alespoň značného politického vlivu. To by samo o sobě dalo Sjednocené islámské republice nesmírnou hospodářskou moc, možnost podle libosti přiškrtit dodávky energie do západní Evropy i do Asie.

A nyní Turkmenistán. Jestli je pravdivé vaše podezření, že to není shoda náhod, pak Írán asi chce postupovat také na sever a pohltit Ázerbájdžán" - prst jel po mapě - "Uzbekistán, Tádžikistán a přinejmenším část Kazachstánu. Tak by se počet jejich obyvatelstva ztrojnásobil, a Sjednocené islámské republice by přibyla významná surovinová základna; a potom, jak můžeme předpokládat, přibude ještě Afghánistán a Pákistán. A máme tu zemi rozprostírající se od Rudého moře až po Hindúkuš - nět, přesněji od Rudého moře až po Čínu. Pak budeme mít podél celé naší jižní hranice samé nepřátelské země." Po těch slovech vzhlédl.

Je to mnohem horší, než jak se mi to prezentovalo, Sergeji Nikolajeviči," uzavřel věcně a střízlivě. "Víme, jak Číňané baží po tom, co máme na východě. Tahle nová země ohrožuje naše naftová pole na jihu, v Zakavkazsku - tu hranici nedokážeme bránit. Panebože, bránit se Hitlerovi byla ve srovnání s tímhle hračka."

Golovko stál na druhé straně stolní mapy. Bondarenka zavolal s určitým úmyslem. Vysoké armádní velení jeho země se skládalo z lidí, kteří se v něm udrželi z předchozího období; ti však konečně vymírali. Gennadij Josifovič patřil k nové generaci lidí, vyzkoušených v bitvách nespravedlivé afghánské války, dost starých, aby věděli, co to bitva je; a tak on sám, i takoví jako on, byli protismyslně na vyšší úrovni než ti, které měli nahradit. A tihle noví lidé byli také dost mladí, aby za sebou nevláčeli ideologickou přítěž předchozí generace. Bondarenko není pesimista, nýbrž optimista připravený učit se od Západu, kde právě strávil měsíc u různých armád NATO a učil se všemu, čemu jen mohl - jak se zdálo, hlavně od Američanů. Ale Bondarenko hleděl na mapu zneklidněn.

Jak dlouho?" otázal se generál. Jak dlouho bude trvat, než se tenhle nový stát dá dohromady?"

Golovko pokrčil rameny. "Kdo to může spolehlivě odhadnout? Tři roky, možná

dva, v tom nejhorším případě. V tom nejlepším pět."

"Dejte mi pět let a možnost přebudovat naši vojenskou sílu, a můžeme... pravděpodobně... ne." Bondarenko zavrtěl hlavou. "Žádnou záruku vám nemohu poskytnout. Vláda mi nedá ani peníze, ani vybavení, které potřebuji. Nemohu. Nemáme na to."

"A potom?" Generál vzhlédl a podíval se předsedovi Ruské zahraniční rozvědky přímo do očí.

"A potom bych byl radši operačním důstojníkem druhé strany. Na východě máme hory, které je nutné a možné bránit, a to je dobré. Ale pro týlovou podporu máme jen dvě železnice, a to už tak dobré není. A uprostřed - co když pohltí celý Kazachstán?' Poklepal na mapu. "Podívejte se, jak blízko by pak měli Moskvu. A co spojenectví? Možná s Ukrajinou? A co Turecko? Co Sýrie? S tímhle novým státem se bude muset srovnat celý Střední východ... prohráváme, soudruhu předsedo. Můžeme pohrozit použitím jaderných zbraní - ale k čemu nám to bude dobré? Čína si může dovolit ztratit pět set milionů lidí - a ještě pořád nás bude početně převyšovat. Její hospodářství sílí, zatímco naše stále stagnuje. Čína si může dovolit nakupovat zbraně od Západu, nebo dokonce koupit licence a vyrábět si je sama. Když použijeme naše jaderné zbraně, je to nebezpečné jak takticky, tak strategicky. A má to ještě politický rozměr, ale ten nechám na vás. Z vojenského hlediska budeme mít proti sobě početní převahu ve všech podstatných kategoriích. Nepřítel bude mít převahu ve zbraních, živé síle i v zeměpisné poloze. To, že může odříznout ostatní svět od zásobování naftou, omezuje naši naději, že získáme pomoc ze zahraničí - za předpokladu, že nějaká západní země bude vůbec o něčem takovém uvažovat. To, co jste mi právě ukázal, může znamenat zničení naší země." Nejvíc zneklidňující bylo, že Bondarenko toto hodnocení vyslovil klidně. Nevyvolával žádný poplach. Pouze konstatoval objektivní skutečnost.

"A můžeme udělat něco, abychom tomu zabránili?"

"Ztrátu republik na jihu si nemůžeme dovolit, jenže - jak si je máme udržet? Obsadit Turkmenistán? Bojovat proti partyzánskému hnutí, které by nepochybně vzniklo? Naše armáda není ve stavu, aby mohla takovou válku vést - ani v jedné z těch zemí. A nebude to jen jedna, že?" Bondarenkův předchůdce byl hozen přes palubu za to, že se Rudé armádě - ten název i idea se nechtěly jen tak vzdát - nepodařilo vypořádat s Čečeny. To, co by bývalo mělo být poměrně jednoduchým pokusem o pacifikaci, nakonec vykřičelo do světa, že ruská armáda je sotva stínem toho, čím ještě před několika lety bývala.

Sovětský svaz fungoval na principu strachu, to oba věděli. Strach z KGB udržoval občany v poslušnosti. A strach z toho, co by s každou organizovanou vzpourou mohla udělat Rudá armáda, a co by také udělala, zabránil jakýmkoliv rozsáhlým politickým nepokojům. Co se však stalo, když strach zmizel? Sovětský neúspěch při pacifikaci Afghánistánu, navzdory těm nejbrutálnějším opatřením, jaká si lze představit, byl pro muslimské republiky signálem, že jejich strach není na místě. Teď Sovětský svaz už není, a to, co zůstalo, je pouhým stínem. A jasnější slunce na jihu může teď ten stín vymazat. Golovko to viděl ve tváři svého hosta. Rusko nemá takovou sílu, jakou potřebuje. Nadutým naháněním hrůzy může zastrašit ještě tak snad Západ - Západ měl dosud v paměti Varšavskou smlouvu a přízrak mohutné Rudé armády připravené táhnout až k Biskajskému zálivu - , ostatní části světa však už věděly své. Západní Evropa i Amerika si ještě pamatovaly ocelovou pěst, kterou viděly, ale nikdy nepocítily. Ti, kdo ji pocítili, hned poznali, kdy sevření povolilo. Přesněji řečeno věděli, co uvolněný stisk znamená.

"Co budete potřebovat?"

"Čas a peníze. Politickou podporu, abych mohl armádu přebudovat. Pomoc ze Západu." Generál stále upřeně hleděl do mapy. Jako kdybych byl posledním potomkem mocné kapitalistické rodiny, uvažoval. Patriarcha zemřel a on zdědil ohromné bohatství - ale pak zjistil, že bohatství je pryč a zůstaly jen dluhy. Z americké cesty se vrátil s pocitem, že viděl způsob, viděl budoucnost a

našel cestu, jak svou zemi zabezpečit. Jenže k tomu potřeboval profesionální armádu složenou z déleslouzících odborníků, stmelených duchem sounáležitosti, z hrdých strážců a služebníků svobodného národa - takovou, jakou byla Rudá armáda při svém pochodu na Berlín. Vybudovat silnou armádu však bude trvat léta. Tak, jak to vypadá nyní... jestli se Golovko a Ruská zahraniční rozvědka nemýlí, pak v nejlepším případě může doufat, že se země bude nejprve dávat dohromady, jako v roce 1941, vymění prostor za čas, jako v roce 1941, a bude se probojovávat zpátky, jako v letech 1942-43. Generál si říkal, že do budoucnosti nikdo nevidí; to je dar, který nikdo nemá. A možná, že je to dobře, protože minulost, kterou všichni znají, se jen zřídkakdy opakuje. V případě fašistů mělo Rusko štěstí. A na štěstí se nedá spoléhat.

Spoléhat se dá jen na to, že protivník bude prohnaný a nevypočitatelný. I jiní se budou dívat na mapu, tak jako se dívá on, uvidí vzdálenosti a překážky, dokážou rozeznat poměr sil a budou vědět, že žolík je na jiném listu potištěného papíru, na druhé straně zeměkoule. Klasický postup je nejprve zmrzačit silného, pak rozdrtit slabého a potom, později, se silnému znovu postavit v pravý, vhodný čas. I když to Bondarenko věděl, nemohl s tím nic dělat. Tím slabým je on. Má své vlastní problémy. Jeho vlast nemůže počítat s přáteli, pouze s nepřáteli, které si tak vytrvale a s takovou námahou nadělala.

Sálih ještě nikdy takovou agónii neprožil. Byl jí svědkem, to ano, a v době, kdy patřil k bezpečnostní službě své země, ji dokonce působil druhým - ne však takovouhle, ne tak strašnou. Teď jako kdyby platil za všechny své hříchy najednou. Tělem mu zmítala bolest, od hlavy k patě. Jeho síla bývala hrozná, svaly pevné, tvrdost a houževnatost zjevné. Nyní však ne. Nyní ho bolel každý gram jeho tkáně, a když se třebas i mírně pohnul, aby bolesti ulevil, dosáhl jen toho, že se přenesla o kousíček jinam. Bolest byla tak velká, že vytlačila i strach, který by ji byl měl doprovázet.

S lékařem tomu bylo jinak. Ian MacGregor měl kompletní chirurgický oblek, přes obličej roušku, ruce v rukavicích - netřásly se mu jen díky jeho soustředěnosti. Právě Sálihovi odebral krev, s největší opatrností, jako snad ještě nikdy v životě, s ještě větší, než kdy potřeboval u svých pacientů s AIDS; když odebíral vzorky, pacientovu paži pevně svírali dva zdravotníci. S případem hemorragické horečky se ještě nikdy nesetkal. Nebyla pro něj ničím víc než kusem textu v učebnici nebo článkem v časopise Lancet, čímsi zajímavým jakožto poznatek, vzdáleně nahánějící strach jako třeba rakovina nebo jiné, dosud neprobádané africké choroby; tahle však byla zde. A byla tu teď.

"Sálihu?" oslovil lékař svého, pacienta.

"... ano." Odpověď následovalo sténavé zalapání po dechu.

"Odkud jste sem přišel? Musím to vědět, jestli vám mám pomoci."

Žádné zaváhání, žádné úvahy o utajení nebo o tajemstvích. Jen přestávka, aby se nadechl, aby nabral sílu a energii a dokázal odpovědět. "Z Bagdádu. Letadlem," dodal zbytečně.

"A Afrika? Nenavštívil jste v poslední době Afriku?"

"Nikdy." Pacient zavrtěl hlavou; pohnul jí sotva o centimetr, oči křečovitě zavřené. Snažil se být statečný a docela se mu to dařilo. "V Africe... jsem poprvé."

"Měl jste v poslední době pohlavní styk? Někdy tak minulý týden," upřesnil MacGregor. Otázka mu připadala krutá. Teoreticky člověk tuhle nemoc pohlavním stykem získat mohl - třeba s nějakou místní prostitutkou? Možná, že v jiné místní nemocnici je další takový případ. A tam se to třeba pokoušejí ututlat...

Trvalo chvíli, než si muž uvědomil, na co se ho doktor ptá. Pak následovalo další zavrtění hlavou. "Ne, dlouho žádné ženy." MacGregor to viděl v jeho obličeji: Už nikdy, pro mě ne...

"Co nějaká jiná krev v poslední době - myslím, jestli jste nedostal krev?"

"Ne."

"Přišel jste poslední dobou do styku s někým, kdo cestoval třeba ještě někam jinam?"

"Ne, jen Bagdád, jen Bagdád. Jsem člen ochranky mého generála, já pořád s ním, nic jiného."

"Děkuji. Dáme vám něco proti bolesti. Dáme vám také nějakou krev a pokusíme se srazit horečku ledem. Za chvíli jsem zpátky." Pacient přikývl a lékař vyšel z pokoje; v rukou v rukavicích nesl zkumavky s krví. "Zkurvená krev," vydechl MacGregor.

Zatímco sestry a zřízenci dělali svou práci, MacGregor dělal zase svou. Jeden ze vzorků rozdělil na dvě poloviny a obě co nejpečlivěji zabalil, jednu pro Paříž a Pasteurův ústav, druhou pro Středisko pro prevenci a potírání chorob v Atlantě. Půjdou expres letecky. Zbytek předal svému hlavnímu technikovi, zdatnému Súdánci. Mezitím sestavoval zprávu pro fax. Možný případ hemorragické horečky, tak bude zpráva končit. A bude uvedena země, město, nemocnice - ale nejprve... zvedl telefon a zavolal na ministerstvo zdravotnictví.

"Tady?" zeptal se vládní doktor. "V Chartúmu? Určitě? Odkud je ten pacient?"

"Tak, správná otázka," odpověděl MacGregor. "Pacient tvrdí, že přišel z Iráku."

"Z Iráku? Proč by ta nemoc měla přijít odtamtud? Testoval jste ho na protilátky?' otázal se úředník.

"Test se právě připravuje," sdělil Skot Afričanovi.

"Za jak dlouho to bude?"

"Za hodinu."

"Než o tom něco sepíšete, přijdu se tam podívat sám," prohlásil úředník.

Abych na vás dohlédl, to tím myslel. MacGregor zavřel oči a sevřel sluchátko pevněji. Tohohle takydoktora do jeho funkce ustanovila vláda; byl to syn ministra, už dlouho působícího ve vládě, a to nejlepší, co MacGregor mohl o svém kolegovi říci bylo, že když bude sedět ve své honosné kanceláři, neohrozí aspoň žádného živého pacienta. MacGregor se musel ze všech sil držet, aby nevybuchl. Takhle to vypadá v celé Africe. Místní vláda chce chránit svůj turistický průmysl - něco, co Súdán beztak naprosto postrádal, nepočítáme-li pár antropologů, kteří dole na jihu, nedaleko hranic s Etiopií, prováděli vykopávky sídel primitivního člověka. Ale na tomhle bujícím kontinentě to bylo všude stejné. Ministerstva zdravotnictví zapírala vše - to byla také jedna z příčin, proč se lékařům ve střední Africe AIDS tak vymkl z rukou. Všichni zapírají a zapírají a budou zapírat dál, dokud - dokud nezemře kolik procent jejich obyvatelstva? Deset? Třicet? Padesát? Ale kritizovat africké vlády a jejich úředníky se každý bál. Bylo přece tak snadné být nazván rasistou - a proto je líp být zticha... a nechat lidi umírat.

"Doktore," trval na svém MacGregor, "svou diagnózou si jsem jist. Povinnost lékaře mi velí..."

"Může to snad počkat, až přijdu," zněla ledabylá odpověď. Takhle to v Africe chodí všude, to MacGregor věděl. Nemá smysl se s tím rvát. Tu bitvu nemůže vyhrát. Súdánské ministerstvo zdravotnictví mu může sebrat vízum v několika minutách, a kdo pak bude léčit jeho pacienty?

"Tak dobrá, doktore. Prosím, přijďte hned," naléhal.

"Mám tu ještě pár věcí, které musím udělat, a pak přijdu." To mohlo znamenat celý den, nebo také ještě déle, a oba to věděli.

"Pacient je v izolaci?"

"Všechna ochranná opatření jsem udělal," ujistil ho MacGregor.

Jste dobrý doktor, Iane, a já vím, že vám mohu důvěřovat. Určitě dohlédnete na to, aby k ničemu vážnému nedošlo." V telefonu cvaklo a linka ztichla. Sotva MacGregor položil sluchátko, ozvalo se nové zazvonění.

"Ano?"

"Pane doktore, přijďte prosím vás na čtyřiadvacítku," naléhal hlas zdravotní sestry.

Byl tam ve třech minutách. Sestra volala kvůli Sohajle. Zřízenec právě vynášel mísu se zvratky - a s krví. Sohajla také přicestovala z Iráku, jak MacGregor věděl. Bože!

"Nikdo z vás se nemá čeho bát."

Slova dodávala naději a uklidňovala, ačkoliv ne tak, jak by si byli členové Revoluční rady přáli. Íránští mulláhové zřejmě mluvili pravdu, jenže generálové a plukovníci sedící zde kolem stolu s Iránem bojovali ještě jako kapitáni a majoři; a na nepřátele z bitvy se nikdy nezapomíná.

"Potřebujeme, abyste se ujali vedení armády vaší země," pokračoval nejvýše postavený mulláh. "Za svou spolupráci si budete smět zachovat svá postavení. Požadujeme jen, abyste ve jménu boha přísahali věrnost nové vládě." U toho to však neskončí. Budou ostře sledováni. To důstojníci věděli. Stačí, aby šlápli jen maličko vedle, a zastřelí je. Ale neměli na vybranou, jenom snad to, že je vyvedou a zastřelí ještě dnes odpoledne. Hromadné popravy nebyly v Iráku ani v Íránu nic neznámého; v obou zemích to byl účinný způsob, jak se vypořádat s disidenty, ať už skutečnými nebo jen domnělými.

Stát tváří v tvář takovému rozhodování znamenalo jen dvě věci - na jedné straně pušky, které vše účinně, rychle a také definitivně vyřídí; na straně druhé číhala náhlá a krutá nespravedlnost v podobě havárie vrtulníku, kdy vstříc pádící země všechno vymaže, nevěřícnost i pohoršení nad tím, jaká křivda se děje. V téhle chvíli však přeživší vysocí důstojníci irácké armády přece jen ještě jakousi volbu měli; jistou smrt teď, nebo možnou smrt později. Vyměnili si vyhýbavé, kradmé pohledy. Nejsou součástí velení armády své země. Armáda, prostí vojáci, jsou buď s lidem, nebo s důstojníky vlastní roty. Lidu stačilo, že má nadbytek jídla, poprvé po téměř deseti letech. Důstojníci zase měli radost, že nad jejich zemí svítá nový den. Odluka od předchozího režimu byla tedy úplná. Zůstala jen zlá vzpomínka, a ta se již nevrátí. Důstojníci v téhle místnosti mohli znovu získat velení jen díky dobré vůli dřívějších nepřátel, stojících na opačném konci stolu, se slavnostními úsměvy, jaké patří k vítězství, k němuž se zase sluší držet v rukou dary - životy - jako drobné mince, které lze stejně snadno dát jako vzít. Nenaskýtala se žádná možnost volby, opravdu ne.

Vůdce důstojníků přikývl na znamení, že se podrobuje; následovalo další přikývnutí všech ostatních. Tím gestem se identita jejich země vytratila do dějin.

Pak už stačil jeden telefonický hovor.

Překvapením bylo, že nic neukázali v televizi. Odposlouchávací stanice TRASU BOUŘE a SBĚRNOU MÍSU pro jednou předstihli analytici odjinud. Jak se později ukáže, televizní kamery sice byly na místě, ale nejprve bylo třeba celou akci provést. Takže mohly zapracovat družice.

První Íránci, kteří překročili hranici, patřili k motorizovaným jednotkám; ty uháněly po dálnici a zachovávaly rádiový klid. Byl však den a nahoře přelétávaly dvě družice KH-11, které vyslaly své signály spojovacím družicím, a ty je pak předaly přijímačům na zemi. Nejblíže k Washingtonu byly přijímače ve Fort Belvoir.

"Ano," řekl Ryan, sluchátko přitisknuté k uchu.

"Tady je Ben Goodley, pane prezidente. Už je to tady. Íránské jednotky překračují hranici a nenarážejí na žádný odpor."

"Vydaly nějaké prohlášení?"

"Zatím nic. Zdá se, že nejdřív chtějí hranici obsadit."

Jack se podíval na hodiny na nočním stolku. "No dobrá, tak to projednáme při ranním hlášení." Nemá cenu kazit si spánek. Mám lidi, kteří pro mě pracují přes noc, říkal si Ryan. Takhle dřív pracoval často i on sám.

"Ano, pane."

Ryan položil telefon a vrátil se zpátky do postele. Tohle byla jedna z prezidentských dovedností, kterým se učil. Možná, uvažoval když znovu upadal do spánku, že se snad naučí hrát i golf v době krize... možná, že...

Jako první přišel na řadu pedofil, zcela po zásluze. Staral se o jednoho z ostatních zločinců - to byl zase vrah - , a jak se dalo soudit podle videozáznamů, svou práci dělal důkladně; to celou věc urychlilo.

Múdí si dal záležet na tom, aby zřízencům patřičně vysvětlil, že nové pečovatele musí důkladně sledovat. Pečovatelé dodržovali běžná ochranná opatření, na rukou měli rukavice, důkladně se myli, pokoj udržovali v čistotě, všechny tekutiny stírali mopem. Tahle povinnost byla čím dál těžší, jak choroba u první exponované skupiny rychle postupovala. Ozvučovací zařízení zřetelně přenášelo sténání nemocných. Doktor věděl, čím všichni procházejí, zvlášť když nedostávají žádné léky proti bolestem. Múdí tak porušoval muslimské zákony milosrdenství, ale teď už jich nedbal. Druhá skupina subjektů poslušně dělala, co se jí řeklo; nedostala však roušky - a mělo to svůj důvod.

Pedofil byl mladý muž, snad jen něco po dvacítce, a o svého svěřence se staral s překvapivou péčí. Snad proto, že s vrahem soucítil a vnímal jeho bolest, snad jen proto, aby se sám ukázal hodným slitování; na tom však nezáleželo. Múdí nastavil kameru na záběr zblízka. Pečovatelova pleť byla zarudlá a suchá, pohyby pomalé a bezpochyby bolestivé. Doktor zvedl telefon. Po minutě se v záběru objevil jeden z vojenských zdravotníků. Krátce s pedofilem promluvil, strčil mu do ucha teploměr a odešel k telefonu na chodbě.

"Subjekt Osm má teplotu třicet devět dva a pociťuje únavu a bolesti v končetinách. Oči má červené a opuchlé," hlásil stručně zdravotník. Dalo se čekat, že zdravotníci nebudou vůči žádnému z těchhle subjektů chovat tolik soucitu jako vůči sestře Jean Baptiste. Ta, třebas nevěřící, byla aspoň ctnostná žena. To se o lidech v tomhle pokoji říci nedalo, a tím byla celá věc pro všechny snazší.

"Děkuji."

Takže je to pravda, říkal si Múdí. Kmen Mayinga se skutečně přenáší vzduchem. Teď ještě zbývá přesvědčit se, zda se přenesl úplně, zda na něj tahle nová oběť zemře. Až bude polovina druhé skupiny vykazovat příznaky, převedou ji na druhou stranu do jejího vlastního pokoje, a s první skupinou - ti všichni byli Ebolou nakaženi smrtelně - to ukončí pomocí léků.

Ředitel bude mít radost, to Múdí věděl. Poslední část pokusu je stejně úspěšná jako část předchozí. Teď mají stále větší jistotu, že získali takovou zbraň, jakou ještě nikdo nikdy neměl v rukou. Není to nádherné? říkal si lékař.

S letem zpátky to je vždycky snazší. Krasavec přistoupil k detektoru kovu, zastavil se, nechal se objet kouzelnou hůlkou, sehrál obvyklý zmatek nad svým zlatým perem, a potom vešel do haly, kde čekali lidé cestující první třídou; ani se při tom nerozhlížel kolem po policistech, kteří by ho třeba mohli zastavit, kdyby tu ovšem nějací byli. Ale nebyli tu a nezastavili ho. V příruční brašně nesl v kůži vázané desky, ty však zatím ještě nevyjme. Ohlásili jeho let; šel tedy k nástupnímu tunelu a v přední části sedmsetsedmačtyřicítky rychle vyhledal své sedadlo. Letadlo bylo obsazené jen z poloviny, což se mu hodilo. Jakmile se letadlo odlepilo od země, vytáhl zápisník a začal zaznamenávat vše, co až dosud nechtěl papíru svěřit. Jako obvykle mu pomáhala jeho fotografická paměť; pracoval tři hodiny, až v polovině cesty nad Atlantikem podlehl potřebě spánku. Správně předpokládal, že bude spánek potřebovat.

[29] PLNÝ SOUDNÍ DVŮR

Může to být můj poslední náboj, říkal si Kealty; opět v duchu použil metaforu spojenou se střelnými zbraněmi. Tuhle ironickou souvislost si nikdy

neuvědomil. Měl na práci důležitější věci. Předchozího večera obvolával své zbývající kontakty mezi novináři - ty spolehlivé. Ostatní, i když zrovna nevycouvali úplně, znejistěli a zachovávali si přinejmenším diskrétní odstup; většinu z nich však přesto nebylo nijak těžké zaujmout. Kealty svou dvouhodinovou půlnoční schůzku svolal pomocí několika "kódových" slov a vět, vypočítaných na to, že novináře jejich profesionální dychtivost probudí k životu. Pak už zbývalo jen stanovit pravidla. Tohle vše je jen tak mezi námi, nic pro čtenáře, nic, co by se citovalo, upozornil je. Reportéři samozřejmě souhlasili.

"Je to hodně znepokojivé. FBI podrobila celé horní poschodí ministerstva zahraničí zkoušce na detektoru lži," sdělil jim Kealty. Reportéři o tom už cosi slyšeli, ale neměli to zatím potvrzené. Kealtyho sdělení však budou brát jako potvrzení. "Ale ještě znepokojivější je - jen se podívejte na politiku, které jsme teď svědky. Budovat obranu pod vedením toho Bretana - člověka, který vyrostl v komplexu vojenského průmyslu. Prohlašuje, že chce zrušit veškeré záruky uvnitř systému dodávek, chce zbavit Kongres jeho dohlížecího práva. A George Winston, co chce ten? Rozbourat daňový systém, udělat ho regresivnějším, zcela odstranit kapitálové zisky - a proč? Aby veškeré daňové zatížení vložil na bedra střední a pracující třídy a dal volnou ruku prachářům, proto.

Ryana jsem nikdy nepovažoval za profesionála, za člověka schopného obsadit prezidentské křeslo. Musím vám ale říct, že tohle jsem nečekal. Je to zpátečník, radikální konzervativec - nevím, jak ho nazvete vy."

"Tou věcí na ministerstvu zahraničí jste si jist?' zeptal se člověk z New York Times.

Kealty přikývl. "Ano, stoprocentně. Chcete mi snad naznačit, že ne tak podívejte, chcete dělat svou práci?" dodal unaveně. "Máme krizi na Středním východě a FBI obtěžuje nejvýš postavené lidi a pokouší se obvinit je z krádeže nějakého dopisu, co nikdy neexistoval."

"A teď ještě," dodal vedoucí Kealtyho štábu, zdánlivě mimo pořadí, "chce Washington Post psát o Ryanovi nějaký oslavný článek."

"Moment," zasáhl reportér Postu a napřímil se, "to chce Bob Holtzman, já s tím nemám nic společného. Zástupci šéfredaktora jsem hned říkal, že to není dobrý nápad."

"Od koho má Holtzman podklady pro ten článek?" zajímal se Kealty.

"Nemám ponětí. Tohle Bob nikdy neprozradí. To přece víte."

"Takže co vlastně dělá Ryan s CIA? Chce ztrojnásobit velikost Ředitelství operací - to znamená špiony. Přesně tohle země potřebuje, co? Co tedy Ryan podniká?" otázal se Kealty řečnicky nabubřele. "Nafukuje obranu. Předělává daňový zákoník, aby se někdo měl jako prase v žitě. A Ústřední zpravodajskou službu zatahuje zpátky do dob studené války. Vracíme se do padesátých let - proč?" pokračoval Kealty. "Proč tohle všechno dělá? Co tím vším sleduje? To jsem v tomhle městě jediný, kdo se ptá? Kdy už vy konečně začnete dělat svou práci? Pokouší se zastrašit Kongres a daří se mu to; a kde jsou média? Kdo ty lidi tam venku chrání?"

"Co k tomu říkáte vy, Ede?" zeptal se reportér Timesů.

Kealtyho gesto zoufalé beznaděje bylo naprosto dokonalé. "Já teď sám sobě kopu politický hrob. Žádný vlastní prospěch pro sebe nečekám, ale nemohu jen nečinně přihlížet. I když má Ryan za sebou veškerou vládní moc, prostě nemohu ani jeho, ani ty poskoky kolem něj nechat, aby soustředili moc vlády v rukou několika lidí, aby nás všechny pak mohli ještě víc špehovat, aby daňový systém zatížili tak, že bohatí, co nikdy nezaplatili svůj spravedlivý podíl, zbohatnou ještě víc, aby poskytovali dary zbrojnímu průmyslu - a nakonec okleštili ještě zákony o občanských právech? Jeho žena létá každý den do práce vrtulníkem a vy jste k tomu neřekli ani slovo! Něco takového tu přece nikdy nebylo. Takhle vypadá imperiální prezidentská funkce, o jaké snil Lyndon Johnson. A pak už Kongres nic nezmůže. Víte, čeho jsme se dočkali, co tu

máme?" Kealty jim dal pár vteřin na to, aby si to přebrali. "Krále Jacka Prvního. Někoho by to snad mělo zajímat. Jak to, že vy to necháváte být?"

"Co víte o tom Holtzmanově článku?" zeptal se zástupce Boston Globe.

"Ryan má v CIA pestrou minulost. Má také na svědomí lidské životy."

"Zparchantělej James Bond," prohlásil vedoucí Kealtyho štábu podle domluvy. Reportér Postu pak ovšem musel hájit čest svého deníku.

"O téhle minulosti Holtzman nemluví. Jestli máte na mysli to, jak ti terorist..."

"Ne, to ne. Holtzman se chystá psát o té věci, co se stala v Moskvě. A nevymyslel ji vůbec Ryan, ale soudce Arthur Moore, když byl ještě ředitelem CIA. Ryan ale stál v první linii. I tak to bylo dost zlé. Zasahovali do vnitřních záležitostí bývalého Sovětského svazu, a nikoho tehdy ani nenapadlo, že to možná ani nebyl žádný extra dobrý nápad - teda, nač se ksakru montovat do záležitostí vlády země, která má deset tisíc bojových hlavic, namířených na nás - přece víte, že takovému vměšování se říká akt nepřátelství? A proč to dělal? Chtěl toho jejich největšího gaunera, co vybočil z řady, zachránit před čistkou. A to všechno proto, abychom my mohli rozetnout vyzvědačský řetěz uvnitř CIA. Vsadím se, že Ryan tohle Holtzmanovi neřekl, co?"

"Já jsem ten článek neviděl," přiznal reportér z Postu. Jen jsem pár věcí zaslechl." Tenhle výrok si skoro zasloužil úsměv. Kealtyho zdroje mezi novináři byly lepší než zdroje hlavního politického reportéra. "No tak dobrá, tvrdíte, že Ryan zabil nějaké lidi, jako James Bond. Povězte, čím to můžete doložit?" vyzval Kealtyho lhostejným hlasem reportér.

"Vzpomínáte si, jak před čtyřmi lety v Kolumbii bomby odrovnaly pár členů Kartelu?" Kealty počkal, až novináři přikývnou. "To byla operace CIA. Ryan tenkrát byl v Kolumbii - ta akce byl další akt nepřátelství. To už máte dva, o kterých vím."

Kealty se docela bavil tím, jak Ryan dovedně pracuje na své vlastní zkáze. Plán MODRÉ UNIFORMY v rámci CIA už na Ředitelství pro zpravodajskou činnost vyvolával pořádný rozruch; mnohé z vysoce postavených pracovníků čekal předčasný odchod do výslužby nebo jim alespoň hrozilo zmenšení jejich úřednického impéria. A úředníky přece těší procházet se po stezkách moci. Nejsou snad životně důležití pro bezpečnost země? Pak se s tím ale musí něco udělat, ne? A víc než to; Ryan šlápl na prsty spoustě úředníků v Langley - a teď nastal čas, aby za to zaplatil. Nyní je cílem stojícím výš než kdykoli předtím, a informační zdroje hovoří jen s bývalým viceprezidentem - a možná dokonce že i se skutečným prezidentem Spojených států, nikoli s médii, což by bylo protizákonné. Takováhle legitimní diskuse o životně důležité státní politice je ale něco jiného.

‚Jak moc je tohle všechno podle vás zaručené?' zeptal se reportér Globe.

"Mám své informace. Pamatujete se, kdy zemřel admirál Greer? Greer byl Ryanův učitel. Tu operaci pravděpodobně dal dohromady na smrtelné posteli. Ryan nepřišel na jeho pohřeb. Byl tehdy v Kolumbii. To je fakt, a můžete si ho ověřit," naléhal Kealty. "Pravděpodobně proto James Cutter spáchal sebevraždu..."

"Myslel jsem, že to byla nehoda," poznamenal člověk z Timesů. "Šel si zaběhat a..."

"A jen tak náhodou vlezl do cesty autobusu? Podívejte, netvrdím přece, že Cutter byl zavražděn. Říkám jen, že byl zapletený do nezákonné operace, kterou prováděl Ryan, a nechtěl držet krok. To dalo Jacku Ryanovi možnost zamést stopy. Víte," uzavřel Kealty, "tohohle člověka jsem podcenil. Je prohnaný a hladký jako úhoř; takového tohle město nezažilo od dob Allena Dullese, nebo dokonce od dob Billa Donovana - ale ty doby jsou přece už pryč! Nepotřebujeme CIA s víc než trojnásobkem špionů. Nepotřebujeme cpát další dolary do obrany. Nepotřebujeme přepracovávat daňový zákoník a chránit tak milionáře, se kterými se Ryan spřáhl. A docela určitě nepotřebujeme prezidenta, který si myslí, že padesátá léta byla úžasná. Dělá s naší zemí věci, které prostě nemůžeme nechat

jen tak být. Nevím - ," další beznadějné gesto - "možná, že do toho budu muset jít úplně sám. Já - já vím, že riskuju, že jednou provždy zničím svou pověst, když se takhle angažuju... ale, kruci, přísahal jsem na naši ústavu... poprvé," pokračoval klidnějším a zamyšlenějším hlasem, "když jsem se stal členem Sněmovny... pak Senátu... a potom znovu když mě Roger jmenoval svým viceprezidentem. Podívejte, na tohle nezapomínejte... a... a ... a třeba nejsem, ten pravý. Ano, provedl jsem pár nepěkných věcí, podváděl jsem manželku, spoustu let jsem se držel láhve. Americký lid si asi zaslouží někoho lepšího, než jsem já, aby se dal dohromady a udělal to, co je správné... ale jsem tu jen já. A nemůžu - důvěru lidí, kteří mě do tohohle města vyslali, nemůžu zklamat, ať je cena za to jak chce vysoká. Ryan není prezident Spojených států. A ví to. Proč by se jinak snažil tak rychle tolik věcí změnit? Proč se pokouší zastrašováním dohnat vysoce postavené lidi na ministerstvu zahraničí ke lžím? Proč se plete do práva žen na potrat? Proč se plete do daňového zákoníku, přes toho plutokrata Winstona? Chce si to všechno koupit. Bude dál zastrašovat Kongres; a ti, co jsou u koryt, ho snad nakonec ještě zvolí králem nebo něčím takovým. Povídám - kdo teď vlastně zastupuje lid?"

Já ho ale takhle nevidím, Ede," odpověděl po několika vteřinách novinář z Globu. "Jeho politika je hodně pravicová, ale vystupuje zatraceně upřímně."

Jaké je první pravidlo politiky?" otázal se reportér Timesů s tichým zasmáním. Pak pokračoval: "Řeknu vám, jestli je to s tím Ruskem a Kolumbií pravda... tak je to fakt jako padesátá léta. Takhle se srát do záležitostí jiných vlád! To teď nemůžeme dělat, a už určitě ne na takovéhle úrovni."

"Tohle jste od nás nikdy neslyšeli. Nesmíte ohrozit náš zdroj v Langley." Vedoucí Kealtyho pracovního štábu rozdal kazety. Je tu ale dost ověřitelných skutečností, a ty potvrdí všechno, co jsme vám tu řekli." -

"Bude to pár dní trvat," řekl člověk ze San Francisco Examiner; prsty přejížděl kazety a hleděl na své kolegy. Teď začíná závod. Každý reportér zde v místnosti bude chtít s tím příběhem vyrukovat jako první. Všichni začnou tím, že si kazety cestou domů přehrají v autech. Ten, který to má nejblíž, bude ve výhodě.

"Pánové, mohu jen zopakovat, že je to důležitá věc, a vy při tom musíte uplatnit své nejlepší profesionální schopnosti. O mě osobně tu nejde," prohlásil Kealty. "Byl bych rád, kdybych mohl vybrat někoho jiného, někoho, kdo má lepší pověst než já - ale nikoho takového nemám. Nejde tu o mě osobně," opakoval. Jde tu o vlast. A to znamená, že musíte jednat naprosto korektně."

"To uděláme, Ede," slíbil reportér Timesů. Podíval se na hodinky. Skoro tři ráno. Bude pracovat celý den, aby stihl termín do deseti hodin dopoledne. Během té doby bude muset ověřovat, znovu ověřovat, a absolvovat poradu se zástupcem šéfredaktora, aby zajistil, že se ta věc dostane na první stránku, na horní polovinu. Listy na západním pobřeží měly výhodu - tři hodiny navíc, díky časovým pásmům - , on ale věděl, jak na čas vyzrát. Kávové šálky se snesly na stůl, novináři se zvedli a nastrkali diktafony do kapes sak; každý držel v levé ruce kazetu a pravou lovil v kapse klíčky od auta.

"Tak povídejte, Bene," přikázal Jack sotva o čtyři hodiny později.

"V místní televizi zatím není nic, ale něco jsme zachytili na mikrovlnných kanálech, později se to má vysílat." Goodley se odmlčel a Ryan si zatím sedal za stůl. "Kvalita je mizerná, ani vám to nebudu ukazovat, ale nízkofrekvenční trasy máme. Celý den upevňovali svá postavení. Zítra s tím vyjdou na veřejnost. Po ulicích se pravděpodobně už ledacos povídá, a pro ostatní svět bude oficiální verze."

"Chytré," poznamenal prezident.

"Souhlasím," přikývl Goodley. "A je tu další překvápko. Premiér Turkmenistánu to slíznul, má se zato, že při automobilové nehodě. Golovko mi volal kvůli - krátce po páté, myslím - no, prostě proto, aby nám o tom dal

vědět. Teď mu asi není zrovna do smíchu. Myslí si, že to s tím Turkmenistánem je součástí stejné hry..."

"Máme něco, co by to potvrzovalo?" zeptal se Ryan a uvazoval si kravatu. Byla to hloupá otázka.

"Děláte si srandu, šéfe? Nemáme ani ‚ň'! V tomhle případě dokonce ani od družic ne."

Jack se zadíval na stolní desku. "Víte, všechno to, co se povídá, jak je CIA mocná..."

"Hele, já tam přece pracuju, ne? Díky bohu za CNN. Jo, já vím. Je to prima, Rusové nám povědí aspoň něco z toho, co vědí."

"Mají strach," připomněl mu prezident.

‚Jo, a velký," souhlasil pracovník národního úřadu pro zpravodajské informace.

"No, takže tu je Írán, zabírající Irák. V Turkmenistánu zase máme mrtvého vůdce. A co to všechno znamená?" zeptal se Jack.

"V tomhle jsem s Golovkem zajedno. Bezpochyby má v místě své agenty, a zdá se, že je ve stejné situaci jako my. Může přihlížet a strachovat se, ale žádné reálné operační možnosti nemá. Možná je to shoda náhod, ale na něco takového nemohou špioni věřit. A Sergej na shody náhod určitě nevěří. Myslí si, že všechno je to jedna a ta samá hra. A podle mě se docela trefil. Promluvím si ještě taky s Vascem. Podle něj to, co se tady dává dohromady, je trochu o strach. Dneska se nám ozvou Saúdové." Ryan přitom věděl, že Izrael za nimi nebude o moc pozadu.

"Co Čína?" otázal se prezident potom. Možná, že na druhé straně světa to bude lepší. Nebylo.

"Mají velké cvičení. Hladinové lodi a ponorky, ve vzduchu zatím nic, ale družicové snímky ukazují, že na základnách se stíhačkami se to začíná hýbat..."

"Moment..."

"Ano, pane. Jestli je to plánované cvičení, tak proč na něj ty stíhačky nebyly připravené? O tomhle budu mluvit s Pentagonem v osm třicet. Náš velvyslanec si trochu popovídal s kýmsi z čínského ministerstva zahraničí. Nic moc z toho nevyšlo, na ministerstvu o ničem ani nevěděli, mělo jít o běžný výcvik."

"Kecy."

"Možná. Tchaj-wan se zatím drží při zemi, ale během dne pošle ven nějaké lodi - no, tam u nich to bude dneska v noci. Naši do té oblasti míří. Tchajwanci hrají s námi - navázali plnou spolupráci s našimi pozorovateli na odposlouchávacích stanicích. Brzy se nás zeptají, co uděláme, když se něco stane. Potřebujeme si to promyslet. Pentagon říká, že ČLR nemá nic, s čím by mohla uskutečnit invazi, stejně jako neměla nic ani v roce 1996. Letectvo Čínské republiky je teď silnější než dřív. Nakonec - přesto si nemyslím, že z toho něco může být. Třeba se opravdu jedná jen o cvičení. Třeba chtějí vidět, jak my - to jest vy - budeme reagovat."

"Co říká Adler?"

"Že to máme nechat být. Asi má pravdu. Tchaj-wan je potichu. Myslím, že bychom měli zůstat potichu taky. Pošleme tam lodi, hlavně ponorky, ale budeme je držet z dohledu. Vrchní velitel pro oblast Tichomoří má zřejmě o všem přehled. Necháme to zatím na něm?"

Ryan přikývl. "Prostřednictvím ministra obrany, ano. Co Evropa?"

"Ticho a klid; naše polokoule zrovna tak, i Afrika. Podívejte, Číňané možná vyvolávají jenom takové ty běžné nepříjemnosti, jak je jejich zvykem; jediným vážným problémem pak zůstává Perský záliv - a tady jsme nic neprošvihli, o tom jsem přesvědčen. Saúdům jsme slíbili, že je v tom nenecháme. To se druhé straně samozřejmě časem donese. Mělo by ji to donutit na chvilku se uklidnit a začít trochu uvažovat, než začne něco plánovat dál. Ta věc se Sjednocenou islámskou republikou se mi nelíbí, ale myslím, že s tím si dokážeme poradit.

Írán je ve své podstatě nestabilní; lidi tam chtějí víc svobody, a až ji ochutnají, dojde ke změnám. Můžeme to zvládnout."

Ryan se usmál a nalil si šálek kávy bez kofeinu. "Začínáte si být nějak moc jistý, doktore Goodley."

"Platíte mě za to, abych myslel, šéfe. Nebudu vám přece povídat něco, co se mi jen tak honí hlavou."

"No jo, tak si jděte po své práci. Ale o všem mě informujte. Dneska ještě musím vymyslet, jak předělám Nejvyšší soud." Ryan upil trochu kávy a čekal, až přijde Arnie. Tahle práce přece jen není tak hrozná. Ne, docela určitě ne, když pro člověka pracuje dobrá parta.

"Je to všechno otázka svádění," řekl Clark novým tvářím v posluchárně; zachytil Dingovo ušklíbnutí a projelo jím zamrazení. Výcvikový film, který posluchači právě zhlédli, ukazoval historii šesti významných případů. Film existoval jen v pěti kopiích a ta, kterou tu měli, se už převíjela před cestou zpátky do archivu. Na dvou z těch případů sám pracoval. Jeden z oněch agentů byl tehdy popraven v podzemí domu číslo 2 na náměstí Dzeržinského, když ho "spálil" agent KGB nasazený v Langley. Druhý, majitel malé farmy na severu země bříz, stromu, který je symbolem státu New Hampshire, pravděpodobně pořád ještě v Rusku touží po návratu domů - ale Rusko i dnes zůstává Ruskem, třebaže jeho přísné nazírání na velezradu není výlučným produktem pouze jeho předchozího režimu a kultury. Lidé jako tenhle agent jsou věční sirotci... Clark otočil stránku a pokračoval dál podle svých poznámek.

"Budete vyhledávat lidi, kteří mají nějaké problémy. Budete projevovat pochopení pro ně i pro jejich nesnáze. Lidé, se kterými budete pracovat, nebudou dokonalí. Všichni budou nějak ve srabu a lecčím naštvaní. Někteří z nich za vámi přijdou sami. Nemusíte je zrovna milovat, ale musíte k nim být loajální.

A co myslím tím sváděním? Každý z nás to asi zná, ne? Víc posloucháte než mluvíte. Přikyvujete. Souhlasíte. ‚To víte, že jo, jasně, že jste chytřejší než váš šéf - takovéhle typy znám, v naší vládě takové šašky, máme taky. Já sám jsem kdysi jednoho takového zažil. V takové vládě je těžké zůstat poctivým člověkem,' říkáte mu. Vsaďte na to, že ‚poctivost' zde hraje opravdu důležitou roli.

Když budou říkat tohle, bude to znamenat, že chtějí peníze. To je dobré," poučoval posluchače Clark. "Nikdy nečekají tolik, o kolik si řeknou. Máme rozpočet, ze kterého zaplatíme cokoliv, co chtějí - ale důležité je chytit je na háček. Jednou ztracené panenství se už nedá vrátit.

Vaši agenti, lidé, které získáte, propadnou návyku na to, co dělají. Budou rádi, že jsou špiony. I ti ideologicky nejčistší lidé, jakmile je získáte, se budou občas pochechtávat a mít radost, že vědí něco, co neví nikdo jiný.

Na každém z nich vám bude něco vadit. Nejhorší bývají ti největší idealisté. Mají pocit viny. Pijí. Někteří třeba půjdou za svým knězem - mně se to s pár takovými už stalo. Jiní zase poruší pravidla jednou, a už si myslí, že na žádných pravidlech nezáleží. Tenhle typ začne balit každou holku, která mu přejde přes cestu, a ničeho se nezalekne.

Zacházení s agenty je umění. Jste jim matkou, otcem, knězem, učitelem. Musíte je usměrňovat. Musíte je nabádat, aby se starali o své rodiny a aby si dávali dobrý pozor na to, co se děje kolem nich. Zvlášť ty ideologicky ‚spolehlivé'. Dá se od nich očekávat spousta věcí, ale nejnebezpečnější je možnost, že do toho půjdou až moc hrr. Hodně takových agentů pak samo sebe zničí. Mohou se z nich stát křižáci. A jen málo křižáků umřelo na sešlost věkem," pokračoval Clark.

"Agent, který chce peníze, je často nejspolehlivější. Takový neriskuje. Nakonec, chce se dostat ven, aby si mohl užívat života v Hollywoodu a rozdat si to s nějakou filmovou hvězdičkou nebo něco takového. Tohle je na agentech, kteří pracují za peníze, pěkná věc - chtějí žít, aby ty prachy mohli taky utratit. Když budete potřebovat udělat něco rychle nebo najít někoho ochotného

vzít na sebe riziko, využijte chlapa, co jde po penězích - akorát se musíte připravit na to, že druhý den bude chtít vyklidit pole. Dřív nebo později si řekne, že už toho udělal dost, a bude chtít, abyste ho dostali ven.

Co bych vám měl tak ještě říct? V téhle práci neexistují žádná pevná pravidla. Musíte myslet vlastní hlavou. Musíte vědět něco o lidech... Jací jsou, jak jednají, jak uvažují. Musíte se do svých agentů vcítit - ať už se vám líbí nebo ne. Většina z nich se vám líbit nebude," upozornil Clark posluchače. "Viděli jste ten film. Každé slovo bylo pravdivé a skutečné. Tři z těch případů skončily smrtí agentů. Jeden skončil smrtí zpravodajského důstojníka. To mějte na paměti.

No, a teď si dejte pauzu. Příští hodinu má s vámi pan Revell." Clark posbíral své poznámky a odcházel dozadu do sálu; kurzisté zatím v tichu zažívali přednášku. "To sou mi věci, pane C. Takže svádět je teda oukej?"

"Jen když tě za to platí, Domingo."

Teď už onemocněla celá skupina Dvě. Jako kdyby si byli všichni najednou označili čas na píchacích hodinách. Během deseti hodin si začali stěžovat na horečku a bolesti - příznaky chřipky. Múdí poznal, že někteří z nemocných vědí, nebo určitě alespoň tuší, co se s nimi stalo. Pár z nich dál pomáhalo těm, kteří jim byli přiděleni a kteří na tom byli hůř. Jiní volali vojenské zdravotníky a stěžovali si jim, nebo jen tak seděli na podlaze místnosti a neděla li nic; jen převraceli v hlavě myšlenky na svou vlastní nemoc se strachem, že se z nich stane to, co vidí před sebou. A opět - podmínky jejich předchozího věznění a strava, kterou dostávali, pracovaly proti nim. Oslabené a hladové lze ovládat snáz než zdravé a dobře živené.

Stav původní skupiny se zhoršoval očekávaným tempem. Bolesti byly stále silnější; nemocní se už sotva hýbali, protože je bolel i nepatrný pohyb, a bylo proto lépe ležet nehybně. Jeden už byl zřejmě blízek smrti. Múdí uvažoval, jestli srdce téhle oběti choroby je na kmen Ebola Mayinga nějak zvlášť choulostivé, jako srdce Benedicta Mkusy - co když tenhle podtyp choroby má doposud nepředpokládanou afinitu k srdeční tkáni? Bylo by bývalo zajímavé zjistit to, jen tak čistě ze zájmu; ale Múdí se už dostal hodně daleko za hranici abstraktního studia choroby, kterou tu pěstoval.

"Z téhle fáze pokusu už nic dalšího nevytěžíme, Múdí," poznamenal ředitel, který stál vedle svého mladšího kolegy a sledoval monitory. "Přejděte k dalšímu kroku."

"Jak si přejete." Doktor zvedl telefon a asi minutu hovořil.

Trvalo čtvrt hodiny, než se věci daly do pohyb. Na obrazovkách se objevili zdravotníci; všech devět členů druhé skupiny vyvedli z místnosti a dál chodbou do jiné velké ošetřovny. Na další soustavě monitorů oba lékaři viděli, jak zdravotníci každému muži přidělili lůžko; potom dostali nemocní léky, které je za několik minut všechny uspaly. Zdravotníci se pak vrátili k první skupině nemocných. Polovina z nich spala, zbytek ležel strnule, nevnímal okolí a nebyl schopen odporu. Ti, kteří nespali, byli zabiti první; zdravotníci jim píchli injekcí dilaudidu, silného syntetického narkotika, do první žíly, která se namanula. Popravy trvaly jen několik minut a byly koneckonců milosrdné. Mrtvoly pak zřízenci jednu po druhé naložili na vozíky a odvezli je do spalovny. Pak shrnuli prostěradla, přikrývky a matrace; ty se spálí také. Zůstaly jen kovové kostry lůžek. Kostry i celou místnost zřízenci postříkali chemikáliemi. Místnost zůstane několik dní neprodyšně uzavřena, pak ji znovu vystříkají. Všechen personál se mezitím bude věnovat skupině Dvě, devíti usvědčeným zločincům, kteří byli zřejmým důkazem toho, že Ebola Zair Mayinga se může přenášet vzdušnou cestou.

Úředníkovi ministerstva zdravotnictví trvalo celý den, než se dostavil; přesně jak MacGregor tušil. Bezpochyby ho zdržela hromada papírů na stole, spíš však dobrý oběd a nějaká ženská, která mu koření dny jeho života. A papíry mu na stole určitě leží dál, říkal si Skot.

Aspoň že něco věděl o ochranných opatřeních. Vládnímu doktorovi se do pokoje ani trochu nechtělo - musel se očividně donutit k jedinému váhavému kroku, aby se za ním vůbec daly zavřít dveře. Dál ale nešel, zůstal stát, hlavu nakloněnou, oči mu šilhaly na pacienta ze vzdálenosti dvou metrů. Světlo v pokoji bylo zhasnuté, aby nebodalo Sáliha do očí. I tak bylo vidět, jak je jeho kůže bledá. Zbytek pověděly dvě jednotky krve skupiny O a infúze s morfiem - spolu s dekurzem, který vládní úředník držel v chvějících se rukou v rukavicích.

"Co test na protilátky?' zeptal se tiše a sbíral přitom veškerou svou úřední důstojnost.

"Je pozitivní," sdělil mu MacGregor.

První doložený případ výskytu Eboly - nikdo nevěděl, kdy v minulosti se vůbec poprvé objevila, například kolik asi vesnic v džungli vymřelo před sto lety - prolétl tehdy nemocnicí, do níž pacienta dopravili, takovou strašidelnou rychlostí, že lékařský personál nemocnici v panice opustil. A to jakýmsi zvráceným způsobem napomohlo tomu, že epidemie skončila dřív, než mohlo dojít na soustavné léčení - oběti zemřely a nikdo se k nim nepřiblížil tak, aby mohl nemoc dostat. Teď už afričtí zdravotníci věděli, jaká ochranná opatření dodržovat. Každý používal roušku a rukavice a nesmlouvavě se prosazovaly dezinfekční postupy. Ať byli mnozí z afrického personálu často nedbalí a laxní, poučení si vzali k srdci, a když nabyli pocitu bezpečí, dělali vše, co se jen dělat dalo, tak, jak to dělá zdravotnický personál na celém světě.

Tomuto pacientovi to však už bylo málo platné. Ukazoval to i dekurz.

"Říkáte, že přišel z Iráku?" divil se úředník.

Doktor MacGregor přikývl. "Tak mi to řekl."

"To si musím ověřit u příslušných úřadů."

"Doktore, musím sepsat hlášení," naléhal MacGregor. "Tohle může znamenat začátek epidemického výskytu choroby a..."

"Ne." Úředník zavrtěl hlavou. "Teprve až budeme vědět víc. Když budeme sepisovat hlášení, pokud ho vůbec sepíšeme, musíme předložit všechny potřebné informace, aby varovné upozornění vůbec k něčemu bylo."

"Ale..."

"Ale tohle už je moje práce. A to, aby se vykonala náležitě, je mou povinností." Ukázal dekurzem na pacienta. Teď, když nad případem vyhlásil svou úřední moc, se mu už ruka netřásla. "Má rodinu? Kdo mi o něm může říct něco víc?"

"To nevím."

‚Já si to už zjistím. Ať vaši lidé udělají kopie všech záznamů. A vy mi je hned pošlete," přikázal představitel ministerstva zdravotnictví; nyní nabyl přesvědčení, že svou povinnost vůči své profesi i své zemi splnil.

MacGregor přikývl na znamení, že se podrobuje. V takovýchto okamžicích Afriku nenáviděl. Nebyl prvním Skotem, který sem přišel; před více než sto lety navštívil Súdán jeho krajan jménem Gordon a zamiloval si ho - ten člověk se snad zbláznil, říkal si MacGregor - a před sto dvaceti lety zemřel právě zde, v Chartúmu. Pak se Súdán stal britským protektorátem. Zrodil se tu pěší pluk, který statečně a dobře bojoval pod velením britských důstojníků. Pak byl však Súdán vrácen Súdáncům - příliš rychle, aniž byl čas a peníze na to, aby vznikly instituce a infrastruktury, které by pustinu obývanou různými kmeny proměnily v životaschopnou krajinu. Stejný příběh se odehrává stejným způsobem po celém kontinentě; lid Afriky na tuhle medvědí službu, prokázanou jeho samostatnosti, dosud doplácí. To byla další věc, o které on ani jiní Evropané nemohli mluvit nahlas, jenom mezi sebou - a někdy ani to ne - z obavy, aby nebyli naříčeni z rasismu. Ale jestli je MacGregor rasista, proč sem tedy přišel?

"Za dvě hodiny ty materiály budete mít."

"Dobrá." Úředník vyšel ze dveří. Venku ho hlavní sestra vezme na

dezinfekční oddělení a tam úředník uposlechne jejích příkazů jako dítě pod dohledem přísné matky.

Pat Martin vešel s naditým kufříkem; z něj vyňal čtrnáct složek a v abecedním pořádku je jednu po druhé skládal na kávový stolek. Složky byly označeny písmeny A až N, protože zvláštním přáním prezidenta Ryana bylo, že nechce znát jména předem.

"Víte, měl bych mnohem lepší pocit, kdybyste mi byl všechnu tuhle pravomoc nedal," začal Martin, aniž zvedl oči.

"A to proč?" zeptal se Jack.

"Já jsem jen státní zástupce, pane prezidente. Dobrý, to jistě, jenže teď řídím Trestní odbor, a to je sice pěkné, ale jsem jen..."

"A jak si myslíte, že se asi cítím já?" vpadl mu do řeči otázkou Ryan; pak pokračoval měkčím hlasem. "Od časů George Washingtona nepřišel ještě nikdo k téhle funkci takhle bez vlastního přičinění; co vás vede k domněnce, že já vím, co mám dělat? Hergot, vždyť já nejsem ani právník, abych tomuhle všemu rozuměl bez nějakého taháku."

Martin vzhlédl s nepatrným pousmáním. "No, dobrá, koledoval jsem si o to."

Ryan však stanovil kritéria. Měl před sebou jmenný seznam vyšších federálních soudců. Každá ze čtrnácti složek popisovala kariéru soudce Odvolacího soudu Spojených států, počínaje jedním z Bostonu a konče jedním ze Seattlu. Prezident přikázal Martinovi a jeho lidem, aby vybrali soudce s praxí ne kratší než deset let, takové, kteří podepsali nejméně padesát důležitých rozhodnutí - nikoli běžných, jako třeba to, která strana vyhrála nějaký dlužní spor - , z nichž žádné nebylo Nejvyšším soudem změněno - nebo, pokud jedno či dvě změněna byla, Washington je potvrdil v původním znění.

"Tohle je dobrá parta," poznamenal Martin.

"A co rozsudky smrtí?"

"Na tohle ústava zvlášť pamatuje, v Dodatku pět." Martin citoval zpaměti: " ‚Nikdo nesmí být dvakrát trestán ohrožením života nebo zdraví za tentýž poklesek; rovněž nesmí být nikdo nucen svědčit sám proti sobě; nikdo nesmí být zbaven života, svobody nebo majetku bez řádného soudního procesu.' Takže, při řádném procesu můžete člověku vzít život, ale takto soudit ho můžete jen jednou. Soud pro tohle stanovil kritéria v řadě případů v sedmdesátých a osmdesátých letech - řízení o vině, následované řízením o trestu; řízení o trestu přitom závisí na ‚zvláštních' okolnostech. Všichni tihle soudci toto pravidlo dodržovali - až na několik výjimek. Tak třeba tady D vynesl opačný výrok v jednom případě v Mississippi, s odvoláním na duševní méněcennost obžalovaného. Byl to dobrý případ, i když ten zločin byl hodně odporný - Nejvyšší soud výrok potvrdil bez komentáře a dalšího slyšení. Pane, potíž se systémem je v tom, že ho vlastně nikdo nedokáže napravit. Povaha zákona je prostě taková. Spousta právních zásad vychází z rozhodnutí v ne zcela běžných případech. Je už takové pravidlo, že obtížné kauzy vedou ke špatnému zákonu. Jako třeba ten případ v Anglii, pamatujete? Dvě malé děti zavraždí ještě mladší dítě. Co ksakru má soudce dělat, když obžalovaní jsou naprosto zřejmě vinni brutální vraždou, ale je jim jen osm let? Jak se potom zachováte? - Modlíte se, aby to spadlo na nějakého jiného soudce. A všichni se pokoušíme sestavit nějakou ucelenou zákonnou doktrínu. Není to možné, ale zkoušíme to dál."

"Tak si říkám, že jste vybral ostré lidi; vybral jste také férové?' otázal se prezident.

"Vzpomínáte si, co jsem před chvilkou povídal? Že o pravomoc sestavit tenhle seznam nestojím? Ani bych se neodvážil takové nevybrat. Třeba tadyhle E změnil osvobozující výrok, kterého dosáhl jeden z mých nejlepších lidí, na základě technického nedostatku v procesním řízení - tenkrát nás to všechny pěkně navztekalo. Obžalovaný byl vinen, nabeton, bez nejmenší pochybnosti. Soudce... E se podíval na odůvodnění a pak vyslovil pravděpodobně správný

výrok; jeho rozhodnutí je teď součástí směrnic pro FBI."

Jack hleděl na složky. Bude to čtení na týden. Jak ho Arnie před pár dny upozornil, tohle bude jeho nejdůležitější čin v prezidentské funkci. Žádný prezident od časů George Washingtona nebyl postaven před nutnost jmenovat celý Nejvyšší soud; a v oněch časech byl konsensus národa ve věcech zákona pevnější a hlubší, než jak je tomu v Americe nyní. Tehdy "krutý a výjimečný trest" znamenal skřipec nebo upálení na hranici - obojí se v předrevoluční Americe opravdu používalo - , ale v pozdějších letech to většinou znamenalo odepření kabelové televize a sexuálního ukojení, nebo prostě jen pobyt v přeplněné věznici. No, to je moc fajn, myslel si Ryan, věznice jsou přeplněné, a tak teda budeme propouštět nebezpečné zločince zpátky do společnosti, abychom snad náhodou nebyli k usvědčeným kriminálníkům krutí?

Nyní je v jeho moci tohle všechno změnit. Stačí jen vybrat soudce, kteří na zločin pohlížejí stejně tvrdě a nesmlouvavě jako on sám. Tenhle postoj převzal od svého otce, když poslouchával jeho občasná vyprávění o zvlášť odporném zločinu nebo o některém obzvlášť pitomém, zaslepeném soudci, který vůbec neviděl místo činu, a proto ani pořádně nevěděl, o co jde. A pro Ryana to mělo i osobní nádech. Sám byl objektem pokusu vraždy, a také jeho žena a děti. Věděl, co to s sebou nese - pobouření nad skutečností, že existují lidé, kteří mohou jiného člověka připravit o život stejně lehce, jako když si kupují v krámě bonbony, lidi, kteří číhají na druhé jako dravci na lovnou zvěř a jejichž činy volají po odplatě. Vzpomínal si, jak hleděl do očí Seanu Millerovi a neviděl v nich nic, vůbec nic. Žádnou lidskost, žádný soucit, žádné city - dokonce ani nenávist ne. Ten člověk se od lidské společnosti vzdálil natolik, že už pro něj nebylo návratu...

A přesto...

Ryan zavřel oči a vybavoval si onu chvíli; v ruce svírá nabitý browning, krev mu vře v žilách, ruce jsou však chladné jako led, nádherný okamžik, v němž by býval mohl ukončit život člověka, který chtěl ukončit život jeho - i život Cathy a Sally a dosud nenarozeného malého Jacka. Díval se do očí toho muže a nakonec v nich přece jen spatřil strach, prolomivši se skořápkou nelidskosti... kolikrát už děkoval milosrdnému bohu za to, že spoušť pistole nestiskl? Byl by to udělal. Toužil to udělat víc než cokoliv jiného. Živé si představoval, jak spoušť tiskne, a s překvapením zjistil, že se nepohnula - pak ten okamžik pominul. Jack si vzpomínal i na to, jak několikrát v životě zabil člověka. Toho teroristu v Londýně. Toho ve člunu pod útesem. Kuchaře v ponorce. Určitě zabil i další - oné hrozné noci v Kolumbii, která ho strašila jako noční můra ještě po letech. Ale Sean Miller byl něco jiného. Tehdy nešlo o nutnost. Šlo o spravedlnost a Jack tam tenkrát byl a představoval zákon - a panebože, jak toužil po tom, aby bezcenný život toho muže ukončil! Ale neudělal to. Zákon, který tomu teroristovi a jeho společníkům nakonec skutečně vzal život, byl dobře uvážený, chladný a neosobní... musel být - a z tohoto důvodu musí Jack vybrat ty nejlepší lidi, kteří zasednou u Nejvyššího soudu; rozhodnutí, která tam potom učiní, nebudou mít co dělat s jedním rozhněvaným člověkem pokoušejícím se bránit a současně pomstít svou rodinu. Ti soudcové vyřknou, co zákon představuje pro každého - a nepůjde o osobní přání. To, co lidé nazývají civilizací, je o něco víc než vášnivé pocity jednoho člověka. Musí být. A aby se tak stalo, Jackovou povinností je postarat se o to tím, že vybere správné lidi.

Jo," řekl Martin, který četl v prezidentově tváři. "Není to žádná legrace, co?'

"Okamžik." Jack vstal a šel ke dveřím předpokoje sekretářek. "Která z vás to kouří?" zeptal se.

Já," řekla Ellen Sumterová. Byla stejně stará jako Jack a pravděpodobně se pokoušela s kouřením přestat; to o sobě prohlašují v tomhle věku všechny kuřačky. Bez ptaní dala prezidentovi jednu Virginia Slim - stejnou, jako mi dala ta žena v letadle, uvědomil si Jack - a plynový zapalovač. Prezident

poděkoval pokývnutím a vrátil se do své pracovny. Než stačil zavřít dveře, paní Sumterová se za ním vyřítila s popelníkem, který vytáhla ze zásuvky stolu.

Ryan usedl a zhluboka vtáhl dlouhý doušek kouře, oči upřené na koberec, který představoval Velkou pečeť prezidenta Spojených států, i když na něm stál nábytek.

"Jak to, ksakru," pronesl Jack tiše, "že někdo rozhodl, aby jeden člověk měl tolik pravomoci? Myslím - to, co tu dělám..."

"Ano, pane. Něco jako když se člověk stane Jamesem Madisonem, viďte? Vybíráte lidi, kteří rozhodnou o tom, co ústava doopravdy znamená. Všem je hodně po čtyřicítce nebo padesátce, a tak ve funkci nějaký čas zůstanou," pokračoval Martin. "Ale tak zlé to pro vás nebude. Ženy nevybíráte jen proto, že jsou to ženy, a černé nevybíráte proto, že jsou černí. V tom seznamu toho máte na výběr dost - barvu, kdo kde bydlí a tak dál, ale jména tam nejsou - a vy nepoznáte, kdo je kdo, pokud náhodou nesledujete soudní případy, a to pravděpodobně neděláte. Máte mé slovo, pane, že jsou všichni dobří. Nad tím seznamem jsem strávil spoustu času. Ta výběrová hlediska od vás mi pomohla. Byla to dobrá kritéria. Jsou to všechno lidé, kteří uvažují jako vy. Lidí, co touží po moci, se bojím," dodal advokát. "Ti dobří uvažují hodně nad tím, co dělají, ještě než to začnou dělat. Vybrat soudce, kteří vyřkli pár obtížných rozsudků - no, přečtěte si jejich výroky. Uvidíte, jak usilovně pracovali na tom, co vykonali."

Další obláček kouře. Ryan poklepal na složky. "V právu se nevyznám natolik, abych porozuměl všem jednotlivostem, které tu jsou. O zákonech vím starou belu, kromě toho, že se nemají porušovat."

Na tohle se Martin vesele zašklebil. "To není špatný začátek, když se tak nad tím člověk zamyslí." Dál už se o tom nemusel šířit. Ne každý, kdo v téhle pracovně seděl, takhle uvažoval. Věděli to oba, ale něco takového se úřadujícímu prezidentovi neříká.

"Vím, co se mi nelíbí. Vím, co bych chtěl změnit, ale ksakru" - Ryan vzhlédl, teď s očima dokořán - "mám právo se do něčeho takového pustit?"

"Ano, pane prezidente, máte, protože vám přes rameno bude nakukovat Senát, na to nezapomínejte. Možná s jedním či dvěma kandidáty nebude souhlasit. Všechny tyhle soudce prověřila FBI. Všichni jsou poctiví. Všichni jsou bystří. Žádný z nich se až dosud nepokoušel dostat se k Nejvyššímu soudu, s výjimkou toho, kdy usilovali o získání mimořádného povolení k zahájení opravného řízení. Když nebudete moci jmenovat těch devět, kteří se vám budou zamlouvat, budeme hledat dál - bude ale líp, když to pak dáte udělat někomu jinému. Docela dobrý je vedoucí oddělení pro občanská práva - je sice trochu levicovější než já, ale myslí mu to."

Občanská práva, říkal si Jack. To má formulovat vládní politiku také v téhle věci? Má vědět, jak správně zacházet s lidmi, kteří mohou, ale také nemusí, být trochu jiní než všichni ostatní? Dřív nebo později člověk ztratí schopnost být objektivní a převládne u něj vlastní přesvědčení - a provádí politiku založenou na osobních předsudcích. Jak má pak vědět, že se nemýlí? Prokrista.

Ryan vdechl poslední doušek kouře a cigaretu zamáčkl; odměnou mu jako vždycky bylo, že se mu od obnoveného zlozvyku zatočila hlava a hučelo mu v ní. "No, myslím, že mně teď čeká spousta čtení."

"Nabídl bych vám pomoc, ale pravděpodobně bude líp, když se to pokusíte udělat sám. Tak aspoň nikdo do celé té věci nezanese nic, co tam nepatří - samozřejmě kromě toho, co jsem tam už zanesl já. To mějte na paměti. Třeba pro tuhle práci nejsem ten nejlepší, ale chtěl jste to po mně a já nic lepšího nemám."

"Máte pravdu, nic lepšího asi dohromady nedáme," poznamenal Ryan a upřeně hleděl na hromadu složek.

Vedoucí oddělení pro občanská práva při ministerstvu spravedlnosti

Spojených států byl jmenován na základě politického rozhodnutí ještě za prezidenta Fowlera. Předtím byl podnikovým právníkem a lobbistou - vynášelo to víc, než akademické místo, které před svým prvním politickým jmenováním zaujímal. Byl politicky činný ještě před tím, než vstoupil na právnickou fakultu; a stejně jako tolik jiných lidí v úřednických kancelářích i on se stal ne-li funkcí samotnou, tedy alespoň vlastní vizí své funkce. Měl i volební obvod, přestože nikdy nikam nebyl zvolen, a i když nepracoval ve vládních službách nepřetržitě, řada stále vyšších funkcí mu umožnila dostat se blízko k mocenským místům ve městě, k obědům, kde se dojednávala závažná rozhodnutí, k večírkům, k oficiálním návštěvám, na kterých zastupoval lidi, na nichž mu záleželo, nebo třeba také vůbec nezáleželo, protože právník je vázán povinností sloužit zájmům svých klientů - a klienti si vybírali jeho, ne naopak. Člověk často potřebuje palmáre od několika bohatých klientů, aby mohl sloužit potřebám mnohých - což byla v podstatě jeho vlastní filozofie vládnutí. Nevědomky se tak stal zosobněním výroku Bena Johnsona - "hovoří se k pouhým protistranám, avšak vše budiž zákonem." Nikdy ale neztratil svou vášeň pro občanská práva a nikdy nelobboval pro něco, co by se této zásadní myšlence příčilo - samozřejmě, od šedesátých let nikdo nelobboval proti občanským právům per se, on však byl přesvědčen, že tahle myšlenka je opravdu důležitá. Jakožto běloch s majetkem, jehož původ spadal do dob dávno před revoluční válkou za nezávislost, hovořil na všech správných shromážděních, a tím si získal obdiv lidí s politickými názory stejnými, jako byly názory jeho. S obdivem přicházela i moc, a lze těžko odhadnout, který z těchto dvou aspektů jeho života měl při vzájemném ovlivňování větší váhu. Díky své předchozí práci na ministerstvu spravedlnosti upoutal pozornost politických osobností. Protože svou práci dělal kvalifikovaně, všimla si ho mocná washingtonská právnická firma. Když odešel z vládních služeb a do oné firmy vstoupil, využil svých politických styků k tomu, aby svou profesi vykonával efektivněji, a z této efektivnosti si ve světě politiky vytvořil další kredit; jedna ruka neustále myla druhou, až nakonec sám nedokázal rozpoznat, která myje kterou. Do případů, které měl na starosti, jako kdyby se převtěloval. Byl to proces stejně postupný jako i zdánlivě logický, až sám ztratil přehled o tom, co se vlastně děje. Stal se tím, proti čemu celá léta shromažďoval argumenty.

A v tom teď spočívala nesnáz. Patricka Martina znal a obdivoval ho pouze jako člověka s méně výrazným právnickým talentem, který na ministerstvu postupoval díky tomu, že pracoval výlučně u soudů - opravdovým státním zástupcem vlastně nikdy nebyl, ti byli jmenováni na základě politického rozhodnutí, a vybírali je hlavně senátoři ze svých domovských států; spíš byl jedním z apolitických řadových pracovníků, kteří vykonávali skutečnou práci, zatímco jejich jmenovaní šéfové se věnovali projevům, správě případů a vlastním politickým ambicím. Za tím vším se skrývala skutečnost, že Martin byl nadaný právnický taktik; ze svých předchozích přelíčení jedenačtyřicet vyhrál a jedno prohrál. A ještě lepší byl jako dozírající státní zástupce. O politice toho ale Martin moc neví, říkal si šéf oddělení pro občanská práva, a proto není ten pravý, kdo by měl prezidentu Ryanovi radit.

Vedoucí měl seznam soudců také; jeden z jeho lidí ho pomáhal Martinovi sestavovat - a šéfovi lidé byli loajální, protože věděli, že v tomhle městě skutečná cesta k postupu vpřed znamená zasahovat do dění tak, jak to dělá jejich šéf. Zvednutím telefonu jim mohl obstarat "džob" u nějaké velké firmy - a tak mu jeden z nich předal seznam i se jmény, která nebyla vyškrtnuta.

Vedoucímu oddělení pro občanská práva stačilo si těch čtrnáct jmen soudců jen přečíst. Nemusel shánět papíry o jejich případech. Všechny je znal. Tenhle, ze čtvrtého obvodu v Richmondu, zrušil výrok nižšího soudu a sepsal dlouhou úvahu zpochybňující ústavnost "přímého postupu" - až moc dobrý rozklad, kterým Nejvyšší soud přesvědčil; rozhodnutí bylo těsné, pět ku čtyřem. Případ to byl málem prohraný a jeho potvrzení ve Washingtonu bylo stejně těsné. Šéf ale nechtěl, aby se v té kamenné zdi objevily nějaké

trhliny.

Ten teď nad seznamem uvažoval. Tak například tenhleten z New Yorku prosadil v jednom případě postoj vlády v oblasti mimo občanská práva, ale tím omezil použitelnost samotného principu - a ten případ dál nepokračoval a pro velkou část země se stal zákonem.

Tohleto nejsou ti praví lidé. Jejich pojetí soudní moci je příliš vyhraněné. Příliš mnoho práce přenášeli na Kongres a na státní legislativu. Pohled Pata Martina na právo se liší od jeho pohledu. Martin nepochopil, co soudci mají dělat aby napravili to, co je špatné - oba o téhle věci často debatovali u oběda, v ohnivých, avšak vždy dobromyslných rozhovorech. Martin je příjemný člověk i dost dobrý debatér, ale nedá se pohnout k tomu, aby ustoupil od svého názoru, ať má pravdu nebo ne; to z něj sice dělá dobrého státního zástupce, ale přitom na to nemá povahu. Prostě nechápe, jak věci mají jít. A soudce pro Nejvyšší soud vybral stejným způsobem; také by se mohlo docela dobře stát, že Senát bude tak pitomý, že jeho výběr schválí. A to se nesmí stát. Takovouhle moc smějí mít pouze lidé, kteří vědí, jak ji náležitým způsobem použít.

Nyní skutečně zbývá jen jediné. Vedoucí vložil složený seznam do obálky, zastrčil ji do kapsy saka a telefonem si smluvil schůzku s jedním ze svých "známých".

[30] TISK

O událostech informovaly ranní zprávy v televizi; tak všepronikající byl její vliv. Televize skutečnost vymezovala, měnila a oznamovala. Ano, nastává nový den. Divák nezůstal nijak na pochybách. Za hlasatelem visela nová vlajka; v zeleném poli, barvě islámu, se třpytily dvě zlaté hvězdičky. Hlasatel začal modlitbou z koránu, pak přešel k politickým záležitostem. Je tu nová země. Nazývá se Sjednocená islámská republika. Tvoří ji bývalý Irán a Irák. Nový národ se bude řídit principy islámu, prosazujícími mír a bratrství. Bude mít volený parlament, nazvaný madžlis. Volby, sliboval hlasatel, se budou konat koncem roku. V mezidobí bude vládnout Revoluční rada, složená z politických osobností obou zemí, v poměru podle počtu obyvatelstva - což dávalo otěže do rukou Iránu; to však hlasatel neřekl. Ani nemusel.

Není důvodu, pokračoval, aby se někdo SIR bál. Nový národ vyhlašuje dobrou vůli vůči všem muslimským zemím i vůči všem národům, které mají s oběma bývalými součástmi nové země přátelské vztahy. Skutečnost, že si toto prohlášení v mnohém protiřečilo, nikdo blíže nezkoumal. Ostatní národy kolem Zálivu, všechny islámské, neměly to potěšení mít s žádným z obou partnerů přátelské vztahy. Rušení zbrojařských zařízení bývalého Iráku bude krok za krokem pokračovat, takže nepřátelství vůči mezinárodnímu společenství absolutně nepřipadá v úvahu. Političtí vězňové budou okamžitě propuštěni -

"A udělají místo novým," poznamenal ve stanici SBĚRNÁ MÍSA major Sabah. "Takže k tomu přece došlo." Nepotřeboval ani nikam telefonovat. Televizní vysílání sledovaly všechny země kolem Zálivu; všude tam byl jediným rozradostněným obličejem obličej hlasatele na obrazovce - dokud se scéna nezměnila a v záběru se neukázaly spontánní demonstrace v různých mešitách, v nichž lidé odříkávali své ranní modlitby a pak vycházeli ven, aby vystavovali na odiv svou radost.

"Buďte zdráv, Alí," řekl Jack do telefonu. Zůstal vzhůru a četl složky, které mu předal Martin. Věděl, že tenhle hovor jednou přijde. Opět ho trápila bolest hlavy, která se ho zmocňovala kdykoli jen vkročil do Oválné pracovny. Bylo překvapivé, že Saúdům trvalo tak dlouho, než princ - ministr bez portfeje - dostal oprávnění zavolat prezidenta USA. Možná, že si přejí, aby celá událost zmizela sama od sebe; v téhle části světa nejsou taková přání nic ojedinělého. "Ano, právě se dívám na televizi." V dolní části obrazovky, jako titulky pro neslyšící, byl rámeček, a do něj zpravodajští specialisté z Národní bezpečnostní služby vpisovali své hlášení. Bylo sice poněkud květnaté, obsah však byl každému v místnosti jasný. Adler, Vasco a Goodley přišli hned,

jak přenos začal, a osvobodili Ryana od čtení, ne však od bolesti hlavy.

Je to hodně znepokojivé. Překvapení to ale žádné není," pronesl princ na zakryté lince.

"Nedá se to zastavit. Vím, co cítíte, Vaše Výsosti," poznamenal prezident unaveně. Mohl by si dát kávu, ale dnes v noci bude trochu spánku potřebovat.

"Uvedeme svou armádu do stavu zvýšené pohotovosti."

"Chcete něco od nás?" otázal se Ryan.

"Pro tuto chvíli chceme jen vědět, jestli budete stát při nás jako dřív."

"Budeme. To jsem vám už řekl. Náš závazek ohledně bezpečnosti vašeho království se nemění. Chcete-li, abychom udělali něco, čím se to dá najevo, jsme připraveni učinit veškeré rozumné a náležité kroky. Chcete..."

"Ne, pane prezidente, teď nemáme žádné formální požadavky." Tohle konstatování pronesl princ takovým tónem, že Jackovy oči přeskočily od hlasitého telefonu na jeho návštěvníky.

"Mohl bych v tom případě navrhnout, aby někdo z vašich lidí prodiskutoval možné varianty s některými z mých lidí?"

"Musíme jednat opatrně. Moje vláda si nepřeje přilévat oleje do ohně."

"Uděláme co se dá. Vy zase můžete začít tím, že se spojíte s admirálem Jacksonem; to je J-3 v ..."

"Ano, vím, pane prezidente. Setkal jsem se s ním ve Východním sále. Moji lidé se s ním spojí ještě dnes."

"Oukej. Když mě budete potřebovat, Alí, jsem kdykoliv na telefonu."

"Díky, Jacku. Dobře se vyspěte." Budete to potřebovat. My všichni to budeme potřebovat. Linka ztichla. Ryan pro jistotu stiskl tlačítko na telefonu.

"Tak co tomu říkáte?'

"Alí chce, abychom něco udělali, ale král se ještě nerozhodl," mínil Adler.

"Pokusí se navázat se SIR styky," zapojil se do hovoru Vasco. Jejich prvním bezprostředním činem bude pokus zahájit dialog, dojednat nějaký obchod. Saúdové s tím začnou. Řekl bych, že Kuvajt a ostatní menší státy je nechají, aby to zkusili, ale brzy se nám ozvou. Pravděpodobně přes vysílací kanály."

"Máme v Kuvajtu dobrého velvyslance?" zeptal se prezident.

"Je tam Will Bach," odpověděl Adler s důrazným přikývnutím. "Kariérní vládní úředník. Je dobrý. Ne zrovna vynalézavý, ale ví, kam se má postavit, zná jazyk a kulturu, v královské rodině má spoustu přátel. Vyzná se v obchodě. Moc se osvědčil jako prostředník mezi našimi podnikateli a kuvajtskou vládou."

"A má k sobě i dobrého zástupce," pokračoval Vasco, "a naši přidělenci tam jsou špičkoví, všechno zkušení špioni, a dobří."

"No fajn, Berte." Ryan si sňal brýle na čtení a mnul si oči. "Tak mi povězte, co se stane teď."

"Všichni na celé jižní straně Zálivu jsou poděláni strachem. Tohle byla jejich noční můra. A teď se stala skutečností."

Ryan přikývl a pohlédl na Bena. "Bene, ať CIA připraví vyhodnocení úmyslů SIR, a zavolejte Robbymu, řekne nám, jaké máme možnosti. Zapojte do toho Tonyho Bretana. Chtěl být ministrem obrany, tak ať začne o té věci přemýšlet bez administrativních kliček."

"Langley nemá moc z čeho vycházet," zdůraznil Adler. "Nemohou za to, ale taková je skutečnost." Vyhodnocení tedy uvede spoustu možností, od jaderné války - Írán možná jaderné zbraně má - až po zásah podobný zásahu v roce 1991. A mezi tím tři či čtyři další varianty, každou s příslušným teoretickým zdůvodněním. A tak bude mít prezident jako obvykle možnost vybrat si tu špatnou, a nebude to ničí chyba, jen jeho.

"Jo, já vím. Scotte, zkusíme taky navázat nějaké kontakty se SIR."

"Nabídnout jim olivovou ratolest?"

,Jo, to je ono," souhlasil prezident. "Myslí si někdo z vás, že SIR potřebuje čas na to, aby se zkonsolidovala, než začne s něčím radikálním?" Prezidentovo zhodnocení situace potvrdila souhlasná přikývnutí, ne však ode všech.

"Pane prezidente?" ozval se Vasco.

Jo, Berte - a mimochodem, trefil jste se. Časově ten váš úsudek sice nebyl přesný, ale měl jste pravdu, sakra."

"Díky. A pane prezidente, pokud jde o tu konsolidaci, myslíte tím obyčejné lidi, ano?"

Jistě." Ryan i ostatní přikývli. Zkonsolidovat vládu neznamenalo o moc víc než to, že si na nový způsob vlády lidé zvyknou a přijmou ho.

"Pane, uvažte, kolik lidí v Iráku si bude muset na tuhle novou vládu zvyknout, a ten počet si porovnejte s počtem obyvatelstva států kolem Zálivu. Ty státy dohromady sice vytvoří o hodně větší území, ale obyvatel nijak moc nebude," řekl Vasco a připomněl tak všem, že ačkoliv je Saudská Arábie větší než celý kus Ameriky na východ od Mississippi, obyvatel má méně než městský obvod Filadelfie.

"SIR teď hned nic podnikat nebude," namítal Adler.

"Mohla by. Záleží na tom, co myslíte tím ‚teď hned', pane ministře."

"Irán má až dost svých vnitřních problémů," začal Goodley.

Vascovi se zalíbilo, že má přístup k prezidentovi a ten že mu naslouchá, a rozhodl se ujmout slova. "Nepodceňujte náboženskou dimenzi," varoval. "Ta je sjednocujícím faktorem, který by ty vnitřní problémy mohl vymazat, nebo je přinejmenším zatlačit do pozadí. Vzpomeňte si na tu vlajku. Vzpomeňte na název země. Lidé všude na světě mají rádi vítěze. Darjájí teď určitě vypadá jako vítěz, ne? A ještě něco."

"Co, Berte?" zeptal se Adler.

"Všiml jste si pořádně té vlajky? Ty dvě hvězdy jsou pěkně malé," pronesl Vasco zamyšleně.

"Takže co?" To se ozval Goodley. Ryan pohlédl na televizi, na hlasatele, na vlajku za ním; a na ní -

"Takže je tam ještě plno místa na další."

Byl to okamžik, o kterém vůdce snil, ale vyvrcholení takového snu je vždycky lepší ve skutečnosti, než když se jím člověk zaobírá v duchu, protože nyní byl jásot skutečný, bušil do uší zvenčí, už ne zevnitř. Mahmúd hadži Darjájí přiletěl před svítáním a s východem slunce vešel do ústřední mešity, zul si boty a omyl si ruce a předloktí, protože věřící má před svého boha předstoupit očištěný. S pokorou vyslechl zpěvavý hlas z minaretu, svolávající věrné k modlitbě. Dnes se lidé však neobraceli na lůžkách na druhý bok, aby utrhli ještě pár hodin spánku. Dnes se shromáždili kolem mešity v gestu oddanosti, které jejich hosta naplnilo pohnutím do hloubi duše. Darjájí nezaujal v mešitě žádné zvláštní místo, ale hluboce si cenil význačnosti tohoto okamžiku; při nepřekonatelném citovém prožitku chvíle se mu po tmavých, hluboce zbrázděných tvářích kutálely slzy. Splnil první ze svých úkolů. Splnil přání Proroka Mohameda. Obnovil jednotu víry, učinil první krok na cestě svého svatého poslání. Za zbožně uctivého, tlumeného zvuku lidských hlasů, které se rozezněly, když ranní modlitby skončily, vstal a vyšel na ulici. A tam ho lidé poznali. K zoufalému úleku své tělesné stráže kráčel ulicí, opětoval pozdravy lidí, nejprve ohromených, pak u vytržení nad tím, že bývalý nepřítel jejich země nyní mezi nimi prochází jako host.

Nebyly tu žádné kamery, které by scénu zachytily. Tato chvíle se nesmí znesvětit publicitou, a ačkoliv určitě existuje nebezpečí, Darjájí ho podstoupil. To, co dělá, mu hodně napoví. Poví mu to o síle jeho víry i o obnovené víře těchto lidí. A on pozná, zda ho na jeho cestě bude provázet Alláhovo požehnání, neboť je pokorný muž, který koná to, co konat musí, ne pro sebe, ale pro svého boha. Z jakého jiného důvodu, tázal se často sám sebe, si vyvolil život v nebezpečí a v odříkání? Na chodnících se brzy shromáždili lidé a ze shluku se stal dav. Lidé, které nikdy předtím neviděl, se změnili v jeho strážce a razili mu cestu davem a provoláváním slávy; vůdcovy věkem unavené nohy kráčely kupředu, zatímco jeho tmavé oči, nyní slavnostně rozzářené,

přejížděly zprava doleva, pátrajíce po nebezpečí. Nacházely však pouze radost, která byla odrazem jeho vlastní radosti. Hleděl na dav a kynul mu jako otec, zdravící své potomstvo; neusmíval se, cítil však usmíření, přijímal všechnu tu lásku a úctu a dobrotivýma očima sliboval ještě radostnější věci. Protože po velkých činech musí následovat činy ještě větší, a chvíle byla příhodná.

"Takže co je to za člověka?" otázal se Krasavec. Po letu do Frankfurtu následoval další let do Atén, odtamtud do Bejrútu a dál do Teheránu. Darjájího znal jen podle jeho pověsti.

"Umí používat moc," odpověděl Badraddín, sledující demonstraci v televizi. Mír má něco do sebe, říkal si. Válka mezi Irákem a Íránem trvala bezmála deset roků. Na smrt byly posílány už i děti. Města v obou zemích ničily výbuchy raket. Cena v lidských životech nebyla nikdy zcela vyčíslená, a ačkoliv oficiálně válka skončila před mnoha lety, doopravdy skončila teprve nyní - asi to je záležitost toho, co se odehrává v srdcích, spíš než záležitost zákona a práva. Nebo možná záležitost božího zákona, jenž je jiný než zákon lidský.

Euforii, která tu zavládla, už Badraddín kdysi pociťoval. Teď však byl moudřejší. Takovéhle pocity nadšení jsou zbraně, něco, co musí státník využít. Tam venku jsou lidé, ještě před nedávnem žehrající na to, co mají, i na to, co nemají, lidé pochybující o moudrosti svého vůdce, lidé, vztahující paže - jak může někdo vztahovat po něčem paže v tak přísně a pevně spoutané a ovládané společnosti jako je tahle? - po svobodách, jichž se jim až dosud nedostávalo. To vše je teď pryč. A pryč to zůstane až do - na jak dlouho? To je otázka. Proto je nutno takové chvíle náležitě využít. A Darjájí tohle všechno dovede.

"No, co jste tedy zjistil?" zeptal se Badraddín a vypnul zvuk. Hluk davů věncích zmlknul.

"Nejzajímavější věci jsem se dověděl z televize. Prezident Ryan si vede dobře, má ale potíže. Vláda není zcela funkční. V dolní komoře Sněmovny ještě nejsou obsazená všechna místa - volby se budou konat příští měsíc. Ryan je oblíbený. Američané rádi zjišťují, jaké o nich panuje veřejné mínění," vysvětloval Krasavec. "Telefonují různým lidem a kladou jim otázky - osloví jich vždycky jen několik tisíc, často ani ne tolik, a podle odpovědí pak jeden druhému hlásí, co si lidé myslí."

"A výsledek?" otázal se Badraddín.

"Zdá se, že velká většina schvaluje to, co Ryan dělá - ale vlastně nedělá nic jiného než že jen pokračuje v tom, co se dělo předtím. Ještě si ani nevybral svého viceprezidenta."

To Badraddín věděl, ale neznal důvod. "Proč?" zeptal se.

Krasavec se usmál. "To jsem se ptal také. Výběr musí schválit úplný parlament, a úplný parlament tam zatím není. A ještě nějakou dobu nebude. K tomu si vezměte ten problém s bývalým viceprezidentem, s tím Kealtym. Prohlašuje, že prezidentem je on - a Ryan ho za to neuvěznil. Se zradou se právní systém Američanů nevypořádává zrovna účinně."

"A kdybychom Ryana zabili...?"

Krasavec zavrtěl hlavou. "To je moc těžké. Celé jedno odpoledne jsem se procházel po Washingtonu. Bezpečnostní opatření u paláce jsou velmi přísná. Není otevřený pro turistickou veřejnost. Ulice před budovou je uzavřená. Celou hodinu jsem seděl na lavičce, četl si a pozoroval, co se kolem paláce děje. Všude jsou střelci s puškami, na všech budovách. Mohli bychom mít šanci při některé oficiální cestě, to by si ale vyžádalo rozsáhlé plánování, a na to nemáme potřebný čas. A tak nám zbývá..."

"Jeho děti," dokončil Badraddín.

Ježíši, vždyť já už se s těmi dětmi skoro vůbec nevidím, říkal si Jack. Právě vystoupil v doprovodu Jeffa Rahmana z výtahu; pohlédl na hodinky. Něco po půlnoci. K čertu s tím. Stihl s dětmi a s Cathy posedět u uspěchané večeře, načež zase spěšně sestupoval po schodech dolů ke své četbě a ke svým schůzkám, a teď... všichni už spí.

Chodba v horním poschodí působila opuštěně, byla příliš široká, než aby budila dojem intimity skutečného domova. Tři agenti "stáli na postu", jak tomu říkali, s nimi dělesloužící poddůstojník s "fotbalovým míčem" - jaderným kufříkem plným kódů pro vedení nukleární války. V tuhle noční dobu tu bylo ticho. Ryan měl dojem, jako kdyby procházel domem smutku a ne domem, ve kterém sídlí rodina. Žádné cinkání a bouchání, na koberci žádné povalující se hračky, před televizorem žádné prázdné sklenice. Všechno je příliš uklizené a urovnané, příliš chladné. A on má pořád někoho poblíž. Rahman, doprovázející prezidenta, si vyměnil pohled s ostatními agenty; jejich pokývnutí znamenala "všechno je v pořádku." Nikde žádné pistole, říkal si Ryan. Skvělé.

Ložnice tu byly příliš daleko od sebe. Zabočil doleva a nejprve zamířil do pokoje Katie. Otevřel dveře; jeho nejmenší dcerka, která teprve nedávno vyměnila kolébku za postel, ležela na boku, s medvídkem neurčitě hnědé barvy vedle sebe. Ještě pořád spala v dupačkách. Jack si vzpomínal, jak je nosila Sally a jak v nich obě starší děti vypadaly legračně, jako balíčky. Teď se však Sally těšila na den, kdy si koupí něco pořádného na Victoria Street, a Malý Jack - ten proti téhle nálepce začal v poslední době protestovat - teď trval na tom, že bude nosit boxerské trenýrky, protože ty teď mezi kluky jeho věku "frčely"; a musely být spuštěné pěkně nízko, protože u téhle věci, co "frčela", se zkrátka slušelo, aby hrozila tím, že každou chvíli spadne úplně.

No, Jack má pořád ještě jedno batole. Přistoupil k lůžku, chvíli postál, jen se na Katie díval a tiše se radoval ze svého otcovského stavu. Rozhlédl se kolem. Dětský pokoj byl nepřirozeně uklizený, všechno posbírané. Na zemi neležela jediná pohozená věc. Katiiny šaty na příští den byly úhledně složené na dřevěné poličce. I bílé ponožky ležely pěkně připravené vedle mrňavých plátěnek s namalovanými zvířátky z kreslených seriálů. Takhle že má žít dítě? Vypadá to tu jako ve filmu s Shirley Templovou z dob, kdy Jackova máma a táta byli děti. Podobné scény z vysoké společnosti mu neustále vrtaly hlavou. Opravdu tak lidé žijí?

Skuteční lidé ne, jen královská rodina. A pak ještě člověk odsouzený k prezidentské funkci. Jack se usmál, zavrtěl hlavou a vyšel z pokoje. Agent Rahman za ním zavřel dveře; ani tohle nesměl POTUS udělat. Ryan s určitostí věděl, že kdesi v budově je instalován elektronický panel, zobrazující situaci na jednotlivých sledovaných místech. Ten teď určitě ukázal, že se dveře otevřely a zavřely, čidla pravděpodobně vyslala signál, že někdo vešel do pokoje, a některý agent Tajné služby se rádiem zeptal, co se děje, a dostal odpověď, že ŠERMÍŘ ukládá BÁBOVIČKU ke spánku.

Jack strčil hlavu do Sallyina pokoje. Starší dcera také spala; nepochybně se jí zdá o jakémsi klukovi ze třídy - Kennym nebo tak nějak. O někom, kdo je prostě senza. Podlaha pokoje malého Jacka byla znesvěcena knížkou komiksů, ale jeho vyžehlená bílá košile také visela na poličce; a kdosi mu nablýskal boty.

Další den v tahu, pomyslel si prezident. Otočil se ke svému tělesnému strážci. "Dobrou, Jeffe."

"Dobrou noc, pane," odpověděl agent Rahman cestou ven ze dveří ložnice. Ryan mu pokývl na rozloučenou. Rahman počkal, až se dveře zavřou. Pak pohlédl na obě strany, na ostatní členy tělesné stráže. Pravicí se letmo dotkl služební pistole pod sakem a jeho oči se usmály způsobem, jehož význam znal jen on, s vědomím, co se mohlo tak snadno stát. Žádná zpráva však zatím nepřišla. Jeho "kontakt" je nepochybně opatrný, tak, jak má být. Áríf Rahman má dnes v noci službu jako velitel oddílu ochranky. Šel chodbou, pokývl agentům na "postu", jen tak mimochodem se na cosi zeptal a sjel výtahem do poschodí se slavnostními sály. Pak vyšel ven, aby se trochu nadýchal vzduchu, protáhl se a obhlédl linii stráží; všude byl klid a ticho. Naproti přes ulici v Lafayettově parku stálo pár protestujících nespokojenců, v tuhle noční dobu namačkaných do hloučku; mnozí z nich kouřili - co přesně, to nepoznal, ale měl své podezření. Možná hašiš? říkal si s mnohoznačným, tajuplným úsměvem. Jestlipak by to nebyla legrace, kouřit hašiš právě tady. Pak už slyšel jen

hluk dopravy, odkudsi od východu vzdálený zvuk sirény, a viděl agenty stojící na přidělených místech a snažící se udržet se v bdělém stavu hovorem o basketbalu, hokeji, nebo o jarním baseballovém tréninku; oči přejíždějí prostor ve směru od budovy a pátrají po nebezpečí ve stínech velkoměsta. Nedíváte se správným směrem, myslel si Rahman, když se vracel zpátky na velitelské stanoviště.

"Je možné unést je?"

"Ty dvě starší ne, je to příliš obtížné, ale tu nejmladší - to by šlo. Únos by ale mohl být nebezpečný, a stálo by to hodně peněz," varoval Krasavec.

Badraddín přikývl. Znamenalo to vybrat zvlášť spolehlivé lidi. Darjájí takové lidi má. To bylo zřejmé z toho, co se událo v Iráku. Badraddín si několik minut tiše prohlížel schémata a diagramy, jeho host mezitím vstal a díval se oknem ven. Demonstrace ještě pokračovala. Lidé teď vykřikovali "Smrt Americe!" Davy i předříkávači, kteří je organizovali, měli s touhle "mantrou" dávné zkušenosti. Pak se Krasavec vrátil ke stolu.

"Jaký přesně je úkol, Alí?" zeptal se.

"Strategickým úkolem bude zabránit Americe, aby se míchala do našich záležitostí." Badraddín vzhlédl. Naše nyní znamenalo to, co si pod tím představuje Darjájí.

Tedy všech devět, jak Múdí viděl. Testy na protilátky udělal sám. Každý opakoval třikrát - všechny byly pozitivní. Každý z těch lidí je infikován. Pro jistotu dostali léky a ujištění, že budou v pořádku - a také budou, dokud nebude jisté, že se choroba přenesla s plnou virulencí a že se neoslabila množením v předchozím hostiteli. Odsouzencům dávali hlavně morfium, aby je lépe udrželi v klidu a ve stavu strnulosti. Takže - nejprve Benedict Mkusa, pak sestra Jean Baptiste, potom těch deset zločinců - a teď dalších devět. Dvaadvacet obětí, když se započítá také sestra Maria Magdalena. Múdího napadlo, jestli se za něj Jean Baptiste ještě v ráji modlí; na tuhle myšlenku si odpověděl zavrtěním hlavou.

Sohajla, přemítal doktor MacGregor, když procházel své poznámky. Je nemocná, ale její stav se stabilizoval. Teplota klesla o celý stupeň a holčička byla občas při smyslech. Nejprve usuzoval na vliv rychlého přechodu několika časovými pásmy, pak se však ve zvratcích a ve stolici objevila krev; to ale už přestalo... snad tedy otrava jídlem? To byla jen pravděpodobná diagnóza. Sohajla jedla sice zřejmě totéž, co ostatní z rodiny, ale někdy stačí jeden kousek zkaženého masa. Možná však udělala to, co dělají všechny děti - něco špatného spolkla. Takové případy má v ordinaci každý lékař na světě doslova každý týden. A v Chartúmu, zejména mezi lidmi ze Západu, byly takové případy zvlášť běžné. Ona je ale z Iráku, jako pacient Sálih. Provedl u něj zkoušku na protilátky, takže nyní nebylo pochyb. Ten tělesný strážce je těžce nemocen, a pokud se jeho imunitní systém nesebere...

Děti mají silný imunitní systém, silnější než dospělí, uvažoval MacGregor, přece jen poněkud vylekán. Každý rodič ví, že dítě může ulehnout s nějakou nemocí a s vysokou horečkou během několika hodin, příčinou však většinou bývá pouze to, že děti jsou během růstu vystaveny všemožným chorobám poprvé. Na děti zaútočí každý choroboplodný organismus a dětský imunitní systém se brání. Vytváří protilátky, které nepřítele vždy porazí, jakmile se objeví znovu, tak jako se stává u spalniček, příušnic a dalších chorob - a při prvním napadení ho téměř ve všech případech porazí rychle. Proto může dítě jeden den ulehnout s vysokou horečkou, a druhý den už si zase hraje venku, což je další vlastnost dětského věku; rodiče se nejprve vyděsí, a pak se zlobí. Takzvané dětské nemoci jsou ty, nad kterými organismus zvítězil v dětství. Když s nimi přijde do styku poprvé dospělý, je ohrožen daleko víc - třeba příušnice mohou ze zdravého dospělého udělat bezmocnou trosku. Osypky, u dětí spíš jen pro zlost, mohou dospělého zabít; spalničky vyhubily celé národy. Proč? Protože přes všechnu zdánlivou křehkost je lidské dítě jedním z nejhouževnatějších

organismů, jaké vůbec existují. Vakcíny proti dětským nemocem byly vyvinuty nikoli proto, aby zachránily mnohé, nýbrž jen některé. Ty, které jsou z jakékoliv příčiny - pravděpodobně genetické, to se však stále ještě zkoumá - zvlášť zranitelné. Dokonce i dětská obrna, ničivá nervosvalová choroba, trvale poškozuje pouze zlomek počtu svých obětí - oběťmi však jsou většinou děti. A dospělí své děti brání se zuřivostí obvykle připisovanou jen zvířecí říši - a brání je tak právem, uvažoval MacGregor, protože lidská psychika je naprogramována tak, že jí na dětech zvlášť záleží. Proto se vědci dětským nemocem věnují už celá léta... K čemu mě všechno tohle přemýšlení vede? říkal si lékař. Jeho mozek se často ubíral svými vlastními cestami, jako kdyby bloudil knihovnou a. usilovně pátral po správných knihách, po správných spojitostech...

Sálih přišel z Iráku.

Sohajla také přišla z Iráku.

Sálih má Ebolu.

Sohajla vykazovala příznaky chřipky nebo otravy jídlem. Nebo -

Ale Ebola se přece nejprve projevuje jako příznaky chřipky...

"Panebože," vydechl MacGregor. Vstal od stolu a od svých poznámek, a vyšel z místnosti. Cestou si vzal několik injekčních stříkaček a vakuet. Holčička jako obvykle kvůli jehle fňukala, ale MacGregor byl zručný a všechno bylo hotovo dřív, než vůbec stačila začít doopravdy plakat. Pak ji už lékař nechal na starosti matce, jež přes noc spala v pokoji.

Proč jsem ten test neudělal dřív? zuřil na sebe v duchu mladý lékař. Krucifix.

"Oficiálně tu nejsou," oznámil úředník ministerstva zahraničí úředníkovi z ministerstva zdravotnictví. "O co přesně jde?"

"Zdá se, že ten člověk má virus Ebolu." To druhého úředníka vyburcovalo. Prudce zamrkal a naklonil se přes stůl.

"Jste si jist?

"Jsem," přisvědčil súdánský doktor. "Viděl jsem výsledky testů. Lékař, který na tom případu pracuje, je Ian MacGregor, jeden z našich hostů z Británie. Je to dobrý odborník."

"Ví to ještě někdo?"

"Ne." Doktor zavrtěl důrazně hlavou. "Není žádný důvod k panice. Pacient je plně izolován a nemocniční personál se ve své práci vyzná. Je třeba upozornit Světovou zdravotnickou organizaci, o případu ji informovat a..."

"Jste si jist, že nehrozí nebezpečí epidemie?"

"Nehrozí. Jak jsem řekl, byla učiněna všechna opatření k izolaci. Ebola je nebezpečná choroba, ale víme, jak si s ní poradit," odpověděl s přesvědčením doktor.

"Tak proč to musíte hlásit Světové zdravotnické organizaci?"

"V takových případech vyšle inspekční tým, aby na situaci dohlédl a poradil jak postupovat. Aby hledal ohnisko infekce a aby.,."

"A ten Sálih - tou nemocí se nakazil zde?"

"Určitě ne. Kdybychom něco takového u nás měli, hned bych se o tom dověděl," ujišťoval úředníka doktor.

"Takže nebezpečí, že se ta nemoc rozšíří, tu není. Ten muž si ji přinesl s sebou. Zdraví lidí v naší zemi tedy není ohroženo?"

"Tak, správně."

"Aha." Úředník se obrátil a zadíval se oknem ven. Přítomnost bývalých iráckých důstojníků zde v Súdánu byla dosud tajemstvím, a zájem země vyžadoval, aby jím zůstala. Zachovávat tajemství znamenalo zachovávat ho před každým. Úředník se otočil zpátky. "Světové zdravotnické organizaci nic hlásit nebudete. Jestli přítomnost tohohle Iráčana v naší zemi vejde v širší známost, budeme z toho mít diplomatickou zápletku."

"Mohly by s tím ale být problémy. Doktor MacGregor je mladý a plný ideálů a..."

"Řeknete mu to vy. Když bude něco namítat, pošlu ještě někoho jiného, aby s ním promluvil," pronesl se zdviženým obočím úředník. Taková varování, náležitě podaná, se jen zřídka minula účinkem.

"Jak si přejete."

"Přežije ten Sálih?"

"Pravděpodobně ne. Úmrtnost je zhruba osm z deseti. A příznaky u něj rychle postupují."

"Máte nějakou představu o tom, jak tu nemoc dostal?'

"Ne, žádnou. Popírá, že by byl někdy předtím v Africe, ale takovíhle lidé neříkají vždycky pravdu. Ještě s ním promluvím."

"To by bylo užitečné."

KONZERVATIVNÍ POHLED PREZIDENTA NA NEJVYŠŠÍ SOUD, hlásaly titulky. Lidé v Bílém domě nikdy nespí, ačkoliv POTUS se privilegiu spánku občas těší. A tak zatímco město spalo, přicházely výtisky různých novin; každý člen pracovního štábu si jeden vezme a prohlédne ho, zda v něm není něco, co je pro vládu zvlášť zajímavé. Takové zprávy se pak vystřihnou, nalepí na podložku a zhotoví se jejich fotokopie pro Ranní ptáče, neoficiální publikaci, která mocným poví, co se děje - nebo aspoň co si tisk myslí, že se děje; tisk má někdy pravdu, jindy ne, většinou něco mezi tím.

"Dostalo se ven něco velkého," řekl jeden z pracovníků a nožíkem vyřezával zprávu z Washington Postu.

"Podle všeho ano. A zdá se, že se to šíří," souhlasil jeho protějšek, pracující na Timesech.

Interní dokument ministerstva spravedlnosti obsahuje seznam soudců, jež Ryanova vláda prověřuje, než bude nominovat ty, kteří by mohli obsadit devět uvolněných míst z Nejvyššího soudu.

Každý z právníků na seznamu je vyšší soudce odvolacího soudu. Seznam je silně konzervativní. Není v něm ani jeden z těch, které navrhovali prezidenti Fowler nebo Durling.

Obvyklý postup je takový, že ti, kdo jsou takto navrženi, předstoupí před Americkou advokátní komoru, avšak v tomto případě seznam interně připravili vysocí úředníci ministerstva spravedlnosti, jimž v čele stojí Patrick J. Martin, státní zástupce a vedoucí Trestního odboru.

"Tisku se to nelíbí."

"Myslíš, že to vypadá špatně? Tak si přečti tenhle úvodník. Člověče, ti teda reagovali pěkně rychle."

Ti dva ještě nikdy na ničem tak usilovně nepracovali. To, co si předsevzali, se proměnilo v šestnáctihodinovou každodenní dřinu, večer skoro žádné pivo, jen uspěchané předvařené jídlo, a zábava a rozptýlení pouze s rádiem. To v poslední době muselo hrát hodně nahlas. Teď tavili olovo. Zařízení měli stejné, jaké používají instalatéři - propanbutanovou bombu, nahoře s hořákem; vypadala jako obrácená raketa při statických zkouškách. Úplně nahoře stála nádoba naplněná vroucím olovem, které hučící plamen udržoval v tekutém stavu. K nádobě patřila licí pánvička; ta se ponořila do olova, a to se pak vylévalo do formiček na kulky ráže .58, vážící 35 gramů. Takové se nabíjely do předovek hodně podobných těm, jaké si původní horalé přinesli s sebou na západ někdy kolem roku 1820. Věci objednali podle katalogů. Formiček bylo deset a každá měla čtyři dutiny.

Zatím všechno pokračuje dobře, říkal si Ernie Brown, zvlášť pokud jde o utajení. Umělé hnojivo nepodléhalo kontrole prodeje. Motorová nafta také ne. Ani olovo ne, ale přesto ho koupili na několika různých místech, aby nákup tak velkého množství nevyvolal nežádoucí pozornost.

Byla to časově náročná, úmorná dřina; jak ale poznamenal Pete, Jim Bridger přece nepřiletěl na Západ vrtulníkem. Ne, celou vzdálenost urazil na koňském hřbetě, bezpochyby s jedním či dvěma nákladními zvířaty, denně patnáct nebo

možná dvacet mil; všechno si musel tvrdě vybojovat, odkázán sám na sebe, a jen občas se setkal s někým podobným a nakoupil od něj kořalku nebo tabák. Takže to, co tu Horalé dělají, dělají v duchu tradic lidí stejného druhu, jako jsou oni. To je důležité.

Časově vše vycházelo krásně. Licí pánvičku teď obsluhoval Pete; když plnil poslední formičku, olovo v první soupravě již ztuhlo tak, že když se formička ponořila do vody a rozevřely se držáky - formička se skládala ze dvou částí a připomínala kleště - , byly malé projektily již zcela vytvarované a pevné. Hodil je do prázdného sudu od oleje a formičky vložil zpátky do držáků. Ernie sbíral rozlité olovo a vracel ho zpátky do nádoby, aby žádné nepřišlo nazmar.

Jedinou potíž měli se sháněním nákladní cisterny na cement; když ale pročetli místní noviny, objevili oznámení o dražebním výprodeji, pořádaném podnikatelem, který rušil svou firmu. Za pouhých jednadvacet tisíc dolarů tak získali tři roky staré vozidlo, jen se 112 709 kilometry na tachometru a v dobrém stavu. Samozřejmě, že s cisternou přijeli v noci. Teď stála ve stodole šest metrů od nich; její reflektory je pozorovaly jako dvojice očí.

Práce to byla úmorná a stále stejná, ale i to pomáhalo. Na zdi stodoly visela mapa centra Washingtonu, a když Ernie míchal olovo, natočil se tak, aby na ni viděl; jeho mysl přitom bloudila po plochém obraze na papíře a mozek přemílal své vlastní představy. Znal všechny vzdálenosti, a vzdálenosti byly primárním faktorem. Tajná služba si myslí bůhvíjak není chytrá. Uzavřela Pennsylvania Avenue, aby se k prezidentovu sídlu nedostal nikdo s bombami. Sakra, to jsou teda pasáci. Jenomže přehlédli jednu drobnost.

"Ale já musím," namítal MacGregor. "Chtějí to po nás."

"Nebudete hlásit nic," sdělil mu úředník ministerstva zdravotnictví. "Není to nutné. Ten primární pacient si chorobu přinesl s sebou. Vy jste provedl patřičná opatření, aby byl oddělen od ostatních. Personál dělá svou práci - vyškolil jste ho dobře, Iane," dodal úředník, aby otupil hrot doktorova hněvu. "Mé zemi by neprospělo, kdyby se ta věc dostala ven. Všechno jsem projednal s ministerstvem zahraničí. Ven se žádná zpráva nedostane. Je to jasné?"

"Ale..."

Jestli v tom budete dál něco podnikat, budeme vás muset požádat, abyste opustil zemi."

MacGregor zrudl. Měl bledou severskou pleť a jeho duševní hnutí se mu v obličeji odrážela až příliš snadno. Tenhle parchant by mohl zavolat, a také by zavolal, a přikázal by nějakému policistovi - tak jim zde říkali, ačkoliv místní policisté rozhodně nebyli onen civilizovaný, přátelský druh, jaký znal z Edinburghu - , aby přišel sem do MacGregorova domu a doktorovi poručil, aby si sbalil věci a odjel na letiště. Něco podobného se už stalo jednomu Londýňanovi, který jakéhosi vládního úředníka poněkud drsně poučoval o nebezpečí AIDS. A kdyby teď MacGregor odešel, musel by tu nechat své pacienty, a to bylo jeho zranitelné místo; to úředník věděl, a MacGregor zase věděl, že úředník to ví. Mladý a své práci oddaný lékař o své pacienty pečoval tak, jak jen lékař pečovat má. Přenechat je někomu jinému - ne, to by jen tak lehce nepřenesl přes srdce, určitě ne tady, určitě ne teď, kdy na všechny ty nemocné, co tu leží, je nedostatek schopných lékařů.

"Jak se vede pacientu Sálihovi?"

"Pochybuju, že zůstane naživu."

"To je zlé, ale nedá se s tím nic dělat. Nenapadá vás, jak mohl přijít s tou nemoci do styku?"

Mladík znovu zrudl. "Ne! A o to tu právě jde!"

"Promluvím s ním sám."

To se ze tří metrů dělá zatraceně blbě, pomyslel si MacGregor. Ale trápily ho jiné věci.

Sohajla měla v testu na protilátky také pozitivní reakci. Ale cítila se lépe. Teplota jí klesla o dalšího půl stupně. Krvácení zažívacího traktu přestalo. MacGregor provedl opakovaně celou řadu příslušných testů a k tomu

ještě nějaké další. Funkce jater pacientky Sohajly byla téměř normální. Bylo už jisté, že děvčátko nezemře. Jakýmsi způsobem přišlo do styku s Ebolou, a jakýmsi způsobem nad ní zvítězilo - ale když MacGregor nezjistí to první, o příčině toho druhého se může jen dohadovat. Napadlo ho také, zda Sálih a Sohajla nepřišli do styku s chorobou stejným způsobem - ne, to asi ne. Ať je obranyschopnost organismu dítěte jakkoliv vysoká, nemůže být o tolik vyšší než u silného a zdravého dospělého; a u Sáliha se nezjistily žádné obecné zdravotní problémy. Jenže dospělý nepochybně umírá, zatímco dítě bude žít. Proč?

Jaké další faktory vstoupily do obou případů? V Iráku nedošlo k hromadnému výskytu Eboly - až dosud se tam nikdy neobjevila. A v tak zalidněné zemi... nemá snad Irák nějaký program biologické války? Nemohlo se stát, že tam k takovému výskytu přece jen došlo, a ututlalo se to? Ale ne, irácká vláda tone v samých zmatcích. Říkalo se to ve zprávách stanice Sky News, které chytal ve svém bytě; za takových okolností se podobná tajemství udržet nedají. Nastala by panika.

MacGregor byl lékař, ne detektiv. Lékaři, kteří dokážou být obojím, pracují pro Světovou zdravotnickou organizaci, v Pasteurově ústavu v Paříži a ve Středisku pro potírání chorob v Americe. Nejsou o nic chytřejší než on, jsou ale zkušenější a jinak vyškolení.

Sohajla, uvažoval MacGregor. Musí ten její případ dál sledovat, dál kontrolovat její krev. Mohla by ještě nakazit někoho dalšího? Na tohle se musím podívat do literatury, umiňoval si MacGregor. S jistotou mohl říci jedině to, že jeden imunitní systém zde prohrává a jiný vítězí. Jestli má na něco přijít, musí tu u toho případu zůstat. Později může s celou záležitostí vyjít na veřejnost, ale teď je třeba zůstat tady a k něčemu se dopracovat.

A mimoto, než vůbec někomu něco řekne, vzorky krve už stejně budou v Pasteurově ústavu a ve Středisku pro potírání chorob. O tom tihle nabubřelí byrokrati nevědí. A kdyby byly nějaké telefonáty, půjdou sem do nemocnice, MacGregorovi. Přece jen by mohl něco dostat ven. Může naznačit, o jaký politický problém tu jde. Může položit pár otázek, a jiné otázky zase nechat na jiných. Teď se ale musí podrobit.

Jak si přejete, doktore," řekl úředníkovi. "Samozřejmě, musíte dodržet potřebné postupy."

[31] ČEŘENÍ A VLNY

Skládání účtů připadlo na dnešní dopoledne. Prezident Ryan se opět musel protrpět martyrium líčení a nanášení vlasového spreje.

"Taky sem mohli dát aspoň pořádné holičské křeslo," poznamenal Jack, zatímco paní Abbotová dělala svou práci. Na ten nápad s křeslem přišel den předtím, když jeho holič dělal svou práci u otáčecí židle v Oválné pracovně. To teda muselo být pro Tajnou službu sousto, mít tu člověka s nůžkami a s břitvou pár centimetrů od mé krční tepny, říkal si Jack. "No tak, Arnie, jak to mám udělat s panem Donnerem?"

"Tak zaprvé, bude klást otázky, jaké se mu zlíbí. To znamená, že si odpovědi musíte promyslet."

"Pokusím se, Arnie," poznamenal Ryan a zamračil se.

"Zdůrazňujte fakt, že jste občan, ne politik. Donnerovi to třeba bude jedno, ale nebude to jedno lidem, kteří se budou večer na ten rozhovor dívat," radil van Damm. "Čekejte, že naklepne tu věc se soudem."

"Kdo to pustil ven?" zeptal se Ryan příkře.

"To se nikdy nedovíme. A když se budete pokoušet na to přijít, dopadnete jako Nixon."

"Jak to, že ať udělám co chci, někdo vždycky - sakra," Ryan si oddechl, když Mary Abbotová byla s úpravou jeho vlasů hotova. "Řekl jsem to Georgi Winstonovi, že jo?"

"No vidíte, jak se začínáte učit. Když pomůžete staré babičce přes ulici, nějaká feministka prohlásí, že se chováte s nadřazenou shovívavostí. Když jí

nepomůžete, Americké sdružení důchodců prohlásí, že nemáte pochopení pro staré lidi. A do toho si přidejte všechny možné zájmové skupiny, které tu máme. Ty všechny si pěstují svoje spolkové zájmy, Jacku, a ty jsou pro ně o moc důležitější než vy. Jde o to, abyste popudil co nejméně lidí. To ale není totéž jako nepopudit nikoho. Když se pokusíte o tohle, popudíte nakonec všechny," vysvětloval vedoucí prezidentské kanceláře.

Ryan rozevřel doširoka oči. "Už to mám! Řeknu teda něco, co namíchne každého - a pak mě budou mít všichni rádi."

Arnie na to nezabral. "Vždycky se najde někdo, koho namíchne každý vtípek, který pronesete. A proč? Protože humor je vždycky vůči někomu krutý. V prvé řadě si uvědomte, že někteří lidé taky prostě smysl pro humor nemají."

"Čili jinými slovy, tam venku jsou lidé, kteří potřebují být na něco naštvaní, a já jsem pro ně cíl první kategorie."

"Učíte se," poznamenal vedoucí kanceláře s chmurným přikývnutím. Tohle mu dělalo starosti.

"Na ostrově Diego García máme plavidla pro předsunuté nasazení, " řekl Jackson a dotkl se příslušného místa na mapě.

"Kolik tam je výzbroje a lidí?" otázal se Bretano.

"Právě jsme předělali OT..."

"To je co?" zeptal se ministr obrany.

"Organizační tabulky - stavy lidí, výstroje a výzbroje," odpověděl generál Michael Moore, náčelník štábu pozemní armády. V době války v Zálivu velel jedné z brigád První obrněné divize. "Máme dost prostředků, aby daly dohromady o něco víc než brigádu, kompletní obrněnou pozemní divizi, se vším spotřebním materiálem nutným pro měsíc trvající bojové operace. K tomu nějaké jednotky v Saudské Arábii. Všechna výstroj a výzbroj je skoro nová, bitevní tanky M1A2, bradleye, pozemní mobilní raketomety. Nové samohybné dělostřelectvo dorazí do tří měsíců. S penězi pomohli Saúdové," dodal. "Část zbrojní techniky patří vlastně jim, má to být záložní výzbroj pro jejich jednotky. My jim ale děláme údržbu, takže nám stačí jen poslat tam lidi, aby s tím vyjeli ze skladů."

"Kdo by šel první, kdyby Saúdové požádali o pomoc?"

"To by se teprve vidělo," odpověděl Jackson. "První by pravděpodobně šel obrněný průzkumný pluk. Při opravdu akutní potřebě bychom tam letecky dopravili personál Desátého OPP z Negevské pouště. Na to by stačil jeden den. A v rámci cvičení bychom přidali také Třetí OPP z Texasu nebo Druhý z Louisiany."

"Obrněný průzkumný pluk, pane ministře, je dobře vyvážený útvar velikosti brigády. Dobrá úderná síla, ale v týlu toho moc nemá. Je soběstačný, to ano, a každý si dvakrát rozmyslí, než si s ním něco začne," vysvětloval Mickey Moore a dodal: "Když se ale nasadí na delší akci, potřebuje bitevní podpůrný prapor - kvůli zásobování a opravám."

"Máme také jednu letadlovou loď v Indickém oceánu - teď je na ostrově Diego Garcia se zbytkem bitevní skupiny, posádka má dovolenou na břehu," pokračoval Jackson. To znamenalo, že celý ten atol je plný námořníků. Pobyt na souši se jim určitě hodí, můžou si aspoň dát pár piv, protáhnout nohy a zahrát si softball. "V Negevské poušti máme také leteckou skupinu - no, její větší část, stíhačky F-16, jako součást obrany Izraele. Ti a Desátý jsou dobří. Jejich trvalým úkolem je cvičit izraelskou domobranu, a tak mají co dělat."

"Vojáci cvičí rádi, pane ministře. Radši než cokoliv jiného," dodal generál Moore.

"Na tohle všechno se potřebuju podívat, hned jak mi udělají ten rozpočet - teda, jeho první verzi. Zdá se to dost hubené, pánové," uzavřel Bretano.

"Taky že to hubené je, pane," souhlasil Jackson. "Na válku to nestačí. Ale na odstrašení pravděpodobně ano, kdyby na to přišlo."

"Dojde v Perském zálivu k nové válce?' zeptal se Tom Donner.

"Nevidím žádný důvod, proč bych něco takového měl očekávat," odpověděl prezident. Nejtěžší pro něj bylo ovládat hlas. Samotná odpověď byla opatrná, ale slova musela znít pevně a přesvědčivě. Byla to jen jiná forma lhaní, ačkoliv pravda mohla celou tu rovnici změnit. Takováto neupřímnost a obojakost je nutná tam, kde hlavně média skutečnost interpretují podle svého, a tento způsob interpretace se stal realitou v mezinárodním měřítku. Říkat nepravdu, aby se posloužilo pravdě. Kdysi to výstižně formuloval Churchill výrokem, že v době války je pravda tak cenná a vzácná, že potřebuje celou tělesnou stráž lží. Ale teď, v době míru...?

"Naše vztahy s Irákem a Iránem už nějaký čas nejsou přátelské, že?'

"Co bylo, bylo, Tome. To nikdo nezmění, ale z minulosti se můžeme poučit. Pro nepřátelství mezi Amerikou a zeměmi v té oblasti už nejsou žádné rozumné důvody. Proč bychom měli být nepřáteli?" otázal se prezident rétoricky.

"Takže se Sjednocenou islámskou republikou rozhovory vést budeme?" zeptal se Donner.

"Vždycky jsme ochotni vést rozhovory, zvlášť v zájmu podpory přátelských vztahů. Perský záliv je oblast velmi významná pro celý svět. Je v zájmu každého, aby tam byly zachovány mír a stabilita. Válek už bylo dost. Íránci a Iráčané spolu bojovali - kolik? - osm let, a obě země to stálo nesmírné lidské oběti. A k tomu ještě všechny ty konflikty mezi Izraelem a jeho sousedy. Co je moc, to je moc. Nyní se rodí nový národ. Tuhle novou zemi čeká spousta práce. Její občané mají své potřeby, ale ta země má naštěstí také zdroje k jejich uspokojení. Přejeme jim jen vše dobré. Bude-li možné přispět jim nějakou pomocí, uděláme to. Amerika byla vždycky ochotná nabídnout přátelskou ruku."

Nastala kratičká přestávka, která pravděpodobně ohlašovala reklamu. Rozhovor se bude vysílat dnes v devět hodin večer. Pak se Donner natočil ke svému staršímu kolegovi. Ten položil další otázku.

Jak se vám líbí být prezidentem?"

Ryan naklonil hlavu a usmál se. "Pořád si připomínám, že jsem nebyl řádně zvolen. Byl jsem k té funkci odsouzen. Mám mluvit upřímně? Pracovní doba je dlouhá, práce těžká, mnohem těžší, než jsem si kdy představoval. Ale měl jsem dost štěstí. Arnie van Damm je geniální organizátor. Personál zde v Bílém domě je prostě vynikající. Dostal jsem desítky tisíc dopisů od lidí ze všech koutů naší vlasti; vyjadřují mi podporu a já bych chtěl využít této příležitosti k tomu, abych jim poděkoval a pověděl jim, že mi to opravdu pomáhá."

"Pane Ryane " - Jacka napadlo, že jeho titul doktora filozofie už asi k ničemu není - "o jaké změny budete usilovat?" zeptal se Plumber.

"Johne, to závisí na tom, čemu říkáte ‚změny'. Na prvém místě stojí úkol udržet v chodu vládu; takže ne ‚změna', ale ‚restaurace' - o to usiluji. Ještě vlastně nemáme Kongres - předtím musíme znovu ustavit Sněmovnu reprezentantů - , a proto nemohu zatím předložit rozpočet. Snažil jsem se vybrat schopné lidi, kteří převezmou řízení hlavních ministerstev. Jejich úkolem je svěřená ministerstva řídit efektivně."

"Vašeho ministra financí George Winstona kritizovali za příliš náhlou snahu změnit federální daňový zákoník," řekl Plumber.

"Mohu jedině prohlásit, že ministra Winstona plně podporuji. Daňový zákoník je nesmyslně složitý, a to je zásadně nespravedlivé. Winston chce, aby výsledek byl příjmově neutrální, a z toho může u leckoho pramenit přehnaný pesimismus. Čistým účinkem však budou zvýšené vládní příjmy, díky úsporám ve správě a v jiných oblastech."

"Ale vyskytlo se mnoho záporných připomínek k regresivnímu charakteru..."

Ryan reportéra zvednutou rukou zarazil. "Moment, Johne; jedním z problémů tohohle města je, že jazyk, který zde lidé používají, je překroucený. To, že každému bude uloženo platit stejně, není regresivní. To slovo znamená ‚krok zpět', znamená, že chudí by platili víc než bohatí. To dělat nebudeme. Když to slovo použijete nesprávně, pak lidi jenom matete."

"Tak se ale o daňovém systému mluvilo vždycky." Plumberovu schopnost

správně volit slova nikdo nezpochybnil už celá léta.

"Tím se ale nic neřeší," zdůraznil Jack. "V každém případě, jak neustále říkám, nejsem politik, Johne. Umím mluvit jen zpříma. Ukládat stejné daňové zatížení všem podle mě naplňuje slovníkovou definici slova ‚spravedlivý'. Podívejte, Johne, přece víte, jak se to dělá. Vy a Tom vyděláváte spoustu peněz - daleko víc než já - a každý rok váš právník s účetním všechno projdou. Myslím, že pravděpodobně provádíte investice, které mají za cíl vaše daňové platby snížit, nemám pravdu? Jak myslíte, že ty díry v zákonech a daňové úniky vznikají? Snadno; lobbisté umluví Kongres k tomu, aby zákon trochu upravil. Proč? Protože jim bohatí zaplatili za to, že to udělají. Takže co se stane? S tím údajně ‚progresivním' systémem se manipuluje tak, že zvýšené sazby pro bohaté vlastně neplatí, protože jim jejich právníci a účetní povědí, jak nad tím systémem zvítězit, a oni nad ním zvítězí, za palmáre. Takže zvýšené sazby, které zaplatí, jsou lež, ne? Tohle všechno politici vědí, když zákony schvalují.

A víte, kam se tak dostáváme? Nikam, Johne. Nedostáváme se nikam. Je to jen jedna velká hra, to je všechno. Jen hra, při které se plýtvá časem, klame se veřejnost a lidem, kteří s tím systémem manipulují, to přináší spoustu peněz - a odkud ty peníze jsou? Od občanů, od lidí, kteří platí za všechno, co se kde šustne. Takže George Winston chce změnit systém - a na tom jsme se shodli - , a co se stane? Lidé, kteří až dosud systém zneužívali, najednou používají klamná a zavádějící slova, aby to vypadalo, že děláme něco nespravedlivého. Tihle ‚zasvěcenci' jsou ta nejnebezpečnější a nejzhoubnější skupina se zvláštními zájmy, jaká vůbec existuje."

" A vám se to nelíbí," usmál se John.

"V každé práci, kterou jsem kdy dělal - už jsem byl makléřem, učitelem dějepisu i lecčím jiným - , jsem musel říkat pravdu, a zrovna teď s tím přestávat nebudu. Některé věci evidentně potřebují změnit. O jedné z nich vám povím:

Každý rodič v Americe dřív nebo později svému dítěti řekne, že politika je špinavá práce, hrubá a ošklivá. Vám to řekl váš táta, můj táta zase mně - a my tu skutečnost přijímáme jako něco, co se rozumí samo sebou, jako něco normálního a správného, co se sluší a patří. Ale tak to nejde nechat, Johne. Po celá léta jsme uznávali fakt, že politika - okamžik, definujme si ten termín, ano? Politický systém je způsob, jakým řídíme zemi, jakým schvalujeme zákony, které musíme všichni dodržovat, způsob, jakým ukládáme daně. To jsou důležité věci, ne? Ale současně do toho systému pouštíme lidi, které bychom si jen neradi dobrovolně pozvali domů. A už vůbec bychom jim nesvěřili děti na hlídání. Nepřipadá vám to trochu divné, Johne?

Do politického systému pouštíme lidi, kteří rutinně překrucují fakta, obcházejí zákony, aby uspokojili své chlebodárce, kteří jim dávají peníze na kampaně; a někteří z těch lidí jednoduše a prostě lžou. A my se s tím smiřujeme. Smiřujete se s tím vy, kdo pracujete v médiích. Uvnitř své profese byste něco takového nesnesli, že? Ani v medicíně. Nebo ve vědě, v obchodě či u soudů.

"Něco je tu špatně," pokračoval prezident; předklonil se a poprvé promluvil se zápalem.

"Hovoříme tady přece o své zemi. Normy chování, které od našich představitelů vyžadujeme, by neměly být nižší - naopak, měly by být vyšší. Měli bychom vyžadovat inteligenci a vyrovnané a ucelené osobnosti. Proto jsem po celé zemi pronášel projevy, Johne. Jsem veden jako nezávislý. Nepatřím k žádné straně. Nemám jinou náplň práce než tu, že chci docílit, aby věci pracovaly ve prospěch všech. K tomu jsem se zavázal přísahou; a já své přísahy beru vážně. Pochopil jsem, že to leckoho rozčiluje, a to mě mrzí; ale tomu, v co věřím, se nezpronevěřím jen proto, abych vyhověl kdejaké zvláštní skupině s armádou placených lobbistů. Jsem tu proto, abych sloužil všem, ne pouze lidem, kteří dokážou nejhlasitěji křičet a nabízejí nejvíc peněz."

Plumber nedal najevo své potěšení nad tím, jak se Ryan rozpálil. "No dobrá, pane prezidente; takže pro začátek - co občanská práva?"

"Ústava je barvoslepá, pokud chcete znát můj názor. Diskriminace lidí podle toho, jak vypadají, jak mluví, do kterého kostela chodí, nebo podle země, ze které přišli jejich předkové, je proti zákonům naší země. Ty zákony se musí uplatňovat. Podle nich si máme být všichni rovni, ať je dodržujeme nebo porušujeme. V tom druhém případě budou dotyční mít potíže s ministerstvem spravedlnosti."

"Není to idealismus?"

"A co je na idealismu špatného?' opáčil Ryan. "A co takhle občas trochu zdravého rozumu? Proč bychom nemohli pracovat společně, místo toho, aby spousta lidí zákony pilovala ve svůj vlastní prospěch nebo ve prospěch kdejaké skupinky, kterou zastupují? Nejsme snad všichni v prvé řadě Američané? Proč bychom se všichni neměli trochu víc snažit pracovat společně a nacházet rozumná řešení problémů? Tahle země nevznikla proto, aby si jednotlivé zájmové skupiny šly navzájem po krku."

"Někdo by třeba mohl říct, že to je způsob, jak si věci vybojovat. Aby se na každého dostal spravedlivý díl," poznamenal Plumber.

‚A přitom korumpujeme politický systém."

Museli udělat přestávku, aby si televizní štáby mohly vyměnit pásky v kamerách. Jack se toužebně zadíval na dveře kanceláře sekretářek; už prahl po cigaretě. Mnul si v rozrušení ruce a snažil se vypadat uvolněně. Právě teď dostal možnost vyslovit to, co už celá léta chtěl říct. Jenže tahle příležitost v něm vzbuzovala jen ještě větší napětí.

"Kamery jsou vypnuté," poznamenal Tom Donner a trochu poposedl v židli. "Opravdu si myslíte, že vůbec něco z toho dokážete prosadit?"

"Když se o to nepokusím, zač budu stát?" povzdechl si Jack. "Vláda je jeden velký cirkus. Všichni to víme. Když se nikdo nepokusí napravit to, bude to jen tím horší."

Donner teď se svým protějškem téměř soucítil. Upřímnost tohohle Ryana je nabíledni, jako kdyby nesl srdce na dlani. Jenže prostě věci nechápe. Ne že by nebyl správný a dobrý člověk. Jednoduše plave na mělčině, přesně tak, jak to o něm všichni říkají. Kealty má pravdu, a protože má pravdu, musí Donner dělat svou práci.

"Připraveni," oznámil produkční.

"Nejvyšší soud," začal Donner, který se teď ujal vedení rozhovoru po svém kolegovi. "Existují zprávy, že nyní studujete seznam soudců, přicházejících v úvahu, který předložíte Senátu."

"Ano, je to tak," odpověděl Ryan.

"Co nám o nich můžete říct?"

"Požádal jsem ministerstvo spravedlnosti, aby mi dodalo seznam zkušených soudců odvolacího soudu. To se stalo. Teď se tím seznamem zabývám."

"Co přesně v něm hledáte?" otázal se Donner.

"Hledám v něm dobré soudce. Nejvyšší soud je hlavní strážce ústavy naší země. Potřebujeme lidi, kteří chápou, co je to zodpovědnost, a kteří umějí spravedlivě vykládat zákony."

"Takoví, kteří je vykládají specifickým způsobem?"

"Tome, v ústavě se praví, že zákony tvoří Kongres, výkonná moc je prosazuje a soud je vysvětluje. Říká se tomu brzdy a váhy."

"Ale historicky vzato byl Nejvyšší soud vždy významnou silou při změnách v naší zemi," řekl Donner.

"A ne všechny ty změny byly dobré. Případ jižanského otrokářství, Dred Scott, začal občanskou válku. Rozsudek ve věci segregace ve vlacích, spor Plessy versus Ferguson, byla hanebnost, která naši zemi vrhla o sedmdesát let zpátky. Prosím, musíte si uvědomit, že co se týče práva, jsem laik..."

"A proto je běžnou praxí, že jmenování soudců prověřuje Americká advokátní komora. Předložíte jí ten seznam?"

"Ne." Ryan zavrtěl hlavou. "Zaprvé, všichni ti soudci tuhle překážku už museli překonat, než se dostali tam, kde teď jsou. Zadruhé, AAK je zájmová skupina, ne? Fajn, takže má právo dbát na zájmy svých členů. Ale Nejvyšší soud je státní instituce, která rozhoduje o právu všech. AAK je organizace lidí, kterým právo slouží k obživě. Není to snad střet zájmů, když určitá skupina využívá právo k tomu, aby vybírala lidi, kteří právo vymezují? V každé jiné oblasti by tomu tak bylo, ne?"

"Každý se na to ale takhle dívat nebude."

"Ano. AAK má zde ve Washingtonu velkou kancelář, a ta je plná lobbistů," souhlasil prezident. "Tome, mou prací není sloužit zájmovým skupinám. Mou prací je podle svých nejlepších schopností dodržovat, chránit a bránit ústavu. A hledám lidi, kteří smýšlejí stejně jako já, kteří mi při tom pomohou, kteří věří, že přísaha znamená to, co se v ní říká, bez nějakých čachrů pod stolem."

Donner se otočil. ‚Johne?"

"Vy jste strávil dlouhou dobu v CIA," začal Plumber.

"Ano, strávil," souhlasil Jack.

"A co jste tam dělal?' zeptal se Plumber.

"Pracoval jsem hlavně na ředitelství pro zpravodajskou činnost; šly přese mě informace, přicházející z různých zdrojů. Já jsem se snažil přijít na to, co obnášejí, a pak jsem je předával dalším lidem. Nakonec jsem vedl ředitelství pro zpravodajskou činnost. Pak, za prezidenta Fowlera, jsem se stal náměstkem ředitele CIA. Jak víte, potom jsem byl poradcem prezidenta Durlinga pro otázky národní bezpečnosti," odpověděl Jack, pokoušeje se vést hovor spíš směrem dopředu než nazpět.

"A přitom - dostal jste se někdy do terénu?" zeptal se Plumber.

"No, byl jsem poradcem týmu, který jednal o omezení zbrojení, a účastnil jsem se řady konferencí," odpověděl prezident.

"Pane Ryane, existují zprávy, že jste dělal víc než to, že jste se zúčastnil operací, které měly za následek smrt - tedy - smrt sovětských občanů."

Jack okamžik váhal, dost dlouho, aby si uvědomil, jaký dojem tahle "specialita" na diváky udělá. "Johne, dávnou zásadou naší vlády je, že se ke zpravodajským operacím nevyjadřuje. Tu zásadu měnit nebudu."

"Americký lid má právo a potřebu vědět, jaký člověk vykonává funkci prezidenta," trval na svém Plumber.

"Naše vláda o zpravodajských operacích hovořit nebude. A pokud jde o to, jaký jsem člověk, to je účelem tohoto rozhovoru. Země si musí některá tajemství uchovat. Vy také, Johne," řekl Ryan a díval se přitom komentátorovi přímo do očí. "Když vy vyzradíte zdroje svých informací, přijdete o práci. Když totéž udělá Amerika, odnesou to lidi."

"Ale..."

"O tomhle končíme, Johne. Naše výzvědná služba pracuje pod dohledem Kongresu. Za tím zákonem jsem vždycky stál a budu za ním stát dál; to je k téhle věci všechno."

Oba reportéři jen zamrkali; tahle část pásky se do večerního vysílání zaručeně nedostane, pomyslel si Ryan.

Badraddín potřeboval vybrat třicet lidí; s počtem samotným žádné zvláštní potíže nebyly - nebyly ani ohledně jejich potřebné oddanosti - , problémy však mohly nastat ohledně toho, jak dovedou používat mozek. Kontakty Badraddín měl. Jestli je na Středním východě něčeho přebytek, pak jsou to teroristé, lidé jako on, i když o něco mladší, takoví, kteří svůj život zasvětili Věci, a nakonec se dočkali jen toho, že jim vadne před očima. A tohle vědomí jejich zlobu a zápal jen zvyšovalo - a stávalo se součástí jejich náhledu na svět. Když si Badraddín vše znovu promyslel, došel k názoru, že potřebuje jen dvacet bystrých mužů; u těch ostatních postačí, budou-li jen oddaní, s jedním nebo dvěma inteligentními mezi sebou, kteří na ně budou dohlížet. Všichni musí

plnit rozkazy. Všichni musí být ochotni zemřít, nebo aspoň riskovat život. Nu, to také není problém; hizballáh má dostatek lidí ochotných přivázat si na tělo výbušninu. A jsou tu ještě další.

Patřilo to k tradici téhle oblasti - Prorok Mohamed by s takovou tradicí sotva souhlasil, avšak Badraddín nebyl nijak zvlášť nábožný a teroristické operace byly jeho byznys. Arabové, historicky vzato, nikdy nepatřili mezi nejlepší vojáky. Po větší část svých dějin žili jako nomádské kmeny a jejich vojenskou tradicí byly nájezdy, později přeměněné v partyzánskou taktiku. Rozhodně ne v bitvy v útvaru, které byly vlastně vynálezem Řeků, od nichž jej převzali Římané a od nich všechny západní národy. V dávných dobách vždy vystoupil jeden člověk do popředí a na bitevním poli se obětoval - Vikingové takové bojovníky nazývali "berzerker"; odvozený výraz dodnes v angličtině označuje až k šílenství rozzuřeného odvážlivce. V Japonsku se takoví lidé stali součástí speciálních útočných útvarů, známých také jako kamikadze. Takový bojovník velkolepě a slavně mával mečem a vzal s sebou na věčnost co nejvíc nepřátel, kteří se pak v ráji stanou jeho služebníky. To zvlášť platí o "džihádu", čili "svaté válce", jejímž cílem je sloužit Věci a zájmům Víry. Nakonec se ukázalo, že islám, stejně jako každé jiné náboženství, může být svými přívrženci znehodnocen. V tuto chvíli to znamenalo, že Badraddín má zásobu lidí, kteří udělají, co jim řekne; jeho instrukce budou pocházet přímo od Darjájího, který těm lidem potvrdí, že skutečně prokáží službu džihádu, v níž spočívá klíč k jejich slavnému posmrtnému životu.

Badraddín měl svůj seznam. Zatelefonoval na tři místa. Hovory šly přes několik samostatných okruhů a v Libanonu i jinde se začaly sestavovat cestovní plány.

"Tak jak jsme si vedli, trenére?" zeptal se Jack s úsměvem.

"Ten led začal být pěkně tenký, ale myslím, že jste se nenamočil," odpověděl Arnie van Damm se zjevnou úlevou. "Do těch zájmových skupin jste šil pěkně."

"A není to správné, pořádně se do zvláštních zájmů pustit? Sakra, všichni ostatní to přece dělají!"

"Záleží na tom, které skupiny a které zájmy to jsou, pane prezidente. Všechny mají své mluvčí, a někteří z nich vystupují jako Matka Tereza ve zvlášť vlídném rozpoložení, než přijdou a prořízne člověku mačetou hrdlo." Vedoucí prezidentské kanceláře se odmlčel. "Ale přesto, držel jste se dobře. Neřekl jste nic, co by mohli nějak moc obrátit proti vám. Uvidíme, jak to na dnes večer sestříhají. A pak ještě, co Donner a Plumber řeknou na konec. Poslední minuty jsou vždycky nejzávažnější."

Zkumavky došly do Atlanty v důkladně zabezpečeném pouzdře, kterému se pro jeho tvar říkalo "krabice na klobouky". Svým způsobem to bylo velmi složité zařízení, uzpůsobené tak, aby dokonale chránilo i ty nejnebezpečnější látky; pouzdro mělo několik uzávěrů a vydrželo prudké nárazy. Bylo opatřeno nálepkou s upozorněním, že jeho obsah je životu nebezpečný, a všichni, kdo s ním přišli do styku, včetně doručovatele Federální expediční služby, s ním zacházeli s velkým respektem. Doručovatel ho předal ráno v 9.14.

Krabici na klobouky vzali do bezpečnostní laboratoře, kde ji zkontrolovali zvenčí, zda není poškozená, postříkali ji silným chemickým dezinfekčním prostředkem a pak ji v podmínkách zaručujících dokonalou izolaci otevřeli. Průvodní doklady objasňovaly, proč je to vše nutné. Dvě zkumavky obsahovaly krev, u níž bylo podezření, že obsahuje viry způsobující hemorragickou horečku. To mohlo znamenat kteroukoliv z mnoha příbuzných chorob, vyskytujících se v Africe - ta byla uvedena jako místo původu - , z nichž všem bylo radno se vyhnout. Technik obsluhující sterilní box nádobky přenesl z pouzdra; předtím se přesvědčil, zda z nich nic neuniklo. Žádná místa, kde by mohlo k úniku dojít, neviděl, pro jistotu však nádobky ještě ošetřil

dezinfekčním postřikem. Krev bude testována na protilátky a porovná se s jinými vzorky. Dokumentace šla do pracovny doktora Lorenze v oddělení speciálních patogenů.

"Gusi, tady Alex," slyšel doktor Lorenz v telefonu.

"Ty pořád ještě nerybaříš?"

"Možná to zkusím tenhle víkend. Na neurochirurgii pracuje jeden chlápek, co má člun. A dům jsme konečně taky dali do pořádku." Doktor Alexandre se díval ven oknem své ordinace ve východním Baltimoru. Bylo odtud vidět na přístav, který zasahoval do zátoky Chesapeake, a tam měli být okouni.

"Co se děje?" otázal se Gus, právě když vcházela sekretářka s deskami.

"Jen se tady dívám, jak to vypadá s těmi případy v Zairu. Je něco nového?"

"Šlus, zaplaťpánbůh. Kritickou dobu máme za sebou. Tohle se vyčerpalo docela rychle. Byli jsme moc..." Lorenz se zarazil, když rozevřel desky a očima přeběhl první list. "Moment. Chartúm?' zamumlal sám pro sebe.

Alexandre trpělivě čekal. Věděl, že Lorenz čte pomalu a pečlivě. Je to starší člověk, skoro jako Ralph Forster, dává si se vším na čas, což byl jeden z důvodů, proč byl vynikajícím vědcem-experimentátorem. Lorenz jen málokdy šlápl vedle. Důkladně totiž přemýšlel, než někam stoupl.

"Právě došly dva vzorky z Chartúmu. Zpráva je od jakéhosi doktora MacGregora z tamní Anglické nemocnice. Dva pacienti, dospělý muž a čtyřletá holčička, možná hemorragická horečka. Vzorky jsou teď v laboratoři."

"Chartúm? To je v Súdánu?'

"Tak to tam stojí," potvrdil Gus.

"To je od Konga dost daleko, člověče."

"Letadla, Alexi, nezapomínej na letadla," poznamenal Lorenz. Jestli epidemiologům něco nahání skutečný strach, je to mezinárodní letecká doprava. Titulní list zprávy toho moc neříkal, ale bylo na něm číslo telefonu a faxu. "No tak dobrá, musíme udělat testy a uvidíme."

"Co vzorky z dřívějška?"

"Mapování jsme dokončili včera. Ebola Zair, podtyp Mayinga, totožný se vzorky z roku 1976 - až do poslední aminokyseliny."

"Ten, co se přenáší vzduchem," zamumlal Alexandre, "ten, co dostal George Westphala."

"To se nikdy neprokázalo, Alexi," připomněl mu Lorenz.

"George si dával pozor, Gusi. To přece víš. Sám jsi ho školil." Pierre Alexandre si promnul oči. Bolesti hlavy. Potřebuje novou stolní lampu. "Dej mi vědět, co se z těch vzorků dovíš, ano?"

Jistě. Moc bych se ale zatím neplašil. Súdán má na tohohle prevíta moc drsné prostředí. Horko, sucho, spousta slunečního světla. Na vzduchu by tam ten virus nepřežil ani dvě minuty. Ale stejně, promluvím si s vedoucím laboratoře. Ještě dneska si ten vzorek zkusím sám prohlédnout v elektronovém mikroskopu - ne, spíš až zítra dopoledne. Za hodinu máme já a moji lidé schůzi."

Jo, a já si potřebuju dát nějaký oběd. Ták zítra, Gusi." Alexandre - stále ještě si v duchu říkal spíš "plukovník" než "profesor" - položil telefon, vyšel ven a zamířil k samoobslužné restauraci. Potěšilo ho, když ve frontě na jídlo zase spatřil Cathy Ryanovou s jejím tělesným strážcem.

"Ahoj, profesorko."

Jak to vypadá s těmi vašimi brouky?" zeptala se s úsměvem Cathy.

"Pořád dokola. Potřebuju konzultaci, paní kolegyně," odpověděl Alexandre a vybíral si z pultu sendvič.

"Viry nedělám." Ale pracovala jsem dost s pacienty s AIDS, jejichž potíže s očima byly sekundárními projevy jejich hlavní choroby. "O co jde?'

"Bolesti hlavy," řekl cestou k pokladně.

"Ukažte?" Cathy se otočila a sňala mu brýle rovnou z obličeje. Podržela je proti světlu. "Mohl byste zkusit občas si je vyčistit. Máte o dobré dvě dioptrie míň, a pěkně silný astigmatismus. Jak je to dlouho, co jste si dal

naposled překontrolovat předpis?" Vrátila mu brýle s posledním pohledem na zatvrdlou špínu po obvodu čoček; odpověd' na svou otázku znala předem.

"No, takové tři..."

"Roky. Taky jste na to mohl myslet dřív. Ať vaše sekretářka zavolá mojí a já vám zařídím kontrolu. Sednete si s námi?"

Vybrali si místo u okna a zamířili tam s Royem Altmanem v patách; ten očima přejížděl jídelnu a pohledem se dorozumíval s ostatními členy ochranky, kteří dělali totéž. Všechno bylo v pořádku.

"Víte, mohl byste být dobrým kandidátem pro naši laserovou léčbu. Můžeme vám znovu vytvarovat rohovku a dostat vás zpátky na dvě dioptrie," sdělila Alexovi. Tenhle svůj léčebný program také náležitě propagovala.

"Je to bezpečné?" zeptal se profesor Alexandre pochybovačně.

"Práce v domácnosti je nebezpečnější," odpověděla profesorka Ryanová se zvednutým obočím.

"Rozumím, paní doktorko." Alex se usmál.

"No, a co je nového tam u vás?'

Všechno záleží na střihu; vlastně většinou na střihu, říkal si Tom Donner, když psal na svém kancelářském počítači. Od střihu hladce přejde ke svému vlastnímu komentáři, kterým vysvětlí a objasní, co Ryan ve skutečnosti myslel svým zdánlivě upřímným... zdánlivě? To slovo mu skočilo do myšlenek samo od sebe, a reportéra polekalo. Donner už ve své profesi pracoval pár let, a než postoupil na moderátora, působil ve Washingtonu. O všech těch lidech od politiky psal a všechny je znal. Ve svém pěkně naditém adresáři měl seznam všech důležitých jmen a čísel ve městě. Jako každý dobrý reportér, i on pěstoval konexe. Mohl zvednout telefon a dovolat se ke komukoliv, protože ve Washingtonu jsou pravidla pro styk s médii elegantně prostá: buď jsi "zdroj" , nebo "cíl". Když nebudeš s médii táhnout za jeden provaz, rychle si najdou nějakého tvého nepřítele, který s nimi táhnout bude. V jiném kontextu pro to existuje technický termín "vydírání".

Instinkt Donnerovi napovídal, že se ještě s nikým takovým, jako je prezident Ryan, nesetkal; alespoň ve veřejném životě ne... Jenže je Ryan skutečně takový? Status Muže z ulice, Jsem jeden z vás", je přece znám už nejméně od dob Julia Césara. A vždycky to byl jen vypočítavý klam, finta, která měla voličům namluvit, že ten chlapík je opravdu jako oni. Nikdy však nebyl. Být jím doopravdy, nikdy by to moc daleko nedotáhl. Ryan postupoval v CIA proto, že přijal funkcionářskou politiku, stejně jako každý druhý - určitě ji přijal. Nadělal si nepřátele i spojence, jako každý, a vymanévroval si cestu nahoru. A to, co se k Donnerovi oklikami doneslo o Ryanově působení v CIA... může to použít? Ve zvláštním pořadu ne. Možná ve zprávách, ve kterých tak jako tak bude vysloven nějaký mnohoznačný náznak, aby se lidé dívali na ně místo na program, který si večer obvykle dopřávali.

Donner věděl, že s tímhle musí opatrně. Po úřadujícím prezidentovi člověk nejde jen tak, aby byla nějaká legrace - no, to vlastně ne; jít po prezidentovi totiž je ta nejlepší legrace. Existují však pravidla pro to, jak se to dělá. Informace musí být pořádně solidní. To vyžaduje víc zdrojů, a dobrých. Donner bude muset své informace předložit vedoucím pracovníkům své stanice. Všichni budou rozpačitě odkašlávat a dělat "hmm", pak jeho příběh projdou a pak ho nechají, aby s ním vyrukoval.

Muž z ulice. Ale Muž z ulice přece nepracuje pro CIA a nechodí do terénu, aby tam dělal špiona! Ryan je nabeton první špion, který to kdy dotáhl do Oválné pracovny... a je to tak dobře?

V jeho životě je tolik prázdných míst. Třeba ta věc v Londýně. Tam zabíjel. Teroristy, kteří přepadli jeho domov - zabil tam nejméně jednoho. Ta neuvěřitelná historka o ukradení sovětské ponorky - při té akci, jak mu jeho zdroj sdělil, Ryan zabil ruského námořníka. A to ostatní. Je tohle člověk, kterého americký lid chce mít v Bílém domě?

A přece se snaží vyjít lidem vstříc jako... Muž z ulice. Zdravý rozum. Tohle říká zákon. Své přísahy beru vážně. ,

Je to lež, uvažoval Donner. Musí to být lež.

Jsi chytrý parchant, Ryane, říkal si.

A jestli se opravdu vyzná, jestli to je skutečně lež, pak tedy co? Měnit daňový zákoník. Změny v Nejvyšším soudu. Změny ve jménu efektivnosti. Činnost ministra Bretana na ministerstvu obrany... kruci.

Dalším skokem v Donnerově představivosti byla myšlenka, že CIA a Ryan hráli jakousi roli v navedení toho letadla na Kapitol - ne, to je šílenost. Ryan je oportunista. To byli zatím všichni politici, se kterými měl Donner za celou svou kariéru co dělat, už od dob svého prvního zaměstnání v pobočce v Des Moines, kde jeho práce přivedla do vězení okresního komisaře. Právě tehdy si Donnera všimli vedoucí pracovníci stanice. Politické figury. Donner zpracovával události všeho druhu, od lavin až po války, ale jako profesi i jako koníčka studoval hlavně politiky.

Všichni jsou stejní, opravdu. Správné místo, správná doba - a už mají náplň práce. Jestli se Donner vůbec o něčem poučil, pak tedy o tomhle. Pohlédl oknem ven a jednou rukou zvedl telefon; druhá se probírala kartičkami s dalšími čísly.

"Ede, tady je Tom. Jak dobří jsou ti informátoři, a jak brzy se s nimi můžu sejít?" Úsměv na druhém konci linky nemohl slyšet.

Sohajla se teď už mohla posadit. Mladého doktora zaplavil pocit úlevy. Taková úleva ho jakožto lékaře vždycky naplňovala až posvátným klidem. Medicína je nejnáročnější ze všech povolání, o tom byl lékař přesvědčen. Každý den tak či onak hrál v kostky se smrtí. Nepovažoval se za vojáka ani za rytíře-válečníka, alespoň ne vědomě, protože smrt je nepřítel, který se nikdy neukáže - ale přesto tu stále je. Každý pacient, kterého léčil, měl toho nepřítele v sobě nebo někde poblíž, číhajícího a vyčkávajícího; a jeho prací, prací lékaře, bylo odhalit místo, kde se nepřítel skrývá, vypátrat ho a zničit. Své vítězství viděl v pacientově tváři. A každé takové vítězství si plně vychutnával.

Sohajle ještě nebylo úplně dobře, to ale přejde. Teď dostávala tekutou výživu - a ta jí už v žaludku zůstávala. Děvčátko bylo dosud slabé, ale už nesláblo dál. Teplota klesla. Všechny životně důležité funkce a příznaky byly stabilizované a vracely se k normálu. To znamenalo vítězství. Tohleto dítě už smrti uniklo. Když půjde všechno normálně, bude růst, hrát si a učit se, vdá se, a bude mít děti.

Bylo to však vítězství, na které si MacGregor nemohl dělat nárok, aspoň ne na celé. Jeho péče o to dítě byla pouze podpůrná, ne léčebná. Pomohla? Podle všeho ano, říkal si lékař. Člověk nemůže vědět, kudy vede čára mezi tím, co by se bylo stalo samo od sebe, a tím, co způsobilo skutečný přelom. Medicína by byla mnohem snazší, kdyby ti, kdo ji provozují, takový druh viděnímněli, ale dosud ho nemají, a pravděpodobně nikdy mít nebudou. Kdyby ji byl neléčil - nu, v tomhle podnebí by ji bylo mohlo zahubit už jen samotné vedro, nebo docela určitě dehydratace, případně nějaká náhodná druhotná infekce. Lidé tak často zhasínají nikoli kvůli původnímu ochoření, nýbrž kvůli něčemu zcela jinému, co se celkově oslabeného těla zmocní. A tak - jistě, bude si na to vítězství dělat nárok, tím spíš proto, že mu přineslo život roztomilé a hezké holčičky, která se už zanedlouho bude zase usmívat. MacGregor jí měřil tep a znovu se kochal dotekem svých prstů na zápěstí pacientky i vzdáleným kontaktem se srdcem, které bude i za týden bít dál; zatímco se na ni díval, usnula. Jemně jí spustil ruku zpátky na lůžko a otočil se.

"Vaše dcera se zcela uzdraví," oznámil rodičům; těmi pěti tichými slovy a teplým úsměvem potvrdil jejich naděje a rozehnal jejich obavy.

Matka vydechla, jako kdyby z ní nějakým otvorem unikl vzduch, ústa otevřená; z očí jí vytryskly slzy a rukama si zakryla obličej. Otec zprávu

přijal způsobem, který považoval za mužnější, jeho obličej zůstal bez výrazu - ne však tmavé oči; ty dostaly uvolněný výraz a vzhlédly s úlevou ke stropu. Pak generál uchopil lékařovu ruku. Pohledem se zavrtal do jeho očí MacGregorových.

"Nezapomenu," řekl.

Potom byl čas podívat se na Sáliha; to bylo něco, co lékař vědomě odkládal. Opustil pokoj a prošel chodbou. Venku se převlékl do jiného ochranného oděvu. Uvnitř pokoje spatřil prohru. Muž již nic nevnímal, choroba pronikla do mozku. Jedním z dalších příznaků onemocnění Ebolou je ztráta duševní činnosti - a je to příznak milosrdný. Sálihovy oči byly prázdné a upíraly se na skvrny na stropě. Zdravotní sestra, která u něj byla, podala doktorovi dekurz; to, co ukazoval, bylo stále stejně zlé. MacGregor papír přelétl očima, zkřivil obličej a zapsal příkaz zvýšit dávky morfia v infuzi. Podpůrná péče je v tomhle případě houby platná, uvažoval. Jedno vítězství, jedna prohra. Kdyby byl doktor měl možnost vybrat si, kde zachránit a kde prohrát, napsal by tenhle příběh právě takhle, protože Sálih je dospělý a nějaký život už za sebou má; před sebou má ještě pět dní. MacGregor teď nemohl udělat nic, čím by ho zachránil, jen pár věcí, aby poslední cesta byla pro pacienta - i pro lidi kolem - méně hrůzyplná. Po pěti minutách opustil pokoj, svlékl ochranný oděv a šel do své ordinace, obličej stažený v zachmuřeném zadumání.

Odkud se to vzalo? Proč jeden přežije a druhý zemře? Proč nevím to, co potřebuju vědět? Lékař si nalil šálek čaje a pokoušel se usměrnit úvahy někam mimo své vítězství i svou prohru. Snažil se dobrat něčeho, co v obou případech rozhodlo. Stejná choroba, stejný čas. Dva naprosto rozdílné výsledky. Proč?

[32] REPRÍZY

Tohle vám nemohu dát, a nemohu vás ani nechat něco si z toho opsat. Ale tohleto vám ukázat mohu." Rukou v bavlněné rukavici podal Donnerovi fotografii; jeden pár rukavic dal také jemu. "Otisky prstů," vysvětlil muž tiše.

"Je to opravdu to, co si myslím, že to je?' Donner držel v ruce lesklou černobílou fotografii 13x16 cm. Nebyla na ní vyznačena žádná třída utajení, alespoň na přední straně ne. Donner ji neobrátil.

"Nezajímá vás nic jiného, že ne?" Byla to otázka i varování.

"Jistěže ne." Donner přikývl na znamení, že mu to došlo. Nevěděl, jak zákon o špionáži - 18 U.S.C 793E - navazuje na jeho práva podle novely číslo jedna. Ale když neví, že snímek je tajný, nemusí se ničeho bát, i kdyby snímek skutečně tajný byl.

"Tohle je ruská ponorka s nukleárními raketami. A tohle je Jack Ryan na nástupním můstku. Všimněte si, že má na sobě uniformu válečného námořnictva. Operaci prováděla CIA ve spolupráci s válečným námořnictvem a tohle jsme z toho dostali." Muž podal Donnerovi lupu; ať se ujistí, že identifikace bude pozitivní. "Sovětům jsme namluvili, že ta ponorka explodovala a potopila se někde mezi Floridou a Bermudami. Pravděpodobně si to pořád ještě myslí."

"Kde je teď?" zeptal se Donner.

"Po roce jsme ji potopili u Portorika," vysvětloval pracovník CIA.

"Proč tam?"

"Atlantik je tam na teritoriu Ameriky nejhlubší, asi osm tisíc metrů, takže ji nikdo nikdy nenajde. A nikdo ji taky nebude hledat, když o ní nebude vědět."

"To bylo někdy - už si vzpomínám!" řekl Donner. "Rusové měli nějaké velké cvičení, a my jsme kolem toho nadělali spoustu povyku. Oni tehdy opravdu ztratili ponorku..."

"Dvě." Muž vytáhl z desek další fotografii. "Vidíte to poškození na přídi? Rudý říjen vrazil do jiné ruské ponorky a potopil ji, nedaleko Karolín. Ještě tam je. Tu naše námořnictvo nevyzvedlo, ale poslali dolů roboty a z trupu odstrojili plno užitečných věcí. Mělo to krytí jako záchranná akce a vyzvednutí té první, která se potopila po havárii reaktoru. Rusové nikdy

nezjistili, co se s tou jejich druhou útočnou "Alfou" vlastně stalo."

"A tohle se nikdy nedostalo ven?" Pro člověka, který celý život doloval z vlády fakta jako zubař, ošetřující málo vstřícného pacienta, to bylo něco nad veškeré chápání.

"Ryan ví, jak věci udržet pod pokličkou." Další fotografie. "Tohle je vak s mrtvolou. Ten člověk uvnitř je ruský námořník. Zabil ho Ryan - zastřelil ho pistolí. Tak přišel k první Hvězdě za zpravodajskou činnost. Podle všeho si spočítal, že ho nebudeme moci nějak donutit, aby se s tím, co se na ponorce odehrálo, někomu svěřil - no, to se přece dá spočítat snadno, ne?"

"Vražda?"

"Ne." Tak daleko člověk z CIA jít nechtěl. "Oficiální verze zní, že to byla přestřelka, při které byli zraněni ještě další lidé. Tak to bylo v archivních dokumentech, ale..."

"No jo. Člověk jen zírá, co?" Donner přikývl a upřeně hleděl na fotografie. "Nemůže tohle být nějaký podvrh, třeba fotomontáž?"

"Možné by to bylo, ano," připustil muž. "Ale podvrh to není. Ti ostatní na fotografii - to jsou admirál Dan Foster, tehdy byl náčelníkem námořních operací. Tohle je komandér Bartolomeo Mancuso. Tenkrát velel na Dallasu. Přešel na Rudý říjen, aby útěk k nám byl snazší. Mimochodem, řád je v aktivní službě, teď jako admirál. Velí všem ponorkám v Tichém oceánu. A tamhleto je Marko Aleksandrovič Ramius od sovětského námořnictva. Byl kapitánem Rudého října.

Všichni jsou ještě naživu. Ramius teď žije v Jacksonville na Floridě, pracuje na námořní základně v Mayportu, pod jménem Mark Ramsey. Jako obchodní poradce," vysvětloval. "Obvyklá věc. Od vlády dostává vysoké služné, a bůh je mi svědkem, že si ho zaslouží."

Donner si poznamenal podrobnosti; jeden z těch obličejů poznal. Tyhle snímky nabeton nejsou padělky. I pro tohle byla pravidla. Když někdo lhal reportérovi, nebylo zase tak těžké postarat se o to, aby správní lidé zjistili, kdo zákon porušil - a co horšího, ten člověk se pak stal "cílem". A média byla svým způsobem krutější žalobce než jakého ministerstvo spravedlnosti mohlo vůbec kdy vyslat do soudní síně. Práce soudu přece vyžaduje náležitý právní postup.

"Oukej," řekl novinář. První soubor fotografií putoval zpátky do desek. Objevily se další desky a v nich další fotografie.

"Poznáváte toho chlapa?"

"To byl... moment. Gera-tak nějak. Byl to..."

"Nikolaj Gerasimov. Předseda staré KGB."

"Zahynul při havárii letadla v ..."

Na stůl dopadla další fotografie. Člověk na ní byl starší, prošedivělejší a vypadal mnohem blahobytněji. "Tenhle snímek udělali ve Winchesteru ve Virgínii, před dvěma lety. Tehdy to bylo tak, že Ryan odletěl do Moskvy s krytím technického poradce při rozhovorech START. Zařídil Gerasimovův útěk. Nikdo neví s jistotou, jak to provedl. Gerasimovova manželka a dcera se dostaly ven také. Tu operaci řídili přímo z pracovny soudce Moora. Ryan takovéhle práce udělal spoustu. Nikdy ale nebyl přímo součástí celého toho systému. Ryan umí - no, podívejte, abychom k němu byli spravedliví, je to opravdu zatraceně dobrý špion. Údajně pracoval přímo pro Jima Greera na ředitelství pro zpravodajskou činnost, ne na ředitelství operačního oddělení. Krytí uvnitř krytí. Ryan nikdy neudělal žádnou operační chybu, o které bych věděl; a to už je co říct. Něčím takovým se nemůže hned tak někdo pochlubit. Ale zároveň to znamená, že to je pěkně bezohledný parchant. Má výsledky, to ano, ale bezohledný je. Prosekal se veškerou byrokracií, kdy si jen vzpomněl. Pokaždé jedná svým vlastním způsobem, a když se mu dostanete do cesty - no, jen si vzpomeňte na toho mrtvého Rusa z Rudého října, kterého jsme pohřbili. A taky na celou posádku té Alfy u Karolín. A to jen proto, aby se ta operace udržela v tajnosti. Jak je to s touhle operací - to nevím. V kartotéce není

nic, ale v ní je beztak plno prázdných míst. Jak se dostaly ven Gerasimovova manželka a dcera, to v kartotéce není. O tom mám zprávy jedině z druhé ruky. K tomu různé zvěsti, ale i ty jsou chabé."

"Sakra, tohle kdybych tak měl před pár hodinami..."

"Oblafnul vás, co?" Otázka přišla od Eda Kealtyho přes hlasitý telefon.

"Jo, ten problém znám," přikývl pracovník CIA. "Ryan je jako úhoř. A tím myslím hladký úhoř. Probruslil Ústřední zpravodajskou službou jak Dorothy Hamillová v Innsbrucku. A dělá to tak už léta. Kongres ho má rád. Proč? Vystupuje jako ten nejpřímější chlap, hned po Poctivci Lincolnovi. Až na to, že zabil pár lidí." Muž z CIA se jmenoval Paul Webb. Byl to vysoce postavený pracovník Ředitelství pro zpravodajskou činnost, ne však tak vysoce postavený, aby celý jeho útvar neskončil na listině snižování stavů. Měl jsem se stát náměstkem pro zpravodajskou činnost, říkal si Webb. A byl bych se jím stal, nebýt toho, že se Ryan vetřel do Greerovy přízně a udržel se tam. Webbova kariéra v CIA tak skončila u podřízeného postavení, kdesi na začátku. A i to postavení mu teď berou. Propouštějí ho do penze. Tu mu nikdo vzít nemůže - no, kdyby se přišlo na to, že tyhle spisy propašoval ven z Langley, byl by v pořádném průšvihu... nebo možná také ne. Co se vlastně stane těm, co si pustí pusu na špacír? Média si je dobře chrání. A on přece má u výzvědné služby svoje odpracováno a... nechce být součástí tohohle snižování stavů. V jiné době, i když si to nechtěl přiznat ani sám sobě, by ho jeho zloba mohla vyprovokovat k tomu, aby navázal kontakt s - ne, to ne. S nepřítelem ne. Ale média přece nepřátelé nejsou? Říkal si, že ne, přestože si po celou dobu své kariéry myslel pravý opak.

"Oblafnul vás, Tome," opakoval Kealty do telefonu. "Vítejte v klubu. Ani já nevím, co všechno může ještě skoulet. Paule, povězte mu o té Kolumbii."

"O tom nemůžu v archivu nic sehnat," přiznal Webb. "Ať to je kde chce - podívejte, máme speciální archivy. Spisy tam mají razítka s datem. Jako třeba ‚otevřít nejdřív v roce 2050.' K těm se nikdo nedostane."

"A jak se tohle dělá?" zeptal se Donner. "Už jsem o tom slyšel, ale ještě nikdy jsem si nemohl ověřit..."

Jak se to udrží mimo záznamy? Nejdřív věc musí projít Kongresem, to je nepsaná součást procedury dohledu. CIA tam přijde s takovým malým problémem, požádá o zvláštní zacházení, a když Kongres souhlasí, akta jdou do speciálního sklepení - hergot, vím akorát, že se to celé skartovalo a skončilo to v kompostu; můžu vám ale poskytnout pár fakt, která se dají ověřit," uzavřel Webb s elegantní podlézavostí.

"Poslouchám," řekl Donner. A stejně tak poslouchal i jeho magnetofon.

Jak myslíte, že Kolumbijci rozbili medellínský kartel?" zeptal se Webb a ještě víc tak Donnera zaujal. Nebylo to nic těžkého. Tihle lidé si myslí, že vědí, co to jsou intriky, myslel si Webb s blahosklonným úsměvem.

"No, měli tam nějakou vnitřní válku frakcí, bouchlo pár bomb a..."

"To byly bomby CIA. Nějak - nevím s jistotou jak - jsme tu válku frakcí spustili my. Tohle vím. Ryan tam u toho byl. Ochrannou ruku nad ním v Langley držel James Greer - byli jako otec a syn. Ale když James zemřel, Ryan nepřišel na pohřeb. A nebyl ani doma, ani nikde jinde s nějakým pověřením CIA - právě se vrátil z konference NATO v Belgii. Ale hned zase někam zmizel, jak už to udělal mockrát předtím. A brzy nato prezidentova poradce pro otázky národní bezpečnosti, Jima Cuttera, náhodou porazí na ulici George Washingtona autobus. Nedával prý pozor! Prostě vběhl do cesty autobusu. To tvrdila FBI. Ale chlap, co tu akci řídil, byl Dan Murray; a co dělá teď? Ředitele FBI! A náhodou se on a Ryan znají už víc než deset let. Murray byl ‚specialista' u Emila Jacobse a Billa Shawa. Když FBI potřebovala něco v tichosti zařídit, vzala si na to Murraye. Ten předtím pracoval jako právní přidělenec v Londýně - to je místo pro špiona, se spoustou kontaktů s vyzvědačskou komunitou tam u nich; Murray je v FBI taková záhadná osobnost, největší hlavoun, a s dobrými styky. A ten

vybral Pata Martina, aby Ryanovi radil s nominacemi do Nejvyššího soudu. No, už se vám to vyjasňuje?"

"Moment. Dana Murraye znám. Je to houževnatý chlap a poctivý policajt..."

"Byl v Kolumbii s Ryanem; tím chci říct, že se vytratil přesně ve stejnou dobu. No, nezapomínejte, já záznamy o té operaci nemám, je to jasné? Nic z toho nemůžu dokázat. Podívejte se ale na to, jak šly událostí za sebou. Ředitel Jacobs a ti ostatní jsou zabiti. Hned nato v Kolumbii bouchají bomby a spousta hochů z Kartelu si jde popovídat s bohem - ale zabije to i plno nevinných lidí. Tohle je u bomb problém. Vzpomínáte si, jakou z toho Bob Fowler udělal událost? A co se stane potom? Ryan zmizí. Murray taky. Představuju si to tak, že šli tam dolů tu operaci přerušit, než se vymkne z rukou - a pak ve vhodné chvíli umře Cutter. Cutter neměl kuráž dělat krvavou práci a pravděpodobně to o sobě věděl. A někdo se asi bál, že se složí, prostě proto, že na to neměl nervy. Ale Ryan je zatraceně jistě měl - a pořád má. Murray - no, představte si, jak se to sběhlo: Kolumbijci zabili ředitele FBI a namíchli tak naši hodně významnou organizaci; já ale nemůžu říct, že neschvaluju to, co se pak stalo. Ti hajzlové z Medellínu tím atentátem překročili meze, a udělali to v roce, kdy se konaly volby. Ryan se dobře postavil a dostal přihrávku - a někdo mu pak dal volnou ruku; možná, že ta operace trochu ujela - to se stává - a tak se tedy Ryan vydal tam dolů, aby to zarazil. Úspěšně," zdůraznil Webb. "Vlastně celá ta operace byla úspěšná. Kartel se rozpadl..."

"Místo něj je tam jiný," namítl Donner. Webb přikývl s úsměvem člověka, který ví své.

"To je pravda, ale z něj nikdo nezabil žádné vysoké americké činitele. Někdo tomu novému kartelu vysvětlil pravidla. A zase, neříkám, že to, co Ryan udělal, bylo špatně, až na jednu maličkost."

Jakou?" chtěl vědět Donner; Webba tím zklamal, ačkoliv teď byl očividně vyprávěním plně zaujat.

"Když vniknete s vojenskou silou do cizí země a zabíjíte lidi, říká se tomu akt nepřátelství. A Ryan zase krasobruslil. Ten hoch udělal pár krásných tahů. Jim Greer ho vyškolil dobře. Ryana můžete hodit do septiku, on z něj vyleze a bude vonět jak Old Spice."

"Tak co vlastně mezi sebou máte?"

"Že jste se konečně zeptal," poznamenal Webb. ‚Jack Ryan je pravděpodobně ten nejlepší zpravodajský operativec, kterého jsme za posledních třicet let měli, nejlepší od Allena Dullese, možná nejlepší po Billu Donovanovi. Rudý říjen byl vynikající kousek. Dostat ven šéfa KGB byl ještě lepší kousek. Ta věc s Kolumbií - to bylo tahání tygra za ocas. Ta parta zapomněla, že tygr má ještě pěkně silné drápy. No jo," přiznal Webb, "Ryan je král špionů - ale potřebuje, aby mu někdo řekl, co to je zákon, Tome."

"Takového chlapa by lidi nikdy nezvolili," poznamenal Kealty, který se jen s námahou donutil k tomu, aby mluvil co nejméně. Pět kilometrů od místa, kde se rozhovor odehrával, mu jeho vedoucí pracovního štábu musel málem vytrhnout z ruky telefon. K odhalení pravdy o celé té události už nechybělo moc. Naštěstí Webb pokračoval dál.

"V CIA udělal velký kus práce. Byl dobrým poradcem i Rogeru Durlingovi, to ale není totéž jako být prezidentem. Jo, zahrál to s váma dobře, pane Donnere. Možná, že to tak skoulel i s Durlingem - pravděpodobně ne, jenže kdo to může tvrdit? Kurva! Ten chlap teď ale předělává celou vládu. A předělává ji podle svého, jestli jste si toho nevšiml. Se všemi těmi, co jmenoval, dlouho pracoval - nebo mu je vybrali jeho blízcí spolupracovníci. Murray - a řídí FBI. Chcete, aby měl Dan Murray v rukou nejmocnější represivní orgán Ameriky? Chcete, aby tihle dva měli pod palcem Nejvyšší soud? Kam se tak dostaneme?" Webb se odmlčel a vzdychl. "Nerad tohle dělám. V Langley byl Ryan jedním z nás, budiž, ale aby se stal prezidentem? To nikdy! Mám povinnost vůči své zemi, moje země ale není Jack Ryan." Webb posbíral fotografie a zastrčil je

zpátky do desek. "Musím jít. Jestli někdo zjistí, co jsem udělal, no - podívejte, co se stalo Jimu Cutterovi..."

"Tak díky," řekl Donner. Teď musel dospět k nějakým rozhodnutím. Na hodinkách měl tři patnáct, musí k nim tedy dospět rychle. Když popožene ono určité rozhodnutí, k němuž se začal přiklánět, bude to jen a jen pochopitelné; rodilo se tu cosi ještě zuřivějšího než žena, kterou opovrhli - : reportér, kterého balamutili.

Všech devět mužů umíralo. Bude to trvat pět až osm dní, ale osud všech byl zpečetěn. Všichni to věděli. Jejich tváře zíraly do kamer u stropu. Nyní už neměli žádné pochyby. Věděli - poprava bude krutější, než jak rozhodl soud. U téhle skupiny se dalo čekat, že bude nebezpečnější než ta první - o tom, co se děje, už věděli víc - , a proto byli k lůžkům připoutáni pevněji. Múdí se díval, jak vojenští zdravotníci vešli dovnitř a nabírali vzorky krve, které budou potřeba k tomu, aby se potvrdily stupeň i rozsah infekce. Zdravotníci sami od sebe přišli na to, jak svým "pacientům" zabránit, aby se při odběru vzpírali - ruka, která sebou v nevhodný okamžik prudce škubne, může způsobit, že některý ze zdravotníků vrazí jehlu do vlastního těla. A tak zatímco jeden odebíral vzorek, druhý držel na hrdle "objektu" nůž. Ačkoliv zločinci věděli, že jejich osud je zpečetěn, pořád ještě to byli zločinci a zbabělci, a nikomu z nich se nechtělo svou smrt uspíšit. Nebyla to zrovna náležitá zdravotnická technika, ale zde v budově nikdo také náležitou medicínu neprovozoval. Múdí se několik minut díval, jak to pokračuje, a pak pokoj s monitory opustil.

S ředitelem měli až příliš pesimistické představy o mnoha věcech; jedna z nich bylo množství viru, které budou potřebovat. Ebola v kultivační nádobě s velkou chutí spotřebovala opičí ledviny - a z výsledku běhal mráz po zádech i samotnému řediteli. Ačkoliv vše v podstatě probíhalo na úrovni molekul, celkový dojem připomínal mravence, kteří se pustí do spadlého ovoce; přicházejí zdánlivě odnikud, pak ho celé pokryjí, až zčerná jejich těly. Právě tak se teď chovaly viry Eboly; doslova triliony neviditelných virů požíraly a přemísťovaly tkáň, nabídnutou jim jako potrava. Tam, kde předtím byla jedna barva, byla teď jiná, a člověk ani nemusel být lékař, aby věděl, že obsah nádoby je odporný tak, že se to ani nedá vyjádřit slovy. Krev tuhla v žilách už při pouhém pohledu na tu hroznou "polévku". Už teď jí byly litry a dál jí přibývalo, jak byly viry stále přikrmovány lidskou krví z Centrální krevní banky v Teheránu.

Ředitel prohlížel v elektronovém mikroskopu vzorek a porovnával ho s jiným. Když Múdí přistoupil blíž, viděl na každém z obou vzorků razítko s datem. Jeden pocházel od sestry Jean Baptiste; druhý byl nový, od "pacienta" z druhé, devítičlenné skupiny.

"Podívejte, jsou stejné, Múdí," pronesl ředitel k mladšímu lékaři.

To, k čemu došlo, nebylo tak samozřejmé, jak by si snad člověk představoval. Jeden z problémů s viry je, že jsou vlastně téměř neživé, a jsou proto špatně vybaveny pro náležité rozmnožování. Řetězec RNA postrádá "programovací funkci", která zaručuje, že každá nová generace půjde přesně ve stopách své předchůdkyně. To je v adaptační schopnosti Eboly i mnohých podobných organismů vážná slabina. Dříve či později každý výskyt Eboly vymizel; jednou z příčin byla právě snížená adaptační schopnost. Samotný virus, nedokonale přizpůsobený lidskému hostiteli, se stával méně virulentním. A právě to z něj dělá ideální biologickou zbraň. Bude zabíjet. Bude se šířit. Než se však stačí příliš rozšířit, zahyne; to, jak hodně bude zabíjet, bude záležet na počtu míst, z nichž se začne šířit. Je hrůzně smrtonosný a současně sebeomezující.

"Takže máme přinejmenším tři generace se zaručenou stabilitou vlastností," poznamenal Múdí.

"A když budeme extrapolovat, pak jich máme pravděpodobně sedm až devět." Ředitel projektu, přestože s lékařskou vědou zacházel zvráceným způsobem, byl

v technických záležitostech opatrný a konzervativní. Múdí by byl odhadoval devět až jedenáct. Spíš bude mít pravdu ředitel, připustil v duchu Múdí a odvrátil se.

Na stole vzadu v místnosti stálo dvacet nádob, podobných těm, jaké použili k infikování první skupiny zločinců, jen poněkud upravených. Byly označeny jako úsporný obal na pěnu na holení, oblíbenou v Evropě. Výrobní firmu však vlastnili Američané, což každému, kdo měl s projektem co dělat, připadalo pikantní. Obaly byly přesně tím, za co se vydávaly, a byly zakoupeny jednotlivě ve dvanácti městech v pěti zemích, jak prozrazovala čísla sérií na vydutých dnech. Zde v "Opičím pavilonu" je vyprázdnili a opatrně rozebrali, aby je mohli upravit. Každý obal bude obsahovat půl litru rozředěné "polévky". Jako hnací plyn použili dusík, který nebude s "polévkou" nijak chemicky reagovat a nebude podporovat hoření; k tomu menší množství chladicí látky. Jiná část týmu už zkoušela systém počátečního rozdělení do jednotlivých ohnisek. Ebola nepodlehne degradaci přinejmenším po dobu devíti hodin. Pak, až se spotřebuje chladicí látka, začne virus hynout podle lineární závislosti. Za 9 plus 8 hodin zahyne necelých deset procent částic - to však budou tak jako tak ty slabé, a pravděpodobně by nedokázaly chorobu vyvolat, říkal si Múdí. Za 9 plus 16 hodin bude mrtvých patnáct procent. Potom, jak ukázaly pokusy, každých osm hodin zahyne dalších pět procent; z jakési příčiny se zdálo, že počty hodin odpovídají třetinám dne. A tak...

Je to celé jednoduché. Cestující poletí z Teheránu. Let do Londýna trvá sedm hodin. Do Paříže o třicet minut méně. Doba letu do Frankfurtu je ještě kratší. Hodně významným faktorem bude denní doba, jak se Múdí dověděl. Z těchto tří měst bude snadné navázat na spojovací lety. Zavazadla se kontrolovat nebudou, protože se bude jednat o transit, a proto nebude nutná celní prohlídka a nikdo si tedy nezvykle chladných nádob s pěnou na holení nepovšimne. Zhruba v době, kdy se spotřebuje chladicí látka, budou cestující usazeni v první třídě a budou stoupat do cestovní výšky na trasách do svých cílových měst. I tady to s mezinárodní leteckou dopravou krásně vychází - jsou tu přímé lety z Evropy do New Yorku, Washingtonu, Bostonu, Filadelfie, Chicaga, San Franciska, Los Angeles, Atlanty, Dallasu, Orlanda, i pravidelné návazné lety do Las Vegas a Atlantic City - vlastně do všech amerických měst, kde se budou konat nějaké hromadné akce. Cestující poletí všichni první třídou, aby rychleji dostali svá zavazadla a dřív prošli celnicí. Budou mít dobré hotelové rezervace a zpáteční letenky z různých výchozích letišť. Od času Nula k okamžiku "distribuce" uplyne necelých čtyřiadvacet hodin, a proto bude aktivních osmdesát procent vypuštěné Eboly. Pak bude všechno věcí náhody, v rukou Alláhových - ne! zavrtěl Múdí hlavou. Nesmím být jako ředitel. Tento čin nepřisoudím svému bohu. Ať je to cokoli, jakkoliv je to pro mou zemi nutné - a přitom nové - , já svou víru nepošpiním a neznesvětím tím, že bych tohle řekl, nebo si to třeba i jen myslel.

Že je to celé jednoduché? Bylo to jednoduché kdysi, později však - stal se z toho jakýsi odkaz. Sestra Jean Baptiste... její tělo, už dávno spálené... namísto toho, aby po sobě zanechalo děti, jak by mělo být údělem těla každé ženy, jeho jediným odkazem je choroba. A to je tak zhoubný skutek, že musí být pro Alláha urážkou. Jean Baptiste však po sobě zanechala ještě něco jiného, skutečný odkaz. Múdí kdysi všechny lidi ze Západu nenáviděl jakožto nevěřící. Ve škole se dověděl o křižáckých výpravách a o tom, jak tito údajní vojáci proroka Ježíše pobíjeli muslimy, jak později Hitler pobíjel Židy... a z toho získal Múdí ponaučení, že všichni lidé ze Západu a všichni křesťané jsou něčím menším než lidé jeho víry. A takové lidi je snadné nenávidět, je snadné odepsat je jako něco, co do světa ctnosti a víry nepatří. Jenže ta žena... Co tedy je Západ? A co je křesťanství? Zločinci z devátého století, nebo čistá a ctnostná žena z dvacátého století, která se zřekla všech lidských přání a tužeb - a kvůli čemu? Aby sloužila nemocným, aby šířila a vyučovala svou víru. Vždy pokorná, vždy ctihodná. Nikdy neporušila svůj slib chudoby, čistoty a

poslušnosti - tím si byl Múdí jist. A jakkoli byly ony slavnostní sliby i víra snad pomýlené, jejich dodržování pomýlené nebylo. U Jean Baptiste poznal Múdí totéž, co poznal i samotný Prorok. Bůh je jediný. Je jen jedna Kniha. A sestra Jean Baptiste sloužila Bohu i Knize z čistého srdce, ať byla její náboženská víra jakkoli pochybená.

A nejen sestra Jean Baptiste, připomněl si. Také sestra Maria Magdalena. A ta byla zavražděna - proč? Za věrnost víře, věrnost přísaze, věrnost přítelkyni - proti ničemu z toho přece nemá Svatý korán nejmenších námitek.

Bylo by pro něj bývalo mnohem snazší, kdyby pracoval jen s černými Afričany. Jejich náboženské cítění a víru korán s odporem odmítá, protože mnozí z nich jsou dosud pohané jak skutky, tak slovy, neznalí Jediného boha. Na ně by mohl snadno zhlížet s opovržením a vůbec si nedělat starosti s křesťany - on však potkal sestru Jean Baptiste a sestru Marii Magdalenu. Proč? Proč došlo právě k tomu?

Bohužel však už bylo pozdě na to, aby si kladl podobné otázky. Co se stalo, stalo se. Múdí šel do zadního kouta místnosti a nalil si kávu. Byl vzhůru už déle než jeden den; s únavou se dostavovaly pochybnosti, a on doufal, že je nápoj zažene, než přijde spánek a s ním i odpočinek. A s nimi snad i klid duše.

"Vy si snad děláte legraci!" zavrčel Arnie do telefonu.

Hlas Torna Donnera zněl omluvně a zkroušeně. "Asi to zavinil ten detektor kovu, když jsem odcházel. Ta páska - tedy... je poškozená. Je vidět a slyšet, co na ní je, to ano, ale je tam šum ve zvukové stopě. Záznam nemá takovou kvalitu, aby se dal vysílat. Celá hodina práce je v tahu. Nemůžeme ji použít."

"Takže co?' zeptal se van Damm.

"Takže máme problém, Arnie. Ten pořad se má vysílat v devět."

"A co tedy chcete, abych s tím udělal?'

"Je Ryan schopen udělat to znova živě? Bude to tak navíc bezprostřednější," navrhl moderátor.

Vedoucí prezidentské kanceláře málem řekl něco jiného, než co si mohl dovolit. Kdyby to byl "týdenní přehled" - během něj se jednotlivé televizní stanice snaží prokázat co největší sledovanost, aby získaly co největší poplatky z reklam - , byl by mohl Donnera vinit z toho, že to udělal úmyslně. Ale ne, tohle byla hranice, kterou si ani on nemůže dovolit překročit. Jednat s tiskem na téhle úrovni bylo, jako kdyby krotitel šelem stál uvnitř klece v cirkusové aréně, ozbrojen židlí bez sedačky a revolverem se slepými náboji, a před diváky držel ty kočky z džungle v šachu; neustále nad nimi musel mít vrch, přitom však s vědomím, že kočkám stačí jediný úspěšný pokus. Místo toho tedy mlčel. A tak Donnera donutil, aby začal první.

"Podívejte, Arnie, interview bude stejné jako předtím. Jak často dáváme prezidentovi šanci, aby si ho nazkoušel? A dneska ráno si vedl dobře. John si to myslí také."

"Nejde to přetočit?" zeptal se van Damm.

"Arnie, vysílám za čtyřicet minut, a do sedmi třiceti mám plno. Pak bych měl třicet minut na to, abych sjel do Bílého domu, všechno tam nainstaloval a udělal záznam. Potom bych musel pásku přivézt zpátky sem. A to všechno do devíti? Nechcete mi na to půjčit jeden z těch jeho vrtulníků?' Odmlčel se. "Tak podívejte - něco vám povím. Já při vysílání řeknu, že jsme pásku poškodili, a že váš šéf laskavě svolil, že rozhovor udělá živě. Jestli tohle nebude úplná bomba, tak už nevím, co jiného."

Arniemu van Dammovi blikala v hlavě všechna červená varovná světla. Dobré bylo, že Jack si ráno vedl moc dobře. Ne dokonale, ale moc dobře. Zvlášť tam, kde se projevila jeho upřímnost. I přes kontroverzní věci se dostal; bylo vidět, že věří tomu, co říká. Ryan reagoval na jeho "trenérské" rady dobře a učil se rychle. Nevypadal tak uvolněně, jak by měl, ale to nic. Ryan přece není politik - prohlásil to o sobě už nejméně dvakrát či třikrát. A to, že

vypadal poněkud napjatě, bylo tedy v pořádku. Cílové skupiny dotazovaných lidí v sedmi městech, jejichž slovo mělo svou váhu, prohlašovaly, že se jim Jack líbí, protože se chová jako jeden z nich. Ryan nevěděl, že Arnie a jeho spolupracovníci, kteří mají na starosti politiku, tohle všechno podnikají. Tenhle drobný program výzkumu veřejného mínění se tajil stejně jako operace CIA, Arnie ho však sám před sebou ospravedlnil; byl přesvědčen, že je to jakési ověření toho, jak prezident dovede prezentovat svůj program a svou image člověka, který dokáže účinně vládnout - a žádný prezident stejně nikdy neví, co všechno se jeho jménem děje. Takže ano, Ryan se skutečně prezentoval jako člověk vhodný pro funkci prezidenta - a udělal to nikoli normálním způsobem, nýbrž způsobem sobě vlastním. A všechny vlivné skupiny se vyjadřovaly v tom smyslu, že to zapůsobilo dobrým dojmem. A být vysílán živě, ano, i to nepochybně bude vypadat opravdu sympaticky. Na NBC přepne spousta dalších diváků; Arnie chtěl, aby lidé Ryana dobře poznali.

"Tak dobrá, Tome, zkusíme to. Ale musím se ho zeptat."

"Ale rychle, prosím," naléhal Donner. ‚Jestli nebude chtít, budeme muset rozhodit celý večerní program, a to by znamenalo, že mě mí šéfové nakopou do zadku, rozumíte?"

"Do pěti minut se ozvu," slíbil van Damm. Stiskl tlačítko na telefonu a pádil ven z místnosti; sluchátko nechal ležet na podložce na stole.

Jdu za šéfem," sdělil agentům Tajné služby v chodbě, spojující Východní a Západní křídlo. Před jeho rychlým krokem museli uskakovat z cesty ještě dřív, než se mu stačili podívat do očí.

"Ano?" řekl Ryan. Nestávalo se často, aby se dveře otevřely bez předchozího upozornění.

"Musíme ten rozhovor udělat znova," vyrazil ze sebe Arnie poněkud zadýchaně.

Jack zakroutil překvapeně hlavou. "Proč? Měl jsem rozepnutý poklopec?"

"To Mary vždycky zkontroluje. Ale ta páska je v háji, a není čas natočit to znova. Donner po mně chce, abych vás požádal, jestli byste to neudělal v devět živě. Stejné otázky a všechno ostatní - ne, ne," vyhrkl náhle Arnie a horečně uvažoval. "Podívejte - co kdybychom tam vzali i vaši ženu?"

"Z toho Cathy žádnou velkou radost mít nebude. A proč vůbec?" zeptal se prezident.

"Koukněte, stačí, když bude jen sedět a usmívat se. To na lidi zapůsobí. Jacku, musí přece občas vystupovat jako první dáma. Tohle by mělo být snadné. A než to skončí, mohla by třeba přivést děti..."

"Ne. Moje děti se před očima veřejnosti ukazovat nebudou. A tečka. Tohle jsme s Cathy už prohovořili."

"Ale..."

"Ne, Arnie. Ne dnes, ne zítra, a ani nikdy v budoucnu ne." Ryanovo odmítnutí znělo definitivně jako rozsudek smrti.

Vedoucí prezidentské kanceláře si uvědomil, že ke všemu Ryana nejspíš přemluvit nedokáže. Tohle bude chtít trochu času, ale nakonec se k tomu přece jen dopracuje. Člověk nemůže být jedním z lidu, a přitom nenechat lid, aby se seznámil s jeho dětmi; teď však nebyl čas naléhat zrovna na tohle. "Požádáte tedy aspoň Cathy?"

Ryan vzdychl a přikývl. "No tak dobrá."

"Fajn, prima. Řeknu Donnerovi, že tam možná bude, ale že to ještě nevíme najisto, kvůli jejím povinnostem v nemocnici. Donner bude mít aspoň o čem přemýšlet. A vám to ubere trochu té vaší žhavosti. To je přece hlavní práce první dámy, na to nezapomínejte."

"Nechtěl byste jí tohle říct sám, Arnie? Ale pamatujte, že je chirurg a moc dobře to umí se skalpelem."

Van Damm se rozesmál. "Tak já vám teda povím, co je. Je to zatraceně prima dáma. A je tvrdší než my oba. Pozvěte ji nějak pěkně," poradil prezidentovi. "No jo." Těsně před večeří, rozhodl se Jack.

,Je to v suchu, udělá to. Ale chceme požádat jeho ženu, aby u toho byla také."

"Proč?"

"A proč ne?" zeptal se Arnie. "Stejně to zatím není jisté. Ještě se nevrátila z práce," dodal, a to byla poznámka, nad kterou se reportéři usmáli.

"Oukej, Arnie, tak díky. Máte to u mě." Donner vypnul hlasitý telefon.

"Uvědomujete si, že jste právě zalhal prezidentovi Spojených států?' poznamenal zamyšleně John Plumber. Plumber byl starší profík než Donner. Nepatřil ke generaci Edwarda R. Murrowa - ne docela. Teď se mu blížila sedmdesátka, v době druhé světové války ještě nebyl dospělý, do Koreje však šel už jako mladý reportér. A také pracoval jako zahraniční dopisovatel v Londýně, Paříži, Bonnu a nakonec v Moskvě. Z Moskvy ho vyšoupli, jeho poněkud levicové zaměření se však nikdy nepřeměnilo v sympatie vůči Sovětskému svazu. Ale víc než to; ač nepatřil k Murrowově generaci, jak vyrůstal, naslouchal tomu nesmrtelnému dopisovateli CBS, a stále ještě dokázal zavřít oči a v duchu slyšet onen drsně skřípavý hlas, ve kterém zaznívala jakási autoritativnost, obvykle spojovaná s církevními hodnostáři. Možná tomu tak bylo proto, že Ed začínal v rádiu, kde hlas byl devizou, podle které se profese rozhlasového pracovníka hodnotila. Bylo jisté, že jazyk dovedl používat lépe než většina lidí v jeho době, a nekonečně lépe než pologramotní reportéři a pisálkové současné generace. Plumber byl díky vlastní píli cosi jako učenec, hluboce zaujatý literaturou Alžbětinské doby, a snažil se své články psát a své spontánní komentáře pronášet s elegancí odpovídající eleganci svého vzoru. Vzoru, kterému jen naslouchal, s nímž se však nikdy nesetkal. Lidé Edu Murrowovi naslouchali hlavně kvůli jeho čestnosti, připomínal si Plumber. Ed byl stejně tvrdý jako pozdější generace investigativních žurnalistů, kteří teď vycházeli ze škol, ale člověk vždycky věděl, že Ed Murrow je férový. A věděl také, že nikdy neporušuje pravidla. Plumber patřil ke generaci reportérů, která věřila, že její profese má mít svá pravidla, a jedno z nich znělo, že člověk nikdy nelže. Může pravdu upravovat, zkreslovat a překrucovat, aby z někoho dostal informace - to bylo něco jiného - , ale nikdy neřekne nikomu něco, co by bylo úmyslně a s konečnou platností nepravdivé. Tohle Johna Plumbera trápilo. Ed by něco takového nikdy neudělal. Ani náhodou.

"Johne, ten chlap to s námi pěkně skoulel."

"To říkáte vy."

"Ty informace, co jsem získal - no, co jim říkáte?" Byly to dvě hodiny šíleného spěchu, kdy všichni, kdo pracovali na rešerších a vyhledávání faktů, sháněli dohromady kousíčky takových banalit, že ani dvě či tři dohromady neposkytly nic, co by za něco stálo. Ale všechny se ukázaly jako ověřené, a to už bylo něco docela jiného.

"Já nevím, Tome." Plumber si mnul oči. Je Ryan tak trochu na dně? Ano, to je. Ale dělá co může, ne? Rozhodně. Je poctivý? Myslím, že ano. No - tak poctivý, jak jen někdo z takových lidí může být," opravil se.

"No tak mu dáme šanci aby to dokázal, ne?"

Plumber neřekl nic. V očích jeho mladšího kolegy jako svůdná cukrátka na vánočním stromku tancovaly vidiny sledovanosti, možná dokonce i cena Emmy. V každém případě - moderátorem je Donner, a komentátorem Plumber. Tomovi dopřává sluchu vedení v New Yorku, které bylo kdysi obsazeno lidmi Plumberovy generace, teď je však zcela v rukou lidí generace Donnerovy, spíš byznysmenů než novinářů. Sledovanost je pro ně v jejich čtvrtletních zprávách o výnosech cosi jako Svatý Grál. Ale Ryan má přece byznysmeny rád, ne?

"Tak mu ji teda dáme."

Vrtulník přistál na Jižním trávníku. Velitel posádky trhnutím otevřel dveře, seskočil na zem a pak s úsměvem pomohl první dámě ven. Ochranka ji následovala; Cathy kráčela mírně stoupajícím svahem k jižnímu vchodu a odtud k výtahu; tam Roy Altman stiskl tlačítko místo ní, protože první dáma nesměla ani to.

"DOKTORKA je ve výtahu, míří do rezidence," hlásil agent Rahman z přízemí.

"Rozumím," potvrdila Andrea Priceová shora. Už zařídila, aby pár lidí z Jednotky technické bezpečnosti zkontrolovalo všechny detektory kovu, kterými štáb NBC prošel cestou ven. Šéf jednotky poznamenal, že detektory se občas trochu zblázní a dvoupalcové pásky Beta, které se v televizi používají, by se mohly snadno poškodit - ale on že si nemyslí, že by k něčemu takovému mohlo dojít. Co třeba výpadky, zeptala se Andrea. Ani náhodou, odpověděl a dal jí tak blahosklonně najevo, že jeho lidé neustále kontrolují i samotný vzduch v Bílém domě. Andrea uvažovala o tom, že záležitost prohovoří s vedoucím prezidentské kanceláře. Ale to by nejspíš stejně nebylo k ničemu. Ty reportéry jim byl čert dlužen. Jsou to široko daleko ti největší otrapové.

"Ahoj, Andreo," řekla Cathy, když ji agentka míjela.

"Dobrý den, doktorko Ryanová. Večeři už nesou nahoru."

"Díky," odpověděla DOKTORKA cestou do ložnice. Mezi dveřmi se zarazila, když viděla, že má u šatníku připravené šaty a šperky. Zamračila se, kopnutím shodila z nohou střevíce a oblékla se do domácích šatů k večeři. Jako vždy jí vrtalo hlavou, jestli tu někde jsou skryté kamery a jestli tenhle její příchod zaznamenaly.

Kuchař v Bílém domě, George Butler, byl daleko šikovnější než ona. Dokonce vylepšil její špenátový salát; do zálivky, kterou zdokonalovala celé roky, přidal špetku rozmarýnu. Cathy mu dávala rozumy nejméně jednou týdně a on jí na oplátku ukazoval, jak se v takovéhle instituci používají různé strojky. Někdy si říkala, jaká by z ní bývala mohla být dobrá kuchařka, kdyby si byla nezvolila medicínu. Šéfkuchař ji nechválil, jaká je nadaná kuchařka, ze strachu, aby si nemyslela, že se nad ni nějak blahosklonně vyvyšuje - DOKTORKA je jednou chirurg, a hotovo. Jen tak mimochodem zjistil, co má Ryanova rodina zvlášť v oblibě. Vařit pro malou, jak zjistil, to už tedy bylo něco, zvlášť když Katie občas sešla se svým obrovitým tělesným strážcem dolů a pídila se po něčem ke svačině. Don Russell i ona si dávali mléko a sušenky nejméně dvakrát týdně. BÁBOVIČKA se stala miláčkem osazenstva.

"Mami?" pozdravila Katie Ryanová, když Cathy vkročila do dveří.

"Ahoj, miláčku." BÁBOVIČKA přišla při objímání a líbání na řadu první. Pak následoval POTUS. Obě starší děti se vzpouzely jako vždycky. "Jacku, proč mám venku šaty?'

"Dneska večer jsme v televizi," odpověděl ŠERMÍŘ opatrně.

"Proč?"

"Páska z dnešního dopoledne je v pytli, a oni to chtějí vysílat v devět živě; když proti tomu nebudeš nic mít, chtěl bych, abys tam byla taky."

"A odpovídala na co?'

"Na to, co můžeš čekat, že se mě bude týkat."

"Takže co mám dělat, vlézt tam s tácem sušenek?'

"George dělá nejlepší sušenky!" vložila se do hovoru BÁBOVIČKA. Ostatní děti se rozesmály. To napjatou atmosféru trochu uvolnilo.

"Nemusíš, jestli se ti nechce, Arnie si ale myslí, že je to dobrý nápad."

Jo, vynikající," poznamenala Cathy. Pohlédla zkoumavě na manžela. Někdy si říkala, kde asi jsou ty provázky, za které Arnie tahá a takhle s jejím manželem strká sem a tam.

Bondarenko pracoval dlouho do noci - nebo spíš do rána, podle toho, jak se na to kdo díval. Strávil za stolem dvacet hodin. Po svém povýšení do hodnosti generála přišel na to, že život v hodnosti plukovníka byl daleko lepší. Jako plukovník se přece jen dostal ven zaběhat si, a dokonce mohl po většinu nocí spát se svou ženou. Teď - no, ale vždycky přece aspiroval na vyšší hodnost. Vždycky měl ctižádost; proč by jinak jako spojařský důstojník šel se zvláštní jednotkou, Specnaz, do afghánských hor? To, že si ho nadřízení pro jeho talent vážili a dali mu hodnost plukovníka, znamenalo málem jeho konec, protože pracoval jako blízký pobočník jiného plukovníka, o kterém nakonec vyšlo

najevo, že je špion - ta věc mu stále nešla na rozum. Míša Filitov - a špion pracující pro Západ? Otřáslo to jeho vírou v řadu věcí, a nejvíc vírou ve vlast - potom však ta vlast zmizela. Sovětský svaz, který ho vyzdvihl, dal mu uniformu a vyškolil ho, jedné studené prosincové noci zemřel a nahradilo ho cosi menšího a víc... cosi, čemu se lépe sloužilo. Bylo snazší milovat Matičku Rus než ohromnou mnohojazyčnou říši. Teď jako by se všechny ty adoptované děti odstěhovaly a zůstaly jen děti vlastní; a rodina se cítí šťastnější.

Jenže také chudší. Proč to nepochopil dřív? Armáda jeho země byla největší na světě a budila největší respekt; tak si to alespoň kdysi myslel - armáda se svou masou vojáků, množstvím zbraní a se svou hrdou minulostí. V nejsurovější válce v dějinách zničila německé vetřelce. Ale i armáda zemřela - v Afghánistánu. Nebo, pokud nezemřela úplně, ztratila přinejmenším ducha a sebedůvěru, jako se to stalo Američanům ve Vietnamu. Jenže Amerika se vzpamatovala; jeho země s tím teprve musí začít.

Všechny ty peníze, které přišly nazmar. Vyhozené na odtržené provincie, na ty nevděčné bídáky, které Sovětský svaz po celé generace podporoval. Všechny jsou teď pryč, navíc s takovým bohatstvím. K tomu se ještě některé z těch zemí odvrátily úplně a spojily se s ostatními. A jednou, jak se Bondarenko obával, se možná vrátí jako nepřátelé. Přesně jako nevděčné adoptované děti.

Golovko má pravdu. Jestli se ta hrozba má zastavit, musí se zastavit brzy. Ale jak? Už jen poradit si s pár čečenskými bandity se ukázalo jako těžké.

Teď je náčelníkem operací. Během příštích pěti let se stane velícím generálem. Bondarenko si o tom nedělal žádné iluze. Ve své věkové kategorii je nejlepší, jeho práce v terénu mu vynesla pozornost vysokých míst, což vždy bylo pro konečný postup určujícím faktorem. Tu práci může dostat právě včas, aby stačil vybojovat poslední ztracenou bitvu Ruska. Možná však, že nebude ztracená. Během pěti let, pokud dostane fondy a volnou ruku, by mohl ruskou armádu proměnit v sílu, jakou Rusko ještě nikdy nemělo. Může bez ostychu použít americký model, protože Američané ve válce v Perském zálivu bez ostychu použili ruskou taktickou doktrínu. Aby se jeho představy staly skutečností, potřebuje několik let relativního klidu. Kdyby jeho síly měly uváznout při hašení tohohle lesního požáru podél celého jižního okraje země, na záchranu armády by neměl ani potřebný čas, ani fondy.

Takže co má dělat? Je náčelníkem operací. Má vědět, co dělat, od toho je placen. Ano, jenomže on neví. Turkmenistán je první. Jestli to nezastaví tam, pak už nikde. Na levé straně stolu měl seznam divizí a brigád, které měl k dispozici, i s jejich předpokládaným stavem připravenosti. Na pravé straně měl mapu. Ty dvě věci šly spolu dohromady jen s bídou.

"Máte takové krásné vlasy," poznamenala Mary Abbotová.

"Dneska jsem neoperovala," vysvětlovala Cathy. "Čepice mi je vždycky úplně zničí."

,Jak dlouho nosíte tenhle účes?'

"Od svatby."

"A nikdy jste ho nezměnila?" Tohle paní Abbotovou překvapilo. Cathy jen zavrtěla hlavou. Myslela si, že vypadá hodně jako herečka Susannah Yorková - nebo přinejmenším se jí to, jak tahle herečka vypadá, zalíbilo ve filmu, který viděla, když byla na vysoké škole. A s Jackem je to přece stejné, ne? On svůj sestřih také nikdy neměnil, kromě doby, kdy neměl čas dát si vlasy přistřihnout; i o tohle teď personál Bílého domu každých čtrnáct dní pečoval. Personál Jackův život ovlivňuje daleko víc, než se to kdy podařilo jí. Prostě koná, věci si časově rozvrhuje, místo aby se nejdřív ptal, jako to vždycky dělala ona. Ten jejich systém je mnohem účinnější, říkala si Cathy.

Byla nervóznější, než dávala najevo, víc, než první den na lékařské fakultě, víc, než při své první operaci, kdy musela zavřít oči a v duchu ječet na své ruce, aby se jí netřásly. Tenkrát poslechly - a teď poslechly také. Fajn, pomyslela si, to je ten pravý přístup. Tohle je chirurgický výkon, a ona je chirurg; a chirurg se vždycky ovládne.

"Tak, to by bylo," pronesla paní Abbotová.
"Děkuji. Líbí se vám práce s Jackem?"
"Líčení nesnáší. To ale většina mužských," připustila se zasvěceným úsměvem maskérka.
"Povím vám tajemství - já taky ne."
"Moc líčidla jsem vám nedala," vyhrkla Mary okamžitě. "Vaše pleť ho nijak zvlášť nepotřebuje-"
Při téhle poznámce "mezi námi ženami" se doktorka Ryanová musela usmát. "Díky."
"Mohu vám něco navrhnout?"
"Jistě."
"Nechte si vlasy tak o tři, nanejvýš o pět centimetrů přirůst. Líp vám budou doplňovat obličej."
"To mi Elaine - to je moje kadeřnice v Baltimoru - říká taky. Jednou jsem to zkusila. Pod tou čepicí se celé zcuchaly."
"Můžeme vám nechat ušít větší čepice. Pro naše první dámy se snažíme udělat co se dá."
"Ach!" Jak to, že mě to ještě nenapadlo? ptala se Cathy v duchu. Ušít chirurgické čepice musí být levnější než létat do práce vrtulníkem... "Díky!"
"Tudy." Paní Abbotová vedla první dámu do Oválné pracovny.
Cathy byla v té místnosti zatím kupodivu jen dvakrát, a Jacka v ní viděla jen jednou. Náhle jí to připadlo divné. Její ložnice je pouhých padesát metrů od místa, kde manžel pracuje. Stůl jí připadal hrubě staromódní, samotná pracovna však byla ve srovnání s její v Hopkinsově nemocnici velká a vzdušná i teď, se všemi připravenými televizními reflektory a kamerami. Na krbovém rámu naproti stolu stála rostlina, o které Tajná služba prohlašovala, že je to ta nejfotografovanější rostlina na světě. Nábytek působil příliš formálně, než aby mohl být pohodlný, a koberec s vetkanou prezidentskou pečetí je přímo strašný, říkala si Cathy. Jenže tohle není obyčejná pracovna pro obyčejného člověka.
"Ahoj, holka." Jack ji políbil a ujal se představování. "Tohle jsou Tom Donner a John Plumber."
"Dobrý večer." Cathy se usmála. "Poslouchávala jsem vás, když jsem chystala večeře."
"Teď už ne?" otázal se Plumber s úsměvem.
"V jídelně nahoře televize není; a večeře mě nenechávají dělat."
"Manžel vám nepomáhá?" zeptal se Donner.
Jack a kuchyň? No, daří se mu u grilu, ale kuchyň je moje hájemství." Posadila se a zadívala se jim do očí. Nebylo to snadné, reflektory už byly zapnuté; přece jen se ale pokusila něco v těch očích vidět. Plumber se jí zamlouval. Donner něco skrýval. Když si to uvědomila, musela zamrkat, a do tváře se jí vrátil doktorský výraz. Pocítila náhlé nutkání něco Jackovi říct, ale nebyl na to -
"Minuta," hlásil produkční. Andrea Priceová byla uvnitř jako vždycky, stála u dveří k sekretářkám. Dveře za Cathy byly otevřené do chodby a tam stál Jeff Rahman. Další takový divný pavouk, pomyslela si Cathy, ale problém s Bílým domem je v tom, že každý tu s člověkem jedná jako s Juliem Césarem nebo s někým takovým. Je tak těžké s někým se tady přátelit. Vždycky jako kdyby něco stálo v cestě. Ani Jack ani ona vlastně nebyli zvyklí na to, mít služebnictvo. Zaměstnance, to ano, ne však služebnictvo. V Johns - Hopkinsově nemocnici byla u sester i u technického personálu oblíbená, protože s nimi se všemi jednala jako s profesionály, kterými také byli. Totéž se pokoušela dělat i zde, ale z jakéhosi důvodu to nevycházelo. Mírně ji to znepokojovalo.
"Patnáct vteřin."
"Až potud to bylo lehké, co?" zašeptal Jack.
Proč jenom jsi nezůstal na burze? pronesla Cathy málem nahlas. Teď by byl Jack starším viceprezidentem makléřské společnosti - ale ne. Nikdy by nebyl

šťastný. Cítí v sobě nutkání dělat svou práci, takové, jaké ji samotnou táhne k tomu, aby spravovala lidem oči. V tom jsou oba stejní.

"Dobrý večer," začal Donner, otočen ke kameře za Ryanovými. Jsme zde, v Oválné pracovně, abychom si pohovořili s prezidentem Jackem Ryanem a s první dámou. Jak jsem už řekl v Nočních zprávách NBC, vinou technického selhání byla poškozena páska, kterou jsme natočili dnes ráno. Prezident laskavě svolil, abychom odsud vysílali rozhovor živě." Otočil hlavu. "A za to vám chceme poděkovat, pane."

"Těší mě, že se s vámi znovu setkávám, Tome," pronesl prezident lehce. V tom, jak skrývat své myšlenky, se zlepšoval.

,Je tu s námi i paní Ryanová..."

"Prosím," přerušila ho Cathy s úsměvem jí vlastním. "Doktorka Ryanová. Na tom titulů jsem nechala hodně práce."

"Ano, paní," řekl Donner s šarmem, který v Cathy vyvolal myšlenku na případ těžkého zranění, přivážený po Monument Street v době oběda. "Vy oba máte titul doktora, že?"

"Ano, pane Donnere. Jack v oboru historie, já v oftalmologii."

"A jste významný oční chirurg, nositelka Laskerovy ceny za služby veřejnosti," poznamenal Tom a uplatnil přitom kouzlo své moderátorské osobnosti.

"Ano, pracuji už patnáct let ve výzkumu. V Johns-Hopkinsově nemocnici jsme všichni kliničtí lékaři a současně i výzkumníci. Pracuji se skupinou vynikajících lidí; Laskerova cena je poctou spíš pro ně než pro mě. Před patnácti lety mě profesor Bernard Katz vyzval, abych se zabývala tím, jak bychom mohli využít lasery při léčbě různých zrakových potíží. Zaujalo mě to a od té doby v tom oboru pracuji, vedle běžné klinické praxe."

"Opravdu vyděláváte víc peněz než váš manžel?" zeptal se Donner s úsměvem pro kamery.

"Spousty," potvrdila s tichým zasmáním.

"Vždycky jsem říkal, že Cathy je mozkem rodiny," navázal Jack a poklepal manželku po ruce. Je moc skromná na to, aby řekla, že v tom, co dělá, je nejlepší na světě."

"Takže, líbí se vám být první dámou?"

"Musím na to odpovědět?" Okouzlující úsměv. Pak zvážněla. "To, jak jsme sem do Bílého domu přišli - no, došlo k tomu za okolností, které by si sotva někdo mohl přát. Ale ty okolnosti byly asi takové jako to, co já dělám v nemocnici; někdy dojde ke zranění - ten člověk si to zranění také nepřál, ale my se pokoušíme spravit, co se pokazilo. Jack nikdy neuhýbal před problémy, ani před ničím, před co ho život postavil."

Pak nastal čas na vážné věci. "Pane prezidente, jak se vám líbí vaše práce?'

"Hm, pracovní doba je pořádně dlouhá. Za celou tu dobu ve vládních službách jsem si nikdy nedokázal představit, jak těžká je to práce. Poštěstilo se mi, že mám kvalitní tým. A naše správa má tisíce lidí, oddaných své práci, kteří se starají o veřejné věci. To hodně pomáhá."

"Jenže jak to vidíte vy - co je vaší prací?" otázal se John Plumber.

"Jak se praví v přísaze - je to chránit, bránit a dodržovat ústavu Spojených států amerických," odpověděl Ryan. "Pracujeme na obnově vlády. Nyní máme plně ustavený Senát. A s tím, jak budou jednotlivé státy postupovat ve volbách, budeme brzy mít i novou Sněmovnu reprezentantů. Už je obsazena většina míst v Kabinetu - pro zdravotnictví a školství jsou dosud ve funkcích ministrů úřadující náměstci. Ale vedou si moc dobře."

"Dnes ráno jsme hovořili o událostech v Perském zálivu. Jak vy vidíte problémy, které tam vyvstaly?" To se ptal opět Plumber. Ryan se držel dobře, byl mnohem uvolněnější než při prvním rozhovoru. Plumber si všiml také výrazu v očích jeho manželky. Je bystrá.

"Spojené státy si pro tu oblast nepřejí nic jiného než mír a stabilitu.

Máme jediné přání - navázat s novou Sjednocenou islámskou republikou přátelské vztahy. Tam, i v jiných částech světa, už bylo dost bojů a zabíjení. Rád bych nabyl přesvědčení, že to vše jsme už nechali jednou provždy za sebou. Nastolili jsme mír - opravdový mír, ne pouze nepřítomnost války - s Rusy, a to po svárech, trvajících celé generace. Chci, abychom z toho dál vycházeli. Možná, že svět nikdy nežil v opravdovém míru, není však důvod, proč bychom neměli dokázat mír udržet. Johne, za posledních dvacet let jsme urazili velký kus cesty. Ještě hodně nás toho čeká, ale máme za sebou také spoustu dobré práce, na které můžeme stavět."

"Ozveme se vám opět po přestávce," sdělil Donner kamerám. Všiml si, že Ryan má ze sebe radost. Vynikající.

Zadními dveřmi vešel se sklenicemi vody člen Ryanova personálu. Každý trochu upil; zatím čekali, až se odvysílají reklamy. "Vy opravdu tohle všechno nesnášíte, viďte? " zeptal se Donner Cathy.

"Dokud můžu dělat svou práci, přežiju leccos, ale mám starost o děti. Až tohle Jack skončí, budou z nich zase muset být normální lidé. Pro nějaké tajtrlíkování jsme je nevychovali." Pak po zbytek doby, co šly reklamy, byli všichni tiše.

Jsme opět v Oválné pracovně, s prezidentem a s první dámou. Pane prezidente," začal Donner, "co nám řeknete ke změnám, které uskutečňujete?"

"V zásadě mou prací není ‚měniť, Tome, je to ‚obnovovat'. A přitom se pokoušíme uskutečnit pár věcí. Snažil jsem se vybrat členy svého kabinetu tak, aby vláda pracovala efektivněji. Jak víte, ve vládních službách pracuji už nějaký čas, a mohl bych tedy uvést řadu příkladů neefektivnosti. Občané platí spoustu peněz na daních, a my jsme jim povinováni tím, že se ty peníze utratí moudře - a efektivně. Proto jsem vyzval členy svého kabinetu, aby přezkoumali všechna ministerstva a zaměřili se na to, aby se stejná práce udělala za méně peněz."

"Tohle už prohlašovala spousta prezidentů."

"Ten nynější to myslí doopravdy," pronesl Ryan vážně.

"Ale váš první politický počin byl, že jste napadl daňový systém," poznamenal Donner.

"To nebylo ‚napadení', Tome. Byla to ‚změna'. George Winston má mou plnou podporu. Daňový zákoník, jaký máme nyní, je naprosto nespravedlivý - tím myslím nespravedlivý v mnoha ohledech. Lidé mu nerozumějí, to zaprvé. Znamená to, že si musí najímat jiné, kteří jim daňový systém vysvětlí. A jen těžko se dá najít něco rozumného na tom, že mají někomu ještě platit za to, že jim vysvětlí, jak a proč si stát prostřednictvím daňového zákona od nich bere víc peněz - zvlášť když ty zákony tvoří vláda. Proč tvořit něco, čemu lidé nerozumějí? Proč tvořit tak složité zákony?" zeptal se Ryan.

"Ale přitom cílem vaší vlády je, aby daňový systém byl regresivní, ne progresivní."

"O tom jsme již mluvili," odpověděl prezident - a Donner věděl, že teď ho má. Jednou ze zřejmých Ryanových slabostí je, že se nerad opakuje. Opravdu to není politik. Ti se opakují rádi. "Ukládat všem stejně je tak spravedlivé, jak jen něco může spravedlivé být. Provést to tak, aby tomu každý porozuměl, lidem opravdu ušetří peníze. Námi navrhované změny v daních budou příjmově neutrální. Nikdo nedostane žádné zvláštní výhody ani úlevy."

"Ale sazby daně pro bohaté se drasticky sníží."

"To je pravda, ale současně odbouráme všechny úlevy, které do systému zanesli jejich lobbisté. Nakonec vlastně zaplatí totéž, nebo pravděpodobněji o něco víc než dosud. Tuhle věc ministr Winston prostudoval velmi pečlivě. A já se s jeho úsudkem ztotožňuji."

"Pane, je těžké pochopit, jak při sazbě snížené o třicet procent budou bohatí platit víc. To je aritmetika pro čtvrtou třídu."

"Zeptejte se svého účetního," odpověděl Ryan s úsměvem. "Nebo se podívejte do svých daňových přiznání, pokud jim dokážete porozumět. Víte, Tome, kdysi

jsem býval účetním - složil jsem zkoušku, než jsem odešel k námořní pěchotě - , ale v tom zatraceném lejstru se taky nevyznám. Vláda neslouží veřejným zájmům tím, že dělá věci, kterým lidé nerozumějí. Toho už bylo dost. Pokusím se trochu to změnit."

A je to! John Plumber, sedící po Donnerově levici, zkřivil obličej. Hlavní kameraman se svou sbírkou kamer si dal záležet, aby tohle nešlo ven. Zabral Donnerův vítězný moderátorský úsměv.

Jsem rád, že se na to díváte takhle, pane prezidente, protože je mnoho věcí, které si americký lid přeje o činnosti vlády vědět. Téměř veškerou svou činnost jakožto vládní zaměstnanec jste vyvíjel v Ústřední zpravodajské službě."

"To je pravda, Tome, ale jak jsem vám ráno řekl, žádný prezident nikdy nehovoří o zpravodajské činnosti. Jsou pro to dobré důvody." Ryan dosud zachovával klid, protože netušil, která zásuvka se právě otevřela.

"Pane prezidente, vy jste se ale osobně podílel na řadě zpravodajských operací, které měly význačný podíl na ukončení studené války. Například na útěku Rudého října, sovětské ponorky s jadernými raketami. Té akce jste se osobně zúčastnil, ne?"

Hlavní kameraman, který byl předem upozorněn, zařadil záběr kamery zaměřené přímo na Ryanův obličej, právě včas, aby bylo vidět, jak se prezidentovy oči doširoka rozevřely. Opravdu neumí moc dobře skrývat své pocity. "Tome, ne-"

"Diváci by měli vědět, že jste hrál rozhodující úlohu v jednom z největších špionážních kousků všech dob. Dostala se nám tehdy do rukou neporušená sovětská ponorka s balistickými raketami, ne?'

"K té historce se nebudu vyjadřovat." Teď už ani nalíčení nedokázalo zakrýt Jackovu bledost. Cathy na manžela pohlédla; cítila, jak se jeho ruka v její proměnila v kus ledu.

"A pak, za necelé dva roky, jste osobně zařídil útěk šéfa ruské KGB."

Jackovi se konečně podařilo ovládnout obličej, ale jeho hlas zněl dutě. "Tome, s tímhle musíme skončit. Uchylujete se k nepodloženým spekulacím."

"Pane prezidente, onen člověk, Nikolaj Gerasimov, dříve člen KGB, nyní žije se svou rodinou ve Virgínii. Kapitán té ponorky žije na Floridě. To není žádná ‚historka'" - usmál se moderátor - "a vy to víte. Pane, nechápu, proč se zdráháte o tom hovořit. Hrál jste přece hlavní úlohu v tom, že jste světu přinesl ten mír, o kterém jste před několika minutami mluvil."

"Tome, dovolte, abych to vyjádřil jasně. O zpravodajských operacích nebudu nikde na veřejnosti hovořit. Tečka."

"Ale americký lid má právo vědět, jaký člověk v téhle pracovně sedí." Totéž řekl před jedenácti hodinami John Plumber; ten teď v duchu málem obrátil oči v sloup, když slyšel, jak je "citován". Ale takhle na veřejnosti se nemohl proti slovům svého kolegy ostře ohradit.

"Tome, celé roky jsem své zemi sloužil podle svých nejlepších schopností. Ale stejně tak, jako vy nemůžete vyzradit své zdroje informací, ani naše výzvědné služby nemohou vyzradit řadu věcí, které dělají, protože jde o lidské životy."

"Ale pane prezidente, vy jste u spousty věcí byl. A vlastníma rukama jste zabil lidi."

"Ano. Nejeden náš prezident byl vojákem nebo..."

"Okamžik," přerušila je Cathy; oči jí nyní plály. "Chtěla bych něco říct. Jack vstoupil do CIA po tom, co naši rodinu napadli teroristé. Kdyby byl tenkrát ty věci neudělal, žádný z nás by dnes nežil. Tehdy jsem byla těhotná, čekala jsem syna. A oni se v Annapolisu pokoušeli zabít v automobilu mě i naši dceru a..."

"Promiňte, paní Ryanová, ale musíme teď udělat přestávku."

"Tohle musí přestat, Tome. A hned teď," dostal ze sebe s námahou Ryan. "Když se na veřejnosti mluví o zpravodajských operacích v terénu, mohou kvůli tomu určití lidé přijít o život. Rozumíte tomu?" Reflektory na kamerách byly

zhasnuté, ale pásky se točily dál.

"Pane prezidente, lidé mají právo na informace; a mou prací je přinášet fakta. Lhal jsem snad v něčem?"

"Ani k tomu se nemohu vyjadřovat, a vy to víte," odvětil Ryan. Jen taktak, že vztekle nezavrčel odpověď, která by se k tomu skutečně "vyjádřila". Uklidni se, Jacku, napomínal se v duchu. Prezident nesmí takhle vyletět. A zatraceně určitě si to nemůže dovolit v živém vysílání televize. Hrome, Marko by přece nikdy nespolupracoval s tímhletím - nebo ano? Marko je Litevec, třeba se mu mohla zalíbit myšlenka, že se stane národním hrdinou, i když Jack si dovedl představit, že by mu něco takového rozmluvil. Ale Gerasimov - to je něco jiného. Toho ponížil, vyhrožoval mu smrtí - z rukou jeho vlastních krajanů, to ale u člověka, jako je on, nehrálo roli - a připravil ho o veškerou jeho moc. Gerasimov si nyní užívá života mnohem pohodlnějšího, než jakého by si kdy mohl užívat v Sovětském svazu, jejž se snažil udržet a jemuž chtěl vládnout. Není to však někdo, kdo by si pohodlí cenil tolik jako moci. Gerasimov aspiroval na postavení, jaké má nyní Ryan, a v takové funkci, nebo v nějaké podobné, by se cítil náramně dobře. Ale ti, kdo aspirují na moc, jí obvykle zneužívají; to je další věc, kterou se Gerasimov od Jacka odlišuje. Ne, že by na tom v téhle chvíli záleželo. Gerasimov by mluvil. Zatraceně jistě by mluvil. A oni vědí, kde je-

Takže co teď mám udělat?

Jsme opět zpátky v Oválné pracovně s prezidentem a s paní Ryanovou," oznámil zpěvavě Donner všem, kdo to snad zapomněli.

"Pane prezidente, jste odborník na otázky národní bezpečnosti a zahraničních věcí," začal Plumber dřív, než mohl promluvit jeho kolega. "Naše země však má víc problémů. Teď musíte znovu ustavit Nejvyšší soud. Jak to zamýšlíte udělat?"

"Požádal jsem ministerstvo spravedlnosti, aby mi dodalo seznam zkušených soudců z federálních odvolacích soudů. Teď ten seznam studuji a doufám, že během příštích dvou týdnů předložím Senátu k posouzení soupis těch, které budu jmenovat."

Je běžnou praxí, že vládě při prověřování těchto soudců pomáhá Americká advokátní komora; to se však evidentně v tomto případě neděje. Mohu se zeptat proč, pane?"

"Tome, všichni soudci na seznamu tou procedurou už prošli. A od té doby zasedají u odvolacích soudů nejméně deset let."

"Ten seznam sestavovali státní zástupci?" zeptal se Donner.

"Sestavovali ho zkušení pracovníci ministerstva spravedlnosti. Vedoucím vyhledávacího týmu byl Patrick Martin, který nyní převzal Trestní odbor. Pomáhali mu další pracovníci ministerstva spravedlnosti, jako třeba vedoucí oddělení pro občanská práva, například."

"To však jsou všichni státní zástupci, nebo lidé, jejichž prací je trestní stíhání. Kdo vám navrhl pana Martina?'

"Pravda je, že ministerstvo spravedlnosti nijak dobře osobně neznám. Pana Martina mi doporučil úřadující ředitel FBI Murray. Vykonal hodně dobré práce při dohledu nad vyšetřováním pádu toho japonského letadla na budovu Kapitolu. Požádal jsem ho, aby seznam pro mě obstaral."

"Vy a pan Murray jste už dlouho přátelé."

"Ano, jsme," přikývl Ryan.

"Pan Murray vás doprovázel při jiné zpravodajské operaci, je to tak?"

"Prosím?"

"Při operaci CIA v Kolumbii, když jste se podílel na rozbití medellínského Kartelu."

"Tome, zopakuji to ještě jednou a naposledy: o zpravodajských operacích nebudu hovořit, ani o skutečných, ani o vymyšlených - nikdy. Říkám to dost jasně?"

"Pane prezidente, ta operace měla za následek smrt admirála Jamese Cuttera.

Pane," pokračoval Donner, ve tváři upřímně ztrápený výraz, "nyní vychází najevo mnoho událostí a příhod z dob vašeho působení v CIA. Ty události se dostanou na veřejnost. My teď jenom chceme, abyste měl příležitost přímo se k nim vyjádřit, a to co nejrychleji. Do svého úřadu jste nebyl zvolen a nikdy jste nebyl prověřován tak, jak političtí kandidáti obvykle jsou. Americký lid chce znát člověka, který prezidentský úřad zastává, pane."

"Tome, svět výzvědných služeb je tajný svět. Musí takový být. Naše vláda musí dělat spoustu věcí. Ne o všech se dá hovořit veřejně. Každý má tajemství. Má je každý náš divák. Máte je i vy. A v případě vlády je udržení tajemství životně důležité pro blaho země; a mimochodem, také pro ochranu životů lidí, kteří záležitosti naší země řídí. Kdysi média toto pravidlo respektovala, zvlášť v době války. Přál bych si, abyste to dělali dál."

"I když utajování pracuje proti národním zájmům, pane prezidente?"

"Od toho máme zákon, který Kongresu dává mandát k tomu, aby vykonával nad zpravodajskými operacemi dohled. Kdyby o nich rozhodovala jen výkonná složka státní moci, ano, pak abyste měl oprávněný důvod ke znepokojení. Tak tomu ale není. Kongres také zkoumá to, co děláme. Já sám jsem Kongresu podával o řadě takových operací hlášení."

"Probíhala nějaká tajná operace v Kolumbii? Účastnil jste se jí? Doprovázel vás tam po smrti ředitele FBI Emila Jacobse Daniel Murray?"

"K tomu, ani k ostatním historkám, o kterých jste se tu zmínil, nemám, co bych řekl."

Následovala další přestávka na reklamy.

"Proč to děláte?" K překvapení všech přišla tahle otázka od Cathy.

"Paní Ryanová..."

"Doktorko Ryanová," opravila ho okamžitě.

"Promiňte. Doktorko Ryanová, s těmihle náznaky a narážkami je třeba definitivně skoncovat."

"Narážky a náznaky jsme už zažili. Jednou se kdosi pokoušel rozbít naše manželství - všechno to byly lži a..."

"Cathy," zasáhl Jack jemně. Otočila k němu hlavu.

"Já o té věci vím, Jacku, nemysli si," řekla šeptem.

"Ne, nevíš. Nevíš to pořádně."

"To je právě ten problém," pronesl důrazně Tom Donner. "Po těchhle historkách se půjde. Lidi je chtějí znát. Lidi mají právo je znát."

Kdyby svět byl spravedlivý, myslel si Jack, tak bych teď vstal, hodil bych Donnerovi mikrofon a vykázal ho ze svého domu; to ale není možné, a tak tu sedím, zdánlivě mocný, lapený v okolnostech jako zločinec ve vyšetřovací místnosti. Pak se reflektory na kamerách zase rozsvítily.

"Pane prezidente, chápu, že tohle je pro vás nepříjemný předmět hovoru."

"Tome, dobrá, řeknu to tedy takhle. Součástí mé práce v CIA bylo, že jsem občas byl nucen sloužit své zemi způsoby, které musí velmi dlouhou dobu zůstat skryty. Nikdy a nikde jsem ale neporušil zákon. Navíc každá taková činnost byla oznámena příslušným členům Kongresu. Poslechněte si, povím vám, proč jsem vstoupil do CIA.

Nebyl to můj původní úmysl. Vyučoval jsem dějiny na Námořní akademii. Učím rád. Stačil jsem napsat několik knih o historii, a psaní se mi líbí také. Pak se ale na mě a na mou rodinu zaměřila teroristická skupina. Došlo ke dvěma velmi vážným pokusům zabít mě - nás všechny. O tom také víte. Tehdy to prošlo všemi sdělovacími prostředky. A potom jsem došel k poznání, že moje místo je v CIA. Proč? Abych chránil druhé před stejným nebezpečím. Ta práce se mi nikdy nijak zvlášť nelíbila, byla to však práce, kterou jsem se pevně rozhodl dělat. Teď jsem v téhle funkci - a víte co? Tahle práce se mi nelíbí také. Nelíbí se mi ten tlak. Nelíbí se mi ta zodpovědnost. Žádný člověk by neměl sám jediný mít tolik moci. Ale jsem tu a přísaha mě zavazuje, abych úřad prezidenta vykonával podle svých nejlepších schopností. A to dělám."

"Vy ale jste, pane prezidente, první člověk v tomhle úřadě, který nikdy

nebyl politickou osobností. Vaše názory na řadu věcí nebyly konfrontovány s veřejným míněním; a mnohé lidi znepokojuje, že se zřejmě opíráte o osobnosti, které také nikdy nedosáhly vysokých funkcí. Nebezpečí, jak ho někteří vidí, je v tom, že tu máme skupinku lidí, kterým se nedostává politických zkušeností, kteří však určují budoucí politiku naší země. Jak na tyto obavy odpovíte?"

"Žádnou z takových obav jsem zatím nikde neslyšel, Tome."

"Pane, byl jste také kritizován za to, že trávíte příliš mnoho času ve své pracovně a jen málo času mezi lidmi. Mohl by snad být problém v tomhle?' Teď, když Donner nahodil udici, mohl si dovolit vypadat starostlivě.

"Bohužel mám příliš mnoho práce - a tu práci musím dělat zde. O kom z týmu, který jsem dal dohromady, mám začít mluvit?" zeptal se Jack. V Cathy, sedící vedle něj, to málem syčivě vřelo zlostí. Teď byla zase její ruka jako led. "Tak tedy ministr zahraničí Scott Adler, syn člověka, který přežil holocaust, strávil celý život v diplomatické službě. Scotta znám celá léta. Je to ten nejlepší člověk, jaký kdy ministerstvo zahraničí řídil. Ministr financí George Winston - člověk, který se sám vypracoval. Zasloužil se o záchranu našeho finančního systému během konfliktu s Japonskem; těší se úctě ve finančnických kruzích. A skutečně mu to myslí. Ministr obrany Anthony Bretano je velmi úspěšný inženýr a podnikatel, a v Pentagonu už provádí potřebné změny. Dan Murray v FBI - celoživotním povoláním policista, a dobrý. Víte, čím se při svém výběru řídím, Tome? Vybírám profesionály, lidi, kteří svou práci znají, protože ji dělali. Ne politické typy, co o ní akorát jen mluví. Jestli si myslíte, že to je špatně, no, pak mě to tedy mrzí.

Ale já jsem se ve vládních službách vypracoval, a mám větší důvěru v profesionály, které jsem dobře poznal, než v lidi ustanovené politickým rozhodnutím, se kterými jsem se ve vládě setkal. No, a mimochodem, jak se můj postup liší od postupu politika, který si také vybírá lidi, které sám zná, nebo, co je horší, lidi, kteří přispívali na organizaci jeho kampaně?"

"Někdo by to viděl tak, že rozdíl je v tom, že lidé, vybraní do vysokých funkcí, obvykle mají mnohem širší zkušenosti."

"To bych neřekl; pod takovými jsem pracoval celá léta. Schopnosti všech těch, které jsem jmenoval do funkcí, znám. A kromě toho, prezident snad má právo, dané mu souhlasem volených zástupců lidu, vybrat si, s kým může pracovat."

"Ale při tolika věcech, které je třeba udělat - jak myslíte, že se vám to vše podaří bez zkušeného politického vedení? Washington je přece město politiků."

"To možná je problém," odrazil ho Jack. "Není však vyloučeno, že politické postupy, které jsme celá léta používali, jsou víc na překážku než ku prospěchu. Tome, já jsem se o tuhle funkci neprosil, je to jasné? Když mě Roger požádal, abych se stal viceprezidentem, mělo to být tak, že jím zůstanu po zbytek volebního období a pak vládní službu nadobro opustím. Chtěl jsem se vrátit k učení. Pak však došlo k té hrozné události, a tak vykonávám funkci prezidenta. Nejsem politik. Nikdy jsem jím být nechtěl, ani teď ne. Jsem na tuhle práci ten nejlepší? Pravděpodobně ne. Ale jako prezident Spojených států mám před sebou úkol, a ten se budu snažit splnit podle svých nejlepších schopností. Víc dělat nemohu."

"A tím končíme. Děkuji vám, pane prezidente."

Jack ani nečekal, až reflektory kamer zhasnou naposledy; odepnul si mikrofon z vázanky a vstal. Oba reportéři nepronesli jediné slovo. Cathy je sjela zuřivým pohledem.

"Proč jste tohleto udělali?"

"Prosím?" ozval se Donner.

"Proč taková, jako vy, pořád napadají lidi, jako jsme my? Čím jsme si to zasloužili? Můj manžel je ten nejčestnější člověk, jakého znám."

"My se jen ptáme."

"S tím na mě nechoďte! Už jen způsob, jakým se ptáte a jak otázky volíte,

dává odpovědi ještě dřív, než má člověk možnost vůbec něco říct."

Oba reportéři mlčeli. Ryanovi odešli také bez dalšího slova. Pak se objevil Arnie.

"No," poznamenal, "kdopak asi tohle spískal?"

"Roztrhli ho jak slanečka," nechal se slyšet Holbrook. Za nějakou dobu se do toho pustí oni. Je dobré takhle předem vědět, proti jakému nepříteli budou stát.

"Hm... z toho chlapa jde strach," mínil Ernie Brown, který o věci uvažoval trochu hlouběji. "U politiků si aspoň můžeš bejt jistej, že to jsou kříváci. Tenhleten... Ježíši, ten se bude snažit - budem tu z toho mít policejní stát, Pete."

Pro Horala to byla opravdu strašidelná představa. Vždycky si myslel, že není horšího tvora nad politika, a najednou si uvědomil, že je to jinak. Politici hrají silovou hru, protože se jim líbí, líbí se jim myšlenka, že mají moc, připadají si tak jako kabrňáci. Ryan je horší. Myslí si, že má pravdu.

"Do hajzlu," vydechl Brown. "Ten soud, co chce jmenovat..."

"Udělali z něj před lidma hlupáka, Ernie."

"Ne, neudělali. Copak ti to nedošlo? Hráli svou hru."

[33] ODRAZY

Úvodníky ve všech větších novinách vycházejí z reportáží na první straně. Podnikavější listy přinesly fotografie domu Marka Ramiuse - byl v té době pryč - i fotografii Gerasimovovy rodiny - ten doma byl, ale členu jeho ochranky se podařilo reportéry přemluvit, aby odešli, když předtím udělali několik set fotografií jeho samotného.

Donner přišel do práce hodně brzy a byl tím vším překvapen ze všech nejvíc. Za několik minut po něm přišel do kanceláře John Plumber, v ruce stránku New York Times. "Tak kdo komu blbnul hlavu, Tome?"

"Co tím..."

"Je to slaboučké," poznamenal Plumber sžíravě. "Řekl bych, že hned jak jste odešel z té schůzky, Kealty a jeho lidé měli ještě další pokec nad kafem. Vy jste ale dostal do pasti všechny, co? Jestli se někdy dostane ven, že ta vaše páska nebyla..."

"Nedostane," řekl Donner. "A při všem, co se tu píše, vypadá naše interview o to lip."

"Líp pro koho?" zeptal se Plumber cestou ke dveřím. Bylo na něj ještě brzy; jeho první myšlenkou toho dne bylo, že Ed Murrow by nikdy nepoužil lak na vlasy.

Doktor Gus Lorenz ukončil ranní shromáždění svých pracovníků velice záhy. Do Atlanty už přicházelo jaro. Stromy a křoviny pučely a nebude trvat dlouho a vzduch se naplní vůní všech kvetoucích rostlin, jimiž se toto město tolik proslavilo - a spoustou pylu, říkal si Gus. A on bude mít všechny dutiny ucpané; to však byla spravedlivá cena za to, že žije v tepajícím, přesto však vznešeně důstojném městě na jihu. Když měl shromáždění odbyto, oblékl si bílý laboratorní plášť a zamířil do svého výsostného lenního sídla ve Středisku pro potírání a prevenci chorob; slovo ‚prevence' se však ve zkratce názvu střediska nikdy nepoužívalo. Středisko bylo jedním z klenotů v "královské koruně" americké vlády, elitní zařízení, jedno z nejvýznamnějších světových center lékařského výzkumu; mnozí by dokonce řekli, že úplně nejvýznamnější. Z tohoto důvodu přitahovalo středisko v Atlantě ty nejlepší v lékařské profesi. Někteří zůstali; někteří odešli a vyučovali na fakultách, všichni však byli navěky poznamenáni jako lidé ze SPCh, tak jako jiní se zase pyšnili tím, že sloužili u námořní pěchoty, a to z velmi podobného důvodu. Byli první, které země vysílala do míst, kde se dělo něco nebezpečného. Byli první, kdo bojovali s chorobou, namísto s ozbrojeným nepřítelem, a právě tahle pečeť zrodila esprit de corps, který tu většinu z nich držel, navzdory přiškrceným vládním platům.

"Dobré jitro, Melisso," pozdravil Lorenz hlavní laboratorní asistentku - měla vysokoškolský titul magistry a na nedaleké Emoryho univerzitě dokončovala práci na doktorátu v oboru molekulární biologie; pak se dočká výrazného postupu.

"Dobré jitro, pane doktore. Náš přítel je tu zas," dodala.

"Ano?" Vzorek byl vložen do mikroskopu. Lorenz se posadil a jako vždycky si dal záležet na tom, aby to udělal rozvážně. Zkontroloval průvodní doklady, zda odpovídají příslušnému vzorku a záznamu, který měl na stole: 98-3-063A. Ano, čísla souhlasí. Pak už jen stačilo najet na vzorek... a tam byl. Pastýřská hůl.

"Máte pravdu. Připravila jste i ten druhý?"

"Ano, pane doktore." Obrazovka počítače se rozdělila na dvě svislé poloviny a vedle prvního vzorku se objevil vzorek z roku 1976. Nebyly úplně stejné. Zakřivení na spodku řetězce RNA se zdánlivě nikdy neopakovalo, podobně jako sněhové vločky mají nekonečný počet tvarů; to však nehrálo roli. Důležité byly proteinové smyčky nahoře - a ty stejné byly...

"Kmen Mayinga." Vyslovil to střízlivě a věcně.

"Ano, souhlasím," řekla Melissa, stojící za ním. Naklonila se a na klávesnici napsala - 063B. "Izolovat tyhle bylo o hodně těžší, ale ..."

"Ano, zase totožné. Tenhle je od toho dítěte?'

"Od té malé holčičky, ano." Oba hlasy zněly nezúčastněně. Člověka lze vystavit jen určité dávce smutku, kterou unese, než zasáhne obranný mechanismus mysli, a vzorky přestanou mít spojitost s těly těch, kdo je poskytli.

"No tak dobrá. Teď musím na pár míst zatelefonovat."

Obě skupiny byly ze zřejmých důvodů drženy odděleně. Jedna vlastně o existenci té druhé ani nevěděla. Badraddín hovořil s dvacetičlennou skupinou. Krasavec hovořil s druhou skupinou, sestávající z devíti lidí. Přípravy pro obě skupiny byly podobné. Irán měl v tomhle možnosti jako kterýkoli jiný normální stát. Jeho ministerstvo zahraničí mělo pasové oddělení a jeho ministerstvo financí mělo rytecké oddělení a tiskárnu. Obě oddělení umožňovala tisknout pasy kterékoli země a zhotovovat duplikáty vstupních i výstupních razítek. Podobné doklady se daly vyrábět v řadě míst, většinou ilegálně, avšak tento zdroj poskytoval poněkud vyšší kvalitu a téměř vylučoval riziko, že bude odhaleno místo původu dokladů.

Důležitější z obou úkolů byl protismyslně méně nebezpečný, pokud šlo o fyzické ohrožení - podle toho, jak se na něj člověk díval. Badraddín sledoval výrazy svých posluchačů. Už ze samotné myšlenky na to, co chystají, šel mráz po zádech. Úkol, řekl jim, je prostý. Proniknete dovnitř. Doručte svou věc. Dostaňte se zpátky. Zdůrazňoval, že budou v naprostém bezpečí, pokud dodrží postup, o němž budou plně instruováni. K žádným kontaktům nedojde; žádné nepotřebují. Práce bez nich celou věc jen usnadní a zmenší nebezpečí. Každý si může vybrat z celé řady krycích legend - parametry úkolu jsou navíc takové, že když si tutéž legendu zvolí několik členů skupiny, nebude to vadit. Vadit by mohlo, kdyby legendy nebyly prezentovány dost věrohodně. Každý z "cestujících" si tedy vybere takovou oblast obchodní činnosti, o které něco ví. Téměř všichni mají vysokoškolský titul a ti, kdo ho nemají, mohou mluvit o obchodování s obráběcími stroji nebo o něčem, o čem vědí víc než celník, který se bude beztak vyptávat jen z čiré nudy.

Skupina řízená Krasavcem byla se svým úkolem mnohem spokojenější. "Kolb" si říkal, že za to asi může nějaká chyba v podstatě a přirozenosti jejich kultury. Tuhle skupinu tvořili mladší a nezkušenější lidé; svou roli tu hrála i skutečnost, že mladí toho prostě vědí méně o životě, a tudíž toho vědí méně i o smrti. Motivovala je vášeň spolu s tradicí v přinášení obětí, i jejich vlastní démonická nenávist; to vše jim zamlžovalo úsudek způsobem, jenž těšil jejich pány, kteří si mysleli, že mohou podle chuti nenávist i vášně využívat,

a s nimi i lidi, kteří je v sobě nosí. Zde byly instrukce mnohem podrobnější. Krasavec rozložil fotografie, mapy a schémata; členové skupiny se shlukli, aby lépe viděli na podrobnosti. O charakteru cíle se nikdo nezmínil. Pro ty, kdo neznali konečné a poslední odpovědi - nebo pro ty, kdo si mysleli, že je znají, i když je neznali - , byly otázky života a smrti tak prosté... a pro všechny to tak bylo opravdu lepší. Budou-li mít do svých duší vrytu odpověď na Velkou otázku, menší otázky je vůbec nenapadnou. Krasavec takové mylné představy neměl. V duchu si otázky kladl, nikdy si však na ně neodpovídal. Pro něj se Velká otázka stala něčím jiným - politickým činem, nikoli záležitostí náboženství, a politikou se osud neměří, alespoň dobrovolně ne. Hleděl do tváří těch lidí věda, že oni svůj osud měří právě politikou, ale neuvědomují si to. Pro ten úkol je tenhle typ lidí skutečně nejlepší. Myslí si, že vědí všechno, ale ve skutečnosti toho vědí velmi málo, znají jen fyzické úkoly-

Krasavec si připadal jako vrah; takovéhle akce však už prováděl dřív, i když jen jaksi zprostředkovaně. Provádět je přímo bylo nebezpečné. Tohle tedy bude zase po letech velice nebezpečný úkol.

Jak zvláštní, že tihle lidé nejsou chytřejší. Každý z nich se v duchu připodobňuje ke kameni, vymrštěnému z Alláhova praku, aniž uvažuje o tom, že takové kameny jsou už svou povahou určeny k tomu, aby byly odhozeny. Možná však, že nebudou. Možná, že budou mít štěstí, a pro ten případ jim Krasavec poskytl ty nejlepší údaje, jaké jen dokázal shromáždit. Nejlepší doba bude odpoledne, těsně před tím, než lidé půjdou z práce, aby se lépe využily přeplněné dálnice a zmátli se tak pronásledovatelé. Slíbil členům skupiny, že se sám vydá znovu do terénu na obhlídku, aby jejich útěk usnadnil - když k němu vůbec dojde; to jim však nepovídal.

"No tak, Arnie, co se to děje?" zeptal se Ryan. Bylo jen dobře, že Cathy neměla na dnešek naplánovanou žádnou operaci. Celou noc to v ní jen vřelo a nebyla v takovém duševním stavu, aby mohla normálně pracovat. On sám se necítil o moc líp, ale věděl, že by nebylo ani spravedlivé, ani rozumné na vedoucího kanceláře se utrhovat.

"No, někdo nám z CIA nejspíš vynáší informace. Možná taky někdo ze Senátu, někdo, kdo ví o věcech, které jste dělal."

"Kolumbie - jediní, kdo o tom vědí, jsou Fellows a Trent. A ti taky vědí, že tam Murray nebyl - vlastně tedy byl i nebyl. Jinak je všechno o té operaci pevně pod zámkem."

"Jak to doopravdy bylo?" Do utajovaných skutečností byl teď zasvěcován i Arnie. Prezident gestikuloval a hovořil jako provinilý kluk, který se pokouší některému z rodičů vysvětlit, co vlastně vyvedl.

"Byly to dvě operace, DIVADELNÍ LOĎ a RECIPROCITA. Do jedné z nich patřilo vysazení našich vojáků v Kolumbii; cílem bylo vystopovat, odkud se k nám létá s drogami. Ta letadla jsme pak spláchli..."

"Co?!"

"Sestřelili nad mořem - udělalo to vojenské letectvo; no, některá jsme donutili k přistání, posádky jsme uvěznili a vyřídilo se to s nimi v tichosti. Stalo se ještě pár dalších věcí, ale pak Kolumbijci zabili Emila Jacobse, a došlo na operaci RECIPROCITA. Začali jsme na určitá místa shazovat pumy. Věci se nám trochu vymkly z rukou. Ty pumy zabily nějaké civilisty, a celá akce se začala hroutit."

"Kolik jste toho o tom věděl vy?' otázal se van Damm.

"Věděl jsem úplné... Dostal jsem se k tomu až teprve ke konci; Jim Greer tehdy umíral a já jsem převzal jeho práci, ta se ale týkala hlavně NATO. Drželi mě od toho stranou, až do doby po tom, co začaly padat ty pumy - byl jsem v Belgii, když se to stalo. Viděl jsem ty zásahy v televizi, věřil byste tomu? Tu operaci vlastně řídil Cutter. Navezl do toho ještě soudce Moora a Boba Rittera, a pak se pokusil skončit to. A tehdy se to všechno zbláznilo. Cutter tam chtěl ty vojáky nechat odříznuté - mělo to vypadat tak, že se jako

ztratili. Já jsem mu na to přišel. Dostal jsem se k Ritterovým osobním papírům. A tak jsem letěl do Kolumbie se záchrannou výpravou - většinu z těch vojáků jsme dostali ven. Nebyla to žádná legrace," vysvětloval Ryan. "Trochu se při tom střílelo a já byl u jednoho z kanonů ve vrtulníku. Jednoho z posádky, seržanta jménem Buck Zimmer, při vyzvednutí posledního družstva zabili - a já se od té doby starám o jeho rodinu. Domákla se toho Liz Elliotová a po nějaké době to zkusila proti mně použít."

"Ale bylo toho víc," řekl Arnie tiše.

"No jo. Musel jsem o té operaci podat hlášení Užšímu výboru Kongresu, ale nechtěl jsem, aby se vláda kvůli tomu rozdělila, tak jsem to prohovořil s Trentem a Fellowsem a šel jsem za prezidentem Fowlerem. Trochu jsme si o tom popovídali, potom jsem odešel a Sam s Alem s ním o tom ještě nějakou dobu hovořili sami. Nevím přesně, na čem se dohodli, ale..."

"Ale on to projel ve volbách. Svého vedoucího kampaně dal k ledu a kampaň byla celá na draka. Prokrista, Jacku, co jste to vyvedl?' řekl Arnie. Obličej teď měl bledý, jenže pro to měl politické důvody. A to si celou tu dobu představoval, jakou brilantní a úspěšnou kampaň pro Boba Fowlera organizuje - a zavinil přitom to, že tehdejší populární prezident musel odstoupit. Takže v té operaci byly nějaké kličky? A on na to nepřišel?

Ryan zavřel oči. Právě se donutil k tomu, aby si znovu vybavil onu hroznou noc. "Ukončil jsem operaci sice legální, ve skutečnosti však na samé hranici zákonnosti. Uzavřel jsem ji v tichosti, Kolumbijci na nic nepřišli. Myslel jsem si, že se mi podařilo zabránit další aféře Watergate doma - a pěkně ošklivému mezinárodnímu incidentu. Sam a Al se pod to podepsali a záznamy zůstanou zapečetěné až do doby, kdy už budeme všichni mrtví. Ten, kdo to pustil ven, se musel chytit několika zkazek. A pár věcí musel správně uhádnout. Co jsem já udělal? Myslím, že jsem se držel zákona jak jen to šlo - ne, Arnie, žádný zákon jsem neporušil. Všechno bylo podle pravidel. Nebylo to lehké, ale jednal jsem podle nich." Jack otevřel oči. "Takže, Arnie, co na to může říct prostý človíček?"

"Proč jste jednoduše jen nešel před Kongres a..."

"Vzpomeňte si, jaká byla doba," namítl prezident. "Nebylo tu přece jenom tohle, ne? Východní Evropa se rozpadala, Sovětský svaz ještě existoval, ale už mlel z posledního. Děly se opravdu velké věci, a kdyby se nám byla rozložila vláda, zrovna tehdy, při tom všem, co se dělo? Krucifix, mohl z toho být takový mazec, jaký Amerika ještě nezažila. Amerika by nemohla - my bychom nemohli uklidnit situaci v Evropě, kdybychom rozpadávali nějaký domácí skandál. A já jsem se do té věci v Kolumbii musel pustit a něco udělat, hned, jinak by ty vojáky byli pozabíjeli! Vžijte se trochu do toho, v čem jsem vězel, ano?

Arnie, sakra, neměl jsem přece za kým si jít pro radu, nebo snad jo? Admirál Greer umřel. Moore a Ritter v tom byli namočení. Prezident v tom byl až po uši; tehdy jsem si myslel, že to představení řídí přes Cuttera - ale ne, neřídil; Cutter, ten neschopný politický hajzl do toho prezidenta fikaně zatáhnul. Nevěděl jsem kam jít, tak jsem šel za FBI. Nemohl jsem důvěřovat nikomu, jen Danu Murrayovi a Billu Shawovi a ještě jednomu člověku z Langley; ten mi pomohl se samotnou operací. Bill - víte, že je doktor práv? - mi pomohl s právní stránkou. Murray mi zase pomohl odhalit, co za tím vším vězelo. Začali prověřovat Cuttera. Ta jeho operace byla tajná, s kódovým označením, myslím ODYSEA; chystali se jít s tím za státním zástupcem, s žalobou na zločinné spiknutí, ale Cutter spáchal sebevraždu. Když skočil pod ten autobus, padesát metrů od něj byl jeden agent FBI. Setkal jste se s ním, Pat O'Day. Nikdo neporušil žádný zákon, kromě Cuttera. Samotné operace byly v rámci ústavy - aspoň Shaw to tvrdil."

"Ale politicky..."

"Jo, tak pitomý zase nejsem. Takhle to bylo, Arnie. Zákon jsem neporušil. Za daných okolností jsem se snažil zájmům své země sloužit co nejlépe. A

podívejte se, co z toho mám."

"Hergot. Jak to, že o tom Fowlerovi nikdo neřekl?"

"To zařídili Sam a Al. Mysleli si, že by mu tím znemožnili kandidování na prezidenta. A kromě toho, opravdu nevím, co ti dva tehdy prezidentovi řekli. A ani jsem to nechtěl vědět. Nikdy jsem to nezjistil, zbývají mi jedině dohady - sice podložené, ale přece jen dohady," připustil Ryan.

"Jacku, nestává se mi často, abych nevěděl, co říct."

"Jen to řekněte," přikázal prezident.

"Dostane se to ven. Média toho teď už vědí dost, aby si dala leccos dohromady. A to donutí Kongres, aby zahájil vyšetřování. A co tamto ostatní?"

"Všechno je to pravda," přikývl Ryan. Jo, sbalili jsme Rudý říjen, jo, Gerasimova jsem dostal ven já sám. Všechno to byl můj nápad, moje operace, můj krk, který mě to málem stálo. Ale musel jsem do toho jít. Kdybychom něco nepodnikli, Gerasimov užuž natahoval ruku, aby vyvolal převrat a svrhl Andreje Narmonova - a pak bychom tu pořád ještě asi měli Varšavskou smlouvu a ti staří darebáci by asi nezmizeli nikdy. Tak jsme toho parchanta zkompromitovali. Pak už neměl jinou volbu, než nasednout do letadla. Ještě pořád ho to sere, přes to všechno, co jsme udělali pro to, aby se tu mohl usadit. Ale myslím, že jeho žena a dcera se v Americe cítí prima."

"Zabil jste někoho?" otázal se Arnie.

"V Moskvě ne. Na té ponorce - ten Rus se pokoušel přivést k výbuchu palivo v jedné z raket, aby ponorku zničil. Zabil jednoho z důstojníků posádky a těžce postřelil dva další, ale svíčku jsem mu sfouknul já; od té doby mě pořád ještě straší noční můry."

Být jiná realita, myslel si van Damm, prezident by byl hrdinou. Jenže realita a veřejná politika mají jen málo společného. Všiml si, že Ryan ve svém vyprávění vynechal událost s Bobem Fowlerem, to, jak zabránil odpálení jaderné rakety. Arnie u toho tehdy byl a věděl, že o tři dny později se J. Robert Fowler málem rozsypal, když si uvědomil, že byl zachráněn před spácháním masové vraždy v hitlerovském měřítku. V Hugových Bídnících je řádek, který Arnieho zaujal, už když tu knihu poprvé četl na střední škole: "V jaké zlo se může obrátit dobro!" Tohle je další takový případ. Ryan své zemi statečně a dobře posloužil, víc než jen jednou, ale ani jeden z jeho skutků by před veřejností neobstál. Jeho inteligence, láska k vlasti a odvaha jenom přispěly k řadě událostí, které mohl kdokoli překroutit z uznání ve skandál. A přesně tohle dovede Kealty.

"Jak to uděláme, aby média tohle všechno nezkreslila?" otázal se prezident.

"Co ještě z těch tajností potřebuju vědět?"

"Spisy o Rudém říjnu a o Gerasimovovi jsou v Langley. To s Kolumbií - no, o tom víte, co vědět potřebujete. Nejsem si jistý, jestli mám zákonné právo ty záznamy odpečetit. Na druhé straně - chcete destabilizovat Rusko? Tohle na to bude stačit."

Rudý říjen, uvažoval Golovko; zvedl zrak k vysokému stropu své kanceláře. "Ivane Emmetoviči, jsi pěkně chytrý prevít. Job tvoju mať!"

Zaklení pronesl v tichém obdivu. Od prvního okamžiku, kdy Ryana potkal, ho podceňoval, a přes všechny styky, přímé i nepřímé, které pak následovaly, s tím nikdy nepřestal. Takže takhle Gerasimova zkompromitoval! A možná tím Rusko zachránil - jenže země se má zachraňovat zevnitř, ne zvenčí. Některá tajemství mají zůstat skryta navždy, protože chrání všechny stejně. A tohle takové tajemství je. Teď ale způsobí nesnáze oběma zemím. Pro Rusy ztráta ponorky znamenala nejen ztrátu cenného bojového prostředku v důsledku velezrady, ale, což bylo ještě horší, došlo tak k něčemu, co jejich zpravodajské služby nedokázaly odhalit; když o tom člověk uvažuje, je to neuvěřitelné, ale krycí legendy pro celý ten útěk byly dobré, a ztráta dalších dvou útočných ponorek při jediné operaci z celé věci dělala záležitost, na kterou se sovětské námořnictvo všemožně snažilo zapomenout - , a proto také pátrání nešlo nijak

do hloubky.

O důsledcích Gerasimovova útěku toho Sergej Nikolajevič věděl víc než o útěku samotném. Ryan zabránil státnímu převratu. Golovko si říkal, že mu Ryan mohl docela klidně povědět, co se chystá a ostatní nechat na orgánech Sovětského svazu - ale to ne, zpravodajské služby všechno obracejí ve svůj prospěch. Ryan by tenkrát snad byl býval musel zešílet, aby toho nevyužil. Gerasimov určitě zpíval jako kanárek - tohle úsloví Sergej Nikolajevič znal - a vyklopil všechno, co věděl; takhle asi byl odhalen poručík Ames, tím si byl Golovko jist. Ames znamenal pro KGB pravý diamantový důl.

A ty sis pořád říkal, že Ryan je jen nadaný amatér, uvažoval Golovko.

Ale jeho obdiv profesionála cosi tlumilo. Rusko může brzy potřebovat pomoc. Jak ale má jít Golovko za někým, kdo, jak se nyní ukázalo, zasahoval do vnitřní politiky jeho země, jako když loutkář tahá za nitky? Tenhle závěr si zasloužil další zaklení, ve kterém už žádný obdiv nebyl.

Veřejné vodní cesty může svobodně používat každý, a válečné námořnictvo proto nemohlo udělat nic víc než jen zabránit pronajatému plavidlu, aby se k doku Osm-Deset dostalo příliš blízko. Brzy se k němu připojilo ještě jedno, pak další, až na krytý suchý dok mířilo jedenáct kamer; dok byl prázdný. Většinu ponorek s raketami americké námořnictvo stáhlo z výzbroje, a nebyla tu ani ta další, cizí, která tam krátce pobývala, jak se aspoň říkalo.

Do kartoték personálu válečného námořnictva se dalo dostat přes počítač a někteří novináři to už dělali; vyhledávali bývalé členy posádky lodi Dallas. Ranní telefonát vrchnímu veliteli tichomořského ponorkového loďstva, týkající se období, kdy sloužil jako velící důstojník na Dallasu, se nedostal dál než k jeho důstojníkovi pro styk s veřejností, a ten byl dobře vyškolen v tom, jak se k dotazům na citlivé záležitosti nevyjadřovat. Dnes si takových dotazů užije bohatě. A jiní také.

"Tady Ron Jones. Prosím?"

"Tady Tom Donner z NBC News."

"Prima," opáčil Jones nejistě. Já radši koukám na CNN."

"No, dnes možná budete chtít vidět naše večerní vysílání. Rád bych si s vámi pohovořil o..."

"Dneska ráno jsem četl Timesy. Tam to je. Bez komentáře," dodal Jones.

"Ale..."

"Ale já - ano, byl jsem na ponorce. A říkají nám Tichá služba. A kromě toho, už je to dávno. Teď mám vlastní firmu. Jsem ženatý, mám děti, všichni se máme dobře, stačí?"

"Vy jste byl hlavní akustik na Dallasu, když..."

"Pane Donnere, když mi skončila služba u námořnictva, podpisem jsem se zavázal k mlčenlivosti. O věcech, které jsme dělali, se bavit nebudu, jasné?" Bylo to Ronovo vůbec první setkání s nějakým reportérem, a vůbec si nezadalo s tím, co o nich věděl z doslechu.

"Pak úplně postačí když nám řeknete, že se to nestalo."

"Že se nestalo co?" zeptal se Jones.

"Útěk ruské ponorky Rudý říjen."

"Nechtěl byste taky vědět, jaký nejšílenější zvuky jsem jako akustik vůbec kdy slyšel?'

"No, jaké?'

"Když zpíval Elvis." A zavěsil. Pak zatelefonoval do Pearl Harboru.

Když se rozednilo, Winchesterem ve Virgínii se valily televizní vozy jako armády v občanské válce, které se v držení města vystřídaly víc než čtyřicetkrát.

Dům mu vlastně ve skutečnosti nepatřil. A nedalo se ani říci, že patří CIA. Vlastnictví pozemku bylo papírově vedeno na jméno korporace, kterou zase vlastnila nadace, jejíž ředitelé byli obestřeni tajemstvím; protože však v Americe jsou záznamy o vlastnictví realit veřejně přístupné a protože totéž se

týká i nadací, údaje se daly sehnat za necelé dva dny, i když štítek na kartotéce úředníkům v budově okresního soudu radil, že mají být tvůrčím způsobem neschopni příslušné dokumenty najít.

Reportéři, kteří se dostavili, měli fotografie a pásky se záznamem spisů o Nikolaji Gerasimovovi. Na stativech byly upevněny aparáty a kamery s teleobjektivy, zaměřené na okna vzdálená čtyři sta metrů; zabíraly i několik pasoucích se koní, kteří reportáži docela dodají šťávu. Název bude znít CIA ZACHÁZÍ S RUSKÝM MISTREM ŠPIONŮ JAKO S KRÁLOVSKOU NÁVŠTĚVOU.

Oba členové ochranky v domě z toho byli úplně vedle a žádali Langley o instrukce, ale kancelář CIA pro veřejné záležitosti - sama o sobě také dost obskurní organizace - neměla pro podobný případ žádný návod, jen to, že se ochranka má odvolávat na paragraf pravící, že tohle zde je soukromý pozemek - to, zda tomu tak za těchto okolností podle zákona skutečně je, právníci CIA už prověřili - , a proto na něj reportéři nesmějí vstoupit.

Gerasimovovi už celá léta nebylo nijak do smíchu. Jistě, prožil pár světlých okamžiků, ale dnešek byl něco tak ojedinělého, že mu nikdy ani nepřišlo na mysl, že by se něco takového mohlo stát. Gerasimov se vždycky považoval za odborníka na Ameriku. Řídil četné špionážní operace proti "nepříteli číslo jedna", jak se v dnes neexistující zemi, které kdysi sloužil, Spojeným státům říkalo; ale sám sobě přiznával, že sem člověk musí přijít a pár let tu žít, aby pochopil, jak nepochopitelná Amerika je. Jak tu nic nedává ten správný smysl a jak se tu může stát doslova cokoliv; a čím bláznivější to je, tím to všem připadá pravděpodobnější. Ani nejživější představivost nedokázala předpovědět, co se stane v tom kterém dni, natožpak roce. A zde je důkaz.

Chudák Ryan, myslel si; stál u okna a upíjel kávu. V jeho vlasti - pro něho jí vždycky bude Sovětský svaz - by se tohle nikdy stát nemohlo. Pár uniformovaných stráží a tvrdý pohled by lidi zahnaly. A kdyby samotný pohled nestačil, existovaly další možnosti. V Americe však ne; zde mají média volnost vlka potulujícího se mezi sibiřskými borovicemi - při téhle myšlence se málem zasmál. V Americe jsou vlci chráněný druh. Cožpak ti blázni tady nevědí, že vlci zabíjejí lidi?

"Třeba odejdou," poznamenala Marja, která se objevila po jeho boku.

"Neřekl bych."

"Tak musíme zůstat uvnitř, dokud neodejdou," dodala jeho žena, kterou vývoj událostí děsil.

Zavrtěl hlavou. "Ne, Marjo."

"Ale co když nás pošlou zpátky?"

"Nepošlou. Nemohou. To se s utečenci nedělá. To je takové pravidlo," vysvětloval. "Philbyho ani Burgesse, ani MacLeana - všechno opilce a pochybné existence - jsme taky neposlali zpátky. Kdepak, chránili jsme je, obstarávali jim pití a nechali je, ať se v tom svém marasmu plácají sami, protože takové je pravidlo." Dopil kávu, prázdný šálek i s talířkem odnesl do kuchyně a dal je do myčky na nádobí. Pohlédl na ni s úšklebkem. Ve svém bytě v Moskvě ani na dače na Leninských horách - už je pravděpodobně přejmenovali - nic podobného neměl. Na takové věci měl služebnictvo. Už nemá. V Americe je úspora práce náhradou za moc, a pohodlí je náhradou za postavení.

Služebnictvo. To všechno mohl mít - postavení, služebnictvo, moc. Sovětský svaz mohl stále být mocným a velkým státem, uctívaným a obdivovaným po celém světě. On by se byl stal generálním tajemníkem Komunistické strany Sovětského svazu. Byl by mohl začít s nutnými reformami a odstranit korupci, mohl zemi znovu rozhýbat. Byl by se pravděpodobně plně sblížil se Západem a nastolil mír, ale byl by to býval mír mezi sobě rovnými, ne totální zhroucení. Nikdy nebyl ideolog, ačkoliv chudák starý Alexandrov si to o něm myslel, protože Gerasimov byl vždy straník - ale čím jiným také mohl ve státě jedné strany být? Zvlášť když člověk věděl, že byl osudem vyvolen k tomu, aby měl moc.

Jenže osud ho zradil, v osobě Johna Patricka Ryana, jedné studené zimní

moskevské noci, kdy seděl v tramvaji, odstavené ve vozovně. A tak teď má pohodlí, jistotu a bezpečí. Jeho dcera se provdá za to, čemu Američané říkají "staré peníze" a čemu v jiných zemích říkají šlechta. On sám tomu říká bezcenní trubci; jejich existence byla právě příčinou, proč v revoluci zvítězila komunistická strana. Ženě stačí její strojky a úzký kruh přátel. Jeho hněv však nikdy neuhasl.

Ryan ho oloupil o jeho osud, o čiré potěšení z moci a odpovědnosti, o možnost rozhodovat, kterou cestou se jeho země bude ubírat - a pak si stejný osud přivlastnil sám; a ten blázen ho ani neumí využít. Největší hanbou a ponížením je, že ho znemožnil zrovna takovýhle člověk. Nu, něco se snad ale přece jen udělat dá. Gerasimov šel do předsíně ke dveřím, kterými se vycházelo zadem z domu, a oblékl si koženou bundu; venku se zastavil a okamžik uvažoval. Ano, zapálí si cigaretu a prostě jen tak půjde po příjezdové cestě tam, kde postávají, čtyři sta metrů odsud. Cestou si rozváží, jakým směrem své poznámky povede, i co jim řekne o tom, jak je prezidentu Ryanovi vděčný. Nikdy nepřestal Ameriku studovat a všechno, co vypozoroval z toho, jak média uvažují, mu teď poslouží jako výborná opora.

"Neprobudil jsem vás, kapitáne?" zeptal se Jones. V Pearl Harboru byly čtyři ráno.

"Ani ne. Můj důstojník pro styk s veřejností je ženská a je těhotná. Doufám, že z tohohle blázince nezačne předčasně rodit." Kontradmirál Mancuso - nyní nominovaný na viceadmirála - seděl za stolem a jeho telefon, jak přikázal, nesmí zvonit bez dobrého důvodu. Starý druh z lodi však takovým důvodem byl.

"Volal mi nějaký chlap z NBC a vyptával se na tu práčičku, co jsme dělali v Atlantiku."

"A cos mu řekl?"

"No, co asi myslíte, veliteli? Prd." Vedle toho, jak byl Jones poctěn tím, že v tuhle dobu si může dovolit telefonovat kontradmirálovi, tu byla také skutečnost, že větší část své služby strávil u námořnictva. "Ale..."

Jo, ale někdo žvanit bude. Vždycky se takoví najdou."

"Už toho vědí moc. Today Show vysílá živě z Norfolku, z doku Osm-Deset. Můžete si tipnout, co asi říkají."

Mancusa napadlo, že by si mohl pustit televizi, kterou měl v kanceláři, ale na ranní zprávy NBC bylo ještě moc brzy - ne. Pustil ji a naladil na CNN. Právě vysílali sport a hodina zpráv se blížila.

"Příště se můžou zeptat na nějakou jinou věc, co jsme dělali, třeba tu s tím plavcem."

"Mluvíme na normální lince, doktore Jonesi, tak pozor," varoval vrchní velitel tichomořského ponorkového loďstva.

"Neřekl jsem kde, veliteli. To jenom, že byste o tom všem asi měl pouvažovat." , "Jo, to jo," souhlasil Mancuso.

Jednu věc byste mi možná mohl říct."

"A co by to bylo, Rone?"

"Co za tím rozruchem vězí? Koukněte - já nic nevyžvanil, vy taky ne, ale někdo určitě jo. Je to moc dobrá námořnická historka, než aby se nenašel někdo, kdo si ji nenechá pro sebe. Ale co za tím vším je, Barte? Copak jsme neudělali správnou věc?"

"Řek' bych že jo," odpověděl admirál. "Ale lidi jsou prostě asi rádi, když se sem tam nějaká ta historka objeví."

"Víte, doufám, že Ryan bude kandidovat. Já pro něj hlasovat budu. To byl moc prima kousek, drapnout šéfa KGB a..."

"Rone!"

"Koukněte, veliteli, já jen opakuju to, co říkají v televizi. O ničem z toho nic osobně nevím." Kurva, myslel si Jones, Jonýsek", jak mu na ponorce říkali, to teda je nějaká námořnická vyprávěnka. A všechno je to pravda.

V Mancusově kanceláři naskočila na obrazovce televizoru upoutávka "Za okamžik budeme vysílat zprávy".

"Ano, jsem Nikolaj Gerasimov," přikývla tvář na obrazovkách na celém světě. Za kamennou zídkou bylo v hloučku natlačeno nejméně dvacet reportérů, takže bylo těžké zachytit byť i jedinou z vykřikovaných otázek.

"Je pravda, že jste byl..."

"Jste..."

"Byl jste..."

"Je pravda, že..."

"Ticho, prosím." Zvedl ruku. Hluk trval snad ještě patnáct vteřin. "Ano, jednu dobu jsem byl předsedou KGB. Váš prezident Ryan mě přiměl k tomu, že jsem uprchl. Od té doby žiji v Americe i se svou rodinou."

"Jak vás přiměl k tomu, že jste uprchl?'

"Musíte si uvědomit, že výzvědná činnost je, jak vy tu říkáte, drsná. Pan Ryan tu hru hraje dobře. V té době probíhal v mé bývalé vlasti mocenský boj. CIA se postavila proti mé vnitrostranické skupině, ve prospěch Andreje Iljiče Narmonova. Takže Ryan přišel do Moskvy s krytím poradce při rozhovorech START. Prohlašoval, že mi chce poskytnout informace pro to, aby ta schůzka byla, ano?" Gerasimov došel k názoru, že když bude mluvit horší angličtinou, jeho slova budou kamerám i mikrofonům znít důvěryhodněji. "Vlastně, můžete říct, že mě lapne do obvinění, že chci - jak to říkáte? udělat zradu? Není pravda, ale účinek to dalo, a tak já jsem rozhodl jít do Ameriky s mou rodinou. Přilétl jsem letadlem. Moje rodina přišla ponorkou."

"Co? Na ponorce?"

"Ano, ponorka byla Dallas." Odmlčel se a chmurně se usmál. "Proč jste na prezidenta Ryana tak tvrdí? On slouží dobře zemi. Mistr špion," dodal Gerasimov obdivně.

"No, a mám po reportáži." Bob Holtzman vypnul zvuk a otočil se k šéfredaktorovi.

"Mrzí mě to, Bobe." Šéfredaktor Holtzmanovi vrátil jeho papíry. Reportáž měla běžet za tři dny. Holtzman odvedl mistrovskou práci - shromáždil informace a pak si dal práci s tím, aby vše sestavil do uceleného a lichotivého obrazu člověka, jehož pracovna byla jen pět bloků od jeho. Tady teď šlo o "způsob interpretace v médiích", jak zněla jedna z nejoblíbenějších frází ve Washingtonu. Kdosi už prostě způsob interpretace určil, to bylo všechno; jakmile se určitá reportáž jednou objevila, ani tak zkušený novinář, jakým Holtzman byl, na ní už nemohl nic zrněnit, zvlášť když ho nepodporoval ani jeho vlastní list.

"Bobe," řekl šéfredaktor s jistou dávkou rozpaků, "tvůj pohled na tohle je jiný než můj. Co když je ten chlap opravdu jenom nějaký takový kovboj? Říkám, fajn, dostat tu ponorku, to je jedna věc, i studená válka a to všechno, ale strkat prsty do vnitřní politiky Sovětů - nemá to snad blízko k aktu nepřátelství?'

"O to tady přece vůbec nejde. Pokoušel se dostat ven agenta s krycím jménem KARDINÁL. Gerasimov a Alexandrov té špionážní aféry využívali k tomu, aby mohli svrhnout Narmonova a úplně zabít všechny reformy, které se pokoušel odstartovat."

"No, to může Ryan vykládat třeba celý den, když bude chtít. ‚Mistr špion? Pcha, zrovna takového potřebujeme, aby řídil zemi!"

"Ryan takový není, sakra!" zaklel Holtzman. Je to přímočarý chlap, když má nějaký nápad, umí se trefit do černého, rovnou z..."

‚Jo, trefit se, to on dovede. Zabil nejmíň tři lidi. Zabil, Bobe! Jak si ksakru vůbec mohl Roger Durling vzít do hlavy, že tohle je ten pravý na to, aby byl viceprezidentem? Teda, Ed Kealty taky není žádná výhra, ale aspoň..."

"Ale aspoň ví, jak nás zmanipulovat, Bene. Oblbnul toho chlapa v televizi, a pak ještě oblbnul nás, abychom s tou věcí pokračovali tak, jak chce on."

"No..." Ben Saddler už vyčerpal všechno, co k tomu mohl říci. Jsou to přece

fakta, ne?"

"Fakta - to není totéž jako ‚pravda', Bene. To přece víš."

"Na tohle bude třeba se podívat blíž. Ryan vypadá na chlapa, který se vším, na co sáhl, hrál rychle a moc po svém. A potom, chci sfouknout tu věc s Kolumbií. Můžeš se toho ujmout? Máš dobré styky v CIA, ale musím ti rovnou říct - nevím, jak to bude s tvou objektivitou v té věci."

"Nemáš na vybranou, Bene. Jestli s tím chceš pokračovat, tak tu reportáž budu dělat já - ale, samozřejmě, vždycky ještě klidně můžeš trochu jinými slovy zopakovat to, co budou psát Timesy," dodal Holtzman; šéfredaktor při tomhle výpadu zrudl. I v médiích může být život těžký.

"Tu reportáž děláš ty, Bobe. Jen koukej, abys to zvládl. Někdo porušil zákon. Ryan to všechno kryl a vyšel z toho čistý jako lilium. Tu reportáž chci." Saddler vstal. "Tak, a teď musím jít psát úvodník."

Darjájí tomu stěží dokázal uvěřit. Časově to už ani nemohlo vyjít lépe. Od příští mety ho dělily jen dny, a jeho cíl se chystá klesnout do propasti zcela bez jeho přičinění. S jeho přičiněním padne samozřejmě ještě hlouběji.

‚Je to skutečně takové, jak se to jeví?"

"Zdá se," odpověděl Badraddín. "Mohu si to ještě narychlo prověřit a ráno za vámi přijít."

Je to opravdu možné?" naléhal ájatolláh.

"Vzpomínáte si, co jsem vám říkal o lvu a hyenách? Pro Američany je tohle národní sport. Žádný trik v tom není. Takové triky oni nedělají. Ale přesto, na všechno se ještě podívám. Mám své metody."

"Takže zítra ráno."

[34] WWW.TEROR.ORG

Ohledně prověřování a metod toho měl Badraddín na práci hodně. Ve své kanceláři zapnul stolní počítač. Počítač měl rychlý modem a telefonní linku z optického vlákna, která ho spojovala s íránským velvyslanectvím - teď velvyslanectvím SIR - v Pákistánu, a odtud další linkou s Londýnem, kde se mohl napojit na síť World Wide Web, aniž se musel obávat, že bude vysledován. To, co kdysi bylo pro policii celkem snadné - kontrašpionáž i boj proti terorismu jsou vlastně svým charakterem policejní činnosti - , teď bylo v podstatě nemožné. K veškerým informacím, které lidstvo vyprodukovalo, měly přístup doslova miliony lidí, a to rychleji, než by člověk došel k autu nebo do místní knihovny. Badraddín začal novinami, většími listy, od Timesů v Los Angeles po Timesy v Londýně, s newyorskými a washingtonskými novinami mezi tím. Všechny větší listy přinášely v podstatě tutéž reportáž - v síti WWW rychleji než v tištěných vydáních - , ačkoliv úvodníky se jeden od druhého poněkud lišily. Údaje byly neurčité, takže si Badraddín musel připomínat, že pouhé jejich opakování v určitých souvislostech ještě nezaručuje přesnost, ale působily věrohodným dojmem. Věděl, že Ryan byl zpravodajským důstojníkem, věděl, že Britové, Rusové a Izraelci ho uznávají. Takovéhle příběhy zcela jistě to uznání vysvětlují. A ty příběhy v něm také vyvolávaly mírný pocit nejistoty - něco, co by jeho pána bylo překvapilo. Ryan je potenciálně těžší protivník, než si Darjájí představuje. Umí se rozhodovat v obtížných situacích - a takové lidi nelze podceňovat.

Teď však bylo důležité, že Ryan není zrovna ve svém živlu, a to ze zpráv vyplývalo jasně. Když Badraddín přecházel z jedné stránky zpráv z domova na další, objevil se zbrusu nový úvodník. Dožadoval se toho, aby Kongres prošetřil Ryanovu činnost v CIA. V prohlášení kolumbijské vlády se úsečnými diplomatickými výrazy žádalo vysvětlení narážek - a to spustí další ohnivou smršť. Jak Ryan na obvinění a na žádost odpoví? To je otevřená otázka, soudil Badraddín. Ryan je velká neznámá. Zneklidňuje. Badraddín si vytiskl některé důležitější články a úvodníky pro pozdější použití a pak pokračoval ve své opravdové práci.

Byla tu stránka věnovaná konferencím a prodejním výstavám v Americe.

Pravděpodobně pro potřeby obchodních cestujících, říkal si. Nu, to není tak daleko od věci. Pak už šlo jen o to, vybrat si takové hromadné akce podle jednotlivých měst. Tak se dověděl, kde budou střediska pro konání konferencí; obvykle to byly velké, stodolám podobné budovy. Každé ze středisek mělo svou vlastní stránku, aby se pochlubilo tím, co všechno dokáže. Mnohá střediska uváděla nákresy místa a informace o dopravním spojení. Všechna udávala čísla telefonů a faxů. Ta si zaznamenával také, až jich měl čtyřiadvacet, o několik víc, než kolik potřeboval, jen tak pro každý případ. Žádného ze svých "cestujících" přece nemůže poslat třeba na výstavu dámského spodního prádla - ačkoliv... tiše se v duchu uchechtl. Výstavy módy a látek - ty budou na zimní sezónu, třebaže do Íránu nedorazilo ještě ani léto. Výstavy automobilů. Ty, jak viděl, se konají po celé Americe, protože když výrobci osobních a nákladních automobilů předvádějí své zboží, jezdí z místa na místo jako cirkus... tím líp.

Cirkus, opakoval si v duchu. Pak přešel na další stránku - ale... ne, na to je v tuhle roční dobu ještě nějaký ten týden čas. Chyba. Chyba, opravdu! mračil se Badraddín. Nepřepravují se snad velké cirkusy soukromými vlaky? Hrome. Ale prostě to nevyhovovalo časově. A proti nepříznivému časovému rozvrhu se nedalo nic dělat. Bude muset stačit výstava automobilů.

A všechny ty ostatní.

Skupina číslo dvě teď byla celá beznadějně nemocná. Byl čas její trápení ukončit, ani ne tak z milosrdenství, jako spíš z praktických důvodů. Nemělo nejmenší význam riskovat životy armádních zdravotníků tím, že budou ošetřovat lidi, odsouzené k smrti jak zákonem, tak "vědou". Stejně jako u první skupiny vše tedy vyřídily velké injekce dilaudidu; Múdí to sledoval na televizní obrazovce. Úleva, kterou zdravotníci a zřízenci pociťovali, byla viditelná i přes neohrabané plastikové oděvy. Za několik minut byly všechny testované subjekty mrtvé. Bude následovat stejná procedura jako předtím. Doktor si blahopřál, že personál pracoval tak dobře, že se nenakazil nikdo další. Nestalo se tak hlavně díky bezohlednosti ošetřovatelů. Jiná místa - skutečné nemocnice - by takové štěstí neměla, to Múdí věděl; tam už oplakali několik kolegů lékařů.

Je podivným, avšak běžným paradoxem života, že lepší pochopení věcí přichází až když je na takové pochopení pozdě. To, co přijde, už Múdí nemůže zastavit, stejně jako nemůže zastavit otáčení zeměkoule.

Zdravotníci začali infikované mrtvoly nakládat na vozíky. Múdí se odvrátil; tohle už podruhé vidět nemusí. Vešel do laboratoře.

Další skupina techniků teď ukládala "polévku" do nádob, jakýchsi baněk. Měli jí snad tisíckrát víc, než kolik na svou operaci potřebovali, ale charakter akce byl takový, že bylo lépe vyrobit příliš mnoho než přesně dost, a jak ředitel jen tak mimochodem vysvětlil, člověk nikdy neví, kdy toho bude potřeba víc. Baňky byly vyrobeny z nerez oceli, vlastně speciální slitiny, která neztrácí pevnost ani při extrémně nízkých teplotách. Každá byla naplněna ze tří čtvrtin a neprodyšně uzavřena. Pak budou postříkány žíravinou, aby bylo jisté, že povrch je čistý, naloží se na vozík a odvezou se do lednice v přízemí budovy; v lednici budou ponořeny do tekutého dusíku. Tam mohou viry Eboly zůstat celá desetiletí, prochlazené tak, aby nezahynuly, naprosto inertní, čekající, až budou znovu vystaveny teplu a vlhkosti, aby se mohly rozmnožit a zabíjet. Jedna z baněk zůstala v laboratoři, uložená v menší kryogenické nádobě velikosti barelu na naftu, pouze o něco vyšší; teplotu uvnitř ukazovala dioda.

Bylo jistou úlevou, že toto stadium dramatu už brzo skončí. Múdí stál u dveří a přihlížel, jak personál dělá svou práci. Ti lidé pociťovali podle všeho stejný pocit ulehčení. Všech dvacet nádobek bude zanedlouho naplněno a vydá se na svou cestu; každý čtvereční centimetr budovy bude důkladně očištěn, aby bylo vše zase bezpečné. Ředitel bude trávit všechen svůj čas v kanceláři,

a Múdí - nu, ve Světové zdravotnické organizaci se už přece ukázat nemůže. Nakonec, je mrtev, zabil se při havárii letadla nedaleko libyjského pobřeží. Někdo pro něj musí připravit novou totožnost a pas, než bude zase moci cestovat, pokud vůbec bude moci cestovat. Nebo snad, jako bezpečnostní opatření... ne, ani ředitel snad není tak nelítostný...

"Haló, chtěl bych mluvit s doktorem lanem MacGregorem."
"Kdo volá, prosím?'
"Doktor Lorenz z Atlanty."
"Počkejte, prosím."
Gus musel podle svých hodinek čekat dvě minuty, dost dlouho, aby si stačil zapálit dýmku a otevřít okno. Mladší pracovníci ho občas kvůli jeho zvyku hubovali, on však kouř nevdechoval, a navíc se mu líp přemýšlelo.
"Doktor MacGregor," ohlásil se mladistvý hlas.
"Tady je Gus Lorenz z Atlanty."
"Ah! Jak se vede, pane profesore?"
"Co vaši pacienti?" zeptal se Lorenz přes vzdálenost sedmi časových pásem. Líbilo se mu, jak MacGregor mluví; a bylo jasné, že pracuje přesčas. Ti dobří pracují hodně přesčas.
"S mužským pacientem to bohužel není vůbec dobré. To dítě se ale pěkně uzdravuje."
"Opravdu? No, zkoumali jsme ty vzorky, co jste poslal. Oba obsahují virus Ebola, podkmen Mayinga."
Jste si jist?" zeptal se mladší lékař.
"Testy jsem dělal sám. Nemám absolutně žádné pochybnosti, doktore."
"Toho jsem se bál. Poslal jsem ještě jednu sadu do Paříže, ale zatím se se mnou nespojili."
"Potřebuju vědět pár věcí." Lorenz si připravil poznámkový blok. "Povězte mi o svých pacientech něco víc."
Žádost MacGregora poněkud zaskočila. "To bude problém, pane profesore." Lékař nevěděl, jestli někdo telefon neodposlouchává. V takové zemi, jako je Súdán, to bylo něco, s čím se mohlo docela dobře počítat. Na druhé straně však něco říci musel, a tak se začal propracovávat fakty, která mohl bez obav sdělit.

"Včera večer jsem vás viděl v televizi." Doktor Alexandre se rozhodl, že Cathy Ryanovou zase jednou při obědě vyhledá, dnes právě kvůli tomu, co viděl. Oblíbil si ji. Kdo by si byl pomyslel, že očního chirurga a někoho, kdo pracuje s laserem (v Alexových očích to byla spíš technická specializace než pravá medicína, jakou provozoval on - dokonce i v téhle profesi existovala rivalita, a on se tak díval na téměř všechny chirurgické specializace), zaujme genetika? A kromě toho potřeboval slyšet přátelský hlas.
"To jsem ráda," odpověděla Cathy s pohledem upřeným na svůj kuřecí salát. Alex se posadil; v obličeji jejího tělesného strážce viděl jen ztrápený a napjatý výraz.
"Vedla jste si tam prima."
"Myslíte?" Vzhlédla a pronesla nevzrušeným hlasem: "Měla jsem chuť vyškrábat mu oči."
"No, nepoznalo se to. Moc dobře jste manžela podržela. Bylo to chytré."
"Co to v těch reportérech je? Myslím, proč..."
Alex se usmál. "Paní kolegyně, když na požární hydrant močí pes, není to vandalismus. Pes je prostě psem." Royi Altmanovi málem zaskočilo jeho pití v hrdle.
"Tohle ani jeden z nás nikdy nechtěl, víte?" dodala Cathy, stále ještě tak nešťastná, že jí sarkasmus poznámky unikl.
Profesor Alexandre zvedl žertem obě ruce jako když se vzdává. "Přišel jsem, viděl jsem, konal jsem, vážená paní. Heleďte, já sám jsem například nikdy

nechtěl do armády. Naverbovali mě rovnou z lékařské fakulty. Nakonec to nebylo zase tak zlé, stát se plukovníkem a tak. Našel jsem si zajímavý obor, abych udržel mozek v chodu. A tím jsou účty vyrovnané, víte?'

"Mě neplatí za to, abych se nechala takhle zneužívat!" namítala Cathy; už se však usmívala.

"A vašemu manželovi za to neplatí dost," dodal Alex.

"To nedělali nikdy. Občas se tak ptám, proč tu práci nedělá zadarmo, proč nevrací šeky, aby ukázal, že stojí za víc, než kolik mu platí."

"Myslíte, že by z něj byl dobrý doktor?'

Oči se jí rozjasnily. "To jsem mu sama často říkala. Jack by myslím byl chirurgem - ne, možná něčím jiným. Dělal by nejspíš něco takového, v čem pracujete vy. Vždycky se rád dostával věcem na kloub."

"A říkal, co si myslí."

To ji málem rozesmálo. "Vždycky!"

"No, víte co? Vypadá na slušného chlapa. Nijak ho neznám, ale jak jsem ho tak viděl, zamlouval se mi. Není žádný politik, to je hotovka. Ale možná, že to tu a tam ani není na škodu. Neberte si to tak, paní kolegyně. Co nejhoršího se může stát? Nechá téhle práce, vrátí se k tomu, co dělá rád - asi k učení, podle toho, co říkal. A vy zůstanete taky pořád doktorka s Laskerovou cenou na stěně."

"To nejhorší, co se může stát..."

"Máte tady pana Altmana, aby se o vás postaral, ne?" Alexandre přejel Roye očima. "Vypadáte dost velký na to, abyste se postavil kulce do cesty." Agent Tajné služby neodpověděl, ale pohled, kterým se na Alexe podíval, mluvil za něj. Ano, pro svou šéfku by vlastní tělo nastavil. "O tomhle vy hoši nemůžete mluvit, co?"

"Ale ano, pane, můžeme, když už se ptáte." Tohle si Altman přál říci už celý den. On také viděl zvláštní vysílání v televizi, a jako už mnohokrát předtím, mezi členy ochranky se toho rána jen tak nezávazně povídalo něco o naražení klobouku tomu reportérovi na hlavu. I Tajná služba má fantazii. "Doktorko Ryanová, máme vaši rodinu moc rádi. To neříkám jenom tak, ze zdvořilosti, víte? Náš šéf se nám někdy nelíbí. Ale vás všechny dohromady máme rádi."

"Ahoj, Cathy." To byl děkan James; prošel s úsměvem kolem a zamával.

"Ahoj, Dave." Pak si všimla, jak na ni mává několik přátel z fakulty. Není tedy tak sama, jak si myslela.

"No tak, Cathy, jste teda vdaná za Jamese Bonda, nebo jak je to?" Být to jindy a jinde, asi by při takové otázce vybuchla, ale Alexandreovy kreolské oči na ni šibalsky blýskaly.

"No, něco vím. A něco jsem se dověděla, když prezident Durling Jacka požádal, aby byl jeho viceprezidentem, ale nemůžu..."

Alex zvedl ruku. Já vím. Taky mám bezpečnostní prověření, protože občas zajedu do Fort Detricku."

"Není to nic takového jako ve filmu. Člověk tu práci nedělá tak, že si objedná drink, dá nějaké holce pusu a odfrčí autem pryč. Míval zlé sny a já - no, já jsem ho vždycky objala, když spal, a obyčejně ho to uklidnilo; pak, když se probudil, dělal, jako že se nic neděje. Něco vím, ale ne všechno. Když jsme byli loni v Moskvě, přišel k nám nějaký Rus a vykládal cosi o tom, jak jednou držel Jackovi u hlavy pistoli," - při těch slovech Altman otočil hlavu - "ale říkal to tak, jako kdyby jen tak vtipkoval. A pak povídal, že ta pistole nebyla nabitá. Potom jsme spolu večeřeli, úplně jako ti nejlepší přátelé, a já jsem se seznámila s jeho ženou - dětskou lékařkou, věřil byste tomu? Ona je doktorka, a její manžel je hlavou ruské špionážní organizace a..."

"No, to teda opravdu zní až neuvěřitelně," souhlasil Alexandre s rozvážně zvednutým obočím; pak se z opačné strany stolu konečně ozval upřímný, úlevný smích.

"Je to celé takové bláznivé," dodala Cathy a tím to pro ni skončilo.

"Chcete vědět, co je opravdu bláznivé? Ze Súdánu nám hlásí dva případy Eboly." Teď, když se její nálada už změnila, mohl mluvit o svých problémech.

"Je to divné, že se ten virus objevil zrovna tam. Přišli ze Zairu?"

"Gus Lorenz to prověřuje. Čekám, že se mi ozve," sděloval profesor Alexandre. "Lokální výskyt to být nemůže."

"Proč ne?" zeptal se Altman.

"Prostředí tam k tomu není vůbec vhodné," vysvětlovala Cathy, která se konečně pustila do svého oběda. "Horko, sucho, spousta přímého slunečního světla. Ultrafialové paprsky ten virus zabíjejí."

"Jako plamenomet," souhlasil Alexandre. "A taky tam není žádná džungle, kde by žili zvířecí hostitelé."

"Jen dva případy?" zeptala se Cathy s ústy plnými salátu. Aspoň že se mi podařilo přimět ji, aby něco snědla, pomyslel si Alexandre. Jo, ještě to s pacienty umím, dokonce i v jídelně.

Přikývl. "Dospělý muž a malá holčička, to je jediné, co zatím vím. Gus má dneska provést testy; pravděpodobně je už udělal."

"Hrome, je to takový zatracený malý prevít. A vy pořád ještě neznáte hostitele."

"Hledáme ho už dvacet let," souhlasil Alexandre. "Nenašli jsme jediné nemocné zvíře - no, hostitel beztak nebude nemocný, ale víte, jak to myslím."

Jdete na to jako na trestný čin, co?" otázal se Altman. "Šťouráte všude kolem a hledáte fyzické důkazy?"

"Něco hodně podobného," odpověděl Alexandre. "Až na to, že propátráváme celou zemi. A zatím jsme nepřišli ani na to, co vůbec hledáme."

Don Russel se díval, jak vynášejí lehátka. Po obědě - dneska to byly sendviče, bílý chléb se šunkou a se sýrem, sklenice mléka a jablko - se všechny děti chystaly k odpolednímu spánku. Celkem dobrý nápad, říkali si v duchu všichni dospělí. Paní Daggettová byla skvělá organizátorka a všechny děti věděly, co mají dělat. Dospělí lůžka vynášeli ze skladiště a děti věděly, kam se mají uložit. BÁBOVIČKA si s malou Megan O'Dayovou dobře rozuměla. Obě na sobě obvykle měly kalhoty s laclem, ozdobeným obrázky květin nebo králíčků - měla je nejméně třetina všech dětí; byla to oblíbená značka. Jediné, co nešlo jen tak, bylo odvést děti pěkně po řadě na klozet, aby během spánku nedošlo k "nehodě" - k nějakým tak jako tak došlo, ale děti jsou děti. Trvalo to patnáct minut, méně než dřív, protože při tom pomáhaly dvě z jeho agentek. Pak už všechny děti ležely přikryté na svých lehátkách, se svými medvídky. Paní Daggettová a její pomocnice se usadily v křeslech a pustily se do čtení.

"BÁBOVIČKA spí," hlásil Russell a vyšel ven na čerstvý vzduch.

"Mluví, jako kdyby vyhrál v loterii," říkal si mobilní tým v místnůstce v domě na druhé straně ulice. Jejich mikrobus stál zaparkovaný v garáži. Byli tu tři agenti. Hlídali vždy dva, usazení blízko okna s výhledem na Obří krok. Většinou hráli karty, což je vždycky dobrý způsob, jak ubít čas. Každých patnáct minut - ne pravidelně, to pro případ, že by je někdo sledoval - Russell nebo někdo jiný ze skupiny prošel okolí. Televizní kamery pozorovaly provoz na Ritchie Highway. Jeden z lidí uvnitř si vždycky našel takové místo, aby viděl na dveře jeslí. V tuto chvíli to byla Marcella Hiltonová, mladá, hezká žena; neustále u sebe měla svou kabelku, speciální, zvlášť upravenou pro policistky, s postranní kapsou, do které stačilo jen sáhnout pro automatickou pistoli SigSauer ráže 9 mm, se dvěma rezervními zásobníky. Vlasy si nechávala růst na délku blížící se délce vlasů hippíků - Don jí musel vysvětlit, kdo to hippíci jsou - , aby tak vylepšila své "přestrojení".

Pořád se mu to nechtělo líbit. Místo bylo příliš snadno přístupné, příliš blízko dálnice s hustým provozem. A bylo tu parkoviště s přímým výhledem sem, dokonalé místo pro potenciální lumpy, kteří odtamtud mohou všechno zde pozorovat. Aspoň že odehnali reportéry. V tomhle byla DOKTORKA neoblomná. Po první várce reportáží o Katie Ryanové a jejích kamarádkách padla kosa na

kámen. Teď byli všichni novináři, kteří chtěli jesle navštívit, zdvořile, avšak rozhodně vyzváni, aby se drželi stranou. Ti, kteří přece jen přišli, museli nejdřív mluvit s Russellem, jenž si dědečkovský vztah schovával jen pro děti zde v jeslích. Vůči dospělým se choval prostě hrozivě; obyčejně si nasadil své "agentské" sluneční brýle, aby ještě víc vypadal jako Schwarzenegger, třebaže ten je o dobrých osm centimetrů menší.

Zde v jeslích byl jeho oddíl ochranky zredukován na šest lidí. Tři přímo zde na místě, tři na druhé straně ulice. Ta trojice měla samopaly Uzi a pušky M-16 se zaměřovači. Na jiném místě by šest lidí bylo až dost, ale ne zde, usuzoval. Bohužel, kdyby jich bylo víc, vypadaly by ty jesle jako vojenský tábor. A prezident Ryan měl problémů už tak dost.

"Tak co pro mě máš, Gusi?' zeptal se Alexandre; čekal ve své pracovně, než začne s odpolední vizitou. U jednoho z pacientů s AIDS to vzalo špatný obrat a Alex se pokoušel přijít na něco, co s tím udělat.

"Identifikace je potvrzená. Ebola Mayinga, stejná, jako u těch dvou případů ze Zairu. Ten dospělý mužský pacient se z toho nedostane, ale dítě se zotavuje pěkně."

"Dobrá. Jaký je mezi těmi případy rozdíl?"

"Nevím jistě, Alexi," odpověděl Lorenz. "O těch pacientech nemám moc informací, jen křestní jména, Sálih - to je ten dospělý - a Sohajla, to je to dítě. A pak ještě věk a tak."

"Arabská jména, že?" Ale Súdán je islámská země.

"Myslím."

"Kdybychom tak věděli, čím se ty dva případy liší, to by nám pomohlo."

"O tom jsem se zmínil. Ošetřující lékař je jakýsi Ian MacGregor; bude dobrý - myslím, že říkal, že studoval na univerzitě v Edinburghu. O žádném rozdílu mezi oběma ale neví. A taky nemá představu, jak s tím přišli do styku. Do nemocnice přišli zhruba ve stejnou dobu, zhruba ve stejném stavu. První příznaky připomínaly chřipku, souběžně s následky rychlého přechodu přes časová pásma, povídal - "

"Odkud přicestovali?" přerušil ho Alexandre.

"Ptal jsem se, ale že prý to nemůže říct."

Jak to, proč ne?"

"Na to jsem se ho ptal taky. Tvrdil, že mi nemůže prozradit ani to, ale myslí si, že to s těmi případy nemá žádnou zjevnou souvislost." Lorenzův tón naznačoval, co si o tom myslí. Oba věděli, že to má co dělat s tamní politikou; to byl v Africe opravdový problém, zvlášť pokud šlo o AIDS.

"V Zairu nic nového?"

"Nic," odpověděl Gus. "Tam je po všem. Je to záhada, Alexi. Stejná choroba se objeví na dvou různých místech, tři a půl tisíce kilometrů od sebe, pokaždé dva případy, tam dva mrtví, tam zase jeden umírá, jeden se zotavuje. MacGregor zavedl ve své nemocnici náležitá opatření k izolaci; zdá se, že své práci rozumí." Pokrčení ramen bylo v telefonu téměř slyšet.

To, co ten chlápek od Tajné služby povídal u oběda, bylo k věci, říkal si Alexandre. Je to spíš práce pro detektiva než pro doktora. Tohle například je zatraceně zamotané, něco jako případ série vražd, kde nejsou žádné stopy ani motivy. Mohlo by to být poutavé v nějaké knize, ale ne ve skutečnosti.

"No, tak co tedy víme?"

"Víme, že kmen Mayinga žije a dělá paseku. Podle vizuálního pozorování jsou ty viry totožné. Děláme rozbory bílkovin, ale mám takové tušení, že je to tak jedna ku jedné."

"Sakra, ale kdo je hostitel, Gusi? Kdybychom tak na to dokázali přijít!"

"Díky za vaši připomínku, doktore." Gus měl zlost - přímo vztek - stejnou a ze stejného důvodu. Ale pro ně pro oba to byla stále tatáž stará písnička. No, říkal si starší lékař, přijít na kloub malárii trvalo tisíc let. S Ebolou si hrají teprve takových pětadvacet let. Ten bacil tu pravděpodobně byl všude

kolem stejně dlouho jako malárie, objevoval se a mizel jako nějaký románový několikanásobný vrah. Jenže Ebola nemá mozek, nemá strategii, dokonce se ani sama od sebe nepřemísťuje. Je také dokonale přizpůsobená na cosi velmi omezeného a zřídka se vyskytujícího. Ale oni nevědí, co to je. "Z toho by se člověk málem dal na pití, co?'

"No, jeden pořádný bourbon to prozatím spraví, Gusi. Teď musím za pacienty."

"Jak se ti líbí pravidelné vizity na klinice, Alexi?" Lorenzovi chyběly.

"Je to fajn, být zas opravdovým doktorem. Jen bych si přál, aby moji pacienti měli trochu víc naděje. Ale taková už je naše práce, ne?"

"Pošlu ti faxem údaje z analýz vzorků, jestli chceš. Dobré je, že se to nemůže šířit dál, jak se zdá," opakoval Lorenz.

"To bych byl moc rád. Tak nashle, Gusi." Alexandre zavěsil. Nemůže se to šířit dál? To jsme si mysleli dřív taky... Pak se ale jeho myšlenky zaměřily jinam, jediným možným směrem. Bílý pacient, mužské pohlaví, čtyřiatřicet let, homosexuál, přetrvávající TBC v levé plíci. Jak ho budeme stabilizovat? Sebral dekurz a vyšel z pracovny.

"Takže já nejsem ten pravý, abych vybíral lidi pro Nejvyšší soud?" zeptal se Martin.

"Neberte si to tak," odpověděl Arnie. "My všichni nejsme ti praví vůbec na nic."

"Kromě vás," poznamenal prezident s úsměvem.

"Všichni děláme mylné úsudky," připustil van Damm. "Mohl jsem odejít s Bobem Fowlerem. Ale Roger řekl, že mě potřebuje, abych udržel podnik v chodu, a..."

"Jo," přikývl Ryan. "Zrovna tak jsem se sem dostal já. Takže, pane Martine?'

"Při těch akcích nebyl porušen žádný zákon." Martin se poslední tři hodiny probíral spisy CIA a souhrnnou zprávou o operaci v Kolumbii, tak jak ji Jack nadiktoval. Jedna z prezidentových sekretářek, Ellen Sumterová, se tak dověděla některé z dost utajovaných skutečností - ale ona je prezidentská sekretářka, a kromě toho to Jackovi vyneslo cigaretu. "Aspoň tedy z vaší strany ne. Ritter a Moore by se mohli zodpovídat z toho, že Kongresu nehlásili všechno o své činnosti; na svou obhajobu by však mohli uvést, že je prezident vyzval, aby to tak udělali. Pravidla pro speciální a nebezpečné operace, jakožto dodatek k zákonu o dohledu, pro ně znamenají slušnou možnost obrany. Předpokládám, že bych je dokázal obvinit, ale ten případ bych žalovat nechtěl," pokračoval Martin. "Pokoušeli se pracovat na problému drog. Většina porotců by je za tohle určitě nechtěla stíhat, zvlášť když výsledkem bylo rozbití medellínského kartelu. Opravdovým problémem tu je hledisko mezinárodních vztahů. Kolumbijci se namíchnou, pane, a budou pro to mít moc dobrý důvod. Na tu naši činnost tam u nich se vztahují mezinárodní zákony a dohody, ale v tomhle oboru nejsem tak dobrý, abych mohl vyjádřit nějaký názor. Z domácího hlediska jde o ústavu, nejvyšší zákon země. Vrchním velitelem je prezident. Prezident rozhoduje o tom, co jsou a co nejsou bezpečnostní zájmy země, je to součást jeho výkonné pravomoci. Prezident proto může přikročit k jakékoliv akci, kterou považuje za náležitou k hájení oněch zájmů - to je význam termínu výkonná pravomoc. Vedle možnosti porušení zákona, která může nastat hlavně uvnitř země, i zde jako brzda slouží činnost Kongresu, sloužící jako brzdy a váhy. Kongres může odmítnout vyčlenit fondy, aby tomu či onomu zabránil, to je ale asi tak všechno. I rezoluce o pravomoci k vypovězení války je sepsaná tak, že vám dává možnost jednat dřív, než se vám v tom kdokoli pokusí zabránit. Jak vidíte, ústava je ve skutečně důležitých záležitostech pružná. Je určená rozumným lidem, kteří dovedou rozumně jednat. U volených zástupců se předpokládá, že vědí, co lidé chtějí, a že podle toho také budou jednat. V rozumných mezích, samozřejmě."

Ti lidé, kteří ústavu psali, uvažoval Ryan v duchu, byli to vůbec politici?

"A co to ostatní, pane Martine?" zeptal se vedoucí prezidentské kanceláře.

"Operace CIA? K nějakému porušení zákona se ani nepřiblížily. Ale zase, je tu otázka politiky. Pokud mám mluvit za sebe - kdysi jsem vyšetřoval případy špionáže, na to nezapomínejte - , byly to nádherné případy, pane prezidente. Jenže média si na nich smlsnou," upozorňoval.

Arnie si myslel, že tohle je docela dobrý začátek. Prezident, už třetí, s nímž pracuje, se nemusí bát, že půjde do vězení. Politické hledisko přijde na řadu až potom, a to pro Arnieho mělo prvořadý význam.

"Bylo by vyšetřování uzavřené nebo veřejné?" zeptal se

"To je politická otázka. Hlavní věcí je to, že jde o události mezinárodního dosahu. Proto bude nejlepší, když se s tím pobaví na ministerstvu zahraničí. Mimochodem, tady jste mě dostal na samotnou hranici, vzato z hlediska etiky. Kdybych byl zjistil, že jste v některých z těch tří případů porušil nějaký zákon, nemohl bych teď o tom s vámi hovořit. Takhle, pane prezidente, se kryji tím, že jste mě žádal o názor na trestně právní jednání jiných osob, na což vám jakožto federální úředník musím v rámci svých úředních povinností odpovědět."

"Podívejte, bylo by moc fajn, kdyby tady všichni kolem mě pořád nemluvili jako právníci," poznamenal Ryan příkře. "Mě čekají opravdové problémy. Nová země na Středním východě, která nás nemá ráda. Číňané dělají potíže na moři z důvodů, které mi unikají. A pořád ještě nemám Kongres."

"Tak to je opravdový problém," sdělil mu Arnie. Už zase.

"Číst umím." Ryan ukázal na hromadu výstřižků na stole. Právě zjistil, že ho média obšťastnila prvními verzemi nepříznivě vyznívajících úvodníků, které mají vyjít příští den. Novináři jsou opravdu samá laskavost. "Myslíval jsem si, že CIA je něco jako Alenka v říši divů. Kde by se tu ale jaký div vzal? No, tak tedy k tomu Nejvyššímu soudu. Probral jsem asi polovinu toho seznamu. Všichni ti lidé jsou dobří. Svůj výběr připravím na příští týden touhle dobou."

"Advokátní komora udělá kravál," poznamenal Arnie.

"Tak ať ho udělá. Nemůžu dát najevo slabost. Na to jsem včera večer přišel. Co podnikne Kealty?" zeptal se prezident pak.

Jediné, co může udělat, je politicky vás oslabit, pohrozit vám skandálem a donutit vás, abyste odstoupil." Arnie opět zvedl ruku. "Neříkám, že z toho kouká něco smysluplného."

"V tomhle městě je zatraceně málo věcí, ze kterých něco takového kouká, Arnie. Proto se snažím."

Klíčovým prvkem v konsolidaci nové země byla samozřejmě armáda. Bývalé divize Republikánské gardy si zachovají svou identitu. Musí se provést úpravy v důstojnickém sboru. Popravy v minulých týdnech ho od nežádoucích elementů zcela neočistily, ale v zájmu dobré vůle se další čistka uskutečnila prostými odchody do výslužby - oznámení o odchodu byla naléhavě přímočará: Pochodem v chod a zmiz. Bylo to varování, které nebylo radno přehlížet. Odcházející důstojníci bez výjimky přikývli na znamení, že se podrobují, vděční za to, že smějí zůstat naživu.

Gardové jednotky většinou přežily válku v Perském zálivu - přinejmenším většina z jejich příslušníků. Šok z toho, co s nimi provedli Američané, byl zmírněn pozdějšími akcemi při rozdrcení vzbouřeneckých civilních elementů, a tak se jim vrátilo něco z jejich nadutosti a hodně z jejich hulvátství. Dostali novou výstroj; pocházela ze zásob i z jiných zdrojů, které se brzy ještě rozšíří.

Z Iránu vyjížděly konvoje a jely po abadánské dálnici, přes místa, kde bývaly hraniční kontroly; ty byly nyní zrušeny. Konvoje se přesunovaly pod pláštěm tmy a za minimálního rádiového provozu; z toho si však družice nic neděLaly.

"Tři divize, těžké," tak zněla okamžitá analýza Střediska pozemní armády pro analýzu zpravodajských poznatků a vyhodnocení stupně ohrožení země. Středisko sídlilo v budově bez oken, stojící v loděnicích Washington Navy Yard. Ke stejným závěrům rychle dospěly CIA i Obranná zpravodajská služba DIA. Pro novou zemi se již zpracovávalo nové vyhodnocení Bojových směrnic, a ačkoliv ještě nebylo hotové, první, zatím jen načrtnuté propočty ukazovaly, že SIR disponuje víc než dvojnásobnou vojenskou silou než všechny ostatní země kolem Zálivu dohromady. Až se plně vyhodnotí všechny faktory, výsledek bude pravděpodobně ještě horší.

"Kam asi přesně míří, to by mě zajímalo," pronesl nahlas vedoucí směny, když byly videopásky přetočeny zpátky.

"Konečnou instancí v Iráku byli vždycky šíité, pane," připomněl plukovníkovi praporčík, specialista na danou oblast.

"A k těm mají ti hoši v Íránu nejblíž."

"Jasně."

Mahmúd hadži Darjájí měl hodně o čem přemýšlet. Obvykle se však snažil přemýšlet venku, ne uvnitř mešity. Tentokrát si zvolil jednu z nejstarších v bývalém Iráku, na dohled od města Ur, nejstaršího města na světě. Darjájí, člověk Boha a víry, byl také mužem historie a politické reality. Mužem, který si říkal, že všechno se spojuje do jednotného celku, jenž určuje tvářnost světa. To vše bylo třeba vzít v úvahu. Ve chvílích slabosti nebo nadšení - oba tyto pocity v jeho mysli splývaly - bylo snadné říkat si, že určité věci sepsal sám Alláh svou nesmrtelnou rukou, ale jedna z ctností, jimž korán také učí, je obezřetnost v úsudku; a Darjájí zjistil, že jí nejsnáze dosáhne, vyjde-li ven ze svatého místa, obvykle do zahrady, takové, jaká obklopovala tuto mešitu.

Zde byl počátek civilizace. Pohanské civilizace, zajisté, ale všechno někde začíná. A není vinou těch, kdo před pěti tisíci lety jako první ono město postavili, že se jim tehdy Bůh ještě zcela nezjevil. Věřící, kteří vybudovali tuto mešitu a její zahradu, již tuhle chybu napravili.

Mešita potřebuje opravit. Sehnul se a sebral ze země kousek kachlíku, který odpadl ze zdi. Byl modrý, v barvě starověkého města, s odstínem mezi barvou oblohy a moře, takový, jaké zhotovovali místní řemeslníci. Struktura i barevný odstín zůstaly stejné po víc než padesát století; stejné kachlíky se později začaly používat i pro chrámy stavěné pohanským sochám, pro královské paláce, a nyní i pro mešitu. Člověk mohl některý odloupnout z budovy, nebo kopat deset metrů hluboko pod zem, a tam našel jiný, starý přes tři tisíce let. A oba byly od sebe k nerozeznání. Uchovala se v nich taková kontinuita, jaká se nenajde nikde jinde na světě. Šíří kolem sebe mír a klid, zvláště v chladu bezmračné půlnoci, takové, jako nyní, kdy se tu Darjájí prochází, sám, bez své tělesné stráže. Stráž se držela z dohledu, protože znala náladu svého vůdce.

Ubývající měsíc stál nad hlavou a zvýrazňoval nespočetné hvězdy, které mu dělaly společnost. Na západě leželo dávné město Ur, kdysi podle tehdejších měřítek velké město; i dnes by na něj jistě byl velkolepý pohled, s jeho impozantně vysokými cihlovými hradbami a zikkuratem, zasvěceným jakémusi falešnému bohu, kterého zde lidé uctívali. Opevněnými branami vcházely a vycházely karavany, přivážející vše, od obilí až po otroky. Okolní země byla zelená, s osetými poli místo pouhého písku, a vzduch oživovalo švitoření a zpěvavé vyvolávání obchodníků a trhovců. Příběh o ráji nepochybně začal nedaleko odtud, kdesi v údolích souběžných s řekami Tigris a Eufrat, vlévajícími své vody do Perského zálivu. Ano, lidstvo je jediný strom. A jeho nejstarší kořeny jsou právě zde, ve středu země, kterou Darjájí právě stvořil.

Lidé dávnověku měli určitě stejný cit pro sebestřednost, tím si byl jist. Zde jsme my, říkali si, a tam venku jsou... oni, obecný název pro ty, kdo nebyli součástí jejich vlastního společenství. Oni byli nebezpeční. Nejprve to byli nomádští poutníci, pro které byla představa města nepochopitelná. Jak

může někdo setrvávat na jednom místě a žít? Což se tráva pro ovce a kozy nevyčerpá? Na druhé straně - jaké krásné místo pro nájezd, říkali si. Proto kolem města jako výhonky vyrostly obranné hradby, ještě víc zdůrazňující prvotnost místa a rozčlenění na my a oni, civilizovaní a necivilizovaní.

A tak je tomu i dnes, říkal si Darjájí. Věřící a nevěřící. Dokonce i v té první skupině jsou rozdíly. On stojí ve středu země, která je také středem pravé víry, přinejmenším ze zeměpisného hlediska, neboť islám se rozšířil na východ i na západ. Pravý střed jeho náboženství leží na jihozápadě, ve směru, jímž se vždy modlil, v Mekce, domově kamene Kaaba, kde Prorok šířil své učení.

Civilizace začala ve městě Ur a šířila se dál, pomalu a jakoby trhavě, a ve vlnách času se město povznášelo a klesalo vinou nepravých bohů i proto, že lidem chyběla sjednocující myšlenka, kterou každá civilizace potřebuje.

Kontinuita tohoto místa Darjájímu pověděla hodně i o lidech. Téměř jako by slyšel jejich hlasy - ti lidé nebyli v ničem odlišní od něj. V tichých nocích vzhlíželi ke stejné obloze a udivovala je krása stejných hvězd. Ti nejlepší z nich slyšeli ticho, tak jako ho slyší on, a používali ho jako ozvučnou desku pro své nejniternější myšlenky, když uvažovali nad Velkými otázkami a nacházeli odpovědi podle svých nejlepších schopností. Byly to však chybné odpovědi, a proto hradby padly. A s nimi i veškerá civilizace zde - až na jednu.

Mým úkolem je proto obnovovat, sděloval Darjájí hvězdám. A protože jeho náboženství je konečným božím zjevením, jeho kultura bude vyrůstat odtud, z místa nedaleko původního ráje. Ano, zde vybuduje své město. Mekka nadále zůstane svatým městem, požehnaným a čistým, nezkomercionalizovaným, neznečištěným odpady. Zde je prostor pro vládní budovy. Nový počátek vznikne zde, v místě počátku nejstaršího počátku. A potom vyroste velký nový národ.

Ale nejprve...

Darjájí pohlédl na svou starou a kloubnatou ruku, zjizvenou mučením a útrapami pronásledování; stále to však byla ruka člověka, služebník jeho ducha, hloupý, nedokonalý nástroj, stejně jako on sám je nedokonalý nástroj svého boha. Avšak nástroj věrný, schopný udeřit, schopný hojit rány. Obojí se stane nutností. Znal korán zpaměti - jeho náboženství vyzývalo věřící, aby se ho zpaměti naučili - , a víc než to; je teolog, jenž dokáže citovat kterýkoli verš pro kterýkoli účel. Některé z nich si protiřečí, to si v duchu přiznal, avšak Alláhova vůle váží víc než Jeho slova. Jeho slova mají často vztah k určitému kontextu. Zabít s úmyslem zavraždit je zlo, a zákon koránu zde je vskutku tvrdý. Zabít při obraně víry zlem není. Někdy je rozdíl mezi obojím mlhavý, a pak je vodítkem vůle Alláhova. Alláh si přeje, aby věřící byli pod jedinou duchovní střechou; mnozí se pokoušeli dosáhnout toho rozumem a příkladem, avšak lidé jsou slabí, a na některé je třeba působit naléhavěji než na jiné - a spor mezi Satanem a ší'a by snad bylo možné vyřešit láskou a smírem; Darjájí nabídne ruku vztaženou v přátelském gestu. Obě strany budou navzájem respektovat své názory - ve svém záměru byl Darjájí ochoten jít až tak daleko - , ale nejprve je třeba připravit patřičné podmínky. Za horizontem islámu jsou jiní, a třebaže i na ně se vztahuje boží milost, neplatí to tam, kde se pokoušejí ublížit Víře. Proti těm jeho ruka udeří. Tomu se nelze vyhnout.

Neboť oni ubližují Víře, poskvrňují ji svými penězi a cizími myšlenkami, berou si naftu, berou si děti a učí je svým zkaženým způsobům. Snaží se Víru omezovat dokonce i tam, kde obchodují s těmi, kdo se nazývají věřící. Oni budou bránit jeho snahám a úsilí sjednotit islám. Říkají tomu ekonomika nebo politika, nebo nějak jinak, avšak vědí, že sjednocený islám ohrozí jejich odpadlictví a dočasnou moc. Jsou to ti nejhorší nepřátelé, protože se nazývají přáteli a své úmysly skrývají tak dobře, že je možné omylem je za přátele považovat. Aby se islám sjednotil, musí být oni nejprve zlomeni.

Zde skutečně nemá na vybranou. Přišel sem, aby o samotě přemýšlel, aby se boha tiše otázal, zda existuje jiná cesta. Ale modrý kus kachlíku mu pověděl o

všem, co bylo. O časech, jež minuly, o civilizacích, jež po sobě nezanechaly nic než nedokonalé vzpomínky a zřícené budovy. On má myšlenku a víru, dvě věci, které všechny předchozí civilizace postrádaly. Jde jen o to, jak tuto myšlenku uvede v život, veden stejnou Vůlí, jež vložila hvězdy na nebe. Jeho bůh seslal potopu a mor a neštěstí, aby sloužily jako nástroje Víry. Mohamed sám bojoval ve válkách. A tak já budu bojovat také, říkal si Darjájí váhavě.

[35] KONCEPCE PRO OPERACI

Když se pohnou vojenské síly, ostatní síly přihlížejí se zaujetím, ale reagují podle toho, jaké instrukce mají jejich vůdcové. Přesun íránských sil do Iráku byl zcela nevojenský a neválečný. K převozu tanků i ostatních pásových vozidel posloužily nízké návěsy, nákladní automobily dorazily po vlastní ose. Vyskytly se obvyklé problémy. Některé útvary občas špatně odbočily, k udivenému rozčarování svých velitelů a ke vzteku jejich nadřízených, avšak každá ze tří divizí brzy našla svůj nový domov, vždy po boku bývalé irácké divize stejného typu. Násilné a traumatické zmenšení irácké armády poskytlo novým obyvatelům základen téměř dostatek místa, a sotva dorazili, byly štáby integrovány do jednotek velikosti sborů a začala společná cvičení, aby se jednotlivá uskupení navzájem seznámila. I zde došlo k obvyklým potížím kvůli rozdílnosti jazyka i kultury, ale obě strany používaly téměř stejné zbraně i doktrínu; a štábní důstojníci, jako všude na světě, se všemožně snažili najít společnou řeč. I tohle všechno družice pozorovaly.

"Kolik toho je?'

"Tři formace velikosti sborů," sdělil Jacksonovi důstojník podávající hlášení. Jedna složená ze dvou obrněných divizí, a dvě z jedné obrněné a jedné těžké mechanizované. Trochu slabší je to s dělostřelectvem, ale mají veškerý vozový park, jaký potřebují. Zjistili jsme skupinu velitelských a řídících vozidel v poušti; pravděpodobně si zkoušejí přesuny jednotek pro velitelské cvičení." Velitelská cvičení znamenala manévry pro profesionály.

"Ještě něco jiného?' zeptal se Robby.

"Dělostřelectvo je tady na téhle základně, západně od Abú Sukaddír, buldozery pro ně hloubí a upravují okopy. Taky letecká základna severně od Nedžefu má pár nových nájemníků. Jsou tam migy a suchoje, ale podle infračervených čidel mají studené motory."

"A vyhodnocení?" Otázku položil Tony Bretano.

"Pane, může to být cokoliv," odpověděl plukovník. "To víte, nová země integruje svou armádu. Bude s tím ještě hodně seznamování. Překvapují nás ty smíšené sbory. Přinese to administrativní problémy, ale z politicko-psychologického hlediska by to mohl být dobrý tah. Chovají se, jako kdyby to už opravdu byla jedna země."

"Hrozí nějaké okamžité nebezpečí?" zeptal se ministr obrany.

"Žádná otevřená hrozba, zatím ne."

"Jak rychle by se ty sbory mohly přesunout k Saudské hranici?" zeptal se Jackson, aby měl jistotu, že jeho šéf dostane správnou představu.

"Až budou mít natankováno a budou plně vycvičení? Počítejte něco mezi osmačtyřiceti a dvaasedmdesáti hodinami. My bychom to dokázali ani ne za poloviču času, jenže my máme lepší výcvik než oni."

"A složení?"

"Tři kompletní sbory, to máme šest těžkých divizí, přes patnáct set těžkých bitevních tanků, nejméně dva a půl tisíce bojových vozidel pěchoty, víc než šest set raketometů - o jejich dělostřelecké palebné síle zatím nic nevíme, pane ministře," vysvětloval plukovník. "Týl se drží starého sovětského modelu."

"Co to znamená?" zeptal se Bretano.

Jejich týl je organicky začleněný do divizí. My to tak děláme taky, ale udržujeme samostatné útvary, abychom naše manévrující síly udrželi v chodu."

"Většinou to jsou záložáci," vysvětloval Jackson ministrovi. "Sovětský model počítá s integrovanější manévrující silou, ale jen na krátkou dobu.

Nemohou udržet operace v běhu tak dlouho jako my, pokud jde o čas a vzdálenost."

"Admirál má pravdu, pane," pokračoval důstojník podávající hlášení. "V roce 1990, když Iráčani skočili na Kuvajt, šli jenom tak daleko, jak jim dovoloval jejich týl. Pak se museli zastavit a doplnit výzbroj."

"To je jedna část. Povězte mu o té druhé," přikázal Jackson.

"Po asi dvanáctihodinové až čtyřiadvacetihodinové přestávce mohli zase postupovat dál. Neudělali to, z politických důvodů."

"To mi pořád leželo v hlavě. Mohli se zmocnit saudských naftových polí?'

"Snadno," odpověděl plukovník. "Saddám o tom musel moc a moc přemýšlet, celé ty měsíce potom," dodal důstojník; zmínka o "vůdci" nezněla nijak soucitně.

"Takže, máme tu nějaké ohrožení?" Bretano kladl prosté otázky a naslouchal odpovědím. To se Jacksonovi líbilo. Ministr si uvědomuje co neví, a neuvádí ho do rozpaků fakt, že se teprve učí.

"Ano, pane. Tyhle tři sbory přestavují potenciální údernou sílu zhruba takovou, jakou použil Husajn. Budou v tom ještě další jednotky, to ale jsou okupační síly. To je ta pěst tady," řekl plukovník a ukazovátkem poklepal na mapu.

"Ale zatím ji mají v kapse. Za jak dlouho se to může změnit?"

"Aby to udělali pořádně, tak minimálně několik měsíců, pane ministře. Nejvíc záleží na jejich celkových politických záměrech. Všechny tyhle jednotky byly vycvičeny každá zvlášť hlavně k tomu, aby hasily lokální nepokoje tak, jak je v místě zvykem. Teď stojí před úkolem integrovat štáby sborů a další instituce."

"Vysvětlete mi to," požádal Bretano.

"Pane, dalo by se hovořit o jakémsi řídícím týmu. Všichni se musí navzájem poznat, aby mohli náležitě komunikovat a začít uvažovat stejným způsobem."

"Možná, že by bylo snazší představit si to jako fotbalové mužstvo, pane," dotáhl to Robby ještě dál. "Nevezmete prostě jedenáct hochů, nepostavíte je do mlýna a nebudete čekat, že budou sami od sebe pořádně hrát. Nejdřív musí mít nějakou společnou strategii, a každý musí vědět, co dokáže ten druhý."

Ministr obrany přikývl. "Takže nejde ani tak o výzbroj a výstroj, jako spíš o lidi."

"Ano, pane, přesně tak," potvrdil plukovník. "Řídit tank vás můžu naučit za pár minut, ale než vás nechám jezdit v mé brigádě, bude to nějakou chvíli trvat."

"To asi musíte mít radost, když každých pár let přijde nový ministr," poznamenal Bretano s potutelným úsměvem.

"Většinou se učí hezky rychle."

"Takže co tedy povíme prezidentovi?"

Lodi válečného námořnictva Číny a Tchaj-wanu se od sebe držely v uctivé vzdálenosti, jako kdyby v Tchajwanském průlivu byla nakreslena od severu k jihu neviditelná čára. Tchajwanské námořnictvo sledovalo čínské a drželo se poblíž svého ostrovního domova; existovala ustálená neformální pravidla, a z těch nebylo zatím žádné porušeno.

To přišlo velmi vhod velícímu důstojníkovi americké ponorky Pasadena, jejíž obsluhy sonarů a směna ve sledovací centrále se pokoušely udržet si přehled o obou stranách a stále doufaly, že ti nahoře po sobě nezačnou střílet zrovna když oni budou uprostřed mezi nimi. Být zabit omylem jim připadalo jako moc bídný konec.

"Torpédo ve vodě, kurs dva-sedm-čtyři!" - to volali ze sonarové místnosti. Hlavy se otočily a uši se nastražily v jediném okamžiku.

"Zatím klid," přikázal kapitán tiše. "Sonare, tady velitel. Potřebuju toho vědět víc!" Tohle sdělení už tiché nebylo.

"Kurs stejný jako Sierra Čtyři-Dva, plavidlo Lu-ta, třída II, pane, torpédo

je pravděpodobně odpálené z něj."

"Čtyři-Dva má kurs dva-sedm-čtyři, vzdálenost třicet tisíc metrů," vložil se do toho poddůstojník ze skupiny pro sledování cílů.

"Vypadá to na jedno z těch jejich nových naváděných torpéd, pane, šest lopatek, otáčejí se velkou rychlostí, kurs se mění ze severu na jih, torpédo v bočním pohledu."

"Dobrá," řekl kapitán a dal si záležet na tom, aby aspoň navenek zůstal klidný.

"Možná, že je zaměřené na Sierra-Patnáct, pane." Zachycený cíl byla stará ponorka třídy Ming, čínská kopie staré ruské třídy Romeo, kocábky, jejíž historie sahala až do padesátých let; ponorka se před necelou hodinou vynořila, aby dobila baterie. "Teď má kurs dva-šest-jedna, vzdálenost zhruba stejná." Tohle sdělení přišlo od velitele sledovací skupiny. Nadřízený náčelník po kapitánově levici přikývl na souhlas.

Kapitán zavřel oči a vydechl. Slýchával příhody ze starých dobrých časů studené války, kdy se lidé jako Bart Mancuso plavili nahoru do Barentsova moře a občas se octli přímo mezi sovětskými plavidly, provádějícími cvičení a ostré střelby - a možná byli někdy omylem považováni za cvičné cíle. Moc dobrá příležitost vyzkoušet, jak dobré jsou sovětské zbraně, vtipkovali nyní, usazeni ve svých kancelářích. Teď kapitán věděl, jak se tehdy doopravdy cítili. Naštěstí jeho soukromá toaleta byla pouhých šest metrů odtud, kdyby na to přišlo...

"Změna, změna, kurs dva-šest-jedna, vypadá to na něco hlučného, pravděpodobně vypuštěno z kontaktu Sierra-Patnáct. Kurs torpéda je teď dva-šest-sedm, odhadovaná rychlost osm-nula kilometrů, kurs se nadále mění ve směru sever-jih," hlásil sonar. "Moment - další torpédo ve vodě, kurs dva-pět-pět!"

"Na tom kursu není žádný kontakt, mohlo by být z vrtulníku," řekl starší náčelník.

Budu si muset s Mancusem o některé té příhodě popovídat, až se vrátím do Pearl Harboru, říkal si kapitán.

"Stejná akustická charakteristika, pane, další naváděné torpédo, míří na sever, možná je také zaměřené na Sierra-Patnáct."

"Pustili to na toho chudáka ze dvou stran," poznamenal druhý důstojník.

"Nahoře je tma, ne?" uvědomil si náhle kapitán. Někdy člověk snadno ztratil přehled.

"Jistě, pane," ozval se opět druhý důstojník.

"Měli tenhle týden nějaké noční cvičení vrtulníků?"

"Ne, pane. Výzvědná služba hlásí, že v noci ze svých lodí neradi startují."

"Tak teď je to jinak. Podíváme se. Vysunout systémy elektronické obrany."

"Rozkaz, vysunout systémy elektronické obrany." Jeden z posádky zatáhl za páku a hydraulika se zasyčením vysunula jako rákos tenkou anténu s elektronickým čidlem. Pasadena plula v periskopové hloubce a za ní se táhl její dlouhý sonarový "chvost"; držela se tam, kde, jak alespoň námořníci doufali, byla dělící čára mezi oběma flotilami. Na této čáře bylo nejbezpečněji - do té doby, než začne opravdová palba.

"Hledáme..."

"Mám to, pane; vysílací zdroj je na kursu dva-pět-čtyři, letoun, kmitočet a hustota impulzů stejné jako má ten nový francouzský. Páni! A spousty radarů, nějakou chvilku bude trvat, než je utřídíme."

"Na některých svých fregatách budou mít francouzské dauphiny, pane," upozorňoval druhý důstojník.

"Provádějí noční operaci," prohlásil důrazně kapitán. To se nečekalo. Vrtulníky jsou drahé a přistávat na lodích v noci je vždycky nebezpečné. Čínské námořnictvo něco nacvičuje.

Ve Washingtonu může člověk uklouznout, ani neví jak. Při zprávě o jediné

sněhové vločce propadá hlavní město pokaždé panice, i když všichni vědí, že sněhová bouře by stačila nanejvýš tak zaplnit díry ve vozovkách. Ale tady šlo o něco jiného a o víc. Tak jako kdysi vojáci pochodovali do bitvy za svými prapory, tak i vysocí washingtonští činitelé následují vůdce nebo ideologie, ale blízko vrcholu je půda pod nohama náhle kluzká. Úředník na nižší nebo střední úrovni může klidně sedět na svém místě a může mu být úplně jedno, kdo je jeho ministr, ale čím je kdo výš, tím blíž se dostává k čemusi, co zavání rozhodováním a tvorbou politiky. V takovém postavení pak člověk musí občas něco udělat, nebo druhým říkat, co mají dělat oni, a ne už jenom plnit to, co sepsal kdosi jiný. Lidé v takovém postavení postupují do kanceláří v horním poschodí a tam se ztotožní s tím, kdo tam právě sedí; a tak to jde dál až po prezidentovu pracovnu v Západním křídle Bílého domu. Přístup k vrcholu znamená pro tyhle lidi určitou moc a prestiž, zdůrazněné navíc podepsanou fotografií na stěně kanceláře - ta jejím návštěvníkům sděluje, s jak důležitým člověkem mají co dělat. Když se však něco přihodí tomu na fotografii, potom se jak fotografie, tak podpis mohou stát spíš pasivem než aktivem. Konečné riziko spočívá v tom, že ze vždy vítaného "našeho člověka" se stane nevítaný vetřelec; i když se mu pak třeba ne vždycky všichni úmyslně vyhýbají, cestu zpátky si musí vysloužit, a to je pro ty, kdo obětovali tolik času na to, aby se dostali nahoru, málo lákavá vyhlídka.

Obranou, která se přímo nabízí, je síť, okruh přátel a společníků, který ani nemusí sahat příliš do hloubky; spíš je třeba, aby byl široký, a musí do něj patřit lidé ze všech částí politického spektra. Je nutné znát se s dostatečně širokým počtem dalších "našich lidí", aby ohrožený jedinec pod sebou vždycky měl bezpečnou základnu, jakousi záchrannou síť, ať se na samotném vrcholu stalo cokoli. Síť je dost blízko vrcholu, takže ti, kdo se v ní octnou, mají přístup nahoru bez rizika, že vypadnou. Ti nahoře její ochrany také s určitou opatrností rádi využívají, vždy schopní ze svých postavení vyklouznout nebo do nich zase vklouznout zpátky, z úřadu do úřadu, ne příliš daleko od sebe - obyčejně necelé dva kilometry - , a vždy ochotní vyčkávat, až přijde další příležitost; a tak, ačkoliv jsou venku, zůstali aspoň v Síti, udrželi si přístup. A ten přístup zase pronajímají těm, kdo ho potřebují. V tom se nic nezměnilo už od časů na faraonově dvoře v Thébách, dávném městě, kde známost se šlechticem, který měl přístup k faraonovi, dávala moc, která se měnila v peníze a v čirou radost z toho, že člověk je dost důležitý, aby se směl poníženě uklánět a drát k zisku a k prospěchu.

Ale ve Washingtonu, stejně jako v Thébách, mít příliš blízko ke dvoru nesprávného vůdce s sebou často přinášelo nebezpečí, že se dotyčný člověk stane nepotřebným, zvlášť když "faraon" nedržel krok se systémem - něco podobného tomu, když ve Střední říši docházelo k soupeření přívrženců dvou bohů.

A prezident Ryan krok nedrží. Jako kdyby se trůnu zmocnil cizinec, snad ani ne špatný člověk, ale jiný, který kolem sebe neshromažďuje lidi z establishmentu. Ti zatím trpělivě čekají, až za nimi přijde - jako přicházeli až dosud všichni prezidenti - , aby se dožadoval jejich moudrosti a rad. Oni mu zase budou oporou oplátkou za to, že jim umožní podílet se na moci; tak to dělají dvořané už po celá staletí. Pro zaneprázdněného šéfa by vyřizovali různé záležitosti, dohlíželi by na to, aby se věci dělaly starým osvědčeným způsobem, který je také samozřejmě ten nejsprávnější, protože oni všichni s ním přece souhlasí, slouží mu - a on slouží jim.

Ale starý systém nebyl ani tak zničen jako spíš ignorován, a to tisíce členů Velké sítě uvádělo ve zmatek. Pořádali večírky a probírali nového prezidenta při perrieru a pečivu, shovívavě se usmívali nad jeho novými nápady a čekali, až mu svitne. Ale stále čekali marně, ačkoliv od oné hrozné noci už uplynula dost dlouhá doba. Lidé ze sítě, dosud pracující "uvnitř" již od dob, kdy byli jmenováni za vlády prezidentů Fowlera a Durlinga, se scházeli na večírcích a hlásili, že nevědí, co se děje. Vysoce postavení lobbisté

podnikali pokusy sjednat si prostřednictvím prezidentské kanceláře setkání; dovídali se však jen, že prezident je velmi zaneprázdněn a nemá čas.

Nemá čas?

Pro ně že nemá čas?

Bylo to totéž, jako kdyby faraon všechny své šlechtice a dvořany vyzval, aby se odebrali domů a hleděli si svých majetků v Horním i Dolním Egyptě. Tady už přestávaly žerty - žít v provinciích... s... obyčejnými lidmi?

Co bylo horšího, nový Senát, nebo aspoň jeho větší část, následoval prezidentova příkladu. A nejhorší bylo, že mnozí, ne-li všichni, s lobbisty jednali stručně. O jednom novém senátorovi z Indiany se vyprávělo, že má na pracovním stole kuchyňský budík a pro lobbisty ho nastavuje na pouhých pět minut; a vůbec ho nenastaví pro někoho, kdo mu chce povídat "něco o tom absurdním nápadu předělávat daňový zákoník." Zavrženíhodné také bylo, že onen senátor neměl ani tolik zdvořilosti, aby žádosti o schůzky odmítala jeho sekretářka. Jednomu šéfovi mocné a vlivné washingtonské advokátní firmy - člověku, který toho nepochybně prostomyslného nováčka ze Zapadákova chtěl trochu vzdělat - dokonce osobně řekl, že takové lidi nebude vůbec ani poslouchat. V jiné situaci by to bylo docela legrační vyprávění. Do Washingtonu takoví lidé občas přicházeli, s tak čistými úmysly, že by si byli zasloužili svatozář, ale časem pochopili, že svatozáře se už nenosí - a stejně se většinou jen tak předváděli.

Tentokrát to však dopadalo jinak. Příběh o onom senátorovi se roznesl; místní washingtonské noviny o události nejprve psaly s mírným posměchem a pobavením, pak se jí chopili v Indianapolisu jako čehosi naprosto nového a rozhodně "něčeho, co se najde jen v Indiane", a příběh se pak šířil dál zásluhou několika novinářských syndikátů. Nový senátor důrazně promluvil se svými novými kolegy a získal několik dalších přívrženců. Nijak moc, ale zase dost, aby to budilo obavy. Dost, aby mu to vyneslo předsednictví v mocném podvýboru, což bylo pro někoho takového jako on až moc skvělé řečiště, zvlášť když si navíc liboval v dramatickém, výstředním a ne zrovna hezkém vyjadřování, které reportéři také neopomněli citovat. I reportéři ve Velké síti rádi přinášeli skutečně nové věci - od toho přece byli "novináři", na což lidé většinou zapomínali.

Na večírcích se žertovalo, že je to jen taková pitominka, něco jako hula-hop, legrační podívaná, která brzo pomine; vždycky se však našel někdo, kdo si dělal starosti. Tomu či onomu, nebo té či oné, zamrzl uprostřed vtipu shovívavý úsměv na rtech, a nemohli se zbavit neodbytné myšlenky, jestli se přece jen neděje něco opravdu nového.

Ne, tady se přece ještě nikdy nestalo nic opravdu nového. To všichni věděli. Systém má svá pravidla - a pravidly je třeba se řídit.

Přesto však nové poměry některé z účastníků různých večírků v Georgetownu naplňovaly obavami. Museli splácet drahé domy, museli posílat děti na studia, museli si udržovat postavení. Všichni pocházeli odjinud, a nikomu se tam nechtělo zpátky.

Je to prostě nehoráznost. Jak mohou ti přivandrovalci očekávat, že to, co potřebují, naleznou bez lobbistů ze Sítě, kteří by je vedli a poučovali - cožpak lobbisté také nezastupují lid? Nejsou snad právě za tohle placeni? Což oni také nevolí zástupce - ale tihle noví nebyli zvoleni. Všichni byli jmenováni; mnohé z nich jmenovali guvernéři, kteří se v touze po opětovném zvolení sami sklonili před sice plamenným, ale naprosto nerealistickým projevem prezidenta Ryana v televizi. Jako kdyby vypuklo nějaké nové náboženské hnutí.

Mnohé návštěvníky večírků v Chevy Chase v Marylandu zase znepokojovalo to, že nové zákony, které tihle noví senátoři odhlasují, budou... právě takové, jako ty, které systém už vytvořil, a budou takové přinejmenším svou působností, když už ne svou moudrostí. Tihle noví lidé opravdu mohou odhlasovat nové zákony aniž jim někdo bude "pomáhat". A to byla opravdu tak

nová myšlenka, že... až naháněla strach. Ale jen tehdy, když jí člověk doopravdy uvěřil.

A pak tu byly ještě závody o místa ve Sněmovně, které měly po celé zemi co neviděť začít, mimořádné volby do Sněmovny lidu, jak jí všichni s oblibou říkali - pro lobbisty úplný ráj; tolik schůzí, a všechny v jediném šikovném komplexu budov, 435 zákonodárců a jejich štáby na pouhých dvaceti akrech! Údaje z předvolebních průzkumů, které přinášely hlavně místní noviny, teď státní média přebírala s ohromenou nevěřícností. Kandidovali lidé, kteří nikdy nekandidovali vůbec na nic; obchodníci, předsedové společenských organizací, kteří se systémem nikdy nepracovali, právníci, duchovní, a dokonce i pár lékařů. Někteří z nich by mohli zvítězit, protože ze sebe chrlili populistické řeči o tom, jak podporují prezidenta Ryana a "obnovu Ameriky" - což byla fráze, která teď pronikala všude. Ale Amerika přece nezemřela, říkali si lidé ze Sítě. Ještě jsme tady my, ne?

A to všechno způsobil Ryan. Nikdy nebyl jedním z nich. Vždyť vlastně nejednou prohlásil, že se mu nelíbí být prezidentem!

Že se mu to nelíbí?

Jak se může někomu nelíbit to, že má možnost tolik toho udělat, poskytovat tolik laskavostí a úsluh, být uctíván a zahrnován lichotkami, jako bývali kdysi králové?

Že se mu to nelíbí?

Ták to mezi nás nepatří!

Oni ale vědí, jak na to. Kdosi už s tím začal. Únik tajných informací. Ne pouze zevnitř; tam jsou nevýznamní lidé s ještě méně významnými náplněmi práce. Je tu však velká skupina lidí, pro něž přístup k účasti na řízení věcí má stále svůj význam. A Síť má mnoho hlasů, a stále ještě jsou tu uši, které těm hlasům budou naslouchat. Nikdo nebude spřádat žádné plány ani osnovat přímé spiknutí. Všechno proběhne přirozeně, nebo tak přirozeně, jako všechno, co se tu děje. Vlastně to už začalo.

Badraddín opět pracoval s počítačem. Akce, jak se dověděl, je časově napjatá. To se v podobných případech stávalo často, ale v tomto případě byl důvod zcela nový. Samotný cestovní čas musel být snížen na minimum; přitom nešlo nijak zvlášť o to, aby se dodržel určitý termín nebo doba setkání. Irán byl až dosud jakýmsi psancem s překvapivě úzkým výběrem možností cestovat; a právě tuto skutečnost musel brát v úvahu, když časový rozvrh sestavoval.

Lety ve vhodné době byly až k zbláznění omezené.

Spoj KLM 534 do Amsterdamu odlétal hned po jedné hodině po půlnoci a do Holandska dorazil v 6.10 ráno, s jedním mezipřistáním.

Lufthansa 601 bez mezipřistání odlétala ve 2.55 a ve Frankfurtu byla v 5.50.

Rakouské aerolinie, spoj číslo 774, odlet ve 3.40 ráno, přílet do Vídně v 6.00 ráno, bez mezipřistání.

Air France 165 odlétal v 5.25 ráno, přílet na letiště Charlese de Gaulla v devět ráno.

British Airways 102 odlétal v šest ráno, s mezipřistáním, přílet na Heathrow ve 12.45 odpoledne.

Aeroflot 516 odlétal ve tři ráno do Moskvy, přílet v 7.10.

Jen jeden let nonstop do Říma, žádné přímé lety do Atén, dokonce ani žádný nonstop do Bejrútu! Mohl své lidi poslat přes Dubaj - Emirates Airlines kupodivu létaly z Teheránu na své mezinárodně hojně využívané letiště, byla tu i kuvajtská linka, ale letět s nimi by nebyl moc dobrý nápad.

Nabízí se jen hrstka letů, které Badraddín může využít, a cizí rozvědky je všechny mohou snadno sledovat, pokud jsou schopné - a on předpokládal, že schopné jsou; budou pravděpodobně mít na palubě své lidi, anebo bude personál letadla upozorněn na to, po čem se má dívat a jak to má hlásit, ještě dokud letadlo bude ve vzduchu. Takže nešlo jen o čas.

Lidé, které vybral, byli dobří, většinou vzdělaní, věděli, jak se slušně

oblékat, jak udržovat konverzaci, nebo jak se aspoň konverzaci zdvořile vyhnout - při mezinárodních letech je nejsnazší předstírat, že člověk potřebuje spát, což ve většině případů není ani nutné předstírat. Ale stačí jediná chyba a následky budou nedozírné. Tak to Badraddín řekl svým lidem - a oni to všichni pozorně vyslechli.

Badraddín ještě nikdy nebyl takovýmhle úkolem pověřen a nároky, které úkol kladl na jeho intelekt, nebyly ledajaké. Jen hrstka letů, které se hodí. Let do Moskvy mu nepřipadal vůbec lákavý. Jako "brány" budou muset proto stačit Londýn, Frankfurt, Paříž, Vídeň a Amsterdam - do každého místa je jeden let denně. Dobré bylo, že všech pět měst poskytovalo široký výběr spojů přes americké i jiné velké aerolinie. Takže jedna skupina použije let číslo 601 do Frankfurtu, a odtud někteří poletí vhodnými linkami přes Brusel (Sabena do New Yorku, letiště Johna Fitzgeralda Kennedyho) a Paříž (Air France do Washingtonu na Dullesovo letiště; s Deltou do Atlanty; s American Airlines do Orlanda; s United do Chicaga). Ostatní poletí s Lufthansou do Los Angeles. Ti, kteří poletí s British Airways, budou mít výběr největší. Jeden poletí concordem, let 3, do New Yorku. Jediná nesnáz bude v tom, jak je dostat přes první sérii letů. O to, aby se rozptýlili, se pak už postará celý rozsáhlý systém mezinárodních letů.

Přesto - dvacet lidí, dvacet možných chyb. Každý způsob utajení operace v sobě nese nějaký důvod k obavám. Badraddín strávil půl života tím, že přelstíval Izraelce; to, že dosud žije, je určitým důkazem toho, jak je zdatný - anebo důkazem toho, že neudělal žádnou hrubou chybu, což bylo přece jen poctivější přiznání. Ohnivé obruče, kterými musel proskakovat, ho však nejednou přiváděly málem k šílenství. No, dobrá. Aspoň že ty lety má už vybrané. Zítra je s nimi seznámí. Podíval se na hodinky. "Zítra" už nebylo nijak daleko.

Ti, kdo patřili k těm, kteří prezidentovi nepřáli, nebyli všichni zajedno. Každé uskupení má své cyniky a vzbouřence, některé dobré, jiné špatné, někteří z nich dokonce ani nejsou žádní vyvrhelové. Pak tu byl ještě hněv. Když se členům Sítě přihodilo, že jim ostatní její členové překazili některou z jejich tužeb a snah, často se uchylovali k filozofickému náhledu na věc - člověk si vždycky může účty vyrovnat později, a přesto zůstat přítelem - ne však vždycky. To platilo hlavně pro ty pracovníky médií, kteří byli i nebyli součástí toho všeho. Byli jí v tom smyslu, že udržovali osobní a přátelské vztahy s lidmi ve vládě i mimo ni; mohli si k nim chodit pro informace a dovídat se, co se děje uvnitř, a také vyslechnout příběhy o nepřátelích těchto lidí. Nebyli jí v tom smyslu, že zasvěcenci jim nikdy zcela nedůvěřovali, protože média se dají zneužít a zmanipulovat - a ještě častěji získat lichocením a falešným pochlebováním, což udělat bylo pro jednu část politického spektra snadné, pro druhou zase nikoli. Ale důvěřovat? To zase tak úplně ne. Nebo přesněji řečeno vůbec ne.

Někteří lidé z médií měli dokonce zásady.

"Arnie, potřebujeme si promluvit."

Jo, to potřebujeme," souhlasil Arnie; hlas, který se ozval na jeho přímé lince, poznal.

"Dneska večer?'

Jistě. Kde?"

"U mě?"

Vedoucí prezidentské kanceláře chvíli uvažoval. "Proč ne?"

Delegace dorazila právě včas k večerním modlitbám. Pozdravy byly na obou stranách srdečné a skromné. Všichni tři vešli do mešity a odbyli si svůj denní rituál. Normálně by se byli cítili při návratu do zahrady očištěni svou oddaností bohu. Tentokrát však ne. Jen dlouhá praxe v tom, jak skrývat své pocity, jim zabránila, aby dávali napětí otevřeně najevo, ale i to všem třem,

a zvlášť jednomu z nich, hodně pověděl.

"Děkujeme vám, že jste nás přijal," pronesl jako první princ Alí bin Šajch. Nedodal, že to trvalo dost dlouho.

Jsem rád, že vás vítám v míru," odpověděl Darjájí. "Je dobré, že se spolu modlíme." Vedl je ke stolu, který připravila jeho ochranka; stála na něm káva, silný hořký nápoj, na Středním východě oblíbený. "Nechť bůh požehná tomuto setkání, přátelé. Jakou službu vám mohu prokázat?"

"Přišli jsme pohovořit si o nedávném vývoji událostí," řekl královský princ, když upil kávy. Oči upíral na Darjájího. Jeho kuvajtský kolega, Mohamed Admán Sabah, ministr zahraničí své země, zatím mlčel.

"Co si přejete vědět?" otázal se Darjájí.

"Vaše záměry," odpověděl Alí bezvýrazně.

Duchovní vůdce Sjednocené islámské republiky si povzdechl. Je třeba hodně toho vykonat. Všechny ty roky válek a utrpení, všechny životy, ztracené v zájmu tolika věcí, všechna ta zkáza... I tahle mešita je symbolem toho všeho, nemyslíte?" - gestem ruky obsáhl vše to, co zjevně volalo po opravě.

"Bylo a je mnoho příčin k lítosti," souhlasil Alí.

"Mé záměry? Obnovovat. Ten nešťastný lid zde se musel mnohým protrpět. Tolik obětí - a kvůli čemu? Kvůli světské ctižádosti bezbožného člověka. Nespravedlnost toho všeho volá k Alláhovi. A Alláh na volání odpověděl. Nyní, snad, můžeme být jediným, prosperujícím a božím národem." Slovo opět zůstalo nevysloveno.

"To je úkol na celá léta," poznamenal Kuvajťan.

"To zajisté je," souhlasil Darjájí. "Ale nyní, když skončilo embargo, máme dostatek možností, abychom se toho úkolu mohli ujmout, i vůli k tomu, aby se tak stalo. Zde bude nový začátek."

"V míru," dodal Alí.

"Zajisté v míru," zdůrazil Darjájí.

"Můžeme přispět pomocí? Jedním z pilířů naší víry je přece lidumilnost," připomněl ministr zahraničí Sabah.

Odpovědí bylo slavnostní přikývnutí. "Vaše laskavost nezůstává nepovšimnuta, Mohamede Admáne. Je dobré, že vás vede vaše víra a ne vlivy okolního světa, které se v posledních letech tak často přes tuhle oblast přehnaly. V této chvíli, jak vidíte, je úkol tak obrovský, že můžeme jen stěží určit, co je třeba udělat, a v jakém pořadí. Možná však, že si o tom budeme moci po nějaké době pohovořit znovu."

Nebylo to zcela přímé odmítnutí pomoci, ale nemělo k němu daleko. SIR nemá o obchodní styky zájem, přesně tak, jak se princ Alí obával.

"Na příštím setkání zemí OPEC," pokračoval Alí, "můžeme projednat přerozdělení výrobních kvót, abychom se mohli spravedlivěji dělit o zisky, které od našich zákazníků získáváme."

"To by bylo vskutku užitečné," souhlasil Darjájí. "Nežádáme příliš. Jen menší úpravu," dodal.

"Takže v tom se shodujeme?" zeptal se Sabah.

"Jistě. To je technická záležitost, kterou můžeme svěřit našim příslušným činitelům."

Oba návštěvníci přikývli a v duchu si připomněli, že přidělování výrobních kvót je záležitost, která vzbuzuje nejvíc rozhořčení a zloby. Kdyby každá země produkovala příliš mnoho, světové ceny ropy by klesly, a postihlo by to všechny. Na druhé straně, kdyby se výroba omezila příliš, ceny by stouply, a to by poškodilo hospodářství jejich klientů, kteří by pak snížili poptávku a s ní by se snížily i zisky. Náležitá rovnováha - kterou bylo obtížné vystihnout, jako všechny ekonomické záležitosti - se každoročně stávala předmětem diplomatických jednání na vysoké úrovni; každé jednání mělo svůj vlastní ekonomický model, z nichž nikdy ani dva nebyly stejné, a uvnitř převážně muslimského společenství to vedlo ke značným rozporům. K těm vůbec docházelo až příliš snadno.

"Chcete něco vzkázat našim vládám?' zeptal se Sabah potom.

"Přejeme si jen mír; mír, abychom mohli naše národy znovu sjednotit v národ jediný, jak si to Alláh přeje. Z naší strany se nemáte čeho obávat."

"Tak co si o tom myslíte?' Dokončili další výcvikový cyklus. U shrnutí konečných výsledků operací bylo přítomno několik vysokých izraelských důstojníků, z nichž nejméně jeden byl vysoce postavený špion. Plukovník Sean Magruder byl od tankového vojska, ale každého vysokého důstojníka je ve skutečnosti třeba brát jako uživatele špionážních informací ochotného těžit z každého zdroje.

"Myslím, že Saúdové jsou hodně znepokojeni. A jejich sousedé zrovna tak."

"A vy?" zeptal se Magruder. Podvědomě přejal neformální a přímý, v zemi obvyklý způsob, jakým se na druhé obracet, zvlášť v armádě.

Avi ben Jákob, titulárně stále ještě armádní důstojník - teď měl na sobě uniformu - byl zástupcem náčelníka Mossadu; nyní uvažoval, jak daleko asi může jít, ale vzhledem k jeho profesnímu postavení bylo jen na něm, jak se rozhodne.

"Z toho vývoje nemáme vůbec žádnou radost."

"Historicky vzato," poznamenal plukovník Magruder, "měl Izrael s Iránem vždy pracovní vztahy, dokonce i poté, co padl šáh. To se táhne až do časů Perské říše. Mám dojem, že váš svátek purim pochází z té doby. Izraelští vojenští piloti létali v době íránsko-irácké války pro Íránce a..."

"Tehdy jsme měli v Iránu hodně Židů. Naším záměrem bylo dostat je ven," pospíšil si Jákob s odpovědí.

"A ten bordel, do kterého Reagan spadl, to, jak zbraně sloužily jako rukojmí, se odehrál tady, pravděpodobně prostřednictvím vaší agentury," dodal Magruder, jen aby ukázal, že i on je hráčem v té hře.

"Jste dobře informován."

"To je moje práce, nebo aspoň její část. Pane, já tady neposuzuju hodnoty. Dostat vaše lidi z Íránu tehdy byl, jak u nás doma říkáme, byznys. A všechny země musí provozovat "byznys". Jen se vás ptám, co si myslíte o SIR."

"Myslíme si, že Darjájí je ten nejnebezpečnější člověk na světě."

Magruder si vzpomněl na přísně tajnou zprávu o přesunu íránských jednotek do Iráku, kterou dnes dostal. "Souhlasím."

Magruder si Izraelce oblíbil. Nebylo tomu tak vždy. Po celá léta armáda Spojených států židovský stát ze srdce nenáviděla a její nenávist sdílely i ostatní složky, hlavně kvůli všeobecně rozšířené aroganci vysokých důstojníků toho státečku. Ale v Libanonu se izraelská domobrana naučila skromnosti. A jako pozorovatel ve válce v Perském zálivu se také naučila vážit si amerických zbraní - po řadě měsíců, kdy Američanům opakovala, že potřebuje poradit jak nejprve vést válku ve vzduchu a pak teprve na zemi, začala rychle a hlavně zdvořile, žádat, aby se mohla podívat na nějaké americké plány, protože by v nich mohlo být pár menších věcí, které stojí za trochu pozornosti.

Příchod pluku Buffalo do výcvikového prostoru v Negevské poušti věci změnil ještě o něco víc. Tragédie Američanů ve Vietnamu zlomila zase jiný druh povýšenosti - a z toho pak vyrostl nový druh profesionality. Pod velením Mariona Diggse, prvního velícího důstojníka nově zrozeného Desátého tankového pluku, došlo ještě na několik dalších drsných poučení, a zatímco Magruder v tradici takových poučení pokračoval, izraelští vojáci se učili stejně, jako se učí Američané ve Fort Irwinu. Po počátečním povyku a málem až rvačkách se prosadil zdravý rozum. I Benny Eitan, velitel Sedmé izraelské obrněné brigády, se vzpamatoval z několika prvních výprasků a svou sérii cvičení dokončil několika vyrovnanými účty; nakonec americkým hostitelům za ty lekce ještě děkoval - a sliboval, že až příští rok zase přijde, šeredně jim to nandá. Složitý matematický model v ústředním počítači v místní budově Hvězdných válek sděloval, že výkon izraelské armády se jen za posledních několik let zlepšil o celých čtyřicet procent. Dnes, když se tedy izraelští důstojníci zase měli čím pyšnit, projevovali odzbrojující skromnost a téměř nelítostnou chuť učit se -

a to byl vždy znak profesionálních vojáků.

A teď jeden z hlavních izraelských vyzvědačů mlčí o tom, jak by se jeho síly mohly vypořádat s tím, s čím by islámský svět mohl vyrukovat proti jeho zemi. To stojí za to, abych se spojil s Washingtonem, říkal si Magruder.

Obchodní tryskový letoun, nedávno "ztracený" ve Středozemním moři, už nesměl zemi opustit. Chybou bylo už i to, že ho použili k přepravě irácких generálů do Súdánu, byla to však chyba nutná; většinou však letoun sloužil Darjájímu osobně, a moc se mu hodil, protože vůdce neměl času nazbyt a jeho nová země byla velká. Za dvě hodiny od své schůzky se sunnitskými návštěvníky byl zpátky v Teheránu.

"Takže?"

Badraddín rozložil na stůl své papíry a ukazoval města, trasy a časy. Tohle byla pouhá mechanická záležitost. Darjájí plány přeběhl zběžně očima, a protože se zdály nadmíru složité, nebyly hlavním předmětem jeho zájmu. Mapy viděl už dřív. Zvedl oči a čekal na vysvětlení, které k těm papírům patřilo.

"Prvotní význam má načasování," řekl Badraddín. "Potřebujeme, aby každý náš cestující byl u cíle své cesty do třiceti hodin od odletu. Tenhle například odlétá z Teheránu v šest ráno a do New Yorku dorazí ve dvě v noci teheránského času; to znamená dvacet hodin na cestě. Hospodářská výstava, kterou navštíví - je ve Středisku Jacoba Javitse v New Yorku - bude otevřena ještě po desáté večer. Tenhle odlétá ve 2.55 v noci a do Los Angeles dorazí za třiadvacet hodin - v časném odpoledni místního času. Jeho hospodářská výstava je otevřená celý den. To je nejdelší let jak z hlediska vzdálenosti, tak času. Jeho "balíček" však bude účinný ještě z víc než pětaosmdesáti procent."

,A utajení?"

"Všichni jsou plně informováni. Vybral jsem inteligentní a vzdělané lidi. Během cesty na sebe nesmějí nijak upozornit. Potom už postačí jen trochu opatrnosti. Dvacet najednou, ano, to není jednoduché, ale takové byly vaše rozkazy."

"A ta druhá skupina?"

"Ti půjdou o dva dny později, podobným způsobem," hlásil Badraddín. "Ten úkol je daleko nebezpečnější."

"To si uvědomuji. Jsou to věrní lidé?"

"To jsou," přikývl Badraddín. Pochopil, že otázka ve skutečnosti zněla, zda jsou to hlupáci. "Starosti mi dělají politická rizika."

"Proč?" Badraddínova poznámka sice Darjájího nepřekvapila, ale důvod jeho obav znát chtěl.

"Pochopitelně jde především o to, aby se nezjistilo, kdo je vyslal. Jejich cestovní doklady budou patřičně připravené a náležitě bezpečnostně zajištěné. Ale já mám na mysli americkou politickou scénu. Neštěstí, které postihne politika, může často vůči němu vzbudit sympatie. A z těch sympatií může vzniknout politická podpora."

"Podívejme. A jako slabý se jevit nebude?' Tohle bylo na ájatolláha příliš velké sousto.

"Bude, tak jak to vidíme my, ale ne nutně z jejich hlediska."

Darjájí o tom pouvažoval a porovnal to s jinými analýzami, které si objednal a které prostudoval. "S Ryanem jsem se setkal. Je slabý. Své politické potíže neřeší efektivně. Pořád ještě za sebou nemá skutečnou vládu. Mezi první a druhou akcí ho zlomíme - nebo aspoň odvedeme jeho pozornost na dost dlouho, abychom dosáhli našeho dalšího cíle. Až se tak stane, nebude už Amerika ničím."

"Lepší by byla jen ta první akce," radil Badraddín.

"Musíme jejich lidmi otřást. Jestli to, co říkáte o jejich vládě, je pravda, způsobíme jim takovou škodu, jakou ještě nezažili. Otřeseme jejich vůdcem, otřeseme důvěrou lidí v něj."

Na tohle musí Badraddín reagovat opatrně. Darjájí je svatý muž se svatým

posláním. Není zcela přístupný rozumovým důvodům. A je tu nepochybně ještě jeden faktor, o kterém ani sám neví. Darjájí je možná veden spíš přáním než chladným rozumem. - ale ne, to přece nemůže být pravda. Obojí spojuje v jedno, i když působí zcela jiným dojmem. Duchovní měl zřejmě hlavně na mysli to, že americká vláda je dosud zranitelná, protože její dolní komora parlamentu ještě není doplněna; ten proces teprve začíná.

"Nejlépe by bylo zabít jen Ryana, když to dokážeme. Útok na děti rozpoutá požár. Tam, kde jde o děti, jsou Američané velmi sentimentální."

"Ta druhá akce bude pokračovat jen když se dovíme, že ta první byla úspěšná?' otázal se Darjájí.

"Ano, tak je to."

"Potom to tedy stačí." Duchovní domluvil a opět se zahloubal do rozpisu cest; Badraddína ponechal jeho vlastním úvahám.

Je tu ještě třetí prvek. Musí být.

"Tvrdí, že jeho úmysly jsou mírumilovné."

"To Hitler říkal taky, Alí," připomněl prezident svému příteli. Podíval se na hodinky. V Saudské Arábii teď měli po půlnoci. Než Alí zavolal sem do Washingtonu, určitě se radil se svou vládou. "O tom pohybu vojska víte."

"Ano, vaši lidé naši armádu dnes informovali. Než však budou připraveni někoho ohrožovat, bude to ještě nějakou dobu trvat. Takové věci vyžadují čas. Nezapomínejte, že jsem kdysi také nosil uniformu."

"Pravda, vím." Ryan se odmlčel. "No, tak co tedy navrhujete?"

"Budeme je pozorně sledovat. Naše armáda cvičí. Od vás máme příslib pomoci. Starosti nám ta situace dělá, ale ne přehnané."

"Mohli bychom sestavit plán nějakého společného cvičení," navrhl Jack.

"Tím by se jen přiléval olej do ohně," odpověděl princ. To, že jeho hlas nezněl naprosto přesvědčeně, nebylo náhodou. Myšlenku společného cvičení zřejmě radě předestřel, a dostal zápornou odpověď.

"No, měl jste asi namáhavý den. Povězte mi, jak Darjájí vypadal? Od té doby, co jste mi toho chlápka představil, jsem ho neviděl."

"Zdá se, že zdravotně je v pořádku. Vypadá unaveně, ale měl doma rušno."

"To znám. Alí?"

"Ano, Jacku?"

Prezident se zarazil. Uvědomoval si, že není vyškolen v diplomatické výměně názorů. "Mám se tím nějak znepokojovat já?"

"Co vám říkají vaši lidé?' odvětil princ.

"Zhruba totéž, co vy, ale ne všichni. Tohle musíme nechat otevřené, příteli."

"Rozumím, pane prezidente. Buďte s bohem."

Bylo to neuspokojivé ukončení neuspokojivého rozhovoru. Ryan položil telefon a rozhlédl se po své prázdné pracovně. Alí neřekl všechno, co říci chtěl, protože postoj jeho vlády není takový, jaký si Alí myslí, že by měl být. Totéž se stalo už častokrát i Jackovi. Platilo tu staré jednoduché pravidlo. Alí musí být vůči své vládě loajální - sakra, je to přece většinou jeho vlastní rodina - ale vědomě se dopustil jednoho uřeknutí; a princ byl příliš chytrý, než aby něco takového udělal omylem. Dřív, když Ryan ještě nebyl prezidentem a oba spolu mohli mluvit bez obav, že za každým jejich slovem vězí politika, by rozmluva pravděpodobně byla snazší. Teď Jack pro ty na druhé straně hranice představuje Ameriku a vládní činitelé s ním mohou hovořit jen jako s prezidentem, místo aby měli na paměti, že je také myslící člověk, který musí prozkoumat všechny možnosti, než učiní rozhodnutí. Snad kdybychom spolu nemluvili telefonem, říkal si Jack. Možná, že tváří v tvář by se nám hovořilo líp. Ale i prezidenti jsou omezeni v čase a prostoru.

[36] CESTUJÍCÍ

KLM, let 534, odstartoval včas; cestující nastoupili v 1.10 v noci. Letadlo bylo obsazené v tuto dobu plné únavou zmožených lidí, kteří dovrávorali ke

svým sedadlům, připoutali se a vzali si polštářky a přikrývky. Zkušenější cestovatelé mezi nimi čekali, až se ozve zvuk zatahovaného podvozku, pak si posunuli sedadla co nejvíc dozadu a zavřeli oči v naději na klidnou cestu a na něco podobného opravdovému spánku.

Na palubě bylo pět Badraddínových lidí, dva v první třídě, tři v "business" třídě. Zavazadla měli všichni v nákladním prostoru, příruční brašny nacpané pod sedadlem před sebou. Všichni prožili menší nervové vypětí a všichni by si byli rádi dali drink, aby napětí nějak vyrovnali - náboženské zákazy sem, náboženské zákazy tam - , ale letadlo přistálo na islámském letišti, a dokud neopustí vzdušný prostor Sjednocené islámské republiky, žádný alkohol se nebude podávat. Jako jeden muž uvážili svou situaci a poddali se okolnostem. Byli dobře instruováni a připraveni. Letištěm prošli jako obyčejní cestující a svá příruční zavazadla předložili bezpečnostnímu personálu k prohlídce rentgenem; personál byl v každém ohledu stejně důkladný jako jeho západní protějšky - vlastně ještě důkladnější, protože letů bylo poměrně málo a obavy zde v místě poměrně větší. V brašnách všech pěti obrazovka rentgenu ukázala holicí potřeby, noviny, knihy a všelijaké další drobnosti.

Všichni to byli vzdělaní mužové, mnozí z nich chodili na Americkou univerzitu v Bejrútu, někteří proto, aby získali diplom, jiní prostě jen proto, aby se seznámili s nepřítelem. Byli čistě a úpravně oblečení, všichni s kravatami, teď povolenými. Kabáty měli pověšené v miniaturních kabinkách na různých místech v letadle. Za čtyřicet minut oni i ostatní cestující už neklidně spali.

"Tak jak vám tohle všechno připadá?" zeptal se van Damm.

Holtzman zakroužil svým drinkem ve sklenici a sledoval, jak i kostky ledu krouží dokola. "Za jiných okolností bych to asi nazval spiknutím, ale tak to není. Na člověka, který hlásá, že se pokouší dát věci dohromady, dělá Jack docela určitě spoustu nových a bláznivých věcí."

" ‚Bláznivých' je snad trochu silné slovo, Bobe."

"Pro ně ne. Všichni říkají ‚není jeden z nás', a na jeho iniciativy citlivě reagují. I vy sám musíte uznat, že ty jeho nápady s daněmi jdou trochu mimo obvyklý rámec; ale odvolávat se na jeho nápady je jenom výmluva na to, co se doopravdy děje - no, řekněme, že jedna z výmluv. Ta hra je stejná jako byla vždycky. Sem tam nějaký únik informací a způsob, jak se prezentují - tohle určuje, jak se bude hrát."

Arnie musel přikývnout. Jako vyhazování odpadků na dálnici - když se všechno svinstvo nastrká tam, kam patří, pak je všude čisto a úklid je hotov za pár vteřin. Když se ale svinstvo vyhazuje z jedoucího auta, pak trvá celé hodiny, než se všechno posbírá. Druhá strana teď svinstvo vyhazovala bez ladu a skladu a prezident musel promarňovat svůj omezený čas na zbytečné a neproduktivní věci, místo aby ujížděl po silnici, tak jak to vyžadovala jeho práce. Přirovnání to bylo nehezké, ale případné. V politice totiž nejde ani tak o konstruktivní práci jako spíš o rozhazování smetí všude kolem, aby ostatní měli co uklízet.

"Kdo to pustil ven?"

Reportér pokrčil rameny. "O tom se můžu jen dohadovat. Někdo z CIA. Pravděpodobně někdo, kdo dostal v rámci snižování stavů padáka. Musíte uznat, že budovat špionážní síť tak trochu připomíná boj kdo s koho. Jak moc osekávají ředitelství pro výzvědnou činnost?"

"Víc než dost, aby to stačilo jako náhrada za nové lidi v terénu. Smyslem je plošná úspora peněz, lepší informace a celkově vyšší efektivnost. Já," dodal van Damm, "prezidentovi neradím jak má řídit zpravodajskou službu. Na to je on doopravdy odborník."

"Já vím. Tu svou reportáž jsem už měl skoro hotovou a mohla běžet. Chtěl jsem vás zrovna požádat o interview, když ta bublina praskla."

"Ano? A..."

Jak jsem tu reportáž pojal? Ryan je ten nejprapodivnější týpek v celém tomhle městě. V něčem je vynikající - ale v ostatním? Bezmocný jak nemluvně - to je až moc milosrdné označení."

"No, povídejte dál."

"Líbí se mi," přiznal Holtzman. "Sakra - je poctivý, ne celkem poctivý, ale doopravdy poctivý. Chystal jsem se napsat všechno pěkně tak, jak to bylo. Víte, co mě dožralo?' Odmlčel se a upil trochu bourbonu, opět zaváhal, než pokračoval, a pak mluvil s neskrývaným hněvem. "Někdo z Postu ten můj příběh vyzradil, pravděpodobně Edu Kealtymu. Kealty pak nejspíš zařídil, aby se toho domákli Donner s Plumberem."

"A oni váš příběh použili k tomu, aby prezidenta potopili?"

"Jo, a pořádně," přiznal Holtzman.

Van Damm se musel vší mocí držet, aby se nerozesmál, ale tohle bylo takové sousto, že se nedokázal ubránit. "Vítejte ve Washingtonu, Bobe."

"Podívejte, někteří z nás berou profesní etiku opravdu vážně," odrazil ho dosti krotce reportér. "Byl to dobrý příběh, udělal jsem si pořádný průzkum všeho kolem. V CIA mám svůj zdroj - no, mám jich několik, ale na tohle jsem si sehnal někoho nového, někoho, kdo o té věci opravdu něco ví. Vzal jsem, co mi dal, a zatraceně dobře jsem si ověřil a proklepal všechno, co jen šlo, v článku jsem napsal co vím a co se domnívám - a dával jsem si moc dobrý pozor, aby bylo jasné, co je co," ujišťoval Holtzman svého hostitele. "A víte co? Ryan z toho vychází dobře. Jo, občas nadělá trochu zmatku, ale nikdy žádná pravidla neporušil. Jestli někdy budeme mít nějakou větší krizi, chtěl bych v Oválné pracovně jeho. Ale nějaká kurva sebrala můj příběh, moje informace od mých zdrojů, a vyrukovala s tím ven. A to se mi nelíbí, Arnie! Já mám taky důvěru veřejnosti, a zrovna tak ji mají moje noviny. A někdo se mi tady sral do mé práce." Reportér postavil svůj drink na stůl. "Heleďte, já vím, co si myslíte o mně a o mém..."

"Ne, nevíte," přerušil ho van Damm.

"Ale vy jste přece vždycky..."

"Já jsem vedoucí prezidentské kanceláře, Bobe. Musím být vůči svému šéfovi loajální, a tak musím hrát na jeho straně hřiště. Ale jestli si myslíte, že si tisku nevážím, tak nejste tak chytrý, jak byste měl být. Nejsme s tiskem pořád přátelé. Někdy jsme nepřátelé, ale my potřebujeme vás zrovna tak jako vy potřebujete nás. Prokrista, jestli si myslíte, že si vás nevážím, tak proč tady teda sedíte a pijete se mnou?'

Buď to se mnou elegantně koulí, nebo mluví pravdu, říkal si Holtzman; Arnie byl příliš dobrý soupeř, než aby Holtzman dokázal rozdíl hned poznat. Ale chytré bude drink dopít - a to také Bob udělal. Škoda, že k těm svým košilím od LL. Beana pije jeho hostitel tak laciný bourbon. A oblékat se Arnie taky nedovede. Nebo je to možná promyšlená součást Arnieho tajuplnosti. Politická hra je tak propletená a složitá, že se podobá jakémusi kříženci klasické metafyziky a experimentální vědy. Člověk nikdy neví všechno, a když přijde na jednu část, velice často mu to odepře možnost přijít na tu druhou, stejně důležitou. Ale právě to z téhle práce dělá prima hru.

"Fajn, Arnie. Tohleto beru."

"To je od vás pěkné." Van Damm se usmál a znovu naplnil sklenice. "Takže proč jste mi volal?"

"Je to skoro s podivem." Další odmlka. "Nechci se podílet na veřejném znectění nevinného člověka."

"No, leckoho jste už znectil," namítl Arnie.

"Možná ano, ale jen samé politiky. A ti všichni si o to tak či onak koledovali. Nevím co - no,

berte to třeba tak, že jsem proti zneužívání dětí. Ryan si zaslouží spravedlivou šanci."

"A vás štve, že jste přišel o svou reportáž a Pulitzerovu cenu, co..."

"Už mám dvě," připomněl Arniemu Holtzman. Jinak by mu byl jeho reportáž

sebral šéfredaktor. Vnitřní politika ve Washington Postu byla stejně bezohledná jako kdekoliv jinde.

"Takže?"

"Takže se potřebuju dovědět něco o té Kolumbii. Potřebuju se dovědět něco o Jimmy Cutterovi a o tom, jak zemřel."

Ježíši, Bobe, vy nevíte, co si náš velvyslanec tam na jihu dneska užil."

"Na nadávky je španělština moc fajn jazyk." Tuto pravdu doprovodil reportérský úsměv.

"S tou věcí se nemůže ven, Bobe. Prostě nemůže."

"O té věci se mluvit bude. Otázkou jen zůstává, kdo o ní bude mluvit. A to bude rozhodující pro způsob, jakým se o ní bude mluvit, Arnie. Podívejte, já sám už teď vím něco, co bych mohl napsat."

Jak se v takovýchto dobách stávalo ve Washingtonu často, každý byl nějak lapen okolnostmi. Holtzman má svůj příběh. Když ho sepíše správně, možná, že jeho původní příběh vstane z mrtvých; on bude mít vyhlídku na další Pulitzerovu cenu - Arnie věděl, že je pro Holtzmana důležitá, přestože to popírá. Tomu, kdo ten jeho příběh Edu Kealtymu vyzradil, to naznačí, že udělá líp, když odejde z Postu dřív, než Holtzman jeho jméno přitluče na vrata a zničí jeho kariéru pár větami, pronesenými šeptem na správném místě. Arnie sám byl lapen ve své povinnosti chránit prezidenta. Může ho chránit jedině tak, že poruší zákon a prezidentovu důvěru zklame. Určitě je nějaký snazší způsob, jak si vydělávat na živobytí, říkal si vedoucí prezidentské kanceláře. Může nechat Holtzmana čekat na své rozhodnutí, to by však bylo pouhé divadýlko, a na to už nebyl dělaný ani jeden, ani druhý.

"Žádné poznámky, a žádný magnetofon."

"Jasně, všechno mimo záznam. Zdroj bude ‚vysoký činitel' nebo třeba i ‚vysoký vládní činitel,'" souhlasil Bob.

"Můžu vám taky povědět, u koho si ověřit, co vám povím."

"A ti, u kterých si to budu ověřovat, vědí o té Kolumbii všechno?"

"Vědí toho víc než já," sdělil reportérovi van Damm. "Hergot, já jsem se jen doslechl o tom nejdůležitějším."

Odpovědí bylo zvednuté obočí. "To je moc pěkné, ale stejná pravidla jako pro vás platí přece i pro ně. Kdo o té věci vlastně teda doopravdy ví?"

"Ani prezident to neví všechno. A nemůžu najisto tvrdit, že vůbec někdo o tom ví všechno."

Holtzman znovu upil. Tahle sklenice bude jeho poslední. Jako lékař na operačním sále, ani on nevěřil na míchání alkoholu a práce.

Let 534 končil v Istanbulu ve 2.55 v noci místního času, po necelých dvou tisících kilometrech a třech hodinách patnácti minutách. Probuzení cestující omámeně mžourali; třicet minut před přistáním je personál vyburcoval a několika jazyky je vyzval, aby si zvedli opěradla sedadel pro polohu vsedě. Přistání bylo hladké, a někteří vytáhli plastikové rolety na oknech, aby se na vlastní oči přesvědčili, že jsou skutečně na zemi, na jednom z anonymních pozemků s bílými světly ohraničujícími přistávací dráhu a s modrými světly na pojížděcí dráze, přesně takovými, jaká jsou na celém světě. Ti, kdo vystupovali, se zvedli a vypotáceli se do turecké noci. Ostatní si posunuli sedadla zase zpátky, aby si během pětačtyřiceti minut, co budou na zemi, ještě zdřímli, než letadlo ve 3.40 opustí letiště a vypraví se na druhou polovinu cesty.

Let 601 společností Lufthansa byl dvoumotorový airbus evropské výroby, velikostí a kapacitou zhruba stejný jako boeing společnosti KLM. I ten měl na palubě pět Darjájího cestujících, a odstartoval ve 2.55 k letu nonstop do Frankfurtu. Odlet proběhl do všech podrobností stejně jako každý jiný.

"To teda je příběh, Arnie."

"Jo, to je. Ty důležité věci jsem se dověděl až tenhle týden."

"Jak moc si za tím stojíte?" zeptal se Holtzman.

"Všechny útržky do sebe zapadají." Arnie znovu pokrčil rameny. "Nemůžu říct, že se mi zamlouvalo, co jsem slyšel. Myslím, že bychom volby vyhráli tak jako tak, ale, ježíši, ten chlap to pořádně zašmodrchal. Ale, víte," pronesl van Damm zasněně, "mohl to být ten nejodvážnější a nejvelkomyslnější politický čin století. Vůbec jsem si nemyslel, že v něm něco takového je."

"Ví tohle Fowler?"

"Neřekl jsem mu to. Možná, že bych měl."

"Moment. Pamatujete, jak mi Liz Elliotová předhodila tu nepravdivou historku o Ryanovi a jak..."

"Ano, to do toho zapadá. Jack tam šel osobně, aby ty vojáky dostal ven. Toho chlapíka, co byl ve vrtulníku vedle něj, Kolumbijci zabili. Jack se od té doby stará o jeho rodinu. Liz za ten podraz zaplatila. Tu noc, co bouchly ty pumy v Denveru, se složila."

"A Jack opravdu... víte, to je taky jeden takový příběh, který se nikdy nedostal celý ven. Fowler zazmatkoval a málem odpálil na Írán raketu - a byl to Ryan, že jo? Ten to zastavil." Holtzman pohlédl na svůj drink a rozhodl se, že se ještě trochu napije. Jak?"

"Dostal se na horkou linku," odpověděl Arnie. "Odpojil prezidenta, promluvil přímo s Narmonovem a přesvědčil ho, aby trochu počkal. Fowler vypěnil a přikázal Tajné službě, aby Ryana zatkla, ale než se agenti dostali do Pentagonu, stačilo se už všechno uklidnit. Vyšlo to, díky bohu."

Holtzmanovi chvíli trvalo, než si všechno dal dohromady, ale zase - ten příběh zapadal do útržků, které znal. Fowler dva dny nato odstoupil - jako úplně zlomený, avšak čestný člověk, který věděl, že jeho morální právo vládnout zemi zemřelo s jeho rozkazem odpálit jadernou raketu na nevinné město. A Ryanem ta událost otřásla také, tolik, že okamžitě odešel z vládních služeb a teprve Roger Durling ho přivedl zpátky.

"Ryan porušil všechna pravidla, která jen mohl. Skoro jako kdyby se mu líbilo to dělat." Takhle mluvit ale přece není spravedlivé?

"Kdyby je byl neporušil, nemuseli jsme tu teď taky třeba být." Vedoucí prezidentské kanceláře si nalil další drink. Holtzman mávnutím ruky odmítl. "Víte, co si o tom příběhu myslím, Bobe? Když to všechno lidem vylíčíte, zemi to nejspíš ublíží."

"Proč ale Fowler potom Ryana Durlingovi doporučoval" divil se reportér. "Nejdřív ho nemohl vystát a - "

"Ať má Bob Fowler jaké chce chyby, a že jich má dost, je to poctivý politik, proto. Ne, osobně Ryana rád nemá, možná je to nějaký chemismus, nevím, ale Ryan ho zachránil, a on řekl Rogerovi - jak to jenom bylo? ‚chlapík do nepohody'... Jo, tak," vzpomínal Arnie.

"Je to bída, že je na tom tak špatně s politikou."

"Učí se rychle. Třeba vás ještě překvapí."

"Ten tu vládu ještě úplně vykuchá, jestli bude mít šanci. Já nemůžu - teda, osobně se mi líbí, ale ta jeho politika..."

"Pokaždé, když si myslím, že se v něm už vyznám, udělá nějaký kotrmelec. A já si pak musím připomínat, že nemá ustálenou koncepci," řekl van Damm. "Prostě tu práci dělá. Dám mu písemné materiály, a on podle nich jedná. Poslouchá, co mu lidi říkají - klade jim správné otázky a vždycky vyslechne odpovědi - ale rozhodnutí dělá podle svého, jako kdyby věděl, co je správné a co špatné. Největší sranda je, že to většinou ví. Bobe, on to skoulel i se mnou! Ale v tom to taky není. Někdy jenom zírám, co to v něm vlastně je, víte?"

"Úplně mimo realitu," poznamenal Holtzman tiše. "ale..."

Vedoucí kanceláře přikývl. Jo, ale. Ale v politických kruzích ho rozebírají jako kdyby byl stejný jako oni, s nějakými skrytými záměry, a hrají ty svoje hry jako kdyby na něj měly platit, jenže ony neplatí."

"Takže klíčem k tomu chlapovi je, že se v něm vlastně nikdo nevyzná...

sakra," uzavřel Bob. "A tu práci nemá vůbec rád, co?"

"No, většinou ho štve. Měl jste být u toho, když mluvil na Středozápadě. Tam mu to došlo. Všichni ti lidi tam ho mají rádi, on je má taky rád, a taky bylo to vidět - a on se málem potento strachem, že se má před ně postavit. Že se v něm nikdo nevyzná? Přesně tak. Jak se říká v golfu, nejtěžší je odpálit přímý míček, že jo? Každý čeká nějaké falše. Jenže Ryan nic takového nepraktikuje."

Holtzman si odfrkl. "Tak z které strany na to jít, když tu žádná strana není?"

"Bobe, já se jen pokouším média usměrnit, jo? Ať visím, jestli mám aspoň představu, jak tohle podáte. Jedině snad, že budete konstatovat fakta - víte, tak jak se od vás čeká, že to uděláte."

To už bylo na reportéra příliš. Ve Washingtonu strávil celou svou novinářskou kariéru. "A od každého politika se čeká, že bude jako Ryan, co? Jenže oni taková nejsou."

"Ryan takový je," odsekl Arnie.

"A jakpak to mám říct svým čtenářům? Kdo tomu bude věřit?"

"To je teda průšvih, co?" vydechl Arnie. "Do politiky dělám celý život a myslel jsem si, že už všechno znám a všechno vím. Hrome, taky že znám a vím. Jsem jeden z nejlepších lidí, co tu kdy byli, každý to ví! A najednou přijde do Oválné pracovny tenhle neotesanec ze Swiftových Gulliverových cest a prohlásí, že císař je nahý - a má pravdu. No, a nikdo neví, co s tím dělat. Všichni jen říkají, že císař nahý není. Systém je připravený akorát tak sám na sebe, vůbec ne na to, co Ryan provádí."

"A ten systém zničí každého, kdo říká něco jiného než dav kolem něj." Holtzman si při té myšlence znovu odfrkl - kdyby byl Hans Christian Andersen pohádku "Císařovy nové šaty" napsal o Washingtonu, pak by ji musel sepsat tak, že to dítě, které řeklo pravdu nahlas, shromážděný dav na místě zabil.

"Já to teda zkusím," souhlasil Arnie.

"A co s tím máme udělat my?'

"Přece jste říkal, že nechcete přisluhovat při znectění nevinného člověka, ne?"

"Tak co tedy zbývá?"

"Třeba mluvit o nezvládnutelném davu," navrhl Arnie. "Nebo o císařově zkorumpovaném dvoře."

Jako další následoval let rakouských aerolinií 774. Teď už šlo všechno samo od sebe a zařízeno to bylo v rámci technických možností. Nádoby s pěnou na holení byly naplněny sotva čtyřicet minut před odletem. Pomohlo zde to, že Opičí pavilon byl blízko letiště, pomohla i denní doba, a když někdo posledních pár set metrů pádil ke vchodu, nebylo to nic neobvyklého, zvláště u takovýchhle letů. "Polévku" vstříkli na dno obalové nádoby pomocí ventilu z plastické hmoty, který rentgenové paprsky neodhalí. Tekutý dusík plnili horem do samostatné izolované nádobky umístěné uprostřed v prostoru nádoby. Procedura byla bezpečná - kvůli zvýšené a opravdu zbytečné bezpečnosti pak ještě obalové nádoby postříkali a dezinfekci otřeli; to jen proto, aby "cestující" měli klid. Obaly byly samozřejmě hodně studené, ačkoliv zase ne příliš. Až dusík začne vřít, unikne bezpečnostním tlakovým ventilem do okolní atmosféry a jednoduše se smíchá se vzduchem. Dusík je významnou součástí výbušnin, sám o sobě je však dokonale inertní, čirý a bez zápachu. Nebude ani chemicky reagovat s obsahem obalů, a bezpečnostní tlakový ventil zadrží přesně takové množství plynu, které poslouží jako hnací plyn, až přijde čas.

Obaly plnili vojenští zdravotníci oblečení do ochranných oděvů - bez nich pracovat odmítali, a přikázat jim něco jiného by vedlo jen k tomu, že budou nervózní a neohrabaní. Ředitel se tedy s jejich obavami smířil. Ještě dvě skupiny z pěti - a bude to hotovo. Nádoby by se byly mohly připravit všechny najednou, to Múdí věděl, ale proč zbytečně riskovat; při té myšlence se

zarazil. Zbytečně riskovat? To v žádném případě.

Darjájí oné noci nespal, což u něj bylo nezvyklé. Ačkoliv s přibývajícími lety zjišťoval, že spánku potřebuje stále méně, usnout mu nedělalo žádné potíže. V tiché noci, když vanul správný vítr, slyšel motory letadel, jak se rozeřvávají před vzletem - vzdálený zvuk, podobný hluku vodopádu, říkal si občas, nebo možná zemětřesení. Jako zvuk z nitra samotné přírody, vzdálený a varující. A on teď naslouchá, zda ho uslyší, a ve svých představách si není jist, zda ho slyší nebo ne.

Nepostupoval příliš rychle? Je stařec, v zemi, kde mnozí zemřeli tak mladí. Vzpomínal na nemoci svého mládí; později poznal jejich vědecké příčiny - hlavně špatná voda a hygiena, protože Írán byl po větší část jeho života zaostalou zemí, navzdory svým dlouhým dějinám civilizace a moci. Pak se vzmohl díky naftě a nesmírnému bohatství, které s ní přicházelo. Mohamed Rézá Páhlaví, šáhinšáh - Král králů!, jak titul hlásal - začal zemi zvelebovat, dopustil se však omylu v tom, že postupoval příliš rychle a nadělal si příliš mnoho nepřátel. V temném věku Íránu, jako v každé jiné takové době, pronikl mezi islámské duchovní světský duch, a tím, že šáh osvobodil venkovské rolnictvo, šlápl na prsty mnoha lidem a znepřátelil si ty, jejichž moc byla duchovní a k nimž prostý lid vzhlížel v naději na řád, který se onou změnou proměnil v chaos. Přesto však se šáhovi jeho záměr téměř podařil, ne však docela. A slova ne však docela jsou tím největším prokletím, které svět připravuje těm, kdo chtějí dosáhnout velikosti.

Jak takoví lidé uvažují? Stejně jako zestárl Darjájí, zestárl i šáh, nemocen rakovinou, a před očima se mu jeho celoživotní dílo rozplynulo v několika týdnech jako pára; jeho společníci byli popraveni při krátkém, orgii podobném vyřizování účtů a jemu samotnému zůstala hořkost nad zradou jeho amerických přátel. Myslel si snad on, že zašel příliš daleko - nebo ne dost daleko? Darjájí nevěděl, a nyní by to byl věděl rád, nyní, když sluchem lovil vzdálené zvuky vodopádů v tišině noci z příběhů Šahrazád.

Postupovat příliš rychle byl politováníhodný omyl, jak mladí poznávali a jak staří věděli; ale nepostupovat dost rychle, nepostupovat dost daleko, nepostupoat dost důrazně - to ve skutečnosti odpírá možnost dosažení cíle těm, kdo touží být velcí. Jak to muselo být trpké, ležet na lůžku, beze spánku, který člověk potřeboval k tomu, aby jasně uvažoval, a přemýšlet a proklínat sebe sama za nevyužité i promarněné příležitosti!

Možná, že přece jen vím, o čem šáh přemýšlel, říkal si Darjájí. Nyní je jeho země opět kamsi unášena. I když žije izolovaně, ty příznaky poznává. Pronikají na povrch drobnými změnami v oblékání, zvláště v oblékání žen. Ne příliš, ne tak, aby je praví věřící zavrhovali a pronásledovali, neboť i praví věřící ochabli ve víře. Ano, lidé dosud věří v islám; ano, dosud věří i v něho, ale je pravda, že Svatý korán není zase příliš přísný, a Darjájího národ je bohatý; a aby bohatl víc, potřebuje provozovat obchod. Konečně, jak může jeho lid být bojovníkem za víru, když nebude bohatnout? Ti nejlepší a nejbystřejší mladí muži jeho země odcházejí za hranice za vzděláním, protože jeho země nemá školy, jako je má nevěřící Západ - a většinou se vracejí zpět, vzdělaní ve věcech a dovednostech, které jeho země potřebuje. Vracejí se však také s čímsi jiným, neviditelným - s pochybnostmi, s otázkami a se vzpomínkami na nevázaný život v jiné společnosti, jejíž tělesné požitky se nabízejí slabým. A všichni muži jsou slabí. Což jestli vše, čeho Chomejní a on dosáhli, pouze pozdrží to, co šáh začal? Lidé, jejichž návrat k islámu byl odpovědí na skutky Páhlavího, nyní jeden po druhém odcházejí za příslibem svobody, který jim šáh nabídl. Cožpak nic nevidí? Cožpak nic nechápou? Mohou přece užívat všech mámivých lákadel moci a dobrodiní toho, čemu se říká civilizace, a přesto zůstat věrnými věřícími, stále mít pevnou duchovní oporu - bez níž je všechno ničím.

Aby však jeho země toto vše měla, potřebuje být něčím víc než tím, čím je, a on si proto nemůže dovolit žádné ne však docela. Musí předstoupit s něčím,

co prokáže, že má pravdu ve všem všudy, že bezvýhradná víra je pravým kořenem moci.

Vražda iráckého vůdce, neštěstí, které postihlo Ameriku - to vše jsou přece znamení, ne? Všechno pečlivě rozvážil. Nyní jsou Irák a Írán jedna země, a to je výsledek usilovného snažení celých desetiletí - a Amerika byla zmrzačena v jediném okamžiku. Na to, aby se dovídal řadu věcí, neměl jen Badraddína. Měl své vlastní odborníky na Ameriku, kteří znali způsoby, jak vláda té země pracuje. Znal Ryana z jednoho významného setkání, setkal se s jeho očima, slyšel smělá, avšak dutě prázdná slova, a tak znal váhu člověka, který je zřejmě jeho hlavním protivníkem.

Věděl, že Ryan za sebe nemá volenou náhradu, a podle zákonů své země ji ani nemůže mít. A on tedy má jen tuto chvíli a musí jednat tak, aby té chvíle využil, nesmí dovolit, aby na něj padlo prokletí slov ne však docela.

Ne, v paměti lidí nezůstane jako další Mohamed Páhlaví. Jestliže nebaží po lákadlech moci, pak přímo chlípně touží po skutečnosti, že ji má. Než zemře, bude vůdcem veškerého islámu. Do měsíce bude mít naftu Perského zálivu a klíč k Mekce, světskou a duchovní moc; odtud se bude jeho vliv šířit do všech směrů. V několika málo letech bude jeho země ve všech ohledech supervelmocí, a on zanechá svým následovníkům takový odkaz, jaký svět nepoznal od dob Alexandra Velikého. Navíc s jistotou, že jeho odkaz je založen na božím slově. Aby toho cíle dosáhl, aby sjednotil islám, aby naplnil vůli Alláha a slova Proroka Mohameda, vykoná, co je třeba, a má-li to znamenat, že musí postupovat rychle, pak tedy bude postupovat rychle. Proces je to vcelku jednoduchý, tři prosté kroky, z nichž ten třetí a nejobtížnější již učinil. Nic ho teď nezastaví, i kdyby se Badraddínovy plány naprosto zhatily.

Postupuji příliš rychle? tázal se naposledy Darjájí sám sebe. Ne, odpověděl si, postupuji rozhodně, překvapivě, uváženě, směle. Tak o mně budou dějiny hovořit.

"Létání v noci není jen tak?" otázal se Jack.

Jistě, pro ně ne," odpověděl Robby. Takhle podával hlášení prezidentovi rád, pozdě v noci v Oválné pracovně při sklence. "Vždycky dělali víc cavyků kolem výzbroje než kolem lidí. Vrtulníky - tady jsou to francouzské, stejný model, jakých má plno naše Pobřežní stráž - stojí peníze, a nijak moc nočních operací jsme neviděli. Cvičení, co provádějí teď, se soustředí na boj proti ponorkám. Takže mají možná v úmyslu vypořádat se s těmi holandskými ponorkami, co Čínská republika loni koupila. Také pozorujeme hodně kombinovaných operací jejich letectva."

"A závěr?"

"Něco nacvičují." Náměstek pro řízení operačního oddělení Pentagonu zavřel svou knihu hlášení. "Pane, my..."

"Robby," řekl Ryan a podíval se na něj přes své nové brýle na čtení, které mu Cathy obstarala, Jestli mi nebudeš říkat ‚Jacku', když jsme sami, šoupnu tě prezidentským rozkazem zpátky mezi odvedence."

"Nejsme sami," namítl admirál Jackson a kývl směrem k agentce Priceové.

"Andrea se nepočítá - oh, kur... Promiňte, já jsem ne-" Ryan se začervenal.

"Má pravdu, pane admirále, já se nepočítám," přerušila ho Priceová a jen s námahou potlačila smích. "Pane prezidente, celé týdny už čekám, až tohle řeknete."

Jack pohlédl na stůl a zavrtěl hlavou. "Tohle není žádný život. Můj nejlepší přítel mi říká ‚pane' a já jsem nezdvořilý vůči dámě."

"Jacku, ty jsi můj vrchní velitel," zdůraznil Robby a uvolněně se usmál rozpakům svého přítele. "A já jsem akorát pouhý námořníček."

To hlavní nejdřív, připomněl si prezident. "Agentko Priceová?"

"Ano, pane prezidente?'

"Nalejte si něco a posaďte se."

"Pane, jsem ve službě a předpisy..."

"Tak si ten drink namíchejte slabý, ale je to rozkaz vašeho prezidenta. Tak to udělejte!"

Opravdu váhala, potom však usoudila, že POTUS tím asi někam míří. Nalila si velký náprstek whisky a do sklenice přidala hodně ledu a pramenité vody z lahve. Pak se posadila vedle J-3. Jeho manželka Sissy byla nahoře s Ryanovou rodinou.

"Podívejte, lidi, prezident se taky potřebuje někdy uvolnit. A budu mít lepší pocit, když se dáma posadí a když mi můj přítel tu a tam bude tykat. Takže jsme dohodnuti?"

"Rozkaz," odpověděl Robby; stále se usmíval, ale chápal logiku i zoufalství chvíle. "Ano, Jacku, teď si všichni dáme pohov. A pěkně si to užijeme." Pohlédl na Priceovou. "Vy jste tu od toho, abyste mě zastřelila, když se nebudu náležitě chovat, je to tak?"

"Přímo do hlavy," přikývla.

"Já mám radši rakety. Je to jistější," dodal.

"Jednou v noci jste si ale moc dobře vedl s brokovnicí, aspoň šéf to říkal. Mimochodem, díky-"

"Za co?"

"Že jste mu zachránil život. My se opravdu o svého šéfa rádi staráme, i když se zaměstnanci jedná moc důvěrně."

Jack si znovu nalil; ostatní se usadili na druhé pohovce. Pozoruhodné, říkal si. Poprvé je tu v pracovně opravdu uvolněná atmosféra, dokonce tak uvolněná, že na jeho účet mohou dva lidé žertovat, přímo před ním, a on se cítí jako lidská bytost, a ne jako POTUS.

"Takhle se mi to líbí." Prezident vzhlédl. "Robby, tahle holka už byla při víc všelijakých pitominkách než my, slyšela přitom všechno možné. Má titul magistry, je chytrá, ale já abych s ní zacházel jako s nějakým černým vzadu."

"No jo, hergot. A já jsem zase akorát stíhací pilot s nemocným kolenem."

"A já pořád ještě nevím, čím mám ksakru být. No, Andreo?' otočil se k ní povzbudivě.

"Ano, pane prezidente...?" Přinutit ji k tomu, aby ho oslovila jménem, byl nemožný úkol, to Jack věděl.

"Čína - co tomu říkáte?"

"Říkám, že nejsem odborník, ale když se ptáte, tak - nevím."

Jste dost odborník," zamručel Robby. "Všichni královi mudrci a čarodějové... toho taky moc nevědí. Připlouvají tam naše další ponorky," sdělil prezidentovi. "Mancuso je chce mít na linii sever-jih, mezi oběma loďstvy. Já jsem s tím souhlasil a ministr to podepsal."

Jak si Bretano vede?"

"Uvědomuje si, že leccos neví, Jacku. Poslouchá, co mu hlásíme o operacích, klade rozumné otázky, a pak zase poslouchá. Příští týden se chystá do terénu, trochu se porozhlídne kolem a koukne se, jak hoši makají, aby se trošku vzdělal. Řídit věci umí až hrůza, ale jde do toho trochu moc hrr - teda, půjde. Viděl jsem jeho návrh na snížení stavů úředníků. No, teda páni!" uzavřel admirál Jackson a zvedl při tom oči v sloup.

"Máš s tím problémy?" zeptal se Jack.

"Ani nápad. To se mělo stát už před padesáti lety. Slečno Priceová, já jsem takový dělník," vysvětloval. "Mám rád umaštěné letecké kombinézy a zápach oleje a rád lítám při několika géčkách přetížení. Ale nám hochům na špičce ty kancelářské myši pořád chňapají po kotnících jak smečka psů. Bretano miluje inženýry a lidi, co něco dělají, ale naučil se taky nesnášet byrokraty a provozní účetní. Je to můj člověk."

"Vrátíme se k Číně," poznamenal Ryan.

"No, z Kadeny ještě létají naše letadla a provádějí elektronickou špionáž. Bereme to jako běžné cvičení. Jaké úmysly činští komouši mají, to nevíme. Od CIA toho moc nedostáváme a naše elektronická špionáž toho moc nechytá. Ministerstvo zahraničí hlásí, že čínská vláda se ptá , O co vám jde?'. A to je

právě ono. Tchajwanské námořnictvo je dost velké, aby si s ohrožením poradilo, když k nějakému dojde, pokud se ovšem nepodělá strachem. To se ale nestane. Mají oči na stopkách a jsou připraveni. Navíc provádějí svoje vlastní cvičení. Je kolem toho spousta rámusu a shonu. Nějak se v tom ale nemůžu orientovat."

"Co Záliv?"

"No, od našich lidí v Izraeli víme, že to tam ostře sledují, ale řekl bych, že moc konkrétních zpravodajských poznatků nezískávají. Jediné jejich zdroje informací asi byli lidé kolem těch generálů, co se vytratili do Súdánu - pravděpodobně pobočníci a tak. Dostal jsem fax od Magrudera..."

"Kdo to je?" zeptal se Ryan.

"Plukovník, šéf Desátého tankového v Negevské poušti. Loni jsem se s ním sešel; stojí za to poslechnout si, co hlásí. O Darjájím náš kámoš Avi ben Jákob zase prohlašuje, že ten chlap je ‚nejnebezpečnější člověk na světě'. Magruder si řekl, že bude moudré poslat to dál."

"A co my?"

"A my to nesmíme pustit ze zřetele. Darjájí má imperátorské choutky, i když má pravděpodobně k něčemu většímu ještě daleko. Saúdové jdou na věc špatně. Teď bychom tam měli poslat nějaké lidi, možná ne moc, ale pár ano, abychom druhé straně ukázali, že jsme taky ve hře."

"O tom jsem s Alím mluvil. Jeho vláda se chce zatím držet při zdi."

"To je špatné znamení," poznamenal Jackson.

"Souhlasím," přikývl POTUS "Něco s tím uděláme."

Jak to vypadá se stavem saudské armády?' optala se Priceová.

"Není tak dobrý, jak by měl být. Po válce v Zálivu se stalo módou vstupovat do Národní gardy. Výzbroj nakoupili jako kdyby to bylo pár mercedesů od velkoobchodníka. Nějakou dobu se bavili tím, že si hráli na vojáky, pak ale přišli na to, že ty věci potřebují taky údržbu. Najali si na ni lidi. Chtěli by bojovat jako rytíři a zemani za starých časů. A tak už to nejde," řekl Jackson. "A teď necvičí. Jo, projíždějí se v tancích a střílejí - z tanku MI je sranda střílet a oni střílejí hodně - ale necvičí s jednotkami. Rytíři a zemani. Jejich tradicí jsou chlapi na koních, co honí jiné chlapy na koních - jeden proti jednomu, jak ve filmu. To není žádná válka. Válka je velký tým, co pracuje společně. Jejich kultura a dějiny jsou jiné než tenhle model. A oni zatím neměli možnost přijít na to. V souhrnu to pak znamená, že nejsou tak dobří, jak si myslí. Jestli jednoho krásného dne SIR dosáhne toho, že její armády budou pracovat společně a pustí se na jih, pak budou Saúdové mít proti nim míň děl. A nabeton míň lidí."

"Jak to napravíme?' otázal se Ryan.

"Pro začátek pošli pár našich lidí tam a pár jejich lidí sem, do Národního výcvikového střediska na nějaký rychlokurs. S Mary Diggsem ze Střediska jsem to prohovořil..."

"Mary?"

"Generál Marion Diggs. ‚Mary' se mu říkalo ve West Pointu. Je to ale jen pro lidi v uniformách," vysvětlil Robby Priceové. "Rád bych sem letecky dopravil nějaký saudský obrněný prapor. Tady by s nima červení pár týdnů mlátili o písek, aby jim došlo co a jak. Tak na to přišli naši. Tak na to přišli Izraelci. A tak na to přijdou i Saúdové, vyškolí se zatraceně snáz než v opravdové válce. Diggs je s tím naprosto srozuměný. Dva či tři roky, možná míň, a když v Saudské Arábii vybudujeme pořádné výcvikové zařízení, dáme jejich armádu do kupy - politiku ale ne," dodal Jackson.

POTUS přikývl. ‚Jo, Izraelci z toho budou trochu vyplašení. A Saúdové měli vždycky starosti s tím, aby neměli moc silnou armádu, kvůli situaci doma."

"Mohl bys jim vypravovat pohádku o třech malých prasátkách. Možná, že metafora s prasátky nebude jejich kultuře vonět, ale ten velký zlý vlk se nastěhoval hned vedle, a tak by si měli dávat pozor, než se začne potloukat okolo a čmuchat a funět."

"No, slyším a poslouchám, Robby. Řeknu Adlerovi a Vascovi, aby o tom podumali." Ryan se podíval na hodinky. Další patnáctihodinový den. Neškodil by ještě jeden drink, bude ale rád, když utrhne šest hodin spánku, a nechtěl se probudit s větším bolením hlavy, než je nutné. Postavil sklenici na stolek a pokynem vyzval ostatní dva, aby ho následovali ven.

"ŠERMÍŘ míří do rezidence," hlásila Andrea to svého rádiomikrofonu. Za minutu byli ve výtahu a jeli nahoru.

"Snažte se, aby to bumbání na vás nebylo vidět," poznamenal Jack ke své hlavní agentce.

"Co máme dělat s vámi?" zeptala se stropu, když se dveře otevřely.

Jack vystoupil první, ostatní dva nechal za sebou. Svlékl si sako; nesnášel mít ho pořád na sobě.

"No, tak vidíte," řekl Robby agentce Tajné služby. Pohlédla mu do očí.

Jo." Priceová "viděla" už dávno, ale o ŠERMÍŘOVI se toho dovídala pořád víc a víc.

"Dávejte na něj dobrý pozor, Priceová. Nechci přijít o kamaráda, než bude zase odtud venku, na svobodě."

Vrtochy větru způsobily, že letadlo Lufthansy přistálo na mezinárodním letišti ve Frankfurtu jako první. Pro "cestující" bylo letiště jako obrácený trychtýř. Úzký konec představoval výstupni tunel, a když vstoupili do haly, všichni se rozptýlili a na monitorech hledali své vchody. Do dalších letů měli čas jednu až tři hodiny; jejich zavazadla přeloží z jednoho letadla do druhého automaticky a bezpečně - německá důkladnost je všeobecně známá. Celní odbavení jim starosti nedělalo, protože žádný z nich neměl strávit v Evropě víc času, než bylo nutné. Všemožně se snažili vyhnout se zrakovým kontaktům; všichni tři vešli do malé kavárničky a po krátkém rozmýšlení se rozhodli pro kávu bez kofeinu. Dva odešli z obvyklého důvodu na pánské záchodky a tam si v zrcadle zkontrolovali obličeje. Všichni se oholili těsně před odletem, ale jeden z nich, který měl zvlášť husté vousy, viděl, že mu už brada tmavne. Neměl by se oholit? Špatný nápad, řekl si a usmál se do zrcadla. Pak zvedl ze země svou brašnu, odešel do haly pro první třídu a tam čekal na let do Dallasu-Fort Worth.

"Mělas dlouhý den?" zeptal se Jack, když byli všichni pryč a venku hlídkovala jen obvyklá četa stráží.

,Jo. A zítra je velká vizita s Berniem. A další den několik operací." Cathy, stejně unavená jako její manžel, se už převlékla do noční košile.

"Něco nového?"

"U mě ne. Obědvala jsem s Pierrem Alexandrem. To je náš nový mimořádný profesor, pracuje pod Ralphem Forsterem; bývalý voják, a moc chytrý."

"Infekční choroby?" Jack si matně vzpomínal, že se s tím člověkem už někde setkal. "AIDS a tak podobně?"

"Jo."

"Ošklivá nemoc," poznamenal Jack, uléhaje do postele.

"Oba měli kliku. V Zairu došlo k menšímu výskytu Eboly, " řekla Cathy a uléhala z druhé strany. "Dvě úmrtí. Pak se objevily další dva případy v Súdánu, ale zdá se, že to už dál postupovat nebude."

Je ta nemoc tak nebezpečná, jak se říká?' Jack zhasnul světlo.

"Úmrtnost osmdesát procent - to je hodně špatné." Urovnala si přikrývku a přisunula se k němu. "Ale dost už o tom. Sissy říkala, že za dva týdny má koncert v Kennedyho středisku. Beethovenova Pátá, diriguje Fritz Bayerlein, věřil bys tomu? Myslíš, že bychom si měli sehnat lístky?"

"S majitelem koncertní síně se znám. Uvidím, co se dá dělat." Políbil ji. Den skončil.

"Tak nashle ráno, Jeffe." Priceová odešla pro své auto. Rahman vykročil na opačnou stranu pro svoje.

Z téhle práce by člověk zblbnul, říkal si Rahman. Už jen ta mechanická

jednotvárnost, pracovní doba, hlídání a čekání a nicnedělání - ale přitom neustálá pohotovost.

Hmm. Proč by si ale měl stěžovat? Jeho příběh je příběhem života dospělého muže. Vyjel severním směrem, počkal, až se otevře bezpečnostní brána, a dál pak zamířil na severozápad. Prázdné ulice umožňovaly rychlou jízdu. Než dorazil domů, vypětí z práce v ochrance v Bílém domě z něj spadlo a zůstaly po něm jen téměř zapomenuté vzpomínky; ještě stále však pociťoval fyzickou únavu.

Odemkl dveře, vypnul poplašný bezpečnostní systém, zvedl ze země poštu, kterou listonoš vhodil dovnitř otvorem ve dveřích, a přelétl ji očima. Jeden účet, zbytek je na vyhození; nabízeli mu životní šanci koupit si věci, které nepotřeboval. Pověsil kabát, z opasku sňal pouzdro s pistolí a šel do kuchyně. Záznamník blikal. Byl na něm jediný vzkaz.

"Pane Sloane," promluvil k němu digitální hlas, který znal, přestože ho slyšel jen jednou, "tady pan Alahád. Právě jsme dostali koberec, který jste si objednal. Je připraven k dodání."

[37] PLNĚNÍ ÚKOLŮ

Když v Amsterdamu, Londýně, Vídni a Paříži "cestující" nasedali do letadel, Amerika spala. Tentokrát nebyli ve stejném letadle ani dva současně. Časové rozvrhy byly sestaveny stupňovitě tak, aby se vyloučilo, že tentýž celní inspektor otevře dvě holicí soupravy a nalezne v nich stejnou značku pěny na holení, a že mu to bude nápadné, jakkoliv to bylo nepravděpodobné. Skutečným rizikem bylo, že jich příliš mnoho nasedlo do stejného letadla v Teheránu, byli však důkladně instruováni o tom, jak se chovat. Například vždy pozorná německá policie by si třeba mohla povšimnout hloučku lidí ze Středního východu, držících se pohromadě po příletu stejným letadlem, ale letiště vždycky byla anonymní místa, plná napůl omámených, sem tam přecházejících lidí, často unavených a obvykle dezorientovaných. A jeden osamělý, bezcílně bloudící cestující vypadá jako každý jiný.

První, kdo měl nasednout na transatlantický let, nastoupil do boeingu Singapurských aerolinií v Amsterdamu na mezinárodním letišti Schiphol. Letadlo, označené SQ26, se rozjelo po startovací dráze v osm třicet ráno a dostalo se do vzduchu včas. Pak se velkým obloukem stočilo na severozápad na kurs, který ho dovede nad jižní cíp Grónska. Let potrvá necelých osm hodin. Cestující seděl v první třídě, u okénka; sedadlo si sklopil úplně dozadu. V jeho příštím cílovém městě nebyly ještě ani tři hodiny ráno, a on dal přednost spánku před filmem, stejně jako většina ostatních pasažérů v přední části letadla. Svůj itinerář měl naučený zpaměti, a kdyby mu paměť selhala, pořád ještě měl letenky, které by mu připomněly, co má dělat dál. V téhle chvíli však stačilo spát, a tak otočil hlavu na podušce na stranu, ukolébán svištěním vzduchu venku za dvojitými okénky.

Kolem byla ve vzduchu další letadla s dalšími "cestujícími", mířícími do Bostonu, Filadelfie, Washingtonu, Atlanty, Orlanda, Dallas-Fort Worth, Chicaga, San Franciska, Miami a Los Angeles, deseti hlavních vstupních měst do Ameriky. Každé z nich teď mělo před sebou nějakou prodejní výstavu nebo jiné velké shromáždění lidí. V deseti dalších městech, Baltimoru, Pittsburghu, St. Louis, Nashvillu, Atlantic City, Las Vegas, Seattlu, Phoenixu, Houstonu a New Orleansu, se také něco konalo, a do každého z nich to z nejbližšího vstupního letiště bylo letadlem jen kousek - ve dvou případech se dokonce dalo jet autem.

Cestující v letadle SQ26 o tom uvažoval, než se pohroužil do spánku. Holicí soupravu měl zastrčenou v brašně pod sedadlem před sebou, pečlivě izolovanou a zabalenou. Dával si pozor, aby se brašny ani nedotkl nohama, natož aby do ní snad kopl.

V Teheránu se blížilo poledne. Krasavec přihlížel, jak se jeho skupina cvičí ve střelbě. Byla to opravdu jen formalita, hlavně k udržení morálky. Všichni střílet uměli; naučili se to a praxi získali v údolí Bikaa, a ačkoliv

nepoužívali zbraně takové, jaké budou mít v Americe, nijak to nevadilo. Pistole je pistole a cíle jsou cíle; a oni se vyznali v obojím. Samozřejmě, že se nedalo simulovat všechno, ale všichni uměli řídit auto a denně strávili celé hodiny tím, že procházeli schémata a modely možných situací. Na místo akce dorazí v pozdním odpoledni, kdy si rodiče budou vyzvedávat své potomky a odvážet je domů, kdy tělesní strážci budou unavení a znuděni celodenním sledováním dětí provádějících dětinské věci. Krasavec dostal popisy řady "obyčejných" automobilů; některé z nich budou běžné typy, které se dají sehnat v půjčovně. Protivníci jsou vycvičení a zkušení tak, jak je třeba, ale nejsou to supermani. Někteří z nich jsou dokonce ženy, a po všem tom, s čím Krasavec přišel na Západě do styku, nemohl ženy brát jako vážné soupeřky, ať už měly pistole nebo ne. Ale největší taktická výhoda spočívá v tom, že jeho tým je odhodlán použít smrtící sílu a je připraven i k bezvýhradnému sebeobětování. Pro soupeře bude velkou nevýhodou to, že kolem bude překážet přes dvacet batolat, k tomu personál a pravděpodobně i pár rodičů. Takže - ne, první část úkolu bude nejlehčí. Obtížné bude uprchnout - kdyby věci opravdu došly tak daleko. Musel svému týmu tvrdit, že uprchnout se jim podaří a že i na útěk existuje plán. Ale ten vůbec nebyl důležitý. A všichni to tak ve svých srdcích cítili.

Všichni byli ochotní stát se oběťmi v nevyhlášené svaté válce džihád, jinak by nikdy nebyli vstoupili do hizballáhu. Byli také ochotni vidět své oběti jako obětované. To slovo však sloužilo jen jako příhodná nálepka. Pro činy, které páchali, nepředstavovalo náboženství nic víc než pouhou fasádu. Pravý učenec, vzdělaný v islámské víře, by nad jejich úmyslem a cílem zbledl, ale islám má mnoho přívrženců, a mezi nimi mnohé, kteří písmo čtou nekonvenčním způsobem, a i ti mají své následovníky. "Cestující" se nijak hluboce nezamýšleli nad tím, co by Alláh jejich skutkům říkal, a Krasavec se zamýšlením nad tím neobtěžoval vůbec. Pro něj to byla jednoduše akce, politické prohlášení, výzva jeho profesi, další úkol, kterým vyplní své dny. Možná také, že je to krok k vyššímu cíli, jehož dosažení bude znamenat život v pohodlí a snad i větší osobní moc a pevné postavení - ale ani tomu v hloubi duše nevěřil. Zpočátku ano; domníval se, že Izrael lze svrhnout, že Židé budou smeteni z povrchu země, avšak tyhle představy z dob jeho mládí již dávno vybledly. Pro něj jeho činnost znamenala pouhou práci a tohle zde byl jen další z úkolů. Na podstatě toho úkolu vlastně ani nijak moc nezáleží, říkal si, když pozoroval zarputile nadšené tváře lidí svého týmu při tom, když zasahovali cíle. Ano, pro ně to něco znamená. On se však na věc díval jinak.

Inspektorovi Patricku O'Dayovi začal den v pět třicet ráno. Budík s rádiem ho vyburcoval a vyhnal ho z postele a pak na toaletu k obvyklým úkonům, než se důkladně rozhýbe; pohled do zrcadla, pak odchod do kuchyně, kde se pustil do přípravy kávy. Byla to tichá a klidná část dne. Většina lidí - ti rozumní - dosud nebyla vzhůru. V ulicích žádný provoz. Dokonce i ptáci ještě dřímali tam, kde se usadili na noc. Když sbíral před domem noviny, mohl ticho přímo hmatat a lámat si hlavu nad tím, proč svět nemůže být takový pořád. Skrze stromy na východní straně pronikala záře blížícího se svítání, ačkoliv nad hlavou stále ještě zářily jasnější hvězdy. V ostatních domech nesvítilo jediné světlo. Kruci. Copak je jediný, kdo musí být takhle brzo v práci, jako za trest?

Když se vrátil dovnitř, věnoval deset minut pročítání ranních novin Post a Sun. Zaměřoval se na nové události, hlavně v oblasti zločinu. Jako inspektor se zvláštním pověřením, který pracuje na úkolech, přidělovaných mu přímo ředitelstvím, nikdy nevěděl, kam ho ten který den pošlou, což často znamenalo, že musel zavolat opatrovnici - tak často, až uvažoval o tom, že najme chůvu na trvalý pracovní úvazek. Mohl si to dovolit - pojistné plnění po smrti manželky při havárii letadla mu poskytlo jistou míru finanční nezávislosti. Ačkoliv samotné okolnosti připomínaly rouhání, pojišťovna mu takovou možnost sama

nabídla a on po zralé úvaze přijal. Ale chůvu? Ne. Byla by to žena a Megan by ji považovala za maminku, a to nešlo. Ne, chodil do práce a odříkal se všeho, aby mohl být otcem i matkou; žádná medvědice nemohla své mládě chránit zuřivěji. Megan si ten rozdíl možná ani neuvědomovala. Děti zajisté prospívají pod mateřskou péčí a jsou na matku pevně vázány, ale stejně dobře mohou být vázány na otce. Když se jí ostatní děti na maminku ptaly, vysvětlila jim, že maminka brzy odešla do nebíčka - a tohle je můj tatínek! Ať byly psychologické okolnosti jakékoliv, blízkost otce a dcery, která Megan připadala naprosto přirozená - neměla téměř možnost poznat něco jiného - , otci občas vháněla slzy do očí. Láska dítěte je vždy bezvýhradná, tím spíš, když se soustředí jen na jednoho člověka. Inspektor O'Day byl občas osudu vděčný za to, že už celá léta nepracuje na únosech dětí. Kdyby to musel dělat dnes... upil trochu kávy a ve svých úvahách si přiznal, že by asi hledal nějakou výmluvu. Vždycky se to dalo nějak zařídit. Jako mladý agent pracoval na šesti takových případech - v dnešní době byl únos pro peníze velmi řídký trestný čin; vešlo ve známost, že v téhle hře není šance na výhru, že FBI se na takové případy vrhne plnou silou - jako boží hněv. Teprve nyní si O'Day plně uvědomoval, jak jsou tyhle zločiny odporné. Člověk musel být rodičem, musel poznat, jaké to je, cítit kolem krku drobné ručky, aby pochopil dosah takového porušení zákona - pak se ale srdce proměnilo v kus ledu; city nevyhasly, spíš se kamsi uzavřely, na tak dlouho, jak bylo nutné, než jim byl zase dán volný průchod. Inspektor vzpomínal na svého prvního velitele jednotky, Dominica DiNapoliho - "nejtvrdšího sekáče Talijána z týhle větve rodiny Gambinů", jak mu mezi sebou žertem říkali. Ten sám plakal jako dítě, když vracel oběť takového zločinu živou jejím rodičům. Teprve teď O'Day chápal, že to byl jen další projev Domovy tvrdosti. Jo. A takové zločinecké individuum z federální věznice v Atlantě už nikdy nevyšlo.

Pak byl čas Megan vzbudit. Ležela schoulená, ve svém modrém jednodílném pyžamu s obrázkem Strašidýlka Caspera. Už jí začínalo být malé, vyrůstala z něj, prstíky na nohou se dobývaly ven. Děti rostou tak rychle... Pošimral ji na nose. Děvčátko otevřelo oči.

"Tati!" Posadila se, pak vstala a dala mu pusu. Pat přemýšlel, čím to je, že se děti budí s úsměvem. Dospělí se tak neprobouzejí nikdy. A pak den začal doopravdy, další cestou na toaletu. S potěšením si všiml, že Megan má kalhoty suché. V poslední době se už kvůli tomu nebudila a spala celou noc - naučit ji to dalo dost práce; je to prapodivné, být pyšný zrovna na tohle, uvažoval. Začal se holit - každodenní událost, která dcerku fascinovala. Když byl hotov, sehnul se, aby si mu mohla sáhnout na tvář a vyhlásit výsledek: "Bezva!"

K snídani byla ovesná kaše s plátky banánu a sklenice jablečného džusu, a k ní podívaná na Disneyovy pohádky v televizi. Tatínek se zatím vrátil ke svým novinám. Megan sama dala misku a sklenici do myčky nádobí - velmi důležitá práce, kterou už začínala zvládat. Potíž byla s tím, jak vložit misku správně do držáku. Na tom Megan stále ještě pracovala. Bylo to těžší, než když se měla sama obout do bot se zapínáním na suchý zip. Paní Daggettová Patrickovi řekla, že Megan je neobyčejně chytré dítě; další věc, nad kterou se mohl rozzářit pýchou; pak pýchu vždy vystřídal smutek při vzpomínce na manželku. Pat si říkal, že ve tváři Megan vidí tvář Deborah, ale poctivá část jeho mysli se občas ptala, nakolik je to přání a nakolik skutečnost. Přinejmenším mu připadalo, že dcera má matčinu bystrost.

Jízda autem byla stejná jako každý jiný den. Slunce už vystoupilo výš, provoz byl dosud slabý. Megan seděla ve své bezpečnostní sedačce a jako obvykle udiveně pozorovala ostatní auta.

I příjezd byl stejný jako každý jiný den. V bistru samozřejmě pracovala agentka a ještě tu byla předsunutá skupina ochránců v jeslích. No, jeho holčičku nikdo nikdy neunese. Rivalita mezi FBI a Tajnou službou z velké části mizela, až na pár tu a tam pronesených žertů. O'Day byl rád, že tu lidé od Tajné služby jsou, a jim zase nevadilo, že sem chodí tenhle ozbrojený člověk. Odvedl Megan dovnitř; hned se rozběhla k paní Daggettové, objala ji a položila

si přikrývku do svého koutku. Další den učení a her začal.

"Ahoj, Pate," pozdravil ho agent stojící u dveří.

"Dobrýtro, Norme." Oba muži si vychutnali ranní zívnutí.

"Ty máš ten rozvrh zrovna tak zmotaný jako já," hovořil dál zvláštní agent Jeffers. Byl jedním z agentů, kteří se střídali při hlídání BÁBOVIČKY, a dnes ráno pracoval s předsunutou skupinou.

"Co žena?"

Ještě šest týdnů a pak abychom sháněli něco takového jako tohle tady. Je tak dobrá, jak vypadá?"

"Pan! Daggettová? Zeptej se prezidenta," zažertoval O'Day. "Všechny své děti posílá sem."

"No, špatné to tu být nemůže," souhlasil muž od Tajné služby. Jak to teď vypadá s tím Kealtyho případem?"

"Někdo na ministerstvu zahraničí lže; tak to aspoň hoši z Úřadu pro profesní odpovědnost vidí." Pokrčil rameny. "Neví se ale určitě kdo. Údaje z detektoru lži nebyly k ničemu. A co vaši, kápli na něco?"

"Víš, je to divné. Ten chlap Kealty posílá svou ochranku často pryč. Dokonce jim řekl, že je nechce dostat do situace, kdy by museli..."

"Jo, jasně," přikývl Pat. "A oni musí držet při něm, co?'

"Nemají na vybranou. Kealty se s někým schází, ale nevíme dost dobře s kým. A nemáme dovoleno zjišťovat, co proti ŠERMÍŘOVI podniká." Norm svá slova doprovodil ušklíbnutím a potřesením hlavou. "Není to nádhera?"

"Ryan se mi líbí." O'Day přejel pátravě očima okolí, zda se něco nechystá. Udělal to automaticky, tak jako člověk dýchá.

"Mně se líbí taky," souhlasil Norm. "Myslíme si, že to dokáže. Kealty je sračka. Hele, já dělal v jeho ochrance, když byl viceprezidentem. On seděl v kanceláři a muckal se s nějakou kůstkou, a já zatím stál jak blbec přede dveřma. Patřilo to k mý práci," uzavřel kysele. Oba agenti si vyměnili pohledy. Tyhle historky se vyprávěly jen mezi svými, uvnitř skupiny lidí dohlížejících na dodržování zákonů; Tajnou službu samozřejmě platili za to, aby své šéfy chránila a všechna tajemství si nechala pro sebe. Ale nerozumělo se samo sebou, že se to jejím příslušníkům líbí.

"Asi máš pravdu. Tady je všechno v pořádku?'

"Russell chce ještě tři lidi, ale asi je nedostane. Hergot, máme tři dobré agenty uvnitř a ještě tři hlídají venku" - nic neprozrazoval; O'Day na to přišel sám - , "a..."

"Jo, na druhé straně ulice. Russell asi ví, co dělá."

"Děda je nejlepší," pronesl Norm. "Hergot, u Tajné služby vycvičil polovičku lidí, a měl bys ho vidět, jak střílí. Oběma rukama."

O'Day se usmál. "To slyším pořád. Jednou ho budu muset vyzvat k přátelskému utkání."

Úsměv. ,Jo, Andrea mi povídala... Ona - ehm - v FBI si vytáhla tvůj spis..."

"Co?"

"Hele, Pate, to je naše práce. Prověřujeme si všechny. Denně tu máme nějakého šéfa, chápeš?' pokračoval Norm Jeffers. "A kromě toho chtěla vidět tvoje papíry na zbraně. Prý jseš slušný střelec, ale říkám ti, jestli chceš s Russellem hrát, nesmíš mít prázdnou kapsu, rozumíš?"

"Bez toho není dostih dostihem, pane Jeffersi." O'Day měl takové výzvy rád. Na jeho prohru si ostatní musí teprve počkat.

"Na to vemte jed, pane O'Dayi." Jeffers zvedl ruku; zkontroloval své sluchátko, pak se podíval na hodinky. "Zrovna se hnuli. BÁBOVIČKA je na cestě. Ta naše holka s tvojí jsou docela kámošky."

"Vypadá na prima holku."

Jsou to všechno prima děcka. Sem tam se něco najde, ale jsou to jen děti. A STUDENTKA, to teda bude kus, až začne chodit s klukama."

"O tom radši mně ani nepovídej!"

Jeffers se zachechtal. "No jo. Doufám, že my budeme mít kluka. Můj táta - je kapitánem u městské policie v Atlantě - říká, že holky jsou boží trest za to, že jseš mužský. Žiješ ve strachu, že potkají někoho takového, jako jsi byl v sedmnácti ty."

"Tak jo! Teď jdu do práce a podám si pár kriminálníků." Plácl Jefferse po rameni.

"Holku tu budeš mít, až se vrátíš, Pate."

O'Day vynechal svou obvyklou kávu na druhé straně Ritchie Highway a zamířil na jih k Route 50. Musel si přiznat, že hoši od Tajné služby vědí, jak a co. Ale při ochraně prezidenta měla přinejmenším jednu věc na starosti také FBI. Bude muset zajít na Úřad pro profesní odpovědnost a tam si s hochy popovídat. Neformálně, samozřejmě.

Jeden pacient zemřel, jeden se vrátil domů, zhruba ve stejnou dobu. Bylo to MacGregorovo první úmrtí na Ebolu. Viděl dost jiných, na srdeční záchvaty, kdy selhala resuscitace, na mrtvici, rakovinu, nebo jen na vysoký věk. Lékaři u toho většinou nebyli, a tak to spadlo na sestry. Při tomhle úmrtí však doktor byl. Ke konci se nedostavil smírný klid, spíš vyčerpání. Sálihovo tělo bojovalo ze všech sil a jeho síla ten zápas a bolest jen prodloužila, jako u vojáka ve ztracené bitvě. Ale síla se nakonec vzdala a tělo se uvolnilo v očekávání smrti. Poplašný signál slábnoucí srdeční činnosti ztichl, a pak už se nedalo dělat nic jiného, než monitor vypnout. U tohohle pacienta nebude žádné oživování. Sňali infúzní hadičky a jehly opatrně uložili do plastikové nádoby. Doslova všechno, co se pacienta dotklo, se spálí. Na tom nebylo nic zvláštního.

Podobně se zachází i s oběťmi AIDS nebo některých případů hepatitidy - jako s objekty smrtelné nákazy. Jen v případě Eboly je lépe mrtvoly spálit - a kromě toho, vláda na tom trvala. Další prohraná bitva.

MacGregor pociťoval úlevu a trochu se za ni styděl; naposledy si svlékl ochranný oděv, důkladně se umyl a šel se podívat na Sohajlu. Byla ještě slabá, ale už může odejít domů a zcela se zotavit. Poslední testy ukázaly, že její krev je plná protilátek; obranný systém se jakýmsi způsobem postavil nepříteli na odpor a zvítězil. Neměla v sobě žádný aktivní virus. Rodiče si ji už mohli i pochovat. V jiné zemi by si ji byli nechali k dalším testům a odebrali by jí ještě hodně krve pro další rozsáhlý laboratorní výzkum, ale místní vláda opět prohlásila, že se nic takového dělat nebude, že mají Sohajlu pustit z nemocnice hned jak jen to bude bezpečné. MacGregor byl nejprve opatrný, teď si však byl jist, že žádné další komplikace nenastanou. Sám holčičku zvedl a posadil ji do pojízdného křesla.

"Až ti bude líp, přijdeš se na mě podívat?" zeptal se s vřelým úsměvem. Děvčátko přikývlo. Chytré dítě. Její angličtina byla dobrá. Hezké dítě, s okouzlujícím úsměvem, i přesto, jak byla vyčerpaná - a těšila se, že půjde domů.

"Pane doktore?" To promluvil otec. Musí mít co dělat s armádou, podle toho, jaké má rovné držení těla. Na obličeji mu bylo vidět, co chce říct, ještě dřív, než se mu v mysli vybavila slova.

‚Já jsem toho udělal jen hodně málo. Vaše dcera je mladá a silná. To ji zachránilo."

"I tak, na tenhle dluh nezapomenu." Pevné potřesení rukou; MacGregor si vzpomněl na Kiplingův verš o východě a západě. Ať byl tenhle člověk čímkoli - lékař měl svá podezření - , mezi všemi lidmi existuje určitý vztah vzájemnosti.

"Ještě takových čtrnáct dní bude slabá. Nechte jí, ať si všechno dělá jak bude chtít. Nejlíp bude, když ji necháte co nejvíc spát."

"Uděláme, jak říkáte," slíbil Sohajlin otec.

"Moje číslo máte, sem i domů, kdybyste se potřeboval na něco zeptat."

"A kdybyste vy měl nějaké potíže, třeba s vládou, dejte mi, prosím, vědět."

Mužova vděčnost přišla vhod. MacGregor tak získal ochránce. To nemůže škodit, říkal si, když je všechny vyprovázel ke dveřím. Pak se vrátil zpátky do své pracovny.

"Tak," řekl úředník, když v telefonu vyslechl jeho hlášení, "všechno je zase v pořádku."

"Ano."

"Personál jste zkontroloval?"

"Zkontroloval. A zítra testy ještě zopakujeme, aby byla naprostá jistota. Pokoje obou pacientů ještě dnes důkladně vydezinfikujeme. Všechny kontaminované předměty se teď spalují."

"A mrtvola?'

"Také. Je ve vaku a spálí se, jak jste přikázal."

"Vynikající. Doktore MacGregore, vedl jste si dobře, a já vám za to děkuji. Teď můžeme na celou tu neblahou záležitost zapomenout."

"Ale jak se sem ta Ebola dostala?" zeptal se lékař - nešťastným hlasem, víc si nemohl dovolit.

Úředník to nevěděl, a proto mluvil dál se sebedůvěrou. "To se vás už netýká, doktore, a mě také ne. Opakovat se to už nebude, tím jsem si jist."

"No, jak myslíte." Po několika dalších slovech MacGregor zavěsil a zadíval se do zdi. Ještě jeden fax do Střediska pro potírání chorob, rozhodl se. Proti tomu nemůže vláda nic namítat. Musí jim přece sdělit, že epidemie byla lokalizovnána. Přineslo mu to úlevu. Bude líp, když se vrátí k normální medicíně a k nemocem, nad kterými dokáže zvítězit.

Kuvajt si se sdělením hlavní náplně schůzky pospíšil víc než Saúdové, možná proto, že kuvajtská vláda byla vlastně rodinný podnik a jejich establishment se náhodou octl ve velmi nebezpečném zákoutí. Adler podal prezidentovi kopii zápisu. Ten ho rychle přelétl očima.

"Připadá mi, že z toho vyplývá ‚Jděte od toho'."

"To jste trefil," souhlasil ministr zahraničí.

"Ministr zahraničí Sabah buď vyškrtal všechny zdvořilosti, nebo ho to, co slyšel, vyděsilo. Já bych si vsadil na to druhé," uzavřel Bert Vasco.

"Bene?' Jack pohlédl na Goodleyho.

Doktor Goodley zavrtěl hlavou. "Tady bychom mohli narazit."

"Mohli'?' namítl Vasco. "Tady je to víc než jen ‚mohli."

"No dobrá, Berte, vy jste náš přeborník na předpovídání událostí v Perském zálivu," poznamenal prezident. "Co kdybyste nám zase něco předpověděl?"

"Kultura tam u nich vyžaduje smlouvání. Pro důležitá setkání mají propracované slovní rituály. Než řeknou ‚Ahoj, jak se máte?, může to trvat hodinu. Jestli máme věřit, že na žádné zdvořilosti nedošlo, pak to, že k nim nedošlo, něco napovídá. Vy jste to vyjádřil jasně, pane prezidente: Jděte od toho." Ačkoliv, říkal si Vasco, je zajímavé, že začali společnou modlitbou. Možná, že to je určitý signál, který má nějaký význam pro Saúdy, ale ne pro Kuvajťany? Ani on neznal všechny nuance tamní kultury.

"Proč se potom teda Saúdové drží tak při zdi?"

"Vy jste říkal, že princ Alí na vás působil dojmem, že se při zdi držet nechce?"

Ryan přikývl. "Ano, přesně tak. Pokračujte."

"To království je tak trochu schizofrenické. Mají nás rádi a jako strategickým partnerům nám důvěřují, ale současně jim nejsme po chuti, a nedůvěřují nám jakožto kultuře. A ani tak prosté to není, a takhle to jde pořád dokola; bojí se, že když se příliš otevřou Západu, bude to mít špatný vliv na jejich společnost. Jsou hodně konzervativní v tom, čemu my říkáme společenské aspekty; vzpomeňte si třeba, jak tam naše armáda byla v jednadevadesátém a oni žádali, aby vojenští kaplani odstranili ze svých uniforem označení příslušnosti ke kléru. A když viděli, jak ženy řídí auta a nosí pistole, mohli se z toho zjevit. Takže na jedné straně na nás spoléhají

jako na někoho, kdo jim zaručuje bezpečnost - princ Alí se vás na tohle pořád vyptává, ne? Na druhé straně se zase bojí, že je sice ochraňujeme, ale přitom bychom jim mohli zemi nějak zaneřádit. Pořád se to všechno motá kolem náboženství. Pravděpodobně by radši došli k nějakému ujednání s Darjájím, než aby nás pozvali, abychom jim hlídali hranice; a tak se většina jejich vlády bude držet tohohle směru s vědomím, že přijdeme, když nás požádají. S Kuvajtem to bude jiná. Když požádáme, aby nám dovolili uspořádat cvičení, odpovědí obratem ‚ano', i když jim Saúdové budou radit, aby to nedělali. Dobré je, že to Darjájí ví a že nemůže postupovat zase tak moc rychle. Jestli začne přesunovat jednotky na jih..."

"CIA nás bude varovat," prohlásil Goodley přesvědčeně. "Víme, po čem se máme dívat, a oni na tom nejsou zase tak dobře, aby to dokázali udělat utajeně."

"Když teď do Kuvajtu přesuneme vojáky, bude se na to nahlížet jako na akt nepřátelství," varoval Adler. "Měli bychom se nejdřív sejít s Darjájím a proklepnout si ho, bylo by to lepší."

"Jen tak, aby věděl, kolik uhodilo," přidal se Vasco.

"Ne, tuhle chybu neuděláme; já myslím, že Darjájí ví, že pro nás je status zemí v Zálivu na prvním místě. Takže tentokrát žádné nejednoznačné signály." Velvyslankyni April Glaspiovou dodneška vinili z toho, že v létě roku 1990 takový signál dala Saddámu Husajnovi - ona však Husajnův výklad události popřela, a Husajn sám zase tak spolehlivý zdroj informací nebyl. Možná, že se tam jednalo o nějaký lingvistický odstín. Nejpravděpodobnější bude, že Husajn slyšel přesně to, co slyšet chtěl, a ne to, co se doopravdy řeklo, jak je u hlav států a u dětí běžným zvykem.

"Jak rychle to můžete dát dohromady?" zeptal se prezident.

"Hodně rychle," odpověděl ministr zahraničí.

"Tak to udělejte," přikázal Ryan. "Co nejrychleji."

"Ano, pane."

"S Robbym Jacksonem jsem už mluvil. Sestavte spolu nějaký plán, jak tam co nejdřív rozmístit bezpečnostní jednotky, zatím ne nijak silné. Dost silné, abychom ukázali, že nezůstáváme stranou, ale ne zase moc silné, aby to neprovokovalo. Spojte se také s Kuvajtem a řekněte jim, že tu jsme, kdyby nás potřebovali. A že k nim můžeme poslat vojsko, když o to požádají. Co k tomu máme?"

"Čtyřiadvacátou mechanizovanou z Fort Stewartu v Georgii. Ověřoval jsem si to," prohlásil Goodley pyšně. Jejich druhá brigáda se teď střídá ve stavu pohotovosti. A pak ještě brigádu z Dvaaosmdesátého ve Fort Braggu. S tím skladem výzbroje v Kuvajtu všechno skloubíme dohromady a rozjedeme do osmačtyřiceti hodin. Také bych radil zvýšit pohotovost předvojových plavidel na ostrově Diego García. To bychom mohli provést v tichosti."

"Dobrá práce, Bene. Zavolejte ministru obrany a řekněte mu, že chci, aby se to provedlo - v tichosti."

"Ano, pane prezidente."

"Darjájímu řeknu, že Sjednocené islámské republice nabízíme přátelskou ruku," prohlásil Adler. "A taky, že se nás týká bezpečnost a stabilita té oblasti. A tím že máme na mysli územní celistvost. Jsem moc zvědav, co odpoví..."

Zraky se vyčkávavě otočily na Berta Vasca; ten už v duchu začínal proklínat své nové postavení místního génia. "Možná, že je tam třeba chtěl jen tak vyplašit. Nemyslím, že by to chtěl udělat i nám."

"Začínáte být opatrný v závěrech," poznamenal Ryan.

"Je málo informací," odpověděl Vasco. "Nepřipadá mi, že by Darjájí toužil po nějakém konfliktu s námi. To už se přece jednou stalo - a všichni koukali, jak to dopadlo. Ano, rád nás nemá. Ano, nemá rád Saúdy ani žádný z těch ostatních států. Ale na druhé straně zase nechce, abychom se do toho vložili. Třeba by je mohl všechny odrovnat. To je otázka vojenská, a já jsem jen člověk

z terénu. Ale nic nezmůže, když se do hry zapojíme my. A on to ví. Takže - vyvine politický tlak na Kuvajt a na Království Saudské Arábie, to jistě. Ale jinak nevidím nic, co by nás mělo znepokojovat."

"Zatím," dodal prezident.

"Ano, pane, zatím," souhlasil Vasco.

"Nenakládám toho na vás moc, Berte?"

"To je v pořádku, pane prezidente. Aspoň posloucháte, co říkám. Neškodilo by sestavit si o SIR speciální odhad pro národní zpravodajství, celkový přehled o jejích možnostech a záměrech. Potřebuju širší přístup k tomu, co získávají zpravodajské služby."

Jack se otočil. "Bene, ať se to SONZ sestaví. Bert se stává členem týmu, s neomezeným přístupem ke všem materiálům, na můj rozkaz. No jo, já vím, hoši, to se mi to rozkazuje," dodal prezident s úsměvem, aby prolomil napětí, které schůzka vyvolala. "Tohle je potenciální problém, ale zatím se v tom nebudeme vrtat, je to tak?' Přikývnutí. "Tak fajn. Díky, pánové. Tohle povedeme v patrnosti."

Let 26 singapurských aerolinií přistál o pět minut později; k letištní hale letoun dorazil v 10.25 dopoledne. Cestující v první třídě, kteří si dosud hověli v širších a měkčích sedadlech, rychle pohltil kolotoč odbavovacích formalit, na který Amerika své návštěvníky při příletu posadí. Íránec si vyzvedl svou plátěnou brašnu z pásu a s příruční kabelou, pověšenou přes rameno, se postavil do jedné z front, v ruce svou vstupní kartu, ve které se pravilo, že nemá k proclení nic, co by mohlo vládu Spojených států zajímat. Pravda, která by ji zajímat mohla, by v žádném případě nebyla potěšující.

"Vítám vás," řekl celník, vzal si kartu a zběžně ji přejel očima. Pak přišel na řadu pas. Vypadal starý, stránky měl hojně posázené vstupními a výstupními razítky. Celník vyhledal prázdnou stránku a přichystal se k dalšímu záznamu. Jaký je účel vaší cesty do Ameriky?"

"Obchod," odpověděl cestující. Jedu na výstavu automobilů v Javits Center."

"Mhm." Celník odpověď ani pořádně neposlouchal. Cestující dostal do pasu razítko a pokynem ruky byl poslán do další fronty. Tam jeho zavazadla zkontroloval rentgen; nikdo je neotvíral. "Něco k proclení?"

"Ne." Prosté odpovědi byly nejlepší. Další celník pohlédl na obraz brašny na televizní obrazovce a neviděl nic zajímavého. Pokynem vyzval cestujícího, aby postoupil dál; ten si z dopravníku sebral své věci a vyšel ven k taxíkům.

Moc zvláštní, říkal si a postavil se do další fronty; do taxíku se dostal za necelých pět minut. První starost, že ho chytí hned při celní kontrole, měl za sebou. Další starost - taxík, do kterého se posadí, nesmí být v žádném případě nastrčený. Předstíral proto, že nestačí posbírat svá zavazadla a pustil před sebe jakousi ženu, aby se pojistil. Teď se uvelebil na zadním sedadle a dělal, že se jen tak dívá kolem, ve skutečnosti však sledoval, jestli se za taxíkem cestou do města nedrží nějaké jiné auto. Provoz před obědem byl však tak hustý, že to bylo sotva možné, tím spíš, že "cestující" seděl v jednom z tisíců žlutých vozidel, vyrážejících z kolony nebo zařazujících se do ní, jako když se splaší stádo. Špatné bylo, že jeho hotel byl tak daleko od výstaviště. Bude muset jet taxíkem ještě jednou. No, s tím se nedá nic dělat. Nejdřív se musí zapsat v hotelu.

Za dalších třicet minut stál v hotelovém výtahu a jel do šestého poschodí; přičinlivý hotelový sluha nesl jeho brašnu. Cestující si nechal svou příruční kabelu. Dal sluhovi dva dolary spropitného - byl instruován, jaké spropitné má dávat; je lepší dát spropitné skrovné, než upoutat na sebe pozornost jakožto někdo, kdo dává moc nebo vůbec nic. Sluha přijal bankovky s uznáním, ne však s přehnaně velkým. Když měl cestující vstupní procedury za sebou, vybalil své obleky a košile a vyňal přebytečné věci i z příruční kabely. Holicí soupravu nechal uvnitř; osprchoval se a rašící vousy si oholil za použití pěny, kterou poskytoval hotel. Přestože pociťoval napětí, překvapilo ho, jak dobře se cítí.

Byl na cestě - kolik? - čtyřiadvacet hodin? Ano, tak nějak. Ale vyspal se dost a při cestování letadlem nepociťoval úzkost jako mnozí jiní. Podle jídelníčku si objednal oběd; přivezla mu ho pokojová služba. Pak se oblékl, přes rameno si přehodil kabelu, sešel dolů a nasedl do taxíku, který ho odveze do Javits Center. Výstava automobilů, říkal si. Auta se mu vždycky líbila.

Za ním, opožděno v čase i prostoru, bylo ještě ve vzduchu jeho devatenáct kolegů. Někteří právě přistávali - první v Bostonu, pak další v New Yorku a jeden na Dullesově letišti - i oni procházeli celním odbavením, zkoušejíce své schopnosti a štěstí proti Velkému Satanovi, nebo jak všelijak Darjájí jejich společného nepřítele nazýval. Nakonec, Satan má velkou moc a zaslouží si respekt. Satan pohlédne člověku do očí a pozná, co si myslí, téměř jako to dokáže Alláh. Ale ne. Tihle Američané jsou úředníci, kteří jsou nebezpeční jen po předchozím upozornění.

"Musíte umět číst v lidech," poučoval je Clark. Byla to dobrá třída. Na rozdíl od studentů v obyčejných školách ti zde se všichni chtěli učit. Clark měl pocit téměř stejný jako za starých časů na Farmě, kdy vrcholila studená válka, kdy každý chtěl být Jamesem Bondem a trochu si tak i připadal, přese všechno, co říkali instruktoři. Většina z jeho spolužáků nedlouho předtím ukončila vysokou školu - byli dobře vzdělaní knihami, ale dosud ne životem. Většina se učila dobře. Někteří ne, a "sardel" venku v terénu mohla znamenat víc než jen červenou značku ve výkazu; většinou to však se selháními nebylo tak žhavé, jak se ukazuje v biografech. Selhání byla spíš jen připomínkou, že je načase změnit zaměstnání. Do téhle party zde Clark vkládal větší naděje. Možná sem nepřišli zrovna s vysokoškolskými diplomy z oboru dějin - ale všichni někde něco studovali a pak se naučili něco víc v ulicích velkých měst. Možná, že dokonce vědí, že všechno, co se naučili, pro ně bude mít jednou význam.

"Budou nám lhát - myslím teda naši agenti?"

"Vy jste z Pittsburghu, pane Stone, je to tak?"

"Ano, pane."

"Určitě jste pracoval s důvěrnými informátory z ulice. Lhali vám někdy?"

"Někdy ano," přiznal Stone.

"No, tak tady máte odpověď. Budou vám lhát o tom, jak jsou důležití, o nebezpečí, kterému se vystavují, skoro o všem. Třeba jen podle toho, jak se budou ten den zrovna cítit. Musíte je znát a vědět, jaké mají mouchy. Stone, poznal jste, když vám vaši informátoři vyprávěli nějaké báchorky?'

"Většinou ano."

"A jak to poznáte?'

"Vždycky když toho moc vědí, když to nezapadá do..."

"No tak vidíte," poznamenal instruktor s úsměvem, "někdy jste tak chytří, že se sám sebe ptám, nač tu vůbec jsem. Jde tedy o to, poznat lidi. Při své práci v CIA narazíte na lidi, kteří si myslí, že všechno vyčtou z družicových snímků - družice všechno ví a všechno poví. Ne tak docela," pokračoval Clark. "Družice se dají oklamat, snáz, než je leckdo ochotný přiznat. Lidi taky mají své slabosti, na prvním místě své ego. Neexistuje nic, co dokáže nahradit pohled do očí. Ale na práci s agenty v terénu je pěkné to, že i jejich lži vám poodhalí kus pravdy. Vezměme případ z Moskvy, Kutuzovův prospekt, rok 1983. Toho agenta jsme dostali ven; příští týden sem mezi vás přijde. Měl potíže se svým šéfem a..."

Ve dveřích vzadu se objevil Chavez a ukazoval formulář s telefonickým vzkazem. Clark spěšně dokončil přednášku a předal třídu svému asistentovi.

"Co je, Dingu?" zeptal se.

"Mary Pat nás chce fofrem ve Washingtonu, něco se SONZ."

"Vsadím se, že to bude Sjednocená islámská republika."

"To jsem ten vzkaz ani nemusel zapisovat, pane C.," poznamenal Chavez. "Zvou nás tam na oběd. Mám řídit, pane?"

Na ostrově Diego García byla čtyři předvojová plavidla, poměrně nové lodi, postavené pro daný účel - sloužily jako plovoucí parkovací garáže pro vojenská vozidla. Třetina vozidel byly tanky, samohybná děla a obrněné transportéry, zbytek tvořily už méně vzrušující "trény", vozidla naložená vším, od munice až po příděly jídla a vody. Lodi byly natřeny na šedo, barvou válečného námořnictva, ale s barevnými pruhy na komínech; pruhy znamenaly, že plavidla jsou součástí Národní záložní obranné flotily, s posádkami civilních námořníků, jejichž prací zde byla údržba. Ta nebyla nijak těžká; každých několik měsíců spustili ohromné dieselové motory a několik hodin se jen tak projížděli, aby bylo absolutně jisté, že všechno funguje. Dnes večer však přišel nový rozkaz - zvýšit stupeň pohotovosti.

Posádky strojoven scházely jedna po druhé dolů a spouštěly motory. Zkontrolovaly stav paliva podle zápisů a provedly řadu zkoušek, aby byla záruka, že lodi jsou schopné plavby - proto je udržovaly s takovou láskou. Zkoušky motorů nebyly ničím neobvyklým; zkoušení všech najednou však ano. Několik obrovských motorů totiž vyšle termální mrak, který rozpoznají infračervené detektory na družicích, hlavně v noci.

Ani ne třicet minut od chvíle, kdy se tak stalo, se tato skutečnost donesla k Sergeji Golovkovi, a stejně jako šéfové zpravodajských služeb na celém světě, i on svolal tým specialistů, aby věc prohovořili.

"Kde je bojové uskupení americké letadlové lodi?" zeptal se nejdřív ze všeho. Američané taková uskupení rádi porůznu rozesílali po světových oceánech.

"Včera atol opustilo směrem na východ."

"Pryč od Perského zálivu?'

"Tak, správně. Mají naplánované společné cvičení s Austrálií. Říkají mu JIŽNÍ POHÁR. Nemáme žádné informace o tom, že by se to cvičení mělo odložit."

"Tak proč mají cvičení také jejich lodi pro přepravu vojenských jednotek?"

Analytik udělal neurčitý pohyb rukou. "Cvičení by to mohlo být, ale ten zmatek v Perském zálivu svědčí o něčem jiném."

"Ve Washingtonu nic?" zeptal se Golovko.

"Náš přítel Ryan dál proplouvá politickými peřejemi," hlásil šéf americké politické sekce. "A špatně."

"Přežije to?"

"Náš velvyslanec si myslí, že ano. I rezident souhlasí, ale ani jeden z nich nevěří, že Ryan má věci pevně v rukou. Je to klasický propletenec. Amerika se vždycky pyšnila tím, jak hladce tam moc přechází z jedněch rukou do druhých, ale s událostmi, kterých jsme svědky, jejich zákony nepočítaly. Ryan proti svému politickému nepříteli nemůže vystoupit dost rozhodně..."

"To, co Kealty dělá, je velezrada," poznamenal Golovko; trest za ni byl v Rusku vždycky přísný. Už jen samotná taková věta stačila, aby v místnosti obrazně řečeno klesla teplota.

"Podle jejich zákona ne, ale moji právníci mi říkají, že ta věc je tak zamotaná, že nebude jasný vítěz. V tom případě ovšem zůstává ve velení Ryan, díky svému postavení - byl tam první."

Golovko přikývl, ale rozhodně se netvářil nijak šťastně. To o Rudém říjnu a o Gerasimovovi se nikdy nemělo dostat na veřejnost. O té druhé věci on i jeho vláda věděli, ale o té první měli jen neurčitá podezření. Při té záležitosti s ponorkou bylo utajení ze strany Američanů dokonalé - takže to byla ta karta, s jejíž pomocí Ryan donutil Kolju k útěku na Západ. Musela to být ona. Teď, když už uplynul nějaký čas, do sebe vše zapadalo. Byla to vynikající práce. Až na jedno - dostalo se to na veřejnost i v samotném Rusku, a on teď nemůže Ryana kontaktovat přímo, dokud se nevyjasní, jaký bude diplomatický dopad. Amerika něco podniká. On zatím ještě neví co, a místo aby jednoduše zatelefonoval a zeptal se - a snad i dostal pravdivou odpověď - , bude muset čekat, až na to přijdou jeho pracovníci v terénu sami. Potíž byla v tom, že to, co se stalo,

poškodilo americkou vládu a narušilo to i Ryanův osobní zvyk, kterému se naučil v CIA - pracovat s malou skupinkou lidí, místo aby rozehrál veškerý výkonný aparát jako symfonický orchestr. Instinkt Golovkovi napovídal, že Ryan by byl spolupráci nakloněn. Dalo se předpokládat, že bude bývalým nepřátelům důvěřovat v tom, že rádi přistoupí na spolupráci ve prospěch společných zájmů. Jedna věc se tedy tomu zrádci Kealtymu podařila - vytvořil politickou slepou uličku. Kdo jiný než Kealty mohl americkému tisku všechny ty věci povědět! Politika!

Golovkův život se kdysi točil jen kolem politiky. Od osmnácti byl členem strany, Lenina a Marxe studoval se zanícením studenta teologie, a ačkoliv se jeho zanícení během doby přeměnilo v cosi jiného, ony logické ale bláhové teorie přece jen formovaly jeho pozdější život, dokud se postupně nevytratily; aspoň že mu zbyla profese, v níž vynikal. Svou dřívější antipatii vůči Americe si dovedl rozumově zdůvodnit z hlediska historických souvislostí; dvě velmoci, dvě velké aliance, dva rozdílné filozofické přístupy, naprosto nelogicky působící unisono ve směru, jenž hrozil posledním velkým světovým konfliktem. Golovkova národní hrdost si sice stále ještě přála, aby jeho země byla zvítězila, ale nezvítězila, a to je skutečnost. Důležité je, že skončila studená válka a s ní i nepřátelství na život a na smrt mezi Amerikou a jeho zemí. Nyní už mohou rozpoznat, co je jejich společným zájmem, a občas jednat společně. Už se to vlastně stalo. Ivan Emmetovič Ryan se na něj obrátil s žádostí o pomoc při konfliktu s Japonskem. A obě země společně dosáhly jednoho životně důležitého cíle - něčeho, co je dosud tajemstvím. Proč ksakru ten zrádce Kealty nevyzradil tohle tajemství, místo těch druhých? říkal si Golovko. Ale ne, nyní se ocitla v nesnázích jeho země, a zatímco nedávno osvobozená média se mohou na té události vyřádit stejně jako média americká - nebo ještě víc - , on nemůže ani docela obyčejně zatelefonovat.

Ty lodi spouštějí motory z nějakého důvodu. Ryan cosi podniká, nebo pomýšlí na to, že cosi podnikne, a on, místo aby se prostě zeptal, se musí zase stát špionem a pracovat proti jinému špionovi, místo aby s ním spolupracoval jako se spojencem. No, jinou volbu nemá.

"Sestavte speciální studijní skupinu pro Perský záliv. Co nejrychleji dejte dohromady všechno, co máme. Amerika bude muset na ten vývoj situace nějak reagovat. Musíme předem získat určitou představu o třech věcech - zaprvé, co se děje, zadruhé, co Amerika pravděpodobně ví, a zatřetí, co udělá. Zapojte do věci generála Bondarenka. Nedávno strávil nějaký čas u jejich armády."

"Ano, okamžitě provedu, soudruhu předsedo," odpovídal až do konce schůzky Golovkův první náměstek Aspoň tohle že se nezměnilo!

Podmínky jsou vynikající, říkal si. Ne moc horko, ne moc chladno. Výstaviště Javits Center leželo přímo na řece, a proto zde byla poměrně vysoká vlhkost vzduchu. I to bylo dobré. Bude pod střechou, a není proto třeba dělat si starosti s ultrafialovým zářením škodlivým pro obsah jeho nádobky. To ostatní už jsou teoretické záležitosti a jeho se netýkají; byl plně instruován a udělá všechno přesně tak, jak mu bylo řečeno. Zda to bude fungovat nebo ne, je přece v rukou Alláhových. "Cestující" vystoupil z taxíku a vešel dovnitř.

V tak rozlehlé budově ještě nikdy nebyl, a musel se proto nejprve zorientovat. Dostal visačku s označením "NÁVŠTĚVNÍK" a k ní program výstavy s plánkem vnitřku střediska; z legendy se dověděl, kde se které exponáty nacházejí. S potlačovaným úsměvem si připomínal, že na splnění svého úkolu má celé hodiny. Ten čas stráví prohlížením aut jako každý jiný návštěvník.

Aut tu bylo hodně; třpytila se jako drahokamy, některá na točnách pro ty, kdo byli příliš líní, než aby je obcházeli kolem dokola, mnohá se spoře oděnými ženami, které návštěvníkům kynuly, jako kdyby s nimi člověk snad měl navázat sexuální styky - tedy s těmi automobily, ačkoliv i některé z těch žen by mohly být možným objektem, říkal si, když se skrytým potěšením pozoroval jejich obličeje. Věděl, že Američané vyrábějí miliony aut v téměř stejném počtu barev a tvarů. Vypadalo to jako nemírné plýtvání - koneckonců, co je

auto jiného než způsob, jak se pohybovat z jednoho místa na druhé? Během používání se poškodí a zašpiní, a výstava zde je lží v tom, že je ukazuje taková, jaká nevydrží ani tak dlouho, než člověka dovezou domů - i v Americe, jak viděl cestou z hotelu sem.

Ale i tak byla prohlídka příjemný zážitek. Původně si výstavu představoval jako příležitost k nakupování, ale nebyl to orientální bazar, jak ho znal, nebyla to ulička plná krámků, v nichž prodávají obchodníci, pro které smlouvání je stejně důležité jako vzduch. Ne, Amerika je jiná. Ze žen tady dělají prostitutky, které prodávají věci za předem určenou cenu. Ne že by "cestující" byl osobně proti takovému využití žen; nebyl ženatý a měl obvyklé tělesné touhy. Ale dávat je najevo takovýmhle způsobem bylo útokem na puritánskou skromnost, patřící k jeho kultuře. A tak, ačkoliv od žen, stojících vedle aut, neodvracel zrak, byl rád, že žádná z nich nepochází z jeho části světa.

Byly tu všechny značky a modely. Cadillac měl ohromný výstavní prostor v oddělení General Motors. I Ford měl pro všechny výrobky se svou značkou vlastní oddělení. "Cestující" se prošel sekcí firmy Chrysler, pak pokračoval do úseku zahraničních výrobců. Japonské sekci se lidé vyhýbali, nepochybně kvůli americkému konfliktu s tou zemí - ačkoliv nad mnoha exponáty byly třímetrovými písmeny vyvedeny nápisy VYROBENO V AMERICE PRO AMERIČANY!, to pro těch pár odrodilců, kteří by snad projevili jakýsi zájem. Toyoty, nissany i ostatní modely zažijí letos špatný rok, dokonce i sportovní cressidy, lhostejno, kde byly smontovány; to se dalo poznat z toho, jak málo lidí sem zašlo. Jeho zájem o asijská auta opadl. Ne, rozhodl se, zde ne.

Ze smůly Japonců těžili Evropané. Zvlášť velký dav k sobě přitahovaly mercedesy, hlavně nový model nejdražšího sportovního vozu, leskle černého jako půlnoční nebe, jenž odrážel světla u stropu, jako kdyby byl kusem čisté oblohy nad pouští. Cestující si při své obchůzce vzal u každého stánku od usměvavého obchodního zástupce brožurku; strkal je do příruční kabely, aby vypadal jako ostatní návštěvníci. Zastavil se u stánku s občerstvením a koupil si něco k jídlu - byl to hot dog - a nedělal si hlavu z toho, jestli v něm je vepřové maso nebo ne. Amerika přece není islámská země, a on se tu o takové věci nemusí starat. Hodně času strávil u terénních automobilů; nejprve uvažoval, zda by vydržely jízdu po primitivních silnicích v Libanonu a v Iránu, a došel k názoru, že pravděpodobně ano. Jeden z nich vycházel konstrukčně z vojenského typu, který už viděl, a kdyby si mohl vybrat, byl by to právě tenhle široký a silný vůz. Vzal si veškerou reklamní dokumentaci k němu a pročítal ji, opřen o sloup. Sportovní auta jsou pro zhýčkané změkčilce. Tohle má ale něco do sebe. Jaká škoda, že takové nikdy nebude mít. Podíval se na hodinky. Časný večer. Končila pracovní doba a přicházely další davy návštěvníků, kteří věnovali večer na to, aby se utápěli ve svých představách. Vynikající.

Cestou zkoumal systém klimatizace. Nejlepší by bylo umístit nádobku do samotného systému, ale i ohledně toho dostal instrukce. Vypuknutí nemoci legionářů před lety ve Filadelfii Američany naučilo udržovat tyto systémy v čistotě; vodní kondenzát, který zvlhčuje cirkulující vzduch, často ošetřovali chlórem - a chlór by virus zabil stejně jistě jako kulka zabije člověka. Zvedl oči od barevně tištěné brožury a všiml si velkých kruhových větracích otvorů. Z nich klesá k zemi chladný vzduch a neviditelně se rozlévá po podlaze. Vzduch, ohřátý těly lidí, stoupá vzhůru do průduchů, odkud projde systémem chlazení - a také se zčásti dezinfikuje. Takže si musí zvolit takové místo, kde proud vzduchu bude jeho spojencem, nikoli nepřítelem. Rozvažoval. Vypadal při tom jako člověk, který má zájem o koupi auta. Pak se vydal znovu na obchůzku, prošel pod výstupními otvory klimatizace a na kůži cítil slabý chladivý vánek; otvory jednotlivě vyhodnocoval a pátral po příhodném místě, kam by svou nádobku umístil. I místo samo bylo důležité. Vypouštění látky bude trvat asi patnáct vteřin. Ozve se syčení - to se pravděpodobně ztratí v hluku uvnitř budovy plné lidí - a na krátkou dobu se objeví i mlžný obláček. Ten

bude po několika dalších vteřinách už neviditelný; částečky jsou velmi malé, a protože mají stejnou hustotu jako okolní vzduch, stanou se součástí okolní atmosféry a budou se náhodně rozptylovat po dobu nejméně třiceti minut, možná déle, podle účinnosti systému klimatizace na výstavišti. Cestující chtěl, aby bylo zasaženo co nejvíce lidí, tak jak to nabízely uvedené parametry. S tou myšlenkou se vydal na další obchůzku.

Pomohla skutečnost, že jakkoliv byla výstava rozsáhlá, celou budovu Javits Center nezaplnila. Oddělení pro exponáty byla sestavena z prefabrikovaných dílců, jako pracoviště v kancelářské budově, a na mnoha místech byly zavěšeny velké kusy látky, jako svislé vlajky, jejichž jediným účelem bylo zakrýt výhled do prázdných prostor budovy. Dostat se do těchto prostor bylo snadné, jak cestující vypozoroval. Nikde žádné ohrazené plochy, člověk se prostě jen sehnul a proklouzl kolem exponátu. Viděl, jak na takových místech spolu hovoří malé hloučky lidí při jakýchsi minijednáních. Viděl i několik zřízenců, obcházejících kolem, ale jinak skoro nic jiného. Zřízenci by mohli být problémem. Nesmělo se stát, že by některý z nich nádobku zvedl dřív, než se obsah vyprázdní. Ale činnost takových lidí bude přece pravidelně rozvržená, ne? Stačí jen vypozorovat, podle jakého schématu se pohybují. Samozřejmě. Takže, uvažoval, kde je nejlepší místo? Výstava bude otevřena ještě několik hodin. Potřebuje si vybrat co nejlepší místo a čas, ale byl instruován tak, že si s tím zase nemusí příliš lámat hlavu. Tu radu si vzal k srdci. Bude líp zůstat nenápadný. To je jeho prvořadým úkolem.

Hlavní vchod je... tamhle. Lidé vcházejí dovnitř a odcházejí ven stejnou stranou budovy. Všude jsou nouzové východy, všechny patřičně označené a s poplašnými bzučáky. Nad vchodem vytvářely baterie klimatizačních průduchů jakousi tepelnou bariéru. Zpětné větrací otvory se nacházely hlavně uprostřed výstavní haly. Takže proud vzduchu se má pohybovat od obvodu haly směrem ke středu... a všichni musí přijít i odejít stejným místem... jak by toho mohl využít...? Na téhle straně jsou toalety a v nich pravidelný provoz dovnitř a ven - to je však příliš nebezpečné, někdo by mohl nádobku vidět, sebrat ji a hodit do koše na odpadky. Přešel na druhou stranu a přitom převracel v rukou program. Proplétal se mezi návštěvníky a opět se octl na okraji sekce General Motors. Za ní byla oddělení Mercedesu a BMW, všechna na trase ke zpětným průduchům. Všemi třemi odděleními se pohybovaly davy lidí - a proud vzduchu tu klesá dolů a bude protékat úsekem, kudy lidé vcházejí a odcházejí. Zelené závěsy bránily pohledu na stěnu, ale pod nimi byl volný, otevřený prostor... zčásti skrytý před pohledy lidí. To je ono. Šel dál, podíval se na hodinky a pak na program s otvírací dobou. Zastrkával program do kabely a druhou rukou zatím rozepínal zip holicí soupravy. Ještě jednou prošel v kruhu kolem a hledal nějaké další vhodné místo; jedno našel, nebylo však tak dobré jako to první. Pak se znovu přesvědčil, zda ho nikdo nesleduje. Ne, nikdo neví, že tu je. A on svou přítomnost neohlásí salvou z kalašnikova ani třesknutím vrženého granátu. Teroristou člověk může být několikero způsoby a on jen litoval, že tenhle neobjevil už dřív. S jakou radostí by byl položil takovouhle nádobku v některém divadle v Jeruzalémě... ale, ne, ta doba možná přijde později, hned jak bude zmrzačen hlavní nepřítel jeho kultury. Nyní se díval lidem do tváří, těmhle Američanům, kteří tolik nenávidí jeho i jeho lid. Šoupavě přecházejí kolem, jako dobytek, bezúčelně. A pak přišel jeho čas.

Cestující zašel za vystavený automobil, vytáhl nádobku a položil ji na betonovou podlahu. Byla zatížena, aby se kutálením dostala do správné polohy na boku; tak ji jen stěží někdo zahlédne. Nakonec stiskl jednoduchý mechanický časovač a odešel pryč, zpátky na výstavní plochu, pak doleva k východu. Za pět minut byl v taxíku a na cestě zpátky do hotelu. Než tam dojel, pružinka časovače uvolnila ventil a ten patnáct vteřin vypouštěl obsah nádobky do vzduchu. Zvuk se ztratil v kakofonii hluku davu. Obláček mlhy se rozplynul dřív, než ho mohl někdo spatřit.

V Atlantě to byla Jarní výstava člunů. Asi polovina lidí, kteří tam přišli,

pomýšlela na koupi člunu, letos nebo někdy jindy. Ostatní jen tak snili. Ať si sní, říkal si "cestující" a vyšel ven.

V Orlandu to byla rekreační vozidla. Tady to šlo zvlášť snadno. Cestující nahlížel pod velký obytný karavan, jako kdyby si chtěl prohlédnout podvozek, zasunul nádobku pod něj a odešel.

V Chicagu, ve středisku McCormick Center, to byla výstava předmětů pro vybavení domácností, ohromná hala plná všemožného nábytku a domácích potřeb. A také žen, které si přály tyto předměty mít.

V Houstonu to byla jedna z největších výstav koní v Americe. Mnozí z nich byli arabové, jak cestující s údivem zjistil. Šeptem pronesl modlitbu za to, aby choroba nepostihla žádné z těch vznešených zvířat, která Alláh tak miluje.

Ve Phoenixu to bylo vybavení pro golf. O téhle hře cestující nevěděl vůbec nic, ačkoliv měl kila literatury, kterou tam zadarmo rozdávali a kterou si může číst při letu zpátky na východní polokouli. Vyhledal prázdný vak na hole s tvrdým vyložením z plastu, ve kterém se nádobka dobře ukryje; nastavil časovač a upustil ji dovnitř.

V San Francisku to byly počítače, nejnavštívenější výstava toho dne; do Moscone Convention Center přišlo přes dvacet tisíc lidí. Tolik, že cestujícího na chvíli přepadl strach, že se nedostane ven do zahrady dřív, než nádobka vypustí svůj obsah. Ale dostal se tam. Kráčel pak proti větru do svého hotelu o čtyři bloky dál; jeho úkol byl splněn.

Obchod s koberci právě zavíral. Áríf Rahman vešel dovnitř. Pan Alahád zamkl přední dveře a zhasl světla.

"Jaké jsou instrukce?"

"Nebudete dělat nic bez přímého rozkazu. Musíme si být však jisti, že jste schopen své poslání dokončit."

"Není to snad jasné?' otázal se Rahman popuzeně. "Proč si myslíte ..."

"Mám své instrukce," řekl Alahád jemně.

Jsem schopen. Jsem připraven," ujistil vrah člena svého řetězce agentů. Rozhodnutí padlo už před léty. Ale bylo dobré říct to někomu nahlas, zde a teď.

"Dáme vám vědět, až přijde pravá chvíle. Bude to brzy."

"Politická situace..."

"Toho jsme si vědomi. Vkládáme důvěru ve vaši oddanost věci. Zachovejte klid, Árífe. Dějí se velké věci. Není mi známo jaké, pouze to, že už probíhají. V pravou chvíli se váš čin stane úhelným kamenem Svaté války džihád. Mahmúd hadži vám posílá své pozdravy a své modlitby."

"Děkuji." Když zazněla slova požehnání, vzdálená, avšak mocná, sklonil Rahman hlavu. Uplynulo už hodně času od chvíle, kdy slyšel hlas onoho člověka. Viděl ho tenkrát jen v televizi; musel se přitom odvrátit, aby ostatní neviděli jeho reakci na něj.

"Byly to pro vás těžké roky," poznamenal Alahád.

"Ano, byly," přikývl Rahman.

"Brzy to skončí, můj mladý příteli. Pojďte teď se mnou dozadu. Máte čas?"

"Mám."

"Nadešel čas modlitby."

[38] DOBA ODKLADU

"Nejsem na tu oblast odborník," namítal Clark. V Íránu ale už byl a Ed Foley nechtěl nějaké námitky ani slyšet. "Byl jste tam. Prováděl jste akci. A kromě toho přece vy pořád mluvíte o tom, že umazané ruce a dobrý nos ničím nenahradíš."

"Zrovna tímhle kázáním dneska odpoledne krmil hochy na Farmě," hlásil Ding s potměšilým výrazem. "No, dneska to vlastně bylo o čtení v lidech, něco jako že se jim člověk musí koukat do očí. Ale to je to samé. Dobré oči, dobrý nos, dobré smysly." On sice v Iránu nebyl, ale přece pana C. nepošlou samotného?

Jděte do toho, Johne," řekla Mary Pat Foleyová, a protože byla náměstkyní

pro řízení operačního oddělení, byla věc hotová. "Možná, že tam hodně brzy poletí ministr Adler. Vás a Dinga tam potřebuju jako důstojníky bezpečnosti a ochrany. Budete koukat udržet ho naživu a budete čmuchat kolem, ale nebudou s tím spojené žádné tajnosti nebo tak. Teď potřebuju jenom abyste zjistili, jaká je nálada na ulici. To je všechno, rychlý průzkum." Něco takového se obvykle dělalo tak, že se člověk díval na CNN, ale Mary Pat potřebovala zkušeného důstojníka, aby se podíval, jak to v místě chodí. A šéfkou byla ona.

Jestli je něco k naštvání na tom, že je člověk dobrým instruktorem, pak tedy je to skutečnost, že lidé, které vycvičil, jsou často povyšováni a pamatují si, co se učili - a co horšího, pamatují si i ty, kdo je učili. Clark si v duchu vybavoval oba Foleyovy ve třídě na Farmě. Od začátku byla v té dvojici kovbojem - vlastně kovbojkou - ona, s vynikajícími instinkty, fantasticky dobrou ruštinou a s takovým darem umění jak v lidech číst, jaký se najde spíš u profesora v oboru psychiatrie... ale jaksi se jí nedostávalo obezřetnosti. Až příliš spoléhala na pomněnkové oči a hru na hloupou blondýnku, než aby to pro ni bylo vždycky bezpečné. Edovi zase chyběla její vášnivost, ale měl schopnost sestavit si celkový obraz a uvažovat perspektivně. Obraz většinou dával smysl. Dokonalý nebyl žádný z obou; dohromady ale tvořili veledílo. Na to, že je vycvičil podle svého, byl John Clark náramně pyšný. Většinou.

"Oukej. Máme tam nějaké prostředky?'

"Nic, co by stálo za řeč. Adler se chce sejít přímo s Darjájím a povědět mu, jaká jsou pravidla. Bydlet budete na francouzském velvyslanectví. Ta cesta je tajná. S VC-20 do Paříže, odtamtud nákladním letadlem. Tam i zpátky fofrem," sdělila jim Mary Pat. "Ale pár hodin se tam projděte, jen abyste si to tam oťukali - cenu chleba, jak se lidé oblékají, však to znáte."

"A budeme mít diplomatické pasy, aby nás nikdo nemohl otravovat," dodal John zlomyslně. "Jo, tohle jsem už jednou slyšel. Na našem velvyslanectví to v roce 1979 slyšeli všichni, vzpomínáte si?"

"Adler je ministr zahraničí," připomněl mu Ed.

"No, to naši přátelé asi vědí." A taky vědí, že je Žid. To ale neřekl nahlas.

Let do Barstowu v Kalifornii byl toho druhu, jakým vždycky začínají cvičení. K letadlům se sjížděly autobusy a nákladní auta a vojáci sestoupili ze schůdků ke krátké jízdě po jediné silnici do Národního výcvikového střediska. Generál Diggs a plukovník Hamm z vrtulníku, stojícího opodál, sledovali, jak se vojáci řadí do útvarů. Tahle skupina byla z Národní gardy Severní Karolíny, zesílená brigáda. Nestávalo se často, aby Garda přišla do Fort Irwinu - a tahle skupina měla být hodně speciální. Jelikož Severní Karolína byla dlouhá léta obdařena velmi vysoce postavenými senátory a kongresmany - nu, až donedávna - , muži z Karolíny dostali tu nejlepší moderní výzbroj a výstroj a byli určeni jako doplňující brigáda pro jednu z obrněných divizí pravidelné pozemní armády. Vykračovali si jako opravdoví vojáci a jejich důstojníci se připravovali celý rok v očekávání, až na ně v rámci rotace výcvikových pobytů přijde řada. Dokonce se jim podařilo přijít k většímu příděu paliva, a mohli proto cvičit několik týdnů navíc. Důstojníci teď řadili své lidi do pravidelných útvarů, než je naloží do nákladního letadla. Ze vzdálenosti necelého půl kilometru Diggs s Hammem viděli, jak v hluku přilétajícího letounu důstojníci hovoří se svými lidmi.

"Vypadají hrdě, šéfe," poznamenal Hamm.

Z dálky slyšeli, jak rota tankistů sborovým zařváním oznámila svému kapitánovi, že je připravena někoho pořádně nakopat do zadku. Byl tam i tým novinářů, aby událost zvěčnili pro místní televizi.

"Jsou hrdí," řekl generál. "Vojáci mají být hrdí, plukovníku."

"Jen jedna věc tu chybí, pane."

"A to je co, Ale?"

"Bééé," procedil plukovník Hamm přes svůj doutník. "Ovce na porážku." Oba

důstojníci si vyměnili pohledy. Prvním úkolem červených bylo tu hrdost jim vzít. Pluk Blackhorse nikdy neprohrál jediné simulované střetnutí s nikým, kromě s pravidelnými jednotkami - a i to jen zřídka. Hamm rozhodně neměl v úmyslu zahájit prohrou zrovna tenhle měsíc. Dva prapory s tanky Abrams, další s bojovými vozidly pěchoty Bradley, pak prapor dělostřelectva, obrněná průzkumná rota a bojový podpůrný prapor, proti jeho třem rotám červených. To bylo sotva spravedlivé. Pro hostující mužstvo.

Byli skoro hotovi. Nejvíc se vztekali při míchání hnojiva; pro oba Horaly se z toho vyklubala pořádná posilovačka. Správný poměr hnojiva - což byla chemická sloučenina na bázi čpavku - a motorové nafty vyčetli z knihy. Oba se bavili pomyšlením, že rostliny se tak rády živí smrtící výbušninou. Prachová náplň dělostřeleckých granátů je také na bázi čpavku; po první světové válce v Německu vybuchla chemička vyrábějící umělé hnojivo a smetla celou sousední vesnici. Přísada motorové nafty měla zčásti přispět další chemickou energií, ale hlavně měla působit jako smáčedlo, aby se vnitřní tlaková vlna líp šířila hmotou výbušniny a uspíšila detonaci. Směs rozmíchávali na náležitou konzistenci ve velké kádi kánoistickým pádlem; konzistenci také vyčetli v knize. Výsledkem byl jakýsi obrovský knedlík z kaše podobné tekutému bahnu, ze které nadělali bloky. Ty zvedali ručně.

Vnitřek cisterny na cement pokrývala špína, páchl a nebylo tam příliš bezpečno. V ukládání bloků se střídali. Poklop, určený k plnění cisterny polotekutým cementem, měl v průměru necelý metr. Holbrook zhotovil elektrický ventilátor, který do cisterny vháněl čerstvý vzduch, protože z nepříjemných a možná i nebezpečných výparů čerstvé směsi hnojiva je bolela hlava. To bylo dostatečným varováním. Práce si vyžádala víc než týden, teď však byla cisterna plná tak, jak potřebovali, asi do tří čtvrtin; konečně uložili poslední blok. Jednotlivé vrstvy byly poněkud nerovné. Dutiny vyplnili tekutější směsí; tu nalévali kbelíkem. Na dva muže, pracující bez pomoci, to byl úctyhodný výkon. Kdyby bylo vidět skrz ocel, vypadal by vnitřek jako koláčový graf; nevyplněná část měla tvar obráceného písmene V.

"Tak to bysme měli, Pete," prohlásil Ernie Brown. Ještě zbylo takovejch padesát kilo, ale..."

"Není kam to dát," souhlasil Holbrook, vysoukal se ven a trochu neohrabaně slezl po žebříku. Oba se posadili do zahradních křesílek a nadýchávali se čerstvého vzduchu. "Hergot, to jsem rád, že todle máme za sebou!"

"To si piš." Brown si třel obličej a zhluboka se nadechl. Hlava ho bolela jako střep. Venku zůstanou tak dlouho, dokud ty zatracené výpary nedostanou ven z plic.

"Tohleto určitě vodskáčeme," poznamenal Pete.

"Někdo to docela určitě vodskáče. To s těma kulkama byl dobrej nápad," dodal Ernie. Měli jich dva plné sudy na naftu, pravděpodobně až moc, ale to bylo v pořádku.

"Co by to bylo za čokoládu bez pár vošíků?" zavtipkoval Holbrook.

"Ty prevíte!" rozesmál se Brown, až málem spadl z křesílka. "Panebože, ta palice mě teda ale bolí!"

Souhlas Francouzů se spoluprací přišel z Quai ďOrsay obdivuhodně rychle. Francie měla diplomatické zájmy v každé zemi hraničící se Zálivem a tyto zájmy se napojovaly na všemožné obchodní styky, od tanků až po léčiva. Francouzští vojáci, nasazení ve válce v Perském zálivu, tak nakonec bojovali proti francouzským výrobkům; takové setkání ale nebylo vůbec nic neobvyklého, podobně se získávala spousta odbytišť. Souhlas s akcí dostal americký velvyslanec telefonicky v devět hodin ráno. Do pěti minut poslal na své ministerstvo zahraničí dálnopis; odtud ho předali Adlerovi, který byl ještě v posteli. Důstojníci, kterých se akce týkala, rozeslali oznámení na další místa, ze všeho nejdřív vojenské aeromobilní skupině na základně Andrews.

Dostat ministra zahraničí v tichosti ven z města nebylo nikdy právě nejsnadnější. Lidem obvykle jen málokdy ušlo, že kanceláře takové velikosti a významu jsou prázdné. A tak se vymyslela jednoduchá krycí legenda - Adler odlétá na mnohostranné konzultace s evropskými spojenci. Francouzi dokázali svá média udržet v náležitých mezích mnohem líp, což byla především a hlavně otázka načasování.

"Ano?" ohlásil se Clark do telefonu v hotelu Marriott nejblíže k Langley.

Je to dneska," pronesl hlas.

Clark zamrkal a zavrtěl hlavou. "Bezva. Prima. Mám zabaleno." Pak se převalil na druhý bok aby se ještě trochu prospal. Aspoň že nemusí poslouchat žádné instrukce. Dávat pozor na Adlera, projít se - a zase zpátky domů. S utajením si nebude třeba dělat žádné zvláštní starosti. Kdyby Íránci - na název SIRánci si ještě nezvykl - chtěli něco podniknout, dva muži s pistolemi by s tím tak jako tak nemohli moc udělat. Zbývalo by jim jen předat své pistole, bez výstřelu, a místní policajti nebo íránská bezpečnostní služba by jim už nepřátelské domorodce dokázali udržet od těla. Budou tam zkrátka jako kulisa, protože tak se to z toho či onoho důvodu vždycky dělalo.

"Jdem?" ozval se Chavez z druhého lůžka.

"Jo-o."

"Bueno."

Darjájí pohlédl na stolní hodiny, odečetl osm, devět, deset a jedenáct hodin a uvažoval, jestli se něco nepokazilo. Uvažování o už hotové věci bylo pro lidi v jeho postavení hrozivým strašákem. Člověk učinil rozhodnutí a provedl akci, a až pak si začal dělat ty pravé starosti, přes všechno plánování a důmysl, které vložil do toho, co udělal. K úspěchu nevede cesta růžovým sadem. Člověk musí riskovat, což je skutečnost, kterou si ti, kdo pouze pomýšlejí na to, že se stanou hlavou státu, nikdy neuvědomují.

Ne, nepokazilo se nic. Přijal francouzského velvyslance, velmi příjemného nevěřícího, jenž hovořil místním jazykem tak krásně, že Darjájího napadlo, jaké by to asi bylo, kdyby tak nahlas přečetl něco z poezie jeho země. A je to uhlazený muž, vždy zdvořilý a uznalý; přednesl svůj návrh na zprostředkování jako člověk dojednávající sňatek některého člena rodiny. Svým nadějeplným úsměvem také vyřizoval přání své vlády. Američané by s takovým návrhem nepřišli, kdyby o Badraddínových lidech a jejich úkolu už něco věděli. Ne, v případě podobného dojednávání by se setkání konalo na neutrální půdě - takovou možnost nabízelo vždycky Švýcarsko - , aby kontakt byl neformální, avšak přímý. V případě, že by něco tušili, by svého ministra zahraničí - a k tomu Žida - neposílali do země, kterou musí považovat za nepřátelskou. Přátelský kontakt, přátelská výměna názorů, přátelské nabídky přátelských vztahů, říkal ten Francouz, když schůzku zaujatě sjednával, nepochybně v naději, že Francie zůstane v Darjájího povědomí jako země nápomocná při navázání nového přátelství - nu, možná i "pracovního vztahu". A kdyby setkání neproběhlo dobře, pak by v povědomí zůstalo jen to, že Francie se pokusila posloužit jako poctivý prostředník. Kdyby byl Darjájí znal balet, byl by k němu rozhovor s Francouzem zaručeně přirovnal.

K čertu i s Francouzi, říkal si ájatolláh v duchu. Kdyby byl náčelník jejich válečníků Martel nezastavil v roce 732 ,Abd-ar-Rahmána u Poitiers, pak by celý svět teď možná byl... ale ani Alláh nemůže měnit dějiny. Rahmán onu bitvu prohrál, protože se z jeho mužů stali chamtivci a odpadlíci od čisté víry. Když se před nimi otevřelo bohatství Západu, přestali bojovat a začali drancovat a poskytli Martelovi možnost znovu zformovat své bojovníky k protiútoku. Ano, to je poučení, které je třeba si pamatovat. Na drancování je vždycky čas. Nejprve je nutno vyhrát bitvu. Nejprve zničit nepřátelské síly a pak si vzít, co si člověk vzít chce.

Vyšel ze své pracovny do sousední místnosti. Tam visela na zdi mapa jeho nové země a jejích sousedů a bylo tu i pohodlné sedadlo, ze kterého se na ni mohl dívat. Dopouštěl se obvyklého omylu, k jakému dochází, když se člověk

dívá na mapu. Vzdálenosti jsou zkrácené. Všechno se zdá blízko. Blízko a v dosahu. Blízko tak, že se toho lze zmocnit, konečně, po všem tom čase, který už promarnil. Teď už se nemůže pokazit nic. Nemůže, když vše je tak blízko.

Odchod byl snazší než příchod. Jako většině západních zemí, i Americe víc záleží na tom, co lidé přinášejí než na tom, co odnášejí - a tak je to správné, říkal si "cestující" při pasovém odbavování na letišti Johna Fitzgeralda Kennedyho. Bylo 7.05 ráno, a let Air France číslo 1, nadzvukový concorde, čekal, aby ho vzal kus cesty domů. Měl ohromnou sbírku brožur o automobilech i legendu, kterou si nějakou dobu připravoval, kdyby se snad někdo na něco kolem nich vyptával. Ale jeho krytí nikdo neohrozil, natož aby ho zkoumal. Odlétá - a tak je to v pořádku. Do pasu dostal příslušné razítko. Celník se ani neptal, proč jeden den přiletěl a hned druhý den letí pryč. Lidé cestující za obchodem jsou prostě lidé cestující za obchodem. A kromě toho bylo časné ráno a dřív než před desátou se tu nic důležitého neděje.

V hale pro let Air France první třídy se podávala káva, cestující ji však nechtěl. Byl téměř na dně. Teprve teď se málem roztřásl. Bylo až nepochopitelné, jak snadno to šlo. Když je Badraddín před úkolem instruoval, líčil jim, jak snadné to bude, on tomu však tak docela nevěřil, po svých zkušenostech s bezpečnostními opatřeními Izraelců, s bezpočtem jejich vojáků a pušek. Všechno napětí, které předtím prožíval, které cítil jako provaz, pevně omotávající jeho tělo, teď opadávalo. Předchozí noci spal špatně, teď však nasedne do letadla a celou cestu prospí. Až bude zpátky v Teheránu, pohlédne na Badraddína, zasměje se a požádá o další úkol. Když procházel kolem bufetu, spatřil láhev šampaňského a nalil si číši. Rozkýchal se; pít víno se neslučovalo s jeho náboženstvím, ale byl to západní způsob oslavy - a on má opravdu co oslavovat. Za dvacet minut vyvolali jeho let; spolu s ostatními se vypravil k nástupnímu tunelu. Jeho jedinou starostí teď bylo působení rychlého přechodu přes několik časových pásem. Letadlo odlétá přesně v osm a do Paříže přiletí v 5.45 odpoledne! Od snídaně do večeře, bez jídla uprostřed dne. No, takové už jsou zázraky moderního cestování.

Do Andrewsu jeli každý zvlášť, Adler ve svém služebním automobilu, Clark s Chavezem v Dingově soukromém autě. Ministru zahraničí strážní mávnutím naznačili, aby branou projel bez zastavování, důstojníci CIA však museli předložit své průkazy; aspoň jim to ale vyneslo zasalutování od ozbrojeného příslušníka vojenského letectva.

"Vám se Irán moc nezamlouvá, co?" zeptal se Clarka mladší důstojník.

"No, Domingo, když tys začal jezdit na bicyklu bez přídavných koleček, já byl v Teheránu s tak průhlednou krycí legendou, že bys skrz ni přečetl, co mám napsáno na čele. Spolu s těmi mezulány jsem vyřvával ‚Smrt Americe!' a koukal přitom, jak kolem mě banda šílených kluků se samopaly vede naše lidi se zavázanýma očima. Jednu chvíli jsem myslel, že je postaví do řady ke zdi a pokropí. Znal jsem se s šéfem místní rezidentury. Hergot, já ho mezi nimi poznal. Taky ho lapli, a dali mu co proto." Clark si živě vzpomínal, jak tam jen tak stál, padesát metrů od nich, a nemohl dělat vůbec, ale vůbec nic...

"Jaký jste tam měl úkol?"

"Poprvé rychlý průzkum situace pro CIA. Podruhé jsem se měl účastnit záchranné akce, která se pohnojila, když probíhala operace Poušť Jedna. Ale nakonec jsme přece jen všechny naše lidi dostali ven živé," uzavřel Clark.

"Takže špatné vzpomínky. Moc se vám tam nechce, co?"

Clark pokrčil rameny. "No, moc ne. Člověk se v nich nikdy pořádně nevyzná. Saúdům rozumím - ty mám rád. Jak jednou pronikneš jejich skořápkou, jsou to přátelé na celý život. Někteří z nich nám připadají trochu divní, ale to je v pořádku. Něco jako ve starých filmech, smysl pro čest a tak, pohostinnost," pokračoval. "No, v každém případě mám odtud spoustu dobrých vzpomínek. Z druhé strany Zálivu ale ne. Nejlíp by bylo nechat to tam na pokoji." Ding zaparkoval

auto; právě si brali brašny, když k nim přišla četařka.
"Letíme do Paříže, četařko," řekl Clark a znovu ukázal svůj průkaz.
"Pánové, pojďte laskavě se mnou." Pokynula jim směrem k odbavovací hale pro významné osoby. Z nízké jednoposchoďové budovy poslali všechny ostatní významné osoby pryč. Scott Adler seděl na jedné z pohovek a prohlížel si jakési papíry.
"Pane ministře?"
Adler vzhlédl. "Budu hádat: vy jste Clark a vy jste Chavez."
"Vám by kynula budoucnost i ve výzvědné službě," usmál se John. Potřásli si navzájem rukama.
"Dobrý den, pane," řekl Chavez.
"Foley tvrdí, že s vámi je můj život v dobrých rukou," prohlásil ministr zahraničí a zavřel svou složku s hlášeními.
"Přehání." Clark poodešel k pultu a vzal si kousek plněného pečiva. Jsou to nervy? ptal se sám sebe v duchu. Ed a Mary Pat měli pravdu. Tohle by měla být rutinní operace, tam a zase ven. Ahoj, jak se máte, poserte se tu, na shledanou. V letech 1979-80 byl přece na horších místech než je Teherán - ne na mnoha, ale přece jen byl. Zamračil se na svůj zákusek. Cosi v něm vyvolávalo onen starý pocit, plíživé mrazení přebíhající po kůži, jako kdyby mu něco foukalo do chlupů na zádech; pocit, který mu radil, aby se připravil na nejhorší.
"A také mi prozradil, že pracujete s týmem, co sestavuje SONZ. Že prý mám dobře poslouchat, co říkáte," pokračoval Adler. Aspoň že ministr vypadá klidně a uvolněně, pomyslel si Clark.
"S Foleyovými se už nějakou dobu znám," vysvětloval John.
"Už jste v Íránu někdy byl?'
"Ano, pane ministře." Clark pak dvě minuty vysvětloval a od vysokého činitele se mu dostalo zamyšleného pokývnutí.
"Já také. Byl jsem jeden z těch, které propašovali ven Kanaďané. Dorazil jsem tam týden předtím. Zrovna jsem sháněl nějaké ubytování, když velvyslanectví obsadili. O celou tu legraci jsem přišel," uzavřel ministr zahraničí. "Zaplať pánbůh za to."
"Takže tu zemi trochu znáte?'
Adler zavrtěl hlavou. "Vlastně ani ne, umím jen pár slov z jejich jazyka. Měl jsem se o tom místě něco dovědět, ale nevyšlo to, a tak jsem přešel na jiné obory. Chtěl bych si ale poslechnout nějaké vaše další poznatky."
"Vynasnažím se, pane," odpověděl John. Pak přišel mladý kapitán a sdělil jim, že letadlo je připravené k odletu. Jakýsi seržant se ujal Adlerových věcí.
Důstojníci CIA si svá zavazadla nesli sami. Kromě dvou obleků měli ještě své služební zbraně; John si vzal svůj Smith & Wesson. Dingovi se víc zamlouvala Beretta 40. Navíc si oba vezli malé fotoaparáty. Člověk nikdy neví, jestli neuvidí něco užitečného.

Bob Holtzman, usazený ve své kanceláři, měl o čem přemýšlet. Bylo to klasické pracoviště novináře, prosklené stěny, které poskytovaly jistou dávku soukromí bez hluku a zároveň umožňovaly výhled do hlavního sálu. Zpravodajové uvnitř sálu zase viděli na něj. Měl nehoráznou chuť na cigaretu, ale v budově Postu se nesmělo kouřit; Ben Hecht by se z toho nezřízeně radoval.
Torna Donnera a Johna Plumbera kdosi ovlivňuje. Musí to být Kealty. Holtzmanovy pocity vůči Kealtymu byly přesným opakem toho, co pociťoval vůči Ryanovi. Kealtyho politické názory, říkal si, jsou dobré, pokrokové a mají něco do sebe. Jen ten člověk sám je k ničemu. V jiné době by se byla jeho náklonnost k ženskému pohlaví dala přehlédnout, a upřímně řečeno, Kealtyho politická kariéra se přes ty časy přenesla, přes staré i přes nové. Washington byl vždycky plný žen přitahovaných mocí jako včely na med - nebo jako mouchy na něco jiného, pomyslel si Bob - , a tyhle ženy byly politiky často

zneužívány. Většinou odešly smutnější a moudřejší; ve věku potratů na vlastní žádost však už trvalejší následky takových vztahů patřily minulosti. Politikové byli tak okouzlující, že spousta parádních koček - tenhle eufemismus vznikl hodně dávno - odcházela s úsměvem a sotva si uvědomovala, jak byla zneužita. Ale některé to ošklivě poznamenalo - a Kealty tak poznamenal mnohé. Jedna žena dokonce spáchala sebevraždu. Libby Holtzmanová, Bobova manželka, na tom případu pracovala, případ se však ve zmatku během krátkého konfliktu s Japonskem kamsi vytratil a média mezitím jakýmsi kolektivním rozhodnutím dospěla k názoru, že ta událost už je jen historií. Kealty byl v očích veřejnosti rehabilitován. Dokonce i ony zneužité ženy si připomněly jeho chování v jiných situacích, vzaly v úvahu jeho politické názory, a závěr vyzněl tak, že se misky vah nakonec zhouply v Kealtyho prospěch. To všechno Holtzmana vzdáleně uráželo. Nějaké zásady lidé musí mít, ne?

Ale takový už Washington je.

Kealty pronikl k Donnerovi a Plumberovi. A muselo se tak stát v době mezi natočením ranního rozhovoru a večerním živým vysíláním. A to znamenalo...

"Ale, kurva," vydechl Holtzman, když se mu v hlavě rozsvítilo.

Tohle je teda věc! Navíc něco, co se jeho šéfredaktorovi bude náramně líbit. Donner při živém vysílání řekl, že se páska z toho rána poškodila. To musela být lež Reportér, který veřejnosti lže přímo do očí. V novinářské profesi zase tolik pravidel není, a většina z nich je natolik pružná a beztvará, že se dají všelijak přizpůsobit potřebám nebo dokonce různě oklestit. Tohle pravidlo však ne. Tisková a televizní média spolu nijak zvlášť dobře nevycházejí. Konkurují si v úsilí získat přízeň těchže konzumentů - a horší z nich vítězí. Horší? tázal se Holtzman sám sebe. Samozřejmě. Televize je lacině povrchní a vlezlá, to je všechno; obraz má možná hodnotu tisíce slov, ne však ten, pro který se záběry vybírají se zřetelem spíš na zábavu než na informaci. Televize je holka, za kterou se člověk ohlíží. Tisk je však dívkou, se kterou chce mít děti.

Jak ale dokázat, co se stalo?

Co by mohlo být sladšího? Může toho páva s jeho dokonalými obleky a lakem na vlasy zničit. Může pěkně znectít celé televizní zpravodajství. A byl by v tom čert, aby tohle náklad jeho novin nezvedlo! Mohl by tenhle případ vést jako náboženský obřad před oltářem morální zásadovosti tisku. Posílat ke dnu lidi i s jejich kariérami patřilo k jeho profesi. Dosud ještě nikdy žádného kolegu zpravodaje nepotopil, ale teď se u něj dostavila předtucha potěšení z toho, jak tohohle Donnera vypráská z té jeho televize ven.

Co ale s Plumberem? Holtzman ho znal a vážil si ho. Plumber přišel do televize v jiné době, v době, kdy si tenhle průmyslový obor teprve s námahou začínal získávat úctu a uznání a své žurnalistické řemeslníky najímal podle toho, jakou měli profesní pověst a ne podle toho, jestli vypadali jako filmové hvězdy. Plumber o tom podvodu určitě ví. A pravděpodobně mu není po chuti.

Ryan nemohl kolumbijského velvyslance nepřijmout. Velvyslanec, jak Jack viděl, byl profesionální diplomat z řad aristokracie, k setkání s hlavou státu bezvadně oblečený. Potřesení rukou bylo silné a srdečné. Následovala výměna obvyklých zdvořilých lichotek a libých frází před úředním fotografem. Pak nastal čas přejít k věci.

"Pane prezidente," začal velvyslanec formálně, "moje vláda mě pověřila, abych se vás dotázal na jisté narážky ve vašich zpravodajských médiích."

Jack zdrženlivě přikývl. "Co si přejete vědět?"

"Objevily se zprávy o tom, že před několika lety vláda Spojených států snad uskutečnila invazi do mé země. Toto tvrzení v nás vzbuzuje znepokojení, nemluvě o porušení mezinárodního práva a řady smluvně zakotvených vztahů mezi našimi demokratickými zeměmi."

"Chápu vaše pocity ohledně této záležitosti. Na vašem místě bych se cítil podobně. Dovolte mi, abych vás ujistil, že moje vláda se za žádných okolností

s takovými akcemi nesmíří. Za to se vám zaručuji svým slovem. A jsem si jist, že to tak budete tlumočit své vládě." Ryan se rozhodl, že velvyslanci nalije kávu. Poznal, že v diplomatických rozhovorech mají takové drobné osobní úsluhy a gesta nesmírnou moc, z důvodů, kterým sice nerozuměl, ale které byl ochoten přijmout, když pracovaly v jeho prospěch. Tentokrát pracovaly a uvolnily napětí chvíle.

"Děkuji," řekl diplomat a zvedl šálek.

"Snad je to dokonce kolumbijská káva," poznamenal prezident.

"K naší lítosti to není náš nejproslavenější exportní artikl," přiznal Pedro Ochoa.

"To vám za vinu nekladu," sdělil Jack svému hostovi.

"Prosím?"

"Pane velvyslanče, jsem si plně vědom toho, že vaše země zaplatila za špatné zvyky Američanů krutou daň. V době mého působení v CIA se mi dostaly do rukou všemožné informace týkající se obchodování s drogami i toho, jaký dopad to ve vaší části světa mělo. Já jsem se nikterak nepodílel na iniciování žádné nepatřičné činnosti ve vaší zemi, ale je pravda, že s mnohými skutečnostmi jsem se seznámil. Vím o zabitých policistech - můj otec byl policista, jak asi víte - , soudcích i novinářích. Vím, že Kolumbie pracovala víc a déle než kterákoli jiná země ve vaší oblasti na tom, aby nastolila opravdovou demokratickou vládu; a ještě jednu věc vám řeknu, pane. Stydím se za některé výroky, které byly v tomto městě o vaší zemi vyřčeny. Problém drog nezačíná v Kolumbii, v Ecuadoru nebo v Peru. Problém drog začíná zde. A vy jste právě tak obětí jako my - vlastně ještě víc než my. Vaši zemi otravují americké peníze. Nejste těmi, kdo nám škodí; naopak, my škodíme vám."

Ochoa od tohoto setkání očekával všechno možné, tohohle se však nenadál. Odložil šálek. Periferní vidění mu prozradilo, že jsou v místnosti sami. Tělesná stráž se vzdálila. Nebyl tu dokonce ani žádný asistent, který by něco zapisoval. Něco takového bylo neobvyklé. A víc než to; Ryan právě připustil, že ty zvěsti jsou pravdivé - tedy v každém případě aspoň zčásti pravdivé.

"Pane prezidente," řekl angličtinou, kterou se naučil doma a vybrousil v Princetonu, "z vaší země jsme takováto slova neslyšeli často."

"Slyšíte je teď, pane." Nad stolem se setkaly dva přímé pohledy. "Nebudu vaši zemi kritizovat, aniž si to zaslouží, a na základě toho, co vím, je taková kritika nezasloužená. Omezení obchodu s drogami znamená nejvíc ze všeho útok proti uživatelům, kteří vlastně vyvolávají poptávku, a snížení poptávky bude nyní pro naši vládu prioritní. Připravujeme zákony, podle kterých budou trestáni i ti, kdo drogy užívají, ne pouze ti, kdo je prodávají. Až náležitě ustavíme Kongres, chci vyvíjet silný tlak na to, aby tato zákonná úprava byla schválena. Také mám v úmyslu sestavit neformální pracovní skupinu, složenou z členů mé a vaší vlády, abychom prodiskutovali, jak vám můžeme účinněji pomoci s vaším dílem problému - vždy však při plném respektování a zachování vaší státní suverenity. Amerika vám nebyla vždy dobrým sousedem. Minulost změnit nemohu, mohu se však pokusit změnit budoucnost. Povězte mi, domníváte se, že by váš prezident přijal mé pozvání, abychom mohli tuto otázku prodiskutovat osobně?" Chci všechno to šílenství napravit...

"Myslím, že je pravděpodobné, že prezident bude takovému pozvání příznivě nakloněn, samozřejmě nemohu říci kdy, s ohledem na jeho čas a na jiné povinnosti." Což znamenalo Zatraceně jistě bude!

"Ano, jistě, pane; já sám nyní zjišťuji, jak taková práce dokáže být náročná. Třeba by mi s ní mohl i trochu poradit," dodal Jack s úsměvem.

"Určitě méně, než se domníváte." Velvyslanci Ochoovi vrtalo hlavou, co vlastně o tomhle setkání své vládě sdělí. Bylo jasné, že na stole leží základ dohody. Ryan zde nabízí něco, na co se v Jižní Americe nedá pohlížet jinak než jako na složitě formulovanou omluvu za cosi, co se nikdy nepřizná - co by však, plně odhaleno, poškodilo každého, kdo byl na věci účasten. A přesto, politické důvody to přece nemá?

Nebo má?

"Co se týče vámi navrhované zákonné úpravy, pane prezidente; jakého cíle jí chcete dosáhnouť?"

"To nyní podrobně rozvažujeme. Domnívám se, že lidé užívají drogy především proto, že poskytují rozptýlení - útěk od reality, nebo jak tomu chcete říkat - a nabízejí různé způsoby jakési zábavy. Naše poznatky napovídají, že nejméně polovina drog prodaných zde u nás připadá na příležitostné uživatele, spíše než na ty, kdo drogám skutečně propadli. Myslím, že bychom měli z užívání drog učinit ne-zábavu, čímž myslím určitý trestní postih za jakýkoli způsob jejich držení nebo požívání. Pochopitelně, v Americe nemáme ve věznicích dostatek místa pro všechny, kdo drogy užívají, máme ale spousty ulic, které potřebují zametat. Pro příležitostné uživatele plánujeme při prvním provinění taxu třicet dní zametání ulic, sbírání odpadků v ekonomicky znevýhodněných oblastech a povinnost nosit výrazně odlišné oděvy. To z užívání drog snad přestane dělat zábavu. Vy jste katolík, pravda?"

"Ano, pane, jako vy."

Ryan se usmál. "Pak víte, co to je pocit hanby. Učili jsme se o tom ve škole, ne? Tam všechno začíná. Bude samozřejmě ještě třeba podívat se na administrativní stránku celé věci. Ministerstvo spravedlnosti také zkoumá některá ústavní hlediska, ta se však jeví jako méně problematická než jsem očekával. Chci, aby zákon vznikl ještě před koncem roku. Mám tři děti, a problém drog děsí také mě osobně. To, co jsem řekl, ale není dokonalé řešení celého problému. Lidé skutečně propadlí drogám potřebují odbornou péči, a my nyní uvažujeme o různých státních i místních programech, které někam opravdu povedou - ale, kruci, když se nám podaří zdolat příležitostné užívání, znamená to zánik nejméně poloviny veškerého trhu. A pro mě je polovina docela dobrý začátek."

"Tohle budeme sledovat s velkým zájmem," slíbil velvyslanec Ochoa. Tak velké snížení příjmů obchodníků s drogami a pašeráků by značně omezilo jejich možnost kupovat si za peníze beztrestnost a jeho vládě by pomohlo uskutečnit to, o co se už tak dlouho usilovně snaží. Moc obchodníků s drogami a síla jejich peněz byly politickým rakovinným nádorem na těle jeho země.

"Mrzí mě okolnosti, které k tomuto setkání vedly, jsem však rád, že jsme měli možnost ty záležitosti projednat. Děkuji vám, pane velvyslanče, za vaši vstřícnost. Chtěl bych, abyste věděl, že jsem vždy přístupný diskusi. A nejvíc si přeji, abyste vy i vaše vláda věděli, že mám ve velké úctě zákon, a ta úcta se nezastavuje na našich hranicích. Ať už se v minulosti stalo cokoliv - navrhuji začít znovu. A svá slova podepřu činy."

Oba vstali; Ryan se opět chopil velvyslancovy ruky a doprovázel ho ven. Následovalo několik minut před televizními kamerami na kraji Růžové zahrady. Tiskové středisko Bílého domu vydá komuniké o přátelském setkání obou mužů. Zprávami proběhnou fotografie, aby dokázaly, že to není lež.

"Ukazuje se nám pěkné jaro," prohodil Ochoa; obloha byla jasná a vál vlahý větřík.

"Ale léto tu dovede být nepříjemné. Povězte mi, jaké je v Bogotě?"

"My jsme tam vysoko. Nikdy tam nebývá nijak hrozné vedro, ale slunce dokáže být nepříjemné. Tohle je krásná zahrada. Moje žena miluje květiny, už tím začíná být známá," řekl velvyslanec. "Vyšlechtila zvláštní druh růže. Nějak zkřížila žlutou a růžovou a vyrostlo jí něco, co má téměř zlatou barvu."

"Jak ji pojmenovala?" Veškeré Ryanovy znalosti o růžích se omezovaly na to, že se musí dávat pozor na větvičky, nebo výhonky, nebo jak se těm trnitým částem keře říká. Ale kamery běžely.

"Anglicky by to znělo ‚Zlaté svítání'. Všechna pěkná jména pro růže už jsou už zabraná, jak se zdá," odpověděl Ochoa s přátelským úsměvem.

"Bylo by možné dostat jich několik pro tuhle zahradu?"

"To by pro Mariu byla velká čest, pane prezidente."

"Takže máme ještě další úmluvu, señore." Následovalo další potřesení

rukama.

Ochoa tu hru znal také. Pro kamery se jeho latinskoamerický obličej rozzářil tím nejpřátelštějším diplomatickým úsměvem, avšak stisk ruky v sobě měl skutečnou vřelost. "Zlaté svítání - před skutečně novým dnem pro naše země, pane prezidente."

"Mé slovo na to." S tím se rozešli. Ryan se vrátil do Západního křídla; Arnie už čekal mezi dveřmi. Obecně se vědělo, avšak jen málo doceňovalo, že Oválná pracovna je prošpikovaná dráty jako nahrávací studio.

"Učíte se. Teda opravdu, učíte se," poznamenal vedoucí prezidentské kanceláře.

"Tohle bylo snadné, Arnie. S těmi feťáky se už mažeme moc dlouho. Stačilo jen říct pravdu. Ten zákon chci mít brzy schválený. Jak dlouho bude trvat, než se připraví návrh?"

"Pár týdnů. Ale vypukne poprask," varoval Arnie.

"To je mi jedno," odpověděl prezident. "Co takhle zkusit něco, co by mohlo opravdu fungovat, než pořád vydávat peníze jen tak pro vnější efekt? Zkusili jsme už všechno možné - sestřelování letadel, vraždy, všelijaké protiakce. Zkusili jsme jít po překupnících. Vyčerpali jsme všechny možnosti a nebylo to k ničemu, protože v obchodování s drogami se točí tolik peněz, že do toho lidi znova a znova půjdou. Co kdybychom pro změnu šli po původci problému? Tam přece ten problém začíná, a odtud ty peníze přicházejí."

,Já vám jen říkám, že to bude těžké."

"A která užitečná věc není?" zeptal se Ryan a zamířil zpátky do své pracovny. Nešel samostatným vchodem z chodby, ale přes předpokoj sekretářek. "Ellen?" řekl a pokynul jí do Oválné pracovny.

"Kazím vás, co?" Paní Sumterová s sebou vzala cigarety; ostatní dámy nijak neskrývaly úsměvy-

"Cathy by se na to možná tak dívala, ale nemusíme jí to přece říkat, ne?" V soukromí své pracovny si prezident Spojených států zapálil cigaretu, kterou dostal od kostnaté ženy; jednou náruživostí oslavuju útok na náruživost jinou - ale, zajisté, oslavuju taky zažehnání jednoho možného diplomatického zemětřesení.

Ameriku opustil už i poslední z "cestujících", proti původnímu plánu odletěl z mezinárodního letiště Minneapolis-St. Paul, lety Northwest a KLM; Badraddín bude muset vydržet o několik hodin déle. V zájmu utajení neměl žádný z nich dokonce ani telefonní číslo, na které by ohlásil úspěšné dokončení akce, varoval v případě vyzrazení, nebo které by mohl dát tomu, kdo by ho snad zatkl, nic, co by ho nějak spojovalo se SIR, kromě vlastního přiznání. Namísto toho měl Badraddín na všech letištích, z nichž se cestující budou vracet, své lidi s letovými řády. Až členové skupiny vystoupí v Evropě ze svých letadel a až se vizuálně potvrdí jejich totožnost, teprve pak se bude volat, různými oklikami a veřejnými telefonními automaty; používat se budou předem zakoupené a anonymní telefonní karty.

Úspěšný návrat cestujících do Teheránu zahájí následující operaci. Badraddín, sedící ve své kanceláři, se mohl jen dívat na hodiny a trnout obavami. Přes počítač napojený na Internet vyhledával zprávy, nenacházel však nic, co by stálo za pozornost. Nic nebude jisté dřív, než se vrátí poslední z cestujících a než každý z nich podá hlášení. A vlastně ani potom ne. Ještě tři nebo čtyři dny, možná pět. Pak by měly začít bláznit linky elektronické pošty do Střediska pro potírání chorob. Pak už bude vědět.

[39] TVÁŘÍ V TVÁŘ

Let přes Velkou louži byl příjemný. VC-20B byl spíš dopravní miniletadlo než obchodní letoun. Posádka, tvořená příslušníky vojenského letectva, kteří Clarkovi připadali staří sotva tak, aby mohli začít brát hodiny létání, se postarala o hladký průběh letu. Letoun začal sestupovat do tmy evropské noci a přistál na vojenském letišti západně od Paříže.

Žádný uvítací obřad se nekonal; avšak Adlera, činitele na ministerské úrovni, bylo nutné nějak uvítat, dokonce i při tajném poslání. Sotva se přestaly točit motory, k letadlu vykročil vysoce postavený činitel - pracovník státní služby. Na zem dosedly schůdky.

"Claude!"

"Scotte! Gratuluji k povýšení, můj starý příteli!" Z úcty k americkým zvyklostem nedošlo na líbání.

Clark s Chavezem zkontrolovali okolí, zda se někde neskrývá nějaké nebezpečí, viděli však jen francouzské vojáky, či možná policisty - z té vzdálenosti to nepoznali - , stojící v kruhu, se zbraněmi tak, aby byly vidět. Zálibou Evropanů je ukazovat lidem samopaly, dokonce i v ulicích města. Pravděpodobně to má ozdravný účinek na pouliční loupežná přepadení, říkal si John, ale působí to trochu přehnaně. V každém případě ve Francii žádné zvláštní nebezpečí nečekali a skutečně tu také žádné nebylo. Adler se svým přítelem nasedli do služebního automobilu, Clark s Chavezem do rychlého policejního vozu. Posádka letounu se odebere do přidělené odpočívárny, což v řeči vojenského letectva Spojených států znamenalo, že se svými francouzskými kolegy něco upijí.

"Půjdeme na pár minut do haly, než bude vaše letadlo připravené," vysvětloval francouzský plukovník letectva. "Možná si budete přát nějaké občerstvení?"

"Merci, mon commandant," odpověděl Ding. Jo, říkal si v duchu, Francouzi dovedou člověku dát pocit bezpečí.

"Děkuji, žes mi to pomohl zařídit," řekl Adler svému příteli. Oba bývali pracovníky v terénu, jednou pracovali společně v Moskvě, pak ještě v Pretorii, a oba se specializovali na citlivé záležitosti.

"Maličkost, Scotte." Nebyla to "maličkost", jenže diplomaté mluví jako diplomaté, i když nemusí. Claude kdysi Adlerovi pomáhal s rozvodem, jedinečně francouzským způsobem; po celou dobu mluvil jako kdyby sjednával nějakou dohodu. Oba o tom pak často žertovali. "Náš velvyslanec hlásí, že při správném postupu se s Darjájím dá docela mluvit."

"A jak by takový postup měl vypadat?" zeptal se ministr zahraničí svého kolegy. Vystoupili před čímsi, co vypadalo jako důstojnický klub základny, a po minutě seděli u stolu v soukromé jídelně, s karafou beaujolais před sebou. Jak ty to vidíš, Claude? Co Darjájí chce?"

Pokrčení ramen patřilo stejným dílem k francouzské povaze jako víno, které Claude naléval. Připili si; víno bylo vynikající, dokonce i podle měřítek francouzské diplomatické služby. Pak přišla na řadu práce.

"S jistotou to nevíme. Lámeme si hlavu nad smrtí toho turkmenského premiéra."

"Nelámete si tím hlavu nějak moc? Vždyť je to snad..."

"Nevěřím, že o tom má někdo nějaké pochybnosti, Scotte, ale je to dlouhodobá záležitost, ne?"

"Ne tak docela." Adler polkl další doušek. "Claude, ty jsi na víno pořád ta nejvyšší autorita, jakou znám. Co Darjájí zamýšlí?"

"Pravděpodobně mnoho věcí. Jeho potíže doma jsou... vy Američané z toho nemáte ten pojem, jaký byste měli mít. V zemi je cítit nepokoj; teď, když se zmocnil Iráku, sice trochu méně, ale ten problém tam stále je. Myslíme si, že než podnikne něco dalšího, musí situaci zkonsolidovat. A také si myslíme, že se ten proces nemusí podařit. Doufáme, Scotte. Doufáme, že ty extrémní rysy režimu se za čas zmírní, možná, že ten čas ani nebude tak dlouhý. Musí se zmírnit. Už nemáme osmé století, ani v téhle části světa ne."

Adler o věci chvíli uvažoval, pak zamyšleně přikývl. "Doufám, že se nemýlíš. Z toho chlapa na mě vždycky šel strach."

"Všichni jsme smrtelní. Jemu je dvaasedmdesát a pracovní program má nabitý. V každém případě si ho musíme hlídat. Když něco podnikne, podnikneme něco i my, společně, jako jsme to udělali v minulosti. O té věci jsme jednali i se

Saúdy. Mají obavy, ale ne zase nějak přes míru. Naše hodnocení jsou stejná. Radíme ti, aby sis dobře všímal, co se děje."

Claude může mít pravdu, uvažoval Adler. Darjájí je starý, a zkonsolidovat vládu nad nově získanou zemí není jen tak ledajaký podnik. A kromě toho nejsnazší způsob, jak se vypořádat s nepřátelskou zemí - má-li na to člověk trpělivost - , je být na její obyvatele hodný, i když jsou to mizerové. Trochu obchodu, pár novinářů, trochu CNN a nějaké filmy pro každý druh diváků, takové věci udělají zázraky. Když má člověk trpělivost. Když má čas. Na amerických univerzitách studuje spousta mladých lidí z Íránu. To by pro Ameriku mohl být dobrý způsob jak SIR změnit. Problém je v tom, že Darjájí tohle určitě ví také. A tak je tu on, Scott Adler, ministr zahraničí, ve funkci, k níž nikdy nečekal, že se vůbec kdy byť jen přiblíží, natožpak že ji dostane; a teď má vědět, jak jednat dál. Studoval však dost z dějin diplomacie, aby věděl, jak dál.

"Poslechnu si, co má na srdci; my si už nechceme nadělat žádné nové nepřátele, Claude. To přece víš."

"D'accord." Dolil Adlerovi číši. "Bohužel, v Teheránu se s takovým postojem nesetkáš."

"Když pracuju, dávám si nanejvýš dvě skleničky."

"Ta posádka, co dostaneš, je vynikající," ujišťoval Adlera Claude. "Létají i s našimi ministry."

"Kdy se tobě nedostávalo pohostinnosti?"

Na Clarka a Chaveze připadla minerálka perrier, která se tu asi dá koupit levněji, říkali si, i když citrony pravděpodobně ne.

"Tak jak to vypadá ve Washingtonu?" zeptal se jejich francouzský protějšek, jen tak, aby zabil čas; nebo se to alespoň tak zdálo.

"Pěkně divně. Víte, je ale podivuhodné, jak je naše země klidná. Možná, že to pomáhá, když přijde o část vlády," odpověděl John vyhýbavě.

"A ty řeči o vašem prezidentovi a těch jeho dobrodružstvích?"

"Mně to všechno připadá jako z nějakýho filmu," prohlásil Ding, tvář ztělesněná upřímnost.

"Že ukradl ruskou ponorku? Úplně sám? Sakra." John se zašklebil. "To bych rád věděl, kdo s tímhle přišel."

"Ale ten šéf ruské špionáže..." namítal jejich hostitel. "Je to přece on. A byl v televizi."

"Jo, no jo. A taky bych se vsadil, že jsme mu zaplatili hromadu peněz za to, aby přeběhl."

"Třeba chce sepsat knihu a vydělat si další," zasmál se Chavez. "A ten prevít je taky dostane. Heleďte, mon ami, my jsme jen včelky dělnice, jo?"

Jako kdyby sekera mohla plavat na vodě. Clark pohlédl zvědavému tazateli do očí. Ten jen mrkl. Tenhle člověk je z Direction Générale de Sécurité Extérieure, Generálního ředitelství pro vnější bezpečnost. Výzvědnou službu Clark pozná na sto honů.

"Tak dávejte pozor na to, jakou šťávu z květů najdete, tam co letíte, můj mladý příteli. Možná, že je až moc sladká." Bylo to jako rozehrávání partičky karet. Balíček ležel na stole, a Francouz bude míchat. Pravděpodobně stihnou jen jednu hru, snad i přátelskou, ale hrát se musí.

"Jak to myslíte?"

"Ten člověk, se kterým se tam setkáte, je nebezpečný. Má pohled jako někdo, kdo vidí to, co my ne."

"Vy jste tam pracoval?' zeptal se John.

"Tu zem jsem procestoval, ano."

"No a?" To se ozval Chavez.

"A nikdy jsem ty lidi nepochopil."

"No jo," přitakal Clark. "Vím, co tím chcete říct."

"Zajímavý člověk, ten váš prezident," opakoval Francouz. Byla v tom čirá zvědavost, vlastně docela milá věc, když ji člověk vidí v očích zpravodajského

důstojníka.

John do těch očí zpříma pohlédl a rozhodl se, že se tomu člověku za jeho varování nějak odvděčí, jako jeden profesionál druhému. Jo, to je. Je jedním z nás," ujistil ho.

"A ty zábavné příběhy?"

Jo, tak to nevím." Odpověď doprovodil úsměvem. Samozřejmě, že jsou pravdivé. Myslíš si snad, že reportéři mají tolik důvtipu, aby si něco takového vymysleli?

Oba si mysleli totéž a oba věděli své, ačkoli to žádný z nich nemohl říci nahlas: Škoda, že si někdy večer nemůžeme spolu dát večeři a pár příběhů si povědět. Ale ty příběhy se prostě nestaly.

"Až se budu vracet, napijeme se spolu."

"Ano, přijímám."

Ding jen zíral. Ten starý prevít se pořád vyzná. Člověk se od něj má pořád co učit. Je to fajn, najít přítele," pronesl o pět minut později cestou k francouzskému letadlu.

"Něco lepšího než přítele; profíka. To, co říkají takoví jako on, je třeba poslouchat, Domingo."

Nikdo nikdy neřekl, že vládnout je snadné; není to snadné ani pro ty, kdo se dovolávají božího slova téměř kvůli všemu. Darjájího, jenž v té či oné funkci vládl Iránu téměř dvacet let, rozlaďovaly všechny ty drobné administrativní hlouposti, které mu přicházely na stůl a připravovaly ho o čas. Nedokázal pochopit, že je to téměř výlučně jeho chyba. Podle vlastního úsudku vládl spravedlivě. Podle názoru většiny ostatních drsně a tvrdě. Velká část případů porušení pravidel znamenala provinilcovu smrt, a i malé administrativní omyly úředníků mohly znamenat konec jejich kariéry; to, kolik milosti se dotyčnému úředníkovi dostalo, samozřejmě záviselo na velikosti jeho omylu. Úředník, který na vše říkal "ne" s poukazem na to, že zákon v té věci mluví jasně, se dostal do nesnází jen zřídka; takový člověk, který vládní moc uplatňoval i v těch nejdrobnějších každodenních činnostech, jen napomáhal tomu, že Darjájího moc pronikala i do nich. Taková rozhodnutí byla snadná a dotyčnému arbitrovi přinášela jen málo potíží.

Skutečný život však nebyl tak jednoduchý; například praktické otázky obchodu, samotný způsob, jakým se v zemi všechno organizovalo, počínaje prodejem melounů až po vytrubování klaksonů v blízkosti mešity, vyžadovaly jistý samostatný úsudek, protože Svatý korán nepočítal s každou možnou situací. A nevycházelo z něj ani občanské právo. Avšak liberalizace všeho byla dalekosáhlá záležitost, protože na každou liberalizaci kteréhokoli pravidla se mohlo nahlížet jako na náboženské pochybení - a to vše v zemi, kde vybočení z pravé cesty bylo zločinem, který se trestal smrtí. A tak úředníci na nejnižší úrovni, postavení před rozhodnutí, zda nějaké žádosti vyhovět, měli občas tendenci jen rozpačitě pokašlávat, záležitost smést ze stolu a postrčit ji výš, což dalo úředníkům na vyšší úrovni možnost říci ne; po letech takovéto praxe jim to nepřišlo vůbec zatěžko, ale říkali to s poněkud větší dávkou autority a s poněkud větší odpovědností. Současně však měli daleko víc co ztratit, když kdosi ještě výš nesouhlasil ani s některým občasným - a navíc mylným - kladným rozhodnutím. To vše vedlo k tomu, že se takové případy běžně vyřizovaly až na samém vrcholku pyramidy. Mezi Darjájím a úřednictvem stála rada náboženských vůdců - za vlády Chomejního byl Darjájí jejím členem - , jakýsi parlament podle jména, a vedle něj i další zkušení činitelé; avšak ke zklamání nového duchovního vůdce SIR zásada postrkovat odpovědnost výš stále platila. A tak vůdce se zabýval takovými veledůležitými věcmi jako prodejní dobou na tržištích, cenou benzinu a učebními plány dívčích jednotřídek. Kyselý výraz, který si pro podobné triviální záležitosti vypěstoval, pouze podněcoval úslužnost jeho podřízených, s níž mu předkládali své důvody pro nebo proti. Absurditě takové praxe to jen přidávalo zdání důležitosti a závažnosti.

Úředníci se předháněli ve snaze dosáhnout Darjájího přízně, jež jim měla být odměnou za to, že jsou přísní - tam, kde se stavěli proti každé změně, která přišla na pořad jednání - , nebo za to, že jsou praktičtí - tam, kde změnu podporovali. Zápas o Darjájího přízeň byla ta nejvyšší politická hra, a on proto nevyhnutelně uvázl v maličkostech jako hmyz v jantaru, ačkoliv potřeboval veškerý čas na to, aby se zabýval záležitostmi velkého významu. Bylo to k neuvěření, ale nikdy nepochopil, proč se lidé nesnaží být aspoň trochu iniciativní - jako kdyby zapomněl, že řadu lidí zničil právě za to, že iniciativní byli.

A tak musí toho večera letět do Bagdádu a sejít se s místními náboženskými vůdci. Otázkou dne bylo rozhodnout, která mešita, vyžadující opravu, se má začít opravovat jako první. Věděło se, že jednu si Mahmúd hadži osobně oblíbil jako místo pro své modlitby, jinou pro její architektonický půvab a třetí pro její velký historický význam, zatímco lidé ve městě si oblíbili zase jinou - a politicky vzato, nebyl by lepší nápad začít s opravou právě téhleté jako první a raději zajistit politickou stabilitu oblasti? Pak přišla na řadu otázka, mají-li ženy mít právo řídit auto - předchozí režim v Iráku byl v tomto ohledu až příliš liberální! Něco takového dovolit nebylo záhodno, bylo však těžké jednou získané právo odebrat; a co ženy bez mužů, kteří by je vozili - například vdovy - , a bez peněz na to, aby si někoho najaly? Má se vláda jejich potřebami zabývat? Některé, například lékařky, anebo třeba učitelky, jsou pro společnost důležité. Na druhé straně, protože Irán a Irák jsou nyní sjednoceným státem, zákon musí platit stejně. Má se tedy toto právo íránským ženám přiznat, nebo naopak irácким ženám odejmout? Kvůli těmto závažným věcem, a ještě dalším podobným, musí letět večer do Bagdádu.

Darjájí, usazený ve svém soukromém proudovém letadle, si prohlížel pořad jednání a chtělo se mu křičet; na to však byl příliš trpělivý člověk - aspoň si to o sobě myslel. Nakonec, musí se ještě připravit na dost důležitou věc. Ráno se sejde s tím židovským ministrem ze Spojených států. Jeho výraz při pročítání papírů vyděsil i samotnou posádku letadla; Mahmúd hadži si toho však nevšiml, a i kdyby si byl všiml, nechápal by, proč a čím ji vyděsil.

Proč nemohou být lidé aspoň trochu iniciativní?

Tryskový letoun Dassault Falcon 900B, asi devět let starý, byl typově i funkčně podobný dvoumotorovému proudovému letounu VC-20B amerického vojenského letectva. Dvoučlennou posádku tvořili francouzští vojenští piloti; na takovýhle "smluvní let" měli až moc vysokou hodnost. A byly tu i dvě nadmíru půvabné letušky. Přinejmenším jedna je špionka od DGSE; možná obě, říkal si Clark. Francouze měl rád, hlavně jejich zpravodajské služby. Ať si byla Francie spojencem, se kterým byly občas potíže, akce, které Francouzi prováděli ve světě špionáže, dělali zatraceně dobře, líp než většina ostatních. Letadlo bylo naštěstí příliš hlučné, takže umístit do něj štěnice by asi nebylo k ničemu. Tím se možná vysvětlovalo, proč skoro každých patnáct minut přišla jedna či druhá letuška a ptala se, jestli něco nepotřebují.

"Máme nějaké zvláštní instrukce?' zeptal se John, když s úsměvem odmítli nejčerstvější nabídku.

"Ani ne," odpověděl Adler. "Toho chlapa si oťukáme, zjistíme, co má za lubem. Můj přítel Claude z Paříže si myslí, že situace není tak zlá, jak se jeví, a uvádí pro to celkem rozumné důvody. No, a já hlavně přináším obvyklý vzkaz."

"A ten zní ,Koukejte se chovat slušně'," poznamenal Chavez s úsměvem.

Ministr zahraničí se usmál také. "Zní trochu víc diplomaticky, ale - ano. Odkud jste, pane Chavezi?"

"Radši se ani neptejte, kde jsme ho sebrali."

"Právě jsem dokončil diplomovou práci na titul magistra," prohlásil mladý špion pyšně. "Promoce je v červnu."

"Kde?"

"Univerzita George Masona, profesorka Alpherová."

To Adlera zaujalo. "Opravdu? Kdysi pro mě pracovala. Co jste měl za téma?"

Jmenuje se to ‚Studie konvenční moudrosti: Chybné diplomatické činy v Evropě na přelomu století'."

"Němci a Britové?"

Ding přikývl. "Hlavně, zvlášť soupeření na moři."

"A váš závěr?"

"Lidé nedokázali rozlišit taktické a strategické cíle. Chlapíci, co měli uvažovat v kategorii ‚budoucno', uvažovali místo toho v kategorii ‚hned teď. Protože míchali politiku se státnictvím, skončili nakonec ve válce, která zlikvidovala veškerý pořádek v Evropě. Zůstal jen jakýsi narušený organismus." Je pozoruhodné, říkal si Clark, naslouchaje tomuto krátkému rozkladu, jak se Dingův hlas mění, když mluví o své studijní práci.

"A vy jste důstojník bezpečnosti a ochrany?' otázal se ministr zahraničí s jistou dávkou nevěřícnosti.

Opět se ukázal čistě latinskoamerický úsměv. "Býval jsem. Omlouvám se, že se zrovna neplazím houštinama, jak bych asi měl, pane."

"Tak proč na mě vás dva Ed Foley nasadil?'

"Za to můžu já, pane," řekl Clark. "Chtějí, abychom se tam trochu prošli a poslouchali cvrkot."

"A jak za to můžete vy?" zeptal se Scott.

"Byl jsem instruktor manželů Foleyových, kdysi dávno," vysvětloval John, a to zcela změnilo ducha rozhovoru.

"Vy jste ti chlapi, co vysvobodili Kogu! Ti, co..."

"Jo, byli jsme tam," potvrdil Chavez. Ministr zahraničí je určitě pro tohle všechno prověřený. "Byla tam sranda."

Adlera napadlo, že by se měl cítit uražen tím, že má s sebou dva špiony z terénu - poznámka toho mladšího o prolézání houštinami nebyla daleko od věci. Ale zase - titul magistra na univerzitě George Masona...

"A vy jste taky ti hoši, co poslali tamto hlášení, nad kterým Brett Hanson ohrnoval nos, to o Gotovi. To byla dobrá práce. Vlastně byla vynikající." Předtím mu nešlo do hlavy, co tihle dva dělají v týmu pro SONZ o situaci v SIR. Teď to věděl.

"Bohužel nikoho nezajímalo," prohlásil důrazně Chavez. Ve válce s Japonskem ten nezájem možná rozhodl, a tam šlo o hodně. Ale Chavez se také aspoň přesvědčil o tom, že diplomacie a státnické praktiky se od roku 1905 moc nezměnily. A tahle neměnnost nikdy nepřinesla nic dobrého.

"Já se o to zajímat budu," sliboval Adler. "Povíte mi, na co při té své procházce přijdete, ano?"

"Jistě, povíme. Asi o tom potřebujete dost vědět," poznamenal s chápavě zdviženým obočím John.

Adler se otočil a zamával na jednu z letušek, hezkou brunetku, kterou si Clark s jistotou otipoval na špionku. Byla okouzlující jako anděl; z její krásy by člověk šel do kolen, ale v kuchyňce si vedla moc nemotorně, než aby to mohla být letuška na plný úvazek.

"Ano, monsieur le ministře?"

"Kolik času ještě máme do přistání?"

"Čtyři hodiny."

"Fajn. Donesla byste nám balíček karet a láhev vína?"

Jistě." Ty čtyři metry pro žádané věci málem přeběhla.

"Ve službě nemáme pít, pane," řekl Chavez.

"Do přistání máte volno," sdělil jim Adler. "A já, než jdu na nějaké takovéhle zasedání, si rád zahraju karty. Dělá to dobře na nervy. A vy, pánové, nemáte chuť na přátelský souboj?"

"No, pane ministře, když tak naléháte," odpověděl John. Teď si o tom úkolu pořádně pohovoří. "Hrajeme s pěti, ano?'

Všichni věděli, kde ta dělicí linie leží. K žádné výměně komuniké ohledně ní sice nedošlo, alespoň ne mezi Pekingem a Tchaj-pejem, ale i tak tu linii všichni znali a věděli, co obnáší, protože lidé v uniformě jsou obvykle praktičtí a všímaví. Letouny ČLR se nikdy nepřiblížily na méně než deset námořních mil - patnáct kilometrů - k určité hranici, vedoucí severojižním směrem, a letouny z Tchaj-wanu, vědomy si této skutečnosti, udržovaly od toho neviditelného kousku zeměpisné délky stejný odstup. Po obou stranách linie si každý mohl dělat co chtěl, tvářit se agresivně naprosto podle chuti, spotřebovávat veškerou výzbroj i výstroj, kterou si mohl dovolit. O tom panovala dohoda i bez jediného taktického rádiového vzkazu. Všechno se to dělo v zájmu stability. Hrát si s nabitými zbraněmi je vždycky nebezpečné, jak pro státy, tak pro děti, ačkoliv ty se dají snáz ukáznit - státy jsou na to už moc velké.

Amerika teď měla v Tchajwanském průlivu čtyři ponorky. Usadily se přímo na neviditelné linii - vlastně spíš pod ní - , kde pro ně bylo nejbezpečněji. Další skupina tří lodí - křižník Port Royal a torpédoborce The Sullivans a Chandler - byla teď na severním konci průlivu. Všechny nesly střely země-vzduch, celkem dvě stě padesát raket SM2-MR. Normálně měly za úkol chránit před napadením ze vzduchu letadlovou loď, ale na jejich" letadlové lodi právě technici vyměňovali v Pearl Harboru motory. Jak Port Royal, tak The Sullivans - pojmenovaná po námořnické rodině, která v roce 1942 na stejné lodi zahynula - byla plavidla vybavená systémem Aegis, silnými radary SPY, které si nyní udržovaly přehled o dění ve vzduchu; o zbytek se staraly ponorky. Chandler měl na palubě speciální tým se systémem pro elektronickou výzvědnou činnost, jenž sledoval hlasové rádiové vysílání. Jako policista na obchůzce, ani tyhle lodi nekřižovaly oblastí proto, aby nějak zasahovaly do toho, co lidé dělají, jako spíš proto, aby jim daly na srozuměnou, že je tu Zákon, zatím přátelsky naladěný, a že dokud tu jsou ony, věci se nevymknou z rukou. Taková aspoň byla představa. A kdyby někdo snad měl proti přítomnosti amerických lodí nějaké námitky, Amerika by upozornila na to, že po moři mohou svobodně plout všichni, kdo nemají zlé úmysly, a tyhle lodí přece nikomu v cestě nepřekážejí. To, že ve skutečnosti byly součástí plánu někoho jiného, nebylo na první pohled patrné nikomu. Následující událost proto skoro každého uvedla ve zmatek.

Ve vzduchu už visel soumrak, dosud se však nesnesl na hladinu. Od pevniny přiletěla letka čtyř stíhaček ČLR; směřovaly na východ. Po pěti minutách za nimi následovaly další čtyři. Americké lodi je zachytily a pozorovaly od nejzazší meze dosahu svých obdélníkových radarů. Stíhačky dostaly běžná označení pro potřeby sledování a počítačový systém jejich postup zaznamenával k naprosté spokojenosti důstojníků i vojáků v bojové informační centrále na lodi Port Royal. Pak jeden z poručíků zvedl telefon a stiskl tlačítko.

"Ano?" odpověděl ochraptělý, zastřený hlas.

"Kapitáne, tady bojová centrála, máme letku ČLR, pravděpodobně stíhačky, chystají se překročit linii, souřadnice dva-jedna-nula, výška pět tisíc, kurs nula-devět-nula, rychlost pět set. Následuje další letka, odstup několik minut."

"Už jdu." Kapitán, pouze zčásti oblečený, dorazil do bojové informační centrály za dvě minuty. Ne natolik včas, aby viděl, jak stíhačky ČLR porušují pravidla, přece však včas, aby slyšel, jak poddůstojník cosi hlásí.

"Nový kontakt, čtyři nebo víc stíhaček, směřují na západ."

Pro přehlednost dostal počítač příkaz přidělit grafické označení "nepřítel" letounům od pevniny, a symboly "přítel" Tchajwancům. Tu a tam se zde sice vyskytlo i pár amerických letadel, ta však prováděla elektronickou špionáž a držela se daleko od všeho, co by je mohlo nějak ohrozit. V tuto chvíli tu byly dvě konvergující letky po čtyřech letadlech, asi pětačtyřicet kilometrů od sebe, avšak přibližující se navzájem rychlostí přes šestnáct set kilometrů za hodinu. Radar také sledoval šest civilních letadel, všechna na východní straně linie; těch šest si hledělo svého a letěla podél dohodnuté oblasti "cvičení."

"Nálet Šest se stáčí," hlásil námořník. Tohle byla první letka, směřující od pevniny, a jak se kapitán díval, její rychlostní vektor se skutečně stáčel na jih, zatímco letka od Tchaj-wanu směřovala přímo na ně.

"Zapínají se radary," hlásil náčelník od elektronických obranných systémů. "Tchajwanci ozařují Nálet Šest. Zdá se, že jejich radary pracují ve sledovacím režimu."

"Proto se možná ty stíhačky stočily," mínil kapitán.

"Třeba zabloudily?" uvažoval důstojník z bojové informační centrály.

"Venku je ještě tma. Možná, že se jen dostaly moc daleko." Nevěděli, jaký navigační systém stíhačky čínských komunistů mají, a řídit jednomístný letoun v noci nad mořem není právě přesná práce.

"Ukazují se další radary na letadlech, směr východ, pravděpodobně Nálet Sedm," hlásil náčelník od elektronických obranných systémů. Nálet Sedm byla druhá letka od pevniny.

"Nějaká elektronická činnost na Nálet Šest?' zeptal se důstojník z bojové informační centraly.

"Ne, pane." Tyhle stíhačky se stáčely dál a nyní mířily na západ, pryč od linie, následovány tchajwanskými stíhačkami F-16. A v téhle chvíli se věci změnily.

"Nálet Sedm se stáčí, kurs je teď nula-devět-sedm."

"To je vede na ty šestnáctky... a zaměřují..." poznamenal poručík a v jeho hlase poprvé zazněl náznak obav. "Nálet Sedm ozařuje svými radary F-16, radary pracují v zaměřovacim režimu."

Pak se tchajwanské stíhačky F-16 stočily také. Měly hodně práce. Novější stíhačky americké výroby a jejich elitní piloti představovali pouze asi třetinu tchajwanského stíhacího letectva a jejich úkolem bylo sledovat letecká cvičení svých bratří z pevniny a reagovat na ně. Přestali se zajímat o vracející se Nálet Šest a jejich pozornost se nutně přenesla na letku, která Nálet Šest následovala a pokračovala stále směrem na východ. Pořád se ještě přibližovala rychlostí patnácti set kilometrů za hodinu. Na obou stranách se zapnuly a pracovaly zaměřovací radary raket; ty teď byly namířeny na sebe navzájem. To se podle mezinárodních měřítek považovalo za nepřátelský čin, čin, k němuž nemělo docházet z toho prostého důvodu, že to, co se dělo teď ve vzduchu, bylo totéž, jako když na zemi někdo míří jinému na hlavu puškou.

"Sakra," pronesl důstojník u panelu elektronických obranných systémů. "Pane, Nálet Sedm právě přepnul radary na naváděcí režim." Místo aby systémy na letadlech jen pátraly po cílech, pracovaly nyní tak, jak pracují při navádění raket vzduch-vzduch. To, co před několika vteřinami vypadalo jen jako nepřátelský čin, se nyní stalo aktem otevřeného nepřátelství.

F-16 se rozdělily do dvou dvoučlenných rojů a začaly volně manévrovat. Stíhačky ČLR udělaly totéž. První čtyřčlenná letka, Nálet Šest, byla nyní za linií a mířila na západ směrem, který vedl přímo na výchozí letiště.

"Pane, myslím, že vím, co se tady děje, podívejte se, jak..."

Na obrazovce radaru se objevila drobouèká stopa, odpoutávající se od stíhačky F-16, patřící Tchaj-wanu...

"Ale, kurva," pronesl jeden z námořníků. "Máme ve vzduchu raketu..."

"Dvě," dodal náčelník.

Nahoře dvě americké řízené střely AIM-120 mířily po dvou drahách na dva cíle.

"Mysleli si, že je to útok. Prokrista." Kapitán se otočil ke spojařům. "Dejte mi vrchního velitele pro Pacifik, fofrem!"

Netrvalo to dlouho. Jedna ze stíhaček z pevniny se na obrazovce proměnila v obláček. Druhá, varována, sebou prudce trhla a v poslední vteřině se raketě vyhnula.

Pak se stočila zpátky. Dvě stíhačky ČLR na jihu také manévrovaly, a letka Nálet Šest se ostře stočila k severu, zaměřovací radary nyní zapnuté. Za deset vteřin bylo ve vzduchu šest raket a hledalo cíle.

"Tak, a máme tu bitvu," řekl náčelník směny. Kapitán zvedl telefon.

"Můstek, bojová centrálo, všeobecný poplach, všeobecný poplach!" Pak popadl mikrofon a zavolal kapitány svých dvou doprovodných lodí, vzdálených pět mil východně a západně od jeho křižníku; na Port Royal se rozezněl poplašný gong.

"Mám to," hlásil The Sullivans. Tenhle torpédoborec byl stranou od přímé linie.

"Já také," vložil se do toho Chandler. Ten byl blíž k ostrovnímu státu, ale od plavidel s radary Aegis dostával obraz přes datový spoj.

"Zásah!" Další stíhačka čínských komunistů to dostala a její nos zamířil do dosud temné hladiny. Za pět vteřin byla sestřelena také jedna F-16. Do bojové informační centrály přicházeli další členové posádky a stavěli se na svá bojová stanoviště.

"Kapitáne, Nálet Šest jen zkoušel simulovaný..."

"Jo, to vidím. Ale my tu máme hromadnou bouračku."

A pak, jak se dalo čekat, jedna raketa ulétla. Rakety byly tak malé, že je radary Aegis na plavidlech mohly sledovat jen s obtížemi, ale technik zvýšil výkon; do oblasti "cvičení" vrhl šest milionů wattů energie a obraz se vyjasnil.

"Ale, doprdele!" zaklel náčelník a ukázal na hlavní taktický displej. "Kapitáne, podívejte se na to!"

Bylo to okamžitě jasné. Kdosi pravděpodobně vypustil raketu naváděnou infračervenými paprsky. A nejteplejší cíl byl airbus Air China 310 se dvěma velkými turbodmychadly General Electric CF6 - v principu to byly stejné motory, jaké poháněly všechny tři americké bitevní lodi - , které se infračervenému oku jevily jasné jako slunce.

"Náčelníku Albertsone, varujte ho!" zařval kapitán.

"Air China šest-šest-šest, tady bitevní loď námořnictva Spojených států, od severozápadu se k vám blíží raketa, opakuji, okamžitě manévrujte, od severozápadu vás sleduje raketa!"

"Co, co?' Ale letoun změnil směr, stočil se doleva a sestupoval. Ne, že by zrovna to bylo něco platné.

Vektor rychlosti rakety se od cíle ani trochu neodchýlil. Byla tu naděje, že vyhoří palivo a raketa na cíl nedoletí, jenže ta letěla rychlostí tří machu a Air China už příliš zpomalil, protože se blížil k domovskému letišti. Když pilot zamířil nosem letounu dolů, jen to raketě ulehčil.

"Je to velké letadlo," uvažoval kapitán.

"Má jen dva motory, pane," zdůraznil důstojník obsluhy zbraní.

"Zásah," hlásil kdosi z obsluhy radaru.

"Dostaň ho dolů, kamaráde, dostaň ho dolů! Sakra, to je v prdeli," vydechl kapitán; nejraději by se vůbec nedíval. Stopa třistadesítky na obrazovce se trojnásobně zvětšila a začala vysílat nouzový signál.

"Volá Mayday, pane," hlásil radista. "Air China šest-šest-šest volá Mayday... poškození motoru a křídla... možný požár na palubě."

"Má to jen takových pětasedmdesát kilometrů," poznamenal jeden z náčelníků. "Nastavuje vektor na přímé přiblížení na Tchaj-pej."

"Kapitáne, všechna stanoviště jsou obsazena a připravena. Stav pohotovosti Jedna na celé lodi," hlásil kapitánovi jeden ze směny v bojové informační centrále.

"Dobrá." Kapitánovy oči se upíraly doprostřed mezi tři obrazovky radarů. Střet stíhaček, jak viděl, skončil tak náhle, jak začal; tři stíhačky dole, jedna další asi poškozená. Obě strany se stáhly, aby si lízaly rány a dumaly o tom, co se sakra stalo. Na tchajwanské straně se zvedla další letka stíhaček a řadila se nad pobřežím.

"Kapitáne!" To volala obsluha elektronických obranných systémů. "Vypadá to, že zrovna zapnuli radary na všech lodích. Zdroje jsou všude kolem, právě je klasifikujeme."

To ale bylo pro kapitána vedlejší. Teď šlo o to, že airbus 310 zpomaluje a

klesá, alespoň podle stopy, kterou viděl na své obrazovce.
"Operační vrchního velitelství pro oblast Tichomoří, pane." Náčelník radistů ukázal prstem.
"Tady Port Royal" ohlásil se kapitán do vysílačky podobné telefonu, která umožňovala spojení přes družici. "Právě tu došlo k menšímu boji ve vzduchu - jedna raketa se vymkla kontrole a zasáhla dopravní letadlo z Hongkongu do Tchaj-peje. Letadlo je ještě ve vzduchu, ale má potíže. Máme tu dva sestřelené komunistické migy a jednu tchajwanskou F-16. A možná ještě jednu poškozenou šestnáctku."
"Kdo to začal?" zeptala se služba.
"Myslíme si, že první raketu vypálili tchajwanští piloti. Mohl to být nějaký blbý omyl." Několik vteřin vysvětloval. "Hned jak to půjde, pošlu vám tam záznamy od radarů."
"Dobrá. Díky, kapitáne. Předám to dál šéfovi. A, prosím, informujte nás dál."
"Budeme." Kapitán vypnul vysílačku a otočil se k náčelníkovi bojové informační centrály. "Připravíme pásku se záznamem bitvy a vyšleme ji do Pearl Harboru."
"Rozkaz, pane."
Air China 666 stále mířil k pobřeží, ale stopy na radaru ukazovaly, že letoun letí klikatě a při svém přímém kurzu na Tchaj-pej se stáčí sem a tam. Tým pro elektronický sběr dat na Chandleru teď poslouchal rádiové okruhy. Jazykem mezinárodního leteckého provozu je angličtina a pilot velící zasaženému dopravnímu letadlu hovořil rychle a zřetelně - žádal o nouzová opatření. On i druhý pilot se svým letadlem zápolili ze všech sil. Oni jediní věděli, s čím vším se musí vypořádat. Všichni ostatní byli jen diváky, horlivě povzbuzujícími a modlícími se, aby letoun vydržel ještě patnáct minut.

Tohle vysílání šlo rychle. Spojařským uzlem byla pracovna admirála Davida Seatona na vrcholu kopce nad Pearl Harborem. Vedoucí spojařské směny přepnul tlačítka na telefonu a zavolal vrchnímu veliteli válčiště. Ten mu okamžitě rozkázal, aby vypravil do Washingtonu bleskovou depeši stupně KRITICKÉ. Pak Seaton poručil vyslat sedmi americkým bitevním plavidlům v oblasti - vesměs ponorkám - rozkaz, aby byly v pohotovosti a napínaly uši. Potom šel další vzkaz Američanům, kteří "pozorovali" cvičení v různých vojenských velitelstvích Tchaj-wanu; doručení vzkazů bude nějakou dobu trvat. V Tchaj-peji stále ještě nebylo americké velvyslanectví, proto tam nebyli ani vojenští přidělenci, ani nikdo z CIA, kdo by spěchal na letiště podívat se, jestli se tam letadlo dostalo nebo ne. Tady se nedalo dělat nic než čekat, v předtuše dotazů, které začnou z Washingtonu přicházet a na něž Seaton nebude schopen odpovědět.
"Ano?" řekl Ryan do telefonu.
"Doktor Goodley, pro vás, pane."
"Dobrá, přepojte to sem." Pauza. "Tak o co jde, Bene?"
"Problém u Tchaj-wanu, pane prezidente, a mohlo by to být zlé." Poradce pro národní bezpečnost vysvětloval dál a sdělil prezidentovi všechno, co věděl. Netrvalo to dlouho.
Přenos zprávy byl ukázkou rozsáhlé a přímo impozantní spojařské činnosti. Airbus byl dosud ve vzduchu a prezident Spojených států už věděl, že jsou nějaké potíže - ale nic víc.
"Dobrá, tak mě informujte, až budete vědět něco dalšího." Ryan pohlédl na stůl, od kterého se chystal odejít. "Sakra, do hajzlu." Je to teda radost, tahle prezidentská moc. Teď má opravdu bezprostřední informace o něčem, s čím nemůže nic dělat. Jsou v tom letadle Američané? Co to všechno má znamenat? Co se děje?

Mohlo to být horší. Darjájí se vrátil do letadla po necelých čtyřech

hodinách pobytu v Bagdádu; problémy vyřídil ještě stručněji a úsečněji než obvykle. Naplňovalo ho uspokojení z toho, jak do srdcí těch, kdo se opovážili obtěžovat ho takovými banalitami, zasil strach. Kyselosti jeho výrazu ještě dodal překyselený žaludek; Darjájí nastoupil do letadla, usadil se ve svém sedadle a mávnutím ruky vyzval stevarda, aby letové posádce řekl, že se mají hnout - oním švihem zápěstí, který pro tak mnohé znamenal hlavy dolů. Za třicet vteřin byly schůdky nahoře a motory běžely.

"Kde jste se naučil takhle hrát?" zeptal se Adler.

"U námořnictva, pane ministře," odpověděl Clark a shraboval výhru. Vyhrával teď deset dolarů; o ty peníze ale vůbec nešlo. Šlo tu o podstatu věci. Ministra zahraničí právě obehrál o dva doláče. Pohov.

"Já myslel, že námořníci jsou mizerní hráči."

"Jo, tak nějak se to říká." Clark se usmíval a skládal čtvrťáky na hromádku.

"Koukejte mu na ruce," radil Chavez.

Já mu koukám na ruce." Přišla letuška a dolila jim zbytek vína. Pro každého ani ne dvě plné sklenice, jen tak na ukrácení času. "Promiňte, jak ještě dlouho poletíme?'

"Necelou hodinu, Monsieur."

"Díky." Adler se na letušku usmál; ta se vrátila dopředu.

"Královská nabídka, pane ministře," ohlásil Clark.

Chavez se podíval na svůj list. Dvě pětky. Docela pěkný začátek. Hodil doprostřed stolu svůj čtvrťák vedle Adlerova.

Airbus 310 evropské výroby přišel zásahem rakety o pravý motor; to však nebylo všechno. Tepelným čidlem naváděná střela přiletěla zprava zezadu a udeřila do boku velkého turbodmýchadla; úlomky a střepiny, vymrštěné explozí, rozervaly vnější povrch křídla. Několik se jich vřízlo do palivové nádrže, naštěstí téměř prázdné, a z ní se jako provazce táhly praménky hořícího paliva a vyvolaly paniku u těch, kdo se dívali z oken a viděli je. Toho se však nebylo třeba doopravdy bát. Oheň za letadlem nemohl nikomu ublížit; odvětraná nádrž neexplodovala, jak by se ještě před deseti minutami asi bylo stalo. Skutečně vážné bylo poškození ploch řídicích prvků letounu.

Dvoučlenná posádka vpředu byla zkušená jako každá jiná posádka na mezinárodní lince. Airbus mohl docela dobře letět s jedním motorem, díky bohu, a levý motor poškozený nebyl; teď běžel na plný výkon. Druhý pilot pravou stranu uzavřel a tiskl tlačítka ručního ovládání protipožárních systémů. V několika vteřinách poplašné signály ztichly a druhý pilot začal opět volněji dýchat.

"Poškození výškového kormidla," hlásil pak, když manipuloval s ovladači a zjistil, že airbus nereaguje tak, jak by měl.

Problém se však netýkal jen letové posádky samotné. Let airbusu řídil počítačový software, do něhož šly údaje přímo od kostry letadla a od ovládacích prvků obsluhovaných piloty; software údaje analyzoval a pak řídicím plochám sdělil, co mají dělat. S poškozením v boji softwaroví inženýři při konstruování letounu nepočítali. Program vzal na vědomí ztrátu motoru v důsledku poškození a stanovil, že jde o explozi, kterou ho naučili brát v úvahu. Palubní počítače vyhodnotily poškození letounu, pak to, které řídicí plochy pracují a jak, a přizpůsobily se situaci.

"Pětatřicet kilometrů," hlásil druhý pilot, když se letoun ustálil na vektoru pro přímé přiblížení. Pilot nastavil plyn a počítače - letoun jich měl sedm - došly k názoru, že tak je to správné, a snížily výkon motoru. Letoun, který již spotřeboval většinu paliva, byl lehký. Měli veškerý výkon, který potřebovali. Výška byla dostatečně malá, aby nehrozilo nebezpečí ze ztráty přetlaku. Mohou řídit směr. Mohli by to dokázat, říkali si. Připojila se k nim jakási přičinlivá stíhačka; pilot si prohlédl poškození a pokoušel se mluvit s nimi přes ochranné kmitočtové pásmo, byl však velmi zlostnou čínštinou vyzván,

aby se klidil z cesty.

Stíhač viděl, jak z airbusu odpadávají kusy, pokoušel se hlásit to posádce, byl však stroze odmítnut. Jeho F-5E se tedy stáhl dozadu a situaci sledoval; celou tu dobu hovořil se základnou.

"Patnáct kilometrů." Rychlost teď byla nižší než tři sta sedmdesát kilometrů v hodině a pilot airbusu se pokoušel sklopit hrany a náběžné klapky, ty se však na pravé straně nenastavily, jak měly; když to počítače zaregistrovaly, nenastavily je ani na levé straně. Přistání bude tedy příliš rychlé. Oba piloti se mračili, kleli a pokračovali dál.

"Podvozek," nařídil pilot. Druhý pilot přehodil páčky a kola se vysunula - a zůstala ve správné poloze, což oba piloti kvitovali s úlevným povzdechem. Nemohli vědět, že na pravé straně byly poškozeny také obě pneumatiky.

Teď už viděli letištní plochu, a když přelétali nad obvodovým plotem, viděli také blikající světla pohotovostních havarijních zařízení. Airbus se ustálil; normální rychlost při přiblížení je asi 250 kilometrů v hodině, oni se však blížili rychlostí 360 kilometrů. Pilot věděl, že bude potřebovat každý metr místa, a dosedl proto dvě stě metrů od bližšího okraje.

Airbus dopadl tvrdě a ujížděl dál po přistávací dráze, ne však nadlouho. Poškozené pneumatiky vydržely asi tři vteřiny, pak ztratily tlak a vteřinu poté začala kovová vzpěra vyrývat do betonu brázdu. Oba piloti i počítače se snažili udržet letoun v přímé dráze, ale nešlo to. Třistadesítka se stočila doprava. Praskl levý podvozek; zaznělo to jako rána z děla a dvoumotorový letoun se propadl na břicho. Na okamžik se zdálo, že se otočí kolem osy jako větrník a skončí v trávě, pak ale zachytil o zem konec křídla a letoun se začal převracet. Trup se rozlomil na tři různě velké kusy. Jak se oddělilo levé křídlo, vyrazil oblak plamenů - naštěstí se přední část trupu odtrhla a byla vymrštěna o kus dál, stejně jako část zadní; střední část se však zarazila téměř na místě, v samém středu hořícího paliva. Ani veškeré úsilí hasičů, kteří se tam úprkem hnali, nic nezmohlo. Později se zjistí, že téměř sto dvacet sedm lidí okamžitě zemřelo nedostatkem kyslíku.

Dalších sto čtyři, včetně letové posádky, vyvázlo s různými zraněními. Do hodiny bude vysílán záznam televizních kamer a z jednoho naplno rozdmýchaného mezinárodního incidentu se stane světová zpráva.

Když letoun dosedl, Clarkem projelo lehké zamrazení. Při pohledu oknem ven měl pocit, že se dívá na něco, co mu je jistým způsobem povědomé, přiznal si však, že to musí být opravdu jen dojem; a kromě toho všechna mezinárodní letiště vypadají potmě skoro stejně. Francouzští piloti rolovali podle příkazů na vojenskou část letiště, kvůli utajení a také podle instrukce z věže, která zněla, že mají následovat jiný obchodní tryskový letoun, který přistál minutu před nimi.

"No, a jsme tady," řekl Ding a zívl. Měl dvoje hodinky, jedny s místním časem, jedny s washingtonským; z nich se pokoušel vydedukovat, ve kterém z těch časů si jeho tělo nejspíš myslí, že je. Pak se podíval ven se zvědavostí turisty - a zmocnilo se ho zklamání. Podle toho, co viděl, to mohl docela klidně být Denver.

"Promiňte," řekla letuška brunetka. "Přikázali nám, abychom zůstali v letadle, než tamto druhé odbaví."

"Co to je, pár minut?' říkal si ministr Adler, stejně unavený jako ostatní.

Chavez vyhlédl z okna. "Koukněte, museli se sem dostat před námi."

"Zhasněte světla v kabině, ano?" požádal Clark. Pak pokynul svému partnerovi.

"Proč..." Clark ministra zahraničí přerušil gestem ruky. Letuška udělala, co jí John řekl. Ding zachytil náznak a z vaku vytáhl fotoaparát.

"Co je?" zeptal se Adler tišeji, když světla zhasla.

"Rovnou před námi je gulfstream," odpověděl John a podíval se tím směrem. "Tady kolem jich moc není. A tenhle přiletí ke střežené odbavovací hale...

Koukneme se, jestli uvidíme, kdo to je, oukej?"

Špioni se nezapřou, myslel si Adler. Nic nenamítal. I diplomaté shromažďují informace, a když budou vědět, kdo má přístup k tak drahému služebnímu dopravnímu prostředku, mohlo by jim to napovědět, kdo má ve vládě SIR opravdu nějaké slovo. Za několik vteřin, hned jak byla kola jejich letadla zajištěna klíny, ke gulfstreamu na íránské - SIRánské - stojánce vojenského letectva padesát metrů od nich přijížděla řada automobilů jako na přehlídce.

"Někdo důležitý," rozumoval Ding.

"Co tam máš za film?"

"ASA 1200, pane C," odpověděl Chavez a nastavil aparát na snímání teleobjektivem. Do políčka hledáčku se vešlo celé letadlo. Bližší záběr už udělat nemohl. Když se spustily schůdky, začal s fotografováním.

"Sakra." Adler promluvil první. "To se dalo čekat."

"To je Darjájí, co?" zeptal se Clark.

"Ano, je to náš přítel," potvrdil ministr zahraničí.

Když to Chavez slyšel, udělal rychle za sebou deset snímků; byl na nich člověk vystupující z letadla. Několik dalších mužů ho pozdravilo, objali ho jako dávno ztraceného strýčka a pak ho vedli do auta. Vozidla odjela. Chavez udělal ještě jeden snímek a potom aparát strčil zpátky do vaku. Čekali ještě pět minut, než je pustili z letadla ven.

"Měl bych se starat o to, kolik je hodin?' otázal se Adler cestou ke dvířkům.

"Pravděpodobně ne," usoudil Clark. "Řekl bych, že nás před setkáním budou pár hodin napínat."

Dole pod schůdky čekal francouzský velvyslanec s jedním tělesným strážcem a s deseti místními policisty. Na francouzské velvyslanectví pojedou ve dvou autech, povedou je dvě íránská vozidla. Za tímhle polooficiálním průvodem pojedou další dvě. Adler s velvyslancem jeli v prvním, Clark s Chavezem se nacpali do druhého. V autě byl řidič a na předním sedadle ještě další člověk. Oba to byli určitě špioni.

"Vítejte v Teheránu, přátelé," řekl ten, který měl hlavní slovo.

"Merci," odpověděl Ding a zívl.

"Omlouváme se, že jsme vás vyburcovali tak časně," dodal Clark. Tenhle asi bude náčelník pobočky. Lidé, s nimiž on a Ding seděli v Paříži, určitě zavolali předem a dali mu na srozuměnou, že oni dva pravděpodobně nejsou týpky z bezpečnostní služby ministra zahraničí.

Francouz ten předpoklad potvrdil. "Prý tu nejste poprvé."

"Jak dlouho tu jste vy?' zeptal se Clark.

"Dva roky. To auto je bezpečné," dodal; myslel tím, že v něm pravděpodobně nejsou ukryty štěnice.

"Máme pro vás vzkaz z Washingtonu," řekl velvyslanec Adlerovi v autě vpředu. Pak vyprávěl, co věděl o nehodě airbusu v Tchaj-peji. "Až se vrátíte domů, budete mít asi spoustu práce."

"Prokrista," poznamenal ministr. "To jsme zrovna potřebovali. Už přišla nějaká reakce?'

"Zatím o ničem nevím. To ale bude za pár hodin jinak. S ájatolláhem Darjájím se máte sejít v deset třicet, takže se můžete trochu prospat. Zpátky do Paříže odlétáte hned po obědě. Poskytneme vám veškerou pomoc, o kterou požádáte."

"Děkuji, pane velvyslanče." Adler byl příliš unaven, než aby toho řekl víc.

"Máte nějakou představu o tom, co se stalo?" zeptal se Chavez v zadním autě.

"Víme jen to, co nám sdělila vaše vláda. Nad Tchajwanským průlivem pravděpodobně došlo k nějaké krátké srážce a jedna raketa omylem zasáhla jiný cíl."

"Nějací mrtví?" zeptal se Clark.

"Zatím se neví," odpověděl náčelník pobočky DGSE.

"Těžko trefíte dopravní letadlo, abyste při tom někoho nezabil." Ding zavřel oči s představou měkkého lůžka na velvyslanectví.

Stejnou zprávu dostal přesně ve stejnou dobu i Darjájí. Svého kolegu duchovního překvapil, když ji přijal bez viditelné reakce. Mahmúd hadži už dávno došel k poznání, že lidé, kteří nic nevědí, nemohou do ničeho nijak moc zasahovat.

Francouzské pohostinnosti neubralo na cti ani to, že byla přesazena do místa, které se od Města světel snad už nemohlo víc lišit. Uvnitř komplexu budovy se tři uniformovaní vojáci ujali zavazadel Američanů a další muž, oblečený do jakési livreje, návštěvníky odvedl do jejich pokojů. Lůžka byla odestlána a na nočních stolcích stály sklenice s ledovou vodou. Chavez se podíval na hodinky, zasténal a zhroutil se na postel. Ke Clarkovi spánek přicházel hůř. Tenkrát, když se na podobný komplex budov velvyslanectví díval v tomhle městě posledně... co to je? ptal se sám sebe. Co ho to při téhle cestě tolik znepokojuje?

Admirál Jackson dokončil své hlášení, doplněné videopáskou.

"Tohle poslali z Port Royal. Podobnou pásku máme od The Sullivans; žádné zvláštní rozdíly mezi nimi nejsou, takže použijeme jen jednu," sdělil lidem v Krizovém sále. Dřevěným ukazovátkem přejížděl po velké televizní obrazovce.

"Tohle je letka čtyř stíhaček, pravděpodobně Ťien-č'-č' Chung-ža-č' 7 - ze zjevného důvodu jim říkáme B-7. Dva motory, dvoumístné, výkon a vlastnosti jako staré Phantomy F-4. Letka startuje z pevniny a dostává se trochu moc daleko. Někde tady je země nikoho, kterou až dosud žádná z obou stran nenarušila. Zde je další letka, pravděpodobně stejné letouny a..."

"Nejste si tím jist?' zeptal se Ben Goodley.

"Letadla identifikujeme podle jejich avioniky, podle jejich radarového vysílání. Identifikovat letoun přímo podle typu radar nedokáže," vysvětloval Robby. "Typy si musíte odvodit z toho, co dělají, nebo z elektronických podpisů jejich vybavení. No, tak ta vedoucí skupina míří na východ a zde překračuje tu neviditelnou linii." Ukazovátko se posunulo. "Zde je letka čtyř tchajwanských F-16, se vší parádou. Vidí, jak se vedoucí skupina ČLR dostává příliš daleko a směřuje na ně. Pak se vedoucí skupina obrací zpátky na západ. Brzy nato, zrovna... tady, skupina vzadu zapíná radary. Ale místo aby sledovala svou vlastní vedoucí skupinu, pouští je na ty F-16."

"A co tomu říkáte vy, Robe?" zeptal se prezident.

"Podle všeho vedoucí skupina simuluje ranní útok na pevninu a zadní skupina má za úkol chránit ji před simulovaným napadením. Z hladiny to vypadá na normální cvičení. Ta zadní skupina ale zaměřila ty nepravé, a když přepnula režim radarů na útočný, jeden z těch tchajwanských pilotů si určitě myslel, že na něj útočí, a tak odpálil raketu. Ten druhý, co s ním byl, to udělal taky. A pak - lup! Tady ta B-7 to dostala slammerem, tahle se mu ale vyhnula - měla zatracené štěstí - a odpaluje svou raketu. Pak začnou střílet všichni. Tahle F-16 uhne před jednou raketou, ale vleze rovnou do rány jiné - podívejte se tady, pilot se katapultuje; myslíme si, že přežil. Ale tenhle odpaluje čtyři rakety. A jedna z nich se dostala k tomuhle dopravnímu letadlu. Musela tam doletět jen tak tak. Zkontrolovali jsme vzdálenost a je to skoro o tři a půl kilometru víc, než jsme mysleli, že ta raketa doletí. Než to letadlo dohnala a zasáhla, všechny stíhačky se už obrátily zpátky, hoši z ČLR proto, že asi byli skoro na dně s palivem, hoši z Tchaj-wanu proto, že jim došly rakety. Vzato kolem a kolem, bylo to od obou stran pěkně pitomé střetnutí."

"Vy si myslíte, že to jen tak zvorali?" Otázka přišla od Tonyho Bretana.

"Určitě to tak vypadá, až na jedno..."

"Proč měli při cvičení bojové hlavice?" řekl Ryan.

"Moc trefná otázka, pane prezidente. Jistě, tchajwanští piloti nesou bílé, protože celé to cvičení Čínské lidové republiky vidí jako hrozbu..."

"Bílé?" To se opět zeptal Tony Bretano.

"Pardon, pane ministře. Bílé rakety jsou bojové. Cvičné jsou obyčejně modré. Jenže - proč hoši z ČLR létají s teplem naváděnými střelami? My to v takových situacích obyčejně neděláme, protože je nemůžete odchýlit z jejich dráhy - jak jednou letí, chovají se úplně samostatně. Říkáme tomu ‚vystřel a o víc se nestarej'. A ještě něco. Všechno, co ty komunistické mašiny na ty F-16 vypálily, byly střely naváděné radarem. Tahle, ta co šla na to linkové letadlo, byla z těch všech, co tam odpálili, zřejmě jediná naváděná teplem. Něco mi na tom smrdí."

"Že by úmysl?" zeptal se Jack tiše.

"Možné to je, pane prezidente. Celé to divadlo vypadá, jako že někdo něco zpackal, klasický případ. Pár chlapů ve stíhačkách nevydrží s nervama - a v momentě z toho máte klubko rváčů. Pár lidí mrtvých, a my nikdy nic jiného neprokážeme. Ale když se podíváte na tuhle dvojici migů, myslím, že na to dopravní letadlo měli spadeno od samého začátku - pokud si ho nespletli s tchajwanskou stíhačkou. A to nezbaštím..."

"Proč ne?"

"Celou tu dobu mířili špatným směrem," odpověděl admirál Jackson.

"Tréma," nadhodil ministr Bretano.

"Tak proč se nepustili do toho, kdo šel na ně, ale do někoho, kdo mizel pryč? Pane ministře, já sám jsem stíhací pilot. Tohle nezbaštím. Když se najednou nečekaně octnu v bojové situaci, první ze všeho identifikuju toho, co mě ohrožuje. A dám mu to rovnou mezi oči."

"Kolik je mrtvých?" zeptal se Jack zachmuřeně.

Odpověděl Ben Goodley. "Podle hlášení něco přes sto. Někteří přežili, ale žádná čísla ještě nemáme. Musíme předpokládat, že na palubě byli i Američané. Mezi Hongkongem a Tchaj-wanem se hodně obchoduje."

"Tak máte nějaké návrhy?"

"Než něco podnikneme, pane prezidente, potřebujeme vědět, jestli jsou v tom naši lidé. Tam poblíž máme jen jednu letadlovou loď, bojové uskupení Eisenhoweru na cestě do Austrálie na JIŽNÍ POHÁR. Ale můžu si vsadit na to, že tohleto vztahům mezi Pekingem a Tchaj-pejem zrovna moc neprospěje."

"Budeme potřebovat nějaké prohlášení pro tisk," připomněl Arnie prezidentovi.

"Nejdřív musíme vědět, jestli tam přišli o život nějací naši lidé," odvětil Ryan. "Jestli ano... no, co uděláme pak - budeme žádat vysvětlení?"

"Řeknou, že to byl omyl," opakoval Jackson. "Mohli by dokonce obvinit Tchajwance, že vypálili první a všechno začali. A nakonec se zřeknou veškeré odpovědnosti."

"Ale to ty nebaštíš, Robby, co?"

"Ne, Jacku - promiňte, ne, pane prezidente. Ne. Ty pásky si potřebuju s pár lidmi projít, abych se na to všechno ještě jednou podíval. Možná, že se pletu... ale asi ne. Stíhači jsou stíhači. Chlapa, který utíká, namísto chlapa, který po vás jde, sestřelíte z jediného důvodu - protože to chcete udělat."

"Pošleme uskupení Ike na sever?" rozvažoval Bretano.

"Sestavte mi plány další činnosti, přesně pro tohle," přikázal prezident.

"Tak ale zůstane Indický oceán nekrytý, pane," prohlásil důrazně Jackson. "Carl Vinson má už za sebou větší část cesty zpátky do Norfolku. John Stennis a Enterprise jsou ještě v doku v Pearl Harboru. A v Pacifiku nemáme jedinou letadlovou loď, kterou bychom mohli někam přesunout. V půlce světa už nemáme žádné letadlové lodi a bude trvat přinejmenším měsíc, než od velitelství atlantické flotily dostaneme nějakou další."

Ryan se otočil k Edu Foleymu. Jaká je pravděpodobnost, že z toho bude nějaké pozdvižení?'

"Tchaj-wan z toho bude pěkně nešťastný. Lítaly rakety a zabilo to lidi. Linkové letadlo je na cucky. To žádná země nenechá jen tak," připomněl ředitel CIA. "Nějaké pozdvižení, jak říkáte, asi bude."

"A naše další úmysly?" otázal se Goodley ředitele CIA.

Jestli má admirál Jackson pravdu - mimochodem, já to taky pořád ještě nebaštím," dodal Ed Foley a podpořil tak Robbyho. Dostalo se mu za to chápavého přikývnutí."... pak se tady něco děje, ale co to je, to nevím. Pro všechny by bylo líp, kdyby to byla opravdu nehoda. Nemůžu tvrdit, že by se mi nějak líbila představa, že bych při té napjaté situaci v Perském zálivu tu letadlovou loď z Indického oceánu odvelel."

"Co nejhoršího se může stát mezi ČLR a Tchaj-wanem?" zeptal se Bretano, rozmrzelý, že se tak vůbec musí ptát. Byl ve své práci ještě natolik nováčkem, že nemohl být tak platný, jak to teď jeho prezident potřeboval.

"Pane ministře, Lidová republika má rakety s nukleárními hlavicemi, dost na to, aby Tchaj-wan spálila na popel. Ale máme důvod domnívat se, že Tchaj-wan je má také a..."

"Má jich zhruba dvacet," přerušil ho Foley. "A ty F-16 jich pár můžou dostat do Pekingu, když budou chtít. Lidovou republiku zničit nemůžou, ale dvacet termonukleárních zbraní její hospodářství srazí o deset let zpátky, možná o dvacet. Tohle ČLR nechce. Nejsou šílenci, admirále. Zůstaneme u konvenčních zbraní, ano?"

"Zajisté, pane. ČLR nemá prostředky k invazi na Tchaj-wan. Pro přesun velkého počtu vojáků a násilné vniknutí jí chybí obojživelná plavidla. Takže co se stane, když k nějakému poprasku opravdu dojde? Nejpravděpodobnější scénář je ošklivá bitva ve vzduchu a na moři, ale přitom taková, která nepovede k žádnému rozhodnutí, protože ani jedna strana nedokáže tu druhou dorazit. Zároveň to znamená ozbrojený konflikt na jedné z nejdůležitějších světových obchodních tras, se všemi nepříznivými diplomatickými důsledky pro všechny, kdo budou ve hře. Nevidím důvod, proč by k tomuhle mělo dojít úmyslně. Je to prostě příliš destruktivní, než aby v tom byla nějaká úmyslná politika... řekl bych." Pokrčil rameny. Nedávalo to smysl. Ale zrovna tak nedával smysl úmyslný útok na neškodné dopravní letadlo - a on právě svým posluchačům sdělil, že útok pravděpodobně úmyslný byl.

"A my máme rozsáhlé obchodní styky s oběma zeměmi," připomněl přítomným prezident. "Tohle musíme zarazit. Obávám se, že nezbude než tu letadlovou loď přesunout, Robby. Dáme dohromady nějaké možnosti a pokusíme se přijít na to, o co ksakru ČLR jde."

Clark se vzbudil první a cítil se bídně. To však za daných okolností nesměl. Za deset minut už byl oholený, oblečený, a mířil ven ze dveří; Chaveze nechal v posteli. Ding stejně nemluvil místním jazykem.

"Na ranní procházku?' Zájem projevil muž, co je sem dopravil z letiště.

"Docela rád se protáhnu," přiznal John. "A vy jste..."

"Marcel Lefevre."

"Náčelník pobočky?' zeptal se John lhostejně.

"No, jsem obchodní atašé," odpověděl Francouz - znamenalo to ano. "Můžu jít s vámi?"

"Ale jo," odpověděl Clark k údivu svého společníka. Jen se chci trochu projít. Jsou tady poblíž nějaká tržiště?"

"Jo, pojďte, jedno vám ukážu."

Za deset minut byli v ulici, kde se provozoval obchod. Třicet metrů za nimi je sledovaly dva íránské "stíny", ale jen je pozorovaly.

Zvuky kolem všechno minulé vrátily zpátky. Clarkova znalost jazyka fársí nebyla nijak ohromující, protože jím mluvil naposledy před patnácti lety, ale i když nemluvil moc dobře, cestou kolem stánků, rozestavených po obou stranách ulice, ho sluch jakoby cvaknutím páčky do oněch časů vrátil. Brzy rozpoznával slova hovoru i smlouvání.

"Jak je to s cenami potravin?'

Jsou vysoké," odpověděl Lefevre. "Hlavně teď, co přicházejí dodávky z Iráku. Lidi dost reptají-"

Po pár minutách úvah si John uvědomil, že tu cosi chybí. Když přešli půl bloku kolem stánků s potravinami, octli se v jiné oblasti - zde se obchodovalo se zlatem; to byl v téhle části světa vždy oblíbený obchodní artikl. Lidé kupovali a prodávali, ale bez nadšení, jaké si Clark pamatoval z dřívějška. Míjel stánky, prohlížel si je, a pokoušel se přijít na to, co za tím vězí.

"Něco pro manželku?" nadhodil Lefevre

Clark se pokusil o nepřesvědčivý úsměv. "Hmm, člověk nikdy neví. Brzy budeme mít výročí." Zastavil se a prohlížel si jeden z vystavených náhrdelníků.

"Odkud jste?' zeptal se prodavač.

"Z Ameriky," odpověděl John, také anglicky. Muž jeho národnost poznal okamžitě, pravděpodobně podle oblečení, a využil příležitosti promluvit si tím jazykem.

"Moc Američanů tu nevidíme."

"Hm, to je špatné. Když jsem byl mladší, hodně jsem tu toho procestoval." Byl to opravdu moc pěkný náhrdelník, a když se John podíval na cenovku a v duchu počítal, vyšla mu zatraceně rozumná cena. A výročí se opravdu blížilo.

"Třeba to jednou bude jinak," poznamenal zlatník.

"Mezi mou zemí a vaší je hodně rozdílů," poznamenal John smutně. Ano, může si to dovolit. Jako obyčejně s sebou měl spoustu hotových peněz. Na americké měně je prima to, že ji berou skoro bez výjimky všude.

"Věci se mění," dodal muž.

"Už se změnily," souhlasil John. Pohlédl na jiný, poněkud dražší náhrdelník. Žádný problém, takhle je tady mít. Na islámských zemích byla dobrá jedna věc - znali způsob, jak odradit zloděje. "Tady se lidi tak málo usmívají. A je to přece tržiště..."

"Sledují vás dva muži."

"Opravdu? No, žádný zákon přece neporušuju, ne?" zeptal se Clark s trochou zjevných obav.

"Ne, neporušujete." Ale muž byl nervózní.

"Tenhle," řekl John, podávaje náhrdelník zlatníkovi.

Jak budete platit?"

"Americkými dolary; je to tak v pořádku?"

"Ano. Je to devět set vašich dolarů."

John se musel hodně snažit, aby skryl překvapení. V newyorském velkoobchodě by tenhle náhrdelník stál trojnásobek, a on neměl tak docela v úmyslu tolik zaplatit; handrkovat se o cenu přece patřilo v téhle části světa k věci. Představoval si, že chlapíka umluví na dejme tomu takových patnáct set. A ještě pořád by to byla moc výhodná koupě. Slyšel dobře?

"Devět set?"

Prodavačův prst namířil vzrušeným a rozmáchlým gestem přímo na srdce. "Osm set, ani o dolar méně - chcete mě zničit?" dodal nahlas.

"S vámi se těžko smlouvá." Clark zaujal obrannou pózu, pro oči přihlížejících, kteří se sem stahovali.

"Vy jste nevěřící! Jak můžete očekávat nějakou dobročinnost? Je to nádherný náhrdelník! A já jen doufám, že ho dáte své ctnostné manželce, a ne nějaké padlé, zhýralé ženské!"

Clark došel k názoru, že muže vystavil už dost velkému nebezpečí. Vytáhl peněženku, odpočítal bankovky a podal mu je.

"Platíte mi moc, já nejsem žádný zloděj!" Zlatník mu jednu bankovku vracel.

Sedm set dolarů za tohle? prolétlo Clarkovi hlavou.

"Odpusťte, nechtěl jsem vás urazit," omlouval se John a náhrdelník, který mu muž málem hodil, jen tak bez pouzdra, strčil do kapsy.

"Nejsme všichni barbaři," dodal obchodník tiše; nato se k nim ve zlomku vteřiny otočil zády. Clark a Lefevre došli na konec ulice a zamířili doprava. Pohybovali se rychle a jejich sledovatelé si museli pospíšit.

"Co to ksakru bylo?" divil se důstojník CIA. Něco takového nečekal.

"Už je to tak. Nadšení pro režim poněkud ochladlo. To, co jste viděl, byla taková malá ukázka. Ten obchod jste provedl skvěle, monsieur Clarku. Jak dlouho jste u CIA?'

"Dost dlouho, než aby se mi takováhle překvapení nějak moc líbila. Myslím, že u vás v takovéhle situaci říkáte merde."

"Takže to je pro vaši ženu?"

John přikývl. Jo. Bude ten člověk mít nějaké potíže?"

"Sotva," odpověděl Lefevre "Možná, že na tom tratil, Clarku. Zajímavé gesto, co?"

"Vrátíme se. Musím vzbudit ministra." Zpátky byli za patnáct minut. John šel rovnou do svého pokoje.

Jaký je venku počasí, pane C?" Clark sáhl do kapsy a cosi hodil přes celý pokoj. Chavez to chytil. Je těžkej."

"Kolik bys řekl, že stál, Domingo?"

"Vypadá to na jednadvacet karátů... tak vod voka... pár táců, klidně."

"Věřil bys tomu - sedm set?"

"Vy jste s tím chlapem příbuzní, Johne?' zeptal se Chavez se smíchem. Pak smích přestal. Já myslel, že nás tu nemají rádi...?"

"Věci se mění," řekl John tiše; opakoval to, co řekl zlatník.

"Bylo to zlé?" otázala se Cathy.

"Přežilo jich prý sto čtyři, někteří jsou ale hodně potlučení. Devadesát potvrzených úmrtí, asi třicet ještě neurčených, to znamená, že jsou taky mrtví, jen ještě neidentifikovali části těl," řekl Jack; četl depeši, kterou mu agent Jeff Rahman právě přinesl ke dveřím ložnice. "Mezi těmi, co přežili, je šestnáct Američanů. Mrtvých jejich pět. O devíti se neví, předpokládá se, že jsou mrtví. Kristepane, na palubě bylo čtyřicet občanů ČLR." Potřásl hlavou.

"Jak to - nevycházejí spolu přece dobře, tak..."

"... Tak proč tedy spolu tolik obchodují? No, obchodují, a to je všechno, miláčku. Jeden na druhého prskají a vrčí jako kocouři někde v nějaké zapadlé uličce, ale taky jeden druhého potřebují."

"Co uděláte?" zeptala se první dáma.

Ještě nevíme. Tiskové prohlášení si necháváme na zítřek ráno, až budeme mít víc informací. Jak mám sakra v takovéhle noci spát?' vrčel prezident Spojených států. "Přes půl zeměkoule odtud máme čtrnáct mrtvých Američanů. A já jsem je měl chránit, ne? Nemůžu dopustit, aby někdo zabíjel naše občany."

"Každý den umírají lidé, Jacku," připomněla mu první dáma.

"Ale ne kvůli raketám vzduch-vzduch." Ryan odložil depeši na noční stolek a zhasl světlo; přemýšlel, kdy asi přijde spánek a jak proběhne setkání v Teheránu.

Setkání začalo potřesením rukama. Před budovu přišel příchozím naproti úředník ministerstva zahraničí. Francouzský velvyslanec se ujal představování a všichni se rychle uchýlili dovnitř, aby se ukryli před televizními kamerami; zdálo se však, že na ulici žádné nejsou. Clark a Chavez hráli svoje role; drželi se poblíž svého velitele, ne však příliš blízko, a rozhlíželi se neklidně kolem, jak se od nich čekalo.

Ministr Adler následoval úředníka, za nimi šli všichni ostatní. Francouzský velvyslanec zůstal s ostatními v předpokoji, Adler a jeho průvodce šli dál do skromně zařízené pracovny duchovního vůdce SIR.

"Vítejte v míru," řekl Darjájí a vstal ze židle, aby svého hosta uvítal. Hovořil za pomoci tlumočníka. Při takovýchto setkáních to byl dost obvyklý trik. Napomáhal přesnější komunikaci - a kdyby se něco příliš pokazilo, mohlo se vždycky říct, že to byla tlumočníkova chyba, což oběma stranám poskytlo příhodné východisko. "Alláh požehnej tomuto setkání."

"Děkuji vám, že jste mě přijal takhle narychlo," řekl Adler a usedl.

"Vážil jste dalekou cestu. Let byl dobrý?" otázal se Darjájí vlídně. Vlídný bude i celý rituál, nebo alespoň jeho začátek.

"Proběhl bez zvláštních událostí," odpověděl Adler. Snažil se aby nezívl nebo nedal najevo únavu. Tři šálky silné evropské kávy pomohly, i když se mu po nich žaludek trochu houpal. U diplomatů se předpokládá, že se při důležitých setkáních budou chovat jako chirurgové na operačním sále. A on měl dlouhou praxi v tom, jak nedávat najevo nic ze svých pocitů, ať se mu žaludek houpal nebo ne.

"Mrzí mě, že vám nemůžeme ukázat něco víc z našeho města. Je tu k vidění hodně historie a krásy." Oba počkali, až budou slova přeložena. Tlumočník, asi třicetiletý muž, vypadal pozorně a napjatě. Adlerovi připadalo, že... bojí se Darjájího? uvažoval. Byl to pravděpodobně ministerský úředník, v obleku, který potřeboval přežehlit; ájatolláh sám měl na sobě roucho, aby zdůraznil svou národní a duchovní identitu. Chování Mahmúda Hadžiho bylo vážné, ne však nepřátelské - a kupodivu se zdálo, že je také zcela prosto zvědavosti.

"Snad bude příležitost při některé mé příští návštěvě," odpověděl Adler.

Darjájí přátelsky přikývl. "Ano." Řekl to anglicky, což Adlerovi připomnělo, že ten člověk jazyku svého hosta rozumí. To není nic neobvyklého, uvědomil si ministr zahraničí.

"Už je tomu dávno, co mezi vaší a mou zemí byly přímé kontakty. Myslím tím na této úrovni."

"To je pravda, my však takové kontakty vždy vítáme. Jak vám mohu být ku pomoci, pane ministře Adlere?"

"Nebudete-li proti tomu nic namítat, chtěl bych hovořit o stabilitě tohoto regionu."

"Stabilitě?" otázal se Darjájí nevinně. "Co tím máte na mysli?"

"Založením Sjednocené islámské republiky vznikla největší země v téhle oblasti. U některých míst to vyvolává obavy."

"Řekl bych, že jsme stabilitu upevnili. Neměl snad irácký režim destabilizující vliv? Nezačal Irák dvě útočné války? My jsme zajisté nic takového neudělali."

"To je pravda," souhlasil Adler.

"Islám je náboženství hlásající mír a bratrství," pokračoval Darjájí jako učitel, jímž vskutku po léta byl. A pravděpodobně je také pěkně přísný, pomyslel si Adler. Promlouvající mírným hlasem a přitom ocelově tvrdý.

"I to je pravda, ale ti, kdo se nazývají nábožnými, ne vždy zásady náboženství dodržují," připomněl důrazně Američan.

"Ostatní země nepřijímají zásady boží vlády tak, jako je přijímáme my. Jen ten, kdo tyto zásady pochopí, může doufat, že nalezne mír a spravedlnost. To znamená víc než jen pronášet slova. Člověk musí těmito slovy také žít."

Děkuju ti za lekci z nedělní školy, říkal si Adler v duchu, navenek se však tvářil uctivě a zdvořile přikývl. Tak proč potom ksakru podporuješ hizballáh?

Nahlas však prohlásil: "Moje země si nepřeje nic než mír v této krajině - a také v celém světě."

Jak si také přeje i Alláh - a jak nám to zjevil prostřednictvím svého Proroka."

Drží se písma, uvažoval Adler. Prezident Jimmy Carter kdysi vyslal k někdejšímu šéfovi tohoto muže, Chomejnímu, do jeho domova v exilu ve Francii na návštěvu svého emisara. Šáh měl tehdy nesmírné politické potíže a emisar oťukával opozici, aby Amerika věděla, co a jak. Po návratu domů emisar prezidentovi sdělil, že Chomejní je "světec". Carter zprávu vzal za bernou minci; přispěl tak k odstranění Mohammada Rézá Páhlavího a připustil, aby ho "světec" nahradil.

Ouvej.

Následující americká vláda pak měla s Chomejním hodně co do činění a dočkala se jen skandálu a posměchu v celém světě.

Au.

Byly to chyby, které Adler rozhodně nemínil opakovat.

Jednou ze zásad mé země je také ta, že je nutno respektovat hranice mezi státy. Respektování územní celistvosti je pro oblastní i globální stabilitu podmínkou sine qua non."

"Pane ministře Adlere, všichni lidé jsou bratři, taková je vůle Alláhova. Mezi bratry může snad tu a tam dojít k hádce, ale válka se Bohu příčí. V každém případě mě však jádro vašich výroků poněkud znepokojuje. Jako byste naznačoval, že máme vůči svým sousedům nepřátelské úmysly. Proč takové věci říkáte?'

"Odpusťte, asi jste mi špatně rozuměl. Žádné takové náznaky nevyslovuji. Přišel jsem si jen prohovořit ožehavé záležitosti, týkající se nás obou."

"Zdraví ekonomiky vaší země i jejích spojenců a přátel je na této oblasti závislé. Nechceme naše vztahy narušit. Vy potřebujete naši naftu. My potřebujeme věci, které se dají za peníze, získané za naftu, koupit. Naše kultura má za svůj základ obchod. To vy víte. Ovšem, naše kultura vychází i z islámu. A mě velmi trápí, že Západ podstatu naší víry neuznává. Nejsme barbaři, jak snad soudí vaši židovští přátelé. Se Židy vlastně nemáme žádné náboženské spory. Jejich praotec, Abrahám, pocházel z této krajiny. Oni byli první, kdo vyhlásili pravého Boha, a proto by měl mezi námi a jimi panovat mír."

"Tato slova slyším s potěšením. Jak ale můžeme tento mír nastolit?" zeptal se Adler a napadlo ho, kdy se mu naposledy stalo, aby se mu někdo pokoušel nabídnout ne olivovou snítku, ale rovnou celý strom.

"Za přispění času a za pomoci vzájemných rozhovorů. Snad by bylo lépe, kdybychom s nimi měli přímé kontakty. I oni jsou lidé obchodu, vedle toho, že jsou to i lidé víry."

Adlerovi vrtalo hlavou, co tím Darjájí myslí. Přímé kontakty s Izraelem... Hmm; je to nabídka, nebo spíš šidítko, které má americkou vládu zviklat?

"A vaši islámští sousedé?"

"Sdílíme s nimi stejnou víru. Sdílíme s nimi naftu. Sdílíme s nimi stejnou kulturu. Již nyní jsme zajedno v mnoha ohledech."

Venku Clark, Chavez i velvyslanec seděli mlčky. Osazenstvo kanceláře jim podalo obvyklé občerstvení, a pak už dávalo najevo jen okázalý nezájem. Lidé z bezpečnostní služby se rozestavili kolem a na návštěvníky se nedívali, přesto však se nedívali jinam. Pro Chaveze to byla příležitost setkat se s novým typem národa. Všiml si, že zařízení místnosti je staromódní a jaksi podivně omšelé, i místnost sama působila dojmem strnulosti, jako kdyby se budova nezměnila od té doby, co odešla předchozí vláda - před dávnou dobou, připomněl si; vše tu bylo jakoby na konci svých sil, spíš než nemoderní. A panovalo tu opravdové napětí. Viselo přímo ve vzduchu. Americký personál by se díval zvědavě. Těch šest mužů zde se tak nedívalo. Proč?

Clark takovouto lhostejnost naopak očekával. To, že si ho nikdo nevšímá, ho nepřekvapovalo. On i Ding jsou zde jako ochranka; úředníci zde jsou pouhý inventář, který nestojí za povšimnutí. Ti lidé zde budou asi Darjájího asistenti, sice důvěryhodní, avšak současně pouhopouzí podřízení, věrní svému šéfovi, protože mu věrní být musí. Díky němu mají jistou dávku moci. Návštěvníci ze Západu buď tuto moc v mezinárodním smyslu uznají, nebo pro ni budou představovat hrozbu; šéfem darovaná moc je důležitá pro jejich osobní blahobyt; oni ji však nemohou ovlivnit o nic víc než třeba počasí, a proto pro ně tihle návštěvníci prostě neexistují; existují jen pro bezpečnostní službu, ta je svým výcvikem vedena k tomu, aby se na každého dívala jako na hrozbu, ačkoliv protokol jí nedovoluje fyzické zastrašování, které by byla dávala najevo mnohem raději.

Pro francouzského velvyslance to byla další lekce z diplomacie, ukázka rozhovorů vedených pečlivě volenými slovy, takovými, aby na jedné straně prozrazovala málo, a na druhé straně aby mnohé odhalovala. Mohl uhodnout, o čem obě strany hovoří. Mohl dokonce uhodnout i skutečný význam slov. Zajímala

ho pravda těch slov. Co má Darjájí v plánu? Velvyslanec i jeho země doufali, že v této oblasti bude mír, a proto on i jeho kolegové Adlera předem na možnost smíru připravovali, i když současně nevěděli, jak se celá věc vlastně bude vyvíjet. Zajímavý člověk, tenhle Darjájí. Boží muž, který docela určitě dal zavraždit iráckého prezidenta. Muž míru a spravedlnosti, který své zemi vládne železnou rukou. Muž slitování, který zcela jistě mezi svým personálem rozsévá hrůzu. Stačilo jen rozhlédnout se po místnosti. Že by moderní Richelieu Středního východu? Tohle je docela zajímavá představa, zažertoval si v duchu Francouz za hradbou neproniknutelného výrazu v obličeji. Tuhle myšlenku bude muset ještě dnes rozhlásit po ministerstvu. A tam uvnitř je teď s tím člověkem zbrusu nový americký ministr. Velvyslanec uznával, že Adler má jakožto profesionální diplomat dobrou pověst - ale stačí na tenhle úkol?

"Proč o tomhle hovoříme? Proč bychom měli mít územní požadavky?" otázal se Darjájí s téměř vlídnou laskavostí, jež však nedokázala zakrýt známky popuzenosti. "Můj lid si nepřeje nic než mír. Násilností už bylo dost. Po celý život jsem se oddával víře a víru jsem kázal. A nyní, na sklonku mých dnů, mír konečně nastal."

"Nic bychom neuvítali tolik, jako kdyby tomu tak bylo; naším jediným dalším přáním snad už je jen touha obnovit přátelství s vaší zemí."

"O tom bychom měli ještě hovořit. Děkuji vaší zemi, že nebránila odvolání sankcí vůči bývalému Iráku. Možná, že právě to je první krok. Současně bychom si přáli, aby Američané nezasahovali do vnitřních záležitostí našich sousedů."

"Máme závazky vůči celistvosti Izraele," pronesl důrazně Adler.

"Izrael není, přesně vzato, náš soused," odpověděl Darjájí. "Ale jestliže může Izrael žít v míru, i my můžeme žít v míru."

Ten chlap se vyzná, říkal si Adler. Nijak moc toho neprozrazuje, pouze všechno popírá. Ohledně politiky neučinil žádné prohlášení, jen se jako všichni ostatní ohání svými mírumilovnými úmysly. To dělají všechny hlavy států, jen se tolik nezaklínají ve jménu boha. Mír, mír, mír.

Až na to, že pokud šlo o Izrael, Adler Darjájímu nevěřil ani slovo. Kdyby skutečně měl mírumilovné úmysly, byl by se na Jeruzalém obrátil jako na prvního, už jen proto, aby ho před jednáním s Washingtonem získal na svou stranu.

"Doufám, že to je základ, na kterém můžeme stavět."

"Když bude vaše země jednat s mou zemí s úctou, pak spolu můžeme hovořit. Pak můžeme projednávat zlepšení našich vztahů."

"Takhle to budu svému prezidentovi tlumočit."

"I vaše země prošla v poslední době velkým utrpením. Přeji mu sílu, aby dokázal zhojit její rány."

"Děkuji." Oba muži vstali. Opět si potřásli rukama a Darjájí doprovodil Adlera ke dveřím.

Clark si všiml způsobu, jakým lidé v kanceláři vyskočili na nohy. Darjájí dovedl Adlera k venkovním dveřím, ještě jednou se chopil jeho ruky - a propustil ho i s jeho doprovodem. Za dvě minuty seděli ve svých služebních automobilech a byli na cestě přímo na letiště.

"To bych rád věděl, jak to proběhlo," pronesl John jen tak k nikomu určitému. Všichni ostatní by byli rádi věděli totéž, ale nepadlo už ani slovo. Za třicet minut dojely automobily za pomoci oficiálního doprovodu zpátky na mezinárodní letiště v Mehrábádu a zastavily v jeho vojenské části, kde čekal francouzský proudový letoun.

Musela se ještě konat oficiální ceremonie při odletu. Francouzský velvyslanec několik minut hovořil s Adlerem a po celou tu dobu držel jeho ruku v dlouhém stisku na rozloučenou. V přítomnosti velkého počtu členů SIR-ánské bezpečnostní služby nezbývalo Clarkovi a Chavezovi nic jiného než se jen dívat kolem, jak se od nich čekalo. Do velkého hangáru, postaveného nepochybně ještě za dob šáha, vcházeli mechanici, jiní zase vycházeli ven. Ding nahlédl dovnitř; nikdo se nad tím nepozastavil. Stál tam ještě jeden napůl rozebraný

letoun. V motoru, naloženém na vozíku, se hrabala jiná skupinka lidí.

"Slepičí kukaně, věřil byste tomu?" zeptal se Chavez.

"Co, jaké...?' řekl Clark, který se díval jinam.

Jen se koukněte, pane C."

John se otočil. U zadní stěny hangáru stály naskládané na sobě řady drátěných klecí, velkých asi jako klece na přepravu drůbeže. Byly jich stovky. Prapodivná věc, na vojenské základně, pomyslel si.

Na opačné straně letiště se Krasavec díval, jak poslední z jeho týmu nasedá na let do Vídně. Náhodou se také zadíval přes širou planinu a na její vzdálené straně viděl soukromá trysková letadla, nedaleko jednoho z nich nějaké lidi a auta. Krátce se zamyslel nad tím, o co tam asi jde. Pravděpodobně někdo z vlády. Takovou funkci měl v plánu samozřejmě i on, jenže toho se nejspíš nikdy nedočká. Letadlo Rakouských aerolinií odstartovalo přesně podle letového řádu; zařadí se hned za to obchodní letadlo, nebo co to je. Krasavec přešel ke svému východu a nasedl na své letadlo.

[40] PRVNÍ KROKY

Když se většina Američanů probudila, dověděla se to, co jejich prezident už věděl. Při leteckém neštěstí kdesi na opačné straně světa zahynulo jedenáct amerických občanů a další tři se pohřešují. Místní televizní štáb se na letiště dostal právě včas, poté, co se o stavu nouze dověděl od užitečného zdroje informací v letištní budově. Na prvních záběrech toho nebylo o mnoho víc než jen vzdálená ohnivá koule, vyrazivší do oblohy; po nich následovaly záběry víc zblízka, ty však byly tak typické, že mohly pocházet odkudkoliv. Hořící vrak obklopilo deset hasičských vozů a zaplavilo ho pěnou a vodou; obojí přišlo tak pozdě, že už nešlo nikoho zachránit. Všude kolem jezdily sem a tam sanitky. Několik lidí, zjevně těch, kteří přežili, bloudilo z místa na místo, vědomí zastřené šokem a dezorientací. Další, s tvářemi zčernalými, vrávorali do náručí záchranářů. Byly tu manželky bez manželů, bez dětí, chaos, který vždy vypadá dramaticky; stále však chybělo i sebemenší vysvětlení toho, co se vlastně stalo, ačkoliv taková událost po nějakém vysvětlení přímo volala.

Vláda Čínské republiky vydala sžíravé prohlášení o vzdušném pirátství, pak žádala o urychlenou schůzi Rady bezpečnosti OSN. Peking vydal své vlastní prohlášení několik minut poté; tvrdil, že jeho letouny byly zcela bez důvodu napadeny při mírovém cvičení a v sebeobraně opětovaly palbu. Peking rozhodně odmítá jakoukoliv vinu na poškození letadla a celou událost klade za vinu své vzpurné provincii.

"Tak co jsme ještě zjistili?' otázal se v sedm třicet Ryan admirála Jacksona.

"Projížděli jsme obě pásky skoro dvě hodiny. Vzal jsem si k tomu pár stíhacích pilotů, se kterými jsem dřív pracoval, a pár hochů od vojenského letectva. Trochu jsme si s tím pohráli. Zaprvé, čínští komouši..."

"Tak by se jim nemělo říkat, Robby," poznamenal prezident.

"Pardon - starý zvyk. Pánové z ČLR - koukněte, oni věděli, že tam jsou naše lodi. Radary Aegis mají elektronický podpis silný jako hrom, ne? A schopnosti těch lodí taky nejsou žádným tajemstvím, ve výzbroji je máme už skoro dvacet let. Takže věděli, že tam jsme, a věděli, že všechno uvidíme. Tohle mějme na paměti."

"No, a dál?" vyzval Jack svého přítele, aby pokračoval.

"Zadruhé, na Chandleru máme partu špionů, kteří poslouchají rádiový provoz. Přeložili jsme si vysílání čínských stíhačů v otevřené řeči. Teď cituji - je to třicet vteřin po střetu - ‚Mám ho, mám ho, odpaluji raketu.' No, a čas přesně souhlasí s dobou, kdy na to dopravní letadlo vypustili teplem naváděnou střelu.

Zatřetí, každý z těch pilotů, co jsem s nimi mluvil, říkal to, co jsem tvrdil i já - proč střílet rakety na dopravní letadlo na hranici jejich

doletu, když máte přímo před ksichtem stíhačky? Jacku, tohle smrdí - moc to smrdí, člověče.

Bohužel nemůžeme prokázat, že to vysílání šlo ze stíhačky, která na to dopravní letadlo vypálila, ale podle mého názoru, i podle názoru mých kámošů tam za řekou, to bylo úmyslné. Ten airbus se pokusili sundat s určitým záměrem," uzavřel vedoucí operačního oddělení Pentagonu. "Štěstí, že vůbec někdo přežil."

"Admirále," otázal se Arnie van Damm, "šel byste s tímhle před soud?"

"Pane, já nejsem právník, já jsem letec. Neživím se tím, že něco dokazuju, ale říkám vám jedo - , možnost, že se v tomhle mýlíme, je sto ku jedné."

"Tohle ale před kamerami říct nemůžu," ozval se Ryan a pohlédl na hodinky. Za několik minut bude muset do maskérny. Jestli to udělali úmyslně..."

"Žádné ,jestli', Jacku, ano?"

"Hergot, Robby, to už jsi přece jednou říkal!" odrazil ho prudce Ryan. Odmlčel se a nabral dech. "Nemůžu obvinit suverénní zemi z válečného činu bez pádných důkazů. No tak teda fajn, udělali to úmyslně. A udělali to s vědomím, že my budeme vědět, že to tak udělali. Co teda tohle znamená?'

Jackův tým pracovníků národní bezpečnosti měl dlouhou noc. Řeči se ujal Goodley. "Těžko říct, pane prezidente."

"Začínají podnikat něco proti Tchaj-wanu?" otázal se prezident.

"To nemůžou," odpověděl Jackson; výlev špatné nálady svého vrchního velitele ze sebe už setřásl. "Na invazi nemají materiální prostředky. Jejich pozemní síly v té oblasti nevyvíjejí žádnou neobvyklou činnost, jen to, co dělali na severozápadě a co tak nadzvedlo Rusy. Takže vzato z vojenského hlediska zní odpověď ,ne'."

"Co letecká invaze?" zeptal se Ed Foley. Robby zavrtěl hlavou.

"Pro aeromobilní přepravu nemají letadla, a i kdyby to zkusili, Tchaj-wan má dost prostředků protivzdušné obrany, aby z toho udělal předčasnou sezónu lovu na kachny. Mohli by uspořádat bitvu na vodě a ve vzduchu, jak mě napadlo už včera, ale to by je stálo lodi a letadla - a k čemu? " zeptal se J-3.

"Takže to letadlo sundali proto, aby vyzkoušeli nás?" uvažoval POTUS. "To taky nedává smysl."

"Kdybyste řekl mě, ne nás, pak by to byla jedna z možností," pronesl ředitel CIA tiše.

"Ale jděte, řediteli," protestoval Goodley. "V tom letadle bylo dvě stě lidí. A oni museli vědět, že je všechny zabijí."

"Nebuďme moc naivní, Bene," poznamenal Foley shovívavě. "Tam u nich přece nejsou kvůli lidským životům moc sentimentální, nebo snad jo?"

"To ne, ale..."

Ryan je přerušil. "To teď nechte. Takže: myslíme si, že to byl úmyslný čin, nemáme ale jasný důkaz. A nemáme ponětí, jaký by pro to mohl být důvod - a když to nevíme, nemůžu tomu říkat úmyslný čin, je to tak?" Přikývnutí. "No to je prima, za patnáct minut musím jít dolů na tiskovou konferenci, kde tohle prohlášení přednesu a pak mi budou reportéři klást otázky. A jediné, co jim můžu odpovědět, budou lži."

"Tak nějak to nakonec vychází, pane prezidente," potvrdil van Damm.

"No, to není zrovna moc prima," zavrčel Jack. "A Peking bude vědět, nebo aspoň bude mít podezření, že lžu."

"Možná ano, ale jistí si nebudou," poznamenal Ed Foley.

,Já moc lhát neumím," sdělil jim Ryan.

"Naučte se to," poradil mu vedoucí prezidentské kanceláře. "A rychle."

Během letu z Teheránu do Paříže nikdo moc nemluvil. Adler se uvelebil v pohodlném sedadle vzadu, vytáhl blok a celou cestu cosi psal; rozhovor s Darjájím si vybavoval ve své trénované paměti bez problémů. Pak k tomu přidal řadu osobních poznatků a postřehů, týkajících se všeho, od Darjájího fyzického vzhledu až po jeho bez ladu a skladu přeplněný pracovní stůl. Pak své poznámky celou hodinu procházel a začal připojovat analytické připomínky. Spotřeboval

při tom několik tužek. Přestávka v Paříži netrvala ani hodinu, stačilo to však k tomu, aby Adler mohl strávit ještě chvilku s Claudem a aby se jeho doprovod mohl v rychlosti napít. Pak byli zase ve vzduchu ve VC-20B amerického vojenského letectva.

"Jak to šlo?" zeptal se John.

Adler si musel připomenout, že Clark pracuje v týmu sestavujícím SONZ a že to není jen nějaký důstojník bezpečnosti a ochrany s pistolkou, kterého posílají do terénu.

"Nejdřív mi povězte - co jste zjistili při té své procházce?"

Starší důstojník CIA sáhl do kapsy a podal ministrovi zlatý náhrdelník.

"To jako že jsme spolu zasnoubení?" zeptal se Adler s překvapeným smíchem.

Clark ukázal na svého partnera. "Ne, pane. Zasnoubený je on."

Nyní, když byli ve vzduchu, člen posádky obsluhující spojařský panel spustil své zařízení. Fax začal okamžitě jemně bzučet.

"... máme potvrzeno jedenáct mrtvých Američanů; další tři občané USA se pohřešují. Čtyři z našich, kteří přežili, jsou zraněni a ošetřují je místní nemocnice. Tím končím své úvodní sdělení," oznámil prezident.

"Pane prezidente!" ozvalo se snad třicet hlasů najednou.

"Jeden po druhém, prosím." Jack ukázal na ženu v první řadě.

"Peking tvrdí, že Tchaj-wan vypálil první. Můžeme to potvrdit?'

"Vyhodnocujeme nějaké informace, ale potrvá ještě nějakou dobu, než je všechny probereme a získáme něco určitého. Nepovažuji zatím za vhodné vyslovovat nějaké závěry."

"Ale obě strany na sebe navzájem střílely, ne?"

"Tak to nejspíš bude, ano."

"Takže víme tedy, čí raketa ten airbus zasáhla?"

"Jak jsem řekl, poznatky teprve zkoumáme." Zkraťto, říkal si v duchu Jack. A tak úplná lež to přece není, ne? "Prosím." Ukázal na dalšího zpravodaje.

"Pane prezidente, když jsme přišli o tolik amerických občanů, jaké opatření uděláte, aby se něco takového nestalo znovu?" Aspoň na tohle může odpovědět pravdivě.

"Zkoumáme různé možnosti. Jinak nemám, co bych k tomu řekl, až na to, že apelujeme na obě Číny, aby své skutky v klidu rozvážily. Žádná země nemá zájem na tom, aby ztrácela životy svých nevinných občanů. Už nějakou dobu tam probíhají vojenská cvičení a výsledné napětí stabilitě té oblasti neprospívá."

"Takže vy budete na obě země apelovat, aby svá cvičení přerušily?"

"Vyzveme je, aby to uvážily, ano."

"Pane prezidente," ozval se John Plumber, "tohle je vaše první zahraničněpolitická krize a..."

Ryan pohlédl dolů na postaršího reportéra a měl chuť připomenout mu, že o jeho první domácí krizi se postaral právě on, Plumber; ale nemůže si dovolit tisk proti sobě popudit. Přáteli mohou být jen tehdy, když se Jack jako prezident bude tisku líbit - což je naprosto nepravděpodobná možnost, jak už zjistil.

"Pane Plumbere, než něco uděláte, musíte si ověřit fakta. Pracujeme na tom ze všech sil. Dnes ráno jsem svolal svou skupinu pro národní bezpečnost..."

"Ale ne ministra Adlera," zdůraznil Plumber. Služební automobily jedoucí po West Executive Drive mu samozřejmě neušly. "Proč tu nebyl?'

"Bude tu dnes, někdy později," odpověděl Ryan vyhýbavě.

"Kde je teď?" naléhal Plumber.

Ryan jen zavrtěl hlavou. "Mohli bychom se držet jen jednoho tématu? Na mnoho otázek je teď ráno příliš časně. A jak jste sám zdůraznil, já mám co řešit, pane Plumbere."

"Ministr Adler je váš hlavní poradce pro zahraniční politiku, pane. Kde je teď?"

"Další otázka," řekl prezident Úsečné. To, co si zasloužil, dostal od

Barryho ze CNN:

"Pane prezidente, před chvíli jste řekl obě Číny. Znamená to snad změnu naší politiky vůči té oblasti? A jestli ano - ?"

V Pekingu bylo něco po osmé hodině večer a události se vyvíjely podle plánu. Žang Chan San vše sledoval v televizi. Jak je to zvláštní, vidět na obrazovce politickou osobnost, které se tolik nedostává kouzla a obratnosti, zvlášť v Americe. Zapálil si cigaretu a v duchu se pochválil. Zase to dokázal. Vyhlášení "cvičení" s sebou neslo určité nebezpečí, hlavně ty poslední starty - a pak mu tchajwanští letci vyšli tak laskavě vstříc, když vypálili první, přesně tak, jak doufal; a teď je tu krize, kterou může přesně řídit a také ji kdykoli ukončit - stačí jen odvolat vlastní síly zpátky na základny. Donutí Ameriku reagovat ani ne tak akcí jako spíš neakcí - a pak už se provokací vůči novému prezidentovi ujme někdo jiný. Neměl ani ponětí o tom, co má Darjájí v úmyslu. Možná pokus o atentát? Něco jiného? Ať je to cokoli, jemu stačí jen přihlížet, tak jako teď, a sklízet úrodu, až nastane vhodná příležitost; a ta určitě nastane. Amerika nemůže mít štěstí pořád. Určitě ne s tímhle mladým hlupákem v Bílém domě.

"Barry, jedna země si říká Čínská lidová republika, ta druhá si říká Čínská republika. Musím je přece taky nějak pojmenovat, ne?" otázal se Ryan stroze. Doprdele, už jsem se zase nechal unést?

"To ano, pane prezidente, ale..."

"Ale my tu máme pravděpodobně čtrnáct mrtvých amerických občanů. A proto tady není čas na to, abychom se dohadovali o slovíčkách." Tak, tumáš...

"Co uděláme?' zeptal se ženský hlas.

"Zaprvé, budeme se snažit přijít na to, co se stalo. Pak můžeme začít uvažovat o reakcích."

"Ale proč to už nevíme?"

"Protože jakkoliv bychom si přáli vědět o všem, co se každou minutu ve světě děje, není to prostě možné."

"A proto vaše vláda tak radikálně rozšiřuje CIA?"

Jak jsem už řekl, o záležitostech výzvědné služby nebudeme hovořit; nikdy."

"Pane prezidente, existují publikované materiály o tom, že..."

"Existují publikované materiály o tom, že tady pravidelně přistávají UFO," odrazil útok Jack. "Tomu také věříte?"

V sále se na okamžik skutečně rozhostilo ticho. Nestávalo se každý den, aby se prezident přestal ovládat. Byla to nádhera.

"Dámy a pánové, je mi líto, že" nemohu na všechny vaše dotazy odpovědět k vaší plné spokojenosti. Vlastně si některé z těchto otázek kladu sám, ale správné odpovědi si žádají čas. Když musím na informace čekat já, musíte čekat i vy," dodal Jack ve snaze vrátit tiskovou konferenci zpátky do původních kolejí.

"Pane prezidente, v živém televizním vysílání vystoupil člověk, který se velmi podobá bývalému předsedovi sovětské KGB, a..." Reportér se zarazil, když viděl, jak Ryanův obličej pod nalíčením vzplanul do ruda. Čekal další výbuch, ale nedošlo k němu. Prezidentovy klouby na čtecím pultu zbělely jako slonovina a prezident se nadechl.

"Prosím, dokončete svou otázku, Same."

"A ten člověk prohlásil, že je ten, kdo je. Takže, pane, šídlo v pytli neutajíš, a já myslím, že moje otázka je oprávněná a legitimní."

"Žádnou otázku jsem ještě neslyšel, Same."

,Je ten člověk tím, za koho se prohlašuje?"

"To vám já snad nemusím potvrzovat."

"Pane prezidente, tahle událost, ta... operace má velký mezinárodní význam. Výzvědné operace, třebas jsou jakkoliv citlivé, mají v určité souvislosti vážný dopad na naše mezinárodní vztahy. A v téhle souvislosti chce americký lid vědět, o co ve všech těchto záležitostech jde."

"Same, naposledy říkám, že nikdy, absolutně nikdy, nebudu hovořit o

záležitostech zpravodajské činnosti. Dnes jsem tu proto, abych naše občany informoval o tragickém a dosud neobjasněném neštěstí, při kterém přišlo o život přes sto lidí, mezi nimi i čtrnáct Američanů. Vláda učiní vše, co je v jejích silách, aby zjistila, co se stalo, a pak přikročí k příslušným opatřením."

"Dobře, pane prezidente. Provádíme politiku vůči jedné Číně, nebo vůči dvěma Čínám?"

"Nic jsme na tom nezměnili."

"Může se stát, že z tohoto neštěstí nějaká změna vzejde?"

"O něčem tak důležitém nespekuluji. A nyní, s vaším dovolením, se vrátím ke své práci."

"Děkujeme, pane prezidente!" zaslechl Jack cestou ke dveřím. Hned za rohem stála dobře skrytá nízká skříňka se zbraněmi. POTUS do ní uhodil rukou tak silně, že těch několik samopalů Uzi uvnitř zarachotilo.

"Hergot!" klel celých padesát metrů cesty do své pracovny.

"Pane prezidente?' Ryan se prudce otočil. Byl to Robby se svým kufříkem v ruce; vypadalo nenáležitě, když něco takového s sebou tahá letec.

"Dlužím ti omluvu," řekl Jack, ještě než ze sebe Robby dostal další slovo. "Mrzí mě, že jsem tak vybuchl."

Admirál svému příteli poklepal na paži. "Až budeme spolu příště hrát golf, bude to dolar za jamku, a když se budeš chtít vztekat, vztekej se na mě, jo? To, jak se dovedeš vztekat, už znám, člověče. Uber plyn. Velitel se před svými vojáky může namíchnout jen naoko - říkáme tomu technika vedení - , ne doopravdy. Řvát na personál je něco jiného," dodal Robby. "Já jsem personál. Řvi na mě."

"Jo, já vím. Tak mi dávej další informace a..."

"Jacku?"

"Jo, Robe?"

"Vedeš si dobře, chce to jen klid."

"Já tu nejsem od toho, abych nechával zabíjet Američany, Robby. Od toho tady nejsem." Ruce se mu znovu sevřely v pěst.

"Jak se mezi vojáky říká, něco se vždycky posere, pane prezidente. Jestli si myslíte, že tomu všemu můžete zabránit, tak si lžete do kapsy. Ale to ti snad nemusím říkat, Jacku. Nejsi pánbůh, ale jsi prima chlap, který dělá prima svou práci. Budeme pro tebe mít víc informací hned, jak je dokážeme dát dohromady."

"Až se to uklidní, co takhle dát si zase jednu lekci golfu, jako tenkrát, než začal ten mazec s Japonskem?"

"Ty tady velíš." Oba přátelé si potřásli rukama. V téhle chvíli to bylo pro oba málo, ale muselo to stačit. Jackson zamířil ke dveřím, Ryan vykročil zpátky ke své pracovně. "Paní Sumterová!" zavolal cestou dovnitř. Možná, že cigareta pomůže.

"Tak co že se děje, pane ministře?' zeptal se Chavez. Tříštránkový fax, který přišel přes kryté družicové spojení, jim pověděl všechno, co věděl v této chvíli prezident. Adler jim ho dal přečíst.

"Nevím," přiznal Adler. "Chavezi, ta vaše dizertace, jak jste mi o ní říkal...?"

"A co jako s ní, pane?"

"Měl jste ještě počkat, než jste ji napsal. Teď aspoň víte, jak to tady nahoře vypadá. Jako když děti hrají vybíjenou, jenže tady nelítá gumový míč." Ministr zahraničí zastrčil své poznámky do kufříku a mávl na seržanta, který měl o něj a jeho doprovod pečovat. Nebyl ani zdaleka tak fajn a tak přičinlivý jako ta francouzská letuška.

"Ano, pane?"

"Nechal nám tu Claude něco?"

"Pár lahví z údolí Loiry," odpověděl poddůstojník s úsměvem.

"Odzátkoval byste jednu a donesl nějaké skleničky?"

"Co karty?" zeptal se Clark.

"Ne. Dám si asi skleničku nebo dvě a pak se půjdu trochu prospat. Vypadá to na další cestu," oznámil jim ministr zahraničí.

"Peking." Žádné překvapení, říkal si John.

"Filadelfie to nebude," ušklíbl se Scott, když se na stolku octla láhev a sklenky. Za třicet minut si všichni tři posunuli sedadla až dozadu; seržant stáhl žaluzie.

Tentokrát se Clark trochu prospal, Chavez však ne. Adler svou poznámkou vyslovil určitou pravdu. Dingova dizertace zuřivě napadala státníky z přelomu století za jejich neschopnost vidět dál než na nejbližší problémy. Teď byl Ding moudřejší. Bylo těžké rozlišit mezi bezprostředním taktickým problémem a skutečně strategickým problémem, když člověk minutu od minuty uskakoval před kulkami; knihy o historii nedovedou bezezbytku zachytit pravou atmosféru, chuť časů, o kterých mají informovat. A také vyvolávají nesprávný dojem o lidech, uvažoval Chavez. Ministr Adler, který tu teď pochrupuje ve svém koženém sklápěcím sedadle, je profesionální diplomat. Získal si důvěru a úctu prezidenta - člověka, kterého si on sám hluboce váží. Není to žádný pitomec. Není úplatný. Je to ale jen člověk a lidé nejsou neomylní... a velikáni se nutně dopouštějí velkých omylů. Jednoho dne nějaký historik napíše o téhle cestě, kterou právě podnikli; ale bude ten historik skutečně vědět, jaké to bylo - a když ne, jak se bude moci vyjadřovat k tomu, co se děje?

A co se tedy děje? ptal se Ding sám sebe. Írán se rozparádí, pustí se do Iráku a vytvoří novou zemi. A zrovna když se Amerika pokouší něco s tím udělat, stane se něco jiného. Událost menšího významu ve velkém dění. Snad - ale to člověk nikdy neví, teprve až když je po všem. A jak to má taky vědět? V tom byl vždycky ten háček. Státníci dělali chyby po celá staletí, protože když člověk uvázne ve středu dění, nemůže vystoupit ven a podívat se z odstupu. Za to jsou státníci sice placeni, ale je to moc těžké. On právě dokončil dizertaci na titul magistra, za čas bude promován a oficiálně prohlášen za odborníka na mezinárodní vztahy. Ale to je lež, říkal si Ding, usazuje se pohodlně do svého sedadla. V duchu se mu vybavila peprná poznámka, kterou pronesl při jiném takovém dlouhém letu. Mezinárodní vztahy jsou až příliš často jen docela obyčejné vzájemné sraní si na hlavu. Domingo Chavez, nastávající magistr v oboru mezinárodních vztahů, se při té myšlence usmál, ale nic veselého na ní nebylo. Nemůže být, když v rámci těch vztahů umírají lidé. A už vůbec nic veselého není na tom, když on a pan C, pouzí "pěšáci", jsou v první linii. Na Středním východě se cosi děje. Cosi jiného se děje v Číně... o skoro sedm tisíc kilometrů dál. Mohou tyhle dvě věci spolu nějak souviset? A co když ano? Ale jak na to má člověk přijít? Historikové si myslí, že lidé na to mohou přijít; stačí jen být aspoň trochu chytrý. Ale historikům se to mluví, když tu práci nemusí přímo dělat...

"Nebyl to zrovna nejlepší výkon," poznamenal Plumber a upíjel ledový čaj.

"Dvanáct hodin, dokonce ani tolik ne, a má přijít na kloub tomu, co se děje na druhé straně zeměkoule, Johne?" namítl mírně Holtzman.

Seděli v typickém washingtonském pseudofrancouzském restaurantu; jídelní lístek s pěknými maličkými třapečky nabízel seznam jídel průměrné kvality za nadprůměrné ceny - ale oba to vykážou jako výdaje.

"Musí se přece umět líp ovládat," nadhodil Plumber.

"Máte snad něco proti tomu, že nedovede pořádně lhát?'

"To je zrovna jedna z věcí, které by měl prezident umět..."

"A když ho při tom přistihneme..." Holtzman ani nemusel pokračovat.

"Tvrdil snad někdy někdo, že je to snadná funkce, Bobe?"

"Někdy si tak říkám, jestli tady opravdu jsme od toho, abychom tu funkci dělali ještě těžší." Ale Plumber nezabral.

"Kde myslíte, že Adler je?" uvažoval nahlas komentátor NBC.

"To byla dneska ráno moc dobrá otázka," pochválil Plumbera reportér z Postu

a zvedl sklenici. "Řekl jsem jednomu ze svých lidí, aby se na to podíval."
"My taky. Ryanovi stačilo, kdyby byl odpověděl, že se Adler připravuje na setkání s velvyslancem ČLR. Tím by se to všechno pěkně vysvětlilo."
"Ale byla by to lež."
"Byla by to bývala ta správná lež. Bobe, taková je to přece hra. Vláda se snaží dělat věci potajmu, a my se snažíme přijít jí na to. Jenže Ryanovi se utajování líbí až moc."
"Ale když ho za to budeme chtít upálit na hranici, komu tím budeme nahrávat?"
"Jak to myslíte?"
"Ale no tak, Johne! To všechno vám přece vyklopil Ed Kealty. Nemusím být zrovna doktor věd, abych na to přišel. Všichni to vědí." Bob začal uždibovat ze svého salátu.
Je to ale všechno pravda, ne?"
Jo, je," připustil Holtzman. "Ale je tady taky ještě spousta dalších věcí."
"Skutečně? No, já jsem slyšel, že děláte na nějaké reportáži." Nedodal, že ho mrzí, že mladšího muže uzemnil. Hlavně proto, že ho to nemrzelo.
"Dokonce je toho víc, než o čem můžu napsat."
"Opravdu?" Johna Plumbera narážka zaujala. Holtzman byl vzhledem k němu jedním z mladší generace, a přitom jedním ze starší generace vzhledem k nejčerstvější kategorii reportérů - kteří se na Plumbera dívali jako na hnidopicha, i když na Kolumbijské univerzitě chodili na jeho semináře v rámci žurnalistického studia.
"Opravdu," ujistil Plumbera Bob.
Jako třeba - T
Jako třeba věci, o kterých nemůžu psát," opakoval Holtzman. "Aspoň tedy ještě dlouho ne, Johne. Zabývám se tím už pár let. Znám toho důstojníka ze CIA, co dostal ven Gerasimovovu ženu a dceru. Máme takovou menší dohodu. Za pár let mi poví, jak se to provedlo. To s tou ponorkou je pravda a..."
"Já vím. Viděl jsem fotografii Ryana, jak stojí na palubě. Proč s tím nevyrukuje ven? To nechápu."
"Neporušuje pravidla. Asi mu ještě nikdo nevysvětlil, že je normální, když se porušují..."
"Potřebuje trochu víc času s Arniem..."
"Na rozdíl od Eda."
"Kealty ví, jak se ta hra hraje."
Jo, Johne, to ví, snad až moc dobře. Víte, jednu věc jsem nikdy docela dobře nepochopil," poznamenal Bob Holtzman.
"A co to je?'
"Při té hře, co v ní jsme - čím máme být? Diváky, rozhodčími, nebo hráči?"
"Bobe, naší prací je sdělovat čtenářům fakta - no, čtenáře máte vy, já mám diváky."
"A čí fakta, Johne?" zeptal se Holtzman.

"Rozrušený a rozzlobený prezident Jack Ryan..." Jack dálkovým ovládáním umlčel hlasatele CNN, který ho sestřelil svou otázkou o Číně. "Rozzlobený, to ano, ale rozrušený, to teda ne-"
"To taky ano," vpadl Jackovi do řeči van Damm. "Tu věc s Čínou jste zbabral. A to, kde je Adler - a jen tak mimochodem, kde teda je?"
Prezident se podíval na hodinky. "Tak za devadesát minut by mohl být na Andrewsu. Teď je pravděpodobně někde nad Kanadou, řekl bych. Přijde rovnou sem, a pak bude muset pravděpodobně hned zase pryč, do Číny. Co ti tam ksakru chystají?'
"No, dostal jste mě," přiznal vedoucí kanceláře. "Ale od toho přece máte tým pro národní bezpečnost."
"Vím toho zrovna tolik co oni - a já nevím ani prd," vydechl Jack a opřel se v křesle. "My prostě musíme zvýšit počet našich lidí v terénu. Prezident

tady nemůže celou dobu sedět jako pecka a nevědět, co se děje. Bez informací nemůžu dělat rozhodnutí. A zatím máme jedině dohady - až na to, co nám řekl Robby. To jsou konkrétní údaje, ale nedávají smysl, protože to do ničeho jiného nezapadá."

"Musíte se naučit čekat, pane prezidente. I když tisk třeba nečeká, vy musíte. A musíte se naučit soustředit na to, co můžete udělat, a kdy to můžete udělat. Teď," pokračoval Arnie, "máme příští týden první kolo voleb do Sněmovny. Vyčlenili jsme vám čas, kdy tam půjdete a pronesete projevy. Jestli chcete mít v Kongresu ty pravé lidi, pak musíte udělat právě tohle. Řeknu Calii, aby vám připravila pár projevů."

"O co tam půjde především?"

"Daňová politika, zlepšení řízení, integrita, samá vaše oblíbená témata. První verze pro vás budeme mít zítra dopoledne. Je čas zase trochu zavítat mezi lidí. Nechte je, ať vás mají trochu rádi, a pak zase budete mít radši vy je." Vedoucí kanceláře si vykoledoval sardonicky pochybovačný pohled. "Už jsem vám přece povídal, že nemůžete být pořád zavřený tady. A rádio v letadle funguje docela prima."

"Změnit vzduch nebude na škodu," připustil POTUS.

"Víte, co by teď bylo moc dobré?"

"No, co?"

Arnie se zašklebil. "Nějaká přírodní katastrofa. Aspoň byste měl šanci letět někam ven a vypadat prezidentsky, setkat se s lidmi, utěšovat je a slibovat federální výpomoc a..."

Jackovo "Krucifix!" bylo tak hlasité, že to sekretářky slyšely přes skoro sedm centimetrů tlusté dveře.

Arnie si povzdechl. "A musíte se naučit snést taky sem tam nějaký vtip, Jacku. Zavřete ten váš temperament někam do šuplíku a pořádně ho tam zamkněte. No, takže jsem vás žertovně naladil. Ale jsem na vaší straně, na to nezapomínejte!" Arnie zamířil zpátky do své kanceláře a prezident opět osaměl.

Další lekce prezidentského umění. Jack uvažoval, kdy už jim bude konec. Dříve či později už snad bude jednat jako prezident, ne? Ale tak daleko se ještě nedostal. Arnie to sice přesně takhle neřekl - a neřekl to ani Robby - , ale ti ani nemuseli. Ještě nepatří do party. Dělá co může, ale to, co může, nestačí - zatím, dodal v duchu. Zatím? Možná nikdy. Pěkně jedno po druhém, říkal si. To, co všichni otcové říkají svým synům, až na to, že člověka nikdy neupozorní, že "pěkně jedno po druhém" je přepych, který si nemohou dovolit všichni. Čtrnáct mrtvých Američanů na ranveji na ostrově dvanáct tisíc kilometrů odtud, pravděpodobně zabití úmyslně - se záměrem, kterého se může sotva jen domýšlet. A on má tu skutečnost odložit stranou a pokračovat s dalšími věcmi, jako je třeba cesta někam, kde se má setkat s lidmi, které má podle ústavy "chránit, bránit a zachovávat". A přitom by měl ještě poznat, kde a jak se zmýlil a kde zklamal, když se mu nepodařilo udělat to také pro těch čtrnáct. Co to tedy je, co člověk potřebuje, aby tuhle práci dělal? Nechat mrtvé občany být a upnout se na něco dalšího? To by přece dokázal jen asociál. No, tak to tedy ne. Ostatní také mají své povinnosti - lékaři, vojáci, policajti. A teď ještě i on. A k tomu navíc ovládat hněv, nechat si pro sebe svá rozčarování i pocity marnosti a po zbytek dne se soustředit na něco jiného.

Krasavec se díval na moře dole; šest kilometrů, odhadoval. Na modrošedé hladině na severu viděl ledovec, lesknoucí se v jasném slunečním světle. Není to pozoruhodné? Tak často létal, a ještě žádný takovýhle ledovec neviděl. Pro člověka z té části světa, odkud pocházel, je moře také dost zvláštní. Je jako poušť, není na něm možné žít, i když důvod je poněkud jiný. Zvláštní, že tohle tady také vypadá jako poušť, až na tu barvu, hladina rozčeřená téměř rovnoběžnými pravidelnými čarami, přesně jako písečné přesypy, jenže působí nevlídně. Neexistovalo však téměř nic, co by Krasavec mohl považovat za vlídné

vůči své osobě, a nespravil to ani jeho zevnějšek - na ten byl pyšný; líbily se mu třeba úsměvy, kterých se mu dostávalo například od letušek. Svět jeho i jemu podobné nenáviděl, a i ti, kdo využívali jeho služeb, si ho raději drželi od těla jako zlého, občas však užitečného psa. Ušklíbl se a znovu se zadíval dolů. Jeho kultura nemá psy v lásce. A tak tu sedí, opět v jiném letadle, sám, jeho lidé jsou ve skupinách po třech také v jiných letadlech, a míří do míst, kde rozhodně nebudou vítáni - vysláni z míst, kde tomu také sotva bylo jinak.

Úspěch mu přinese - co? Důstojníci zpravodajské služby se ho budou snažit identifikovat a sledovat; Izraelci ale dělali totéž celé roky, a on je dosud naživu. Kvůli čemu tohle podnikám? ptal se Krasavec sám sebe. Na ptaní bylo ale už trochu pozdě. Kdyby býval tenhle úkol odřekl, nebyl by vítán už vůbec nikde. Má přece bojovat za Alláha, ne? Džihád... Svatá válka. Náboženské označení vojensko-náboženského činu, činu, který má bránit Víru; tomu však už vlastně nevěřil. A měl neurčitý strach, že nakonec nebude mít žádnou vlast, žádný domov a pak ani... žádnou víru? A měl ji vůbec někdy? Takhle se ptal sám sebe; pak si přiznal, že když se musí ptát, pak odpověď zní, že neměl. Z něho a z lidí jeho druhu, alespoň z těch, kteří přežili, se staly automaty, kvalifikovaní roboti - a v moderním věku ještě spíš počítače. Stroje, jednající na příkaz druhých, kteří je pak zahodí, když se jim zachce; a vodní hladina nebo poušť pod ním se nemění nikdy. Přesto nemá jinou volbu.

Možná, že lidé, kteří ho za jeho úkolem vysílají, zvítězí, a jemu se dostane nějaké odměny. Tohle si přece říká neustále, i když nic z jeho životních zkušeností důvěru v něco podobného nijak neposiluje; a kdyby ztratil víru v boha, jak by mohl zůstat dál věrný profesi, na kterou se i jeho zaměstnavatelé dívají s odporem?

Děti. Ženatý nikdy nebyl, a pokud věděl, nikdy se také nestal otcem. Možná, že ženy, které měl - ale ne, to byly zhýralé ženštiny a jeho náboženská výchova ho učila pohrdat jimi, třebaže využíval jejich těla; a když porodí potomky, pak i ty děti budou prokleté. Jak je možné, že člověk se celý život honí za nějakou myšlenkou, a pak si uvědomí, že je zde, dívá se dolů na tu nejnehostinnější scenérii ze všech - na místo, kde nemůže žít ani on ani nikdo z lidí - a cítí se víc doma než kdekoli jinde? A tak tedy bude nápomocen při smrti dětí. Nevěřících dětí, politických prohlášení, věcí. Nic z toho však děti ve skutečnosti nejsou. Jsou nevinné. Ve svém věku jsou prosty vší viny, jejich těla ještě nejsou dotvořena, jejich duše ještě nejsou poučeny o podstatě dobra a zla.

Krasavec si připomněl, že takové myšlenky k němu přicházely už dřív, že u člověka s obtížným posláním jsou pochyby normální, a že je zatím pokaždé zapudil a svůj úkol splnil. Kdyby se svět změnil, pak snad -

Ale veškeré změny, ke kterým zatím došlo, protiřečily tomu, co celý život hledal; je to tedy tak, že když zabíjel kvůli ničemu, musí zabíjet dál v naději, že něčeho dosáhne? Kam tahle cesta vede? Kdyby byl Bůh, kdyby existovala Víra a kdyby existoval Zákon, pak...

V něco však věřit musí. Podíval se na hodinky. Ještě čtyři hodiny. Má úkol. V ten musí věřit.

Poslední část cesty vykonali autem, ne vrtulníkem. Vrtulníky jsou příliš nápadné, a takhle si jich možná nikdo nevšimne. Aby bylo všechno ještě utajenější, automobily přijely před vchod do Východního křídla. Adler, Clark a Chavez vstoupili do Bílého domu stejnou cestou, kterou přišel první večer i Jack. Spěšně prošli kolem agentů Tajné služby a podařilo se jim vyhnout se novinářům. V Oválné pracovně bylo poněkud těsno. Čekali tam už Goodley a Foleyovi a samozřejmě i Arnie.

"Tak co s vámi udělala časová pásma, Scotte?" To byla Jackova první otázka, když Adlera vítal mezi dveřmi.

Jestliže je úterý, musíme být ve Washingtonu, ne v Belgii," zažertoval ministr zahraničí.

"Není úterý," připomněl Goodley, kterému narážka na film nedošla.

"Tak to je teda s tím časovým posunem pěkně špatné." Adler se posadil a vytáhl své poznámky. Služba z námořnické jídelny přinesla kávu - palivo pro chod Washingtonu. Clark s Chavezem si také vzali po šálku.

"Tak povídejte o Darjájím," vyzval Adlera Ryan.

"Vypadá zdravě. Trochu unaveně," připustil ministr. "Stůl má celkem čistý. Mluvil tiše, ale na veřejnosti on nikdy nezvyšuje hlas, aspoň pokud vím. Zajímavé je, že do města dorazil zhruba ve stejnou dobu jako my."

"Cože?" řekl Ed Foley a vzhlédl od svých vlastních poznámek.

"Jo, přiletěl obchodním tryskáčem, gulfstreamern," hlásil Clark. "Ding udělal pár snímků."

"Takže on taky trochu lítá? To jde docela dohromady," poznamenal POTUS. Kupodivu se dokázal vžít do Darjájího problémů. Nelišily se zase tak moc od jeho; jen Íráncovy metody byly naprosto odlišné.

"Jeho lidé se ho bojí," neudržel se Chavez. "Něco jako ve filmech o nacistech z druhé světové války. Lidi u něj v předpokoji jako kdyby seděli na sudu s prachem. Kdyby někdo udělal ‚baf!', vyskočí až se praští o strop."

"Ano, to je pravda," přitakal Adler, nikterak nepopuzen tím přerušením. "Jeho chování vůči mně bylo hodně starosvětské. Mírné, bezvýrazně, však to znáte. V podstatě neřekl nic, co by mělo nějakou zvláštní důležitost - možná je to dobře, možná ne. Přeje si nadále s námi udržovat styky. Tvrdí, že jeho přáním je mír pro všechny. Dokonce naznačil ochotu projevit určitou dobrou vůli vůči Izraeli. Po většinu doby, co jsme mluvili, mě poučoval o tom, jak jsou on i jeho náboženství mírumilovní. Zdůraznil význam nafty a výsledných obchodních vztahů pro všechny zúčastněné. Popřel, že by měl nějaké ambice získávat cizí území. Vcelku žádná překvapení."

"Oukej," přikývl prezident. "Co celkový výraz, chování?"

"Vypadá hodně sebevědomě, sebejistě. Líbí se mu postavení, které teď má."

Jakpak by ne." To poznamenal Ed Foley.

Adler přikývl. "Souhlas. Kdybych ho měl popsat jedním slovem, bylo by to slovo ‚vznešený'."

"Když jsem se s ním před pár lety setkal," vzpomínal Jack, "byl útočný, nepřátelský, všude hledal nepřátele, tak nějak."

"Dneska nic takového." Ministr zahraničí se na okamžik zarazil a v duchu si položil otázku, jestli je pořád ještě tentýž den. Pravděpodobně ano, uzavřel své úvahy. Jak jsem řekl, vznešený, ale pak, cestou zpátky, tadyhle pan Clark s něčím přišel."

"Co to je?" zeptal se Goodley.

"Spustilo to detektor kovu." John opět vyňal náhrdelník a podal ho prezidentovi.

"Vy jste chodil po nákupech?'

"Všichni jste přece chtěli, abych se tam trochu prošel," připomněl John svým posluchačům. "A které místo je lepší než tržiště?" Potom vyprávěl o události u zlatnického krámku; POTUS si zatím prohlížel náhrdelník.

"Když ten chlápek takovéhle věci prodává za sedm stovek, měl byste nám všem dát jeho adresu, co? Šlo jenom o tohle, Johne?"

"Byl se mnou šéf francouzské pobočky a ten povídal, že ten chlápek je celkem typický."

"Takže?" otázal se van Damm.

"Takže Darjájí možná nemá proč být nějak zvlášť vznešený," nadhodil Scott Adler.

"Lidé jako on ne vždycky vědí, co si myslí obyčejní lidé," uvažoval vedoucí prezidenské kanceláře.

"Přesně na to doplatil šáh," souhlasil Ed Foley. "A Darjájí je jeden z těch, kdo při tom přiložili ruku k dílu. Na to poučení asi sotva zapomněl... a my víme, že si pořád ještě došlápne na lidi, co vybočí z řady." Ředitel CIA se otočil ke svému důstojníkovi. "Dobře jste to provedl, Johne."

"Lefevre - ten francouzský špion - mi dvakrát zopakoval, že nemáme ten pravý cit pro to, abychom si vyhodnotili, jaká tam panuje nálada na ulici. Možná, že se jen tak vytahoval," pokračoval Clark, "ale spíš ne."

"Že tam je disent, to víme. Vždycky se nějaký najde," prohlásil Ben Goodley.

"Ale nevíme, kolik ho je." To pronesl opět Adler. "Vcelku bych řekl, že máme co dělat s člověkem, který z nějakého důvodu chce kolem sebe šířit vznešenost. Měl teď pár dobrých měsíců; vypořádal se s významným nepřítelem. Má ovšem nějaké vnitřní problémy, jejich velikost si ale musíme teprve vyhodnotit. Létá do Iráku a zpátky - to jsme viděli. Vypadá unaveně. Personál žije v napětí. Řekl bych, že teď toho má na zádech naloženo až dost. No, a vykládal mi, jak moc si přeje mír. Tomu bych skoro věřil. Určitě potřebuje čas, aby to tam zkonsolidoval. Tady Clark zjistil, že ceny potravin jsou vysoké. Země je ve své vnitřní podstatě bohatá a Darjájí situaci nejlíp uklidní, když bude hrát na strunu svého politického úspěchu a co nejrychleji ho promění v úspěch hospodářský. Položit na stůl jídlo nikomu neublíží. V téhle chvíli si zkrátka potřebuje hledět toho, co se děje uvnitř, ne venku.

"Takže si myslím, že tu máme přímo výkladní skříň všelijakých možností," uzavřel ministr zahraničí.

"Máme mu oficiálně nabídnout přátelskou ruku?" zeptal se Arnie.

"Já bych myslel, abychom eventuální kontakty se SIR zatím drželi v tichosti. A aby byly neformální. Mohu někoho vybrat, aby si schůzky vzal na starost. A pak uvidíme, co se z toho vyvine."

Prezident přikývl. "Dobrá, Scotte. A teď bychom se měli pustit urychleně do té Číny."

"Kdy odlétám?" zeptal se s utrápeným výrazem ministr zahraničí.

"Tentokrát dostanete větší letadlo," slíbil mu prezident.

[41] HYENY

Krasavec ucítil tlumené žuchnuti podvozku na přistávací dráze Dullesova mezinárodního letiště. Tenhle fyzický vjem sice nijak zvlášť s jeho pochybnostmi neskoncoval, ale ohlásil mu, že je čas odložit je stranou. Žije v praktickém světě. Rutinní vstupní procedura byla - nu, opět rutinní.

"Tak brzy zase zpátky?' zeptal se imigrační úředník, když zběžně prolistoval jeho pas až k poslednímu vstupnímu razítku.

"Ja, doch," odpověděl Krasavec, jak se slušelo na jeho totožnost Němce. "Možná, že tu už brzy dostanu byt."

"Ve Washingtonu stojí byty spoustu peněz," odvětil muž a dal do pasu další razítko. "Příjemný pobyt, pane."

"Díky."

Ne že by se měl čeho bát. Nevezl s sebou nic nelegálního, až na to, co si nesl v hlavě. Věděl, že americká výzvědná služba žádné teroristické skupině vlastně ještě nikdy nijak zvlášť neuškodila; tenhle úkol však byl jiný a jeho dosah si uvědomoval jen on sám. Do davu v letištní budově vkročil jako osamocený cestující. Na letišti se s nikým nesetká, stejně jako už předtím. Skupina měla domluvenou schůzku, na kterou on přijde jako poslední; měl větší cenu než ostatní ze skupiny. Opět si najal auto a opět jel směrem na Washington. Díval se do zpětného zrcátka, úmyslně odbočil špatně z dálnice a dával pozor, jestli ho někdo nesleduje, když auto obracel, aby se dostal zpátky na správnou silnici. A opět, stejně jako předtím, byl vzduch čistý. Kdyby na něj někoho nasadili, byl by zátah beztak natolik důmyslný, že by neměl nejmenší šanci dostat se z toho. Věděl, jak takový zátah vypadá: spousta aut, dokonce i jeden či dva vrtulníky - ale tolik peněz a času se vynaložilo jen tehdy, když druhá strana věděla téměř všechno - zorganizovat akci vyžadovalo čas; to by však CIA byla musela proniknout hluboko do jeho skupiny. Izraelci by to dokázali; všichni v teroristickém hnutí se něčeho takového báli. Ale brutální darwinistický proces už během let životy všech, kdo si nedali pozor, ukončil; izraelská výzvědná služba Mossad nikdy nebledla při

pohledu na islámskou krev, a kdyby ho objevila tahle tajná služba, už dávno by byl mrtev; tak si to alespoň říkal a stále se díval do zpětného zrcátka, protože to se zkrátka dělá, chce-li člověk zůstat naživu.

Na druhé straně ho zase pobavilo, že jeho úkol by bez Izraelců byl nemožný. V Americe existovaly islámské teroristické skupiny, měly však veškeré znaky amatérů. Byly otevřeně nábožensky založené; scházely se na známých místech, navzájem se spolu domlouvaly. Bylo je vidět, daly se vysledovat a identifikovat jako odlišné od ostatních ryb v tomhle moři, ve kterém se usadily. A tyhle ryby se pak divily, když uvázly v síti. Hlupáci, říkal si Krasavec. Ale posloužili svému účelu. Tím, že je bylo vidět, přitahovali pozornost - a americká FBI má jen určité množství prostředků. Jakkoliv jsou světové zpravodajské služby výkonné a hrozivé, jsou to koneckonců jen instituce lidí. A blesk bije jen do nejvyšších stromů.

Tomu, co Krasavec umí, ho naučil Izrael. Než padl šáh, jeho zpravodajskou službu Savak cvičila izraelská Mossad, a po příchodu nového islámského režimu všichni příslušníci Savaku popraveni nebyli. Řemeslnému umění, které získali, se také naučili takoví lidé jako Krasavec. Pravdou bylo, že to umění se dalo velmi snadno pochopit. Čím důležitější úkol, tím větší opatrnost vyžaduje. Když člověk nechce, aby ho objevili, musí splynout s okolním prostředím. Ve světsky založené zemi to znamená nebýt nápadně nábožensky založený. V křesťanské nebo židovské zemi to znamená nebýt muslimem. V zemi, která nedůvěřuje lidem ze Středního východu, to zase chce být odjinud - nebo ještě líp, v některých případech působit spíš pravdivě. Ano, přicházím odtamtud, ale jsem křesťan, nebo Baha'i, Kurd nebo Armén, a oni tam mou rodinu krutě pronásledovali, a tak jsem přišel do Ameriky, země neomezených možností, abych zažil skutečnou svobodu. A když se člověk drží těchto jednoduchých zásad, je možnost přežití opravdu reálná, protože Američané to tolik usnadňují. Tahle země vítá cizince s otevřeností, která Krasavci připomínala přísný zákon pohostinnosti, jakou vyžaduje jeho vlastní kultura.

Byl tedy zde, v nepřátelském táboře, a pochybnosti z něj spadly; z radostného a lehkého pocitu mu srdce bušilo rychleji a ve tváři se mu usadil úsměv. Je nejlepší v tom, co dělá. Izraelci, kteří ho zprostředkovaně, z druhé ruky, vycvičili, se mu nikdy nedostali na stopu. A když to nedokázali oni, nedokážou to ani Američané. Chce to jen dávat si pozor.

V každé tříčlenné skupině byl jeden takový jako on, sice ne tak zkušený, ale téměř tak. Schopný najmout si auto a bezpečně ho řídit. Umět být zdvořilý a přátelský vůči všem, s nimiž se setká. Kdyby ho snad zastavil policista, uměl by působit provinile a omluvně, otázat se, co udělal špatně, a pak se zeptat na cestu, protože lidé si uchovávají v paměti nepřátelské vystupování jasněji než přátelskou vstřícnost. Prohlásit, že je lékař, inženýr nebo něco podobně úctyhodného. Je to tak snadné, když si člověk dá záležet.

Krasavec dorazil ke svému prvnímu cíli, hotelu střední třídy na předměstí Annapolisu, a zapsal se pod svým krycím jménem Dieter Kolb. Američané jsou tak bláhoví. I jejich policisté si myslí, že všichni muslimové jsou Arabové, a úplně zapomínají na to, že Írán je árijská země - přesně totéž etnikum, které Hitler prohlásil za svůj národ. Terorista šel do svého pokoje a podíval se na hodinky. Jestli jde všechno podle plánu, za dvě hodiny se sejdou. Aby měl jistotu, zavolal na příslušné aerolinie a vyptal se na přílety. Všechny spoje dorazily včas. Mohly by se vyskytnout nějaké problémy na celnici, ale s tím plán počítal. Byl to plán sestavený se vší opatrností.

Jeli již po silnici, na cestě k další zastávce, Atlantic City v New Jersey, kde bylo velké výstavní centrum. Automobily - nové modely a nové "koncepce" - byly zakryty ochrannými obaly, aby se nepoškodil lak; většina z nich byla naložena na běžných návěsech, několik z nich se však převáželo na návěsech uzavřených, takových, v jakých se přepravují závodní automobily. Jeden ze zástupců automobilky pročítal rukou psané připomínky, o které jeho firma žádala ty, kdo si přišli prohlédnout její výrobky. Muž si mnul oči. Zatracená

hlava a nos. Doufal, že nebude muset zůstat v posteli. A taky bolest v celém těle. To je všechno z toho, když člověk stojí celý den pod výstupní mřížkou klimatizace.

Oficiální telegram nepřišel vůbec nečekaně. Americký ministr zahraničí žádá o oficiální konzultaci s jeho vládou, při níž se prohovoří záležitosti zajímající obě strany. Žang věděl, že není vyhnutí, a bude proto líp přijmout ho přátelsky a prohlašovat, že Číňané jsou nevinní - a nenápadně se zeptat, jestli se americký prezident na tiskové konferenci pouze přeřekl, nebo zda zavedenou politiku vůči Číně změnil. Už jen tahle vedlejší záležitost Adlera zaměstná na několik hodin, říkal si. Američan se patrně nabídne jako prostředník mezi Pekingem a Tchaj-pejem a bude létat sem a tam mezi oběma městy v naději, že situaci uklidní. To se bude moc hodit.

Cvičení zatím pokračovalo dál, jen se poněkud víc respektoval neutrální prostor mezi oběma uskupeními vojenských sil. Plamen stále ještě hořel, byl však nastaven na "mírný var". Lidová republika, jak velvyslanec už Washingtonu vysvětlil, neudělala nic špatného, nevypálila první raketu a nemá žádný zájem na tom, aby vyvolávala nepřátelství. Problém je s odtrženou provincií. Ale kdyby Amerika přistoupila na řešení, které se tak jasně nabízí - je přece jenom jedna Čína - , pak by se záležitost vyřešila. A hodně rychle.

Amerika se však už dlouho drží politiky, která je protismyslná pro všechny zúčastněné, chce být přátelská vůči Pekingu i vůči Tchaj-peji; s Tchaj-wanem zachází jako s nevýznamným státem, jakým také je, ale není ochotna dojít až k logickému závěru. Namísto toho říká - ano, je jen jedna Čína, avšak tato jedna Čína nemá právo vnutit svou vládu té "druhé" Číně, která podle oficiální americké politiky vlastně neexistuje. Taková je americká důslednost. Bude to radost, ministru Adlerovi tohle důrazně připomenout.

"Lidová republika s radostí uvítá ministra Adlera v zájmu míru a stability v oblasti. No, není to od nich pěkné?" zabručel Ryan v devět hodin večer, stále ještě ve své pracovně a s myšlenkami na to, na co se v televizi asi dívají jeho děti, bez něj. Vrátil papír Adlerovi.

"Jste si opravdu jist, že to udělali?" zeptal se ministr zahraničí admirála Jacksona.

"Když budu tu pásku ještě prohlížet, tak ji snad úplně vydřu."

"Podívejte, někdo prostě občas něco zprasí, to se..."

"Pane, dneska už je jiná doba," řekl Robby a byl zvědav, jestli bude muset tu pásku prohlížet znova. "A to cvičení flotily se navíc nějak táhne."

"Cože?" udělal Ryan.

"Už trvá tak dlouho, že snad museli všechno úplně zhuntovat. Údržbu nedělají tak dobře jako my. A kromě toho spotřebovávají spoustu paliva. Tohle je jejich nejdelší pobyt na moři, co jsme kdy zažili. Proč se tak exponují? Ten sestřel mi připadá jako dobrá záminka, aby to spíš zabalili, vrátili se zpátky do přístavu a prohlásili, že svoje udělali."

"Národní hrdost," nadhodil Adler. "Aby neztratili tvář."

"No, od té doby svoje operace trochu přibrzdili. K té linii, co jsem vám ukazoval, se nepřibližují. Tchajwanci jsou teď v plné pohotovosti. Hergot, možná, že to je ono," mínil J-3. "Na naštvaného nepřítele se neútočí. Nejdřív se nechá trochu zchladnout."

"Robe, tys přece tvrdil, že nějaký opravdový útok není možný," promluvil Ryan.

Jacku, když neznám jejich úmysly, musím se podívat na to, jaké mají možnosti. Mohou rozpoutat větší střet v průlivu, a když to udělají, pravděpodobně z něj vyjdou vítězně. Třeba tak na Tchaj-wan vyvinou dostatečný politický tlak, aby si vynutili nějaký větší ústupek. A zabili lidi," připomněl Jackson ostatním dvěma. Jistě, lidského života si necení tolik jako my, ale zabít lidi znamená překročit další neviditelnou čáru - a oni vědí, jak se na to díváme my."

"Pošlete tam letadlovou loď, Eisenhoweru," řekl Adler.

"Proč, Scotte?"

"Pane prezidente, to je jedna z vysokých karet, kterou vyložím na stůl. Ukážeme jim, že to bereme vážně. Jak právě řekl admirál Jackson, my bereme ztrátu lidského života vážně, a oni se prostě budou muset smířit s tím, že nechceme, aby tohle pokračovalo. A že bychom jim to třeba taky nemuseli dovolit."

"A co když budou přesto tlačit dál - co když dojde k další ‚nehodě', do které bychom mohli být zapleteni i my?"

"Pane prezidente, to už jsou operace. A operace jsou moje práce. Tu loď bychom umístili na východní stranu ostrova. Tak se k ní nedostanou ani náhodou. Museli by projít přes tři obranné linie - jednu linii má Tchaj-wan v průlivu, pak máte v cestě samotný ostrov a potom ještě obrannou hradbu, kterou postaví velitel bojového uskupení. Na dolním konci průlivu bych také mohl umístit jeden systém Aegis, aby nám celý průliv vykrýval radarem. Tedy, jestli přikážete Ika tam poslat. Výhoda pro Tchaj-wan je, no, čtyři stíhací eskadry a k tomu radary na letadlech. Takže by se mohli přece jen cítit jistější."

"A to mi umožní líp to sehrát, jestli budu opravdu muset létat sem a tam," uzavřel ministr zahraničí.

"Tak nám ale pořád zůstává nekrytý Indický oceán. To se už dlouho nestalo." K tomuhle se Robby neustále vracel, jak si ostatní všimli.

"Copak tam už nic jiného není?" zeptal se Jack. Uvědomil si, že tohle měl zjistit už dřív.

"Křižník Anzio, dva torpédoborce a dvě fregaty; ty hlídají zásobovací skupinu se základnou na ostrově Diego García. Ten nikdy nenechávám odkrytý, bez válečných plavidel, když tam máme předvojové lodi. V té oblasti máme taky ponorku třídy 688. Je to dost velká síla, aby něco znamenala, ale zase ne dost velká, aby někoho dokázala odradit. Pane Adlere, vy přece víte, co obnáší letadlová loď."

Ministr zahraničí přikývl. "Jo, lidi je berou vážně. Proto si myslím, že ji potřebujeme u Číny."

"Takhle je to rozumné, Robe. Kde je Ike teď?"

"Mezi Austrálií a Sumatrou, měl by se blížit k Sundské úžině. Cvičení JIŽNÍ POHÁR má simulovat útok Indů na severozápadní pobřeží Austrálie. Když Ike teď vyrazí, může být u Tchaj-wanu za čtyři dni a několik hodin."

"Tak ať se tam přesune, Robe, plnou rychlostí."

"Rozkaz, pane," odpověděl Jackson; ve tváři se mu však stále zračily pochybnosti. Ukázal tázavě na telefon, a když se mu dostalo přikývnutí, zavolal Národní středisko armádního velení. "Tady admirál Jackson, mám rozkazy od Národního úřadu pro velení. Proveďte akci MODRÝ CHRT. Opakujte rozkaz, plukovníku." Robby poslouchal, pak přikývl. "Dobrá, děkuji." Potom se obrátil k prezidentovi. "Oukej, asi za deset minut se Ike stočí na sever a urychleně se přesune k Tchaj-wanu."

"Tak rychle?' Na Adlera to zapůsobilo.

"Zázrak moderní spojovací techniky; už jsme také vydali rozkaz k pohotovosti admirálu Dubrovi. Nebude to utajený přesun. Bojové uskupení bude proplouvat řadou úžin a všichni si toho všimnou," varoval Jackson.

"Neuškodí tiskové prohlášení," poznamenal Adler. "S bojovým uskupením jsme proplouvali už několikrát."

"No, a vy budete v Pekingu a v Tchaj-peji hrát se svými kartami," řekl Ryan; právě vydal svůj další prezidentský rozkaz, byl si však vzdáleně vědom toho, že Robby jím není nijak nadšen. Budou potíže s palivem. Zásobovací skupina se bude muset hnout také, aby doplnila nádrže doprovodných plavidel Eisenhoweru, které neměly nukleární pohon.

"Pustíte na veřejnost to, co víme o tom sestřelu?'

Adler zavrtěl hlavou. "Ne, to rozhodně ne. Víc je znepokojí, když si budou myslet, že nic nevíme."

"Prosím?" To se ozval poněkud překvapený prezident.
"Potom si mohu vybrat kdy se to jako ‚dovíme', šéfe. A až se tak stane, budu mít v ruce další kartu - a tak budu moci hrát s opravdu vysokým listem." Otočil se. "Admirále, nepřeceňujte inteligenci nepřítele. Diplomati jako já nejsou tak honění v technických záležitostech jako vy. To platí pro lidi v ostatních zemích taky. O spoustě toho, co víme, nemají ponětí."
"Mají svoje špiony a ti jim to povědí," namítl Jackson.
"Myslíte, že pořád poslouchají? Děláme to snad my?"
J-3 při té lekci zamrkal a uložil si ji do paměti pro pozdější použití.

Ke schůzce došlo ve velkém nákupním středisku, americkém vynálezu, jakoby přímo předurčeném k utajeným operacím, s množstvím vchodů, kde spousty lidí houfně spěchají sem a tam a poskytují téměř dokonalou anonymitu. První setkání vlastně nebyla vůbec schůzka; nedošlo k ničemu víc než pouze ke zrakovému kontaktu na vzdálenost ne menší než deset metrů, když se skupiny navzájem míjely. Každý v podskupině spočítal ty druhé, vizuálně si ověřil jejich totožnost a pak se přesvědčil, že "ti druzí" nejsou pod dohledem. Když to bylo hotovo, všichni se vrátili do svých hotelových pokojů. Skutečná schůzka bude zítra.
Krasavec byl nadmíru spokojen. Už jen samotná opovážlivost toho všeho byla vzrušující. Tohle nebyl žádný takový poměrně snadný úkol jako dostat nějakého blázna - hrdinného mučedníka, opravil se - s bombou na těle do Izraele; krásné na tom bylo, že kdyby nepřítel některý z jeho týmů odhalil, sotva by si mohl dovolit nechat to jen tak. Člověk může protivníka donutit, aby ukázal karty, a bude líp, stane-li se tak ještě včas, dokud žádného z jeho lidí nebude možné obvinit z něčeho víc než jen z toho, že vstoupil do země s falešnými cestovními doklady.
Pochybnosti ať jdou k čertu, říkal si velitel operace. Je nádherné být připraven provést něco přímo ve lvím doupěti. Tohle ho k jeho práci teroristy poutalo. Přímo ve lvím doupěti! Když přecházel parkoviště, usmíval se na auta. Mláďata samotného lva...

"Tak co podnikáš?" zeptala se ve tmě Cathy.
"Zítra ráno odlétá Scott do Číny," odpověděl Jack, uléhaje vedle manželky. Lidé si myslí, že prezident Spojených států je nejmocnějším mužem na světě, ale on je na konci každého dne z uplatňování své moci vyčerpán. Ani práce v Langley, kam každý den dojížděl autem, ho neutahala tolik jako tahle.
"A o čem tam bude s nimi mluvit?"
"Pokusí se uklidnit je, nějak tu situaci rozplést."
"Opravdu si myslíš, že to letadlo úmyslně..."
"Ano. Robby je o tom přesvědčený. Asi jako ty, když stanovíš diagnózu," potvrdil manžel a upíral oči do stropu.
"A my s nimi budeme vyjednávat?" zeptala se DOKTORKA.
"Musíme."
"Ale..."
"Miláčku, někdy - hergot, skoro vždycky, když vraždu spáchá nějaký stát, tak mu to projde. Ode mě se čeká, že se budu věnovat ‚velkým, významnějším záležitostem', a tak podobně."
"To je hrozné," řekla na to Cathy.
"Ano, to jistě je. Tuhle hru musíš hrát podle jejích vlastních pravidel. Když něco zmotáš, trpí další lidé. S cizí zemí nemůžeš mluvit tak, jako se mluví se zločincem. Bývá tam spousta Američanů, obchodníci a tak. Když to ženeš moc daleko, může se některým z nich všelicos přihodit. Napětí se pak stupňuje a je to tím horší," vysvětloval POTUS.
"Co může být horšího než zabíjet lidi?' zeptala se manželka-lékařka.
Jack ani odpovídat nemusel. Smířil se už se skutečností, že nezná všechny odpovědi - ani pro tiskové konference, ani pro lidi tam venku, a někdy ani pro

svůj vlastní štáb. A teď nemá odpověď ani na prostou a logickou otázku své ženy. Nejmocnější muž na světě? S tou myšlenkou skončil na Pennsylvania Avenue 1600 další den.

I důležití lidé ztrácejí obezřetnost; k takové eventualitě dochází snáz, když ti obezřetnější mají navíc ještě trochu vynalézavosti. Národní úřad pro průzkum usilovně sledoval dvě místa. Každý přelet průzkumné družice nad Středním východem, a nyní i nad Tchaj-wanem, přinesl hojnost snímků, doslova tisíce fotografií, které analytici v nové budově nedaleko Dullesova letiště museli jednu po druhé prohlédnout. Byl to další úkol, který nemohl dělat počítač. Stav pohotovosti armády SIR se stal pro americkou vládu záležitostí číslo jedna jako součást Speciálního odhadu pro národní zpravodajství, který se nyní na příkaz Bílého domu sestavoval. Znamenalo to, že veškerá pozornost týmu se soustředila tím směrem. Byli přibráni další lidé, a ti pracovali přesčas na ostatních věcech. Bez ustání prohlíželi snímky vyslané z prostoru nad Čínou; pokud by se ČLR chystala k nějakému velkému vojenskému přesunu, pozná se to podle mnoha příznaků. Vojska Lidové osvobozenecké armády budou cvičit v terénu a provádět údržbu výstroje a nakládat tanky na vagony. Parkoviště vozidel budou vypadat jinak. Letouny ponesou zbraně, zavěšené pod křídly. Tohle všechno družicové snímky ukážou. Pečlivěji se vyhledávaly lodě na moři; to bylo mnohem obtížnější, protože se nenacházely na pevných stanovištích. Amerika stále ještě měla na oběžných drahách tři špionážní družice; každá uskutečnila nad zájmovými oblastmi denně dva přelety. Družice byly umístěny tak daleko od sebe, aby doba, které se říkalo "doba půstu", byla co nejkratší. To naplňovalo techniky spokojeností. Měli neustálý přísun dat, kterými potvrzovali své odhady a tak plnili svou povinnost vůči svému prezidentovi i své zemi.

Nemohli však sledovat úplně všechno. Jedno z míst, které nesledovali, byla Bombaj, západní hlavní štáb indického námořnictva. Oběžné dráhy amerických družic KH-11, jakož i časový průběh přeletů, byly pevně vymezeny. Nad oblastí přeletěla nejnovější družice; druhá nová byla zatím na opačném konci světa. Následovalo čtyřhodinové okno, končící přeletem nejstarší a nejméně spolehlivé družice z celé trojice. Šťastnou náhodou její přelet spadal do doby vysokého přílivu.

Dvě právě opravené letadlové lodi i jejich doprovod zvedly kotvy a vypluly. Budou provádět "cvičení" v Arabském moři. To pro případ, že by je někdo zaznamenal a byl zvědavý, co se tam děje.

Krucifix. Zástupce firmy Cobra se probudil s poněkud zimničným pocitem. Trvalo mu několik vteřin, než se zorientoval. Jiný motel, jiné město, jiná světla. Chvíli hmatal kolem sebe, než našel vypínač. Nasadil si brýle a zamžoural v nepříjemném světle; potom spatřil svůj vak. Jo. Holicí souprava. Odnesl si ji do koupelny, stáhl papírové víčko ze sklenice a naplnil ji do poloviny vodou. Z lahvičky aspirinů sňal bezpečnostní kryt - aby ji nemohly otevřít děti - , vysypal si na dlaň dvě tablety a zapil je. Neměl jsem si včera po večeři dávat tolik piv, říkal si obchodní zástupce. Ale uzavřel velmi slušný obchod s dvojicí klubových profesionálů - a pivo bylo pro podnikání v golfu vždycky dobré "mazivo". Ráno se už bude cítit líp. Bývalý turnajový profesionál, který nebyl dobrý tak, aby to dotáhl nějak vysoko, byl teď velmi úspěšným obchodním zástupcem výrobce vybavení pro golf. Ale co, čert to vzal, říkal si, když šel zpátky do postele. Ještě pořád dokázal zahrát pod par, a také obchody šly dobře. Docela dobře si žil - a k tomu si mohl prakticky každý týden zahrát na nějakém novém hřišti, aby lépe předvedl své zboží. Doufal, že aspiriny zaberou. V osm třicet ho čeká týčko.

Odposlouchávací stanice TRASA BOUŘE a SBĚRNÁ MÍSA byly propojeny kabelem z optického vlákna, aby si mohly lépe vyměňovat informace. V bývalém Iráku probíhalo další cvičení - a nebylo to velitelské cvičení. V poli byly tři

obrněné sbory spojených iráckých a íránských vojsk. Podle zaměřovacích radiolokátorů se nacházely hodně daleko od saudských i kuvajtských hranic a s jejich činností se nepojilo žádné zvláštní nebezpečí; obsluhy elektronických výzvědných systémů však pozorně naslouchaly, aby dostaly představu o dovednosti velitelů, navádějících tanky a bojová vozidla pěchoty po rozsáhlých, vyprahlých pláních jihovýchodně od Bagdádu.

"Tohle je prima, majore," řekl americký poručík a podával nadřízenému dálnopis. SONZ pro SIR konečně jednou pro změnu zplodil něco určitého.

Tři sta padesát kilometrů severozápadně od Kuvajtu, v místě asi osm kilometrů od "valu" - vlastně uměle vytvořeného písečného náspu - vyznačujícího hranici mezi Královstvím Saudské Arábie a SIR, zastavil nákladní automobil, třítunka. Posádka vystoupila a k odpalovacímu zařízení na autě připojila kabel, aby vypustila cvičný cíl "Predátor". "Cvičný cíl" byl však zastaralý termín; tenhle bezpilotní průzkumný modrošedý miniletoun byl vlastně vrtulí poháněný špion. Připevnit křídla, zkontrolovat avioniku a natočit motor trvalo dvacet minut; poté byl vypuštěn. Protivné bzučení jeho motoru rychle tichlo, jak stoupal do pracovní výšky a zamířil k severu.

Predátor, plod tří desetiletí výzkumu, byl těžko zjistitelný radarem díky svým malým rozměrům, použití materiálů pohlcujících radarové paprsky a tak nízké provozní rychlosti, že moderní, počítačem řízené radary, pokud ho vůbec zachytily, ho klasifikovaly jako ptáka a obsluze ho z obrazovky vymazaly. Kostra letounu byla natřena materiálem pohlcujícím infračervené záření; stejný materiál začalo používat i námořnictvo. Byl ošklivý a nalepilo se na něj všechno, co se ho jen dotklo - technici z toho svého miláčka museli neustále oprašovat písek - , to však bylo vynahrazeno tím, že barva náramně dobře splývala s barvou oblohy. Tenhle Predátor, vyzbrojený jen televizní kamerou, prudce vyšplhal do výše tří tisíc metrů a letěl k severu, řízen dalším týmem ze stanice TRASA BOUŘE, aby armádní cvičení SIR bylo pěkně pod dohledem. Technicky to znamenalo narušení suverenity nového státu, ale kilogram výbušniny v miniletounu zaručí, že kdyby vrazil do země na nesprávném místě, nikdo by nedokázal poznat, co to vlastně bylo. Směrová anténa vysílala záběry z kamery do přijímačů v Saudském království.

Optické vlákno přenášelo stejný signál také do stanice SBĚRNÁ MÍSA, a když poddůstojnice amerického vojenského letectva zapnula monitor, bylo vidět krajinu pod letounem, téměř bez jakýchkoliv terénních znaků; obsluha zatím naváděla Predátora nad místo určení.

"Bude zajímavé pozorovat, jestli se jim bude dařit," poznamenal poručík k majoru Sabahovi.

"Bude líp, když uvidíme, že se jim nedaří," odpověděl zamyšleně kuvajtský důstojník. Ostatních členů jeho početné rodiny se zmocňovaly stále větší obavy. Takové, říkal si major, že se armáda jeho země v tichosti dostává na nejvyšší stupeň pohotovosti. Stejně jako Saúdové, i kuvajtští občané se s nadšením chopili té nejlepší výzbroje, jakou jejich malá, avšak bohatá země mohla získat, a měli pocit, že údržba jejich tanků je práce pro někoho "menšího" než jsou oni. Avšak na rozdíl od svých saudských bratří již zažili, jaké to je, být cílem dobyvačné války. Mnozí ztratili někoho z rodiny. A tato část světa je typická tím, že lidé tu nemají krátkou paměť; proto cvičili s vervou, ještě se však ani zdaleka nepřiblížili úrovni Američanů, kteří je učili, ani Izraelců, kteří jimi vzdáleně pohrdali; to všechno major Sabah věděl. Jeho krajané se nejdřív ze všeho učili střílet. Na každém tanku propálili nejméně jednu hlaveň v čiré radosti z toho, že se to učí. Stříleli opravdovými granáty, ne cvičnými - ostré granáty letí přiměji a doletí dál - , a spojovali tak zábavného koníčka s dovedností potřebnou k přežití svého národa. Teď, když dokázali zasahovat cíle, bylo jejich úkolem manévrovat a bojovat za pohybu. A opět, neuměli to dobře, dosud ne, ale učili se. Vyvíjející se krize dodávala jejich výcviku nadšení. Sabahovi krajané opouštěli své kanceláře v bankách, naftových společnostech a obchodních

firmách a nasedali do vojenských vozidel. Tým amerických poradců je zase vezme do pole, zadá jim bojový úkol a bude sledovat, jak si vedou. Majora mrzelo, že jeho krajané, mnozí z nich jeho příbuzní, nejsou dosud připraveni; současně ho však naplňovalo pýchou, že se doopravdy snaží. Byl bystrý, ale nikdy mu nepřišlo na mysl, jak se jeho armáda přiblížila izraelskému modelu: občané-vojáci, učící se bojovat po tvrdé lekci za to, že to dříve nedovedli.

"ŠERMÍŘ je vzhůru," slyšela Andrea Priceová ve svém sluchátku. Velitelka ochranky byla v kuchyni, s náčelníky svých podskupin; postávali kolem a upíjeli kávu u jednoho z pultů z nerez oceli, na kterém se připravovalo jídlo. "Royi?'

"Další běžný den," odpověděl zvláštní agent Altman. "Na dopoledne má tři operace, odpoledne přednášku pro nějaké španělské doktory - z univerzity v Barceloně, deset lidí, osm mužů, dvě ženy. Jména jsme si ověřili u španělské policie. Všichni jsou čistí. Není hlášeno nic, co by DOKTORKU mohlo ohrozit. Vypadá to na normální den v ordinaci."

"Miku?" obrátila se na zvláštního agenta Michaela Brennana, velitele ochranky malého Jacka.

"No, CHYTAČ má dneska test z biologie, po škole baseballový trénink. S rukavicí to dovede, ale s pálkou ještě potřebuje pomoct," dodal agent. "Jinak pořád dokola to samé jako jindy."

"Wendy?" Zvláštní agentka Gwendolyn Merrittová byla hlavní agentkou pro Sally Ryanovou.

"STUDENTKA má dneska zkoušku z chemie. Začíná se zajímat o Kennyho. Dobrý kluk, potřebuje jen ostříhat. A taky novou kravatu. STUDENTKA uvažuje o tom, že nastoupí do dívčího družstva lacrossu." Při tomhle odhalení se několik obličejů bolestně zkřivilo. Jak mají chránit někoho, kolem koho se to hemží teenagery s holemi v rukou?

"Jakže to je s rodinou váženého pána Kennyho?" zeptala se Priceová. Ani ona si nemohla pamatovat všechno.

"Otec i matka jsou právníci, hlavně pro daňové záležitosti."

"STUDENTKA by měla mít lepší vkus," poznamenal Brennan k všeobecnému pobavení všech kolem pultu. Mike byl hlavní žertéř skupiny. "Je tu jisté nebezpečí, Wendy."

"Cože? A jaké?"

"Jestli POTUS protlačí svůj nový daňový zákon, tak jsou v hajzlu."

Andrea Priceová si ve svém ranním seznamu odškrtla další položku. "Done?"

"Dneska totéž jako obyčejně. Úvod do kreslení voskovkami. Nelíbí se mi, jak jsme tam rozmístění, Andreo. Potřebuju ještě pár lidí, jednoho navíc uvnitř a dva další na hlídání jižní strany," sdělil velitelce Don Russell. Jsme dost odkrytí. Obrana nemá dostatečnou hloubku. Je tam prakticky jediný vnější obranný obvod - a to se mi moc nezdá."

"DOKTORKA nechce, aby nás tam bylo nějak moc. Uvnitř jste vy a dva agenti, tři jsou k dispozici jako okamžitá podpora. A jeden agent dozírá na druhou stranu silnice," připomněla mu Priceová.

"Andreo, potřebuju ještě tři. Jsme tam moc odkrytí," opakoval Russell. Jeho hlas zněl rozumně a profesionálně jako vždycky. "V záležitostech bezpečnosti nás musí Ryanovi poslechnout."

"Co kdybych tam tedy zítra odpoledne zajela a ještě jednou to obhlédla?" navrhla Priceová. "Když uvidím, že je to jak říkáte, půjdu s tím za šéfem."

"Fajn," přikývl zvláštní agent Russell.

"Jsou ještě nějaké problémy s paní Walkerovou?"

"Sheila to u ostatních rodičů dětí v jeslích zkusila s peticí - aby BÁBOVIČKA šla pryč, nebo něco takového. Ukazuje se ale, že k paní Daggettové se vrací hodně zákazníků. A víc než polovička rodičů Ryanovy zná a má je ráda. Takže to pěkně rychle zhaslo. Víte, co je jediný opravdový problém?"

"No co, Done?'

Usmál se. "V tomhle věku - někdy se otočím a děti se třeba rozběhnou, a když se zase otočím zpátky, nevím, které z nich je BÁBOVIČKA. Víte, tyhle malé holky jsou ostříhané akorát na dva způsoby. A půlka maminek si myslí, že jediné dětské oblečení jsou kalhoty s laclem."

"Done, takové to už se ženskými je," poznamenala Wendy Merrittová. "Když to nosí První batole, tak to přece musí být módní."

"A zrovna tak to bude i s vlasy," dodala Andrea. "Jo, zapomněla jsem vám říct, že Pat O'Day si to chce s vámi rozdat," sdělila nejstaršímu členovi ochranky.

"To je ten chlápek z FBI?" Russellovi se rozsvítily oči. "Kde? Kdy? Řekněte mu, ať si rovnou donese peníze, Andreo." Russella už napadlo, že by si mohl trochu trochu zadovádět. V závodě ve střelbě z pistole neprohrál už sedm let - kdy také naposledy zalehl s chřipkou.

"Takže všichni víme, co máme dělat?" zeptala se Priceová svých podvelitelů.

"Co šéf?" otázal se Altman.

"Dávají mu zabrat. Už mu ukrajují i z času na spánek."

"Nechcete, abych o tom promluvil s DOKTORKOU? Ta si ho dobře hledí," nadhodil Roy.

"No... "

Já vím jak na to. ‚Koukněte, doktorko Ryanová, je šéf v pořádku? Dneska ráno vypadal nějak unaveně...', třeba takhle nějak," navrhoval Altman.

Všichni čtyři agenti se na sebe podívali. Řídit chod prezidentova života byla jejich nejchoulostivější povinnost. Tenhle prezident svou ženu poslouchá jako docela normální manžel. Tak proč si z DOKTORKY neudělat spojence? Všichni současně přikývli.

"Tak to teda udělejte," souhlasila Priceová.

"A kruci," pronesl plukovník Hamm ve svém velitelském vozidle.

"Překvapili vás, co?" zeptal se generál Diggs opatrně.

"Nemají tam někoho nastrčeného?" zeptal se velící důstojník pluku Blackhorse.

"Ne, nemají. Jenže mě pěkně podfoukli, Ale. Nikomu neřekli, že prodělali výcvik s Integrovaným informačním systémem bojových vozidel. Teda... přišel jsem na to včera večer."

"Hm... moc hezké, pane."

"Překvapení se může dočkat ten i ten, plukovníku," upozornil Hamma Diggs. Jak na to sakra sehnali peníze?"

"Řekl bych, že to zaonačili ti jejich všemocní senátoři."

Hostující jednotky si s sebou do Fort Irwinu nepřivezly své vlastní zařízení z toho prostého důvodu, že bylo příliš drahé, než aby to všechno převáželi sem a tam. Pracovali s tím, co měla vozidla trvale umístěná na základně. A ta vozidla byla špičková. Byla vybavena i systémem IISBV, komunikačním systémem, který promítal údaje na monitory uvnitř tanků a bradleyů. Jedenáctý obrněný průzkumný pluk ten systém dostal před šesti měsíci jen pro svá vlastní vozidla - skutečně svá vlastní, ne vozidla simulovaného nepřítele. Zdánlivě jednoduchý systém výměny dat - dokonce si sám automaticky objednával náhradní součástky, když se něco porouchalo - poskytoval posádce obsáhlý přehled o bojišti. Informace z průzkumu, obtížně získané v terénu, během několika vteřin přeměňoval v informace všeobecně známé. Údaje o vývoji střetnutí se už nesoustředily jen u uchvátaného a všelijak rozptylovaného a vyrušovaného velitele jednotky. Teď všechno, co udělal plukovník, věděli i seržanti; a informace jsou stále ještě tím nejcennějším zbožím, které člověk zná. Hostující tankisté Karolínské gardy byli v používání systému dokonale vycvičeni. Vojáci z Blackhorse také, ale jejich pseudosovětská vozidla, simulující nepřítele, ho neměla.

"Plukovníku, teď teprve víme, jak je ten systém dobrý. Dal vám na frak."

Simulované střetnutí bylo "krvavé". Hamm a jeho operační důstojníci

vymysleli ďábelskou léčku, jenže "sváteční válečníci" jim na ni přišli a pustili se do manévrovací bitvy, v níž zatlačili červené tam, kde to pro ně nebylo vůbec dobré. Jeden z Hammových velitelů rot smělým protiúderem výsledek bitvy téměř zachránil; "pobil" polovinu sil modrých; to však nestačilo. Bitva z první noci tedy patřila "hodným hochům". A gardisté to oslavovali radostným hulákáním jako po vyhraném basketbalovém zápase.

"Příště se polepším," sliboval Hamm.

"Pokora je dobrá pro duši," prohlásil Marion Diggs a s potěšením se díval na východ slunce.

"Smrt je špatná pro tělo, pane," připomněl mu plukovník.

"Béééé," udělal Diggs a cestou ke svému osobnímu hummeru se usmíval. I A1 Hamm potřeboval tu a tam udělit lekci.

Nijak nespěchali. Krasavec se postaral o pronájem aut. Měl duplikáty průkazů totožnosti, dostatečný počet na to, aby mohl najmout čtyři vozy, tři čtyřdvéřové osobní automobily a jeden pronajatý návěs. Osobní automobily byly stejné jako auta rodičů, kteří měli v jeslích děti. Návěs byl určen pro útěk; to byla eventualita, kterou nyní považoval za pravděpodobnou, ne pouze za možnou. Jeho lidé byli chytřejší, než počítal. Když ve vypůjčených autech projížděli kolem svých objektů, neotáčeli hlavy a nezírali ven, ale okolí si prohlédli jen periferním viděním. Přesné poznatky už beztak měli z modelu, který si postavili podle fotografií, pořízených svým vůdcem. Tím, že kolem místa projeli, získali lepší představu o situaci v přirozené velikosti, v třírozměrném pohledu. Obraz, který měli v mysli, tak získal na důkladnosti a posílil i jejich rostoucí sebedůvěru. Když měli tohle odbyto, odjeli na západ, odbočili z Route 50 a pokračovali dál k osamělému farmářskému stavení v Southern Anne Arundel County.

Stavení bylo majetkem člověka, jejž jeho sousedé považovali za Žida narozeného v Sýrii, a který tu žil už jedenáct let; byl to však "agent-spáč". Během několika posledních let diskrétně nakupoval zbraně a munici, všechno legálně, ještě před tím, než byly odhlasovány restriktivní zákony týkající se některých zbraní - tak jako tak by je však dokázal obejít. V kapse kabátu měl pas a letenky na jiné jméno. Zde bylo místo poslední schůzky. Sem to dítě přivezou. Pak šest z nich ihned opustí zemi, každý jiným letadlem, a zbývající tři nastoupí do majitelova osobního auta a odjedou na další předem vybrané místo, kde budou čekat na vývoj událostí. Amerika je ohromná země s mnoha silnicemi. Mobilní telefony je těžké vystopovat. Svým pronásledovatelům pořádně zatopí, říkal si Krasavec. Věděl, jak to zařídí dál, pokud se dostane tak daleko. Tým s dítětem bude mít jeden telefon. On bude mít dva, jeden pro krátký hovor s americkou vládou, druhým zavolá svým přátelům. Za život dítěte budou žádat hodně. Dost, aby to celou tuhle zemi uvrhlo do chaosu. Možná, že to dítě budou moci propustit živé. Nebyl si tím jist, ale předpokládal, že je to možné.

[42] DRAVEC A KOŘIST

CIA má samozřejmě svou vlastní fotografickou laboratoř. Snímky, které důstojník Domingo Chavez pořídil z okénka letadla, technik zpracoval způsobem jen málo odlišným od způsobu, používaného v běžných laboratořích, a i dál pak pokračoval za pomoci standardního vybavení. Tam rutinní způsob zpracování končil. Snímky na zrnitém filmu ASA-1200 měly mizernou kvalitu, takové lidem v sedmém poschodí nemohl dát. Zaměstnanci fotolaboratoře znali rozkaz o snižování stavů a věděli, že nejlepší způsob, jak se vyhnout propuštění z té či jiné práce, je být nepostradatelný. Vyvolaný svitek filmu proto ještě prošel systémem počítačového zpracování, které zvýší jeho kvalitu. Technik potřeboval jen tři minuty na jedno políčko; snímky pak vypadaly jako kdyby je pořídil odborník Hasselbladem ve studiových podmínkách. Za necelou hodinu poté, co film přišel, zhotovil technik soubor lesklých fotografií 18x24 cm které jasně ukazovaly, že cestujícím v letadle byl ájatolláh Mahmúd hadži

Darjájí. Snímek jeho letounu byl tak jasný a dramaticky působivý, že by ho výrobce mohl použít pro reklamní brožuru. Technik vložil film do obálky, která se bezpečně uloží. Snímky se nahrály v digitální formě na pásku i s přesným označením - zaznamenaly se datum, denní doba, místo, fotograf i předmět snímku, také zakódované v počítačovém adresáři, pro další rozsáhlé křížové ověření a odkazy. Byl to standardní postup. Technik se už dávno přestal zajímat o to, co vyvolává, ačkoliv ve zprávách občas viděl záběr někoho, kdo na snímku zde v laboratoři byl v situaci, která se na televizní obrazovku nikdy nedostala... tenhle chlap to ale nebyl. Podle toho, co slyšel, se Darjájí pravděpodobně nezajímá ani o chlapečky ani o holčičky. Zarputilý výraz jeho obličeje to zjevně potvrzoval. Ale, ksakru, na letadla má teda prima vkus, asi to budou G-IV. A podívejme - nemá to letadlo na ocasním kormidle švýcarské označení...?

Když byly fotografie odeslány nahoru, technik jeden kompletní soubor odložil stranou pro zcela jiný způsob analýzy. Snímky si podrobně prohlédne také lékař. Některé choroby zanechávají viditelné znaky - a zdraví cizích vůdců měla CIA vždycky na zřeteli.

"... ministr Adler odlétá dnes dopoledne do Pekingu," oznámil Ryan reportérům. Arnie zase řekl jemu, že jakkoliv jsou tahle vystoupení ve zprávách nepříjemná a nemilá, být vidět v televizi při výkonu prezidentských povinností je pro prezidenta dobré politicky - a jak Arnie nikdy neopomněl dodat, to znamená, že se ty povinnosti vykonávají účinněji. Prezident si ovšem také pamatoval, že od své maminky slýchal, jak je důležité chodit dvakrát ročně k zubaři; a stejně jako se dítě děsí zápachu dezinfekce v ordinaci, i jemu se znechutila vlhkost téhle místnosti; pronikala zdmi, některá okna popraskala, zkrátka tahle část Západního křídla Bílého domu byla čistá a udržovaná asi tak jako školní šatna; to ale v televizi není vidět. Ačkoliv místnost pro tiskové konference byla jen několik metrů od jeho pracovny, nikdo si nedal tu práci, aby to tu uklidil. Reportéři jsou taková čuňata, prohlašoval personál, tak proč se namáhat. A reportérům to stejně asi bylo nakonec jedno.

"Pane prezidente, dověděl jste se něco dalšího o té nehodě dopravního letadla?"

"Počet mrtvých je již zjištěn. Našly se přístroje se záznamem údajů z letu..."

"Budeme mít přístup k informacím z černé skříňky?"

Proč černá skříňka, když je oranžová? říkal si pokaždé Jack, ale věděl, že rozumné odpovědi se nikdy nedočká. "Požádali jsme, aby nám přístup k ní umožnili. Vláda Čínské republiky nám přislíbila plnou spolupráci. Není ale povinna to udělat. Letoun je registrován na Tchaj-wanu, a vyrábí se v Evropě. Vycházejí nám však všemožně vstříc. Za to mají naše díky. Měl bych ještě dodat, že žádný z Američanů, kteří nehodu přežili, není nijak ohrožen na zdraví - některá zranění jsou vážná, ale ne životu nebezpečná."

"Kdo to letadlo sestřelil?" zeptal se jiný reportér.

"Stále ještě zkoumáme údaje a..."

"Pane prezidente, námořnictvo má přímo v té oblasti dvě lodi se systémem Aegis. Musíte mít tedy dobrou představu o tom, co se stalo." Tenhle chlap si tedy dovede shánět informace!

"Tohle opravdu nemohu nijak komentovat. Ministr Adler bude o nehodě jednat se zúčastněnými stranami. Nejdříve ze všeho chceme mít jistotu, že nedojde k žádným dalším ztrátám na životech."

"Pane prezidente, ještě k předchozímu - vy určité víte víc, než říkáte. Při té nehodě bylo zabito čtrnáct Američanů. Americký lid má právo vědět proč."

Nejhorší je, že ten člověk má pravdu. Nejhorší je také to, že Ryan musí uhýbat. "Skutečně ještě přesně nevíme, co se stalo. Dokud to nebudeme vědět, žádné určité prohlášení nemohu učinit." Což bylo z filozofického hlediska

pravda. Ví, kdo vystřelil. Neví proč. Adler včera správně navrhl, aby si to, co vědí, nechali pro sebe.

"Pan Adler se včera odněkud vrátil. Proč se to drží v tajnosti?" To se opět ptal Plumber; znovu vyrukoval se svou včerejší otázkou.

Arnieho zabiju, jestli mě bude pořád do něčeho takovéhleho zatahovat. "Johne, ministr se účastnil důležitých porad. To je jediné, co k té věci mohu říci."

"Byl na Středním východě, že ano?"

"Další otázka?"

"Pane, Pentagon oznámil, že letadlová loď Eisenhower se přesunuje do Jihočínského moře. To jste rozkázal vy?"

"Ano, rozkázal. Máme dojem, že situace si naléhavě vyžaduje naši pozornost. Máme v té oblasti životní zájmy. Podtrhuji, že se v tomhle sporu nestavíme na žádnou stranu, ale naše zájmy budeme mít na zřeteli."

"A ten přesun letadlové lodi věci uklidní nebo rozvíří?"

"Pochopitelně se nepokoušíme dělat věci horší než jsou. Snažíme se o pravý opak. Je v zájmu obou stran, aby si rozvážily, co chtějí učinit. Došlo ke ztrátám na životech," připomněl všem prezident. Jsou mezi nimi i životy Američanů. To z celé věci dělá záležitost, na které máme přímý zájem. Vládu a armádu máme proto, aby se staraly o americké zájmy a chránily životy našich občanů. Námořní síly, směřující do té oblasti, budou sledovat, co se děje, a budou provádět běžné cvičení. To je vše."

Žang Chan San se znovu podíval na hodinky; docela pěkné zakončení pracovního dne - pohled na to, jak americký prezident dělá přesně to, co on chce, aby dělal. Čína teď splnila svůj závazek vůči tomu barbarovi Darjájímu. Indický oceán je poprvé po dvaceti letech zbaven přítomnosti značných amerických námořních sil. Americký ministr zahraničí v nejbližších dvou hodinách opustí Washington. Dalších osmnáct hodin bude trvat než doletí do Pekingu, a pak může dojít k výměně nudných prohlášení. Uvidí, jaké ústupky se podaří z Ameriky a z tchajwanského loutkového státu vyždímat. Možná, že budu příjemně překvapen, říkal si, při těch potížích, které Ameriku určitě čekají jinde...

Adler seděl ve své pracovně. Zavazadla měl sbalená a uložená ve služebním autě, které ho doveze do Bílého domu. Po potřesení rukou prezidentovi a po krátkém prohlášení před odletem, nejspíš bezvýrazném jako ovesné vločky, nasedne do vrtulníku a poletí do Andrewsu. Dramatičtější odlet by ovšem v televizi vypadal líp, z jeho mise by udělal záležitost velkého významu.

"Takže co víme?" zeptal se náměstek Rutledge vysoce postaveného člena ministrova štábu.

"Tu raketu odpálil letoun ČLR. Je to zřejmé ze záznamů od radarů námořnictva. Netušíme proč, ale admirál Jackson je přesvědčen, že to nebyla náhoda."

Jaké to bylo v Teheránu?' otázal se jiný ministrův asistent.

"Nic jednoznačného. V letadle to sepíšu a pošlu to faxem." I Adlera tlačil čas. Neměl ho dost ani na to, aby výsledky setkání s Darjájím mohl nějak hlouběji promyslet.

"Potřebujeme to vědět, jestli máme být při SONZ něco platní," zdůraznil Rutledge. Tenhle dokument opravdu nutně potřeboval. S ním může Ed Kealty dokázat, že Ryan zase provádí své staré triky a hraje si na tajného agenta. Dokonce vytvořil o Scottu Adlerovi dojem, že dělá totéž. Tam někde to je - klíč ke zničení Ryanovy politické legitimity. Prezident zatím uhýbá a kontruje dobře, nepochybně díky koučování Arnieho van Damma, ale jeho včerejší blamáž ohledně politiky vůči Číně celou budovou otřásla. Jako mnozí na ministerstvu zahraničí i Rutledge si přál, aby Tchaj-wan jednoduše zmizel ze scény a

Amerika mohla začít s navazováním normálních vztahů s nejnovější světovou supervelmocí.

"Pěkně jedno po druhém, Cliffe."

Jednání se vrátilo k otázce Číny. Shodli se na tom, že problém SIR se může na příštích několik dní odsunout na vedlejší kolej.

"Došlo v Bílém domě k nějaké změně v politice vůči Číně?" zeptal se Rutledge.

Adler zavrtěl hlavou. "Ne, prezident se jen pokoušel nějak se z toho dostat ven - a, nojo, já vím, že Tchaj-wanu neměl říkat ‚Čína'. Možná, že soudruhy v Pekingu trochu nadzvedl, ale mě to ani nijak moc nemrzí. Musí se jim ukázat, že Američany nemohou jen tak zabíjet. Tady končí legrace, lidi. Musím jim ukázat, že to myslíme vážně."

"Sem tam se něco podobného přece přihodí," poznamenal kdosi.

"Námořnictvo tvrdí, že to nebyla náhoda."

"Ale jděte, pane ministře," zasténal Rutledge. "Proč by to kčertu udělali úmyslně?"

"Od toho jsme právě tady, abychom to zjistili. Admirál Jackson to říká dobře. Když jste policajt na ulici a máte před sebou ozbrojeného lupiče, přece nezastřelíte nějakou starou babičku na konci bloku?"

"Byla to nešťatná náhoda, to je nabíledni," trval na svém Rutledge.

"Cliffe, jsou náhody a náhody. Při téhle byli zabiti Američané, a jestli na to tady někdo náhodou zapomněl, tak tohle musíme brát vážně."

Na podobné výtky nebyli přítomní zvyklí. Co to s Adlerem je? Prací ministra zahraničí je udržovat mír, zarazit konflikt, při kterém jsou lidé zabíjeni po tisících. Nešťastné náhody jsou nešťastné náhody; je to hloupá smůla, ale dochází k nim, stejně jako občas někdo dostane rakovinu nebo srdeční záchvat. Ministerstvo zahraničí se má zabývat Velkými věcmi.

"Děkujeme vám, pane prezidente." Ryan opustil pódium; přežil další palbu praků a šípů médií. Podíval se na hodinky. Sakra, zase nestihl odchod dětí do školy. A Cathy ani nepolíbil na rozloučenou. Kde se v ústavě píše o tom, uvažoval, že prezident není lidská bytost?

Když dorazil do kanceláře, přelétl očima svůj tištěný denní rozvrh. Za hodinu má přijít Adler pro instrukce před odletem do Číny. V deset Winston, aby prošli podrobnosti změn na druhé straně ulice, na ministerstvu financí. Arnie a Callie přijdou v jedenáct, aby se podívali na projevy na příští týden. Oběd s Tonym Bretanem. Po obědě setkání s - kým? S hokejovým týmem Annaheim Mighty Ducks? Ryan potřásl hlavou. No jo. Vyhráli Stanleyův pohár, a tohle bude pro ně i pro něj příležitost dát se vyfotografovat. S Arniem bude muset mluvit o těch politických blbostech. Odfrkl si. Na tohle jsem si měl zavolat Eda Foleyho, usmál se v duchu. Je to hokejový fanda...

Jedete nějak pozdě," poznamenal Don Russell, když Pat O'Day vysazoval Megan z auta.

Inspektor FBI vešel do budovy, dohlédl na to, aby si Megan uložila kabát a přikrývku, pak se otočil k Donovi. "Včera večer vypadl proud a přestavil se mi budík," vysvětloval.

"Čeká vás rušný den?"

Pat zavrtěl hlavou. "Práce za stolem. Musím dokončit pár věcí - však víte, co to obnáší." Věděli to oba. Šlo v podstatě o redigování hlášení, sekretářskou práci; v citlivých případech ji často dělali místopřísežní agenti, kteří normálně chodili s pistolí.

"Slyšel jsem, že si chcete zasoutěžit," poznamenal Russell.

"Prý jste dobrý."

"No, celkem," připustil agent Tajné služby.

‚Jo, taky koukám, abych se vešel do terče."

"Se SigSauerem?"

Agent FBI zavrtěl hlavou. "Smith 1076, nerez nábojnice."

"Ráže deset milimetrů."
"Dělá větší díry," zdůraznil O'Day.
"Mně vždycky stačila devítka," oznámil Russell. Oba se zasmáli.
"A nejste náhodou z těch, co tlačí lidi do vysokých sázek, když ti nemají moc šancí?" vyzvídal agent FBI.
"Od té doby, co jsem byl na střední škole, už ne, Pate. Tak o co se vsadíme?"
"Musí to být o něco pořádného," mínil Pat O'Day.
"Takže doopravdy kdo s koho? Jako to udělal Samuel Adams tenkrát s tím čajem v Bostonu?" navrhl Russell.
"Hm, to už bude sázka hodná gentlemana, pane," souhlasil inspektor.
"Co třeba v Beltsville?" Tam byla akademie Tajné služby.
"Standardní souboj?'
"Do kruhového terče jsem nestřílel už léta. Nečekám, že na některého mého šéfa zaútočí zrovna nějaká černá tečka."
"Tak zítra?' Slibovalo to pěkné sobotní rozptýlení.
"To je trochu narychlo, můžu se ale podívat. Dneska odpoledne to už budu vědět."
"Done, takže ujednáno. A ať vyhraje ten nejlepší." Potřásli si rukama.
"Vyhraje ten nejlepší, Pate. Takový vždycky vyhrává." Oba si byli jistí sami sebou, ale jeden z nich bude muset přiznat omyl. Oba také věděli, že i ten, který skončí druhý, je dobrý, a že pivo bude chutnat, ať se vítězství přikloní na tu či na onu stranu.
Zbraně nebyly plně automatické. Dobrý obráběč kovů by si s tím dokázal poradit, tím ale agent-spáč nebyl. Krasavcovi ani jeho lidem to nijak nevadilo. Byli to dobře vycvičení střelci a věděli, že plně automatické zbraně jsou k něčemu jen tak do tří výstřelů, pokud člověk nemá paže jako gorila - pak hlaveň vyskočí vzhůru a samopal dělá díry pánubohu do oken místo do cíle, který také může palbu opětovat. Na další dávku není ani čas ani místo; oni však s tímhle typem zbraně, s okopírovanou čínskou verzí sovětského kalašnikova, který sám byl vyvinut z německé zbraně ze čtyřicátých let, byli obeznámeni. Používaly se do ní krátké náboje ráže 7.65 mm. V zásobníku jich bylo třicet. Členové týmu používali nástavce, aby počet nábojů zdvojnásobili; teď zásobníky nasazovali a zase snímali, aby měli jistotu, že všechny dobře sedí. Když byli hotovi, pustili se znovu do zkoumání svého cíle. Všichni znali své místo i svůj úkol a znali také nebezpečí, které s ním je spojeno. Tím se však nijak dlouho nezabývali. Krasavec viděl, že také nijak hluboce neuvažují o charakteru úkolu. Po letech činnosti ve společenství teroristů byli už natolik odlidštění, že ačkoliv tohle byl jejich první pořádný úkol, mysleli jedině na to, aby se osvědčili. Jak to udělají, to už nebylo tak důležité.

"Přijdou na mě se spoustou věcí," upozorňoval Adler.
"Myslíte?" zeptal se Jack.
"Na to si vsaďte. Nejprotěžovanější národ, neshody kolem autorských práv, můžete si posloužit. To všechno přijde na přetřes."
Prezident se zamračil. Položit vedle sebe ochranu autorských práv na cédéčka s Barbrou Streisandovou a úmyslné zabití tolika lidí by byla nehoráznost, ale -
"Jojo, Jacku. Oni prostě neuvažují tak jako my."
"Vy mi čtete myšlenky?"
"Jsem přece diplomat, ne? Myslíte, že jen poslouchám to, co lidi řeknou nahlas? Hergot, tak bych nikdy nic nevyjednal. To by bylo jako hrát o nízké sázky - nudné. A přitom jde o hodně."
"Přemýšlel jsem o těch ztracených životech..."
"Já také," přikývl ministr zahraničí. Jenže tím se nemůžete zabývat donekonečna - podle nich je to slabost. Ale ani já na ně nezapomenu."
"Proč pořád máme respektovat jejich kulturu, Scotte? Jak to, že oni nikdy

nerespektují naši?" vyrazil ze sebe POTUS popuzeně.
"Tak to na ministerstvu zahraničí chodilo vždycky."
"Neodpovídáte na mou otázku," trval na svém Jack.
"Když na tu záležitost budeme moc tlačit, pane prezidente, stane se z nás něco jako rukojmí. Pak bude druhá strana vědět, že nám může strčit před oči pár lidských životů a použít to jako nátlak. Dává jí to tak výhodu."
"Jen když to dopustíme. Číňané nás potřebují stejně jako my je - dokonce víc, při tom obchodním přebytku. Připravovat lidi o život je surová hra. My ale taky dovedeme hrát surově. Vždycky mi vrtalo hlavou, proč to neděláme."
Ministr zahraničí si posunul brýle. "Pane, ne že bych nesouhlasil, ale něco takového se musí důkladně promyslet. A na to teď nemáme čas. Když měníte doktrínu v americké zahraniční politice, je to velká věc, a nemůžete při tom střílet od boku."
"Až se vrátíte, sejdeme se přes víkend s pár dalšími lidmi a podíváme se, jestli máme něco, z čeho si můžeme vybrat. Nelíbí se mi, co jsme z morálního hlediska v téhle záležitosti zatím udělali. A nelíbí se mi to proto, protože je na nás vždycky moc vidět, co se chystáme dělat."
"Jak to myslíte?"
"Hrát podle pevných, ustálených pravidel je pěkné a sympatické, pokud podle stejných pravidel hrají všichni. Ale hrát podle daných pravidel, když ten druhý podle nich nehraje - to z nás dělá snadný cíl," uvažoval Ryan. "Naopak, když někdo poruší pravidla, a pak je porušíme i my, třebas jinak, ale přece jen, má ten druhý aspoň o čem přemýšlet. Člověk může být průhledný vůči svým přátelům, to ano, ale nepříteli je potřeba dát ‚průhledně' na srozuměnou, že když si na vás bude dovolovat, může to pro něj špatně skončit. A to, jak moc špatně to pro něj skončí, musíme udělat neprůhledným."
"Na tom něco je, pane prezidente. Vypadá to na docela pěkné popovídání o víkendu v Camp Davidu." Na přistávací plochu se snesl vrtulník a oba muži umlkli. "Tamhle už jsou pro mě. Máte svoje prohlášení?"
"Jo, mám. Všichni budou napjatí jako při předpovědi počasí na slunný den."
"Tak to chodí, Jacku," pronesl důrazně Adler. Zdálo se mu, že tuhle písničku Ryan slyší hodně často. Žádný div, že při tom hryže udidlo.
"Neexistuje snad žádná hra, ve které se pravidla občas nezmění," pronesl POTUS ledabyle.
Za patnáct minut Ryan přihlížel, jak se vrtulník vznesl. Předtím potřásl ministrovi rukou pro kamery, přednesl své prohlášení, také pro kamery, tvářil se vážně, ale nadějeplně - pro kamery. Možná, že to kanál C-SPAN vysílá živě, nikdo jiný ale ne. Kdyby měl dnešek být dnem chudým na události - pátek ve Washingtonu takový často je - , mohlo by to dostat půldruhé minuty v jednom či dvou vydáních večerních zpráv. Spíš ale ne. Pátek je den, kdy se shrnují události celého týdne, zhodnotí se ten či onen člověk za to, že to či ono udělal, a přihodí se k tomu nějaká lehká reportáž.
"Pane prezidente?" Jack se otočil a spatřil BURZIÁNA, svého ministra financí; přicházel o pár minut dřív.
"Ahoj, Georgi."
"Co ten spojovací tunel od vás ke mně?"
"Co je s ním?"
"Ráno jsem se tam byl podívat Je tam pěkný binec. Nekafral nikdo, že by se to tam mělo trochu uklidit?" zeptal se Winston.
"Georgi, ten tunel patří Tajné službě. A ta je přece vaše, ne?"
Jo, to já vím, ale vede do vašeho domu, a tak jsem si myslel, že se optám. Fajn, tak já se o to postarám. Mohl by se hodit, kdyby pršelo."
Jak to jde s tím plánem s daněmi?" zeptal se Jack cestou ke dveřím. Jeden z agentů je rázně otevřel a podržel je. Tohle stále ještě uvádělo Jacka do rozpaků. Člověk by si přece jen měl aspoň něco udělat sám.
"Příští týden budeme mít počítačové modely. Tohle chci mít opravdu na fest, příjmově neutrální, lehčí pro obyčejného človíčka, spravedlivé vůči velkým

hochům. Moji lidé teď dostávají zabrat při hledání úspor ve správě. Ježíši, Jacku, že jsem se ale pořádně spletl!"

"Jak to myslíte?" Zabočili za roh k Oválné pracovně.

"Myslel jsem, že jenom já vyhazuju peníze oknem, když mám co do činění s daňovým zákoníkem. Ale postihuje to všechny! Vznikl kolem toho celý průmysl. Zjednodušením přijde spousta lidí o práci..."

"To mě má nějak nadchnout?"

"Všichni si určitě najdou poctivější práci, snad až na právníky. A poplatníkům ušetříme pár miliard dolarů, když jim dáme formulář daňového přiznání, kterému budou rozumět i s matematikou ze základní školy. Pane prezidente, vláda snad přece nechce lidi nutit, aby si kupovali povoz, když nemají koně?"

Ryan přikázal sekretářce, aby zavolala Arnieho. Na to, co všechno Georgeův plán vyvolá, se bude muset podívat s někým, kdo mu trochu poradí s politickou stránkou věci.

"Ano, admirále?"

"Žádal jste zprávu o uskupení Eisenhoweru," začal Jackson; přistoupil k velké nástěnné mapě a nahlížel do lístku papíru. "Jsou zde a berou to pěkně rychle." Pak Robbymu začal v kapse vibrovat operátor. Vytáhl ho a podíval se na číslo. Zvedl obočí. "Pane, můžu...?"

"Prosím," přikývl ministr Bretano. Jackson odešel s telefonem na druhý konec místnosti a vyťukal pět čísel. "Tady J-3... Cože? Kde že jsou? No tak to zjistíme, ne, komandére? Tak, správně." Zastrčil telefon zpátky. "To bylo Národní středisko armádního velení. Národní úřad pro průzkum hlásí, že se ztratilo indické námořnictvo - tedy jejich dvě letadlové lodi."

"Co to znamená, admirále?"

Robby se vrátil k mapě a přejel rukou po modré ploše západně od indického subkontinentu. "Naposledy jsme je zaznamenali tady, před třiceti hodinami. Počítám tak tři hodiny než na to místo dopluli z přístavu a zformovali se... dvacet uzlů krát třiatřicet, to máme šest set šedesát námořních mil... asi půl cesty mezi jejich domovským přístavem a Africkým rohem." Otočil se. "Pane ministře, mají dvě letadlové lodi, devět doprovodných, a nehlášenou skupinu, která taky není v přístavu. Jsou s nimi tankery, a to znamená, že asi mají v plánu zdržet se nějaký čas venku. Nikdo z výzvědné služby nás na to neupozornil." Jako obyčejně si nechal pro sebe.

"Tak kde přesně jsou?"

"To je právě ono. Nevíme. Ale na ostrově Diego García máme na základně několik protiponorkových hlídkových letounů P-3 Orion. Pár jích pošleme, aby se tam poohlédly. Můžeme tu práci taky zadat družicím. Musíme o tom říct ministerstvu zahraničí. Něco třeba zjistí taky velvyslanectví."

"Dobrá. Za pár minut to oznámím prezidentovi. Jsou nějaké důvody ke znepokojení?"

"Možná, že jen vypluli po dokončení oprav - nedávno jsme jim pěkně zatopili."

"Takže jediné dvě letadlové lodi v Indickém oceánu jsou teď cizí?"

"Ano, pane." A nejbližší z našich míň směrem, který se nám vůbec nehodí. Ale ministru obrany došlo aspoň něco.

Adler seděl v bývalém prezidentském letadle, staré, avšak solidní verzi ctihodného Boeingu 707-320B. Jeho oficiální doprovod tvořilo osm lidí, o které se staralo pět stevardů vojenského letectva. V téhle chvíli se díval na hodinky a počítal cestovní čas - přistanou na letecké základně Elmendorf na Aljašce a naberou palivo. Došel k poznání, že se během posledního úseku cesty stačí ještě trochu prospat. Je to hanba, říkal si, že vláda neuděluje nějakou prémii za míle strávené při takhle častých letech. Po celý zbytek života už by cestoval zadarmo. Znovu se dal do pročítání svých poznámek z Teheránu. Zavřel oči a pokoušel se vybavit si v duchu další podrobnosti, opět prožíval své

pocity od příletu do Mehrábádu až po odlet, a vyvolával si obraz jednotlivých událostí. Každých několik minut oči otevřel, obrátil několik stran svých poznámek a připsal pár připomínek na okraj. Třeba se mu povede dát všechno přepsat na stroji. A pak to pošle šifrovaně faxem týmu SONZ do Washingtonu.

"Dingu, vás možná čeká skvělá kariéra," poznamenala Mary Pat, prohlížejíc lupou snímek. V jejím hlase zazněla trocha zklamání. "Darjájí vypadá zdravě."

"Myslíte, že být prevítem je recept na dlouhověkost?" poznamenal Clark.

"Vám to pomohlo, pane C," zavtipkoval Chavez. "Asi s tím už budu muset na příštích třicet let vystačit."

"Ale jaká budete mít krásná vnoučata, jefe. A budou mluvit dvěma jazyky!"

"No tak, zpátky do práce, ano?' navrhla paní Foleyová; to, že byl pátek odpoledne, bylo úplně jedno.

Když je člověku v letadle špatně, není to nikdy žádná legrace. Pořád si říkal, co tak asi mohl sníst; nebo možná něco chytil na té výstavě počítačů v San Francisku, jak tam bylo všude kolem plno těch zatracených lidí. Úředník byl zkušený cestovatel a svůj "balíček první pomoci" nikdy nedával z ruky. Měl v něm břitvu i další věci a také pár tylenolů. Zapil prášky sklenicí vína a rozhodl se, že se pokusí zaspat to. Při troše štěstí mu bude líp, než letadlo dorazí do Newarku. Kruci, vůbec se mu nechtělo řídit v tomhle stavu auto. Sklopil si sedadlo až dozadu, zhasnul světlo nad hlavou a zavřel oči.

Byl čas. Auta z půjčovny vyjela od farmy. Každý z řidičů znal cestu k cíli i zpátky. Ve vozech neměli žádné mapy ani jiné písemné materiály, kromě fotografií své kořisti. Pokud některý z nich snad měl špatný pocit z toho, že chtějí unést malé dítě, nedával to najevo. Zbraně měli nabité a zajištěné, všechny na podlaze, zakryté přikrývkou nebo kusem látky. Všichni měli na sobě obleky a uvázané kravaty, takže kdyby se k nim přitočil policejní vůz, zrakům policistů by se ukázali jen tři pečlivě upravení muži, zřejmě obchodníci, v pěkných soukromých autech. Tahle myšlenka celou společnost pobavila. Krasavec úporně lpěl na náležitém zevnějšku; říkali si, že pravděpodobně kvůli své marnivosti.

Priceová pozorovala příchod mužstva Mighty Ducks docela pobaveně. Tohle všechno už viděla. Sem přicházeli nejmocnější z lidí, a stávaly se tu z nich děti. To, co pro ni a její kolegy bylo jen součástí scény, obrazy na stěnách a všechno ostatní, bylo pro jiné ohromujícím zážitkem. Přiznávala si, že v jistém smyslu mají pravdu oni, a ona se mýlí. Když se něco dost dlouho a dost často opakuje, stane se z toho rutinní záležitost, kdežto nový návštěvník, který tohle všechno spatří poprvé, to možná vnímá ostřeji. Celá procedura při příchodu k tomu napomohla. Před pozornými zraky uniformované stráže Tajné služby Spojených států návštěvníci prošli detektory kovu. Zatím si to tu trochu prohlédnou, než prezident skončí jednání s ministrem obrany, které se má údajně protáhnout. Hokejisté, s dárky pro prezidenta - jako obvykle to byly hokejky, puky a vlněný svetr s jeho jménem (hokejky a puky měli pro celou rodinu) - , se ploužili chodbou od Východního vchodu a očima jezdili napravo i nalevo po výzdobě na bíle natřených stěnách místa, které pro Andreu znamenalo pracoviště, a pro ně cosi docela jiného, mocného a zvláštního. Zajímavá dvojakost, říkala si; přistoupila k Jeffu Rahmanovi. "Zajedu se podívat, jak to vypadá s opatřeními ohledně BÁBOVIČKY."

"Slyšel jsem, že Donovi prý něco přeletělo přes nos. Nějaké problémy?" Zavrtěla hlavou. "POTUS nemá v plánu nic zvláštního. Přijde ještě Callie Westonová. Změnili jí program. Jinak jde všechno normálně."

"Fajn," podotkl Rahman.

"Tady Priceová," řekla Andrea do mikrofonu. "Budu na trase pro BÁBBOVČKU."

"Rozumím," odpovědělo velitelské stanoviště.

Velitelka ochranky zamířila tam, odkud přišli hokejisté Mighty Ducks, a

odtud zabočila doleva ke svému služebnímu automobilu Ford Crown Victoria. Vypadal obyčejně, ale obyčejný nebyl. Pod kapotou se skrýval ten největší standardní motor, jaký kdy Ford vyrobil. Vůz byl vybaven dvěma mobilními telefony a dvěma vysílačkami pro zakrytý provoz. Pneumatiky měly z vnitřní strany ocelové disky, takže kdyby se některá prorazila, auto mohlo jet dál. Jako všichni členové ochranky, i Andrea prošla v Beltsville speciálním kurzem úhybného manévrování; tím byli všichni nadšeni. V kabelce měla Priceová automatickou pistoli SigSauer 9 mm se dvěma rezervními zásobníky, k tomu rtěnku a kreditní karty.

Priceová vypadala jako docela obyčejná žena. Ne tak hezká jako Helen D'Agustinová... při té vzpomínce si velitelka ochranky povzdechla. Andrea a Daga byly blízké přítelkyně. Helen jí pomohla překonat následky rozvodu a dohodila jí pár schůzek. Dobrá přítelkyně, dobrá agentka, a zemřela se všemi ostatními oné noci na Kapitolu. Daga - u Tajné služby jí nikdo jinak neřekl - byla obdařena rysy lidí od Středozemního moře, které u ní dosáhly samé hranice smyslnosti. Bylo to pro ni něco jako dobré přestrojení. Nevypadala ani trochu jako policistka. Prezidentův pobočník, sekretářka, možná i milenka... ale Andrea byla obyčejnější. A proto nosila sluneční brýle, jaké nosí agenti ochranky. Nebyly s ní žádné žerty; možná, že se chová i trochu příkře? Kdysi to o ní řekli, tenkrát, kdy ženy s pistolí, a ještě k tomu u Tajné služby, byly cosi nového. Teď však už mezi chlapce zapadla natolik, že se smála jejich vtipům a přidala k nim občas i pár vlastních. Její náhlý postup do funkce velitelky, onoho večera kdy ŠERMÍŘE a jeho rodinu dostala do bezpečí... za ten byla Ryanovou dlužnicí. Učinil to proto, že se mu líbilo, jak jednala. Nikdy by se nebyla stala velitelkou ochranky tak rychle, nebýt jeho okamžitého rozhodnutí. Ano, myslelo jí to. Ano, personál znala velmi dobře. Ano, svou práci opravdu milovala. Ale na takovou zodpovědnou funkci byla příliš mladá - a navíc žena. Zdálo se však, že prezidentovi to nevadí. Nevybral ji proto, že je žena, a to voličům možná připadalo dobré. Vybral ji, protože ve vypjaté situaci odvedla dobrou práci. Tím se z prezidentova rozhodnutí stala správná věc, a i tím rozhodnutím byl ŠERMÍŘ odlišný a zvláštní. Dokonce se jí vyptává na její názory na různé záležitosti a události. To bylo ojedinělé.

Manžela neměla. Neměla děti - a pravděpodobně je nikdy mít nebude. Andrea Priceová nepatřila k ženám, které se kvůli budování kariéry zříkají svého ženství. Chtěla vše, ale tak docela se jí to nepodařilo. Kariéra pro ni byla důležitá - nedokázala by si vzpomenout na nic tak životně důležitého pro vlast jako to, co dělá - a dobré na tom bylo, že ji její práce cele pohlcovala, takže měla jen zřídkakdy čas zabývat se tím, čeho se jí nedostávalo... hodného muže, který by s ní sdílel lůžko, a hlásku, který by jí říkal maminko. Jela-li však někam sama, myslela na to všechno. Jako nyní, když ujížděla po New York Avenue.

"S tou emancipací to asi není tak horké, co?" zeptala se předního skla. Ale Tajná služba ji neplatila za to, aby se emancipovala. Platila ji za to, aby střežila První rodinu. Její osobní život má probíhat v čase, který patří jen jí; jenže Tajná služba jí nedopřávala ani ten.

Inspektor O'Day byl už na Route 50. Pátek je ze všeho nejlepší. Povinnosti celého týdne byly splněny; inspektorova kravata a sako ležely na vedlejším sedadle, na sobě měl kožený bomber a čapku s nápisem John Deere pro štěstí; ani by ho nenapadlo bez ní hrát golf nebo jít na lov. Tenhle týden měl hromadu práce kolem domu. Megan už při lecčem pomůže; jaksi samo sebou se stalo, že to najednou uměla. Pat to nedokázal úplně pochopit; snad je to instinkt, možná, že prostě jen odezva na otcovu oddanou péči. Ať k tomu došlo jakkoliv, ti dva patřili neodděliteln ě k sobě. Doma nebyla po jeho boku jenom v době, kdy odešla spát, a to ještě až po pořádném objetí a puse; rukama ho přitom držela pevně kolem krku. O'Day se tiše zasmál.

"Šikulka."

Russell si říkal, že se to v něm asi ozývá dědeček. Tihle caparti... Teď si hráli venku, všichni v bundičkách, polovina z nich s kapucemi na hlavě, protože dětem se to z jakéhosi důvodu líbilo. Tady se hra musela brát vážně. BÁBOVIČKA byla na pískovišti s O'Dayovou holčičkou, která se jí tolik podobala, a s chlapečkem - malým Walkerem, docela hodným synáčkem té otravné ženské s volvem kombi. Agentka Hiltonová tu byla také. Dávala na děti pozor. Zvláštní, víc si oddechnou zde venku. Hřiště bylo na severní straně budovy jeslí Obří krok, kam měl podpůrný tým na druhé straně ulice přímý výhled. Třetí členka týmu byla uvnitř budovy u telefonu. Obyčejně měla na starosti místnost vzadu, kde byly televizní monitory. Děti ji znaly pod jménem slečna Anne.

Je to slabé, říkal si Russell, dívaje se, jak batolata prožívají svou čirou radost. V krajním případě může někdo klidně přijet po Ritchie Highway a pokropit to tady. Pokus rozmluvit Ryanovým, aby sem Katie dávali, byl mařením času. Jistě, chtějí, aby ta jejich nejmladší byla jako normální dítě. Ale...

Ale všechno je to bláznivé, ne? Celý Russellův život se točil kolem poznání, že existují lidé, kteří nenávidí prezidenta a všechny kolem něj. Někteří jsou skuteční psychopati; někteří jsou něco jiného. Don se zabýval psychologií jejich způsobu myšlení; musel, protože když do něj trochu vnikl, pomáhalo mu to v tom, že také předem věděl, po čem se má dívat. Něco jiného však bylo to myšlení pochopit. Tohle jsou přece děti. I taková zasraná Mafie nechává děti na pokoji. Někdy FBI záviděl její statutární pravomoc pátrat po únoscích dětí. Zachránit unesené dítě a sebrat pachatele musí být opravdu sladký okamžik. Ačkoliv kdesi uvnitř si Russell říkal, jak těžké je takového člověka přivést živého, místo toho, aby se prostě poslal tam, kde mu jeho práva přečte sám pánbůh. Tahle náhodná myšlenka mu vyloudila na tváři úsměv. Možná, že to, co se s nimi skutečně stane, je ještě lepší. Únosci dětí mají ve vězení moc těžký život. Ani protřelí lupiči nemají žaludek na ty, kdo zneužívají děti, a tak ve federálních nápravných zařízeních tahle sorta gaunerů pozná nový druh znovuzrození - když přežijí.

"Russelle, velitelství," ozvalo se ve sluchátku.

"Russell."

"Jede sem Priceová, jak jsi chtěl," oznámil mu zvláštní agent Norm Jeffers z domu přes ulici. "Prý tu bude za čtyřicet minut."

"Fajn. Díky."

"Koukám, že malý Walker pokračuje ve svých inženýrských studiích."

"Jo, možná, že teď přijdou na řadu mosty," souhlasil Don. Kluk přistavěl na svém hradu z písku další poschodí. Odměnou mu byl nadšený obdiv Katie Ryanové a Megan O'Dayové.

"Pane prezidente," řekl kapitán mužstva, "doufám, že se vám tohle bude líbit."

Ryan se zasmál a předvedl vlněný svetr před fotoaparáty. Mužstvo se kolem prezidenta shluklo, aby reportéři mohli udělat snímky.

"Ředitel CIA je velký hokejový fanda," poznamenal Jack.

"Opravdu?" otázal se Bob Albertsen. Byl to fyzicky dobře vybavený obránce, postrach všech soupeřů díky svému způsobu boje u hrazení, avšak povahou mírný jako kotě.

"Jo, má kluka, je moc dobrý, hrál v žákovské lize v Rusku."

"Tak to se možná něco naučil. Kam půjde do školy?"

"Nevím jistě, o které univerzitě uvažují. Myslím, že říkali, že malý Eddie chce studovat techniku." Je to nádhera, občas se bavit o normálních věcech jako normální člověk s jinými normálními lidmi, liboval si Jack.

"Tak jim řekněte, ať ho pošlou na Rensselaer. To je dobrá technika v Albany."

"Proč tam?"

"Ti zatracení moulové každý druhý rok vyhrajou přebory vysokých škol. Já jsem chodil na Minnesotu, a oni nám to natřeli dvakrát za sebou. Pošlete mi jeho jméno a já dohlídnu na to, aby se něco naučil. A jeho tátu za mnou pošlete taky, když to půjde, pane prezidente."

"To udělám," slíbil prezident. Dva metry od něj rozhovor poslouchal agent Rahman a pokývl.

O'Day dorazil právě když se děti shlukly u postranních dveří a čekaly, až jim vychovatelky řeknou, aby šly do umýváren a na toalety. To, jak Patrick věděl, je velká akce. Když zaparkoval svou dodávku, bylo těsně po čtvrté hodině; díval se, jak agenti Tajné služby změnili postavení. V předních dveřích se objevil Russell; tam bylo jeho obvyklé místo, vždycky, když děti vcházely dovnitř.

"Tak co, rozdáme si to zítra?"

Russell zavrtěl hlavou. "To je moc narychlo. Od zítřka za dva týdny, ve dvě odpoledne. Budete mít aspoň čas trochu se pocvičit."

"Vy ne?' opáčil O'Day cestou dovnitř. Díval se, jak Megan vchází do dívčí umývárny; tatínka v místnosti si nevšimla. No nic. Posadil se hned za dveřmi na bobek, aby ji překvapil, až vyjde ven.

I Krasavec už byl připraven; sledoval vše z parkoviště na severovýchodní straně jeslí. Listí na stromech začínalo houstnout; výhled sice měl, ale poněkud zakrytý. Nikde nic neobvyklého. Od této chvíle je všechno v rukou Alláhových, říkal si, udiven tím, že bere boží jméno na pomoc při tak bezbožném skutku. Zatímco se díval, auto číslo jedna se stočilo doprava, na sever od jeslí. Bude pokračovat dál ulicí, otočí se a pojede zpátky.

Auto číslo dvě byl bílý lincoln, dvojník auta patřícího rodině, která zde také měla své dítě. Tuhle rodinu tvořila manželská dvojice lékařů, to však žádný z teroristů nevěděl. Hned za lincolnem jel červený Chrysler, jehož dvojník patřil manželce účetního, která byla opět těhotná. Krasavec se díval, jak obě auta zaparkovala naproti sobě, co nejblíž k dálnici.

Priceová už tu brzy bude. Russell vzal na vědomí příjezd aut a v duchu si pro velitelku ochranky připravoval argumenty. Odpolední slunce se odráželo od předních skel, a tak nemohl uvnitř vidět nic víc než jen siluety řidičů. Obě auta přijela dřív, ale je pátek...

...co poznávací značky...?

...oči se mu mírně zúžily, zakroutil hlavou a ptal se sám sebe, proč se vlastně ne-

Někdo jiný to však udělal; Jeffers zvedl k očím triedr a prohlížel si přijíždějící auta, jak mu přikazovaly jeho služební povinnosti. Ani si neuvědomoval, že má fotografickou paměť. Pamatovat si věci bylo pro něj tak přirozené jako dýchat. Myslel si, že to dovede každý.

"Počkat, počkat, tady něco nehraje. To nejsou..." uchopil rádiomikrofon. "Russelle, to nejsou naše auta!" Stačil to říci téměř včas.

Jediným hladkým, plynulým pohybem otevřeli oba řidiči dveře, spustili nohy na zem a přitom zvedli z předních sedadel své zbraně. Vzadu se za oběma auty objevily dvě dvojice mužů, také ozbrojených.

Russellova pravá ruka sjela dozadu a dolů a sáhla po automatické pistoli, zatímco levá zvedla rádiomikrofon, připevněný na límci. "Zbraně!"

Uvnitř v budově inspektor O'Day cosi zaslechl, nevěděl však přesně co; díval se špatným směrem a neviděl, jak se agentka Marcella Hiltonová prudce odvrátila od dítěte, které se jí na cosi ptalo, a sáhla do kabelky pro pistoli.

Bylo to to nejprostší z kódových slov. Za okamžik Russel slyšel, jak se totéž slovo opakuje v jeho sluchátku, když ho ze svého velitelského stanoviště zařval Norm Jeffers. Ruka černého agenta stiskla další tlačítko a zapnula rádiové spojení s Washingtonem. "PÍSEČNÁ BOUŘE, PÍSEČNÁ BOUŘE, PÍSEČNÁ BOUŘE!"

Jako většina policistů, kteří celý život neděla li nic jiného než policejní

práci, ani zvláštní agent Don Russell ještě nikdy nevystřelil ze své služební zbraně při skutečném střetnutí. Ale léty tréninku se každý jeho pohyb zautomatizoval. První, co viděl, byla zvednutá muška samopalu. Jako když se nahodí spínač, z pozorného policisty se stal naváděcí systém střelné zbraně. Svůj SigSauer teď svíral v ruce. Levice vyrazila do bodu, kde se setká s pravicí na pažbě zbraně, tělo kleslo na jedno koleno, aby se zmenšil jeho profil a on mohl zbraň pevněji ovládat. Tomu člověku se samopalem se podaří vystřelit první, ale mine, hlásilo Russellovo podvědomí. Minul třikrát; střely prolétly Russellovi nad hlavou a zaryly se do dveřní zárubně; celé místo jako by explodovalo ve staccatu hluku. Zatímco se toto vše dělo, muška, povlečená tritiem, splynula s obličejem za teroristovou zbraní. Russell stiskl spoušť a z patnácti metrů vpálil kulku přímo do střelcova levého oka.

O'Dayovy instinkty se právě zapínaly, když se z umývárny vynořila Megan; zápolila s přezkami kšandiček na svých kalhotách. Hned nato se ze zadní místnosti vyřítila agentka, kterou děti znaly jako slečnu Anne, pistoli v obou rukou namířenou před sebe.

"Ježíši," stačil ze sebe inspektor FBI vyrazit, když se na něj slečna Anne plnou silou vrhla jako obránce Národní fotbalové ligy a srazila ho pod nohy jeho dcery; hlavou se přitom udeřil o zeď.

Z předních dveří domu na druhé straně ulice vyběhli dva agenti, oba se samopaly Uzi v rukou; Jeffers se uvnitř zatím staral o spojení. Už vyslal do hlavního stanu kód pro stav ohrožení. Pak se přímou linkou spojil s kasárnami Marylandské státní policie na Rowe Boulevard v Annapolisu. Kolem samý rámus a zmatek, ale agenti byli odborně vycvičení. Jeffersovým úkolem bylo postarat se, aby se zpráva dostala na místo určení, a pak jít na pomoc ostatním dvěma členům svého týmu, kteří už přebíhali přes trávník u domu -

-neměli nejmenší šanci. Oba je ze vzdálenosti padesáti metrů zasáhli mířenou palbou střelci z auta číslo jedna. Jeffers viděl, jak agenti padli, zatímco vysílal zprávu státní policii. Neměl ani čas na to, aby se ho zmocnil šok. Jakmile byl potvrzen příjem jeho zprávy, popadl svou automatickou pušku M-16, uvolnil pojistku a vyrazil ke dveřím.

Russell přenesl palbu. Další střelec se dopustil chyby; vstal, aby mohl lépe vystřelit. Už nevystřelil. Agent viděl, jak mu dvě rychle za sebou vypálené kulky rozrazily hlavu, jako když praskne meloun; Don neuvažoval, necítil nic, jen sledoval cíle, tak rychle, jak se mu ukazovaly. Nepřátelské střely mu stále ještě šly nad hlavu; pak uslyšel výkřik. Vědomí mu napovědělo, že to je Marcella Hiltonová. Cítil, jak mu cosi těžkého dopadlo na záda a srazilo ho k zemi. Panebože, to musí být Marcella. Její tělo - cosi - mu leželo přes nohy, a jak se překulil na bok, aby si je uvolnil, v zorném poli se mu objevili čtyři muži postupující k němu, teď už s přímým výhledem na místo, kde ležel. Vystřelil jednou a zasáhl, provrtal jednoho z nich střelou přímo do srdce. Mužovy oči se rozšířily šokem - a nato dostal další zásah do obličeje. Bylo to přesně takové, jak se to Donovi vždycky jevilo ve snech. Pistole dělala všechnu práci sama. Koutkem oka zahlédl pohyb po své levici - asi podpůrná skupina - ale ne, bylo to auto jedoucí přes hřiště přímo sem. Ne mikrobus, cosi jiného. Ani si nestačil uvědomit co, když se jeho pistole zaměřila na dalšího střelce; muž však padl na zem, zasažen třemi výstřely, vypálenými ze dveří za Russellem Anne Pembertonovou. Zbývali dva - jen dva, má ještě šanci... Anne jednoho ze čtveřice zasáhla do prsou, potom se skácela a Russell věděl, že teď je sám, úplně sám, jen on mezi BÁBOVIČKOU a těmi zkurvenými hajzly.

Don Russell se překulil doprava, aby se vyhnul palbě ze hřiště nalevo; přitom pálil dál, ale dvě rány šly mimo. Pak jeho SigSauer zůstal otevřený, s prázdným zásobníkem. Druhý měl připravený; okamžitě prázdný zásobník vyhodil a nasazoval nový, to však vyžadovalo čas. Ucítil, jak mu dole do zad vnikla střela, úderem jako kopnutí, který otřásl celým jeho tělem. Palcem pravé ruky stiskl páčku, a další kulka ho zasáhla do levého ramene, prošla celým trupem a

vylétla pravou nohou. Další kulka. Už nedokázal zvednout pistoli dost vysoko, cosi nefungovalo jak mělo. Zasáhl kohosi přímo do kolenní čéšky - okamžik před tím, než ho série výstřelů přibila tváří k zemi.

O'Day se právě pokoušel vstát, když dveřmi vešli dva muži, oba ozbrojení kalašnikovy. Inspektor se rozhlédl po místnosti, teď plné ohromených, ztichlých dětí. Jediný dlouhý okamžik viselo ve vzduchu ticho, které se hned nato změnilo v pronikavé dětské výkřiky. Jeden z mužů měl nohu od krve a bolestí a vztekem skřípal zuby.

Venku tři útočníci z auta číslo jedna přehlíželi ta jatka. Čtyři jejich muži byli mrtví, zabiti už když vybíhali od auta. Ale stačili vyřídit krycí skupinu a -

-první, který vyskočil z pravých zadních dveří, padl na obličej. Ostatní dva se otočili a viděli černocha v bílé košili, ozbrojeného šedou puškou.

"Sežer hovno a chcípni!" Paměť mu v téhle chvíli vypověděla službu; Norman Jeffers si nikdy nevzpomene, že tohle vykřikl, když přenesl mušku na další cíl a zmáčknutá spoušť vyplivla dávku tří ran do hlavy toho člověka. Třetí ze skupiny, která zabila dva jeho přátele, se skryl za předek auta, jenže auto se zarazilo uprostřed hřiště a nalevo i napravo byl volný prostor. "No, tak pojď, zvedni se a řekni ahoj, hajzle," vydechl agent -

-a muž ho poslechl. Prudce se otočil, aby vystřelil na zbývajícího člena ochranky, ne však dost rychle. Jeffersovy oči, rozevřené a nemrkající, jako oči sovy, se dívaly, jak kamsi dozadu odlétl krvavý oblak a cíl zmizel.

"Norme!" To byla agentka z odpolední směny v bistru na druhé straně ulice, Paula Michaelsová, pistoli v obou rukou.

Jeffers poklekl na jedno koleno za autem, jehož posádku právě pobil. Paula se k němu připojila a v náhlém okamžiku nehybnosti začali oba agenti těžce dýchat, srdce jim tloukla jako o závod, v hlavách bušilo.

"Počítals je?' zeptala se.

"Nejmíň jeden se dostal dovnitř..."

"Dva, viděla jsem dva, jeden zasažený do nohy. Ježíši, Don, Anne, Marcella..."

"To teď nech. Máme tam děti, Paulo. Kurva!"

Tak, říkal si Krasavec, nakonec to přece jen nevyjde. Zatraceně, zaklel tiše. Přece jim říkal, že v tom domě na severu jsou tři lidé. Proč nepočkali, až zabijí i toho třetího? Teď už mohli být s tím dítětem pryč! No tak. Zatřásl hlavou, aby si ji pročistil. Vlastně nikdy tak docela nečekal, že se tenhle úkol podaří. Badraddína na to upozorňoval - a podle toho vybral své lidi. Teď se musí už jen dívat, aby se ujistil - o čem? Zabijí to dítě? O tom také hovořili. Ale možná, že svou povinnost nestačí splnit, než zemřou.

Priceové zbývalo ještě asi sedm kilometrů, když rádiem přišlo tísňové volání. Ani ne za dvě vteřiny měla pedál sešlápnutý do podlahy a auto se vzrůstající rychlostí prodíralo mezi ostatními vozidly, s blikajícím majáčkem a s ječící sirénou. Když odbočovala k severu na Ritchie Highway, viděla, že automobily silnici ucpaly. Okamžitě stočila svoje auto na dělicí pás; svezlo se do strany, jak se dralo přes klopený povrch. Dorazila několik vteřin před prvním olivově zeleným a černým rádiovozem Marylandské státní policie.

"Priceová, to jste vy?'

"Ohlašte se!"

"Norm Jeffers. Dva máme asi uvnitř. Odneslo to pět našich lidí. Je tady se mnou Michaelsová. Posílám ji zadem."

"Jsem tam za moment."

"A bacha, Andreo," varoval Jeffers.

O'Day potřásl hlavou. V uších mu ještě zvonilo a hlava ho bolela, jak se do ní uhodil o zeď. Dcera stála vedle něj, krytá jeho tělem před dvěma teroristy, kteří teď svými zbraněmi přejížděli doprava a doleva po místnosti; do toho

pronikavě křičely děti. Paní Daggettová se pomalu hnula a postavila se mezi útočníky a "své" děti; ruce držela instinktivně ve vzduchu. Děti se krčily všude kolem. Volaly svoje maminky - to je zvláštní, že žádné nevolá tatínka, uvědomil si O'Day. A spousta počuraných kalhot.

"Pane prezidente?" řekl agent Rahman a vtiskl si sluchátko do ucha. Co tohle k čertu je?

Skupiny agentů chránící STUDENTKU a CHYTAČE v St. Mary's zasáhlo rádiové volání "PÍSEČNÁ BOUŘE" jako blesk. Agenti stojící přede dveřmi tříd, v nichž byly Ryanovy děti, se vřítili dovnitř, pistole venku, a vytáhli své chráněnce ven na chodbu. Padaly dotazy, ale žádné odpovědi; agenti začali jednat podle předem připraveného plánu pro takovýhle případ. Obě děti nasedly do mikrobusu chevrolet; ten odjel nikoliv na silnici, nýbrž k obslužné budově za atletickým hřištěm. Jeden vchod, jeden východ - přepadová skupina mohla být zrovna tam venku, maskována jako bůhvíco. Ve Washingtonu se v krátké spirále vznesl vrtulník námořní pěchoty a letěl do školy, aby Ryanovy děti vyzvedl. Na hřišti zaujal své místo další mikrobus, sto padesát metrů od místa, kde se děti ukryly. Třídu, která měla venku tělocvik, zahnali agenti pryč a postavili se za svá kevlarem obrněná vozidla, těžké zbraně připravené. Pátrali po cílech.

"Doktorko!"

Cathy Ryanová vzhlédla od svého stolu. Takhle ji Roy ještě nikdy neoslovil. A v její přítomnosti nikdy pistoli nevytáhl, protože věděl, že střelné zbraně nemá ráda. Její reakce byla instinktivní. Obličej jí zbělel jako laboratorní plášť, který měla na sobě.

"Je to Jack nebo..."

Je to Katie. To je všecko, co vím, paní doktorko. Prosím, pojďte hned se mnou."

"Ne! Už ne, už ne!" Altman položil DOKTORCE ruku kolem ramen a odváděl ji ven na chodbu. Tam stáli další čtyři agenti, zbraně venku a tváře zachmuřené. Nemocniční bezpečnostní služba se držela z cesty, jen uniformovaná baltimorská městská policie utvořila venku kolem budovy kruh; všichni byli otočeni obličeji ven, směrem, odkud mohlo hrozit nebezpečí, ne směrem dovnitř, k matce, jejíž dítě bylo v ohrožení.

Ryan stál, nataženou paží se opíral o stěnu pracovny, hleděl do země a kousal se do rtů. "Řekněte mi, co jste se dověděl, Jeffe," dostal ze sebe konečně.

"Dva jsou uvnitř v budově. Don Russell je mrtvý, čtyři další agenti také, pane, ale zastavili jsme to. Teď nás nechte, vyřídíme to," řekl agent Rahman; dotkl se prezidentovy natažené paže, aby ho podepřel.

"Proč moje děti, Jeffe? Jsem tu přece já - tady. Jestli se lidi chtějí naštvat, tak se mají naštvat na mě. Proč tihleti lidé jdou po dětech, to mi vysvětlete..."

"Je to hnusný čin, pane prezidente, odporný bohu i člověku," řekl agent Rahman; do Oválné pracovny vešli v té chvíli tři další agenti. Co to dělám? ptal se vrah sám sebe. Co to ksakru dělám? Proč jsem to řekl?

Hovořili jazykem, kterému O'Day nerozuměl. Zůstal sedět na podlaze, oběma rukama držel dcerku na klíně a snažil se vypadat jak jen mohl neškodně. Panebože, celé ty roky se cvičil právě na tohle - ale nikdy se k tomu nedostal, nikdy nebyl přímo na místě činu, ve chvíli, kdy ke zločinu docházelo. Venku člověk ví, co má dělat. Věděl přesně, co se děje. Nějací lidé od Tajné služby snad zůstali naživu - několik pravděpodobně ano... určitě. Kdosi přece vypálil tři nebo čtyři dávky z M-16; O'Day charakteristický zvuk té zbraně poznal. Žádný další z těch mizerů už dovnitř nepřišel. Jeho mozek si ty skutečnosti dával dohromady. Tak fajn, venku jsou teda naši. Nejdřív místo obklíčí, aby se nikdo nedostal ven. Pak přivolají - koho? Tajná služba má pravděpodobně svůj speciálně vyzbrojený tým, vycvičený pro zvláštní akce, ale poblíž bude i tým FBI pro záchranu rukojmí, s vlastními vrtulníky, které ho

sem dopraví. Jako na znamení jeden vrtulník zaslechl.

"Tady Státní Tři, kroužíme nad oblastí," řekl hlas v rádiu. "Kdo tam dole velí?"

"Tady zvláštní agentka Priceová, Tajná služba Spojených států. Jak dlouho tu budete, Státní?" zeptala se vysílačkou.

"Máme palivo na devadesát minut, pak nás vystřídá jiný vrtulník. Teď se dívám dolů, agentko Priceová," hlásil pilot státní policie. "Vidím jednoho na západě za uschlým stromem, vypadá to na ženu, má výhled na místo činu. Je to někdo z vašich?'

"Michaelsová, tady Priceová," řekla Andrea do své vysílačky. "Zamávejte na ten vrtulník."

"Teď na nás zamávala," hlásil okamžitě pilot.

"Oukej, je to jedna ode mě, kryje to tam zezadu."

"V pořádku. Kolem budovy se nic nehýbe, v okruhu sto metrů nikdo jiný není. Budeme kroužit dál a pozorovat to, dokud nedáte jiný příkaz."

"Díky. Konec."

Vrtulník VH-60 námořní pěchoty přistál na atletickém hřišti. Sally a malého Jacka doslova hodili dovnitř a plukovník Goodman okamžitě zase vzlétl a zamířil na východ směrem k moři; na něm, jak jim před několika okamžiky hlásila Pobřežní stráž, není žádné neznámé plavidlo. Vyrazil s Black Hawkem to výše a letěl nad mořem k severu. Po své levé straně viděl policejní vrtulník francouzské výroby, kroužící několik kilometrů severně od Annapolisu. Nebylo těžké domyslet se, proč tam ten stroj je. Za jeho klidným pohledem se skrývalo přání mít pár průzkumných družstev námořní pěchoty, která by sem dopravil. Kdysi slyšel, že zločinci, kteří ublíží dětem, dopadnou ve vězení hodně zle, to ale nebylo ani z poloviny to, co by jim udělali mariňáci, kdyby tu možnost dostali. Zde jeho zasněné úvahy končily. Ani se nepodíval dozadu, jak se vede oběma dětem. Má na starosti letoun. Jeho prací je pilotovat ho. Musí spoléhat na to, že svou práci budou dělat i ostatní.

Teď se dívali okny ven. Dávali si při tom pozor. Zraněný muž stál opřený o stěnu - vypadá to na kolenní čéšku, jak O'Day viděl; fajn - a druhý jedním okem vykukoval zpoza hrany okenního výklenku. Nebylo těžké uhodnout, co vidí. Sirény ohlásily příjezd policejních aut. No, teď už určitě celé místo obklíčují. Paní Daggettová a její tři pomocnice shromáždily děti do hloučku v koutě; no, dobrá, to je chytré. Oba muži si mezi sebou vyměnili pár slov. Tihle si moc dobře nevedou, říkal si O'Day. Jeden pořád přejíždí místnost očima i ústím hlavně, ale ne -

Hned nato jeden z teroristů sáhl do kapsy košile a vytáhl fotografii. Řekl cosi tím svým jazykem, pak sklopili žaluzie. Sakra. Takhle nebudou ostřelovači vidět dovnitř. Ti chlapi jsou dost chytří, aby věděli, že by se taky mohlo jednoduše střílet. Jen málo dětí zde je tak velkých, aby byly oknem vidět a -

Muž s fotografií si ji znovu zvedl k očím a přikročil k dětem. Ukázal prstem.

"Tamhleta."

Kupodivu, O'Daye jako kdyby si všimli až teď. Ten s prostřeleným kolenem zamžikal očima a namířil svého kalašnikova přímo na něj. Inspektor měl paže ovinuté kolem hrudi své dcery; pustil ji a zvedl ruce do výše.

"Koukni, už to odneslo dost lidí," řekl. Nevyžadovalo moc úsilí, aby se mu třásl hlas. I on udělal chybu, když Megan takhle držel. Ta svině by mohla střelit do ní, aby dostala jeho, uvědomil si; při té myšlence mu žaludkem projel prudký nával nevolnosti. Zvolna, opatrně Megan zvedl, sundal ji z klína a posadil ji nalevo vedle sebe na podlahu.

"Ne!" To byl hlas Marlene Daggettové.

"Přiveďte ji sem!" trval na svém muž.

Udělej to, udělej to, říkal jí v duchu O'Day. Schovej si svůj vzdor na někdy jindy, kdy bude něco platný. Ted na tom nic nezměníš. Ona však jeho myšlenky slyšet nemohla. "Přiveďte ji!" opakoval střelec. "Ne!" Muž střelil

paní Daggettovou ze vzdálenosti jednoho metru do prsou.

"Co to bylo?" vyštěkla Priceová. Po Ritchie Hihgway teď přijížděly sanitní vozy; jejich houkavě řvavé sirény zněly jinak než jednotónové ječeni policejních vozů. Nalevo od ní se státní policie pokoušela uvolnit vozovku; policisté odkláněli dopravu a ruce se jim nedočkavě otíraly o pouzdra pistolí s přáním být tam a pomoci. Jejich duševní stav prozrazovala udiveným řidičům zlobná gesta.

Ti, kdo byli k jeslím blíž, hned vedle budovy, slyšeli novou vlnu výkřiků. Vyděšené malé děti. O příčině se mohli jen dohadovat.

Když člověk takhle sedí, kožená bunda se souká nahoru. Kdyby stál někdo za ním, viděl by pouzdro vzadu za opaskem. O'Day vraždu ještě nikdy přímo neviděl. Svůj díl vyšetřování vražd už za sebou měl, ale vidět ji... žena, která pracuje s dětmi. Ohromení v jeho tváři bylo stejné jako u kteréhokoliv jiného člověka. Díval se, jak odplývá život... nevinný život, dodala jeho mysl. Takže opravdu nemá šanci.

Když znovu pohlédl na Marlene Daggettovou, přál si, aby jí mohl povědět, že její vrah živý z téhle budovy nevyjde.

Jako zázrakem nebylo žádné z dětí dosud zraněno. Všechny střely šly vysoko. Inspektor si uvědomil, že kdyby ho byla slečna Anne nesrazila na zem, mohl teď ležet vedle své dcery mrtev. Ve zdi byly díry a kulky, které je udělaly, prošly místem, kde vteřinu či dvě předtím stál. Pohlédl na své ruce; třásly se. Věděly, co musí udělat. Znaly svůj úkol a nechápaly, proč ho neplní, proč jim mozek, který je ovládá, nedává volnost. Jeho ruce musí být trpělivé. To bylo také úkolem jeho mozku.

Muž zvedl Katie Ryanovou ze země; paži jí přitom zkroutil tak, až dítě vykřiklo. O'Day si vzpomněl na svého prvního nadřízeného, který pracoval tenkrát na tom prvním případu únosu, Doma DiNapoliho, toho velkého, ostříleného mazáka, který plakal, když rodině vracel její dítě. "Nikdy nezapomeňte, že to jsou všechno naše děti."

Zrovna tak dobře si mohli vybrat Megan; byli tak blízko - a tahle myšlenka nejspíš opravdu přešla z jedné hlavy do druhé, protože ten, co držel BÁBOVIČKU, se znovu podíval na fotografii a pak na Pata O'Daye.

"Kdo jste?" zeptal se; jeho společník zatím sténal narůstající bolestí.

"O co jako jde?" otázal se nervózně inspektor místo odpovědi. Tvař se pitomě a ustrašeně.

"Čí je tohle dítě?" Ukázal na Megan.

"Čí by byla? Přece moje, ne? A čí je tamta, to nevím," lhal agent FBI.

"To je ta, co chceme. Tamta - ona je prezidentovo dítě, ano?"

"Jak to ksakru mám vědět? Megan si normálně vyzvedává manželka, ne já. Udělejte si tady svou práci a jděte do hajzlu, jo?"

"Vy tam uvnitř," zaburácel zvenčí ženský hlas. "Tady je Tajná služba Spojených států. Vyjděte ven. Když vyjdete, nic se vám nestane. Nemáte kam utéct. Vyjděte ven tak, abychom na vás viděli, a nic se vám nestane."

"Dobrá rada, člověče," řekl mu Pat. "Vodsaď se stejně nikdo nedostane, ne?"

"Víte, kdo je tahle holka? Je to dcera vašeho prezidenta Ryana! Neodváží se střílet na mě!" prohlásil muž. Jeho angličtina je docela dobrá, uvědomil si O'Day a přikývl.

"A co všecky ty ostatní děti, člověče? Chcete přece jen jednu, ne? Tak - hele, koukněte, ty ostatní teda pusťte ven, ne?"

Ten chlap má částečně pravdu. Lidé od Tajné služby nebudou střílet jen na jeden cíl ze strachu, že zde uvnitř může být ještě někdo jiný; a také tu byl, se zbraní namířenou Patoví na prsa. A oba se chytře neustále drželi nejméně dva metry od sebe. Zastřelit je by vyžadovalo dvě samostatné akce.

To, co O'Dayovi skutečně naháněl strach, byla lehkost, reflexivnost, s jakou terorista zabil Marlene Daggettovou. Opravdu jim na ničem nezáleží. Takoví zločinci se chovají nepředvídatelně. Člověk na ně může mluvit a pokusit se uklidnit je, rozptýlit jejich pozornost, ale kromě toho existuje jen jediný

způsob, jak se s nimi vypořádat.

"My jim dáváme děti, oni nám dávají auto, ano?"

"Hele, já proti tomu nic nemám, jo? Řek' bych, že tak to bude nejlepší. Koukněte, já chci dneska večer mít dceru doma, rozumíte?"

"Ano, dobře si malou hlídejte. Seďte tamhle."

Jo, klidně." O'Day spustil ruce, posunul je blíž k hrudi, na vršek zipu bundy. Rozepni ho, bunda bude splývat líp a pistoli schová.

"Pozor," zavolal znovu hlas. "Chceme vyjednávat."

Cathy Ryanová se připojila ke svým dětem ve vrtulníku. Tváře agentů byly zamračené. Sally i Jack se dostávali z prvního šoku a teď vzlykali a dívali se na matku v očekávání, že je uchlácholí. Black Hawk se zatím znovu vyhoupl do vzduchu a zamířil na jihozápad do Washingtonu, následován dalším. Pilot, jak Cathy viděla, neletěl obvyklou trasou, nýbrž přímo na západ, pryč od místa, kde byla Katie. A tehdy DOKTORKA klesla do náručí svých dětí.

"Tam uvnitř je Pat O'Day," sdělil velitelce Jeffers.

"Určitě, Norme?"

"Tamhleto je jeho naklaďáček. Viděl jsem ho jít dovnitř, těsně před tím, než se to semlelo."

"Doprdele," zaklela Priceová. "To byl asi ten výstřel, co jsme slyšeli."

,Jo," přikývl zachmuřeně Jeffers.

Prezident byl v Krizovém sále, nejlepším místě, odkud mohl sledovat dění. Snad by mohl být i jinde, ale nesnesl pohled na svou pracovnu. A nebyl dost prezidentem, aby předstíral, že...

Jacku?" To promluvil Robby Jackson. Když prezident vstal, Robby k němu přistoupil, ale byli přáteli příliš dlouho, než aby stačilo jen to. Oba se objali. "To už tu bylo, člověče. A zvládli jsme to, pamatuješ?"

"Máme poznávací značky těch aut tam na parkovišti. Tři z nich jsou z půjčovny. Zrovna je prověřujeme," oznámil Rahman, se sluchátkem u ucha. "Měli bychom dostat nějaké údaje o totožnostech."

Jak pitomí asi tak mohou být? uvažoval O'Day. Museli by být pitomí jak hovada, kdyby si mysleli, že mají šanci dostat se odsud... a když takovou naději nebudou mít, pak nemají co ztratit... zatraceně... Zdá se, že jim nezáleží na tom, koho zabijí. Tohle se už stalo, v Izraeli, vzpomínal Pat. Na jména ani na datum se nepamatoval; dvojice teroristů se zmocnila skupinky dětí a všechny je skosila palbou ještě dřív, než komando mohlo...

Naučil se taktice pro všemožné situace, jak si aspoň myslel a jak by také ještě před dvaceti minutami prohlásil - , ale mít hned vedle sebe své vlastní dítě...

Jsou to všechno naše děti, připomněl mu znovu Domův hlas.

Nezraněný zabiják držel Katie za paži. Teď už jenom pofňukávala, vyčerpáním z toho, jak předtím křičela. Už jen visela v ruce toho člověka, stojícího nalevo od zraněného. Jeho pravá ruka držela samopal. Kdyby byl měl pistoli, mohl ji přiložit Katie k hlavě, ale kalašnikov je na to příliš těžký. Ruka inspektora O'Daye pomalu, pomaloučku sjížděla dolů a rozepínala zip bundy.

Teroristé spolu znovu začali mluvit. Zraněnému se nevedlo vůbec dobře. Nával adrenalinu bolest nejprve zablokoval, ale teď se situace poněkud uklidnila a s tím, jak mužovo napětí povolilo, ustoupil i mechanismus tlumící bolest, který tělo chrání v obdobích silného stresu. Postřelený cosi říkal, ale Pat nemohl vědět co. Druhý něco vztekle zavrčel v odpověď a ukazoval na dveře; hovořil vášnivě a frustrovaně. O strach to bude, až dojdou k nějakému rozhodnutí Mohou děti prostě postřílet. Policisté a agenti venku by pravděpodobně vzali budovu útokem, kdyby slyšeli víc než jeden či dva výstřely. Mohli by být dost rychlí, aby pár dětí zachránili, ale...

Začal v duchu těm dvěma říkat Zraněný a Nezraněný. Jsou rozpálení, ale zmatení; vzrušení, ale nerozhodnutí; chtějí žít, ale začínají si uvědomovat, že žít nebudou...

"Hej, ehm - hoši," promluvil Pat, s rukama vzhůru; pohyboval jimi, aby

odvedl pozornost od svého rozepnutého zipu. "Můžu vám něco říct?'

"Co?" Ptal se Zraněný; Nezraněný přihlížel.

"Všecky tyhle děcka, co tu máte - je jich trochu moc, než abyste je uhlídali, ne?" zeptal se s důrazným pokývnutím, aby jim to došlo. "Co kdybych vzal svou holku ven? A s ní pár dalších, jo? Měli byste to tu možná lehčí, ne?"

Následovalo další nesrozumitelné drmolení. Nezraněného ten nápad zaujal, aspoň to O'Dayovi tak připadalo.

"Pozor, tady Tajná služba!" zavolal znovu hlas zvenčí. To vypadá na Priceovou, říkal si agent FBI. Nezraněný hleděl ke dveřím a bylo vidět, že se chystá vykročit tím směrem. Aby se k nim dostal, bude muset projít před Zraněným.

"Koukněte, pusťte nás pár ven, jo?" žadonil O'Day. "Moh' bych tam těm venku říct, aby vám dali nějaký auto, nebo tak."

Nezraněný mávl puškou směrem k inspektorovi. "Vstát!" přikázal.

"Jo, jo, jen buď klidnej, ano?" O'Day pomalu vstal a ruce držel daleko od těla. Pozná, že mám vzadu pouzdro, když se otočím? Lidé od Tajné služby o něm věděli hned, sotva jsem poprvé vešel dovnitř. Jestli tohle zvorám, pak Megan... potom už není cesta zpátky. Nebyla vlastně už ani teď.

"Řeknete jim - řeknete jim, že nám dávají auto, nebo zabíjím tohle a všechny ostatní!"

"Dejte mi dceru s sebou, jo?"

"Ne!" vyštěkl Zraněný.

Nezraněný pronesl cosi ve svém rodném jazyce; díval se na Zraněného, zbraň dosud namířenou do podlahy. Zbraň Zraněného mířila O'Dayovi na prsa.

"Heleďte, dyť vám to může bejt jedno, ne?"

Vypadalo to skoro jako kdyby Nezraněný řekl totéž svému zraněnému příteli; přitom trhl Katie Ryanové paží. Znovu hlasitě vykřikla. Muž ji strkal před sebou přes místnost; přitom zakryl Zraněnému výhled. Na tuhle příležitost čekal Pat celých dvacet minut. Teď měl vteřinu na to, aby se přesvědčil, jestli jeho záměr vyjde.

O'Day měl hmat nacvičený stejně jako Don Russell. Pravice vystřelila dozadu, švihem sáhla pod bundu a vytáhla pistoli; současně inspektor klesl na jedno koleno. V okamžiku, kdy tělo Nezraněného odkrylo cíl, vyšly ze Smithe 1076 dva dokonalé výstřely; dvě nábojnice z nerez oceli ještě letěly vzduchem, když se ze Zraněného stal Mrtvý. Oči Nezraněného se rozšířily překvapením; děti znovu začaly ječet.

"ODHOĎ ZBRAŇ!" zařval O'Day.

První reakcí Nezraněného bylo, že znovu škubl paží Katie Ryanové, současně začal zvedat samopal, jako by to byla pistole. Ale kalašnikov je příliš těžký, než aby se tak dal použít. O'Day chtěl teroristu dostat živého, ale na riskování nebyl čas. Ukazovákem pravé ruky stiskl spoušť, pak znovu. Terorista padl dopředu; na bílé stěně za ním zůstala rudá skvrna.

Inspektor Patrick O'Day se skokem vrhl přes místnost a vykopl jeden a pak i druhý samopal z rukou jejich mrtvých majitelů. Na každou mrtvolu se pozorně podíval. Přes všechna léta praxe a výcviku, který dával i přijímal, ho překvapovalo, že to vyšlo. Teprve pak mu srdce začalo znovu tlouci, nebo mu to tak aspoň připadalo. V prsou pocítil náhlou prázdnotu. Na okamžik celé tělo ztratilo nad sebou vládu. Pak se svaly znovu napjaly a inspektor poklekl vedle Katie Ryanové - BÁBOVIČKY pro Tajnou službu a věci pro lidi, které právě zabil.

Jseš v pořádku, holka?" zeptal se. Neodpověděla. Držela se za paži a vzlykala, ale žádnou krev na sobě neměla. "No tak," řekl tiše a ovinul paže kolem nové dcery, která teď už bude navždy zčásti také jeho. Pak zvedl i svou Megan a vykročil ke dveřím.

"V budově se střílí!" pronesl hlas v reproduktoru na stole. Ryan ztuhl. Ostatní lidé v Krizovém sále se jen přikrčili.

"Zní to jako pistole. Mají pistole?" zeptal se další hlas na stejném rádiovém okruhu. "Kurva, podívejte se támhle!"

"Kdo to je?"

"Jdu ven!" zavolal hlas. Jdu ven!"

"NESTŘÍLET!" křikla Priceová do megafonu. Pistole se ode dveří neodchýlily, jen prsty na spouštích trochu povolily.

"Ježíši!" vydechl Jeffers, vstal a hnal se k muži ve dveřích.

"Oba jsou mrtví. Ale paní Daggettová taky," řekl O'Day. "Všechno čisté, Norme. Všechno čisté."

"Počkej, já..."

"Ne!" vykřikla pronikavě Katie Ryanová.

Pat musel uhnout z cesty. Pohlédl na krví prosáklé oděvy tří lidí z konkurenční agentury. Kolem Russellova těla leželo nejméně deset nábojnic a prázdný zásobník. Za Donem byli čtyři mrtví zločinci. Dva, jak viděl, zřejmě postupovali směrem k obranné linii a dostali zásahy do hlavy. Zastavil u své dodávky. Kolena se mu teď trochu podlamovala; postavil obě děti na zem a usedl na nárazník. Přistoupila k němu jakási agentka. Pat vytáhl z opasku svého Smithe a podal jí ho; ani se přitom na ni nepodíval.

"Jste zraněný?' Byla to Andrea Priceová.

Zavrtěl hlavou; trvalo mu chvíli, než mohl zase promluvit. "Asi se začnu za chvíli klepat." Agentka pohlédla na obě děvčátka. Jakýsi policista zvedl Katie Ryanovou na ruku, ale Megan nechtěla od Pata pryč; přivinul dceru k hrudi - a došlo na slzy.

"BÁBOVIČKA je v bezpečí!" slyšel hlas Priceové. "BÁBOVIČKA je v bezpečí a nezraněná!"

Rozhlédla se kolem. Agenti z podpůrné skupiny Tajné služby ještě nedorazili, většina představitelů zákona na scéně byli příslušníci Marylandské státní policie ve svých naškrobených khaki košilích. Deset jich utvořilo kolem BÁBOVIČKY kruh a chránili ji jako družina lvů.

Jeffers se k nim znovu připojil. O'Day si nikdy plně neuvědomil, jak se čas v takovýchto okamžicích proměňuje. Když vzhlédl, děti už vycházely postranními dveřmi ven z budovy. Místo zaplavovali zdravotníci; nejprve šli k dětem. "Tumáš," řekl černý agent a podával inspektorovi kapesník.

"Díky, Norme" O'Day si otřel oči, vysmrkal se a vstal. "Promiňte, hoši."

"To je v pořádku, Pate, ty jsi..."

"Bylo by líp, kdybych toho posledního dostal živého, ale nešlo to... nešlo to riskovat." Teď už dokázal stát; Megan držel stále za ruku. "Ale, kruci," dodal ještě.

"Měli bychom vás odsud vzít," poznamenala Andrea. "Mluvit můžeme někde na lepším místě než je tohle tady."

"Mám žízeň," zachraptěl O'Day. Znovu zavrtěl hlavou. "Tohle jsem nikdy nečekal, Andreo. S dětmi. Tak to snad nemá být, ne?" Proč tak blábolím, tázal se inspektor sám sebe v duchu.

"Ale no tak, Pate. Byl jste vynikající."

"Moment." Inspektor FBI si oběma velkýma rukama promnul obličej, zhluboka se nadechl a rozhlédl se po místě činu. Prokrista, to je spoušť. Jen na téhle straně hřiště tři mrtví. To udělal Jeffers se svou M-16, říkal si. To není špatné. O'Day si uvědomil, že musí udělat ještě něco. U každého auta z půjčovny ležel jeden mrtvý, každý zasažený do hlavy. Tamhle další, jedna střela do prsou, jedna do hlavy, jak to vypadalo. Ten čtvrtý - kdo toho dostal, to nevěděl. Asi jedna z děvčat. Která to byla, to ukážou balistické zkoušky. O'Day se vrátil k předním dveřím, k mrtvému tělu zvláštního agenta Donalda Russella. Pak se otočil a pohlédl zpátky k parkovišti. Už viděl dost míst, kde došlo ke zločinu. Znal příznaky, věděl, jak si dát věci dohromady. Žádné varování, zatraceně, vůbec nic, snad vteřina, ne víc. A Russell se postavil šesti ozbrojeným lidem a dostal tři. Inspektor Patrick O'Day poklekl vedle mrtvého. Vzal Russellovi z ruky pistoli SigSauer, podal ji Priceové, a

pak agentovu ruku podržel ve své, dlouho, jak mu připadalo.

"Tak zase někdy nashle, šampione," zašeptal O'Day a po několika okamžicích ruku pustil. Byl čas jít.

[43] ÚSTRANÍ

Nejbližší vhodné místo, pro přistání vrtulníku námořní pěchoty byla Námořní akademie; obtížné bylo sehnat někoho od Tajné služby, kdo by jel s BÁBOVIČKOU. Andrea Priceová, nejvýše postavená agentka na místě činu a současně i velitelka ochranky, musela zůstat v budově jeslí; odvolali tedy z trasy skupinu agentů Tajné služby Spojených států spěchající do Annapolisu, a ta od státní policie převzala v Akademii Katie pod svou ochranu. Tak se stalo, že první tým federálních policistů, který na místo dorazil, byli agenti FBI z malé úřadovny v Annapolisu, pobočky baltimorské divize. Rozkazy, které potřebovali, dostali od Priceové, ale v téhle chvíli byly jejich povinnosti beztak jasné. Na cestě sem byli další agenti.

O'Day přešel ulici a vstoupil do domu, který Jeffersovi sloužil jako místní velitelství; majitelka, sama už babička, zatím překonala šok a připravila kávu. Zapnuli magnetofon a inspektor FBI nahrál nepřerušované líčení události; bylo to dlouhé vyprávění, nejlepší způsob, jak získat nezkreslené, bezprostřední informace. Později s ním vyšetřovatelé záznam projdou znovu a budou pátrat po dalších faktech. Z místa, kde seděl, viděl O'Day oknem ven. Posádky sanitních vozů byly připraveny odklidit mrtvé; nejdřív však musí událost zaznamenat pro potomky fotografové.

Nikdo nemohl vědět, že spolu s davem, nyní čítajícím několik stovek lidí, studentů i učitelů ze státní odborné školy, se dívá i Krasavec; přihlížela i spousta dalších, kteří se domysleli, k jaké události zde došlo, a chtěli se podívat. Krasavec však už viděl dost a vykročil ke svému autu; přešel parkoviště a odjel po Ritchie Highway na sever.

"Koukněte, šanci jsem mu dal. Vyzval jsem ho, aby zbraň odhodil," říkal O'Day. "Řval jsem to tak, že se divím, že jste to neslyšeli až ven, Priceová. Ale začal ten samopal zvedat - a já neměl chuť něco riskovat, víte?" Ruce se mu už nechvěly. Bezprostřední šok pominul. Další teprve přijde.

"Máte nějakou představu, kdo to byl?' otázala se Priceová.

"Mluvili nějakým divným jazykem, ale nevím jakým. Nebyla to ani němčina, ani ruština; kromě těch - nevím. Cizí jazyk prostě zní jako cizí jazyk. Nerozeznal jsem žádná slova nebo věty. Jejich angličtina byla slušná, s cizím přízvukem, ale zase - nevím, jaký přízvuk to byl. Fyzický zjev - od Středozemního moře. Možná ze Středního východu. Možná odněkud odjinud. Absolutně nemilosrdní. Ten jeden střelil paní Daggettovou bez mrknutí oka, žádné emoce - ne, byl naštvaný, rozjetý. Žádné zaváhání. Nemohl jsem nic dělat," pokračoval inspektor. "Ten druhý na mě mířil. Odehrálo se to tak rychle, že jsem ještě nikdy nic tak rychlého neviděl."

"Pate." Andrea ho vzala za ruku. "Vedl jste si skvěle."

Vrtulník přistál na ploše u Bílého domu, jižně od vchodu. Opět tu stál kruh agentů se zbraněmi; Ryan běžel k vrtulníku, jehož rotor se ještě otáčel, a nikdo se nepokoušel zadržet ho. Dveře otevřel příslušník námořní pěchoty v zelené letecké kombinéze, vykročil ven a ustoupil stranou; agenti z vrtulníku tak mohli vynést BÁBOVIČKU ven a předat ji otci.

Jack ji držel v náručí, dítě, kterým už nebyla, ale kterým v jeho představách vždycky zůstane, a kráčel svahem nahoru k domu, kde v úkrytu čekali ostatní členové rodiny. Zpravodajské kamery výjev zaznamenávaly, ačkoliv žádný reportér se k prezidentovi nedostal blíž než na padesát metrů. Členové ochranky, patřící k Tajné službě, byli ve vražedné náladě; poprvé, kam až paměť tiskového odboru Bílého domu sahala, vypadali opravdu nebezpečně.

"Mami!" Katie se v otcově náručí kroutila a natahovala paže k matce. Ta ji také hned Jackovi vzala. Sally a malý Jack vzápětí dvojici popadli a otce nechali stát samotného. Nestál tak dlouho.

"Jak se cítíte?" zeptal se Arnie van Damm tiše.

"Teď už líp." Jackův obličej byl dosud popelavě šedý, tělo ochablé, ale stát dokázal. "Víme už něco víc?"

"Podívejte, co kdybychom vás odsud všechny odvezli? Do rezidence v Camp Davidu. Tam se vzpamatujete. Zabezpečení je dokonalé, a na odpočinek je to to nejlepší místo."

Ryan o návrhu uvažoval. Rodina tam ještě nikdy nebyla, a on sám se tam dostal teprve dvakrát, naposledy onoho hrozného lednového dne před několika lety. "Arnie, nejsme na to oblečení, ani..."

"O to se postaráme," ujistil ho vedoucí prezidentské kanceláře.

Prezident přikývl. "Tak to zorganizujte. Rychle," dodal. Cathy odvedla děti nahoru a Jack se zatím vrátil ven a zamířil do Západního křídla. Za dvě minuty byl zpátky v Krizovém sále. Nálada tam už byla lepší. První šok a strach byly pryč a nahradilo je klidné odhodlání.

"Tak," pronesl Ryan tiše. "Co víme?"

"Jste to vy, pane prezidente?' To se zeptal Dan Murray přes telefon s hlasitým příposlechem.

"Tak povídejte, Dane," přikázal ŠERMÍŘ.

"Uvnitř byl náš člověk. Znáte ho, Pat O'Day, jeden z mých inspektorů se zvláštním pověřením. Jeho dcera - Megan, myslím - tam chodí taky. Měl pistoli venku dřív, než se ti dva vzpamatovali, a oba je odkrouhnul. Lidé od Tajné služby pobili ty ostatní - celkem devět, dva Pat, zbytek Andreini lidé. Pět agentů je mrtvých. A taky paní Daggettová. Z dětí není zraněné žádné, díky bohu. Priceová teď mluví s Patem. Na místě činu mám asi deset agentů, pomáhají při vyšetřování, a na cestě je spousta dalších."

"Kdo vyšetřování řídí?" zeptal se POTUS.

"Dělají na tom dva zákonní zástupci. Vyšetřování útoku na vás nebo na kteréhokoli člena vaší rodiny spadá pod pravomoc Tajné služby. Terorismus je zase naše parketa. Nechal bych na Tajné službě, aby tohle řídila ona, a my jí poskytneme veškerou pomoc," sliboval Murray. "A žádné pitomé soupeření, máte mé slovo. Už jsem volal na ministerstvo spravedlnosti. Martin nám přidělí nějakého výše postaveného prokurátora, aby trestní vyšetřování koordinoval. Jacku?" dodal ředitel FBI.

"No, co, Dane?'

"Dejte se s rodinou zase dohromady. Tohle tady dokážeme vyřídit sami. Já vím, jste prezident, ale příštích pár dní buďte obyčejný mužský, ano?'

"To je dobrá rada, Jacku," připojil se admirál Jackson.

Všichni moji přátelé říkají totéž. Asi mají pravdu. Jeffe?" obrátil se Ryan k agentu Rahmanovi.

"Ano, pane?"

"Vypadneme z města."

"Ano, pane prezidente." Rahman se vzdálil.

"Robby, co kdybys tam se Sissy zaletěl taky? Pošlu sem pro vás vrtulník."

"Jak si přeješ, kamaráde."

"Tak dobrá, Dane," souhlasil Ryan. "Letíme do Camp Davidu. Kdyby něco, dejte vědět."

"Dám," slíbil ředitel FBI.

Brown s Holbrookem to slyšeli z rádia. Mířili na sever po US Route 287, aby se dostali na Interstate 90-Východ. Plně naložená cisterna na cement se táhla jako smrad, i se svou mnohastupňovou převodovkou. Trvalo jí pěkně dlouho, než zrychlila, a skoro zrovna tak bídně i brzdila. Po Interstate možná pojede líp, utěšovali se. Ale měla slušné rádio.

"Sakra," zaklel Brown a rádio doladil.

"Děti." Holbrook zavrtěl hlavou. "Musíme si dát majzla, aby tam nebyly nikde kolem žádný děti, Ernie."

"To zmáknem, Pete, hlavně když se s tímhle spřežením dotáhneme na místo."

"Kolik počítáš?"

Chrochtavé zamručení. "Pět dní."

Darjájí to přijal dobře, jak Badraddín viděl. Zvlášť zprávu, že jsou všichni mrtví.

"Odpusťte, že to říkám, ale na tohle jsem vás upozorňoval..."

"Já vím. Vzpomínám si," přiznal Mahmúd hadži. "Úspěch téhle akce vlastně ani nebyl tak nutný, pokud bylo patřičně postaráno o bezpečnostní opatření." Duchovní na svého hosta upřeně pohlédl.

"Všichni měli falešné cestovní doklady. Žádný neměl záznam v trestním rejstříku nikde na světě, pokud vím. Žádný neměl nic, co by ho nějak spojovalo s vaší zemí. Kdyby byli někoho dostali živého, takové nebezpečí by tu bylo, na to jsem vás také upozornil. Ale zdá se, že nedostali nikoho."

Ájatolláh přikývl a pak vyslovil nahlas náhrobní nápis členů teroristického komanda. "Ano, byli to věrní věřící."

Věrní čemu? ptal se v duchu Badraddín. V této části světa sice nebyli otevřeně nábožní političtí vůdci žádnou vzácností, ale bylo únavné pořád něco o náboženství poslouchat. Teď je pravděpodobně všech devět neúspěšných únosců v ráji. V duchu se ptal, jestli tomu Darjájí skutečně věří. Asi ano - ve své sebejistotě se pravděpodobně domnívá, že může promlouvat hlasem samotného Boha; nebo si to aspoň namlouvá tak často, až věří, že tak činí. To se stává, říkal si Alí; člověk si prostě tu představu často opakuje, a ať se v jeho úvahách objevila poprvé jakkoliv - kvůli politickým výhodám, osobní mstě, z chamtivosti, z jakékoli nízké pohnutky - , když si ji opakuje dost často, stane se článkem jeho víry, svým účelem tak čistá jako slovo samotného Proroka. Darjájímu je dvaasedmdesát let, připomněl si Badraddín, má za sebou dlouhý život plný odříkání, zaměřený na cosi mimo něj, co pokračuje v cestě, po které vykročil v době svého mládí se zářným úsilím a snahou dojít ke svatému cíli. Teď už je začátek cesty příliš vzdálený - a její konec velmi blízko. Nyní je cíl vidět tak jasně, že na samotný účel snažení lze zapomenout. To je past, která na všechny takové lidi číhá. Aspoň že já jsem chytřejší, říkal si Badraddín. Pro něj osobně to byl jednoduše obchod, prostý všech iluzí i pokrytectví.

"A náš druhý plán?" otázal se Darjájí, když se pomodlil za duše věrných věřících.

"To budeme vědět snad v pondělí; ve středu určitě," odpověděl Alí.

"A bezpečnostní zajištění?"

"Dokonalé." O tom byl Badraddín svrchovaně přesvědčen. Všichni "cestující" se bezpečně vrátili a všichni hlásili, že úkol byl náležitě splněn. Veškeré důkazy, které po sobě zanechali - byly to pouze tlakové nádobky - , už budou sebrané i s ostatními odpadky a odvezené pryč. Vypukne hromadná nákaza. A nikdy se nenajdou důkazy toho, jak se tam mohla dostat. A tak dnešní neúspěch vlastně vůbec neúspěchem není. Ten Ryan, třebaže teď snad pociťuje úlevu, když bylo jeho dítě zachráněno, je zesláblý člověk, stejně jako Amerika je zesláblá země. A vše to naplánoval Darjájí. Byl to dobrý plán, uvažoval Badraddín, a odměnou za pomoc, jíž on přispěl k jeho splnění, se teď jeho postavení jednou provždy změní; život mezinárodního teroristy je záležitostí minulosti. Může získat místo v rozšiřující se vládě SIR - pravděpodobně to bude bezpečnost nebo zpravodajská služba, s pohodlnou pracovnou a tučným platem. Konečně spočine v klidu a v bezpečí. Darjájí má svůj sen, a mohl by dosáhnout i jeho splnění. Badraddín je svému snu ještě blíž, a už nemusí dělat nic víc než proměnit ho ve skutečnost. Aby tomu tak bylo, muselo zemřít devět lidí. Osud jim nebyl příznivý. Opravdu se jim za jejich obětavý čin dostalo odměny v ráji? Je snad Alláh vskutku tak milosrdný, že odpustí jakýkoli čin provedený v jeho jménu? Možná.

A vlastně na tom ani nezáleží.

Snažili se, aby odlet vypadal normálně. Děti se převlékly, zavazadla byla sbalena; dopraví je za nimi při dalším letu. Bezpečnostní opatření sice byla přísnější, ne však příliš nápadně, i když zase ne tak docela; na střeše budovy ministerstva financí na východě, a na Staré vládní budově na západě, tam, kde

lidé z Tajné služby seděli dřív přikrčení, nyní stáli v celé své výši a přehlíželi okolí triedry. Vedle každého z nich stál další muž s puškou. Podél jižního plotu se rozestavilo osm agentů a pozorně sledovalo každého, kdo procházel kolem nebo kdo prostě přišel jen tak, když se dověděl tu hroznou zprávu, ať už ho sem přivedl jakýkoli důvod. Většinu lidí sem pravděpodobně přivedly skutečné obavy, různě silné, možná přišli dokonce proto, aby se pomodlili za bezpečnost Ryanových. Agenti si dávali pozor, zda tu někdo není za nějakým jiným účelem. Ale nenacházeli nic neobvyklého.

Jack si zapnul pás, ostatní z rodiny také. Motory nad jejich hlavami začaly potichu kvílet a listy rotoru se roztočily. Uvnitř byl agent Rahman a další stráž, a také náčelník posádky námořní pěchoty. Vrtulník VH-3 se zachvěl, pak se zvedl do vzduchu a rychle stoupal proti západnímu větru; nejprve zamířil směrem ke Staré vládní budově, pak na jih, potom na severozápad; let v obloucích měl za cíl zmást toho, kdo by tam venku snad čekal s raketou země-vzduch. Světelné podmínky byly dobré, a tak by někdo takový byl pravděpodobně zjištěn - k úspěšnému odpálení je zapotřebí několika vteřin - , ale vrtulník byl také vybaven nejnovější verzí systému Černá díra, který potlačuje infračervené záření; prezidentský vrtulník Marine Jedna se tak stal jen obtížně zasažitelným cílem. Pilot - byl to opět plukovník Hank Goodman - tohle všechno věděl, dodržoval všechna náležitá bezpečnostní opatření a současně se snažil nemyslet na důvody.

Vzadu v kabině bylo ticho. Prezident Ryan měl o čem přemýšlet. Jeho žena také. Děti se dívaly ven okénky, protože let vrtulníkem je jedna z nejnapínavějších událostí, jaké člověk může zažít. I malá Katie se ve svém bezpečnostním pásu všelijak vrtěla, aby viděla dolů; kouzlo chvíle už potlačilo hrozné dojmy z odpoledne. Když si Jack všiml, co Katie provádí, došel k poznání, že krátkost doby, po kterou jsou děti schopné udržet pozornost, je jak požehnáním, tak prokletím. Jemu se ruce trochu chvěly ještě teď. Zda strachem nebo vztekem, to nedokázal odhadnout. Cathy měla v obličeji prázdný výraz, tvář ve zlatavém světle zapadajícího slunce vypadala ochable. Jejich rozhovor dnes večer nebude příjemný.

O něco později vůz Tajné služby přijel do Meyersu pro Cecilii Jacksonovou. Admirál Jackson a jeho žena pak nasedli s několika příručními zavazadly a s většími zavazadly Ryanovy rodiny do záložního VH-60. Tohle žádné kamery nesnímaly. Prezident a První rodina byli pryč, a spolu s nimi i kamery; různí vševědi zatím sestavovali všelijaké úvahy pro večerní zprávy, snažíce se najít v událostech dne nějaký hlubší význam; k závěrům docházeli s velkým předstihem před federálními policisty, kteří teprve teď dovolili posádkám sanitních vozů odnést mrtvé z místa činu. Blikající majáčky policejních vozů vypadaly dramaticky a televizní štáby se připravovaly k živému vysílání. Jeden z nich dokonce přímo na místě, odkud Krasavec sledoval nezdařenou operaci.

Na tuhle eventualitu se samozřejmě připravil. Jel po Ritchie Highway na sever - provoz nebyl hustý, vzhledem k tomu, že stále ještě trvala policejní uzávěra silnice k Obřímu kroku - a na mezinárodním letišti Baltimore-Washington měl dokonce čas vrátit do půjčovny automobil; pak nasedl na let British Airways 747 na letiště Heathrow. Tentokrát to nebude první třídou, uvědomil si; letadlo mělo jen třídu business. Teď se neusmíval. Doufal, že se únos podaří, ačkoliv měl od začátku plán i pro případ, že se nepovede. Pro Krasavce akce vůbec neznamenala neúspěch. Stále je naživu a opět uniká. Zde sedí, letadlo vzlétá, a on bude brzy v jiné zemi, a tam zmizí úplně, i kdyby se americká policie snad pokoušela vypátrat, zda se toho zločinného spiknutí nezúčastnil třeba ještě někdo další. Rozhodl se, že si dá několik sklenic vína, aby se mu po velmi náročném dni, plném napětí, líp spalo. Při myšlence, že je to prohřešek proti jeho náboženství, se musel usmát. Co v jeho životě takovým prohřeškem nebylo?

Slunce zapadá rychle. Než začali kroužit nad Camp Davidem, země dole se proměnila ve zvlněný stín, jejž podtrhávala nehybná světla soukromých domů a pohybující se světla automobilů. Vrtulník sestupoval zvolna, necelých třicet metrů nad zemí se zastavil, pak klesl kolmo dolů a jemně přistál, jako když dosedne motýl. Za čtvercovou přistávací plochou bylo jen málosvětel. Když velitel posádky otevřel dvířka, Rahman a druhý agent vystoupili první. Prezident si rozepnul pás a šel do přední kabiny; poklepal pilotovi na rameno.

"Díky, plukovníku."

"Máte spoustu přátel, pane prezidente. Jsme tu, kdykoli nás budete potřebovat," řekl Goodman svému vrchnímu veliteli.

Jack přikývl, sestoupil ze schůdků a za světly spatřil přízračně se rýsující siluety příslušníků námořní pěchoty s puškami a v maskovacích uniformách.

"Vítejte v Camp Davidu, pane," pozdravil ho kapitán námořní pěchoty.

Jack se otočil, aby pomohl dolů manželce. Sally vedla Katie, malý Jack vystoupil poslední. Otu udeřilo do očí, že syn je už skoro tak velký jako matka. Asi bude načase začít mu říkat nějak jinak.

Cathy se nervózně rozhlédla kolem. Kapitán si toho všiml.

"Paní, je tu šedesát příslušníků námořní pěchoty," uklidňoval ji. Nemusel dodávat, nač tu jsou. Nemusel prezidentovi vysvětlovat, v jakém stavu pohotovosti jsou.

"Kde?" zeptal se malý Jack; díval se a neviděl nic.

"Zkus tohle." Kapitán mu podal infradalekohled PVS-7. CHYTAČ si ho přiložil k očím.

"Senza!" Ukázal na ty, které viděl. Pak dalekohled sklonil a vojáci zase zmizeli.

‚Je vynikající při hledání zvěře. Tady se občas toulá medvěd. Říkáme mu Méďa Béďa." Kapitán Larry Overton, Námořní pěchota Spojených států, si blahopřál, že se mu podařilo prezidentovu rodinu uklidnit; odváděl je k hummerům, které je odvezou na místo, kde se ubytují. Méďa Béďa, jak jim později vysvětlí, má obojek s vysílačkou, a tak nikoho nepřekvapí; a mariňáka s nabitou puškou už vůbec ne.

Ubytování v Camp Davidu bylo celé ve venkovském stylu a ani v nejmenším nebylo tak přepychové jako v Bílém domě. Sídlo by se dalo nejspíš popsat jako "místo v ústraní", jaké by si někde poblíž Aspenu zařídil nějaký milionář - a skutečně, prezidentským pokojům se říkalo Aspenská chata. Udržovala ji pozemní jednotka námořnictva z Thurmontu ve státě Maryland, a střežila ji rota pečlivě vybraných příslušníků námořní pěchoty; místo bylo tak vzdálené a bezpečné jako žádné jiné v okruhu stopadesáti kilometrů od Washingtonu. V prezidentské chatě byli opět příslušníci námořní pěchoty, kteří Ryanovy uvedli dál. Uvnitř byli námořníci, kteří každého dovedli do jeho soukromé ložnice. Kolem stálo dalších dvanáct chat; čím byl člověk důležitější, tím blíž k Aspenské chatě bydlel.

"Co je k večeři?" zeptal se Jack Junior.

"No, řekněme, že co budeš chtít," odpověděl hlavní stevard od námořnictva.

Jack se otočil ke Cathy. Přikývla. Dnes večer to tedy bude "dej si, nač máš chuť". Prezident si svlékl sako a rozvázal si kravatu; další stevard k němu spěšně přistoupil a obojí mu vzal z rukou. "Jídlo je tu vynikající, pane prezidente," sliboval.

"To je fakt, pane," potvrdil jeho slova hlavní stevard. "Máme s pár místními lidmi takovou dohodu. Všechno čerstvé, přímo ze statku. Mohu vám donést něco k pití?" zeptal se přičinlivě v očekávání kladné odpovědi.

"To zní slibně. Co říkáš, Cathy?'

"Bílé víno?" navrhla; napětí z ní konečně pomalu opadalo.

"Máme moc pěkný výběr, paní. Z domácích - co třeba Château Ste. Michelle chardonnay? Je značkové, ročník 1991. Vyrovná se kterémukoliv chardonnay, na které si vzpomenete."

"Vy jste hlavní stevard u námořnictva?" otázal se POTUS.

"Ano, pane. Obsluhoval jsem admirály, ale povýšili mě. A mohu-li to tak říct, ve vínech se vyznám."

Ryan zvedl dva prsty. Hlavní stevard přikývl a odešel.

"To jsi snad přehnal," prohlásila Cathy, když byl pryč.

"Jen se neodříkej." Zatímco čekali na pití, obě větší děti se rozhodly pro pizzu. Katie chtěla karbanátek a hranolky. Zaslechli bzučení dalšího vrtulníku, blížícího se k přistávací ploše. Cathy má pravdu, myslel si Ryan. Přehnal jsem to.

Dveře se znovu otevřely; vracel se stevard se dvěma lahvemi a stříbrným kbelíkem. Další za ním přinášel sklenice.

"Stevarde, myslel jsem dvě sklenice."

Jistě, pane prezidente, ale máme další dva hosty. Admirál Jackson s paní. Paní Jacksonová má také ráda dobré bílé, pane." Odzátkoval láhev a nalil trochu do DOKTORČINY sklenice. Přikývla.

"Nevoní nádherně?" Dolil jí sklenici, pak naplnil druhou a podal ji prezidentovi. Potom se vzdálil.

"Vždycky mi říkali, že u námořnictva takovéhle víno mají, ale nikdy jsem tomu nevěřil."

"Ach, Jacku." Cathy se k němu otočila. Děti se dívaly na televizi; všechny tři seděly na podlaze, dokonce i Sally, která se už většinu času spíš snažila, aby se z ní stala elegantní dáma. Vracely se zpět do toho, co dobře znaly, zatímco jejich rodiče dělali to, co rodiče vždycky dělají - vyrovnávali se s novou skutečností, aby své děti chránili před náporem vnějšího světa.

Jack sledoval, jak světla hummeru minula jejich chatu. Robby a Sissy dostanou vlastní domek, pomyslel si. Než přijdou sem, ještě se převléknou. Otočil se zpátky a zezadu ženu objal. "Už je to v pořádku, miláčku."

Cathy zavrtěla hlavou. "Nikdy to nebude v pořádku, Jacku, už nikdy. Roy to říkal; co budeme živi, všude kolem nás budou tělesní strážci. Kamkoli se hneme, budeme potřebovat ochranu. Už pořád," dodala a upíjela víno, ani ne tak rozzlobená jako spíš rezignovaná, ani ne tak překvapená jako chápající cosi, co ji zatím ani ve snu nenapadlo. Nástrahy moci jsou někdy svádivé. Vrtulník do práce. Lidé, kteří se starají o oblečení a pečují o děti; jídlo, jakého se jen člověku zachce, jen dojít k telefonu a zavolat; všude doprovod, rychlý přístup ke všemu.

Ale cena? Žádný výhodný obchod to není; a sem tam se někdo ještě navíc pokusí zavraždit některé z dětí. A utéct od toho není kam. Jako když člověku řeknou, že u něj zjistili rakovinu - prsu, vaječníků, čehokoli jiného. Je to hrozné, člověk ale musí dělat to, co musí. Pláč nepomůže - ačkoliv ona sama by se asi naplakala hodně, tím si byla DOKTORKA jista. Ječet na Jacka také nepomůže - a ona stejně není typ ženy, která na někoho ječí; a Jack za nic přece nemůže. Ona se prostě musí po tom úderu otřepat a vstát - jako pacienti v Hopkinsově nemocnici, když jim řekne, že musí na onkologické oddělení - prosím, neznepokojujte se. Pracují tam ti nejlepší, nejlepší z nejlepších. A časy se změnily. Tam teď vědí, jak na to. Kolegové z onkologického oddělení jsou nejlepší. A mají teď navíc krásnou novou budovu. Ale komu by se tam chtělo?

Ona a Jack teď mají také pěkný dům, s vynikajícím personálem, někteří z těch lidí jsou dokonce odborníci na víno, pomyslela si Cathy, když znovu upila ze své sklenice. Ale komu by se tam chtělo?

Na případu pracovalo tolik agentů, že ani nevěděli, co má kdo dělat. Neměli dost hrubých informací, aby si mohli určit hlavní směr pátrání; to se však rychle měnilo. Většinu z mrtvých teroristů vyfotografovali - dva z nich, ti, které Norm Jeffers střelil zezadu svou puškou M-16, neměli obličej, který by se dal fotografovat - , a všem vzali otisky prstů. Odeberou se vzorky krve pro zkoušku DNA; výsledky se zaznamenají pro případ, že by se později k něčemu hodily - jistá možnost tu byla, protože totožnost se dá určit také podle

genetického srovnání s geny blízkých příbuzných. Zatím pracovali s fotografiemi. Nejdřív ze všeho je dali k dispozici Mossadu. Teroristé byli pravděpodobně islámského vyznání, jak si všichni říkali, a o těch mají nejlepší údaje Izraelci. První kontakty zařídila CIA, po ní ještě FBI. Dostali okamžitě příslib plné spolupráce, osobně od Avi ben Jákoba.

Všechny mrtvoly odvezli do Annapolisu k ohledání, jak vyžaduje zákon, a to i v případech, kdy příčina smrti je jasná jako den. Stanoví se jejich předsmrtný stav, k tomu se udělá úplná toxikologická zkouška krve, aby se zjistilo, zda ti lidé užívali drogy.

Šaty každého z nich vzali do laboratoře FBI ve Washingtonu; tam je důkladně prozkoumají. První přijdou na řadu značky výrobců, aby se zjistila země původu. Tohle, i celkový stav oděvů, určí dobu, kdy byly koupeny; to může být důležité. A víc než to; technici - nyní v pátek večer pracovali přesčas - pomocí obyčejné izolepy získají uvolněná vlákna, a hlavně částice pylu, pomocí nichž se určí mnoho věcí, protože některé rostliny rostou jen v určitých částech světa. Získat takovéto výsledky může trvat celé týdny, ale v daném případě byl k dispozici neomezený počet zdrojů informací. FBI má dlouhý seznam expertů, které může přizvat ke konzultaci.

Poznávací značky aut byly už předány dál, ještě dřív, než O'Day dostřílel, a už teď agenti v půjčovnách aut prohlíželi počítačové záznamy.

V budově jeslí Obří krok vyšetřovatelé hovořili s dospělými, kteří útok přežili. Ti v podstatě potvrdili to, co hlásil O'Day. Některé podrobnosti byly poněkud zkreslené, ale s tím se počítalo. Jazyk, kterým teroristé hovořili, žádná z žen nepoznala. Děti byly vyslýchány co nejohleduplněji, vždy přitom seděly matce či otci na klíně. Dva z rodičů pocházeli ze Středního východu, a byla tu tedy naděje, že jejich děti snad tamní jazyky trochu znají. Ale tahle naděje se ukázala jako lichá.

Vyšetřovatelé posbírali všechny zbraně a jejich výrobní čísla porovnali s počítačovou databází. Data výroby se určila snadno, a byly prověřeny záznamy výrobce, aby se zjistilo, který distributor je zakoupil a který obchod je prodal. Tahle stopa však už dávno vychladla. Poměrně značnému stáří zbraní však neodpovídal jejich nynější stav; byly jako nové, jak ukázala vizuální kontrola hlavní a mechanismů závěrů. Byly téměř neopotřebované. Tahle drobná informace se ke všem vyšetřovatelům dostala ještě dřív, než se zjistilo jméno kupce.

"Hergot, kdybych tu aspoň měl Billa," pronesl Murray nahlas; poprvé za celou svou kariéru měl pocit, že na něco nestačí. Jeho šéfové oddělení byli shromážděni kolem poradního stolu. Od samého začátku bylo jasné, že vyšetřování bude společný podnik Trestního odboru a odboru zahraniční kontrarozvědky, jako vždy za pomoci kriminalistické laboratoře. Věci šly dopředu tak rychle, že se ještě nestačil dostavit ani zástupce Tajné služby. "Tak, co vás napadá?"

"Dane, ten, kdo ty zbraně koupil, je v zemi už dlouho," promluvil člověk ze zahraniční kontrarozvědky.

"Spáč," přikývl Murray na souhlas.

"Pat nepoznal jejich jazyk. Evropský jazyk by pravděpodobně poznal. Musí to být Střední východ," prohlásil člověk z trestního. "No, musíme uvažovat i o západní Evropě, ale řekl bych, že také o balkánských zemích." Všichni kolem stolu váhavě souhlasili.

"Jak že jsou ty zbraně staré?' zeptal se ředitel.

Jedenáct let. To je dávno před tím, než se odhlasoval zákaz dovozu," odpověděl za kontrarozvědku člověk z trestního odboru. ‚Je možné, že jsou úplně nedotčené, že je do dneška vůbec nikdo nepoužil, Dane."

"Někdo vybudoval síť, o které jsme nevěděli. Někdo doopravdy hodně trpělivý. I když zjistíme, kdo je koupil, myslím, že se ukáže, že měl krásně falšovaný průkaz totožnosti a vzal už dávno roha. Je to klasický špionážní případ, Dane," pokračoval člověk od kontrarozvědky; vyslovil to, co si mysleli

všichni. "Máme tady co dělat s profíky."
"To je trochu spekulace," namítal ředitel.
"Kdy jsem se naposledy spletl, Danny?" zeptal se náměstek.
"V poslední době ne. Pokračujte."
"Hoši z laboratoře možná dodají nějaké slušné kriminologické nálezy" - kývl na náměstka pro řízení laboratorního oddělení - , "ale stejně skončíme u něčeho, s čím nebudeme moci jít k soudu, jestli nebudeme mít opravdu štěstí a nedrapneme buď kupce nebo někoho jiného, kdo do tohohle musí být namočený."
"Dál - záznamy z letů a pasy," řekl člověk z kriminalistického. "Začneme od posledních dvou týdnů. Hledejte ty, co přilétali opakovaně. Někdo ten cíl rekognoskoval. Ten nápad musel vzniknout někdy v době, kdy se Ryan stal prezidentem. Z toho budeme vycházet." Že to bude "pouhých" několik milionů záznamů, které se budou muset prověřit, o tom nemluvil. Ale taková už je policejní práce.
"Prokrista, doufám, že se s tím spáčem mýlíte," pronesl Murray po krátkém přemýšlení.
"To já doufám taky, Dane," odpověděl muž z kontrarozvědky. "Ale nemýlím se. Najít jeho dům, místo, kde se shromažďovali, cokoliv dalšího, promluvit se sousedy, prověřit záznamy o nemovitostech, zjistit nějaké krycí jméno a pokusit se odtud vyjít, na to všechno budeme potřebovat čas. Ten chlap už je pravděpodobně pryč, ale to není to nejhorší. Byl tu nejméně jedenáct let. Dostával peníze. Byl vycvičený. Celou tu dobu až do dneška si zachoval víru, že k takovéhle akci bude moci přispět. Celou tu dobu. Pořád ještě věřil tak, že pomáhal zabít děti."
"A nebude jediný," uzavřel Murray temně.
"Taky si myslím."
"Pojďte se mnou, prosím."
"Vás už jsem viděl, ale..."
,Jeff Rahman, pane."
Admirál mu podal ruku. "Robby Jackson."
Agent se usmál. "Já vím, pane."
Byla to příjemná cesta, ačkoliv mohla být mnohem příjemnější, nebýt viditelné přítomnosti ozbrojených mužů. Horský vzduch byl chladivý a čistý, nad hlavou jiskřivě pomrkávaly spousty hvězd.
"Jak je mu?" zeptal se Robby agenta.
"Byl to perný den. Hodně dobrých lidí je mrtvých."
"A taky nějací špatní." Robby nikdy nepřestane být stíhacím pilotem, pro něhož jsou úmrtí součástí popisu práce. Odbočili k chatě, kde byl ubytován prezident.
To, co Robby a Sissy spatřili, je ohromilo. Protože sami rodiči nebyli - Ceciliin zdravotní problém to neumožňoval, navzdory všemu snažení - , nerozuměli tak docela tomu, jak to s dětmi chodí; i ty nejhrůznější zážitky jsou odsunuty do pozadí, následuje-li po nich rodičovské objetí a další důkazy toho, že nebezpečí už pominulo. Svět dostal zase svou náležitou podobu, zvlášť pro Katie. Ale dostaví se i noční můry, a ty budou trvat celé týdny, možná ještě déle, dokud vzpomínky nevyblednou a zcela se nevytratí. Nastalo vzájemné objímání a pak, jak je také obvyklé, se utvořily mužská a ženská dvojice. Robby si vzal sklenici vína a následoval Jacka ven.
"Tak jak to s tebou vypadá, Jacku?" Podle nepsané dohody zde Ryan nebyl prezidentem.
"Pořád se to opakuje," přiznal prezident. "Všechno to z dřívějška je zpátky. Těm hajzlům nestačí jít jen po mně - ne, oni musí jít po snadných cílech. Kurvy! Zbabělí mizerové!" zaklel Jack při opětné vzpomínce na všechno to, co ho už podobného potkalo.
Jackson trochu upil ze sklenice. Zatím nebylo nijak moc témat, o kterých by se dalo mluvit, ale tak to nezůstane.
"Tady jsem prvně," prohodil Robby, jen tak, aby něco řekl.

"Když jsem tu byl prvně já - věřil bys, že jsme tu pohřbili jednoho chlapa, přímo zde?" vzpomínal Jack. "Byl to ruský plukovník, agent, který pro nás pracoval na jejich ministerstvu obrany. Sakra voják, Hrdina Sovětského svazu, trojnásobný nebo čtyřnásobný, myslím, a pochovali jsme ho v uniformě i se všemi jeho vyznamenáními. Sám jsem četl proslov nad hrobem. To bylo tenkrát, když jsme dostali ven Gerasimova."

"Šéfa KGB. Takže je to teda pravda, co?"

"Jo," přikývl Jack. "A taky víš o Kolumbii. A taky o té ponorce. Jak se toho ksakru domákli ti chlapi od novin?"

Robby se málem nahlas rozesmál, ale zůstalo u tichého pousmání. "Panebože. A já myslel, že jenom moje kariéra je plná událostí!"

"Ty ses na tu svou dal dobrovolně," poznamenal příkře Jack.

"Však ty taky, kamaráde."

"Myslíš?" Ryan šel zpátky dovnitř, aby si znovu nalil. Vrátil se s nočním infradalekohledem, zapnul ho a přehlížel okolí. "Nedal jsem se ale dobrovolně na to, aby mou rodinu hlídala rota mariňáků. Tamhle jsou zrovna tři, neprůstřelné vesty, přílby, pušky - a proč? Protože na světě jsou lidi, co nás chtějí zabít. Proč? Protože..."

"Já ti povím, proč. Protože jsi lepší než oni, Jacku. Umíš se za řadu věcí postavit - a jsou to dobré věci. Protože máš kuráž a protože neutíkáš před kdejakým sráčem. Takhle už přede mnou nemluv, Jacku," hovořil Robby ke svému příteli. ‚Jdi mí s tím někam, s tím tvým ‚ach, panebože', jo? Já tě přece znám. Já jsem stíhací pilot proto, že jsem si to zvolil. A tam, kde jsi ty, jsi proto, protože sis to taky zvolil. Nikdo přece nikdy neřekl, že to bude lehké, je to tak?"

"Ale..."

"Ale prd, pane prezidente. Že tam někde venku jsou lidi, co tě nemají rádi? No tak fajn, ať jsou. Ty vykoumáš jak je najít, a pak můžeš říct tamhletěm mariňákům, aby šli a postarali se o ně. Víš, co na to řeknou. Někdo tě třeba nenávidí, prosím, ale o moc víc lidí si tě váží a má tě rádo. A to ti povídám, v celý zemi není jedinej člověk v uniformě, co by váhal zašlápnout do prachu každýho, kdo se bude srát do tebe nebo do tvý rodiny. Nejde o to co jsi, ale kdo jsi, je to jasný?"

A kdo jsem? ptal se ŠERMÍŘ v duchu sám sebe. A v té chvíli se projevila jedna z jeho slabostí.

"Pojď." Ryan se vydal západním směrem. Právě zahlédl náhlé vzplanutí světla a za třicet vteřin objevil kuchaře od námořnictva, opírajícího se vsedě o roh jedné z chat a kouřícího cigaretu. Prezident neprezident, dneska večer se nebude nutit do nějaké přehnané hrdosti. "Buďte zdráv."

Ježíši!" vybreptl námořník a vymrštil se do pozoru; cigaretu upustil do trávy. "Ehh, teda - buďte zdráv, pane prezidente."

"S tím prvním oslovením jste se spletl, to druhé už bylo lepší. Neměl byste cigaretu?" zeptal se POTUS, naprosto beze studu, jak si Robby všiml.

"To si pište." Kuchař jednu vylovil a prezidentovi připálil.

"Námořníku, jestli vás při tomhle někdy uvidí první dáma, zavolá někoho od námořní pěchoty a dá vás zastřelit," varoval ho Jackson.

"Pane admirále - !" Při těch slovech se mladík znovu vypjal do pozoru. Robby se zasmál. "No, to nic, žádný strach, námořní pěchota přece pracuje pro mě. Jak to vypadá s večeří?'

"Pane, pizza se zrovna krájí. Pekl jsem ji sám, pane. Měla by jim chutnat," sliboval kuchař.

"Pohov, námořníku. Díky za cigaretu."

"Kdykoli bude zase libo, pane." Ryan mu podal ruku a pomalu odcházel se svým přítelem pryč.

"Potřebuju to," přiznal zahanbeně a dlouze vtáhl kouř.

"Kdybych já měl takovéhle místo, snad bych se odtud nehnul. Je to tu skoro jako na moři," navázal hovor Jackson. "Tam si někdy vyjdeš ven, stoupneš si na

ochoz u letové paluby a prostě se jen tak těšíš z moře a z hvězd. Prosté radosti."

"Je těžké vypnout, co? I když rozmlouváš s mořem a s hvězdami, nevypneš, určitě ne úplně."

"Ne," přiznal admirál. "Trochu snáz se uvažuje, atmosféra je trošku míň napjatá, ale - máš pravdu. Nezmizí to." A nezmizelo to ani teď.

"Tony říkal, že se nám ztrácí indické námořnictvo."

"Obě letadlové lodi jsou na moři, i doprovod a tankery. Hledáme je."

"Co když je tu nějaká souvislost?" zeptal se Ryan.

"S čím?'

"Číňané dělají potíže na jednom místě, indické námořnictvo vyplouvá znova na moře - a mně se stane tohle. Přece snad nejsem paranoidní?' otázal se ŠERMÍŘ.

"Třeba jsi. Indové možná vypluli na zkušební plavbu, když dokončili opravy, nebo třeba taky proto, aby nám ukázali, že jsme jim zas tak moc do těla nedali. To s Čínou, no, to už tady bylo, a nikam to nepovede, zvlášť až se tam dostane Mike Dubro. Já Mika znám. Pustí do vzduchu stíhačky a prošťourá to tam. A ten pokus o únos Katie? Ještě je brzo na to, abychom k tomu mohli něco říct, a taky - není to můj obor. Na to máš Murraye a ty ostatní. A nakonec - nepodařilo se jim to, ne? Rodinu máš tady, koukají na televizi, a nikdo se hned tak o něco dalšího nepokusí."

Byla z toho práce na celou noc, po celém světě. V Tel Avivu, kde teď bylo po čtvrté hodině ráno, svolal Avi ben Jákob své nejlepší odborníky na boj proti terorismu. Společně si prohlédli fotografie, které přišly z Washingtonu, a porovnávali je s fotografiemi, které během let pořídili jejich agenti v Libanonu i jinde. Potíž byla v tom, že na mnoha z těch fotografií byli mladíci s plnovousy - nejznámější způsob, jak zamaskovat svou podobu - , a snímky neměly dobrou kvalitu. Je nutné přiznat, že ani fotografie, předané z Ameriky, nebyly právě mistrovské.

"Je tu něco použitelného?" zeptal se ředitel Mossadu.

Všichni pohlédli na jednoho z expertů Mossadu, ženu kolem čtyřicítky, jménem Sarah Peledová. Za jejími zády jí říkali čarodějnice. Měla zvláštní dar - schopnost určovat totožnost lidí podle fotografií. Nemýlila se ani v polovině případů tam, kde ostatní vycvičení zpravodajští důstojníci jen tak bezradně rozhazovali rukama.

"Tenhle." Postrčila po stole dva snímky. "Tyhle k sobě rozhodně patří."

Ben Jákob se podíval na obě fotografie, ležící vedle sebe - a neviděl nic, co by její názor potvrzovalo. Mnohokrát se jí vyptával, čím se při své práci řídí. Sarah vždycky odpovídala, že podle očí, a Avi se proto podíval ještě jednou; porovnával oči jednoho s očima na druhém snímku. Jediné, co však viděl, byly pouhé oči. Otočil izraelskou fotografii; údaje vytištěné na rubu sdělovaly, že je to člověk podezřelý z příslušnosti k hizballáhu, jméno neznámé, věk kolem dvaceti; tak to bylo na fotografii pořízené před šesti lety.

"Nějací další, Sarah?' zeptal se.

"Ne, už žádní."

Jak moc jste si jistá tímhle?' zeptal se jeden ze zpravodajců; díval se na snímek sám a neviděl nic, stejně jako Avi.

"Stoprocentně, Benny. Řekla jsem přece ,rozhodně', ne?" Sarah byla často protivná, zvlášť na nedůvěřivé muže. A zvlášť ve čtyři hodiny ráno.

"Jak daleko s tímhle půjdeme?' zeptal se další člen týmu.

"Ryan je přítel naší země a je to prezident Spojených států. Půjdeme tak daleko, jak to jen bude možné. Ať pátrání pokračuje. Všechny kontakty, Libanon, Sýrie, Irák a Írán, všude."

"Svině." Bondarenko si prohrábl vlasy. Kravatu si už dávno sundal. Hodinky

mu pověděly, že je sobota, ale už ani nevěděl, co to sobota vůbec je.

"Hm, to ano," souhlasil Golovko.

"Černá operace - říkali jste tomu ‚mokrá práce', že?" optal se generál.

"Mokrá a k ničemu," odpověděl předseda Ruské zahraniční rozvědky stroze. "Ale Ivan Emmetovič měl štěstí, soudruhu generále. Tentokrát."

"Snad," připustil Gennadij Josifovič.

"Vy nesouhlasíte?"

"Ti teroristé své protivníky podcenili. Určitě si vzpomínáte, že jsem nedávno strávil nějaký čas u americké armády. Jejich výcviku se nic na světě nevyrovná, a výcvik jejich prezidentské ochranky musí být právě tak odborný. Čím to je, že lidé tak často Američany podceňují?' uvažoval.

To je dobrá otázka, uznal Sergej Nikolajevič a pokynem hlavy vyzval náčelníka operací, aby pokračoval.

"Amerika často trpí nedostatkem čehosi jako "směrování" v politice. To není totéž jako neschopnost. Víte, koho mi připomínají? Zlého psa na krátkém vodítku - a protože pes nemůže vodítko přetrhnout, lidé si namlouvají, že se ho nemusí bát. Ale tam, kam vodítko dosáhne, tam je neporazitelný. A vodítko, soudruhu předsedo, je jen dočasná věc. Přece Ryana znáte."

"Znám ho dobře," souhlasil Golovko.

"Nu a co? Je to pravda, ty věci v jejich tisku?"

"Všechno."

"Povím vám, co si myslím, Sergeji Nikolajeviči. Když se na něj budete dívat jako na obávaného protivníka, a když toho zlého psa bude mít na vodítku on, moc bych si netroufal dráždit ho. Útok na jeho dítě? Jeho dítě?" Generál zavrtěl hlavou.

To je ono, uvědomil si Golovko. Oba byli unavení, ale dostavil se okamžik prozření. Golovko strávil hodně času čtením politických hlášení z Washingtonu od svého vlastního velvyslanectví i zpráv přímo od amerických médií. Ve všech se psalo, že Ivan Emmetovič... je snad tohle klíč? Od samého začátku takhle Ryanovi říkal, s úmyslem vyjádřit svou úctu ruskou verzí jeho křestního jména a připojením jména po otci, otčestva, podle ruského způsobu. A Golovko tím svou úctu vyjádřit chtěl...

"Vás napadá totéž co mě, da?" zeptal se generál, když viděl výraz obličeje svého protějšku; pokynul mu, aby hovořil.

"Někdo si spočítal..."

"A ten výpočet není přesný. Myslím, že musíme zjistit, kdo to byl. Myslím, že systematicky vedený útok proti americkým zájmům, pokus Ameriku oslabit, soudruhu předsedo, je ve skutečnosti útok na naše zájmy. Proč Čína dělá to, co dělá? Proč Ameriku donutili změnit rozložení jejích námořních sil? A teď tohle? Americké síly se rozptylují do šířky - a současně tu dojde k útoku přímo na srdce vůdce Ameriky. To není souhra náhod. Teď můžeme buď stát stranou a jen přihlížet, nebo..."

"Nemůžeme nic dělat. Ta odhalení v americkém tisku..."

"Soudruhu předsedo," přerušil ho Bondarenko, "dvacet let si naše země pletla politickou teorii s objektivní skutečností, a to málem přivodilo náš konec jako národa. Jsou tu objektivní podmínky," pokračoval; použil přitom frázi, kterou si sovětská armáda oblíbila, snad jako reakci na tři generace politické zaslepenosti. Já v tom vidím rysy chytře připravené operace, koordinované operace, ale takové, která má osudovou chybu, a tou chybou je podcenění amerického prezidenta. Souhlasíte?"

Golovko o tom chvilku přemýšlel a uvědomoval si, že Bondarenko asi opravdu spatřuje cosi reálného - ale vidí to Američané? Vidět něco zevnitř je o tolik těžší než vidět totéž zvenčí... Koordinovaná operace? Vraťme se k Ryanovi, řekl si.

"Ano; tu chybu jsem udělal i já sám. Ryan se navenek jeví jako mnohem slabší, než doopravdy je. Všechny varovné příznaky tu jsou, ale lidé je nevidí."

"Když jsem byl v Americe, generál Diggs z toho výcvikového střediska mi vyprávěl o tom, jak teroristé přepadli Ryanův dům. Ryan se chopil zbraně a porazil je, odvážně a rozhodně. Z toho, co říkáte vy, se zase ukazuje, že je to vysoce výkonný zpravodajský důstojník. Jeho jedinou vadou, dá-li se tomu tak říkat, je, že není tak zkušený v politice. A to politikové obvykle považují za slabost. Možná, že to slabost je," připustil Bondarenko, "ale jestli se tady proti Americe chystá nějaká nepřátelská operace, pak se jeho politická slabost stává daleko méně důležitou než jeho ostatní schopnosti a talent."

"Takže?'

"Pomozte mu," naléhal generál. Je líp být na straně vítěze, a když nepomůžeme, mohli bychom se octnout na té druhé. Otevřeně a přímo Ameriku nikdo nenapadne. Takové štěstí mít nebudeme, soudruhu předsedo." Moc se nemýlil.

[44] INKUBACE

Ryan se vzbudil za svítání, a nevěděl dost dobře proč. To bude tím tichem. Skoro jako doma. Napínal sluch, zda neuslyší hluk dopravy nebo nějaké jiné zvuky, ale nebyly tu žádné. Vstát z postele bylo obtížné. Cathy se rozhodla, že Katie bude spát s nimi. Ležela tu ve svém růžovém pyžámku; vypadala jako andílek, jak už batolata vypadají. Jsou to pořád ještě skoro novorozenci, ať si lidé říkají co chtějí. Musel se usmát; pak se vypravil na toaletu. Všední šaty měl uložené v oblékárně; ustrojil se, obul si plátěnky, natáhl si na sebe ještě svetr a vyrazil ven.

Vzduch byl štiplavě svěží, na zimostrázech se bělaly stopy jinovatky a obloha byla jasná. To není špatné. Robby měl pravdu; je to tu docela pěkné místo. Pryč ode všeho. A to právě teď potřeboval.

"Dobrýtro, pane," pozdravil ho kapitán Overton.

"Slušná služba, co?"

Mladý důstojník námořní pěchoty přikývl. "My se staráme o bezpečnost. Válečné námořnictvo se stará o petúnie. Je to spravedlivá dělba práce, pane prezidente. Tady i hoši od Tajné služby můžou spát, pane."

Ryan se rozhlédl a viděl proč. Hned za chatou stáli dva příslušníci námořní pěchoty, tři další o padesát metrů dál. A to byli jen ti, které viděl.

"Nepotřebujete něco, pane prezidente?"

"Kávu, tu bych si pro začátek dal."

"Tak pojďte se mnou, pane."

"Mužstvo - Pozor!" zařval jeden z námořníků o několik vteřin později, když Ryan vešel do přístěnku kuchařů - nebo jak tomu tady říkali.

"Pokračujte," řekl prezident. "Myslel jsem, že tohle je prezidentský útulek, ne výcvikový tábor." Vybral si místo u stolu pro personál. Káva se objevila jakoby kouzlem. Pak přišlo další kouzlo.

"Dobré jitro, pane prezidente."

"Ahoj, Andreo. Kdy jste se sem dostala?"

"Kolem druhé, vrtulníkem."

"Spala jste?'

"Asi čtyři hodiny."

Ryan upil kávy. Námořnická káva je pořád námořnická káva. "No a?"

"Vyšetřování pokračuje. Tým je pohromadě. Každý má svoje místo." Podala mu složku; Ryan si ji bude muset přečíst než se pustí do ranních novin. Policie z Anne Arundel County a Marylandská státní policie, Tajná služba, FBI, protiteroristické oddělení a všechny výzvědné služby, ti všichni na případu pracovali. Ověřovali totožnost teroristů. Dva, jejichž doklady už stačili prověřit, se ukázali jako neexistující osoby. Jejich papíry byly falešné, pravděpodobně evropského původu. No, to nebylo moc velké překvapení; falešný pas si může opatřit každý pořádný evropský zločinec, tím spíš pak terorista. Vzhlédl.

"Co ti agenti, které jsme ztratili?"

Povzdech, pokrčení rameny. "Všichni nají rodiny."

"Zařídíme to nějak tak, abych se s nimi mohl setkat... Mělo by to být se všemi najednou, nebo s každou rodinou zvlášť?"

"Jak se rozhodnete vy, pane," odvětila Priceová.

"Ne, musí se to udělat tak, jak to bude nejlepší pro ně. Jsou to vaši lidé, Andreo. Zařiďte to pro mě, ano? Dlužím jim za život své dcery. Musím udělat to, co vyhovuje jim," řekl POTUS zdrženlivě, maje na paměti, proč on sám je na tomhle klidném a tichém místě. "A předpokládám, že o ně bude náležitě postaráno. Sežeňte mi podrobnosti, pojištění, penze a tak dál, ano? Chci se na to podívat."

"Ano, pane."

"Už se ví něco důležitého?"

"Ne, aspoň tedy nic moc. Opravy chrupu těm postříleným teroristům zaručeně neděLali v Americe; to je zatím všechno."

Ryan zběžně listoval papíry, které dostal. Jeden předběžný závěr ho silně zaujal. "Jedenáct let?"

"Ano, pane."

"Takže je to pro někoho velká operace - pro nějakou zemi."

"To je reálná možnost."

"Kdo jiný by na to mohl mít prostředky?" otázal se prezident, a Priceová si připomněla, že byl dlouho zpravodajským důstojníkem.

Vešel agent Rahman a posadil se. Poznámku slyšel. S Priceovou si vyměnili pohled a pokývnutí.

Telefon na stěně zazvonil. Kapitán Overton k němu přikročil a zvedl sluchátko. "Ano?" Několik minut poslouchal, pak se otočil. "Pane prezidente, paní Foleyová z CIA."

Prezident si hovor vzal. "Jo, to jsem já, Mary Pat."

"Pane, před několika minutami volali z Moskvy. Náš přítel Golovko se ptá, jestli nám může nějak pomoci. Doporučuji odpovědět ‚ano'."

"Souhlasím. Ještě něco?'

"Avi ben Jákob s vámi chce mluvit, hned dneska. Přísně tajné," oznámila mu náměstkyně pro řízení operačního oddělení.

"Tak za hodinku. Nejdřív mě nechte pořádně se probudit."

"Ano, pane... Jacku?'

"No?"

"Díky bohu za to, jak to dopadlo pro Katie," řekla, jako když matka mluví s otcem; pak pokračovala už zase jen jako matka: Jestli se tohle dá nějak rozmotat, rozmotáme to."

"Já vím, jste mezi našimi ti nejlepší," slyšela ve sluchátku náměstkyně Foleyová. "My se tady máme fajn."

"Dobrá. Ed a já tu budeme celý den." Zavěsila.

"Tak jak vám připadal?" zeptal se Clark.

"Zvládne to, Johne."

Chavez si mnul porost, který mu přes noc vyrazil na tvářích. Oni tři, spolu s několika dalšími, strávili celou noc prohlížením všeho, co CIA o teroristických skupinách měla. "Musíme s tím něco udělat, lidi. Tohle je přece něco jako vyhlášení války." Chavezův hlas teď ztratil cizí přízvuk, jak se mu stávalo, když šlo o něco takhle vážného. Hlásil ke tak spíš ke svému vzdělání než ke svému latinskoamerickému původu.

"Moc toho nevíme. Kruci," pronesla vedoucí operačního oddělení; "vlastně nevíme zhola nic." .

"Škoda, že se mu nepovedlo aspoň jednoho dostat živého." Tahle poznámka, k překvapení ostatních dvou, přišla od Clarka.

"Na to, aby mu zaklapnul náramky, asi neměl moc příležitosti," připomněl mu Ding.

"To je pravda." Clark zvedl svazeček fotografií místa činu, které hned po

půlnoci kurýr přivezl z FBI. Clark už Střední východ v práci měl, a byla tu naděje, že by mohl některý z obličejů poznat. Ale nepoznal. Jeho hlavní dojem z toho všeho byl, že ať ten polda z FBI tam uvnitř byl kdokoli, střílel tak, jako asi ještě nikdy. Šťastlivec, že tam byl, že tu šanci měl a že jí využil.

"Někdo si zatraceně troufá," prohlásil John.

"To je fakt," souhlasila Mary Pat automaticky; pak se však nad tím výrokem všichni zamysleli.

Otázkou nebylo ani tak to, jak velká ta troufalost je sama o sobě, jako spíš to, za jak velkou ji považuje ten, kdo vrhl kostky. Všech devět teroristů byli obětovaní lidé, upsaní smrti stejně jako fanatikové z hizballáhu, kteří vyráželi do ulic izraelských měst v šatech od DuPonta - tak o tom v CIA žertovali, ačkoliv plastické trhaviny ve skutečnosti pravděpodobně pocházely z bývalého Československa. Jiná domácí humorná přezdívka byla "nijak chytré bomby". Opravdu si mysleli, že to svedou? Problém s některými fanatiky je ten, že si věci nijak důkladně nerozvažují... a možná, že jim na výsledku ani nezáleží.

A byl tu také problém těch, kdo je poslali. Tenhle útok je přece jen jaksi odlišný. Teroristé se obyčejně vychloubají tím, co udělali, ať je jejich čin jakkoli odpudivý, a v CIA i jinde čekali patnáct hodin na nějaké tiskové prohlášení. Žádné však nepřicházelo, a když nepřišlo doteď, nepřijde už nikdy. Když nevydali prohlášení v tisku, pak nechtějí, aby se vědělo, o co vlastně šlo. To však byla iluze. Teroristé se vždycky hlásí ke svým činům, ale ne vždycky si uvědomují, že na to, o co vlastně jde, policejní agentury tak jako tak přijdou.

Státy jsou chytřejší, nebo se aspoň čeká, že budou. No dobrá, únosci po sobě nezanechali nic, podle čeho by se dalo identifikovat místo, odkud pocházejí - nebo si to někteří myslí. Ale Mary Pat na podobné iluze nedala. Federální úřad pro vyšetřování je lepší než dobrý. Tak dobrý, že mu Tajná služba přenechala veškerá soudní ohledání. A tak bylo pravděpodobné, že ti, kdo celou akci iniciovali, mohou čekat, že se celá věc nakonec rozmotá. A i když to pravděpodobně čekají, přece do toho šli. Jestli je tahle úvaha správná, pak -

"Že by to byla součást něčeho ještě dalšího a většího?" uvažoval Clark. "Tohle neudělal někdo jen tak sám za sebe. Je v tom ještě něco jiného."

"Snad," poznamenala Mary Pat.

"Jestli ano, pak je to něco velkého," zapojil se do hovoru Chavez. "Možná proto se na nás Rusové obrátili."

"Tak velkého... tak velkého, že i když přijdeme na to, co to je, nebude záležet na tom, kdy na to přijdeme."

Jde o něco pořádně velkého, Mary Pat," pronesl Clark tiše. "Co by to tak mohlo být...?"

"Něco trvalého. Něco, s čím nebudeme moct nic dělat, až se to stane," podotkl Domingo. Na univerzitě George Masona netrávil čas zbůhdarma.

Paní Foleyová si přála, aby tu teď byl manžel; ten však měl právě schůzku s Murrayem.

Jarní soboty jsou často dny plné nudné a jednotvárné, avšak nadějeplné rutinní činnosti, ale ve dvou stovkách domů se toho dělo jen málo. Na zahrádkách se nic nesázelo. Nikdo nemyl auta. Nikdo nechodil kupovat věci, které sousedé levně prodávají jako nepotřebné, třeba před stěhováním. Plechovky s barvami zůstávaly neotevřené. Jen vládní zaměstnanci a novináři, pracující na velké události dne, nezaháleli.

Chřipkou onemocněli většinou muži. Třicet z nich leželo v hotelových pokojích. Řada jiných se dokonce pokoušela pracovat na prodejních výstavách v dalších městech. Otírali si obličeje, smrkali a toužili po tom, aby aspirin nebo tylenol už konečně zabral. Většina lidí z téhle skupiny se vrátila do hotelových pokojů, aby si odpočinuli - nemá přece smysl, aby zákazníky nakazili, ne? V nejednom případě vyhledali lékařské ošetření. Všude kolem

poletoval obvyklý zimně-jarní bacil. Dřív nebo později ho stejně každý chytne. A nakonec co - tak nemocní přece zase nejsou?

To, jak se o události v jeslích Obří krok bude ve zprávách mluvit, se dalo naprosto jasně předvídat; začalo se záběry kamer ze vzdálenosti asi padesáti metrů, a všichni přispěvatelé opakovali stejná slova, po nichž následovala zase stejná slova od "expertů" na terorismus, případně i na další oblasti. Jedna z televizních společností zavedla své diváky až do dob Abrahama Lincolna, jen z toho důvodu, že jinak byl den na události velmi chudý. Všechny zprávy naznačovaly, že jde o Střední východ, ačkoliv vyšetřovatelské agentury dosud odmítaly událost jakkoliv komentovat, jen referovaly o hrdinném zásahu agenta FBI a o úporné bitvě, kterou vybojovala ochranka Tajné služby, střežící malou Katie Ryanovovu. Slova jako "hrdinný" a "odhodlaný" poletovala hustě vzduchem a vedla k "dramatickému závěru".

Pokazilo se něco velmi prostého, tím si byl Badraddín jist, ačkoliv to s jistotou bude vědět teprve až se do Teheránu vrátí z Londýna jeho kolega - přes Brusel a Vídeň, a s celou sbírkou cestovních dokladů.

"Prezident s rodinou jsou nyní v ústraní, v Camp Davidu," končil reportér. "Potřebují se vzpamatovat ze šoku z oné hrozné události severně od Annapolisu ve státě Maryland. To byly zprávy stanice..."

"V ústraní?" opakoval Darjájí tázavě.

"To slovo má v angličtině hodně významů; označuje třeba ‚místo, kam se člověk uchýlí', ale především znamená ‚ústup'," odpověděl Badraddín, hlavně proto, že věděl, že právě tohle jeho zaměstnavatel rád uslyší.

Jestli si myslí, že se přede mnou někam ‚uchýlí', mýlí se," poznamenal s temným posměškem duchovní; nálada chvíle zvítězila nad zdrženlivostí.

Badraddínovu reakci na tohle nenadálé a nečekané odhalení svého nitra duchovní neviděl; jeho host byl v tom okamžiku obrácen tváří k televizi. Tomu se teď věci jevily jasněji. Nakonec, žádné velké riziko tu přece není? Mahmúd hadži zná způsob, jak toho člověka zabít, možná kdykoli, kdy se mu zachce. Všechno teď do sebe zapadá. Opravdu dokáže svůj plán dovést do konce? Samozřejmě, že ano; něco podobné už přece udělal.

IISBV dělal červeným těžkou hlavu, ale zase ne příliš. Hamm a pluk Blackhorse tohle střetnutí sice vyhráli, ale to, z čeho by před pouhým rokem udělali porážku přímo kosmických rozměrů - Fort Irwin je v Kalifornii, a troše obraznosti se při vyhodnocení kdosi nedokázal vyhnout - , bylo teď jen vítězství těsné. Ve válce jde o informace. V Národním výcvikovém středisku každého vždycky učili: Najdi nepřítele. Nedopusť, aby nepřítel našel tebe. Průzkum, a zase jen průzkum. Systém IISBV, provozovaný byť jen napůl schopnými lidmi, dodával informace všem tak rychle, že se vojáci vydali správným směrem ještě dřív, než vůbec přišly rozkazy. To málem znemožnilo manévr červených, který by jinak byl hoden Erwina Rommela, když měl svůj den; Hamm rychlý průběh cvičení sledoval na velké obrazovce v Místnosti hvězdných válek a viděl, jak těsné vítězství to bylo. Vždyť přece stačilo, aby se jedna z tankových rot modrých přesunula rychleji - o pět minut dřív, víc ne - , a tohle střetnutí prohrál také. Národní výcvikové středisko by docela jistě ztratilo své oprávnění, kdyby dobří hoši vyhrávali nad lumpy pravidelně.

"To byl nádherný tah, Hamme," přiznal plukovník Karolínské gardy; sáhl do kapsy pro doutník a podal mu ho. "Ale zítra vám už dáme na frak."

Normálně by se byl Hamm usmál a řekl To určitě jo. Ale ten pacholek by to mohl dokázat, a to by Hammovi vzalo pořádný kus radosti ze života. Plukovník od Jedenáctého obrněného průzkumného pluku teď bude muset přijít s něčím, co IISBV trochu znectí. Už o tom přemýšlel, a bylo to předmětem několika diskusí nad pivem s operačním důstojníkem; zatím se však jen shodli na tom, že to nebude jen tak něco ledajakého - pravděpodobně s klamnými cíli... takovými,

jaká použil právě Rommel. Bude na ně muset sehnat fondy. Vyšel ven vykouřit si doutník. Vítězství to bylo čestné a důstojné. Před budovou narazil na plukovníka od Gardy.

"Na gardisty jste dobří," musel Hamm přiznat. Žádné jednotce Národní gardy ještě nikdy nic takového neřekl. Zřídka to říkal vůbec někomu. Až na tu chybičku při rozmísťování byl plán modrých přímo nádhera.

"Díky za uznání, plukovníku. Ten IISVB byl trochu drsné překvapení, co?"

"Na to vemte jed."

"Mí lidé ho přímo milují. Spousta jich přichází ve volném čase a trénují s ním. Hergot, docela se divím, že jste nás tentokrát dostali na lopatky."

"Vaše záloha byla moc blízko," poučil ho Hamm. "Domnívali jste se, že víte, co máte využít. Jenže jsem vás zastihl v postavení, kdy jste mému protiútoku nemohli čelit." Nebyl v tom žádný zázrak. Hlavní inspektor celou věc veliteli tankistů, teď zahanbenému, vysvětlil.

"Hm, tak tohle si budu pamatovat. Poslouchal jste zprávy?"

Jo, to je teda pěkné svinstvo," uvažoval Hamm nahlas.

"Malé děti. Jestlipak u Tajné služby dávají medaile?'

"Něco mají, řekl bych. Umřít se dá i pro horší věci." A o to zde šlo. Těch pět agentů zemřelo, když konalo svou práci. Když spěchali tam, kde zněla střelba. Určitě se dopustili chyb, ale někdy člověk nemá na vybranou. Vojáci tohle přece znají.

"Bůh dej klidné odpočinutí jejich statečným duším." Ten člověk mluví jako generál Robert Edward Lee. Ta slova cosi v Hammovi uvolnila.

Jak to je s vámi, chlapi? Vy, plukovníku Eddingtone, přece nemůžete - co ksakru děláte v normálním životě?' Tomu člověku je přes padesát, jen tak tak na důstojníka velícího brigádě, dokonce i u Gardy.

"Jsem profesor a přednáším historii vojenství na univerzitě v Severní Karolíně. A jak to s námi je? V roce 1991 měla naše brigáda doplnit 24. mechanizovanou, a tak jsme přišli sem cvičně si to s vámi rozdat. Ale pěkně nám šlápli do úsměvu. Ani jsme se nestačili rozmístit. Tenkrát jsem byl zástupcem velitele praporu, Hamme. Chtěli jsme do do té války jít. Naše plukovní standarty pocházejí až z dob Revoluce. Ten nářez ranil naši pýchu. Na to, abychom se sem vrátili, jsme čekali skoro deset let, a tahle bedničkas IISBV nám dává slušnou šanci." Eddington, vysoký, hubený člověk, důstojníka pravidelné armády převyšoval téměř o hlavu. "TU šanci využijeme, synu. Teorii znám. Čet jsem ji a studoval, už přes třicet let, a moji chlapi se před váma neposaděj' na zadek a nezalezou, je vám to jasný?" Když se Nicholas Eddington rozpálil, zapomínal na spisovnou výslovnost.

"A zvlášť ne před Yankeejema?"

"To si teda pište!" Pak už následoval smích. Nick Eddington byl učitel, s citem pro nenadálé dramatično. Ztišil hlas. ‚Já vím, že kdybychom neměli IISBV, tak nás povraždíte..."

"Není technika nádherná?"

"S ní se vám skoro vyrovnáme. A vaši lidé jsou ti nejlepší. To ví každý," připustil Eddington. To si zasloužilo mírové gesto.

"Při těch hodinách služby tady je dost těžký najít vůbec chvilku a dát si v klubu pivo; můžu vás na jedno pozvat domů, pane?"

"Tak mě veďte, plukovníku Hamme."

"Co je vaše specializace?" zeptal se velitel jednotky BLACKHORSE ŠEST cestou k autu.

"Disertaci jsem psal na téma Operační umění Nathana Bedforda Forresta."

Jo? Já jsem vždycky obdivoval Buforda."

"Měl jen pár dní, ale byly to všechno dobré dny. U Gettysburgu mohl tu válku Lincolnovi vyhrát."

"Ty opakovačky Spencer mu poskytly technickou převahu," prohlásil Hamm. "Na to se zapomíná."

"Výběr optimálního postavení mu taky neuškodil, a opakovačky Spencer

pomohly, to jistě, ale hlavně - měl na paměti svůj úkol," odpověděl Eddington.

"Na rozdíl od J. E. B. Stuarta. Milý ‚Jeb' měl rozhodně špatný den. Řekl bych, že ho něco takového čekalo." Hamm otevřel dvířka auta, aby jeho kolega mohl nasednout. Mají pár hodin, než se budou muset začít připravovat na další cvičení. A Hamm se o historii vážně zajímal, zvlášť o historii kavalerie. Bude to podnětná snídaně: pivo, vejce a americká občanská válka.

Narazili na sebe na parkovišti bistra. Tam se v té chvíli obchody hýbaly. Káva a smažené vdolečky šly dobře na odbyt.

"Ahoj, Johne," řekl Holtzman; díval se přes ulici na místo činu.

"Buďte zdráv, Bobe," odpověděl Plumber a pokývl hlavou na pozdrav. Panoval tu čilý ruch díky televizním kamerám a fotoaparátům; ty všechny zachycovaly scénu pro dějiny.

"Na to, že je sobota, jste brzo na nohou - no jo, televizák," poznamenal reportér Postu s přátelským úsměvem. "Co tomu říkáte?"

"Je to hrozné." Plumber sám byl několikanásobným dědečkem.

"Nestalo se něco podobného v Ma'alotu, v Izraeli, tehdy v - pětasedmdesátém, nebo tak nějak?" Tyhle teroristické útoky nějak všechny splývají dohromady.

Ani Holtzman to nevěděl určitě. "Myslím, že ano. Ověřují mi to v kanceláři."

"O teroristech se reportáže píšou dobře, ale proboha, líp by nám bylo bez nich."

Místo činu vypadalo téměř netknutě. Mrtvoly byly pryč. Pitvy už budou skončené, říkali si oba. Všechno ostatní však zůstalo v původním stavu, nebo téměř v původním stavu. Stály tu automobily a reportéři přihlíželi, jak balistikové napínají provázky; simulovali tak výstřely na figuríny, přinesené z místního obchodního domu, a pokoušeli se zrekonstruovat každou podrobnost události. Ten černoch ve větrovce s označením Tajné služby je Norman Jeffers, jeden z hrdinů dne; teď ukazoval, jak sem dorazil z domu na druhé straně ulice. Inspektor Patrick O'Day byl uvnitř. Někteří z agentů simulovali pohyby teroristů. Jeden muž ležel na zemi vedle předních dveří a mířil kolem sebe červenou plastikovou pistolí. Při vyšetřování trestného činu generálka vždycky přichází až po premiéře.

"Jmenoval se Don Russell?" zeptal se Plumber.

"Jo; u Tajné služby byl jeden z nejstarších," potvrdil Holtzman.

"Kruci." Plumber zakroutil hlavou. "Horatius u mostu, jak ve filmu. Slovo ‚hrdinský' moc často nepoužíváme, co?'

"Ne; v něco takového snad už ani nemáme věřit. Ale my víme svoje. Každý má svůj úhel pohledu, je to tak?' Holtzman dopil kávu a kelímek hodil do nádoby na odpadky. "Představte si, položit život za záchranu dětí někoho jiného."

Někteří zpravodajové zkusili použít výrazy z westernů. "Štěkot koltů na dětském hřišti!" hlásal jeden z televizních reportérů. Vyhrál za to večerní cenu za mizerný vkus a své stanici se postaral o několik set nesouhlasných telefonátů, které řediteli stanice potvrdily, že má docela slušnou diváckou obec. Nikoho to nepopudilo víc než Plumbera, jak si Bob Holtzman všiml. Plumber si pořád ještě myslel, že zpravodajská práce, na které se oba podílejí, má něco znamenat.

"O Ryanovi nic?' zeptal se John.

Jen tiskové prohlášení. Sepsala ho Callie Westonová a přednesl ho Arnie. Nemůžu mu mít za zlé, že vzal rodinu pryč. Zaslouží si mít od určitých lidí pár dnů pokoj, Johne."

"Bobe, já si ale vzpomínám, jak vy..."

Jo, já vím. Naletěl jsem. Elizabeth Elliotová za mnou přišla s tou svou historkou z dob, kdy Ryan ještě byl v CIA jedním z náměstků ředitele." Pohlédl na svého staršího kolegu. "Všechno to byla lež. Osobně jsem se mu omluvil. Víte, o co v tom všem šlo?"

"Ne," přiznal Plumber.

"O tu akci v Kolumbii. Šel tam, no dobrá. Bylo taky pár mrtvých, mezi nimi i jeden seržant od letectva. Ryan se stará o jeho rodinu; postaral se, aby děti šly na vysokou školu. A všechno za své."

"To jste ale nikdy nenapsal," bránil se televizní reportér.

"Ne, nenapsal. Ta rodina - no, na veřejnosti nejsou známi. Než jsem to všechno zjistil, už to bylo staré. Prostě jsem si nemyslel, že to stojí za zveřejnění." Poslední slova byla jedním z klíčů k jejich profesi. O tom, co se dostane před zraky veřejnosti a co ne, rozhodují samotní reportéři. A tím, že vybírají, co se k lidem dostane a co ne, ovládají náplň zpráv a rozhodují o tom, co vlastně má veřejnost vědět. A tímhle výběrem mohou někoho "udělat", nebo také zničit. Ne všechny události jsou od svého počátku dost velké na to, aby si jich někdo všiml, zvlášť události politické.

"Možná jste se mýlil."

Holtzman pokrčil rameny. "Možná, že ano, ale to, že se Ryan stane prezidentem, jsem nečekal o nic víc než on sám. Udělal úctyhodnou věc - hergot, o moc víc než úctyhodnou. Johne, v té záležitosti s Kolumbií je leccos, co se nikdy nesmí dostat na světlo. Teď o tom asi vím všechno, ale psát o tom nemůžu. Uškodil bych zemi, a to by nikomu ani trochu neprospělo."

"Co Ryan udělal, Bobe?"

"Zabránil mezinárodnímu incidentu. Postaral se, aby viníci byli nějak potrestáni..."

Jim Cutter?" otázal se Plumber, stále ještě na vážkách ohledně toho, čeho je Ryan schopen.

"Ne, to byla opravdu sebevražda. Inspektor O'Day, ten chlápek z FBI, tam u toho byl, stál na druhé straně ulice."

"Co ten s tím má co dělat?"

"Sledoval Cuttera a viděl, jak skočil před ten autobus."

"Tím jste si jist?"

Jistější si už být nemůžu. Ryan neví, že jsem se k tomuhle všemu dostal. Mám pár dobrých zdrojů - a všechno zapadá do známých skutečností. Buď je to všechno pravda, nebo je to ta nejchytřejší mystifikace, s jakou jsem se kdy setkal. Víte, co máme v Bílém domě, Johne?"

"No, co?"

"Poctivého člověka. Ne ‚poměrně poctivého', ne někoho, ‚koho ještě nechytili'. Ale poctivého! Ten snad nikdy v životě neudělal žádnou křivárnu."

Je to takové nevinné kůzlátko," ucedil Plumber. Jako by chtěl v sobě něco zakřiknout, pokud se ovšem nechtěl jen bránit tomu, aby uvěřil, protože jeho svědomí se začalo ozývat.

"Možná, že ano. Ale kdo kdy řekl, že my jsme vlci? Ne, tak to není. Od nás se čeká, že budeme prohánět darebáky, ale děláme to už tak dlouho a tak dobře, až jsme zapomněli, že ve vládě jsou také lidé, kteří darebáci nejsou." Znovu pohlédl na svého kolegu. "A tak je proti sobě štveme, abychom měli své reportáže - a přitom se stávají špinavci i z nás. Co s tímhle uděláme, Johne?"

"Já vím, co po mně žádáte. Odpověď je ne."

"Ve věku relativních hodnot je krásné najít někoho, kdo se staví za něco absolutního, pane Plumbere. I když to třeba není přesně ten pravý," dodal Holtzman, když se od Plumbera dočkal předpokládané reakce.

"Bobe, vy jste dobrý novinář. Vlastně moc dobrý, ale nemůžete mě takhle vydírat, jasné?' Komentátor se však při svých slovech usmál. Byl to chytrý, zkušeně provedený pokus a Plumber ho musel obdivovat. Holtzman ho vrátil zpátky do časů, na které tak rád vzpomínal.

"A co když dokážu, že mám pravdu?"

"Tak proč jste tu reportáž teda nenapsal?" otázal se Plumber. Žádný pořádný reportér by něčím takovým nepohrdl.

"Nedal jsem ji do tisku. Nikdy jsem neřekl, že jsem ji nenapsal," opravil svého kolegu Bob.

"Váš vydavatel by vás za něco takového vyho-"

"Tak? Vám se ještě nikdy nestalo, že jste něco neudělal, i když jste měl všechno, co jste k tomu potřeboval?"

Plumber se odpovědi vyhnul. "Mluvil jste o důkazu."

"Můžete ho mít do půl hodiny. Ale ta reportáž jít ven nemůže."

"Jak vám mám tohle všechno věřit?"

"A jak mám věřit já vám, Johne? Co klademe na první místo? Pustit reportáž ven, je to tak? Ale co země, co lidi? Kde začíná odpovědnost vůči profesi a kde začíná odpovědnost vůči veřejnosti? S tímhle jsem nešel ven v prvé řadě proto, protože jedna rodina přišla o otce. Zůstala po něm těhotná manželka. Pro to, co se stalo, by vláda neměla žádné uznání, a tak zasáhl Ryan osobně a dal to do pořádku, za své vlastní peníze. Nikdy nestál o to, aby se to někdo dověděl. Tak co jsem měl dělat? Vyzradit, kdo ta rodina je? A kvůli čemu, Johne? Vyrukovat s příběhem, který poškozuje zemi - vlastně ne: který by té rodině úplně zbytečně ublížil? Ta už žádné další ublížení nemůže potřebovat; mohlo by to ohrozit vzdělávání těch dětí. Je spousta věcí a událostí, o kterých můžeme psát i bez tohohle. Ale jedno vám povím, Johne: ukřivdil jste nevinnému. A ten váš usměvavý kolega lhal - lhal celé veřejnosti, aby Ryana poškodil. A na takové lhaní si musíme dávat pozor."

"Tak proč nenapíšete tohle?"

Holtzman ho nechal na odpověď chvilku čekat. "Chci vám dát možnost napravit to. Proto. Vy jste u toho byl taky. Ale musím mít vaše slovo, Johne. Od vás ho přijmu."

Nebylo to jen takhle jednoduché. Nemohlo být. Pro Plumbera to znamenalo hned dvě profesní urážky. Zaprvé, jeho mladší společník z NBC, jeden z té nové generace, která si myslela, že na žurnalistice je nejdůležitější to, jak člověk vypadá před kamerou, ho nehorázně obelhal. Zadruhé, i Ed Kealty ho obelhal - využil... a to proto, aby uškodil nevinnému? Kdyby nic jiného, tohleto musí zjistit. Musí! Jinak stráví hodně času nepříjemným sebezpytováním.

Televizní komentátor vzal Holtzmanovi z ruky malý magnetofon a stiskl tlačítko pro nahrávání.

Jsem John Plumber; je sobota, sedm padesát ráno, a před námi na druhé straně ulice jsou denní jesle a školka Obří krok. Robert Holtzman a já se právě chystáme k odchodu; máme prácí jinde. Dal jsem své slovo, že to, co teď budeme spolu vyšetřovat, zůstane jen a jen mezi námi. Tohle je trvalý záznam mého slibu. John Plumber, NBC News" dodal nakonec. Vypnul magnetofon, pak ho znovu zapnul. Jestli mě ale Bob úmyslně mylně informoval, všechny sliby se ruší."

"Takhle je to fér," souhlasil Holtzman, vytáhl kazetu a strčil ji do kapsy. Slib nebyl ani trochu právně podložený. I kdyby to byla dohoda, Dodatek číslo jedna ústavy by ji pravděpodobně popřel. Bylo to však slovo muže, a oba reportéři věděli, že něco platit musí, i v moderní době. Cestou k Bobovu autu Plumber zastavil svého produkčního.

"Tak do hodinky jsme zpátky."

Predátor kroužil ve výšce těsně pod hranicí tří tisíc metrů. Zpravodajští důstojníci ve stanicích TRASA BOUŘE a SBĚRNÁ MÍSA si tři armádní sbory SIR označili pro přehlednost jako První, Druhý a Třetí. Průzkumný bezpilotní letoun nyní kroužil nad Prvním sborem a identifikoval obrněnou divizi Irácké republikánské gardy a jednu obrněnou divizi bývalé íránské armády, "Nesmrtelné", jak si říkali, aby si připomněli osobní gardu krále Xerxa. Rozmísťovali se obvyklým způsobem. Pluky se rozestavily klasickým způsobem do V-formace, do jakéhosi trojúhelníku; třetí formace tvořila divizní zálohu. Dvě divize stály vpředu, jejich čelo však bylo překvapivě úzké; každá kryla linii dlouhou pouze třicet kilometrů a mezi sebou měly mezeru širokou jen pět kilometrů.

Cvičili usilovně. Každých několik kilometrů stály cíle - z překližky vyřezané tanky. Jakmile se objevily v dohledu, octly se v palbě. Predátor nedokázal určit, jak jsou střelci dobří; většinu cílů ale srazili dřív, než k nim první sled útočících vozidel stačil dojet. Vozidla byla převážně rusko/sovětského původu, bitevní tanky T-72 a T-80 vyrobené v ohromné zbrojovce v Čeljabinsku, a bojová vozidla pěchoty, sovětské BMP. I taktika byla sovětská. Prozrazoval to způsob, jakým se útvary pohybovaly. Pohyb jednotek se řídil přísnými pravidly. Ohromné formace postupovaly s geometrickou přesností, jako kombajny sklízející pšeničné lány v Kansasu, a terénem projížděly v pravidelných řadách.

"Páni, tenhle film jsem už viděl," poznamenal vrchní seržant v kuvajtská stanici pro elektronickou špionáž.

"Prosím?" otázal se major Sabah.

"Rusové - teda Sověti, ti natáčeli takovéhle filmy, pane."

"Jak myslíte, že se tihle liší od Sovětů?" Tohle, říkal si poddůstojník, zpravodajský specialista, je moc dobrá otázka.

"Moc velký rozdíl tu není, pane majore." Ukázal na spodní polovinu obrazovky. "Vidíte tohle? Velitel roty má všechno jak podle pravítka, patřičné rozestupy a vzdálenost. Předtím jsme poslali Predátora nad zajišťovací průzkumnou divizi, a tam to taky bylo jak podle učebnice. Četl jste něco o sovětské taktice, pane majore?"

"Jen to, jak ji uplatňovali Iráčané," přiznal kuvajtský důstojník.

"No, tak to se té taktice hodně podobá. Zásadou je tvrdě a rychle udeřit, pak jít přímo přes nepřítele, nedat mu šanci reagovat. Své vlastní lidi nenechat samostatně jednat. Pro ně to je všechno matematika."

"A úroveň jejich výcviku?"

"Není to špatné, pane."

"Elliotová měla Ryana pod dohledem, tamhle," ukázal Holtzman, když dojel s autem k bistru.

"Ona ho dala sledovat?"

"Liz ho nenáviděla. Nikdy jsem - no, přišel jsem na to, proč. Bylo to osobní. Měla na Ryana pifku, za něco, co se stalo někdy předtím, ještě než zvolili Boba Fowlera prezidentem. Vyrukovala s jakýmsi příběhem, který měl ublížit Ryanově rodině. Pěkné, co?"

Na Plumbera to zase tak moc nezapůsobilo. "Takový už Washington je."

"To je pravda. Co ale skutečnost, že využila oficiální, vládní, prostředky k osobní mstě? Takový sice taky může Washington být, ale je to proti zákonu." Holtzman vypnul motor a pokynul Plumberovi, aby vystoupil.

Uvnitř byla drobná majitelka a hlouček americko-asijských dětí; ukládaly na regály zboží.

"Dobrý den," pozdravila Carol Zimmerová. Holtzmana poznala, protože sem už několikrát přišel koupit si chleba a mléko - a obhlédnout si její obchod. Neměla tušení, že je to reportér. Johna Plumbera však poznala také hned. Ukázala na něj prstem. "Vy jste na televizi!"

"Ano, jsem," přiznal komentátor s úsměvem.

Nejstarší syn - podle jmenovky Laurence - k nim přistoupil s méně přátelským výrazem ve tváři. "Čím posloužím, pánové?" Jeho hlas zněl nezúčastněně, oči byly jasné a hleděly podezřívavě.

"Rád bych s tebou mluvil, jestli můžu," požádal ho Plumber zdvořile.

"O čem, pane?"

"Ty znáš prezidenta, že?'

"Kávovar je tamhle, pane. Kde jsou vdolečky, vidíte sám." Mladík se k němu obrátil zády. Výšku bude mít po otci, říkal si Plumber. A má vychování.

"Počkej!" zarazil ho.

Laurence se otočil. "O co jde? Máme tady práci. Promiňte."

"Larry, tak buď přece hodný."

"Mami, povídal jsem ti přece, co tenhle chlap udělal, ne?" Když se Laurence na reportéry ohlédl, jeho oči říkaly vše. Zraňovaly Plumbera způsobem, jaký nezažil už celá léta.

"Promiň mi to. Prosím," řekl komentátor. "Jen si s tebou chci promluvit. Žádné kamery s sebou nemám."

"Chodíš na lékařskou fakultu, Laurenci?" otázal se Holtzman.

Jak to víte? Co jste ksakru zač?"

"Laurenci!" napomenula ho matka.

"Okamžik, prosím." Plumber zvedl ruku. Jen si chci promluvit. Žádné kamery, žádné magnetofony. Všechno mimo záznam."

"Jo, jistě. A vaše slovo na to, že jo?"

"Laurenci!"

"Mami, nech to na mě!" odsekl student, pak se okamžitě omluvil. "Promiň, mami, ale ty nevíš, o co tady jde."

"Já se jen snažím zjistit..."

"Já jsem viděl, co jste udělal, pane Plumbere. Ještě vám to nikdo neřekl? Tak koukněte - když házíte špínu na prezidenta, házíte ji taky na mýho otce! Podívejte, kupte si, co potřebujete, a vymázněte." Opět se k nim otočil zády.

"Nevěděl jsem, o co jde," bránil se John. "Proč si o tom nechceš promluvit? Slibuju, máš moje slovo, že neudělám nic, čím bych ublížil tobě nebo tvé rodině. Ale jestli jsem opravdu spáchal něco špatného..."

"Proč ubližujete vy pana Ryana?" zeptala se Carol Zimmerová. "Je dobrý člověk. On se stará o nás. On..."

"Mami, prosím tě! Tyhle lidi to nezajímá!" Laurence se musel vrátit a ujmout se toho. Maminka je prostě moc naivní.

"Laurenci, já se jmenuju Bob Holtzman. Pracuju pro Washington Post. O tvé rodině vím už několik let. Nikdy jsem o tom nepsal, protože jsem nechtěl narušovat vaše soukromí. Vím, co pro vás prezident Ryan dělá. Chci, aby to John slyšel od tebe. Nebude z toho nic pro veřejnost. Kdybych chtěl, aby bylo, byl bych s tím už dávno přišel sám."

"A proč bych vám měl věřit?" otázal se Laurence Zimmer. "Jste přece reportéři." Tahle poznámka Plumbera zasáhla, tvrdě a ostře, až mu málem způsobila fyzickou bolest. To jeho profese už tak klesla?

"Studuješ na doktora?" zeptal se; začal na rovinu.

"Druhý rok v Georgetownu. Bratr je v nejvyšším ročníku na Massachusettské technice. A sestra právě začala na Virginské univerzitě."

"To ale stojí hodně peněz. Moc peněz, víc než tenhle obchod může vynášet. To já znám. Taky jsem měl děti na školách."

"Všichni tady pracujeme. Pracujeme i o víkendech."

"Studuješ na lékaře. To je čestné povolání," řekl Plumber. "A když uděláš chybu, snažíš se poučit se z ní. Já taky, Laurenci."

"To je sice pěkná řeč, pane Plumbere, ale spousta lidí pěkně mluví."

"Pomáhá vám prezident, že?'

"Když vám něco povím mimo záznam, znamená to, že to vůbec nemůžete nikam napsat?"

"Ne, ,mimo záznam' přesně tohle neznamená. Ale když ti tady na místě slíbím, že to nikdy nijak nepoužiju - a jsou tu další lidé, kteří mě slyší - , a když pak svoje slovo poruším, můžeš mě jako reportéra znemožnit. Lidem v mé profesi toho projde spousta, možná až moc," připustil Plumber, "ale lhát nemůžeme."

Laurence pohlédl na matku. Její chabá angličtina neznamenala, že je chabého ducha. Přikývla.

"Byl při tom, když tátu zabili," sdělil Plumberovi mladík. "Slíbil mu, že se o nás postará. To taky dělá. Jo, platí nám školy a tak. On a jeho přátelé z CIA."

"Měli tady potíže s nějakými výtržníky," dodal Holtzman. "Jeden člověk z Langley sem přišel a..."

"To neměl dělat!" namítal Laurence. "Pan Clar-no, prostě nemusel."

"Proč jsi nešel na fakultu při Johns-Hopkinsově nemocnici?' zeptal se Holtzman.

"Přijali mě," odpověděl Laurence; v jeho hlase dosud zaznívalo nepřátelství. "Ale takhle můžu každý den dojíždět a pomáhat tady v obchodě. Doktorka Ryanová - teda paní Ryanová - ta nejdřív o ničem nevěděla, ale když se to dozvěděla - no, tak tenhle podzim tam zkrátka začíná sestra. Přípravnej ročník, medicínu, jako já."

"Proč ale...?' Plumber svou otázku nedokončil.

"Poněvač je takovej, jakej je; a vy jste se do něj sral!"

"Laurenci!"

Plumber několik vteřin neříkal nic. Otočil se k ženě za pultem. "Paní Zimmerová, díky, že jste se mi věnovali. Nic z toho se na veřejnost nedostane, to slibuju." Obrátil se. "Hodně štěstí při studiích, Laurenci. Díky, žes mi tohle řekl. Už tě nebudu obtěžovat."

Oba reportéři vyšli ven a zamířili přímo k Holtzmanovu autu.

Proč bych vám měl věřit? Jste přece reportéři. Neomaleně upřímná slova studenta, ale přesto hluboce zraňující. Protože si tahle slova zasluhujeme, říkal si v duchu Plumber.

"Co ještě dál?" zeptal se.

"Pokud vím, okolnosti smrti Bucka Zimmera jeho rodina vlastně ani nezná, jen to, že byl zabit při výkonu služby. Carol byla zřejmě těhotná, když zemřel. Liz Elliotová to na mě zkoušela s historkou o tom, že Ryan se prý nějak motal okolo a že to dítě je jeho. Udělala ze mě blba."

Dlouhý výdech. Jo. Ze mě taky."

"Takže co s tím uděláte, Johne?"

Plumber vzhlédl. "Chci si ještě potvrdit pár věcí."

"Ten na Massachusettské technice se jmenuje Peter. Dělá výpočetní techniku. Ta, co chodí do Charlottesville, se myslím jmenuje Alisha. Jak se jmenuje ta na střední škole, to nevím, ale můžu to zjistit. Mám data o koupi toho krámku. Všechno spadá do doby té akce v Kolumbii. Ryan jim každý rok chystá Vánoce. A Cathy také. Ani nevím, jak to teď zvládnou. Asi dobře." Holtzman se tiše zasmál. "Zachovávat tajemství, to on dovede."

"A ten chlap z CIA, co..."

"Já ho znám. Ale žádná jména. Zjistil, že nějací ksindlové Carol otravují. Tak si s nimi trochu popovídal. Policie o tom má protokoly. Viděl jsem je," řekl Holtzman. "Zajímavý chlap. Je to ten, co dostal ven Gerasimovovu manželku a dceru. Carol o něm říká, že je to takový velký méďa. A taky zachránil Kogu. Nejsou s ním žerty."

"Dejte mi den. Jediný den," požádal Plumber.

"Dobrá." Během další jízdy po Ritchie Highway už nepadlo ani slovo.

Kapitán Overton strčil hlavu do dveří: "Doktorko Ryanová?" Oba manželé se k němu otočili.

"Copak je?" zeptala se Cathy a zvedla oči od článku v časopise.

"Paní, něco tu máme, děti by to možná rády viděly, s vaším dovolením. Pojďte všichni, jestli chcete."

Za dvě minuty už děti seděly vzadu v hummeru, ujíždějícím k lesům nedaleko za plotem. Dvě stě metrů od něj vozidlo zastavilo. Kapitán a desátník je vedli dál pěšky, až na padesát metrů od plotu.

"Pššt," řekl desátník BÁBOVIČCE. Přidržel jí u očí triedr.

"Bezva!" pochvaloval si Jack junior.

"Nepoplašíme ji?' zeptala se Sally.

"Ne, tady je nikdo neloví, a na auta jsou zvyklé," řekl Overton. "To je Elvíra, druhá nejstarší srna, co tu žije."

Elvíra vrhla před několika minutami mládě. Právě vstávala a nově narozeného kolouška olizovala; jeho oči byly plné zmatku z nového světa, na který přišel,

aniž věděl proč.

"Bambi!" prohlásila Katie Ryanová, odbornice na filmy Walta Disneyho. Trvalo to jen pár minut, a pak se koloušek - pohlaví se ještě nedalo poznat - vrávoravě zvedl na nohy.

"No, Katie?"

"Ano?" zeptala se a neodtrhla od koloucha oči.

"Ty mu musíš dát jméno," řekl kapitán Overton batoleti. Taková zde byla tradice.

"Slečna Marlene," řekla BÁBOVIČKA bez váhání.

[45] POTVRZENÍ

Jak se říká - sotva skončí jedna míle, hned je za ní jiná. Dálnice I-90 byla nudná, tak nudná, jak jen ji inženýři dokázali vyprojektovat, ale nebyla to ničí chyba. Krajina kolem - totéž. Brown s Holbrookem si teď uvědomovali, proč se Horalé stali Horaly. Tam aspoň je nějaká scenérie. Byli by mohli jet rychleji, ale seznámit se s tím, jak se tahle potvora ovládá, chtělo čas, a proto se jen málokdy dostali přes osmdesátku. To jim vyneslo jedovaté pohledy od ostatních řidičů, zvlášť od majitelů a provozovatelů ohromných nákladních automobilů, s kovbojskými klobouky na hlavách, kteří si mysleli, že neomezená rychlost ve východní Montaně je prostě nádhera; k tomu se ještě tu a tam přimíchal nějaký advokát - musel to být advokát! - v německém bouráku. Ti všichni kolem jejich naklaďáku profrčeli, jako kdyby to byl vůz s krmením pro dobytek.

Také zjistili, že jejich zamýšlené dílo je opravdu těžká práce. Oba byli po všech těch přípravách pořádně utahaní. Celé týdny dřiny-s autem, než ho dali do pořádku, míchání výbušniny, odlévání kulek, pak zase ukládání toho všeho. Ani se nemohli pořádně vyspat. A nic člověka tak neuspává jako jízda po mezistátní dálnici na americkém severozápadě. K prvnímu přenocování se ubytovali v motelu v Sheridanu, nedaleko hranice s Wyomingem. To, že se s tím zatraceným křápem dostali tak daleko hned první den jízdy, je málem odrovnalo, zvlášť když projížděli místem, kde se v Billingsu rozdělují dálnice I-90 a I-94. Věděli, že cisterna na cement zvládá zatáčky asi tak jako prase na ledě, ale když to zakusili na vlastní kůži, překonalo to jejich nejhorší obavy. To ráno spali déle než do osmi.

V motelu přespávali a jedli řidiči osobních automobilů i dálkových kamionů; v jídelně se podávala bohatá snídaně, kterou tu teď hltala spousta drsně a nezávisle vyhlížejících mužů a pár podobně založených žen. Každý si mohl snadno domyslet, o čem se při snídani hovořilo.

"Musela to bejt banda pěknejch hajzlů s pilinama místo mozku," mínil jeden z řidičů s velkým břichem a s tetováním na masitých předloktích.

"Myslíš?' ozval se Ernie Brown od pultu v naději, že si oťuká, jak se tyhle dušičky k celé věci stavějí.

"Kdo jinej by šel po dětech? Jen hajzlové." Řidič se znovu pustil do svých lívanců s borůvkovým džemem.

Jestli je pravda, co říkali v televizi, tak to ty dva policajti sfoukli pěkně," prohlásil řidič cisterny s mlékem. "Pět tref do hlavy. Páni!"

"A co ten jeden, ten do toho šel tvrdě, takhle se postavit šesti chlapům s puškama! A šel na ně s pistolí. Vodprásknul tři, možná čtyři. Tam teda umřel vopravdickej americkej vochránce zákona." Řidič, přepravce dobytka, znovu vzhlédl od svých lívanců. "Zasloužil by si čestný místo na hřbitově, to teda. fakt jo."

"Hele, byli to federálové, člověče," řekl Holbrook, žvýkaje svou topinku. "To nejsou žádný hrdinové. Co třeba..."

"Koukni, zabrzdi, kámo," varoval ho přepravce mléka. "Nic takovýho nechci slyšet. Bylo tam dvacet, možná třicet dětí."

Do hovoru se vmísil další řidič. "A ten černej, jak tam vletěl s tou šestnáctkou. Kruci, jako když jsem já byl u průzkumu u Druhýho v údolí Happy Valley. Klidně bych mu zaplatil pivo. A možná bych mu i potřás' rukou."

"Tys byl u pozemního letectva?" zeptal se přepravce dobytka; přestal jíst a obrátil se k němu.

"Charlie, První vod Sedmýho." Otočil se zády a ukázal přehnaně velkou nášivku První divize letectva pozemní armády na své kožené bundě.

"Gary Owen, brácho! Delta, Druhej vod Sedmýho." Vstal od pultu, přešel ke druhému řidiči a chopil se jeho ruky. "Vodkaď seš?"

"Ze Seattlu. Támhle mám auťák se strojníma součástkama. Jedu do St. Louis. Gary Owen. Ježíši, jak rád to zase slyším."

"Pokaždý, když tudy jedu..."

"To si piš. Naši bratři jsou pohřbený u Little Big Hornu. Vždycky se za ně pomodlím, když jedu kolem."

"No kurva!" Oba si znovu potřásli rukama. "Já jsem Mike Fallon."

"Já Tim Yeager."

Oba Horalé nepřišli dovnitř jenom na snídani. Tohle byli jejich lidé. Nebo měli být. Drsná individua. A teď - federální policajti a hrdinové? Co se to tu ksakru vede za řeči?

"Hochu, však vono se přijde na to, kdo to spískal. Doufám, že ten Ryan ví, co s tím," řekl řidič auta se strojními součástkami.

"Bejval u námořní pěchoty," poučil ho přepravce dobytka. "Ten nejni jeden z tamtěch. Je to jeden z nás. Konečně."

"Asi máš pravdu. Někdo za tohle zaplatí. A doufám, že si pro ty prachy přijde někdo pořádnej."

"Sichr," prohlásil přepravce mléka ze svého místa u pultu.

"No, tak jo." Ernie Brown vstal od stolu. Je čas vypadnout zas na silnici."

Ostatní řidiči, stojící poblíž, se na ně jen zběžně podívali a vrátili se ke svému neoficiálnímu průzkumu veřejného mínění.

"Když ti zítra nebude líp, půjdeš k doktorovi a hotovo!" řekla.

"Ale co, to bude dobrý." Odmluva však zněla spíš jako zasténání. Říkal si, jestli je to hongkongská chřipka, nebo něco jiného. Ne, že by rozdíl dokázal poznat. To dokázal stejně jen málokdo, a podle něho to v jistém smyslu platilo i o doktorech. Co ti mu řeknou? Odpočívat, pít, brát prášky - a to všechno už stejně dělal. Měl pocit, jako kdyby ho strčili do pytle a ztloukli baseballovými pálkami. Všechno to cestování také nijak neprospělo. Cestování nemá nikdo rád. Každý je rád někde jinde, ale cestovat tam je vždycky jako osina v... všude, bručel. Znovu upadl do spánku a doufal, že si žena nebude dělat moc velké starosti. Zítra už mu bude líp. Tohle zatím vždycky přešlo. Měl pohodlné lůžko a televizi s dálkovým ovládáním. Když moc nechodil po bytě, nebolelo to... nijak zvlášť. Horší to snad přece jen nebude. Pak to bude lepší. Vždycky to tak bylo.

Když lidé dosáhnou určitého postavení, jejich práce nikdy nekončí. Mohou někam zmizet, ale práce přijde za nimi, najde si je, ať jsou kdekoli, a jediná otázka je, kolik peněz stojí tu práci za nimi dostat. Takhle to bylo jak s Ryanem, tak s admirálem Jacksonem.

Pro Jacka to znamenalo projevy, které mu připravila Callie Westonová - prezident zítra odlétá pryč, do Tennessee, pak do Kansasu, potom do Colorada, pak do Kalifornie, a nakonec zpátky do Washingtonu; tam dorazí ve tři ráno - ve dni, který se stane největším dnem mimořádných voleb v dějinách Ameriky. Bude obsazena jen třetina míst, která "uvolnil" ten chlap Sató; zbytek se obsadí během dalších dvou týdnů. Pak už bude prezident moci pracovat s úplným Kongresem. A možná, ale opravdu jen možná, také dělat nějakou pořádnou práci. V nejbližší budoucnosti na něj číhala čistá politika. Příští týden se bude zabývat podrobnými plány jak uvést do chodu dva nejmocnější vládní úřady - ministerstva obrany a financí. Ostatní už bylo v běhu.

Admirál Jackson, protože tu byl s prezidentem, také dostával všechno, co vypracovala kancelář J-2, šéfa zpravodajské sekce v Pentagonu, a tak mohl

sestavit hlášení o dění ve světě. Trvalo mu přes hodinu, než materiály prostudoval.

"Ták co se děje, Robe?" zeptal se Jack; namísto přátelského dotazu jak se člověku daří se prezident vyptává na stav celé planety. Obočí J-3 vylétlo do výše.

"Odkud mám začít?"

"Něco si vyber," navrhl prezident.

"Oukej; Mike Dubro a uskupení Ike pořád směřují na sever k Číně; mají dobrý čas. Počasí dobré, moře klidné, dělají v průměru pětadvacet uzlů. To je několik hodin před odhadovaným časem příjezdu. Cvičení v Tchajwanském průlivu pokračuje, ale obě strany se teď drží u svých břehů. Zdá se, že ta střelba všechny trochu zklidnila. Ministr Adler by už měl být na místě a mluvit s nimi.

"Dál - Střední Východ. Tam taky pozorujeme vojenské cvičení SIR. Šest obrněných divizí, k tomu přivelené jednotky a podpora taktického letectva. Naši lidé tam mají Predátora a všechno důkladně sledují..."

"Kdo to nařídil?" otázal se prezident.

"Já," odpověděl Jackson.

"Narušování cizího vzdušného prostoru?"

"Tohle řídíme J-2 a já. Chceš přece, abychom věděli, co mají v plánu a jaké jsou jejich možnosti, ne?"

"Jo, to potřebuju."

"Dobrá. Tak podívej - ty mi řekneš co mám dělat, a já si budu lámat hlavu s tím, jak na to, ano? Je to radarem nezjistitelný letoun. Když se vymkne kontrole, nebo když se hochům, co ho řídí, něco nebude líbit, sám se zničí; dodává nám dobré údaje v reálném čase, jaké nedostaneme ani od družic, dokonce ani od J-STARS ne. A zrovna teď tam stejně žádné nemáme. Ještě nějaké otázky, pane prezidente?"

"Touché, pane admirále. Tak jak to tedy vypadá?"

"Vypadají líp, než jak jsme podle původních zpravodajských odhadů čekali. Nikdo z našich ještě nepanikaří, ale začínáme si toho pořádně všímat."

"Co Turkmenistán?" zeptal se Ryan.

"Evidentně se tam pokoušejí zorganizovat volby, to je ale stará informace. A je to taky to jediné, co o tamní politické situaci víme. Celkově je tam teď klid. Družice ukazují zvýšený provoz přes hranice - hoši ze zpravodajského si myslí, že je to hlavně obchod, nic víc."

"Sleduje někdo rozložení íránských - sakra, SIRánských - vojsk na hranici?"

"To nevím. Můžu to ale zjistit." Jackson si udělal poznámku. "A dál - našli jsme indické námořnictvo."

Jak?"

"Nedělají s ničím žádné tajnosti. Přikázal jsem, aby z ostrova Diego García poslali pár Orionů. Objevili naše přátele ze vzdálenosti asi pěti set kilometrů, jejich elektronické signály. Jsou asi šest set padesát kilometrů od své základny. A mimochodem, octli se tak vlastně přímo mezi ostrovem Diego García a vstupem do Perského zálivu. Náš vojenský přidělenec se zítra bude u jejich vlády informovat, co mají v úmyslu. Moc mu toho asi ale neřeknou."

"Když ne, pak se bude muset poptat velvyslanec Williams."

"Dobrý nápad. A to je souhrn dnešních zpráv, pokud nechceš ještě nějaké bezvýznamné drobnosti." Robby sklidil své dokumenty ze stolu. "Co tvoje projevy?"

"Tématem je zdravý rozum," sdělil mu prezident.

"Ve Washingtonu?"

Adler neměl moc důvodů ke spokojenosti. Při příletu do Pekingu zjistil, že načasování není dobré. Jeho letadlo nakonec dorazilo v sobotu večer - zase to datové rozhraní - a pak se navíc dověděl, že důležití ministři nejsou ve městě, že vzdušnému souboji nad průlivem nepřikládají žádný zvláštní význam a

jemu že dávají možnost zotavit se z účinku překročení několika časových pásem, aby byl dobře připraven na důležité setkání. Tak to aspoň říkali.

"Vaše návštěva nás nesmírně těší," pronesl čínský ministr zahraničních věcí; chopil se Američanovy ruky a vedl ho do své soukromé pracovny. Tam čekal ještě kdosi další.

"Žang Chan Sana znáte?"

"Ne; jak se máte, pane ministře?" zeptal se Adler a chopil se také jeho ruky. Tak takhle tedy vypadá.

Všichni usedli. Adler byl sám; proti němu tu seděli dva ministři ČLR a s nimi tlumočnice, žena něco málo po třicítce.

"Měl jste příjemný let?" otázal se ministr zahraničních věcí.

"Návštěva vaší země je vždy velmi příjemná záležitost, jen ta letadla by mohla létat rychleji," odvětil Adler.

"Cestování je pro tělo často namáhavé. A tělo ovlivňuje mysl. Doufám, že jste měl čas zotavit se. Je důležité," pokračoval ministr zahraničních věcí, "aby atmosféru rozhovorů na vysoké úrovni nekalily žádné vnější komplikace."

"Odpočinul jsem si dobře," ujistil ho Adler. Vyspal se dosyta, jenom nemohl s jistotou tvrdit, že jeho tělo ví, kolik je vůbec hodin tam, kde se právě nachází. "A v zájmu míru a stability je nutno tu a tam něco obětovat."

"To je pravda."

"Pane ministře, ty nešťastné události minulého týdne mou zemi znepokojily," pokračoval Adler.

"Proč nás tedy ti bandité provokují?" opáčil jeho hostitel. "Naše vojenské síly provádějí cvičení, to je vše. A oni sestřelili dvě naše letadla. Posádky jsou mrtvé. A mají rodiny. To je velmi smutné, já však doufám, že jste konstatovali, že Lidová republika nepřikročila k žádným odvetným opatřením."

"To jsme konstatovali s uznáním."

"Ti bandité vypálili první. To také víte."

"V téhle záležitosti nemáme jasno. Jeden z důvodů, proč jsem tady je, abych se ujistil o faktech," odpověděl Adler.

"Ano, jistě."

Překvapil jsem je? tázal se v duchu ministr zahraničí. Bylo to jako karetní hra, jen s tím rozdílem, že člověk neznal hodnoty karet ve vlastní ruce. V tomto případě Adler lhal, ale i když druhá strana možná má podezření, že lže, neví to jistě; a to na hru má vliv. Jestli si myslí, že Adler ví své, řekne jedno. Jestli si myslí, že neví, řekne něco jiného. V tomto případě si myslela, že Adler ví, ale nebyla si jistá. Adler právě prohlásil něco jiného, co mohla být právě tak lež jako pravda. Výhoda Amerika. To měl neustále na paměti.

"Veřejně jste prohlásili, že první vypálila druhá strana. Jste si tím jisti?"

"Naprosto," prohlásil čínský ministr zahraničních věcí.

"Promiňte, ale co když první vypálil jeden z vašich pilotů, ten, co zahynul? Jak si můžete být něčím jisti?"

"Naši piloti měli přísné rozkazy nestřílet, jedině v sebeobraně."

"To je pro vaše lidi moudrá a rozumná instrukce. Jenže v zápalu boje - anebo ne-li boje, pak alespoň ve vypjaté situaci - dochází k chybám. Takové problémy máme i my sami. Letci jsou přece impulzivní, zvláště ti mladí; a ti jsou navíc ještě hrdí."

"Neplatí to snad i pro druhou stranu?' namítl ministr zahraničních věcí.

"Zajisté," připustil Adler. "A to je ten problém, že? A proto na nás připadá povinnost postarat se, aby k takovým situacím nedocházelo."

"Oni nás ale neustále provokují. Doufají, že tak dosáhnou vaší přízně, a my máme obavy, zda se jim to už nepodařilo."

"Pardon?"

"Váš prezident Ryan hovořil o dvou Čínách. Je jen jedna Čína, pane Adlere. Domníval jsem se, že tahle záležitost už byla dávno vyřešena."

"To byla z prezidentovy strany sémantická chyba, jazykový odstín," odpověděl Adler, a tím poznámku svého protějšku přešel. "Náš prezident má mnohé dobré vlastnosti, musí se však ještě naučit jemnostem diplomatické řeči. A pak - té věci se chopil jakýsi hloupý reportér. Nic víc. K žádným změnám v naší politice vůči této oblasti nedochází." Adler úmyslně řekl "nedochází", namísto "dosud nedošlo". Někdy si myslel, že by možná náramně zbohatl, kdyby sepisoval pojistné smlouvy.

"Na podobné jazykové omyly by se dalo nahlížet jako na něco jiného než jako na omyly," odpověděl ministr zahraničních věcí.

"Nevysvětlil jsem snad náš postoj k téhle věci? Zajisté si vzpomínáte, že prezident se vyslovoval k nanejvýš politováníhodnému incidentu, v němž přišli o život Američané, a použil výrazy, které mají jeden význam v našem jazyce, a jiný v jazyce vašem." Šlo to líp, než čekal.

"O život přišli i Číňané."

Žang poslouchal, nepronesl však jediné slovo. Podle západních norem ho to zařazovalo jako jakéhosi pobočníka, technického asistenta, který svému ministrovi pomáhá v záležitostech práva nebo jeho výkladu. Adler si ale nebyl jist, co z toho platí zde. Mohlo by to docela dobře být také obráceně. Jestli je Žang to, co si Američan myslí, že je, a jestli navíc tuší, že Američana tohle napadne - co tady ksakru potom tedy dělá?

"Ano. A také řada příslušníků dalších národů, z nicotné příčiny a k nesmírné bolesti všech postižených. Věřím, že pochopíte, že náš prezident takové věci bere vážně."

"Zajisté, chápu; a ještě bych rád řekl, že útok na jeho dceru nás naplňuje hrůzou. Prosím, vyřiďte prezidentu Ryanovi, že ten nelidský čin naplňuje naše srdce lítostí. A tlumočte mu naši radost, že jeho dítě neutrpělo újmu."

"Děkuji vám jeho jménem. Vaše přání všeho dobrého mu vyřídím." Čínský ministr zahraničních věcí už podruhé za sebou získával čas. Vycházel však z mylného předpokladu. Adler si připomněl, že ti, s nimiž hovoří, si myslí, že jsou chytřejší a protřelejší než všichni ostatní. "Prezident je citově založený člověk. Je to rys americké povahy. A u nás navíc klademe velký důraz na jeho povinnost chránit všechny naše občany."

"Pak tedy musíte promluvit s těmi rebely na Tchaj-wanu. Jsme toho názoru, že to oni zničili ten dopravní letoun."

"Proč by ale něco takového dělali?" otázal se Adler; předchozí překvapivou výzvu ignoroval. Je to nějaký úskok? Promluvit s Tchaj-wanem? A k tomu ho vyzývá představitel ČLR?

"Aby ten incident ještě víc rozdmýchávali. Aby hráli na strunu prezidentových citů. Aby zamlžili skutečný charakter záležitostí mezi námi a naší pobloudilou provincií."

"Opravdu si to myslíte?'

"Ano, myslíme," ujistil Adlera čínský ministr zahraničních věcí. "Nepřejeme si nepřátelství, je to jen plýtvání lidmi, materiálem i penězi. Nás trápí jiné obavy o naši zemi. Otázka Tchaj-wanu se rozhodne, až přijde čas. Pokud do toho Amerika nebude zasahovat, " dodal.

"Jak jsem vám již řekl, pane ministře, žádné změny v politice nečiníme. Přejeme si pouze, aby byl obnoven mír a stabilita," prohlásil Adler; zjevným smyslem prohlášení bylo blíže neurčené udržení status quo, což rozhodně nebylo součástí plánu hry, kterou Lidová republika hrála.

"Takže jsme dohodnuti."

"Nebudete mít námitky proti přesunům našeho loďstva?"

Činský ministr zahraničních věcí vzdychl. "Po moři se může volně plavit každý, kdo nemá zlé úmysly. Není na nás, abychom něco přikazovali Spojeným státům americkým, stejně jako není na vás, abyste vy něco přikazovali Lidové republice. Pohyby vašich sil budí dojem, že chcete ovlivnit běh místních událostí, a my se k tomu pro forma vyjádříme. Avšak v zájmu míru," pokračoval hlasem, jenž zněl trpělivě a odevzdaně, "nebudeme protestovat nijak důrazně,

zvlášť když to bude výzvou těm rebelům, aby přestali se svými bláhovými provokacemi."

"Věci by značně prospělo, kdybychom věděli, zda vaše cvičení brzy skončí. Bylo by to velmi příznivé gesto."

Jarní manévry budou pokračovat. Nikoho neohrožují, jak vás rozšířená přítomnost vašeho loďstva zcela jasně přesvědčí. Nežádáme vás, abyste věřili našemu slovu. Nechť za nás hovoří naše skutky. Bylo by také dobré, kdyby svou činnost omezili i naši vzpurní bratři. Třeba s nimi promluvíte i o tomhle?' Už podruhé? Takže to tedy předtím neřekl jen tak.

"Jestliže o to žádáte, pak ano. S radostí připojím svůj hlas i hlas své země k mírovému úsilí."

"Ceníme si přispění Spojených států, a vkládáme důvěru v to, že budete v této věci poctivým prostředníkem, zvláště za okolností, kdy bohužel byly při té tragické nehodě zmařeny životy Američanů."

Ministr Adler zívl. "Promiňte," omlouval se.

"Cestování je prokletí, že?" Tato slova pronesl Žang; promluvil poprvé za celou dobu.

"Skutečně jím může být," souhlasil Adler. "Dovolte mi, prosím, abych se poradil se svou vládou. Mám zato, že odpověď na vaši žádost bude příznivá."

"Výborně," poznamenal čínský ministr zahraničních věcí. "Nepokoušíme se vytvořit tu žádný precedens. Věřím, že náš postoj chápete, avšak vzhledem ke zvláštnosti současné situace vaši pomoc vítáme."

"Odpověď budu pro vás mít ráno," slíbil Adler a vstal. "Odpusťte, že jste mi museli věnovat část svého dne."

"Taková je povinnost nás všech."

Scott Adler se rozloučil a usilovně přemýšlel, co to na něj vlastně přiletělo a odkud. Nebyl si jist, kdo partii vyhrál, a uvědomoval si, že také ani neví, co to bylo za hru. A zcela určitě neprobíhala podle očekávání. Zdálo se, že zvítězil a že zvítězil snadno. Druhá strana byla vstřícnější, než by byl na jejím místě on.

Někdo tomu říkal novinařina se šekovou knížkou; nic nového, ani drahého. Každý zkušený novinář měl lidi, kterým mohl zavolat, lidi, kteří za skrovný obnos všelicos prověří. Nebylo v tom nic protizákonného, požádat přítele o pomoc, alespoň tedy ne nic hrubě protizákonného. Informace to byly jen zřídkakdy takové, které bylo třeba utajovat - a v tomto případě byly dokonce veřejně přístupné. Šlo jen o to, že kanceláře nejsou v neděli vždycky otevřené.

Úředník střední úrovně z marylandské pobočky ministerstva obrany přijel do své pracovny v Baltimoru; ukázal propustku, vjel na své parkovací místo, pak vešel dovnitř, odemkl několikery dveře a vstoupil do zatuchlého archivu. Vyhledal příslušnou kartotéku, vytáhl zásuvku a z ní spis. V zásuvce nechal záložku, a spis odnesl k nejbližší kopírce. Kopie všech dokumentů byly hotovy za necelou minutu; pak vše putovalo zase zpátky na místo. Když svůj úkol splnil, vrátil se k autu a odjel domů. Tohle dělal často, a proto měl doma svůj osobní fax; než uplynulo deset minut, byly dokumenty odeslány a předlohy šly do odpadkového koše v kuchyni. Vynese mu to pět set dolarů; za práci o víkendech dostával příplatky.

John Plumber dokumenty pročítal ještě než bylo faxování u konce. Skutečně, jakýsi John P. Ryan opravdu založil společnost s ručením omezeným, v době, kterou Holtzman uvedl. Správa společnosti byla čtyři dny nato (počítal se do toho víkend) svěřena Carol Zimmerové (bez odkazů) a tato společnost nyní vlastnila bistro v jižním Marylandu. Mezi správce společnosti patřili také Laurence Zimmer, Alisha Zimmerová a další dítě. Všichni akcionáři měli stejné příjmení. Na převodních dokumentech poznal Ryanův podpis. Právní stránku věci vyřizovala velká washingtonská firma; její jméno znal také. Byly v tom jakési záhadné, avšak zcela legální kličky, aby Zimmerova rodina nemusela z transakce

platit daně. K celé záležitosti už žádné další papíry neexistovaly. Žádné další také nebyly potřeba.

Plumber měl i jiné dokumenty. Znal se s kvestorem MIT, Massachusettského technického institutu, a předchozího večera se také faxem dověděl, že školné i ubytování Petera Zimmera jsou hrazeny ze soukromé nadace; šeky jsou vydávány a podepisovány partnerem z téže advokátní kanceláře, která pro Zimmerovu rodinu společnost s ručením omezeným zakládala. Kvestor měl dokonce o absolvujícím studentovi zápis. Ano, studuje výpočetní techniku, a svou závěrečnou práci pro Mediální laboratoř MIT bude psát v Cambridgi. Kromě průměrných známek z literatury v prvním ročníku - i MIT chtěl, aby lidé byli sečtělí, ale Petera Zimmera poezie zřejmě nepřitahovala - je chlapec naprosto jednoznačně hodnocen výtečně.

"Takže je to pravda." Plumber se opřel ve své otáčecí židli a začal zpytovat svědomí. V duchu znovu slyšel slova "'Proč bych vám měl důvěřovat? Jste přece reportéři'."

Problém s jeho profesí byla věc, o níž lidé, kteří k ní patřili, skoro nikdy nemluvili, stejně jako boháč nebude nijak často žehrat na nízké daně. Kdysi v šedesátých letech člověk jménem Sullivan žaloval New York Times za urážku na cti a dokázal, že noviny neměly ve svém komentáři tak docela pravdu. List však argumentoval tím - a soud to uznal - , že pokud se neprokáže zřejmý zlý úmysl, nelze na tu chybu vlastně hledět jako na provinění; a že právo veřejnosti dovědět se, co se v zemi děje, stojí výš než ochrana jednotlivce. Technicky tak zůstaly otevřené dveře pro další žaloby. Lidé skutečně i nadále žaloby na média vznášeli, a někdy dokonce i vyhráli - asi tak často, jak často nějaký Zapadákov vůbec dokáže vyhrát soudní při se státem.

To soudní rozhodnutí bylo nutné, uvažoval Plumber. První novela zákona zaručuje svobodu tisku; důvod k tomu je ten, že v Americe je tisk prvním, a v řadě aspektů také jediným, strážcem svobody. Lidé lhali vždycky, zvlášť lidé ve vládě, ale i ostatní. A prací médií je dostat fakta - pravdu - k národu, aby si mohl sám vybrat.

Jenže v tomhle "honebním lístku", který Nejvyšší soud vydal, byl háček. Média mohla lidi také zničit. V americké společnosti existuje možnost vystoupit proti téměř každé nepřístojnosti, a novináři se těší takové ochraně, jaké se těšívali jen králové. Z hlediska praxe tedy stojí Plumberova profese nad zákonem. A také z hlediska praxe tvrdě bojuje o to, aby si své místo udržela. Přiznat chybu by nebylo jen právní faux pas, které mohlo docela dobře někoho stát peníze. Takové přiznání by také oslabovalo důvěru veřejnosti k profesi zpravodaje. A tak pracovníci médií chybu nikdy nepřiznali a nedementovali, pokud nemuseli. A když už to udělali, nebylo takové odvolání nikdy tak výrazné jako ona původní, nesprávná ujištění - byla to vždy jen minimální potřebná snaha, stanovená právníky, kteří dobře znali výšku hradeb, které hájí. Tu a tam se sice vyskytly výjimky, ale všichni věděli, že jsou to opravdu pouze výjimky.

Plumber si uvědomoval, jak se jeho profese mění. Bylo v ní příliš mnoho arogance a příliš málo uvědomění si té skutečnosti, že veřejnost, jíž publicisté slouží, jim už nevěří - a to Plumbera mrzelo. Považoval se za důvěryhodného; považoval se za následníka Eda Murrowa, jehož hlasu se každý Američan naučil naslouchat. A tak to také má být. Ale není, protože tahle profese se nedá uhlídat zvenčí a důvěru si nikdy nezíská zpět, dokud nebude hlídána a střežena zevnitř. Reportéři vytýkali všem ostatním profesím - medicíně, právu, politice - , že nedodržují patřičnou úroveň profesní odpovědnosti, vyžadovali však úroveň takovou, jakou si oni sami od nikoho nenechali vnutit a kterou až příliš zřídka vnucovali své vlastní profesi sami od sebe. Šestiletému dítěti se nemůže poručit Chovej se tak, jak ti říkám, a ne tak, jak to vidíš; ale dospělí teď mají takováhle kázání vždy pohotově. A když to bude pokračovat dál, co potom?

Plumber uvažoval o své situaci. Může kdykoli odejít. Kolumbijská univerzita

ho nejednou žádala, aby tam nastoupil jako hostující profesor žurnalistiky... a etiky, protože jeho hlasu se věřilo; byl to hlas hovořící v duchu rozumu, poctivý hlas. Starý hlas, dodal sám pro sebe. A možná už i hlas poslední?

Všechno však nakonec končí u svědomí jednoho člověka, u postojů, vtisknutých mu do jeho myšlenek dávno mrtvými rodiči a také učiteli, jejichž jména už zapomněl. Plumber musí být vůči něčemu loajální; má-li být loajální vůči své profesi, pak musí být loajální vůči jejím základům. Říct pravdu - a děj se vůle boží. Zvedl telefon.

"Holtzman," ohlásil se reportér; hovor přišel služební linkou k němu domů do Georgetownu.

"Plumber. Prověřil jsem si pár věcí. Měl jste pravdu."

"Oukej; takže co teď, Johne?"

"Tohle musím udělat sám. Dám vám výlučné právo na zveřejnění."

"To je velkomyslné, Johne. Díky," řekl uznale Bob.

"Pořád ještě se mi Ryan jako prezident nijak nelíbí," dodal Plumber, jakoby na obranu, říkal si Holtzman. To dávalo smysl. Nemůže působit dojmem, že se chce někomu zachovat.

"Víte, že o tohle vůbec nejde. Mluvil jsem s vámi přece o něčem jiném. Tak kdy?" zeptal se Bob.

"Zítra večer, živě."

"Co kdybychom si spolu sedli a pár věcí probrali? Tohle bude pro Post bomba. Chcete se s tím svézt?"

"Možná, že si ještě před zítřkem večer budu hledat nové zaměstnání," poznamenal Plumber s útrpným uchechtnutím. "Tak fajn, uděláme to."

"Tak co to znamená?" otázal se Jack.

"Nemají nic proti tomu, co děláme. Skoro jako kdyby tam tu letadlovou loď chtěli. Žádali mě, abych létal sem a tam do Tchaj-peje..."

"Přímo?" To prezidenta udivilo. Takové přímé lety dodají Čínské republice zdání legitimity. Americký ministr zahraničí bude cestovat sem a tam - a ministerský úředník takhle cestuje pouze mezi hlavními městy suverénních států. Menší spory se přenechávají "speciálním poslům", kteří mohou mít stejnou pravomoc, ale nic, co by se blížilo stejnému statusu.

"Jo, a to mě taky trochu překvapilo," odpověděl Adler přes zakrytou linku. "A dál - to ticho po pěšině: mám na mysli tu jen celkem zběžně pronesenou námitku proti tomu vašemu kiksu se ‚dvěma Čínami' na tiskové konferenci - a na obchodě se to vůbec neodrazilo. Na lidi, kteří zabili přes sto cestujících dopravního letadla, jsou nějak moc krotcí."

"A to jejich námořní cvičení?"

"Budou pokračovat. Vlastně nás vyzvali, abychom sledovali, jak dobře jim to jde."

Admirál Jackson poslouchal hlasitý telefon také. "Pane ministře? Tady Robby Jackson."

"Ano, admirále?"

"Vyvolali krizi, my přesunujeme naši letadlovou loď, a oni tvrdí, že nás tam chtějí; je to tak, rozumím tomu dobře?"

"Tak, správně. Nevědí, že my něco víme, aspoň já si nemyslím, že vědí - ale, podívejte, nejsem si jist, jestli na tom v téhle chvíli záleží."

"Něco je tu špatně," prohlásil okamžitě J-3. "Kolosálně špatně."

"Admirále, myslím, že v tom máte taky pravdu."

"Co dál?" otázal se Ryan.

"Asi poletím ráno do Tchaj-peje. To mě nejspíš nemine, co?'

"Ne, to ne. Informujte mě dál, Scotte."

"Ano, pane prezidente." Linka ztichla.

Jacku - pane prezidente, za tím něco vězí, chce to dát si pozor."

Ryan se zašklebil. "Já budu muset zítra taky dělat politiku. Odlétám v... hm..." - podíval se na svůj denní rozvrh - "z Bílého domu v šest třicet, v osm

třicet budu mluvit v Nashvillu. Tohle potřebujeme hodně rychle vyhodnotit. Hergot. Adler je venku, já jsem na cestách, a Ben Goodley s tímhle nemá dost zkušeností. Potřebuju tě tam, Robe. Jestli se tohle rozběhne do nějakých operací, je to tvoje parketa. K tomu potřebuju Foleyovy. Přes politiku zase potřebuju Arnieho. A z ministerstva zahraničí někoho dobrého na Čínu..."

Adler se v bytě pro důležité návštěvy na velvyslanectví ukládal ke spánku. Prošel své poznámky a pokoušel se přijít na to, o co se tu hraje. Chyby dělají lidé na všech úrovních. Obecně rozšířený názor, že vysocí činitelé jsou šikovní hráči, není ve skutečnosti tak pravdivý, jak si mnozí myslí. Dopouštějí se chyb. Tu a tam uklouznou. Rádi dělají chytré.

"Cestování je prokletí," řekl Žang. Jediné, co vůbec řekl. Proč? A proč právě tahle slova? Odpověď byla tak nabíledni, že to Adlerovi v té chvíli nedošlo.

"Tak Bedford Forrest, jo?" zabručel Diggs a vylepšoval si svůj párek v rohlíku kořeněnou směsí.

"Nejlepší velitel kavalerie, jakého jsme kdy měli," prohlásil Eddington.

"Odpusťte, profesore, jestli mám pro toho pána jen málo obdivu," poznamenal generál. "Ten mizera přece založil Kukluxklan."

"Nikdy jsem neřekl, že ten člověk byl nějak politicky zdatný, a nehájím jeho charakter, ale jestli jsme někdy měli lepšího velitele kavalerie, pak mi jeho jméno nějak uniklo," odpověděl Eddington.

"Tam se mu dařilo," musel Hamm přiznat.

"Stuarta přeceňovali, občas byl trucovitý a měl také velké štěstí. Nathan měl Fingerspitzengefühl, uměl se rychle rozhodovat, a ať visím, jestli těch rozhodnutí bylo nějak moc špatných. Asi budeme muset jeho ostatní chyby přehlédnout."

Hovory o historii mezi oběma vysokými armádními činiteli mohly trvat celé hodiny; oba byli stejně vzdělaní jako studenti na univerzitním semináři. Diggs si přišel s plukovníkem Hammem jen tak poklábosit - a přichomýtl se snad k miliontému a opět novému vybojování Občanské války. Miliontému? říkal si Diggs. Ne, o moc víc než miliontému.

"A co Grierson?" zeptal se Diggs.

"Ten jeho výpad do hloubky bylo něco nádherného, ale on ho vlastně nekoncipoval. Spíš bych řekl, že nejlíp si vedl jako velitel Desátého."

"No, to je řeč, doktore Eddingtone!"

"Podívejte, jak se šéfovi rozsvítily oči. Vy..."

"Pravda! Vy jste ten pluk ještě před nedávnem měl. Připraven, a v první linii!" dodal plukovník Karolínské národní gardy.

"A dokonce znáte heslo našeho pluku?" Možná, že tenhle chlapík bere historii opravdu vážně, i když obdivuje tamtoho rasistického vraha, pomyslel si Diggs.

"Grierson ten pluk vybudoval od samého základu, většinou to byli negramotní vojáci. Sám si musel vychovat poddůstojníky. Ti potom vyžrali na jihozápadě kdeco, ale taky porazili Apače - a natočil se o nich akorát jeden film. Pomýšlím na to, že o tom napíšu knihu, až budu na penzi. Byl to náš první opravdový válečník v poušti a řešil věci fofrem. Věděl, jak se dělá úder do hloubky, uměl si vybrat, kde a kdy bojovat, a jak jednou něco popadl, už to nepustil. Měl jsem radost, když se ta plukovní standarta vrátila zpátky."

"Plukovníku Eddingtone, všechno odvolávám." Diggs zvedl svůj půllitr s pivem jako k pozdravu. "Takhle má vypadat každá pořádná kavalerie."

[46] PROPUKNUTÍ

Bylo by bývalo rozumnější vrátit se v pondělí ráno, to by ale znamenalo budit děti moc brzy. Jacka mladšího a Sally čekaly písemky a museli se učit, a bylo třeba učinit nová opatření ohledně Katie. Camp David byl natolik jiný, že se odjezd až moc podobal návratu z dovolené. A ten návrat působil jako šok. Jakmile se za okénky sestupujícího vrtulníku objevila prezidentská rezidence,

tváře i nálada Ryanových se změnily. Bezpečnostní opatření byla mnohem rozsáhlejší; počet lidí rozestavených po obvodu střeženého prostoru se zvýšil. I to Ryanovým připomnělo, jak jsou pro ně tohle místo samo i život v něm nežádoucí. Ryan vystoupil první, pozdravil příslušníka námořní pěchoty stojícího dole pod schůdky a pohlédl na jižní průčelí Bílého domu. Bylo to jako políček. Vítejte zpátky do skutečnosti. Když byla rodina v bezpečí uvnitř, prezident zamířil do své pracovny.

"No, tak jak to vypadá?' zeptal se van Damma; ten si víkendu nijak neužíval - ale nikdo se také nepokoušel zabít jeho nebo jeho rodinu.

"Vyšetřování toho zatím moc nepřineslo. Murray říká, abychom byli trpěliví, že se věci hýbou dopředu. Radil bych vám, Jacku, abyste pokračoval klidně dál," promlouval k němu vedoucí prezidentské kanceláře. "Zítra máte nabitý program. Nálada v zemi je vám nakloněná. V takovýchhle dobách se vždycky spustí celý déšť sympatií..."

"Arnie, já se nehoním za hlasy voličů, na to nezapomínejte. Je to krásné, že o mně lidi pěkně smýšlejí po tom, co nějací teroristé zaútočí na mou dceru; ale víte, že takhle to nechci brát," poznamenal Jack. Po dvou dnech oddechu se jeho zlost zase vracela. Jestli jsem snad někdy uvažoval o tom, že u téhle práce zůstanu, tak minulý týden mě vyléčil."

"No, jistě, ale..."

"Starou bačkoru ‚ale' Arnie! Až to tady bude hotovo, co si odtud odnesu? Místo v učebnicích dějepisu? Než je napíšou, budu mrtvý, a bude mi úplně jedno, co si budou historikové myslet a co budou psát. Mám přítele, který se historií zabývá, a ten prohlašuje, že celé dějiny nejsou nic jiného než aplikace ideologie na minulost - a stejně tu nebudu, abych si to mohl přečíst. Jediné, co si odtud chci odnést, je můj život a život mé rodiny. To je všechno. Jestli někdo stojí o tuhle slávu a o celý tohle blbý vězení, ať si poslouží. Já teď vím svoje. Jo, fajn," dodal POTUS zahořkle; zde v pracovně se mu vrátila veškerá jeho špatná nálada. "Tu práci udělám, projevy přednesu a budu se snažit udělat něco užitečného. Ale nestojí to za tu námahu, Arnie. A zatraceně jistě to nestojí za to, aby se nějakých devět teroristů pokoušelo zabít mi dceru. Na téhle planetě po člověku zůstane jediné - jeho děti. Všechno ostatní si lidi stejně udělají podle svého, zrovna jako se to dělá ve zprávách."

"Byly to dva perné dny a..."

"A co ti agenti, kteří zemřeli? Co jejich rodiny? Já jsem měl dva pěkné dny volna. Ty rodiny zaručeně ne. Na tuhle práci jsem si už zvykl tak, že jsem po nich ani nevzdechl. Přes sto lidí dělalo všechno možné, abych na to zapomněl. A já jsem je to nechal dělat! Je asi důležité, abych se takovými věcmi moc nezabýval, co? Na co se mám vlastně soustředit? Na ‚Povinnost, Čest, Vlast'? Ten, kdo dokáže jen to, a zapomene přitom na své lidství, sem nepatří; a přesně takového člověka ze mě tahle práce dělá."

"Už jste skončil, nebo vám mám doběhnout pro kapesníček?" Na okamžik to vypadalo, že prezident van Dammovi opravdu jednu vrazí. Arnie však pokračoval. "Ti agenti zemřeli proto, že si zvolili práci, kterou považovali za důležitou. To samé dělají vojáci. Tak co je s vámi, Ryane? Jak si k čertu myslíte, že země funguje? Že žije z krásných myšlenek? Nebyl jste vždycky takhle pitomý. Kdysi jste byl u mariňáků. Pak jste zase pracoval pro CIA. A tenkrát jste se nepodělal. Teď máte svůj úřad. Nenaverbovali vás, pamatujte si to. Dal jste se na to dobrovolně, ať už to přiznáte nebo ne. Věděl jste, že se tohle možná stane. A teď jste tady. Chcete utéct, no dobrá - tak utečte. Ale nevykládejte mi, že to tady nestojí za námahu. Neříkejte, že na tom tady nezáleží. Když lidi umřeli, aby chránili vaši rodinu, tak mi snad doprdele nechcete povídat, že na tom nezáleží!" Van Damm vyletěl z pracovny a ani se nezdržoval tím, aby za sebou zavřel.

Ryan nevěděl, co dělat. Posadil se za stůl. Ležely na něm obvyklé stohy papírů, úhledně složených štábem pracovníků, který nikdy nespal. Zde je Čína.

Zde je Střední východ. Zde Indie. Zde jsou předběžné informace o ekonomických ukazatelích. Tady zase politické záměry pro 161 míst ve Sněmovně, o kterých bude třeba do dvou dnů rozhodnout. Tady je zpráva o útoku teroristů. Zde je jmenný seznam mrtvých agentů - a také seznam manželek a manželů, rodičů a dětí, v případě Dona Russella také vnoučat. Jack všechny ty tváře znal, ale musel si přiznat, že si nedokáže vybavit všechna jména. Ti lidé zemřeli proto, aby zachránili jeho dítě, a on ani neví, jak se jmenovali. A nejhorší ze všeho - dopustil, aby ho odvezli pryč, aby si užíval ještě umělejšího pohodlí - a aby zapomněl. Ale on to tady všechno má, zde na stole; ceká to na něj. A nezmizí to. A ani on nemůže utéct. Vstal, vyšel ze dveří a zamířil k rohové pracovně vedoucího prezidentské kanceláře. Prošel kolem agentů Tajné služby, kteří jejich výměnu názorů slyšeli, pravděpodobně si mezi sebou vyměňovali pohledy, a docela určitě si tvořili vlastní názor. Teď však své myšlenky skrývali.

"Arnie?'

"Ano, pane prezidente?'

"Omlouvám se, mrzí mě to."

"Tak dobrá, holka," zasténal. Zítra ráno půjde k lékaři. Vůbec se to nelepšilo. Spíš horšilo. Bolesti hlavy teď byly nesnesitelné, přestože si každé čtyři hodiny bral dva zvlášť silné tylenoly. Kdyby tak mohl všechno zaspat - ale nešlo to; občas na hodinu usnul, ale jen vyčerpáním. Už i vstát a jít na klozet si vyžadovalo několik minut soustředěného úsilí, takového, že se manželka nabízela, že mu pomůže. Ale ne, na tohle snad ještě doprovod mít nemusí. Na druhé straně - žena má pravdu. Skutečně potřebuje zajít k lékaři. Bylo by bývalo moudřejší udělat to už včera. Aspoň by mu teď bylo líp.

Pro Plumbera byla jeho tajná akce snazší, přinejmenším samotný postup. Skladiště pásek mělo rozměry slušně velké veřejné knihovny, hledání však šlo hladce. Tamhle na polici jsou tři velkoformátové kazety v pouzdrech. Plumber si je vzal s sebou dolů, vyňal kazety z pouzder, nahradil je prázdnými a nahrané kazety vložil do kufříku. Za dvacet minut byl doma. V přehrávači Betamax si projel záznam prvního interview, aby se ujistil, že kazety jsou opravdu nepoškozené. Musí je uložit na nějakém bezpečném místě.

Pak si načrtl tříminutový komentář pro večerní zprávy na příští den. Bude mírně kritický vůči Ryanově prezidentské funkci. Strávil nad ním asi hodinu, neboť na rozdíl od ostatních televizních reportérů měl rád, když se mu podařilo dosáhnout jisté jazykové elegance; ta mu nedělala potíže, protože jazyk používat dovedl. Komentář si vytiskl a přečetl si ho, protože se mu text redigoval a chyby opravovaly snáze na papíře než na monitoru počítače. Konečnou verzi textu uložil na disketu; později ho ve studiu nahraje do čtecího zařízení. Pak sestavil další komentář stejné celkové délky - ukázalo se, že je kratší o čtyři slova - a i ten si vytiskl. Nad tímhle komentářem strávil víc času. Má-li být jeho labutí písní, pak ho musí zpracovat náležitě; Plumber, který už pár pohřebních řečí nad jinými - obdivovanými i neobdivovanými - sepsal, chtěl, aby i řeč nad ním samotným byla jak se patří. Když byl s jejím konečným zněním spokojen, vytiskl si i ji; listy papíru i s kazetami nastrkal do kufříku. Tuhle řeč si na disketu neuložil.

"Asi už skončili," oznámil vrchní seržant.

Záběry z Predátora ukazovaly kolony tanků mířící zpět do svých stanovišť, poklopy na věžích otevřené, takže byly vidět posádky; ty většinou kouřily. Nově vytvořené armádě SIR se cvičení vydařilo, a i přesun po silnici byl spořádaný.

Major Sabah strávil tolik času nahlížením seržantovi přes rameno, že by spolu už měli hovořit méně formálně, říkal si důstojník. Celé cvičení proběhlo až příliš rutinně. Major očekával - doufal - , že nový soused jeho země bude

na integraci svých ozbrojených sil potřebovat mnohem víc času, ale podobnost zbraní i doktrín pracovala v sousedův prospěch. Rádiové vysílání, které zachytili zde i na stanici TRASA BOUŘE naznačovalo, že cvičení skončilo. To také potvrdily televizní záběry z bezpilotního průzkumného letounu. Toto potvrzení bylo důležité.

"To je divné..." poznamenal seržant, sám překvapen.

"Co?" otázal se Sabah.

"Pardon, okamžik, pane." Poddůstojník vstal, ze skříňky v rohu místnosti vytáhl mapu a odnesl si ji na svůj stůl. "Tam přece není žádná silnice. Podívejte se, pane." Mapu rozložil a porovnal souřadnice se souřadnicemi na obrazovce - Predátor měl svůj vlastní družicový navigační systém, který automaticky sděloval obsluze, kde se právě nachází; seržant poklepal prstem na odpovídající výsek na mapě. "Vidíte?"

Kuvajtský důstojník pohlédl na mapu a pak zpátky na obrazovku. Na ní teď byla silnice. To se však dalo lehce vysvětlit. Kolona stovky tanků promění v jakousi tvrdou uježděnou silnici prakticky jakýkoliv povrch. A tak tomu bylo i zde.

Předtím tu silnice nebyla. Tanky ji během několika posledních hodin vytvořily.

"Tak tohleto je změna, pane majore. Irácká armáda byla vždycky vázaná na silnice."

Sabah přikývl. Věc byla tak zřejmá, že jeho pozornosti unikla. Irácká armáda do pouště přirozeně patřila, a podle předpokladů byla vycvičená k přesunům po ní, v roce 1991 se však ke své škodě držela silnic, protože její důstojníci vždycky zabloudili, když se měli přesunovat v terénu. Mít své trasy nebyla zase tak velká šílenost, jak by se zdálo - poušť nemá žádné charakteristické rysy, stejně jako moře - , jenže pak se dalo předvídat, kudy se jednotky budou pohybovat, a to ve válce není nikdy dobré; postupujícím spojeneckým silám to umožňovalo přiblížit se z libovolného, nečekaného směru.

Teď se situace změnila.

"Myslíte, že mají také družicový navigační systém?" zeptal se vrchní seržant.

"Nemohli jsme přece čekat, že zůstanou pitomí navěky, ne?"

Prezident Ryan cestou k výtahu manželku políbil. Děti ještě nebyly vzhůru. Jedna práce ležela před ním. Jinou měl za sebou. Na obě dvě dnes nezbude čas, ačkoliv snaha tu bude. Ve vrtulníku čekal Ben Goodley.

"Tady jsou poznámky z Adlerovy cesty do Teheránu." Poradce pro národní bezpečnost je prezidentovi podal. "A také zápisy z Pekingu. V deset se sejde pracovní skupina, aby situaci projednala. Tým pro SONZ se sejde odpoledne v Langley."

"Díky." Jack se ve svém sedadle připoutal a dal se do čtení. Na palubu přišli také Arnie a Callie a usadili se před ním.

"Máte nějaké nápady, pane prezidente?"

"Bene, nápady mi máte dávat vy, ne?"

"A co když vám povím, že celá ta věc je nějaký nesmyslný propletenec?"

"To už znám. Dneska hlídáte telefony a faxy. Scott by teď měl už být v Tchaj-peji. Jak od něj něco bude, hned s tím za mnou přijďte."

"Ano, pane."

Vrtulník se letem do strany vznesl do vzduchu. Ryan pohyb stroje sotva vnímal, mysl měl cele zaujatou svou úmornou prací. Priceová a Rahman s ním letěli také. V sedmsetsedmačtyřicítce bude agentů víc, další čekají v Nashvillu. Jack Ryan pokračoval dál ve své prezidentské činnosti, ať se mu to líbilo nebo ne.

Tahle země snad byla malá, možná i bezvýznamná. Ve společenství ostatních zemí mohla být třebas i páriou, ne kvůli něčemu, co provedla - až snad na to, že prosperovala - , nýbrž kvůli svému velkému a méně prosperujícímu sousedovi

na západě; měla však volenou vládu, a za to by si zasloužila jisté uznání ve společenství národů, zvláště od těch zemí, které samy také měly volené vlády. Lidová republika vznikla silou zbraní - nu, tak koneckonců vznikla většina zemí, připomněl si Adler - a hned nato pobila miliony svých občanů; nikdo nevěděl kolik a nikdo ani neměl zájem zjišťovat to. Nastartovala program revolučního rozvoje, "Velkého skoku", který skončil katastrofou ještě horší, než jak bylo v zemích s marxistickým zřízením pravidlem. Hned nato ČLR zahájila další vnitřní "reformu", kulturní revoluci, která přišla po jiné, nazvané "Sto květů"; to byla kampaň, jejímž skutečným cílem bylo vykouřit z doupat možné disidenty. ČLR později kulturu zlikvidovala rukama studentů, kteří se ve svém revolučním nadšení chovali vůči kultuře skutečně revolučně - téměř úplně ji zničili a zůstala jen Rudá knížka s citacemi z projevů Mao Ce-tunga. Pak přišla další reforma, údajně přechod od marxismu k čemusi jinému, a s ní další studentská revoluce - ta už byla zaměřena proti stávajícímu politickému systému. Před zraky televizí celého světa ji arogantně a pohrdlivě smetla tanky a kulomety. Navzdory tomu všemu byl svět ochoten nechat Lidovou republiku rozdrtit i své vlastní bratry na Tchaj-wanu.

Říká se tomu Realpolitik, uvažoval Scott Adler. Něco podobného vyústilo v holocaust, který jeho otec přežil s číslem vytetovaným na předloktí jako důkazem toho, co se dělo. I Adlerova vlast oficiálně provádí politiku v duchu jedné Číny, ačkoliv nepsaná úmluva je taková, že Čínská lidová republika nenapadne Čínskou republiku - kdyby to udělala, pak by snad Amerika reagovala. Nebo také ne.

Adler byl celoživotním povoláním diplomat, absolvent Cornellovy univerzity a Fletcherovy fakulty práva a diplomacie Tuftsovy univerzity. Svou zemi měl rád. Často vystupoval jako nástroj její politiky, a nyní i jako hlas při jednání se zahraničím. Avšak často musel říkat věci, které vůči ostatním nebyly tak docela spravedlivé, a ve chvílích jako tato ho napadalo, zda snad nedělá totéž, co před šedesáti lety udělali jiní absolventi Fletcherovy fakulty, s dobrým vzděláním a s dobrými úmysly, kteří, když bylo po všem, nemohli pochopit, jak k čertu mohli být tak slepí, že neviděli, co přichází.

"Máme střepiny a také pár větších kusů z té rakety; uvázly v křídle. Raketa nepochybně pochází z ČLR," prohlásil tchajwanský ministr obrany. "Dovolíme vašim technikům, aby si je prohlédli a provedli své vlastní testy, aby se věc potvrdila."

"Děkuji. Projednám to se svou vládou."

Pak promluvil tchajwanský ministr zahraničních věcí. "Takže, shrneme-li to - dají svolení k přímému letu z Pekingu do Tchaj-peje. Nemají námitky proti přítomnosti letadlové lodi. Popírají jakoukoli odpovědnost za zničení airbusu. Přiznávám se, že v tomhle chování nenacházím žádné rozumné jádro."

"Mě těší, že dávají aspoň najevo zájem na obnově stability v regionu."

"To je od nich moc pěkné," poznamenal ministr obrany. "Po tom, co ji úmyslně rozvrátili."

"Způsobilo nám to značné hospodářské škody. Cizí investoři jsou opět zneklidněni, a ten let z jejich hlavního města v nás vyvolává určité rozpaky. Myslíte, že měli v plánu tohle?"

"Pane ministře, kdyby tomu tak bylo, proč tedy po mně chtěli, abych sem letěl přímo?"

"Nějaký skrytý úmysl v tom nepochybně je," odpověděl ministr zahraničních věcí, ještě než ministr obrany stačil něco říci.

"Ale když ano, pak tedy proč?" tázal se Adler. Hergot, oni jsou přece Číňani. Tak by na to snad mohli přijít!

"Zde u nás je bezpečno. My to víme, jenže cizí investoři ne. Ale i tak není situace nijak růžová. Je to jako bydlet v zámku s vodním příkopem. Za vodním příkopem je lev. Lev by nás zabil a sežral, kdyby měl možnost. Příkop nepřeskočí a ví to, ale pořád to zkouší, i s tímhle vědomím. Doufám, že chápete naše obavy."

"Chápu, pane," ujistil ho Adler. "Když ČLR omezí svou činnost, uděláte totéž?" I když nedokážou přijít na to, co má ČLR za úmysly, snad by mohli aspoň zmírnit napětí.

"V zásadě ano. Jak přesně to udělat, to už je technická otázka zde pro mého kolegu. Přesvědčíte se, že nejsme nerozumní."

A celá ta cesta byla zinscenovaná kvůli tomuhle prostému prohlášení. Teď musí Adler zpátky do Pekingu a tam toto prohlášení tlumočit. Jako dohazovač, obyčejný dohazovač...

Hopkinsova nemocnice měla vlastní jesle a školku se stálými zaměstnanci a vždy tu pracovali nějací studenti z univerzity v rámci praktik předmětu péče o dítě. Sally vešla dovnitř, rozhlédla se kolem a potěšilo ji mnohobarevné prostředí. S ní přišli čtyři agenti, všichni muži, protože žádná z žen neměla volno. Kousek dál si trojice policistů baltimorské městské policie v civilu a agenti Tajné služby navzájem ukazovali svá pověření, aby si potvrdili totožnost. Pro DOKTORKU a BÁBOVIČKU tak začal nový den. Katie se let vrtulníkem líbil. Dneska se seznámí s novými kamarádkami a kamarády, ale večer, jak matka věděla, se zeptá, kde je slečna Marlene. jak se sotva tříletému dítěti vysvětluje smrt?

Dav tleskal vřeleji než obvykle. Ryan to vyciťoval. Zde jsem, necelé tři dny po tom, co došlo k pokusu zabít mou nejmladší dceru, a konám svou práci pro ně, projevuju sílu a odvahu a všechny ty další hovadiny, říkal si v duchu POTUS. Začal modlitbou za padlé agenty; město Nashville patří do oblasti vyznavačů bible, a takové věci se tu proto berou vážně. Zbytek projevu byl opravdu dobrý, apeloval na věci, ve které prezident skutečně věřil. Zdravý rozum. Poctivost. Povinnost. Když slyšel vlastní hlas pronášející slova napsaná někým jiným, připadal si prázdný. Bylo těžké udržet myšlenky, aby se mu nezatoulaly jinam.

"Děkuji vám. Bůh žehnej Americe," uzavřel svou řeč. Dav povstal a jásal. Spustila kapela. Ryan odstoupil od obrněného řečnického pultu, znovu si potřásl rukama s místními činiteli, a když sestupoval z pódia, svým posluchačům zamával. Za závěsem na něj čekal Arnie.

"Na falešného prezidenta si pořád vedete dobře." Ryan ani nestačil odpovědět, když se objevila Andrea.

"V letadle na vás čeká vzkaz BLESK pane. Od pana Adlera."

"Oukej, tak padáme. Zůstaňte poblíž," přikázal své hlavní agentce cestou zpátky.

"Ani se nehnu," ujistila ho Priceová.

"Pane prezidente!" zahulákal jakýsi reportér. Shromáždil se jich tu celý houf. Tenhle reportér, jeden z týmu NBC, byl z nich nejhlučnější. Ryan se otočil a zastavil se. "Budete v Kongresu prosazovat nový zákon o nošení zbraní?"

"K čemu?'

"Ten útok na vaši dceru byl..."

Ryan ho zvednutím ruky zarazil. "Podívejte - jak jsem vyrozuměl, použité zbraně byly toho typu, který je zákonem již zakázán. Nevím, jak by se novým zákonem dalo něčeho zvláštního dosáhnout, bohužel."

"Ale zastánci zákona o omezeném držení zbraní říkají, že..."

"Já vím, co říkají. A teď využívají útoku na mou dcerku a smrti pěti skvělých Američanů k tomu, aby si posílili svůj politický program. Co vy na to?" zeptal se prezident a odvrátil se.

"Tak copak ti je?" Muž popsal své příznaky. Jeho rodinný lékař byl také jeho starým přítelem. Hráli spolu i golf. Na konci každého roku měl zástupce firmy Cobra hojnost předváděcích holí, pěkných, které jako kdyby právě vyšly z dílny. Většina z nich se darovala klubům mladých nebo se prodala venkovským

klubům, které je pak půjčovaly zájemcům. Některé však mohl věnovat svým přátelům, nemluvě o pár vlastnoručních podpisech Grega Normana.

"No, máš horečku, přes devětatřicet, a to je trochu moc. Tlak sto na pětašedesát, ten je na tebe zase trochu nízký. Barvu máš bídnou..."

"Já vím. Cítím se mizerně."

"Taky to s tebou mizerné je. Ale přesto bych se tím neznepokojoval. Někde v baru jsi chytil chřipkový bacil; všechno to cestování letadlem ti taky nijak neprospělo - už léta ti radím, abys trochu omezil chlast. Něco jsi někde chytil a pití to všechno jen zhoršilo. Říkáš, že to začalo v pátek?"

"Ve čtvrtek večer, možná v pátek ráno."

"Ale partičku sis dal, co?"

,Jo. A za svou námahu jsem skončil se sněhulákem," přiznal; myslel tím skóre 80 pod par.

"Tak bych dopadl sám, zdravý a střízlivý jak nemluvně." Lékař měl handicap 20 pod par. "Je ti přes padesát, nemůžeš se večer válet v hnoji a čekat, že ráno vzlétneš jako orel. Potřebuješ naprostý klid. Hodně tekutin - nealkoholických. Tylenoly ber dál."

"Žádný recept mi nedáš?"

Lékař zavrtěl hlavou. "Na virové infekce antibiotika nezabírají. S tím si musí poradit tvůj imunitní systém. A taky to udělá, když ho necháš. Ale když už jsi tady, vezmu ti krev. Stejně jsi už zmeškal kontrolu cholesterolu. Pošlu sem sestru. Máš tu někoho, kdo tě odveze domů?"

"Jo. Netroufl jsem si sám řídit."

"Dobrá. Dopřej tomu ještě pár dní. Cobra se bez tebe obejde. A golfová hřiště taky počkají, než se zase budeš cítit líp."

"Díky." Cítil se líp už teď. Člověk se vždycky cítí líp, když mu doktor neřekne, že umře.

"Tady to je." Goodley podal prezidentovi papír. Jen málo správních budov, dokonce i zabezpečené vládní budovy, mělo zařízení, umožňující spojení s horním patrem v letounu VC-25, prezidentském speciálu, jehož volací znak byl Air Force One. "Nejsou to špatné zprávy," dodal Ben.

ŠERMÍŘ papír zběžně přehlédl, pak se posadil a pročítal ho pomaleji. "No tak dobrá, myslí si, že té situaci můžeme ulomit hrot," poznamenal Ryan. "Ale pořád ještě neví, co to vlastně k čertu je za situaci."

"Je to lepší než nic."

"Má tohle pracovní skupina?"

"Ano, pane prezidente."

"Snad se jim podaří dát z toho dohromady něco rozumného. Andreo?"

"Ano, pane prezidente?"

"Řekněte pilotovi, že je čas se zvednout." Rozhlédl se kolem. "Kde je Arnie?"

"Volám na mobilní telefon," řekl Plumber.

"Fajn," odpověděl van Damm. ,Já tu náhodou zrovna jeden mám." Linky do letadla byly zakryté, se stupněm utajení STU-4. To Arnie nařekl. Potřeboval jen Plumberovi nějak odseknout. John Plumber už nebyl na seznamu lidí, kterým posílal vánoční pozdravy. Naneštěstí Plumber měl jeho přímou linku stále ještě zapsanou. Je to ostuda, že s tím nemůže nic dělat. Bude muset aspoň říct sekretářce, aby tohohle chlapa už nespojovala, aspoň ne v době, kdy Arnie bude na cestách.

"Já vím, co si myslíte."

"No, dobrá, Johne. Takže vlastně ani nemusím říkat, co si myslím."

"Pusťte si dneska večer zprávy. Vystoupím v nich."

"Proč bych si je měl pouštět?"

"Uvidíte sám, Arnie. Nashle."

Vedoucí prezidentské kanceláře vypnul telefon a uvažoval, co tím Plumber myslel. Kdysi tomu člověku důvěřoval. A kruci, také kdysi důvěřoval jeho

kolegovi. Mohl by o tomhle hovoru povědět prezidentovi, ale rozhodl se, že to neudělá. Prezident právě přednesl moc dobrý projev - i při tom všem, co odvádělo jeho pozornost - a vedl si dobře, navzdory sobě samému, protože ten chudák opravdu nevěří v nic jiného než v to, co bezpečně ví. Nebylo by moudré zatahovat ho teď do něčeho dalšího. Plumberovu řeč zaznamenají na pásku cestou do Kalifornie, a když bude stát za shlédnutí, POTUS záznam uvidí.

"Netušil jsem, že tu někde lítá chřipkový bacil," dostal ze sebe s námahou úředník automobilové firmy a natahoval na sebe košili. Chvíli mu to trvalo; byl celý jako rozlámaný.

"Ten lítá vždycky. Jenom se to pokaždé nedostane do zpráv," odpověděl lékař a pročítal soupis příznaků, které sestra zapsala. "No, a vy jste ho dostal."

"Takže?"

"Takže si nedělejte starosti. Do kanceláře nechoďte. Nemá cenu nakazit celou firmu. Vyležte to. Do konce týdne budete v pořádku."

Tým sestavující SONZ se sešel v Langley. Z oblasti Perského zálivu došly spousty nových informací, a ty teď v poradním sále ve čtvrtém poschodí probírali. Fotografii Mahmúda hadžiho Darjájího, kterou pořídil Chavez, v laboratoři zvětšili a nyní visela na stěně. Možná, že se do ní někdo bude strefovat šipkami, pomyslel si Ding.

"Ropuchy na pásech," odfrkl bývalý pěšák a prohlížel si videozáznam z Predátoru.

"Trochu velké, než aby se na ně dalo jít s puškou, parťáku," poznamenal Clark. "Tyhle věci mě vždycky děsily k smrti."

"Protitankový rakety to krásně zařídí, pane C."

Jaký dostřel mají, Domingo?"

"Takových čtyři sta až pět set metrů."

"Ty kanony dostřelí dva nebo tři kilometry," pronesl důrazně John. "Pouvažujte o tom."

"V těžké vojenské technice se nevyznám," prohlásil Bert Vasco. Mávl rukou k obrazovce. "Co to znamená?'

Odpověď přišla od armádního analytika CIA. "Znamená to, že armáda SIR je v mnohem lepším stavu, než jsme čekali."

Major pozemní armády, kterého přizvali z Obranné zpravodajské služby, jeho názor nevyvracel. "To cvičení na mě udělalo dost dojem. Žádné moc složité manévrování, ale po celou dobu si udrželi organizovanost, nikdo se neztratil ani nezabloudil..."

"Myslíte, že teď používají družicový navigační systém?" zeptal se analytik CIA.

"Tuhle věc si může koupit každý, kdo odebírá Jachting. Cena spadla na čtyři sta babek, když jsem to naposled viděl," sdělil důstojník civilistovi. "Znamená to, že můžou své motorizované jednotky mnohem líp řídit. A nejen to; jejich dělostřelectvo bude o moc účinnější. Když víte, kde máte děla, kde je váš předsunutý pozorovatel a kde se nachází vzhledem k němu cíl, potom první výstřel půjde pěkně blízko."

"Takže čtyřikrát vyšší účinnost?"

"Klidně," odpověděl major. "Ten obstarožní pán tamhle na zdi má na své sousedy pěkně tlustý klacek. A myslím, že jim o něm taky dá vědět."

"Berte?" obrátil se Clark na ministra.

Vasco se na své židli zavrtěl. "Začíná mi to dělat starosti. Jde to rychleji, než jsem čekal. Kdyby Darjájího netrápily ještě další věci, znepokojovalo by mě to mnohem víc."

"Jaké věci třeba?" zeptal se Chavez.

"Třeba to, že musí zkonsolidovat zemi. Musí vědět, že když začne řinčet zbraněmi, my budeme reagovat." Důstojník se odmlčel. "Nabeton chce, aby jeho

sousedé věděli, kdo je tu v kraji pánem. Jak daleko má ještě k tomu, aby něco spustil?"

"Vojensky?" zeptal se analytik civilista. Pokynul člověku z Obranné zpravodajské služby.

"Kdybychom nebyli na scéně, tak hned. My ale na scéně jsme."

"A nyní vás prosím, abyste jejich památku uctili minutou ticha," vyzval Ryan posluchače v Topece. Zde bylo jedenáct hodin. Doma je tedy poledne. Další zastávka bude Colorado Springs, pak Sacramento, a pak, zaplaťpánbůh, domů.

"Musíte si položit otázku, jakého člověka tu máme," prohlásil Kealty před svými kamerami. "Pět mrtvých mužů a žen, a on nevidí nutnost omezit nošení zbraní. Nedokážu prostě pochopit, jak někdo může být tak chladně bezcitný. Nu, jestli na těch statečných agentech nezáleží jemu, mně ano. Kolik Američanů bude muset zemřít, než tu nutnost ‚uvidí'? Bude muset skutečně ztratit některého člena své rodiny? Je mi líto, ale tomu jeho výroku prostě nemohu uvěřit," pokračoval politik před svou minikamerou.

"Všichni se pamatujeme na doby, kdy různí lidé znovu kandidovali do Kongresu a jedna z věcí, které nám slibovali, byla ‚Když budete hlasovat pro mě, za každý dolar, které daně tomuto okresu vezmou, se vrátí dolar a dvacet centů.' Vzpomínáte na ty sliby?" otázal se prezident.

"Neřekli ale, že - no, neřekli vlastně spoustu věcí. Zaprvé, kdo kdy povídal, že vaše peníze závisí na vládě? Nehlasujeme přece pro Santa Clause, ne? Je to právě naopak. Vláda nemůže existovat, pokud jí nedáte peníze vy.

Zadruhé, říkají vám ‚Hlasujte pro mě, protože já těm mizerům v Severní Dakotě zasolím.' Copak tam snad nejsou Američané?

Zatřetí, pravý důvod, proč se vše toto děje, je to, že vládní schodek znamená, že každý okres dostane z federálních plateb víc, než ztratil na federálních daních - pardon, myslím přímé federální daně. Ty, které máte přímo před očima.

Takže se před vámi kasají, že vydávají víc peněz, než kolik mají. Kdyby vám váš soused řekl, že rozhazuje šeky, které vypsal na vaše osobní konto, nezavolali byste na něj policii?

Všichni víme, že vláda víc peněz bere, než vrací zpátky. Prostě se jen naučila skrývat to. Deficit vládního rozpočtu znamená, že pokaždé, když si vypůjčíte peníze, stojí vás to víc, než by mělo - a proč? Protože vláda si vypůjčuje tolik peněz, že to úrokovou míru vyhání nahoru.

A tak, dámy a pánové, každá platba na domácnost, každá platba na automobil, každý účet z kreditní karty je také daň. Možná, že vám poskytnou daňovou úlevu při splácení úroků. Není to od nich pěkné?' otázal se POTUS. "Vaše vláda vám poskytuje daňovou úlevu na peníze, které byste v první řadě vůbec neměli platit. A pak vám namlouvá, že dostáváte zpátky víc, než jste zaplatili." Ryan se odmlčel.

"Věří tomu snad někdo? Věří někdo doopravdy tomu, když lidi říkají, že si Spojené státy nemohou dovolit - nevydávat víc peněz, než kolik jich mají? Jsou tohleto slova Adama Smithe, anebo herečky z nějaké komedie? Mám univerzitní diplom z ekonomie, ale komedie jsme v žádném kurzu neprobírali.

Dámy a pánové, nejsem politik a nejsem tu proto, abych hovořil jménem vašich místních kandidátů na uvolněná místa ve Sněmovně lidu. Jsem tu proto, abych vás vyzval k tomu, abyste uvažovali. Vy také máte svou povinnost. Vláda patří vám, ne vy vládě. Až zítra vyjdete k volebním urnám, prosím, obětujte nějaký čas a zamyslete se nad tím, co vaši kandidáti slibují a za co se staví. Ptejte se sami sebe ‚Je v tom rozumné jádro?' a pak vybírejte co nejpečlivěji - a když se vám nebude zamlouvat žádný z nich, přece jen jděte do voleb, jděte do kabiny, a pak se vraťte domů, aniž byste svůj hlas někomu dali. Ale alespoň se ukažte. Je to váš dluh vůči vaší ze-

Skříňové auto teplárenské firmy, která instalovala také klimatizační

zařízení, vjelo na příjezdovou cestu a tam zastavilo; vystoupili dva muži a vykročili k zápraží. Jeden z nich zaklepal.

"Ano?" uvítala je zmatená paní domu.

"FBI, paní Smintonová." Muž ukázal svůj průkaz. "Můžeme dovnitř, prosím?"

"Proč?" zeptala se dvaašedesátiletá vdova.

"Chtěli bychom vás požádat, abyste nám s něčím pomohla, budete-li tak laskavá."

Pátrání trvalo déle, než by se dalo čekat. Zbraně, použité v případu BÁBOVIČKA, byly vysledovány k výrobci, od výrobce k velkoobchodníkovi, od velkoobchodníka k překupníkovi, od překupníka k určitému jménu, a od jména k adrese. S tou adresou si FBI a Tajná služba došly k soudci okresního soudu pro povolení k domovní prohlídce.

"Pojďte prosím dovnitř."

"Díky. Paní Smintonová, znáte toho pána, co bydlí tady vedle?"

"Myslíte pana Azira?"

"Ano, toho."

"Moc dobře ne. Občas mu zamávám na pozdrav."

"A nevíte, jestli je teď doma?"

"Auto tu nemá," odpověděla, když se podívala ven. To agenti už věděli. Azir měl modrý karavan Oldsmobile s poznávací značkou státu Maryland. Hledali ho všichni policisté v okruhu tří set kilometrů.

"Vzpomněla byste si, kdy jste ho naposled viděla?"

"Řekla bych, že v pátek. Stála tam ještě nějaká jiná auta. A taky nějaký nákladák."

"Díky." Agent sáhl do kapsy pláště a vytáhl vysílačku. "Všichni sem, všichni sem. Ptáček pravděpodobně - opakuji, pravděpodobně - vylétl z klece."

Před očima překvapené vdovy se přímo nad domem tři sta metrů odtud vynořil vrtulník. Z obou dvířek se spustila lana a po nich sjeli dolů ozbrojení agenti. Současně z obou stran okresní silnice přijela čtyři vozidla, odbočila z ní a po rozlehlém trávníku ujížděla přímo k Azirovu domu. Normálně by všechno šlo pomaleji; nějakou chvíli by místo nenápadně pozorovali, ale v tomhle případě bylo vše potřebné již řečeno. Vykopli přední i zadní dveře; po třiceti vteřinách se rozezněla siréna. Pan Azir, jak se zdálo, měl poplašné zařízení. Pak to ve vysílačce zapraskalo.

"Čisto, dům je prázdný. Tady Betz. Prohlídka skončená, dům je prázdný. Ať sem přijdou lidi z laborky." Vzápětí se objevila dvě skříňová auta. Ta jela dál po příjezdové cestě. Posádky nejdřív ze všeho vzaly vzorky štěrku, k tomu vzorky trávy, které porovnají s tím, co seškrabaly z pneumatik aut z půjčovny, zanechaných u jeslí Obří krok.

"Paní Smintonová, můžeme se někde posadit, prosím? Rádi bychom se vás zeptali na pár věcí o panu Azirovi."

"Tak co?" zeptal se Murray, když dorazil do velitelské centrály FBI.

"Nic radostného," odpověděl muž u řídicího panelu.

"Sakra." Murray to nevyslovil nijak rozhorleně. Vlastně s něčím radostným ani nepočítal. Ale nějaké důležité informace přece jen očekával. Laboratoř shromáždila všemožné fyzické důkazy. Vzorky štěrku souhlasily se vzorkem z příjezdové cesty. Tráva a hlína nalezené na spodní straně prahů a nárazníků prokazovaly spojitost mezi vozidly a Azirovým domem. Vlákna z koberců - tmavě karmínová vlna - na botách mrtvých teroristů byla stopou vedoucí vyšetřovatele dovnitř do domu. Teď tým deseti agentů začínal objevovat, kdo vlastně "Mordechaj Azir" je. Na to, že je Žid, se dalo vsadit asi tak jako na to, že Žid byl i samotný Adolf Eichmann.

Nikdo nenabízel protisázku.

"Centrálo, tady Betz." Billy Betz byl pomocný zvláštní agent z baltimorské oblastní úřadovny a bývalý ostřelovač družstva pro záchranu rukojmí; odtud jeho dramatický sestup z vrtulníku, když vedl své muže... a jednu ženu.

"Billy, tady Dan Murray. Co máte?"

"Věřil byste tomu? Poloprázdnou bednu s municí 7.62 milimetrů. A sériová čísla souhlasí, řediteli. V obýváku je tmavočervený vlněný koberec. Tohle místo je to, co hledáme. Ve skříni v ložnici chybí nějaké šatstvo. Řekl bych, že tu už pár dní nikdo nebyl. Je tu bezpečno. Žádné pekelné stroje. Lidi z laborky se zrovna dávají do práce." A to všechno za osmdesát minut od chvíle, co baltimorský velitel vkročil do budovy Federálního soudu. Neodehrálo se to dost rychle, ale přece jen rychle.

Smíšenou skupinu kriminalistů tvořili lidé z FBI, Tajné služby a Úřadu pro alkohol, tabák a střelné zbraně, agentury, která sice měla problémy, jejíž technický personál však byl přesto vynikající. Ti všichni, s rukavicemi na rukou, teď budou celé hodiny dům kousek po kousku proklepávat. Všechny plochy se popráší argentorátem, aby se našly otisky prstů, které se pak porovnají s otisky mrtvých teroristů.

"Před několika týdny jste mě viděli, jak skládám přísahu, že budu dodržovat, chránit a bránit Ústavu Spojených států. Skládal jsem ji už podruhé. Poprvé jako čerstvě vyřazený Podporučík námořní pěchoty, po absolvování Bostonské univerzity. Hned nato jsem si ústavu přečetl, abych přesně věděl, co mám bránit.

Dámy a pánové, často slýcháme politiky říkat, jak si přejí, aby vám vláda dala moc, abyste vy mohli něco dělat.

Tak tomu však není," prohlásil Ryan naléhavě. "Thomas Jefferson napsal, že oprávněná moc vlád vychází z konsensu s těmi, jimž vládnou. To jste vy. Ústavu byste měli všichni číst. Ústava Spojených států nebyla sepsána proto, aby vám přikazovala, co máte dělat. Ústava určuje vztah mezi třemi složkami státní moci. Říká vládě, co smí dělat, a také jí říká, co dělat nesmí. Vláda nesmí omezovat váš jazyk a projev. Vláda vám nesmí předpisovat, jak se máte modlit. Vláda nesmí dělat spoustu věcí. Vláda umí mnohem líp brát než dávat, ale hlavní ze všeho je, že vám vláda žádnou moc nedává. Moc dáváte vládě vy. Naše vláda je vládou lidu. Vy nejste lid, který patří vládě.

Zítra nebudete volit své pány; budete vybírat zaměstnance, služebníky vaší vůle, strážce vašich práv. My neříkáme vám, co máte dělat. Vy říkáte nám, co my máme dělat.

Mou prací není brát si vaše peníze a pak vám je vracet. Mou prací je brát si tolik peněz, kolik musím mít, abych vás mohl chránit a sloužit vám - a svou funkci musím vykonávat co nejefektivněji. Práce ve vládních službách může být důležitá povinnost a také velká zodpovědnost, není tu však od toho, aby přinášela požitky těm, kdo slouží. Oni jsou lidé ve službách vaší vlády. A mají přinášet oběti vám, ne vy jim.

Minulý pátek tři dobří muži a dvě dobré ženy přišli o život, když chránili a bránili mou dceru Katie. Byly tam však i jiné děti, a tím, že chránili jedno dítě, chránili všechny. Takoví lidé nežádají nic víc, než vaši úctu. Zaslouží si ji - protože dělají to, co my sami dost dobře dělat nemůžeme. Proto je najímáme. Upisují se té službě, protože vědí, že je důležitá, protože jim na nás záleží, protože oni jsou my. Vy i já víme, že ne všichni vládní zaměstnanci jsou taková. Není to jejich chyba. Je to vaše chyba. Když nevyžadujete to nejlepší, pak to nejlepší také nedostanete. Když nedáte správnou míru moci správným lidem, pak si jí ti nesprávní vezmou víc, než kolik potřebují, a použijí ji způsobem, jaký si přejí oni, a ne způsobem, jaký si přejete vy.

Dámy a pánové, proto je vaše povinnost zvolit zítra správné lidi - takové, kteří vám budou sloužit - tak důležitá. Mnozí z vás máte vlastní podniky a najímáte lidi, kteří pro vás budou pracovat. Většina z vás má vlastní domy a občas najímáte instalatéry, elektrikáře, truhláře. Snažíte se najmout ty pravé lidi, protože jim za jejich práci platíte a chcete, aby byla udělaná pořádně. Když vání onemocní dítě, hledáte toho nejlepšího lékaře - a zajímá vás, co ten lékař dělá a jak dobře to dělá. Proč? Protože pro vás není nic důležitějšího

než život vašeho dítěte.

I Amerika je vaše dítě. Amerika je navěky mladá země. Potřebuje správné lidi, aby se o ni starali. A vybrat takové lidi je váš úkol - bez ohledu na jejich politickou příslušnost, rasu, pohlaví nebo cokoli jiného; jediným hlediskem ať je talent a integrita osobnosti. To, který kandidát si zaslouží váš hlas, vám nemohu, a ani nebudu říkat. Bůh vám dal svobodnou vůli. Když své vůli nedáte rozumný a inteligentní průchod, pak jste zradili sami sebe. A ani já, ani nikdo jiný, to nespraví.

Děkuji vám, že jste sem za mnou při mé první návštěvě Colorado Springs přišli. Zítra je váš den. Prosím, využijte ho k tomu, abyste "najali" ty správné lidi."

"V rámci kampaně před volbami do Sněmovny pronáší prezident Ryan po celé zemi projevy zřetelně zaměřené na získání hlasů konzervativních voličů; zatímco federální úředníci vyšetřují vražedný útok teroristů na jeho dceru, on bez rozmýšlení odmítl myšlenku novelizace zákona o nošení zbraní. Tuto zprávu jsme dostali od dopisovatele NBC Hanka Robertse, který prezidenta dnes doprovázel na jeho turné," pokračoval Tom Donner. Díval se do kamery, dokud nezhaslo červené světélko.

"Myslel jsem, že dneska řekl pár docela dobrých věcí," poznamenal Plumber, zatímco páska

běžela dál.

"Ta zmínka o komedii musí být od Callie Westonové; asi na ni zrovna přišel pořádný premenstruační syndrom," poznamenal Donner a rychle listoval svými papíry. Je to divné, kdysi pro Boba Fowlera sepisovala velkolepé projevy."

"A četl jste ten projev?"

"Ale no tak, Johne, to, co říká, přece nemusíme číst. My víme, co bude říkat."

"Deset vteřin," zavolal režisér do sluchátek.

"Mimochodem, ten projev se bude krásně hodit ještě někdy později, Johne." Na "tři" se Donnerův obličej rozzářil v úsměvu.

"Páteční útok na prezidentovu dceru nyní vyšetřuje početný zvláštní tým federálních kriminalistů. Tuto zprávu máme od Karen Stablerové z Washingtonu."

‚Já jsem myslel, že se vám ta prezidentova řeč bude líbit, Tome," navázal Plumber, když světélko opět zhaslo. Tím líp, říkal si. Jeho svědomí teď bylo čisté.

VC-25 se zvedl včas a zamířil k severu, aby se vyhnul oblasti špatného počasí nad severním Novým Mexikem. Arnie van Damm seděl nahoře u spojařů. Tady byla spousta důležitě vyhlížejících skříněk, jimiž podle všeho procházely zprávy snad z poloviny světa. Uvnitř slupky letounu byla ukryta satelitní anténa, jejíž drahý zaměřovací systém dokázal sledovat téměř všechno. Na příkaz vedoucího prezidentské kanceláře teď chytala vysílání NBC přes družici Hughes.

"Závěrečný komentář nám přečte náš zvláštní dopisovatel John Plumber." Donner se k němu vlídně a úslužně natočil: "Johne?"

"Díky, Tome. S profesí novináře jsem začal před mnoha lety, protože mě zaujala již v mládí. Pamatuji se na svou krystalku - ti z vás, kdo jste dost staří, si jistě vzpomenete, jak jste ji museli uzemňovat na nějaké trubce," vysvětloval Plumber s úsměvem. "Pamatuji se, jak jsem poslouchal Eda Murrowa z Londýna během ‚Bliztkriegu', pamatuji se na reportáže Erica Sevareida z barmských džunglí, na všechny otce-zakladatele, skutečné velikány naší profese. Vyrůstal jsem s obrazy malovanými v mé mysli slovy mužů, jimž Amerika mohla důvěřovat v tom, že mluví pravdu podle svých nejlepších schopností. Došel jsem k názoru, že nacházet pravdu a předávat ji ostatním je to nejušlechtilejší povolání, na jaké může muž - nebo žena - pomýšlet.

V téhle profesi nejsme vždy dokonalí. To není nikdo," pokračoval Plumber.

Donner, sedící po jeho pravici, hleděl ve zmateném úžasu na čtecí zařízení.

Tohle přece není to, co se odvíjí před objektivem kamery; uvědomil si, že ačkoliv Plumber má před sebou tištěné stránky, pronáší řeč naučenou nazpaměť. Jen si to představte. Přesně jako za starých časů.

"Chtěl bych říci, že jsem hrdý na to, že v té profesi pracuji. A byl jsem, kdysi.

Seděl jsem před mikrofonem, když Neil Armstrong vstoupil na Měsíc. Ale i při smutnějších příležitostech, jako byl třeba pohřeb Jacka Kennedyho. Ale k tomu, aby byl člověk profesionál, nestačí jen být u toho. Znamená to, že musíte něco vyznávat, v něco věřit, za něčím stát.

Před několika týdny nám Jack Ryan poskytl interview dvakrát v jednom dni. První, ranní interview, bylo zaznamenáno na pásku, druhé bylo vysíláno živě. Otázky se však poněkud lišily. Byl pro to důvod. Mezi prvním a druhým rozhovorem jsme byli totiž vyzváni, abychom kohosi navštívili; zatím neřeknu, kdo onen kdosi byl. Řeknu to později. Ta osoba nám poskytla informace. Byly to choulostivé informace, myšlené tak, aby prezidentovi uškodily. Tehdy to ale vypadalo, že z nich bude dobrý materiál. Nebyl, ale to jsme tehdy nevěděli. Tehdy jsme měli dojem, že jsme kladli nesprávné otázky. Chtěli jsme položit lepší.

A tak jsme lhali. Lhali jsme vedoucímu prezidentské kanceláře Arnoldu van Dammovi. Řekli jsme mu, že se pásky poškodily. Tím, že jsme udělali tohle, jsme lhali i prezidentovi. Nejhorší však je, že jsme lhali vám. Ty pásky teď mám. Nijak poškozené nejsou.

Žádný zákon tu nebyl porušen. Novela číslo jedna nám dovoluje téměř vše, a je to tak v pořádku, protože vy jste konečnými posuzovateli toho, co děláme a kdo jsme. Ale jednu věc udělat nesmíme - zklamat vaši důvěru.,

Necítím se povinován podporovat prezidenta Ryana. Pokud jde o mě osobně, v řadě politických otázek s ním nesouhlasím. Kdyby se snad ucházel o opětovné zvolení, pravděpodobně budu volit někoho jiného. Ale na té lži jsem se podílel - a nechci s ní žít. Ať má John Patrick Ryan jakékoli chyby, je to čestný muž. A já nemohu dopustit, aby mou práci ovlivňovaly ať již kladné nebo záporné pocity vůči komukoli.

V tomto případě se tak stalo. Mýlil jsem se. Dlužím omluvu prezidentu Ryanovi a dlužím ji i vám. Tohle může také znamenat konec mé kariéry jakožto televizního komentátora. Bude-li tomu tak, chci odejít stejně jako jsem přišel - veden pravdou.

"Přeji vám dobrou noc; to byly zprávy stanice NBC." Plumber se zhluboka nadechl a díval se upřeně do kamery.

"Co tohle ksakru má znamenat?"

Plumber vstal a teprve potom odpověděl. Jestli se takhle musíte ptát, Tome ..."

Telefon na stole zazvonil - vlastně začalo blikat světélko. Plumber se rozhodl, že ho nezvedne, a odešel rovnou do své šatny. Tom Donner si to bude muset přebrat sám.

Přes tři tisíce kilometrů odtud, nad Národním parkem Skalnaté hory, vypnul van Damm nahrávací přístroj, vytáhl kazetu a nesl ji po točitých schůdcích dolů do kabiny prezidenta Ryana v předku letadla. Ryan právě pročítal svou příští a poslední řeč toho dne.

"Jacku, na tohle byste se měl podívat," vyzval ho s širokým úsměvem vedoucí kanceláře.

"Vždycky musí někdo či něco někde přijít jako první. Tentokrát se tak stalo v Chicagu. Žena navštívila lékaře v sobotu odpoledne - a ten jí řekl totéž, co všem ostatním. Chřipka. Aspirin. Dostatek tekutin. Odpočinek na lůžku. Když se však doma podívala do zrcadla, viděla na své jemné bílé pleti odlišně zbarvená místa, a to ji vyděsilo víc než ostatní příznaky, které až dosud měla. Zavolala lékaře, ozval se však jen záznamník; s těmi skvrnami nemohla otálet, sedla proto do auta a jela do nemocnice při Chicagské univerzitě, jedné z

nejlepších v Americe. V čekárně pro akutní příjem čekala čtyřicet minut, a když vyvolali její jméno, vstala a vykročila ke stolu. Ale nedošla až k němu; před zraky správního personálu upadla na dlaždičkovou podlahu. Za minutu ji už dva zřízenci vezli na sál; jedna z pracovnic u příjmu za ní nesla její dokumentaci.

První lékař, který ji prohlížel, byl mladý stážista, jemuž se blížil konec prvního roku postgraduálního studia vnitřního lékařství; pracoval tu v rámci střídání služeb na lékařské pohotovosti a líbilo se mu zde.

"Tak copak vám schází?" zeptal se, zatímco ošetřující personál se pustil do práce a měřil pacientce tep, tlak a dýchání.

"Tady," řekla pracovnice z příjmu pacientů a podala lékaři formuláře. Přelétl je očima.

"Vypadá to na příznaky chřipky. Ale co je tohle?"

"Tep je sto dvacet. Tlak - okamžik." Sestra tlak znovu změřila. "Devadesát na padesát?" Na takový tlak vypadala pacientka až moc normálně.

Lékař rozepnul ženě blůzu. A tam to bylo. V jediném okamžiku jasného prozření se pasáže z učebnic jakoby bleskem proměnily ve skutečnost. Mladý stážista zvedl ruce.

"Okamžitě všeho nechte! Máme tu problém. Všichni si vezměte nové rukavice. A všichni roušky, hned!"

"Teplota je čtyřicet celých dva," oznámila jiná sestra a ustoupila od pacientky.

"Tohle není chřipka. Máme tu silné vnitřní krvácení. A tady jsou petechie." Při řeči si stážista nasadil roušku a navlékl si nové rukavice. "Zavolejte doktora Quinna."

Sestra vyběhla ven. Stážista se znovu zadíval do příjmové dokumentace. Mohla by zvracet krev, tmavá stolice. Snížený krevní tlak, vysoká horečka a podkožní krvácení. Tohle je ale Chicago! bránila se jeho mysl. Připravil si jehlu.

"Všichni stranou. A nikdo ať se mi nepřibližuje k rukám a pažím," přikázal, vbodl jehlu do žíly a natáhl pět mililitrů krve.

"Co se děje?" otázal se doktor Joe Quinn. Stážista mu zopakoval symptomy a pak, zatímco přenášel zkumavky na stůl, vyslovil naléhavou otázku.

"Co myslíš, Joe?"

"Kdybychom byli někde jinde..."

"Jo. Hemorragická horečka, jestli je tady něco takového vůbec možné."

"Řekla někomu, kde byla?' otázal se Quinn.

"Ne, pane doktore," odpověděla pracovnice z příjmu.

"Tady jsou ledové zábaly," řekla vrchní sestra a podala mu jich celou náruč. Vložili je pacientce do podpaží, pod šíji i na další místa, aby srazili potenciálně smrtící horkost jejího těla.

"Nasadíme dilantin?" uvažoval Quinn.

Ještě nemá křeče. Kruci." Starší stážista chirurgickými nůžkami rozstřihl pacientčinu podprsenku. Na trupu se tvořily další petechie. "Tohle je moc těžký případ. Sestro, zavolejte doktora Kleina z infekčního. Teď bude doma. Řekněte mu, že ho tu naléhavě potřebujeme, hned. Musíme jí tu teplotu srazit, vzbudit ji a zjistit, kde ksakru všude byla."

[47] PRIMÁRNÍ PŘÍPAD

Mark Klein, řádný profesor na lékařské fakultě, si navykl na pravidelnou pracovní dobu. Být volán skoro v devět hodin večer se vymykalo pravidlům. Jenže byl také lékař, a když ho volali, šel. Teď, v pondělí večer, mu to k jeho rezervovanému místu na parkovišti trvalo autem dvacet minut. S pokývnutím prošel kolem bezpečnostní služby, převlékl se do chirurgického obleku, vešel zadem do sálu pro akutní příjem a sháněl se po Quinnovi.

"Je na infekčním, číslo dvě, pane doktore," sdělila mu sestra.

Byl tam za dvacet vteřin. Spatřil na dveřích varovné nápisy a okamžitě se zastavil. Tak dobrá, řekl si v duchu, nasadil si roušku, navlékl si rukavice a

vešel dovnitř.
"Ahoj, Joe."
"Tohle bych nerad dělal bez vás, pane profesore," pronesl Quinn tiše a podal mu dekurs.
Klein ho nejprve jen přelétl očima, pak se však zarazil a začal číst znovu od začátku. Díval se střídavě z papírů na pacientku a zpátky a porovnával ji s údaji, které četl. Žena, běloška, ano, jedenačtyřicet let, to odpovídá, rozvedená, to je její věc, bydliště asi tři kilometry odtud, fajn, teplota při přijetí čtyřicet celých dva, zatraceně vysoká, tlak - ten je hrozně nízký. A petechie?
"Ukažte, podívám se," řekl Klein. Pacientka začala přicházet k sobě. Mírně pohybovala hlavou a začala vydávat jakési zvuky. "Jakou má teď teplotu?"
"Devětatřicet, jde krásně dolů," odpověděl stážista, který ženu přijímal; Klein odkryl zelenou látku. Pacientka teď byla nahá, a skvrny na její jinak jemné bílé pleti už nemohly být zřetelnější. Klein pohlédl na druhé dva lékaře.
"Kde byla?"
"To nevíme," přiznal Quinn. "Prohlédli jsme její kabelku. Zdá se, že je úřednicí u firmy Sears, kancelář má v mrakodrapu."
"Prohlédli jste ji?" zeptal se Klein.
"Ano, pane doktore," odpověděli Quinn i mladší lékař současně.
"Nějaká zvířecí kousnutí?'
"Žádná. Ani žádné stopy po jehle, nic neobvyklého; tohle je v pořádku."
"Myslím, že to je hemorragická horečka, způsob přenosu zatím neznámý. Odvezte mi ji nahoru. Je nutná úplná izolace a veškerá bezpečnostní opatření. Tenhle pokoj se musí vydezinfikovat - všechno, čeho se dotkla."
"Myslel jsem, že tyhle viry se přenášejí jen... "
"To nikdo neví, doktore. A věci, které si nedokážu vysvětlit, mi nahánějí strach. Byl jsem v Africe. Viděl jsem zimnici Lassa a Q. Ebolu jsem neviděl, ale to, co má tahle žena, se tomu zatraceně podobá," řekl Klein; poprvé ta hrozná jména vyslovil.
"Ale jak..."
"Když nevíte, tak to znamená, že nevíte," poučil profesor Klein stážistu. "Když u infekčních chorob neznáte způsob přenosu, počítáte s tím nejhorším. Nejhorší je přenos kapénkami - a podle toho se také s pacientem zachází. Dáme ji na moje oddělení. Každý, kdo s ní přišel do styku, se důkladně omyje. Jako při AIDS nebo hepatitidě. Nejvyšší opatrnost," zdůraznil znovu. "Kde je krev, co jste jí vzal?"
"Tamhle." Přijímající stážista ukázal na červenou plastikovou nádobu.
"Co dál?" otázal se Quinn.
"Pošleme vzorek do Atlanty, ale podívám se na to taky sám." Klein měl nádhernou laboratoř, ve které každý den pracoval, hlavně na AIDS, který byl jeho vášní.
"Můžu jít s vámi?" zeptal se Quinn. "Stejně mi za pár minut končí služba." Pondělí bylo na sále pro akutní případy klidný den. Hektická doba přicházela obyčejně o víkendech. Jistě."

Já věděl, že to Holtzman pro mě udělá," poznamenal Arnie. Právě si s prezidentem připíjel na oslavu, když sedmsetsedmačtyřicítka zahájila sestup do Sacramenta.
"Cože?" zeptal se prezident.
"Bob je pěkný prevít, ale je to poctivý prevít. To ovšem taky znamená, že člověka klidně "poctivě" upálí na hranici, když si o něm myslí, že si o to koleduje. Na to nikdy nezapomeňte," radil vedoucí prezidentské kanceláře.
"Takže Donner a Plumber lhali," pronesl Jack nahlas. "Zatraceně."
"Každý lže, Jacku. I vy. Je to otázka okolností. Některé lži se říkají proto, aby bránily pravdu. Jiné proto, aby ji skryly. Některé slouží k tomu,

aby pravdu popřely. A k některým dochází proto, že na to všichni kašlou."

"A co se stalo tady?"

"Kombinace všeho, pane prezidente. Ed Kealty chtěl, aby vás dostali pěkně do kleští, a udělal z nich blbečky. Ale já jsem toho zrádného parchanta dostal. Vsadím se, že zítra toho bude v Postu plná celá první strana. Kealtyho ukážou jako chlapa, který oblafnul dva vysoce postavené reportéry, a tisk se do něj pustí jako vlčí smečka." Mezi reportéry, usazenými vzadu v letadle, to už šumělo. Arnie se postaral o to, aby páska se zprávami NBC šla do videa i v jejich kabině.

"Protože to on je dostal do špatného světla..."

"Tak, to jste trefil, šéfe," potvrdil van Damm a hodil do sebe zbytek nápoje. Nemohl už dodat, že nebýt útoku na Katie, nemuselo to třeba vůbec takhle skončit. I reportéři pociťují za některých okolností soucit. A ten mohl být pro obrat v Plumberově postoji rozhodující. Ale člověk, který poskytl Bobu Holtzmanovi pečlivě odměřenou dávku důvěrných informací, byl on, Arnie. Rozhodl se, že až budou na zemi, požádá některého z agentů Tajné služby, aby mu sehnal dobrý doutník. Už teď na něj měl chuť.

Adlerovy biologické hodiny teď byly dokonale popletené. Přišel na to, že mu pomáhají krátká zdřímnutí. Pomohlo mu však také to, že vzkaz, který přinášel, byl jednoduchý a příznivý. Dveře mu s krátkou úklonou otevřel jakýsi nižší úředník. Když Adler vcházel do budovy ministerstva, potlačoval zívání.

"Jak rád vás zase vidím," řekl ministr zahraničních věcí ČLR ústy tlumočnice. Žang Chan San tu byl také a i on Adlera pozdravil.

"Váš laskavý souhlas s tím, že dovolíte přímé lety, mi celou věc velice usnadnil," odpověděl americký ministr zahraničí a posadil se.

Jistě chápete, že toto jsou mimořádné okolnosti," poznamenal ministr zahraničních věcí.

"Samozřejmě."

Jaké zprávy nám přinášíte od našich pobloudilých bratří?"

Jsou zcela ochotni zachovat se ve věci omezení vojenské činnosti stejně jako vy - se zřetelem na uvolnění napětí."

"A jejich urážlivá obvinění?"

"Pane ministře, o této záležitosti se vůbec nejednalo. Věřím, že mají stejný zájem jako vy na tom, aby se obnovila mírová situace."

"To je od nich hezké," poznamenal Žang. "Začnou nepřátelství, sestřelí dvě naše letadla, jedno svoje poškodí, zabijí přes sto lidí, ať už úmyslně nebo z neschopnosti, a pak řeknou, že své provokativní činy omezí, prý jako my. Doufám, že vaše vláda ocení shovívavost, kterou projevujeme."

"Pane ministře, mír přece slouží zájmům všech. Amerika oceňuje ústupky obou stran, k nimž při těchto neformálních jednáních dochází. Lidová republika zajisté prokázala v mnoha ohledech velkorysost, a vláda Tchaj-wanu je ochotna zachovat se stejně jako vy. Co víc ještě žádat?'

"Velmi málo," odpověděl ministr zahraničních věcí. "Pouze náhradu za smrt našich čtyř letců. Po všech tu zůstaly rodiny."

Jejich stíhači vypálili první," zdůraznil Žang.

"To může být pravda, ale otázka toho dopravního letadla není dosud vyjasněna."

"S tím jsme my neměli co dělat." To řekl čínský ministr zahraničních věcí.

Není nic nudnějšího než vyjednávání mezi národy, avšak zde měla jednotvárnost ještě zvláštní důvod. Náhlé nebo překvapivé tahy mohou jednu z jednajících zemí donutit k improvizovaným rozhodnutím. Nečekaný nátlak vzbudí hněv, a hněv nemá při jednáních a rozhodováních na vysoké úrovni místo. Proto důležitá jednání skoro nikdy neprobíhají v rozhodném tónu, spíše se postupně vyvíjejí, což dává každé ze stran čas na to, aby si pečlivě rozvážila své vlastní postavení i postavení druhé strany, aby se obě dopracovaly ke konečnému komuniké, s nímž mohou být alespoň poměrně spokojené. Proto byla

žádost o náhradu porušením pravidel. Při náležitém postupu by se totiž tento požadavek měl objevit hned při prvním setkání. Adler by ho byl v Tchaj-peji přednesl a pravděpodobně by ho předložil jako svůj vlastní návrh poté, co by tchajwanská vláda souhlasila s tím, že bude při uvolňování napětí spolupracovat. To však ona už učinila, a ČLR teď chce, aby se Adler vrátil s žádostí o náhradu, namísto s návrhem formulace jak zastavit nepřátelství. To byla urážka tchajwanské vlády, a do jisté míry také urážka americké vlády za to, že byla využita jako nastrčená figurka, aby vystupovala jménem jiné země.

Bylo tomu tak také proto, že Adler i Tchaj-wan si vytvořili pevný názor na to, kdo letadlo zničil, a kdo tudíž dal najevo pohrdání lidskými životy - a za to teď ČLR žádá náhradu! Adler znovu musel uvažovat o tom, kolik z toho, co o tom incidentu ví on, ví i ČLR. Jestli toho ví hodně, pak tu rozhodně jde o hru, jejíž pravidla je třeba teprve rozluštit.

"Domnívám se, že by bylo užitečnější, kdyby své ztráty kryla každá z obou stran sama," navrhl Adler.

"Lituji, s tím však nemůžeme souhlasit. Jde tu o princip, chápejte. Ten, kdo spáchá nepatřičný skutek, musí ho také napravit."

"Ale co když - nemám žádný důkaz, abych něco takového naznačoval - co když se nevyvratitelně prokáže, že letoun poškodila ČLR? V tom případě by se vaše žádost o náhradu mohla ukázat jako neoprávněná."

"To není možné. Hovořili jsme s našimi přeživšími piloty a jejich hlášení jsou naprosto jednoznačná," zasáhl do hovoru opět Žang.

"Co přesně žádáte?"

"Dvě stě tisíc dolarů za každého mrtvého pilota. Ty peníze samozřejmě dostanou jejich rodiny," sliboval Žang.

"Mohu tuhle žádost předložit..."

"Promiňte; to není žádost, to je požadavek," upozornil Adlera čínský ministr zahraničních věcí.

"Chápu. Mohu tchajwanské vládě vaše stanovisko přednést, ale musím vás naléhavě požádat, abyste ho nekladli jako podmínku vašeho slibu uvolnit napětí."

"Takové je naše stanovisko." Oči ministra zahraničních věcí měly slavnostní výraz.

"... a Bůh žehnej Americe," uzavřel Ryan. Dav povstal a jásal. Spustila kapela - všude, kam přijdu, musí být kapela, myslel si Jack a sestoupil z pódia za hradbou neklidných agentů Tajné služby. No, říkal si, zpoza oslepujících reflektorů se ani tentokrát neozvala žádná střelba. Potlačil další zívnutí. Byl na nohou už víc než dvanáct hodin. Čtyři projevy snad neznamenaly zase tak moc fyzické námahy, ale Ryan poznával, jak mohou být veřejná vystoupení vyčerpávající. Než člověk vyleze nahoru, pokaždé mu potřásají rukama, a i když to má za pár minut za sebou, nahromaděný stres si vybírá svou daň. Slavnostní večeře mu také moc nepomohla. Jídlo mělo nevýraznou chuť; aby vyhovovalo všem, bylo vybráno tak pečlivě, až na něm nikdo neshledal nic pozoruhodného. Přesto ho po něm pálila žáha.

"No, vidíte," řekl mu Arnie, když se skupina kolem prezidenta shromáždila a vyšla zadními dveřmi ven. "Na chlapa, který to včera chtěl zabalit, jste to zvládl úplně nádherně."

"Pane prezidente!" zakřičel jeden z reportérů.

"Odpovězte mu," zašeptal Arnie.

"Ano?" řekl Jack a přikročil k reportérovi, k nelibosti své ochranky.

"Víte o tom, co John Plumber řekl dnes večer ve zprávách NBC?' Zpravodaj byl z ABC. A nedalo se čekat, že si nechá ujít příležitost k tomu, aby konkurenční společnosti pořádně zavařil.

"Ano, slyšel jsem o tom," odpověděl prezident zdrženlivě.

"Chcete k tomu něco říct?"

"Pochopitelně, nerad o tom všem slyším, ale pokud jde o pana Plumbera, je

to velkorysá ukázka morálky a odvahy. S takovým jednáním jsem se už dlouho nesetkal. Dobře se u mě zapsal."

"Víte, kdo..."

"Prosím, nechte pana Plumbera, aby si tohle vyřídil on sám. Je to jeho příspěvek, a on ví, jak ho podat. A teď, když dovolíte, musím do letadla."

"Děkuji vám, pane prezidente," řekl reportér Ryanovým zádům.

"Tak, správně," přikývl Arnie s úsměvem. "Měli jsme dlouhý den, ale byl to dobrý den."

Ryan si dlouze povzdechl. "To mi povídejte."

"Panebože," zašeptal profesor Klein. Bylo to tam, na obrazovce. Pastýřská hůl jako z učebnice. Jak se to ksakru dostalo do Chicaga?

"Ebola," vydechl doktor Quinn. "To není možné!"

"Prohlédl jste ji důkladně?' zeptal se znovu nadřízený lékař.

"Mohlo to být jistě lepší, ale přesto - nikde žádné známky pokousáni, žádné stopy po jehle. Marku, tady jsme v Chicagu! Tuhle jsem měl na předním skle auta namrzlou jinovatku!"

Profesor Klein pevně sepjal ruce a prsty v rukavicích zvedl k obličeji. Pohyb zarazil, když si uvědomil, že mu tvář zakrývá chirurgická rouška. "Má v kabelce klíče?"

"Ano, pane."

"Tak zaprvé, tady na pohotovosti máme policisty; sežeňte některého a řekněte mu, že potřebujeme policejní doprovod do jejího bytu a povolení porozhlédnout se tam. Řekněte mu, že život téhle ženy je v nebezpečí. Může mít doma nějaké zvíře, tropickou rostlinu nebo něco takového. Máme jméno jejího lékaře. Vzbuďte ho a dopravte ho sem. Musíme zjistit, co o ní ví."

Jí léčba?'

"Chladit, zabránit dehydrataci, léky proti bolestem, ale proti tomuhle stejně nic pořádně nezabírá. Rousseau v Paříži zkoušel interferon a pár jiných věcí, ale zatím nic." Znovu se zamračeně podíval na obrazovku. ‚Jak k tomu přišla? Kde a jak ksakru toho hajzlíka chytila?'

"Uvědomíme Středisko pro potírání chorob?"

"Vy přiveďte toho policistu. Já pošlu fax Gusi Lorenzovi." Klein pohlédl na hodinky. Hrome.

Predátory byly zpátky v Saudské Arábii; objeveny nebyly. Mělo se zato, že nechat je kroužit nad nějakými trvalými pozicemi, třeba tam, kde se utábořila divize, je přece jen trochu nebezpečné, a pozorování z výšky nyní obstarávaly družice, z nichž se snímky předávaly do Národního úřadu pro průzkum.

"Podívej se na tohleto," řekl jeden člen noční směny svému sousedovi. "Co to je?" Tanky, patřící k divizi SIR "Nesmrtelní", byly uskupené tak, že to vypadalo, jako kdyby stály na velkém parkovišti, v pravidelných rozestupech v dlouhých, uspořádaných řadách, aby se daly spočítat - je vždycky nebezpečné mít někde poblíž nějaký potulující se tank s plným nákladem munice - a střežení stanovišť tanků berou všechny armády vážně. Mít je takhle všechny pohromadě bylo také výhodnější pro údržbu. Teď se na tancích i na dalších bojových vozidlech hemžili vojáci a prováděli běžnou údržbu, jaká vždy následuje po větším cvičení. Před každým tankem v první řadě byly vidět dvě tmavé čáry, asi metr široké a deset metrů dlouhé. Muž u obrazovky byl bývalý pilot vojenského letectva, zkušenější spíš v práci s letouny než s pozemními bojovými vozidly.

Sousedovi stačil jediný pohled. "Pásy."

"Co?"

"Něco jako když měníš pneumatiky. Pásy se opotřebovávají, a tak se nasazují nové. Staré jdou do opravy v dílně, tam vymění vložky a tak," vysvětloval bývalý voják. "Nic světoborného."

Bližší prohlídka ukázala, jak se to dělá. Před staré pásy se položily nové,

staré se odpojily, připevnily k novým, a tank potom jednoduše jel dopředu a buben nové pásy natáhl přes kola. V tom horku to byla těžká práce pro několik lidí, ale dobře vycvičená posádka tanku ji za ideálních podmínek dokáže udělat za hodinu; a tihle, jak bývalý voják vysvětlil, vycvičení jsou. V podstatě si tank na nové pásy najede.

"To jsem nevěděl, že se to dělá takhle."

"Aspoň ty potvory nemusíš zvedat heverem."

"Kolik takový pás vydrží?"

"Na takovýmhle tanku, když se jede cestou necestou pouští? No, tipnul bych si takových šestnáct set kilometrů, možná o něco míň."

Obě pohovky v přední kabině prezidentského speciálu byly samozřejmě rozloženy, takže se změnily v lůžka. Ryan propustil své spolupracovníky, pověsil si šaty a ulehl. Měl čisté povlečení - a byl tak unavený, že mu ani nevadilo, že je v letadle. Do Washingtonu zbývaly čtyři a půl hodiny letu a potom se bude moci ještě trochu prospat ve své posteli. Na rozdíl od ostatních, obyčejných cestujících, kteří musí odlétat v časných ranních hodinách, bude snad moci příští den ještě udělat nějakou užitečnou práci.

Ve velké kabině vzadu dělali zpravodajové totéž; rozhodli se, že záležitost Plumberova zarážejícího odhalení nechají na příští den. Nic jiného jim ani nezbývalo; událost takového kalibru se řeší na úrovni přinejmenším zástupce šéfredaktora. Mnozí lidé od novin snili o úvodnících, které se objeví v tisku. Televizním zpravodajům málem běhal mráz po zádech z toho, co tahle věc udělá s jejich důvěryhodností.

Ve střední části letadla byli prezidentovi spolupracovníci samý úsměv, nebo k tomu neměli daleko.

"No, konečně jsem zažil, jak se prezident rozpálil," řekl Arnie Callii Westonové. "Úplná bomba."

"Vsadím se, že on zase zažil, jak jste se rozpálil vy."

Já se rozpálil víc a vyhrál jsem." Arnie upil ze sklenice. "Víte, jak to tak vypadá, máme prima prezidenta."

"Jenže on tu svou funkci nenávidí!" Také Westonová se rozpálila.

Arnie van Damm na to nedbal. "Byly to báječné projevy, Callie."

"Má takový poutavý způsob, jak je pronáší," uvažovala. "Pokaždé začne jakoby vypjatě, nesvůj, pak v něm ale zvítězí učitel a dá se do toho. A dokonce si to ani neuvědomuje."

"To je právě ta jeho poctivost. Ta je z toho opravdu vidět, že? " Arnie se odmlčel. "Bude se konat zádušní mše za mrtvé agenty."

"Už na to myslím," ujistila ho Westonová. "Co uděláte s Kealtym?"

"Na to myslím zase já. Toho hajzla potopíme jednou provždy."

Badraddín byl zpátky u svého počítače a prohlížel příslušné adresy na Internetu. Pořád nic. Za další den ho to asi začne znepokojovat, ačkoliv i kdyby se nic nedělo, jeho problém to přece není. Všechno, co udělal on, proběhlo dokonale.

Pacientka otevřela oči, a to upoutalo pozornost všech. Teplota jí klesla na osmatřicet-šest, díky zábalům, které nyní měla kolem celého těla, byla obalená ledem jako ryba na tržišti. Ve tváři se jí zračila bolest a vyčerpání. Takhle vypadají pacienti v pokročilém stadiu AIDS, choroby, kterou lékaři znají až příliš dobře.

"Dobrý den, já jsem doktor Klein," řekl profesor za svou rouškou. "Dávala jste nám nějakou chvíli co proto, ale už jsme to zvládli."

"Bolí to," řekla.

Já vím, s tím vám pomůžeme. Ale potřebuji se vás zeptat na pár věcí. Můžete mluvit?' otázal se Klein.

"Dobrá, ptejte se."

"Cestovala jste v poslední době někam?'

"Kam myslíte?" Každé slovo, které vyslovila, jí ubíralo sil.

"Někam ven ze země..."

"Ne. Letěla jsem do Kansas City... před deseti dny. Byla to jednodenní cesta," dodala.

"Fajn." Nebylo to fajn. "Přišla jste do styku s někým, kdo ze země vycestoval?"

"Ne." Pokusila se zavrtět hlavou; pohnula jí sotva o centimetr.

"Promiňte, ale musím se na to zeptat; udržujete s někým pohlavní styk?'

Ta otázka jí otřásla. "AIDS?' zalapala po dechu v domnění, že to je to nejhorší, co může mít.

Klein zavrtěl zavrtěl hlavou. "Ne, to rozhodně ne. Tyhle starosti si nedělejte."

"Jsem rozvedená," skoro zašeptala pacientka.

"No, taková hezká žena - tak to jistě dlouho nezůstane," poznamenal Klein ve snaze dostat z ní aspoň úsměv. "Co u Searse děláte?"

"Nákupčí, domácí potřeby. Měli jsme... velkou výstavu... v McCormick Center... spousta papírování, objednávky a tak."

Tohle nebylo k ničemu. Klein zkusil ještě pár dalších otázek, ale nikam to nevedlo. Otočil se a ukázal prstem na sestru.

"No, tak teď uděláme něco s těmi bolestmi." Ustoupil stranou, aby nepřekážel; sestra otevřela přívod morfia. "Za pár vteřin to začne působit. Brzy zase přijdu."

Venku v hale čekal Quinn s uniformovaným policistou; ten měl kolem dýnka čepice pásku se šachovnicovým vzorkem.

"O co jde, doktore?" otázal se policista.

"Ta pacientka má něco velmi vážného, možná hodně nakažlivého. Potřebuju se porozhlédnout po jejím bytě."

"To ale není tak docela legální. Musí se s tím za soudcem a ten vám..."

"Podívejte, na to není čas. Máme její klíče. Mohli bychom prostě vniknout dovnitř, ale chci tam mít vás, abyste dosvědčil, že jsme tam nedělali nic špatného." A kromě toho, kdyby měla poplašné zařízení, lékaři nestáli o to, aby je policisté zatkli. "Nemáme času nazbyt. S tou ženou je to moc zlé."

"Tak dobrá, auto mám venku." Policista jim pokynul a oba ho následovali.

"Poslal jste ten fax do Atlanty?" zeptal se Quinn. Klein zavrtěl hlavou.

"Nejdřív se podíváme k ní domů." Profesor se rozhodl, že si nevezme kabát. Venku bylo zima, a v tom nepravděpodobném případě, že se virus nějak dostal na lékařský plášť, nízká teplota pro něj bude velmi nehostinné prostředí. Rozum však Kleinovi napovídal, že mu žádné skutečné nebezpečí nehrozí. Ještě nikdy se s Ebolou klinicky nesetkal, věděl však o ní vše, co se vědět dalo. Je to politováníhodné, ale lidé skutečně občas přicházejí s chorobami, jejichž přítomnost se nedá vysvětlit. Podrobné a pečlivé šetření by většinou odhalilo, jak k nim nemocní přišli; ne však vždy. I mezi případy AIDS jich zůstávalo pár nevysvětlených. Ale opravdu jen pár. A se žádným z nich se nezačínalo jako s primárním případem. Když profesor Klein vyšel ven, zachvěl se. Teplota byla několik stupňů pod nulou a od Michiganského jezera dul severák. Profesor se však nezachvěl zimou.

Priceová otevřela dveře kabiny v předku letadla. Světla byla zhasnutá, až na několik slabých žárovek, které dávaly nepřímé osvětlení. Prezident ležel na zádech a chrápal tak hlasitě, že ho bylo slyšet i přes jednotvárné kvílivé hučení motorů. Musela se bránit pokušení po špičkách k němu jít a přikrýt ho. Místo toho se jen usmála a dveře zase zavřela.

"Možná, že přece jen existuje nějaká spravedlnost, Jeffe," poznamenala k agentu Rahmanovi.

"Myslíte ta věc s novináři?"

"Jo."

"Na to nesázejte," zavrtěl hlavou agent.

Rozhlédli se kolem. Konečně všichni spali, i vedoucí prezidentské kanceláře. Letová posádka nahoře dělala svou práci, spolu s ostatním

personálem amerického vojenského letectva. Prezidentský speciál právě letěl nad středním Illinois, a velice připomínal časný ranní spoj zpátky na východní pobřeží. Oba agenti se vrátili na svá sedadla. Tři členové ochranky hráli tiše karty, ostatní četli nebo podřimovali.

Po točitých schůdcích sestupovala četařka s deskami v ruce.

"Depeše BLESK pro šéfa," hlásila.

Je to tak důležité? Za devadesát minut jsme v Andrewsu."

"Já to jen vyndávám z faxu," ohradila se důrazně četařka.

"No dobrá." Priceová si desky vzala a zamířila dozadu, tam, kde seděl Ben Goodley. Je to jeho práce, být prezidentovi nablízku a seznamovat ho s důležitým děním ve světě - nebo, v tomto případě, vyhodnotit důležitost zprávy. Priceová zatřásla Benovi ramenem. Otevřel jedno oko.

"Jo, co je?"

"Máme kvůli tomuhle budit šéfa?"

Zpravodajský specialista zprávu přeběhl očima a zavrtěl hlavou. "To může počkat. Adler ví, co dělá, a na ministerstvu zahraničí je na tohle pracovní skupina." Bez dalšího slova se stočil zpátky do sedadla.

"Na nic nesahejte," upozornil Klein policistu. "Nejlíp bude, když se postavíte u dveří, ale jestli s námi chcete chodit, ničeho se nedotýkejte. Moment." Lékař sáhl do plastikového sáčku, který si přinesl s sebou, a vytáhl chirurgickou roušku ve sterilním obalu. "Vezměte si tohle, ano?"

Jak si přejete, doktore."

Klein mu podal klíč od domu. Policista odemkl dveře. Ukázalo se, že poplašné zařízení tu skutečně je. Panel byl hned za dveřmi, nebyl však zapnutý. Oba lékaři si nasadili roušky a navlékli si rukavice. Nejprve rozsvítili všechna světla.

"Co hledáme?" zeptal se Quinn.

Klein se už rozhlížel kolem. Jejich příchod nepřilákal žádného psa nebo kočku. Viděl ptačí klece - v koutku duše doufal, že najde opičku, jaksi však tušil, že tak příznivý mu osud nebude. Stejně se ale nezdálo, že by si Ebola nějak zvlášť oblíbila právě opice. Zabíjela je stejně rychle jako své lidské oběti. Tak tedy rostliny, řekl si. Nebylo by to zvláštní, kdyby se ukázalo, že hostitelem Eboly je něco jiného než živočich? To by tedy byla věc - něco nevídaného.

Rostliny tu nemocná sice měla, avšak žádnou exotickou. Příchozí stáli uprostřed obývacího pokoje, pomalu se otáčeli a rozhlíželi se; ničeho se přitom nedotýkali, ani rukama v rukavicích, ani nohavicemi svých zelených kalhot.

"Nic nevidím," hlásil Quinn.

Já taky ne. Teď kuchyň."

Tam byly také rostliny, dvě, které vypadaly jako nějaké byliny v malých květináčích. Klein je neznal a rozhodl se, že je vezme s sebou.

"Počkejte. Tady," řekl Quinn; vytáhl zásuvku a našel pár sáčků do mrazicího boxu. Rostliny do nich vložil a pečlivě sáčky uzavřel. Klein se podíval do lednice. Nic zvláštního. Totéž v mrazicím boxu. Třebas nějaká exotická potravina... ale ne. Všechno, co pacientka jedla, bylo typicky americké.

V ložnici také nic, ani žádné rostliny.

"Co součásti oděvu? Kůže?" otázal se Quinn. "Sněť slezinná dokáže..."

"Ebola ne, je moc choulostivá. Ten organismus, se kterým máme co dělat, známe. V tomhle prostředí nemůže přežívat. Prostě nemůže," trval na svém profesor. O tom malém prevítovi se toho moc nevědělo, ale ve Středisku pro potírání chorob stanovili parametry příznivého prostředí. A také určili, jak dlouho virus může přežívat v celé řadě podmínek. Chicago bylo pro tento druh viru v tuhle roční dobu stejně nehostinné jako vysoká pec. Orlando, nějaké místo na jihu, to snad. Ale Chicago? "Nic, " uzavřel Klein rozčarovaně.

"Co třeba ty rostliny?"

"Víte, jak je těžké nějakou rostlinu dostat přes celnici?"
"Ještě jsem to nezkoušel."
"Já ano, jednou jsem si chtěl přivézt nějaké divoké orchideje z Venezuely..." Znovu se rozhlížel kolem. "Nic tu není, Joe."
"Jsou její vyhlídky tak špatné, že..."
"Jo." Ruce v rukavicích otíral o kalhoty; teď se mu potily. Jestli se nám nepodaří zjistit, odkud se to vzalo... jestli se nám to nepodaří vysvětlit..." Vzhlédl na svého mladšího kolegu. "Musím zpátky. Potřebuju si strukturu toho viru ještě jednou prohlédnout."
"Haló," řekl Gus Lorenz. Podíval se na hodinky. Kdo to k čertu může být?
"To je Gus?" otázal se hlas vzdálený půl druhého tisíce kilometrů.
"Ano, a kdo volá?"
"Mark Klein z Chicaga."
"Něco se děje?" zeptal se Lorenz, ještě omámený spánkem. Při odpovědi otevřel oči naplno.
"Gusi, myslím - ne, určitě tu máme případ Eboly."
"Jak to můžete tak s jistotou vědět?"
"Mám tu ten virus s háčkem. Sám jsem udělal mikrofotografie. Je to ta "pastýřská hůl", o tom nemůžu ani v nejmenším pochybovat, Gusi. Kéž bych tak mohl!"
"Kde to chytil?"
Je to žena. A nebyla nikde, kde by nákaza mohla připadat v úvahu." Klein shrnul vše, co věděl, za necelou minutu. "Nedokážu si to zatím nijak vysvětlit."
Lorenz mohl namítnout, že není možné, aby to byla Ebola, ale ve společenství lékařů se na vyšší úrovni všichni navzájem znají; věděl, že Mark Klein je uznávaný profesor na jedné z nejlepších lékařských fakult na světě. Jen jeden případ?"
"Tohle vždycky začíná jedním případem, Gusi," připomněl Klein. Lorenz shodil nohy z postele a posadil se.
"No, dobrá. Potřebuju vzorek."
"Kurýr už je na cestě na O'Hareovo letiště. Nasedne do prvního letadla. Mikrofotografii můžu poslat elektronickou poštou hned."
"Dobrá, tak za takových čtyřicet minut jsem v nemocnici."
"Gusi?"
"Ano?"
"Co léčba - neexistuje něco, o čem třeba nevím? S tou pacientkou to vypadá moc špatně," zeptal se Klein v naději, že protentokrát se třeba najde něco, v čem nedokázal ve svém oboru udržet krok.
"Bohužel ne, Marku. Nic nového, pokud vím."
"Sakra. No dobrá, uděláme tu, co se dá. Zavolejte, až tam budete. Jsem ve své pracovně."
Lorenz šel do koupelny, natočil si trochu vody a opláchl si obličej; přitom se přesvědčoval, že to není sen. Ne, sen ne. Noční můra.

Prezidentské výsady respektoval dokonce i tisk. Ryan sešel ze schůdků, dole pozdravil seržanta vojenského letectva a přešel padesát metrů k vrtulníku. Uvnitř si rychle zapjal bezpečnostní pás a zase usnul. Za patnáct minut ho znovu vyburcovali; sestoupil z dalších schůdků, tentokrát pozdravil příslušníka námořní pěchoty a zamířil do Bílého domu. Pět minut nato byl na místě, kde se dalo spát a které se nehýbalo.
"Cesta byla dobrá?" otázala se Cathy, oči pootevřené. "Dlouhá," upřesnil manžel a zase usnul.
První spoj z Chicaga do Atlanty odlétal v 6.15, podle času ve střední části Spojených států. V té době už seděl Lorenz ve své pracovně u počítačového terminálu a byl napojený na Internet; současně hovořil do telefonu.
"Posílám ten snímek."

Lékař se díval, jak odshora dolů vyrůstá mikrofotografie, jeden řádek za druhým, rychleji, než by vylézal list z faxu, a s daleko více podrobnostmi.

"Řekněte, že se mýlím, Gusi," pronesl Klein hlasem naprosto bez naděje.

"No, asi ne, Marku." Odmlčel se, když byl obraz kompletní. Je to on."

"Kde se v poslední době objevil?'

"Pár případů jsme měli v Zairu a další dva jsou hlášené ze Súdánu. O ničem víc nevím. A ta pacientka, byla..."

"Ne. Žádné rizikové faktory tu nejsou. Podle inkubační doby se téměř s jistotou musela nakazit tady v Chicagu. A to přece není možné?"

"Co sex?" zeptal se Lorenz. Zavrtění hlavou mohl telefonem téměř slyšet.

"Ptal jsem se na to. Tvrdí, že na nic takového nedošlo. Odněkud odjinud žádné další případy nejsou?'

"Ne, nikde nic... Marku, jste si jist vším tím, co jste mi řekl?" Jakkoliv mohla být tahle otázka urážlivá, bylo nutné ji položit.

"Radši bych si jist nebyl. Ta fotografie, co jsem poslal, je třetí v pořadí, chtěl jsem, aby byl virus dobře izolovaný. V krvi toho má spoustu, Gusi. Moment." Lorenz slyšel tlumený hovor. "Zrovna se probrala. Říká, že jí asi tak před týdnem trhali zub. Jméno toho zubaře máme. Prověříme to. To je všechno."

"No, tak já se pustím do toho vašeho vzorku. Je to zatím jen jeden případ; myslím, že ještě nemáme důvod k nějakému zvláštnímu znepokojení."

Rahman dorazil domů krátce před rozedněním. V tuhle denní dobu byly ulice téměř bez provozu. Rahman nebyl v takovém stavu, aby mohl bezpečně řídit. Doma dělal vše jako jindy. Na záznamníku byl další omyl, hlas pana Alaháda.

Bolest byla tak prudká, že ho znovu probudila ze spánku, do kterého upadl vyčerpáním. Už jen ujít těch šest metrů kolem postele a na toaletu mu připadalo jako výkon hodný maratonce, ale podařilo se mu dovrávorat až tam. Křeče byly hrozné. Nedokázal to pochopit, protože posledních několik dní nijak moc nejedl, přestože ho manželka nutila do slepičího vývaru a topinek; s krajním vypětím bojoval s naléhavým nutkáním. Spustit kalhoty a usednout stačil právě včas. Současně však jako kdyby explodoval jeho horní zažívací trakt - a bývalý profesionální hráč golfu se zkroutil a pozvracel dlaždičkovou podlahu. V prvním okamžiku se zastyděl za to, že něco takového udělal. Pak si uvědomil, co na podlaze vidí.

"Miláčku?" zavolal slabě. "Pojď mi pomoct..."

[48] KRVÁCENÍ

Šest hodin spánku, možná trochu víc, bylo lepší než nic. Tohle ráno vstala Cathy dřív než Jack. Otec První rodiny přišel k snídani neoholený, přilákán vůní kávy.

"Když se člověk cítí takhle bídně, měl by mít na omluvu aspoň kocovinu," oznámil prezident. Ranní noviny ležely na obvyklém místě. Na přední straně Washington Postu byl přilepen lístek, upozorňující na článek podepsaný Bobem Holtzmanem a Johnem Plumberem. No, tak tohle je ten pravý začátek dne, říkal si Jack.

"To je fakt hnus," prohlásila Sally Ryanová. Už slyšela, co se v televizi o tom sporu povídalo. "To jsou teda ptáci." Byla by řekla "kokoti", slovo, které si dámy ve škole St. Mary's v poslední době oblíbily, ale táta nebyl zrovna v takové náladě, aby ocenil, že jeho dceruška Sally mluví jako dospělá.

"Mhm," odpověděl otec. Článek uváděl víc podrobností, než na kolik by bylo stačilo pár minut vysílání. A byl v něm jmenován Ed Kealty, který, jak se zdálo - nic překvapivého, přesto však proti zákonu - , má v CIA zdroj, a ten mu vyzrazuje informace, jež, jak se v článku vysvětlovalo, nejsou zcela pravdivé. A co horšího - staly se nástrojem promyšleného politického útoku na prezidenta, při němž byla jako honicí pes využita média. Jack pohrdlivě odfrkl. Jako kdyby to bylo něco nového. Post zdůrazňoval hrubé porušení

novinářské etiky. Plumberovo líčení vlastních činů bylo upřímné, pravilo se v článku. Také se v něm psalo, že vedení zpravodajské sekce NBC zatím odmítá případ komentovat, dokud probíhá její vlastní šetření. A také se v něm psalo, že Post má ve svém držení pásky se záznamem rozhovoru s prezidentem, které jsou zcela nepoškozené.

Washington Times byly stejně rozhořčené, ale jiným způsobem. Kvůli tomuhle dojde mezi washingtonskými tiskovými agenturami ke kolosální bratrovražedné válce; jak poznamenával úvodník Timesů, je jisté, že politici ji budou sledovat s pobaveným zájmem.

No fajn, říkal si Ryan, aspoň budou mít na chvíli jiné starosti a přestanou se po mně sápat.

Pak rozevřel desky označené na okrajích páskami, které označovaly, že desky obsahují tajné materiály. Tahle informace, jak viděl, byla hodně stará.

"Hajzlové," zašeptal POTUS.

"No, tentokrát si to pěkně zavařili," poznamenala Cathy, která četla své noviny.

"Ale tohle nemyslím," odpověděl ŠERMÍŘ. "Čína."

Nebyla to dosud epidemie, protože o ní zatím nikdo nevěděl. Někteří lékaři reagovali na telefony překvapeně. Vzrušené, ne-li panické telefonáty na záznamníky jich už po celé zemi vzbudily přes dvacet. Ve všech případech byla hlášena krev ve zvratcích a průjem, ale u každého nemocného jen to, či ono. Jako vysvětlení se proto nabízela celá řada zdravotních potíží, například krvácející žaludeční vředy; hodně telefonátů přicházelo od obchodníků a podnikatelů, u nichž ke kravatě a bílé košili patří také stres. Lékaři jim většinou poradili, aby jeli na pohotovost do nejbližší nemocnice, a téměř ve všech případech se lékaři či lékařky oblékli a odjeli tam za nimi, nebo poslali důvěryhodného kolegu. Některé vyzvali, aby se dostavili do ordinace hned ráno, nejlépe mezi osmou a devátou, aby byli první a nenarušovali tak denní rozvrh.

Gusi Lorenzovi se nechtělo být v pracovně sám, zavolal tedy několik starších členů své skupiny, aby za ním přišli k jeho počítači. Při příchodu si uvědomili, že má zapálenou dýmku. Jedna z příchozích se užuž chystala protestovat - kouřit v těchto prostorách bylo proti federálním předpisům - , ale když viděla obraz na monitoru, zarazila se.

"Odkud je to?" zeptala se epidemioložka.

"Z Chicaga."

"Z našeho Chicaga?"

Pierre Alexandre dorazil do své pracovny v jedenáctém poschodí Rossova pavilonu těsně před osmou. Svou běžnou dopolední činnost zahájil tím, že se podíval, co přišlo faxem. Lékaři, kteří pracovali na případech AIDS, mu totiž informace o svých pacientech pravidelně posílali právě faxem. Měl tak možnost sledovat velký počet nemocných a mohl tudíž poradit s různými možnostmi léčby a přitom rozšiřovat i rozsah svých vlastních znalostí. Dnes ráno přišel fax jen jeden, a byla to poměrně dobrá zpráva. Firma Merck právě uvedla na trh nový lék, který Úřad pro kontrolu potravin a léků rychle zavádí do stadia klinických pokusů; přítel z Pensylvánie mu sděloval zajímavé výsledky. Pak zazvonil telefon.

"Doktor Alexandre."

"Máme tady akutní příjem, pane doktore. Mohl byste přijít sem dolů? Pacient je běloch, sedmatřicet let. Vysoká horečka, vnitřní krvácení, nevím, co to je - vlastně..." dodala lékařka váhavě, "tedy... vím, na co to vypadá, ale..."

"Za pět minut jsem tam."

"Díky, pane."

Internista, virolog a molekulární biolog v jedné osobě, si oblékl naškrobený laboratorní plášť, zapnul si ho a zamířil dolů do ordinace pro příjem akutních případů, která byla v jiné budově na rozlehlém pozemku

Hopkinsovy nemocnice. Takhle se oblékal už když byl v armádě. Říkal tomu "doktorský zevnějšek". Stetoskop v pravé kapse pláště. Na levé náprsní kapse vyšitá jmenovka. S klidným výrazem ve tváři vešel na pohotovost, která teď byla celkem bez práce. Tady mají rušno v noci. Tamhle je, jako vystřižená ze žurnálu... a nasazuje si chirurgickou roušku. Co se tu může dít tak strašného, takhle časně ráno?

"Dobré jitro, doktorko," pozdravil ji se svým okouzlujícím kreolským přízvukem. "Tak copak tu máte?" Podala mu doklady, a zatímco četl, mluvila dál.

"Přivezla ho manželka. Vysoká horečka, mírná dezorientace. Tlak je nízký, pravděpodobně vnitřní krvácení, zvrací krev, krvavá stolice. A na obličeji má nějaké skvrny," hlásila. "Nevím, jak to označit."

"No, tak se podíváme." Vypadá na nadějnou mladou lékařku, říkal si Alexandre s potěšením. Uvědomuje si, na co stačí a požádala o konzultaci... proč ale ne některého z internistů? ptal se v duchu bývalý plukovník a znovu jí pohlédl do tváře. Nasadil si roušku, navlékl si rukavice a vešel za závěs.

"Dobrý den; já jsem doktor Alexandre," oslovil pacienta. Mužovy oči byly bezvýrazně, jako kdyby nic nevnímaly. Alexandrovi se však zarazil dech nad skvrnami v jeho obličeji. Byla to tvář George Westphala, vrátivší se plukovníkovi do vzpomínek z doby před více než deseti lety.

"Jak se sem dostal?"

"Na doporučení svého osobního lékaře; ten má tady v Hopkinsově nemocnici jisté výsady. Pacienta přivezla jeho žena."

"Co dělá? Fotografa od novin? Diplomata? Má něco společného s cestováním?"

Lékařka zavrtěla hlavou. "Prodává obytné karavany, rekreační vozidla a tak, obchoduje na Pulaski Highway."

Alexandre se rozhlédl kolem. Kromě lékařky, která se případu ujala, tu byli medik a dvě sestry. Všichni s rukavicemi na rukou, všichni s rouškami. Myslí jí to. Teď už Alex věděl, proč jí tenhle případ nahání strach.

"Co krev?"

"Už jsme odebrali vzorek, pane doktore. Teď se prověřuje. Vzorky pro rozbor jsou u vás v laboratoři."

Profesor přikývl. "Dobrá. Hned ho vezměte na pokoj. Ke mně. Potřebuju krabičku na zkumavky. A opatrně s injekčními jehlami." Jedna ze sester se vzdálila, aby žádané věci přinesla.

"Pane profesore, tohle vypadá jako - tedy, nemůže to být ono, ale ..."

"Nemůže," souhlasil Alexandre. "Ale vypadá to tak. Jsou tu petechie, jak z učebnice. Takže to zatím budeme léčit jako petechie, ano?" Sestra se vrátila s krabičkami. Alexandre odebral další vzorky. "Hned jak ho pošlete nahoru, všichni se převlékněte. A všichni se důkladně umyjte. Když budete náležitě dodržovat bezpečnostní opatření, nebezpečí není zas tak velké. Jeho manželka tu je?'

"Ano, pane doktore, v čekárně."

"Někdo ji doveďte ke mně do kanceláře. Musím se jí zeptat na pár věcí. Nějaké otázky?" Nebyly žádné. "Tak se do toho dáme."

Doktor Alexandre zrakem zkontroloval umělohmotnou krabičku na zkumavky se vzorky krve a strčil si ji do levé kapsy laboratorního pláště; předtím se přesvědčil, že je dobře uzavřená. Cestou k výtahu už byl jeho klidný "doktorský zevnějšek" pryč. Upíral oči na lesklou ocel automatických dveří a sám sebe přesvědčoval, že to není možné. Snad se jedná o něco jiného. Ale o co? Některé z příznaků jsou stejné i u leukémie, a jakkoli je taková diagnóza obávaná, pořád je lepší než to, co se mu jeví zde. Dveře se otevřely a Alex zamířil do laboratoře.

"Dobrý den, Janet," pozdravil cestou do bezpečnostní laboratoře.

"Dobrý," odpověděla Janet Clemengerová, molekulární bioložka s akademickým titulem doktora.

Alexandre vytáhl z kapsy krabičku. "Tohleto potřebuju urychleně. Hned teď."

"Co je to?' Neříkali jí často, aby nechala všeho, co právě dělá, zvlášť ne na začátku pracovního dne.

"Vypadá to na hemorragickou horečku. Zacházejte s tím jako s třídou... čtyři."

Oči se jí poněkud rozšířily. "Tady?" Tahle otázka se už ozývala v řadě míst po celé Americe, ale žádný z obou to ještě nevěděl.

"Pacient by teď měl být na cestě sem na oddělení. Já si potřebuju promluvit s jeho ženou."

Vzala si krabičku a opatrně a jemně ji postavila na pracovní stůl. "Obvyklý test na protilátky?"

"Ano, a prosím, zacházejte s tím opatrně, Janet."

"Samo," ujistila ho. Stejně jako Alexandre, i ona pracovala na spoustě pokusů s AIDS.

Pak šel Alexandre do své pracovny a zavolal Dava Jamese.

"Nakolik jste si tím jist?' otázal se děkan po dvou minutách.

"Dave, zatím to znamená jen ‚všichni bacha', ale - tohle jsem už viděl. Přesně jako u George Westphala. Teď má vzorky v práci Clemengerová. Dokud se nepotvrdí, že jde o něco jiného, musíme to brát vážně. Jestli laboratorní výsledky ukážou to, co očekávám, zavolám Gusovi a vyhlásíme opravdový poplach."

"No, Ralph se vrací z Londýna pozítří. Teď oddělení řídíte vy, Alexi. Když něco bude, dejte mi vědět."

"Rozumím," odpověděl bývalý voják. Nadešel čas promluvit si s pacientovou manželkou.

Na pohotovosti, tam, kde předtím stálo lůžko s nemocným, myli zřízenci pod dohledem sestry podlahu. Nad hlavami slyšeli charakteristický, výrazný zvuk silného motoru vrtulníku Sikorsky. První dáma přilétala do práce.

Do Střediska pro potírání chorob dorazil kurýr s "krabicí na klobouky" a předal ji technikům v Lorenzově laboratoři. Od té chvíle šlo všechno rychle. Na laboratorních stolech už byly připraveny testy na protilátky; do malé zkumavky se s nejvyšší opatrností a pečlivostí kápl vzorek krve. Barva tekutiny ve zkumavce se změnila téměř okamžitě.

"Je to Ebola, doktore," hlásil technik. V jiné místnosti se chystal vzorek pro řádkovací elektronový mikroskop. Když tam Lorenz šel, cítil v nohách únavu, nezvyklou na takhle časnou dobu. Přístroj už byl zapnutý. Bylo jen třeba náležitě ho zaměřit; obraz z mikroskopu se přenesl na televizní obrazovku.

"Ták si tipněte, Gusi." Tohle pronesl starší lékař, ne laboratorní technik. Jakmile bylo nastaveno zvětšení, obraz se okamžitě vyjasnil. Tenhle vzorek krve byl plný drobných řetězců. A brzy bude plný něčeho jiného. "Odkud je tohle?"

"Z Chicaga," odpověděl Lorenz.

"Vítej v Novém světě," pravil lékař k obrazovce, když jemným nastavováním dostal do zorného pole jednotlivý řetězec, který se pak plně zvětší. "Ty prevíte mizerná."

Pak přišlo na řadu podrobnější zkoumání, aby se lékaři pokusili zjistit, který typ to je. To bude chvíli trvat.

"Takže nevycestoval ven ze země?" Alex procházel svůj seznam základních otázek.

"Ne, nevycestoval," ujišťovala ho žena. Jen na tu velkou výstavu rekreačních vozidel. Jezdí na ni každý rok."

"Paní, musím vám položit řadu otázek, a některé z nich mohou znít urážlivě. Prosím, pochopte, že se musím zeptat, mám-li vašemu manželovi pomoci." Přikývla. Alexandre měl na řešení těchto situací svůj vlastní, klidný a nenápadný způsob. "Máte důvod domnívat se, že váš manžel navštěvoval jiné ženy?"

"Ne."

"Promiňte, že se musím takhle ptát. A ještě - máte doma nějaká exotická zvířátka?"

Jen dva retrievery, od zátoky Chesapeake," odpověděla, překvapena tou otázkou.

"A opičky? Něco ze zahraničí?'

"Ne, nic takového."

Takhle se nikam nedostaneme. Alexandra už žádná další otázka nenapadala. Ptá-li se na cestování, odpověď by přece měla být ano. "Znáte se s někým, třeba z rodiny, s kýmkoliv, kdo hodně cestuje?"

"Ne... mohu manžela vidět?'

"Ano, ale nejdřív ho musíme uložit do pokoje a začít s léčením."

"A ne... nikdy nebyl nemocný, chodí běhat a nekouří, moc nepije, a vždycky jsme si dávali pozor." Pak už bylo vidět, že toho na ni začíná být moc.

"Nebudu vám nic nalhávat. Váš manžel je hodně nemocný, ale váš rodinný lékař ho poslal do té nejlepší nemocnice na světě. Já jsem tu nový. Strávil jsem přes dvacet let v armádě, a celou tu dobu jsem pracoval v oboru infekčních chorob. Takže jste na správném místě, a já jsem ten správný doktor." Takovéhle věci se musely říkat, i když to třebas mohla být pouze prázdná slova. Jediné, co se nesmělo nikdy a za žádných okolností udělat, bylo brát lidem naději. Zazvonil telefon.

"Doktor Alexandre."

"Alexi, tady Janet. Test na protilátky je pozitivní na Ebolu. Udělala jsem ho dvakrát," sdělila mu. Ještě dám jednu zkumavku zabalit pro Středisko pro potírání chorob. Mikroskopické snímky budou připravené k odeslání za patnáct minut."

"Dobrá. Přijdu se na to podívat." Zavěsil. "Tak," obrátil se k pacientově manželce. "Pojďte se mnou do čekárny, představím vás sestrám. Na mém oddělení jich máme pár moc dobrých."

Tady přestávala legrace, jakkoli kolem infekčních chorob tak jako tak moc legrace není. Když se pokoušel dát té ženě naději, dal jí pravděpodobně až příliš. Teď mu bude naslouchat v důvěře, že promlouvá božím hlasem, ale zrovna teď Bůh žádné odpovědi neměl; a pak jí ještě bude muset vysvětlit, že sestry odeberou krev k testům i jí.

"Co se děje, Scotte?" otázal se Ryan přes vzdálenost třinácti časových pásem. "No, pěkně utahují šrouby. Jacku?"

"Ano?"

"Ten chlap, ten Žang. Už jsem se s ním potkal dvakrát. Moc toho nenamluví, ale je to větší ryba, než jsme si mysleli. Řekl bych, že ministerstvo zahraničí má pod palcem on. Je to hráč, pane prezidente. Řekněte Foleyovým, ať si na něj založí desky. A nějaké pořádné."

"Půjde Tchaj-pej na vyrovnání?" otázal se ŠERMÍŘ.

"Vy byste šel?"

"Můj první popud by byl říct jím, kam si ho můžou strčit, až ho dostanou. Ale jak si jistě vzpomínáte, mám se ovládat."

"Tu žádost vyslechnou, a pak se mě zeptají, za co se Spojené státy americké stavějí. Co jim mám říct?"

"Zatím to, že se stavíme za obnovení míru a stability."

"To můžu udržet tak hodinu, možná dvě. A potom co?" naléhal ministr zahraničí.

"Vy tu oblast znáte líp než já. O co se to tam hraje, Scotte?"

"To kdybych věděl. Myslel jsem si, že to vím, ale pletl jsem se. Nejdřív mě napadlo, že to byla nešťastná náhoda. Pak zase, že jim tam třeba chtějí nadělat trochu rozruchu - myslím na Tchaj-wanu. Ale ne, to není ono. Jdou na to moc zhurta, a k tomu ještě špatným směrem. Třetí možnost je, že to dělají proto, aby si vás vyzkoušeli. Jestli ano, tak do toho jdou hodně tvrdě - až moc tvrdě. Ještě vás dost dobře neznají, Jacku. Na první hru večera je v sázce

moc velký balík. V souhrnu tedy netuším, o co jim jde. A bez toho vám nemůžu říct, jak to sehrát."

"Víme, že stáli v pozadí té věci s Japonskem - za tím mizerou Jamatou stál Žang osobně a... "

"Ano, vím. A oni určitě vědí, že my to víme. To je taky další důvod, aby nás moc neštvali. Na stole je moc žetonů, Jacku, " zdůraznil opět Adler. "A já nechápu, proč."

"Řekneme Tchajwancům, že stojíme za nimi?'

"No, když to uděláte, a když se to dostane ven a ČLR se toho chytne a spustí kravál - podívejte, jsou tu tisíce... houby, skoro sto tisíc našich občanů; ani se nenadějete, a máte z nich rukojmí. A to nemluvím o obchodu. Z politickoekonomického hlediska je to taky velké riziko."

"Ale když Tchaj-wan nepodpoříme, bude si myslet, že je na to sám a zahnaný do kouta..."

"Ano, pane. Ale to samé se stane, i když to bude opačně. Nejlíp by podle mého bylo pokračovat dál. Já ten požadavek přednesu, Tchaj-pej řekne ne, já pak navrhnu, aby oni navrhli, aby se ta událost zatím nechala stranou, dokud se nevyřídí ta věc s dopravním letadlem. K tomu přizveme OSN. My, to jest Spojené státy, věc předložíme Radě bezpečnosti. Tím se to celé protáhne. Dřív nebo později tomu jejich podělanýmu námořnictvu dojde palivo. Máme tam poblíž letadlovou loď, a tak se vlastně nemůže nic stát."

Ryan se zamračil. "Nemůžu tvrdit, že se mi to zamlouvá, ale tak tedy pokračujte dál. Stejně to bude trvat ještě aspoň dva dny. Já bych prostě Tchaj-wanu řekl, že za ním stojíme. A ČLR ať si trhne nohou."

"Svět není tak jednoduchý, co vám budu povídat."

"Jakpak by byl. Udělejte to tak, jak jste říkal, Scotte, a informujte mě."

"Jistě, pane."

Alex se podíval na hodinky. Vedle elektronového mikroskopu ležel poznámkový blok doktorky Clemengerové. V 10.16 do něj poznamenala čas a popsala, jak ona a kolega mimořádný profesor potvrdili přítomnost Eboly. Na druhém konci laboratoře technik testoval krev manželky pacienta Nula. Krev byla pozitivní na Ebolu. Měla v sobě virus také, ale dosud to nevěděla.

"Mají děti?" zeptala se Janet, když jí technik oznámil výsledek.

"Dvě, obě mimo domov, na školách."

"Alexi, jestli víte něco, co já ne... doufám, že mají zaplacenou pojistku." Clemengerová si tu ještě zcela nevydobyla postavení doktorky medicíny s atestací, ale v takovýchto chvílích jí to nevadilo; ošetřující lékaři se přece musí se svými pacienty seznámit mnohem důkladněji než někdo, kdo pracuje výhradně vědecky.

"Co dalšího mi k tomu můžete říct?" zajímal se Alexandre.

"Ještě musím trochu zmapovat geny, ale podívejte se na tohle." Poklepala prstem na obrazovku. "Vidíte, jak jsou uspořádány proteinové smyčky, a tu strukturu tady dole?" Janet byla špičkovým odborníkem na stavbu virů.

"Mayinga?' Prokrista, ten virus přece dostal George... A nikdo nevěděl, jak se George nakazil. Stejně tak on teď neví, jak tenhle pacient...

"To se zatím nedá s určitostí říct. Přece víte, co je ještě třeba udělat, než se to potvrdí, ale..."

"Všechno souhlasí. U toho pacienta jsme nezjistili žádné rizikové faktory, a u jeho ženy taky ne. Panebože, Janet, jestli se to přenáší vzdušnou cestou...?"

"Já vím, Alexi. Zavoláte Atlantu, nebo to mám udělat já?"

"Zavolám sám."

"Hned se do toho parchanta pustím," slíbila.

Cesta z laboratoře do pracovny připadala Alexovi nesmírně dlouhá. Sekretářka už tam byla, a všimla si jeho rozpoložení.

"Doktor Lorenz teď má schůzi," oznámila do telefonu jiná sekretářka. To lidi obvykle odradilo. Tentokrát ne.

"Přepojte mě tam, buďte tak laskavá. Řekněte mu, že volá doktor Alexandre z Johns-Hopkinsovy nemocnice. A že je to důležité."

"Ano, pane doktore. Zůstaňte u telefonu." Stiskla jedno tlačítko, pak jiné; telefon zazvonil v konferenční místnosti. "Doktora Lorenze, prosím. Je to naléhavé."

"Ano, Marjorie?"

"Na trojce tu mám doktora Alexandra. Prý je to důležité, pane."

"Díky." Gus si hovor převzal. "Mluv rychle, Alexi, rýsuje se nám tady průšvih," řekl nezvykle věcným hlasem.

"Já vím. Dostala se sem k nám Ebola," oznámil Alexandre.

"Mluvil jsi taky s Markem?"

"S Markem? Mark... jak dál?" zeptal se profesor.

"Tak počkej, zadrž, Alexi. Proč voláš?"

"Máme tu u mě na jednotce dva pacienty - a ti to oba mají, Gusi."

"V Baltimoru?"

"Ano, ale co - kde ještě, Gusi?"

"Další případ má Mark Klein v Chicagu, ženu, jedenačtyřicet let. Už mám mikrofotografii vzorku krve." Ve dvou městech, daleko od sebe, dva světově proslulí odborníci dělali přesně totéž. Jeden pár očí hleděl na stěnu malé pracovny. Druhý hleděl na deset dalších lékařů a vědců kolem konferenčního stolu. Výrazy měli všichni stejné. "Byl některý z nich v Chicagu nebo v Kansas City?"

"Ne," odpověděl bývalý plukovník. "Kdy se objevil ten Kleinův případ?"

"Včera večer, tak kolem desáté. A tvůj?"

"Těsně před osmou. Ten pacient má všechny příznaky. Jeho manželka ne, ale její krev je pozitivní... doprdele, Gusi..."

"Budu pak muset zavolat Detrick."

"Zavolej. A sleduj fax, Gusi," poradil mu profesor Alexandre. "A doufej, že to je nějaký zkurvený omyl." Ale nebyl. A oba to už věděli.

"Budeš na telefonu? Možná, že od tebe budu sem tam něco potřebovat."

"No, to si piš." Když Alex odkládal sluchátko, uvažoval, co dál. Teď musí zatelefonovat ještě jinam.

"Dave, tady Alex."

"Tak co?" otázal se děkan.

"Manžel i manželka jsou oba pozitivní. Manželka je zatím bez příznaků, manžel vykazuje všechny klasické symptomy."

"Takže jak to vypadá celkově?" zeptal se děkan opatrně.

"Dave, celkově to vypadá tak, že jsem zastihl Guse na schůzi s jeho lidmi. Hovořili o případu Eboly v Chicagu. Kolem půlnoci jim to zavolal Mark Klein, jak jsem vyrozuměl. Mezi tím případem a naším primárním případem není žádná spojitost. A - ehm - myslím, že máme na krku možnou epidemii. Musíme upozornit lidi na pohotovostech. Mohlo by se nám schylovat k něčemu hodně nebezpečnému."

"Epidemie? Ale..."

"Tohle vyřídím já, Dave. Středisko pro potírání chorob je teď ve spojení s pozemní armádou. Já vím, co přesně tam v Detricku řeknou. Ještě před šesti měsíci jsem tam sám byl." Alexandrův druhý telefon začal zvonit. Sekretářka v předpokoji ho zvedla a za okamžik se její hlava objevila ve dveřích.

"Pane doktore, volá pohotovost, prý vás okamžitě potřebují." Alex to pověděl děkanovi.

"Uvidíme se tam, Alexi," řekl Dave James.

"Po příštím zavolání na váš telefon budete moci splnit svoje poslání," řekl pan Alahád. "O době rozhodnete sám." Nemusel dodávat, že pro něj bude lepší, když Rahman všechny jeho vzkazy vymaže; kdyby ho k tomu přímo vyzval, Rahmanovi, člověku, ochotnému obětovat se, by to určitě připadalo jako opatrnická zbabělost. "V tomto životě se už nesetkáme."

"Musím jít do práce." Rahmana se zmocnila nerozhodnost. Takže ten příkaz

přece jen přišel. Oba se objali a mladší muž odešel.

"Cathy?' Vzhlédla a ve dveřích své pracovny spatřila hlavu Bernieho Katze.
"Ano?"
"Dave svolává na druhou hodinu schůzi oddělení. Já odlétám do New Yorku na tu konferenci na Kolumbijské a Hal dneska odpoledne operuje. Půjdete tam za mě?"
"Jistě. Nic na tu dobu nemám."
"Díky, Cath." Hlava opět zmizela. DOKTORKA se vrátila ke zdravotním záznamům svých pacientů.
Děkan sekretářce přikázal, aby schůzi svolala, když už byl mezi dveřmi cestou ven. Na sále pro akutní případy a s rouškou na obličeji teď vypadal jako každý jiný doktor.
Pacient neměl s oběma ostatními nic společného. Lékaři se na něj dívali ze vzdálenosti tří metrů, z kouta sálu, který už byl pro tuhle situaci vyčleněn. Viděli, jak zvrací do plastikové nádoby. Objevilo se velké množství krve.
I tohoto pacienta vyšetřovala tatáž mladá nemocniční lékařka. "Žádné cestování, které by stálo za zmínku. Prý byl jen tak v New Yorku. Divadlo, výstava automobilů, normální prohlídka města," hlásila. "Co ten první?"
"Pozitivní na Ebolu," odpověděl jí Alexandre. Při těch slovech otočila prudce hlavu jako vyplašený pták.
"Tady?"
"Tady. Neděljete, že vás to překvapuje, doktorko. Přece proto jste mě k tomu volala." Otočil se k děkanu Jamesovi a zvedl vyčkávavě jedno obočí.
"Všichni vedoucí oddělení budou ve dvě u mě. Rychleji to nejde, Alexi. Třetina z nich teď operuje nebo jsou na vizitě."
"Převezeme ho do Rossova pavilonu?" zeptala se. Musela k pacientovi.
"Ano, co nejrychleji." Alexandre vzal děkana za paži a odvedl ho ven. Tam si zapálil doutník, k úžasu strážných, kteří tu měli dbát na dodržování zákazu kouření.
"Co se ksakru děje?"
"Víte, o tomhle je třeba říct pár věcí." Alex několikrát potáhl z doutníku. "Můžu vám povědět, co řeknou v Detricku, nabeton."
"Pokračujte."
"Dva primární případy, Dave, stovky kilometrů od sebe. Časový rozdíl mezi nimi dělá osm hodin. Žádná spojitost. Nic, co by měly společného. Pouvažujte o tom," řekl Pierre Alexandre a znovu znepokojeně potáhl z doutníku.
"Na potvrzení nemáme dost údajů," namítal James.
"Doufám, že se pletu. V Atlantě budou mít moc co dělat. Jsou tam dobří. Nejlepší. Ale na něco takovéhleho se nedívají tak, jak se na to dívám já. Strávil jsem dlouhý čas v zeleném. No," - další potáhnutí - , "uvidíme, co dokáže ta nejlepší podpůrná péče. Jsme lepší, než jsou někde v Africe. V Chicagu jsou taky skvělí. A právě tak ve všech dalších místech, odkud budou ještě volat, jak alespoň předpokládám."
"Ještě v dalších?" James byl sice dobrý lékař, tohle mu však stále nedocházelo.
"První se o biologickou válku pokusil Alexandr Veliký. Do obleženého města vrhal prakem mrtvoly lidí, kteří umřeli na mor. Nevím, jestli to k něčemu pomohlo nebo ne. Město tak jako tak dobyl, všechny tam povraždil a táhl dál."
Teď už to děkanovi došlo. Zbledl jako ten pacient uvnitř.

"Jeffe?" Rahman byl na místním velitelství a pročítal prezidentův denní program. Teď má splnit své poslání, a proto je čas začít s plánováním. "V pátek máme cestu do Pittsburghu," pokračovala Andrea. "Zaletěl byste tam s předsunutou skupinou? V hotelu se objevily nějaké problémy."
"Oukej. Kdy?" zeptal se agent.
"Letadlo letí za devadesát minut." Podala mu letenku. "Vrátíte ze zítra v

noci."
Oč by bylo lepší, kdyby se dalo nějak přežít, uvažoval Rahman. Kdyby měl na starosti sestavení bezpečnostních opatření při některé takové události, bylo by to docela dobře možné. Pomyšlení na mučednictví ho vůbec nenaplňovalo nadšením. Kdyby šlo přežít, pak by takovou možnost docela rád volil.
"Dobrá," odpověděl atentátník. S balením si nemusel dělat starosti. Agenti ochranky mají svou brašnu neustále připravenou v autě.

Vyžádalo si tři oblety družice, než byl Národní úřad pro průzkum ochoten sestavit odhad situace. Všech šest obrněných divizí SIR, které se zúčastnily manévrů, teď provádělo úplnou údržbu. Někdo by mohl říci, že něco takového je běžné. Po větším cvičení každá jednotka prochází cyklem úplné údržby, ale šest divizí - tři obrněné sbory - najednou bylo trochu moc. Získané údaje se okamžitě poslaly vládám Saudské Arábie a Kuvajtu. Mezitím se Pentagon spojil s Bílým domem.
"Ano, pane ministře," řekl Ryan.
"SONZ o SIR není ještě hotový, ale dostali jsme... no, nějaké znepokojivé informace. Admirál Jackson vám to poví sám."
Prezident naslouchal, a ani moc analýzy nepotřeboval. I když by SONZ měl rád na stole, aby o politických záměrech SIR získal lepší představu. "A doporučení?" zeptal se, když Robby skončil.
"Myslím, že je vhodná doba na to, abychom uvedli do pohybu lodi z ostrova Diego García. Nemůže škodit, když je trochu pocvičíme. Můžeme je nepozorovaně dostat na místo vzdálené dva dny rychlé plavby od Zálivu. Dál doporučuju vyhlásit pohotovost pro XVIII. aeromobilní sbor. To jsou Dvaaosmdesátá, Stoprvní a Čtyřiadvacátá mechanizovaná."
"Bude kolem toho rozruch?' zeptal se Jack.
"Ne, pane. Provede se to jako cvičný poplach. Takové vyhlašujeme každou chvíli. Jediné, co to udělá - štábním důstojníkům to bude trochu vrtat hlavou."
"Tak to takhle udělej. A ať je kolem toho ticho."
"Bude to dobrá příležitost pro společné cvičení se spřátelenými zeměmi v té oblasti," nadhodil J-3-
"Postarám se o to. Ještě něco?"
"Ne, pane prezidente," odpověděl Bretano. "Budeme vás informovat."

Než nastalo poledne, měli v Atlantě přes třicet faxů z deseti různých států. Faxy byly předány do Fort Detricku v Marylandu, sídla Amerického vojenského ústavu pro výzkum infekčních chorob - armádní obdoby Střediska pro potírání a prevenci chorob v Atlantě. Z těch údajů běhal mráz po zádech. Zatím však z těch alarmujících zpráv nebylo nic natolik jisté, aby se daly dělat okamžité závěry. Hned po obědě byla svolána velká štábní schůze; ostatní důstojníci a civilisté se zatím pokoušeli údaje utřídit. Do služebních aut nasedali další vysocí činitelé z nemocnice Waltera Reeda a vyjížděli na Interstate 70.
"Doktorko Ryanová?"
"Ano?" Cathy vzhlédla.
"Ta schůze u doktora Jamese začíná dřív," řekla sekretářka. "Máte tam hned jít."
"Tak to abych sebou hodila." Vstala a zamířila ke dveřím. Tam stál Roy Altman.
"Nestalo se nic, o čem bych měl vědět?" zeptal se.
"Něco se děje. Nevím ale přesně co."
"Kde je ta děkanova kancelář?" Ještě nikdy tam nebyl. Všechny schůze, kterých se Cathy v poslední době účastnila, se konaly jinde.
"Tudy." Ukázala rukou. "Je to na druhé straně Monument Street, ve správní budově."

"DOKTORKA odchází, na sever k Monument Street." Agenti se vynořili odnikud, jak se alespoň zdálo. Mohlo to vypadat legračně, nebýt nedávných událostí. "Když proti tomu nebudete nic mít, půjdu s vámi dovnitř a postavím se někam stranou. Budu se držet z cesty," ujišťoval ji Altman.

Cathy přikývla. S tím se prostě nedalo nic dělat. Děkanovu pracovnu bude Roy nenávidět za její velká okna, tím si byla jista. Pěšky to tam bude trvat deset minut, skoro stále pod ochranou. Zamířila ven na druhou stranu ulice; potřebovala trochu čerstvého vzduchu. Když vcházela do budovy, viděla spoustu přátel, přednosty oddělení nebo vysoké činitele, kteří tu byli za někoho jiného, stejně jako ona. Lidé na ředitelské úrovni pořád cestují - byl to jeden z důvodů, proč nemohla tvrdit, že by se jí chtělo mít tak vysoké postavení. Dovnitř se vřítil Pierre Alexandre v zeleném lékařském obleku; v ruce svíral jakousi složku, tvářil se zamračeně a málem do ní vrazil. Zabránil tomu agent Tajné služby.

"Jsem rád, že tu jste, Cathy," řekl Alexandre, když ji míjel. "Ostatní taky."

"Je to pěkné, když si člověka váží," pronesl Altman ke svému kolegovi; ve dveřích se objevil děkan.

"Pojďte dál."

Altmanovi stačil jediný pohled na konferenční místnost; okamžitě stáhl žaluzie. Okna vedla do ulice s anonymními cihlovými domy. Několik lékařů nevrle přihlíželo, ale věděli, kdo Altman je, takže neprotestovali.

"Zahajuji schůzi," pronesl Dave James ještě než se všichni usadili. "Tady Alex má pro nás něco důležitého."

Alexandre začal rovnou bez úvodu. "V Rossově pavilonu je pět případů Eboly. Všechny přišly dneska."

Hlavy se prudce otočily. Cathy, sedící u opačného konce stolu, zamrkala.

"Nějací zahraniční studenti?" zeptal se přednosta chirurgie. "Nebo někdo ze Zairu?"

"Prodejce automobilů a jeho žena, obchodník s čluny z Annapolisu, a tři další lidé. K vaší otázce - Zair to není. Žádný z nich nikam za hranice necestoval. Čtyři z těch pěti mají kompletní příznaky. Manželka toho prodejce automobilů má protilátky, ale dosud žádné příznaky. To je zatím dobrá zpráva. Náš případ nebyl první. Středisko pro potírání chorob má hlášení z Chicaga, Filadelfie, New Yorku, Bostonu a Dallasu. Tak to bylo před hodinou. Celkem dvacet případů. A tenhle počet se mezi desátou a jedenáctou zdvojnásobil. Pravděpodobně přibývají další."

"Ježíši Kriste," zašeptal klinický farmakolog.

"Vy všichni víte, co jsem dělal, než jsem začal tady. Myslím, že někdy teď se ve Fort Detricku sešel krizový štáb. Závěr z té schůze bude znít, že se nejedná o náhodné vypuknutí choroby. Někdo proti naší zemi zahájil biologickou válku."

Alexandrovo prohlášení nevyvolalo žádné námitky; Cathy věděla proč. Ostatní lékaři zde v sále byli tak bystří, že se někdy sama sebe ptala, jestli vůbec mezi ně na fakultu patří - nikdy ji nenapadlo, že většina z nich si možná podobnou otázku klade také. Ve svých oborech byli všichni světové kapacity, přinejmenším čtyři z nich byli ti úplně nejlepší. Ale všichni také využívali čas jako ona, obědvali s kolegy, pracujícími v jiných oborech, a vyměňovali si poznatky, protože stejně jako ona i oni byli opravdoví fanatici na učení. Všichni chtěli vědět všechno, a i když si byli vědomi, že něco takového je nemožné - dokonce i v jediném oboru - neodradilo je to. Ve všech tvářích, náhle ztuhlých ohromením, bylo vidět, jak lékaři v duchu situaci analyzují a docházejí ke stejným závěrům.

Ebola je infekční choroba, a ty začínají v jediném místě. Vždycky je tu první oběť, nazývaná pacient Nula nebo primární případ, a odtud se choroba šíří dál. Žádná infekce nevypukne tak jako ta zde. Středisku pro potírání chorob i Americkému vojenskému ústavu pro výzkum infekčních chorob, které

budou muset onen hrozivý závěr vyslovit, připadne povinnost shromáždit, utřídit a předložit informace v úpravě, která bude muset mít téměř právní formu, aby své prohlášení obhájily a prokázaly. Pro zdejší zdravotnickou instituci to bude snazší - tím spíš, že Alex předtím řídil jedno z oddělení ve Fort Detricku. A protože na všechno existuje plán, Johns-Hopkinsova nemocnice byla jedním z ústavů určených k tomu, aby nemocné přijímal v případě, že dojde k něčemu takovému jako teď.

"Alexi," ozval se přednosta urologie, "v literatuře se píše, že Ebola se šíří jen prostřednictvím tělních tekutin. Jak se mohla objevit tak rychle, třebas i jen v lokálním rozsahu?"

"Existuje varianta viru nazývaná Mayinga. Jmenuje se podle zdravotní sestry, která se jím nakazila a zemřela. Způsob, jakým se nakazila, se nepodařilo zjistit. V roce 1990 na totéž zemřel jeden z mých kolegů, George Westphal. Ani v jeho případě jsme způsob přenosu nezjistili. Panuje domněnka, že se tahle varianta může šířit kapénkami. Ale ani to se neprokázalo - ale ani nevyvrátilo," vysvětloval Alexandre. "A kromě toho, existují způsoby, kterými se ten virus dá posílit, jak víte. Stačí do jeho struktury pustit pár rakovinných genů..."

"A žádná léčba neexistuje? Třeba jen ve stadiu pokusů?" otázal se urolog.

"V Pasteurově ústavu na něčem zajímavém pracuje Rousseau, ale zatím nemá žádné pozitivní výsledky."

Všemi lékaři kolem poradního stolu se z jednoho na druhého jako prudký závan přehnala doslova fyzická reakce. Patřili mezi nejlepší na světě a věděli to o sobě. A teď si uvědomili, že proti tomuhle nepříteli to není nic platné.

"Co nějaká vakcína?' zeptal se klinický farmakolog.

"S tím si v Americkém vojenském ústavu hrají snad už deset let. Prvním problémem je, že se zřejmě jedná o otázku specifičnosti. To, co pomáhá proti jedné variantě, nemusí vždycky pomáhat proti jiné. A zabijákem se může stát i nedostatečná kontrola kvality vakcíny. Ve studiích, které jsem četl, se předpovídá, že dvě procenta infekcí budou mít původ v samotné vakcíně. U Mercka se domnívají, že se to dá zlepšit, ale pokusy si žádají čas."

"Zatraceně," komentoval to přednosta chirurgie a zkřivil obličej jako v bolesti. Vyvolat u jednoho člověka z padesáti chorobu, která vykazuje úmrtnost osmdesát procent - to je dvacet tisíc nakažených lidí na milion dávek. A z nich zhruba šestnáct tisíc na tu chorobu může zemřít. Vztaženo na obyvatelstvo Spojených států, znamenalo by to tři miliony úmrtí při snaze obyvatelstvo uchránit. Ber nebo nech být.

Ještě je ale příliš brzy na to, abychom rozsah té hypotetické epidemie nějak určili. Navíc nemáme ani žádné solidní údaje o tom, jak se ta choroba může šířit v podmínkách našeho prostředí," uvažoval urolog. "Takže zatím vlastně nemůžeme s jistotou říct, jaká opatření udělat."

"Správně." Aspoň že se těmhle lidem dají věci snadno vysvětlit.

"Můj personál s tím virem přichází do styku první. Musím je varovat. Nemůžeme riskovat, že někdo přijde zbytečně o život."

"Kdo to řekne Jackovi?" uvažovala Cathy nahlas. "Musí se to dovědět! A rychle!"

"No, to je věcí Ústavu pro výzkum infekčních chorob a vedoucího Amerického úřadu národního zdraví."

"Ti ale ještě nejsou připraveni vyhlásit to. Právě jste to řekl," namítla Cathy. "Vy sám si tím jste jist?"

"Ano."

DOKTORKA se obrátila k Royi Altmanovi. "Potřebuji svůj vrtulník. Hned."

[49] REAKČNÍ DOBA

Plukovníka Goodmana telefonát překvapil. Právě seděl u opožděného oběda po zkušebním letu se záložním VH-60, kterému vyměnili motor. Vrtulník, s nímž létal s DOKTORKOU, odpočíval na stojánce. Tříčlenná posádka nasedla a pilot spustil motor; posádka vůbec netušila, proč se denní rozvrh mění. Deset minut

po zavolání byl Goodman ve vzduchu a mířil k severovýchodu. Za dalších dvacet minut už zakroužil nad přistávací plochou. No, tamhle je DOKTORKA, vedle ní BÁBOVIČKA, a také oddíl agentů Tajné služby... a ještě jeden člověk v bílém plášti, kterého neznal. Plukovník zkontroloval směr větru a zahájil sestup.

Schůze na fakultě pokračovala dál; trvala bez pěti minut celou hodinu. Bylo třeba rozhodnout o opatřeních. Budou uvolněna celá dvě poschodí a vybaví se pro možný příjem dalších případů Eboly. Přednosta oddělení akutní medicíny už shromažďoval svůj personál, aby ho proškolil. V Atlantě seděli u telefonu dva Alexandrovi lidé a shromažďovali aktuální údaje o počtu hlášených případů. Oznamovali všem, že Hopkinsova nemocnice zahájila i pro tyto případy nouzový plán opatření. Tak se stalo, že Alex ani neměl čas v pracovně se převléknout. Také Cathy na sobě měla svůj laboratorní plášť, ale měla ho oblečený přes normální šaty. On na schůzi přišel v zeleném lékařském obleku - toho dne to byl už třetí - a stále ho ještě měl na sobě. Cathy mu řekla, aby si s tím neděl starosti. Museli počkat, až se zastaví rotor; teprve pak Tajná služba dovolila svým chráněncům nastoupit. Alex si všiml záložního vrtulníku, kroužícího asi půldruhého kilometru od nich, a ještě třetího, kroužícího blíž. Asi policejní stroj, pravděpodobně kvůli bezpečnosti, říkal si Alex.

Všichni se natlačili dovnitř. Katie - nikdy předtím ji neviděl - se usadila do sedadla hned za piloty, údajně nejbezpečnějšího místa v letounu. V Black Hawku Alexandre neletěl už celá léta, čtyřbodové bezpečnostní pásy však ještě zvládl. Cathy svůj pás zacvakla hned. Katie se muselo pomoci, ale byla nadšena přílbou růžové barvy s namalovaným králičkem; bezpochyby to byl mariňácký nápad. Za pár vteřin se listy rotoru roztočily.

"Jde to trochu rychle," poznamenal Alexandre do palubního telefonu.

"A vy si myslíte, že bychom měli čekat?" odpověděla Cathy, když zapnula svůj mikrofon.

"Ne." A vykládat něco o tom, že na setkání s prezidentem není oblečen, nemělo už vůbec cenu. Vrtulník se zvedl, vystoupil do výšky přibližně sta metrů a stočil se na jih.

"Plukovníku?" oslovila Cathy pilota na pravém předním sedadle.

"Ano, paní?"

"Pospěšte si," přikázala.

Goodman ještě nikdy neslyšel DOKTORKU takhle mluvit. Byl to velitelský hlas, který každý příslušník námořní pěchoty pozná. Spustil nos vrtulníku dolů a vyrazil s Black Hawkem rychlostí tři sta kilometrů v hodině.

"Spěcháte, plukovníku?" ozvalo se ze záložního vrtulníku.

"Paní přikázala let Bravo, letíme přímo." Pak Goodman zavolal věž mezinárodního letiště Baltimore-Washington a přikázal řídícím letového provozu, aby zdrželi všechny přílety i odlety do té doby, než mine letiště. Nebude to trvat dlouho. Na zemi si toho nikdo nepovšiml, jen dvě letadla USAir 767 musela udělat nad letištěm jeden okruh; cestující to rozladilo. BÁBOVIČKA se dívala ven a říkala si, jak je to všechno prima.

"Pane prezidente?"

"Ano, Andreo?" Ryan zvedl hlavu.

"Vaše paní přilétá z Baltimoru. Potřebuje s vámi kvůli něčemu mluvit. Nevím, co to je. Bude tu asi za patnáct minut," odpověděla Priceová. "Něco se stalo?" zeptal se Jack.

"Ne, všichni jsou v pořádku, pane. BÁBOVIČKA je s ní," ujišťovala ho agentka. "Tak dobrá." Ryan se vrátil k poslednímu hlášení o stavu vyšetřování.

"No, oficiálně to byla regulérní přestřelka, Pate." Murray to chtěl svému inspektorovi povědět sám. Samozřejmě o tom nebylo ani nejmenší pochyby.

"Kdyby se mi tak bylo podařilo dostat toho posledního živého," poznamenal O'Day a zašklebil se.

"To nech být. Bylo to vyloučené, kolem bylo přece plno dětí. Myslím, že pro tebe zařídíme nějaké vyznamenání."

"Máte už něco o tom Azirovi?'

"Fotografii z řidičského průkazu a spoustu písemných záznamů, ale jinak - asi bychom se pěkně zapotili, kdybychom chtěli dokázat, že vůbec kdy existoval." Byla to klasická souhra okolností. Asi tak někdy v pátek odpoledne přijel "Mordechaj Azir" autem na mezinárodní letiště Baltimore-Washington a nasedl na let na Kennedyho letiště v New Yorku. Tohle se dověděli od úřednice u pultu USAir, která mu dávala letenku. Pak se rozplynul jako dým ve větru. Nepochybně měl dosud nepoužité cestovní doklady. Možná, že se jimi prokázal v New Yorku, než nasedl na nějaký mezinárodní spoj. Jestli byl doopravdy mazaný, jel nejprve taxíkem na Newark nebo La Guardiovo letiště; z Newarku by asi odletěl nějakým zaoceánským spojem, nebo mohl z La Guardiova letět do Kanady. Agenti z newyorské pobočky již zpovídali lidi u každého pultu. Jenže na Kennedyho letiště míří skoro všechny lety z celého světa a pracovníci tam denně vidí tisíce cestujících. Třeba se zjistí, kterým spojem odcestoval. Jenže než se takový kousek podaří, Azir už může být klidně až na Měsíci.

"Zkušený a dobře vycvičený špion," poznamenal Pat O'Day. "Není to zase tak těžké, co?"

Murrayovi se vybavila slova jeho šéfa zahraniční kontrarozvědky. Co se podaří jednou, podaří se i víckrát. Byly tu veškeré důvody k domněnce, že v zemi je celá špionážní síť - vlastně ne: teroristická síť, a to je horší; je pevně usazená a čeká na rozkazy... k čemu? A všem jejím členům stačí nedělat prostě nic - a tak se vyhnout odhalení. Samuel Johnson kdysi poznamenal, že takový kousek se může podařit každému.

Vrtulník se zastavil ve vzduchu a snesl se na zem; reportéry, kteří měli neustále oči na stopkách, to překvapilo. Cokoli nečekaného se v Bílém domě děje, vždycky stojí za zprávu. Cathy Ryanovou poznali. Její bílý lékařský plášť byl sám o sobě neobvyklý, a když viděli dalšího člověka, oblečeného stejně, jenže v zeleném, okamžitě je napadlo, že se jedná o nějaký naléhavý medicínský problém týkající se prezidenta. Vlastně tomu tak bylo, ačkoliv vystoupil mluvčí a sdělil jim, že s prezidentem je všechno v pořádku, pracuje u svého stolu; ne, mluvčí neví, proč se doktorka Ryanová vrací domů dřív.

Nejsem na to oblečený, opakoval si Alex. Pohledy agentů cestou do Západního křídla to potvrzovaly. Teď si už i někteří z nich začali klást otázku, jestli ŠERMÍŘ není nemocen; bylo z toho několik dotazů vysílačkou, tazatelé však byli okamžitě striktně odbyti. Cathy vedla Alexe chodbou, pak zkusmo otevřela nesprávné dveře, až jí jeden agent ukázal cestu a otevřel dveře vedoucí do Oválné pracovny. Všichni si všimli, že se kvůli svému omylu ani nerozzlobila, ani neupadla do rozpaků. Ještě nikdy neviděli DOKTORKU takhle na něco upnutou a soustředěnou.

"Jacku, tohle je Pierre Alexandre," řekla bez pozdravu.

Ryan vstal. Na příští dvě hodiny neměl žádnou větší schůzku, a odložil si proto sako. "Buďte zdráv, doktore," řekl a podal mu ruku; zaregistroval, jak je návštěvník oblečen. Potom si uvědomil, že i Cathy má na sobě pracovní plášť. "Co se děje, Cathy?"

"Alexi?" Všichni tři dosud stáli. Dovnitř vešli také dva agenti Tajné služby. Napětí v místnosti na ně zapůsobilo jako poplašný zvon, ačkoliv ani oni nevěděli, co se děje. Roy Altman hovořil ve vedlejší místnosti s Priceovou.

"Pane prezidente, víte, co to je virus Ebola?"

"Něco z Afriky," řekl Jack. "Nějaká nemoc z džungle, ne? Hrozně smrtelná. Viděl jsem film..."

Jste hodně blízko," potvrdil Alexandre. "Je to virus s otiskovým řetězcem RNA. Nevíme, kde žije - tedy, známe místo, ale neznáme hostitele. Hostitel je živočich, ve kterém virus žije," vysvětloval. "A je to zabiják, pane. Úmrtnost je zhruba osmdesát procent."

"No, dobrá," pronesl vyčkávavě POTUS; stále ještě si nesedl. "A co dál?"

"Teď ho máme tady."

"Kde?"

"Poslední známý počet případů v Hopkinsově nemocnici byl pět. V celé zemi je jich víc než dvacet - a tohle číslo je asi tři hodiny staré... Teď bych si rád někam zavolal, dovolíte?"

Gus Lorenz seděl sám ve své pracovně. Zazvonil telefon. "To jsem zase já, doktor Alexandre."

"Ano, Alexi?"

"Gusi, kolik je těch případů teď?"

"Šedesát sedm," oznámil reproduktor telefonu s hlasitým příposlechem. Alex se nad ním napjatě skláněl.

"Kde?"

"Hlavně velká města. Hlášení většinou přicházejí z větších zdravotnických zařízení. Boston, New Haven, New York, Filadelfie, Baltimore, jeden v Richmondu, sedm přímo zde v Atlantě, tři v Orlandu..." Slyšeli, jak se na druhém konci linky otevřely dveře a jak kdosi předává jakýsi papír. "Devětaosmedesát, Alexi. Pořád ještě přicházejí další."

"Vyhlásil už Americký vojenský ústav pro výzkum infekčních chorob poplach?"

"Čekám ho do hodiny. Mají schůzi, aby určili..."

"Gusi, já jsem teď v Bílém domě. Je tu se mnou prezident. Řekni mu, co si o tom myslíš," přikázal Alexandre; teď už zase mluvil jako plukovník pozemní armády.

"Co - jak jsi - Alexi, ještě to přece není jisté."

"Buď to řekneš ty, nebo to udělám já. Bude líp, když to řekneš ty."

"Pane prezidente?" To promluvila Ellen Sumterová v postranních dveřích. "Mám na telefonu jakéhosi generála Picketta; chce s vámi mluvit, prý je to nanejvýš naléhavé."

"Řekněte mu, ať zůstane u telefonu."

"John je dobrý, ale trochu konzervativní," poznamenal Alex. "Gusi, tak mluv!"

"Pane, tohle vypadá jako něco jiného než přirozený výskyt. Vypadá to jako úmyslný čin."

"Biologická válka?" otázal se Ryan.

"Ano, pane prezidente. Naše údaje ještě nejsou dost úplné na nějaké definitivní závěry, ale přirozeně probíhající epidemie takhle nezačíná, určitě ne takhle všude najednou."

"Paní Sumterová, přepojila byste mi toho generála sem, prosím?"

"Ano, pane."

"Pane prezidente?" ozval se nový hlas.

"Generále, mám na lince doktora Lorenze a tady vedle mě stojí doktor Alexandre z Hopkinsovy nemocnice."

"Ahoj, Alexi."

"Ahoj, Johne," odpověděl Alexandre.

"Takže už to víš."

"Jak spolehlivý tenhle váš odhad je?" zeptal se ŠERMÍŘ.

"Máme přinejmenším deset ohnisek. Takhle se žádná choroba sama od sebe nešíří. Pořád ještě docházejí další hlášení, pane. Všechny ty případy se objevily během čtyřiadvaceti hodin; to není náhoda. A není to přirozený proces. Ať vám to Alex ještě vysvětlí. Kdysi pro mě pracoval. Je dobrý," sdělil Pickett svému vrchnímu veliteli.

"Doktore Lorenzi, je tohle i váš názor?"

"Ano, pane prezidente."

Ježíši." Jack pohlédl na manželku. "Tak co dál?"

"Pane, máme několik možností," odpověděl Pickett. "Potřebuji s vámi mluvit osobně."

Ryan se otočil. "Andreo?"

"Ano, pane?"

"Obstarejte vrtulník do Fort Detricku. Okamžitě!"

"Ano, pane prezidente."

"Čekám vás, generále. Doktore Lorenzi, díky. Máte pro mě ještě něco?'

"To může vyřídit doktor Alexandre."

"Dobrá. Přepojím vás na paní Sumterovou, dá vám čísla přímých linek sem ke mně do pracovny." Jack přikročil ke dveřím. "Pusťte se do toho, dejte jim všechno, co potřebují. Pak sem pošlete Arnieho a Bena."

"Ano, pane prezidente."

Jack se vrátil a usedl na kraj stolu. Chvíli mlčel. Nyní byl za nepodařený útok na svou dceru jakýmsi zvláštním způsobem vděčen; ten ho zasáhl svou strašlivou bezprostředností. Tenhle útok zatím ještě ne, a i když mu rozum říkal, že všechno, k čemu tohle povede, je mnohem horší, nemohl zatím žádný citový úder potřebovat.

"Tak co bych měl ještě vědět?"

"Většinu z toho, co je důležité, vám zatím říct nedokážeme. Jsou to technické záležitosti," vysvětloval Alex. "O tom, jak se ta choroba může šířit, zda nějak snadno, máme zatím jen zvěsti, a nejsou spolehlivé. A je to přitom klíčová záležitost. Jestli se šíří kapénkami..."

"Co je to?" zeptal se POTUS.

"Aerosol, drobounké kapičky, jako při kašli nebo kýchnutí. Jestli se to šíří takhle, tak jsme v pěkném průšvihu."

"'Nemělo by se to takhle šířit," protestovala Cathy. "Jacku, tenhle bacil je strašně choulostivý. Na vzduchu nevydrží ani - kolik, Alexi, pár vteřin?"

"To je teorie, ale některé kmeny jsou odolnější než ostatní. A i když dokážou přežít jen několik minut, je to moc zlé. Jestli je tohleto kmen, kterému říkáme Mayinga, no - tak o něm třeba zrovna nevíme, jak je odolný. Ale to není všechno. Člověk, kterého ten virus napadl, si ho přinese s sebou domů. A prostředí domu je pro patogenní organismy přímo ideální. Máme topení a klimatizaci, a ty z toho prostředí udělají pravé požehnání; členové rodiny jsou v blízkém kontaktu. Objímají se. Líbají se. Milují se. A jak ten virus někdo v sobě má, jako kdyby ty zatracené věci ze sebe rovnou pumpoval."

"Věci?"

"Virové částice, pane prezidente. Jejich velikost se měří na mikrony. Jsou o mnoho menší než prachové částice, menší než cokoliv, co vidíte."

"Vy jste pracoval v Detricku?'

"Ano, pane. V hodnosti plukovníka, byl jsem náčelníkem oddělení pro výzkum patogenních organismů. Odešel jsem do výslužby, a přijala mě Hopkinsova nemocnice."

"Takže máte představu o tom, jaké má generál Pickett plány, myslím tedy ty možnosti?"

"Ano, pane. Ta záležitost se každoročně znovu vyhodnocuje. Seděl jsem ve výboru, který ty plány sestavoval."

"Posaďte se, doktore. Tohle bych rád slyšel."

Předvojová námořní plavidla se právě vrátila ze cvičení. Už byla dokončena i veškerá potřebná drobná údržba. Když od vrchního velitele Atlantického loďstva dostala rozkazy, začala spouštět motory, což obvykle znamenalo nahřát palivo a mazací oleje. Křižník Anzio a torpédoborce Kidd a O'Bannon na severu dostaly své vlastní rozkazy a stočily se na západ k plánovanému setkání. Z vysokých důstojníků tu byl kapitán křižníku vybaveného radarovým systémem Aegis; tomu vrtalo hlavou, jak k čertu ty vypasené kocábky vůbec do Perského zálivu dostane bez ochrany ze vzduchu, jestli k takovému přesunu dojde. Americké válečné námořnictvo se bez ochrany ze vzduchu nikam ani nehne. Jenže nejbližší letadlová loď je Ike - a ta je skoro pět tisíc kilometrů odtud a v cestě jí leží Malajsko. Na druhé straně to zase není tak špatné - pouhý kapitán, a je velitelem vyčleněného uskupení, bez admirála, který by mu nakukoval přes rameno.

Předvojové námořní plavidlo, které z velkého kotviště vyplulo jako první, byl Bob Hope, nově postavené výsadkové nákladní plavidlo vojenského typu, s

výtlakem téměř 80 000 tun, nesoucí 952 vozidel. Jeho civilní posádka měla ve své činnosti už jakousi tradici. Nadměrně velké reproduktory na námořní základně se rozeřvaly písní "Díky za krásné vzpomínky", když těsně po půlnoci loď proplouvala kolem, doprovázena čtyřmi sesterskými plavidly. Na palubě měly lodi kompletní vozový park pro zesílenou obrněnou brigádu. Ve chvíli, kdy míjely nízkými útesy vyznačený vstup do přístaviště, šly páčky na přístrojích na doraz a na velkých dieselových motorech Colt-Pielstick nastavily rychlost šestadvaceti uzlů.

Počkali, až dorazí Goodley a van Damm, a deset minut pak trvalo, než je seznámili s událostmi. Ty už začaly pronikat do prezidentova povědomí v celé své velikosti, a on musel bojovat s city, ne už jen s rozumem. Všiml si, že Cathy vše přijímá s klidem, alespoň navenek, ačkoliv by měla pociťovat stejnou hrůzu jako on. No, ale je to přece její obor.

"Nevěděl jsem, že Ebola může přežít mimo džungli," poznamenal Goodley.

"Nemůže, aspoň ne nadlouho, protože to by teď už oběhla celý svět."

"Zabíjí moc rychle, než aby něco takového bylo možné," namítla DOKTORKA.

"Cathy, už třicet roků létáme tryskovými letadly. Tenhle prevít je choulostivý. To pracuje v náš prospěch."

"Jak zjistíme, kdo to udělal?" To se zeptal Arnie.

"Vyzpovídáme všechny oběti, zjistíme, kde ti lidé byli, a pokusíme se zúžit ta ohniska pokud možno do jednoho bodu. To je ale investigativní záležitost. Epidemiologové zde mohou být hodně platní... ale něco takového vyšetřovat - to by na ně bylo trochu moc," dodal Alexandre.

"Mohla by vám pomoci FBI, doktore?' zeptal se van Damm.

"Jistě, tím se nic nepokazí."

"Promluvím s Murrayem," řekl vedoucí kanceláře prezidentovi.

"Léčit se to nedá?" zeptal se POTUS.

"Ne; epidemie se po několika generačních cyklech sama vyčerpá. Tím myslím to, že - no, takhle: člověk to dostane, virus se množí a ten člověk ho předá někomu jinému. Každá oběť se stává nedokonalým hostitelem. Když se choroba v organismu rozšíří, svou oběť zabije, jenže ta ji předtím předá někomu dalšímu. Ale - a to je na tom to dobré - Ebola se nemnoží efektivně. Jak prochází těmito generačními cykly, ztrácí životaschopnost. Většina případů těch, kdo přežijí, připadá na období, kdy epidemie končí, protože virus postupně přechází mutací do méně nebezpečné formy. Ten organismus je tak primitivní, že přece jen nedělá všechno dobře."

"Kolik cyklů je potřeba, než k tomuhle dojde, Alexi?" otázala se Cathy.

Doktor pokrčil rameny. "To je otázka empirie. Ten proces známe, ale neumíme ho kvantifikovat."

"Ano, hraje v tom roli spousta neznámých." Zkřivila obličej.

"Pane prezidente?"

"Ano, doktore?"

"Ten film, co jste viděl..."

"Co je s ním?"

"Rozpočet na ten film byl vyšší než všechny fondy určené na virologický výzkum. Mějte to na paměti. Asi vám bude trochu proti srsti, co tady povídám." Arnie se chystal něco říci, ale Alex ho zvednutím ruky zarazil. "Mě teď už neplatí vláda, pane. A taky nemám proč budovat si nějakou vlastní říši. Můj výzkum se opírá o soukromé fondy. Jen konstatuju fakt. Přece ksakru nemůžeme financovat všechno."

"Když se to nedá léčit, jak to tedy zastavíme?" zeptal se Ryan, aby se řeč vrátila k původnímu tématu. Otočil hlavu. Přes Jižní trávník se přehnal stín a neprůstřelnými okenními tabulemi pronikl řev vrtulníku.

Badraddín se pousmál. Internet je od toho, aby umožňoval přístup k informacím, a ne aby je skrýval; složitou cestou přes řadu lidí nakonec od

jednoho člověka, který studoval medicínu na Emoryho univerzitě v Atlantě, získal heslo, kterým se dostal do elektronické pošty jejího lékařského střediska. Další heslo odstranilo veškerý informační šum. Teď to Badraddín viděl. Na americkém východním pobřeží bylo 14.00 hodin a Emoryho univerzita hlásila do Střediska pro potírání chorob, že má teď šest případů podezřelých z hemorragické horečky. A co bylo ještě lepší - Středisko poslalo odpověď, a ta Badraddínovi prozradila mnohem víc. Oba dopisy si vytiskl a zatelefonoval. Teď měl skutečně dobré zprávy.

Rahman ucítil žuchnuti - DC-9 dosedl na přistávací dráhu v Pittsburghu; během krátkého letu seděl sám a mohl si promyslet celou řadu možností. Jeho kolega - bratr - v Bagdádu se ukázal jako až moc ochotný k sebeobětování, musel to být muž s přílišným zaujetím pro dramatično. A kromě toho, ochranka iráckého vůdce byla silná, mnohem silnější než ta, ve které slouží on. Jak to tedy provést? Vtip byl v tom, vyvolat co největší zmatek. Třeba když Ryan půjde mezi shromážděné lidi a bude si s nimi potřásat rukama. Vystřelit, zabít ještě jednoho či dva další agenty a pak pádit do davu. Kdyby se mu podařilo proniknout k první řadě diváků, stačilo by pak jen ukázat legitimaci agenta Tajné služby; ta je lepší než pistole - všichni si budou myslet, že pronásleduje pachatele, a pustí ho dál. Klíčem k útěku z místa atentátu - jak ho učili u Tajné služby Spojených států - , je prvních třicet vteřin. Stačí přežít tuhle chvíli - a člověk má víc než poloviční šanci přežít všechno. Veškerá bezpečnostní opatření při páteční cestě bude zařizovat on. Jak dostane prezidenta na místo, kde takovou možnost bude mít? Sejmout prezidenta. Sejmout Priceovou. Sejmout ještě jednoho dalšího. Pak splynout s davem. Lepší asi bude střílet od boku. Lidé by pistoli v jeho ruce neměli vidět dřív než až po výstřelech. Ano, mohlo by se to podařit, říkal si; rozepnul si bezpečnostní pás a vstal. Na konci výstupního tunelu bude čekat místní agent Tajné služby. Půjdou přímo do hotelu, v jehož velké jídelně prezident Ryan přednese svou řeč. Rahman bude mít celý den a kus zítřka, aby si vše promyslel, přímo před očima ostatních agentů.

Jak se ukázalo, generálmajor John Pickett byl absolventem lékařské fakulty Yaleovy univerzity; k tomu měl dva doktoráty - v oboru molekulární biologie z Harvardu a v oboru veřejného zdravotnictví z Kalifornské univerzity. Byl to bledý, sporý člověk; ve své maskovací uniformě - neměl čas se převléknout - vypadal malý, a symboly křídel, označující výsadkáře, jako by k němu vůbec nepatřily. Přišli s ním dva plukovníci, následováni Murrayem, který se přihnal z Hooverovy budovy. Všichni tři důstojníci se při vstupu do pracovny postavili do pozoru; teď však byla Oválná pracovna pro všechny příliš malá a prezident je odvedl halou do Rooseveltova salonku. Cestou podal agent Tajné služby generálovi fax, který mu předala sekretářka; papír nestačil ještě ani vychladnout.

"Počet případů je teď sto třicet sedm, alespoň podle toho, co hlásí z Atlanty," řekl Pickett. "Patnáct měst, patnáct států, od jednoho pobřeží ke druhému."

"Ahoj, Johne," řekl Alexandre a chopil se jeho ruky. "U třech případů jsem sám byl."

"Alexi, to jsem rád, že tě zase vidím, kamaráde." Vzhlédl. "Alex vás už asi všechny v hlavních bodech informoval?"

"Tak, správně," odpověděl Ryan.

"Máte nějaké otázky hned teď, pane prezidente?"

Jste si jist, že tohle je úmyslný čin?"

"Pumy nevybuchují náhodou." Pickett rozložil mapu. Řada měst byla označena červenými tečkami. Jeden z plukovníků teď označil tři další. San Francisko, Los Angeles, Las Vegas.

"Města, kde se konají shromáždění a podobné akce. Přesně tak bych to taky

udělal," vydechl Alexandre. Jako v operaci Biologická válka v pětadevadesátém, Johne."

"Skoro. To byly manévry, které jsme dělali s Úřadem pro jadernou obranu. Tam jsme použili antrax. Tadyhle Alex byl na plánování útočné biologické války jeden z našich nejlepších," oznámil Pickett posluchačům. "Velel straně červených."

"Není to protizákonné?" otázala se Cathy; v obličeji jí bylo vidět pobouření nad tím, co právě slyšela.

"Útok a obrana jsou dvě strany téže mince, doktorko Ryanová," odpověděl Pickett na obranu svého bývalého podřízeného. "Musíme uvažovat tak, jak uvažují lumpové, jestli je máme umět zarazit."

"A operační koncepce?" zeptal se Ryan. V tomhle se vyznal líp než jeho žena.

"Biologická válka na strategické úrovni znamená spustit uvnitř cílové skupiny obyvatelstva řetězovou reakci. Snažíte se infikovat co nejvíc lidí - a nemusí jich ani být moc; tady přece nemluvíme o jaderných zbraních. Jde o to, že lidé, oběti, nákazu šíří za vás. To už je taková elegantní stránka biologické války, víte? O většinu zabíjení se postarají samy oběti. Každá epidemie začíná z mála, a rozlézá se, nejdřív pomalu, podle tangenciální křivky, a pak prudce stoupá geometricky. Takže když použijete biologickou zraň pro útok, snažíte se zahájit ten útok jaksi skokem, infikováním co největšího počtu lidí, a zvolíte si takové, kteří cestují. Tipuju to na Las Vegas. Tam se sjíždí hodně lidí, a určitě tam nějaké velké shromáždění bylo. Účastníci takového shromáždění se nakazí, nasednou na letadla a letí domů. A šíří to dál."

"Je nějaká naděje, že se zjistí, jak to udělali?" zeptal se Murray. Ukázal svou průkazku, aby generál věděl, s kým mluví.

"To by pravděpodobně byla jen ztráta času. Další pěkná věc na biologických zbraních je - nu, v tomhle případě inkubační doba, minimálně tři dny. Ať byl systém distribuce jakýkoliv, všechno je už posbírané, v pytlích, a odvezené na skládku. Žádné fyzické doličné předměty, žádný důkaz, kdo to udělal."

"To si necháme na později, generále. Co uděláme teď? Vidím tady hodně států, kde infekce není..."

"To je jen zatím, pane prezidente. Ebola potřebuje tři až deset dnů. Nevíme, jak daleko se už dostala. Jediný způsob, jak to můžeme zjistit, je čekat."

"Ale musíme začít s OPONOU, Johne," řekl Alexandre. "A musíme to spustit rychle."

Mahmúd hadži si četl. Jeho pracovna sousedila s ložnicí, a on raději pracoval tam, obklopen dobře známým prostředím. Nerad tam však byl rušen, a proto jeho reakce na telefonát ochranku překvapila. Za dvacet minut návštěvníka vpouštěla dovnitř, bez doprovodu.

"Už to začalo?"

"Začalo." Badraddín mu podal tištěný opis zprávy Střediska pro potírání chorob. "Zítra budeme vědět víc."

"Dobře jste věci posloužil," řekl mu Darjájí a propustil ho. Když se dveře zavřely, zatelefonoval.

Alahád nevěděl, jakými oklikami se k němu spojení dostává, jen to, že to je hovor ze zámoří. Měl podezření na Londýn, ale nevěděl to jistě. A ptát se nebude. Dotaz byl zcela běžný, až na denní dobu - v Anglii byl večer, po pracovní době. Druh koberce a cena byly klíčové části zprávy; pomocí kódu, který se dávno naučil zpaměti a který si nikdy nezapsal, mu sdělily, co potřeboval vědět. Čím méně ví, tím méně toho může vyzradit. Tuhle součást řemesla plně chápal. Jeho úkol přijde na řadu teď. Do výkladní skříně umístil oznámení "Přijdu hned", vyšel ven, zamkl dveře a zabočil za roh. Pak

pokračoval ještě o dva bloky dál k telefonní budce. Odtamtud zavolal a předal poslední příkaz pro Árifa Rahmana.

Schůzky začaly v Oválné pracovně, potom se přesunuly do Rooseveltova salonku, a teď se už všechny konaly v Kabinetním salonu, kde dění přihlížel nejeden obraz George Washingtona.

Kabinetní ministři dorazili téměř všichni najednou, takže jejich příchod nemohl zůstat tajemstvím. Bylo tu příliš mnoho služebních aut, příliš mnoho stráží, příliš mnoho tváří, které reportéři znali.

Přišel Pat Martin, jako zástupce ministerstva spravedlnosti. Bretano tu byl za ministerstvo obrany, s admirálem Jacksonem v patách. Každý si s sebou vzal toho či onoho zástupce, hlavně jako zapisovatele. Ministerstvo financí zastupoval Winston; přišel sem pěšky přes ulici. Z ministerstva obchodu a vnitra se dostavili ministři, kteří zůstali z dob, kdy byl v úřadě prezident Durling, a které jmenoval už Bob Fowler. Většina ostatních byli náměstci, kteří se v některých případech udrželi díky prezidentově apatii, v jiných zase proto, protože se ukázalo, že se ve své práci vyznají. Teď se však žádný z nich nevyznal v ničem. Byl tu i Ed Foley, jehož prezident povolal přesto, že CIA předtím přišla o zástupce v Kabinetu. Přítomni byli také Arnie van Damm, Ben Goodley, ředitel Murray, první dáma, tři důstojníci pozemní armády a doktor Alexandre.

"Tak začneme," řekl prezident. "Dámy a pánové, děkuji vám, že jste přišli. Na nějaké dlouhé úvody nemáme čas. Stojíme před situací, kdy je celá země ohrožena. Rozhodnutí, která zde dnes učiníme, vážně ovlivní osud naší země. Tohle je generál John Pickett. Je to lékař a vědec, a já mu teď předávám vedení schůze. Generále, předneste svou zprávu."

"Děkuji, pane prezidente. Dámy a pánové, jsem velícím generálem ve Fort Detricku. Dnes dopoledne k nám začala docházet velmi znepokojivá hlášení..."

Ryan přestal generála vnímat. Všechno to už slyšel dvakrát. Místo toho četl složku, kterou mu Pickett předal. Desky měly obvyklou obrubu z červeně a bíle pruhované pásky. Na nálepce uprostřed stálo PŘÍSNĚ TAJNÉ - MUKA, příhodný název pro přihrádku s omezeným přístupem, do které to patří, říkal si ŠERMÍŘ. Pak složku otevřel a začal číst Operační PLÁN OPONA. Byly tu čtyři varianty, jak Jack viděl. Nalistoval na PLÁN ČTYŘI. Ten byl označen OSAMĚLÝ; to bylo také případné jméno. Při četbě souhrnné části Ryana zamrazilo; pohlédl na obraz George Washingtona, zavěšený na stěně, a měl chuť zeptat se ho Tak co teď mám ksakru dělat? Ale George by mu moc nepomohl. O dopravních letadlech, virech a nukleárních zbraních přece nic nevěděl.

"Jak to vypadá teď?" zeptal se ministr zdravotnictví.

"Ve Středisku pro potírání chorob mají hlášeno přes dvě stě případů, je to stav před patnácti minutami. Chtěl bych zdůraznit, že se všechny objevily během necelých čtyřiadvaceti hodin," odpověděl ministrovi generál Pickett.

"Kdo to udělal?" otázal se ministr zemědělství.

"To zatím nechte stranou," řekl prezident. "K tomu se vrátíme později. Teď se musíme rozhodnout, jak nejlépe tu epidemii zastavit."

"Prostě se mi nechce věřit, že bychom nedokázali léčit..."

"Věřte tomu," přerušila ho Cathy Ryanová. "Víte, kolik virových onemocnění dokážeme léčit?"

"No, to nevím," přiznal ministr pro místní rozvoj.

"Žádné." Neustále ji uvádělo v úžas, jak málo toho lidé o záležitostech medicíny vědí.

"Takže jedinou možností je uzavření oblasti," pokračoval generál Pickett.

"To chcete vyhlásit zákaz volného pohybu pro celou zemi?" namítl Cliff Rutledge, náměstek ministra zahraničí pro politické záležitosti, zastupující tu Scotta Adlera.

"To je právě problém, před kterým stojíme," odpověděl prezident Ryan. "Děkuji vám, generále. Převezmu to teď. Jediný způsob, jak tu epidemii udržet

v mezích, je uzavřít všechna místa, kde se shromažďuje větší množství lidí - divadla, obchodní střediska, sportovní stadiony, kanceláře firem, všechno - a také zastavíme veškeré cesty z jednoho státu do druhého. Podle našich informací přinejmenším třicet států zůstává zatím chorobou nedotčeno. Bylo by dobré, kdyby to tak zůstalo. Vyloučíme veškeré cestování mezi státy až do doby, než přijdeme na to, jak je ten choroboplodný organismus odolný a jak silně může působit. Pak můžeme přejít na méně přísná protiopatření."

"Pane prezidente, to je protiústavní," ozval se okamžitě Pat Martin.

"Vysvětlete to," přikázal Ryan.

"Právo na cestování je chráněno ústavou. Dokonce i jakékoli omezení cest uvnitř jednoho státu je porušením ústavy s odvoláním na případ Lemuela Penna. Penn byl černoch, důstojník pozemní armády, zavražděný v šedesátých letech Kukluxklanem. Je to precedens podle výnosu Nejvyššího soudu," sdělil přítomným vedoucí trestního odboru.

"Vím, že já - promiňte, vlastně skoro my všichni zde - jsme složili přísahu, že budeme dodržovat ústavu. Ale jestli to, že ji budeme dodržovat, znamená zabít několik milionů občanů - čeho takovou přísahou dosáhneme?" zeptal se POTUS.

"Nemůžeme to udělat!" trval na svém ministr pro místní rozvoj.

"Generále, co se stane, když to neuděláme?"

"Na to neexistuje přesná odpověď. Nemůže existovat, protože dosud neznáme způsob přenosu toho viru. Jestli jsou to kapénky - a je důvodné podezření, že ano - , no, potom na to můžeme použít celou stovku počítačových modelů. Problémem je rozhodnout, který. A nejhorší možnost? Dvacet milionů mrtvých. A v takové situaci to znamená rozklad společnosti. Lékaři a sestry budou utíkat z nemocnic, lidé se budou zamykat ve svých domech. Epidemie se potom vyčerpá tak, jako ve čtrnáctém století Černá smrt. Přeruší se vzájemné kontakty mezi lidmi - a choroba se v důsledku toho přestane šířit."

"Dvacet milionů? Jak to bylo s tou Černou smrtí?" zeptal se Martin; obličej mu zpopelavěl.

"Záznamy jsou kusé. Tehdy neexistoval žádný systém sčítání obyvatelstva. Nejspolehlivější údaje pocházejí z Anglie," odpověděl Pickett. "Zemi ten mor připravil o polovinu pbyvatel. Zuřil asi čtyři roky. Evropě trvalo skoro sto čtyřicet let, než se vrátila na úroveň roku 1347."

"Doprdele," vydechl ministr vnitra.

"Je ten virus opravdu tak nebezpečný, generále?' nevzdával se Martin.

"Potenciálně ano. Problém je v tom, pane, že když nic nepodniknete, a pak přijdete na to, že virus je virulentní, tak už bude prostě pozdě."

"Rozumím." Martin se obrátil k Ryanovi. "Pane prezidente, myslím, že tady moc na vybranou nemáme."

"Přece jste právě sám řekl, že je to protizákonné, sakra!" vykřikl ministr pro místní rozvoj.

"Pane ministře, ústava není smlouva o sebevraždě, a i když si myslím, že vím, jak se k tomu vyjádří Nejvyšší soud, takový případ tu dosud nebyl, a dá se s ním už předstoupit před soud."

"Co vás vedlo ke změně názoru, Pate?' zeptal se Ryan.

"Dvacet milionů důvodů, pane prezidente."

"Když budeme pohrdat svými vlastními zákony, jací budeme?' dorážel dál Cliff Rutledge.

"Živí," odpověděl Martin tiše. "Možná."

"Teď budu patnáct minut naslouchat vašim argumentům," řekl Ryan. "Pak musíme dospět k nějakému rozhodnutí."

Dohadování bylo vzrušené a živé.

"Když budeme porušovat svou vlastní ústavu," hořekoval Rutledge, "pak nám nikdo na světě v ničem neuvěří!" Ministr pro místní rozvoj a ministr zdravotnictví souhlasili.

"A co praktické stránky věci?" připomínal zástupce ministerstva

zemědělství. "Lidi musí jíst."
"Jakou zemi předáme svým dětem, když..."
"Co jim předáme, když budou mrtvé?" odrazil ministra pro místní rozvoj George Winston.
"Dneska takové epidemie už nejsou!"
"Pane ministře, nechtěl byste přijít ke mně do nemocnice a podívat se?" zeptal se Alexandre ze svého místa v koutě.
"Děkuji," řekl Ryan a pohlédl na hodinky. "Teď vás vyzývám k hlasování."
Zástupci ministerstva obrany, financí, spravedlnosti a obchodu hlasovali pro. Ostatní hlasovali proti. Ryan se na ně na několik dlouhých vteřin zadíval.
"Vítězí hlasy ‚pro'," prohlásil chladně. "Děkuji za vaši podporu. Pane Murrayi, FBI poskytne Středisku pro potírání chorob a Americkému vojenskému ústavu pro výzkum infekčních chorob při vyhledávání ohnisek epidemie veškerou pomoc, o kterou požádají. To má absolutní a bezpodmínečnou prioritu před vším ostatním."

"Ano, pane prezidente."
"Pane Foleyi, zapojí se všechny prostředky, které zpravodajská služba má. Budete také pracovat společně s lékaři. Tohle sem odněkud přišlo, a ten, kdo to udělal, spáchal akt nepřátelství; použil proti naší zemi zbraň hromadného ničení. Musíme zjistit, kdo to byl, Ede. Všechny zpravodajské složky podléhají přímo vám. Máte statutární pravomoc koordinovat všechny zpravodajské činnosti. Zpravodajským složkám oznamte, že k tomu máte rozkaz ode mě."
"Uděláme, co bude v našich silách, pane."
"Pane ministře Bretano, vyhlašuji stav ohrožení. Všem zálohám a útvarům Národní gardy vydávám rozkaz k okamžité pohotovosti. Od této chvíle spadají pod federální velení. Plán pro tuhle akci máte v Pentagonu." Ryan zvedl do výše složku OPONA. "Provedete PLÁN ČTYŘI, OSAMĚLÝ, v nejbližším termínu."
"Provedu, pane."
Ryan pohlédl přes stůl na ministra dopravy. "Pane ministře, řízení provozu letišť patří vám. Až se vrátíte do své kanceláře, nařídíte, aby všechna letadla ve vzduchu pokračovala k cíli své cesty a tam zůstala. Žádné z letadel, která teď jsou na zemi, neodstartuje, počínaje šestou hodinou dnes večer."
"Ne." Ministr dopravy vstal. "Pane prezidente, to neudělám. Podle mě je to protizákonné. A já zákon neporuším."
"Tak dobrá, pane. Tímto okamžikem přijímám vaši rezignaci. Vy jste náměstkyně?' zeptal se Ryan ženy, sedící za ministrem.
"Ano, pane prezidente, jsem."
"Splníte můj příkaz?'
Rozhlédla se po místnosti; nevěděla, co má dělat. Všechno slyšela, byla však státní zaměstnankyně, nepřivyklá tvrdě vystupovat bez politického krytí.
"Mně se to taky nelíbí," zavrtěl Ryan hlavou. Místnost se naplnila řevem tryskových motorů; z Národního letiště Washington vzlétalo letadlo. "Co když to letadlo někam nese smrt? Necháme to prostě jen tak být?" zeptal se tak tiše, že ho sotva slyšela.
"Splním váš příkaz, pane."
"Víte, pane Murrayi," řekl bývalý - ještě si tím nebyl jist - ministr dopravy, "tohohle člověka byste klidně mohl na místě zatknout. Porušuje zákon."
"Dneska ne, pane," odpověděl Murray, hledě na prezidenta. "Nejdřív bude muset někdo rozhodnout, jak to s tím zákonem je."
"Jestli ještě někdo zde cítí nutnost opustit kvůli téhle věci federální službu, přijmu jeho rezignaci bez předpojatosti - ale, prosím, ještě si to rozmyslete. Jestli v téhle záležitosti jednám špatně, dobrá, tak jednám špatně, a zaplatím za to. Ale jestli mají pravdu lékaři, a my neuděláme nic,

budeme mít na svých rukou víc krve, než kdy měl samotný Hitler. Potřebuji vaši pomoc a podporu." Ryan vstal a vyšel z místnosti, zatímco ostatní jeden přes druhého chvatně vstávali. Šel rychle. Musel. Vešel do Oválné pracovny, zabočil do obývacího pokoje a jen taktak to stihl na toaletu. O pár vteřin později ho tam našla Cathy, jak splachuje zvratky. "Copak dělám nějakou hloupost?" zeptal se, stále ještě na kolenou.

"Měls' můj hlas, Jacku," řekla mu.

"Vypadáte velkolepě," poznamenal van Damm, zastihnuvší prezidenta v dost nedůstojné poloze.

"Proč jste tam nic neřekl, Arnie?"

"Protože jste mě k tomu vůbec nepotřeboval, pane prezidente," odpověděl vedoucí prezidentské kanceláře.

Generál Pickett a ostatní lékaři čekali, až se prezident vrátí do pracovny. "Pane, právě jsme dostali fax ze Střediska. Ve Fort Stewartu jsou dva případy. To je domovská základna 24. mechanizované divize."

[50] ZVLÁŠTNÍ HLÁŠENÍ

Začalo to ve skladech zbraní Národní gardy. Takový sklad má prakticky každé velké i menší město v Americe a v každém z nich drží službu seržant, případně ještě důstojník, sedící za stolem a zvedající telefony. Když telefon zazvoní, hlas z Pentagonu řekne heslo, které znamená rozkaz k pohotovosti. Člověk, který má ve skladu službu, pak zavolá velitele jednotky, a do všech stran, jako větve stromu, se rozletí další telefonáty; každý příjemce má za úkol zavolat několik dalších. Trvá zhruba hodinu, než jsou upozorněni všichni - nebo skoro všichni, protože někteří jsou mimo město, na cestě buď do zaměstnání nebo na dovolenou. Vyšší velitelé Gardy obvykle pracují přímo pro guvernéry států, protože Národní garda je hybridní instituce, zčásti státní domobrana, zčásti složka pozemní armády Spojených států - nebo vojenského letectva, jakožto Národní letecká garda, která řadě guvernérů států umožňuje přístup k nejmodernějším stíhacím letounům. Tito vyšší velitelé Gardy, překvapeni rozkazy k pohotovosti, hlásili situaci svým guvernérům; žádali je o instrukce, které jim státní činitelé ještě nebyli schopni poskytnout - hlavně proto, že sami ještě nevěděli, co se děje. Avšak na úrovni rot a praporů důstojníci i mužstvo - a také ženy - chvátali domů ze svých civilních zaměstnání, protože to byli "občanští vojáci"; navlékali na sebe cvičné maskovací uniformy pro pohyb v lesích, nablýskali si kanady a odjížděli k místnímu skladu zbraní. Tam se řadili do družstev a čet. Když byli na místě, vylekal je rozkaz, že si mají vyzvednout zbraně. Ještě znepokojivější bylo, že si mají obléknout speciální výstroj, protichemické oděvy pro případ chemické války, v nichž všichni kdysi prodělávali výcvik a jež všichni lidé v uniformách srdečně nenávidí. Mezitím padaly obvyklé vtipy, vyprávěly se příběhy z práce, příhody manželských partnerů a dětí. Důstojníci i vyšší poddůstojníci se shromažďovali v konferenční místnosti, aby zjistili, co se ksakru děje. Z těch krátkých setkání vycházeli ven rozzlobení a zmatení. A ti, kteří byli informováni lépe, také vystrašení. Venku před sklady startovala vozidla. Uvnitř se zapínaly televizory.

Zvláštní agent z pobočky FBI v Atlantě uháněl s ječícími sirénami do Střediska pro potírání chorob, následován deseti dalšími agenty. Ve Washingtonu celá řada důstojníků CIA a dalších výzvědných služeb ujížděla poněkud umírněněji do Hooverovy budovy, kde bude sestavena smíšená skupina se zvláštním pověřením. Všichni budou mít za úkol zjistit, jak epidemie začala, a odtud se pak pokusí určit ohnisko vzniku. Tihle lidé nebyli všichni civilisté. Obranná zpravodajská služba a Národní bezpečnostní služba jsou v prvé řadě organizace lidí v uniformách, a zachmuřené tváře důstojníků z této zvláštní skupiny dávaly všem na srozuměnou, že v dějinách Ameriky došlo k čemusi novému. Jestli je tohle skutečně úmyslný útok na Spojené státy americké, znamená to, že kterási země použila něco, čemu se ohleduplně říká "zbraň hromadného ničení". Pak důstojníci svým civilním protějškům vysvětlili, jaká

je už po dvě generace politika USA v případě takové eventuality.

Všechno probíhalo rychle, protože krizové situace jsou už svou samotnou podstatou něco, co se nedá nijak příliš plánovat. Toto pravidlo platí i pro samotného prezidenta; ten vešel do sálu pro tiskové konference Bílého domu v doprovodu generála Picketta z Amerického vojenského ústavu pro výzkum infekčních chorob. Před třiceti minutami sdělil Bílý dům hlavním rozhlasovým a televizním stanicím, že prezident má připraveno prohlášení; vláda si vymiňuje, nikoli žádá, zvláštní vysílací čas - od dvacátých let vláda zastávala názor, že vysílací frekvence jsou jejím majetkem; veškeré diskusní pořady i další programy před večerními zprávami se odsouvají. Úvodní komentář divákům sděloval, že nikdo neví, o co jde, že se však před několika minutami konala naléhavá schůze Kabinetu.

"Moji američtí spoluobčané," začal prezident Ryan; jeho tvář se objevila v domovech většiny Američanů a jeho hlas zazněl i v každém automobilu na silnici. Ti, kdo již svého nového prezidenta měli v povědomí, si všimli jeho bledého obličeje - paní Abbotová ho nestačila nalíčit - i temného hlasu. Sdělení bylo ještě temnější.

Cisterna na cement také samozřejmě měla rádio. Měla i přehrávač kazet a kompaktních disků, protože ačkoliv sloužila jako pracovní vozidlo, byla zkonstruována pro amerického občana. Oba Horalé teď byli v Indianě; na své cestě do hlavního města už dopoledne překročili řeku Mississippi a projeli státem Illinois. Holbrook, kterému mohla být slova každého prezidenta klidně ukradená, se pokoušel rádio přeladit, ale na všech stanicích se ozval tentýž hlas. To bylo natolik neobvyklé, že jednu ze stanic nechal naladěnou. Brown, který řídil, viděl, jak osobní i nákladní automobily zajíždějí ke straně vozovky - nejprve jich nebylo nijak mnoho, ale jak projev pokračoval, stále jich přibývalo; jejich řidiči, stejně jako on, se nakláněli blíž ke svým rádiím.

"Z rozkazu prezidenta přikračuje vláda k následujícím opatřením:

Zaprvé - až na další se zavírají všechny školy a univerzity v zemi.

Zadruhé - veškeré podniky a firmy, kromě těch, které poskytují základní služby - média, zdravotnictví, potravinářství, policie a soudy, požární ochrana - , budou také až na další uzavřeny.

Zatřetí - budou uzavřena veškerá místa, kde se shromažďuje veřejnost, divadla, restaurace, bary a tak dále.

Začtvrté - veškeré cesty mezi státy se až na další zakazují. To zahrnuje veškeré obchodní lety, vlaky a autobusy, i soukromá osobní vozidla. Automobily přepravující potraviny budou smět jezdit pouze s vojenským doprovodem. Totéž platí pro dodávky základního zboží, léčiva a podobně.

Za páté - ve všech padesáti státech jsem uvedl do stavu pohotovosti Národní gardu a převedl ji pod velení federálních orgánů; bude udržovat veřejný pořádek. V celé zemi nyní platí výjimečný stav.

Naléhavě žádáme všechny občany - ne, budu hovořit méně formálně. Dámy a pánové, máme-li tuhle krizi bez úhony přečkat, jediné, co se po nás chce, je trochu zdravého rozumu. Zatím nevíme, jak nebezpečná tahle choroba je. Opatření, která jsem dnes nařídil, jsou ve své podstatě preventivní. Vypadají jako opatření krajní a skutečně jimi také jsou. Důvodem, jak jsem vám již sdělil, je to, že tento virus je potenciálně nejsmrtelnější organismus na naší planetě. Ještě nevíme, jak nebezpečně se šíří. Ale víme, že několika jednoduchými opatřeními se jeho šíření dá omezit, bez ohledu na to, jak je smrtonosný; v zájmu bezpečnosti všech jsem proto nařídil přikročit k uvedeným opatřením. Tuto akci provádíme na základě těch nejlepších vědeckých doporučení. Abyste se chránili, mějte na paměti, jak se tato choroba šíří. Požádal jsem generála Johna Picketta, vysoce postaveného lékaře v pozemní armádě a odborníka na infekční choroby, aby nám všem poskytl lékařské rady. Generále?" Ryan odstoupil od mikrofonu.

"Co tohle je, kurva?" zahulákal Holbrook. "To přece nemůže udělat!"

"Myslíš?" Brown zajel na krajnici za osmnáctikolový kamion. Byli sto padesát kilometrů od hranice mezi Indianou a Ohiem. S touhle línou mrchou takové dvě hodiny jízdy. Ani nápad, že by se tam dostali dřív, než Národní garda silnici uzavře. "Měli bysme si najít nějakej motel, Pete."

"Tak, co mám dělat?" zeptala se v Chicagu agentka FBI.

"Svlékněte se. Šaty si pověste tamhle na dveře." Na nějaké ciráty nebyl vůbec čas a místa bylo jen málo. Nakonec, co, je to přece lékař. Návštěvnice se vůbec nečervenala. Doktor Klein se rozhodl pro kompletní chirurgický oblek, s dlouhými rukávy, místo běžného, oblíbenějšího typu. Neměli tu dost plastikových "kosmických" oděvů, a ty, co tu jsou, přidělí svému personálu. Bude muset. Ošetřovatelé a lékaři budou k pacientům blíž. Budou se jich dotýkat. Na svém oddělení jich teď Klein měl devět s příznaky; jejich testy byly pozitivní. Šest z nich bylo ženatých nebo vdaných a z jejich partnerů byli čtyři pozitivně testováni na protilátky Eboly. Test občas omylem dal pozitivní výsledek; ale ani tak nebylo vůbec potěšující takový výsledek někomu sdělovat - u jeho pacientů s AIDS se mu to přiházívalo často. Teď však testovali i děti. To opravdu bolelo.

Ochranný oděv, který Klein agentce dal, byl běžný, z bavlny, ale nemocniční personál jich několik vydezinfikoval, hlavně roušky. Agentka dostala také široké laboratorní brýle z umělé hmoty, jaké používají studenti chemie.

Potom Klein ještě agentku poučil, jak se má chovat. "Nepřibližujte se k ní. Nechoďte blíž než na dva metry a budete v naprostém bezpečí. Když bude zvracet nebo kašlat, když bude mít křeče, držte se dál. Tohle je naše práce, ne vaše. I kdyby vám umřela přímo před očima, na nic nesahejte."

"Rozumím. Ty dveře zamknete?" Ukázala na pistoli, visící na dveřích spolu s jejími šaty.

"Ano. A až budete hotová, odevzdejte mi váš zápisník. Dám ho do kopírky."

"K čemu to?"

"Kopíruje se za pomoci velmi jasného světla. Ultrafialové paprsky téměř jistě zabijí všechny virové částice, které by se mohly na papír dostat," vysvětloval profesor Klein. Zde v Atlantě se prováděly rychlé pokusy, které měly stanovit, jak jsou částice Eboly odolné. Pokusy pomohou stanovit, jaká ochranná opatření jsou nutná, především v nemocnicích, a snad také poskytnou užitečné vodítko pro ostatní obyvatelstvo.

"Heleďte, doktore, proč bych ty kopie nemohla udělat já?"

"No jo." Klein potřásl hlavou. "Ano, to by taky šlo."

"Pane prezidente," ujal se slova Barry z CNN, jsou ty kroky, které podnikáte, legální?"

"Barry, na to nemám odpověď," zavrtěl hlavou Ryan; tvář měl unavenou a strhanou. "Ať jsou legální nebo ne, jsem přesvědčen, že jsou nutné." Zatímco hovořil, jeden z pracovníků Bílého domu rozdával shromážděným reportérům chirurgické roušky. To byl Arnieho nápad. Roušky poskytla nedaleká nemocnice při univerzitě George Washingtona.

"Ale vy, pane prezidente, přece nemůžete porušovat zákon. Co když se mýlíte?"

"Barry, je zásadní rozdíl mezi tím, co v rámci své práce dělám já, a co v rámci své práce děláte vy. Když se zmýlíte vy, můžete svůj omyl odvolat. Zrovna včera jsme to viděli. Byl to jeden z vašich kolegů, je to tak? Jenže když udělám v takovéhle situaci chybu já, jak potom odvolám něčí smrt? Jak odvolám tisíce úmrtí? Takový přepych si nemohu dovolit, Barry," odpověděl prezident. "Když se ukáže, že to, co dělám, je chyba, pak se do mě můžete pustit podle chuti. I to patří k mé práci a už si na to zvykám. Možná, že jsem zbabělec. Možná, že se prostě jen bojím nechat lidi umírat bez důvodu, když mám pravomoc zabránit tomu."

"Ale vlastně ještě nic pořádně nevíte, je to tak?"

"Je," přiznal Jack. "Nikdo z nás vlastně nic pořádně neví. Tohle je jedna ze situací, kdy musíme spoléhat na ten nejlepší odhad. Rád bych hovořil s větším přesvědčením, ale nemohu. A lhát v té věci nebudu."

"Kdo to udělal, pane prezidente?" zeptal se jiný reportér.

"To nevíme. V této chvíli nechci o původu té epidemie spekulovat." A to je lež, uvědomil si Ryan hned, jakmile to řekl; vyslovil lež hned poté, co prohlásil, že lhát nebude, a vyslovil ji proto, protože si ji situace vyžadovala. Je to ale bláznivý, zkurvený svět.

Byl to ten nejhorší rozhovor v jejím životě. Žena, kterou označili jako primární případ, byla přitažlivá, nebo taková aspoň byla ještě před dvěma dny. Pleť, která se ještě nedávno dala nazvat smetanová, ztratila barvu, zmatněla a byla posetá nachově červenými skvrnami. A nejhorší ze všeho - věděla, co s ní je. Musí to vědět, říkala si agentka, skrytá za rouškou a držící v prstech v rukavici pero s plstěným hrotem - nesmělo tu být nic ostrého, co by mohlo latex prorazit; dělala si poznámky a nedovídala se nic zvláštního. Ta žena přece musí vědět, že tenhle způsob ošetřování není obvyklý, že se nemocniční personál bojí dotknout se jí a že se zvláštní agentka Federálního úřadu pro vyšetřování teď ani nepřiblíží k jejímu lůžku.

"A kromě té cesty do Kansas City?"

"Opravdu, nic," odpověděl hlas, který zněl jako z hrobu. "Pracovala jsem u svého stolu, připravovala jsem se na podzimní objednávky. Byla jsem na výstavě potřeb pro domácnost v McCormick Center, dva dny."

Agentka položila ještě pár dalších otázek, z žádné však nevyplynula informace, která by měla nějaký bezprostřední význam. Toužila natáhnout ruku, dotknout se ruky pacientčiny, poskytnout jí nějakou útěchu a dát jí najevo soucit jako žena ženě - ale to nesmí. Minulý týden se dověděla, že je těhotná; bude to její první dítě. Teď má v opatrování dva životy, ne pouze svůj. Všemi silami se bránila tomu, aby se jí ruka netřásla.

"Děkuji. Ještě za vámi zajdeme." Vstala z kovové židle a vykročila ke dveřím. Otevřela je a protáhla se ven tak, aby se rameny nedotkla zárubní. Zamířila do vedlejšího pokoje k dalšímu pacientovi. Klein stál na chodbě a o čemsi hovořil s jiným zaměstnancem nemocnice - doktorkou nebo sestrou, to agentka nepoznala.

"Jak to šlo?" zeptal se profesor.

"Jakou má naději?' otázala se agentka.

"V podstatě nulovou," odpověděl Mark Klein. Při takovýchto chorobách má pacient Nula přesně takovou.

"Náhradu? Oni žádají náhradu?' zeptal se tchajwanský ministr obrany ještě než stačil promluvit ministr zahraničních věcí.

"Pane ministře, já jen vyřizuji slova druhých," připomněl Adler svému hostiteli.

"Střepiny té rakety zkoumali dva důstojníci vašeho vojenského letectva. Jejich výrok potvrzuje to, co usuzujeme i my. Je to raketa Pen Lung-13, jejich nová teplem naváděná střela s dlouhým doletem, vyvinutá z ruské. To je teď naprosto jednoznačné. A kromě toho máme záznamy od radarů z našich lodí," dodal tchajwanský ministr obrany. "Sestřelení toho dopravního letadla bylo úmyslné. To přece víte. My také. Povězte mi tedy, pane Adlere, kde v tomhle sporu Amerika stojí?"

"Nepřejeme si nic jiného než obnovení míru," odpověděl Adler a potvrdil si tak své vlastní předpovědi. "Také bych chtěl zdůraznit, že dovolila-li ČLR přímé lety mezi vaším a jejich hlavním městem, projevuje tím jistou dávku dobré vůle."

"Ano," odpověděl jeho tchajwanský protějšek. "Nebo tak by to alespoň mohlo náhodnému pozorovateli připadat. Ale řekněte mi, pane Adlere, co vlastně chtějí?"

Takže to je všechno, říkal si americký ministr zahraničí, co se pro uklidnění situace dá udělat. Tihle dva jsou stejně chytří jako on, a navíc rozhněvanější. Pak se situace obrátila.

Zaklepal tajemník a vešel dovnitř. Svého šéfa tím popudil, ale jen do té chvíle, než si spolu vyměnili pár slov v čínštině. Tajemník předal dálnopis a ministr si ho přečetl. Druhý dálnopis pak dostal sám Američan.

"Zdá se, že ve vaší zemi nastaly nějaké vážné potíže, pane Adlere."

Tisková konference skončila. Ryan vyšel ven, vrátil se do Oválné pracovny a usedl na pohovku vedle manželky.

"Jak to proběhlo?"

"Ty ses nedívala?" zeptal se Jack.

"Něco jsme tady projednávali," vysvětlovala Cathy. Pak vešel Arnie.

"Nebylo to špatné, šéfe," mínil vedoucí prezidentské kanceláře. "Dneska večer se budete muset sejít s lidmi ze Senátu. Zrovna jsem to dojednal s vedením obou stran. Ty dnešní volby budou zajímavé, a..."

"Arnie, o politice teď nebudeme v téhle budově nějakou dobu mluvit. Politika je věc ideologie a teorie. My teď máme co do činění s chladnými fakty," řekl ŠERMÍŘ.

"Od tohohle nemůžete utíkat, Jacku. Politika je skutečná, a jestli byl tohle úmyslný útok, tak jak to tvrdí tadyhle generál, pak je to válka. A válka je politický čin. Vy řídíte vládu. Vy musíte řídit Kongres, a to také je politický čin. Nejste žádný král-filozof. Jste prezident demokratické země," připomněl mu van Damm.

"No tak dobrá." Ryan si povzdechl na znamení, že ustupuje tlaku okolností. "Co tedy dál?"

"Volal Bretano. Plán se už uskutečňuje. Za několik minut dostanou všechna dopravní letadla prostřednictvím systému řízení provozu příkaz zastavit lety. Na letištích už je asi pěkný zmatek."

"To asi jo." Jack zavřel oči a mnul si je.

"Pane prezidente, nijak moc na vybranou nemáte," ozval se generál Pickett.

"Jak se dostanu zpátky do Hopkinsovy nemocnice?" zeptal se Alexandre. "Mám tam své oddělení a pacienty."

"Řekl jsem Bretanovi, že se z Washingtonu bude smět ven," sdělil van Damm ostatním v místnosti. "Totéž bude platit i o všech velkých městech v blízkosti hranice - New York, Filadelfie a tak. Musíme přece lidem umožnit, aby se dostali domů, ne?"

Pickett přikývl. "Ano, tam budou ve větším bezpečí. Není reálné myslet si, že se ten plán bude náležitě dodržovat dřív než tak kolem půlnoci."

Nato promluvila Cathy. "Alexi, poletíte se mnou. Taky tam musím."

"Cože?" Jack otevřel oči.

"Jacku, jsem přece lékařka, nezapomeň!"

"Jsi oční lékařka, Cathy. Na nové brýle můžou lidi počkat," naléhal Jack.

"Dneska jsme se na schůzi dohodli na tom, že do toho musí jít každý. Nemůžeme všechno jen tak nechat na sestrách a na těch mladých - na stážistech. Já jsem doktorka na klinice. Při tomhle se musíme střídat, miláčku," řekla DOKTORKA manželovi.

"Ne! Ne, Cathy, je to moc nebezpečné." Jack se k ní otočil tváří. "Nepustím tě."

"Jacku, pokaždé, když jsi byl pryč, všechny ty věci, o kterých jsi mi nikdy neřekl, nebezpečné věci - to jsi dělal jako své zaměstnání," odpověděla Cathy tím, co považovala za rozumnou námitku. "Já jsem lékařka. A mám taky svou práci."

"Tak nebezpečné to není, pane prezidente," vložil se do sporu Alexandre. "Prostě jen dodržujete bezpečnostní opatření. Já denně pracuju s pacienty s AIDS a... "

"Ne, ksakru!"

"Protože jsem žena?" zeptala se Caroline Ryanová jemně. "Taky mi to dělá trochu starosti, Jacku, ale jsem profesorkou na lékařské fakultě. Učím studenty, jak být lékaři. Učím je, co znamená profesní odpovědnost. Jednou z povinností lékaře je být u svých pacientů. Ty od svých povinností nemůžeš utéct, Jacku. A já taky ne."

"Chtěl bych vidět, jak jsi to zařídil s těmi opatřeními, Alexi," zajímal se Pickett.

"Jsem rád, že tu jsi, Johne."

Jack se dál díval do manželčina obličeje. Věděl, že je silná, a bylo mu známo, že občas léčí pacienty s nakažlivými chorobami - AIDS totiž vyvolává některé vážné oční komplikace; jen o tom až dosud nikdy nijak zvlášť nepřemýšlel. Teď musel. "Co když..."

"Ale ne. Chce to jen dávat pozor. Myslím - no, asi jsi mě zase přivedl do..." Přede všemi ho políbila. "Můj manžel si vždycky umí vybrat tu nejlepší dobu," sdělila přítomným.

To už bylo na Ryana moc. Ruce se mu roztřásly a do očí mu vstoupily slzy. Zamrkal, aby je setřásl. "Prosím tě, Cathy..."

"Poslechl bys mě tenkrát ty, když jsi šel do té ponorky, Jacku?" Znovu ho políbila a vstala.

Nějaký odpor prezidentova opatření přece jen vyvolala, ne však nijak silný. Čtyři guvernéři vyzvali své generály-pobočníky - to byl obvyklý oficiální titul nejvyššího důstojníka Národní gardy každého státu - , aby rozkazu prezidenta neuposlechli. Tři z nich byli na vážkách, dokud jim nezatelefonoval ministr obrany a rozkaz nesdělil jasně a osobně; doprovodil ho hrozbou okamžitého propuštění, uvěznění a válečného soudu. Někteří se nechali slyšet, že by se měly zorganizovat protestní akce, to by však nějakou dobu trvalo, a zelená vozidla se už začínala dávat do pohybu; rozkazy pro ně byly v mnoha případech upraveny, jako třeba v případě Filadelfské kavalerie, jedné z nejstarších a nejctihodnějších amerických jednotek, jejíž příslušníci doprovázeli před víc než dvěma stoletími George Washingtona k jeho inauguraci. Její nynější příslušníci teď mířili k mostům přes řeku Delaware. Místní televize a rozhlas oznamovaly, že ti, kdo dojíždějí do práce, se smějí vracet domů bez překážek až do deváté hodiny večer, nebo až do půlnoci, bude-li ověřena jejich totožnost a půjde-li ověřování hladce. Tak se také v mnoha případech stalo, ale motely po celé Americe se už přesto začínaly plnit.

Když se děti dověděly, že školy budou přinejmenším na týden zavřené, přivítaly tu zprávu s nadšením. Současně však byly zmateny obavami, a často přímo neskrývaným strachem, které byly vidět na jejich rodičích.

Lékárny, ve kterých se daly koupit chirurgické roušky, je vyprodaly v několika minutách, a prodavači většinou netušili proč, dokud si nepustili rádio.

K agentům Tajné služby, kteří v Pittsburghu připravovali bezpečnostní zajištění nadcházející návštěvy prezidenta Ryana, se kupodivu zpráva dostala pozdě. Většina členů předsunutého týmu se natlačila k baru a dívala se na prezidenta v televizi; Rahman se mezitím od nich odpojil a šel telefonovat. Zavolal domů, počkal na čtyři pípnutí, než se zapojil záznamník, a pak vyťukal kód pro přehrávání vzkazů. Vzkaz byl fingovaný, jako už dřív, a sděloval, že došel koberec, který si Rahman neobjednal, a udával i obnos, který nebude muset zaplatit. Rahman pocítil slabé zamrazení. Teď může své poslání splnit podle svého vlastního uvážení. To znamenalo brzy. A také se čekalo, že přitom zemře. K tomu byl ochoten, ačkoliv teď, když se vracel k baru, uvažoval, že by mohl mít přece jen nějakou lepší šanci. Ostatní tři agenti stáli hned vedle televizoru. Když kdosi protestoval, že mu brání ve výhledu, ukázala se zdvižená zvláštní pověření.

"No, doprdele!" pronesl jeden z vyšších činitelů pittsburghské pobočky k ostatním. "Co teď budeme dělat?"

S mezinárodními lety to bylo složité. Na všechna velvyslanectví ve

Washingtonu se zpráva dostávala až nyní. Charakter ohrožení hlásila velvyslanectví svým vládám, ale v Evropě byli vysocí činitelé už doma, a když zpráva došla, mnozí se právě chystali do postele. Museli však odjet do svých pracoven, svolat své vlastní schůze a rozhodnout, co dělat; lety přes oceán však trvají tak dlouho, že vše časově stihli. Všichni cestující, kteří přiletí z Ameriky, půjdou do karantény - na jak dlouho, to se ještě nevědělo. Americká federální letecká správa dostala řadu naléhavých telefonátů; na jejich základě rozhodla, že letadla směřující do Ameriky tam budou smět přistát a doplnit palivo. Pak se ale vrátí tam, odkud odstartovala. Tato letadla byla prohlášena za neinfikovaná a jejich cestující směli pokračovat dál domů; ani toto opatření se však neobejde bez byrokratických chyb.

To, že se zavřou i finanční trhy, se ukázalo jako nutné díky případu Eboly, který přivezli do nemocnice při Northwesternské univerzitě. Byl to obchodník s komoditami, který pracoval v ochraptěle hlučné hale chicagské burzy; zpráva o něm se brzy dostala na veřejnost. Finančníky začaly trápit obavy z toho, jaký dopad bude uzavření burz mít na jejich činnost. Nejvíc ze všeho se však lidé dívali na televizi. Každá televizní společnost si pozvala svého vlastního odborníka na zdravotnictví a nechala ho, aby divákům problém objasnil podle svého uvážení, což obvykle udělal až příliš podrobně. Kabelové televize vysílaly dokumentární filmy o vypuknutí infekcí Eboly v Zairu a ukazovaly, jaké mohou být příznaky. Výsledkem byla jakási tichá, soukromá panika po celé zemi; lidé prohlíželi špižírny, kolik v nich mají jídla, a sledovali televizi, plni strachu, jemuž se současně bránili a snažili se nevnímat ho. Když spolu hovořili dva sousedé, drželi se dál od sebe.

Těsně před osmou hodinou dosáhl počet případů v Atlantě pěti set. Gus Lorenz měl napilno; neustále přecházel z laboratoře do pracovny a zase zpět. Pro něj i pro jeho lidi nyní chvat a vypětí znamenaly nebezpečí. Únava nahrává chybám a nehodám. Za normálních okolností bylo jeho pracoviště celkem "usedlé" zařízení, jedna z nejlepších výzkumných laboratoří na světě; lidé zde si navykli na klidnou, uspořádanou práci. Teď tu vládl horečný spěch. Vzorky krve, které přinášeli kurýři, se musely označit a otestovat a výsledky se musely faxovat do nemocnice, z níž vzorky pocházely. Lorenz se celý den pachtil s tím, jak své lidi i jejich funkce reorganizovat, aby personál mohl držet službu čtyřiadvacet hodin denně, aby však přitom nikoho nezatížil přes míru. On sám se musel zapojit také; když se vracel do pracovny zdřímnout si, přede dveřmi na něj čekal jakýsi člověk.

"FBI," řekl muž a ukázal pouzdro s legitimací. Byl to vedoucí místní úřadovny, vysoký, klidným dojmem působící člověk, který se hned tak nerozčílil; svou pobočku teď řídil přes mobilní telefon.

V krizových situacích nejdřív ze všeho myslete, učil své agenty. Na to, aby člověk něco pohnojil, je čas vždycky; taky ale musí být čas na to, aby se průšvih dal napravit, říkával.

"Co pro vás mohu udělat?'

"Pane, potřebuju, abyste mi upřesnil pár informací a souvislostí. FBI a některé další úřady pro vyšetřování se snaží zjistit, jak epidemie vypukla. Vyptáváme se každého postiženého a pokoušíme se určit, kde se nakazili; napadlo nás, že vy jste odborník, který by nám mohl celkovou situaci objasnit. Kde tohle všechno začalo, pane?'

Armáda také nevěděla, kde tohle všechno začalo. Velmi rychle však začínalo být jasné, kam až se to dostalo. Fort Stewart v Georgii byl pouze první. Téměř každá vojenská základna je blízko některého z velkých měst. Z Fort Stewartu se dá snadno dojet autem do Savannah a Atlanty. Fort Hood je nedaleko Dallasu-Fort Worth. Fort Campbell je vzdálen hodinu od Nashvillu, kde už Vanderbiltova nemocnice nějaké případy hlásila. Personál základen bydlel převážně v kasárnách, kde jsou společné sprchy i toalety, a vojenští lékaři na těchto

základnách byli opravdu vyděšení. Nejvíc namačkaní jsou však lidé u námořnictva. Každá loď tvoří jednu uzavřenou jednotku. Plavidla na moři dostala okamžitě rozkaz zůstat venku, než se vyhodnotí situace na pobřeží. Brzy se ukázalo, že ohrožena je každá větší základna; některé útvary - hlavně pěchota a vojenská policie - byly vyslány jako posily Národní gardy. Vojenští lékaři bedlivě sledovali každého vojáka a příslušníka námořní pěchoty, a začínali nacházet muže i ženy s příznaky chřipky. Ti byli okamžitě izolováni, oblečeni do ochranných protichemických oděvů a vrtulníkem dopraveni do nejbližší nemocnice, která přijímala případy, u nichž bylo podezření na nákazu Ebolou. Do půlnoci se z americké armády, bojového prostředku, stane kontaminované společenství. Naléhavé telefonáty do Národního střediska armádního velení hlásily, u kterých jednotek se případy vyskytly. Po takové informaci se od sebe oddělovaly celé prapory a byly také odděleně drženy; vojáci jedli polní příděly, protože kantýny byly zavřené. V myšlenkách se všichni zabývali nepřítelem, který zůtával neviditelný.

"Ježíši, Johne," vydechl Chavez, když v Clarkově kanceláři na horním poschodí slyšel, co se děje.

Clark tiše pokývl. Jeho žena Sandy byla instruktorkou zdravotních sester ve fakultní nemocnici, i její život tedy může být ohrožen. Pracovala na lůžkovém oddělení; kdyby přišel nakažený pacient, dají ho na její jednotku, Sandy se ho ujme jako první a bude studentkám demonstrovat, jak takového pacienta bezpečně ošetřovat.

Bezpečně? ptal se Clark sám sebe. Jo, to určitě. V myšlenkách se přenesl do vzpomínek - a z nich vyvstal strach, jaký už mnoho let nepoznal; tenhle útok na jeho zemi - Clarkovi to sice ještě těmito slovy nikdo neřekl, ale na shody náhod on nikdy nevěřil - neohrožuje v téhle chvíli jeho samotného; ohrožuje jeho ženu.

"Kdo myslíte, že to udělal?' Byla to hloupá otázka a vyvolala ještě hloupější odpověď.

"Někdo, komu se zatraceně nelíbíme," odpověděl John příkře.

"No jo, no tak promiňte." Chavez chvíli hleděl ven oknem a uvažoval. "Tohle bude nějaká pěkně vysoká hra, Johne."

"Jestli zjistíme, že jo... na operačním utajení si při něčem takovém dá každý sakra záležet."

"Aby ne, pane C. Co takhle pouvažovat o lidech, co teď o sobě tolik dávají vědět?"

"Možné to je. A taky třeba o někom úplně jiném." Podíval se na hodinky. Ředitel Foley by už měl být z Washingtonu zpátky. Byl čas vypravit se do jeho kanceláře. Cesta trvala jen několik minut.

"Ahoj, Johne." Ředitel CIA vzhlédl od stolu. Mary Pat tu byla také.

"Není to náhoda, co?" zeptal se Clark.

"Ne, není. Sestavujeme smíšenou skupinu se zvláštním pověřením. FBI zpovídá lidi zde v Americe. Když získáme nějaké další vodítko, budeme operovat i za hranicemi. Vy dva buďte připraveni ujmout se toho. Pokouším se přijít na něco, jak naše lidi dostat za moře."

"Co SONZ?" zeptal se Ding.

"Všechno ostatní jde teď stranou. Od Jacka mám dokonce oprávnění prohnat Národní bezpečnostní službu a Obrannou zpravodajskou službu." Ačkoliv ředitel CIA měl podle zákona oprávnění dělat právě tohle, obě velké agentury se vždycky chovaly jako nezávislé říše. Až do nynějška.

"Co děti?" zeptal se Clark.

"Jsou doma," odpověděla Mary Pat. Ať si byla královnou mezi špiony, pořád ještě byla matkou s mateřskými starostmi. "Říkají, že se cítí fajn."

"Zbraně hromadného ničení," pronesl Chavez. Nic víc dodávat nemusel.

‚Jo," přikývl ředitel CIA. Kdosi buď přehlédl, nebo ignoroval skutečnost, že politika Spojených států v otázce použití těchto zbraní byla už po celá léta naprosto jednoznačná - v arzenálu zbraní hromadného ničení byla

ekvivalentem bacilu nebo plynového granátu jaderná puma; odpovědí na bacil nebo plynový granát byla tedy jaderná puma, protože Amerika měla pumu a neměla bacil. Telefon na Foleyho stole zazvonil. "Ano?" Několik vteřin poslouchal. "Fajn; mohli byste sem na to poslat nějaký tým? Dobrá, díky."

"Kdo to byl?'

"Americký vojenský ústav pro výzkum infekčních chorob ve Fort Detricku. Budou tu za hodinu. Lidi za moře poslat můžeme, ale nejdřív se jim musí udělat zkouška krve. Evropské země jsou - no, však si to dovedete představit. Doprdele, do Anglie si člověk nemůže vzít ani pitomýho psa, aby ho nemusel nechat měsíc v boudě, než je jisté, že nemá vzteklinu. Tam za louží se asi taky budete muset dát testovat. A letová posádka zrovna tak," dodal ředitel CIA.

"Nemáme sbaleno," poznamenal Clark.

"To, co potřebujete, si snad můžete koupit tam, ne?" Mary Pat se zarazila. "Promiňte, Johne."

"Máme něco, z čeho se dá vyjít?"

"Ještě ne, ale pořád to tak nebude. Něco takovéhleho se prostě nedá udělat tak, aby po vás nezůstaly nějaké stopy."

"Něco je na tom divnýho," poznamenal Chavez a jeho pohled klouzal po dlouhé kanceláři. Johne, pamatujete se, co jsem tuhle říkal?"

"Ne," odpověděl Clark. "Co myslíš?"

"Že na něco se nedá odpovědět protiúderem, něco se nedá vrátit zpátky. Koukněte, jestli je to teroristická operace..."

"Je to moc velké," namítla Mary Pat. "A moc složité."

"No dobrá, paní, dejme tomu; ale, hergot, je to stejný, jako když z údolí Bikaa uděláme třeba parkoviště a pošleme tam mariňáky, aby tam namalovali čáry. To by taky nebyla žádná utajená akce. A to samý přece platí, když něco takovýho udělá některá země, ne jen tak nějaká skupina. Zrušili jsme balistický rakety, ale ještě pořád máme nukleární bomby, ne? Můžeme spálit kterou chceme zemi na holou skálu; a prezident Ryan by to udělal - aspoň já bych na to teda vsadil vlastní barák. Viděl jsem ho v akci, a není to žádnej posera."

"Takže tedy co?" zeptal se ředitel CIA. Nařekl, že tak jednoduché to zase není. Než Ryan nebo někdo jiný vydá rozkaz k jadernému útoku, musí být důkazy takové, aby obstály před Nejvyšším soudem. A Foley si nemyslel, že Ryan je typem člověka, který by něco takového udělal jen tak, za ledajakých okolností.

"No - takže ten, kdo tuhle operaci spustil, si představuje jednu ze dvou věcí: buďto mu je úplně jedno, jestli přijdeme na to, kdo to byl, nebo to taky třeba znamená, že si myslí, že nemůžeme odpovědět jaderným útokem; nebo..." Existuje ale ještě třetí možnost, ne? Existovala, ale nikdo ji až do této chvíle nevyslovil naplno.

"...Nebo chtějí odrovnat prezidenta - proč ale potom šli nejdřív po té malé holce?" uvažovala Mary Pat. "Vždyť tím se bezpečnostní opatření kolem něj zpřísnila, takže pro ně to teď bude tím těžší. Na všech stranách se něco děje. Čína. SIR. Indické námořnictvo se vypraví potají na moře. K tomu všechno to politické blbnutí u nás, a teď ještě ta Ebola. Vůbec to do sebe nezapadá. Všechny tyhle věci nejsou nijak propojené."

"Až na to, že všechny dohromady nám ztěžujou život, co?' Místnost na několik okamžiků ztichla.

"Ten kluk na něco kápnul," řekl Clark ostatním dvěma.

"Vždycky to začíná v Africe," prohlásil Lorenz a nacpával si dýmku. "Tam ten virus žije. Před několika měsíci taková epidemie vypukla v Zairu."

"Do zpráv se to ale nedostalo," podotkl agent FBI.

"Postihlo to jen dva lidi, chlapce a ošetřovatelku - jeptišku, myslím. Ta se ale ztratila při havárii letadla. Pak byla ještě jedna menší epidemie v Súdánu, zase dvě oběti, dospělý muž a holčička. Ten muž zemřel, dítě přežilo. To se také stalo před několika týdny. Od primárního pacienta máme vzorky krve.

Trochu s nimi experimentujeme."
"Jak to děláte?"
"Ten virus se pěstuje v nějaké tkáni. Opičí ledviny - aha, no jo," vzpomněl si.
"Co?"
"No, objednal jsem si nějaké africké kočkodany. Používáme tyhle opice. Humánně je usmrtíme a ledviny vyjmeme. Jenže mě někdo předešel. Musel jsem čekat na další objednávku."
"A víte, kdo to byl?'
Lorenz zavrtěl hlavou. "Ne, nesháněl jsem se po tom. Zpozdilo mě to tak o týden, deset dní, to bylo všechno."
"Kdo jiný by mohl ty opice potřebovat?" zeptal se agent.
"Farmaceutické firmy, nemocniční laboratoře, někdo takový."
"S kým bych si o tom mohl promluvit?"
"To myslíte vážně?"
"Ano, pane."
Lorenz pokrčil rameny a vytáhl kartičku s telefonním číslem. "Můžu vám dát tohle."
Zařídit ranní schůzku při snídani nějakou chvíli trvalo. Velvyslanec David L. Williams vystoupil z auta a v doprovodu se odebral do oficiální rezidence ministerské předsedkyně. Byl rád, že se schůzka koná v tuhle denní dobu. Indie dokáže být horká jako pec, a v jeho věku mu vedro připadalo stále dusivější, zvlášť proto, že zde se musel oblékat jako velvyslanec a ne tak, jako v době kdy byl guvernérem Pensylvánie, kde nikomu nevadilo, když člověk vypadal jako příslušník pracující třídy. V téhle zemi příslušnost k pracující třídě znamenala oblékat se opravdu hodně "neformálně", a společenská smetánka vypadala v oblečení, označujícím její status, tím povýšeněji. A to o sobě Indie s oblibou prohlašuje, že je největší demokracií na světě, říkal si politik ve výslužbě. To jistě.
Ministerská předsedkyně už seděla za stolem. Když velvyslanec vešel, vstala, uchopila ho za ruku a dovedla ho k jeho židli. Porcelán měl zlaté okraje a kávu přinesl sluha v livreji. Snídaně začala melounem.
"Děkuji vám, že jste mě přijala," řekl Williams.
"V mém domě jste vždy vítán," odpověděla ministerská předsedkyně se vznešenou vlídností. Asi tak jako had, myslel si velvyslanec. Počáteční plané povídání o tom, jak se kdo má, trvalo deset minut. Manžel a manželka se mají prima. Dětičky se mají prima. Vnoučátka se mají prima. Ano, s blížícím se létem se otepluje, "Takže jaké záležitosti budeme projednávat?"
"Vyrozuměl jsem, že vaše námořnictvo vyplulo na moře."
"Ano, vyplulo, aspoň myslím. Po těch nepříjemnostech, které nám vaše námořní síly způsobily, byly nutné opravy. Asi zkoušejí, jestli všechny stroje náležitě pracují," odpověděla ministerská předsedkyně.
"Je to tedy jen cvičení?" otázal se Williams. "Moje vláda se jen ptá, paní."
"Pane velvyslanče, chtěla bych vám připomenout, že jsme suverénní stát. Naše ozbrojené síly operují podle našich zákonů. Právě vy nám neustále připomínáte, že moře je otevřené pro všechny, kdo jím plují beze zlých úmyslů. Chcete mi teď naznačit, že nám vaše země chce toto právo upřít?"
"Vůbec ne, paní předsedkyně. Jen nám připadá divné, že provádíte tak rozsáhlé cvičení." Nedodal k tomu s vašimi omezenými prostředky.
"Pane velvyslanče, nikdo se nenechává rád zastrašovat. Před pouhými několika měsíci jste nás falešně obvinili, že chováme agresivní úmysly vůči svému sousedovi. Vyhrožovali jste naší zemi. Dokonce jste zaútočili na naše námořnictvo a poškodili jste naše lodi. Co jsme udělali, abychom si zasloužili takové nepřátelské zacházení?" zeptala se Indka a zaklonila se v židli.
Nepřátelské zacházení není výraz, který se používá lehkovážně, jakoby nic, říkal si velvyslanec. A ani zde nezazněl jenom tak, náhodou.

"Paní, nic nepřátelského se nestalo. Domnívám se, že pokud došlo ke špatnému pochopení situace, možná, že bylo vzájemné; a aby k podobným chybám už nedocházelo, položil jsem vám prostou otázku. Amerika nikomu nevyhražuje. Pouze se tážeme na úmysly vašich námořních sil."

"A já jsem odpověděla. Provádíme cvičení." Williams si uvědomil, že před okamžikem předpokládala, že se něco děje. Teď mu připadalo, že si je tím už jistější. "Nic víc."

"Takže moje otázka je zodpovězena," řekl Williams s blahosklonným úsměvem. Ježíši, že si ale myslí, jak je chytrá! Velvyslanec vyrostl v jednom z nejsložitějších politických prostředí Ameriky, v Demokratické straně Pensylvánie, a probojoval se až na samotný jeho vrchol. Lidi, jako je ona, už zažil, jenom nebyli tak svatouškovští. Lhaní se dnes pro politické osobnosti stalo natolik běžným zvykem, až si nejspíš myslely, že jim vždycky projde.

"Děkuji vám, paní předsedkyně."

Střetnutí skončilo naprostým debaklem hned na samém počátku celého výcvikového cyklu. Časově to vychází pěkně mizerně, myslel si Hamm, dívaje se na vozidla vracející se po prašných silnicích. Gardisté do toho spadli hned po prezidentově prohlášení. Jsou daleko od domova a mají obavy o své rodiny. To je značně rozptylovalo, protože neměli čas si věci aspoň trochu uspořádat, zavolat domů a navzájem se ujistit, že je všechno v pořádku, s tatínkem i s maminkou, nebo s miláčkem i s dětmi. A zaplatili za to. Ale Hamm, voják z povolání, věděl, že není fér přičítat právě tohle brigádě z Karolíny jako minus. V poli by se nic podobného nepřihodilo. Národní výcvikové středisko je sice realita, ale pořád je to tu jen hra. Tady nikdo neumírá, kromě nešťastných náhod, samozřejmě, zatímco doma se může něco takového doopravdy stát. A takhle to přece u vojáků nemá být...

Clarkovi i Chavezovi odebral krev vojenský zdravotník, který také provedl vyhledávací test. Oba důstojníci přihlíželi s morbidním zaujetím, zvlášť proto, že zdravotník měl tlusté rukavice a roušku.

"Jste oba čistí," oznámil jim a sám pro sebe si povzdechl.

"Díky, seržo," řekl Chavez. Teď už to bylo doopravdy. Jeho tmavé oči Latinoameričana prozrazovaly cosi jiného než úlevu. Stejně jako John, i Domingo si nasazoval "akční výraz".

Pak se vecpali do služebního auta a jeli do Andrewsu. Ulice velkoměstské části Washingtonu byly nezvykle prázdné. Rychlá jízda k cíli však nemírnila neblahé předtuchy, které oba pociťovali. Když přejížděli jeden z mostů, museli zastavit a počkat, až kontrolním stanovištěm projedou tři jiná vozidla. Uprostřed pruhů vedoucích na východ stál hummer Národní gardy, a když u něj Clark zastavil, ukázal svou legitimaci.

"CIA," řekl vojenskému policistovi.

"Propustku," odvětil poddůstojník.

"Takže kam, pane C.?" zajímal se Chavez.

"Do Afriky, přes Azory."

[51] VYŠETŘOVÁNÍ

Setkání s vedením Senátu proběhlo podle očekávání. Vydání chirurgických roušek určilo tón, v jakém bude večer probíhat - opět van Dammův nápad. Generál Pickett se byl v Hopkinsově nemocnici podívat jak věci vypadají tam, a pak přiletěl zpátky s hlavní částí své zprávy. Patnáct senátorů, shromážděných ve Východním sále, vážně naslouchalo; nad rouškami vykukovaly jen jejich oči.

"To, co zavádíte, se mi moc nezamlouvá, pane prezidente," prohlásil jeden z nich. Jack nepoznal, který.

"A myslíte, že mně ano?" odpověděl. Jestli má někdo lepší nápad, poslechneme si ho. Já musím jednat podle doporučení lékařů. Jestli je ten virus tak smrtelný, jak generál říká, pak by každá chyba mohla zabíjet lidi po tisících - snad i po milionech. Jestli se už máme mýlit, smíme se mýlit jenom v tom, jestli jsme dost opatrní."

"Ale co občanské svobody?' zeptal se jiný senátor.

"Má snad některá z nich přednost před životem?" otázal se Jack. "Pánové, jestli mi někdo z vás chce dát nějakou lepší možnost výběru, vyslechnu ho - máme tu jednoho z našich nejlepších odborníků, který ji pomůže vyhodnotit. Ale nebudu naslouchat námitkám, nevycházejícím z vědeckých faktů. Ústava ani zákon nemohou předvídat každou eventualitu. V takovéhle situaci musíme používat mozek..."

"Čeká se od nás, že se budeme řídit zásadami!" To se ozval opět senátor střežící občanské svobody.

"Fajn, tak si o těch zásadách promluvme. Jestli existuje něco, co vyváží to, co jsem udělal, cokoliv jiného, co udrží zemi v chodu - a v bezpečí! - , tedy to hledejme. Já chci další možnosti! Dejte mi něco, s čím můžu pracovati" Následovalo ticho a hodně křížících se pohledů. I zde bylo dorozumění těžké; postoje senátorů se různily.

"Proč jste musel postupovat tak rychle?"

"Protože můžou umírat lidi, ty osle!" zavrčel zlostně na svého dobrého přítele a významného kolegu jeden ze senátorů. Takhle reagovat může jen někdo z té "nové dávky", pomyslel si Jack. Někdo, kdo ještě nezná ustálené zaříkávací formule.

"Ale co když se mýlíte?" ozval se jakýsi hlas.

"Pak proti mně můžete klidně zavést trestní stíhání, až mě Sněmovna obviní," odsekl Jack. "A rozhodnutí může potom dělat někdo jiný - a Bůh mu pomáhej. Páni senátoři, moje manželka je teď v Hopkinsově nemocnici, a až na ni přijde řada, ujme se ošetřování těch lidí. To se mi také nelíbí. Rád bych měl vaši podporu. Takhle tu stojím osamocený. Ale ať už mě podpoříte nebo ne, musím jednat podle svého nejlepšího přesvědčení. Řeknu to ještě jednou: má-li někdo z vás lepší nápad, vyslechněme si ho."

Ale nikdo takový nápad neměl - a nebyla to jejich chyba. Na to, aby se s touto situací vyrovnal, měl Jack jen málo času; oni ho měli ještě méně.

Letectvo jim ze středně velkého obchodního domu obstaralo tropické uniformy, protože jejich oděv byl do tropického prostředí poněkud nevhodný. Bylo to také dobré krytí. Clark měl na uniformě stříbrné orly plukovníka, Chavez byl major, se stříbrnými křídly označujícími pilota, a se stužkami, věnovanými letovou posádkou jejich VC-20B. Byly tu dvě pilotní posádky. Záložní zatím spala v sedadlech pro cestující úplně vpředu.

"Na poddůstojníka šesté třídy ve výslužbě to není špatné," poznamenal Ding, ačkoliv mu uni-

"Rušná noc, pane. Opravdu chcete být kvůli tomu vzhůru?" zeptal se major.

"Nemám na spánek ani pomyšlení, majore," odpověděl Ryan. Tři agenti Tajné služby dělali za prezidentovými zády obličeje. Jim bylo jasné to, co nebylo jasné prezidentovi.

"Tak dobrá, pane prezidente; teď jsme ve spojení se Střediskem pro potírání chorob a s Americkým vojenským ústavem pro výzkum infekčních chorob. Přijímáme všechny jejich údaje." Canon ukázal prstem na mapu. "Tamhle máme zakreslené všechny případy." Kdosi připevnil na korkovou nástěnku novou velkou mapu Spojených států. Červené špendlíky nepochybně označují případy Eboly. Měli tu i zásobu černých, jejichž určení bylo až příliš zřejmé, ačkoliv na desce nebyl ještě žádný. Špendlíky byly nyní hustě napíchané hlavně v osmnácti velkých městech, a po celé mapě pak byly zdánlivě náhodně roztroušené další, jednotlivě nebo ve dvojicích. Ještě tu byla řada nedotčených států. Idaho, Alabamu, obě Dakoty, a kupodivu i Minnesotu s její Mayovou klinikou Ryanovy prezidentské rozkazy - nebo náhoda - až dosud uchránily; ale jak má člověk ten rozdíl poznat? Měli tu i řadu tištěných výstupů z počítače - všechny tiskárny teď běžely. Ryan si ze stolu jeden vzal. Pacienti byli seřazeni abecedně podle jména, státu, města, a podle zaměstnání. Zhruba patnáct procent jich bylo zařazeno do kategorie "personál výstaviště"; to byla největší statistická skupina, hned po kategorii "obchodní cestující". Tyhle údaje přišly od FBI a

od Střediska pro potírání chorob, které pracovaly společně a studovaly vzorec šíření nákazy. Další výstup udával místa s podezřením na výskyt infekce a potvrzoval Pickettův názor, že jako hlavní cíle byly zvoleny prodejní výstavy.

Po celou dobu svého působení v CIA Ryan studoval všemožné způsoby teoretických útoků proti své zemi. Tenhle způsob se mu jaksi na stůl nedostal. Tisíce hodin strávil uvažováním nad jaderným útokem. Co máme my, co mají oni, jaké jsou cíle, jaké očekávané ztráty, stovky možných směrů zaměření raket, vše podle politických, vojenských nebo hospodářských faktorů a hledisek. Ke každé eventualitě existovala také řada možných výsledků, v závislosti na počasí, roční době, denní době a dalších proměnných, až výsledek dokázal zpracovat jedině počítač, a i pak byly předpokládané výsledky pouze výrazem počtu pravděpodobností. Jack nenáviděl každou vteřinu takových úvah a radoval se z konce studené války i z konce trvalé hrozby megasmrtí, kterou s sebou studená válka nesla. Dokonce zažil krizi, jež by byla bývala mohla až tak daleko dojít. Ty noční můry z toho všeho, vzpomínal si...

Prezident nenavštěvoval žádný kurs vládní politiky jako takové, jen obvyklé kurzy politologie na Bostonské univerzitě, když se připravoval na získání svého prvního akademickém titulu v oboru ekonomie. Vzpomínal hlavně na slova Thomase Jeffersona, aristokratického majitele plantáží, napsaná téměř třicet let před tím, než se tento muž stal třetím americkým prezidentem: "... Právo na život, svobodu a dosažení štěstí. Aby byla tato práva zaručena, ustavují lidé mezi sebou vlády, jejichž spravedlivá moc pochází z vůle těch, jimž vládnou." Ta slova vyjadřovalo Jackovo poslání. Ústava, již se přísahou zavázal zachovávat, chránit a bránit, je sama určena k tomu, aby zachovávala, chránila a bránila životy a práva občanů. A jemu nenáleží být zde, počítat seznamy jmen a míst a zaměstnání lidí, z nichž přinejmenším osmdesát procent zemře. Mají právo na život. Mají právo na svobodu. Mají právo na to, aby dosáhli štěstí - tím měl Jefferson na mysli boží vedení ke štěstí, ne honbu za ním. A tady kdosi bere lidem život. Ryan vydal rozkaz, jímž je připravuje o svobodu. A šťastných jich je teď jistě zatraceně málo...

"Je tu i maličko dobrých zpráv, pane prezidente." Canon mu podal výsledky voleb z předchozího dne. Ryana to překvapilo. Na tohle úplně zapomněl. Kdosi sestavil seznam vítězů podle profesí - necelá polovina z nich byli právníci. Sedmadvacet lékařů. Třiadvacet inženýrů. Devatenáct farmářů. Osmnáct učitelů. Čtrnáct podnikatelů v různých oborech. No, to už je přece něco, ne? Teď má zhruba třetinu Sněmovny reprezentantů. Uvažoval jak je dostat do Washingtonu. V tom jim nikdo nemůže bránit. V tomto ohledu hovoří ústava naprosto jednoznačně. Pat Martin by sice mohl prokázat, že o zákazu cestovat mezi jednotlivými státy se nikdy předtím u žádného vyššího soudu nejednalo, avšak ústava zaručuje, že členům Kongresu nelze bránit v tom, aby se dostavili na zasedání, kromě případů zrady... nebo něco takového - Jack si přesně nevzpomínal; věděl však, že imunita členů Kongresu není jen tak ledacos.

Forma nijak moc nepadla.

"Není to špatné ani na poddůstojníka sedmé třídy; a budete mi říkat ‚pane' plukovníku, majore Chavezi."

"Jo, jen si to užijte do sytosti, pane." Tohle zažertování pro ně znamenalo jediný úlevný okamžik. Vojenská verze obchodního gulfstreamu nesla snad tunu spojařského zařízení a s ním četařku, která zařízení obsluhovala. Dokumenty, jež přes zařízení přicházely, hrozily, že vyčerpají zásobu papíru na palubě už když přelétali nad Kapverdskými ostrovy; jejich cílem byla Kinšasa.

"Druhá zastávka je Keňa, pane." Četařka byla zpravodajská specialistka. Četla všechno, co přicházelo. "Máte se sejít s někým ohledně jakýchsi opic."

List papíru si vzal Clark - nakonec, byl to plukovník - a pročítal ho; Chavez zatím dumal nad tím, jak si na košili přidělat stužky. Pak ho napadlo, že zrovna s tímhle se nemusí nějak moc piplat. Služba ve vojenském letectvu vlastně ani žádná pořádná vojenská služba není - aspoň podle názoru pozemní armády, v níž kdysi sloužil; té musel Ding zůstávat věrný.

"Podívej se na tohleto," řekl John a podal Chavezovi list papíru.

"To je stopa, pane C.," reagoval okamžitě Ding. Jejich akce byla čistě výzvědná, jedna z mála takových, do kterých byli vysláni. Dostali za úkol shromáždit pro svou zemi životně důležité informace, nic jiného. Zatím. I když to žádný z nich nevyslovil nahlas, nic by nenamítali, kdyby měli udělat o trochu víc. Ačkoliv oba byli agenti pro akce v terénu, pracující pro ředitelství operací CIA, byli to také bývalí vojáci, příslušníci bojových jednotek - Clark býval členem elitní průzkumné a přepadové výsadkové jednotky SEAL - , a nejednou se účastnili polovojenských operací prováděných ředitelstvím. Tehdy dělali věci, které ti, kdo prováděli čistě špionážní akce, považovali za až moc divoké. Ty akce ale s sebou často přinášely pocit uspokojení, říkal si Chavez. Značného uspokojení. Naučil se ovládat svou vznětlivost; tuhle součást svého genetického dědictví, jak to teď nazýval, vlastně vždycky držel pevně na uzdě. To mu však nijak nebránilo zaobírat se teď úvahami o tom jak toho, kdo jeho zemi napadl, najde a vyřídí si to s ním po vojensku.

"Vy ho znáte líp než já, Johne. Co chystá?"

"Kdo - Jack?" Clark pokrčil rameny. "To záleží na tom, co mu seženeme, Domingo. To je přece naše práce, ne?"

"Ano, pane," odpověděl mladík vážně.

Tu noc prezident nespal dobře, ačkoliv věděl, a říkali mu to i jiní, že spánek je předpokladem pro dobrá rozhodnutí - a dělat dobrá rozhodnutí, jak všichni zdůrazňovali, je přesně to, co má za úkol. Tohle od něj občané očekávají - a stojí to nade vším ostatním. Předchozí noci měl na odpočinek po vyčerpávajícím denním programu cest a projevů sotva šest hodin, ale spánek přesto přicházel těžko. Jeho nejbližší spolupracovníci i osazenstvo mnoha ostatních federálních úřadů spali ještě méně, protože jakkoliv rychle se prezidentské rozkazy rozlétly po celé zemi, bylo především nutno splnit je, a to znamenalo interpretovat je tak, aby je národ přijal. Teď tu byla další komplikace, problém se dvěma Čínami; ty měly před Washingtonem třináctihodinový časový předstih; další možný problém s Indií, která měla desetihodinový časový předstih; Perský záliv s předstihem osmi hodin; k tomu krizový vývoj v Americe, která se sama o sobě prostírá přes sedm časových pásem, započítá-li se do toho Havaj - nebo ještě víc, když se k tomu přidají roztroušená území v Tichém oceánu. Prezident ležel na lůžku v obytném patře Bílého domu a jeho mysl tančila kolem celé zeměkoule a tázala se, která část světa není místem, s nímž jsou nějaké starosti. Kolem třetí to vzdal. Vstal, oblékl si lehký oděv a s ochrankou v patách zamířil do Západního křídla do spojařské centrály.

"Tak jak to vypadá?" zeptal se velitele, majora Charlese Canona, od Námořní pěchoty Spojených států. To on ho informoval o atentátu v Iráku... kterým jako by to všechno začalo. Obsluhy přístrojů vyskočily na nohy. Jack vojákům mávnutím ruky naznačil, aby si zase sedli. "Pokračujte."

Pak začal drnčet dálnopis. Poddůstojník pozemní armády k němu přistoupil. "Depeše BLESK z ministerstva zahraničí, od velvyslance Williamse v Indii," oznámil. "Ukažte." Ryan k dálnopisu přistoupil také. Nebyla to dobrá zpráva. A dobrá nebyla ani zpráva z Tchaj-peje, následující hned poté.

Lékaři pracovali ve čtyřhodinových směnách. S každým mladým stážistou sloužil některý starší člen personálu. Z větší části dělali práci zdravotních sester, a ačkoliv ji dělali většinou dobře, věděli, že to nebude moc platné.

Cathy pracovala v "kosmonautském" oděvu poprvé. Operovala už asi třicet pacientů s AIDS, kterým nemoc způsobila oční komplikace, to však nebylo nic hrozného. Člověk měl obyčejné rukavice a jedinou komplikací byl počet rukou, které směly být v operačním poli, a to v oční chirurgii není zase takový problém jako při operaci hrudníku. Prostě se pracuje o něco pomaleji, dává se o něco větší pozor při pohybech, ale to je všechno. Nyní to bylo jinak. Teď se z Cathy stal velký, tlustý plastikový pytel, na hlavě měla přilbu, jejíž

průhledný štít se často zamžil dechem, když se dívala na pacienty, kteří přes veškerou péči profesorů zemřou.

Ale museli to přes to přese všechno zkoušet. Hleděla na svého primárního pacienta, prodejce firmy vyrábějící rekreační vozidla, jehož manželka ležela na vedlejším pokoji. Byl napojen na dvě infuzní láhve, jednu s tekutinami a fyziologickými roztoky s morfiem, druhou s krví; obě jehly lékaři pevně zafixovali, aby se nepoškodilo místo styku oceli se žílou. Jediné, co mohli dělat, byla podpůrná léčba. Kdysi se mělo zato, že by mohl pomoci interferon, ale neosvědčil se. Antibiotika při virových onemocněních nezabírají - to je fakt, který není obecně znám. Nic jiného neměli, ačkoliv stovky lidí nyní ve svých laboratořích zkoušely různé další možnosti. Ebolou se až dosud nikdo důkladně nezabýval. Laboratoře Střediska pro potírání chorob, vojenských nemocnic i několika dalších po celém světě sice nějakou výzkumnou práci za sebou měly, ale vynaložené úsilí nebylo takové jako v případě ostatních chorob, jež řádily v "civilizovaných" zemích. V Americe i v Evropě byly v popředí zájmu výzkumu ty choroby, které zabíjejí mnoho lidí, nebo které k sobě přitahují pozornost politiků, protože přidělování vládních peněz na výzkum je politický počin a soukromé dotace se zaměřovaly na výzkum chorob, které dělaly těžkou hlavu boháčům nebo prominentům. Myasthenia gravis zahubila Aristotela Onassise; dotace, sice ne dost rychlé, aby zachránily samotného rejdaře, přesto přinesly značný pokrok téměř přes noc. Doktorka Ryanová věděla, že to byla z větší části spíš záležitost štěstí, přesto však se výsledek dostavil a byl dobrodiním pro další pacienty. Tatáž zásada se rozšířila v onkologii, kde dotace na výzkum rakoviny prsu, jež napadá zhruba každou desátou ženu, daleko převyšují dotace na výzkum rakoviny prostaty, která postihuje téměř polovinu mužské populace. Velké množství peněz jde na výzkum rakoviny u dětí, ačkoliv její výskyt je podle statistik celkem řídký, jen dvanáct případů ročně na sto tisíc dětí - ale kdo má větší cenu než dítě? Proti tomuhle nikdo nic nenamítal, ona určitě ne. Pokud šlo o Ebolu a ostatní tropické choroby, dotace byly nepatrné, protože v zemích, které peníze poskytovaly, nestály tyto choroby na předním místě zájmu. To se teď změní, ne však dost brzy pro pacienty, kteří nyní zaplňují nemocnici.

Pacient se začal dávit a otočil se na pravý bok. Cathy popadla plastikové vědro - emetní misky byly příliš malé a obsah se snadno přelil ven - a přidržela ho pacientovi před ústy. Žluč a krev. Černá krev. Mrtvá krev plná krystalických "cihliček" viru Ebola. Pak dala pacientovi nádobku s vodou a s brčkem; při stisknutí z ní vyteče trochu vody, která stačí tak na svlažení úst.

"Děkuju," zasténal pacient. Kůži měl bledou, kromě míst, kde byly skvrny od podkožního krvácení. Petechie. Musí se to jmenovat latinsky, říkala si Cathy. Slovo z mrtvého jazyka, předzvěst blížící se smrti. Pacient na lékařku hleděl a předzvěst poznal. Určitě ji poznal. Bolest se probojovávala k hranici působnosti dávky morfia, kterou nyní dostával, ve vlnách dorážela na jeho vědomí jako bušení přílivu do nábřežní zdi.

"Jak to se mnou vypadá?" zeptal se.

"No, jste hodně nemocný," odpověděla. "Ale bráníte se skvěle. Když vydržíte dost dlouho, váš imunitní systém nemoc dokáže odrazit, ale musíte se hodně snažit." Nebyla to tak úplně lež.

"Vás neznám. Vy jste sestra?"

"Ne, já jsem profesorka." Skrz plastikový štít se na něj usmála.

"Dávejte pozor," varoval ji. "Tohle opravdu nemůžete potřebovat, to mi věřte." Dokonce se mu podařil úsměv, takový, jaký se daří vážně nemocným pacientům. Cathy přímo rval srdce.

"Dáváme si pozor. Mrzí mě, že mám na sobě zrovna tohle." Tolik potřebovala dotknout se toho člověka, ukázat mu, že jí na něm opravdu záleží, to se ale přes pryž a umělou hmotu nedá udělat, ksakru!

"Moc to bolí, paní doktorko."

"Pěkně se zase uložte. Co nejvíc spěte. Ukažte, předělám vám to morfium." Přešla na druhou stranu lůžka a nastavila větší dávku; několik minut počkala, až pacient zavřel oči. Pak se vrátila k vědru a postříkala ho silným chemickým dezinfekčním prostředkem. Nádoba jím už byla celá nasáklá, chemikálie pronikla do plastu - vše živé, co do nádoby spadne, v krátké době zahyne. Dezinfikovat těch třicet mililitrů, které z pacienta vyšly, nebylo pravděpodobně nutné, ale slova "přílišná opatrnost" tu teď naprosto neměla místo.

Vešla ošetřovatelka a podala Cathy tištěný počítačový výstup s nejnovějšími údaji o tom, jak funguje pacientův krevní oběh. Funkce jater teď byla téměř mimo stupnici, automaticky zdůrazněná hvězdičkami, jako kdyby si toho Cathy byla nevšimla sama. Ebola má ošklivý sklon napadat právě tento orgán. Ostatní chemické indikátory potvrdily nástup postupného odumírání tkání. Vnitřnosti už odumíraly a tkáně se začínaly rozkládat, požírány drobnými řetězci viru. Bylo teoreticky možné, že imunitní systém by stále ještě mohl shromáždit energii a vyrazit do protiútoku, to však byla pouze teorie, jedna možnost proti několika stům. Někteří pacienti se skutečně ubránili. Tak se to aspoň psalo v literatuře, kterou Cathy i její kolegové během posledních dvanácti hodin prostudovali; kdyby dokázali izolovat protilátky, mohli by získat něco, co už by se dalo terapeuticky využít.

Kdyby - snad - třebas - mohli by - možná.

Tohle nebyla medicína, jakou znala. Určitě to nebyla ona čistá, aseptická medicína, jakou provozovala ve Wilmerově nemocnici, kde spravovala oči, obnovovala a zdokonalovala zrak. Opět si vzpomínala, jak se rozhodovala pro oftalmologii. Jeden z profesorů na ni silně naléhal, aby se věnovala onkologii. Myslí vám to, budí to váš zájem i zvědavost, a máte dar umění nacházet spojitosti, říkal jí. Když se však teď dívala na tohoto spícího, umírajícího pacienta, věděla, že nemá odvahu dělat tohle každý den. Nemá odvahu tolik jich ztrácet. Znamená to snad, že jsem zklamala? tázala se Cathy Ryanová sama sebe. V případě tohoto pacienta si musela přiznat, že ano.

"Krucinál," zaklel Chavez. "Tady je to jak v tý Kolumbii."

"Nebo ve Vietnamu," souhlasil Clark, když ho uvítalo tropické vedro. Čekal tu na ně úředník z velvyslanectví a zástupce zairské vlády. Ten měl na sobě uniformu a oba přibyvší "důstojníky" pozdravil zasalutováním; John tuto zdvořilost opětoval.

"Tudy prosím, pane plukovníku." Vrtulník, jak se ukázalo, byl francouzský a obsluha byla vynikající. Amerika do téhle země vrazila spoustu peněz. Teď přišel čas splatit je.

Clark se díval dolů. Třípatrová džungle. Takovou už viděl, a ne v jediné zemi. V mládí býval tam dole, pátral po nepříteli a nepřítel pátral po něm - lidé malých postav v černých, pyžamu podobných oděvech nebo v khaki uniformách, s kalašnikovy v rukou, lidé, kteří ho chtěli připravit o život. Nyní si uvědomoval, že tam dole je cosi ještě menšího, co nemá žádnou zbraň a co nemíří jen na něj, nýbrž na srdce jeho země. Bylo to zatraceně neskutečné. John Clark byl občanem své země. Utržil zranění v bojových operacích i při jiných, osobnějších střetech, a pokaždé se rychle a plně uzdravil. Třeba tenkrát, když zachránil toho pilota, u kterési řeky v severním Vietnamu; jeho jméno si už ani nepamatoval. Utrpěl řezné rány a špinavá řeka je infikovala; a to bylo hodně nepříjemné, ale léky a čas vše spravily. Ze všeho, co zažil, vyšel s hlubokým přesvědčením, že Amerika plodí lékaře, kteří dokážou dát do pořádku skoro všechno - nedokážou udělat nic pouze proti stáří; proti rakovině také ještě ne, ale pracují na tom, a až nadejde čas, své bitvy vyhrají stejně, jako on vyhrál většinu svých. Propadl iluzi, to si teď musel přiznat. On a jeho země prohráli svůj boj právě v takovéhle džungli, takové, jako je tahle, tři sta metrů pod uhánějícím vrtulníkem. Ta džungle jako by teď po něm natahovala ruce. Ne. Zahnal ten pocit zavrtěním hlavy. Džungle po nikom nenatahuje ruce. To dělají lidé.

Devět set kilometrů severoseverozápadně od ostrova Diego García se čtyři

doprovodné zásobovací lodi seřadily do formace; byly uspořádány do čtverce, vzdáleny od sebe tisíc metrů. Torpédoborec O'Bannon zaujal postavení pět set metrů uprostřed před nimi. Kidd plul deset kilometrů severovýchodně od protiponorkového plavidla, Anzio pětadvacet kilometrů vpředu před ostatními. Zásobovací skupina se dvěma fregatami mířila k západu a připojí se k nim někdy kolem západu slunce.

Byla to dobrá příležitost ke cvičení. Na ostrově Diego García mělo základnu šest letounů P-3C Orion - jejich počet býval větší - , jeden z nich hlídkoval vpředu před malým konvojem a shazoval akustické boje; v tak rychle se pohybující formaci to byla složitá činnost. Přitom poslouchal, zda neuslyší nějaké ponorky. Hodně daleko vpředu letěl další Orion a sledoval bojové uskupení indického námořnictva se dvěma letadlovými loďmi podle toho, co zachycoval jeho radar; sám přitom zůstával daleko mimo dosah jejich radarů. Vedoucí Orion nebyl v této chvíli vyzbrojen ničím jiným než protiponorkovými zbraněmi a jeho úkolem bylo běžné hlídkování a sledování.

"Ano, pane prezidente," řekl J-3. Proč nespíš, Jacku? - to už se zeptat nemohl.

"Robby, viděls tamto od velvyslance Wiliamse?"

"Dostalo se to ke mně," potvrdil admirál Jackson.

David Williams si s vypracováním svého komuniké dal na čas. To lidi na ministerstvu zahraničí popudilo. Byly z toho dvě žádosti o zprávu, které však zůstaly nepovšimnuty. Bývalý guvernér čerpal z veškerých svých politických znalostí a do sdělení zahrnul všechno, slova, která ministerská předsedkyně zvolila, její tón, pohyby těla a mimiku - a nejvíc výraz jejích očí. Ten se nedal ničím nahradit; Dave Williams se o tom už nejednou přesvědčil. Jednomu se však nenaučil, a sice diplomatické mnohomluvnosti. Jeho zpráva mířila přímo na věc a závěr zprávy zněl, že Indie něco chystá. Dál upozornil na to, že na krizi s Ebolou v Americe se řeč nestočila. Ani slovo soucítění. To, psal, bylo v určitém smyslu pravděpodobně opomenutí, a v určitém smyslu to bylo do značné míry úmyslné. Indce by na tom mělo záležet. Nebo aspoň měla dát najevo starost a účast, i kdyby jí na tom nezáleželo. Událost však zůstala zcela bez povšimnutí. Kdyby na to byl zavedl řeč, ministerské předsedkyně by nejspíš řekla, že ještě nebyla informována, to by však byla lež, dodal Williams. Ve věku CNN něco takového neprojde bez povšimnutí. Místo toho Indka neustále omílala, jak Amerika Indii zastrašuje, připomněla mu "útok" na její námořnictvo, nikoli jednou, nýbrž dvakrát, a pak tuhle připomínku rozvedla tak, že věc nazvala "aktem nepřátelství" - obratem, který se v diplomacii používá těsně před tím, než ruka sklouzne k pouzdru s pistolí. Velvyslanec končil tím, že cvičení indického námořnictva není žádná náhoda, jak pokud jde o načasování, tak o místo konání. Ministerská předsedkyně mu dala jasně najevo, jak ho má chápat: A stejně to uděláme!

"Tak co si o tom myslíš, Robby?"

"Myslím si, že velvyslanec Williams je mazaný chlap. Jediné, co neřekl, je to, co sám neví - nemáme tam žádnou letadlovou loď. Indové nás nijak nesledují, je ale obecně známo, že Ike míří k Číně; a jestli jejich zpravodajci jen trochu za něco stojí, tak to rozhodně vědí. No, a jejich flotila jen tak jakoby nic vyrazí na moře. A teď ještě tohle od velvyslance. Pane..."

"Hele, Robby, o tomhle jsme si snad něco řekli, ne?" napomenul ho Ryan. "Pro dnešek toho ‚pane' už bylo dost."

"No jo, tak fajn. Jacku, máme veškeré důvody myslet si, že Čína a Indie spolupracovaly už dřív. Takže co se děje teď? Čína zinscenuje nehodu. Situace se zhorší. My vyšleme letadlovou loď. Indové vyplují na moře. Jejich flotila je na spojnici mezi ostrovem Diego García a Perským zálivem. V Perském zálivu začne být horko."

"A my tu máme morovou epidemii," dodal Ryan. Naklonil se nad laciný stolek. Spát nemohl, to však neznamenalo, že je také úplně vzhůru. Jsou to shody

náhod?"
"Možná. Možná, že indická ministerská předsedkyně je na nás namíchnutá, protože jsme jim před časem zatopili. Možná, že nám chce jen ukázat, že s ní nemůžeme jen tak strkat sem a tam. Možná, že je to jen taková bezvýznamná hovadina, pane prezidente. Ale možná, že není."
"A cos tím?"
"Ve východní části Středozemního moře máme uskupení hladinových lodí, dva křižníky vybavené systémem Aegis, je tam jeden Burke, a tři další kocábky. Středozemní je v klidu. Navrhuju, abychom zkusili proplout s tím uskupením Suezem. Pak by mohlo podporovat skupinu Anzia. Dál navrhuju přesunout letadlovou loď ze západního Atlantiku do Středozemního moře. To bude nějaký čas trvat, Jacku. Je to šest tisíc mil; i když vezmeme rychlost pětadvacet uzlů, bude to skoro devět dní, než se tam s ní vůbec přiblížíme. Přes třetinu světa máme bez letadlové lodi, která by byla po ruce. A tahle část světa, kde nic nemáme, mě začíná znervózňovat. Kdyby někde k něčemu došlo, Jacku, nejsem si jist, že budeme moci něco podniknout."

"Zdar, sestro," řekl Clark a jemně se chopil její ruky. S jeptiškou se nesetkal už pěkných pár let.
"Vítejte, plukovníku Clarku. Majore..." pokývla Chavezovi.
"Dobrý odpoledne, paní."
"Co vás přivádí do naší nemocnice?" Angličtina sestry Marie Karly byla vynikající, skoro jako kdyby ji vyučovala. Měla jen lehký belgický přízvuk, který oběma Američanům zněl jako francouzský.
"Sestro, přišli jsme se poptat na smrt jedné z vašich kolegyň, sestry Jean Baptiste," odpověděl Clark.
"Rozumím." Pokynula rukou k židlím. "Posaďte se, prosím."
"Díky, sestro," řekl Clark zdvořile.
"Vy jste katolík?" zeptala se. Bylo to pro ni důležité.
"Ano, paní, oba jsme katolíci." Chavez přikývl na souhlas s "plukovníkem".
"A vaše vzdělání?"
"Vlastně jen samé katolické školy," odpověděl Clark. Svou odpovědí jí udělal radost. "Střední škola byla Sisters of Notre Dame, pak jezuité."
"Aha, dobře." Usmála se, potěšena. "Slyšela jsem o chorobě, která ve vaší zemi propukla. Je to velmi smutné. Takže vy jste se přišli zeptat na ubohého Benedicta Mkusu, sestru Jean a sestru Marii Magdalenu. Obávám se však, že vám moc nepomohu, pane Clarku."
"A pročpak ne, sestro?"
"Benedict zemřel a jeho tělo bylo na příkaz vlády spáleno," vysvětlovala sestra Marie Karla. Jean onemocněla, ano, ale evakuovali ji letadlem do Paříže, víte, do Pasteurova ústavu. Jenže letadlo spadlo do moře a všichni zahynuli."
"Kdo všichni?"
"Sestra Marie Magdalena odletěla také. A samozřejmě i doktor Múdí."
"Kdo to je?"
"Patřil k misii Světové zdravotnické organizace v téhle oblasti. Někteří jeho kolegové pracují v sousední budově." Ukázala na ni prstem.
"Říkala jste Múdí, paní?" zeptal se Chavez, který si dělal poznámky.
"Ano." Jméno mu hláskovala. "Mahmúd Múdí. Dobrý lékař," dodala. "Je to smutná ztráta, je jich všech škoda."
"Mahmúd Múdí, říkáte. A nevíte, odkud byl?" ptal se dál Chavez.
"Z Iránu - ne, ten název se už změnil, že? Vzdělání získal v Evropě, byl to dobrý mladý lékař a k nám se vždy choval s úctou."
"Chápu." Clark si v židli poposedl. "Mohli bychom mluvit s jeho kolegy?"
"Myslím, že prezident zašel příliš daleko," prohlásil lékař na televizní obrazovce. Rozhovor musel poskytnout v místní pobočce televizní stanice, protože toho rána nemohl z Connecticutu do New Yorku přijet.

"A proč, Bobe?" zeptal se jeho hostitel. Dorazil ze svého domova v New Jersey do newyorského studia nedaleko západní části Ústředního parku těsně před tím, než byly mosty a tunely uzavřeny; teď přespával ve své kanceláři. Pochopitelně se mu to moc nezamlouvalo.

"Ebola je moc ošklivá věc. O tom není sporu," prohlásil přizvaný odborník. Byl to lékař, který medicínu neprovozoval, ačkoliv odborným jazykem mluvil docela dobře. Působil převážně v pořadech s lékařskou tématikou, ráno mluvil z obrazovky hlavně o dobrodiní rekreačního běhání a správné výživy. "Ale zde se ještě nikdy nevyskytla. Důvodem je, že ten virus tu nemůže přežívat. Ty lidi nakazil, to ano - a pro tuhle chvíli nechám stranou veškeré spekulace o tom jak - , nemůže se však nijak moc rozšířit. Obávám se, že prezidentova opatření jsou unáhlená."

"A bezesporu neústavní," dodal přispěvatel v oboru práva. "Prezident zpanikařil, a to není pro zemi dobré, jak z hlediska lékařského, tak právního."

"Tak vám mockrát děkuju, hoši," poznamenal Ryan a vypnul zvuk.

"S tímhle musíme něco udělat," zabručel Arnie.

"Jak?"

"Proti špatným informacím se nejlépe bojuje dobrými informacemi."

"Prima, Arnie. Až na to, že když budu chtít dokázat, že jsem udělal správnou věc, budou muset umírat lidé."

"Musíme zabránit panice, pane prezidente."

Zatím k ní nedošlo, a to bylo pozoruhodné. Do značné míry k tomu napomohla denní doba. Zpráva lidi zastihla převážně večer. Většinou už byli doma, ve spížích měli dostatek jídla, které jim na několik dní vystačí, a zpráva byla natolik šokující, že nedošlo k nájezdům na supermarkety po celé zemi. Dnes to však už bude jiné. Za několik hodin začnou lidé protestovat. Média to budou vysílat a vznikne určitý druh veřejného mínění. Arnie má pravdu. Ryan s tím musí něco udělat. Ale co?

"A jak, Arnie?"

"Jacku, už jsem myslel, že se na to vůbec nezeptáte."

Další zastávkou bylo letiště. Tam si potvrdili, že - ano, soukromý obchodní letoun G-IV se švýcarskými výsostnými znaky skutečně vzlétl s letovým plánem, podle něhož byla cílem Paříž, měl letět přes Libyi, kde si měl letoun doplnit palivo. Řídící letového provozu měl pro Američany připravenu xeroxovou kopii záznamů z letiště i nákladní listy. Byl to pozoruhodně obsažný dokument, protože musel projít také celní kontrolou. Obsahoval i jména pilotů.

"No, tak co?" ozval se Chavez.

Clark pohlédl na pracovníky letové kontroly. "Díky za cennou pomoc." Pak on i Ding zamířili k autu, které je doveze k jejich letadlu.

"No?" opakoval Ding.

"Klid, parťáku." Těch pět minut jeli beze slova. Clark se díval okénkem ven. Kupily se tam bouřkové mraky. Let skrz tyhle zatracené temné kupy nenáviděl.

"Nedá se nic dělat. Pár minut počkáme." Druhý pilot, který to řekl, byl podplukovník. "Máme svá pravidla."

Clark si poklepal na orlíčky na svých náramenících a naklonil se těsně k jeho obličeji. "Helejte, já sem plukovník. A když řeknu letí se, tak se letí, vzduchoplavče. A kurva hned!"

"Podívejte, pane Clark, já vím, kdo jste, a..."

"Pane," řekl Chavez. "Já jsem sice jen umělej major, ale náš úkol je důležitější než vaše pravidla. Vemte to kolem těch nejhorších oblastí, jo? Blicí pytlíky máme, kdybysme je potřebovali." Pilot se na ně vztekle podíval, ale vrátil se do kanceláře. Chavez se otočil. "Nečílit se, Johne."

Clark mu podal papír. "Koukni na ta jména pilotů. Nejsou švýcarská - ale registrace švýcarská byla."

Chavez se tedy "kouknul". Registrace zněla HX-NJA. A jména letové posádky

nebyla germánská, galská ani italská.

"Četařko?" zavolal Clark, když se motory roztočily.

"Ano, pane!" Poddůstojnice byla svědkem toho, jak Clark pilota seřval.

"Tohle odfaxujte do Langley, prosím. Pošlete to na správné číslo. A co nejrychleji, paní," dodal, protože to byla žena, a ne pouze četařka. Poddůstojnice tu zdvořilost sice nepochopila, ale také jí nebyla nijak proti mysli.

"Ty pásy si pořádně utáhněte," zavolal pilot do palubního telefonu, když VC-20B začal rolovat.

Byly zapotřebí tří pokusů, kvůli elektrickým výbojům v bouři, ale fax šel přes družici, odtud do Fort Belvoir ve Virgínii, až se vysunul z přístroje v Mercury, spojovacím článku CIA. Velitel směny přikázal svému zástupci, aby fax vyslal i do sedmého poschodí. To už měl Clarka na telefonu.

"Je to rušené," řekl velitel směny. Ať si měli digitální rádiové spojení přes družici a všechny ty vymoženosti kolem, bouře je pořád bouře.

"Trochu to teď s námi hází. Projeďte tu registraci, jména a nákladní listy. Všechno, co o nich dokážete sehnat."

"Opakujte mi to." Clark to udělal. Tentokrát hovor prošel.

"Stačí. Někdo o tom záznamy mít bude. Ještě něco?"

"Zase vám zavolám. Konec," slyšel velitel.

"Takže?" zeptal se Ding; přitáhl si pás, když se "Géčko" propadlo o tři metry.

"Ta jména jsou v jazyce fársí, Dingu - ale, krucinál!" Letadlem otřásl další pořádný skok. Podíval se okénkem ven. Vypadalo to tam jako v ohromné aréně, válcovitý útvar mraků a všude kolem blesky. Na něco takového se z výšky nedíval často. "Ten parchant pilot nám to snad dělá naschvál."

Ale nedělal. Podplukovník u přístrojů měl strach. Předpisy vojenského letectva, nemluvě o zdravém rozumu, zakazovaly to, co právě dělal. Meteorologický radar v nose letounu mu na plánovaném kurzu do Nairobi ukazoval červené pole, dvacet stupňů nalevo i napravo. Levá strana vypadala líp. Stočil letadlo o třicet stupňů, naklonil ho na křídlo jako stíhačku, a při stoupání ven hledal nějaký hladký průchod. Ten, co našel, sice zrovna hladký nebyl, byl však přece jen lepší. Za deset minut VC-20B vyrazil do slunečního světla.

Žena na předním sedadle, jedna ze záložních pilotů, se otočila. "Tak co, spokojen, plukovníku?" zeptala se.

Clark si v rozporu se svítícím nápisem rozepnul pás, šel do umývárny a tam si nastříkal vodu na obličej. Pak se vrátil, klekl si vedle pilotky na podlahu a ukázal jí papír se zprávou, který právě přišel. "Můžete mi o tomhle něco říct?" Kapitánce stačil jediný pohled.

"Ale jo," přikývla. "Dostali jsme v tom smyslu upozornění."

"Co?'

,Je to v podstatě stejné letadlo. Když se některé porouchá, výrobce na to každého provozovatele upozorní; tedy - stejně bychom se informovali, ale dělá se to skoro automaticky. Odstartovalo odsud, letělo na sever do Libye a tam přistálo, aby si doplnilo palivo, je to tak? Hned zas letělo dál - let s nemocným, že?"

"Správně. Pokračujte."

"Pilot hlásil nouzový stav. Říkal, že ztrácí výkon na jednom motoru, pak na druhém, a šel dolů. Sledovaly to tři radary. Libye, Malta a loď našeho válečného námořnictva; myslím, že to byl torpédoborec."

"Není na tom něco divného, kapitánko?"

Pokrčila rameny. "Tohle je dobrý letoun. Mám dojem, že armádě se ještě žádný neporouchal.

Zrovna teď jste viděl, jak je dobrý. Těch pár hupů, to bylo tak dva a půl, možná tři ,G', a motory - Jerry, už nám někdy na dvacítce vysadil za letu motor?"

"Dvakrát, mám dojem. To první byla závada na palivovém čerpadle - Rolls

Royce je pak všechna vyměnil. Podruhé, to myslím bylo někdy v listopadu, před pár lety. Vcucli jsme do motoru husu."

"Tak to potom dopadne vždycky," sdělila kapitánka Clarkovi. "Husa váží takových sedm až deset kilo. Snažíme se držet se od nich dál."

"Ale tomu chlapovi přesto vysadily oba motory?"

Ještě nepřišli na to, proč. Možná špatné palivo. To se stává, ale motory jsou samostatné jednotky, pane. Všechno je oddělené, čerpadla, elektronika, na co si jen vzpomenete..."

"Až na palivo," upřesnil Jerry. "To jde všechno z jedné cisterny."

"Co ještě? Co se stane, když vám vysadí motor?'

"Když si nedáte pozor, můžete ztratit nad strojem vládu. Všechno se zablokuje, letadlo se natočí vertikálně na zhaslý motor. Tím se změní obtok vzduchu kolem ovládacích ploch. Takhle jsme jednou přišli o Leara, VC-21. Když vás to chytne při přechodovém manévru, no, pak to začne být napínavé. Ale takovou situaci nacvičujeme, a letová posádka na tamtom stroji to nacvičovala taky, máme to v hlášení. Oba to byli zkušení piloti, a do boxu - to je trenažér - se chodí pravidelně. To se musí, jinak vám seberou životní pojistku. Ale radar nezachytil žádné manévrování. Takže se jim to vlastně nemělo stát. Nejpravděpodobnější tedy bude špatné palivo. Ale Libyjci tvrdili, že palivo bylo v pořádku."

"Pokud posádka něco úplně nezblbla," dodal Jerry. "Ale to se dá jen těžko. Tyhlety mašiny vyrábějí tak, že se musíte přímo snažit, abyste je rozbil, víte? Já na nich mám nalétáno dva tisíce hodin."

"A já dva a půl tisíce," podotkla kapitánka. "Létat s nimi je bezpečnější než jezdit autem po Washingtonu, pane. My všichni je přímo zbožňujeme."

Clark přikývl a vrátil se dopředu.

"Tak co, svezení se vám líbí?" ucedil pilot přes rameno. Hlas mu nezněl právě přátelsky a s porušením subordinace si starosti zrovna dělat nemusel. Určitě ne vůči "důstojníkovi", který měl stužky, jež mu nepatřily.

"Nerad na lidi vyjíždím, podplukovníku. Tohleto je ale fakt moc důležitý. To je všecko, co vám k tomu můžu říct."

"Moje žena je ošetřovatelka v nemocnici na základně." Víc nemusel pilot dodávat. Měl o ni obavy.

"Moje taky, ve Williamsburgu." Když to pilot uslyšel, otočil se a svému pasažérovi pokývl.

"Nic se nestalo. Do Nairobi to máme tři hodiny, plukovníku."

"No, a jak já se dostanu zpátky?" zeptal se Rahman do telefonu.

"Zatím nijak," odpověděla mu Andrea. "Seďte na fleku. Třeba byste mohl FBI pomoci s tím vyšetřováním, co teď provádějí."

"No, to je teda prima!"

"Nějak to udělejte, Jeffe. Já na to teď nemám čas," odbyla svého podřízeného příkře.

Jistě." Zavěsil.

To je divné, uvažovala Andrea. Jeff byl vždycky jeden z těch, co dokázali zachovat klid. Kdo ale v téhle době dokáže zachovat klid?

[52] NĚCO CENNÉHO

"Už jste tady někdy byl, Johne?" zeptal se Chavez; letoun sestupoval, až se spojil se svým stínem na přistávací dráze.

"Jednou jsem se tu stavil. Viděl jsem ale akorát letištní halu." Clark si rozepnul pás a protáhl se. Slunce právě zapadalo, ale pro oba zpravodajské důstojníky nenastával s jeho západem konec velmi dlouhého dne. "Většinu z toho, co o tom tady vím, mám z knih od chlapíka jménem Ruark; lov a takové věci."

"Vy přece nelovíte - aspoň ne zvířata," dodal Ding.

"Lovíval jsem. A pořád o tom rád čtu. Je to docela fajn, lovit něco, co po tobě nestřílí." John se otočil a pousmál se.

"Není to ale zase tak moc vzrušující. Bezpečnější, to snad jo," připustil

mladší agent. Jak doopravdy nebezpečný je asi lev? přemítal.

Letoun s nimi doroloval k vojenské letištní budově. Keňa měla nevelké vojenské letectvo, ačkoliv co tohle letectvo dělá, to bylo oběma "důstojníkům" CIA/vojenského letectva záhadou, a asi jim to záhadou zůstane. Opět je uvítal úředník amerického velvyslanectví; tentokrát to byl vojenský ataše, černošský důstojník pozemní armády s hodností plukovníka a s bojovým vyznamenáním veterána války v Perském zálivu.

"Plukovníku Clarku - majore Chavezi!" Pak se zarazil. "Chavez... Chavez - neznám já vás?'

"Nindža!" usmál se Ding. "Tenkrát jste byl ve štábu brigády, První od Sedmého."

"No jo, chladná ocel. Vy jste jeden z těch chlapů, co se ztratili. Asi vás teda našli. Tady opatrně, pánové; já vím, odkud jste, ale naši hostitelé ne," varoval je důstojník,

"Odkud máte to vyznamenání, plukovníku?" zeptal se bývalý štábní seržant cestou k autům.

"Měl jsem prapor v Iráku. Párkrát to byla pěkná mela." Pak se jeho nálada změnila. "Tak jak to vypadá doma?'

"Je to strašný," odpověděl Ding.

"Biologická válka je hlavně psychologická zbraň, jako ta hrozba plynem v jednadevadesátém."

"Možná jo," odpověděl Clark. "Mě se to tam doma zatraceně týká, plukovníku."

"Mě taky," přiznal přidělenec ministerstva obrany. "Mám v Atlantě rodinu. CNN hlásila, že se tam už nějaké případy objevily."

"Čtěte rychle." Clark mu podal poslední zprávu, kterou jim poslali do letadla. "Tyhle údaje by měly být lepší než to, co je v televizi." Ne že by "lepší" bylo zrovna to pravé slovo, říkal si.

Plukovník si zřejmě řídil sám. Posadil se ve služebním autě vpředu a rychle prolistoval stránky.

"Dneska žádné oficiální uvítání?" zeptal se Chavez.

"Tady ne. Pojede s námi policista. Řekl jsem svým přátelům, aby vaši návštěvu drželi co nejvíc v tichosti. Mám ve městě pár moc dobrých kontaktů."

"To je správný," poznamenal Clark, když se automobil dal do pohybu. Na místo dorazili za deset minut.

Obchodník se zvířaty měl svůj podnik na kraji města, příhodně umístěný blízko letiště a hlavní silnice vedoucí na západ do divočiny, ne však příliš blízko ničeho jiného. Důstojníci CIA brzy přišli na to proč.

"Prokrista," poznamenal Chavez, když vylézal z auta.

Jo, dělají pěkný kravál, že jo? Už jsem dneska u něj jednou byl. Připravuje zásilku kočkodanů pro Atlantu." Otevřel kufřík a cosi Clarkovi podal. "Tady máte, tohle budete potřebovat."

"Dobrý." Clark zasunul obálku do desek.

"Vítám vás!" pozdravil obchodník, vycházeje z kanceláře. Velký chlap, a soudě podle jeho pupku, uměl si určitě poradit třeba s celou basou piv. Byl s ním uniformovaný policista, zřejmě s nějakou vyšší hodností. Přidělenec si šel s obchodníkem nejprve promluvit sám a odvedl ho stranou. Policajt proti tomu zřejmě nic neměl. Clark viděl, že tenhle plukovník od pěšáků ví, jak se tahle hra hraje.

"Buďte zdráv," řekl a chopil se obchodníkovy ruky. "Já jsem plukovník Clark. Tohle je major Chavez."

"Vy jste od amerického vojenského letectva?"

"Ano, tak, správně, pane," odpověděl Ding.

"Mám letadla rád. Na čem létáte?"

"Na všem možném," odpověděl Clark. S místním obchodníkem už byla napůl ruka v rukávě. "Máme na vás pár otázek, jestli vám to nevadí."

"O opicích? Proč vás zajímají opice? Tadyhle vrchní strážmistr mi to

nevysvětlil."

"Je to tak důležité?" zeptal se Clark a podal mu obálku. Obchodník ji zastrčil do kapsy aniž ji otevřel a něco počítal. Hmatem ucítil, jak je tlustá.

"Vlastně ani ne, ale na letadla se koukám moc rád. Takže, co vám můžu povědět?" zeptal se pak; jeho hlas zněl přátelsky a otevřeně.

"Vy prodáváte opice," začal John.

Jo, obchoduju s opicemi. Pro zoologické zahrady, soukromé sběratele a pro laboratoře. Pojďte, ukážu vám je." Vedl oba návštěvníky k budově z vlnitého plechu. Tam stály dva nákladní automobily a pět dělníků na ně nakládalo klece; na rukou měli tlusté kožené rukavice.

"Zrovna jsme dostali objednávku od vašeho Střediska pro potírání chorob v Atlantě," vysvětloval obchodník, "na sto kočkodanů. Jsou to pěkná zvířata, ale nepříjemná. Místní farmáři je přímo nenávidí."

"Pročpak?" zeptal se Ding a prohlížel si klece. Byly zhotoveny z ocelových prutů, nahoře s držadlem. Zdálky svou velikostí připomínaly klece, ve kterých se vozí kuřata na trh... víc zblízka se už zdály na kuřata trochu velké, ale...

"Ničí úrodu. Jsou to škůdci, jako krysy, ale chytřejší. Lidi v Americe si myslí, že jsou to snad bohové nebo co, podle toho, jak si stěžují na to, že se používají při lékařských pokusech." Obchodník se zasmál. Jako kdyby tady mohly někdy vymřít. Jsou jich tu miliony. Přepadneme jejich stanoviště, pochytáme jich třicet, a za měsíc tam můžeme přijít znova a pochytat dalších třicet. Farmáři nás přímo prosí, abychom je chytali."

"Letos, někdy po začátku roku, jste měl připravenou zásilku pro Atlantu, ale prodal jste ji někomu jinému, je to tak?" zeptal se Clark. Pohlédl na svého partnera; ten k budově nešel. Naopak, odpojil se od Clarka, hovořícího s obchodníkem, a odcházel přímou čarou od budovy pryč. Zdálo se, že ho zajímají prázdné klece. Možná, že mu ale vadí ten zápach. Byl pěkně hustý.

"Nezaplatili mi včas. Přišel jiný zákazník a peníze měl s sebou," prohlásil důrazně obchodník. "Takový už je obchod, pane Clarku."

John se usmál. "Koukněte, já nejsem z Úřadu pro podporu podnikání. Chci jen vědět, komu jste je prodal."

"Kupci," odpověděl obchodník. "Co víc mě může zajímat?'

"Odkud byl?" naléhal Clark.

"Nevím. Zaplatil v dolarech, ale Američan to podle všeho nebyl. Moc toho nenamluvil," rozpomínal se obchodník, "a nebyl nijak zvlášť přátelský. Ano, já vím, že jsem novou dodávku do Atlanty zpozdil, ale nezaplatili mi včas," připomněl znovu svému hostovi. "Vy naštěstí víte, kdy platit."

"Odcestovali odtud letadlem?'

"Jo, starou sedmsetsedmičkou. Byla plná. Neměli v ní opice jenom ode mě. Sehnali nějaké ještě někde jinde. Podívejte, kočkodan je skoro všude. Žije v celé Africe. Ti vaši horliví ochránci zvířat si s vyhynutím kočkodanů nemusí dělat žádné starosti. Gorila - jo, to přiznávám, to je něco jiného." A kromě toho, ta žije hlavně v Ugandě a ve Rwandě, což obchodníka mrzelo asi ze všeho nejvíc. Za gorily se platí už pořádné peníze.

"Máte záznamy? Jméno kupce, nákladní listy, registrační označení letadla?"

"Vy myslíte záznamy pro celnici." Muž zavrtěl hlavou. "Je to smutné, ale nemám. Nejspíš se ztratily."

"Že vy jste domluvený s úředníky na letišti?" řekl John s úsměvem, ale myslel to vážně.

"Mám hodně přátel ve vládě, to ano." Další úsměv, tentokrát mazaný, zmíněnou domluvu potvrzoval. No, ne že by i v Americe neexistovalo něco takového jako korupce úředníků, pomyslel si Clark.

"Tak tedy nevíte, kam odletěli?"

"Ne, v tom vám nemůžu pomoct. Rád bych to udělal, ale nejde to," odpověděl obchodník a poklepal si na kapsu, tam, kde byla obálka. Je mi líto, ale u

některých transakcí nejsou moje záznamy kompletní."

Clark uvažoval, má-li na muže ještě víc tlačit. Měl dojem, že ne. V Keni nikdy nepracoval, jen v sedmdesátých letech krátce působil v Angole; Afrika je velmi neformální kontinent, a hotové peníze mluví samy za sebe. Pohlédl tam, kde přiděleneс hovořil s vrchním strážmistrem - ten titul přetrval z dob britské nadvlády, o které četl v jedné z Ruarkových knih; a právě tak přetrvávaly i krátké kalhoty a podkolenky. Policista pravděpodobně potvrzoval, že obchodník není zločinec. To opravdu není, jen používá tvůrčí přístup při navazování vztahů s místními úředníky, a ti se za mírný poplatek dívají jinam, když jsou o to požádáni. A opice sotva budou životně důležitým národním bohatstvím, za předpokladu, že obchodník mluvil pravdu o jejich počtech. A to pravděpodobně mluvil. To, co říkal, znělo pravdivě. Farmáři by asi byli moc rádi, kdyby se těch zatracených zvířat zbavili, už jen proto, že by přestal ten kravál. Jako by se strhla rvačka někde v baru v pátek večer. Jsou to takoví protivní, vlezlí zmetci; natahovali se a chňapali po kožených rukavicích, přenášejících klece. Ale co, vzal to čert, mají prostě špatný den. A až dorazí do Střediska pro potírání chorob v Atlantě, nebude to o moc lepší. Jsou tak chytré, že to vědí? uvažoval Clark. Zaručeně. Takhle mnoho se jich do obchodů se zvířaty nevozí. Ale neměl v sobě zase tolik soucitu, aby jím mohl v téhle chvíli plýtvat zrovna na opice.

"Díky za pomoc. Možná, že za vámi ještě někdo přijde."

"Mrzí mě, že jsem vám nemohl povědět víc." V tomhle byl obchodník upřímný. Za pět tisíc dolarů v hotovosti toho opravdu mělo být víc. Samozřejmě ho ani nenapadlo, že by něco z nich vrátil.

Oba muži šli zpátky k autu. Chavez se k nim připojil; vypadal zamyšleně, ale neříkal nic. Přiděleneс si s policistou potřásl rukou. Pak Američané odjeli. Když se auto dalo do pohybu, John se ohlédl a viděl, jak obchodník vytahuje obálku z kapsy, vyndává z ní několik bankovek a podává je přátelskému vrchnímu strážmistrovi. To také bylo jak se patří.

"Co jste se dověděli?" otázal se skutečný plukovník.

"Žádné záznamy," odpověděl John.

"Tak se tady obchoduje. Na tyhle věci je vývozní clo, ale policajti a celníci obvykle spolu..."

"Mají dohodu," přerušil ho John zamračeně.

"Tak, to je to pravé slovo. Koukněte, můj táta pocházel z Mississippi. Tam dole říkávali, že jedno období ve funkci okresního šerifa člověka zabezpečí na celý život, víte?"

"Ty klece," pronesl Ding náhle.

"Cože?" udělal John.

"Neviděl jste, Johne? Ty klece! Už jsme je přece viděli, zrovna takovýhle - v Teheránu, v tom vojenském hangáru." Díval se na ně ze stejné vzdálenosti, aby si je porovnal s těmi, které viděl v Mehrábádu. Poměrná velikost i rozměry byly stejné. "Kukaně na slepice nebo klece, nebo co to v tom hangáru bylo. U těch stíhaček, pamatujete?"

"Doprdele!"

"Další indicie, pane C. Ty shody náhod se začínají nějak hromadit. Kam letíme teď?"

"Do Chartúmu."

"Ten jsem viděl ve filmu."

Zprávy nadále o událostech informovaly, ale jinak se toho moc nedělo. Každá pobočka každé televizní společnosti se teď stala důležitější, když dopisovatelé "se jménem" byli zavřeni ve svých hlavních kancelářích v New Yorku, Washingtonu, Chicagu a Los Angeles. Zprávy věnovaly hodně času záběrům členů Národní gardy na hlavních mezistátních dálnicích, kteří blokovali silnice svými hummery nebo nákladními auty. Nikdo se nepokoušel uzavírkami projet. Nákladní automobily s potravinami a léky gardisté pouštěli dál, poté co byl každý automobil zkontrolován; za den či dva budou řidiči testováni na

protilátky Eboly a dostanou propustky s fotografií, aby mohli dopravu zajišťovat účinněji. V rámci uložených opatření tihle řidiči ukázněně spolupracovali.

S jinými vozidly a na jiných silnicích to bylo jiné. Ačkoliv se většina mezistátní dálniční dopravy odbývala na hlavních tazích, v Unii není jediný stát, který by neměl rozsáhlou síť vedlejších silnic, spojujících se s dalšími v sousedních státech, a i tyhle silnice se musely všechny zablokovat. To trvalo nějakou dobu, a v televizi se už vysílaly rozhovory s lidmi, kteří se přes uzavírky dostali a měli z toho legraci; následoval zasvěcený komentář, dokazující, že opatření z rozkazu prezidenta je nemožné dodržet v plném rozsahu, navíc že rozkaz je špatný, pitomý a protiústavní.

"Prostě to není možné," prohlásil v dopoledních zprávách jeden z odborníků na dopravu.

Jeho tvrzení však nepočítalo s tou skutečností, že gardisté žijí na území, které teď střeží, a že umějí číst v mapě. Gardisty také uráželoo, že prohlášení skrytě naznačuje, že jsou troubové. Do středy v poledne stál na každé venkovské silnici automobil obsazený muži s puškami a v ochranných protichemických oděvech, ve kterých vypadali jako příchozí z Marsu - muži či ženy, to se skoro nedalo poznat.

Na vedlejších silnicích samozřejmě docházelo k různým střetům; některé byly pouze slovní - ‚rodinu mám hned támhle, tak neblbněte a pusťte mě, jo?' Někdy se podařilo příkaz prosadit za pomoci trošky zdravého rozumu, poté, co se zkontrolovala totožnost a pak se zavolalo vysílačkou. Jindy se příkaz musel skutečně prosadit. Občas poletovala vzduchem rozvášněná slova, některá dost silná; ve dvou případech padly výstřely. V jednom případě byl jakýsi člověk zabit. To se okamžitě rozneslo dál a za dvě hodiny z toho byla zpráva celostátního významu a dosahu. Komentátoři se opět váhavě kriticky vyjadřovali o moudrosti prezidentova rozkazu. Jeden z komentátorů vinu za onu smrt přičetl na vrub přímo Bílému domu.

Většinou však i ti, kdo byli sebevíc odhodláni dostat se ke svému cíli za hranicí, přece jen uniformované muže s puškami neignorovali, protože došli k závěru, že to za to riziko nestojí.

Totéž platilo i o mezinárodních hranicích. Kanadská armáda a policie uzavřely hraniční přechody. Američtí občané v Kanadě byli vyzváni, aby se přihlásili v nejbližší nemocnici a podrobili se testu, a pro jistotu si je tam v civilizovaných podmínkách lékaři rovnou nechali. Něco podobného se dělo i v Evropě, ačkoli tam se zacházení lišilo podle té které země. Nyní, poprvé v historii, americkou jižní hranici uzavřela mexická armáda ve spolupráci s úřady Spojených států, aby se zastavila doprava směřující na jih.

Místní doprava do určité míry fungovala. Supermarkety i obchody se základním zbožím pouštěly lidi dovnitř, obvykle po malých skupinkách, aby si nakoupili různé potřebné věci. Lékárny vyprodaly chirurgické roušky. Mnozí lidé naléhali na místní obchodníky s řemeslnickými potřebami a barvami, aby své obchody zásobili ochrannými maskami určenými i pro jiné použití. Televize navíc diváky přesvědčovala, že takové masky, postříkané některým z obyčejných dezinfekčních prostředků pro domácnost, poskytují proti viru lepší ochranu než vojenský protichemický oděv. Někteří lidé samozřejmě "postříkání" přehnali - a byly z toho alergické reakce, dýchací potíže a několik úmrtí.

Lékaři po celé zemi měli k neuvěření napilno. Vešlo rychle ve známost, že počáteční příznaky Eboly se podobají příznakům chřipky, a každý lékař může vyprávět o tom, jak se lidé dokážou to takových příznaků vžít. Rozlišit skutečně nemocné od hypochondrů se teď pro lékaře stávalo tím nejnáročnějším kvalifikačním požadavkem.

Přes toto vše se lidé dokázali se situací vyrovnat; dívali se na televizi, dívali se jeden na druhého a zabývali se úvahami o tom, nakolik je jejich strach odůvodněný.

Byla to práce pro Středisko pro potírání chorob, Americký vojenský ústav

pro výzkum infekčních chorob a pro FBI. Nyní existovalo pět set potvrzených případů, každý z nichž byl přímo či nepřímo vázán na některou z osmnácti prodejních výstav. To poskytlo vyšetřovatelům časová vodítka. Určili tak čtyři prodejní výstavy, z nichž dosud žádné případy choroby nevzešly. Agenti navštívili všech dvaadvacet míst a dověděli se, že odpadky byly odtud už dávno vyvezeny. Objevily se úvahy, že by se ty odpadky mohly prohledat, ale vojenský ústav to FBI rozmluvil s odůvodněním, že aby se zjistil způsob, jakým byl virus rozšířen, bylo by nutné prohledávat tisíce tun materiálu, což byl úkol prostě nemožný - a možná i nebezpečný. Důležitým ukazatelem bylo časové rozmezí. Američané, kteří vycestovali ze země před daty zahájení výstav, jež byly známy jako ohniska, tedy nemohou nikoho ohrozit. S touto skutečností byla seznámena všechna státní zdravotnická zařízení po celém světě; kritické časové rozmezí většinou byly dva dny až jeden týden. Z těchto zařízení se během několika hodin informace o epidemii rozlétla po celé zeměkouli. Nedala se nijak zastavit, a také nemělo smysl udržovat ji v tajnosti, i kdyby to bylo možné.

"No, takže to znamená, že jsme všichni mimo nebezpečí," sdělil na ranní poradě generál Diggs svému štábu. Fort Irwin byl jeden z nejizolovanějších vojenských táborů v Americe. Vedla sem jediná silnice, a tu nyní blokovalo obrněné vozidlo bradley.

O ostatních vojenských základnách to neplatilo - a problém to byl celosvětový. Jeden z vysokých důstojníků Pentagonu odletěl do Německa a tam svolal poradu štábu 5. sboru americké armády; dva dny nato ho choroba sklátila. Navíc nakazil jednoho lékaře a dvě zdravotní sestry. Tato zpráva ostatními spojenci v NATO otřásla; ihned uvalili karanténu na všechny americké tábory, které na svém území měli už od čtyřicátých let. Zpráva se také okamžitě dostala do celosvětového televizního vysílání. Nejhorší pro Pentagon bylo, že téměř na každé základně se nějaký případ vyskytl, buď skutečný, nebo aspoň podezření na něj. Účinek na morálku jednotek byl hrozný, a ani tuhle informaci nebylo možné utajit. Znepokojené telefonické hovory žhavily transatlantické linky v obou směrech.

I ve Washingtonu se horečně pracovalo. Ve smíšené skupině se zvláštním pověřením byli členové všech zpravodajských služeb, k tomu FBI a další federální orgány činné v trestním řízení. Prezident jim dal velké pravomoci a oni měli v úmyslu jich využít. Nákladní listy pohřešovaného gulfstreamu věci rozhýbaly v novém a nečekaném směru; tak už to ale při vyšetřování bývá.

V Savannah ve státě Georgia zaklepal agent FBI na dveře prezidenta společnosti Gulfstream a podal mu chirurgickou roušku. Závod byl zavřen jako většina amerických podniků, ale tenhle prezidentský rozkaz se dnes poněkud poopraví. Prezident společnosti zavolal hlavního bezpečnostního referenta a vyzval ho, aby s sebou vzal i hlavního zkušebního pilota. Šest agentů FBI se s nimi posadilo k delšímu popovídání. Brzy se z něj vyklubala porada. Jejím nejdůležitějším bezprostředním výsledkem bylo zjištění, že magnetofon z pohřešovaného letounu se nenašel. Po tomto zjištění volali veliteli americké lodi Radford. Ten potvrdil, že jeho loď, nyní v suchém doku, pohřešovaný letoun hledala a pátrala po sonarových signálech od černé skříňky, avšak bezvýsledně. Námořní důstojník si to nedokázal vysvětlit. Hlavní zkušební pilot společnosti Gulfstream mu vyložil, že jestli letoun narazil hodně tvrdě, přístroj se mohl rozbít, navzdory své robustní konstrukci. Ale tak rychle zase ten gulfstream neletěl, vzpomínal kapitán Radfordu, a nenašly se ani žádné trosky. Proto pracovní skupina přizvala Federální leteckou správu a Národní úřad pro bezpečnost dopravy, aby vyšetřovatelům okamžitě poskytly své vlastní záznamy.

Ve Washingtonu - pracovní skupina sídlila v budově FBI - si lidé vyměňovali nad rouškami zamyšlené pohledy. Ti, kdo patřili k Federální letecké správě, zjistili totožnost letové posádky a její kvalifikaci. Ukázalo se, že oba piloti byli bývalí íránští vojenští stíhači, vycvičení koncem sedmdesátých let

v Americe. Odtud se vyšetřovatelé dostali k fotografiím a otiskům prstů. Jiná dvojice pilotů, létajících se stejným typem letadla pro tutéž švýcarskou korporaci, měla podobný výcvik. Právní přidělenec FBI v Bernu se okamžitě spojil se svými švýcarskými kolegy a požádal je o pomoc, aby si s tou dvojicí letců mohli vyšetřovatelé promluvit.

"Takže," shrnul diskusi Dan Murray, "máme belgickou jeptišku, která onemocněla, a íránského lékaře, který se k ní choval přátelsky. Oba letěli letadlem, registrovaným ve Švýcarsku, a zmizeli beze stopy. Letadlo patřilo malé obchodní společnosti - jaké, to nám právníci rychle zjistí. Ale my víme, že posádka byla íránská."

"Zdá se, že se to ubírá jistým směrem, Dane," řekl Ed Foley. Hned nato vešel agent FBI s faxem pro ředitele CIA. "Podívejte se na tohle." Foley postrčil papír po stolní desce. Vzkaz nebyl dlouhý.

"Někdo si myslí, že je kdovíjak mazaný," sdělil Murray přítomným kolem stolu. Nechal novou depeši kolovat.

"Nepodceňujte je," varoval Ed Foley. "Zatím ještě pořád nemáme nic konkrétního. Prezident nemůže podniknout vůbec nic, dokud něco takového nebudeme mít." A možná, že ani potom ne, s tak zmrzačenou armádou, jakou teď máme, pomyslel si. A ještě tu byla ta věc, kterou naznačil před odletem Ding. Sakra, tomu klukovi to začíná myslet. Foley uvažoval, jestli s tím nemá vyrukovat. Zatím ale musíme řešit naléhavější záležitosti, rozhodl se nakonec. O tom, co řekl Ding, si může soukromě pohovořit s Murrayem.

Chavez neměl dojem, že mu to nějak zvlášť myslí, když podřimoval v koženém sedadle. Byl to další tříhodinový let do Chartúmu, a on měl sny, jakési záchvaty snů. Jako důstojník CIA toho už nalétal hodně, ale i v přepychovém vládním letadle se všemi těmi cingrlátky má člověk takového létání brzy dost. Nižší tlak vzduchu znamená snížený přívod kyslíku, a to unaví. Vzduch byl navíc suchý, a to zas člověka dehydratuje. V hluku motorů si Chavez připadal, jako když spí kdovíkde v pustině a všude kolem se hemží hmyz připravený sát mu krev; a ten prevít se nedá a nedá odehnat.

Ten, kdo způsobil to, co se právě děje, moc chytrý není. Dobrá, ztratilo se letadlo s pěti lidmi na palubě, tam to ale přece nemuselo nutně končit, ne? HX-NJA - to si pamatoval z celního dokumentu. Hmm. Pravděpodobně budou mít záznamy, protože to letadlo přepravovalo lidi, opice asi sotva. HX - to je Švýcarsko. Proč HX? uvažoval. "H" jako Helvetia? Není to starý název Švýcarska? Neříká se mu v některém jazyce pořád ještě tak? Matně si vzpomínal, že v některém asi ano. Možná v němčině. NJA je identifikace jednotlivého letadla. Používají se písmena místo číslic, protože to umožňuje víc kombinací. I tohle letadlo mělo takové označení, s prvním písmenem "N"; takový písmový kód používají americká letadla. NJA, přemítal, oči zavřené. NJA. Ninja. To mu vyloudilo ve tváři úsměv. Heslo jeho bývalé jednotky, První prapor Sedmnáctého pěšího pluku. "Noc patří nám!" Jo, to bývaly časy, to honění se po kopcích ve Fort Ordu a Hunter Liggettu. Ale Sedmá Lehká pěší divize byla zrušena, její zástavy srolovány a uloženy do pouzder, do výslužby, nebo třeba pro pozdější použití... Nindža. To mu připadalo důležité. Proč?

Otevřel oči. Vstal, protáhl se a vykročil směrem k předku letadla. Tam vzbudil pilota, toho, se kterým se Clark minule trochu chytil. "Podplukovníku?"

"Co je?" Otevřelo se jen jedno oko.

"Kolik stojí takováhle věcička?"

"Víc, než si vy nebo já můžeme dovolit." Oko se zase zavřelo.

"Ne, vážně."

"Od dvaceti milionů dolarů výš, podle toho, jaká je to verze, a podle avioniky. Jestli někdo dělá lepší obchodní letadlo, tak já teda nikoho takového neznám."

"Díky." Chavez se vrátil na své sedadlo. Nemělo cenu pokoušet se znovu usnout. Cítil, jak se nos letounu sklonil, a slyšel, jak motory ztišily svůj

protivný hukot. Zahajují sestup do Chartúmu. Naproti jim přijde šéf místní pobočky CIA - ne, pardon, opravil se v duchu. Obchodní přidělenec. Nebo nějaký politický činitel? Cokoliv. Věděl, že tohle město nebude tak přátelské jako ta poslední dvě.

Vrtulník přistál ve Fort McHenry, nedaleko sochy Orfea, o které kdosi usoudil, že právě ona se nejlíp hodí k uctění památky autora textu "Hvězdnaté vlajky", Francise Scotta Keye, jak Ryana mimo veškerou souvislost napadlo; ta myšlenka mu přišla stejně absurdní jako Arnieho nápad s tím pitomým fotografováním. Jack prý musí ukázat, že je znepokojený! Zamyslel se nad tím. Myslí si snad někdo, že v takovéhle době prezident pořádá večírky? Nenapsal Poe nějakou takovou povídku? "Maska červené smrti"? Něco takového. Ale morová rána na ten večírek přece jen pronikla, ne? Prezident si třel obličej. Spát. Musím spát. Napadají mě šílené kraviny. Mozek se unaví a pak v něm jako fotoblesk blikají zpřeházené, náhodné myšlenky, bez zjevného důvodu. A člověk je musí zahánět a mozek zapojit do práce na důležitých věcech.

Čekaly tu mikrobusy, jako obvykle, nebyla tu však prezidentská limuzína. Ryan pojede v nápadně obrněném vozidle. Kolem stáli policisté a tvářili se zamračeně a sveřepě. No, všichni ostatní také. Proč by se měli tvářit jinak?

I on měl roušku. Jeho odjezd zaznamenávaly tři televizní kamery. Možná, že vysílají živě. To nevěděl, a během krátké chůze k autu se na kamery sotva podíval. Auto se dalo do pohybu téměř okamžitě, jelo po Fort Avenue, pak na sever na Key Highway. Jízda po vyprázdněných městských ulicích k Johns-Hopkinsově nemocnici trvala dvacet rychlých minut; tam potom prezident a první dáma předvedou dalším kamerám, jak jsou znepokojeni. Vůdcovská funkce, řekl mu Arnie; zvolil obrat, o němž si byl jist, že ho prezident uzná jako něco, co musí respektovat, ať se mu to líbí nebo ne. A nejblbější na tom je, uvažoval Ryan, že Arnie má pravdu. Jack je prezident a nemůže se od lidí izolovat - ať už pro ně může něco zásadního udělat či ne, lidé musí vidět, jak je znepokojený. Současně to však pociťoval jako cosi naprosto nesmyslného.

Kolona aut se zastavila před vchodem z Wolfe Street. Zde hlídkovali vojáci, marylandští gardisté ze 175. pěšího pluku. Místní velitel rozhodl, že nemocnice budou střeženy, a Ryan došel k názoru, že tohle smysl má. Ochranka byla nervózní z toho, že tu má všude kolem lidi s nabitými puškami; byli to však vojáci, a v tom byl problém - kdyby se jim odebraly zbraně, mohlo by se to dostat do zpráv. Všichni zasalutovali, i když na sobě měli protichemické oděvy a roušky a pušky přes rameno. Nemocnici nikdo neohrožoval. Možná, že důvodem byli právě vojáci s puškami, možná se lidé prostě jen báli. Jeden z policistů v hovoru s kterýmsi agentem Tajné služby poznamenal, že pouliční kriminalita klesla téměř na nulu. Ani překupníci drog se nikde neukazovali.

V tuhle hodinu nebylo nikde vidět nijak moc lidí, všichni však měli roušky; hala nemocnice ztěžkla zápachem chemikálií, které se teď staly národním parfémem. Kolik z toho je asi skutečné bezpečnostní opatření, a kolik spíš psychologické, uvažoval Jack. Ale tím je nakonec i tahle jeho cesta.

"Buďte zdráv, Dave," řekl prezident děkanovi. Ten na sobě měl zelený lékařský oblek, roušku jako všichni ostatní, a měl i rukavice. Ruce si nepodali.

"Pane prezidente, děkuji vám, že jste přišel." V hale už byly kamery - následovaly sem prezidenta zvenčí. Ještě než některý z reportérů vůbec stačil vykřiknout žádost o nějaké prohlášení, Jack ukázal prstem a vedl svou skupinu pryč. Doufal, že tak to bude vypadat věcně a pracovně. Agenti Tajné služby se hnali napřed, skupina zatím kráčela od výtahů k lůžkovému oddělení. Dveře se hladce otevřely a ukázala se rušná chodba. Zde lidé spěchali sem a tam.

"Kolik je těch případů, Dave?'

"U nás jsme přijali čtyřiatřicet pacientů. Celkový počet v oblasti je sto čtyřicet - no, aspoň tolik jich bylo, když jsem to naposledy zjišťoval. Místa zatím máme kolik potřebujeme, i personálu. Asi polovinu našich pacientů jsme propustili domů, ty, u kterých to bylo bez nebezpečí. Prozatím jsme odložili

všechny neakutní výkony, ale jinak nemocnice běží normálně. Myslím tím, že se dál rodí děti. Pacienti dostávají normální choroby. Některé ambulantní pacienty musíme léčit dál, epidemie neepidemie."

"Kde je Cathy?" zeptal se Ryan, když přijel další výtah s jedinou televizní kamerou; pásku z ní dostanou všechny stanice. Nemocnice nechtěla, a ani nepotřebovala, aby se tu hromadili lidé, kteří sem nepatří. Vedení médií sice udělalo trochu rozruch, lidé v terénu však už tak snaživí nebyli. Možná to bylo tím zápachem dezinfekce; ten asi působí na lidi stejně jako působí na psy, které vedou k veterináři. Byl to zápach nebezpečí. Nebezpečí hrozícího všem.

"Tudy. Oblékneme vás na to." Na poschodí byl jeden lékařský pokoj a jeden pokoj pro sestry. Oba byly v provozu. Pokoj na vzdáleném konci byl "horký " a sloužil k převlékání a k dekontaminaci; bližší měl být bezpečný a sloužil jako oblékárna. Na nějaké zdvorilůstky nebyl ani čas, ani místo; první vešli agenti Tajné služby; spatřili ženu v podprsence a kalhotkách, jak si vybírá plastikový oděv, který by jí velikostí vyhovoval. Při jejich příchodu se žena nezačervenala. Byla to její čtvrtá směna na jednotce a takováhle malichernost ji už nemohla vyvést z míry.

"Věci si pověste tamhle." Ukázala kam. "Oh, promiňte!" dodala, když poznala prezidenta.

"Díky," řekl Ryan; zul si boty a od Priceové si vzal ramínko na šaty. Andrea na ženu krátce pohlédla. Bylo jasné, že žádnou zbraň nemá. "Jak to vypadá?" otázal se Jack.

Žena měla službu na čtvrtém poschodí. Odpověděla, aniž se otočila. "Špatně." Na okamžik se odmlčela a pak se rozhodla, že se otočit musí. "Ceníme si toho, že je tady vaše paní s námi."

"Pokoušel jsem se rozmluvit jí to," přiznal Jack. Nepociťoval však kvůli tomu ani tu nejmenší vinu. na okamžik ho napadlo, zda by ji cítit měl nebo ne.

"Mně můj manžel taky." Přikročila k němu. "Přílba se nasazuje takhle." Ryana se na okamžik zmocnila panika. Bylo to nanejvýš nepřirozené, navlékat si přes hlavu plastikový pytel. Sestra mu četla ve tváři. ‚Já si ji taky vezmu. Zvyknete si na to."

Děkan James už měl svou navlečenou. Přikročil k prezidentovi a zkontroloval jeho ochranný oděv.

"Slyšíte mě?"

"Jo." Ryan se teď potil, přesto, že zapnul přenosnou klimatizační soupravu, zaháknutou za opaskem.

Děkan se otočil k agentům. "Od teďka jsem tu šéfem já," oznámil jim. "Nechci, aby se prezident octl v nebezpečí, ale nemáme pro vás dost oděvů. Když zůstanete na chodbách, budete v bezpečí. Ničeho se nedotýkejte. Zdí, podlahy, ničeho. Když někdo pojede kolem vás s vozíkem, uhněte mu z cesty. Když nebudete mít kam uhnout, jděte na konec chodby. Když uvidíte jakoukoliv nádobu z umělé hmoty, držte se od ní dál. Rozuměli jste?"

"Ano, pane." Pro jednou je Andrea Priceová takhle malá, říkal si POTUS. Stejně jako já. Psychologický dopad celkové atmosféry zde byl hrozný. Doktor James poklepal prezidentovi na rameno.

"Pojďte za mnou. Já vím, že je to o strach, ale v tomhle jste v bezpečí. My jsme si na to taky všichni museli zvykat, co, Tisho?"

Sestra se otočila, teď už úplně oblečená ve svém ochranném oděvu. "Ano, pane doktore."

Člověk slyšel vlastní dech, a do toho všeho ještě jemné vrčení klimatizační soupravy, ale všechny ostatní zvuky byly utlumené. Ryana, kráčejícího za děkanem, přepadl pocit strachu z uzavřeného prostoru.

"Tady máte Cathy." James otevřel dveře a Ryan vešel dovnitř.

Bylo to dítě, chlapec. Ošetřovaly ho dvě modře oděné postavy, zezadu se však nedalo poznat, která z nich je Cathy. Doktor James zvedl ruku, aby Ryanovi zabránil v dalším kroku. Jedna z postav se pokoušela znovu napojit

infuzi - nikdo ji nesměl rušit. Dítě sténavé vzdychalo a kroutilo se. Ryan z něj moc neviděl, viděl však dost, aby se ho začala zmocňovat nevolnost.

"Teď drž. Udělá se ti líp." To byl Cathyin hlas; upevňovala jehlu, druhá dvojice rukou přidržovala paži. "...no, a je to. Náplast," dodala a zvedla ruce.

"Připojila jste to pěkně, paní doktorko."

"Díky." Cathy přikročila ke skříňce s elektronikou, která řídila přívod morfia, a stiskla příslušná čísla; přesvědčila se, zda přístroj začal náležitě pracovat a když byla hotova, překvapeně se otočila!

"Ahoj, holka."

"Jacku, ty bys tu vůbec neměl být," řekla DOKTORKA manželovi rozhodným tónem.

"A tihle lidé snad ano?"

"Tak jsem vám to domluvil s tím doktorem MacGregorem," oznámil jim vedoucí pobočky od volantu svého červeného chevroletu. Jmenoval se Frank Clayton a před několika lety prošel na Farmě Clarkovýma rukama.

"Tak se za ním vypravíme, Franku." Clark se podíval na hodinky, propočetl čas a vyšlo mu, že jsou dvě hodiny po půlnoci. Zamručel. Jo, tak nějak to bude. První zastávka byla na velvyslanectví; tam se převlékli. Americké vojenské uniformy zde nebyly nijak zvlášť vítány. Vlastně tu je vítáno jen málo toho, co je americké, jak vedoucí pobočky své hosty upozornil. Chavez si všiml, že je už od letiště sleduje jakési auto.

"Tím se nijak nevzrušujte. U velvyslanectví zmizí. Víte, někdy si tak říkám, jestli to nebyl prima kšeft, že moje předky unesli z Afriky. Ale nikomu neprozraďte, že jsem to řekl, jo? Jižní Alabama je přímo nebe na zemi proti týhle prdeli tady."

Clayton nechal auto na parkovišti za budovou velvyslanectví a vedl je dovnitř. Za minutu jeden z jeho lidí vyšel ven, chevroleta nastartoval a odjel pryč. Auto, které se na ně předtím pověsilo, teď vyjelo za ním.

"Košile," připomněl důstojník CIA a podával jim je. "Kalhoty si můžete nechat svoje."

"Mluvil jste s MacGregorem?" zeptal se Clark.

"Telefonem, před pár hodinami. Pojedeme k němu, a on si sedne k nám do auta. Vybral jsem pro to naše povídání pěkné klidné parkoviště," ujistil je Clayton.

"Hrozí mu nějaké nebezpečí?"

"Pochybuju. Ti místní hoši jsou babralové. Jestli se na nás někdo pověsí, vím, co s tím udělat."

"Tak se hneme, brácho," vyzval ho Clark. "Zbytečně ztrácíme noc."

Místo, kde MacGregor bydlel, nebylo špatné; leželo v oblasti, kterou si Evropané oblíbili, a jak šéf pobočky tvrdil, bylo docela bezpečné. Zvedl svůj mobilní telefon a vyťukal číslo doktorova operátoru - fungovala zde místní pagerová síť. Za necelou minutu se otevřely dveře a k autu vykročila jakási postava. Nasedla dozadu a zavřela dveře vteřinu před tím, než se automobil rozjel.

"Tohle je pro mě dost nezvyklé." MacGregor byl mladší než Chavez, jak si John s překvapením uvědomil, a jakýmsi nesmělým způsobem dychtivý.

"Co přesně vy hoši jste?"

"CIA," odpověděl mu John.

"No ne, skutečně?"

"Skutečně, doktore," řekl Clayton z předního sedadla. Pohledem do zrcátek zkontroloval, jak to vypadá vzadu. Nikdo se na ně nepřilepil. Jen tak pro jistotu zabočil doleva, pak doprava, a potom znovu doleva. Fajn.

"A vy to smíte takhle lidem říkat?" zeptal se MacGregor, když se automobil vrátil zpátky na to, co se zde v místě považovalo za hlavní ulici. "Budete mě teď muset zabít?"

"Doktore, tohleto si nechte do biografu, jo?" poradil mu Chavez. "Ve skutečným životě to tak není. Kdybysme vám řekli, že jsme z ministerstva zahraničí, tak byste nám stejně nevěřil."

"No, na diplomaty vy dva zrovna nevypadáte," ujistil Dinga MacGregor.

Clark se k němu z předního sedadla otočil. "Pane, díky, že jste s touhle schůzkou souhlasil."

"Souhlasil jsem jedině proto, že - no, místní vláda mě nutila obejít platný postup při dvou mých případech. Pro takový postup jsou pádné důvody, to mi věřte."

"Oukej. Tak tedy nejdřív - byl byste tak laskav a něco nám o těch případech pověděl?' požádal lékaře John a zapnul magnetofon.

"Vypadáš unaveně, Cathy." Ne že by se to dalo v obličeji za plastikovým štítem nějak snadno poznat. Oděv skrýval i její pohyby.

Pohlédla na nástěnné hodiny. Podle nich měla teď vlastně po službě. Nikdy se nedoví, že Arnie van Damm zavolal do nemocnice a zařídil vše tak, aby návštěva časově vyšla právě na tuto dobu. To by ji bylo jen ještě víc rozzlobilo; už teď byla navztekaná na celý svět.

"Děti sem začali přivážet dneska odpoledne. Druhá generace případů. Tenhleten to musel dostat od otce. Jmenuje se Timothy a chodí do třetí třídy; jeho táta leží o poschodí výš."

"A ostatní z rodiny?"

Jeho máma měla pozitivní test. Teď ji budou přijímat. Timothy má ještě starší sestru; ta je zatím čistá. Sedí tamhle v budově pro ambulantní pacienty. Zřizují tam oddělení pro ty, co přišli do styku s nákazou, ale nemají pozitivní test. Pojď, provedu tě tady po poschodí." Za minutu byli v pokoji číslo 1, dočasném domově primárního pacienta.

Ryan si myslel, že si ten zápach určitě jen sugeruje. Na lůžkovinách, které se dva lidé - sestry, nebo snad doktoři, to nepoznal - s námahou pokoušeli vyměnit, byly tmavé skvrny. Muž byl napůl v bezvědomí a bojoval s popruhy, poutajícími mu paže k tyčím postele. To v obou ošetřovatelích vzbuzovalo obavy, museli však nejdřív ze všeho lůžkoviny vyměnit. Vhodili je pak do plastikového pytle.

"Ty se spálí," vysvětlovala Cathy a přitiskla se svou přílbou k manželově. "Bezpečnostní opatření, která jsme tu zavedli, jsou opravdu hodně přísná."

"Je to moc zlé?"

Ukázala zpátky ke dveřím a následovala Jacka na chodbu. Když byli venku za bezpečně zavřenými dveřmi, zlostně ho píchla prstem do hrudi. Jacku, nikdy, pamatuj si, nikdy před pacientem nemluv o jeho vyhlídkách, když nemůžeš říct, že jsou dobré. Nikdy!" Odmlčela se a pokračovala, aniž se za svůj výbuch omluvila. "Už tři dny má jasné příznaky."

"A má nějakou naději?"

Zavrtěla uvnitř přílby hlavou. Vraceli se pak chodbou a zašli do několika dalších pokojů, kde se historie zoufale stejně opakovala.

"Cathy?" To byl děkanův hlas. "Máte po službě. Tak pryč odtud!" přikázal.

"Kde je Alexandre?" zeptal se Jack cestou k bývalému lékařskému pokoji.

"Má na starosti poschodí nahoře. Tohle si vzal Dave. Doufali jsme, že se vrátí Ralph Forster a pomůže nám, ale nic nelétá." Pak spatřila televizní kameru. "Co tu ksakru dělají tihleti?"

"Pojď." Ryan vedl manželku do pokoje, kde se personál převlékal. Oblek, který na sobě měl cestou do nemocnice, byl kdesi uložený v pytli. Oblékl si tedy lékařský oblek, ve společnosti tří žen a muže, který zjevně neměl zájem žádnou z nich zvědavě okukovat.

Vyšel z pokoje a zamířil k výtahu.

"Stát!" zavolal ženský hlas. "Vezou sem případ z pohotovosti! Jděte po schodech!" Ochranka se poslušně podrobila. Ryan vedl manželku dolů na hlavní poschodí a odtamtud ven před budovu; roušky měli stále na obličejích.

"Tak co, držíš se?"

Než stačila odpovědět, jakýsi hlas zaječel: "Pane prezidente!" Dva gardisté se reportérovi a kameramanovi postavili do cesty, ale Ryan je oba posuňkem zarazil. Dvojice se přiblížila pod ozbrojeným a pozorným dohledem lidí v uniformách i v civilu.

"Ano, co je?" zeptal se Ryan a stáhl si roušku. Reportér držel mikrofon na délku paže před sebou. Za jiných okolností by to bylo vypadalo směšně. Jenže teď jsou všichni podělaní strachem.

"Proč jste sem přišel, pane?"

"No, asi proto, že k mé práci patří vědět, co se děje. A taky jsem chtěl vidět, jak si vede Cathy."

"Víme, že první dáma tam nahoře pracuje. Chcete před národem prohlásit, že..."

"Já jsem doktorka!" utrhla se na reportéra Cathy. "Všichni se tam nahoře střídáme. Je to moje práce."

"Je to zlé?' vyzvídal reportér.

Ryan promluvil dřív, než se Cathy stačila na reportéra znovu obořit. "Podívejte, já vím, že se mě na to musíte ptát, ale odpověď znáte. Tihle lidé jsou hodně nemocní, a doktoři zde i všude jinde dělají co mohou. Pro Cathy i její kolegy je to těžké. A nekonečně těžší je to pro pacienty a jejich rodiny."

"Doktorko Ryanová, je Ebola doopravdy tak smrtelná, jak všichni říkají?"

Přikývla. Je hrozná, ano. Ale dáváme těm lidem to nejlepší, co máme."

"Někdo navrhuje, že když vyhlídky těch lidí jsou tak temné, a přitom navíc trpí nesmírnými bolestmi..."

"Co to říkáte? Zabít je?"

"No, když opravdu trpí tak, jak všichni říkají..."

"Tenhle typ doktora já nejsem," odpověděla Cathy, obličej zrudlý rozčilením. "Některé z těch lidí zachráníme. A z těch případů, které zachráníme, se možná dovíme, jak zachránit další. Tím, že se vzdáte, se nedovíte nic. Opravdoví lékaři pacienty nezabíjejí! Co to s vámi je? Tam uvnitř jsou lidé! A mou prací je bojovat za jejich životy - a vy se neopovažujte radit mi, jak to mám dělat!" Zarazila se, když jí manžel stiskl rameno. "Promiňte. Nemáme to teď lehké."

"Dovolíte na chvilku?' obrátil se Ryan k reportérovi. "Nemluvili jsme spolu od včerejška. Víte, my jsme manželé, jako všichni ostatní."

"Ano, pane prezidente." Reportéři se stáhli dozadu, ale kamera na prezidentskou dvojici mířila dál.

"Pojď sem, děvče." Jack manželku objal, poprvé po víc než jednom celém dni.

"Všichni umřou, Jacku. Všichni. A začne to od zítřka nebo od pozítří," zašeptala. Pak se dala do pláče.

Jen plač." Sklonil hlavu, až se dotýkala její. "Taky můžeš mít normální lidské city, doktorko."

"Co si ti lidé myslí? Jak si představují, že jsme se vůbec něco naučili? Snad tak, že jsme si řekli ‚Ach, prosím, nemůžeme to dát do pořádku, tak je teda necháme důstojně umřít'? Vzdát to? To mě tady neučili."

"Já vím."

Potáhla nosem a osušila si oči jeho košilí. "Tak, už je to dobré. Mám teď osm hodin volno."

"Kde spíš?"

Zhluboka vzdychla. Zachvěla se. "Tamhle v pavilonu Maumenee. Dali tam nějaká lehátka. Bernie je v New Yorku, pomáhá v Kolumbijské. Mají tam několik set případů."

"Jsi statečná, doktorko." Usmál se na ni.

"Jacku, jestli zjistíte, kdo nám tohle udělal..."

"Pracuje se na tom," odpověděl POTUS.

"Znáte některé z těchhle lidí?" Vedoucí pobočky podal lékaři několik fotografií, které sám pořídil. Podal mu také baterku.

"To je Sálih! Co byl vlastně zač? Neřekl mi to, a od nikoho jsem se o něm nic nedověděl."

"Tohle jsou všechno Iráčané. Když tam padla vláda, uprchlí sem. Mám celý svazek fotografií. Tímhletím jste si jistý?"

"Naprosto, léčil jsem ho přes týden. Umřel, chudák." MacGregor se probíral dalšími snímky. "A tahle - to je Sohajla. Ta přežila, díky bohu. Milé dítě - a tady ten - to je její otec."

"Co je zase tohle, ksakru?" vpadl mu do řeči Chavez. "Tohle nám nikdo neřekl."

"Tehdy jsme přece byli na Farmě, ne?"

"Z vás už je zase důstojník pro výcvik, Johne?" zašklebil se Frank Clayton. "No, dostal jsem zkrátka echo, a tak jsem šel ty snímky udělat. Přiletěli první třídou - byl to tenhleten velký gulfstream. Tady, vidíte?"

Clark se podíval a překvapeně zamručel - snímek byl téměř dvojčetem toho, který si oni sami vzali s sebou na svůj výlet kolem světa. "Pěkné fotky."

"Díky, pane."

"Ukažte!" Chavez uchopil fotografii do prstů. Baterku podržel tak, aby světlo dopadalo přímo na snímek.

"Nindža" zašeptal. "No, kurva, Nindža..."

"Co?"

Johne, přečtěte si písmena tam na ocasním kormidle," vyzval Ding tiše svého společníka.

"HX-NJA... panebože."

"Claytone," zeptal se Chavez, "je tenhle mobil zakódovaný?'

Vedoucí pobočky přístroj zapnul a vyťukal tři číslice. "Teď je. Kam chcete volat?'

"Do Langley."

"Pane prezidente, můžeme s vámi teď mluvit?"

Jack přikývl. Jo, jistě, jen do toho." Potřeboval se trochu projít, a tak reportéry pokynem vyzval, aby šli za ním. "Asi bych se měl za Cathy omluvit. Ona taková není. Je to dobrá doktorka," řekl ŠERMÍŘ unaveně. "Všichni tam pracují s nejvyšším vypětím. První, co zde doktory učí je, myslím, primum non nocere. Je to dobré pravidlo - ‚hlavní je neuškodit'. A mimochodem, moje žena si prožila pár pořádně těžkých dní. To ale my všichni."

"Je možné, že je za tím úmysl, pane?"

"Nejsme si jisti. Nemohu o tom mluvit, dokud nedostanu spolehlivé informace, v tom či onom smyslu."

"Byl jste hodně zaneprázdněný, pane prezidente." Reportér byl místní, nepatřil na washingtonskou scénu. Neuměl s prezidentem mluvit, nebo tak to ostatním možná připadalo. Tak či onak, rozhovor vysílala NBC živě, ačkoliv to nevěděli ani samotní reportéři.

"Jo, to jsem byl."

"Pane, můžete nám dát nějakou naději?"

Při těchto slovech se k němu Ryan otočil. "Nemocným dávají naději lékaři a sestry; jsou to bojovníci, válečníci, vynikající lidé, to vidíte sami zde. Jsem hrdý na svou ženu a na to, co dělá. Jsem na ni hrdý i teď. Žádal jsem ji, aby s těmihle pacienty nepracovala. Asi to bylo ode mě sobecké, ale přesto jsem ji o to žádal. Kdysi se ji někdo pokoušel zabít, jak víte. Nevadí mi, když se octnu v nebezpečí sám, ale moje žena a děti - ne, jim se nic takového nesmí stát. Jim ani žádnému z těch lidí tady. Ale stalo se to. A my se teď musíme ze všech sil vynasnažit nemocné vyléčit a zaručit ostatním, že nikdo neonemocní zbytečně. Vím, že můj prezidentský rozkaz spoustě lidí způsobil komplikace a rozzlobil je, ale nemohu žít s tím, že bych neudělal nic, čím bych jim mohl zachránit život. Byl bych rád, kdyby se našel nějaký snazší způsob, ale jestli takový existuje, nikdo mi o něm zatím nepověděl. Víte, nestačí jen říct ‚Nelíbí se mi to. To dokáže každý. My teď potřebujeme víc... Podívejte, už jsem strašně unavený." Jack pohlédl stranou mimo kameru. "Můžeme

pro dnešek skončit?"
"Ano, jistě, pane. Děkuji vám, pane prezidente."
"Jo, prosím." Ryan se odvrátil a odcházel, jen tak, směrem k vysokým parkovacím garážím. Viděl tam muže, asi čtyřicetiletého černocha, kouřícího cigaretu, navzdory nápisům, které ten zlozvyk zakazovaly každému na dohled od téhle svatyně lékařské vědy. POTUS k němu vykročil, nevšímaje si tří agentů a dvou vojáků za sebou.
"Nevěnoval byste mi cigaretu?"
"Jistě." Muž ani nezvedl oči; seděl na kraji cihlové ohrádky na květiny a upíral zrak na beton pod nohama. Levou rukou podal prezidentovi krabičku a plynový zapalovač; držel se od něj na délku paže.
"Díky." Ryan usedl asi metr od černocha, natáhl ruku a věci mu vrátil.
"Vy taky?"
"Co jako?"
"Mám tady ženu, dostala tu nemoc. Dělá v jedný rodině, něco jako opatrovatelka. Všichni onemocněli. A ona teď taky."
"Moje žena je doktorka, pracuje tam nahoře."
"To nejni k ničemu, člověče. K ničemu."
"Já vím." Ryan dlouze vdechl kouř.
"Vůbec mě nepustili dovnitř, říkaj' že je to nebezpečný. Vzali si taky mou krev, a že prej mám zůstat poblíž, nenechaj' mě kouřit a nepustěj' mě k ní. Prokrista, člověče, jak je tohle možný?"
"Kdybyste byl nemocný vy a věděl, že byste to mohl na ženu přenést, co byste dělal?"
Muž přikývl s rozhněvanou odevzdaností. Já vím. Tohle mi řek' i doktor. Má pravdu, to já vím. Ale tím se to nespraví." Odmlčel se. "Popovídat si, to pomáhá."
"Jo, myslím, že ano."
"Tohle provedly nějaký svině, jak to říkaj' v televizi, naschvál. Ty kurvy za to zaplatěj', člověče."
Ryan nevěděl, co říci dál. Místo něho promluvila Andrea Priceová.
"Pane prezidente, mám pro vás ředitele CIA."
To muže donutilo otočit hlavu. V oranžovožlutém světle se podíval na Ryana. "Tak to jste vy."
"Ano, pane," odpověděl tiše Jack.
"Říkáte, že vaše žena tam pracuje?"
Přikývnutí. Povzdech. Jo, pracuje tu už patnáct let. Šel jsem tam za ní. A taky se podívat, jak to vypadá. Mrzí mě..."
"Jak, mrzí?"
"Že nepustí dovnitř vás, a mě ano."
Muž zkřivil obličej. "No, asi bylo nutný jít se podívat, že jo? To bylo zlý, tamto s vaší holkou minulej tejden. Už je v pořádku?'
Jo, už ano. V tom věku - no, však víte, jak to je."
"Fajn. A hele, dík, že jste si se mnou popovídal."
"Díky za cigaretu," řekl prezident, vstal a přikročil k agentce Priceové. Vzal si od ní telefon. "Ede, tady Jack."
"Pane prezidente, potřebujeme vás tady. Máme něco, co musíte vidět," sdělil mu Ed Foley. Vrtalo mu hlavou, jak vysvětlí, že důkaz visí na stěně poradní místnosti v sídle CIA.
Jsem tam za hodinu, Ede."
"Ano, pane. Zatím to tu dáme dohromady."
Jack stiskl tlačítko KONEC a telefon vrátil. "Tak jedeme."
[53] SONZ
Před odletem zpátky bylo třeba všechny dekontaminovat. Nemocnice na to vyčlenila velký sál s odděleními pro muže a ženy. Voda byla horká a páchla chemikáliemi, ale zápach dával Ryanovi potřebný pocit jistoty. Pak si oblékl nový zelený lékařský oblek. Takový už měl na sobě dřív, když byl u porodů

svých dětí. Šťastné vzpomínky. Teď už ne, říkal si cestou k mikrobusu, kterým pojede zpátky do Fort McHenry; pak ještě kousek vrtulníkem do Bílého domu. Aspoň že ta sprcha mě trochu osvěžila, pár hodin by to mohlo vydržet, uvažoval POTUS, když se VH-3 zvedl a zamířil k jihozápadu. Mohlo by, když bude mít štěstí.

Byl to ten nejchabější výkon v celé historii Národního výcvikového střediska. Vojáci 11. obrněného průzkumného pluku a tankisté Karolínské Gardy dělali jednu chybu za druhou a stěží dokázali provádět plány, které si stanovili. Při zpětném přehrávání v Sále hvězdných válek se ukázaly případy, kdy tanky byly od sebe ani ne tisíc metrů a bylo je zřetelně vidět, přesto však neopětovaly palbu. Ani jedné straně se nic nedařilo. Simulovaná bitva vlastně ani řádně neskončila, nýbrž byla na základě apatického souhlasu všech zastavena. Těsně před půlnocí se jednotky seřadily k cestě zpátky do svých tábořišť a vyšší velitelé se odebrali do domu generála Diggse nahoře na kopci.

"Ahoj, Nicku," pozdravil plukovník Hamm svého přítele.

"Ahoj, Ale," odpověděl plukovník Eddington téměř stejným tónem.

"Tak co to ksakru bylo?' začal Diggs.

"Lidi jsou trochu rozklížení, pane," odpověděl gardista jako první. "Všichni si děláme starosti o naše doma. My jsme tady v bezpečí. Oni tam ne. Nemůžu svým vojákům vyčítat, že se nesoustředí, pane generále. Jsou to taky jen lidé."

"K tomu vám můžu jen říct, že tady jsou v bezpečí naši nejbližší rodinní příslušníci, pane generále," souhlasil Hamm se svým starším druhem ve zbrani. "Ale my všichni máme ještě také rodiny tam venku."

"No tak dobrá, pánové. Tak jsme si teda poplakali. Koukněte, mně se ten průser s tou epidemií taky nelíbí. Ale vaše práce je své lidi vést. A to znamená vést, hergot! Jestli jste si toho vy dva váleční nevšimli, tak v týhle epidemii vězí celá zatracená armáda Spojených států - kromě nás! Co takhle kdybyste se nad tím zamysleli? A třeba dostrkali ty svoje lidi k tomu, aby se nad tím zamysleli taky? Od nikoho jsem ještě neslyšel, že vojna je něco snadnýho. A velení už vůbec ne, kruxifix! Ale je to práce, kterou děláme, a když ji nedokážete dělat vy dva, jsou tu jiní, co to dokážou."

"Pane, to nepůjde. Nenajde se nikdo, kdo by přišel místo nás," zdůraznil s pokřiveným výrazem ve tváři Hamm.

"Plukovníku..."

"Má pravdu, Diggsi," řekl Eddington. "Co je moc, to je moc. Tam venku je nepřítel, se kterým nemůžeme bojovat. Naši lidé se vzpamatují, když budou mít možnost na tu skutečnost si nějak zvyknout. Když třeba pro změnu přijde nějaká dobrá zpráva. No tak, generále, přece to chápete. Znáte dějiny. Tam venku jsou lidé - ano, vojáci, ale na prvním místě lidé. Jsou otřesení. Já taky, Diggsi."

"A já zase vím, že nejsou špatné pluky, jsou jen špatní plukovníci," odsekl Diggs jedním z Napoleonových nejlepších aforismů. Viděl však, že ani na jednoho z nich to neudělalo žádný zvláštní dojem. Ježíši, tak tohle už je opravdu zlé.

"Tak jaké to bylo?" otázal se van Damm.

"Hrozné," odpověděl Ryan. "Viděl jsem šest či sedm lidí, kteří zemřou. Je mezi nimi i dítě Cathy předpovídá, že budou ještě další."

"A co ona?"

"Je hrozně utahaná a ve stresu, ale jinak je v pořádku. Pěkně to dala jednomu reportérovi."

"Já vím, bylo to v televizi," sdělil Jackovi vedoucí kanceláře.

"Už?"

"Byl jste tam živě." Arniemu se podařil úsměv. "Vypadal jste úchvatně. Starostlivě, znepokojeně. A upřímně. Mluvil jste pěkně o své ženě. Dokonce jste se omluvil za to, co řekla - to bylo opravdu dobré, šéfe, zvlášť proto, že i ona vypadala nádherně. Zaujatě. Cele zabraná do své práce. Přesně tak, jak má doktor být."

"Arnie, tady nejsme na divadle." Ryan byl příliš unavený, než aby se dokázal rozzlobit. Oživující účinek sprchy se k jeho zklamání už vyčerpal.

"Ne, tady musíme lidi vést. Jednou přijdete na to, že - ale co, blbost, možná, že ne. Prostě takhle pokračujte dál," radil Arnie. Jednáte jako vůdce - a ani o tom nevíte, Jacku. Vůbec nemyslete na to, jak to děláte."

NBC se o svou nahrávku podělila s celým světem. Ať si ve světě televizních zpráv panovala jakákoliv konkurence, vědomí odpovědnosti vůči veřejnosti přece jen do téhle profese proniklo. Záznam prezidentova krátkého rozhovoru se hodinu poté objevil na všech obrazovkách po celé zeměkouli.

Měla jsem pravdu, od první chvíle, říkala si indická ministerská předsedkyně. Je dokonale na dně. Ani nedokázal stát zpříma. Mluvil zmateně. Dopustil, aby jeho žena hovořila za něj - a choval se poplašeně, citově, slabošsky. Časy, kdy Amerika byla velmocí, končí, protože se jí nedostává pevného vedení. Indka nevěděla, kdo tu morovou ránu způsobil, ale dalo se to snadno uhádnout. Musela to být SIR. Proč by je jinak Darjájí svolával, tenkrát do západní Číny? Ona teď se svým loďstvem, střežícím přístupy k Perskému zálivu, plní svou úlohu. Byla si jistá, že až přijde čas, dostane se jí za to odměny.

"Váš prezident toho má hodně," souhlasil Žang. Je to pochopitelné."

"Takové neštěstí. Přijměte mou nejhlubší soustrast," dodal ministr zahraničních věcí. Všichni tři i s tlumočnicí právě zhlédli Ryanův rozhovor pro televizi.

K Adlerovi se zprávy o epidemii dostávaly pomalu, už si však začínal vytvářet souvislejší obraz; teď to ale všechno muselo jít stranou. "Budeme pokračovat?"

"Souhlasí naše odtržená provincie s naším požadavkem na náhradu?" zeptal se ministr zahraničních věcí.

"Bohužel ne. Zastává názor, že celý incident byl vyvolán vašimi rozšířenými operacemi během cvičení. Viděno z odstupu, tento názor není zcela neopodstatněný," odpověděl americký ministr zahraničí diplomatickým jazykem.

"Jenže my se na tu situaci nemůžeme dívat z odstupu. Prováděli jsme mírové cvičení. Jeden z jejich pilotů si usmyslel, že napadne naše letadlo a jiný z jejich hloupých letců přitom zničil dopravní letadlo. Kdo může posoudit, jestli to opravdu byla nehoda nebo ne?"

"Že to nebyla nehoda?" otázal se Adler. Jaký účel by mohlo mít něco jiného?"

"Kdopak se v těch banditech vyzná?" odpověděl jeho protějšek otázkou; zase s celou záležitostí trochu zamíchal.

Ed a Mary Pat Foleyovi přišli společně. Ed nesl jakýsi velký srolovaný plakát nebo něco takového; Jack seděl v Kabinetním sále, dosud v zeleném lékařském obleku, na kterém bylo fixkou napsáno HOPKINS. Jako další přišel Murray a v patách za ním inspektor O'Day. Ryan vstal a šel k inspektorovi.

"Jsem vaším dlužníkem; mrzí mě, že jsem se s vámi nemohl sejít dřív." Chopil se O'Dayovy ruky.

"To nebylo nic proti tomuhle," řekl Patrick. "A měl jsem tam i svou malou. Ale jo, jsem rád, že jsem tam byl. A z toho střílení žádné noční můry mít nebudu." Otočil se. "Á, dobrý den, Andreo."

Priceová se poprvé toho dne usmála. Jak se daří dcerce, Pate?"

"Je doma s opatrovatelkou. Obě jsou oukej," ujistil ji inspektor.

"Pane prezidente? Tohle spěchá," naléhal Goodley.

"Tak dobrá, dáme se do práce. Kdo začne?"

"Já," řekl ředitel CIA. Postrčil přes stůl list papíru. "Tady."

Ryan si list vzal a prohlížel si ho. Byl to jakýsi úřední formulář a celý byl vyplněn ve francouzštině. "Co to je?"

"Imigrační a celní povolení pro letoun. Podívejte se na kolonku ‚Totožnost', levý horní roh."

"HX-NJA. Dobrá, a co?" otázal se ŠERMÍŘ. Vedoucí prezidentské kanceláře seděl po jeho boku a hleděl si svého. Vycítil napětí, které vysocí činitelé do místnosti vnesli.

Na zvětšenině snímku, pořízeného Chavezem, bylo letiště v Mehrábádu. Zvětšenina byla vlastně ještě větší než plakát; technici ji v tomhle rozměru zhotovili spíš jen tak z recese. Mary Pat ji rozvinula a položila na stůl. Zatížili ji dvěma kufříky, aby zůstala rozložená. "Podívejte se na ocasní kormidlo," vyzval Jacka náměstek pro řízení operací.

"No, HX-NJA. Podívejte, na Agathu Christie nemám čas, lidi," prohlásil varovným tónem prezident.

"Pane prezidente!" To promluvil Dan Murray. Já to shrnu, ale předem vám říkám, že s touhle fotografií bych mohl jít před soud a stačila by jako usvědčující důkaz.

Formulář celního prohlášení tu identifikuje obchodní proudový letoun gulfstream G-IV, který patří téhleté korporaci se sídlem ve Švýcarsku." Na poradní stůl se snesl další list papíru. "Letěla s ním tahle posádka." Předložil dvě fotografie a karty s otisky prstů. "Odletěl ze Zairu se třemi cestujícími. Dvě z nich byly jeptišky, sestra Jean Baptiste a sestra Maria Magdalena; obě pracovaly jako ošetřovatelky v Katolické nemocnici tam dole. Sestra Jean ošetřovala Benedicta Mkusu, malého chlapce, který se nakazil Ebolou a umřel. Sestra Jean se nakazila také. Třetí cestující, doktor Mahmúd Múdí - jeho fotografii ještě nemáme, ale pracujeme na tom - rozhodl, že nemocnou dopraví letadlem do Paříže k léčení. Sestra Maria Magdalena letěla s nimi. Doktor Múdí je Íránec, pracoval pro Světovou zdravotnickou organizaci. Řekl hlavní sestře, že v Paříži by se nabízela určitá šance, a řekl také, že může sehnat soukromý proudový letoun, který tam nemocnou dopraví. Sledujete mě?'

"A to tryskové letadlo je tohleto tady."

"Správně, pane prezidente. Tohle je to tryskové letadlo. Až na jednu věc. Údajně se zřítilo do moře, po vzletu z mezipřistání v Libyi, kde doplňovalo palivo. Máme o tom tuny papíru. Jenže - pozor!" Znovu poklepal na zvětšeninu. "Tuhletu fotografii udělal Domingo Chavez..."

"Toho znáte," vpadla mu do řeči Mary Pat.

"Pokračujte. Kdy ten snímek Ding udělal?"

"Clark s Chavezem doprovázeli ministra Adlera do Teheránu, minulý týden."

"To letadlo bylo hlášeno jako ztracené nějakou dobu před tím. Sledoval ho dokonce jeden z našich torpédoborců, když vysílalo nouzové volání. Ale nezůstala po něm ani stopa," pokračoval Murray. "No, Ede?"

"Když se rozpadl Irák, Írán dovolil svému vyššímu vojenskému velení zmizet. Náš přítel Darjájí je nechal fouknout. Dokonce se jim postaral o dopravu, to je, co? No, a všichni krásně vyvázli. A takhle jim začal následující den po tom, co se to letadlo ztratilo," líčil Foley další běh událostí. "Odletěli do Chartúmu. Tam je vedoucím naší pobočky Frank Clayton; ten jel na letiště a udělal tyhle snímky. Ty potvrzují to, co máme z jiných zpravodajských zdrojů." Ředitel CIA posunul přes stůl další dokumenty.

"Vypadá to na totéž letadlo, ale co když si někdo s těmi čísly - nebo písmeny, to je jedno - ,

"jen tak hrál?" zeptal se Ryan.

"Máme další indicie," pokračoval Murray. "V Chartúmu se vyskytly dva případy Eboly."

"Clark s Chavezem mluvili před několika hodinami s ošetřujícím lékařem," dodala Mary Pat.

"Oba ti pacienti letěli tímhle letadlem. Máme jejich snímky, jak vystupují. Takže," pokračoval ředitel FBI, "máme letadlo s nemocnou na palubě. To letadlo zmizí - ale ani ne za dvacet hodin nato se objeví jinde. A dva z jeho cestujících ulehnou se stejnou chorobou, jako měla ta jeptiška. Ti cestující přilétají z Iráku, přes Írán, do Súdánu."

"Komu patří to letadlo?' zeptal se Arnie.

"Nějaké korporaci. Za pár hodin bychom měli mít od Švýcarů další podrobnosti. Ale letová posádka byli Íránci. Máme o nich informace, protože létat se naučili tady u nás," vysvětloval Murray. "A nakonec, v tom samém letadle se objeví náš přítel Darjájí. Zdá se, že to letadlo stáhli z mezinárodního provozu. Možná, že s ním teď Darjájí létá po své nové zemi. Takže, pane prezidente, máme chorobu, letadlo i majitele, všechno navzájem propojené. Zítra se u Gulfstreamu podíváme, jestli to letadlo nemá nějaké unikátní charakteristiky, které by se daly identifikovat, vedle registračního kódu. Požádáme Švýcary, aby sehnali informace o majitelích, a taky palubní deníky ostatních letadel té korporace.

"Teď víme, kdo to udělal, pane," uzavřel Murray. "Tenhle řetěz důkazů se nedá jen tak přetrhnout."

Ještě si musíme sehnat nějaké další podrobnosti," navázala Mary Pat. "Co potřebujeme - něco o tom doktoru Múdím. Vysledovat pár dodávek opic - ke studiu té choroby se totiž používají opice. To, jak sehráli tu předstíranou havárii letadla. A věřil byste tomu? - ti ksindlové dokonce požádali o vyplacení pojistky."

"Přerušíme na chvíli poradu. Andreo?"

"Ano, pane prezidente?"

"Sežeňte ministra Bretana a admirála Jacksona."

"Ano, pane." Priceová vyšla ven.

Ed Foley počkal, až se za ní zavřely dveře. "Ehm - pane prezidente?'

"Jo, copak, Ede?"

"Je tu ještě něco. Zatím jsem to neřekl ani van Dammovi. Teď víme, že je za tím SIR - vlastně tedy náš přítel Mahmúd hadži Darjájí. Chavez s něčím přišel ještě než jsme jeho a Johna poslali ven. Druhá strana by mohla docela klidně počítat s tím, že tohle vystopujeme až k nim. Operační utajení něčeho takového je téměř nemožná věc."

"Takže?"

"Takže dvě věci, Jacku. Zaprvé, ať plánují cokoliv, zřejmě si myslí, že se to nedá zvrátit, a proto jim taky vůbec nezáleží na tom, jestli na tohleto tady přijdeme nebo ne. Zadruhé, nezapomínejme, jak odrovnali Irák. Celou tu dobu měli někoho uvnitř."

Tohle byly dvě hodně závažné úvahy. Ryan se zamyslel nad tou první. Dan Murray otočil hlavu ke svému inspektorovi a okamžik na sebe oba hleděli.

"Prokrista, Ede," vydechl ředitel FBI.

"Zamyslete se nad tím, Dane," řekl ředitel CIA. "Máme prezidenta. Máme Senát. Máme třetinu Sněmovny. Ještě nemáme viceprezidenta. Prezidentovo nástupnictví je stále na vážkách, nikde žádné doopravdy mocné osoby, a ani vrcholné orgány státní moci zatím nefungují pořádně. K tomu ta epidemie - ta nám ještě dodala. Skoro každému tam venku musíme připadat slabí a zranitelní."

Ryan vzhlédl, protože se vrátila Andrea. "Moment. Uspořádali přece taky to představení s Katie. Proč by to dělali, kdyby chtěli, abych zmizel z cesty já?"

"Co je zas tohle za řeči?" zeptala se Priceová.

"Druhá strana předvedla, co dovede. Zaprvé," řekl Foley, "pronikli až do ochranky irácképo prezidenta a odbouchli ho. Zadruhé, tu operaci z minulého týdne řídil agent-spáč, který tu byl déle než jedno desetiletí a celou tu dobu neděl vůbec nic. Ale když se vzbudil, stálo mu za to pomáhat při pokusu zmocnit se prezidentova dítěte."

S tím musel Murray souhlasit. "To nás taky napadlo. Zpravodajské oddělení se tím teď zabývá."

"Počkejte," protestovala Andrea. "Každého v ochrance znám. Proboha, vždyť jsme přišli o pět z nich, když bránili BÁBOVIČKU!"

"Agentko Priceová," řekla Mary Pat Foleyová, "víte, kolikrát se CIA spálila s lidmi, o kterých věděla všechno - s lidmi, které jsem znala já? Kruci, vinou

jednoho z těch nasazených hajzlů jsem přišla o tři agenty. Znala jsem je a znala jsem i toho chlapa, co je koupil. A neříkejte mi nic o stihomamu. Máme tady proti sobě hodně schopného nepřítele. A jediný takový člověk může být víc než dost."

Murray hvízdl; celá záležitost se začínala rýsovat naplno. Během posledních několika hodin pádily jeho myšlenky jedním směrem. Teď musely pádit směrem jiným.

"Paní Foleyová, já..."

"Andreo," vpadl jí do řeči O'Day, "tohle přece není nic osobního. Zkuste... představte si - máte v zásadě neomezené možnosti, dost trpělivosti a skutečně motivované lidi: jak byste takový atentát provedla?"

"Jak to udělali s Irákem?" vložil se do jeho úvah Ed Foley. "Napadlo by vás, že je něco takového možné?"

Prezident se rozhlédl po místnosti. No to je krása. Teď mi naznačují, že nemám věřit ani Tajné službě.

"Dává to smysl, když uvažujete tak, jak uvažuje protivník," řekla Mary Pat. "Nezapomínejte, že takové atentáty jsou součástí jejich tradice."

"No dobrá, ale co s tím?' zeptala se Andrea, tvář ochromenou tou možností.

"Pate, přiděluji ti nový úkol," řekl Murray svému podřízenému. "Tedy - s prezidentovým dovolením."

"Uděluje se," vydechl POTUS.

"A pravidla?" otázal se O'Day.

"Žádná, vůbec žádná," odpověděla mu Priceová.

Ve Sjednocené islámské republice se chýlilo k poledni. Údržba šesti obrněných divizí, nacházejících se ve středojižní části země, probíhala dobře. Téměř všechny pásy bojových vozidel byly vyměněny. Mezi bývalými irácкými divizemi a divizemi přemístěnými sem z Íránu zavládl zdravý duch soutěživosti. Když byla vozidla znovu uvedena do stavu plné bojeschopnosti, vojáci si vyzvedli příděly munice, aby všechny tanky T-80 a bojová vozidla pěchoty měly úplný základní náklad.

Velitelé praporů přehlíželi výsledky cvičení s uspokojením. Lokátory družicového navigačního systému, který nedávno získali, dokázaly kouzla. Iráčané nyní porozuměli jedné z příčin, proč s nimi Američané v roce 1991 tak zatočili. S tímhle systémem člověk vůbec nepotřebuje silnice. Arabská kultura odedávna nazývala poušť mořem, a nyní po ní mohli plout jako skuteční námořníci, pohybovat se z jednoho bodu do druhého s jistotou, jakou předtím neznali.

Štábní důstojníci sborů a divizí věděli, proč je tohle tak důležité. Právě dostali nové mapy a s nimi i nový úkol. Také se dověděli, že jejich mechanizovaný útvar, složený ze tří sborů, má i jméno, Boží armáda. S tím, i s mnohým dalším, budou zítra seznámeni velitelé nižších jednotek.

Než Jackson s Bretanem dorazili, trvalo to hodinu. Admirál spal ve své kanceláři, ale ministr obrany už byl doma; měl za sebou maraton projednávání situace v rozmístění vojenských sil po celé zemi. Kodex Bílého domu, týkající se oblékání, se nedodržoval, jak oba viděli. Prezident, také s očima zarudlýma nedostatkem spánku, na sobě měl lékařský oblek.

Dan Murray a Ed Foley zopakovali svou zprávu.

Jackson ji přijal statečně. "No dobrá, tak teď aspoň víme, koho proti sobě máme."

Bretano tak klidný nebyl. "Tohle je otevřený akt nepřátelství."

"Ale cílem nejsme my," upozornil ředitel CIA. Jsou to Saudská Arábie a všechny ostatní země kolem Zálivu. To jediné dává nějaký smysl. Darjájí si představuje, že když ty země zabere, nemůžeme na něj s jadernými zbraněmi - tím by se uzavřel tok nafty do celého světa." Ředitel se téměř trefil, ne však zcela přesně.

"A Indii s Čínou má v kapse," pokračoval Robby Jackson. "Ty nám tedy zatím

jenom překážejí, ale překážejí dobře. Ike není na správném místě. Indové blokují svými letadlovými loďmi Hormuzskou úžinu. My svá předvojová plavidla nemůžeme dostat na místo bez ochrany ze vzduchu - a šup, Darjájí tam dolů přesunul ty tři sbory. Saúdové sice budou bojovat, ale proti početní převaze. Do týdne, možná ještě dřív, je po všem. Není to špatný operační záměr," uzavřel J-3.

"A ten biologický útok je taky chytrý. Myslím, že se jim povedlo víc, než co si původně představovali. Skoro všechny naše základny a jednotky jsou v tuhle chvíli ze hry," poznamenal ministr obrany; operační stránku pochopil rychle.

"Pane prezidente, když jsem jako malý kluk žil v Mississippi, vzpomínám si, co říkali lidi z Kukluxklanu - když vidíš vzteklýho psa, tak toho ubožáka nezabíjej, ale hoď ho někomu na dvorek. A víte, že jeden z těch zakuklenců nám to doopravdy udělal? A víte proč? Protože mýmu tátovi se až moc dobře dařilo při shánění lidí pro registraci do voleb."

"Co jste udělali, Robe?"

"Táta to psisko odprásknul brokovnicí," odpověděl admirál Jackson. "A sháněl lidi dál. Jestli chceme do něčeho jít, musí se to stát rychle. Problém je v tom, s čím do toho jít?"

"Za jak dlouho se naše předvojové lodi dostanou do Saudské Arábie?"

"Ani ne za tři dny, ale není tam volná cesta. Vrchní velitel pro Atlantik jim vydal rozkaz vzít to skrz Suez. V úžině můžou být včas, ale nejdřív musíme ty čtyři lodi s tanky dostat přes Indy. Tu čtveřici doprovází jeden křižník, dva tankery a dvě fregaty, a když o ně přijdeme, nejbližší místo, odkud můžeme výzbroj nahradit, je tady v Savannah, pane."

"Co máme ve skladech u Saúdů?' zeptal se Ben Goodley.

"Stačí to pro obrněnou brigádu. Něco je taky v Kuvajtu. Třetí brigáda se už nalodila a je v pohotovosti."

"První přijde na řadu Kuvajt," mínil prezident. "Co můžeme dostat tam?'

"Když nám poteče do bot, můžeme letecky přepravit z Izraele Desátý obrněný průzkumný pluk a využít zásobovací základnu jižně od Al Kuvajt. To dokážeme do čtyřiadvaceti hodin. O přesun se postarají Kuvajťané. Mají o tom takovou tichou úmluvu s Izraelem. My jsme to celé pomáhali domluvit," řekl Robby. "Ten plán se jmenuje BUFFALO FORWARD."

"Myslí si někdo z vás, že to není dobrý nápad?" otázal se Jack.

Jeden obrněný průzkumný pluk - to, myslím, na zastrašení nestačí, pane," připomněl Goodley.

"Má pravdu," souhlasil J-3.

Ryan pohlédl na všechny ostatní kolem stolu. Vědět a moci jednat je rozdíl. Může vydat rozkaz ke strategickému jadernému útoku na Írán. Na letecké základně Whiteman má bombardéry B-2A nezjistitelné radarem; s informacemi, které během posledních dvou hodin získal, by nebyl problém přimět vrchní velení STRIKE k tomu, aby většinou dvou hlasů takový rozkaz schválilo. Bombardéry B-2, "duchové", jak se jim říkalo, by tam mohly být za necelých osmnáct hodin a tu zem by proměnily v jedovatě dýmající trosky.

To ale nemůže udělat; a asi by to ani nedokázal, i kdyby musel. Ačkoliv američtí prezidenti často stáli před nutností říci světu "ano, odpálíme své rakety a vyšleme bombardéry, když budeme muset", Ryan nikdy nepředpokládal, že právě on bude tuhle prezidentskou povinnost někdy plnit. O tomhle útoku na jeho zemi, o použití zbraně hromadného ničení - v Americe takovou zbraň představovaly jaderné zbraně - rozhodl jeden člověk. A uskutečnila ho vlastně jen hrstka lidí. Ten druhý začal; může však Ryan v odpověď srovnat se zemí celá města, zabít nevinné, tak jako to udělal Darjájí? A žít s tím dál? Musí být něco lepšího, nějaká jiná možnost. Jedna z nich byla zabít Darjájího.

"Ede?"

"Ano, pane prezidente?"

"Kde jsou teď Clark s Chavezem?"

Ještě v Chartúmu, čekají na instrukce."

"Myslíte, že by se mohli dostat znova do Teheránu?"

"Nebude to snadné, pane." Foley se otočil tázavě k manželce.

"Rusové nám už v minulosti pomohli. Můžu se jich zeptat. A jaký by ti dva měli úkol?"

"Nejdřív zjistěte, jestli se tam mohou dostat. Úkol si dáme dohromady za chvíli. Robby?"

"Prosím, pane prezidente?"

"Desátý pluk se hned přesune do Kuvajtu."

Jackson se zhluboka a skepticky nadechl. "Rozkaz, veliteli."

Předtím je čekal ještě jeden krok - získat souhlas kuvajtské vlády. O ten se postaral velvyslanec. Nebylo to nijak těžké. Major Sabah informoval svou vládu o vývoji situace u jejich nového souseda na severu - a družicové snímky výměny pásů u tanků SIR udělaly své. Kuvajťané uvedli svou armádu do stavu plné pohotovosti a dálnopisem požádali Ameriku, aby zahájila rozsáhlé vojenské cvičení v západní části země. Šlo to rychle. Vládcové malého národa měli na minulé chyby čerstvé vzpomínky. Kladli si jedinou podmínku - že přesun bude tajný; proti tomu Amerika nic nenamítala. Za čtyři hodiny začala vzlétat zbrusu nová, přepychová dopravní letadla, zamířila na jihozápad přes Saudskou Arábii a pak se stočila na sever, nad Achabský záliv.

Rozkaz vydalo Středisko pro výcvik, pod které Desátý pluk administrativně spadal, protože to byl vlastně výcvikový útvar. Většina ostatních útvarů patřila k Velitelství ozbrojených sil. Rozkaz k urychlenému přesunu s prioritou KRITICKÉ dostal plukovník Sean Magruder. Musí přesunout zhruba pět tisíc lidí, a to si vyžádá dvacet letů s letouny typu Jumbo. Trasa, vedoucí oklikou, měřila přes dva tisíce kilometrů a bude zapotřebí tří hodin letu tam a tří zpátky, s hodinou na obrátku na obou koncích. To však bylo do propočtů zahrnuto. Omezením mezinárodních letů se získal větší počet letadel, než o jakém se v plánu BUFFALO FORWARD původně uvažovalo. Spolupracovali i Izraelci. Pro piloty kuvajtských letadel bylo jedinečným zážitkem vidět při příletu na velkou izraelskou leteckou základnu v Negevské poušti doprovodné stíhačky F-15 s modrými Davidovými hvězdami.

Jako první odletěli vysocí důstojníci a bezpečnostní jednotka, která doplní kuvajtské strážní útvary na zásobovací základně, skupině skladištních budov, v nichž byla uložena kompletní výstroj a výzbroj pro obrněnou brigádu, což ve skutečnosti Desátý obrněný průzkumný pluk byl. O výstroj se pečlivě staraly smluvní údržbářské firmy, dobře placené svými kuvajtskými hostiteli.

Ve druhém letadle letěla jednotka A-Troop, součást Desátého pluku. Autobusy ji dovezly sluncem pozdního odpoledne k jejím vozidlům; všechna vozidla, plně naložená palivem a municí, nastartovala na první pokus. Oddíl 1. tankového praporu "Guidon" vyjel sledován pozorným zrakem velícího důstojníka, podplukovníka Duka Mastermana. Mastermanova rodina žila v oblasti Filadelfie a podplukovník si uměl dát dvě a dvě dohromady. V jeho zemi se děje něco moc zlého, když se plán BUFFALO FORWARD takhle zčistajasna rozjíždí. Pokud šlo o něho, prosím, nic proti tomu; jeho vojáci měli na věc přesně stejný názor.

Magruder a jeho štáb přihlíželi také. Plukovník dokonce trval na tom, aby si velitelská skupina s sebou vzala plukovní standartu. Takový už je u obrněné průzkumné jednotky zvyk.

"Paní Marjo, je to opravdu tak zlé?" zeptal se Golovko Mary Pat Foleyová; myslel tím epidemii. Mluvili rusky; ačkoliv Golovkova angličtina byla téměř dokonalá, pracovnice CIA hovořila jeho rodným jazykem s básnickou elegancí, které se naučila od svého dědečka.

"Nevíme, Sergeji Nikolajeviči; já jsem se zabývala jinými věcmi."

"Ivan Emmetovič to zvládá dobře?"

"A co byste řekl vy? Viděl jste přece to interview v televizi před pár hodinami."

"Je to zajímavý člověk, ten váš prezident. Lidé ho tak snadno podcení.

Jednou jsem to udělal i já sám."

"A Darjájí?"

"Obávaný člověk, ale nekulturní barbar." Mary Pat téměř slyšela odplivnutí.

"Je to tak."

"Paní Marjo, řekněte Ivanu Emmetovičovi, ať dá dohromady scénář," navrhl Golovko. "Ano, budeme spolupracovat," dodal a odpověděl tak na dosud nevyslovenou otázku. "V plném rozsahu."

"Spasibo. Ozvu se vám." Mary Pat pohlédla na manžela. "Toho chlapíka si člověk prostě musí zamilovat."

"Rád bych, kdyby byl na naší straně," poznamenal ředitel CIA.

"On je, Ede."

Smečka ztichla, uvědomili si na stanici TRASA BOUŘE. Tři sbory, které stanice sledovala, přestaly s rádiovým vysíláním kolem poledne. Nulový provoz. Zařízení stanice pro počítačem řízenou elektronickou špionáž bylo sice složité, ale vyčarovat něco z ničeho přece jen nedokázalo. Na takovou věc se však často zapomíná. Přímé linky do Washingtonu teď byly neustále nažhavené. Přicházeli také další saudští důstojníci a prokazovali tak zvýšenou pohotovost své armády, která se nenápadně rozmísťovala kolem Vojenského města Krále Chálida. To sice zpravodajce na odposlouchávacím stanovišti uklidňovalo, ne však moc. Oni jsou lví tlamě mnohem blíž. Protože prováděli špionáž, uvažovali jako špioni a shodli se jednotně na tom, že události v Americe začaly jakýmsi způsobem tady. Jinde by takové myšlenky plodily pocit bezmoci, zde však měly účinek opačný. Vztek byl opravdový, a oni mají úkol, který je třeba splnit, ať jsou na exponovaném místě nebo ne.

"No tak koho tam teda můžeme poslat?" zeptal se Jackson.

Odpovědí bylo krátké ticho. Pozemní armáda měla poloviční velikost ve srovnání s tím, jaká byla ještě před necelými deseti lety. Dvě obrněné divize v Evropě, 5. sbor, ty však Němci zavřeli do karantény. Karanténa postihla i dvě obrněné divize ve Fort Hoodu v Texasu a První pěší mechanizovanou divizi ve Fort Riley v Kansasu. Části Dvaaosmdesáté ve Fort Braggu a Desáté ve Fort Campbellu byly sice rozmístěny tak, aby podporovaly jednotky Národní gardy, ale v těchto útvarech, zadržovaných teď na svých základnách, byli vojáci, jejichž test na Ebolu byl pozitivní. Totéž platilo i o dvou divizích námořní pěchoty v Lejeune v Severní Karolíně a v Pendletonu v Kalifornii.

"Podívejte," odpověděl zástupce velitelství ozbrojených sil, "v Národním výcvikovém středisku máme 11. obrněný průzkumný pluk a brigádu Gardy. Ta základna je naprosto čistá. Můžeme s nimi ven tak rychle, jak jen stačíte sehnat letadla. A zbytek? Než s nimi budeme moci pohnout, musíme je všechny probrat. Neodvážím se přesunovat je dřív, dokud každého vojáka neotestujeme na ten zatracený virus. Ale testovací soupravy ještě nejsou všude k dispozici."

"Má pravdu," řekl jiný hlas. Všechny hlavy kolem poradního stolu přikývly. Farmaceutické společnosti testovací soupravy vyráběly jako o závod. Takových souprav byly zapotřebí miliony, ale k dispozici jich měli jen několik desítek tisíc, a ty musely zůstat pro přímo ohrožené lidi, pro ty, kteří vykazovali příznaky, pro příbuzné a blízké již známých případů, pro řidiče nákladních aut převážejících potraviny a léčiva - a hlavně pro nemocniční a zdravotnický personál, který byl virem ohrožen nejvíc. A co horšího, jeden negativní test nestačil. Někoho bylo třeba testovat každý den, tři nebo i více dní za sebou, protože test sice byl spolehlivý, imunitní systém potenciálních obětí však ne. Protilátky se mohly začít ukazovat hodinu poté, co test dal negativní výsledek. Lékaři a nemocnice po celé zemi úpěnlivě volali po dalších soupravách a v takovéhle situaci na armádu vyšlo až to, co zbylo na dně.

SIR se chystá rozpoutat válku, uvažoval J-3, a nikdo od nás do toho nepůjde. Robby přemítal, jestli by v šedesátých letech hippíci považovali tohle za legraci.

"Na jak dlouho to vypadá, než se dáme dohromady?"

"Do konce týdne, v nejlepším případě," odpověděl zástupce velitelství ozbrojených sil. "Vyčlenil jsem na to jednoho důstojníka."

"V Mountain Home mám 366. leteckou skupinu. Všichni čistí," hlásil zástupce velitelství vzdušného boje. "V Izraeli je několik perutí stíhaček F-16. Moje jednotky v Evropě jsou ale v postavení rukojmí, i když ne všechny."

"Letadla jsou pěkná, Paule," řekl zástupce velitelství ozbrojených sil. "Lodi taky, ale my tam potřebujeme hlavně vojáky. A to pěkně rychle, sakra."

"Vyšlete do Fort Irwinu rozkaz k pohotovosti," řekl Jackson. "Ministr obrany mi vydá oprávnění, aby mohli ven, do hodiny."

"Rozkaz."

"Moskva?" ozval se Chavez. "Panebože, to se teda proletíme."

"My nemáme co dumat nad tím proč."

"Ale jo, to je mi jasný. Jestli jdeme na správný místo, tak to risknu."

"Vaše auto čeká, vážení," řekl Clayton. "A ti v modrém vám už chystají letadlo." Jo, ještě že jste mi to připomněl." Clark vytáhl ze skříňky košili uniformy. Za minutu se z něho stal zase plukovník. Pět minut poté byli na cestě na letiště. Brzy přenechají Súdán péči Franka Claytona a památce britského generála Charlese George Gordona, přezdívaného "Číňan" nebo "Paša".

O'Day pociťoval mírnou škodolibost. Jeho tým agentů FBI projde osobní spisy všech lidí od Tajné služby, kteří se dostávají do blízkosti prezidenta, a to jak agentů v civilu, tak uniformovaných. Bylo jich celkem málo. Normálně by některé spisy rovnou odložili stranou, podle zjevných indicií třeba takové, ze kterých jasně vyplývalo, že dotyční žádný úder nechystají - například člověk jménem O'Connor sotva bude ve spojení se SIR - , ale tenhle případ je příliš důležitý, a každý spis se musí prozkoumat v plném rozsahu, než se může odložit. Další tým zkoumal něco, co nebylo nijak široce známo. Existovala počítačem zpracovaná evidence každého telefonního hovoru v městské části Washingtonu. Program byl sám o sobě přísně v mezích zákona; kdyby hranice zákona překročil, vyvolal by pohoršení i toho nejextremističtějšího represivně a totalitářsky naladěného politického jestřába. Jenže prezident žije ve Washingtonu, a tam Amerika už o prezidenty přišla. V úspěch se snad ani nedalo doufat. Spiklenec uvnitř Tajné služby bude už samotnou svou podstatou odborník na bezpečnostní opatření. Objektem vyšetřování, pokud tu nějaký je, bude některý z mladých agentů. Může profesně vynikat - to člověk musí, aby se do ochranky dostal - , ale nic jiného. Takový člověk dobře zapadne mezi ostatní. Má dobrou profesní pověst. Vypráví vtipy, sází na výsledky fotbalových zápasů, chodí na pivo do nějaké místní putyky - bude přesně jako ostatní, ochoten chránit prezidentův život stejně odvážně, jako zemřel Don Russell, uvažoval O'Day a sám sebe uvnitř nenáviděl za to, že s těmi lidmi musí zacházet jako s podezřelými při vyšetřování trestného činu. Tak to přece nemá být. Jenže - co je dnes tak, jak by mělo být?

Diggs zavolal oba plukovníky do své kanceláře a zprávu jim sdělil. "Dostali jsme rozkaz k rozmístění za mořem."

"Kdo půjde?" otázal se Eddington.

"Obě vaše jednotky," odpověděl generál.

"Kam, pane?" zeptal se Hamm.

"Saudská Arábie. Oba jste tam už byli, Ale; a vy, plukovníku Eddingtone, tady máte svou šanci."

"A proč se jde?" zeptal se gardista.

"To nám zatím ještě neřekli. Další informace mi přijdou faxem. Do telefonu mi pověděli jedině to, že SIR si začíná moc troufat. Desátý teď přebírá ze skladu výstroj a výzbroj..."

"BUFFALO FORWARD?" zeptal se Hamm. "Bez varování?"

"Správně, Ale."

"Má to co dělat s tou epidemií?" optal se Eddington. Diggs zavrtěl hlavou. "O tom mi nikdo nic neřekl."

Muselo se s tím k Federálnímu okresnímu soudu v Baltimoru. Edward J. Kealty podal žalobu, v níž jako obviněného jmenoval Johna Patricka Ryana. Podstata stížnosti byla taková, že první jmenovaný chce překročit hranici státu, a druhý jmenovaný mu v tom brání. Žaloba žádala o zkrácené řízení a okamžité odvolání rozkazu prezidenta - ve stížnosti byl Ryan kupodivu uveden jako prezident Spojených států. Kealty si zřejmě představoval, že tohle vyhraje. Na své straně má ústavu a soudce si vybral pečlivě.

Speciální odhad pro národní zpravodajství byl konečně hotov - a byl k ničemu. Úmysly Sjednocené islámské republiky nenechávaly nikoho na pochybách. Teď šlo o to, co udělat; to však, přesně vzato, už nepatřilo do náplně práce výzvědné služby.

[54] PŘÁTELÉ A SOUSEDÉ

Nečekali to, potom však všechno vnímali velmi silně. Před svítáním příštího dne byly všechny tři tankové roty Desátého obrněného průzkumného pluku na svých místech; čtvrtá jednotka, letka útočných vrtulníků, potřebovala den navíc, aby se dostala do tempa. Kuvajtští důstojníci z povolání - Kuvajt měl dosud poměrně malou armádu a tvořili ji záložníci, kteří však byli plni nadšení - zdravili své americké protějšky máváním šavlemi a objetími před kamerami. Pokračovali pak vážnými, tichými hovory ve velitelských stanech. Plukovník Magruder uspořádal s jednou ze svých rot přehlídku s vlajícími standartami. Bylo to dobré pro celkovou morálku - a dvaapadesát tanků, natlačených k sobě, vypadalo jako pěst rozhněvaného boha. Zpravodajská služba SIR tušila, že se něco stane. Nečekala však tohle, a už vůbec nečekala, že se to stane tak rychle.

"Co to má znamenat?" vyrazil ze sebe Darjájí. Pro jednou dopustil, aby mu smrtelný hněv vstoupil do tváře; obyčejně stačilo, když lidé věděli, že se v ní někde pouze skrývá.

"Je to jen plané zastrašování." Po počátečním ohromení si šéf výzvědné služby SIR celou situaci už stačil promyslet. ‚Je to jen pluk. Každá z šesti divizí Boží armády má tři - ve dvou případech čtyři - brigády. A tak je nás dvacet na jednoho. Myslel jste, že Američané nebudou vůbec reagovat? To bylo nerealistické očekávání. Zde vidíme, že reagovali. Jedním plukem, přesunutým z Izraele a navíc poslaným na nesprávné místo. A toho se máme zaleknout?"

"Pokračujte." Pohled temných očí poněkud změkl, pouze to v nich drobně blýskalo; nebyly však už nebezpečně nepřátelské.

"Amerika sem nemůže rozmístit své divize z Evropy. Jsou nakažené. Stejně tak i jejich obrněné divize v Americe. Takže budeme nejprve stát před Saúdy. Bude to velká bitva, a my v ní zvítězíme. Ostatní státečky se nám vzdají, jinak budou rozdrceny - a pak bude nahoře v oblasti Zálivu Kuvajt sám, jen se svými vlastními silami a s tímhle americkým plukem. A o ně se už postaráme. Pravděpodobně čekají, že Kuvajt napadneme nejdřív. Tu chybu přece nebudeme opakovat, ne?"

"A když posílí Saúdy?'

"Bude to stejné; v Království mají výzbroj jen pro jednu brigádu. Druhá je na moři. O tom jste přece hovořil s tou Indkou, ne?" Tohle všechno je do té míry normální, že jsem to mohl předvídat, myslel si šéf špionáže SIR za navenek ustrašenýma očima. Těsně před tím, než se něco začne dít, se tihle lidé mohou zbláznit, jako kdyby čekali, že se všichni ostatní budou držet nějakého písma svatého, které oni pro ně sepsali. Nepřítel je přece nepřítel. Ne vždycky jde člověku na ruku. "A pochybuji, že mají nějaké vojáky, se kterými by mohli hýbat. Letadla, to snad, ale do vzdálenosti deseti tisíc kilometrů není žádná letadlová loď. A letadla, i když jsou pro zlost, nemohou žádné území ani zabrat, ani udržet."

Po těchto slovech ztratil stařec svůj výhružný výraz. "Děkuji vám za vysvětlení."

"Konečně se tedy setkáváme, pane plukovníku," uvítal Golovko důstojníka CIA.

Clark si často v duchu kladl otázku, jestli někdy uvidí vnitřek hlavního sídla KGB. Že mu jednou v pracovně šéfa nabídnou pití, ho nenapadlo ani ve snu. Ať si bylo časné ráno, doušek vodky si dal. "Na takovouhle pohostinnost mě tedy při výcviku nepřipravovali, pane předsedo."

"Sem už lidi kvůli ničemu jinému nebereme. Vězení Lefortovo je příhodnější." Golovko se odmlčel a vrátil se k čaji. Napít se s tím člověkem mu velela povinnost, bylo však ještě brzy ráno. "Musím se zeptat: to vy jste dostal ven madam Gerasimovovou a tu dívku?"

Clark přikývl. Lhaním by zde nic nezískal. "Ano, byl jsem to já."

"Zajisté jste byl pro všechny tři vítaným společníkem a průvodcem, Ivane... jak se jmenoval váš otec?"

"Timothy. Jsem Ivan Timofejevič, Sergeji Nikolajeviči."

"Aha." Golovko se rozesmál. "Ať byla studená válka jakkoliv těžká a tvrdá, příteli, teď, na jejím konci, je dobré shledat se se starými nepřáteli. Za padesát let, to už budeme mrtví, historikové porovnají záznamy CIA s našimi a rozhodnou, kdo vyhrál zpravodajskou válku. Máte nějakou představu o tom, jak rozhodnou?"

"Nezapomínejte, že já jsem byl po většinu času jen pěšec, ne velitel."

"Na našeho majora Šerenka jste vy i tady váš partner zapůsobili. To, jak jste zachránili Kogu, bylo velkolepé. A teď spolu budeme pracovat znovu. Dostal jste instrukce?"

Pro Chaveze, který dospěl v muže odchováván filmy o Rambovi, a kterého prvotní výcvik v pozemní armádě naučil očekávat, že se může kdykoli srazit čelem proti čelu se Sověty, to byl zážitek, jejž byl ochoten připsat nanejvýš na vrub zmatení z rychlého přechodu časovými pásmy; oba důstojníci CIA si všimli, jak byly chodby prázdné, když jimi procházeli. Rusové zřejmě usoudili, že nemá význam nechat je, aby viděli tváře, na které by si mohli někdy jindy a někde jinde vzpomenout.

"Ne, hlavně jsme shromažďovali informace."

Golovko stiskl tlačítko na stole. "Je tu Bondarenko?" Za několik vteřin se otevřely dveře a v nich se objevil ruský generál.

Oba Američané vstali. Clark vzal na vědomí jeho vyznamenání a zpříma se na něj podíval. Bondarenko udělal totéž. Vzájemné potřesení rukama bylo obezřelé, zvědavé a podivně vřelé. Byli stejného věku; vyrostli a vychováni byli v jednom období a dospívají do jiného.

"Gennadij Josifovič je náčelníkem operací. Ivan Timofejevič je špion z CIA," vysvětloval Golovko. Jeho mladý partner také. Povězte mi, Clarku, ten mor, ten pochází z Íránu?'

"Ano, to je jisté."

"Pak je ten člověk opravdu barbar. Ale je chytrý. Nu, generále?'

"Minulou noc jste přesunuli váš obrněný pluk z Izraele do Kuvajtu," začal Bondarenko. Jsou to dobré jednotky, ale poměr sil je krajně nepříznivý. Vaše země nebude moci nasadit žádný větší počet vojáků ještě nejméně dva týdny. A on vám dva týdny neposkytne. Odhadujeme, že ty obrněné divize jihovýchodně od Bagdádu budou připraveny k přesunu do tří, nanejvýš do čtyř dnů. Jeden den pochodu do pohraniční oblasti - a pak? Pak uvidíme, jaké má plány."

"A napadá vás něco, máte nějaké návrhy?"

"O tomhle jsme nevyzvěděli o nic víc než vy," odpověděl Golovko. "Bohužel, většinu našich lidí, co jsme v té oblasti měli, postříleli. A ti generálové, kteří byli našimi přáteli, zemi opustili."

"Vyšší velení armády je íránské, mnozí velitelé byli za vlády šáha vycvičeni jako nižší důstojníci v Británii nebo v Americe, a přežili čistky," řekl Bondarenko. "O mnohých z nich máme založené spisy a ty teď posíláme do Pentagonu."

"To je od vás velmi laskavé."

"Jo, to bych řek'," poznamenal Chavez. Jestli nám teď dají po čumáku, příště se určitě vypraví na sever."

"Spojenectví, mladíku, se neuzavírají z lásky, ale podle společných zájmů," souhlasil Golovko.

Jestli se vy nedokážete s tím maniakem vypořádat teď, pak se s ním budeme muset vypořádávat za tři roky my," pronesl Bondarenko vážně. "Líp bude vyřídit to teď. Myslím, že pro nás pro všechny."

"Nabídli jsme Marji Foleyové podporu a pomoc. Přijala. Až se dovíte, jaký bude váš úkol, dejte nám vědět, a uvidíme, co se dá udělat."

Někteří vydrželi déle než ostatní. Jiní vydrželi méně. K prvnímu zaznamenanému úmrtí došlo v Texasu - byl to zástupce firmy prodávající výstroj a vybavení pro golf, který naposledy vydechl v důsledku selhání srdce tři dny poté, co byl do nemocnice přijat, a den poté, co do nemocnice přišla jeho manželka, také s příznaky Eboly. Lékaři, kteří s ní hovořili, došli k závěru, že se pravděpodobně nakazila když uklízela toaletu, kde její manžel zvracel. Tedy nikoli z přímého kontaktu, protože manžel se po návratu z Phoenixu cítil tak zle, že ji ani nepolíbil. Ačkoliv to byl zdánlivě nedůležitý závěr z jasných údajů, poslali ho faxem do Atlanty, protože Středisko pro potírání chorob si vyžádalo veškeré informace, jakkoliv se snad mohly zdát nevýznamné. Lékařskému týmu v Dallasu docela jistě nevýznamné připadaly. Toto první úmrtí naplnilo lékaře úlevou i hrůzou současně. Úlevou proto, že mužův stav byl beznadějný a byla to bolestivá agónie; hrůzou, protože věděli, že další stejně zlovolná úmrtí teprve začnou přicházet.

Totéž se stalo o hodinu později v Baltimoru. Prodejce rekreačních vozidel si už předtím stěžoval na trávicí potíže; žaludeční vřed, dosud udržovaný v klidu volně prodejnými léky, poskytl Ebole snadný cíl. Výstelka žaludku se rozložila a pacient rychle vykrvácel; zůstal v bezvědomí pod vlivem mohutných dávek léků proti bolestem. I to bylo pro ošetřujícího lékaře i sestru tak trochu překvapením. Brzy nato začala smrt procházet celou zemí. Média o úmrtích informovala a hrůza mezi lidmi se prohloubila. V první sérii případů zemřel nejdříve manžel, a brzy ho následovala i manželka. V mnoha podobných případech přijdou na řadu děti.

Skutečnost začala doléhat stále tíživěji. Předtím byla krize pro většinu lidí jen čímsi vzdáleným. Podniky a školy byly sice zavřené a doprava omezená, to ostatní však byly pouhé televizní reportáže; taková už je v západních zemích tendence. Člověk věci vidí na obrazovce, pohyblivý obraz podtržený zvukem, cosi reálného a současně nereálného. Teď se však slovo smrt začalo ozývat často. Na obrazovkách se objevovaly fotografie obětí i záběry lidí, nyní mrtvých, jejich soukromí i zábava ve volném čase, odhalené v okamžicích radosti a odpočinku, následované chmurnými slovy reportérů, jejichž tváře se stávaly téměř důvěrně známými, jako kdyby oni sami patřili do rodiny - to vše vstupovalo do povědomí veřejnosti s novou a hroznou bezprostředností, už ne noční můra, ze které se člověk probudí, ale noční můra, která proniká stále dál a pořád narůstá, jako když se dítěti zdá, že k němu do pokoje vpadl černý mrak, roste a roste, přibližuje se k němu navzdory všem pokusům utéci, a dítě ví, že když se ho mrak dotkne, je ztraceno.

Žehrání na rozkaz omezit cestování, vyhlášený na federální úrovni, zemřelo ve stejný den jako golfista z Texasu a prodejce rekreačních vozidel z Marylandu. Osobní kontakty se omezily na okruh rodiny. Lidé nyní žili u telefonů. Dálkové linky byly zahlcené hovory, v nichž se přátelé a příbuzní navzájem ujišťovali, že jsou v pořádku, až to došlo tak daleko, že společnosti AT&T, MCI i ostatní začaly vysílat v televizi žádosti, aby se takové hovory zkrátily; byly vyčleněny zvláštní linky pro potřeby vlády a zdravotnictví. Teď nastala skutečná celonárodní panika, třebaže tichá a prožívaná osobně. K žádným veřejným demonstracím nedocházelo. Provoz v ulicích větších měst byl prakticky nulový. Lidé dokonce přestali chodit do supermarketů, zůstávali doma a žili zatím o konzervách nebo ze zásob v lednicích.

Reportéři, jezdící s přenosnými kamerami sem a tam, o tom všem informovali;

zvyšovali tak napětí, současně ho však pomáhali rozptýlit.

"Funguje to," sdělil generál Pickett telefonem svému bývalému podřízenému v Baltimoru.

"Odkud voláš, Johne?" otázal se Alexandre.

"Z Dallasu. Funguje to, plukovníku. A něco od tebe potřebuju."

"A co?"

"Přestaneš dělat praktického lékaře. Od toho máš stážisty. V nemocnici Waltera Reeda mám pracovní skupinu. Tak sem naklusej. Jsi v teorii moc velký machr, než aby ses motal kolem pacientů, Alexi."

Johne, moje jednotka je teď tady, a já musím vést své vojáky." Byla to lekce, kterou si z dob, kdy chodil v zeleném, dobře pamatoval.

"Fajn; tvoji lidé vědí, že ti na nich záleží, plukovníku. Tak teď můžeš tu zatracenou flintu odložit a začít uvažovat jako opravdový velitel, hergot. Tahle bitva se nevyhraje v nemocnicích, co říkáš?" zeptal se Pickett už rozumněji. "Čeká na tebe auto. Dole je hummer, vezme tě do Reedovy nemocnice. Nebo tě snad mám reaktivovat a dát ti to rozkazem?"

Pickett by to udělal, to Alexandre věděl. "Dej mi půl hodiny." Mimořádný profesor zavěsil a rozhlédl se po chodbě. Z jednoho pokoje zřízenci v plastikových oděvech vyváželi další vak s mrtvým. Alexandre přesto pociťoval jistou hrdost na to, že je tady. I když pacienty ztrácí, a bude je ztrácet dál, je zde, dělá co může a ukazuje personálu, že je jedním z nich, pečuje o nemocné, vystavuje se ohrožení tak, jak se zavázal přísahou, když mu bylo šestadvacet let. Až tohle skončí, celý tým se bude dívat zpět s pocitem sounáležitosti. Jakkoli to bylo hrozné, svou práci udělali -

"Sakra," zaklel. John Pickett má pravdu. Bitva se svádí zde, to ano, ale vyhrána zde nebude. Oznámil svému hlavnímu asistentovi, že odchází o poschodí níž; to řídil děkan James.

Měli tam zajímavý případ, devětatřicetiletou ženu; přivezli ji před dvěma dny. Její druh umíral; žena nebyla při vědomí, v krvi měla protilátky Eboly a vykazovala klasické příznaky chřipky, ale choroba dál nepokračovala, dokonce se zdálo, že se zastavila.

"Co za tím může být?" obrátila se Cathy Ryanová tázavě na děkana Jamese.

"Nepředbíhejte, Cath," odpověděl unaveně.

"To ne, Dave, jen chci znát příčinu. Sama jsem s ní mluvila. Spala s ním v jedné posteli ještě dva dny před tím, než ho sem přivezla ..."

"Měli spolu pohlavní styk?" vložil se do hovoru Alex.

"Ne, Alexi, neměli. Ptala jsem se. Necítil se dobře. Já myslím, že tahle žena přežije." V Baltimoru to bude první vítězství.

"Aspoň týden si ji tu necháme, Cathy."

"To vím, Dave, ale tahle je první," zdůraznila DOKTORKA. "Něco je tu jinak. Co to je? Musíme to vědět!"

"Kde má chorobopis?" Cathy ho Alexandrovi podala.

Přeběhl ho očima. Teplota 37.9, krev... normální není, ale... "Co říká, Cathy?" zeptal se Alexandre a prolistoval několik dalších stránek.

"Myslíte co povídá o tom, jak se cítí? Je zpanikařená, k smrti vyděšená. Má silné bolesti hlavy, žaludeční křeče - spoustu z toho má zřejmě na svědomí stres. To jí nemůžeme mít za zlé, co?"

"Týhle hodnoty tady se všechny zlepšují. Funkce jater pořádně spadla, ale to se včera v noci zastavilo a funkce se obnovuje..."

"To mě právě zaujalo. Zdárně proti té chorobě bojuje, Alexi," řekla doktorka Ryanová. Je první, myslím, že u ní to vyhrajeme. Ale proč? Co je tu jinak? O čem se z toho můžeme poučit? Co z toho můžeme aplikovat u ostatních pacientů?"

Tohle byl pro doktora Alexandra poslední popud. Musí do Reedovy nemocnice.

"Dave, odvolávají mě do Washingtonu, hned."

"Tak jděte," odpověděl děkan okamžitě. "My tady na to takhle stačíme. Jestli můžete pomoci něco rozumného z tohohle vytěžit, tak už ať tam jste."

"Cathy, nejpravděpodobnější odpověď na vaši otázku je prostá. Schopnost vypořádat se s touhle nákazou je nepřímo úměrná počtu částic, které se dostanou do organismu. Všichni si myslí, že člověka může zabít jediný řetězec. To není pravda. Tak nebezpečný žádný virus zase není. Ebola zabíjí v prvé řadě tím, že přemůže imunitní systém; teprve pak začne pracovat na orgánech. Jestli ta žena v sobě měla jen malý počet těch prevítů, její imunitní systém se pustil do boje a zvítězil. Ještě si s ní promluvte. Zjistěte každou podrobnost o jejím kontaktu s manželem za minulý týden. Za pár hodin se vám ozvu. Jak to jinak jde?"

"Alexi, jestli z toho kouká nějaká naděje," odpověděl doktor James, "pak si myslím, že dokážeme něco udělat."

Alexandre šel zpátky nahoru do dekontaminačního pokoje. Nejprve mu dezinfekčním roztokem důkladně postříkali oděv. Pak se převlékl do zeleného lékařského obleku a vzal si roušku, nastoupil do "čistého" výtahu, sjel dolů do haly a vyšel ven. "Vy jste plukovník Alexandre?" oslovil ho seržant.

"Ano."

Poddůstojník zasalutoval. "Pojďte se mnou, pane. Čeká na vás hummer s řidičem. Nechcete nějaký kabát? Venku je trochu zima."

"Díky." Lékař si oblékl pogumovanou větrovku, součást protichemického oděvu. Určitě ho udrží v teple po celou cestu. Za volantem seděla poddůstojnice. Alexandre se usadil do nepohodlného sedadla, zapnul si pás a otočil se k ní. "Jeďte!" Teprve potom se znovu zamyslel nad tím, co tam nahoře řekl Ryanové a Jamesovi. Potřásl hlavou, jako kdyby zaháněl dotěrný hmyz. Pickett má pravdu. Snad.

"Pane prezidente, my si tu projdeme ještě jednou nějaké údaje. Volal jsem doktoru Alexandrovi do Hopkinsovy nemocnice; chci ho ve skupině, kterou dávám dohromady v Reedově nemocnici. Na nějaké závěry je ještě moc brzy. Prosím, nechte nás teď pracovat."

"No dobrá, generále," řekl Ryan zlostně. "Budu tady. Sakra," zaklel, když zavěsil.

"My máme na práci jiné věci, pane," pronesl důrazně Goodley.

"Jo, to máme."

Když přesun začal, byla v tichomořském časovém pásmu ještě tma. Aspoň že nebylo těžké obstarat letadla. Letouny typu Jumbo z většiny hlavních linek směřovaly do Barstowu v Kalifornii; jejich letové posádky prošly kontrolou na protilátky Eboly, a dál je pustili lékaři pozemní armády se svými vlastními testovacími soupravami, které teď začaly přicházet v dostatečném množství. Byly také upraveny ventilační systémy letounů. V Národním výcvikovém středisku nasedali vojáci do autobusů. Pro modré to byla běžná záležitost, ne však pro červené; jejich rodinní příslušníci přihlíželi, jak uniformovaní vojáci opouštějí domovy. O tom, kde budou jejich nová postavení, se vědělo jen málo, vědělo se pouze to, že odlétají. Cíl cesty byl zatím tajný; vojáci se ho dovědí až během šestnáctihodinového letu z výcvikového zařízení hluboko v kalifornské poušti. Přes dvacet tisíc mužů a žen představovalo čtyřicet letů s frekvencí jen čtyři za hodinu. Kdyby se místních důstojníků pro styk s veřejností někdo vyptával, odpověděli by, že jednotky z Fort Irwinu odlétají pomoci při celostátní karanténě. Ve Washingtonu se pár reportérů dovědělo něco jiného.

"Thomas Donner?" otázala se žena s rouškou na obličeji.

"Ano, to jsem já," odpověděl reportér příkře, protože ho vytáhla od snídaně. Byl oblečený jen v džínách a flanelové košili.

"FBI. Šel byste se mnou, pane? Musíme si s vámi o něčem promluvit."

"Jsem zatčen?" zeptala se televizní reportérská hvězda.

"Jen když si o to řeknete, pane Donnere," odvětila agentka. "Ale potřebuji, abyste šel se mnou, hned teď. S sebou nepotřebujete nic, jen peněženku a osobní průkaz a tak," dodala a vložila mu do ruky chirurgickou roušku v

plastikovém obalu.
"Fajn. Tak za minutku." Dveře se zavřely; Donner políbil manželku, oblékl si sako a přezul se. Vyšel ven, nasadil si roušku a následoval agentku k autu. "O co jde?"
"Já jen vyřizuju vzkazy shora," řekla a ranní rozhovor tak ukončila. Co je jí do toho, že reportér je tak pitomý, že si nepamatuje, že je členem tiskové skupiny vybrané pro záležitosti Pentagonu?
"V roce 1991 udělali Iráčané největší chybu ve svém týlovém zabezpečení," vysvětloval admirál Jackson a jezdil ukazovátkem po mapě. "Všichni si myslí, že jde o děla a pumy. Nejde. Jde o palivo a informace. Když máte dost paliva, abyste se mohli udržovat v pohybu, a když víte, co ten druhý dělá, máte šanci, že vyhrajete." Na plátno vedle mapy se promítl další diapozitiv. Ukazovátko se přeneslo na něj. "Tady, podívejte se."
Družicové snímky byly jasné a čisté. Každé stanoviště tanků a bojových vozidel pěchoty doprovázelo ještě něco dalšího - celá řada palivových cisteren. K automobilům byly připřaženy kolesny. Na zvětšeninách byly vidět plechové sudy s palivem, připevněné vzadu na tancích T-80. Každý sud obsahoval pětapadesát galonů motorové nafty. Ty sice značně zvyšovaly zranitelnost tanků, daly se však odhodit pomocí spínače uvnitř věže.
"Teď už není pochyb. Chystají se vyrazit, pravděpodobně do týdne. Náš desátý obrněný pluk už je v Kuvajtu. Na cestě jsou Jedenáctý, a taky První brigáda Národní Gardy ze Severní Karolíny. To je všechno, co se zatím dá dělat. Další jednotky můžeme uvolnit z karantény nejdřív v pátek."
"A je to otevřená informace," připomněl Ed Foley.
"V podstatě rozmísťujeme jednu divizi, sice silně vyzbrojenou, ale jen jednu," uzavřel Jackson. "Kuvajtská armáda je celá v poli. Saúdové se rozhýbávají také."
"A s třetí brigádou to závisí na tom, jestli předvojové lodi dostaneme přes indické námořnictvo," upozornil důrazně ministr Bretano.
"To nedokážeme," sdělil jim admirál DeMarco. "Nemáme takovou bojovou sílu, abychom se probili."
Na tohle Jackson neodpověděl. Nemohl. Úřadující náčelník námořních operací je jeho nadřízený, navzdory všemu, co si o něm Robby myslí.
"Koukni, Brucie," zasáhl Mickey Moore a zpříma na admirála pohlédl, "moji hoši ta vozidla potřebují, jinak bude karolinska Garda stát proti postupujícím nepřátelským mechanizovaným silám jen s ručními zbraněmi. Vy v modrém nám už celá léta vykládáte, jak jsou ty křižníky se systémem Aegis hbité. Tak bojuj, nebo zmlkni, jo? Zítra v tuhle dobu budu mít patnáct tisíc vojáků v dost nejisté situaci."
"Admirále Jacksone," řekl prezident, "vy zastupujete operační oddělení."
"Pane prezidente, bez ochrany ze vzduchu..."
"Tak dokážeme to nebo ne?" zeptal se Ryan.
"Ne," odpověděl DeMarco. "Takhle loďmi plýtvat nebudu. Bez krytí ze vzduchu nic nepodniknu."
"Robby, chtěl bych od vás ten nejlíp podložený návrh," pravil ministr Bretano.
"Tak dobrá." Jackson se nadechl. "Mají celkem asi čtyřicet harrierů. Pěkná letadla, ale nijak moc výkonná. Doprovodné síly mohou dát dohromady takových třicet raket země-země. S dělostřeleckou palbou si nemusíme dělat starosti. Anzio teď nese pětasedmdesát raket země-vzduch, k tomu patnáct raket tomahawk a osm harpoonů. Kidd má sedmdesát raket země-vzduch a osm harpoonů. O'Bannon má jen zbraně pro bodovou obranu, ale má i harpoony. Obě fregaty, které se k nim připojily, mají asi dvacet raket země-vzduch. Teoreticky se probojovat mohou."
"To je nebezpečné, Jacksone! Přece nepošlete hladinové síly samotné proti skupině letadlové lodi, to nikdy!"
"Co když vypálíme první?" zeptal se Ryan. Na tahle slova se všechny hlavy

otočily.
"Pane prezidente!" To promluvil opět DeMarco. "To neuděláme. Nemáme ani jistotu, že mají nepřátelské úmysly."
"Velvyslanec si myslí, že mají," sdělil jim Bretano.
"Admirále DeMarco, ten materiál se musí dodat na místo," pronesl prezident a obličej mu potemněl.
"Letectvo se teď rozmísťuje v Saudské Arábii. Ještě dva dny a můžeme si s tím poradit, ale do té doby..."
"Admirále, složte funkci." Ministr Bretano pohlédl na svou složku s hlášeními. "Vašich služeb zde už není třeba. Nemáme čas na to, abychom se dva dny dohadovali."
Tohle bylo porušení protokolu. Náčelníky štábů jmenuje prezident, titulárně to jsou vojenští poradci ministra obrany a prezidenta, a jen ten může žádat jejich rezignaci. Admirál DeMarco pohlédl na místo uprostřed poradního stolu, kde seděl Ryan.
"Pane prezidente, musím mít na paměti všechny možné okolnosti."
"Admirále, máme patnáct tisíc lidí, kteří se chystají jít do ohně. Nemůžete nám tady vykládat, že je námořnictvo nepodpoří. Od této chvíle jste mimo službu," řekl prezident. "Přeji vám dobrý den." Ostatní uniformovaní náčelníci na sebe pohlédli. Tohle se ještě nikdy nestalo. "Za jak dlouho dojde ke kontaktu s Indy?" zeptal se Ryan potom.
"Asi za čtyřiadvacet hodin, pane."
"Můžeme dát nějak dohromady ještě další podporu?'
Je tam také ponorka s nákladem torpéd a raket, asi pětasedmdesát kilometrů před Anziem," odpověděl Jackson, zatímco ohromený admirál a jeho pobočník opouštěli místnost. "Můžeme ji popohnat. Riskujeme tím, že ji Indové objeví, ale ti nejsou v boji proti ponorkám nijak moc rychlí. Stane se z ní útočná zbraň, pane. Ponorky se nedokážou pasivně bránit. Ponorky potápějí lodi."
"Myslím, že indická předsedkyně vlády a já si potřebujeme trochu popovídat," poznamenal POTUS. "A až se přes ně dostaneme, co potom?"
"No, pak musíme proplout úžinou, dostat se do přístavů a vyložit náklad."
"S tím vám můžu pomoct," slíbil náčelník vojenského letectva. "Budeme tam mít stíhačky F-16, a na tu část přesunu jejich dolet stačí. 366. letecká skupina nebude ještě připravená, ale hoši z Izraele ano."
"To krytí ale opravdu potřebujeme, generále," zdůraznil Jackson.
"No teda to je něco, sakra, námořnictvo žádá o pomoc letce," pronesl lehkým tónem náčelník letectva; pak zvážněl. "Zabijeme každýho oturbanovanýho parchanta, co se dostane do vzduchu, Robby. Těch osmačtyřicet šestnáctek to zvládne. Jak budete sto padesát kilometrů od úžiny, máte nad sebou ve vzduchu jen vlastní lidi."
"Bude tohle stačit?' zeptal se prezident.
"Přesně vzato ne. Protivník má čtyři sta špičkových letounů. Až bude plně připravená 366. letecká skupina - nejdřív do tří dnů - , budeme mít pro vzdušný boj osmaosmdesát stíhaček, ale Saúdové nejsou špatní. Taky tam hlídkuje radarový letoun. Přinejhorším budou vaše tanky bojovat aspoň pod neutrálním nebem, Mickey." Generál pohlédl na hodinky. "Zrovna teď by měly vyrážet."
První letka čtyř přepadových stíhaček F-15C vzlétla a obloukem se stočila směrem ke svému cíli. Za dvacet minut se stíhačky připojily k tankerům KC-135R. Těch bylo z jejich vlastní letecké skupiny šest, a přidají se ještě další z Národní Gardy z Montany a Severní a Jižní Dakoty; jejich domovské státy zůstaly zatím epidemií nedotčeny. Po většinu cesty k Arabskému poloostrovu se budou držet patnáct kilometrů od civilních letounů vpředu, letících z Kalifornie. Letová trasa vedla na sever k pólu, pak na jih směrem na Rusko a dál nad východní Evropu. Na západ od Kypru se k nim připojí izraelský doprovod a poletí s nimi až nad Jordánsko. Odtamtud budou americké stíhačky typu Eagle posíleny saudskými F-15. Prvních několik letadel přistane

nepozorovaně, uvažovali operační důstojníci, ale jestli se druhá strana vzbudí, pak dojde k bitvě. Piloti ve vedoucí letce eaglů proti tomu celkem nic neměli. Když po pravé straně začalo svítat, neslyšeli z rádií žádný cizí provoz. Během letu spatří dvě svítání. To příští se ukáže nalevo.

"Tak, dámy a pánové," oslovil patnáct shromážděných novinářů plukovník námořní pěchoty s funkcí důstojníka pro styk s veřejností, "já vám to shrnu. Svolali jsme vás proto, že s vámi počítáme pro nasazení ve válečné akci. Seržant Astor vám teď rozdá formuláře; v nich vyjádříte svůj souhlas. Prosím, podepište je a pak je vraťte."

"Co to je za formuláře?' ozval se jeden z novinářů.

"Co takhle přečíst si ho?" poradil mu plukovník; na obličeji měl roušku.

"Zkouška krve," zamručela jiná. "No, dejme tomu. Co to ostatní?"

"Paní, ti z vás, kdo formulář podepíší, se toho dovědí víc. Ty, kdo nepodepíší, odvezeme domů." Ve všech případech zvítězila zvědavost. Podepsali.

"Děkuji." Plukovník formuláře zkontroloval. "Teď laskavě jděte tamhle do těch dveří nalevo, tam na vás čekají zdravotníci od námořnictva."

Ed Kealty obhajoval svůj vlastní případ. Ačkoliv byl členem komory už třicet let, u soudního dvora byl vždy pouze jako divák, přestože mnohokrát v soudní budově vystoupil a pronesl nějaký proslov nebo prohlášení. Jeho vystoupení bylo vždycky dramatické, a tohle zde také.

"Prosím soud o pozornost," začal bývalý viceprezident. "Žádám o zkrácené řízení. Z rozkazu prezidenta vyplývá, že bylo porušeno moje právo překročit hranici státu. To je v rozporu s jasně danými ústavními zárukami a také v rozporu s výrokem Nejvyššího soudu, to jest s precedentem týkajícím se případu Lemuela Penna, v němž se soud jednomyslně vyslovil..."

Vedle státního zástupce, který bude hovořit za vládu, seděl Pat Martin.

Byla tu kamera, která bude odsud ze soudní síně vysílat přes družici průběh jednání do všech televizních přístrojů v zemi. Scéna působila podivně. Soudce, soudní zpravodaj, zástupce šerifa, všichni právní zmocněnci, všech deset novinářů a čtyři diváci měli chirurgické roušky a gumové rukavice. Ti všichni byli právě svědky toho, jak se Ed Kealty politicky přepočítal, nejhůř za celou svou kariéru, ačkoliv to zatím žádnému z nich nedošlo. Martin sem přišel s předtuchou, téměř s přesvědčením, že přesně k takovému přepočítání dojde.

"Svoboda pohybu je úhelným kamenem veškerých svobod daných a chráněných ústavou. Prezident nemá ani ústavní, ani statutární pravomoc tuto svobodu občanům upírat, zvlášť ne prostřednictvím ozbrojených sil, což již mělo za následek smrt jednoho občana a zranění mnoha dalších. Je to prostá právní záležitost," prohlásil Kealty o půl hodiny později, "a jménem svým i svých spoluobčanů prosím soud, aby tento protizákonný rozkaz zrušil." S těmito slovy se Ed Kealty vrátil zpět na svoje místo.

"Vaše ctihodnosti," začal státní zástupce a vystoupil na pódium, kde stál televizní mikrofon, jak se praví ve stížnosti, toto je velmi důležitý případ, nikoli však případ svou podstatou právně složitý.

Vláda by ráda citovala výrok soudce Holmese ve slavném případu svobody projevu; ve výroku se praví, že zrušení svobod je dovoleno, jestliže zemi jako celku hrozí reálné, přímé a jasné nebezpečí. Ústava, vaše ctihodnosti, není smlouva o sebevraždě. Krize, před níž dnes země stojí, je smrtelně nebezpečná, jak nám sdělují zprávy v tisku, a je takové povahy, že ti, kdo ústavu sepisovali, nemohli nic podobného předvídat. Připomínám tomuto učenému shromáždění, že na konci osmnáctého století nebyla podstata infekční choroby jako taková dosud známa. Avšak karanténa lodí byla v té době běžná a obecně přijímaná. Jako precedens uvádíme Jeffersonovo embargo uvalené na zahraniční obchod. Ale hlavně, vaše ctihodnosti, máme přece zdravý rozum. Nemůžeme své občany obětovat na oltáři právnické teorie..."

Martin naslouchal a mnul si pod rouškou nos. Páchlo to tu jako kdyby v síni rozlili sud lyzolu.

Mohlo to být docela komické, ale nebylo; každý z patnácti reportérů

reagoval na test stejně. Mrknutím. Úlevným povzdechem. Každý z nich vstal, šel na druhý konec místnosti a téhle příležitosti využil k tomu, aby si sňal roušku. Když byly testy hotové, odvedli reportéry do jiné místnosti; tam se dovědí, co bude dál.

"Tak, venku máme autobus, ten vás vezme do Andrewsu. Další instrukce dostanete po odletu," sdělil jim důstojník pro styk s veřejností.

"Tak moment!" ohradil se Tom Donner.

"Pane, přesně tak to stálo v tom formuláři, co jste podepsal, vzpomínáte si?"

"Měl jsi pravdu, Johne," řekl Alexandre. Epidemiologie je jakousi medicínskou verzí účetnictví; stejně jako je tahle nudná profese životně důležitá pro podnikání, tak i studium chorob a toho, jak se šíří, se vlastně stalo matkou moderní medicíny. Došlo k tomu, když v osmdesátých letech minulého století jeden francouzský lékař zjistil, že lidé, kteří onemocněli při nějaké epidemii, umírali nebo se uzdravili ve stejném poměru, ať byli léčeni nebo ne. Tenhle prapodivný jev donutil společenství lékařů ke studiu, k hledání toho, co působí a co ne, a medicína se měnila z řemesla v umění vědy.

Čertovo kopýtko vždycky vězí v podrobnostech. V tomto případě to však vůbec nemusí být zrovna čertovo kopýtko, uvažoval Alex.

V zemi bylo nyní 3 451 případů Eboly. Tento počet zahrnoval nemocné, kteří umírali, ty, kdo vykazovali pozitivní příznaky, a ty, u nichž byly zjištěny protilátky. Počet sám o sobě nebyl vysoký, naopak, byl nižší než počet úmrtí na AIDS a o víc než dva řády nižší než u rakoviny nebo srdečních chorob. Statistické studie, doplňované poznatky z rozhovorů agentů FBI s pacienty a také zpětnou vazbou od místních lékařů v celé zemi, určily 223 primárních případů, všechny nakažené na prodejních výstavách; všichni tihle nemocní nakazili někoho dalšího a ti zase nakazili jiné. Ačkoliv další přicházející případy stále ještě vykazovaly stoupající trend, samotné tempo výskytu bylo nižší, než předpovídaly počítačové modely... a v Hopkinsově nemocnici už mají první případ pacienta s protilátkami, ale bez příznaků...

"Těch primárních případů bych byl čekal víc, Alexi," řekl Pickett. "Začalo se nám to rýsovat včera v noci. Ten první, co zemřel, letěl z Phoenixu do Dallasu. FBI má letové záznamy, takže Texaská univerzita otestovala všechny, co byli na palubě; dokončili to dneska ráno. Protilátky má jen jeden. A vlastně ani nemá žádné příznaky."

"A jaké jsou rizikové faktory?"

"Gingivitis. Krvácení dásní," odpověděl generál Pickett.

"Všechno jako by ukazovalo na kapénky... ale..."

"To si právě myslím, Alexi. Druhotná nákaza vypadá většinou na přímý kontakt. Objímání, líbání, ošetřování někoho blízkého. Jestli máme pravdu, tak tohle vyvrcholí do třech dnů, a pak se to zastaví. A přitom se už začnou objevovat lidé, kteří přežili."

"Jednu takovou máme v Hopkinsově nemocnici. Má protilátky, ale zůstalo jen u počátečního stadia."

"Potřebujeme, aby se Gus pustil do studia degradace viru vlivem prostředí. Už by na tom teď měl pracovat."

"Souhlasím. Zavolej mu. Já tu dělám na něčem, co na to navazuje."

Soudce byl starý Kealtyho přítel. Martin nevěděl přesně, jak to soudce v tomhle okrese zaonačuje s pořadím projednávaných případů - na tom teď ale nezáleželo. Každý z obou proslovů trval asi třicet minut. Jak řekl sám Kealty a jak státní zástupce také potvrdil, případ byl v zásadě jednoduchá právní záležitost, ačkoliv jeho praktická aplikace vyúsťovala ve všemožné složitosti. Jenže byl také velmi naléhavý. Výsledkem bylo, že se soudce vynořil ze své úřadovny po pouhé hodině rozmýšlení. Své rozhodnutí přečte ze svých poznámek; plné znění dá přepsat na stroji později.

"Soud," začal, "si je vědom hrozivého nebezpečí, před nímž naše země stojí,

a musí sympatizovat s upřímným pocitem zodpovědnosti ze strany prezidenta Ryana, který se cítí zavázán chránit životy Američanů i jejich svobody.

Soud však musí brát v úvahu také tu skutečnost, že ústava nadále zůstává nejvyšším zákonem země. Násilné překročení této právní bašty je čin, který potenciálně vytváří precedens s následky tak závažnými, že sahají za hranice nynější krize. Ačkoliv prezident zajisté jedná veden těmi nejlepšími pohnutkami, je tento soud nucen prohlásit předmětný prezidentský rozkaz za neplatný v důvěře, že naši občané budou v zájmu vlastního bezpečí jednat inteligentně a prozíravě. Tak zní výrok."

Nato promluvil státní zástupce: "Vaše ctihodnosti! Vláda se musí okamžitě proti vašemu nálezu odvolat ke Čtvrtému obvodnímu soudu v Richmondu. Žádáme odklad do té doby, než bude zpracován písemný materiál, to jest do dneška odpoledne."

"Žádosti se nevyhovuje. Končím jednání." Soudce vstal a bez dalšího slova opustil lavici. V soudní síni pochopitelně nastal poprask.

"Co to znamená?' Soudní televizní zpravodaj - sám právník, který věděl, co to pravděpodobně znamená - se obrátil na Eda Kealtyho, mikrofon v napřažené ruce, tak jak se to chystali v tom okamžiku udělat všichni ostatní reportéři.

"Znamená to, že takzvaný prezident Ryan nemůže porušovat zákon. Myslím, že jsem zde prokázal, že v naší zemi vláda zákona dosud existuje," odpověděl politik. Své zadostiučení a sebeuspokojení nedával otevřeně najevo.

"Co k tomu říká vláda?" zeptal se reportér státního zástupce.

"Mnoho ne. Písemné doklady uložíme do spisů u Čtvrtého obvodního odvolacího soudu Spojených států do té doby, než soudce Venable sepíše svůj nález. Soudní výrok není oficiálně platný, dokud není zapsán, podepsán a náležitě založen. My v prvé řadě sepíšeme odvolání. Čtvrtý obvodní soud výrok odloží..."

"A když ne?"

Odpověděl Martin. "V tom případě, pane, nadále platí prezidentský rozkaz vydaný v zájmu bezpečí veřejnosti. A to až do té doby, než se případ bude znovu projednávat. Máme však všechny důvody předpokládat, že Čtvrtý obvodní soud výrok odloží. Soudci jsou realističtí lidé, a navíc chtějí mít všechno napsané na papíře. Je tu ale ještě jiná věc."

"Ano?' otázal se reportér. Kealty je pozoroval ze vzdálenosti tří metrů.

"Soud zde totiž vyřešil jinou ústavní záležitost. Tím, že v případě prezidenta Ryana použil jeho plné jméno a titul, rozhodl v otázce nástupnictví, kterou bývalý viceprezident Kealty nastolil. Dále, soud se vyjádřil tak, že onen rozkaz ztrácí platnost. Kdyby pan Ryan nebyl prezidentem, byl by podle zákona jeho rozkaz neplatný od samého počátku, a soud by ho zde tedy nemohl za neplatný prohlásit. Soud, domnívám se, jednal nenáležitě ve věci samé, ale náležitě ve smyslu procedurálním. Děkuji. Státní zástupce a já teď musíme vyřídit nějaké papíry."

Nestávalo se často, aby člověk zavřel hubu reportérům. Zavřít hubu politickým osobnostem bylo ještě těžší.

"Tak moment! Počkat!" zařval Kealty.

"Vy jste nikdy nebyl dobrý právník, Ede," poznamenal Martin cestou ven.

"Asi má pravdu," řekl Lorenz. "Ježíši, doufám, že má."

Laboratoře Střediska pro potírání chorob horečně pracovaly od samého začátku, studovaly způsob, jak virus přežívá ve volném prostředí. V termostatech se nastavovaly různé hodnoty teploty a vlhkosti, různé intenzity světla - a výsledné údaje zcela nepochopitelně potvrzovaly stále totéž. Choroba, která se měla šířit vzdušnou cestou, se tak nešířila buď vůbec, nebo jen velmi omezeně. Doba přežívání viru ve volném prostoru se i za vhodných podmínek měřila na minuty.

"Kdybych tak věděl, co si od tohohle napadení slibují," pokračoval Lorenz po chvilce přemýšlení.

"Máme dvě stě dvacet tři primárních případů. To je vše. Kdyby jich bylo víc, už bychom o nich věděli. Osmnáct potvrzených ohnisek. A čtyři další

prodejní výstavy, kde k útoku nedošlo. Proč osmnáct, a ne ty ostatní čtyři?" uvažoval Alex. "Co když napadli všech dvaadvacet, ale ve čtyřech neuspěli?'

"Na základě experimentálních údajů je to docela dobře možné, Alexi." Lorenz potahoval ze své dýmky. "Naše modely teď předpovídají celkem osm tisíc případů. Vyskytnou se samozřejmě lidé, kteří přežijí, a jejich počty ty modely poněkud změní. Tahle karanténa lidi vyděsila k smrti. Víš, nerekl bych, že ten zákaz cestování působí nějak zvlášť přímo, ale lidi vyděsil natolik, že nedochází k takovým vzájemným kontaktům, aby..."

"Doktore, to je dneska třetí dobrá zpráva," vydechl Alexandre. První byla ta žena v Hopkinsově nemocnici. Druhá pak Pickettovy analytické údaje. A třetí byla práce Gusovy laboratoře a logický závěr, k němuž vedla. John vždycky říkal, že biologická válka je spíš psychologická než skutečná."

"John je prima doktor, Alexi. A ty taky, příteli."

"Tři dny, a uvidíme."

"Souhlasím. Snad se dovíme ještě něco víc, Alexi."

"Zatím jsem k dosažení přes Reedovu nemocnici."

"Já taky spím v pracovně."

"Tak nashle." Alexandre vypnul hlasitý telefon. Kolem něj stálo šest lékařů od pozemní armády, tři z nemocnice Waltera Reeda, a tři z Amerického vojenského ústavu pro výzkum infekčních chorob. "Co k tomu máte?' zeptal se jich.

"Bláznivá situace," poznamenal jeden z nich, major, s vyčerpaným úsměvem. "Je to psychologická zbraň, no dobrá. Každého šíleně vyděsí. To ale pracuje taky pro nás. Tam na druhé straně to někdo zblbnul. Rád bych věděl, jak...?"

Alex o tom chvíli uvažoval. Pak zvedl telefon a zavolal Johns-Hopkinsovu nemocnicí. "Tady doktor Alexandre," ohlásil se sestře z lůžkového oddělení. "Potřebuju mluvit s doktorkou Ryanovou, je to velmi důležité... ano, počkám." Trvalo to několik minut. "Cathy? Tady Alex. Potřebuju mluvit s vaším manželem. A bude dobré, když u toho budete taky... jo, je to zatraceně důležité," sdělil jí za okamžik.

[55] ZAČÁTEK

Dvě stě osobních spisů znamenalo dvě stě rodných listů, dvě stě řidičských průkazů, dvě stě domů či bytů, bezpočet souborů kreditních karet a celou řadu dalších okolností, které bylo třeba prověřit. Když už takové vyšetřování začalo, zvláštní agent Árif Rahman si nutně vysloužil zvláštní pozornost tří set agentů FBI nasazených na tenhle případ. Na seznamu samozřejmě byl také každý člen Tajné služby, který měl běžný přístup do Bílého domu. Po celé zemi - Americká Tajná služba přijímá personál ze stejně širokého okruhu lidí jako každá jiná vládní instituce - agenti FBI začali rodnými listy a pak pokračovali dál; prověřovali ročenky středních škol, fotografie maturantů porovnávali s fotografiemi agentů na jejich průkazech totožnosti. Ukázalo se, že tři agenti ochranky jsou přistěhovalci, a některá z jejich osobních dat se nedala dost dobře ověřit. Jeden z nich byl rodilý Francouz, kterého do Ameriky přinesla matka v náručí. Další agentka pocházela z Mexika, odkud přišla vlastně ilegálně s rodiči; později svůj pobyt zlegalizovala a v Oddělení technické bezpečnosti se vyznamenala jako génius - a také jako zuřivě vlastenecká členka týmu. Tak zůstal Jeff Rahman, jakožto agent, u něhož některé dokumenty chyběly; to se rozumně vysvětlovalo statusem uprchlíka, který měli jeho rodiče.

V mnoha ohledech to bylo až moc snadné. V jeho spise stálo, že se narodil v Iránu, a do Ameriky přišel, když jeho rodiče po pádu šáhova režimu uprchlí. Od té doby všechno naznačovalo, že se své nové vlasti plně přizpůsobil; stal se z něj dokonce fanatický přívrženec košíkové. Ti Tajné služby díky tomu získal málem legendární pověst; téměř nikdy neprohrál sázku na výsledek zápasu a kolovaly žerty o tom, že před důležitými utkáními se s ním radí i profesionální sázkaři. Vždycky si rád dal se svými kolegy pivo. Vydobyl si vynikající služební pověst jako agent v terénu. Nebyl ženatý. To nebylo u

federálního strážce zákona nic neobvyklého. Tajná služba se vůči manželským partnerům svých členů chová tvrdě; ti - hlavně manželé - se o své milované musí dělit se svým zaměstnáním, a tohle zaměstnání odpouští daleko méně než ta nejnáročnější milenka. To mělo za následek spíš rozvody než sňatky. Ve společnosti žen byl Rahman vídán, ale nijak moc o tom nemluvil. Jeho soukromý život až doposavad plynul klidně a nenápadně. S určitostí se vědělo, že s jinými občany nebo cizinci íránského původu žádné styky neudržuje a není ani v nejmenším nábožný. Nikdy se ani slovem nezmínil o islámu - jen jednou prezidentovi řekl, že náboženství přineslo jeho rodině mnoho žalu a utrpení, a proto o něm raději vůbec ani nemluví.

Inspektor O'Day byl opět v práci, protože choulostivé případy ředitel Murray svěřoval jemu; inspektor se však nedal sebeméně ovlivnit ani tímhle, ani ničím jiným. Měl nad vyšetřováním dohled. Předpokládal, že protivník, pokud existuje, bude odborník, který si nepochybně zajistil co nejpříhodnější a co nejdokonalejší nenápadné krytí. A právě to bude muset prověřit. Navíc při tomhle vyšetřování neplatí žádná pravidla. Rozhodla o tom sama agentka Priceová. Lidi pro svůj vyšetřovací tým si z ústředí a z washingtonské pobočky vybral inspektor osobně. Nejlepší z nich nasadil na agenta Rahmana, který teď byl v Pittsburghu; to se hodilo.

Agentův byt v severozápadní části Washingtonu byl skromný, ale pohodlný. Měl poplašné zařízení, s tím však nebyl žádný problém. Mezi agenty vybranými pro nezákonná vniknutí měli technického kouzelníka, který nejprve ve dvou minutách překonal zámky, pak nastavil nouzový kód výrobce - znal je všechny zpaměti - a systém vyřadil z provozu. Podobné činnosti se kdysi, po aféře Watergate, říkalo "práce s černou brašnou", nezákonné vniknutí k získání důkazů; název se přežil, samotná činnost však ne. Nyní se používal název "speciální operace", a to mohlo znamenat, co kdo chtěl.

Když tedy vnikli dovnitř, první dva agenti u dveří přivolali tři další. Nejdřív byt fotografovali, a přitom pátrali po všem, co by mohlo jejich vniknutí nějak prozradit - zdánlivě nevinné nebo náhodně ležící předměty; kdyby se jimi nějak hnulo, majitele bytu by to upozornilo, že někdo byl uvnitř. Dalo zatracenou práci tyhle věci odhalit a poradit si s nimi, ale všech pět agentů patřilo k odboru zahraniční kontrarozvědky FBI a bylo profesionálními špiony vycvičeno pro práci proti profesionálním špionům. "Proklepat" byt si vyžádá hodiny jemné a namáhavé práce. Věděli, že totéž dělá přinejmenším pět dalších týmů u dalších možných zájmových osob.

P-3C se vznášel na samém okraji dosahu radarů indických lodí; držel se nízko a poskakoval ve zmítajícím se vzduchu nad teplou hladinou Arabského moře. Měl stopy třiceti vysílačů z devatenácti bodů. Nejvíce starostí dělaly posádce letounu silné vysokofrekvenční vyhledávací radary; výstražné systémy registrovaly také stopy od radarů pro navádění raket země-vzduch. Indové údajně prováděli cvičení; jejich flotila po dlouhém pobytu v docích a po údržbě vyplula zpátky na moře. Problém byl v tom, že takováhle "posilovací" cvičení se nedala rozlišit od bojové pohotovosti. Údaje, které na palubě letounu analyzovala obsluha přístrojů pro elektronickou špionáž, se vysílaly na Anzio a na ostatní doprovodná plavidla vyčleněné skupiny KOMEDIE, jak námořníci začali čtyřem lodím skupiny Boba Hopea a jejich doprovodu říkat.

Velitel skupiny seděl v bojové informační centrále svého křižníku. Tři velké nástěnné obrazovky - vlastně zpětná projekce televizních přístrojů, napojených na počítačem řízený radarový systém Aegis - udávaly se slušnou přesností polohu indického bojového uskupení. Dokonce věděl, které stopy pravděpodobně patří letadlovým lodím. Jeho úkol byl složitý. KOMEDIE teď byla kompletně zformovaná. Ke skupině se už připojila zásobovací plavidla Plate a Supply i se svými doprovodnými plavidly Hawes a Carr; během několika příštích hodin se všechny doprovodné lodi vystřídají, aby doplnily své palivové nádrže - protože námořní kapitán, který tvrdí, že má na palubě příliš mnoho paliva,

je jako někdo, kdo si stěžuje, že má u sebe příliš mnoho peněz. Takový kapitán neexistuje. Potom bude doprovodným lodím vydán rozkaz zaujmout postavení podél plavidel vpředu, vezoucích tanky, a fregaty zaujmou postavení podél lodí vzadu. O'Bannon vypluje dopředu a bude pokračovat v pátrání po ponorkách - Indové měli dvě ponorky s nukleárním pohonem, a v téhle chvíli nikdo nevěděl, kde jsou. Lodi Kidd a Anzio, obě s raketami země-vzduch, se vrátí zpátky do formace, aby zajišťovaly protivzdušnou obranu zblízka. Křižník se systémem Aegis obvykle plul ve větší vzdálenosti, nyní však ne.

Důvodem nebylo to, že by byl pro akci dostal takový rozkaz, ale to, co ukazovala televize. Každá loď ve skupině měla svůj vlastní satelitní přijímač; u moderního námořnictva posádky žádaly, a také dostaly, svůj vlastní kabelový systém, a zatímco zde posádka trávila většinu času sledováním různých kanálů, které vysílaly filmy - trvalé oblibě se těšil Playboy, protože námořníci zůstanou námořníky - , velitel skupiny se přímo předávkovával vysíláním CNN, protože jeho rozkazy pro tuto akci mu ne vždycky poskytovaly dostatečné podkladové informace, které pro svůj úkol potřeboval; komerční televize je však obvykle poskytovala. Posádky teď žily v napětí. Zprávy o událostech doma se před nimi nedaly v žádném případě utajit. Záběry nemocných a umírajících, zablokovaných silnic spojujících jednotlivé státy, i záběry prázdných ulic, jimi zprvu silně otřásly; velitelé a náčelníci proto posedávali s námořníky na palubách, kde byly jídelny, a o situaci s nimi hovořili. Pak přišly tyhle rozkazy. Něco se děje v Perském zálivu, něco se děje doma; a potom náhle předvojové lodi, vezoucí bojová vozidla v síle jedné brigády, míří do přístavu Dhahrán v Saudské Arábii... a v cestě jim stojí indické válečné námořnictvo. Kapitán lodi Anzio Greg Kemper si teď uvědomoval, jak je posádka ztichlá. Nižší důstojníci mu hlásili, že "vojáci" v jídelnách nesmějí ani nedělají žádné vylomeniny; neustálé simulace s bojovým systémem Aegis v několika minulých dnech svědčily o jediném - KOMEDIE pluje ve stavu pohotovosti.

Na každém doprovodném plavidle byl vrtulník. Vrtulníky svou činnost koordinovaly s týmem pro boj proti ponorkám na O'Bannonu, pojmenovaném po "zlaté" lodi amerického válečného

námořnictva z druhé světové války, torpédoborci třídy Fletcher, který bojoval ve všech větších bitvách v Pacifiku aniž utrpěl jediné škrábnutí nebo ztráty na životech; tenhle nový měl na nástavbě zlaté písmeno A, odznak vyhlášeného zabijáka ponorek - alespoň v rámci cvičení. Dědictví lodi Kidd bylo méně šťastné. Byla pojmenována po admirálu Isaacu Kiddovi, jenž 7. prosince 1941 zemřel na palubě Arizony; loď patřila do "třídy mrtvých admirálů", skupiny čtyř torpédoborců s raketami, původně stavěných za vlády šáha pro íránskou armádu, vnucených nerozhodnému prezidentu Carterovi, a pak protismyslně pojmenovaných po admirálech, kteří zemřeli v prohraných bitvách. Anzio byla podle jedné z podivných námořnických tradic pojmenována po bitvě na souši, součásti italského tažení v roce 1943, kdy se smělá invaze změnila v zoufalý boj. Válečné lodi jsou vlastně pro takovou práci uzpůsobeny, jenže prací jejich velitelů, a velitelů vůbec, je zoufalý boj vnutit protivníkovi.

V opravdové válce by to bylo bývalo snadné. Anzio nesla na palubě patnáct střel tomahawk; každá měla pětisetkilogramovou bojovou hlavici, a indické bojové uskupení bylo téměř na dostřel. Kdyby vše bylo jak se patří, velitel by střely odpálil podle naváděcích údajů od Orionů ze vzdálenosti dvaatřiceti kilometrů - o navádění by se dovedly postarat i jeho vrtulníky, ale P-3C jsou pro boj přece jen jistější.

"Kapitáne!" To volal poddůstojník od panelu elektronických obranných systémů. "Dostáváme stopy radarů na letadlech. K Orionu se někdo blíží, vypadá to na dva harriery, vzdálenost neznámá, souřadnice konstantní, signál sílí."

"Díky. Nebe je pro všechny, dokud někdo nevyhlásí něco jiného," připomněl Kemper.

Možná, že je to cvičení, jenže indické bojové uskupení se minulého dne nehnulo o víc než o necelých sedmdesát kilometrů; plulo sem a tam, na východ a

na západ, a opakovaně křížilo svou vlastní dráhu. Cvičení mají mít volnější charakter. Kapitánovi Anzia připadalo, že Indové si tenhle kus oceánu vykolíkovali pouze pro sebe. A náhodou operují zrovna mezi místem, kde KOMEDIE právě byla, a místem, kde chce být.

Nikdo neděl žádné tajnosti. Každý se choval, jako kdyby platily normální mírové podmínky. Anzio měla zapnutý svůj radar SPY-1; ten vysílal do prostoru miliony wattů. Indové používali svoje radary také. Bylo to jako hra na to, kdo dřív nevydrží s nervy a uhne z cesty.

"Kapitáne, zachycujeme neznámé vícenásobné kontakty, souřadnice nula-sedm-nula, vzdálenost tři-pět kilometrů. Rádiový provoz nulový, civilní kontakty to nejsou. Označení jako Nálet Jedna." Symboly se objevily na prostřední obrazovce.

"Na souřadnicích nejsou žádné vysílače," hlásila obsluha elektronických obranných systémů.

"Dobrá." Kapitán ve svém velitelském křesle překřížil nohy. Gary Cooper by si ve filmu v takovéhle chvíli zapálil cigaretu.

"Nálet Jedna jsou zřejmě čtyři letouny ve formaci, rychlost osm-čtyři-nula kilometrů, kurs dva-čtyři-pět." Což znamenalo, že se blíží k nim, i když ne přímo na KOMEDII.

"Jaké je předpokládané přiblížení?" zeptal se kapitán.

"Po nynějším kurzu proletí ve vzdálenosti šestadvaceti kilometrů, pane," odpověděl řízně námořník.

"Dobrá. No tak, lidi, poslouchejte. Ať tady všechno běží klidně a náležitě. Všichni víte, co tohle obnáší. Jestli bude nějaký důvod se vzrušovat, tak vám o takovém důvodu povím já," sdělil kapitán posádce bojové informační centrály. "Zbraně připravit." Znamenalo to, že dosud platí mírové podmínky a že nic není připraveno k palbě - situace, která se dala změnit otočením několika klíčky.

"Anzio, tady Gonzo-čtyři," zavolal jakýsi hlas z rádia pro spojení mezi letounem a lodí.

"Gonzo-čtyři, tady Anzio, přepínám."

"Anzio," hlásil letec, jsou to čtyři harriery, pověsily se na nás. Jeden právě přefrčel asi padesát metrů od nás. Na závěsnících má bílé." To znamenalo opravdové rakety, zavěšené pod křídly, žádné ‚jakoby".

"Něco podnikají?" otázal se velitel vzdušných operací.

"Ne, vypadají, že si jen tak hrajou."

"Řekněte mu, ať pokračuje v letu," přikázal kapitán. "A ať dělá, že se ho to netýká."

"Rozkaz, pane." Velitel rozkaz předal.

Tohle nebylo nic neobvyklého. Stíhací piloti jsou stíhací piloti, to kapitán znal. Nikdy nevyrostou z let, kdy se jako kluci prohánĕli kolem holek na motorkách. Zaměřil svou pozornost na Nálet Jedna. Kurs a rychlost se nezměnily. Tohle není akt nepřátelství. Indové tím pouze dávají na vědomí, že vědí, kdo se nachází v jejich sousedství. To bylo zjevné z toho, že se stíhačky objevily na dvou místech současně. Teď to bylo docela určitě brnkání na nervy.

"Co dělat? uvažoval. Obout se do nich? Dělat hloupého? Dělat mrtvého brouka? Lidé tak často přehlížejí psychologický aspekt vojenských operací. Nálet Jedna teď byl dvě stě čtyřicet kilometrů od Anda a rychle se přibližoval k hranici doletu jeho raket SM-2 MR země-vzduch.

"Co tomu říkáte?" obrátil se kapitán na svého důstojníka obsluhy zbraní.

"Myslím, že jen zkoušejí, jestli se nasereme."

"Souhlasím." Kapitán si v duchu hodil mincí. "No, ale obtěžují Oriona. Ukážeme jim, že je vidíme."

Dvě vteřiny nato radar SPY zvýšil výkon na čtyři miliony wattů a všechny je poslal po souřadnici jedna na blížící se stíhačky. Zároveň prodloužil "výdrž" na cílech, což znamenalo, že byly ozařovány téměř nepřetržitě; jejich piloti si mohli své palubní výstražné systémy pověsit na hřebík. Na vzdálenost menší

než pětadvacet kilometrů mohlo takové ozáření - říkalo se mu "hořák" - dokonce začít přístroje poškozovat, podle toho, jak byly jemné a citlivé. A kapitán měl v rukávu ještě další dva miliony wattů. Legrační bylo to, že když nějaký drzý odvážlivec systém Aegis - to slovo vlastně označuje Diův či Athénin štít s obrazem Gorgony - opravdu naštval, mohlo se mu také stát, že bude dělat dvouhlavé děti.

"Kidd právě přešel na režim ‚připraven k boji', pane," hlásil palubní důstojník.

"Pěkný tréninkový čas, co?" Vzdálenost Náletu Jedna teď byla něco přes sto šedesát kilometrů. "Obsluha zbraní, rozsviťte to."

Čtyři zaměřovací radary SPG-51 se na tenhle povel natočily a na blížící se stíhačky vyslaly jako tužka tenké svazky energie paprsků ve vlnovém pásmu 3 cm. Tyto radary ukazují raketám, jak najít své cíle. Výstražné systémy Indů hrozbu zachytí a... Stíhačky však nezměnily ani rychlost, ani kurs.

"No tak jo, dneska to bude v klidu. Kdyby měli na něco chuť, už by manévrovali," sdělil kapitán své posádce. "Víte, je to asi jako když člověk zmizí za roh, když vidí policajta." Nebo mají v žilách ledovou vodu; ale to nebylo pravděpodobné.

"Koukneme se na tu formaci?" zeptal se důstojník obsluhy zbraní.

"No, proč ne. Udělejte pár záběrů, ať vidíme, co tu máme," uvažoval nahlas Kemper.

"Děje se moc věcí najednou, pane."

"To jo," souhlasil kapitán a sledoval obrazovku. Zvedl hlasitý telefon.

"Můstek," odpověděl palubní důstojník.

"Řekněte svým pozorovatelům, že chci vědět, co jsou ty stíhačky zač. Nejlíp, když mi udělají fotografie. Jaká je tam nahoře viditelnost?'

"Opar na hladině, nahoře je to lepší, pane. Teď mám lidi u velkého dalekohledu."

"Dobrá."

"Proletí kolem nás směrem na sever, stočí se doleva a přiblíží se z levoboku," předpovídal kapitán.

"Pane, Gonzo-čtyři hlásí velmi blízký přelet před několika vteřinami," oznámila stanice pro řízení vzdušných operací.

"Řekněte mu, ať zachová klid."

"Rozkaz, kapitáne." Situace se pak vyvíjela rychle. Stíhačky dvakrát obkroužily KOMEDII, nepřiblížily se však víc než na pět námořních mil. Indické harriery ještě patnáct minut prolétávaly kolem hlídkujícího Orionu, pak se musely vrátit na svou letadlovou loď, aby si doplnily palivo; a tak ubíhal další den na moři bez střílení a bez otevřených nepřátelských akcí, pokud člověk nepočítal hrátky stíhaček; a na těch nebylo nic nevídaného. Když se všechno uklidnilo, kapitán lodi Anzio se obrátil ke spojařskému důstojníkovi.

"Potřebuju mluvit s vrchním velitelem pro Atlantik. A teď - ohledně výzbroje..."

"Ano, pane?'

"Zkontrolovat veškeré bojové systémy na lodi."

"Pane, kompletní kontrolu jsme provedli před dvanácti ho-"

"Tak to teď udělejte znova," pronesl tiše a důrazně kapitán.

"A to že je dobrá zpráva?" nechápala Cathy.

"Doktorko, opravdu, je to prosté," odpověděl Alexandre. "Dneska dopoledne jste viděla některé lidi umírat. Zítra uvidíte umírat další; to není nic příjemného. Ale tisíce jsou lepší než miliony, ne? Myslím, že tahle epidemie skončí sama od sebe." Nedodal, že pro něj je tohle všechno poněkud lehčí. Cathy je oční chirurg, není zvyklá na přítomnost smrti. On se zabývá infekčními chorobami a se smrtí se setkává. Lehčí? uvažoval. Je tohle vlastně správné slovo? "To, jak se situace vyvíjí, uvidíme za několik dní ze statistických analýz údajů."

Prezident beze slova přikývl. Van Damm promluvil za něj: Jaký bude počet obětí?"

"Podle počítačových modelů z Reedovy nemocnice a z Detricku méně než deset tisíc. Pane, já vím, že se vyjadřuji trochu moc přímočaře. Ale skutečnost je opravdu taková, že deset tisíc je lepší než deset milionů."

"Jedna smrt je tragédie, milion smrtí je statistika," citoval Ryan.

"Ano, pane. Tohle znám." Ani Alexandre nebyl ze své dobré zprávy nijak nadšený. Jak jinak ale lidem vysvětlit, že pohroma je lepší než katastrofa?

"To je Josef Vissarionovič Stalin," dodal ŠERMÍŘ na vysvětlenou. "Ten tedy měl opravdu slavné výroky."

"Vy víte, kdo to udělal," poznamenal Alex.

"Jak jste na tohle přišel?" zeptal se Jack.

"Na to, co jsem vám řekl, jste nereagoval normálně, pane prezidente."

"Doktore, posledních několik měsíců jsem neudělal normálně skoro nic. Teď mi povězte - jaký vliv bude mít to, co jste řekl, na ten můj zákaz cestování?"

"Znamená to, že ho necháme platit ještě nejméně týden. Naše předpovědi nemohou platit stoprocentně. Inkubační doba u téhle nemoci je dost proměnlivá. Hasičské vozy taky nepošlete domů sotva zmizí poslední plamen. Sedíte a koukáte, jestli to zase někde nevzplane. To se tady může stát taky. Zatím jsou všichni k smrti vyděšení, a díky tomu se vzájemné kontakty snížily na minimum; a tyhle nemoci se zastavují právě tímhle. Necháme to tak, jak to je. Nové případy budou silně místně omezené. Půjdeme na ně stejně, jako jsme šli na neštovice. To znamená nemocné identifikovat, otestovat každého, kdo se s nimi stýkal, izolovat ty, u koho zjistíme protilátky, a uvidí se, jak to dopadne. Zatím to přece funguje, ne? Ten, kdo tohle udělal, se přepočítal. Ta choroba není ani zdaleka tak nakažlivá, jak si myslel - anebo je celá ta věc spíš taková psychologická záležitost - to bývá biologická válka skoro vždycky. K velkým morovým ranám v minulosti docházelo vlastně proto, že lidi nevěděli, jak se choroby šíří. Nevěděli nic o mikrobech a blechách a kontaminované vodě. My ano. Ví to každý, učíte se to v hodinách zdravovědy ve škole. Hergot, přece právě proto se nám nenakazili žádní lidé ve zdravotnictví. Máme spoustu zkušeností s tím, jak zacházet s případy AIDS a hepatitidy. Stejná ochranná opatření, jaká fungují u nich, fungují i zde."

"Co uděláme pro to, aby se to nestalo znova?" zeptal se van Damm.

"Už jsem vám řekl, co to chce. Peníze. Základní výzkum v oblasti genetiky; soustředit pozornost na choroby, o kterých už víme. Není žádný zvláštní důvod, proč bychom nemohli vyvinout bezpečnou vakcínu proti Ebole i proti spoustě dalších virů."

"Třeba AIDS?" zeptal se Ryan.

"AIDS má tuhý kořínek. Ten virus je takový agilní prevít. Všechny pokusy najít vakcínu se zatím nijak daleko nedostaly. Ne, tady je zapotřebí provádět základní genetický výzkum, stanovit, jak pracuje biologický mechanismus, a pak donutit imunitní systém, aby ten mechanismus rozpoznal a virus zahubil - to je podstata Vakcíny. Ale jak to udělat, aby takhle působila, na to jsme ještě nepřišli. A měli bychom. Jinak můžeme za dvacet let Afriku odepsat. Koukněte - já tam mám přece příbuzné, to nevíte?" zažertoval Alexandre o svém kreolském původu.

"Tohle je jedna z cest, jak zabránit tomu, aby se to opakovalo. Vy, pane prezidente, už ale jistě pracujete na řešení druhého problému. Kdo to byl?'

Ryan nemusel vůbec zdůrazňovat, jak je to tajné. "Írán. Ájatolláh Mahmúd hadži Darjájí a jeho veselá družina."

Alexandre se v duchu přenesl do časů, kdy byl důstojníkem armády Spojených států. "Pane, pro mě za mě je můžete klidně pobít třeba všechny."

Bylo zajímavé vidět mezinárodní letiště v Mehrábádu v denním světle. Clark nikdy nezažil Irán jako přátelskou zemi. Říkalo se, že před šáhovým pádem tu lidé byli přátelští, ale Clark svou první cestu sem nevykonal natolik včas, aby to ještě stihl. Do země přišel tajně v roce 1979, znovu pak v roce 1980;

poprvé proto, aby shromáždil informace nutné k pokusu o osvobození rukojmí, jehož se pak také zúčastnil. Nelze nalézt slova, která dokážou popsat, jaké to je, být v zemi prožívající revoluci. Na půdě Sovětského svazu to proti tomu byla pohoda. Rusko, třebaže nepřítel, bylo vždycky civilizovaná země, se spoustou pravidel i občanů, kteří je porušovali. Írán však vzplál jako suchý les zapálený bleskem. "Smrt Americe!" vykřikovala všechna ústa; a být obklopen hořícím lesem je skoro stejně hrozné, jako když se tehdy člověk octl uprostřed davu skandujícího ta dvě slova. Jediná chybička, třebas jen kontaktování agenta, donuceného pracovat pro obě strany, znamenala smrt - pro člověka s malými dětmi hrozivá představa, ať už byl špion nebo ne. Tu a tam pár zločinců zastřelili, ale špiony většinou věšeli. Byl to nespravedlivě krutý způsob, jak člověka připravit o život.

Během let, která mezitím uběhla, se leccos změnilo. Něco však ne. Na celnicích stále s cizinci zacházeli jako s podezřelými. Úředník měl ku pomoci ozbrojené muže, jejichž úkolem bylo zabránit vstupu takových lidí, jako je Clark. Pro SIR, stejně jako pro její předchůdkyni, každá nová tvář patřila potenciálnímu špionovi.

"Klerk," řekl John a podával úředníkovi pas, "Ivan Sergejevič." Ruskou krycí totožnost nepoužíval poprvé; osvědčila se, a už ji zvládl zpaměti. A co víc, jeho ruština byla dokonalá. Za ruského občana se úspěšně vydával už nejednomu uniformovanému úředníkovi.

"Čekov, Jevgenij Pavlovič," oznámil Chavez dalšímu úředníkovi.

I tentokrát ze sebe udělali zahraniční dopisovatele. Důstojníkům CIA pravidla zakazovala používat totožnost amerických reportérů jako krytí, na zahraniční média se to však nevztahovalo.

"Účel vaší návštěvy?' zeptal se první úředník.

"Dovědět se něco o vaší nové zemi," odpověděl Ivan Sergejevič. "Musí to být pro všechny velmi vzrušující." Do Japonska si Clark s Chavezem tenkrát přivezli fotoaparát a k němu užitečnou věcičku, která vypadala jako jasně svítící reflektor, a jako takový také posloužila. Tady ji s sebou neměli.

"On a já jsme tu spolu," řekl Jevgenij Pavlovič svému úředníkovi.

Pasy byly zbrusu nové, ačkoliv zběžnou kontrolou se to nepoznalo - jedna z mála věcí, s nimiž si Clark ani Chavez nemuseli dělat starosti. Řemeslné umění Ruské zahraniční rozvědky se v každém ohledu vyrovnalo umění bývalé KGB. Vyráběla jedny z nejlepších falešných dokladů na světě. Stránky zaplňovalo množství razítek; mnohá se překrývala a listy samy byly jakoby roky častého používání pomačkané a měly zohýbané rohy. Další celník se chopil brašen a otevřel je. Uvnitř našel oblečení, zcela zjevně hodně často nošené, dvě knihy, které zběžně prolistoval, aby se přesvědčil, zda to není pornografie, a dva fotoaparáty průměrné kvality, s černým smaltem místy odprýskaným, ale s novými objektivy. V příručních brašnách byly zápisníky a minimagnetofony. Celníci si dávali na čas, i když pasoví úředníci svou práci už skončili a návštěvníky své země konečně s přímo hmatatelnou váhavostí pustili dál.

"Spasibo," řekl Clark přívětivě; sebral své brašny a odcházel. Za léta se naučil nedávat úlevu příliš otevřeně najevo. Normální cestující jsou prohlídkou vystrašení. A vystrašený musí být i on, nesmí vypadat odlišně od ostatních.

Oba důstojníci CIA vyšli ven, aby si chytili taxíka; stáli spolu tiše ve frontě, zatímco šňůra taxíků ubírala z řady nově příchozích. Když před nimi stáli už jen dva, Chavez upustil svou cestovní brašnu a její obsah se vysypal. On i Clark se nechali dvěma lidmi předběhnout, a Chavez mezitím dával věci zpátky do brašny. Tak téměř určitě nasednou do náhodně přistaveného taxíku, pokud ovšem k agentům nepatří všichni taxikáři.

Vtip byl v tom, že musí vypadat ve všech směrech normálně. Ne příliš hloupě. Ne příliš chytře. Znamenalo to bloudit a ptát se na cestu, ne však zase moc často. Bydlet v laciných hotelích. A v jejich případě hlavně modlit se, aby jim nepřišel do cesty někdo z lidí, kteří je viděli při jejich

dřívější krátké návštěvě města. Úkol měl být jednoduchý; taková je obvykle prvotní představa. Zpravodajské důstojníky jejich nadřízení jen málokdy vysílají plnit úkoly, které rovnou označí jako složité - mohli by totiž mít tolik zdravého rozumu, že by je odmítli. Když pak už je ale člověk venku, z oněch jednoduchých úkolů se stávají úkoly ošemetné.

"Jmenuje se to Zvláštní uskupení KOMEDIE," sdělil Jackovi Robby. "Dneska ráno jim dali Indové o sobě vědět." J-3 pak několik minut vysvětloval.

"Jdou na to tvrdě?" zeptal se prezident.

"Evidentně tam pro náš Orion uspořádali letecký den. Já sám jsem něco podobného taky párkrát udělal, v časech bujného a bláznivého mládí. Chtějí, abychom věděli, že tam jsou a že se nebojí. Velitelem našeho uskupení je Greg Kemper. Neznám ho, ale má dobrou pověst. Vrchnímu veliteli pro Atlantik se líbí. Kemper žádá o změnu směrnic."

"Zatím ne. Později, ještě dnes."

"Oukej. Neočekával bych noční útok, ale pamatujte, že svítání tam nastává když my tu máme půlnoc, pane."

"Arnie, jaké celkové poznatky vlastně máme o indické ministerské předsedkyni?"

"Ona a velvyslanec Williams si zrovna nepadli do oka," odpověděl vedoucí prezidentské kanceláře. "Však jste se s ní před časem ve Východním sále sám setkal."

"Když jí budeme něco zakazovat, riskujeme, že zavolá Darjájímu," připomněl všem Ben Goodley. "Když na ni uhodíme přímo, vždycky se nějak vykroutí."

"A dál? No, Robby?"

"Myslíte co dělat, když se dostaneme přes Indy a když ona bude Darjájího varovat? Mohou se pokusit zablokovat úžinu. Za pár hodin se síly ze Středozemního moře připojí k našim, osmdesát kilometrů od vstupu do úžiny. Budeme mít ochranu ze vzduchu. Mohlo by jít do tuhého, ale měli by dokázat úžinou proplout. Strach bych měl z min. Úžina tam je pro ně dost hluboká. Až budeme blíž k Dhahránu, už to bude jiná písnička. Čím déle se povede udržet SIR v nevědomosti, tím líp, ale možná, že už vědí, co KOMEDIE obnáší."

"Nebo možná taky ne," mínil van Damm. "Jestli si indická premiérka myslí, že na to stačí sama, mohla by se pokusit Darjájímu předvést, jakou má kuráž."

Přesun vojáků dostal název Operace CUSTER. Ve vzduchu bylo všech čtyřicet letounů, a každý měl na palubě kolem dvou set padesáti vojáků; byl to nebeský vlak dlouhý devět tisíc kilometrů. Vedoucí letouny teď byly šest hodin letu od Dhahránu, opouštěly ruský vzdušný prostor a přelétávaly nad Ukrajinou.

Piloti F-15 si zamávali na pozdrav s hrstkou ruských stíhaček, které se přiletěly rozloučit. Byli už unavení. Zadky se jim od všeho toho nepohodlného a nepřerušeného sezení proměnily v bolestivé kusy olova - piloti dopravních letadel, která je následovala, si mohli aspoň stoupnout a trochu se projít, měli dokonce toalety, což je pro piloty stíhaček doslova přepych; ti mají jen cosi, čemu říkají ulevovací roura. Paže jim tuhly a svaly je bolely od toho, jak zůstávaly stále ve stejné poloze. Došlo to tak daleko, že tankování z KC-135 začalo být obtížné a stíhači postupně docházeli k názoru, že letecká bitva hodinu od cíle cesty by nemusela být žádná legrace. Většina z nich pila kávu; pokoušeli se aspoň měnit polohu rukou na pákách a protahovali se, jak jen to těsný prostor dovoloval.

Vojáci většinou spali, stále v nevědomosti o tom, jaký je charakter jejich úkolu. Aerolinie svá letadla vybavily jako pro normální cestu, a vojáci si mohli vychutnat poslední možnost dopřát si doušek alkoholu; později takovou možnost hned tak mít nebudou. Ti, kdo byli v letech 1990 a 1991 nasazeni v Saudské Arábii, vyprávěli válečné historky, mezi nimiž tím hlavním byly vzpomínky na to, že Království není zrovna místo, kde by si člověk mohl vyrazit za nějakým nočním životem.

Takovým místem nebyla ani Indiana, jak Brown s Holbrookem zjistili; aspoň

teď tedy ne. Ještě že měli tolik rozumu, že si našli motel dřív, než začala všeobecná panika. Teď zde však uvázli. Tenhle motel, stejně jako ty, ve kterých se ubytovávali ve Wyomingu a v Nebrasce, využívali řidiči kamionů. Měl velkou staromódní restauraci s pultem a boxy - a nyní i se servírkami a hosty s rouškami na obličejích; ti se teď neshlukovali do obvyklých skupinek, aby se spolu skamarádili. Snědli své jídlo a vrátili se zpátky do pokojů nebo šli spát do auta. Každý den se konalo cosi jako menší taneční zábava; s kamiony se muselo popojet, aby se stáním na jednom místě nepoškozovaly pneumatiky. Všichni poslouchali rozhlasové zprávy, vysílané každou celou hodinu. Pokoje, restaurace a dokonce i některé kamiony měly televizi, která poskytovala další informace i rozptýlení. Panovala tu nuda, ona napjatá nuda, kterou dobře znají vojáci, kterou však neznali oba Horalé.

"Zatracená vláda," pronesl řidič stěhovacího vozu. Měl rodinu přes dva státy odtud.

"No, předvedli nám, kdo je tu šéf, ne?" pronesl Ernie Brown tak hlasitě, aby všichni měli to potěšení slyšet ho.

Údaje později ukážou, že žádného řidiče kamionu pro mezistátní dopravu virus nenapadl, protože tito lidé většinu času tráví osaměle. Jenže charakter jejich života a práce vyžaduje pohyb, jednak proto, že si tak vydělávají na živobytí, a také proto, že si takový způsob života a obživy zvolili. Sedět na místě bylo proti jejich přirozenosti. A ještě víc proti jejich přirozenosti bylo, když jim někdo poručil, že tak mají sedět.

"Ale, co," ozval se další řidič. Nenapadlo ho nic jiného, co by řekl. "Já jsem sakra rád, že jsem z Chicaga vypadnul. Ty zprávy člověka děsej."

"Myslíte, že to všecko k něčemu je?" optal se kdosi.

"Odkdy vláda k něčemu je?" zašpičkoval Holbrook.

"To mi povídej," vložil se do hovoru další hlas a oba Horalé se konečně cítili jako doma. Pak se mlčky shodli na tom, že je čas odejít.

"Jak dlouho tu ještě ksakru budeme tvrdnout, Pete?"

"Jo, to se ptáš mě?"

"Nikde nic," uzavřel vedoucí agent. Áríf Rahman byl na svobodného muže, který žije sám, až moc pořádný, ale ne zase tak docela. Jeden z agentů FBI si s překvapením všiml, že i ponožky jsou úhledně složené v zásuvkách spolu se vším ostatním. Pak si jeden ze skupiny vzpomněl na jednu studii o hráčích Národní fotbalové ligy. Jakýsi psycholog po měsících práce přišel na to, že útočníci na čáře, jejichž úkolem je chránit zadáky, mají úpravné skříňky na šaty, zatímco obránci na čáře, jejichž úkolem je zatlouci protivníkovy zadáky do trávníku, jsou v každém ohledu bordeláři. Takový poznatek byl dobrý pro zasmání, a také posloužil jako vysvětlení. Nic dalšího se nenašlo. Byla tu fotografie Rahmanových rodičů, obou již mrtvých. Rahman měl předplacené dva zpravodajské časopisy, všechny programy kabelové televize pro své dva přístroje, doma neměl žádný alkohol a jedl zdravě. Zvlášť se zaměřil na košer párky v rohlíku, soudě podle obsahu lednice. Žádné skryté zásuvky nebo jiné prostory čí dutiny - ty už by byli našli - , nic ani sebeméně podezřelého. To bylo jak dobré, tak špatné.

Zazvonil telefon. Žádný z nich ho nezvedl, protože tu nebylí, a pro svoje vlastní potřeby měli mobilní telefony a operátory.

"Haló, tady 536-3040," promluvil po druhém zazvonění Rahmanův hlas ze záznamníku. "Nikdo teď není přítomen, ale můžete zanechat vzkaz, někdo vám zavolá zpátky." Následovalo pípnutí a po něm cvaknutí zavěšovaného sluchátka.

"Omyl," poznamenal jeden z agentů.

"Pusťte vzkazy," přikázal vedoucí agent technickému géniovi týmu.

Rahman měl digitální záznamník, který samozřejmě obsahoval kód naprogramovaný výrobcem. Agent stiskl šest tlačítek, další agent si dělal poznámky. Ozvala se tři cvaknutí - a další omyl; kdosi volal jakéhosi pana Sloana.

"Koberce? Pan Alahád?" uvažoval nahlas jeden z agentů.

"No, to jméno se na obchodníka s koberci hodí," poznamenal jiný. Když se však rozhlédli kolem, žádný koberec v bytě nebyl, jen levný kovral, jaké v takovýchhle bytech bývají.

"Zase omyl."

"Ta jména si proklepneme." Byl to spíš zvyk než cokoli jiného. Prověří se všechno. Jako při práci v zahraniční kontrarozvědce. Jeden nikdy neví.

Právě v té chvíli se telefon ozval znovu. Všech pět agentů se otočilo a zíralo na záznamník, jako kdyby to byl skutečný svědek, vypovídající skutečným hlasem.

Krucifix, říkal si Rahman, zapomněl jsem vymazat vzkazy z dřívějška. Nového nebylo nic. Člověk, který mu předával instrukce, už nezavolal. Bylo by to bývalo překvapení, kdyby se ještě ozval. Rahman, sedící v hotelovém pokoji v Pittsburghu, tedy stiskl kód pro vymazání všech vzkazů. Na nových digitálních záznamnících je pěkné to, že jakmile se vzkazy vymažou, jsou jednou provždy pryč. Nemuselo tomu tak být u záznamníků, ve kterých se používaly kazety.

Agenti FBI všechno sledovali a vyměnili si pohledy.

"Hele, to se stává nám všem." Následoval všeobecný souhlas. Každému se může přihodit, že zavolá nesprávné číslo. A tohle je kolega důstojník. Ale stejně si ta čísla prověří.

DOKTORKA k úlevě své ochranky spala nahoře v obytné části. Roy Altman i ostatní se z ní mohli zbláznit - z toho, že v Johns-Hopkinsově nemocnici pracuje na oddělení horeček, jak mu mezi sebou říkali, a také kvůli fyzickému nebezpečí i tomu, že se dře do úpadu. Děti jsou děti, a tak trávily čas jako většina amerických dětí - dívaly se na televizi a hrály si pod dohledem agentů, kteří nyní znepokojeně sledovali, zda se u nich neobjeví počáteční příznaky chřipky; v areálu školy se naštěstí žádné nevyskytly. ŠERMÍŘ byl v Krizovém sále.

"Kolik je tam hodin?"

Jsou o deset hodin napřed, pane."

"Zavolejte," nařídil POTUS.

První sedmsetsedmačtyřicítka přiletěla nad Saudskou Arábii o několik minut dřív, díky příznivým arktickým větrům. Letět nějakou oklikou by nebylo moc platné. Súdán měl letiště a radary, Egypt a Jordánsko také, a předpokládalo se, že SIR má v těchto zemích své informátory. Vojenské letectvo Saudské Arábie, posílené stíhačkami F-16, potají proniknuvšími den předtím z Izraele jako součást operace BUFFALO FORWARD, provádělo bojové hlídkové lety podél hranic se SIR. Dva radarové hlídkové letouny E-3B AWACS byly ve vzduchu a jejich antény pracovaly. V této části světa nyní vycházelo slunce - aspoň tedy první paprsky byly vidět z výšky, ve které se letouny nacházely, ačkoliv hladina dole, devět tisíc metrů pod nimi, byla dosud černá.

"Dobrý den, paní ministerská předsedkyně. Tady Jack Ryan," řekl prezident.

"Ráda slyším váš hlas. Ve Washingtonu je pozdě, že?" zeptala se.

"Oba máme nepravidelnou pracovní dobu. Váš den asi právě začíná, viďte?"

"Ano, je to tak," odpověděl hlas. Ryan měl u ucha obyčejné sluchátko. Hovor však šel navíc přes hlasitý příposlech a zaznamenával ho i digitální magnetofon. CIA dokonce dodala analyzátor hlasového stresu. "Pane prezidente, ta těžká situace ve vaší zemi - zlepšila se?"

"Jistou naději máme, ale... ne, ještě ne."

"Mohu vám být nějak ku pomoci?" Ani v jednom hlase nezazníval za falešnou přátelskostí sebemenší náznak emocí lidí, kteří si navzájem nedůvěřují a snaží se skrýt to.

"No, vlastně ano."

"Prosím, jak vám tedy můžeme pomoci?'

"Paní ministerská předsedkyně, Arabským mořem nyní proplouvají naše lodi,"

sdělil jí Ryan.
"Ach, opravdu?" Naprosto neutrální hlas.
"Ano, paní, opravdu. A vy víte, že opravdu, a já od vás chci osobní ujištění, že vaše námořnictvo, které je na moři také, jim nebude bránit v plavbě."
"Ale proč o tohle žádáte? Proč bychom bránili - a když už o tom mluvíme, jaký je vlastně účel pohybu vašeho loďstva?'
"Vaše slovo v té věci bude stačit, paní ministerská předsedkyně," odvětil Ryan. Pravicí uchopil dřevěnou tužku.
"Pane prezidente, pak ale nechápu účel tohoto rozhovoru."
"Účelem tohoto rozhovoru je získat od vás osobní ujištění, že indické námořnictvo nebude bránit mírumilovné plavbě námořnictva Spojených států Arabským mořem."
Je tak slabý, říkala si v duchu Indka; je to s ním pořád stejné.
"Pane prezidente, váš telefonát mě zbavuje klidu. Amerika s námi zatím o takovéhle záležitosti nemluvila. Tvrdíte, že přesunujete své válečné lodi v blízkosti mé země, nevysvětlujete však, jaký to má účel. Přesun takových lodí bez vysvětlení není činem přítele." Co kdyby se jí podařilo donutit ho, aby couvl?
"Co jsem vám říkal? napsal Ben Goodley na lístek papíru.
"Paní ministerská předsedkyně, tak tedy potřetí - dáte mi své ujištění, že nám nebudou kladeny žádné překážky?'
"Proč ale vnikáte do našich vod?" zeptala se znovu.
"Ták dobrá." Ryan se odmlčel a pak se jeho hlas změnil. "Paní ministerská předsedkyně, účel našeho přesunu se vaší země nijak přímo netýká, ale ujišťuji vás, ty lodi poplují dál ke svému cíli. Protože jejich úkol je pro nás důležitý, nestrpíme, opakuji, nestrpíme žádné zasahování jakéhokoli druhu. A musím vás varovat, že jestliže se k naší formaci přiblíží jakékoli neidentifikované plavidlo nebo letoun, mohlo by to mít neblahé následky. Ne, prosím, promiňte - takové následky to bude mít. Aby k tomu nedošlo, tímto vás o přesunu našich plavidel informuji. A pro Spojené státy americké žádám vaši osobní záruku, že na naše lodi nebude podniknut žádný útok."
"A teď mi i vyhrožujete? Pane prezidente, chápu vypjatost situace, která nedávno ve vaší zemi nastala, ale, prosím, takhle se suverénními zeměmi zacházet nemůžete."
"Paní ministerská předsedkyně, pak se tedy vyslovím jasně. Proti Spojeným státům americkým byl spáchán akt nepřátelství. Jakékoliv zásahy či útok proti naší armádě se budou považovat za další akt nepřátelství. A pro každou zemi, která k takovému činu přikročí, to bude mít ty nejvážnější možné následky."
"Ale kdo vám co udělal?"
"Paní předsedkyně, vás se ta věc netýká, pokud k tomu nezavdáte příčinu. Myslím, že v zájmu vaší i mé země bude dobře, když se vaše námořnictvo vrátí do přístavů."
"Vy nás obviňujete? Vy nám rozkazujete?"
"Začal jsem žádostí, paní předsedkyně. Třikrát jste se vyhnula odpovědi na mou žádost. Považuji to za akt nepřátelství. A mám proto novou otázku: přejete si vstoupit do války se Spojenými státy americkými?"
"Pane prezidente..."
"Protože když se ty lodi nehnou, paní předsedkyně, pak do ní vstoupíte." Tužka v Ryanových prstech se s prasknutím zlomila. "Myslím, že jste si vybrala nesprávné přátele, paní předsedkyně. Doufám, že se mýlím, ale pokud je můj dojem správný, pak by vaše země mohla za tuhle chybnou volbu draze zaplatit. Došlo k přímému útoku na naše občany. Je to obzvlášť krutý a barbarský útok, za použití zbraní hromadného ničení." Tato slova Ryan pronesl velmi zřetelně. "Naši občané tohle ještě nevědí. To se však brzy změní," pokračoval. "A až se tak stane, paní předsedkyně, ti, kdo na tom útoku nesou vinu, se nám budou zodpovídat. Nebudeme posílat protestní nóty. Nebudeme svolávat zvláštní

zasedání Rady bezpečnosti OSN v New Yorku. Zahájíme válku, paní ministerská předsedkyně. Zahájíme válku a budeme bojovat všemi silami, podporováni hněvem, který v sobě naše země a její občané vůbec dokážou shromáždit. Rozumíte tomu, co říkám? Uvnitř hranic naší země byli cizí mocností zavražděni prostí lidé, ženy, a nyní ještě děti. Došlo i k útoku na mé dítě, paní předsedkyně. Přeje si vaše země, aby byla s těmihle činy spojována? Jestli ano, paní předsedkyně, jestli chcete být jejich součástí, pak tedy válka začíná nyní."

[56] ROZMÍSŤOVÁNÍ

"Ježíši, Jacku, vy jste mě teda přesvědčil," vydechl Jackson.

"S naším přítelem duchovním to už tak snadné nebude," zavrtěl hlavou prezident. Třel si zpocené ruce. "A pořád nevíme, jestli premiérka své slovo splní. Takže uskupení KOMEDIE má stupeň obranné pohotovosti jedna. Cokoli se bude chovat nepřátelsky - zničit. Ale Prokrista, hlavně ať ten velitel taky trochu myslí."

Krizový sál teď byl ztichlý. Prezident Ryan se cítil velmi osamělý, navzdory tomu, že byl obklopen lidmi. Byli tu ministr Bretano a sbor náčelníků štábů. Za ministerstvo zahraničí tu byl Rutledge. Také ministr Winston, protože Ryan důvěřoval jeho úsudku. Goodley, protože byl plně informován o všem, co shromáždila zpravodajská služba; k tomu vedoucí prezidentské kanceláře a obvyklá tělesná stráž. Všichni dávali najevo, že za ním stojí, ale moc to nepomáhalo. S Indkou mluvil jen on sám, protože i přes veškerou pomoc, přes štáb a rady, byl nyní Spojenými státy americkými jen Ryan. A země vstupovala do války.

Skupina pracovníků médií se to dověděla nad Atlantickým oceánem. Amerika očekává útok Sjednocené islámské republiky proti zemím kolem Zálivu - může k němu dojít kdykoli. Oni o tom budou psát. Také se dověděli o silách, které se nasazují.

"To je všechno?' zeptal se jeden z nich, který toho asi věděl víc.

"Prozatím ano," potvrdil důstojník pro styk s veřejností. "Doufáme, že demonstrace síly bude stačit, aby je od útoku odradila. Když ale ne, bude to napínavé."

"Napínavé není to pravé slovo."

Pak jim důstojník pro styk s veřejností pověděl, proč se to všechno děje, a KC-135, letoun bez oken, který je přepravoval do Saudské Arábie, zcela ztichl.

Kuvajt měl v podstatě dvě obrněné brigády, doplněné ještě průzkumnou brigádou vybavenou protitankovými zbraněmi a pověřenou krýt hranici. Obě obrněné brigády, vystrojené a vycvičené podle amerického modelu, se od hranice držely dál, obvyklým způsobem, tak, aby mohly vyrazit proti vpádu, ne, aby zachytily první útok - a třebas na nesprávném místě. Desátý obrněný pluk stál uprostřed a poněkud vzadu za oběma. Otázka hlavního velení nebyla zcela vyjasněná. Služebně nejstarší plukovník Magruder byl také nejzkušenější taktik, ale Kuvajťané měli vyšší hodnost - všem třem brigádám veleli brigádní generálové - , a byla to jejich země. Jenže země natolik malá, že velení si žádalo jediné ústřední velitelské stanoviště, a Magruder tu měl velet svému pluku a radit kuvajtským velitelům - hrdým, ale i znepokojeným. Pochopitelně je těšily mílové kroky, které od roku 1990 jejich malá země udělala. Už to nebyla žádná operetní vojenská síla, která se rozpadla pod irácký náporem - ačkoliv některé menší jednotky bojovaly statečně; teď měli to, co se jak na papíře, tak oku jevilo jako velmi schopná mechanizovaná vojenská síla. Znepokojeni byli proto, že stáli proti značné početní převaze a jejich vojáci, hlavně záložníci, měli ještě daleko k tomu, aby vyhověli americkým výcvikovým standardům, o jejichž dosažení usilovali. Co ale uměli byla palba z děl a tanků. Ničit palbou tanky je příjemná zábava a současně také životně důležitá věc; prázdná místa ve svých formacích vysvětlovali tím, že dvacet tanků je v dílnách, kde jim vyměňují opotřebované hlavně. Dělaly to najaté civilní firmy; osádky se zatím promenovaly kolem a čekaly.

Vrtulníky Desátého obrněného průzkumného pluku hlídkovaly podél hranice;

jejich radary "Dlouhý luk" pátraly hluboko v území SIR po nějakém pohybu, a zatím nenacházely nic, co by stálo za zmínku. Čtyři letouny kuvajtského letectva prováděly bojové hlídkové lety, zbytek byl na zemi ve stavu vysoké pohotovosti. Ačkoliv proti Kuvajťanům stála početní převaha, rok 1990 se už opakovat nebude. Nejzaměstnanější byli ženisté, kteří pro všechny tanky vyhloubili okopy; tankům vykukovaly jen věže, zakryté maskovacími sítěmi, aby byly neviditelné ze vzduchu.

"Tak co, plukovníku?" otázal se kuvajtský velitel.

"Rozestavení jste dobře, generále," odpověděl Magruder a znovu pohlédl na mapu. Nedával najevo všechno, co si myslel. Dva či tři týdny intenzivního výcviku by byly bývaly požehnáním. Se svými rotami uspořádal jedno velmi jednoduché cvičení proti kuvajtské První brigádě, ale šetřil ji. Doba nebyla vhodná na to, aby jim bral sebedůvěru. Měli nadšení a jejich střelci dosahovali úrovně asi sedmdesáti procent amerických norem, ale ještě se museli hodně učit o manévrování v boji. Nu, vypěstovat si armádu trvá nějaký čas, a ještě víc času je potřeba na výcvik velitelů menších útvarů, a ti se snažili seč mohli.

"Vaše Výsosti, chtěl bych vám poděkovat za vaši spolupráci v té věci," řekl Ryan do telefonu. Nástěnné hodiny v Krizovém sále ukazovaly 2.10.

"Jacku, při troše štěstí to pochopí a do ničeho se nepustí," odpověděl princ Alí bin Šajch.

"Rád bych s vámi souhlasil. Je čas povědět vám něco, co ještě nevíte, Alí. Náš velvyslanec vás bude ještě dnes plně informovat. Prozatím musíte vědět, k čemu se vaši sousedé chystají. Nejde tu jen o naftu, Výsosti." Ryan hovořil dalších pět minut.

"Jste si tím jist?'

"Důkazy, které jsme shromáždili, budete mít za čtyři hodiny v rukou," slíbil Ryan. "Ještě jsme to neřekli ani našim vojákům."

"Mohli by tuhle zbraň použít proti nám?" Přirozená otázka. Při slovech "biologická válka" každému přebíhal mráz po zádech.

"Nemyslíme si to, Alí. Mluví proti tomu podmínky prostředí." I to se prověřilo. Předpověď počasí na příští týden hlásila horko, sucho a jasno.

"Ti, kdo takové zbraně použili, pane prezidente... to je vrchol barbarství."

"Proto také nečekáme, že ustoupí. Nemohou..."

"Ne oni, pane prezidente, pouze jeden člověk. Jeden bezbožný člověk. Kdy o tom promluvíte ke svému národu?"

"Brzy," odpověděl Ryan.

"Jacku, takhle naše náboženství nevypadá, to není naše víra. Prosím, povězte to svému lidu."

"To já vím, Vaše Výsosti. Tady nejde o Boha. Tady jde o moc. O tu jde vždycky. Bohužel, mám teď další práci."

"Jako já. Musím ke králi."

"Vyřiďte mu, prosím, mé pozdravy. Jsme spojenci, Alí, přesně jako dřív." S těmi slovy telefon umlkl.

"Tak dál - kde teď Adler přesně je?'

"Zase letí na Tchaj-wan," odpověděl Rutledge. Ta jednání stále ještě probíhala, ačkoliv jejich účel byl teď celkem jasný.

"No, v letadle má zakódovaný telefon. Podejte mu zprávu," přikázal Ryan náměstkovi ministra. "Měl bych teď udělat ještě něco?"

"Spát," poradil mu admirál Jackson. "Pustíme se do toho a budeme pracovat celou noc, Jacku."

"To je dobrý plán." Ryan vstal. Poněkud zavrávoral vypětím a nedostatkem spánku. "Vzbuďte mě, kdybyste mě potřebovali."

Nevzbudíme. To si však všichni nechali pro sebe.

"No," pronesl kapitán Kemper při čtení sdělení s označením KRITICKÉ od

vrchního velitele pro Atlantik. "Tím je to jednodušší." Vzdálenost od indického bojového uskupení teď byla tři sta dvacet kilometrů, asi osm hodin plavby plnou parou - tenhle termín se stále ještě používal, i když všechny bitevní lodi měly turbínové motory. Kemper zvedl telefon a zapnul ho tak, aby byl slyšet z reproduktorů po celé lodi. "Všichni poslouchejte. Hovoří kapitán.

Zvláštní uskupení KOMEDIE je ve stavu obranné pohotovosti stupeň jedna. To znamená, že když se někdo přiblíží, vypálíme na něj. Náš úkol je dopravit lodi s tanky do Saudské Arábie. Od nás sem letecky přepravují jejich posádky, protože se z oblasti Sjednocené islámské republiky očekává útok na naše spojence.

Za šestnáct hodin se připojíme k uskupení lodí, které se urychleně přesunují ze Středozemního moře. Pak vplujeme do Perského zálivu a vyložíme svůj náklad. Uskupení bude mít ochranu ze vzduchu, stíhačky F-16C amerického letectva, ale dá se čekat, že SIR - naši staří íránští přátelé - z našeho příchodu nebudou mít radost.

Americká loď Anzio jde do války, chlapi. To je zatím všechno." Vypnul mikrofon. "Tak, a začneme se simulacemi. Chci vidět všechno, co by ti hajzlové na nás mohli zkusit. Za dvě hodiny tu budeme mít aktualizovaný zpravodajský odhad. Zatím se podíváme, co se dá podniknout s leteckými a raketovými útoky."

"Co Indové?' zeptal se důstojník obsluhy zbraní.

"Na ty budeme taky dávat pozor." Hlavní displej, zobrazující taktickou situaci, ukazoval letoun P-3C Orion, míjející KOMEDII a letící vystřídat druhý, dosud hlídkující Orion. Indické bojové uskupení postupovalo na východ; znovu plulo ve své stopě, jak to dělalo už nějakou dobu.

Družice KH-11 právě přelétávala ve směru severozápad-jihovýchod nad Perským zálivem. Její kamery, které si již prohlédly tři obrněné sbory Boží armády, teď zabíraly celé íránské pobřeží a pátraly po odpalovacích základnách čínských raket typu Bourec. Snímky z elektronicky ovládaných kamer se předávaly na spojovací družici nad Indickým oceánem a odtud do oblasti Washingtonu; tam technici, stále ještě s chemicky impregnovanými chirurgickými rouškami na obličejích, začali křídlaté rakety země-země hledat. Stabilní odpalovací základny byly dobře známé, ale tahle zbraň se také dala odpalovat z velkých nákladních automobilů. Na pobřeží byla spousta silnic, které bylo třeba sledovat.

První skupina čtyř dopravních letadel přistála u Dhahránu bez nehody. Žádné uvítací obřady se nekonaly. Bylo horko. Do oblasti přišlo jaro brzy, po překvapivě studeném a deštivém zimním období, a polední teploty vystupovaly k osmatřiceti stupňům, oproti osmačtyřiceti na vrcholu léta; v noci však klesly na necelých pět stupňů. A takhle blízko pobřeží byl vzduch navíc vlhký.

Když první letoun zastavil, přijely k němu pojízdné schůdky; brigádní generál Marion Diggs vystoupil první. Bude velet pozemním operacím. Virová epidemie, dosud řádící v Americe, ohrozila také leteckou základnu MacDill na Floridě, sídlo ústředního velení, které mělo tuhle oblast na starosti. V hlášeních, která Diggs až dosud viděl, se pravilo, že velitel 366. bitevní letecké skupiny je také jednohvězdičkový generál, ale mladší než on. Už je to dávno, co byla taková životně důležitá operace svěřena někomu tak mladému jako jsem já, říkal si Diggs cestou dolů po schůdcích.

U paty schůdků stál saudský tříhvězdičkový generál. Oba důstojníci si navzájem zasalutovali a nasedli do auta; v něm odjedou na místní velitelství, kde dostanou aktualizované zpravodajské informace. Za Diggsem vystoupila velitelská skupina 11. obrněného průzkumného pluku. V ostatních třech letadlech byla bezpečnostní skupina a většina Druhé roty pluku Blachorse. Čekaly na ně autobusy, které je odvezou ke skladům výstroje a výzbroje. Všechno to vypadalo jako cvičení PŘEKOVANÍ z dob studené války; cvičení předpokládala srážku mezi zeměmi NATO a Varšavské smlouvy, a úkolem amerických vojáků bylo vystoupit z letadel, nasednout do vozidel a odebrat se na frontu. Tehdy k tomu nikdy nedošlo. Skončilo to pouze u manévrů a cvičení. Ale nyní to

tu bylo, znovu, a tentokrát doopravdy. Za dvě hodiny už druhá rota Blackhorse vyjížděla za svým cílem.

"Co tím chcete říct?' zeptal se Darjájí.

"Probíhají rozsáhlé přesuny vojska," odpověděl šéf rozvědky. "Radarové stanice v severním Iráku zjistily civilní letouny přilétající do Saudské Arábie z izraelského vzdušného prostoru. Máme také jejich doprovodné stíhačky a stíhačky hlídkující podél hranice."

"Co ještě?"

"V téhle chvíli nic, ale zdá se pravděpodobné, že Američané přesunují do Království další síly. Nejsem si jist, jaké síly by to mohly být - určitě ale nemohou být velké. Jejich divize umístěné v Německu jsou v karanténě a všechny jejich divize doma také. Většina jejich armády zajišťuje bezpečnost a pořádek uvnitř země."

"Měli bychom je napadnout," naléhal poradce pro letectvo.

"To by byla asi chyba," namítl zpravodajec. "Znamenalo by to vpád do vzdušného prostoru Saudské Arábie - a to by ta stáda koz vyplašilo příliš brzy. Američané mohou operovat nanejvýš s jednou brigádou. Druhá je na ostrově Diego García - tedy alespoň její výzbroj a výstroj - , ale nemáme informace o tom, že se hnula. A i kdyby, očekáváme, že ji naši indičtí přátelé dokážou zastavit."

"Odkdy důvěřujeme pohanům?" zeptal se opovržlivě důstojník letectva. Takhle na úřední náboženství na indickém subkontinentě muslimové hleděli.

"Jejich antipatiím vůči Americe důvěřovat můžeme. A můžeme se jich zeptat, jestli něco zpozorovali. V každém případě dokážou Američané nasadit ještě jednu brigádu. To je ale také všechno."

"Přesto - zničit je!"

"Tím se připravíme o utajení operace," zdůraznil zpravodajec.

"Jestli se už nedozvěděli, že něco chystáme, pak jsou to hlupáci," namítal důstojník letectva.

"Američané nemají důvod k podezření, že jsme proti nim spáchali akt nepřátelství. Napadení jejich letadel, jsou-li to jejich letadla, by zbytečně upozornilo je, ne pouze Saúdy. Pravděpodobně je znepokojují přesuny našich vojsk v Iráku, a tak sem letecky přepravují nějaké menší posily. S těmi si poradíme, až přijde čas," ujišťoval zpravodajec.

"Zavolám Indku," řekl Darjájí; chtěl získat čas.

Jen navigační radary... dva prohledávají vzdušný prostor, pravděpodobně z letadlových lodí," hlásil poddůstojník. Jejich kurs je nula-devět-nula, rychlost kolem šestnácti uzlů."

Velitel na Orionu pohlédl na mapu. Indické bojové uskupení se nacházelo na samém východním konci trasy, po které posledních několik dní plulo. Za necelých dvacet minut by mělo změnit kurs a zamířit na západ. Kdyby to udělalo, začalo by to být napínavé. KOMEDIE teď byla sto devadesát kilometrů od druhé formace, a její letouny neustále dodávaly na Kidda a Anzia informace. Pod křídly čtyřmotorového turbovrtulového lockheedu byly zavěšeny čtyři rakety harpoon. Bílé, bojové. Letoun nyní podléhal taktickému velení kapitána Kempera na Anziu, na jeho rozkaz by piloti ty střely mohli odpálit, po dvou na indické letadlové lodi, protože ty byly něco jako předsunutá děla protivníkova námořnictva. Za několik minut by následoval celý roj tomahawků a další harpoony, mířící stejným směrem.

"Jestlipak nemají zákaz radarového provozu?" uvažoval důstojník.

"Když mají puštěné navigační radary?" odpověděl poddůstojník námořnictva. "Teď už je KOMEDIE určitě zachytila svými elektronickými obrannými systémy. Naši hoši nabeton oblohu pořádně prosmejčí, pane." KOMEDIE měla dvě možnosti; použít zákaz radarového provozu - vypnout své vlastní radary a druhou stranu tak donutit, aby spotřebovávala čas a palivo na opětné vyhledání, nebo jednoduše zapnout všechno a vytvořit tak jakousi elektronickou bublinu, kterou

druhá strana jasně vidí; proniknout do ní však je nebezpečné. Anzio zvolil druhou možnost.

"Nějaký letecký rádiový provoz?" zeptal se důstojník, který měl na starosti taktickou stránku operace.

"Ne, pane, vůbec nic."

"Hmm." Orion letěl tak nízko, že Indové o jeho přítomnosti pravděpodobně nevěděli, přestože vzdušný prostor prohledávali. Důstojník pociťoval až bolestivé pokušení vystoupit do větší výšky, aby nechal se zjistit. Co Indové chystají? Mohlo by se stát, že by se od skupiny odpojilo pár lodí, zamířilo dejme tomu na západ, a provedlo raketový útok z boku? Nemohl vědět, co říkají nebo jaké mají úmysly. Jediné, co měl, byly počítačem zpracované kurzy, vypočtené z radarových signálů. Od družicového navigačního systému počítač přesně věděl, kde letoun v určitém okamžiku je. Z toho pak souřadnice zdrojů radarového vysílání umožňovaly výpočtem stanovit polohu lodí a...

"Mění kurs?"

"Ne, systém ukazuje, že mají pořád nula-devět-nula při šestnácti uzlech. Teď se dostávají mimo dosah, pane. Jsou dál na východě, než kde jsme je poslední tři dny viděli. Je to padesát kilometrů východně od kurzu KOMEDIE směrem k úžině."

"To by mě zajímalo, jestli si to nějak nerozmysleli..."

"Ano, naše flotila je na moři," odpověděla ministerská předsedkyně.

"Viděli jste americké lodi?"

Předsedkyně indické vlády byla ve své pracovně sama. Její ministr zahraničí už odešel. Tohle zavolání předvídala, ale doufala, že k němu nedojde.

Situace se změnila. Přestože prezidenta Ryana stále měla za slabocha - kdo jiný než slaboch by takhle vyhrožoval suverénní zemi? - , vystrašil ji. Co když ten mor v Americe způsobil Darjájí? Neměla žádné důkazy o tom, že ano, a nikdy po takové informaci nebude pátrat. Její země nesmí být s takovým činem spojována. Ryan žádal - kolikrát, čtyřikrát? pětkrát? - o její slovo, že indické námořnictvo nebude překážet pohybu americké flotily. Ale slova zbraň hromadného ničení pronesl jen jednou. Ta jsou v mezinárodním diplomatickém jazyce kódovým označením nesoucím smrt, tím spíš, že podle slov jejího ministra zahraničí má Amerika jen jediný druh takových zbraní, a z toho důvodu se na biologické a chemické zbraně dívá, jako by to byly jaderné zbraně. To vedlo k dalším úvahám. Letoun bojuje s letounem. Lodi bojují s loďmi. Tanky bojují s tanky. Na útok se odpovídá tou zbraní, jakou použil nepřítel. Všemi silami, podporováni hněvem - i tahle slova měla na paměti. Ryan otevřeně naznačil, že bude reagovat na základě charakteru předpokládaného útoku ze strany SIR. A také ze svých úvah nevyloučila ten šílenecký útok na jeho dcerku. Z Východního sálu i z recepce po pohřbu si pamatovala, jak Ryan na svých dětech lpí. I když to musí být slaboch, je to rozhněvaný slaboch, a má zbraně nebezpečnější, než má kdokoliv jiný.

Darjájí byl blázen, že Ameriku takhle vydráždil. Lepší by bývalo bylo prostě zahájit útok proti Saudské Arábii a zvítězit konvenčními zbraněmi na bitevním poli. Ale to ne, on se musí pokoušet Ameriku zmrzačit přímo doma, vyprovokovat ji tím nejšílenějším způsobem - ministerská předsedkyně si teď byla vědoma, že ani ona, ani její vláda, ani její země do toho teď nesmějí být zataženy.

Na ničem takovém se s Darjájím nedomluvila. Vyslání flotily na moře byla celkem náhoda - a Číňané, co udělali ti? Zahájili cvičení, možná poškodili ten airbus - pět tisíc kilometrů odtud! Jaké riziko podstupují oni? Vůbec žádné. Darjájí očekává od její země příliš mnoho, a ten jeho útok na samotné americké občany, to už bylo přespříliš.

"Ne," odpověděla, volíc pečlivě slova. "Naše námořní jednotky viděly americké hlídkové letouny, ale žádné lodi. Slyšeli jsme, a možná jste to

slyšel i vy sám, že americké námořní uskupení proplouvá Suezem, ale jen bitevní lodi, nic jiného."

"Jste si tím jista?" zeptal se Darjájí.

"Příteli, ani naše lodi, ani naše jednotky námořního letectva nezjistily v Arabském moři žádné americké lodi." Jediný přelet uskutečnily indické Migy 23 z pozemní základny. Svému domnělému spojenci tedy nelhala - v podstatě. "Moře je velké," dodala. "Ale Američané zase nejsou tak moc chytří, že?"

"Vaše přátelské gesto nebude zapomenuto," slíbil jí Darjájí.

Ministerská předsedkyně položila telefon a uvažovala, zda udělala dobře. Kdyby se americké lodi do Zálivu dostaly, může přece vždycky říci, že nebyly zpozorovány. To je přece možné, ne? Nakonec, nikdo není neomylný.

"Pozor. Z Gasr Amú startují čtyři letouny," hlásil kapitán na palubě radarového hlídkového letounu. Také nově vzniklé letectvo SIR už nabíralo síly, hlavně však nad střední částí nové země, a sledovat ho bylo obtížné i z takhle vysoko umístěných radarů na letadle.

Ten, kdo tohle načasoval, si nevedl špatně. Čtvrtá čtveřice přibližujících se dopravních letounů právě překročila hranice vzdušného prostoru Saudské Arábie, necelých tři sta dvacet kilometrů od místa, odkud vzlétaly stíhačky SIR. Až dosud byl na vzdušné frontě klid. Během několika posledních hodin radarový letoun zachytil dvě stíhačky, to však byly jen krátké lety v rámci běžné činnosti, pravděpodobně letouny, na kterých opravili nějakou větší či menší závadu, a ty pak vzlétly, aby se ukázalo, jestli ta nová udělátka pořádně fungují. Tohle však byla čtyřčlenná letka, která odstartovala ze dvou míst nedaleko od sebe. To z nich dělalo stíhačky s určitým úkolem.

Operaci CUSTER v tomto sektoru teď ze vzduchu zajišťovaly čtyři americké F-16, kroužící v dosahu třiceti kilometrů od hranice.

"Veliteli Kingston, tady Nebeské oko šest, přepínám."

"Oko, tady velitel."

"Máme čtyři bandity, nula-tři-pět od vás, výška tři tisíce, stoupají, kurs dva-devět-nula." Čtyři americké stíhačky zamířily na západ, aby se dostaly mezi stíhačky SIR a přibližující se dopravní letadla.

Saudský důstojník na palubě radarového hlídkového letounu poslouchal rádiový provoz mezi řídící pozemní radarovou stanicí a čtyřčlennou letkou. Stíhačky SIR, nyní identifikované jako F-1 francouzské výroby, pokračovaly do blízkosti hranice; patnáct kilometrů od ní se stočily a nakonec se přiblížily na patnáct set metrů. F-16 udělaly přibližně totéž; piloti na sebe viděli a ze vzdálenosti necelých čtyř tisíc metrů své letouny navzájem zkoumali skrz průzory v přílbách. Pod křídly všech letadel byly zřetelně vidět rakety vzduch-vzduch.

"Nechcete k nám zaskočit na pokec?' utrousil major amerického vojenského letectva, zcela proti pravidlům rádiového provozu. Odpověď nedostal. Další skupina vojáků, přepravovaných sem v rámci Operace CUSTER, dorazila do Dhahránu bez překážek.

O'Day se dostavil časně. Opatrovatelka, která teď neměla žádné starosti s jeslemi, se docela radovala z pomyšlení na peníze, které z hlídání kápnou. Nejdůležitější zprávou pro všechny bylo, že do vzdálenosti patnácti kilometrů od O'Dayova domova se nevyskytl žádný případ té nové choroby. I přes omezující opatření spal inspektor každou noc doma - třebaže v jednom případě to byly pouhé čtyři hodiny. Co by to byl za tatínka, kdyby dcerce aspoň jednou za den nedal pusu, i když třeba už spala. Aspoň že cesta do práce byla snadná. Jezdil autem FBI; bylo rychlejší než jeho naklaďáček a mělo i maják, který mu umožňoval bez překážky projet kontrolními stanovišti.

Na stole mu ležely souhrnné zprávy z prověrek personálu Tajné služby. Práce na téměř každém případu se opakovala s otupující pravidelností. Úplná prověrka se dělala u všech zaměstnanců americké Tajné služby před přijetím, protože

jinak by byli nemohli mít bezpečnostní prověření, které automaticky patřilo k jejich povolání. Rodné listy, fotografie ze střední školy a všechno ostatní dokonale souhlasilo. V deseti spisech však byly mezery, a ty spisy se všechny ještě dnes zpracují. O'Day si je pročítal. K jednomu se neustále vracel.

Rahman se narodil v Íránu. Ale Amerika je národem přistěhovalců. FBI zpočátku tvořili Iro-Američané, přednostně ti, kteří se vzdělávali v jezuitských kolejích - podle ústního podání byly favority Boston College a Svatý kříž - , protože J. Edgar Hoover údajně věřil, že žádný Iro-Američan s jezuitským vzděláním a výchovou by svou zemi nemohl promyšleně zradit. Samozřejmě, tehdy byly kolem toho řeči, a ještě teď zůstával antikatolicismus jedním z posledních závažných předsudků. Bylo však dobře známo, že z přistěhovalců se často stávali ti nejloajálnější občané, někteří až zuřivě loajální. Vojenské i ostatní bezpečnostní instituce z toho často těžily. No dobrá, říkal si Pat, to se vyřídilo lehce. Jen se ještě podíváme na tu věc s koberci a necháme to být. Uvažoval, kdo to asi je, ten pan Sloan. Podle všeho nějaký chlap, co potřebuje koberec.

V ulicích Teheránu panovalo ticho a klid. Takové je Clark z let 1979-80 nepamatoval. Při jeho pozdější návštěvě to bylo jiné, spíš jako v ostatních podobných oblastech, rušné, ne však nebezpečné. Protože on i Chavez teď byli novináři, chovali se jako novináři. Clark opakovaně navštěvoval tržiště, zdvořile rozmlouval s lidmi o tom, jak jdou obchody, jak dostupné jsou potraviny, co si myslí o sjednocení s Irákem, jaké chovají naděje do budoucnosti - a všechno, co slyšel, nebylo k ničemu. Neslané nemastné. Komentáře k politice byly obzvlášť bez chuti; nápadně jim chyběla vášeň, kterou pamatoval z doby krize kolem rukojmí, kdy se každé srdce a každá mysl obrátily proti veškerému venkovnímu světu - zvlášť proti Americe. Smrt Americe. No, to přání opravdu zhmotnili, říkal si John. Nebo aspoň někdo z nich ano. Teď už mezi lidmi ono nepřátelství nepozoroval; vzpomněl si na toho podivně srdečného a přívětivého klenotníka. Prostě asi jen chtějí žít, tak jako každý jiný. Ta apatie mu připomněla sovětské občany v osmdesátých letech. Ti také chtěli jen nějak tím vším projít, trochu lépe žít, nic víc než jen to, aby společnost věnovala pozornost jejich potřebám. Nezůstal v nich žádný revoluční hněv. Proč tedy Darjájí tohle podnikl? Jak by na to reagoval jeho lid? Odpověď byla celkem zřejmá - vůdce se vzdálil lidem, jak už se Velikánům tak často stává. Má svou vyhraněnou kliku pravých věřících, a větší počet lidí, kteří se chtějí svézt a těšit se z teplého místečka, zatímco všichni ostatní jdou pěšky a uhýbají z cesty; a v tom to právě vězí; je to úrodná půda pro získávání agentů, půda, kde se dají vyhledávat a nacházet ti, kdo už toho mají dost a jsou ochotní mluvit. Škoda, že se tu nedá provést pořádná zpravodajská operace. Podíval se na hodinky; vrátí se do hotelu. První den zde byl promarněný čas, ale i ten dobře posloužil jako krytí. Jejich ruští kolegové přiletí zítra.

Prvním příkazem dne bylo prověřit jména Sloan a Alahád. Začalo se telefonním seznamem. Jistě, Mohammed Alahád tu je. Má inzerát v obchodním telefonním seznamu. Perské a orientální koberce. Z jakéhosi důvodu si lidé nespojovali "Persii" s "Íránem", což pro řadu obchodníků s koberci znamenalo spásné dobrodiní. Obchod se nachází na Wisconsin Avenue, necelé dva kilometry od Rahmanova bytu; na tom není nic ani v nejmenším pozoruhodného. A podobně, je tu i pan Joseph Sloan, číslo telefonu 536-4040; Rahman má 536-3040. Jedno sáhnutí vedle, tím se dá omyl na agentově záznamníku docela dobře vysvětlit.

Další krok byl čistě formální. Počítačové záznamy uskutečněných telefonních spojení se dají vyvolat prostým příkazem. Záznamů bylo ohromné množství a projet je trvalo téměř minutu, i když agenti znali pravděpodobná data... a tady se to objevilo, na agentově obrazovce, hovor na 202-536-3040 od 202-459-6777. To ale přece není číslo Alahádova obchodu? Další kontrola ukázala, že -6777 je číslo telefonní budky dva bloky od něj. Divné. Když byl tak blízko

obchodu, proč házel desetník - dnes už vlastně čtvrťák - a volal odtamtud?

Proč se na to nepodívat ještě jednou? Agent byl technický génius svého družstva, s knírkem, nakrátko ostříhaný. Nebetyčných úspěchů by asi býval dosáhl při práci na bankovních loupežích, ale přišel na to, že jeho touhou je zahraniční kontrarozvědka. Bylo to jako za starých časů při přednáškách z techniky na vysoké škole. Chce to nepovolit a všechno pěkně jedno po druhém proklepat. Přišel také na to, že cizí špioni, které honil, uvažují stejně jako on. Když se k tomu přihodí technická zručnost... hmm, v minulém měsíci z obchodu s koberci na číslo 536-4040 nevolal nikdo. Vrátil se ještě o měsíc dozadu. Ne. A co opačně? Ne, z 536-4040 nikdy nikdo číslo 457-1100 nevolal. No, kdyby si byl Sloan objednal koberec... vyřízení objednávky přece nějakou dobu trvá - určitě, a když obchodník zavolal, že koberec konečně došel... proč tu není hovor v obou směrech?

Agent se nahnul k vedlejšímu stolu. "Sylvie, podívala by ses na tohle?"

"Tak copak máš, Donny?"

Pluk Blackhorse teď byl celý na zemi. Většina vojáků už seděla ve svých vozidlech nebo se věnovala letounům. Jedenáctý obrněný průzkumný pluk měl 123 těžkých tanků M1A2 Abrams, 127 průzkumných vozidel M3A4 Bradley, 16 samohybných děl M109A6 Paladin ráže 155 mm a 8 pásových mobilních pozemních raketometů. K tomu celkem 83 vrtulníků; 26 z nich byly útočné vrtulníky AH-54D Apache. Ty tvořily palebnou základnu. Podporovalo je sto neobrněných vozidel - většinou nákladní auta vezoucí palivo, potraviny a munici. K tomu dvacet cisteren, kterým se tu říkalo "vodní buvoli", v téhle části světa věc nezbytně potřebná k životu.

První věcí bylo dostat všechny pryč ze zásobovací základny. Pásová vozidla vyjela na nízké návěsy, které je dopraví na sever do Abú Hadriják, městečka s letištěm, určeného Jedenáctému obrněnému pluku jako shromaždiště. Každé vozidlo vyjelo z boxu a zastavilo v předem zvoleném, červeně vyznačeném čtverci. Tam se zkontrolovaly navigační družicové systémy porovnáním se známým referenčním bodem. Dvě skříňky IISBV nefungovaly. Jedna z nich tuto skutečnost sama oznámila vysláním kódovaného rádiového signálu plukovní podpůrné skupině a žádala o výměnu a opravu. Druhá byla zcela nefunkční a posádka na to musela přijít sama.

Tahače řídili Pákistánci; bylo jich tu pár set, z tisíců, dovezených do Království Saudské Arábie, aby tam obstarávali podřadnou dřinu. Pro osádky abramsů a bradleyů bude jízda napínavá, až budou pracovat uvnitř svých pásových vozidel, aby měli jistotu, že všechno funguje. Když byly rutinní úkony hotové, řidiči, nabíječi i velitelé vystrčili hlavy z průlezů v naději, že se potěší výhledem. To, co viděli, bylo něco úplně jiného než ve Fort Irwinu, i když nijak vzrušující. Na východě se táhlo naftové potrubí; na západě byla spousta ničeho. Osádky se přesto dívaly - výhled byl nakonec lepší, než jaký měli za letu - , až na střelce, z nichž mnozí bojovali s kinetózou, běžným problémem lidí v téhle funkci. Ti, kdo se dokázali dívat, se ale cítili skoro stejně špatně. Zdálo se, že místní řidiči nákladních aut jsou placeni od kilometru, ne od hodiny. Ujížděli jako šílenci.

Začínali se objevovat i gardisté. Ti neměli v tuto chvíli nic na práci, jen postavit si přidělené stany, pít spousty vody a cvičit.

Vrchní zvláštní agentka Hazel Loomisová tomuhle desetičlennému družstvu agentů velela. "Sissy" Loomisová pracovala v zahraniční kontrarozvědce od začátku své kariéry, z toho po celou dobu ve Washingtonu. Nyní se jí blížila čtyřicítka, stále však měla onen výraz mladistvé roztleskávačky, který jí dříve, jako agentce pracující na ulici, prokazoval tak dobré služby. Měla také na kontě slušný počet úspěšně vyřešených případů.

"Tohle vypadá divně," řekl jí Donny Selig a rozložil před ní na stůl své poznámky.

Nebylo zapotřebí mnoho vysvětlování. V telefonických hovorech mezi tajnými agenty se nikdy nevyskytují sdělení jako "Mám ten mikrofilm". Vzkazy se volí co nejnenápadnější, ty však samu informaci obsahují. Proto se jim říká "kódová slova"; jako krytí jsou taková slova celkem bezpečná, ovšem jen do té doby, než vznikne podezření, že mají skrytý smysl. Potom už člověk s takovými slovy zachází jako s krytím. Loomisová si údaje pročetla a vzhlédla.

"Adresy máte?"

"To si pište, Sis," odvětil Selig.

"Tak se na toho pana Sloana půjdeme podívat." Na služebním postupu je špatné to, že když je teď vrchní agentkou, nemůže si dovolit udělat nějakou botu. Při tomhle vyšetřování se to tedy určitě nesmí stát, umiňovala si Loomisová v duchu.

Ještě že posádka F-15E Strike Eagle je dvoučlenná; pilot si tak může během nekonečně dlouhého letu aspoň povídat s důstojníkem obsluhujícím zbraňové systémy. Stejně tomu bylo s posádkami šesti bombardérů B-1B Lancer; v nich mají dokonce tolik místa, že se dá lehnout a spát - nemluvě o klozetu, na který se dá sednout. To znamenalo, že na rozdíl od posádek stíhaček se posádky bombardérů nemusely jít sprchovat hned, jak dorazily do Al Chardže, svého konečného cíle jižně od Rijádu. 366. bitevní letecká skupina měla na světě tři místa, odkud velitelé letouny odmávli "kostkovaným praporkem" - základny v předpokládaných oblastech nepokojů; tam skupina také měla podpůrnou výstroj, palivo a výzbroj, udržované malými posádkami. Ty budou posíleny vlastním personálem 366. letecké skupiny, přilétajícím většinou smluvními dopravními letadly; to znamenalo další letové posádky navíc. Teoreticky si tedy posádka, která přiletí ze základny Mountain Home v Idahu, může užívat odpočinku, zatímco střídající posádka může, také teoreticky, odletět s letounem do bitvy. Naštěstí pro všechny zúčastněné to nebylo třeba. Silně vyčerpaní piloti - a nyní i pilotky - dovedli letouny na přistání, odrolovali s nimi do krytů a vystoupili; své stroje předali do péče personálu údržby. Nejdřív ze všeho se z pumovnic vyložily nádrže s palivem a nahradily se zařízením pro uložení výzbroje; posádky se pak odebraly k dlouhému sprchování a vyzvedly si hlášení od zpravodajských důstojníků. Za pět hodin byla v Saudské Arábii celá bojová síla 366. letecké skupiny, kromě jedné F-16C, na které se vyskytla závada v avionice; tato stíhačka skončila na letecké základně Královského vojenského letectva RAF v Bentwaters v Anglii.

"Ano?" Postarší žena neměla chirurgickou roušku. Sissy Loomisová jí jednu podala. Tohle teď byl v Americe nový způsob pozdravu.

"Dobré jitro, paní Sloanová. FBI," řekla agentka a ukázala průkaz.

"Ano?' Vylekaná nebyla, jen překvapená.

"Paní Sloanová, provádíme vyšetřování, a já bych vám chtěla položit pár otázek. Potřebujeme jen něco vyjasnit. Pomohla byste nám?"

"No prosím." Paní Joseph Sloanové bylo přes šedesát, byla úpravně oblečená a vypadala celkem přívětivě, i když z toho všeho poněkud udiveně. Měla puštěnou televizi, podle toho, co bylo slyšet, naladěnou na místní stanici. Právě vysílali předpověď počasí.

"Můžeme dovnitř? Tohle je agent Don Selig." Loomisová ukázala hlavou na technického génia. Jako obvykle jí její přátelský úsměv pomohl k vítězství; paní Sloanová si dokonce ani nenasadila roušku.

"Jistě." Paní domu ustoupila ode dveří.

Sissy Loomisové stačil jediný pohled, aby viděla, že tu cosi není v pořádku. Jednak - v obývacím pokoji nebyl žádný perský koberec; ze zkušenosti věděla, že si lidé nekupují jenom jeden. A pak - tenhle byt je prostě až příliš pěkně uklizený.

"Promiňte - je doma váš manžel?" Odpověď přišla hned a byla plná bolesti.

"Manžel v září zemřel."

"Ach, odpusťte, paní Sloanová. Neměli jsme tušení..." A tím se rutinní záležitost změnila v něco zcela jiného.

"Byl starší než já. Joeovi bylo sedmdesát osm," řekla vdova a ukázala na fotografii stojící na kávovém stolku; dva lidé před dávnou dobou, muž kolem třicítky a žena blížící se dvacítce.

"Říká vám něco jméno Alahád, paní Sloanová?" zeptala se Loomisová, když se posadila.

"Ne. Mělo by?"

"Obchoduje s perskými a orientálními koberci."

"Kdepak, takové tu nemáme. Víte, já trpím alergií na vlnu."

[57] NOČNÍ PLAVBA

"Jacku?" Ryan prudce otevřel oči. Viděl jasné sluneční světlo pronikající okny. Podle jeho hodinek bylo krátce po osmé ráno.

"Co, ksakru...? Proč nikdo..."

"Zaspal jsi i budíka," sdělila mu Cathy. "Andrea povídala, že jí Arnie řekl, že tě máme nechat spát až do teďka. No, potřebovals to." Než se v sedm vzbudila ona sama, měla za sebou přes deset hodin spánku. "Dave mi řekl, abych si vzala den volna," dodala.

Jack vyletěl z postele a zamířil na toaletu. Když se vrátil, Cathy už na sobě měla domácí šaty; podala mu papíry s ranními hlášeními. Prezident zůstal stát uprostřed pokoje a pročítal je. Rozum mu napovídal, že kdyby se dělo něco vážného, byli by ho vzbudili - budíka s rádiem zaspal už dřív, ale ještě nikdy se nestalo, že by ho nevzbudil telefon. Hlášení mu sdělovala, že všechno je v pořádku, ne-li úplně, tedy alespoň poměrně stabilní. Deset minut nato byl oblečen, rozloučil se dlouze s dětmi a políbil manželku. Pak vyšel ven.

"ŠERMÍŘ odchází," řekla Andrea do své minivysílačky. "Do Krizového sálu?' zeptala se.

"Jo. Čí to byl nápad, abych..."

"Pane prezidente, to vymyslel vedoucí kanceláře. Ale udělal dobře."

Ryan na ni pohlédl; stiskla tlačítko výtahu do přízemí. "Tak to jste mě teda přehlasovali."

Tým pro národní bezpečnost byl zcela zjevně vzhůru celou noc. Ryana na jeho místě čekala káva. Kávou se teď všichni doslova živili.

"No, tak co se tam venku děje nového?"

"KOMEDIE je dvě stě deset kilometrů za Indy - věřil byste, že znova zaujali hlídkové postavení za námi?" oznámil admirál Jackson svému vrchnímu veliteli.

"Hrajou na dvě strany," uzavřel Ben Goodley.

"To je výborný způsob jak z obou stran dostat za uši," přidal k tomu Arnie.

"Pokračujte."

"Operace CUSTER je zhruba ukončená. Třistašestašedesátá je už v Saudské Arábii, jedna stíhačka uhnula do Anglie. Jedenáctý obrněný pluk vyjíždí od skladů na shromaždiště. Zatím je to dobré," pokračoval J-3. "Druhá strana poslala pár stíhaček ke hranicím, ale se Saúdy jsme je blokovali a k ničemu nedošlo, jen si vyměnili pár zlých pohledů."

"Myslí si někdo z vás, že SIR couvne?' otázal se Ryan.

"Ne." To řekl Ed Foley. "Teď už nemohou povolit."

K setkání došlo osmdesát kilometrů od mysu Rass al Hadd, jihovýchodního výběžku Arabského poloostrova. Křižníky Normandy a Yorktown, torpédoborec John Paul Jones a fregaty Underwood, Doyle a Nicholas se zařadily dozadu, takže Platte a Supply se k nim po rychlém přesunu z Alexandrie mohly z boku připojit a doplnit si palivo. Vrtulníky dopravily kapitány na Anzio, jehož kapitán měl vyšší hodnost. Tam hodinu diskutovali o akci. Jejich cílem byl Dhahrán. Aby se tam dostali, musí plout na severozápad do Hormuzské úžiny. Budou na to potřebovat něco přes šest hodin, na místě by měli být do 22.00 místního času. Úžina, široká dvaatřicet kilometrů, je posetá ostrůvky. Navíc zůstávala jednou z nejfrekventovanějších vodních cest na světě, i přes narůstající krizi. V

této oblasti byly nejběžnějšími plavidly supertankery, z nichž jediný měl výtlak větší, než všechny válečné lodi nového zvláštního uskupení TF-61.1 dohromady. Pluly tu také mohutné kontejnerové lodi, plavící se pod vlajkami deseti zemí, a dokonce i mnohaúrovňové plavidlo pro přepravu ovcí, které vypadalo jako velkoměstská parkovací garáž a přiváželo živé skopové z Austrálie. Zápach z něj byl pověstný na všech světových oceánech. Plavbu v úžině sledovaly radary, které řídily provoz - na možnost, že by do sebe narazily dva supertankery, se všichni báli i pomyslet - , což znamenalo, že lodi zvláštního uskupení TF-61.1 tudy asi sotva proklouznou zcela bez povšimnutí. Pár věcí ale udělat mohou. V nejužším místě se plavidla budou držet co nejvíc k jihu a prokličkují mezi ostrovy patřícími Omanu, jejichž zástěna je snad trochu skryje. Pak budou postupovat dál jižně od Abú Músá, kolem hloučku naftařských plošin; ty se opět budou hodit jako kryt před radary; potom poplují přímo do Dhahránu kolem ministátečků Katar a Bahrajn. Protivník, jak hlásila zpravodajská služba, má lodi amerického, britského, čínského, ruského a francouzského původu, všechny vyzbrojené různými typy střel. Nejdůležitější americká plavidla byla samozřejmě zcela neozbrojená. Budou udržovat čtvercovou formaci; povede je Anzio, dva tisíce metrů vpředu. Normandy a Yorktown zaujmou postavení dva tisíce metrů na pravoboku a Jones popluje vzadu. Obě zásobovací lodi s O'Bannonem a všemi fregatami jako doprovodem, utvoří druhou, "klamnou" skupinu. Hlídkující vrtulníky budou svými zapnutými radarovými transpondéry simulovat mnohem větší cíle. Jednotliví velící důstojníci plán odsouhlasili a čekali, až je vrtulníky dopraví zpátky na jejich velitelská stanoviště. Bylo to poprvé za celé věky, co se americká námořní formace octla v krizové situaci bez přímé podpory letadlové lodi. S nádržemi plnými paliva se skupina zformovala podle plánu, přídě zamířily k severozápadu a plavidla vyrazila rychlostí šestadvaceti uzlů. V 18.00 místního času se nahoře přehnala čtyřčlenná letka F-16, jednak aby poskytla lodím se systémem Aegis možnost procvičit si navádění palby na živé cíle, a také aby se ověřily kódy pro identifikaci vlastní/cizí, které se budou používat při nočních akcích.

Mohammed Alahád, jak agenti viděli, byl naprosto obyčejný případ. Do Ameriky přišel před více než patnácti lety. Údajně vdovec, bezdětný. Měl slušný a prosperující obchod v jednom z lepších washingtonských obchodních středisek. Teď byl uvnitř. Ačkoliv na dveřích visela cedulka s nápisem ZAVŘENO, předpokládali, že nemá na práci nic lepšího než sedět v obchodě a probírat se účty.

Jeden z družstva agentky Loomisové šel k obchodu a zaklepal na dveře. Alahád přišel otevřít; následoval krátký rozhovor s očekávaným gestikulováním. Dovedli si představit, co se říkalo. Je mi líto, ale všechny obchody jsou zavřený, z rozkazu prezidenta - Jo, jistě, ale nemůžu nic dělat, a vy taky ne, je to tak? - Ano, ale je to rozkaz - Koukněte, kdo to má vědět, co vy na to? Nakonec agent vešel dovnitř, s chirurgickou rouškou na obličeji. Zdržel se deset minut, pak obchod opustil a zašel za roh; odtud zavolal vysílačkou v autě.

"Je to obchod s koberci," sdělil Loomisové přes zakrytý rádiový kanál. Jestli budeme chtít to místo proklepat, musíme počkat." Na Alahádovu telefonní linku už bylo napojeno odposlouchávací zařízení, ale dosud nevolal nikdo ani tam, ani ven.

Druhá polovina jejího družstva šla do Alahádova bytu. Tam nalezli fotografii ženy s dítětem, pravděpodobně jeho synem; na sobě měl cosi jako uniformu - vypadá tak na čtrnáct, říkal si agent, když obrázek fotografoval Polaroidem. Ale opět, prohlídka nebyla k ničemu. Všechno tu bylo přesně tak, jak se sluší na byt, v němž bydlí obchodník v oblasti Washingtonu - nebo jak žije zpravodajský důstojník, to se prostě nedalo poznat. Měli začátek případu, ne však dost důkazů, aby s nimi mohli předstoupit před soudce. Dozajista ne

tolik, aby stačily na povolení k domovní prohlídce. Ale zde šlo o vyšetřování ve věci národní bezpečnosti, ve kterém se také jednalo o bezpečnost prezidentovu, a ústředí jim řeklo, že zde žádná pravidla neplatí. Už dvakrát porušili zákon tím, že bez povolení k prohlídce vnikli do dvou bytů, a dvakrát tím, že na dvě telefonní linky napojili odposlech. Když všechna tahle práce byla hotova, Loomisová a Selig se vypravili do činžáku na druhé straně ulice. Od správce se dověděli, že je tu volný byt; okny bylo vidět na Alahádův obchod. Klíče od bytu dostali bez sebemenších potíží. Usadili se tak, aby mohli obchod hlídat zpředu; dva jiní agenti pozorovali zadní vchod. Pak Sissy Loomisová zavolala mobilním telefonem ústředí. Možná, že to, co vědí, nestačí na to, aby s tím šli k soudci nebo ke státnímu zástupci; stačí to ale k tomu, aby bylo o čem mluvit ještě s jedním agentem.

Další možný objekt taky není ještě docela jasný, uvažoval O'Day. Je tu Rahman a pak ještě jeden černý agent, jehož žena, muslimka, se evidentně pokoušela převést manžela na svou víru - avšak agent o tom hovořil se svými druhy a v jeho spise byla navíc poznámka, že manželství tohoto agenta, podobně jako i jiných agentů Tajné služby, je chatrné.

Zazvonil telefon.

"Inspektor O'Day."

"Pate? Tady Sissy."

"Jak to vypadá s Rahmanem?' O'Day s ní pracoval na třech případech; všechny se týkaly ruských špionů. Když se "roztleskávačka" do nějakého případu zakousla, měl její stisk sílu čelistí pitbulla.

"Jde o ty vzkazy na jeho telefonu, ty omyly."

"No, copak?'

"Náš obchodník s koberci volal mrtvého člověka; a žena toho člověka trpí alergií na vlnu," oznámila mu Loomisová.

Cvak.

"No, tak dál, Sis." Přečetla mu své poznámky a informace získané od lidí, kteří vnikli do obchodníkova bytu.

"Tenhle bude ten pravý, Pate. Celé to krytí je jak z učebnice, až moc normální, než aby člověka vůbec napadlo pozastavit se nad ním. Proč ale volá z budky - ledaže by se bál, že mu někdo odposlouchává telefon? Proč jako omylem volá mrtvého? A proč ten omyl jde zrovna na telefon agenta ochranky?"

"No, Rahman zrovna není ve městě," nadhodil inspektor.

"Zdrž ho tam, kde je" radila Loomisová. Ještě to nebyl případ. Teprve se s námahou dostávali k pravděpodobné kauze. Když Alaháda zatknou, jistě požádá o obhájce - a co mají oni? Někam telefonoval. Ten hovor nebude muset nijak ospravedlňovat. Prostě nemusí na nic odpovídat. Jeho obhájce řekne, že jde o nějaký omyl - Alahád už může samozřejmě mít v rukávu připravené nějaké přijatelné vysvětlení - , bude žádat důkazy a FBI nebude mít nic, co by předložila.

"Tím ale odkryjeme karty, co?"

"Aby pak ale nebylo pozdě honit bycha, Pate."

"S tímhle musím za Danem. Kdy proklepnete ten obchod?"

"Dneska v noci."

Vojáci pluku Blackhorse málem padali únavou. Byli sice v dobré tělesné kondici a vycvičení v poušti, ale dvě třetiny dne strávili v letadlech, kde byl suchý vzduch, seděli všelijak zkroucení v sedadlech, osobní zbraně měli v kovových bedničkách, uložených nad hlavami - to vyvolávalo u letušek zvědavou reakci - , a pak skončili na místě vzdáleném jedenáct časových pásem, ve žhavém vedru. Dělali však to, co bylo jejich úkolem.

Nejprve přišly na řadu těžké zbraně. Saúdové zde zřídili velkou střelnici se sklopnými ocelovými terči ve vzdálenosti od tří set až do pěti tisíc metrů. Střelci zaměřovali a zkoušeli své zbraně; používali ostrou munici, ne cvičnou. Zjistili, že ostré střely jsou daleko přesnější, projektily procházely "přímo

kroužkem"; kroužkem se myslela kruhová vlasová mřížka ve středu systému mířidel. Když řidiči sjeli z tahačů, vyzkoušeli své oře, aby se přesvědčili, zda všechno správně funguje; tanky a bradleye byly skutečně téměř v takovém stavu, jako kdyby sjely rovnou z montážního pásu, jak řidičům během letu slibovali. Zkontrolovaly se vysílačky; ty musí zajišťovat takové spojení, aby každý mohl mluvit s každým. Pak se ověřily veledůležité linky systému IISBV. Banální úkony přišly na řadu až úplně naposled. Tanky M1A2 přepravené do Saudské Arábie ještě nebyly vybaveny nejnovější modifikací téhle série - paletami s municí; měly jakési velké koše z ocelového drátu na osobní věci, hlavně vodu. Posádky jedna po druhé projely se svými vozidly cvičnou trasu. Posádky bradleyů si dokonce vystřelily, každá po jedné opticky zaměřované, drátem naváděné těžké protitankové střele. Pak si zajely pro novou munici místo té, kterou spotřebovaly na střelnici.

Všechno probíhalo v klidu a věcně. Protože vojáci z Blackhorse pravidelně cvičili jiné vojáky v jemném umění mechanizované smrti", naprosto postrádali cit pro rutinní úkoly vojenské činnosti. Museli si připomínat, že tohle není jejich poušť - všechny pouště jsou si navzájem hodně podobné; na téhle však nerostla vybledlá houževnatá křoviska a nežili tu kojoti. Byli tu velbloudi a obchodníci. Saúdové dělali čest islámským zákonům pohostinnosti a pro vojáky obstarali hojnost jídla a nealkoholických nápojů; vysocí důstojníci se zatím u hořké kávy, jaká do téhle oblasti patří, radili nad mapami.

Marion Diggs nebyl nijak velký. Po celý život byl tankistou a pokaždé se kochal tím, jak konečky prstů ovládá šedesát tun oceli, jak stačí pouhý pohyb rukou, a dosáhne na vzdálenost pěti kilometrů, tam, kde je nepřátelské vozidlo. Teď velel divizi, ale třetina z ní byla přes tři sta kilometrů daleko na severu, a další třetina byla na palubě lodí, které večer a během noci čeká běh uličkou.

"Takže co proti sobě máme, jak jsou připravení?' zeptal se generál.

Byly předloženy družicové snímky. Vysoký americký zpravodajský důstojník z posádky ve Vojenském městě krále Chálida studoval hlášení o akci. Trvalo to třicet minut; celou tu dobu Diggs stál. Sezení už měl akorát tak dost.

"TRASA BOUŘE hlásí minimální rádiový provoz," oznámil stručný důstojník. "A mimochodem, musíme mít na paměti, že ta stanice je hodně odkrytá."

"Poslal jsem tam rotu," řekl saudský důstojník. "Do rána by měla být na místě."

"Co dělá Buffalo?" zeptal se Diggs. Na stůl přišla další mapa. Rozestavení Kuvajťanů mu připadalo v pořádku. Aspoň že nejsou vysunutí dopředu. Na valu jsou jen zajišťovací jednotky se třemi obrněnými brigádami v postavení, v němž mohou čelit možnému průniku. Magrudera znal. Vlastně znal všechny tři velitele pozemních jednotek. Kdyby SIR udeřila nejprve tam, a i kdyby "modří" stáli proti početní převaze, "červeným" by pořádně rozbili nosy.

"Co úmysly nepřítele?' zeptal se pak.

"Neznámé, pane. Je tu leccos, čemu ještě docela nerozumíme. Z Washingtonu nám řekli, že máme čekat útok, ale neřekli, jaký by mohl mít cíl."

"Cože, ksakru?" vyjel Diggs.

"Dojde k němu dneska večer nebo zítra ráno, dejte na mě, pane," prohlásil zpravodajský důstojník. Jo, a přidělili nám sem novináře. Přiletěli před pár hodinami. Jsou v hotelu v Rijádu."

"No to je nádhera."

"Pokud není známo, co tamti mají v plánu..."

"Ten cíl je jasný, ne?" poznamenal vysoký saudský velitel. "Naši šíitští sousedé mají k dispozici tolik pouště, kolik potřebují." Poklepal na mapu. ‚Jde o jádro našeho hospodářství."

"Generále?" ozval se další hlas tázavě. Diggs se obrátil k tazateli.

"Ano, plukovníku Eddingtone?'

"Tady jde o politiku, ne o vojenskou záležitost. To bychom měli mít na paměti, pánové," zdůraznil plukovník z Karolíny. Jestli mají zálusk na ta

pobřežní naftová pole, poznáme to podle varovných příznaků v jejich strategii."

"Oni jsou v početní převaze, Nicku. To jim také poskytuje jistý stupeň strategické flexibility. Pane, tady na těch fotografiích vidím plno palivových cisteren," poznamenal americký generál.

"Minule se zastavili na kuvajtských hranicích proto, že měli málo paliva," připomněl saudský velitel.

Saudská armáda - i zde se jí říkalo Národní garda - sestávala z pěti obrněných brigád; téměř všechny měly americkou výzbroj a výstroj. Tři se nacházely jižně od Kuvajtu, jedna v Ras al Chafdží, v jediném místě, kde došlo k invazi do Království, jenže ta byla přímo u moře, a útok z moře teď nikdo neočekával. Američan si uvědomoval, že není nic neobvyklého, když se vojáci připravují bojovat tak, jak bojovali v minulé válce.

Eddington si zase vzpomínal na jeden Napoleonův výrok. Když velkému vojevůdci ukázali plán obrany, ve kterém byly jednotky rovnoměrně rozestaveny na hranici s Francií, zeptal se důstojníka, jestli náhodou nechtějí chytat pašeráky. Tahle koncepce obrany dostala jakýsi nádech legitimity podle doktríny NATO o předsunuté obraně vnitřní německé hranice, nebyla však nikdy vyzkoušena; a jestli někde existuje místo, kde se prostor dá vyměnit za čas, je to saudská poušť. Eddington k tomu neřekl ani slovo. Služebně stál níž než Diggs a zdálo se, že Saúdové jsou na své území žárliví, jako většina ostatních. Vyměnil si s Diggsem pohled. Desátý obrněný pluk slouží jako bojová rezerva pro Kuvajťany a Jedenáctý bude plnit tutéž funkci v Saudské Arábii. To by se mohlo změnit, až jeho gardisté nasednou v Dhahránu do svých pásových vozidel, prozatím však tohle rozestavení bude muset stačit.

Jedním z problémů byly vztahy ve velení. Diggs měl jednu hvězdičku - zatraceně dobrou, jak Eddington věděl, ale byl jen brigádní generál. Kdyby sem býval mohl přiletět jako velitel skupiny vojsk, byl by měl hodnost, se kterou by už mohl Saúdům dávat pevněji formulované návrhy. Plukovník Magruder od jednotky Buffallo něco takového zjevně udělal, ale Diggsovo postavení bylo přece jen poněkud choulostivé.

"No, tak jako tak pár dní budeme mít." Americký generál se otočil. "Proveďte ještě další průzkum na místě. Jestli se některá z těch šesti divizí uprdne, chci vědět, co měla k obědu."

"Při západu slunce pošleme nahoru Predátory," slíbil plukovník od zpravodajců.

Eddington vyšel ven a zapálil si doutník. Po několika tazích si řekl, že s tímhle se obtěžovat nemusel. Saúdové všichni kouřili.

Připojil se k němu Diggs. "No tak jak, Nicku?"

"Bodlo by pivo."

"Jsou to stejně jen prázdné kalorie," poznamenal generál.

"Čtyři na jednoho; teda jestli moji lidé dostanou svou výstroj včas. A navíc tamti mají iniciativu. Tohle možná bude docela zajímavé, Diggsi." Další potáhnutí z doutníku. "To jak se rozestavili - to je na pytel." Ten obrat má asi od svých studentů, pomyslel si generál. "Jo, a mimochodem, jak tomuhle říkáme?"

"BUFORD, Operace BUFORD. Už máte nějakou přezdívku pro svou brigádu, Nicku?"

"Co říkáte na VLČÍ SMEČKU? Není to sice zrovna z toho pravého soudku, ale takový název jako LEPIVÁ PATA asi není to pravé, i když je to přezdívka Severní Karolíny. Tahleta zatracená věc jde moc rychle, generále."

"Z minula se druhá strana musela naučit jedno: neposkytnout nám čas dát dohromady svoje síly."

"Pravda. No, musím se jít podívat za svými lidmi."

"Vezměte si můj vrtulník. Já se tu nějakou chvíli zdržím."

"Rozkaz, pane." Eddington zasalutoval a obrátil se k odchodu. Pak se zastavil. "Diggsi?"

"Ano?"

"Možná, že nejsme tak dobře vycvičení jako Hamm a jeho hoši, ale dokážeme to, slyšíte?" Znovu zasalutoval, odhodil doutník a vykročil k Black Hawku.

Nic se nepohybuje tak tiše jako loď. Automobil jedoucí stejnou rychlostí, o maličko nižší než padesát kilometrů za hodinu, dělá rámus za tiché noci slyšitelný na stovky metrů daleko; u lodi je to pouze vysokofrekvenční šššš, vydávané ocelovým trupem prořezávajícím se mořem, ještě před okamžikem klidným; takový zvuk se nijak daleko nenese. Lidé na palubě cítí chvění strojů nebo slyší hluboký savý dech turbínových motorů. Nic víc. A tyhle zvuky se v noci nesou po vodě sotva na sto metrů. Jen šumivý svist - a za každou lodí pouze zpěněná stopa, přízračně zelenavý odstín ve vodě, způsobený drobouč kými organismy vyburcovanými tlakovou vlnou od plující lodi a fosforeskujíeími v jakémsi biologickém protestu proti takovému vyrušení. Lidem na lodi připadá pekelně jasný. Na každém můstku svítila jen ztlumená světla, aby nerušila noční vidění. Navigační světla byla zhasnuta; v těchto stísněných vodních prostorách to znamenalo porušení pravidel provozu. Hlídky sledovaly prostor vpředu běžnými triedry i dalekohledy pro noční vidění. Formace se stáčela právě v nejužším místě trasy.

V každé bojové informační centrále se lidé nakláněli nad přístroji a mapami; hovořili šeptem, aby je nebylo moc slyšet. Kuřáci toužili po tom, aby si v těchhle aseptických místnostech mohli zapálit; ti, kdo s kouřením přestali, se teď divili, proč něco takového vůbec udělali. Doktoři povídali cosi o zdravotním riziku, vzpomínali si s vědomím, že přibližně patnáct tisíc metrů od nich jsou naskládané střely země-země, každá s tunou výbušniny za naváděcí hlavicí.

"Směr vlevo, nový kurs dva-osm-pět," hlásil palubní důstojník na Anziu.

Na hlavní mapě viděli čtyřicet "cílů", jak se říkalo radarovým kontaktům, každý s vektorem udávajícím přibližný kurs a rychlost. Oběma směry plul zhruba stejný počet plavidel. Některá byla velká; radarové stopy supertankerů měly velikost středně velkého ostrova.

"No, dostali jsme se dost daleko," poznamenal důstojník obsluhy zbraňových systémů ke kapitánu Kemperovi. "SIRánci třeba spějí."

"No, možná, že tím uchem jehly přece jen projdeme."

Teď pracovaly jen navigační radary. Tam někde vpředu musí Iránci-SIRánci mít své elektronické obranné systémy, ale jestli hlídkují v Hormuzské úžině, Američané je zatím neobjevili. Byly tu i neidentifikované cíle. Rybářské lodi? Pašeráci? Někdo jen tak na vyjížďce? Nic z toho se nedalo s určitostí poznat. Nepřítel si pravděpodobně rozmýšlel, jestli má svá plavidla poslat nějak moc daleko od střední linie, procházející úžinou. Arabové si svého území hledí stejně jako každý jiný, uvažoval Kemper.

Všechna jeho plavidla byla v bojové pohotovosti, bojové systémy zapojené, zatím v záložním režimu. Kdyby k nim někdo zamířil, nejprve by se pokusili o vizuální identifikaci. Kdyby je někdo ozářil zaměřovacim radarem, pak by loď s nejpřímějším vektorem zvýšila stupeň pohotovosti a párkrát by hladinu přejela radary SPY, aby zjistila, zda se nejedná o stopu směřující k nim. Ale to už by šlo do tuhého. Všechny střely měly samostatné naváděcí hlavice - a úžina byla plná lodí; střela by mohla letět někam jinam, než bylo původně v úmyslu. Druhá strana prostě nemůže nějak moc prahnout po palbě. Docela klidně by taky mohla povraždit pár tisíc ovcí, říkal si Kemper s úsměvem. Tahle část jeho akce byla hodně na váženou, ale úkol nebyl zase tak snadný ani pro druhou stranu.

"Změna kurzu na trase čtyři-čtyři, stáčí se doleva," hlásil navigátor.

Byl to kontakt na hladině, směřující od SIR, jedenáct kilometrů daleko, a procházel za zádí. Kemper se naklonil blíž k monitoru. Počítač ukazoval kurs a trasu kontaktu za posledních dvacet minut. Ten se nejdřív pohyboval rychlostí přibližně pěti uzlů; nyní to bylo deset. A stočil se... směrem ke klamnému uskupení vzadu. Údaje se předaly na O'Bannona, jehož kapitán byl nejvyšším důstojníkem ve svém uskupení. Vzdálenost mezi oběma plavidly, šestnáct tisíc

metrů, se zmenšovala.

Teď to začínalo být zajímavější. Vrtulník z Normandy se přiblížil zezadu k trase; držel se nízko nad hladinou. Piloti viděli zelenobílé vzplanutí, jak neznámé plavidlo zvýšilo výkon, rozvířilo vodu a vyrušilo další organismy, které tu jakýmsi řízením osudu přežily znečištění vody. Náhlé, jakoby výbušné zvýšení výkonu znamenalo...

"Je to dělový člun," hlásil pilot přes datový spoj. "Dupnul na to. Cíl právě zvýšil výkon."

Kemper zkřivil obličej. Teď má na vybranou. Neudělá nic, a třeba se nic nestane. Neudělá nic, a třeba tomu dělovému člunu - nebo plavidlu s raketami - dá možnost vypálit na O'Bannona a jeho skupinu jako první. Něco udělá - a upozorní druhou stranu. Když ale nepřátelské plavidlo vypálí první, znamená to, že protivník tak jako tak ví své, ne? Možná. Možná, že ne. Byl to složitý soubor dat, a měl na něj pět vteřin. Počkal ještě dalších pět.

"Cíl je loď s raketami. Vidím dvě odpalovací zařízení, cíl se ustaluje na kurzu."

"Je v přímé linii s O'Bannonem, pane," hlásil důstojník obsluhy zbraní.

"Slyším rádiový provoz. Mám rádiový provoz na UHF, souřadnice nula-jedna-pět."

"Vypálit," řekl Kemper okamžitě.

"Palte!" zavelel důstojník obsluhy zbraní přes kanál pro otevřenou řeč.

"Rozumím, zaměřuji!" odpověděl vrtulník.

"Bojová centrálo, tady pozorovatelna, pane. Máme záblesk jako při odpálení rakety z levoboku - dva, pane," oznámil reproduktor.

"Přejeďte to..."

"Další dvě střely, pane."

Kurva, pomyslel si Kemper. Vrtulník nesl jen dvě střely penguin proti lodím. Nepřítel tedy už první dvě odpálil. A on teď nemůže dělat nic. Klamná skupina plnila svou úlohu. Stříleli na ni.

"Dvě střely na O'Bannona - cíl je zničen," dodal pilot; ohlásil tak zničení člunu s raketami - potvrzené za okamžik pozorovatelem nahoře. "Opakuji, dvě střely na O'Bannona?

"Bourci jsou velké střely, dají se dobře zaměřit," řekl důstojník obsluhy zbraňových systémů.

Minibitvu mohli sledovat jen nedokonale. Obrazovka navigačního radaru ukazovala, jak O'Bannon změnil kurs; stočil se na levobok. Tím však odkryl svůj systém raket pro bodovou obranu, umístěný daleko na zádi. Také se na obrazovkách radarů navádějících blížící se střely ukázal jako velký cíl. Torpédoborec nevypustil klamné cíle, z obavy, že kdyby oklamal blížící se rakety, jen by je odvrátil proti zásobovacím plavidlům, která chránil. Automatické rozhodnutí? přemýšlel Kemper. Nebo uvážené? Tak či onak, jeho velitel je odvážlivec. Zaměřovací radarový systém torpédoborce se zapnul. To znamenalo, že odpaluje své střely, to ale navigační radar nemohl ukázat. Pak se ozvala jedna z fregat.

"Za zádí vidíme záblesky," hlásil pozorovatel nahoře. "Páni, ten teda byl! A ještě jeden!" Pak pět vteřin ticha.

"O'Bannon pro uskupení, jsme v pořádku," oznamoval jakými hlas.

Zatím, říkal si Kemper.

Ve vzduchu byly tři Predátory, po jednom na každý ze tří sborů, utábořených jihozápadně od Bagdádu; bezpilotní letouny se nesly vzduchem rychlostí rovnající se jen dvojnásobku rychlosti tanku. Žádný z nich neletěl tak daleko, jak bylo v plánu. K cílům jim chybělo padesát kilometrů, a jejich kamery, zaznamenávající tepelné záření, už vysílaly snímky tlumeně žhnoucích obrysů obrněných vozidel. Boží armáda byla v pohybu. Údaje, zachycované stanicí TRASA BOUŘE, se okamžitě předávaly do Vojenského města krále Chálida a odtud do ostatního světa.

"Takových pár dní navíc by se bylo hodilo," uvažoval nahlas Ben Goodley.

"Jak jsou naši připraveni?" obrátil se Ryan na J-3.
"Desátý je připravený to spustit. Jedenáctý potřebuje přinejmenším den. Další brigáda ještě ani nemá výstroj," odpověděl Jackson.
"Kolik času zbývá do kontaktu?' zeptal se prezident potom.
"Nejméně dvanáct hodin, možná osmnáct. Záleží na tom, kam přesně půjdou."
Jack přikývl. "Arnie, je o tomhle všem informovaná Callie?"
"Ne, vůbec ne."
"Tak ať se to zařídí. Promluvím v televizi."

Alaháda muselo přestat bavit sedět v obchodě, když nejsou žádní zákazníci, říkala si Loomisová. Zanedlouho obchod opustil, šel k zaparkovanému autu a odjel. Sledovat ho v prázdných ulicích bude snadné. Za několik minut zaparkoval auto a šel do svého činžáku. Loomisová a Selig pak vyšli ven na druhou stranu ulice a zezadu se přiblížili k domu s obchodem. Dveře měly dva zámky. Agentovi trvalo deset minut, než je překonal; docela ho to namíchlo. Pak přišel na řadu poplašný systém, s tím si však poradil snáz. Byl to starý systém, s klíčkem a s kódem, který se dal velmi snadno vyřadit. Uvnitř našli několik dalších fotografií; na jedné byl pravděpodobně Alahádův syn. Agenti si nejprve prohlédli adresář - byla v něm karta se jménem J. Sloan, s číslem 536-4040, ale bez adresy.
"Tak co tomu říkáš?" zeptala se Loomisová.
"Říkám, že to je nová karta, nijak zohýbaná nebo něco takového, a taky říkám, že první čtyřka je označena tečkou. To je číslice, kterou má změnit, Sis."
"Ten chlap je hráč, Donny."
"Máš asi pravdu; a taky to ukazuje na Árifa Rahmana."
Jak to ale dokázat?

Utajení může být v tahu. Anebo taky ne; to nikdo nemohl vědět. Kemper situaci vyhodnotil jak jen nejlépe dovedl. Ten člun s raketami možná vyslal rádiové hlášení a dostal povolení k palbě... Možná, že se nějaký mladý velitel rozhodl vypálit o své újmě... pravděpodobně ne. Diktátorské země svým armádním velitelům moc samostatnosti nedávají. Kdyby člověk byl diktátorem a s něčím takovým začal, byl to jistý způsob, jak se dříve či později octnout zády ke zdi. Do této chvíle bylo skóre zápasu americké námořnictvo-SIR 1:0. Obě skupiny pokračovaly dál; nyní směřovaly k jihozápadu, směrem k rozšiřující se části zálivu, stále rychlostí šestadvaceti uzlů, stále obklopeny obchodním loďstvem. Elektronické systémy zachycovaly spoustu provozu mezi jednotlivými loďmi, samé úvahy o tom, co se to ksakru severně od Abú Músá stalo.
Teď byly venku ománské hlídkové čluny, a ty se s kýmsi domlouvaly, možná se SIR, a dotazovaly se, co se děje.
Zmatek přináší zisk, uvažoval Kemper. Venku byla tma, a identifikovat lodi ve tmě nikdy nebylo nic lehkého.
"Kdy začne svítat?'
"Za pět hodin, pane," odpověděla hlídka.
"To je dvě stě čtyřicet kilometrů k dobru. Budeme pokračovat jako předtím. Ať si to přeberou, jestli se jim to povede." Dostat se nepozorovaně až k Bahrajnu bude i tak zázrak.

Všechno to vyložili inspektoru O'Dayovi na stůl. "Všechno" znamenalo tři stránky poznámek a pár fotografií z Polaroidu. Nejdůležitěji vyhlížející zprávičkou byl vytištěný záznam uskutečněných telefonních hovorů, stejný jako ten, který si rukou načmáral Selig. Byl to také jediný právní důkaz, který měli.
"Není to zrovna ten nejtlustší svazek důkazů; už jsem viděl lepší," poznamenal Pat.
"Tak hele, Pate, říkals, že sebou máme hodit," připomněla mu Loomisová.

"Oba jsou to kříváci. Před porotou to dokázat nemůžu, ale na to, aby začalo obšírnější vyšetřování, to stačí. Ovšem za předpokladu, že bychom měli nadbytek času, a to nemáme."

"Správně. Pojď," odpověděl O'Day a vstal. "Musíme za ředitelem."

Ne že by Murray neměl co dělat. FBI sice nevyšetřovala úplně všechny případy epidemie Eboly, ale agenti měli i tak spoustu pochůzek. Byl tu ještě přetrvávající a prakticky stále nový případ útoku na Obří krok, který zaměstnával jednak kriminalisty, jednak zahraniční kontrarozvědku - a navíc to byl případ, na němž pracovalo společně víc agentur. A teď, ani ne v deseti dnech, ještě tohle, třetí situace typu "všeho nechte a..." Inspektor prošel místností sekretářek, cestou jen tak mávl rukou a bez zaklepání vešel do ředitelovy pracovny.

"To jsem měl teda kliku, že jsem zrovna nečural," poznamenal Murray.

"Říkal jsem si, že na čurání stejně nebudete mít čas. Já ho teda nemám," oznámil Pat. "V Tajné službě asi přece jen bude někdo nasazený, Dane."

"Cože?"

Jo, cože - na to se dá říct akorát ano a doprdele. Pošlu sem Seliga a Loomisovou, ti to s vámi projdou."

"Nezastřelí mě Andrea Priceová, když za ní s tímhle přijdu?" zeptal se ředitel.

"Ani bych neřekl."

[58] SVĚTLO DNE

Nebylo to ještě nic, co by stálo za oslavu, ale už druhý den nových případů Eboly ubývalo. Z nových identifikovaných případů však třetinu tvořili lidé, u nichž se při testech sice prokázaly protilátky, kteří však už neměli žádné příznaky. Středisko pro potírání chorob a Americký vojenský ústav pro výzkum infekčních chorob údaje prověřily dvakrát, než je hlásily do Bílého domu; také přitom upozornily na to, že jsou jen předběžné a nelze je zatím oznámit veřejnosti. Zákaz cestování i s ním souvisící dopad na vzájemné kontakty, jak se zdálo, fungovaly - ale prezident nemohl prohlásit, že fungují, protože pak by fungovat přestaly.

Pokračoval i případ předškolního zařízení Obří krok; to byl hlavně úkol pro laboratoře FBI. Tam se elektronové mikroskopy používaly k něčemu jinému než k identifikaci řetězců Eboly; jejich činnost se zužovala na zkoumání pylových zrnek a dalších drobných částic. Celou věc komplikovalo to, že k útoku na jesle Obří krok došlo na jaře, kdy vzduch byl různých pylů plný.

Mordechaj Azir, jak se teď nade vši pochybnost prokázalo, byl jakousi esencí nečlověka, který se odkudsi vynořil zdánlivě za jediným účelem, a když ho splnil, zmizel. Zůstaly však po něm fotografie, a vyšetřovatelé Ryana ubezpečili, že existují způsoby, jak s nimi dál naložit. Uvažoval, jestli se na závěr dne objeví nějaká dobrá zpráva...

Neobjeví.

"Ahoj, Dane." Jack byl nyní zpátky ve své pracovně; Krizový sál mu teď připomínal jediné - že jeho příštím významným rozkazem bude poslat lidi do bitvy.

"Dobrý den, pane prezidente," pozdravil ředitel FBI, vcházeje s inspektorem O'Dayem a Andreou Priceovou.

"Proč se tváříte tak šťastně?"

A pak mu to pověděli.

Ten, kdo ájatolláha Mahmúda hadžiho Darjájího probudí před úsvitem, musí být odvážný člověk; a protože se všichni kolem obávali vůdcova hněvu, trvalo jim celé dvě hodiny, než se k tomu odhodlali. Ne že by to něco změnilo. Ve čtyři hodiny ráno zazvonil telefon u jeho lůžka. Deset minut nato byl ájatolláh v obývacím pokoji svého soukromého bytu a pohled jeho tmavých zapadlých očí se vyčkávavě upíral na opovážlivce - před tím, než je potrestá.

"Máme hlášení, že do Zálivu vpluly americké lodi," oznámil mu náčelník

zpravodajské služby.
"Kdy a kde?' zeptal se ájatolláh tiše.
"Po půlnoci, v úžině. Jeden z našich hlídkových člunů s raketami zpozoroval plavidlo, podle jeho hlášení to byl americký torpédoborec. Místní velitel námořnictva mu přikázal zaútočit, ale od té doby nepřicházejí od člunu žádné zprávy."
"To je všechno?' Kvůli tomuhle jste mě vzbudili?
"V té oblasti jsme zachytili ještě další rádiový provoz mezi ostatními loďmi. Mluvili o několika explozích. Máme důvod domnívat se, že náš člun s raketami byl někým napaden a zničen, pravděpodobně letadlem - ale letadlem odkud?'
"Potřebujeme vaše svolení k zahájení operací; při nich bychom po rozednění propátrali celý Záliv. Bez vašeho vědomí jsme s tím nezačali," zdůraznil náčelník vojenského letectva.
"Svolení je uděleno," odpověděl Darjájí. No, teď už jsem vzhůru, pomyslel si duchovní. "Co dál?"
"Boží armáda se přibližuje k oblasti hranic. Operace probíhá podle časového rozvrhu." Tahle zpráva ho určitě potěší, říkal si náčelník zpravodajské služby.
Mahmúd hadži přikývl. Doufal, že se v noci slušně vyspí, v předtuše, že bude několik příštích dnů dlouho vzhůru; měl však v povaze, že když už se jednou vzbudil, znovu neusnul. Pohlédl na hodiny na stole - náramkové hodinky nenosil - a došel k názoru, že den bude muset začít.
"Překvapíme je?"
"Do jisté míry určitě," odpověděl náčelník zpravodajské služby. "Pozemní síly mají přísný rozkaz dodržovat rádiový klid. Americké odposlouchávací stanice jsou velmi citlivé, ale všechno slyšet nedokážou. Až dosáhneme Al Busajjá, musíme počítat s tím, že nás objeví, ale to už budeme připraveni k úderu. Navíc to bude v noci."
Darjájí zavrtěl hlavou. "Počkat; co nám náš hlídkový člun oznámil?"
"Hlásil americký torpédoborec nebo fregatu, možná s dalšími loďmi, ale to bylo všechno. Za dvě hodiny tam budeme mít letadlo, a to se tam porozhlédne."
"Co jejich dopravní lodi?"
"Nevíme," přiznal náčelník zpravodajské služby. Doufal, že na tohle už řeč nepřijde.
"Zjistěte to!"
Po tomhle rozkazu oba muži odešli. Darjájí zazvonil na sluhu a přikázal mu, aby přinesl čaj. Pak ho napadlo něco dalšího. Všechno bude hotovo, nebo se to alespoň vyřeší, až ten mladý Rahman splní své poslání. V hlášení se pravilo, že je na místě, a že příkaz už obdržel. Proč tedy svůj úkol už nesplnil?! tázal se ájatolláh v duchu, zaplavován vzrůstajícím hněvem. Znovu pohlédl na hodiny. Na zatelefonování bylo ještě příliš časně.

Kemper dal svým lidem cosi jako pohov. Automatizace něco takového dovolovala, a tak dvě hodiny po incidentu s dělovým člunem - člunem s raketami, opravil se - měla posádka na bojových stanovištích dovoleno střídat se, jít si ulevit, něco sníst - a v mnoha případech si i trochu zavzpírat. Teď byli všichni zpátky. Do svítání chyběly dvě hodiny. Nyní se nacházeli necelých sto šedesát kilometrů od Kataru a mířili k severozápadu; až dosud se skrývali za každým ostrovem a každou naftařskou těžní plošinou, které mohly zmást nepřátelské radarové stanice. Tu horší část plavby měla KOMEDIE za sebou. Záliv tu byl mnohem širší, s větším prostorem k manévrování. Stopy na radarech v bojové informační centrále na Anzia teď ohlašovaly letku čtyř F-16 šestadvacet kilometrů severně od jeho formace; jejich kódy pro identifikaci vlastní/cizí byly na obrazovce čisté - na to si jeho lidé budou muset dávat pozor. Bylo by bývalo lepší, kdyby tam mohl hlídkovat radarový letoun, ale jak se před hodinou dověděl, všechny byly nasazeny na severu. Dnes dojde k boji.

Nebude to boj takový, pro jaký jsou lodi se systémem Aegis uzpůsobeny; ani on sám není pro takový boj vycvičen, ale tak už to u námořnictva chodí.
Klamná skupina byla odkloněna na jih. Její úkol zatím skončil. Až vyjde slunce, říkal si, všechno tohle skrývání a utajování přestane.

"Nakolik jste si tím jistí?' otázal se POTUS. "Prokrista, a já jsem s tím chlapem byl celou tu dobu sám!"
"Pane, my to víme" ujišťovala ho Priceová. "Člověku se tomu nechce věřit. Jeffa znám už..."
"Je celý divý do košíkové. Říkal mi, kdo zvítězí ve finále Národní vysokoškolské atletické asociace. Nezmýlil se. Uhodl správně i body."
"Ano, pane." I s tímhle musela Andrea souhlasit. "Bohužel, tyhle pohnutky se těžko vysvětlují-"
"Zatknete ho?"
"Nemůžeme." Slova se ujal Murray. "Tohle je jedna ze situací, kdy víte svoje, nebo si myslíte, že víte, jenže dokázat nemůžete nic. Ale tadyhle Pat má nápad."
"Tak si ho poslechneme," přikázal Ryan. Už ho zase bolela hlava. Ne, to není fér. Krátké mezidobí bez bolení hlavy skončilo. Bylo dost zlé, že mu řekli o neurčité možnosti, že je Tajná služba zkompromitovaná, teď se ale domnívají, že mají důkaz - ne, něco horšího, opravil se, mají ne dost dobrý důkaz, jen nějaké další podezření, krucifix! - , že jeden z lidí tak důvěryhodných, že mohl být v blízkosti jeho a jeho rodiny, je potenciální vrah. Copak to nikdy neskončí? Přesto však naslouchal.
"Vlastně je to docela prosté," uzavřel O'Day.
"Ne!" řekl okamžitě. "Co když..."
"S tím si poradíme. Žádné skutečné nebezpečí to s sebou neponese," ujišťoval všechny inspektor.
"Okamžik," zarazil ho ŠERMÍŘ. "Tvrdíte, že ho dokážete vykouřit z doupěte?"
"Ano, pane."
"Aby opravdu něco udělal, ne aby tu jen tak seděl jako pecka?"
"Ano, pane," opakoval Pat.
"Kde to mám podepsat?' otázal se Ryan rétoricky. "Uděláme to."
"Pane prezidente..."
"Andreo, vy u toho budete, ne?"
"No ano, ale..."
"Pak je to schválené," sdělil jí POTUS. "K mé rodině se nepřiblíží. To myslím vážně. Jestli se jen podívá na výtah, sama ho odprásknete, Andreo, je vám to jasné?'
"Rozumím, pane prezidente. Jen Západní křídlo."
A s tím sešli dolů do Krizového sálu, kde se Arnie a ostatní lidé z týmu pro národní bezpečnost dívali na mapu, promítnutou na velkoplošné televizní obrazovce.

"No, tak si posvítíme na oblohu," oznámil Kemper službě v bojové informační centrále. Na jeho povel Anzio i ostatní lodi se systémem Aegis přepnuly své radary SPY ze záložního režimu na plný výkon. Skrývat se nemělo teď už nejmenší význam. Nacházeli se přímo pod obchodní dopravní trasou označenou W-15 a kterýkoli pilot se mohl podívat dolů a vidět malou čtvercovou formaci plavidel. Až to některý udělá, bude o tom zřejmě mluvit. Moment překvapení má v praxi své hranice.
Ve vteřině se na velkých obrazovkách ukázalo množství letových tras. Musí to být ten nejrušnější kus vzdušného prostoru kromě O'Hareova letiště, pomyslel si Kemper. Identifikátory vlastní/cizí ukazovaly letku čtyř stíhaček F-16 severozápadně od jeho formace. Ve vzduchu bylo šest dopravních letadel - a to den sotva začal. Obsluhy raket je cvičně sledovaly, jen tak, aby trochu prohnaly počítače, ale systém Aegis je jednou z těch všemocných věcí, které

mohou v jedné vteřině v klidu odpočívat, a v příští rozpoutat peklo. Lodi dorazí na správné místo a tam splní svůj úkol.

První íránské stíhačky, které toho dne vzlétly, byly dvě věkovité F-14 Tomcat ze Šírázu. V sedmdesátých letech šáh koupil od společnosti Grumman asi osmdesát těchto strojů. Ještě dokázaly jakž takž létat. Součástky do nich bylo třeba shánět všemožnými způsoby, i na černém trhu. Tyhle stíhačky teď letěly na jihovýchod, nad pevninou k Bandar Abbás, pak zvýšily rychlost a jako šipky vyrazily na jih k Abú Músá; minuly ho na severní straně. Piloti řídili a jejich druzí piloti pozorovali hladinu triedry. Z výše téměř sedmi tisíc metrů bylo zřetelně vidět slunce, ale na vodě stále ještě vládla polotma prvního rozbřesku.

Lodi nejsou z výšky vidět; to si jak námořníci, tak letci často neuvědomují. Většinou jsou příliš malé - a mořská hladina je příliš rozsáhlá. To, co člověk vidí buď na družicovém snímku, nebo prostým okem, je stopa za lodí, zvířená voda silně připomínající šíp s přehnaně velkým hrotem - to jsou vlny od přídě a zádě způsobené průchodem lodi vodou; zpěněná čára za lodními vrtulemi tvoří dřík šípu. Takové útvary přitahují zrak stejně přirozeně jako ho přitahuje ženské tělo. Na špici obrazce ve tvaru písmene V člověk potom najde loď. Nebo, jako v tomto případě, mnoho lodí. Stíhači nejprve ze vzdálenosti skoro pětašedesáti kilometrů spatřili klamné uskupení. Hlavní formaci KOMEDIE objevili po minutě.

Problémem pro lodi byla pozitivní identifikace. Kemper nesměl riskovat, že zničí dopravní letadlo, jako to kdysi udělala americká loď Vincennes. Čtyři F-16 se už stočily směrem k přilétajícím stíhačkám, když se ozvala vysílačka. Kemper neměl na palubě nikoho, kdo by tím jazykem hovořil tak dobře, aby porozuměl, co si íránští piloti právě řekli.

"Tally-ho!" zvolal velitel letky amerických F-16. "Vypadá to na F-14." Věděl, že americké válečné námořnictvo tu žádné takové nemá.

"Anzio pro STARFIGHTER, volná palba. Sundejte je."

"Rozumím, provedu."

"Letko, tady velitel, odpálit slammery." Íránci byli příliš zaměstnáni sledováním hladiny dole, než aby se rozhlíželi kolem. Průzkumný let, uvažoval velitel starfighteru. Žádná legrace. Zvolil AIM-120 a vypálil o zlomeček času dřív, než ostatní tři letouny jeho formace udělaly totéž.

"Fox-Jedna, Fox-Jedna!" Bitva o Katar začala.

Tomcaty SIR byly ke své škodě příliš zaneprázdněné. Jejich výstražné radarové systémy hlásily v té chvíli příliš mnoho vysílačů, a americký radar byl prostě jen jedním z mnoha. Velitel dvojice se pokoušel spočítat válečné lodi dole a současně hovořil do vysílačky, když dvacet metrů před jeho stárnoucí stíhačkou explodovaly dvě rakety vzduch-vzduch. Druhý pilot aspoň zvedl zrak a viděl smrt přicházet.

"Anzio, tady starfighter, oba jsou dole, žádné padáky, opakuji, oba jsou dole."

"Rozumím."

‚Je to nádhera, takhle začít den," komentoval to major amerického letectva, který právě strávil šestnáct měsíců v Negevské poušti na manévrech proti izraelskému letectvu. "Vracíme se na své pozice. Konec."

"Tak opravdu nevím, jestli to byl dobrý nápad," pronesl váhavě van Damm. Obraz od radaru z John Paul Jonese byl z téhle nové lodi předán přes družici do Washingtonu. Viděli všechno půl vteřiny poté, co se to doopravdy stalo.

"Ty lodi se nesmějí zastavit, pane," řekl Robby Jackson vedoucímu prezidentské kanceláře. "Nemůžeme si dovolit riskovat."

"Ale oni můžou říct, že jsme vypálili první a..."

"Chyba, pane. Jejich člun s raketami vypálil první před pěti hodinami," připomněl mu J-3.

"To ale oni nepřiznají."

"Nechte toho, Arnie," vložil se do hovoru Ryan. "Je to můj rozkaz,

pamatujte. Pravidla střetu jsou v pořádku. Co teď, Robby?"
"To záleží na tom, jestli Íránci stačili něco hlásit. Ty první sestřely byly snadné. První sestřely takové obyčejně jsou," dodal Jackson při vzpomínce na ty, které si během své kariéry připsal na konto on sám - vůbec ne takové, na jaké se cvičil v elitní škole pro stíhací piloty; ale ve skutečné bitvě přece pravidla fair play neplatí.
Nejožehavější částí plavby bude úsek dlouhý něco přes sto šedesát kilometrů mezi Katarem a íránským městem Basatin. Tam je letecká základna, a družicové snímky oznamovaly, že na stojánce jsou stíhačky.

"Ahoj, Jeffe."
"Co se děje, Andreo?" zeptal se Rahman a dodal: "To jsem rád, že jste si vzpomněla, že mě tady necháváte tvrdnout."
"Kolem té horečky je spousta práce. Potřebujeme vás teď tady. Máte auto?"
"Mohl bych něco štípnout tady z místní úřadovny." Ve skutečnosti služební auto už měl.
"Tak fajn," řekla Andrea. "Přijeďte sem. Mám dojem, že tam, co jste, teď žádnou práci nemáme. Přes zátarasy na I-70 se s vaším průkazem dostanete. Přijeďte co nejrychleji. Tady je teď ži-
"Dejte mi čtyři hodiny."
"Máte nějaké šaty na převlečení?' Jo, proč?"
"Budete je potřebovat. Zavedli jsme tady dekontaminaci. Než někdo jde do Západního křídla, musí se pořádně omýt. Však uvidíte, až tu budete," sdělila agentovi velitelka ochranky. "No jo, tak dobře."

Alahád nepodnikal nic. Odposlouchávací "štěnice", umístěné v jeho domě, sdělovaly, že se celé dny dívá na televizi, přepíná z jednoho kabelového kanálu na druhý a hledá nějaký film, který ještě neviděl. Každý večer, než jde spát, poslouchá Přehled zpráv CNN. Potom klid. Všechna světla v domě byla zhasnutá a skrz záclony v oknech ložnice neviděly infračervené kamery nic. Agenti, kteří ho sledovali, pili kávu z plastikových kelímků a dívali se dál, také na nic. Jeden druhému se svěřovali se svými obavami z epidemie, jako všichni lidé v Americe. Média nadále věnovala epidemii prakticky všechen vysílací čas. Jinak se toho dělo jen málo. Se sportem byl konec. Počasí bylo stále stejné, ale ven vycházelo jen málo těch, kdo by se o něj zajímali. Všechno se točilo kolem krize s Ebolou. Vysílaly se vědecké pořady, vysvětlující, co to ten virus je a jak se šíří - vlastně jak se asi šíří, protože na to dosud existovaly různé názory - a agenti se sluchátky na uších slyšeli nejnovější příspěvek z Alahádova vlastního televizoru. Všechno je to pomsta přírody, hlásal jakýsi přívrženec ochrany životního prostředí. Člověk pronikl do džungle, kácí stromy, zabíjí zvířata, narušuje ekosystém - a teď si to s ním ekosystém vyřizuje. Nebo něco podobného.
Vysílala se také právnická analýza soudního případu, který vyvolal Edward Kealty, ale po zrušení zákazu cestování nikdo nijak zvlášť netoužil. Reportáže ukazovaly letadla na letištích, autobusy na konečných stanicích, vlaky na nádražích a spousty prázdných silnic. Ukazovaly lidi v hotelích a to, jak se s nuceným pobytem vyrovnávají. Různé osvětové pořady radily, jak opakovaně použít chirurgické roušky a sdělovaly divákům, že tohle jednoduché bezpečnostní opatření působí téměř bezchybně; zdálo se, že tomu většina lidí věří. Jako protiváhu k tomu všemu přinášela většina médií reportáže z nemocnic, a nyní také záběry vaků s mrtvými. Zprávy o tom, jak se těla mrtvých spalují, se vysílaly, aniž se ukazovaly plameny; to se dělo na základě všeobecného souhlasu. Syrové údaje byly dost nechutné i bez toho, že by se předvedly v reálné podobě. Reportéři a lékařští konzultanti začali komentovat nedostatek údajů o počtu případů - což mnohé znepokojovalo - , avšak naznačovali, že počet lůžek v nemocnicích, kde se Ebolou zabývají, se nezvyšuje - což bylo pro některé lidi útěchou. Nejzarytější sýčkové stále

šířili své lamentace, ale druzí na to zase klidně odpovídali, že údaje názory pesimistů nepotvrzují, že se situace asi stabilizuje, ačkoliv v každém případě dodávali, že je ještě příliš brzy, než aby se to dalo tvrdit s jistotou.

Začalo se říkat, že obyvatelstvo si vede dobře, že některé státy jsou zcela čisté, že mnohé oblasti v těch státech, kde se případy vyskytly, jsou "zdravé". A konečně, někteří lidé s jistou autoritativností prohlašovali, že k epidemii nedošlo přirozenou cestou. Neexistovalo žádné veřejné mínění, které by média mohla nějak skutečně měřit. Lidé se dostatečně nestýkali a nevyměňovali si názory do té míry, aby mohly vzniknout podložené soudy, ale s počínajícím přesvědčením, že nenastává konec světa, přicházela velká otázka. Jak tohle začalo?

Ministr zahraničí Adler seděl zase v letadle a letěl na západ do Lidové republiky. V letadle i na velvyslanectví v Pekingu měl přístup k nejnovějším zprávám. Budily v něm zlost, ale protismyslně i jisté uspokojení. Svou vládu tímhle směrem vede Žang. To bylo jisté, když teď věděli, že do věci je - zase - zapletená i Indie, tentokrát však obalamucená Čínou a Iránem. Skutečnou otázkou bylo, zda ministerská předsedkyně dá nebo nedá svým partnerům na vědomí, že svou účast v celé té věci bere zpátky. Pravděpodobně ne, říkal si Adler. Zase to překombinovala, ale s jejím postavením to ani nehnulo.

Jeho zlost se neustále vracela. Amerika byla napadena, a to člověkem, s nímž se před pouhými několika dny setkal. Diplomacie selhala. Zastavit konflikt se mu nepodařilo - a není snad jeho prací konflikty zastavovat? A co horšího, z něj i z jeho země udělali pitomce. Jeho samotného, i významnou námořní sílu, Čína vyšachovala. ČLR teď stupňuje krizi, kterou sama podnítila, s cílem poškodit zájmy Ameriky - a pravděpodobně s konečným cílem předělat svět podle svých představ. A dělá to chytře. Čína nikomu nic přímo neudělala, až na těch pár cestujících v sestřeleném letadle; nechala jiné, aby destabilizaci vyvolali za ni a vzali na sebe s tím spojená rizika. I když pravý stav věcí vyjde najevo, ČLR si nadále udrží svůj obchod, stále se bude těšit úctě náležející supervelmocí, a udrží si i vliv na americkou politiku; a má v úmyslu tohle všechno si zachovat až do té doby, než provede změny, které si přeje. Číňané zabili v airbusu Američany. Prostřednictvím svých manévrů napomáhají k zabití dalších, ke skutečnému a trvalému poškození jeho země, a to všechno dělají úplně bez rizika, uvažoval ministr zahraničí v duchu, zíraje okénkem ven, zatímco letadlo zahajovalo sestup na přistání. Jenže Číňané netuší, že tohle všechno ví už on.

S příštím útokem to bude už vážnější. SIR má velké zásoby střel C-802, jak hlásili zpravodajci. Tyto střely, vyrobené čínskou Korporací pro dovoz a vývoz výrobků přesného strojírenství, byly podobného typu jako francouzské exocety, a také jejich schopnosti byly podobné; dolet měly zhruba sto deset kilometrů. Ale opět - problémem bude navádění na cíl; v Zálivu prostě pluje příliš mnoho lodí. Chtějí-li Íránci dopravit své střely na cíle, musí se dostat tak blízko, aby radary na jejich stíhačkách, sledující prostor pod sebou, alespoň okrajově "osahávaly" oblast, kterou mohly zasáhnout střely z uskupení KOMEDIE.

No, rozhodl se Kemper, budu s tím muset něco udělat. John Paul Jones zvýšil rychlost na dvaatřicet uzlů a zamířil na sever. Nový torpédoborec byl nezjistitelný radarem - na obrazovce vypadal jako středně velká rybářská loď - , a aby své neviditelnosti ještě napomohl, vypnul své vlastní radary. KOMEDIE nepříteli předvedla jednu věc; on mu teď předvede další. Kemper také zavolal rádiem do Rijádu a naléhavě žádal o podporu radarového hlídkového letounu. Tři křižníky, Anzio, Normandy a Yorktown, se držely v blízkosti nákladních lodí. Civilistům na lodi Bob Hope bylo nyní naprosto jasné, že válečné lodi tu jsou pro obranu před raketovým útokem. Každá přilétající střela bude muset projít přes křižník, aby se dostala k nim. Civilní námořníci byli všichni na svých místech. Na všech nákladních palubách byla rozmístěna hasicí zařízení.

Dieselové motory duněly a vydávaly ze sebe veškerý výkon, který jejich parametry povolovaly.

Hlídkující letku F-16 teď s rozedněním vystřídala druhá. Zbraně byly připraveny k palbě a na civilní dopravní letouny začaly docházet zprávy, že vzduch nad Perským zálivem není místo, kde by bylo zdrávo pobývat. Tím se úkol pro všechny velmi zjednoduší. Teď nebylo žádným tajemstvím, že tu Američané jsou. Iránský radar už je určitě má. V dané chvíli se tomu však nedalo nijak odpomoci.

"Zdá se, že v Zálivu jsou dvě uskupení amerických námořních sil," oznámil vůdci zpravodajský důstojník. Jejich složení přesně neznáme, je však možné, že to jsou vojenské dopravní lodi."

"A dál?'

"A dál - byly sestřeleny dvě naše stíhačky, když se k nim přibližovaly," pokračoval důstojník letectva.

"Ty americké lodi - některé z nich jsou válečné lodi moderního typu. V hlášení od našich letadel se říká, že jsou tam ještě další, které vypadají jako obchodní lodi. Je pravděpodobné, že přepravují tanky z ostrova Diego García."

"Ty lodi, které měli zastavit Indové?"

"Pravděpodobně jsou to ony."

"Že já hlupák jsem té ženské věřil! Potopte je!" nařídil vůdce v přesvědčení, že se jeho přání může stát skutečností.

Rahman rád jezdil rychle. Téměř volná mezistátní dálnice, temná noc a silné služební auto mu umožňovaly tuhle svou zálibu si vychutnat. Hnal se po Interstate 70 směrem k Marylandu; překvapilo ho množství nákladních aut na silnici. Nevěděl, že na přepravu potravin a léků se vyčlenilo tolik vozidel. Jeho rotující červený majáček je upozorňoval, že se mají držet z cesty, a on tak mohl jet rychlostí téměř sto šedesáti kilometrů za hodinu, aniž proti němu Pensylvánská státní policie zakročila.

Také mohl cestou přemýšlet. Pro všechny by bývalo bylo lepší, kdyby předem věděl, co se chystá. Zcela určitě by to bylo lepší pro něj. Útok na BÁBOVIČKU mu neudělal radost. Je to dítě, je příliš mladá, příliš nevinná, než aby byla nepřítelem - znal ji podle tváře, podle jména i podle řeči - , a šok z útoku na ni ho nakrátko vyvedl z rovnováhy. Moc dobře nechápal, proč byl nařízen... pokud to nebylo proto, aby se ochranný kruh kolem prezidenta stáhl ještě úžeji a aby se tak usnadnil jeho vlastní úkol. To však nebylo nutné, naprosto ne. Amerika není Irák - a Mahmúd hadži to zřejmě plně nepochopil.

Útok s tou chorobou, to je něco jiného. Způsob, jak se nákaza rozšíří, je otázka boží vůle. Je to ohavné, ale takový už je život. Vzpomínal na požár kina v Teheránu. I tam umírali lidé, prostí lidé, jejichž chybou bylo, že se dívali na film namísto aby se oddávali modlitbě k bohu. Svět je zlý. A jediné, čím lze toto břímě zla ulehčit, je víra v něco většího, než je člověk sám. Rahman tu víru má. Svět se nemění náhodou. Velké události musí být většinou kruté. Víra se rozšířila mečem, navzdory Prorokovu varování, že meč nikoho věrným neudělá... tenhle rozpor dosud plně nechápal, ale i takový rozpor patří do přirozeného běhu světa. Jedinec to vše stěží pochopí; v tolika věcech musí spoléhat na vedení těch, kdo jsou moudřejší než on sám. Ti mu také povědí, co se musí udělat, co je přijatelné pro Alláha, co slouží Jeho věci.

To, že mu neřekli věci, které by bylo bývalo užitečné vědět - nu, musí uznat, že to bylo rozumné bezpečnostní opatření... a musí se vyrovnat se skutečností, že lidé, kteří ho za jeho úkolem vyslali, nepočítají s tím, že přežije. Z tohoto vědomí mu netuhla krev v žilách; už dávno se s tím smířil. Když jeho vzdálený bratr dokázal splnit své poslání v Bagdádu, pak on dokáže splnit své ve Washingtonu. Přesto se pokusí přežít, pokud se naskytne příležitost. Na tom přece není nic špatného, ne?

Operaci si určitě ještě promýšlejí, říkal si Kemper. V letech 1990-91 byla na rozhodování, na rozmísťování prostředků, na zřízení spojovacích systémů i na všechno ostatní hojnost času. Tentokrát není. Když žádal o radarový hlídkový letoun, nějaký moula od letectva se divil; "Cože? Vy žádný nemáte? A proč jste si o něj neřekl?" Velící důstojník Anzia a skupiny se speciálním pověřením TF 61.1 se na toho člověka ani zlostně neobořil. Stejně za to asi nemohl - a teď už tedy jeden AWACS mají. I načasování bylo dobré. Čtyři stíhací letouny, typ nezjištěn, právě vzlétají z Basatinu, sto třicet kilometrů odtud.

"KOMEDIE, tady Sky Dva, máme čtyři přibližující se objekty." Údaje se objevily i na jednom z monitorů systému Aegis. Kemperův vlastní radar tak daleko nedohlédl, protože se vše odehrávalo hluboko pod jeho horizontem. Radarový hlídkový letoun zaznamenal čtyři stopy ve dvojicích.

"Sky, tady KOMEDIE, jsou vaši. Sundejte je."

"Rozumím - zůstaňte na příjmu, blíží se další čtyři."

"Tak, tady to teď začíná být zajímavé," oznámil Jackson ostatním v Krizovém sále. "Kemper nastražil pěknou raketovou past mimo hlavní formaci. Jestli se někdo dostane přes ty F-16, uvidíme, jestli se ta past osvědčí."

Minutu nato se zvedla třetí čtyřčlenná skupina. Dvanáct stíhacích letounů se vyšplhalo do tří tisíc metrů a pak se vysokou rychlostí stočilo na jih.

Letka F-16 se nesměla od KOMEDIE příliš vzdálit; vyrazila, aby se s protivníkem utkala uprostřed nad Zálivem. Obě strany zapnuly své zaměřovací radary; letadla SIR byla naváděna ze země, posádky amerických stíhaček naváděl letoun E-3B, kroužící sto šedesát kilometrů za nimi. Střet nebyl nijak elegantní. F-16 měly rakety s delším doletem a vypálily proto první; pak se stočily pryč, když íránské přepadové stíhačky, letící jižním směrem, odpálily své vlastní střely a snažily se uhnout před americkými raketami. Pak první čtyřčlenná skupina zamířila střemhlav dolů k hladině. Na letadlech se zapnuly rušičky. Pomáhaly jim silné rušičky na pobřeží; tam je Američané nečekali. Tři stíhačky SIR, stále ještě směřující vpřed, narazily na salvu střel, zatímco Američané před odvetnou salvou uhnuli a pak se vrátili, aby se znovu zapojili do boje. Americká letka se rozdělila do dvojic a ty se hnaly na východ; pak se znovu stočily k útoku ze dvou stran. Ale rychlosti byly příliš vysoké a jedna íránská letka se už dostala na osmdesát kilometrů od KOMEDIE. A tehdy se objevila na radaru Anzia.

"Kapitáne," řekl do mikrofonu velitel obsluhy panelu elektronických obranných systémů, "zachycuji vyhledávací radarové signály, souřadnice tři-pět-pět. Jsou to detekční hodnoty, pane. Už nás možná mají."

"Dobrá." Kemper natáhl ruku a otočil svým klíčkem. Na Yorktownu a Normandy se stalo totéž. Yorktown byl starší verze křižníku; ze zásobníků na přídi a na zádi vyjely na odpalovací rampy čtyři bíle natřené SM-2 MR. Na Anziu a na Normandy se na pohled nezměnilo nic. Jejich rakety spočívaly ve vertikálních odpalovacích buňkách. Radary SPY teď pumpovaly do prostoru šest milionů wattů energie a téměř nepřetržitě se držely na blížících se stíhacích bombardérech, teď těsně na hranici doletu raket z křižníků.

Ne však mimo dostřel John Paul Jonese, plujícího patnáct kilometrů severně od hlavního uskupení. Jeho radar začal pracovat ve třech vteřinách - pak z odpalovací buňky vyrazila první z osmi raket; ve sloupcích dýmu a plamenů vystoupala kolmo do oblohy, několika smýkavými obraty změnila směr, vyrovnala let a řítila se k severu, hnána žhnoucím plamenem.

Jonese íránské stíhačky neviděly. Jeho radarem nezjistitelný profil se v jejich přístrojích nezobrazil jako skutečný cíl. Také si nepovšimly toho, že je teď sleduje čtvrtý radar SPY. Řada čar bílého dýmu přišla zčistajasna jako nemilé překvapení; piloti sotva stačili vzhlédnout od svých radarových obrazovek. Ale dva z nich odpálili své C-802 ještě včas.

Čtyři vteřiny od svých cílů dostaly střely SM-2 konečné naváděcí signály od

radarů SPG-62. Bylo to příliš náhlé, příliš nečekané, než aby se stíhačky mohly prudce vrhnout do strany. Všechny čtyři se proměnily v ohromné černožluté mraky, ale podařilo se jim odpálit proti lodím šest raket.

"Rakety, rakety! Zachycuji naváděcí signály, blíží se, souřadnice tři-pět-nula."

"No, tak jdem na to." Kemper znovu pootočil klíčkem a přepnul na "speciální automatiku". Aegis teď bude pracovat zcela automaticky. Protiletadlové rotační kanony se natočily k pravoboku. Na palubách všech čtyř válečných lodí námořníci naslouchali a snažili se držet se zpříma. Posádky obchodních lodí, které chránili, ještě o ničem nevěděly a nemohly mít tedy ani strach.

Nahoře se F-16 vrhly na dosud nedotčenou letku čtyř stíhaček. I ty nesly rakety proti lodím, ale piloti se dívali špatným směrem, pravděpodobně sledovali klamnou skupinu. První skupina změť lodí těsně u sebe ještě stačila zahlédnout; druhá zatím ne - a už ji nikdy nespatří. Právě se stočila přímo do oblasti vykryté radary systému Aegis na západě, když se obloha zaplnila kouřovými čarami směřujícími dolů. Čtveřice se rozptýlila. Dva letouny explodovaly ve vzduchu. Další byl poškozen a pokoušel se vrávoravě odletět zpátky na severozápad, potom ale ztratil výkon a zřítil se do vody, zatímco čtvrtý, nezasažený, pilot strhl doleva, zapojil forsáž a odhodil náklad zbraní pod křídly. Čtyři F-16 amerického vojenského letectva sestřelily šest nepřátelských stíhaček ani ne ve čtyřech minutách.

Jones zničil jednu z těch, které prolétávaly kolem těsně nad hladinou, ale jeho radar se na žádné z nich nezachytil a rychle se pohybující cíle bylo jinak velmi těžké zasáhnout. Tři ze čtyř počítačem řízených pokusů nevyšly. Zbývalo tedy pět stíhaček. Bojový systém torpédoborce obnovil cyklus a znovu pátral po dalších cílech.

Na obchodních lodích viděli dým z Jonese a říkali si, co to asi může být, ale první skutečné varování, že se děje něco opravdu zlého, přišlo, až když bližší trojice křižníků začala odpalovat své střely.

V bojové informační centrále Anzia se Kemper rozhodl, stejně jako velitel na O'Bannonu, že své klamné rakety neodpálí. Zdálo se, že tři z přilétajících raket se zaměřují na zadní část formace; z nich v čele letěly jen dvě. Na ně se soustředil jeho křižník i Normandy. Odpalování raket bylo na lodích přímo cítit. Trup se zachvěl, když vylétly první dvě. Situace na obrazovce radaru se teď měnila každou vteřinou; bylo vidět stopy směřující k nim i od nich. "Vampýři" teď byli třináct kilometrů daleko. Při rychlosti šestnácti kilometrů za minutu to znamenalo, že za necelých padesát vteřin zasáhnou a budou ničit. Těch padesát vteřin bude připadat jako týden.

Systém byl programován tak, aby zahájil řízení palby podle okamžité situace. Teď pracoval způsobem "trojice", při kterém odpálí jednu raketu, pak druhou, a "zkontroluje", zda první dvě cíl zasáhly, či zda je třeba ještě třetí pokus. Cíl explodoval při zásahu první SM-2 a druhá raketa země-vzduch se proto sama zničila. První střela z Normandy minula, ale druhá o C-802 škrtla, a ta se vrávoravě zřítila do moře; za vteřinu explodovala, a tlakovou vlnu cítili námořníci i přes trup lodi.

Yorktown měl jak výhodu, tak nevýhodu. Jeho starší obranný systém dovoloval přímou palbu na blížící se cíle; nedokázal však raketu přinutit, aby se v letu stočila, než zasáhne. Nemohl také pálit rychle. Měl tři cíle a padesát vteřin na jejich zničení. První C-802 spadla do vody ve vzdálenosti osmi kilometrů, zničena dvěma zásahy. Druhá teď letěla tři metry nad hladinou. Další SM-2 šla příliš vysoko a explodovala neškodně za ní. Další střela minula také. Následující SM-2 z přední odpalovací rampy zasáhla druhou C-802 necelých pět kilometrů od lodi; vzduch se naplnil střepinami, které zmátly navádění následující dvojice, a obě rakety vybuchly z rozervaných zbytcích již zničeného cíle. Obě odpalovací rampy na křižníku se stočily a převzaly další dávku čtyř raket země-vzduch. Poslední C-802 prolétla sprškou vody a střepin a mířila přímo na křižník. Yorktown odpálil další dvě střely, ale vadné naváděcí

systémy cíl nezaměřily a obě šly mimo. Pak už C-802 pronikla do zaměřovacích "obálek" protiletadlových kanonů vpředu a vzadu na nástavbě; ty se mírně natočily a oba odpálily své střely když byla raketa ve vzdálenosti osmi set metrů od lodi. Minula jedna střela, pak i druhá, ale třetí už raketu zneškodnila - necelých dvě stě metrů od pravoboku. Dvěstěpadesátikilogramová bojová hlavice zasypala křižník střepinami; letící kusy tělesa rakety rozbily panel radaru SPY vpředu, prorazily nástavbu, zabily šest námořníků a dalších dvacet zranily.

"No teda..." pronesl Bretano. Všechny teorie, které se během posledních týdnů naučil, se náhle staly skutečností.

"Nebylo to špatné. Pustili proti nám čtrnáct letadel, a zpátky se vracejí dvě či tři, to je všechno," řekl Robby. "Příště aspoň budou mít o čem přemýšlet."

"Co Yorktown?" otázal se prezident.

"Musíme počkat a uvidíme."

Bydleli v hotelu jen pár set metrů od ruského velvyslanectví. Jako správní škudliví novináři se Clark s Chavezem rozhodli, že půjdou pěšky; vyrazili několik minut před osmou. Ušli sotva sto metrů, když si uvědomili, že cosi není v pořádku. Lidé se na tak časnou hodinu na začátku pracovního dne pohybovali jakoby bez zájmu a malátně. Hlásilo se snad ve zprávách, že došlo k válce se Saudskou Arábií? John zabočil do další ulice s tržištěm, a tam lidé poslouchali ve svých stáncích přenosná rádia, místo aby rozkládali na pultech své zboží.

"Promiňte, prosím," promluvil John jazykem fársí; hovořil s ruským přízvukem. "Něco se děje?"

Jsme ve válce s Amerikou," odpověděl kterýsi prodavač ovoce.

"Cože? A kdy se to stalo?"

"V rádiu říkají, že Američané napadli naše letadla," pokračoval prodavač. "Kdo jste?" zeptal se potom.

John vytáhl svůj pas. Jsme ruští novináři. Mohu se vás zeptat, co si o tom myslíte?"

"Copak jsme se nenaválčili už dost?" odvětil muž.

"Říkal jsem vám to. Obviňují nás," promluvil Arnie; pročítal zachycené hlášení teheránského rozhlasu. "Co to udělá s politikou v té oblasti?'

"To, na které straně kdo stojí, se rýsuje celkem jasně," odpověděl Ed Foley. "Buď jste na jedné straně, nebo na druhé. SIR je ta druhá. Je to prostší než minule."

Prezident se podíval na hodinky. Bylo nedlouho po půlnoci. "Kdy jdu do televize?"

"V poledne."

Na hranicích mezi Pensylvánií a Marylandem musel Rahman zastavit. Nejméně dvacet nákladních automobilů tu čekalo, až je marylandské státní policie odbaví. Hlídkovala zde i Národní garda. Automobily se seřadily po dvou a silnici zcela zablokovaly. Po deseti minutách zlostného čekání Rahman ukázal svůj průkaz; policista ho beze slova poslal mávnutím dál. Rahman znovu zapnul majáček a plnou rychlostí pokračoval v cestě. Pustil si rádio a naladil stanici vysílající publicistické pořady, přehled posledních zpráv však už zmeškal a musel se protrpět vším ostatním, z větší části tím, co se říkalo už celý týden. Trvalo to až do půl třetí, kdy rádiové zpravodajství přineslo převzatou zprávu o letecké bitvě nad Perským zálivem. Ani Bílý dům ani Pentagon údajný incident nijak nekomentovaly. Írán prohlašoval, že potopil dvě americké lodi a sestřelil čtyři stíhačky.

Rahman, jakkoliv byl zanícený vlastenec, tomu nechtěl uvěřit. Problém s Amerikou - a důvod, proč na sebe vzal své sebeobětující poslání - spočíval v tom, že tahle bídně organizovaná, modlám slepě oddaná a po nepravé cestě kráčející země byla smrtelně nebezpečná a nesmírně schopná tam, kde šlo o

použití síly. I samotný prezident Ryan, třebaže s ním politikové vůbec nepočítají, má v sobě jakousi klidnou a tichou sílu. Nerozkřikuje se, halasně nevyhražuje, vůbec nejedná jako většina "velkých" mužů. Rahman se ptal sám sebe, kolik asi lidí si plně uvědomuje, jak je ŠERMÍŘ nebezpečný, právě proto, že tak nejedná. A právě proto ho musí zabít; a kdyby ho to mělo stát i jeho vlastní život, staň se tak.

Zvláštní uskupení TF 61.1 se za poloostrovem Katar stočilo k jihu; k žádným dalším srážkám už nedošlo. Přední část nástavby na Yorktownu byla silně poškozená; požár elektrického zařízení nadělal stejnou škodu jako střepiny rakety, ale teď, s nepřítelem za zádí, to už nevadilo. Kemper znovu rozestavil svá doprovodná plavidla; všechna umístil za lodi přepravující tanky, ale žádný další útok se už nechystal. Výsledek prvního útoku způsobil nepříteli značnou újmu. Nahoře kroužilo osm stíhaček F-15, čtyři ze Saudské Arábie a čtyři, které patřily k třistašestašedesáté letecké skupině. Dorazila také saudská a další doprovodná plavidla. Většinou to byly minolovky; svými sonary propátrávaly dno před uskupením KOMEDIE, pátraly po nebezpečí, žádné však nenacházely. Od mola v Dhahránu bylo odvoláno šest ohromných kontejnerových lodí, aby uvolnily místo pro Boba Hopea a jeho sesterské lodi; připluly vlečné čluny a v trojicích každou z lodí přitáhly k molu. Čtyři plavidla se systémem Aegis spustila kotvy na přídi i na zádi a zůstala stát pět set metrů od svých svěřenců, aby je během vykládání chránila před případným útokem ze vzduchu. Klamná skupina, která neutrpěla ani škrábnutí, se stáhla do Bahrajnu; tam bude čekat na další vývoj událostí.

Z kormidelny Anzia se kapitán Gregory Kemper díval, jak u plavidel přepravujících tanky zastavily první hnědé autobusy. Triedrem viděl vojáky v hnědě skvrnitých maskovacích uniformách, poklusem přibíhající k okraji mola. Rampy na zádích lodí se jim sklápěly vstříc.

"V této chvíli k tomu nemáme co říct," sdělil van Damm poslednímu z reportérů, který volal. "Později, ještě dnes, vydá prezident prohlášení. To je jediné, co vám teď mohu povědět."

"Ale..."

"To je jediné, co vám k tomu teď řeknu." Vedoucí prezidentské kanceláře zavěsil.

Priceová svolala všechny agenty ochranky do Západního křídla a prošla s nimi plán hry, která se chystala. Totéž se bude opakovat s lidmi v samotném Bílém domě, a reakce tam bude hodně podobná, tím si byla jista: ohromení a šok, nevěřícnost a zlost, hraničící se vztekem.

"Všichni se budeme ovládat, ano? Co s tím budeme dělat dál, víme. Tohle je trestně právní případ a jako takový ho vyřídíme. Nikdo nad sebou neztratí kontrolu. Nějaké dotazy?' Nebyly žádné.

Darjájí se opět podíval na hodiny. Ano, konečně, už je čas. Zakrytou linkou zavolal velvyslanectví SIR v Paříži. Tam velvyslanec zavolal komusi jinému; ta osoba zavolala do Londýna. Ve všech případech byla slova, která si navzájem vyměňovali, neškodná. Vzkaz v nich obsažený neškodný nebyl.

Když měl Rahman za sebou města Cumberland, Hagerstown a Frederick, odbočil na jih na dálnici I-270, po níž pojede poslední hodinu do Washingtonu. Byl unavený, ale ruce ho svědily nedočkavostí. Dnes ráno uvidí svítání. Možná své poslední. Má-li být skutečně poslední, doufal, že bude pěkné.

Při tom zvuku sebou agenti trhli. Oba se podívali na hodinky. Číslo, které volalo, se nejdřív objevilo na diodovém displeji. Bylo ze zámoří, volací kód 44, což znamenalo, že přichází ze Spojeného království.

"Ano?' Byl to hlas člověka, kterého sledovali, Mohammeda Alaháda.

"Omlouvám se, že vás ruším tak časně. Volám kvůli tomu třímetrovému červenému isfahánu. Už došel? Můj zákazník začíná být velmi netrpělivý." Hlas měl cizí přízvuk, ne však zcela takový, jaký měl mít.

"Ještě ne," odpověděl Alahádův spánkem omámený hlas. "Ale poptával jsem se na něj svého dodavatele."

"Dobrá tedy, ale opakuji, můj zákazník je už netrpělivý."

"Uvidím, co se dá dělat. Zatím sbohem." Linka ztichla.

Don Selig vzal svůj mobilní telefon, navolil číslo ústředí a sdělil jim číslo ze Spojeného království, aby ho urychleně prověřili.

"Zrovna se rozsvítila světla v domě," hlásila agentka Scottová. "Koukám, že to našeho hocha asi pořádně probudilo. Bacha," hlásila do své přenosné vysílačky, "subjekt je vzhůru, zřejmě něco podnikne."

"Světla vidíme, Sylvie," ujistil ji další agent.

Za pět minut se Alahád vynořil z předních dveří činžáku. Sledovat ho nebylo vůbec snadné, ale agenti si dali práci a vytipovali si čtyři nejbližší telefonní budky a v jejich blízkosti postavili své lidi. Alahád si vybral budku u čerpací stanice s prodejnou. Počítačový monitor jim sdělí, jaké číslo volá; fotoaparát s objektivem s dlouhou ohniskovou vzdáleností jim ukázal, jak vhodil do přístroje čtvrtdolar. Agent u fotoaparátu viděl, jak Alahád rychle za sebou stiskl čísla 3-6-3. Všechno bylo jasné po několika vteřinách, když zazvonil jiný odposlouchávaný telefon a ozval se digitální záznamník.

"Pane Sloane, tady Alahád. Ten koberec pro vás došel. Přijdete si pro něj, pane?" Cvak.

"A máme to!" zavolal další agent do vysílačky. Je to ono. Bylo to Rahmanovo číslo. ‚Pane Sloane, mám pro vás ten koberec.' "

Ozval se ještě jiný hlas. "Tady O'Day. Seberte ho, hned!"

Nebylo to zase tak těžké. Alahád si v prodejně koupil litr mléka a zamířil přímo domů. Dům si musel odemknout a proto ho překvapilo, když uvnitř našel muže a ženu.

"FBI," řekl muž.

Jste zatčen, pane Alaháde," dodala žena a vytáhla ocelová pouta. Alahád sice neviděl žádné pistole, ale odpor nekladl - to tihle lidé dělají jen zřídka - , a i kdyby byl kladl, venku teď stáli další dva agenti.

"Ale proč?" zeptal se.

"Spiknutí s úmyslem zavraždit prezidenta Spojených států," odříkala Sylvia Scottová a postrčila ho ke zdi.

"To musí být omyl!"

"Pane Alaháde, udělal jste chybu. Joseph Sloan vloni zemřel. Jakpak je to možné, že prodáváte koberec mrtvému člověku?" Muž sebou trhl jako kdyby dostal elektrickou ránu. Takhle končí všichni chytráci, když se jim ukáže, že tak moc chytří zase nejsou. Takoví nečekají, že je někdy chytnou. Teď to chtělo využít situace. Na to dojde za několik minut, až mu povědí, jaký trest hrozí za porušení článku 1751 Ústavy Spojených států.

Vnitřek lodi Bob Hope vypadal jako ohromná garáž v tom nejhlubším pekle. Vozidla byla nacpaná tak těsně u sebe, že i příslovečná myš by mezi nimi proklouzla jen s námahou. Aby přibyvší posádky mohly do tanku nastoupit, musely přejít po střechách vozidel a ještě se přitom krčit, aby si nerozbily hlavy o strop; začaly pochybovat o duševním zdraví těch, kdo vozidla museli pravidelně kontrolovat, natáčet motory a manipulovat s hlavněmi tanků, aby nevyschla pryžová a umělohmotná těsnění.

Přidělit jednotlivé posádky k pásovým vozidlům a nákladním autům byl úkol nemalých rozměrů, ale loď byla naložena tak, že nejdůležitější části nákladu vyjely ven první. Gardisté přicházeli po jednotkách; měli s sebou tištěné počítačové výstupy, které jim sdělovaly počet a umístění přidělených vozidel, a členové lodní posádky jim ukazovali nejrychlejší cestu ven. Necelou hodinu poté, co byla loď vyvázána u břehu, se z rampy vyvalil na břeh první těžký

tank MIA2 a vyjel na tentýž transportér, na kterém se nedlouho předtím přepravoval tank 11. obrněného pluku; i řidiči byli titíž. Vykládání bude trvat víc než den - a větší část dalšího dne padne na zorganizování brigády VLČÍ SMEČKA.

Svítání bylo pěkné, jak Áríf Rahman s potěšením zaznamenal, když vjížděl na západní příjezdovou silnici k Bílému domu; den, kdy vykoná svůj úkol, bude krásný. Uniformovaný strážný u brány mu zamával na pozdrav a bezpečnostní bariéra sjela dolů. Za Rahmanem dorazilo další auto a také vjelo dovnitř. Zaparkovalo o dva boxy dál. Rahman poznal řidiče - je to ten chlap od FBI, O'Day, kterému tolik přálo štěstí v těch jeslích. Nenávidět tohoto muže nemá smysl. Nakonec - chránil i své vlastní dítě.

"Tak jak to jde?" zeptal se inspektor FBI srdečně.

"Zrovna jsem přijel z Pittsburghu," odpověděl Rahman; ze zavazadlového prostoru trhnutím vytáhl svou kabelu.

"Co jste ksakru dělal zrovna tam?"

"Přípravné práce - ale na ten projev asi nedojde. A kvůli čemu tu jste vy?' Rahman byl za tohle rozptýlení vděčný; jaksi mu dovolovalo vpravit se v duchu do své role.

"Ředitel a já máme pro šéfa nějaké hlášení. Nejdřív se ale musím osprchovat."

"Osprchovat?"

"Dezinfiko-aha, no jo, vždyť vy jste tu nebyl. Jeden člověk z personálu Bílého domu onemocněl tím virem. Každý, kdo jde dovnitř, se teď musí osprchovat a dezinfikovat. No, tak půjdem," dodal O'Day a vykročil se svým kufříkem k východu. Vešli západním vchodem. Detektor kovu sice zabzučel, ale protože oba dva byli federální důstojníci pod přísahou, z toho, že mají pistole, nikdo nic nevyvozoval. Inspektor ukázal doleva.

"Ti si nás teda nějak předcházejí, když nám takhle ukazují, co všechno tu mají," zažertoval O'Day.

"Byl jste tu v poslední době často?' Agent Tajné služby teď viděl, že dvě kanceláře se změnily. Jedna byla označená MUŽI, druhá ŽENY. Z ní právě vycházela Andrea Priceová, vlasy mokré, a když procházela kolem Rahmana, ucítil zápach chemikálií.

"Hej, Jeffe, jak se jelo? A co vy, hrdino?" zahlaholila na Pata.

"Jakýpak hrdino, Priceová? Takoví dva moulové..." odvětil O'Day s úsměvem. Otevřel dveře s nápisem MUŽI a vešel dovnitř; kufřík postavil na zem.

Všechno to tu předělali ve spěchu, pomyslel si Rahman. Kancelář patřila jakémusi nižšímu úředníkovi; všechen nábytek byl teď pryč a podlahu pokrývala plastiková fólie. Na šaty tu byla závěsná polička. O'Day se svlékl a zamířil do sprchy za plátěným závěsem.

"Tyhlety zatracené chemikálie člověka aspoň probudí," liboval si inspektor FBI, když pustil vodu. Po dvou minutách se vynořil zpoza závěsu a začal se důkladně třít ručníkem. "No, teď můžete vy, Rahmane."

Jo, prima," pronesl s odporem agent Tajné služby a svlékal si šaty; v duchu své rodné kultury jen nerad před druhými odhaloval tělo. O'Day se nedíval na žádné určité místo, jen se osušoval, dokud Rahman nevstoupil za závěs. Agentova služební pistole SigSauer ležela navrchu na poličce na šaty. O'Day nejprve otevřel svůj kufřík, pak vzal Rahmanovu pistoli, vysunul z ní zásobník a potichu natáhl závěr, aby dostal ven náboj z komory.

"Jak to vypadá na silnicích, jak se jelo?" zakřičel.

"Bylo volno, měl jsem krásný čas - sakra, ta voda ale smrdí!"

"No jo, aby ne!" Rahman měl do své pistole dva rezervní zásobníky. O'Day strčil všechny tři do kapsy ve víku kufříku, pak z něj vyňal ty, které si připravil. Jeden zasunul do pažby Sigu. Znovu natáhl závěr; když byl náboj v komoře, zásobník nahradil novým, plným, a dva další vložil do pouzdra na agentově opasku. Když byl hotov, potěžkal pistoli v ruce. Váha i těžiště byly

přesně stejné jako předtím. Pouzdro, pistole i opasek se vrátily zpátky na své místo a O'Day pokračoval v oblékání. Ani nemusel tolik spěchat. Rahman zjevně sprchu potřeboval. Možná, že se "očišťuje", pomyslel si inspektor chladně.

"Tumáte." O'Day hodil Rahmanovi ručník a natahoval si košili.

Jsem docela rád, že jsem si přivezl rezervní oblečení." Rahman vytáhl z cestovní brašny čisté spodní prádlo a ponožky.

"Hm, je to asi pravidlo, aby člověk byl pořád vyšvihnutej, když dělá s prezidentem, co?' Agent FBI se sehnul a zavazoval si boty. "Dobrýtro, řediteli."

"Není mi jasné, proč jsem se vůbec obtěžoval domů," bručel mrzutě Murray. "Máš ty papíry, Pate?"

"Ano, pane. Tohle mu ukážeme, ten bude koukat."

"To teda určitě jo." Murray si sundával sako a kravatu. "Šatna Bílýho domu," poznamenal. "Dobrýtro, Rahmane."

Oba agenti se dooblékli, ujistili se, že jejich osobní zbraně jsou zastrčené na správném místě, a vykročili ven.

"Murray a já jdeme rovnou nahoru," řekl Pat agentovi, když byli na chodbě. Na Murraye nemuseli čekat dlouho; znovu se objevila Priceová. O'Day si zamnul nos na znamení, že všechno je hotovo. Odpověděla přikývnutím.

"Jeffe, odvedl byste pány do pracovny? Já musím na svoje velitelské stanoviště. Šéf vás čeká."

"Jistě, Andreo. Tudy," řekl Rahman O'Dayovi. Priceová za chvíli zamířila pryč, ale ne ke svému velitelskému stanovišti.

Na dalším poschodí Rahman viděl, že televizní štáb si právě chystá zařízení, které se později nainstaluje v Oválné pracovně. Arnie van Damm spěšně vrazil dovnitř vchodem z chodby, následován Callii Westonovou. Prezident Ryan seděl za stolem, jako obvykle jen v košili, a pročítal jakousi složku. Byl tu i ředitel CIA Ed Foley.

"Užil jste si sprchy, Dane?" zeptal se ředitel CIA.

"Jistěže jo; už mě opouští zbytek vlasů, Ede."

"Buďte zdráv, Jeffe," řekl prezident a vzhlédl.

"Dobrý den, pane prezidente," odpověděl Rahman a zaujal své obvyklé místo u stěny.

"No tak, Dane, copak jste mi přinesli?" zeptal se Ryan.

"Prolomili jsme íránskou špionážní síť. Myslíme, že má co dělat s útokem na vaši dceru." Zatímco Murray hovořil, O'Day otevřel svůj kufřík a vytáhl z něj složku.

"Spojení odhalili Britové," začal Foley. "A kontakt zde je chlap jménem Alahád - věřil byste tomu, že ten prevít má obchod necelé dva kilometry odtud?'

"Teď ho sledujeme," připojil se k hovoru Murray. "Máme v práci záznamy čísel jeho telefonních hovorů."

Všichni se dívali do papírů na prezidentově stole a neviděli, jak Rahmanův obličej ztuhl. Jeho mysl začala horečně pracovat, jako kdyby mu někdo vstříkl do žil nějakou drogu. Jestli teď dělají tohle... Dosud by mohl mít šanci, hubenou, ale i kdyby ji neměl, jsou zde prezident, ředitelé FBI a CIA, a on je může všechny poslat k Alláhovi. A pokud by tahle oběť nestačila... Rahman si levou rukou rozepnul sako. Poněkud se odtáhl od stěny a zavřel oči v chvatné modlitbě. Pak jeho ruka rychlým, hladkým pohybem sáhla po automatické pistoli.

Rahmana překvapilo, když viděl, že se prezidentovy oči stočily a hledí přímo na něj. Vlastně to není tak špatné. Ryan by měl vědět, že jeho smrt přichází. Jediná škoda je, že nikdy nepochopí proč.

Prezident Ryan se jakoby stáhl do sebe, když se v Rahmanově ruce objevila pistole. Ryanova reakce byla automatická, navzdory tomu, že ho informovali, co má čekat, i navzdory znamení od O'Daye, že je všechno v pořádku. Přesto uhnul stranou; hlavou mu bleskla otázka, zda může vůbec někomu důvěřovat. Viděl, jak ho ruce Jeffa Rahmana sledují a jeho prst tiskne spoušť jako automat, v očích

naprosto žádný cit -

Při tom zvuku sebou všichni trhli, i když z různých důvodů.

Pop.

Víc nic. Rahmanovi navěřícně klesla čelist. Zbraň byla nabitá. Cítil váhu ostrých nábojů v ní a -

"Polož to," řekl O'Day klidně; jeho Smith teď byl venku z pouzdra, namířený na atentátníka. Za okamžik měl svou služební zbraň v ruce i Murray.

"Alaháda už máme pod zámkem," sdělil atentátníkovi ředitel.

Rahman měl ještě jednu zbraň, teleskopický obušek, ale prezident byl pět metrů od něj a...

"Můžu ti jednu vpálit rovnou do kolena, jestli chceš," pronesl O'Day chladně.

"Ty hajzle zrádná!" vykřikla Andrea ve dveřích pracovny, také s pistolí v ruce. "Svinskej vrahu! Na zem, hned!"

"Klid, Priceová. Nikam neuteče," uklidňoval ji Pat.

Kdo však ztratil sebevládu, byl Ryan. "Moje holčička, moje děťátko! a tys pomáhal při tom, když ji chtěli zavraždit?' Chystal se oběhnout stůl, ale Foley mu zastoupil cestu. "Ne, Ede, teď mě nech!"

"Stop!" pronesl rozhodným tónem ředitel CIA. "Máme ho, Jacku. Dostali jsme ho."

"No tak, na zem!" řekl Pat, nevšímaje si ostatních; stále mířil Rahmanovi na koleno. "Pusť zbraň a lehni si."

Teď se atentátník třásl; strachem, vztekem, zmocnily se ho všechny možné pocity, všechny, až na ten, který čekal. Trhl závěrem SigSaueru a znovu stiskl spoušť; ani nemířil, bylo to už jen pouhé prázdné gesto.

"Nemohl jsem mu tam dát slepé náboje, nemají stejnou váhu," vysvětloval O'Day. Jsou to ostré náboje. Jen jsem vysypal prach. Ale ten kapslík dá docela pěknou šlupku, co?"

Rahman jako kdyby na několik okamžiků zapomněl dýchat a jakoby se vnitřně zhroutil. Upustil pistoli na koberec s prezidentskou pečetí a klesl na kolena. Priceová k němu přikročila a přitlačila mu hlavu až k podlaze. Murray poprvé ve svém životě zaklapl pouta.

"Chcete poučit o svých právech?' zeptal se.

[59] PRAVIDLA STŘETU

Diggs dosud nedostal pořádné rozkazy ohledně akce, a ještě víc zneklidňující bylo, že Operace BUFORD zatím také nebyla nijak důkladně naplánovaná. Pozemní armáda cvičila své velitele v tom, aby reagovali rychle a rozhodně; ale stejně jako pro lékaře v nemocnicích, ani pro vojsko v poli nejsou nouzové situace vítané tolik jako plánované postupy. Generál byl v neustálém styku s veliteli svých dvou obrněných pluků, s vysokým velitelem letectva, jednohvězdičkovým generálem, který přivedl 366. leteckou skupinu, se Saúdy, s Kuvajťany, i s různými zpravodajskými zdroji, a snažil se vcítit do toho, co nepřítel vlastně dělá. Chtěl tak přijít na to, co asi může mít v plánu - a pak hodlal sestavit nějaký svůj vlastní plán, aby nebyl odkázán na pouhou reakci podle okamžité situace.

Rozkazy a pravidla pro střet došly faxem kolem jedenácté hodiny washingtonského času, v 16.00 času Zulu a 19.00 času Lima, čili místního času; v nich našel vysvětlení, které mu chybělo. Okamžitě s obsahem faxu seznámil své hlavní podřízené a svůj štáb. Vojáci se vše dovědí od svého vrchního velitele. Důstojníci budou se svými lidmi, až zpráva od něj přijde.

Čekala je spousta práce. Podle informací z družic se Boží armáda - zpravodajští pracovníci byli utvrzeni v přesvědčení, že to musí být ona - nacházela sto padesát kilometrů od hranic Kuvajtu; přibližovala se od západu, spořádaně a po silnicích, jak se očekávalo. Rozmístění Saúdů se tedy nakonec jevilo jako docela dobré, protože tři z jejich pěti brigád kryly přístupové cesty k naftovým polím.

Přípravy stále ještě neskončily. 366.1etecká skupina byla v Království, ale

mít letouny na správných letištích nestačilo. Na řešení čekalo tisíc dalších detailů, a oni se dostali sotva do poloviny. Stíhačky F-16 z Izraele byly nachystané, všech osmačtyřicet motorů běželo. Diggs měl hlášení i o několika sestřelech v počátečních srážkách, ale potřeboval ještě několik dní na to, aby zorganizoval další vzdušné síly. Podobně tomu bylo s obrněnými průzkumnými pluky - Desátý byl plně připraven, Jedenáctý však ne; teprve se seskupoval a přesunoval se do výchozí oblasti nasazení. Třetí brigáda právě začala přebírat výstroj a výzbroj. Armáda není sbírka zbraní; je to tým složený z lidí, kteří mají představu o tom, co se od nich očekává. Ale dobu a místo pro válku obvykle volí agresor - a to byla role, kterou generálova země nijak moc nenacvičovala.

Diggs znovu pohlédl na třístránkový fax. Připadalo mu, že v ruce drží doslova výbušninu. Jeho štáb pro plánování četl své výtisky a byl přízračně tichý, až to operační důstojník 11. pluku vyslovil za všechny:

"No, bude s tím ještě fůra starostí."

Tři Rusové dorazili před krátkou dobou. Clark i Chavez si museli neustále připomínat, že to opravdu není žádný fantasmagorický sen - dva důstojníky CIA podporují Rusové podle příkazů přicházejících z Langley prostřednictvím Moskvy. Měli vlastně dva úkoly. Rusové se ujali toho těžšího; oběma Američanům přivezli v diplomatickém zavazadle potřebné vybavení, a ti se pokusí o ten snazší. Z Washingtonu také přišla přes Moskvu depeše, kterou si všichni přečetli.

"Je to moc rychlý, Johne," vydechl Ding. Potom však nasadil výraz, který si nechával pro akce. "Ale co, k čertu."

Místnost pro tiskové konference byla stále ještě jen málo zaplněná. Spousta pravidelných návštěvníků byla jinde, někteří uvázli mimo město a v příjezdu jim bránil zákaz cestování; jiní prostě jen chyběli a nikdo nevěděl s jistotou proč.

"Za hodinu pronese prezident významný projev," oznámil přítomným van Damm. "Bohužel nebude čas na to, abyste tištěný text projevu dostali předem. Informujte prosím své společnosti, že se jedná o záležitost nejvyšší důležitosti."

"Arnie!" zvolal jakýsi reportér, ale vedoucí prezidentské kanceláře už byl otočen zády a na odchodu.

Reportéři v Saudské Arábii věděli víc než jejich přátelé ve Washingtonu; rozešli se a připojovali se k jednotkám, k nimž byli přiděleni. Na Torna Donnera vyšla jednotka B-Troop, První od Jedenáctého. Reportér měl plnou výstroj a polní uniformu do pouště; devětadvacetiletého velitele "své" jednotky našel stojícího vedle jeho tanku.

"Nazdárek," řekl kapitán a napůl zvedl oči od mapy.

"Kde chcete, abych byl?" otázal se Donner.

Kapitán se rozesmál. "Nikdy se vojáka neptejte, kde by zpravodaje nejradši viděl, pane."

"Takže budu s vámi?"

"Já jezdím v tomhle," odvětil důstojník a kývl směrem k tanku. "Vás dám do jednoho bradleye."

"Potřebuju s sebou obsluhu kamery."

"Už jsou tady," řekl mu kapitán a ukázal prstem. "Tamhle tudy. Ještě něco?"

Jo. Chtěl byste vědět, o co tady vůbec jde?" zeptal se Donner. V rijádském hotelu byli novináři v podstatě jako vězni; nebylo jim dovoleno volat domů a oznámit svým rodinám, kde jsou - ty věděly jedině to, že zpravodajové byli odvoláni. Jejich mateřské korporace se podpisem zavázaly, že důvod jejich nepřítomnosti nevyzradí. Donnerova televizní stanice oznámila, že novinář má "pověření"; taková věc se za okolností, kdy platil zákaz cestování, těžko vysvětlovala. O celkové situaci však zpravodajové informováni byli - tomu se

vyhnout nedalo - a měli tudíž navrch nad mnoha vojáky.
"Uslyšíme to za hodinu, aspoň tak nám to plukovník říkal." Ale mladý důstojník by byl přece jen rád věděl víc.
"Tohle musíte slyšet hned teď. Fakt."
"Podívejte, pane Donnere, já vím o tom, co jste ušil na prezidenta, a..."
Jestli mě chcete zastřelit, tak s tím počkejte na později, kapitáne. Tohle je důležité."
"No tak teda povídejte, pane."
Líčení v takovéhle době byla málem zvrácenost. Mary Abbotová měla na obličeji roušku a tentokrát i rukavice. Obě čtecí zařízení zatím zpracovávala exempláře projevu. Ryan neměl čas, a vlastně ani chuť, si svůj projev předem v zařízení vyzkoušet; jakkoliv byl významný, prezident si přál jediné - vidět ho jen jednou.

"Nemohou se přesunovat přímo terénem," trval na svém saudský generál. "Nenacvičovali to a pořád ještě jsou vázaní na silnice."
"Existují informace, které napovídají něco jiného, pane," řekl Diggs.
"Jsme na ně připraveni."
"Nikdy nejste dost připravený, generále. To není nikdo."
Ve stanici SBĚRNÁ MÍSA panovalo napětí, jinak ale bylo vše normální. Družicové snímky sdělovaly, že síly SIR jsou dosud v pohybu a při dalším postupu narazí na dvě kuvajtská brigády, které budou bojovat na vlastním hřišti, dále na americký záložní pluk a také na Saúdy, připravené poskytnout rychlou podporu. Nevěděli, jak se bitva vyvine - celkový poměr sil nebyl příznivý - ale takové jako posledně to nebude, říkal si v duchu major Sabah. Připadalo mu bláhové, že spojenecké síly neudeří první. Ty ale věděly, co přijde.
"Máme tu nějaký rádiový provoz," hlásil technik. Venku začínal západ slunce. Družicové snímky, které si zpravodajští důstojníci prohlíželi, byly čtyři hodiny staré. Další nedostanou dřív než za dvě hodiny.
TRASA BOUŘE se nacházela blízko hranic mezi Saudskou Arábií a SIR, příliš daleko, než aby jí hrozila minometná palba, ale nemohla si být jista před palbou dělostřelectva. Mezi odposlouchávací stanicí a hraničním valem stála rota čtrnácti saudských tanků. Ve stanici poprvé po několika dnech začali s odposlechem rádiového provozu. Kódované vysílání připomínalo spíš soubory rozkazů než pravidelné taktické vysílání, kterého by bylo příliš mnoho, než aby se dalo snadno zašifrovat. Nedokázali ho sice okamžitě zpracovávat - to byla práce pro počítače ve Vojenském městě krále Chálida - , ale pokoušeli se zjistit aspoň místa původu. Za dvacet minut měli třicet bodových zdrojů. Dvacet z nich byly hlavní štáby brigád, šest byla divizní velitelství, tři patřily velitelům sborů a jeden patřil armádnímu velení. Závěr obsluh elektronického výzvědného systému ELINT zněl, že protivník zřejmě zkouší své systémy spojení. Budou muset počkat, až to, co se vysílalo, rozluští počítače. Směrové detektory stanovily, že útvary se nacházejí na silnici do Al Busajjá, stále na postupu směrem na Kuvajt. Rádiový provoz nebyl ničím pozoruhodný. Možná, říkala si většina obsluhy, že Boží armáda potřebuje vylepšit kázeň při přesunu... ačkoliv si nevedla nijak špatně...
Se západem slunce opět vypustili Predátory. Letěly směrem na sever; nejprve zamířily ke zdrojům rádiového vysílání. Jejich kamery začaly pracovat v hloubce patnácti kilometrů nad územím SIR. První, co jeden z nich objevil, byla baterie taženého dělostřelectva s děly ráže 203 mm, nyní odpojenými od vozidel, kolesny roztažené a hlavně namířené na jih.
"Pane plukovníku!" zavolal naléhavě jakýsi seržant.
Saudští tankisté si již vybrali náspy, za kterými se skryjí, a rozmísťovali členy osádek jako pozorovatele. Několik prvních se právě začalo usazovat na svých pozorovatelnách, když se na severním obzoru objevily oranžové záblesky.
Diggs dosud projednával způsoby rozmístění; v té chvíli došla první zpráva:

"Pane, TRASA BOUŘE hlásí, že se octla v dělostřelecké palbě."

"Dobrý den, moji američtí spoluobčané," pronesl Ryan směrem ke kamerám. Jeho obraz šel do celého světa. Jeho hlas uslyší i ti, kdo nemají po ruce televizi. V Saudské Arábii vysílaly jeho slova všechny rozhlasové frekvence, aby každý voják, námořník i letec slyšel, co se prezident chystá říci. "Za poslední dva týdny jsme toho hodně prožili.

V prvé řadě považuji za nutné seznámit vás s tím, jak se vyvíjí epidemie, která byla vyvolána v naší zemi.

Nebylo pro mě lehké nařídit zákaz cestování mezi jednotlivými státy. Je jen málo svobod cennějších než právo na volnost pohybu, avšak na základě těch nejlepších rad lékařů jsem považoval za nutné tento krok učinit. Nyní vám mohu oznámit, že se žádaný účinek dostavil. Nové případy choroby nyní vykazují za poslední čtyři dny klesající tendenci, zčásti díky opatřením vlády, ale z větší části díky tomu, že příslušná opatření na svou ochranu jste učinili vy. Později poskytneme podrobnější informace, ale už teď vám mohu sdělit, že epidemie skončí pravděpodobně během příštího týdne. Mnozí z těch, kteří onemocněli až nyní, rozhodně přežijí. Američtí lékaři i zdravotnický personál vyvinuli nadlidské úsilí aby postiženým pomohli, a také aby pomohli objasnit, co se stalo a jak se proti tomu nejlépe bránit. Práce ještě není skončena, ale naše země tuto bouři přečká, stejně jako jsme přečkali i mnohé jiné.

Před chvílí jsem řekl, že epidemie byla v naší zemi vyvolána.

Vypuknutí této choroby nebyla náhoda. Proti naší zemi byl spáchán nevídaný a barbarský útok; říká se mu biologická válka. Něco takového se podle mezinárodních dohod považuje za čin stojící mimo zákon. Biologická válka má za cíl národ zastrašit a ochromit, ne zahubit. Všichni hluboce prožíváme hrůzu a odpor nad tím, co se v naší zemi děje, nad způsobem, jakým ta choroba lidi napadá, náhodně a bez výběru. Moje manželka Cathy se v baltimorské nemocnici věnovala obětem Eboly čtyřiadvacet hodin denně. Jak víte, byl jsem se tam před pouhými několika dny podívat. Viděl jsem oběti, hovořil jsem s lékaři a se sestrami. Před nemocnicí jsem také mluvil s člověkem, jehož manželka onemocněla.

Tenkrát jsem mu to nemohl říct, ale dnes už mohu prozradit vám všem: od samého začátku jsme měli podezření, že vypuknutí epidemie je dílem člověka - nepřítele - a během několika posledních dní naše trestní orgány a zpravodajské služby shromáždily důkazy, které jsme potřebovali mít před tím, než vám budu moci sdělit to, co nyní uslyšíte." Na televizních obrazovkách po celém světě se objevily tváře afrického chlapce a bíle oděné belgické jeptišky.

"Tahle choroba začala před několika měsíci v Zairu," pokračoval prezident. Musel tím všechny diváky doslova "provést", pomalu a opatrně, a jen stěží se bránil tomu, aby nezvyšoval hlas.

Saudští tankisté okamžitě nasedli do tanků, nastartovali motory a přesunuli se do nových postavení, aby unikli palbě. Ta však, jak zjistili, byla zaměřena na TRASU BOUŘE. To má své opodstatnění, říkal si jejich velitel. Odposlouchávací stanice je primárním zdrojem zpravodajských informací. Jeho úkolem je chránit ji; chránit ji však mohou proti tankům a vojákům, ale ne proti dělostřelecké palbě. Saudský velitel byl hezký, téměř švihácky vypadající pětadvacetiletý mladík; byl také zaníceně nábožný a měl proto na paměti, že Američané jsou hosty jeho země a zaslouží si tudíž ochranu. Vysílačkou zavolal velitelství praporu a požádal o obrněné pěchotní transportéry - použití vrtulníků by znamenalo sebevraždu - , aby zpravodajské pracovníky evakuovaly.

"A tak se tedy choroba přenesla z Afriky do Iránu. Jak to víme?" otázal se prezident. "Víme to, protože choroba se tímhle letadlem přenesla do Afriky zpátky. Všimněte si, prosím, označení HX-NJA. Je to totéž letadlo, které se údajně ztratilo a které mělo na palubě sestru Jean Baptiste..."

Potřebujeme ještě jeden den, ksakru! uvažoval Diggs. Nepřátelské síly byly téměř tři sta dvacet kilometrů západně od místa, kde se s nimi podle plánu měli utkat.

"Kdo je tam nejblíž?" zeptal se.

"Je to oblast Čtvrté brigády," odpověděl vysoký saudský důstojník. Jenže brigáda byla rozvinutá do fronty delší než sto šedesát kilometrů. Měla k dispozici několik průzkumných vrtulníků, ale útočné vrtulníky byly na nesprávném místě, osmdesát kilometrů jižně od Wádí al Batín. Protivník jim tedy nešel nijak zvlášť na ruku.

Darjájího přímo šokovalo, když na televizní obrazovce spatřil svou fotografii. A co horšího, vidí ji nejméně deset procent obyvatel jeho země. V SIR se nedala sledovat CNN, britská satelitní stanice Sky News Service však ano. A nikoho nenapadlo, aby -

"Tohle je člověk, který stojí za biologickým útokem na naši zemi," řekl Ryan s klidem, připomínajícím klid robota. "On je příčinou, proč zemřelo několik tisíc našich občanů. A nyní vám také povím, proč to udělal, proč došlo k útoku na mou dceru Katie, a před několika hodinami i k pokusu připravit o život mě, přímo zde v Oválné pracovně. Předpokládám, že pan Darjájí tohle vysílání teď sleduje. Mahmúde hadži," řekl Jack přímo do objektivu kamery, "váš člověk, atentátník Áríf Rahman, je teď ve federální věznici. Opravdu si myslíte, že Amerika je tak hloupá?"

Prezidentovu řeč poslouchal i celý pluk Blackhorse; poslouchal i Tom Donner, na uších sluchátka, napojená na vysílačku v bradleyi. Sluchátek nebylo dost pro všechny a osádka se o ně musela dělit. Donner sledoval výraz ve tvářích lidí kolem sebe. Byly prázdné a bezvýrazně, stejně jako Ryanův hlas, dokud nezazněla poslední opovržlivá věta.

"Kurva," pronesl jeden z poddůstojníků, záložní střelec průzkumného obrněného vozidla.

"Bože," vypravil ze sebe Donner.

Ryan pokračoval: "Síly SIR jsou nyní připraveny napadnout našeho spojence, Království Saudské Arábie. Během posledních dvou dnů jsme tam přesunuli naše síly. Budeme stát při svých přátelích.

A nyní musím dodat něco velmi důležitého. Útok na mou dceru, pokus připravit o život mě, i barbarský útok na naši zemi, mají na svědomí lidé, kteří si říkají muslimové. Musíme si všichni uvědomit, že náboženství nemá s těmito nelidskými činy co dělat. Islám je náboženství. Amerika je země, v níž je svoboda vyznání první svobodou vyjádřenou v naší Listině práv; stojí nad svobodou projevu i všemi ostatními svobodami. Islám není nepřítelem naší země, ani žádné země jiné. Mou rodinu už napadli i lidé, kteří si říkají katolíci; i oni překroutili a zhanobili svou náboženskou víru ve jménu světské moci, a pak se za svou víru schovávali jako zbabělci, jimiž také jsou. Nemohu posoudit, co si o tom myslí Bůh. Vím jen, že islám, stejně jako křesťanství či judaismus, nás učí o Bohu láskyplném a slitovném - a spravedlivém.

Spravedlnosti bude učiněno zadost. Jestliže síly SIR, nyní rozestavené na saudské hranici, uskuteční invazi, postavíme se jim. Ve chvíli, kdy k vám hovořím, stojí naše ozbrojené síly v poli; a nyní oslovím přímo je:

Teď víte, proč jste byli odvoláni ze svých domovů a od svých rodin. Nyní víte, proč se musíte chopit zbraní na obranu své země. Nyní znáte charakter svého nepřítele a charakter jeho činů.

Amerika však nemá tradici v tom, aby promyšleně napadala nevinné. Po všechen čas budete jednat v souladu s našimi zákony. Teď vás musím poslat do bitvy. Přál bych si, aby to nebylo nutné. Já sám jsem sloužil u námořní pěchoty a vím, jaké to je, být kdesi, kde nejste doma. Ale vy tam stojíte za

svou zemí - a zde, doma, stojí vaše země za vámi. Budeme se za vás modlit.

A našim spojencům v Kuvajtu, v Království Saudské Arábie, Kataru, Omanu, i všem zemím kolem Zálivu vzkazuji toto: Amerika je opět s vámi, aby zastavila agresi a obnovila mír. Přeji vám hodně štěstí." V té chvíli se Ryanův hlas změnil; poprvé dopustil, aby v něm zazněl citový tón. Dodal: "A šťastný lov!"

Posádka velitelského vozidla jednotky B-Troop na sebe několik vteřin hleděla, než někdo z nich promluvil. Na přítomnost novináře zcela zapomněli. Nejmladší z nich, svobodník, pohlédl na své chvějící se ruce, a pak už musel něco říct.

"Ty kurvy za to zaplatěj. Chlapi, ty smradi mizerný za to zaplatěj."

Čtyři obrněná vozidla uháněla pouští téměř pětašedesátikilometrovou rychlostí. Držela se stranou od uježděné prašné silnici vedoucí ke komplexu TRASA BOUŘE v obavě, že na ni je zaměřena dělostřelecká palba; ukázalo se, že to byla rozumná opatrnost. První, co z cíle své cesty viděli, byl oblak prachu a dýmu, zvolna se plazící od budov se soustavou antén zasypávaných dělostřeleckými granáty. Jedna z budov dosud stála, celá v plamenech, a saudský poručík, který průzkumnou četu vedl, si v duchu kladl otázku, jestli tam vůbec ještě někdo mohl zůstat živý. Na severu viděl další záblesk - necelých sedm kilometrů odtud osvětlil vodorovný ohnivý jazyk z hlavně tanku hrboly a návrší krajiny, která vůbec nebyla tak plochá a rovná, jak se jevila v denním světle. Po minutě se palba na TRASU BOUŘE poněkud zmírnila a přenesla se tam, kde se tanky střetly s nepřátelskými vozidly pronikajícími do jeho země. Poručík děkoval Alláhovi; teď bude mít práci poněkud snazší; jeho radista vyslal příslušný rozkaz.

Čtyři obrněná vozidla si mezi spadlými anténami hledala cestu ke zničenému komplexu budov. Pak se otevřely zadní dveře, vojáci se vyřítili ven a rozhlíželi se kolem. Ve stanici pracovalo třicet mužů a žen. Zachránci našli devět nezraněných a pět raněných. Průzkumná četa prohledávala zničené místo asi pět minut, ale nikoho živého už nenalezla. Hledat a odvézt také mrtvé nešlo - na to nebyl čas. Pásová vozidla se vrátila na velitelství praporu, kde čekaly vrtulníky, které Američany dopraví pryč.

Velitele saudského tanku překvapivý úder zmátl. Věděl, že většina sil jeho země je o tři sta dvacet kilometrů dále na východ. Ale nepřítel je zde a postupuje na jih. Vůbec nesměřuje do Kuvajtu, ani k naftovým polím. To bylo jasné od chvíle, kdy se ve velitelově infradalekohledu ukázaly první tanky SIR; překračovaly nízko položené místo v hraničním valu, mimo dostřel kanonů, protože velitel měl rozkaz příliš se k valu nepřibližovat. Mladý důstojník teď skutečně nevěděl, co dělat. Armáda jeho země pracovala podle přísných pravidel, a proto požádal vysílačkou o instrukce. Jeho velitel praporu byl teď však zaneprázdněný; čtyřiapadesát tanků a dalších vozidel pod jeho velením tvořilo třicet kilometrů dlouhou frontu - a všechny je zasahovala nepřímá dělostřelecká palba. Od mnohých z nich docházela hlášení, že nepřátelské tanky překračují za podpory bojových vozidel pěchoty hranici.

Důstojník došel k názoru, že něco udělat musí; svým tankům vydal rozkaz vyrazit vpřed a útoku čelit. Jeho lidé zahájili palbu ze vzdálenosti tří tisíc metrů a prvních čtrnáct výstřelů zasáhlo osm cílů; za daných okolností to na neprofesionální vojáky není špatný výkon, pomyslel si velitel. Rozhodl se, že zůstane na místě a bude s agresorem bojovat zde. Jeho čtrnáct tanků stálo rozvinuto do linie dlouhé tři kilometry. Bylo to obranyschopné rozmístění, ale příliš poziční - a uprostřed své vlastní linie byl příliš poután tím, co leželo před ním. Další salva na dlouhou vzdálenost zničila šest cílů. pak však jeden z jeho tanků dostal přímý zásah dělostřeleckým granátem; ten zničil motor a tank začal hořet, takže posádka musela vyskákat ven. Vojáky však roztrhala dělostřelecká palba ještě než stačili uběhnout několik málo metrů. Právě se tím směrem díval a viděl je umírat, čtyři sta metrů od něj, a věděl, že nyní je v jeho linii průlom a on s tím musí něco udělat.

Jeho střelec i střelci ostatní pátrali po nepříteli a pokoušeli se

nepřátelské tanky T-80 se zaoblenými věžemi zasáhnout. V té chvíli z bojových vozidel pěchoty, jedoucích poněkud vzadu za T-80, obloukem vylétly první protitankové střely. Ty začaly zasahovat cíle; ačkoliv nedokázaly prorazit čelní pancíř, trhaly pásy, zapalovaly motory a poškozovaly hasicí zařízení. Když už polovina tanků hořela, byl čas se stáhnout. Čtyři tanky se opět rozjely, obrátily se a řítily se dva kilometry na jih. Kapitán zůstal s ostatními třemi, a než se jeho tank dal do pohybu, podařil se mu ještě jeden zásah. Vzduch byl teď plný protitankových střel; jedna z nich zasáhla zezadu jeho věž a zapálila zásobník munice. Kolmý plamen vysál z otevřeného poklopu vzduch; posádka se udusila nedostatkem kyslíku - a on uhořel zaživa. Rota, nyní bez velitele, odolávala a bojovala ještě třicet minut, znovu ustoupila, a pak už tři zbývající tanky prchaly k jihu rychlostí padesáti kilometrů v hodině a snažily se najít velitelství praporu.

To se však už dávno nenacházelo tam, kde ho hledali. Objevili ho až podle rádiového vysílání - a dělostřelecká palba celé brigády SIR do něj v jeho nepřipravené pozici bušila právě ve chvíli, kdy s průzkumnou jednotkou dorazili ti, kdo přežili ve stanici TRASA BOUŘE. Během první hodiny Druhé války v Perském zálivu vznikla v saudské linii průrva dlouhá téměř padesát kilometrů. Cesta do Rijádu teď byla volná. Boží armádu to stálo polovinu brigády; cena sice vysoká, ale přesto cena, kterou byla ochotna zaplatit.

Počáteční obraz nebyl jasný. Ten je jasný jen málokdy. Je to výhoda, kterou má útočník téměř vždy, to Diggs věděl. Velitelovou prací však je vnést do chaosu pořádek a ten pořádek využít k tomu, aby se chaos přenesl do řad nepřítele. Teď, když byla zničena stanice TRASA BOUŘE, přišel dočasně i o informace, které mu poskytovaly Predátory; to bude nutno napravit a zdroj informací obnovit. 366. letecká skupina byla nasazena bez letounu s radarem J-STARS, který dokáže sledovat pohyb jednotek na zemi. Ve vzduchu byly dva radarové hlídkové letouny E-3B AWACS, každý střežený čtyřmi stíhačkami. Objevilo se dvacet stíhaček SIR a vydalo se proti nim. To bude pro vojenské letectvo napínavé.

Diggs však měl své vlastní problémy. Když přišel o stanici TRASA BOUŘE a její Predátory, byl téměř jako slepý; jeho prvním činem, který to měl napravit bylo, že letecké eskadře 10. obrněného pluku vydal rozkaz prozkoumat prostor na západě. Nyní si připomněl i Eddingtonova slova - při útoku na Saudskou Arábii nakonec vůbec nemusí jít o hospodářský cíl.

"Naše vojska pronikla do Království," oznámil Darjájímu šéf výzvědné služby. "Narážejí na odpor, ale prolamují ho. Americká špionážní stanice byla zničena."

Darjájímu to na náladě nijak nepřidalo. "Jak na to přišli - jak na to jen přišli?"

Náčelník výzvědné služby se ani neodvážil zeptat, jak a na co přišli. Proto se celé záležitosti vyhnul. "Na tom nezáleží. Za dva dny budeme v Rijádu. Pak už nebude záležet vůbec na ničem."

"Co víme o té chorobě v Americe? Proč tam není nemocných víc lidí? Jak to, že mají vojáky, které sem mohou poslat?"

"To nevím," přiznal šéf výzvědné služby.

"A co víte?"

"Američané mají jeden pluk v Kuvajtu a další v Království; třetí přebírá v Dhahránu výstroj z lodí - z těch, které Indové nezastavili."

"Tak je napadněte!" Mahmúd hadži to téměř zařval. Ten arogantní Američan... oslovil ho jménem takovým způsobem, aby jeho vlastní lidé viděli a slyšeli... a uvěřili?

"Naše letectvo útočí na severu. Tam se všechno rozhodne. Každá odchylka je jen ztrátou času," upozorňoval svého vůdce náčelník.

"Tak tedy použijte rakety!"

"Podívám se na to."

Brigádnímu generálovi velícímu saudské Čtvrté brigádě řekli, že ve své oblasti nemá čekat nic víc než jen diverzní akci a že má být připraven k protiúderu na území SIR hned, jak začne hromadný útok na Kuvajt. Jako mnozí generálové v dějinách, i on se dopustil té chyby, že příliš věřil své výzvědné službě. Jeho tři mechanizované prapory střežily tři padesátikilometrové úseky; mezi nimi byly mezery široké osm až třináct kilometrů. Být v roli útočníka, měl by flexibilní rozmístění, při kterém mohl znepokojovat křídlo nepřítele, ale předčasná ztráta prostředního praporu rozsekla jeho síly na dvě poloviny, a jemu teď připadla nesnadná úloha velet dvěma navzájem odděleným částem. Potom ke svému omylu přidal ještě další; postoupil vpřed, místo aby se stáhl dozadu. Odvážné rozhodnutí. Jenže přehlédl skutečnost, že směrem k Vojenskému městu krále Chálida má za sebou prostor s hloubkou sto šedesáti kilometrů, prostor, v němž mohl své síly znovu uspořádat k ucelenému drtivému útoku namísto útoku roztříštěného a naprosto nepřipraveného.

SIR svůj útok provedla podle modelu zdokonaleného v sedmdesátých letech sovětskou armádou. V počáteční fázi průlomu obrněná brigáda postupovala prudkým tempem vpřed za hradbou soustředěné dělostřelecké palby. Úmysl zničit TRASU BOUŘE tu byl od samého počátku. TRASA BOUŘE a SBĚRNÁ MÍSA - v SIR dokonce znali i jejich kódová označení - představovaly oči velitelské struktury nepřítele. S družicemi nemohla SIR udělat nic, ale pozemní stanoviště pro shromažďování zpravodajských informací byla snadnou kořistí. Podle očekávání sem Američané sice nějaké síly rozmístili, ne však mnoho, jak se ukázalo. Polovina z nich budou navíc letouny operující jen ve dne. Stejně jako Sověti, kteří sepsali učebnici o tom, jak proniknout až k Biskajskému zálivu, i SIR byla připravena smířit se za své vítězství s příslušnou cenou; v zájmu dosažení politických cílů byla ochotna obětovat lidské životy, aby vítězství uspíšila, dřív, než ji úder jejích potenciálních nepřátel stačí zasáhnout plnou silou. Jestli si Saúdové myslí, že Darjájí nejvíc ze všeho chce jejich naftu, ať si to myslí. Jenže v Rijádu je královská rodina a vláda. Když armáda SIR útočila tímto způsobem, riskovala své levé křídlo, ale nepřátelské síly se základnou v Kuvajtu budou muset překonat terén Wádí al Batín a pak ještě překročit sto šedesát kilometrů pouště - a to jen proto, aby se dostaly tam, kudy Boží armáda už prošla.

Klíčovým faktorem byla rychlost, a klíčem k rychlosti byla okamžitá likvidace saudské Čtvrté brigády. Dělostřelectvo, až dosud soustředěné severně od hraničního valu, se na naléhavou rádiovou výzvu dalo do pohybu a zahájilo nemilosrdné plošné ostřelování s úmyslem rozbít spojení a celistvost jednotek, které, jak SIR s jistotou očekávala, budou čelit počáteční invazi. Tahle taktika skoro určitě vyjde, pokud SIR bude ochotna za ni zaplatit. Ke každému ze tří praporů na hranicích byla přidělena jedna brigáda.

Velitel 4. saudské brigády měl také dělostřelectvo, došel však k názoru, že nejlíp bude využité k obraně průlomu ve středu linie; tam může ostřelovat jednotky, které mají volnou cestu k srdci jeho země. Podpora směřovala hlavně do míst, kde bude bránit v postupu těm, kdo pronikají dovnitř, spíš než brigádám, které nyní byly v kontaktu s jeho zbývajícími mechanizovanými silami. Když ty budou zničeny, šířka mezery v saudských liniích se ztrojnásobí.

Všechny zprávy se dostávaly k Diggsovi na hlavní velitelské stanoviště; plně si uvědomoval, co se děje. Tohleto udělal on Iráčanům v roce 1991. Pár let to dělal Izraelcům jako velící důstojník pluku Buffalo. A nějakou dobu také velel Národnímu výcvikovému středisku. Teď viděl, jaké to je, octnout se na druhé straně. Na Saúdy to všechno bylo příliš rychlé. Spíš reagovali, než přemýšleli; krizi vnímali v její velikosti, nikoli v jejím tvaru, napůl ochromeni prudkým spádem událostí; kdyby byli na opačné straně, připadaly by jim pouze vzrušující, nic víc.

"Ať se Čtvrtá stáhne asi třicet kilometrů zpátky," řekl tiše. "Máte spoustu

prostoru na manévrování."

"Zastavíme je tam!" odpověděl saudský velitel - až příliš automaticky.

"Generále, to je chyba. Tu brigádu vystavujete riziku v době, kdy nemusíte. Ztracené území můžete získat zpět; ztracený čas a lidi ne."

Neposlouchal ho však, a Diggs neměl na límci dost hvězdiček, aby mohl víc naléhat. Ještě jeden den, říkal si v duchu, jeden zatracený den!

Vrtulníky nijak nespěchaly. Jednotka M-Troop měla šest průzkumných vrtulníků OH-58 Kiowa a čtyři útočné vrtulníky AH-64 Apache; všechny nesly víc přídavných palivových nádrží než výzbroje. Dostaly varování, že ve vzduchu jsou nepřátelské stíhačky, a to znamenalo, že nesmějí letět příliš vysoko. Jejich čidla teď jako psi pátravě větřila, zda nezjistí odrazy od radarů raket země-vzduch; někde tu nějaké musely být. Piloti si opatrně vybírali cestu od jednoho návrší ke druhému a prohledávali prostor před sebou svými systémy pro noční viděni; měli i radary "Dlouhý luk". Když se vrtulníky dostaly nad území SIR, zjistily přítomnost rozptýlených průzkumných vozidel v síle asi jedné roty, podle odhadu pilotů rozvinuté v délce něco přes dvacet kilometrů, na dohled od hraníce s Kuvajtem; to ale bylo vše. Na dalších osmdesáti kilometrech piloti zjistili skoro totéž, jen vozidla byla těžší. Když se dostali na okraj Al Busajjá, k němuž se podle informací od výzvědné družice Boží armáda přibližovala, našli pouze tanky v okopech a několik skupin podpůrných vozidel, hlavně palivových cisteren. Zničit je nebylo jejich úkolem. Jejich úkolem bylo najít pozice hlavních sil nepřítele a určit osu jejich postupu.

Vyžádalo si to další hodinu úhybného manévrování, nahoru a dolů, do stran, i prudkých přískoků, jako když hopká žába. Piloti zjistili vozidla s raketami krátkého doletu země-vzduch, ruskými i francouzskými; posádky vrtulníků věděly, že těm se musí vyhýbat. Jedna skupina Kiowa-Apache se dostala tak blízko, že viděla kolonu tanků v síle brigády, postupující průlomem. Bylo to už dvě stě čtyřicet kilometrů od výchozího místa. S touto informací se vrtulníky stáhly zpět, aniž na něco vypálily. Příště už by mohly přiletět v patřičném počtu, ale nemělo význam nepřítele upozorňovat na mezeru v jeho protivzdušné obraně dřív, než bude možné náležitě jí využít.

Prapor Čtvrté brigády, vysunutý nejdále na východ, neustoupil, a z větší části tam také zahynul. To už se do bojů zapojily útočné vrtulníky SIR, a i když Saúdové stříleli dobře, neschopnost manévrovat se jim stala osudnou. Boží armádu sice tato akce stála další brigádu, ale když bitva skončila, mezera v saudské obranné linii byla široká sto deset kilometrů.

Praporu na západním křídle se vedlo jinak. Jeho velitel, plukovník, padl a praporu nyní velel major. Odpoutal se od nepřítele a v poloviční síle zamířil k jihozápadu, pak se pokoušel stočit se na východ, aby se dostal před postupujícího útočníka. Protože neměl dostatek sil na to, aby udržel své pozice, udeřil za chodu a vyřadil dvacet nepřátelských tanků a mnoho dalších vozidel, než mu třicet kilometrů severně od Vojenského města krále Chálida došlo palivo. Podpůrná vozidla Čtvrté brigády se kdesi ztratila. Major požádal vysílačkou o pomoc a uvažoval, jestli vůbec nějaká přijde.

Přišlo to víc než nečekaně. Zášleh na zemi zpozorovala při průletu nad Indickým oceánem družice, programovaná pro podporu obranných systémů. Informace šla do Sunnyvale v Kalifornii a odtud do Dhahránu. Tohle všechno už tu jednou bylo, tehdy však nešlo o rakety odpálené z Íránu. Lodi byly vyložené sotva z poloviny. Válka trvala teprve čtyři hodiny, když z raketometů na nákladním automobilu vylétla první raketa Scud; z pohoří Zágros zamířila k jihu.

"Tak, co teď?" otázal se Ryan.

"Teď uvidíte, proč tam pořád ještě jsou ty křižníky," odpověděl Jackson.

Vyhlašovat poplach nebylo ani třeba. Tři křižníky, spolu s Jonesem, propátrávaly svými radary oblohu ve všech směrech; všechny zachytily

balistické trasy přilétajících raket už ze vzdálenosti přes sto šedesát kilometrů. Vojáci Národní gardy, čekající až na ně přijde řada, aby si odebrali svá pásová vozidla, se dívali, jak ohnivé koule raket země-vzduch jako kopí vyrážejí do oblohy a jakoby skokem se vrhají na to, co dokázaly vidět zatím pouze radary. První tři rakety explodovaly jedna po druhé ve tmě. Ale vojáci teď měli o důvod víc, aby se dostali ke svým tankům; ze vzdálenosti třiceti kilometrů se k nim sneslo trojnásobné zadunění.

Na Anziu se kapitán Kemper díval, jak stopy útočných raket mizí z obrazovky. Tohle byla další věc, ve které měl být systém Aegis dobrý; jenže sedět nehnutě pod palbou nebylo zrovna to, co si představoval pod pojmem legrace.

Další událostí toho večera byla úporná letecká bitva nad hranicí. Radarové hlídkové letouny zpozorovaly čtyřiadvacet stíhaček, mířících přímo na ně, aby se pokusily připravit spojence o vládu nad vzdušným prostorem. Nevyšlo to nijak lacino. K útoku na letouny E-2B ani nedošlo; letectvo SIR spíš nadále předvádělo své umění v tom, jak přicházet zbůhdarma o letouny. Ale záleželo na tom? Velitel obsluhy přístrojů na jednom z radarových hlídkových letounů si vzpomněl na starý vtip, kolující v NATO. V Paříži se potkali dva sovětští generálové tankového vojska, a jeden se ptá: "Mimochodem, a kdo vůbec vyhrál válku ve vzduchu?' Vtip byl v tom, že války se nakonec vyhrávají nebo prohrávají na zemi. A tak tomu bude i zde.

[60] BUFORD

Úmysly nepřítele byly jasné až šest hodin po zahájení dělostřelecké přehradné palby. Prvotní obraz poskytla hlášení od průzkumných vrtulníků, ale celý trik definitivně odhalily družicové snímky; ty nebylo možné nebrat v úvahu. Marion Diggs si vybavil dějinný precedens. Když se před první světovou válkou vysoké francouzské velení doslechlo, že existuje Schlieffenův plán, jeho reakce byla "Tím líp, že to víme!" Útočník se tehdy horko těžko dostal k Paříži, a tam se zastavil. V roce 1940 také podobně vysoké velení přijalo první zprávy o jiném německém útoku s úsměvem - a tenhle útok skončil na hranicích se Španělskem. Problém byl v tom, že lidé mají tendenci být věrnější svým představám než svým manželským partnerům. A tahle tendence je všeobecná. Teprve dlouho po půlnoci si Saúdové uvědomili, že jejich armáda je na nesprávném místě, a že síly, které je kryly na západě, převálcoval nepřítel, buď příliš chytrý, nebo naopak příliš hloupý, než aby udělal to, co čekali, že udělá. Čelit mu mohli pouze manévrovací bitvou - a na tu nebyli připraveni. Armáda SIR zcela určitě míří nejprve proti Vojenskému městu krále Chálida. O tu tečku na mapě se svede bitva, a po ní si bude nepřítel moci vybrat, zda se stočí na východ směrem k Perskému zálivu - a k naftě - a dostane tak spojenecké síly do léčky, nebo zda bude pokračovat na jih k Rijádu, provede politický knokaut a válku vyhraje. Koneckonců, říkal si Diggs, plán to není špatný. Kdyby ho ovšem SIR dokázala uskutečnit; její problém však byl stejný jako problém Saúdů. Měla plán; myslela si, že je to moc dobrý plán, a také si myslela, že její nepřítel bude jednat ke své zkáze. Dříve či později tak jedná každý, a klíčem k tomu, jak být na vítězné straně, je vědět, co člověk dokáže udělat a co ne. Agresor ještě nevěděl, co znamená ono nemůže. Nemělo smysl poučit ho o tom příliš brzy.

Ryan telefonoval z Krizového sálu do Rijádu svému příteli. "Představu o situaci mám, Alí," ujistil prince prezident. "Tohle je vážné."

"Už brzy vyjde slunce. A vy máte prostor, s jehož pomocí získáte čas. To se už jednou podařilo, Výsosti."

"A co udělají vaše síly?"

"Přece vás v tom nenecháme samotné."

"Určitě ne?"

"Vždyť víte, co nám ti mizerové udělali, Výsosti."

"Nu, jistě, ale..."

"A naši vojáci to vědí také, příteli." A pak Ryan přednesl svou žádost.

"Tahle válka začala pro spojenecké síly špatně," promlouval Tom Donner v živém vysílání pro Noční zprávy NBC. "Tak se aspoň obecně soudí. Síly Iráku a Iránu společně prorazily západně od Kuvajtu saudské linie a postupují k jihu. Jsem s vojáky 11. obrněného průzkumného pluku Blackhorse. Se mnou je tu seržant Bryan Hutchinson ze Syracuse ve státě New York. Seržante, co nám k tomu můžete říct?"

"Rek' bych, že to chce vyčkat, a uvidí se. Můžu ale prohlásit, že B-Troop je připravená na všecko. Netvrdil bych, že oni jsou připravení na to, až se do toho dáme my. Zůstaňte s náma a dívejte se, pane." Víc nebylo třeba dodávat.

Jak vidíte, i přes špatné zprávy z bojiště jsou tito vojáci na střet připraveni; dokonce po něm dychtí."

Vysoký saudský velitel položil telefon; právě hovořil se svým panovníkem. Otočil se k Diggsovi. "Co doporučujete?"

"Pro začátek myslím, že bychom měli 5. a 2. brigádu přesunout k jihozápadu."

"Tak ale zůstane Rijád nekrytý."

"Ne, pane, ve skutečnosti ne."

"Měli bychom okamžitě zahájit protiútok!"

"Generále, ještě nemusíme," odpověděl Diggs a upřeně hleděl na mapu. Desátý je v zajímavém postavení... Vzhlédl. "Pane, slyšel jste tu příhodu o starém a mladém býku?" Diggs pak vyprávěl jeden ze svých oblíbených vtipů; po několika vteřinách vysoký saudský důstojník přikývl.

"Vidíte, i americká televize přiznává, že vítězíme," řekl náčelník výzvědné služby.

Generál velící letectvu SIR však jeho nadšení zcela nesdílel. Předchozího dne přišel o třicet stíhaček, a za to dostal snad jen dvě saudská letadla. Jeho plán soustředěným prudkým výpadem zničit radarové hlídkové letouny, které tak zamíchaly kartami při vzdušných soubojích, se nepodařil a stál ho skupinu jeho nejlépe vycvičených pilotů. Dobré pro něj bylo, že nepřítel neměl dostatek letounů, které by dokázaly proniknout do jeho země a způsobit vážné škody. Z Iránu nyní přicházely další pozemní jednotky a postupovaly od severu na Kuvajt; když bude mít velitel letectva štěstí, bude mu stačit postup pozemních sil jen krýt, a to jeho lidé dovedou, zvláště za denního světla. Za několik hodin se to ukáže.

Na Dhahrán bylo vysláno celkem patnáct balistických raket Scud. Chtít zasáhnout z té vzdálenosti lodi KOMEDIE byla přinejmenším přemrštěná představa. Všechny odpálené rakety byly buď zničeny ve vzduchu, nebo, ve většině případů, spadly neškodně do moře; noc uplynula v hluku explozí a v záblescích jako při ohňostroji. Poslední část nákladu - teď převážně nákladní auta - už sjížděla na břeh; Greg Kemper odložil triedr a sledoval, jak se řada hnědě natřených nákladních aut rozplývá v oparu svítání. Kam míří, nevěděl. Věděl však, že pět tisíc hodně namíchnutých gardistů ze Severní Karolíny je připraveno pustit se do boje.

Eddington už byl se svým štábem brigády na jih od Vojenského města krále Chálida. Jeho VLČÍ SMEČKA se tam pravděpodobně nedostane včas, aby bitvu stihla. Poslal ji tedy do Al Artawíjá, jednoho z oněch míst, která se někdy mohou stát dějinně významnými jen proto, že tam třeba vedou silnice. Nebyl si jist, zda se tak stane i zde, ačkoliv si vzpomínal, že Gettysburg byl vlastně místem, kam se Bobby Lee vypravil v naději, že tam sežene pro své muže nějaké boty. Štáb dělal svou práci; plukovník si zapálil doutník a vyšel ven; tam viděl dvě roty, přijíždějící se svými vozidly. Rozhodl se, že se tam podívá; vojenští policisté je zatím rozestavovali do spěšně vybudovaných obranných postavení. Nad hlavami ječely stíhačky, podle vzhledu americké F-15E. No fajn, říkal si plukovník, nepřítel si užil dvanáct pěkných, vydařených hodin. Ať si

to myslí dál.

"Pane plukovníku!" zasalutoval ze svého poklopu velitel bradleye, štábní seržant. Sotva vozidlo zastavilo, Eddington vylezl nahoru. "Dobrý den, pane," pozdravil seržant.

"Tak jak to tady vypadá?"

Jsme přímo nažhavení, pane. Kde je máme?' zeptal se poddůstojník, snímaje své prachem pokryté brýle.

Eddington ukázal prstem. "Asi sto šedesát kilometrů támhletím směrem, blíží se tímhle směrem. Povězte mi, jaká je nálada u mužstva, seržante?"

"Kolik jich můžeme pobít, než s tím budeme muset přestat, pane?"

"Když to bude tank, BVP, nákladní auto - zničit. Co bude na jih od valu a bude držet zbraň, zabít. Ale - pravidla ohledně zabíjení lidí, kteří nekladou odpor, jsou výslovně daná mezinárodními konvencemi. My ta pravidla porušovat nebudeme, na to nesmíte zapomínat."

"Jo, jasně, pane plukovníku."

"A opatrně se zajatci."

"Jistě, pane," sliboval velitel pásového vozidla. "Na to si dám zaručeně pozor."

Pluk Blackhorse vyrazil první; postupoval od svého shromaždiště k západu směrem na Vojenské město krále Chálida. Plukovník Hamm postupoval v linii, první, druhá a třetí rota byly seřazeny na čáře jih-sever, a každá kryla frontu širokou třicet kilometrů. Čtvrtou jednotku, leteckou eskadru, si Hamm nechával v záloze a prostor vpředu propátrávalo jen několik průzkumných vrtulníků, zatímco pozemní podpůrné jednotky praporu vyjely připravit předsunutou základnu v místě, kam přední jednotky ještě nedorazily. Hamm jel ve svém velitelském pásovém vozidle M4, pojmenovaném - jak jinak - Vozidlo z Hvězdných, nebo také "Božích", válek, jak mu někteří říkali; seděl napříč, což u něj vyvolávalo kinetózu, a už začínal dostávat "záběry" od předsunutých jednotek.

Integrovaný informační systém bojových vozidel teď začínal pracovat ve spřaženém režimu, v opravdových taktických podmínkách. IISBV představoval systém předávání dat, se kterým si pozemní armáda hrála už skoro pět let, ještě však nebyl vyzkoušen ve skutečném boji. Al Hamm byl rád, že právě on bude první, kdo jeho kvality prokáže. Na velitelských monitorech v M4 se zobrazovalo všechno; každé jednotlivé vozidlo bylo příjemcem i zdrojem informací současně. Systém začal svou činnost tím, že každému sdělil, kde jsou všechny vlastní jednotky. V kombinaci s družicovým navigačním systémem určil jejich polohy na metr přesně; tím se mělo zabránit ztrátám "modrých proti modrým", kdy by vlastní jednotky mohly střílet na sebe navzájem. Stisknutím klávesy se Hamm dověděl polohu každého svého bojového vozidla; byla zakreslená na mapě, která kromě toho ukazovala i všechny důležité rysy terénu. Až přijde čas, bude mít podobně přesný obraz také o rozložení sil nepřítele, a znalost postavení vlastních i nepřátelských sil mu umožní přebíjet protivníkovy karty. Druhá a pátá saudská brigáda byly na severozápadě od něj a blížily se od oblasti kuvajtských hranic. Než se Hamm octne tam, kde bude hrozit dotyk s nepřítelem, má před sebou sto šedesát kilometrů jízdy terénem, a čtyřhodinový přesun se mu bude hodit - získá přehled o všech svých jednotkách a přesvědčí se, že všechno jde jak se patří. O tom měl jen málo pochybností, ale přesvědčit se musel, protože chyby na bojišti, jakkoliv malé, přijdou draho.

Zbytky Čtvrté saudské brigády se pokoušely shromáždit se severně od Vojenského města krále Chálida. Zůstaly snad jen dvě roty s tanky a obrněnými vozidly, z nichž většina strávila dlouhou pouštní noc přepadovým bojem. Některá přežila čirou náhodou, jiná spíš díky neúprosným darwinistickým zákonitostem, kterým mobilní válka v podstatě podléhá. Nejvyšší přeživší důstojník byl major, jehož oborem byla výzvědná činnost. Ten si od rozzlobeného poddůstojníka rozkazem vynutil tank. Jeho lidé zanedbali výcvik s IISBV, protože raději stříleli z kanonů a jezdili s tanky sem a tam jako o

závod, namísto bojového výcviku podle daných organizačních pravidel. No, a také za to zaplatili, myslel si major. Jeho prvním úkolem bylo najít a shromáždit rozptýlené cisterny s palivem, které brigáda měla v týlu; zbývajících devětadvacet tanků a patnáct pásových vozidel si nutně potřebovalo naplnit nádrže. Našli i několik aut s municí, takže asi polovina jeho obrněných vozidel si mohla doplnit zásoby. Pak major poslal podpůrná vozidla zpátky do týlu. Jako příští obranné postavení si zvolil wádí - vyschlé říční koryto - táhnoucí se na severní a západní straně Vojenského města krále Chálida. Další půlhodinu trvalo, než navázal spolehlivé spojení se svým vyšším velitelstvím a požádal o pomoc.

Majorovy síly nebyly jednolité; tanky a pásová vozidla patřily původně k pěti různým praporům. Některé posádky znaly ostatní buď jen zběžně nebo vůbec ne. Major navíc neměl dost důstojníků, kteří by vozidlům veleli. S tímto vědomím přišlo i poznání, že jeho prací je vést, spíš než aby sám bojoval. Neochotně vrátil tank seržantovi, jemuž "patřil", a přesedl do obrněného pásového vozidla, kde bylo víc vysílaček a méně věcí odvádějících pozornost. Nepovažoval to za pravé válečnické rozhodnutí; kulturní tradicí jeho národa spíš bylo vést tlupu bojovníků na konich a mávat mečem. Jenže jižně od valu dostal ve tmě několik tvrdých, avšak prospěšných lekcí, a byl teď o stupínek zkušenější než spousta ostatních, kteří zemřeli, protože se neučili dost rychle.

Boje toho dne se obnovily poté, co skončila přestávka v přesunech i v zabíjení. Ti, kdo ze saudské Čtvrté brigády přežili, během ní získali a také využili čas a prostor k přeskupení a doplnění všeho potřebného pouze proto, protože Boží armáda dělala totéž; její vozidla, nacházející se vzadu, si doplnila palivo z cisteren, jedoucích za bojovými jednotkami. Pak se vozidla přískoky přesunula do čela a cisterny mohly obsloužit předsunuté jednotky. Trvalo to čtyři hodiny. Velitelé brigád a divizí se až dosud radovali. Byli jen o deset kilometrů pozadu za plánem - plány jsou však vždycky optimistické - pokud šlo o vzdálenost, a o hodinu pokud šlo o čas. I doplňování paliva probíhalo téměř přesně podle časového rozvrhu. První odpor rozdrtili; jejich ztráty sice byly větší, než se nadáli, ale v každém případě protivník utrpěl krutou porážku. Lidé byli unavení, ale u vojáků se počítá s tím, že budou unavení, a doba, kterou si vyžádalo doplňování paliva, většině z nich stačila k tomu, aby si zdřímli a osvěžili se. S příchodem rozbřesku Boží armáda nastartovala dieselové motory a pokračovala v postupu na jih.

První bitvy se odehrají ve vzduchu. Hned po čtvrté hodině začalo spojenecké letectvo vzlétat ve velkých počtech ze základen v jižní části Království. První vlna letounů byly E-15 Eagle, které se připojily ke třem radarovým letounům E-3B, hlídkujícím východně a západně od Rijádu. Zvedly se i stíhačky SIR, stále ještě v dosahu pozemních radarových stanic uvnitř bývalého Iráku. Začalo to jako jakási vložka mezi dvěma vystoupeními. Obě strany potřebovaly vědět, kde má ta druhá své rakety země-vzduch; tyto informace se shromáždily během hodin, kdy vládla tma. Jak se nakonec ukázalo, soupeři měli pás raketometů, za kterým se budou krýt, ale první bitvy se vybojují v "elektronické" zemi nikoho. První tah udělala čtyřčlenná letka 390. stíhací eskadry, Divočáci. Když eagly dostaly od svých řídících letounů varování, že letka stíhaček SIR zamířila k východu, stočily se na západ, zapnuly forsáž a jako šípy se hnaly nad prázdným prostorem, a přitom obrátily kurs zpátky směrem k moři. Američané čekali, že zvítězí, a také zvítězili. Stíhačky SIR - vlastně irácké F-4, které v Iránu zůstaly ještě z dob vlády šáha - se dočkaly nenadálého překvapení. Varovány svými pozemními řídícími systémy, stočily se zpátky, ale nestačily se vyrovnat s taktickou situací. Očekávaly střet, při kterém jedna strana nejprve odpálí své rakety a druhá strana se jim bude vyhýbat; ta se pak obrátí a odpálí zase svoje rakety, ve stylu souboje dodržovaném tak přísně, jako pravidla středověkého rytířského klání. Nikdo jim nařekl, že k takovému klání jejich američtí nepřátelé vycvičení nejsou.

Eagly vypálily první, každý po jedné raketě vzduch-vzduch AIM-120. Je to neřízená střela a po jejím odpálení je možné stáhnout se zpět. To však Američané neudělali; vrhli se za raketami, řídíce se tak tím, co se učili, i svou chutí, po desetihodinovém uvažování nad tím, co jim rádiem řekl jejich prezident. Teď se jich to vše týkalo osobně; přední skupina eaglů se stále přibližovala a její rakety zaměřily první nepřátele. Byly zničeny tři ze čtyř cílů, ošklivě překvapené střelami, jejichž název - slammer - , který jim američtí piloti dali, vyjadřoval jejich drtivou účinnost. Čtvrtý pilot vyvázl, poděkoval štěstěně a stočil se zpátky, aby odpálil své rakety, ale to už na svém radaru viděl ve vzdálenosti patnácti kilometrů stíhačku, blížící se rychlostí téměř tří tisíc sedmi set kilometrů. To ho donutilo prudce se obrátit k jihu; to však byla chyba. Pilot eaglu, s další stíhačkou osm set metrů za sebou, přiškrtil klapky, zpomalil a pustil se do pronásledování v závěsu. Chtěl sestřel vidět na vlastní oči, a dočkal se ho; přiblížil se k nepříteli těsně zezadu "na šestou" a vybíral zbraň. Tomu druhému toho rána moc nesloužil postřeh. Za dalších patnáct vteřin silueta F-4 vyrostla tak, že zaplnila mířidla...

"Fox-Tři, odpálit Fox-Tři, do něj!"

Druhá letka eaglů už také byla v oblasti bitvy a pronásledovala své vlastní cíle. Obsluhy pozemních řídících stanic SIR polekala rychlost, s jakou se všechno odbylo, a přikázaly svým stíhačkám, aby zamířily přímo proti pronikajícím Američanům a odpálily radarem řízené rakety dlouhého doletu - ale ani pak Američané neprchali, neuhýbali se jim, jak by se čekalo. Jejich taktikou bylo letět v úhlu kolmém k zemi a udržovat od letadla, odpalujícího raketu, stálou vzdálenost. To radarům na stíhačkách znemožňovalo využít Dopplerova efektu, změny poměru mezi vzdáleností a rychlostí; zaměření radarem tak ztratilo účinnost a rakety se rozptýlily po náhodných, neřízených kurzech. Pak se eagly rozehnaly za nepřítelem, zvolily své střely a vypálily ze vzdálenosti necelých patnácti kilometrů, zatímco stíhačky SIR se pokoušely znovu je svými radary zachytit a odpálit novou salvu. Výstražné systémy je upozorňovaly, že ve vzduchu jsou další rakety; chtěly se tedy otočit zpátky a prchnout, dostaly se však už příliš hluboko do oblasti dosahu slammerů - a všechny čtyři byly vymazány z oblohy.

"Hej, vy moulové, tady Bronco," zazněl v rádiových kanálech SIR výsměšný hlas. "Pošlete sem další. Jsme nadržený. Chcem' je sundat všecky! A pak vopícháme jejich baby!" Pilot pak přepnul na Sky One. "Tady velitel Divočáků, máme ještě něco na prácí? Přepínám!"

"Ve vašem sektoru nic, buďte tam v pohotovosti."

"Rozumím." Podplukovník Winters, velící 390. peruti, se opět stočil stranou, podíval se dolů na masu tanků, hrnoucí se z výchozích bodů, a poprvé v životě si přál, aby měl něco, co by mohl pustit na zem, místo raket vzduch-vzduch. Pocházel z New Yorku. Věděl, že tam jsou nemocní lidé a že on je zde ve válce proti těm, kdo to způsobili; zatím ale sestřelil jen dvě letadla a zabil tři lidi. "Velitel Divočáků, zformovat se za mnou." Pak zkontroloval stav paliva. Brzy bude muset tankovat.

Pak dorazily Strike Eagly od 391. peruti, doprovázené stíhačkami F-16 vybavenými protiradiolokátorovými střelami. Menší jednomístné stíhačky přiletěly se zapnutými výstražnými systémy a čenichaly po mobilních raketometech země-vzduch. Ukázalo se, že dole je nádherná sbírka mobilních pozemních raketometů s raketami země-vzduch - francouzskými crotales a ruskými SA-6, hned za předními jednotkami. Piloti viperů se vrhli níž, aby upoutali pozornost obsluh radarů, a pak odpálili své protiradiolokátorové střely, aby kryli přilétající F-15E. Ty pátraly v prvé řadě po nepřátelském dělostřelectvu.

Na tom už pracovaly Predátory. Tři se zřítily, když přišly o pozemní řídící stanici TRASA BOUŘE, a tak vznikla ve výzvědné činnosti mezera; trvalo celé hodiny, než se to napravilo. Na válčišti teď zbývalo jen deset Predátoru.

Čtyři z nich byly ve vzduchu a letěly ve výšce dvou a půl tisíce metrů; téměř neviditelné se potloukaly nad postupujícími nepřátelskými divizemi. Síly SIR sestávaly hlavně z taženého dělostřelectva. To se teď rozestavovalo před dalším velkým útokem; děla byla seřazena za dvěma mechanizovanými brigádami, přichystanými znovu se vrhnout směrem na Vojenské město krále Chálida. Jeden z Predátoru objevil skupinu šesti baterií. Údaje šly k týmu, který data shromažďoval, odtud pak nahoru na radarové hlídkové letouny a zpátky k šestnácti úderným Strike Eaglům, patřícím 391. peruti.

Saudská formace napjatě čekala. Jejích čtyřiačtyřicet bojových vozidel bylo rozvinuto na linii dlouhé přes osm kilometrů, tak daleko od sebe, jak jen se je major, jenž jim velel, odvážil rozestavit; musel současně nalézt rovnováhu mezi rozptýlením a palebnou silou, aby se pokusil aspoň zdržet postup nepřítele; možná, že dokonce odolají a své postavení udrží. Blížící se jekot na obloze jej i jeho lidi přinutil připravit se. Před jeho postavením začaly dopadat dělostřelecké granáty ráže 200 mm. Počáteční bombardování trvalo tři minuty; hradba výbuchů postupovala směrem, kde stála jeho vozidla...

"Tygři do toho!" vykřikl velitel. Nepřítel zjevně čekal, že se první útok zaměří proti vedoucím tankům. Tam byly rakety země-vzduch a vipery se pokoušely vyřídit je. Tři čtyřčlenné letky se od sebe oddělily, rozdělily se do dvojic, snesly se do třinácti set metrů a hnaly se rychlostí přes devět set kilometrů v hodině. Baterie děl byly krásně a úhledně seřazeny, v rovných liniích, jednotlivá děla asi sto metrů od sebe, i se svými tažnými vozidly; přesně tak, jak to učí příručky, říkal si podplukovník Steve Berman. Jeho střelec/navigátor zvolil kontejnerovou munici a začal děla zasypávat bombičkami.

"Vypadá to slušně." Odhodili dva kontejnery BLU-97 s kombinovaným účinkem, celkem přes čtyři sta bombiček velikosti softbalového míčku. První baterie byla zničena, když se sesypaly na její pozice. Potom ještě vybuchovala vozidla s municí. "Další." Pilot strhl letoun téměř v pravém úhlu. Jeho střelec/navigátor ho naváděl zpátky k další baterii; pak spatřil...

"Protivzdušná obrana na desátou!" Byl to mobilní protiletadlový kanon ZSU-23. Jeho čtyři hlavně začaly na jejich Strike Eagle chrlit svítící střely. "Vybírám mavericka."

Tanec smrti trval jen pár vteřin. Eagle se palbě vyhnul a vyslal raketu vzduch-země maverick; jako ohnivá ruka se natáhla po kanonu. Pilot se pak vydal za další baterií; tentokrát to byly houfnice.

Je to jako cvičení Rudá vlajka, blesklo pilotovi hlavou. V roce 1991 tu byl jako kapitán; sice také ničil cíle, většinu času však proplýtval honbou na Scudy. Bojový výcvik na střelnici letecké základny Nellis se nikdy ani v nejmenším nepřiblížil prožitku z opravdového boje. Teď se ten prožitek dostavil. Akce byla naplánovaná pouze obecně; pilot nyní pátral po cílech za pomoci radaru, sledujícího prostor pod letounem, a za pomoci zaměřovače. Na rozdíl od hrátek v Nellisu však tihle hoši opětují palbu opravdovými náboji. No, ale on na ně zase shazuje opravdové bomby. Když nalétával na další skupinu cílů, začala nová palba ze země.

Ze všeho nejvíc to vypadalo, jako když člověk začne uprostřed hovoru kašlat. Sto metrů před jeho postavením dozněl v poušti rachot výbuchů posledních dvaceti či třiceti dělostřeleckých granátů. V následujících třiceti vteřinách dopadlo dalších deset. Třicet vteřin nato pouze tři. Na obzoru, hodně daleko za první řadou tanků, která se právě objevila, se tyčila mračna prachu. Po několika okamžicích vojáci cítili, jak podrážkami jejich bot proniká chvění, a pak uslyšeli vzdálené dunění. Po dalších několika okamžicích bylo všechno jasné. Přilétaly zeleně natřené stíhačky mířící k jihu. Naši, poznali to podle jejich tvaru. Za nimi se objevila ještě jedna; táhl se za ní kouř, potácela se ve vzduchu, pak se převrátila a odpadly od ní dva předměty, které se přeměnily v padáky, snášející se k zemi kilometr za jeho postavením. Stíhačka se roztříštila o zem v ohromné ohnivé kouli. Major poslal pro

sestřelené letce vozidlo, a pak se jeho pozornost vrátila k tankům, dosud mimo dostřel - a on neměl žádné dělostřelectvo, kterým by na ně udeřil.

Do doprdele, říkal si podplukovník Berman, nakonec to přece jen je jako Rudá vlajka, až na to, že dnešní noc nestráví v důstojnickém klubu, kde se bude všelijak vykrucovat, a pak se nevytratí do Vegas na nějakou show, a potom ještě na nějakou dobu do kasina. Při třetím přeletu se dostal do palby. Jeho eagle na tom byl příliš špatně, než aby se dokázal dostat až domů. Berman ještě nebyl na zemi, když spatřil přijíždějící vozidlo a říkal si, kdo to asi je. Za okamžik už to věděl - americký hummer; teď byl padesát metrů od něj, tam kde dopadl na zem a tvrdě se udeřil o slehlý písek.

Berman s cvaknutím odepnul padák a vytáhl pistoli; vozidlo však určitě nepatřilo nepříteli, uvnitř seděli dva saudští vojáci. Jeden z nich k němu přistoupil, druhý zatím odjel s hummerem tam, kde stál Bermanův střelec/navigátor, necelý kilometr od nich.

"Pojďte, pojďte!" křičel saudský vojín. Hummer byl ve chvíli zpátky i se střelcem; ten si držel koleno a šklebil se.

"Pořádně jsem si ho narazil. Přistál jsem na nějaký zkurvený skále," vysvětloval, když si sedal na jedno ze zadních sedadel.

Všechno, co podplukovník slyšel o saudských řidičích, bylo pravda, jak se v několika vteřinách přesvědčil. Jako ve filmu s Burtem Reynoldsem; hummer divoce poskakoval zpátky do bezpečného úkrytu ve wádí, bylo však příjemné spatřit tam tvary vlastních, a ne nepřátelských, vozidel. Hummer ho odvezl na místo, které určitě bylo velitelství. Před jejich pozice stále ještě tu a tam dopadl dělostřelecký granát, ale s přesností to už bylo horší, granátům teď scházelo k cíli pět set metrů.

"Kdo jste?' zeptal se podplukovník.

"Major Abdulláh." Muž dokonce zasalutoval. Berman zastrčil pistoli do pouzdra a rozhlédl se kolem.

"Tak vy asi budete ti hoši, kterým jsme měli poskytnout podporu. To jejich dělostřelectvo jsme vyřídili docela pěkně, ale jednomu z těch hajzlů s tím jeho protiletadlovým kanonem přálo štěstí. Můžete někde sehnat vrtulník?"

"Pokusím se. Jste zraněný?"

"Můj střelec má koleno v háji. Ale něčeho bychom se napili."

Major Abdulláh mu podal svou polní láhev. "Zaútočí na nás."

"A můžu se dívat?" zeptal se Berman.

Sto šedesát kilometrů odtud se Eddingtonova brigáda stále ještě formovala. Plukovník měl jeden nedotčený prapor. Ten poslal třicet kilometrů dopředu, nalevo a napravo od silnice do Vojenského města krále Chálida, aby kryl ostatní své síly, které přijížděly po silnici od Dhahránu. Smůla byla, že jeho dělostřelectvo vyložili až jako poslední, takže zde mohlo být nejdřív za čtyři hodiny. S tím se ale nedalo nic dělat. Když jednotky dorazily, poslal je okamžitě na shromaždiště, kde si doplní palivo. Dostat lidi pryč ze silnice, určit, kam potom půjdou, a k tomu natankovat, trvalo každé rotě hodinu. Jeho druhý prapor byl téměř připraven vyrazit. Pošle ho západně od silnice, a tak bude první prapor moci postupovat souběžně k východu a předsunuté zajištění se zdvojnásobí. Bylo těžké lidem vysvětlit, že v bitvách jde víc o kontrolu nad pohybem vojsk než o ničení živé síly. O tohle, a o shromažďování informací. Bojová akce je až jako poslední dějství baletu s velkým počtem tanečníků - po většinu času se tanečníci vlastně rozestavují na správná místa na jevišti. Dvě dějství - vědět kam je poslat a pak je tam dostat - spolu navzájem úzce souvisí. Eddington ještě neměl příliš jasný obraz o situaci. Zpravodajská skupina jeho brigády se už dávala dohromady a začínala získávat informace z Rijádu. Jeho čelní prapor měl před sebou zajišťovací průzkumnou skupinu humemrů a bradleyů, šestnáct kilometrů před hlavními silami, všechna vozidla ukrytá jak nejlíp se dalo; vojáci zalehli, propátrávali prostor vpředu triedry a zatím nehlásili nic než jen občasný proužek prachu daleko za viditelným horizontem a rachotivý hluk, nesoucí se neuvěřitelně daleko.

No, říkal si Eddington, tím líp. Má čas připravit se. A čas je tím nejcennějším zbožím, které si voják může přát.

"LOBO-ŠEST, tady VLČÍ SMEČKA-ŠEST, přepínám."

"LOBO-ŠEST, slyším."

"Tady VLČÍ SMEČKA-ŠEST. BÍLÝ TESÁK se hnul. Do hodiny byste je měli mít nalevo od vás. Až dorazí na linii, můžete zahájit manévr do strany. Přepínám."

"Tady LOBO-ŠEST, rozumím, plukovníku. Tady zatím není nic vidět. Jsme v pořádku a připravení, pane."

"Dobrá. Zůstaňte na příjmu. Konec." Eddington vrátil rádiotelefon.

"Plukovníku!" ozval se major, který velel zpravodajské sekci. "Máme pro vás nějaké informace."

"No konečně!"

Dělostřelecká palba pokračovala; několik granátů dopadlo přímo do wádí. Podplukovník Berman něco takového prožíval poprvé, a moc se mu to nezamlouvalo. Také pochopil, proč jsou tanky a pásová obrněná vozidla tak rozptýlené; nejprve mu to připadalo divné. Sto metrů nalevo od tanku, za kterým se on a major Abdulláh kryli, vybuchl granát, naštěstí na odvrácené straně. Oba zřetelně slyšeli ťukavé nárazy střepin na hnědě natřený pancíř.

"Není to žádná sranda," poznamenal Berman a potřásl hlavou, protože ho ohlušila exploze.

"Díky, že jste vyřídili ta jejich děla. Už to bylo o strach," řekl Abdulláh, s triedrem u očí. Postupující tanky T-80 Sjednocené islámské republiky byly tři tisíce metrů od nich; jeho M1A2, ukryté v okopech, nepřítel ještě nezpozoroval.

"Jak dlouho už jste v dotyku s nepřítelem?"

"Začalo to včera hned po západu slunce. Ze 4. brigády jsme zůstali jen my." Bermanovo sebevědomí tahle zpráva nijak neposílila. Nad jejich hlavami se věž tanku natočila nepatrně doleva. Z majorovy vysílačky zazněla krátká věta. Major odpověděl jediným slovem - které však zařval. Vteřinu nato sebou tank nalevo od nich trhl několik desítek centimetrů dozadu a z jeho kanonu vyšlehl plamen. Ve srovnání s výbuchem dělostřeleckého granátu to znělo jako bouchací kulička. Proti vší logice Berman zvedl hlavu. V dálce uviděl sloup dýmu; na jeho vrcholu se převracela a poskakovala věž tanku.

"Ježíši!"

"Dejte mi vysílačku. Někam zavolám," požádal Berman.

"SKY-ONE, tady velitel Tygrů," slyšel na postranním kanálu důstojník v radarovém hlídkovém letounu. Jsem na zemi se skupinou saudských tanků, severně od Vojenského města." Pak udal svou polohu. Jde tady do tuhého. Můžete sem poslat nějakou pomoc? Přepínám."

"Tygře, můžete se identifikovat?"

"Ne, ksakru, ty moje zkurvený kódy jsou všecky v hajzlu i s mou patnáctkou. Tady je podplukovník Steve Berman z Mountain Home. Teď je ze mě hodně nasranej letec, člověče. Před čtyřiceti minutama jsme dali po čumáku iráckýmu dělostřelectvu, a teď se sem na nás zase serou tanky. Věřte si mi nebo ne, jak chcete! Přepínám."

"Mně to zní dost americky," mínil jeden z vysokých důstojníků.

"Když se podíváte pořádně, uvidíte, že jejich tanky furt míří na jih, a naše jsou v úkrytech a kanony míří na sever, přepínám." Tuhle informaci doprovodil dutý třesk výbuchu. "Tohleto blbý bouchání do země není žádná sranda," sdělil jim pilot.

"Mně to zní taky tak," uzavřel hlavní spojař. "Tygře, zůstaňte na příjmu. Veliteli Ďáblů, tady Sky-One. Máme pro vás práci..."

Takhle to vůbec nemělo být, ale dělo se to. Měly existovat dílčí rozkazy, podle kterých by se "dávky" taktických letounů vysílaly do jednotlivých menších "honiteb", na to ale nebylo dost letadel, a nebyla ani ta pravá chvíle, aby si letouny své honitby nějak vybíraly. Sky-One měl na příjmu letku čtyř F-16, čekajících na nějakou akci ze vzduchu. Tahle chvíle se hodila

stejně dobře jako kterákoli jiná.

Postupující tanky se nejprve zastavily a vypálily, proti systémům pro řízení palby v amerických abramsech to však byl prohraný zápas; saudské posádky navíc ten den prošly zdokonalovacím kurzem obsluhy kanonů. Nepřítel couvl, manévroval doleva a doprava, z tanků vycházel dým a zakrýval výhled na bojiště. Několik jich zůstalo vzadu, černý kouř z nich stoupal ve sloupcích k obloze a jejich zásobníky munice chladly. První část střetnutí trvala pět minut a útočníka stála dvacet vozidel; a to byla jen ta vozidla, která Berman sám viděl. Jeho strana neutrpěla ztráty žádné. Možná, že to nakonec přece jen nebude tak zlé.

Vipery přilétaly od západu, ze vzdálenosti šesti kilometrů stěží viditelné, a shazovaly své neřízené pumy Mark-82 doprostřed nepřátelské formace.

"Brilantní!" pronesl major Abdulláh, vzdělaný a vychovaný v anglickém duchu. Nedokázal sice říct, kolik nepřátelských vozidel bylo zničeno, ale jeho lidé teď věděli, že nejsou ve svém boji sami. A přesně to potřebovali.

Ulice Teheránu nyní působily pokud možno ještě pochmurněji. Clarka a Chaveze - nyní Klerka a Čekova - nejvíc zaráželo, že není slyšet žádný hovor. Lidé chodili kolem sebe, aniž na sebe promluvili. Náhle bylo také vidět, že ubývá mužů; záložnici putovali do zbrojnic, vyzvedávali si zbraně a připravovali se na odchod do války, kterou jejich nová země nesměle vyhlásila poté, co to udělal prezident Ryan.

Rusové oba americké důstojníky seznámili s polohou Darjájího domu; ti měli za úkol jen ho pozorovat. To se snadno řekne, ale hůř udělá, zvlášť v ulicích hlavního města země, se kterou jste ve válce, a když navíc člověk v té zemi byl nedlouho předtím a viděli ho příslušníci její bezpečnostní služby. Komplikace se hromadily.

Sledovali dům ze vzdálenosti dvou a půl bloku. Ten člověk žil skromně. Třípatrová budova stála v ulici obydlené střední společenskou vrstvou, a nic nenasvědčovalo tomu, že v ní sídlí někdo mocný, až na nápadnou přítomnost stráží na předních schodech a několik aut, která zahlédli na rozích bloku. Když se podívali pozorněji a víc zblízka, ze dvou set metrů, viděli, že lidé raději přecházejí na druhou stranu. Oblíbený člověk, tenhle ájatolláh.

"Takže kdo ještě tu bydlí?" zeptal se Klerk ruského rezidenta. Ten měl krytí jako druhý tajemník velvyslanectví, a aby svou legendu udržel, vykonával řadu diplomatických činností.

"Myslíme, že hlavně jeho tělesná stráž." Seděli v kavárně, popíjeli kávu a dávali si záležet na tom, aby se nedívali přímo na budovu, která byla předmětem jejich zájmu. "Máme zato, že domy po obou stranách byly vystěhovány. S bezpečností má teda starosti, tenhle Boží muž. Pod jeho vládou se všichni cítí stále víc nesví - i nadšení z dobytí Iráku už opadává. Však tu náladu vidíte stejně dobře jako já, Klerku. Tihle lidé žili pod dozorem skoro celou jednu generaci. Už toho začínají mít dost. Od amerického prezidenta bylo chytré, že vyhlásil nepřátelství jako první. To ohromení mělo značnou odezvu a účinek. Ten váš prezident se mi docela líbí," dodal. "A Sergeji Nikolajeviči také."

"Ta budova je dost blízko, Ivane Sergejeviči," pronesl Chavez potichu; klábosení nad kávou tak uvedl zpátky na pravou míru. "Dvě stě metrů, přímý výhled..."

"Co průvodní škody?" uvažoval Clark nahlas. Aby význam tohoto vojenského termínu vyjádřil v ruštině, musel se pustit do trošky popisného vysvětlování.

"Že vy Američané jste v těchhletěch věcech tak sentimentální," poznamenal rezident. Připadalo mu to prazvláštní, málem zábavné.

O "létání třísek" leccos věděl. "Soudruh Klerk měl vždycky měkké srdce," přisvědčil Čekov.

Do nemocnice na letecké základně Holloman v Novém Mexiku se dostavilo osm pilotů ke zkoušce krve. Testovací soupravy konečně začaly přicházet v

potřebném množství. První větší dodávky pro armádu připadly na letectvo, protože to může rozmístit větší vojenské síly a dokáže to udělat rychleji než ostatní složky. Několik případů se vyskytlo v blízkém Albuquerque; všechny je ošetřovali v Lékařském středisku při univerzitě v Novém Mexiku. Dva případy se vyskytly na samotné základně, onemocněl jeden seržant a jeho manželka. Seržant zemřel, manželka umírala; zpráva o tom se rozšířila po celé základně. Vojáky, kteří už tak překypovali rozhořčením, to rozzuřilo ještě víc. Letci byli všichni čistí a úleva, kterou pocítili, byla hlubší než u ostatních lidí. Teď, jak věděli, mohou ven a být něco platní. Po letcích následoval pozemní personál. I u něj byly testy negativní. Všichni se odebrali na čáry odletu. Polovina pilotů se připoutala v sedadlech stíhaček F-117 Nighthawk. Druhá polovina i s pozemním personálem nasedla do tankerů KC-10 k dlouhému letu do Saudské Arábie.

Přes komunikační sítě vojenského letectva přicházely další zprávy. 366. letecká skupina a stíhačky F-16 ze základny v Izraeli si vedou dobře. Ale i tady chtěl každý také aspoň kousek zásluh. Muži i ženy z Hollomanu tedy povedou do oblasti bojů druhou vlnu.

"To se úplně zbláznil?' zeptal se ohromeně diplomat svého íránského kolegy. Nebezpečnou - nebo alespoň nejchoulostivější - roli při téhle akci hráli důstojníci ruské zahraniční rozvědky.

"Takhle o našem vůdci nesmíte mluvit," protestoval úředník ministerstva zahraničních věcí; rozhovor se odehrával na ulicí.

"Tak dobrá; chápe váš učený svatý muž dosah toho, co se stane, když se použije zbraň hromadného ničení?' otázal se zpravodajský důstojník jemněji volenými slovy. Samozřejmě že nechápe, to oba věděli. Víc než padesát let něco takového žádná země neudělala.

"Možná, že se přepočítal," připustil Íránec.

"No, dejme tomu." Rus to pro tuto chvíli nechal být. Tohoto diplomata střední úrovně už rozpracovával přes rok. "Svět teď ví, že tuhle zbraň máte. Bylo to od něj opravdu chytré, létat stejným letadlem, které k výrobě té zbraně napomohlo. Je úplný blázen. A vy to víte. Z vaší země se stane opovrhovaný pária..."

"Nestane, když se nám podaří..."

Jistě, nestane, když se vám to podaří. Ale co když se to nepodaří?" zeptal se Rus. "Pak se celý svět obrátí proti vám."

"Tohle je pravda?" otázal se duchovní.

Je to pravda," ujistil ho návštěvník z Moskvy. "Prezident Ryan je čestný muž. Po většinu svého života byl naším nepřítelem, nebezpečným nepřítelem, ale nyní, když je mezi námi mír, se mění v přítele. Váží si ho jak Izraelci, tak Saúdové. Princ Alí bin Šajch a on si jsou velmi blízcí. To je dobře známo." K tomuto setkání došlo v Aščhabádu, hlavním městě Turkmenistánu, nepříjemně blízko íránských hranic. Ta blízkost se jevila o to nepříjemnější, že bývalý prezident zemřel při dopravní nehodě; pravděpodobně zinscenované, jak Moskva věděla - a v dohledu byly volby. "Položte si sám sobě otázku: Proč prezident Ryan řekl ty věci o islámu? Jen uvažte: útok na jeho zemi, na jeho dítě, na něj samotného - ale napadá on vaše náboženství, příteli? Ne, nenapadá. Kdo jiný než čestný člověk by něco takového prohlásil?"

Muž na druhé straně stolu přikývl. "To je možné. Co ode mě žádáte?"

"Položím vám jen prostou otázku: Vy jste Boží člověk; můžete schvalovat činy, které SIR spáchala?"

Ve tváři duchovního se objevil výraz odporu. "Připravit nevinného člověka o život se Alláhovi protiví. To každý ví."

Rus přikývl. "Pak se musíte sám rozhodnout, co je pro vás důležitější - politická moc, nebo vaše víra."

Tak jednoduché to však nebylo. "Co nám nabízíte? Můj národ ke mně

zanedlouho bude vzhlížet v naději na blažený život. Víra se nesmí použít jako zbraň proti věřícím."

"Větší autonomii, svobodný obchod s ostatním světem, přímé lety do cizích zemí. My i Američané pro vás pomůžeme zařídit úvěr u islámských států kolem Zálivu. Na přátelské skutky oni nezapomínají," ujišťoval Rus příštího premiéra Turkmenistánu.

Jak může člověk věřící v Boha něco takového udělat?"

"Příteli!" - přítel to vlastně nebyl, ale tak se to říká - "Kolik už lidí začalo konat něco ušlechtilého, a pak se zkorumpovalo? A za co se pak takoví lidé staví? Možná, že je to pro vás poučení. Moc je věc, která hrozí smrtí, o to víc těm, kdo ji drží v rukou zde na zemi. A vy, vy se musíte rozhodnout. Jaký vůdce chcete být a s jakými ostatními vůdci chcete svou zemi spojit?" Vyslanec Moskvy - Golovko - se opřel v křesle a upíjel čaj. Jak se jeho země mýlila, když nepochopila náboženství - a přesto, jak správný je výsledek! Tento člověk zde lpí na islámské víře, která pro něj byla v předcházejícím režimu jistotou, v níž nacházel pokračování víry a hodnot, jež politická realita jeho mládí postrádala. A nyní, když ho jeho charakter známý celé zemi vynáší k politické moci - zůstane tím, čím je, nebo se z něj stane něco jiného? Tohle nebezpečí musí Golovko rozpoznat. Teď. Viděl, že muž si to vše zcela nepromyslel. To politické osobnosti dělají jen zřídka. Tenhle to udělat musí, a hned, a šéf Ruské zahraniční rozvědky se díval, jak duchovní pátrá ve své duši - v duši, o níž kdysi marxistické učení prohlašovalo, že neexistuje. Ukázalo se, že je líp, že existuje.

"Naše náboženství, naše víra, oslavuje Boha, ne vraždu. Prorok sice učí o Svaté válce, to ano, ale nevyzývá nás, abychom se stali sami sobě nepřáteli. Pokud Mahmúd hadži neprokáže, že tohle všechno je nepravda, nebudu při něm stát, navzdory jeho slibům, že mé zemi poskytne peníze. S tím Ryanem bych se chtěl setkat, až přijde čas."

Od 13.00 hodin místního času se obraz bojů vyvíjel dobře. Početní stavy pořád ještě nejsou nijak záviděníhodné, říkal si Diggs, pět soustředěných divizí stojících proti čtyřem brigádám, stále ještě rozptýleným. Ale i s tím se už dalo něco udělat.

Malá saudská jednotka severně od Vojenského města krále Chálida se velkolepě držela tři hodiny, nyní ji však napřítel začínal obklopovat ze všech stran. Musí se proto přesunout, navzdory přáním saudského generálního štábu. Diggs ani neznal jméno mladého velitele, doufal však, že se s ním někdy později setká. Po pár letech pořádného výcviku by z něj mohlo něco být.

Na jeho návrh se Vojenské město krále Chálida evakuovalo. Hodně ho mrzelo, že tak přijde o zdroje zpravodajských informací, jež ve městě byly, zvláště řídící týmy Predátoru; ty teď musely odvolat své letouny a stáhnout se na linii VLČÍ SMEČKY severně od Al Artawíjá. Nyní, když všichni měli čas o věcech uvažovat, byla bitva něco jako velké manévry v Národním výcvikovém středisku - stojí proti třem sborům namísto praporům, ale v principu to je přece stejné, ne?

Stále ještě přetrvávala obava z íránské obrněné divize, o níž se teď vědělo, že překračuje bažiny severně od Basry. Nepřítel koncipoval své operace tak, že nechal jednu oblast prázdnou. , Tím, že obešel Kuvajt, neměl možnost v tom místě dislokovat žádné síly, které by ho kryly, snad proto, že to nepovažoval za nutné, spíš však proto, že nechtěl předčasně odkrýt karty a představoval si, že později mezeru ucpe, což právě dělal. No, každý plán má nějakou vadu.

A stejně tak ji pravděpodobně měl i plán, který Diggs sestavil pro operaci BUFORD. Ale nedokázal tu chybu odhalit, i když ji měl před očima dvě hodiny.

"Takže jsme dohodnuti, pánové?" musel se zeptat. Všichni saudští důstojníci v místnosti měli vyšší hodnost než on, ale přece jen nahlédli logiku jeho návrhu. Pošlou tak tedy do hajzlu všechny vetřelce, nejen některé. Shromáždění

generálové přikývli. Dokonce už ani nežehrali na to, že Vojenské město krále Chálida přenechávají nepříteli. Mohou ho vždycky vybudovat znovu. "Takže operace BUFORD začíná při západu slunce."

Ustupovali po menších jednotkách. Objevilo se pár saudských samohybných děl, a ta nyní pálila dýmovnicemi, aby zakryla rozhled po bojišti. Jakmile se děla usadila na místě, polovina vozidel majora Abdulláha se stáhla ze svých pozic a spěchala k jihu. Jednotky na křídlech již byly v pohybu a odrážely pokusy o obejití z boku, k nimž se nepřítel uchýlil; za cenu značných ztrát dorážel na okraje saudské linie.

Vrtulník pro Bermana nedorazil. Odpoledne, plné hlučné a zmatené činnosti - člověk takhle na zemi vidí prd co se děje!, říkal si Berman - , bylo poučné. Čtyři další letecké údery a pohled na to, co udělaly na zemi - to si tedy bude pamatovat. Jestli se ovšem Saúdové někdy vydrápou z pasti, kterou kolem nich druhá strana rozprostírá.

"Pojďte se mnou, podplukovníku," vyzval ho major Abdulláh, otočil se a utíkal ke svému velitelskému vozidlu; ukončil tak První bitvu o Vojenské město krále Chálida.

[61] GRIERSONOVA JÍZDA

Pohled na mapu byl prostě hrozný. Každý to hned viděl - spoustu dlouhých červených šipek a krátké modré. Mapy, které toho rána přenášely televizní stanice, se příliš nelišily od těch, které měli v Krizovém sále, a komentáře - zvláště "odborné" komentáře - hovořily o tom, jak jsou americké a saudské síly žalostně početně slabší a špatně rozmístěné, zády k moři. Ale byly tu ještě také snímky přímo z družic.

"Slyšeli jsme o úporných vzdušných bojích na severozápadě," pronesl Donner před kamerou "kdesi v Saudské Arábii", jak místo označil. "Ale vojáci pluku Blackhorse teprve půjdou do akce. Nemohu prozradit, kde právě teď jsem - pravda je vlastně taková, že to nevím. B-Troop nyní stojí a doplňuje palivo, posádky ho do těch velkých tanků M1 Abrams nalévají stovky galonů. Ty tanky jsou opravdu žrouti paliva, říkají vojáci. Ale nálada všech tady je stále stejná. Ve velitelské jednotce jsou muži - i ženy - rozhořčení a odhodlaní," dodal. "Nevím, co najdeme za západním obzorem. Mohu jen říct, že tihle vojáci hoří dychtivostí a jsou k neudržení, navzdory všem špatným zprávám, které od vysokého saudského velení přicházejí. Nepřítel je někde tam venku, jeho značné síly pronikají k jihu. Brzy po západu slunce očekáváme střetnutí. Tom Donner, v poli s B-Troop, pluk Blackhorse," končila zpráva.

"Nevyjímá se tam špatně," poznamenal Ryan. "Kdy se to bude vysílat?"

Naštěstí pro všechny zúčastněné šlo televizní spojení přes vojenské kanály, zakódované a kontrolované. Teď nebyla doba na to, aby se SIR dověděla, kde kdo přesně je. Záporné komentáře o "porážce" saudské armády se však ven dostávaly. Zpráva, která pronikla z Washingtonu a kterou Pentagon úmyslně nekomentoval, byla přijímána jako evangelium. Jack však byl únikem informací přesto znepokojen, i když na druhé straně bylo legrační, jak média sama od sebe šíří dezinformaci tentokrát docela užitečně.

"Dneska večer," odpověděl generál Mickey Moore. "Slunce tam zapadá za tři hodiny."

"Dokážeme to?" zeptal se POTUS.

"Ano, pane."

VLČÍ SMEČKA, První brigáda Národní gardy ze Severní Karolíny, teď byla kompletně zformovaná. Eddington nasedl do vrtulníku UH-60 Black Hawk, aby přehlédl své přední jednotky. LOBO, jeho První speciální skupina praporu, měla na starosti prostor nalevo od silnice z Al Artawíjá k Vojenskému městu krále Chálida. BÍLÝ TESÁK, Druhá skupina, byla rozmístěna na západní straně hlavní silnice. KOJOT, Třetí, byla v záloze jako manévrovací uskupení a směřovala k západu, protože tam, jak se Eddington domníval, se bude hodit. Svůj prapor

dělostřelectva rozdělil do dvou částí, z nichž každá bude moci krýt levý a pravý okraj a obě dohromady budou moci krýt střed. Chyběly mu letecké síly; k evakuaci raněných se mu podařilo dostat pouze tři Black Hawky. Měl také výzvědnou skupinu, bojový podpůrný prapor, zdravotníky, vojenskou policii a vše ostatní, co k útvaru velikosti brigády organicky patří. Před jeho dvěma frontovými prapory byla průzkumná jednotka, jejímž úkolem bylo nejprve ohlásit nepřítelovy "oči", pokud by se objevily, a pak ho o ně připravit. Pomýšlel na to, že by požádal 11. obrněný průzkumný pluk o několik vrtulníků, věděl však, jaké s nimi má Hamm plány, a proto žádat o ně by bylo jen plýtvání dechem. To, co Hamm při své průzkumné činnosti zjistí, beztak dostane. A to bude muset stačit.

Díval se dolů a viděl, že celá přední linie bradleyů a M1A2 si už našla příhodná místa, převážně za valy a za malými písečnými přesypy a tam, kde to bylo možné, hned za vyvýšeným terénem tak, aby byl vidět nanejvýš vršek věže, a často ani ten ne. Ve většině případů bude docela stačit jen hlava velitele tanku a jeho triedr. Tanky byly od sebe vzdáleny nejméně tři sta metrů, spíš však víc. Pro dělostřelecký nebo letecký útok se tak staly nepříjemně rozptýlenými cíli. S leteckým útokem si prý nemá dělat starosti, přesto si je však dělal, jak to odpovídalo okolnostem. Jeho podřízení velitelé, záložníci, znali svou práci dobře; pravda byla, že akce vypadala jako opsaná rovnou z učebnic sestavených Guderianem; v praxi ji předvedl Rommel - a od té doby se stejné praxe drželi snad všichni velitelé obrněného vojska.

Stahování jednotek začalo patnáct kilometrů dlouhým spěšným přesunem; rychlost přes padesát kilometrů v hodině stačila, aby předstihly dělostřeleckou palbu a aby to vypadalo jako zmatený úprk. Zpočátku si Berman myslel, že to takový úprk také je - dokud si neuvědomil, že způsob, jak nepřátelskou palbu nechat za sebou, nacvičoval on sám aspoň desetkrát; dělal to stejně rychle, jako teď tahle obrněná vozidla. Ujížděla s otevřenými horními poklopy; Berman si stoupl a podíval se dozadu, přes hnědočerné fontány vybuchujících dělostřeleckých granátů. Nevěděl, jak vypadá aktivní obrana. Hlavně je při tom člověk sám, říkal si. Očekával shluky lidí a vozidel, jako by zapomněl, co on sám s takovými shluky dělal, když je objevil ze vzduchu. To, co teď viděl, bylo přinejmenším padesát sloupců dýmu, stoupajícího z vozidel rozervaných palbou Saudské národní gardy. Možná, že Garda nebrala dost vážně výcvik - cosi v tom smyslu zaslechl - , ale tenhle tým se udržel proti síle přinejmenším pětkrát větší. A udržel se tři hodiny.

Ne, že by to Gardu něco nestálo. Otočil se dopředu a napočítal jen patnáct tanků a obrněných vozidel. Možná, že jich je víc, doufal, že v oblacích prachu třeba nevidí všechno. Pohlédl nahoru, do oblohy, která, jak také doufal, nepatří nepříteli.

Nepatřila. Skóre od rozednění bylo čtyřicet sestřelených stíhaček SIR, všechny raketami vzduch-vzduch, proti šesti americkým a saudským, sestřeleným raketami země-vzduch. Vzdušné síly protivníka nedokázaly čelit výhodě radarů na letadlech spojeneckých sil; společně se stíhačkami tyto radary narušily pokusy o útok na pozemní síly, který by se byl jinak nesetkal s žádnými překážkami. Různorodá snůška stíhaček americké, francouzské a ruské výroby vypadala impozantně na papíře a na stojánkách, ale už ne ve vzduchu. Spojenecké letecké síly byly však mnohem méně účinné v noci. Za skutečně každého počasí - noc se považuje za jeden z druhů počasí - mohla létat jen malá skupina stíhaček F-15E Strike Eagle. Takových tu bylo kolem dvaceti, jak odhadovala výzvědná služba SIR, a ty nemohou nadělat moc škody. Postupující divize se zastavily těsně před Vojenským městem, opět proto, aby doplnily palivo a výzbroj. Ještě jeden takový skok, říkali si jejich velitelé, a budou v Rijádu. A stane se to ještě dřív, než se Američané zorganizují natolik, aby mohli vyrazit do pole. Oni mají stále iniciativu - a jsou na půl cesty ke svému cíli.

Na stanici SBĚRNÁ MÍSA vše sledovali a veškerý rádiový provoz zachycený z

jihozápadu předávali dál; teď však stáli před novou hrozbou ze severu, kde byla íránská obrněná divize. SIR možná očekává, že teď, když Království už nestojí v cestě, nebo aspoň je zapojené do těžkých bojů, budou Kuvajťané zastrašeni tak, že zanechají bojové činnosti. Pokud to skutečně očekávala, pak bylo přání otcem myšlenky. Hranice se dají překročit ve dvou směrech a kuvajtská vláda správně předpokládala, že když nebude dělat nic, situace se pro ni jen zhorší. Ukázalo se, že to je další případ, kdy je zapotřebí ještě jeden den na to, aby se vyplnily mezery; tentokrát však čas navíc potřebovala druhá strana.

Čtvrtá letecká průzkumná eskadra 10. pluku se zvedla dvacet minut po západu slunce a zamířila k severu. Hranice střežilo několik lehkých motorizovaných jednotek; ty očekávaly, že je brzy vystřídá jednotka, která nyní překračovala deltu Eufratu a Tigridu. Jednotka sestávala ze dvou praporů v nákladních autech a lehkých obrněných vozidlech. Odehrával se kolem toho hustý rádiový provoz, velitelé přesunovali jednotky vpřed i vzad, nebyli však vůbec připraveni na to, že je napadne země, která není ani z desetiny tak velká jako země jejich. Příští hodinu je všech šestadvacet vrtulníků Apache, patřících pluku Buffalo, bude honit palbou z kanonů a raketami, které propálí cestu pro kuvajtskou lehkou mechanizovanou brigádu, jejíž průzkumná vozidla se už vějířovitě rozvinula a pátrala po předsunutých íránských obrněných jednotkách. A také je nacházela. Pět kilometrů vzadu byl prapor těžkých obrněných vozidel, naváděný informacemi od průzkumníků, a první velké noční překvapení pro SIR přišlo, když nástup tmy prosekly zášlehy z dvaceti hlavní tanků, po nichž za dvě vteřiny následovalo patnáct ničivých zásahů. To dodalo Kuvajťanům sebedůvěry. Po prvním úspěšném střetu s nepřítelem se čelní kuvajtská jednotky pustily do útoku s nesmírnou chutí. Všechno jim začalo pěkně zapadat dohromady. Systémy pro noční vidění fungovaly. Kanony fungovaly. Nepřítele měly zády k nepří-hodnému terénu - a neměl kam ustoupit.

Major Sabah poslouchal na stanici SBĚRNÁ MÍSA rádiové vysílání. Zase měl všechno z druhé ruky. Ukázalo se, že prošla jen jedna brigáda íránské 4. obrněné divize, převážně záložní formace, a bezmyšlenkovitě a bez varování narazila na postupující kuvajtská obrněné jednotky. Je to spravedlivá odplata za to, co se jeho zemi stalo ráno prvního srpna v roce 1990, říkal si Sabah. Tři hodiny po západu slunce byla jediná použitelná přístupová cesta do jižního Iráku zcela blokovaná, a tím se také znesnadnilo posílení Boží armády. Během noci pak přesně naváděné pumy zničí mosty, aby blokáda byla zaručena. Pro jeho malou zemi to znamenalo drobnou, ale vítěznou bitvu, která připraví jeviště pro nástup spojenců.

Pluk Buffalo již přesunoval své pozemní síly na západ; letecká průzkumná eskadra se mezitím vrátila a doplnila si palivo a výzbroj. Kuvajtská armáda, teď v povznesené náladě, zatím držela týl a už se třásla na to, aby šla do další bitvy.

První sbor SIR byl až dosud v záloze. Jednu divizi, bývalou První obrněnou, "Nesmrtelné", doprovázela další obrněná divize, sestávající hlavně z přeživších důstojníků Republikánské gardy a z nových posil povolanců, ušetřených války v roce 1991. Druhému sboru se podařil průlom na hranici a nyní držel přední pozice pro postup na Vojenské město, ačkoliv během bojů ztratil víc než třetinu svých sil. Když splnil tenhle úkol, postoupil doleva k východu a vyčistil cestu pro První sbor, dosud nedotčený, až na několik leteckých útoků, a pro podobně nedotčený Třetí sbor. Druhý sbor teď bude chránit křídlo postupujících sil před protiúdery, právem očekávanými od moře. Když padla noc, všechny útvary, poslušny zásad vedení boje, vyslaly své průzkumníky na obhlídku terénu.

Přední jednotky, postupující přískoky, prošly mimo Vojenské město krále Chálida, překvapeny, že nenarážejí na žádný odpor. Osmělený velitel průzkumného praporu vyslal menší jednotky přímo do města a našel ho vylidněné; většina obyvatel během předcházejícího dne město opustila. Když tak o tom

uvažoval, bylo to naprosto logické. Boží armáda postupuje, a ačkoliv utrpěla několik těžkých úderů, nic z toho, co Saúdové mají, ji nemůže zastavit. Spokojen postupoval k jihu, nyní poněkud opatrněji. Zpředu nějaký odpor čekat musí.

Eddingtonův oddíl vojenské policie splnil svůj úkol; dopravil obyvatele na jih a odklidil je tak z cesty. Plukovník viděl pár tváří, většinou skleslých,. dokud se jim nenaskytl pohled na to, co čekalo mezi Vojenským městem a Al Artawíjá. VLČÍ SMEČKA nedokázala skrýt všechno. Oddíly saudské vojenské policie kryly Eddingtonův týl; linií průzkumného zajištění prošly ve 21.00 místního času. Prohlašovaly, že za nimi už nic nezůstalo. Nebyla to pravda.

Major Abdulláh se svými neobrněnými vozidly vpředu a s bojovými vozidly jako zadním vojem, s věžemi otočenými dozadu, pomýšlel na to, že se ještě jednou postaví na odpor. Nedostávalo se mu však sil, aby se dokázal udržet proti tomu, co měl zcela určitě za sebou. Jeho lidé byli vyčerpaní čtyřiadvaceti hodinami nepřetržitých bojů; nejhůř na tom byli řidiči tanků. Jejich sedadla vpředu byla pohodlná a téměř v nich usínali; probouzely je až výkřiky velitelů nebo je vyburcovalo prudké zhoupnutí, když tank málem sjel ze silnice do příkopu. Další majorovou starostí bylo, zda se konečně naváže kontakt se spřátelenými jednotkami - bojiště, jak se předchozího dne přesvědčil, jsou všechno možné, jenom ne přátelská místa.

V přístrojích pro noční vidění se nejprve ukázaly bílé skvrny - vozidla, neuspořádaně se pohybující po hlavní silnici. Eddington na svém velitelském stanovišti věděl, že by tu mohly být nějaké zatoulané saudské jednotky. Upozornil sice své průzkumníky, aby něco takového očekávali, ale jist si byl teprve když večer vzlétly Predátory. Infračervené kamery zřetelně ukazovaly ploché vršky tanků M1A2. Tuto informaci předal Eddington SOVĚ, svému průzkumnému oddílu, a tak uvolnil napětí, které až dosud všichni pociťovali; z beztvarých tepelných stop v jejich infradalekohledech se postupně stávaly přátelštější profily vlastních vozidel. Byla tu však ještě možnost, že vlastní, "přátelské" tanky byly zajaty a proměnily se v nástroj nepřítele.

Vojáci zapálili chemické světlice a naházeli je na silnici. Nákladní auta, jedoucí zvolna a beze světel, zastavila přímo na nich. Hrstka saudských styčných důstojníků, přidělených k VLČÍ SMEČCE, ověřila jejich totožnost a mávnutím je poslala dál k jihu. Major Abdulláh dorazil ke kontrolnímu stanovišti po deseti minutách; vyskočil ze svého velitelského tanku a s ním i podplukovník Berman. Američtí gardisté jim nejprve dali jídlo a vodu a hned nato následovala vojenská káva z balíčků s polní stravou, káva s trojnásobným obsahem kofeinu.

Jsou kus vzadu, ale blíží se," řekl Berman. "Tadyhle můj přítel - no, měl napilno."

Saudský major neměl daleko k tomu, aby se zhroutil; takové fyzické i duševní vypětí dosud nezažil. Odpotácel se na velitelské stanoviště SOVY a tam nad mapou sdělil jak jen dokázal nejsouvisleji vše, co věděl.

"Musíme je zastavit," uzavřel.

"Majore, zajeďte si takových patnáct kilometrů na jih a tam uvidíte ten největší silniční zátaras, jaký kdo kdy dal dohromady. Byla to prima práce, chlapče," řekl mladíkovi právník z Charlotte. Major odcházel ke svému tanku. "Bylo to tak zlé?" zeptal se velitel Bermana, když byl saudský důstojník mimo doslech.

"Vím, že zničili padesát tanků. A to počítám jen ty, co jsem sám viděl," odpověděl Berman a upíjel z kovového hrníčku kávu. "Ale spousta dalších ještě přijíždí."

"Opravdu?" zeptal se podplukovník/právník. "To se nám prima hodí. Za vámi už nikdo z našich není?"

Berman zavrtěl hlavou. "Ani nápad."

"Teď jeďte dál po silnici, Bermane. Patnáct kilometrů - a pak se na to představení dívejte, jasný?'

Takhle vypadají jako praví Američané, říkal si Berman - ve svých uniformách do pouště, pomalované obličeje pod přílbami, tvarem připomínajícími přílby, jaké nosili němečtí fricové. Na mapy si svítili červeně stíněnými baterkami. Byla tma, taková, jaká bývá jedině pod jasnou oblohou, a obloha se dala odlišit od země pouze podle hvězd. Později se ukáže tenký srpek měsíce, ale nebude to nic moc. Velitel kontrolního stanoviště měl ve svém hummeru spoustu vysílaček. Za hummerem rozeznal Berman jednoho bradleye a pár vojáků, jinak toho bylo vidět jen málo. Ale stáli jako Američané a mluvili jako Američané.

"SOVO, tady devětadvacítka."

"Devětadvacítko, tady Šestka, pokračujte," odpověděl velitel do vysílačky.

"Pozorujeme nějaký pohyb, osm kilometrů severně od našeho postavení. Dvě vozidla, očmuchávají to tam, přímo na obzoru."

"Rozumím, devětadvacítko. Informujte nás dál. Konec." Otočil se k Bermanovi. "Tak si dejte odchod, podplukovníku. My tu máme práci."

Bylo tu zajištění na křídle. To bude nepřátelský Druhý sbor, říkal si plukovník Hamm. Přední linie jeho průzkumných vrtulníků Kiowa ten sbor sledovala. Kiowy - vojenská verze vrtulníku Bell 206, v Americe nejčastěji nasazovaného při dopravních zácpách - se skrývaly, většinou za kopci a terénními vlnami; vykukovaly z nich jen vršky elektronických periskopů. Pilot se s vrtulníkem vznášel na místě, viděl, ale nebyl viděn, a televizní systémy vše zaznamenávaly a předávaly své "záběry" dál. Hamm teď měl ve vzduchu šest Kiowů, předsunuté průzkumníky své 4. eskadry; operovaly patnáct kilometrů před pozemními jednotkami, které nyní nehybně stály padesát kilometrů jihovýchodně od Vojenského města krále Chálida.

Zatímco Hamm ve svém vozidle sledoval přístroje pro Hvězdné války, technici převáděli informace od Kiowů na data, která se dala znázornit graficky a rozeslat bojovým vozidlům, jež měl pod svým velením. Pak přišly údaje od Predátoru. Ty sledovaly silnice a poušť jižně od dobytého města, nad nímž teď přelétával jeden z nich. Ulice byly plné nákladních aut se zásobami a také palivových cisteren. Místo se dobře hodilo jako úkryt.

Nejdůležitější bylo, že už pracovaly elektronické systémy. Síly SIR se pohybovaly příliš rychle, než aby mohly zachovávat rádiové ticho. Velitelé se mezi sebou museli dorozumívat. Zdroje vysílání se pohybovaly, ale teď se jejich pohyb dal předpovídat; byl téměř neustálý. Velitelé nařizovali svým nižším jednotkám kam mají jít a co mají dělat, sami dostávali informace a předávali je po velitelské linii dál. Hamm identifikoval dvě velitelská stanoviště brigády a pravděpodobně i jedno divizní.

Nastavil si zobrazení tak, aby měl širší přehled. Dvě divize teď postupovaly na jih od Vojenského města. To bude nepřátelský První sbor, rozestavený do patnáctikilometrové fronty; dvě divize postupovaly vpředu, v kolonách o síle brigády, napřed tanková brigáda, hned za ní samohybné dělostřelectvo. Druhý sbor postupoval nalevo od nich, značně rozptýlený, aby mohl chránit bok. Třetí sbor bude záložní. Rozestavení bylo konvenční a dalo se předpovědět, jak se bude vyvíjet. K prvnímu kontaktu s VLČÍ SMEČKOU dojde asi za hodinu; on se až do té doby bude držet zpátky, nechá První sbor projít od severu na jih, zprava doleva podél své fronty.

Na náležitou přípravu bojiště nebyl čas. Příslušníci Gardy neměli kompletní ženijní útvary ani protitankové miny, které by mohli rozházet, aby terén trochu znepřístupnili. Pořádné zátarasy a pasti postavit nestačili. Na místě byli sotva deset hodin, a celá brigáda ani ne tolik. Jediná pořádná věc, kterou mají, je palebný plán. VLČÍ SMEČKA může pálit kamkoli si přeje, ale veškerá hloubková palba musí směřovat na západ od silnice.

"Tady to vypadá pěkně, pane," poznamenal zpravodajský důstojník.

"Pošlete to ven." A tak mělo každé bojové vozidlo průzkumného pluku Blackhorse stejné digitální zobrazení nepřítele, jako měl Hamm. Plukovník zvedl vysílačku.

"VLČÍ SMEČKO, tady BLACKHORSE Šest."

"Tady VLČÍ SMEČKA. Díky za údaje, plukovníku," odpověděl Eddington přes digitální vysílačku. Obě jednotky teď věděly, kde jsou všechny vlastní útvary. "K prvnímu kontaktu dojde asi tak za hodinu."

Jste připravení roztočit to, Nicku?" zeptal se Hamm.

"Mám co dělat, abych chlapce udržel, Ale. Zbraně jsou nabité, spouště natažené," ujistil ho velitel Gardy. "Teď je vidíme na obrazovkách."

"Takže víte, jak na to. Hodně štěstí, Nicku."

"Blackhorse!" řekl Eddington na rozloučenou.

Hamm přeladil frekvenci a zavolal BUFORD-ŠEST.

"Mám přehled, Ale," ujistil ho Marion Diggs, sto padesát kilometrů vzadu; to se mu ani trochu nelíbilo. Posílal své lidi do bitvy pomocí "dálkového ovládání". A to velícímu generálovi přijde vždycky zatěžko.

"Pane, jsme kompletně na místě. Teď už jen stačí, aby vlezli do dveří."

"Rozumím, BLACKHORSE. My tady jsme s vámi. Konec."

Nejdůležitější práci teď dělaly Predátory. Jejich řídící obsluhy, přidělené k Hammově výzvědné sekci, vedly miniletadla ve větší výšce, aby pravděpodobnost, že je někdo spatří nebo uslyší, byla co nejmenší. Kamery mířily dolů, počítaly a ověřovaly jednotlivá postavení. Nesmrtelní byli nalevo, bývalá irácká Gardová divize napravo, na západ od silnice. Postupovali setrvalým tempem, jednotlivé prapory připravené a těsně u sebe, aby dosáhly maximální úderné síly, až patnáct kilometrů za svým průzkumným zajištěním narazí na odpor. Za vedoucí brigádou postupovalo divizní dělostřelectvo. To se rozdělilo do dvou částí, a jak obsluhy viděly ve svých přístrojích, jedna polovina se zastavila, rozvinula se do šířky a připravila se k hloubkové palbě, zatímco druhá pokračovala v postupu vpřed. I tohle bylo jako z učebnice. Na místě zůstanou asi devadesát minut. Predátory proletěly nad linií děl a podle signálů od družicového navigačního systému zaznamenaly její polohu. Údaje pak šly k bateriím mobilních pozemních raketometů. Byly vyslány další dva Predátory. Ty měly za úkol zjistit přesné pozice velitelských vozidel.

"Nevím jistě, kdy to začne," prohlásil Donner na kameru. ‚Jsem v Bravo-Tři-Dva, průzkumném obrněném vozidle číslo dva třetí čety B-Troop. Právě jsme dostali informace, kde se nachází nepřítel. Teď je asi třicet kilometrů západně od nás. Po silnici od Vojenského města krále Chálida postupují na jih nejméně dvě divize. Brigáda Národní gardy ze Severní Karolíny zaujala postavení, ze kterého bude blokovat další postup nepřítele. Je nasazena společně s 11. obrněným průzkumným plukem, protože prodělala běžný výcvik v Národním výcvikovém středisku.

Nálada zde - no, jak bych to vysvětlil? Vojáci pluku Blackhorse jsou něco jako lékaři, jakkoliv to může znít divně; jsou rozzlobení tím, co se stalo jejich zemi. Hovořil jsem s nimi o tom. Teď však jsou jako lékaři, čekající, až ambulance přiveze pacienty k akutnímu příjmu. Zde uvnitř vozidla je ticho a klid. Právě jsme slyšeli, že se za několik minut přesuneme na západ do místa, odkud se provede výpad.

Chtěl bych přidat osobní poznámku. Před nedávnem, jak všichni víte, jsem porušil jedno z pravidel své profese. Zachoval jsem se špatně, nechal jsem se svést, ale byla to moje chyba. Dnes jsem se doslechl, že prezident Ryan osobně žádal, abych sem byl vyslán - možná proto, aby mě tu zabili?' Donner to řekl tak, aby bylo hned jasné, že žertuje. "Ne, to ne. Tohle je situace, pro jakou lidé v novinářské profesi žijí. Stojím na místě, kudy možná v nejbližší době budou kráčet dějiny, obklopen dalšími Američany, které čeká důležitý úkol. A ať se vše nakonec vyvine jakkoliv, je to místo, kam zpravodaj patří. Pane prezidente, za tuhle možnost vám děkuji-

Tom Donner, jihovýchodně od Vojenského města krále Chálida, u jednotky B-Troop, pluk Blackhorse." Spustil ruku s mikrofonem. "Máte to?"

"Ano, pane," odpověděl poddůstojník pozemní armády. Pronesl cosi do svého mikrofonu. "Šlo to ven přes družici, pane."

"Dobrý, Tome," řekl velitel vozidla a zapálil si cigaretu. "Pojďte sem, ukážu vám, jak pracuje IISBV a..." Zarazil se a rukou si přidržel přilbu, aby líp slyšel, co hlásí vysílačka. "Nahoďte to, Stanleyi," přikázal řidiči. "Představení začíná."

Velitel průzkumného zajištění VLČÍ SMEČKY byl profesí obhájce ve věcech trestních; promoval ve West Pointu, později se však rozhodl pro civilní povolání. Vojenský duch ho ale nikdy neopustil, ačkoliv dost dobře nevěděl proč. Teď mu bylo pětačtyřicet. V uniformě v tom či onom zařazení strávil téměř třicet let drilu a vyčerpávajících cvičení a ohlupující rutiny, které ho připravovaly o čas i o rodinu. Teď, v přední linii své průzkumné sekce, už věděl proč.

Přední průzkumná vozidla byla něco přes tři kilometry od jeho čelní linie. Odhadoval, že vidí dvě čety, celkem deset vozidel rozvinutých do šířky asi pěti kilometrů; tmou se pohybovaly vždy tři nebo čtyři současně. Možná, že mají zařízení pro vidění za zhoršených světelných podmínek. Nebyl si tím jist, ale musel předpokládat, že ho mají. Ve svém infradalekohledu obrněná vozidla poznal; byla to BVP-2 sovětské výroby, průzkumná vozidla se čtyřmi koly, vyzbrojená těžkým kulometem nebo protitankovými střelami. Viděl obě verze, ale hlavně pátral po tom, které z nich má čtyři rádiové antény. To bude velitelské vozidlo velitele čety nebo roty...

"Antény přímo vpředu," zavolal velitel bradleyů čtyři sta metrů po podplukovníkově pravici. "Vzdálenost dva tisíce, teď postupuje dopředu."

Advokát/důstojník vyhlédl nad krátký terénní hřeben a prozkoumával pole svým infradalekohledem. Teď nebo kdykoli jindy, to už bylo jedno.

"SOVO, tady ŠESTKA, jdeme na to za deset, opakuji, deset vteřin. Čtyři-Tři, buďte připraveni."

"ŠESTKO, Čtyři-Tři je připravená." Tenhle bradley od jednotky z Vojenského města krále Chálida vypálí jako první. Střelec zvolil svítící střely s brizantní zápalnou náloží. Lehké BVP není tak odolné, aby na něj byly potřeba protitankové střely, které měl v dvouřadovém zásobníku svého kanonu Bushmaster. Zaměřil cíl a palubní počítač při zvukovém signálu nastavil vzdálenost.

"Chcípni, hajzle," utrousil střelec do mikrofonu.

"SOVO, ŠESTKA, Zahajte palbu, zahajte palbu!"

"Pal!" Střelec, poddůstojník, stiskl spouště a odpálil salvu tří střel. Vykreslily přes poušť světelnou čáru - a všechny zasáhly. Velitelské BVP se roztrhlo jako ohnivá koule, když explodovala benzínová nádrž; u vozidla ruské výroby bylo divné, že nemělo dieselový motor.

"Zásah!" řekl okamžitě velitel; potvrdil tak, že střelec vozidlo zničil. "Přenést palbu doleva, cíl bévépéčko."

"Zaměřeno!" hlásil střelec, když cíl zachytil.

"Pal!" Po vteřině: "Zásah! Palbu stav, přenést doprava! Cíl bévépéčko, vzdálenost patnáct set!" Věž bradleye se už stáčela novým směrem, když nepřátelská vozidla teprve začala reagovat.

"Zaměřeno!"

"Pal!" A bylo zničeno třetí, deset vteřin po prvním.

Do minuty všechna BVP, která velitel bojového průzkumu viděl, hořela. Při pohledu na oslnivé bílé světlo ho zamrazilo. Pak se nalevo i napravo od něj objevily další záblesky. "Vpřed! Doražte je!"

Dvacet bradleyů se vyřítilo ze svých úkrytů přes patnáct kilometrů pouště; jely vpřed, ne dozadu, jejich věže se otáčely a střelci pořádali hon na nepřátelská průzkumná vozidla. Začala úporná honička, střelecký souboj, který trval deset minut a odehrál se na třech kilometrech; BVP se pokoušela stáhnout se zpátky, ale nedokázala účinně opětovat palbu. Odpálila dvě protitankové střely sagger, ani jedna však nedolétla na cíl a obě explodovaly v písku; vozidla, která je odpálila, zničily střely z Bushmasterů. Nepřátelské těžké kulomety nebyly tak účinné, aby dokázaly prorazit čelní pancíř bradleyů.

Průzkumné zajištění, sestávající celkem z třiceti vozidel, bylo nakonec zničeno, a tuto část bojiště ovládla SOVA.

"VLČÍ SMEČKO, tady SOVA-ŠEST. Myslím, že jsme je všechny dostali. Z jejich předsunutého zajištění jsou topinky. Ztráty žádné," dodal. Sakra, pomyslel si, že tyhle bradleye ale dovedou střílet!

,Je slyšet rádiový provoz, pane," hlásil Eddingtonovi voják u přístrojů pro elektronickou špionáž. "Teď ještě další."

"Žádají o podporu dělostřelectva," pronesl okamžitě saudský důstojník od zpravodajské služby.

"SOVO, zanedlouho můžete čekat ostřelování," varoval Eddington. "Slyším, rozumím. SOVA postupuje dopředu."

Postupovat bylo bezpečnější než zůstat na místě nebo ustoupit. Bradleye a hummery se na povel prudkou jízdou přesunuly dva kilometry na sever a pátraly přitom po dalších nepřátelských průzkumných jednotkách - nějaké tu musely být - , které se teď asi dají opatrně do pohybu, podle směrnic od svých velitelů brigád nebo divizí. Tohle, jak podplukovník Gardy věděl, bude průzkum bojem, poslední karta obrácená rubem vzhůru, než dojde na to hlavní. Byl tu však jistý rozdíl. Může dál připravovat bojiště pro VLČÍ SMEČKU. Čekal, že objeví další rotu průzkumných vozidel, za kterými bude v těsné blízkosti následovat předsunutá hlídka tanků a těžkých BVP. Na tanky měly bradleye opticky zaměřované, drátem naváděné protitankové rakety s tvarovanou náloží; střely z kanonů Bushmaster byly určeny k ničení pěchotních vozidel. Nepřítel teď ví, kde zajišťovací průzkumná jednotka modrých je - vlastně byla - a bude očekávat, že se bradleye stáhnou zpátky, ne že budou postupovat.

Tato úvaha se potvrdila po dvou minutách, když kilometr za uhánějícími bradleyi dopadla zaměřená přehradná palba. Druhá strana to hraje podle učebnice, podle staré sovětské učebnice. Nebyla to špatná učebnice, jenže Američané ji četli také. SOVA rychle postoupila ještě kilometr, pak se zastavila a objevila řetěz nízkých pahorků, opět se skvrnkami na obzoru. Advokát/podplukovník zvedl vysílačku.

"BUFORDE, tady VLČÍ SMEČKA, máme kontakt, pane," hlásil Eddington ze svého velitelského stanoviště. "Právě jsme rozflákali jejich průzkumnou jednotku. Naše zajišťovací průzkumné jednotky teď mají vizuální kontakt s jejich předsunutou hlídkou. Navrhuji krátký střet, pak je zatlačit zpátky a doprava, na jihovýchod. Prostor mezi hlavním tělesem a zajišťovací průzkumnou jednotkou je pod dělostřeleckou palbou. Přepínám."

"Rozumím, VLČÍ SMEČKO." Na svém velitelském monitoru Diggs viděl postupující bradleye, pohybující se v přímé linii, ale správně daleko od sebe. Pak se začaly objevovat pohyblivé body. To, co Diggs viděl na velitelském monitoru IISBV, začalo vypadat jako symboly zobrazující neznámého nepřítele.

Pro velícího generála byla situace nesmírně frustrující. O tom, jak se bitva vyvíjí, věděl víc, než bylo kdy v historii vedení válek možné. Teď mohl přikazovat i četám, co mají dělat, kam jít, na koho střílet - ale nemohl u toho být. Schválil záměry Eddingtona, Hamma i Magrudera, zkoordinoval plány všech tří, a teď, jakožto jejich velitel, je musí nechat, aby plány provedli po svém; a zasáhnout může jen tehdy, kdyby se něco nedařilo nebo kdyby nastala nějaká nová a nečekaná situace. Velitel amerických sil v Království - a teď je z něho divák. Černý generál zavrtěl nechápavě hlavou. Že to takhle bude, to věděl. Nevěděl ale, jak těžce se ho to dotkne.

Byl skoro čas. Hammovy jednotky postupovaly souběžně, každá kryla jen deset kilometrů, byly však od sebe odděleny dalšími deseti kilometry. Velitelé rot se rozhodli vyslat dopředu své vlastní průzkumníky a tankové roty nechali jako zálohu. Každá jednotka měla devět tanků a třináct bradleyů, a k nim dvě pásová vozidla M113 s minomety. Vpředu, teď sedm kilometrů daleko, byly brigády Druhého sboru SIR, poničené z průlomů severně od Vojenského města krále Chálida, oslabené, avšak pravděpodobně v pohotovosti. Nic tak nepřiláká pozornost jako násilná smrt. Hammovy vrtulníky a videozáznamy od Predátoru

udávaly postavení nepřátelských brigád velmi dobře. Věděl, kde jsou. Oni o něm ještě nevědí - pravděpodobně, musel si přiznat. Určitě se snaží stejně usilovně, tak jako by to byl udělal on sám, aby měli nějakou jistotu. Hammův poslední rozkaz platil vrtulníkům; ty ještě jednou proletí nad zbývajícím terénem, až k přední linii nepřítele. Všechno ostatní bylo pevně usazeno na místě. Osmdesát kilometrů vzadu začínaly vzlétat vrtulníky Apache spolu s průzkumnými Kiowy, aby v hlavní bitvě sehrály svou úlohu.

Stíhačky F-15E Strike Eagle operovaly na severu. Dvě z nich toho dne Američané ztratili, včetně stíhačky velitele eskadry. Teď, pod ochranou stíhaček F-16 s protiradiolokátorovými raketami, ničily "chytrými" naváděnými pumami mosty a soustavu viaduktů přes ústí Eufratu a Tigridu. Na zemi byly vidět tanky, západně od bažin hořící, a jiné, nedotčené, stahující se směrem na východ. Během hodiny plné vzruchu letouny všechny cesty přes bažiny zničily opakovanými zásahy.

F-15C byly nad oblastí Vojenského města, stále naváděny radarovými hlídkovými letouny. Jedna čtyřčlenná skupina se držela vysoko, mimo dostřel raket země-vzduch, které postupující pozemní síly mohly odpalovat z mobilních pozemních raketometů. Jejím úkolem bylo dávat pozor na stíhačky SIR, které by se mohly plést do cesty. Zbytek pronásledoval vrtulníky, patřící obrněným divizím. Honička s sebou nepřinášela takovou prestiž, jaká provází ničení stíhaček - ale sestřel je sestřel, a stíhačky si je mohly připisovat téměř naprosto beztrestně. A co bylo ještě lepší - ve vrtulnících létají generálové; a vůbec nejlepší bylo, že ty vrtulníky určitě patřily k průzkumu, a průzkum, jak se pravilo v plánech, se nesmí nepříteli dovolit.

Dole na zemi se zpráva o situaci musela rychle rozšířit; v denních hodinách byly zničeny jen tři vrtulníky, ale s přicházející tmou se jich zvedl velký počet, a polovina jich šla dolů během prvních deseti minut. Bylo to úplně jiné než předtím. Hon byl nádherně snadný. Útočící nepřitel se musí postavit k boji - nemůže se skrývat, nemůže se rozptýlit. To se pilotům eaglů hodilo. Jeden z nich, jižně od Vojenského města, dostal od radarového hlídkového letounu souřadnice, svým radarem zachytil vrtulník pod sebou, zvolil si řízenou střelu AIM-120 a v několika vteřinách ji odpálil. Díval se za ní po celou dobu co letěla. Viděl ohnivou kouli, která sebou trhla doleva a rozlila se doširoka po zemi. Dokonalého slammera na to bylo skoro škoda. Ale sestřel je sestřel. Toho večera to bude jeho poslední sestřelený vrtulník. Od svých řídících radarových letounů E-3B Sentry piloti slyšeli, že do oblasti bojiště nyní vstupují vlastní vrtulníky. Zbraně na eaglech šly tedy pod zámek.

Bojové řízené protitankové střely vypálila vůbec kdy v životě sotva polovina podplukovníkových střelců v bradleyích, ačkoliv na trenažérech jich všichni vypálili stovky. SOVA čekala, až se íránská předsunutá hlídka dostane na hranici dostřelu. Bylo to ošemetné. Doplňující jednotka průzkumného zajištění byla ještě blíž. Tu bradleye napadly nejdřív, a tahle přestřelka už tak jednostranná nebyla. Za americkou linií průzkumníků byla dvě lehká nepřátelská BVP. Obě se okamžitě otočila. Jedno málem přejelo hummera, a než ho jeden z bradleyů rozpůlil na dva kusy, stačilo ještě pokropit hummera sprškou střel ze svého kulometu. Bradley se přihnal na místo, ale z tříčlenné posádky hummeru našel pouze jednoho raněného. Ujali se ho pěšáci; řidič bradleye zatím vyjel na písečný val a střelec zaměřoval svůj protitankový raketomet.

Nyní střílela přední skupina nepřátelských tanků; pátrala po záblescích palby bradleyů, zapínala své systémy pro noční vidění, a na holé, nehostinné a neosvětlené zvlněné pláni se opět rozpoutala krátká, zuřivá bitva. Jeden bradley byl zasažen a explodoval; všichni uvnitř zahynuli. Ostatní bradleye odpálily po jedné či dvou střelách a odměnou jim bylo dvacet zničených tanků; pak je jejich velitel odvolal, a díky tomu na poslední chvíli unikly dělostřelecké přehradně palbě, kterou na jejich pozice navedl velitel nepřátelských tanků. SOVA za sebou nechala onoho jednoho bradleye a dva

hummery. A také první mrtvé Američany ve Druhé válce v Perském zálivu. Hlášení o nich odešlo po velitelské linii.

Ve Washingtonu měli právě po obědě. Prezident poobědval lehce; zpráva došla do Krizového sálu krátce poté, co dojedl; ještě hleděl do talíře se zlatou obroučkou na kůrku ze sendviče a na bramborové lupínky, které nesnědl. Zpráva o prvních úmrtích na něj těžce dolehla, tíživěji než ztráty na Yorktownu či šest nezvěstných letců - nezvěstní přece ještě nutně neznamená mrtví, utěšoval se v duchu. Tihle mrtví byli. Patřili k Národní gardě, jak se dověděl. Občanští vojáci, nejčastěji využívaní k tomu, aby pomáhali při povodních nebo hurikánech...

"Pane prezidente - šel byste tam vy?" otázal se generál Moore, ještě než stačil promluvit Robby Jackson. "Kdyby vám bylo zase něco přes dvacet, kdybyste byl poručíkem Námořní pěchoty a kdyby vám řekli, abyste šel - šel byste, že?"

"Myslím - ne, ne, šel bych. Musel bych."

"Oni to cítili také tak, pane," řekl Mickey Moore.

"Taková už je to práce, Jacku," pronesl Robby tiše. "Za to nás platí."

"Jo." A Ryan musel přiznat, že za to platí i jeho.

Čtyři F-117 Nighthawk přistály na letišti v Al Chardž a odrolovaly do krytů. Transportní letouny se záložními piloty a pozemním personálem dorazily hned za nimi. Potom přišli zpravodajští důstojníci z Rijádu a záložní piloty vzali stranou, aby jim dali první instrukce o jejich úkolech ve válce, která právě začínala ve velkém.

Generálmajor velící divizi Nesmrtelných seděl ve svém velitelském vozidle a pokoušel se nějak zorientovat v situaci. Až do téhle chvíle to byla docela uspokojivá válka. Druhý sbor svou práci odvedl, ohněm prolomil nepřátelské linie a hlavním silám umožnil tím průlomem střílet. Ještě před hodinou byl obraz jasný a potěšující. Ano, saudské síly míří na jihozápad proti němu, ale jsou ještě hodně vzdáleny, bezmála den. Do té doby on už bude na předměstí jejich hlavního města; a jsou tu ještě další plány. Při rozednění se Druhý sbor skokem vrhne ze svého krycího postavení nalevo od něj a provede klamný výpad směrem k naftovým polím. Ten by měl v Saúdech vyvolat nejistotu a jemu tak poskytne další den, během něhož, když bude mít štěstí, zajme někoho ze saudské vlády, možná všechny. A třeba i královskou rodinu. Anebo, kdyby uprchli, jak se mohlo docela dobře stát, Království zůstane bez vůdce, a pak bude pro jeho zemi válka vyhraná.

Až dosud to stálo hodně. Za to, že se Boží armáda dostala takhle daleko, zaplatil Druhý sbor polovinou svých bojových sil, ale vítězství se nikdy nekupuje lacino. Ani zde tomu nebude jinak. Jeho předsunuté zajištění zmizelo z rádiové sítě - byl hlášen jeden kontakt s blíže neurčenými silami, pak přišla žádost o podporu dělostřelectva, potom už nic. Věděl, že kdesi před ním jsou jakési saudské síly, že to jsou zbytky 4. brigády, kterou První sbor téměř celou poslal k Bohu. Věděl, že úporně bojovala severně od Vojenského města krále Chálida a pak se stáhla... zřejmě dostala rozkaz držet se, dokud nebude město evakuováno... pravděpodobně je ještě dost silná, aby nahlodala a pohltila jeho průzkumné síly. Nevěděl, kde je americký průzkumný obrněný pluk... nejspíš na východ od něj. Věděl, že někde může být další americká brigáda, pravděpodobně také na východ od něj. Přál si, aby měl vrtulníky, ale jeden právě ztratil v boji s americkými stíhačkami - a s ním i svého hlavního zpravodajského důstojníka. A to byla veškerá podpora ze vzduchu, kterou mu slibovali. Jediná vlastní stíhačka, kterou za celý den viděl, se změnila v dýmající kráter v zemi, kousek východně od Vojenského města. Ale i když ho Američané dokážou rozhněvat, nedokážou ho zastavit. Dostane-li se do Rijádu včas, může vyslat vojáky, kteří se postarají o většinu saudských vojenských letišť a hrozbě zabrání. Takže klíčem k operaci, jak mu sdělilo velení sboru a

pozemní armády, je dál postupovat co nejvyšší možnou rychlostí. Když dospěl k tomuto rozhodnutí, rozkázal své přední brigádě, aby pokračovala podle časového plánu; předsunutá hlídka bude plnit úlohu průzkumníků. Právě mu hlásila kontakt a bitvu, ztráty, které utrpěla i jaké způsobila dosud neurčenému nepříteli, který se však po krátké přestřelce stáhl. Pravděpodobně to byly ony saudské síly, usoudil generálmajor; všemožně se pokoušejí uštknout a prchnout. Ale on je po východu slunce dožene a zničí. Vydal rozkazy, informoval o svém úmyslu štáb a opustil velitelské stanoviště; odjel do předních pozic, protože chtěl vidět, co se bude dít na frontě, tak, jak to má dobrý generál udělat. Jeho štáb zatím rozkazy vyslal rádiem podřízeným velitelům.

Jsou tu nějaké jednotky zajištění, hlásily Kiowy. Není jich mnoho. Byly pravděpodobně silně poničeny palbou, když postupovaly na jih, říkal si plukovník Hamm. Jednu ze svých rot poslal nalevo, aby se jim vyhnula, a svému veliteli letectva přikázal, aby proti nim poslal vrtulník Apache; ten jednu z nich v několika minutách vyřídil. Další se dá snadno obejít. Třetí stála přímo v cestě 3. rotě, a to bylo špatné. Postavení lehkých BVP a většiny zdecimovaného Druhého sboru SIR byla vyznačena na obrazovce IISBV.

Stejně tomu bylo i s Nesmrtelnými. Eddington viděl, že předsunutá hlídka, s předními útvary hlavních sil těsně v závěsu, právě vstupuje do oblasti dostřelu kanonů jeho tanků, postupujících rychlostí kolem dvaceti kilometrů v hodině. Zavolal Hammovi.

"Za pět minut. Hodně štěstí, Ale."

"Hodně štěstí, Nicku," slyšel Eddington z vysílačky.

Říká se tomu synchronizace. Několik skupin samohybných děl Paladin zamířilo své hlavně na body vybrané Predátory a systémy elektronického shromažďování špionážních informací ELINT. Kanonýři nového věku nastavili na svých počítačích příslušné souřadnice, aby doširoka rozptýlené zbraně mohly pálit do jednoho místa. Zraky se teď upíraly na ciferníky hodinek, sledovaly měnící se digitální číslice, vteřinu po vteřině přeskakující k číslici 22.30.00 místního času Lima, 19.30.00 času Zulu a 14.30.00 washingtonského času.

U mobilních pozemních raketometů se dělo skoro totéž. Tam se vojáci přesvědčili, zda jsou zapečetěné schránky, upevnili stabilizační podpěry, aby vozidla stála při odpalování pevně, a pak uzavřeli ochranné kryty předních skel. Spaliny z trysek raket by mohly být smrtelné.

Jižně od Vojenského města krále Chálida tankisté Karolínské Gardy sledovali postupující bílé skvrny. Střelci palcem zapnuli laserové dálkoměry. Přední nepřátelská jednotka zajištění byla teď vzdálená 1500 metrů, a hlavní těleso, tanky a těžká BVP, následovaly tisíc metrů za ní.

Na jihovýchod od Vojenského města teď pluk Blackhorse postupoval rychlostí patnácti kilometrů v hodině směrem k linii cílů na hřebeni čtyři tisíce metrů na západ.

Souhra nevyšla zcela dokonale. B-Troop málem vjela rovnou do nepředpokládaného postavení lehkých BVP a zahájila palbu sama od sebe; do vzduchu létaly ohnivé koule. Zraky sledující přístroje i posádky samy ztuhly napětím o několik vteřin dřív, to však už nijak nevadilo, protože digitální číslice se dál měnily stejnou rychlostí, pomalu nebo rychle, podle toho, jak je ten či onen vnímal.

Eddington vše načasoval s vteřinovou přesností. Celý večer nemohl kouřit, v obavě, aby něčí noční infradalekohled žhoucí konec doutníku neobjevil; teď, když se číslice 59 měnila na 00, cvakl svým zapalovačem; ta trocha světla nic neudělá... teď už ne.

Nejdřív spustilo dělostřelectvo, které mělo rozkaz palbu načasovat na vteřinu přesně. Nejvíc stály za podívanou rakety z pozemních mobilních raketometů, dvanáct z každého odpalovacího zařízení; vyrážely dvě vteřiny po sobě a zášlehy ohně prosvěcovaly spaliny z jejich trysek, když jako žhavé jazyky vyrážely do oblohy, která nyní už nebyla temná. Ve 22.30.30 bylo ve

vzduchu téměř dvě stě neřízených raket M77. V té době už také obsluhy samohybných děl znovu nabíjely, napínaly odpalovací šňůry, nábojnice vylétávaly z komor a závěry se otvíraly, aby přijaly další dávku nábojů.

Noční vzduch byl jasný a světelné divadlo nemohlo ujít nikomu do vzdálenosti až sto padesáti kilometrů. Stíhači ve vzduchu na severovýchodě letící rakety viděli a pozorně sledovali směr jejich letu. S těmihle věcmi se o oblohu dělit nechtěli.

Iráčtí důstojníci postupující obrněné divize je spatřili první, jak stoupají od jihu, a pak viděli, jak se stáčejí na západ od silnice z Vojenského města krále Chálida, vedoucí severojižním směrem do Al Artawíjá. Mnozí z nich už podobné divadlo zažili jako poručíci a kapitáni a věděli přesně, co znamená. Přichází ocelový déšť. Některé ten pohled ochromil. Jiní vykřikovali rozkazy vojákům - aby se kryli, aby zavřeli poklopy a ujeli pryč.

Divizní dělostřelectvo ujet nemohlo. Většina děl byla tažená, a většina dělostřelců se nacházela pod širým nebem; vedle stála nákladní auta s municí, připravená pro palebnou ofenzívu, která měla přijít. Vojáci viděli, jak motory raket vyhořely, viděli směr jejich letu, a nemohli dělat nic, jen čekat. Rozběhli se do všech stran, vrhali se k zemi, drželi si přílby a modlili se, aby ty prokleté věci mířily někam jinam.

Rakety se na vrcholu své dráhy sklopily a vracely se zpátky na zem. Ve výšce několika set metrů časovače rozervaly nosy raket a z každé z nich se tak uvolnilo 644 bombiček vážících čtvrt kilogramu, dohromady 7728 na každé odpalovací zařízení. Všechny byly zaměřeny na dělostřelectvo gardové divize. To mělo nejdelší dostřel, proto Eddington chtěl, aby bylo okamžitě ze hry. Podle praxe v americké armádě je mobilní raketomet jakousi brokovnicí velitele jednotky. Několik iráckých dělostřelců se dívalo nahoru. Bombičky neviděli ani neslyšeli, ale byly tu.

Zdálky to vypadalo jako jiskření na zemi, jako prskavky při oslavě čínského Nového roku, vesele tančící a třaskavě vybuchující. Pro zúčastněné to však znamenalo hlučnou smrt; přes sedmdesát tisíc kusů této munice explodovalo nad územím o rozloze dvou set akrů. Nákladní auta vzplanula a trhala se na kusy ve šlehajících plamenech. V druhotných explozích vybuchovaly prachové náplně v munici. Většina dělostřelců byla zmasakrována, přes osmdesát procent jich zabila nebo zranila už první salva. Budou následovat ještě dvě. Vzadu za postaveními VLCI SMEČKY vozidla s raketomety spěchala zpátky ke svým zásobovacím nákladním automobilům. Těsně před tím, než k nim dorazila, byly upotřebené "šestihlavňové buňky" odhozeny a zvedací zařízení je nahrazovala novými. Nabíjení trvalo pět minut.

U děl ráže 155 mm šlo vše rychleji. I ona ostřelovala své nepřátelské protějšky a granáty dopadaly stejně přesně jako rakety. Byla to ta nejmechaničtější vojenská činnost. Dělo obstarává zabíjení, vojáci ho obsluhují. Výsledek své práce přitom nevidí, a v tomto případě dělostřelci neměli ani předsunutého pozorovatele, který by jim řekl, jak si vedou. Věděli však, že když jejich zbraně zaměřuje družicový navigační systém, je to celkem jedno - a když věci půjdou podle plánu, později výsledky své smrtonosné činnosti spatří.

Oproti očekávání ti, kdo měli na postupujícího nepřítele přímý výhled, stříleli až poslední; tankisté čekali na rozkaz, který přijde, až velitelé rot vypálí jako první.

Přes svůj smrtící účinek je systém řízení palby u tanků typu Abrams jedním z nejjednodušších mechanismů, jaký kdy vojáci dostali do rukou, a jeho použití je snazší než u trenažérů v ceně milionů dolarů. Každý ze střelců má přidělený sektor a první střely, které vypálí velitelé rot, budou vysoce explozivní protitankové střely; ty vytvoří výrazný vizuální "podpis". Tankům se přidělí sektory nalevo a napravo od prvních zásahů. Infračervené zaměřovače zachytí tepelné záření. Cíle jsou v noci teplejší než pouštní krajina a svou přítomnost ohlašují stejně jasně jako rozsvícené žárovky. Každý střelec věděl,

ze kterých sektorů si má vybírat, a každý si vybral jeden postupující T-80. Když se cíl dostává do středu mířidel, stisknou se tlačítka laseru. Paprsek dopadne na cíl a odrazí se zpátky. Zpětný signál jde do počítače a ten propočítá balistickou dráhu; má k dispozici údaje o tom, jakou má cíl vzdálenost, jakou rychlost a jakým směrem se pohybuje. Další čidla počítači sdělí venkovní teplotu, teplotu munice, hustotu atmosféry, směr a rychlost větru, stav kanonu - rozpálené hlavně se ohýbají - i to, kolik střel kanon až dosud během doby, co je používán, vypálil. Počítač tyto i další informace přijme a zpracuje; když je hotov, v zaměřovači blýskne bílý obdélník, který střelci oznámí, že systém je zaměřen na cíl. Pak už střelci stačí jen oběma ukazováky zatáhnout za dvojitou spoušť. Tank sebou trhne, závěr skočí dozadu, záblesk z hlavně oslepí na okamžik zrak a střela jako ohnivá čára vyrazí rychlostí přes patnáct set metrů za vteřinu. Střely vypadají jako přetloustlé šípy, dlouhé téměř jako mužská paže, a mají průměr pět centimetrů; na konci jsou opatřeny tupými křidélky, která během krátkého letu shoří v důsledku tření se vzduchem. Střela přitom za sebou zanechává světelnou stopu, podle které velitel tanku sleduje svou "stříbrnou kuli" po celé její dráze.

Cíle byly T-80 ruské výroby, staré tanky s dlouhou historií vývoje konstrukce. Jsou menší než jejich američtí protivníci, především kvůli nižšímu výkonu motoru, a menší rozměry si vyžádaly celou řadu konstrukčních kompromisů. Jedna palivová nádrž je vpředu a přívod od ní vede kolem prstence pod věží. Střely jsou uložené ve výřezech v zadní palivové nádrži, takže munice je obklopena motorovou naftou. A nakonec, aby se ušetřil prostor ve věži, byl nabíječ nahrazen automatickým systémem nabíjení; ten je pomalejší než člověk a vyžaduje, aby ve věži vždy volně ležela jedna střela. To by možná nemuselo vadit, zato zásahy stojí skutečně za podívanou.

Druhý T-80 dostal zásah "stříbrnou kulí" do základny věže. Střela nejprve zničila přívod paliva, a jak prorážela pancíř, vytvořila smrtonosnou sprškustřepin, letících ve stísněném prostoru rychlostí přes tisíc metrů v hodině. Ty jako kuleční kové koule při karambolu zasypaly vnitřní prostor a roztrhaly posádku na kousky; současně se vznítila střela připravená na zásobníku a explodovala i ostatní munice. Když vybuchla, byla posádka již mrtvá; exploze také zapálila palivo a výbuch vymrštil těžkou věž do výše téměř dvaceti metrů; byl to zásah, kterému se v pozemních silách říká "katastrofický". Patnáct dalších tanků bylo během prvních tří vteřin zničeno stejným způsobem. Předsunutá hlídka divize Nesmrtelných byla smetena během následujících deseti vteřin; jediný odpor, na který se zmohla, měl za výsledek jedině to, že požáry jejích tanků znemožnily přehled o situaci na bojišti.

Palba se okamžitě přenesla na hlavní útočné těleso, tři tankové prapory postupující v linii nyní vzdálené něco přes tři tisíce metrů; v počtu celkem sto padesáti tanků jely proti praporu, čítajícímu čtyřiapadesát tanků.

Velitelé íránských tanků většinou stáli ve věžích, aby měli lepší výhled, přestože viděli, jak několik kilometrů od nich vzlétají rakety. Pak spatřili ve vzdálenosti tří kilometrů hřbet bílé a oranžové vlny, následované výbuchy a ženoucí se přímo proti jejich přední linii. Ti pohotovější mezi důstojníky a délesloužícími veliteli tanků dali svým střelcům rozkaz vypálit na záblesky z hlavní, a nejméně deset jich také vypálilo, ale neměli čas nastavit vzdálenost a všechny střely dopadly před cílem. íránské posádky byly vycvičené v tom, co mají dělat, a jejich ohromení zatím ještě nestačil vystřídat strach. Některé začaly znovu nabíjet, jiné nastavovaly dálkoměry aby, mohly vypálit řádně zaměřené střely, ale horizont znovu zoranžověl a příští vteřiny jim sotva poskytly čas k tomu, aby si změnu barvy oblohy vůbec uvědomily.

Další salva ze čtyřiapadesáti kanonů našla čtyřiačtyřicet cílů. To se stalo necelých dvacet vteřin od začátku střetu.

"Najděte mi něco, co se ještě hýbe," přikázal velitel tanku svému střelci. Bojiště se teď začalo rozsvětlovat a ohnivé koule rušily infračervené systémy. Tamhle. Laser udal vzdálenost - 3 650 metrů - a střelec vypálil. Obraz v

mířidlech zmizel, pak se znovu objevil a střelec viděl, jak se světelná stopa jeho střely plochým obloukem nese přes poušť, přímo na cíl -

"Zásah!" řekl velitel. "Přenést palbu."

"Zaměřeno - jeden mám."

"Pal!" rozkázal velitel.

"Odpaluji!" Střelec vypálil třetí střelu v půl minutě, a po třech vteřinách se po balistické dráze vydala další věž T-80.

Tanková bitva skončila právě tak rychle, jak začala.

Bradleye střílely na postupující těžká BVP; kanony Bushmaster také sahaly po cílech. Bradleyům to šlo pomaleji, pro jejich lehčí kanony byly vzdálenosti poněkud větším problémem, ale výsledek byl stejně neodvolatelně zničující.

Velitel Nesmrtelných se ve svém velitelském vozidle právě blížil k zadnímu voji své čelní brigády, když letící šípy spatřil i on. Přikázal řidiči, aby uhnul stranou; vstal, otočil se dozadu a viděl následné exploze v řadách svého divizního dělostřelectva. Když se obrátil zpátky, zahlédl druhou salvu z Eddingtonovýeh tanků. V necelé minutě zmizelo čtyřicet procent jeho bojové síly. Než se vzpamatoval z šoku, pochopil, že se dostal do léčky - ale jaké?

Rakety z pozemních raketometů, které Nesmrtelné připravily o jejich dělostřelectvo, přiletěly od východu, ne od jihu. Byl to Hammův dárek Národní gardě, která podle stávajícího palebného plánu nemohla napadnout íránská děla sama. Udělaly to tedy pozemní raketomety pluku Blackhorse; pak přenesly palbu, aby uvolnily cestu útočným vrtulníkům Apache pronikajícím do hloubky až za útvary Druhého sboru, na které nyní dotíraly pozemní jednotky.

Dělba práce na bojišti se sice řídila zásadou z předchozího dne, ale vývoj událostí k žádným koncepčním změnám nevedl. Dělostřelectvo se zpočátku zaměří na dělostřelectvo. Tanky se budou věnovat tankům. Vrtulníky vyrazily zabíjet velitele. Divizní velitelství Nesmrtelných přestalo existovat před dvaceti minutami. Deset minut před odpálením prvních raket přilétly obloukem od severu Kiowy a Apache; přiblížily se z týlu a mířily k místům, odkud vycházelo rádiové vysílání. První přijdou na řadu cíle na úrovni divize, pak budou následovat brigády.

Štáb Nesmrtelných se teprve začínal orientovat v přicházejících informacích. Někteří důstojníci žádali jejich potvrzení nebo vysvětlení, která potřebovali, než budou moci na situaci náležitě reagovat. Tohle je pro velitelská stanoviště problém. Jsou to mozky jednotek, jimž velí, a lidé, kteří jejich rozhodnutí přijímají, musí být pohromadě.

Ze vzdálenosti šesti kilometrů bylo rozložení mobilních jednotek zřejmé; čtyři baterie raket země-vzduch orientované na jih a prstenec protiletadlových děl. Ta přišla na řadu první. Apache P-Troop - útočné - se zastavily na místě; vybraly si takové místo, kde poblíž nečíhalo žádné nebezpečí a vznášely se ve výšce asi třiceti metrů. Střelci, sedící vpředu - všechno mladí praporčíci - si pomocí optických zaměřovačů vybrali první skupinu cílů, a rozhodli se pro laserem naváděné střely hellfire. Tím, že vypálili první, sice využili momentu překvapení, ale jeden íránský voják spatřil záblesk a výkřikem upozornil obsluhu děla; ta otočila hlavně a začala pálit dřív, než byly na cestě všechny rakety. To, co následovalo, se dalo přirovnat jedině k blázinci. Zaměřený Apache uhnul doleva a při letu do strany zrychlil na devadesát kilometrů; pilot však přitom zmařil polekanému střelci jeho zaměření a ten musel vypálit znovu, protože první raketa šla mimo. Ostatním AH-64 nepřekáželo nic a z jejich šesti střel zasáhlo pět. V následující minutě byl problém protivzdušné obrany vyřešen a útočné vrtulníky se přiblížily. Bylo vidět prchající lidi, utíkající pryč od velitelských tanků. Někteří z vojáků bezpečnostní skupiny začali střílet z pušek do oblohy; kulometčíci vyvíjeli poněkud organizovanější činnost, ale výhoda z překvapení patřila Američanům. Střelci vypálili rakety ráže sedmdesát milimetrů, aby pokryli celou oblast, pak následovaly rakety hellfire, kterými vyřídili zbývající obrněná vozidla, a potom přešli na kanony ráže 30 mm. Apache s rozvzteklenými posádkami přilétly ještě blíž; jako

přerostlé vážky, jimž se podobaly, bzučely, klouzaly ze strany na stranu a střelci pátrali po lidech, kteří unikli těžkým zbraním. V plochém terénu nebylo kam se ukrýt, lidská těla na chladnějším, temném povrchu žhnula, a střelci je sráželi po celých skupinách, po dvojicích, a nakonec po jednom. Před akcí, při diskusích na místě vzletu, bylo rozhodnuto, že na rozdíl od roku 1991 nebudou v téhle válce vrtulníky reagovat na to, že se někdo vzdává - a třicetimilimetrové projektily měly výbušné špičky. Jednotka P-Troop - říkali si Predátoři, Dravci - se zdržela na místě deset minut, než si byla jistá, že každé vozidlo je zničeno a všechno, co se hýbalo, je mrtvé; pak teprve se vrtulníky prudce stočily nosy dolů a zamířily zpátky na východ pro novou výzbroj.

Předčasný útok na průzkumnou skupinu Druhého sboru zahájil tuto část bitvy poněkud brzy a varoval celkem nedotčenou tankovou rotu dřív, než jak bylo původním úmyslem; ale nepřátelské tanky dál zůstávaly bílými skvrnami na černém pozadí, víc než čtyři tisíce metrů daleko.

"Battlestars, do útoku!" rozkázal velitel B-Troop a odpálil svou první střelu, po níž následovalo osm dalších. Šest jich i na tuhle velkou vzdálenost zasáhlo. Útok pluku Blackhorse na Druhý sbor začal ještě před první salvou raket z pozemních raketometů. Následující salvu tanky vypálily za jízdy; explodovalo dalších pět cílů, jejichž odvetné střely nedolétly na cíl. Zasáhnout za těchto podmínek bylo poněkud těžší. Ačkoliv hlavně tanků byly opatřeny gyroskopy, náraz na terénní nerovnost mohl zaměření zcela rozhodit; ale s minutím cíle se počítalo, i když nebylo právě vítané.

Tanky B-Troop byly od sebe vzdáleny půl kilometru a každý měl také přesně vymezený sektor, ve kterém vyhledával cíle; čím dál tanky postupovaly, tím víc cílů se objevovalo. Průzkumné bradleye se držely asi sto metrů vzadu a jejich střelci pátrali po pěchotě, která by mohla mít protitankové zbraně. Jak hlásil IISBV, dvě divize Druhého sboru byly rozptýleny po linii dlouhé třicet kilometrů a asi třináct kilometrů do hloubky. Za deset minut se B-Troop probojovala praporem prořídlým díky Saúdům, a nyní vymazávaným z povrchu země Američany. Hlavní výhra přišla za deset minut, když B-Troop objevila dělostřeleckou baterii, chystající se k akci. Tu vyřadily bradleye; oblast pokropily střelami z kanonů ráže 25 mm. Další ohnivé koule jako by vracely zpátky západ slunce, od něhož uplynuly jen čtyři hodiny.

"Sakra." Eddington tohle jediné slovo pronesl naprosto bez vzrušení či jiného citu. Přivolali ho sem jeho velitelé praporů; teď stál vzpřímeně ve svém hummeru.

"Věřil byste - ani ne pět minut?" divil se velitel jednotky LOBO-ŠEST. Jeho ohromený údiv slyšel přes spojařskou síť svého praporu i Eddington sám. "To je všecko?" ptal se nahlas nejeden seržant. Byla to mizerná kázeň v rádiovém provozu, ale všichni si mysleli totéž.

Měli však jinou práci než obdivovat své dílo. Eddington vysílačkou zavolal zpravodajského důstojníka své brigády.

"Co máme od Predátoru?"

"Další dvě brigády, stále míří k jihu, ale trochu zpomalily, pane. Jsou zhruba devět kilometrů severně od bližšího okraje naší linie, a dvanáct od vzdálenějšího."

"Spojte mi BUFORD," přikázal velitel jednotky VLČÍ SMEČKA-ŠEST.

Generál byl stále na stejném místě, obklopen smrtí zpředu i zezadu. Uplynulo sotva deset minut. Tři tanky a dvanáct těžkých BVP prchlo zpět; vozidla zastavila v terénní proláklině a tam zůstala a čekala na instrukce. Nyní se vraceli i lidé, někteří zranění, většina však ne. Nedokázal na ně řvát. Když nic jiného, šok okamžiku byl horší pro něj než pro ně.

Už se pokusil spojit se se svým divizním velitelstvím, ale odpovědí mu byly jen atmosférické poruchy; doba, strávená v uniformě, doba, kdy byl velitelem,

školy, které navštěvoval, i cvičení, v nichž zvítězil nebo prohrál - nic z toho generála na něco podobného, co ho potkalo zde, nepřipravilo.

Ale ještě má pod svým velením víc než polovinu divize. Dvě z jeho brigád jsou ještě zcela nedotčeny, a on sem nepřišel proto, aby prohrál. Přikázal řidiči, aby otočil vozidlo a jel zpátky. K přeživším zbytkům čelní brigády šly rozkazy držet postavení tak dlouho, dokud nepřijdou další instrukce. Musí manévrovat. Narazil na noční můru, ta však nemůže být všude.

"Co navrhujete, Eddingtone?'

"Generále Diggsi, chci své lidi přesunout k severu. Právě jsme spořádali dvě tankové brigády, jak talíř kaše. Nepřátelské dělostřelectvo je z větší části zničené, pane, a já mám před sebou volné pole."

"Tak dobrá, ale nespěchejte a hlídejte si boky. Uvědomím BLACKHORSE."

"Rozumím, pane. Hneme se za dvacet minut."

Samozřejmě uvažovali i o této možnosti. Na mapách byl také náčrt plánu. LOBO se přesune a rozvine se směrem doprava. BÍLÝ TESÁK půjde přímým směrem na sever a překročí silnici. Zvláštní skupina KOJOT, dosud nezapojená do bojů, se stočí doleva a rozvine se stupňovitě tak, aby mohla překonat špatně průchodný terén a postupovat směrem k západu. Brigáda bude ze svých nových postavení postupovat na sever v liniích deset kilometrů od sebe, pomalu, kvůli tmě, neznámému terénu, a také proto, že to byl plán sestavený pouze napůl; ale heslo pro akci je NATHAN a první fáze se bude jmenovat MANASSASKA KŘIŽOVATKA, podle místa ve Virgínii, dějiště dvou významných bitev americké občanské války. Eddington doufal, že Diggs proti tomu nebude nic namítat.

"Tady VLČÍ SMEČKA-ŠEST, všem Šestkám. Heslo je NATHAN. Opakuji, zahajujeme Plán NATHAN, za dva nula minut. Potvrďte," přikázal.

Odpověď všech tří velitelů praporů přišla v několika vteřinách.

Diggs Magrudera informoval a celkový obraz situace byl vidět i na velitelském monitoru ve vozidle M4. Plukovníka počáteční výsledky nijak nepřekvapily, až snad na to, že Garda si vede tak dobře. Překvapivější bylo, kam až pronikl Desátý pluk. Při postupu stabilní rychlostí třiceti kilometrů v hodině se dostal hodně hluboko do bývalého Iráku a je připraven stočit se na jih. To udělal v 02.00 Lima. Svou eskadru vrtulníků nechal vzadu aby kryla Kuvajťany a v téhle chvíli se cítil poněkud nechráněný; ale byla dosud tma, a tma bude ještě další čtyři hodiny. Do té doby bude zase zpátky v Saudské Arábii. Jednotka BUFFALO-ŠEST soudila, že na ni připadl ten nejlepší možný úkol, jaký "těžká jízda" může mít; je zde, hluboko na území nepřítele a ještě hlouběji v jeho týlu. Udělal přesně to, co provedl plukovník John Grierson vojákům Konfederace, a co on a jeho vojáci pluku Buffalo provedli také Apačům. Magruder přikázal svým jednotkám, aby se rozvinuly do šíře. Průzkum hlásil, že zde není nic, co by jim mohlo nějak bránit v cestě, že hlavní síly nepřítele jsou daleko odtud v Království. No, říkal si, o moc dál se už nedostanou. A jemu zbývá jen zabouchnout za nimi dveře.

Donner stál v otevřeném horním poklopu průzkumného obrněného vozidla, před sebou věž, za sebou svého vojenského kameramana. Nic podobného v životě neviděl. Na videopásce měl zachycený útok na dělostřeleckou baterii; nahrávka ale asi stejně nebude nijak zvlášť použitelná, při všech těch nárazech a houpání, říkal si. Vzadu, na jihovýchodě, zůstalo přinejmenším sto shořelých tanků, nákladních aut i dalších věcí, které nepoznal. A vše se odehrálo za necelou hodinu. Bradley prudce zastavil; Donnerem to hodilo dopředu, až narazil obličejem na hranu poklopu.

"Pošlete ven bezpečnostní zajištění!" zakřičel velitel vozidla. "Nějakou chvíli se tu zdržíme."

Bradleye byly rozestaveny v kruhu, asi půl druhého kilometru severně od zničených děl SIR. Kolem se nic nehýbalo; střelec se o tom ujistil tak, že otočil věží kolem dokola. Otevřely se zadní dveře a ven vyskočili dva vojáci; rozhlédli se nejprve kolem, pak se rozběhli od vozidla, automatické pušky v

rukou.

"Pojďte sem," řekl seržant a natáhl ruku. Donner se jí chopil a vylezl ven. "Dáte si cigaretu?"

Donner zavrtěl hlavou. "Nechal jsem toho."

Jo? No, tamti přestanou kouřit až tak za den, za dva," poznamenal velitel a ukázal na spoušť půl druhého kilometru za nimi. Seržant svou poznámku považoval za povedený žert. Zvedl k očím triedr a potvrdil si to, co viděl v zaměřovači.

"Co tomu říkáte?' zeptal se zpravodaj a poklepal kameramanovi na rameno.

"Říkám, že za to, co dělám, mě platí; všechno je jaksepatří."

"Proč jsme zastavili?"

"Za půl hodiny budeme tankovat, a taky potřebujeme doplnit munici." Seržant sklonil triedr.

"My potřebujeme palivo? Tolik jsme toho přece nenajezdili."

"No, plukovník si myslí, že zítra by mohlo být taky rušno." Otočil se. "Co myslíte vy, Tome?"

[62] PŘIPRAVIT - VPŘED!

To, čemu se říká "iniciativa", ať už ve válce nebo v jakékoliv jiné oblasti lidské činnosti, není nic víc a nic méně než psychologická výhoda. Je to kombinace pocitu jedné strany, že vyhrává, a pocitu druhé strany, že se něco nepovedlo - že se teď musí připravit na činnost nepřítele a reagovat na ni, a ne připravovat svou vlastní ofenzivní akci. Taková situace se sice všelijak opentluje termíny jako "hybná energie" či "převaha", ale nakonec jde o to, co kdo s tím druhým udělá; náhlý zvrat v téhle rovnici mívá větší účinek než postupný nárůst, pohyb směrem k souhrnu výsledků, který tak jako tak vyjde nastejno. Jestliže se za očekávané dosadí neočekávané, očekávané nějakou dobu díky setrvačnosti přetrvává v mysli, protože na nějakou chvíli je snazší něco popírat než přizpůsobit se tomu, a tím to mají ti, kterým se něco dělá, těžší. Ti druzí mají jiné úkoly.

Pro americké síly, které byly v kontaktu s nepřítelem, nastala nevítaná, avšak potřebná přestávka. VLČÍ SMEČCE plukovníka Nicka Eddingtona by to bylo mělo vadit nejméně, ale nebyla to pravda. Vojáci Národní gardy zůstali před svou první bitvou více méně na jednom místě, a nepřítel se tak octl uvnitř jejich "porážecí klece", pasti čtyřiadvacet kilometrů do šířky a čtyřiadvacet kilometrů do hloubky. S výjimkou průzkumného zajištění brigády se lidé z Karolínské Gardy sotva hnuli z místa. Teď to však už bude jinak. Eddington je něco jako taneční mistr; věci, které tančí po parketu, jsou však tanky, pohybující se ve tmě neznámým terénem.

Pomáhala technika. Měl vysílačky, kterými svým lidem mohl přikazovat kdy a kam jít, a IISBV, který jim poradil jak. Zvláštní skupina LOBO začala tím, že se stáhla zpátky z postavení na protilehlém svahu, který jí před čtyřiceti minutami tak dobře posloužil, stočila se k jihu a zamířila přes předem zvolené navigační body k cíli necelých deset kilometrů od počátečních bojových postavení. Přitom se zesílený prapor "rozředil", rozvinul se do ještě rozptýlenější formace, než jakou měl předtím; podobný kousek byl možný proto, že štáb praporu přesun programoval elektronicky a své záměry sděloval velitelům nižších jednotek; když jim byly přiděleny oblasti, za které zodpovídají, mohli svou zodpovědnost rozdělovat dál téměř automaticky, až každé jednotlivé vozidlo znalo svůj cíl s přesností na metr. Počáteční dvacetiminutová prodleva od doby, kdy přišla informace, že se zahajuje plán NATHAN, umožnila, aby výběr cílů začal. Přesun do strany si vyžádal hodinu; vozidla se pohybovala pustým terénem rychlostí člověka jedoucího do práce ve zvlášť husté dopravní špičce. Přesun se však podařil a byl ukončen za hodinu od okamžiku, kdy začal. Když VLČÍ SMEČKA překonala vzdálenost přes třicet kilometrů manévru do strany, změnila směr, stočila se k severu a začala postupovat rychlostí deseti kilometrů za hodinu; průzkumné týmy prováděly výpady dopředu rychleji a vždy zaujaly postavení pět kilometrů před hlavním

tělesem. Bylo to mnohem méně, než se pravilo v učebnicích. Eddington musel mít na paměti, že přesunuje velkou formaci vojáků "na částečný úvazek" a že ti vojáci jsou na jeho vkus trochu moc závislí na elektronické technice. Své tři bitevní prapory si bude držet důkladně pod dohledem, dokud nedojde ke kontaktu s nepřítelem a celkový obraz se nevyjasní.

Torna Donnera překvapovalo, že podpůrná vozidla - téměř výhradně robustní nákladní automobily - dokážou sledovat bojové jednotky tak pohotově. Zcela nepochopil, jak je to důležité, protože sám byl zvyklý zajet si k pumpě jednou či dvakrát týdně. Zde musel být obslužný personál stejně rychlý a mobilní jako jeho zákazníci - a byl to také jeho prvořadý úkol. Palivové cisterny se připravily. Bradleye a tanky k nim přijížděly po dvojicích, pak se vrátily na svá místa, kde mezitím jiná nákladní auta připravila munici, kterou si osádky pásových vozidel naloží. V každém bradleyi měli nástrčný klíč, který si skoro všichni střelci koupili za vlastní peníze, aby si nakládání zásobníků pro Bushmastery usnadnili. Pracovalo se s ním líp než s nástroji přímo určenými pro tento účel. Stálo by to za menší reportáž, pomyslel si s matným úsměvem Donner.

Velitel tankové roty, nyní ve velitelském hummeru místo v M1A2, jako o závod celou jednotku objížděl, aby se přesvědčil, v jakém stavu jsou vozidla i posádky. Tři-Dva si nechal na konec.

"Pane Donnere, všechno v pořádku?"

Zpravodaj upíjel kávu, kterou uvařil řidič bradleye; přikývl. "To je to vždycky takovéhle?" zeptal se mladého důstojníka.

"Já jsem u něčeho takového prvně. Je to ale skoro jako cvičení."

"Co si o tomhle všem myslíte? zeptal se novinář. "Tedy - tam vzadu jste vy a vaši lidé - no, pobili jste spoustu nepřátel."

Kapitán se nad tím krátce zamyslel. "Pane, už jste někdy psal o tornádech, hurikánech a tak?"

"Ano."

"Ty přece nadělají paseku a pěkně lidem zkomplikují život. A vy se těch lidí ptáte, jaké to pro ně je, nemám pravdu?"

"Ano, taková je moje práce."

"S náma je to taky tak. Tihle hoši nám vnutili válku. My jim ji vracíme. Jestli se jim to nelíbí, možná, že si to příště rozmyslí. Pane, já mám v Texasu strýčka a tetu. Strýček býval profesionální hráč golfu a naučil mě ho hrát; pak začal pracovat pro Cobru - to je firma, co vyrábí hole. Těsně před tím, než nás odveleli z Fort Irwinu, mi volala máma a řekla mi, že oba umřeli na tu zkurvenou Ebolu, pane. Opravdu chcete vědět, co si o tomhle myslíme?" zeptal se důstojník, který tu noc zničil pět tanků. "Nasedejte, pane Donnere. Blackhorse za deset minut vyráží. Kontakt můžete čekat těsně před rozedněním, pane." Na obzoru se tlumeně zablesklo a asi po minutě následovalo dunění vzdálené bouře. "Apache asi startují časně."

Pětadvacet kilometrů na severozápad bylo právě zničeno velitelské stanoviště Druhého sboru.

Události se dávaly do pohybu podle plánu. První rota se obrátí zpátky a projede na sever mezi zbývajícími jednotkami Druhého sboru. Třetí rota zamíří na jih, kde se čekal slabší odpor, a posílí pluk před prvním útokem na levé křídlo Třetího sboru. Patnáct kilometrů odtud přesunoval Hamm své dělostřelectvo, aby usnadnil zničení zbytků Druhého sboru, jehož velitele právě vyřídila eskadra vrtulníků.

Eddington si znovu připomínal, že věci musí zůstat jednoduché. I přes všechna léta studií, i přes jméno, které svému protiúderu dal, on není Nathan Bedford Forrest, a tohle bojiště není pro něj tak malé, aby své manévry mohl provádět improvizovaně, tak, jak to tolikrát udělal onen rasistický génius během Války s agresory ze Severu.

SOVA teď byla skutečně silně rozptýlená; čelo brigády se během posledních devadesáti minut rozšířilo téměř dvojnásobně, a to zpomalovalo postup.

Pravděpodobně to není chyba, uvažoval plukovník. Musí být trpělivý. Nepřátelské síly nemohou manévrovat příliš daleko k východu, aby nenarazily přímo na levé křídlo Blackhorse - za předpokladu, že vědí, že tam je, říkal si - , a terén na západě je příliš výrazně členitý, než aby se dal snadno překonat. Protivník to tedy zkusil středem a dostal co proto. Takže logickým tahem Prvního sboru bude pokusit se o omezený obkličovací manévr, pravděpodobně s hlavním náporem vedeným na východ. Snímky z Predátoru to začaly potvrzovat.

Velitel Nesmrtelných už neměl pořádné velitelské stanoviště, a proto shromáždil vše, co zůstalo z velitelství zničené 1. brigády; pochopil také, že musí být neustále v pohybu. Prvním úkolem bylo znovu se spojit s velením Prvního sboru; ukázalo se, že je to poněkud obtížné, protože i toto velitelské stanoviště bylo v pohybu, když on padl do americké - docela určitě americké - léčky podél silnice do Al Artawíjá. Teď se Druhý sbor dává opět dohromady a pravděpodobně má rozsáhlé spojení s velením pozemní armády. Velitel zavolal tříhvězdičkového generála, také Íránce, a vše, co mohl, mu co nejrychleji sdělil.

"Nemůže tam být víc než jedna brigáda," ujišťoval ho jeho bezprostřední nadřízený. "Co uděláte?"

"Shromáždím své zbývající síly a před úsvitem udeřím na obou křídlech," odpověděl velitel divize. Ne že by měl v téhle věci nějak moc na vybranou, a oba důstojníci to věděli. První sbor nemůže ustoupit, protože vláda mu nařídila postupovat a ústup nepřipustí. Zůstat v klidu znamenalo čekat, až se od kuvajtských hranic přiženou saudské síly. Proto je nutné znovu se ujmout iniciativy tím, že manévrováním a náhlým úderem přemůže blokující americké síly. Od toho jsou tanky, a on jich má pod svým velením ještě přes čtyři sta.

"Schvaluji. Pošlu vám své dělostřelectvo sboru. Obrněné jednotky Gardy na vašem pravém křídle budou spolupracovat. Ten průlom se musí podařit," řekl veliteli divize jeho íránský kolega. "Pak za soumraku vjedeme do Rijádu."

Dobrá, říkal si velitel Nesmrtelných. Své 2. brigádě vydal rozkaz zpomalit postup; 3. brigáda ji tak bude moci dostihnout, soustředit se a hnout se k východu. Na západě budou Iráčané dělat zrcadlově zhruba totéž. Druhá brigáda bude postupovat k oblasti kontaktu, znemožní pohyb nepřátelského křídla, a 3. brigáda vyrazí obloukem a dostane se do týlu nepřítele. Střed zůstane volný.

"Zastavili se. Čelní brigáda se zastavila. Jsou osm kilometrů na sever," hlásil zpravodajský důstojník brigády. "SOVA je za několik minut uvidí a potvrdí to." Hlášení tak objasnilo, co nepřátelské síly před frontou dělají. Západní skupina je poněkud vzadu, nezastavila se a zvolna postupuje vpřed; zjevně čeká na rozkazy nebo nějaké změny dispozic. Protivník si bere čas na rozmyšlenou.

To Eddington nesmí dopustit.

Jediný opravdový problém mobilního pozemního raketometu spočívá v tom, že jeho minimální dostřel je daleko méně příhodný než dostřel maximální. Vozidla s raketomety, která se dosud ani nehnula z místa, tedy podruhé vysunula stabilizační podpěry a zamířila svá odpalovací zařízení, opět vedena údaji od elektronických přístrojů. Noc znovu protkaly ohnivé čáry stop za raketami, tentokrát s mnohem nižšími trajektoriemi. Dělostřelectvo pálilo také; oba druhy zbraní si mezi sebou rozdělily předsunuté brigády nalevo a napravo od hlavní silnice.

Palba měla účinek spíš psychologický než skutečný. Bombičky z raket tank nezničí. Kdyby některá měla to štěstí, že by zasáhla zadní plošinu, mohla by vyřadit dieselový motor; exploze v blízkosti BVP by mohla prorazit jeho bok, to však byla otázka náhody. Reálný účinek byl spíš ten, že nepřítel byl donucen všeho nechat, omezila se jeho schopnost vidět, a padající déšť oceli omezil jeho schopnost uvažovat. Důstojníci, kteří seskákali ze svých velitelských tanků, aby se poradili, museli utéct zpátky; někteří byli náhlým přívalem kovu zabiti nebo zraněni. Ostatní, bezpečně usazení ve stojících

vozidlech, slyšeli ťukavé údery střepin, odskakujících od pancíře. Opatrně vysunovali pozorovací přístroje, aby se podívali, zda palba není předzvěstí přímého útoku. Méně početné dělostřelecké granáty ráže 155 mm znamenaly větší nebezpečí, tím spíš, že americké střely nevybuchovaly ve vzduchu, ale byly to "obyčejné" granáty, které explodovaly až při dopadu na zem. Zákon pravděpodobnosti zaručoval, že některá vozidla budou zasažena - a také byla, rozervána v kulovitém oblaku ohně; zbytek 2. brigády byl nucen zůstat podle rozkazu na místě, zatímco 3. brigáda k němu měla postupovat z levé strany. Lidé, neschopni pohybu a po ztrátě svého divizního dělostřelectva také neschopni vůbec nějak odpovědět, nemohli dělat nic jiného než se krčit, napjatě čekat, vyhlížet ven ze svých vozidel a dívat se, jak dopadají bombičky a granáty.

Jednotka B-Troop vyrazila podle časového plánu, rozvinula se a vydala se k severu, bradleye s průzkumníky vpředu, tanky "Battlestar" půl kilometru za nimi, připraveny reagovat na hlášení o kontaktu s nepřítelem. Pro Donnera to znamenalo poznávání dosud nepoznaného. Zpravodaj, inteligentní člověk, typ, který rád trávil čas venku a rád se i s rodinou toulal s batohem na zádech po Apalačské stezce, trávil co nejvíc času vyhlížením z bradleye. Neměl však nejmenší ponětí o tom, co se vůbec děje. Nakonec překonal nesmělost, nasadil si sluchátka a zeptal se velitele vozidla, jak to může vědět on; ten ho pozval dopředu, a Donner se nacpal jako třetí na místo určené pro dva - spíš pro jednoho a půl, říkal si.

"My jsme tady," ukázal štábní seržant a dotkl se prstem obrazovky IISBV. "Postupujeme tudyhle. Podle tohodle by tu neměl bejt nikdo, kdo by nás obtěžoval, ale dáváme si na to pozor. Nepřítel," - trochu změnil obraz na monitoru, - je tady. A my jsme podél týhle linie."

"Jak jsou daleko?"

"Tak dvanáct kiláků. Už by se měli brzo ukázat."

Jak spolehlivé jsou tyhle informace?" zeptal se Donner.

"Dostaly nás až sem, Tome," pronesl důrazně velitel vozidla.

Způsob jízdy byl jen pro zlost. Donnerovi připomínal popojíždění v koloně aut v pátek odpoledne. Obrněná vozidla vyrážela dopředu - nikdy rychlostí vyšší než třicet kilometrů v hodině - od jedné terénní vlny ke druhé, propátrala prostor před sebou a pak znovu popojela. Seržant mu vysvětlil, že po lepším terénu by jeli rovnoměrněji, ale tahle část saudské pouště je samý kopec a hřbet a proláklina, za kterými se může někdo skrývat. Bradleye dohromady tvořily četu, ale zdálo se, že se pohybují ve dvojicích. Každý M3 jel "křídlo vedle křídla"; ten termín si průzkumníci vypůjčili od letectva.

"A když tam někdo bude?'

"No, nejspíš se pokusí vypálit na nás," vysvětlil štábní seržant. Po celou dobu střelec otáčel věží doprava a doleva, pátraje po nějakém teplém tělese, žhnoucím na prochladlé zemi. Jak Donner zjistil, v noci osádka vlastně vidí líp, a proto se Američané uchýlili k temnotě jako k době, kdy se bude "lovit" nejlíp. "Stanleyi, stočte se doleva a zastavte tamhle za tím kopečkem," přikázal seržant řidiči. "Kdybych si chtěl na někoho počkat, líbilo by se mi místo tamhle napravo. Budem krýt Chucka, až to bude objíždět." Věž se natočila a mířidla se usadila na jedné z větších vyvýšenin; druhý bradley "na křídle" přejel kolem nich. "No, Stanleyi, tak jeďte."

Ukázalo se, že velitelskou sekci Boží armády je zatraceně těžké ulovit, Hamm teď však měl dvě roty průzkumných vrtulníků, pověřených udělat právě tohle, a jeho sekce elektronické špionáže se už dala znovu do práce, bok po boku s velitelskou skupinou 3. roty. Začali své kořisti říkat Terno. Stačí ji najít - a celá nepřátelská síla bude dezorganizovaná. Saudští zpravodajští důstojníci, přidělení k vozidlům vybaveným přístroji pro elektronickou špionáž, poslouchali rádiové vysílání. Vysocí velitelé SIR používali zakódované vysílačky, ty se však hodily jen k dorozumívání se s těmi, kdo měli stejné zařízení. Při postupné degradaci nepřátelské rádiové sítě bude ‚Urno

muset brzy začít hovořit otevřenou řečí. Jedno velitelství sboru a dvě divizní velitelství byla zasažena, dvě z nich téměř úplně zničena, třetí silně poškozeno. Navíc Američané také zhruba věděli, kde je Třetí sbor, a pozemní armáda s ním bude muset brzy začít mluvit, protože ten jediný dosud nebyl napaden - až na několik leteckých úderů. Rozkazy samotné poslouchat ani nemuseli, třebaže i ty by se byly mohly docela dobře hodit. Znali frekvence okruhů pro vysoké velení, a několikaminutový provoz jim umožní velitelství dostatečně přesně lokalizovat, aby se tam mohly vrhnout týmy průzkumných vrtulníků a pořádně nepřátelským štábům zatopit.

Znělo to jako statické výboje, ale zakódovaný rádiový provoz tak obyčejně zní. Důstojník pro elektronickou špionáž, Podporučík, měl odposlouchávání rád, ale postrádal rušičky; na ty se ve skladu výzbroje asi zapomnělo, říkal si, protože rušení mělo být úkolem letectva. Takové odposlouchávání je kus umění. Jeho vojáci, všichni specialisté na vojenskou rozvědku, museli při projíždění vysílacích frekvencí poznat rozdíl mezi skutečnými a umělými atmosférickými výboji-

"Mám ho!" zvolal jeden. "Souřadnice tři-nula-pět, syčí to jak had." Sykot byl příliš hlasitý, než aby to mohl být atmosférický šum, jakkoliv snad zněl jako šum náhodný.

"Je to jisté?" zeptal se důstojník.

"Na devadesát procent, podporučíku." Druhé vozidlo, elektronicky "podřízené" prvnímu, bylo kilometr od nich a sloužilo jako základní čára pro triangulaci... "Tak, a je to." Na obrazovce počítače se objevil údaj o poloze. Podporučík zvedl vysílačku a zavolal velitele 4. eskadry.

"ANDĚL-ŠEST, tady KUKÁTKO, asi máme polohu Terna."

Vrtulníky, čtyři Apache a šest Kiowů, propátrávaly prostor jen dvacet kilometrů od zjištěné polohy. Po minutě se stočily k jihu.

"Co se děje!" pronesl nedůtklivě Mahmúd hadži. Tohle radiotelefonní spojení používal k smrti nerad; už jen navázat spojení s armádním velením bylo samo o sobě dost obtížné.

"Narazili jsme na odpor jižně od Vojenského města krále Chálida. Vypořádáváme se s ním."

"Zeptejte se ho, o jaký druh odporu jde," poradil zpravodajský důstojník svému vůdci.

"Třeba by to váš host mohl povědět mně," namítl generál na druhém konci. "Pořád ještě to zjišťujeme."

"Američané nemohou mít na bojišti víc než dvě brigády!" trval na svém "host". "A jeden další útvar v síle brigády má v Kuvajtu, to je ale všechno!"

"Tak? No, během posledních tří hodin jsem ztratil víc než divizi a pořád ještě nevím, co mám proti sobě tady. Druhý sbor je těžce poničený. První sbor na cosi narazil a teď pokračuje v útoku. Třetí sbor je dosud nedotčený. Mohu pokračovat v útoku na Rijád, ale potřebuji víc informací o tom, co proti mně stojí." Šedesátiletý velící generál nebyl žádný hlupák a stále ještě měl pocit, že by mohl zvítězit. Stále ještě měl vojsko v síle asi čtyř divizí. Důležité bylo jen poslat je správným směrem. Domníval se, že měl to štěstí, že letecké útoky amerických a saudských sil nebyly důrazné. Rychle se poučil i v pár dalších věcech. Po ztrátě tří velitelských sekcí začal být opatrný, alespoň pokud šlo o jeho vlastní bezpečnost. Nyní byl celý kilometr od rádiových vysílačů přidělených jeho těžkému velitelskému BVP sovětské výroby; jeho přenosný přístroj byl na samém konci dlouhého spojařského řetězce. On sám byl obklopen četou vojáků, ze všech sil se snažících neslyšet napětí v hlase svého velitele.

"Sakra, koukněte na ty pásáky s raketama země-vzduch," pronesl do vysílačky pozorovatel v jednom z Kiowů, osm kilometrů na sever. Zatímco pozorovatel vozidla počítal, pilot věc ohlásil.

"Veliteli ZÁŠKODNÍKÚ, tady MASKOT-TŘI. Myslím, že máme Terno."

"Pro TŘI od VELITELE, jděte na věc," přišla stručná odpověď.

"Šest těžkých BVP, pět raketometů země-vzduch, dvě pásová vozidla s radary a tři samohybná protiletadlové děla ZSU-23 ve wádí. Doporučuji přiblížení od západu, opakuji, přiblížení od západu." Palebná síla měla až příliš obranný charakter, než aby mohlo jít o něco jiného než o mobilní velitelskou sekci Boží armády. Všechny raketomety měly rakety země-vzduch crotales francouzské výroby, a z těch prevítů mohl jít strach, to v MASKOT-TŘI věděli. Tahle skupina si ale měla zvolit jiné postavení. Zde nastala jedna ze situací, kdy bylo líp zůstat na volném prostoru nebo dokonce někde na vyvýšeném terénu, aby radary raket země-vzduch měly lepší výhled.

"TROJKO, VELITEL, pustíte zaměřovače?"

"Můžeme. Řekněte kdy. Radarová vozidla nejdřív."

Velitel Apache, kapitán, se se svým vrtulníkem zvolna pohyboval při zemi k západu, plazil se dopředu rychlostí necelých šedesáti kilometrů v hodině a stoupal nahoru k čáře hřebenu, který, jak se domníval, spadal na druhé straně do wádí. Vystupoval pomaloučku a pátrání po okolí nechal na čidlech. Pilot letěl s vrtulníkem asi tak, jako když se mladý kluk učí zaparkovat u chodníku; střelec si zatím hleděl svých čidel.

"Držte ho takhle, pane," radil z předního sedadla střelec. "TROJKO, VELITEL, spusťte muziku," zavolal pilot.

Vrtulník Kiowa zapnul svůj laserový zaměřovač, neviditelný svazek infračervených paprsků, který se zachytil na vzdáleném pásovém radarovém vozidle. Bylo to vlastně kolové vozidlo, ale nebylo třeba být zase tak moc malicherný. Na znamení, že cíl je zaměřen, stočil Apache nos dolů a vypustil první raketu hellfire; po pěti vteřinách pak další.

Varovný výkřik slyšel generál ze vzdálenosti tisíce metrů. Radar pracoval jen na jednom vozidle, a to ještě přerušovaně, jako elektronické bezpečnostní zajištění. Teď pracoval nepřetržitě a zachytil přilétající raketu. Jeden z raketometů natočil své čtyři hlavně a vypálil, ale když se hellfire stočila dolů, raketa crotale ji nestačila zachytit a letěla neškodně po balistické dráze. Okamžik na to se radarové vozidlo rozlétlo na kusy - a šest vteřin po něm druhé. Velící generál Boží armády přestal mluvit a hovor s Teheránem nechal být. Nemohl dělat doslova nic než se jen přikrčit; k tomu ho přinutila jeho tělesná stráž.

Všechny čtyři Apache se teď vznášely v půlkruhu a čekaly, až jejich velitel odpálí všechny své hellfiry. Udělal to, asi pět vteřin po sobě; Kiowy je naváděly a on sám přecházel od jednoho cíle ke druhému. Pak přišly na řadu raketomety země-vzduch a po nich ruská BVP. Potom už nebylo nic, co by velitelské vozidlo chránilo.

Pohled, který se generálovi naskytl, byl krutý. Vojáci se pokoušeli palbu opětovat, ale nebylo vlastně na co pálit. Někteří se jen dívali. Jiní ukazovali kamsi prstem. Jen málo jich utíkalo; většina zůstávala na místě a chtěla klást odpor. Zdálo se, že rakety přilétají od západu. Generál viděl bíložluté žhoucí trysky raketových motorů ženoucí se tmou, podobné světluškám, neviděl však nic, co je odpaluje. Vozidla protivzdušné obrany byla ničena jedno po druhém, po nich BVP, pak nákladní automobily. Netrvalo to ani dvě minuty. Teprve potom se ukázaly vrtulníky. Bezpečnost jeho mobilního velitelského stanoviště zajišťovala rota vybraných pěšáků. Bránili se palbou z těžkých kulometů a raketami odpalovanými z ramene, ale přízračně siluety vrtulníků byly příliš daleko a rakety je nedokázaly nalézt. Jeho lidé se snažili, pak ale z vrtulníků jako kopí vyrazily svítící střely, svazky světelných paprsků, a zabodávaly se do místa nyní jasně osvětleného požáry vozidel. Bylo vidět družstvo zde, polovinu družstva jinde, nebo už jen dvojice. Lidé se pokoušeli uprchnout, ale vrtulníky přilétly blíž a pálily na ně jen z několika stovek metrů. V kruté, neúprosné honičce je sháněly dohromady jako stádo. Vysílačka v generálově ruce byla němá; přesto ji stále držel a díval se.

"VELITEL, DVOJKA, na východě mám další houf," hlásil jeden z pilotů na velitelský Apache. "Pusťte to do nich," rozkázal velitel letky. Jeden z útočných vrtulníků slétl níž a kolem zbytků velitelského stanoviště vyrazil k jihu.

Nic se už nedá dělat. Utéct není kam. Tři z jeho lidí vypálili z ručních raketometů; ostatní se pokoušeli prchnout. Ale na to, že by někdo utekl nebo se schoval, nebylo ani pomyšlení. Vrtulníky zabíjely vše, co viděly utíkat. Američané. Musí to být oni. Rozzuření tím, co se dověděli. Mohla by to být i pravda, říkal si generál. A jestli...

"Jak mám těm moulům říct v té jejich haťmatilce Je to v pytli?" zajímal se střelec; dával si záležet, aby měl jistotu, že je dostal všechny.

"Myslím, že jim to došlo i tak," odtušil pilot; stočil vrtulník zpátky a obhlížel terén, zda neuvidí ještě nějaké další cíle.

"ANDĚL-ŠEST, ANDĚL-ŠEST, tady ZÁŠKODNÍK-ŠEST. Tohle nabeton vypadalo jako velitelství; teď je na škvarek," hlásil velitel jednotky. Jsme na dně s municí a palivem. Konec."

"No tak se s ním zase spojte!" křičel Darjájí na spojařského důstojníka na příjmu. Náčelník zpravodajské služby mlčel; nevěřil, že s armádním velitelem bude ještě někdy mluvit na tomhle světě. Nejhorší bylo, že nevěděli, jak k tomu všemu došlo. Jeho zpravodajský odhad síly amerických jednotek, které se sem přesunuly, byl přece správný. Tim si byl jist. Jak jich mohlo tak málo naděla tolik škody...?

"Měli jsme tam proti sobě dvě brigády - dva pluky? Nebo co to vůbec bylo?" otázal se Ryan, když se mu na jeho televizoru v Krizovém sále promítla nejnovější zpráva o situaci na bojišti.

"No jo," přikývl generál Moore. S jistým potěšením si všiml, že i admirál Jackson je pěkně potichu. "Už nemáme, pane prezidente. Ježíši, ti z Gardy si vedli nádherně."

"Pane," ozval se Ed Foley, Jak daleko v tomhle chcete jít?"

"Jsou snad nějaké pochybnosti o tom, že to byl Darjájí osobně, kdo o tomhle všem rozhodl?' Hloupá otázka, pomyslel si Ryan. Proč by to byl jinak občanům říkal? Zeptat se však musel. A ostatní v Krizovém sále věděli proč.

"Žádné," odpověděl ředitel CIA.

"No tak to dotáhneme do konce, Ede. Budou Rusové hrát s námi?"

"Ano, pane. Myslím, že budou."

Jack myslel na morovou ránu, která nyní v Americe doznívala. Tisíce nevinných už zemřelo, a budou následovat ještě další. Myslel na vojáky, námořníky a letce, nyní riskující své životy pod jeho vzdáleným velením. Dokonce se přistihl, že myslí i na vojáky SIR, kteří šli za špatným praporem a špatnými idejemi, protože neměli možnost vybrat si ani zemi, v níž se narodili, ani jejího vůdce; a nyní za to, že se takhle špatně narodili, platí daň. Nebyli zcela nevinní, ale nebyli ani zcela vinní, protože vojáci pouze dělají to, co se jim rozkáže. Také si vzpomněl na výraz v očích své ženy, když na Jižním trávníku přistál vrtulník s Katie. Jsou doby, kdy smí být člověkem jako ostatní. Až na to, že má ve svých rukou moc.

"Zeptejte se jich," přikázal prezident; jeho hlas teď zněl chladně.

V Pekingu bylo slunečné ráno. Adler toho věděl víc než ostatní, kteří se účastnili diskuse. To, co americkému přidělenci pro obranu předložil, nebyla podrobná zpráva, pouze hlavní body, a přidělenec - plukovník pozemní armády - mu zase řekl, že má věřit každému slovu. Informace však nebyly široce známy. Televizní reportáže musely jít přes vojenské spojařské sítě, a vzhledem k denní době na většině území Ameriky tyto sítě neoznámily o moc víc než jen zahájení bojové operace. Jestli je ČLR se SIR spřažená, ať si stále ještě myslí, že její přátelé mají navrch. Za pokus to stojí, říkal si Adler, jist si

tím, že ho POTUS podpoří.

"Pane ministře, vítám vás opět u nás," pronesl čínský ministr zahraničních věcí se vznešenou zdvořilostí. A zase tu seděl Žang, tichý a neproniknutelně tajuplný jako vždy.

"Děkuji." Adler se usadil na svém obvyklém místě. Nebylo tak pohodlné jako v Tchaj-peji.

"Ten nový vývoj událostí - je to snad pravda?" otázal se hostitel.

Je to veřejně známý postoj prezidenta a mé země," odpověděl ministr zahraničí. Takže to musí být pravda.

"Máte dostatek sil na obranu svých zájmů v té oblasti?'

"Pane ministře, nejsem vojenský odborník a nemohu se k tomu vyjádřit," odpověděl Adler. To byla naprostá pravda, ale člověk se silnou pozicí by pravděpodobně řekl něco jiného.

"Byla by to velká smůla, kdybyste neměli," poznamenal Žang.

Bylo by bývalo legrační zeptat se ČLR na její postoj k té záležitosti, ale odpověď by byla neutrální a bez zvláštního významu. K přítomnosti bojového uskupení Eisenhowera, které nyní prováděla hlídkové lety nad "mezinárodními vodami" Tchajwanského průlivu by také neřekli nic. Vtip byl v tom, donutit je, aby vůbec něco řekli.

"Situace ve světě někdy vyžaduje přehodnotit vlastní postoj k řadě věcí. A někdy je třeba pečlivě si rozvážit, s kým se spřátelit," poznamenal Adler. Poznámka chvíli visela ve vzduchu.

Jsme přátelé už od doby, kdy nás navštívil váš prezident Nixon," pronesl ministr zahraničních věcí po krátké úvaze. "A i přes občasná nedorozumění přáteli zůstáme."

"To rád slyším. My máme přísloví o příteli a o nouzi." No, jen se nad tím zamysli. Co když ty zprávy a reportáže jsou pravdivé? Co když váš přítel Darjájí třeba uspěje? Návnada se houpala před očima dalších patnáct vteřin.

Jediná oblast trvalé neshody je vlastně americký postoj k tomu, co váš prezident neprozřetelně nazval ‚dvě Číny'. Kdyby se tohle dalo nějak uvést na pravou míru..." uvažoval ministr.

"Jak jsem vám řekl, prezident se pouze pokoušel vyjádřit se před reportéry v době, kdy situace byla spletitá a zmatená."

"A my to máme pominout?"

"Amerika si nadále myslí, že mírové řešení sporu o Tchaj-wan poslouží zájmům všech zúčastněných." To znamenalo status quo ante, postoj, který zaujala silná, sebevědomá Amerika, jíž se Čína neodváží otevřeně se postavit.

"Mír má vždy přednost před konfliktem," prohlásil Žang. "Ale jak dlouho budeme muset projevovat tak velkou shovívavost? Nedávné události ten ústřední problém jen dokreslily."

Chabý tah, pomyslel si Adler. "Chápu vaše zklamaná očekávání, ale trpělivost je nejcennější ze všech ctností."

"V jistém okamžiku se z trpělivosti stává slabost." Ministr zahraničních věcí sáhl po čaji. "Nějaké příhodné a vstřícné slovo ze strany Ameriky by bylo z naší strany přijato s vděčností."

"Žádáte, abychom naši politiku poněkud poopravili?" Teď, když Adler takhle byť jen nepatrně změnil směr hovoru, zvědavě čekal, zda znovu promluví Žang.

"Žádáme jen, abyste nahlédli logiku situace. Přátelství obou našich zemí by tak dostalo daleko širší a pevnější základ. Konečně, pro země, jako jsou naše a vaše, je to záležitost pouze menšího významu."

"Rozumím," odvětil Adler. A také rozuměl. Teď to bylo jisté. Gratuloval si k tomu, že je donutil vyložit karty na stůl. Další krok se bude muset udělat ve Washingtonu. Za předpokladu, že tam mají čas na něco jiného než na právě probíhající válku.

Desátý obrněný průzkumný pluk se vrátil do Saudské Arábie v 03.30 místního času. Pluk Buffalo teď byl rozvinutý do fronty široké skoro padesát kilometrů.

Za další hodinu už budou po obou stranách zásobovací trasy armády SIR; až sem se dostali nepozorovaně. Nyní se pohybovali rychleji, téměř padesát kilometrů za hodinu. Na území SIR přední skupina narazila na několik hlídek a jednotek vnitřní bezpečnosti. Převážně to byla osamocená vozidla, takže je vyřídila hned, jak je spatřila. Teď, až dorazí k příští silnici, čekají pluk další střetnutí. Nejprve to budou jednotky vojenské policie - nebo jak jim nepřítel říká - , která řídí dopravu. Po silnici musí do Vojenského města krále Chálida jezdit spousta cisteren s palivem. Ty byly pro vojáky pluku Buffalo prvním cílem.

Druhá brigáda Nesmrtelných byla pod palbou už téměř hodinu, když přišly rozkazy postoupit vpřed; vozidla bývalé íránské obrněné divize se hnula s odhodláním. Dvouhvědičkový velící generál byl teď vzadu u 3. brigády na křídle, a spíš naslouchal než mluvil; udivovalo a překvapovalo ho, že tu nejsou americké vzdušné síly, ale byl tomu samozřejmě rád. Dorazilo dělostřelectvo sboru a rozestavilo se a nachystalo, aniž zatím pálilo, aby nevyzradilo svou přítomnost. Možná, že dlouho nevydrží, ale generál potřeboval jeho blahodárnou přítomnost. Na téhle straně hlavní silnice bude nepřítel mít sotva víc než kompletní brigádu - a on má dvojnásobek. I kdyby nepřítel mel kompletní brigádu, generálovi iráčtí druhové na opačné straně se obloukem vrátí a podpoří ho, stejně jako by podpořil on je, kdyby našel volné pole. Za jízdy, aby na ně nezaútočilo dělostřelectvo nebo vrtulníky, naléhavě vysílačkou povzbuzoval své velitele, aby útočili usilovně; sám je následoval v otevřeném velitelském vozidle. Teď postačí, když nepřítel setrvá v pozicích, které při prvním útoku úspěšně udržel, a on už se postará...

LOBO prošla linií MANASSASKÁ KŘIŽOVATKA o dvacet minut později oproti plánu, k tiché zlosti plukovníka Eddingtona, který si myslel, že svým lidem poskytl na manévr dostatek času. Ale ten zatracený obhájce ve věcech trestních - nadbytečný, jak o tom nejednou žertoval - , velící SOVĚ, byl zase hodně vpředu; kryl pravou stranu, zatímco jeho druhý velící důstojník praporu se ujal levé strany, žádal o palebnou podporu, ale sám nestřílel.

"VLČÍ SMEČKO-ŠEST, tady SOVA-ŠEST, přepínám."

"ŠEST slyší, SOVO," odpověděl Eddington.

"Nastupují, pane; dvě brigády, v linii, hustě u sebe, právě postupují přes linii VÝŠINA."

"Jak jsou daleko?"

"Tři tisíce metrů. Teď své lidi stahuji." Na tohle si zajistili bezpečné trasy. SOVA doufala, že si každý pamatuje, kde jsou. Novým přesunem se dostanou na východ a budou krýt pravý okraj zvláštní skupiny praporu na křídle.

"Dobrá, tak vykliďte pole, poradče."

"Rozumím, profesore Eddingtone. SOVA letí," odpověděl právník, octnuvší se na místě, kam vlastně nepatřil. "Konec." Za minutu se zeptal řidiče, jak rychle dokáže jet potmě. To bylo něco, co fanoušek závodů NASCAR moc rád předvedl.

Stejná zpráva přišla za čtyři minuty zleva. Jedna Eddingtonova brigáda stojí proti čtyřem. Bylo načase tohle záporné skóre trochu snížit. Jeho dělostřelecký prapor přenesl palbu. Velitelé tanků a bradleyů začali propátrávat obzor, zda se tam něco nehýbe, a tři mechanizované prapory se začaly valit dopředu, aby se s nepřítelem utkaly za chodu. Velitelé rot a čet zkontrolovali své linie, zda mají správné rozestupy. Velitel praporu byl ve svém velitelském tanku na levé straně linie. Operační důstojník je podporoval zprava. Bradleye byly jako obvykle poněkud vzadu za čtyřiapadesáti abramsy; jejich úkolem bylo vyčistit pole od pěchoty a podpůrných vozidel.

Dělostřelectvo pálilo obyčejnými granáty, a teď, když mělo přímý výhled, silně znepříjemňovalo život tankům s otevřenými poklopy, i lidem, kteří byli tak hloupí, že zůstávali na volném prostoru pod širým nebem. Nikoho ani nenapadla podobnost s rytíři v brnění. Na to byli příliš rozptýlení po

bojišti. Boj spíš připomínal námořní bitvu na moři písku a kamení, pro lidi stejně nebezpečném jako skutečné moře; a zanedlouho bude ještě nebezpečnější. Eddington zůstal s BÍLÝM TESÁKEM, v podstatě pohyblivou zálohou, protože bylo jasné, že nepřítel postupuje po obou křídlech a střed přenechává průzkumnému zajištění, pokud vůbec někomu.

"Kontakt," hlásil jeden z velitelů čet ostatním vozidlům své roty. "Mám nepřátelská vozidla na pět tisíc metrů." Pohlédl na displej IISBV, aby si ještě jednou potvrdil, že na té straně nejsou žádné vlastní síly. Fajn. SOVA je pryč z cesty. On má teď před sebou jen "červené".

Teď už vyšel ubývající měsíc, necelá čtvrtina, ale terén osvětloval dostatečně jasně, aby přední linie Nesmrtelných rozeznala na horizontu pohyb. Vojáci Druhé brigády, rozezlení výpraskem, který dostali, když čekali na rozkaz k postupu, byli plní chuti do boje. Někteří měli laserové dálkoměry, které zobrazovaly cíle téměř v dvojnásobku účinné vzdálenosti. I tahle zpráva šla nahoru po velitelské linii. Zpět se vrátily rozkazy zvýšit rychlost, aby se vzdálenost zmenšovala rychleji a aby se Nesmrtelní dostali z nepřímé palby, která stejně bude muset brzy přestat. Střelci v tancích zaměřovali vozidla ještě příliš vzdálená, v očekávání, že v necelých dvou minutách tomu bude jinak. Cítili, jak jejich oři zrychlují, slyšeli slova svých velitelů vyzývající je, aby byli připraveni. Teď měli dost cílů, mohli je spočítat, a počet nebyl nikterak působivý. Máme výhodu. Musíme mít, říkali si všichni Nesmrtelní.

Proč ale Američané postupují směrem na ně?

"Zahájit palbu na vzdálenost čtyři tisíce," přikázal velitel roty svým posádkám. Abramsy byly jeden od druhého vzdáleny téměř pět set metrů, rozestaveny ve dvou stupňovitých řadách, a vykrývaly rozsáhlý prostor. Během přibližovací fáze velitelé tanků většinou vyhlíželi ven; pak zmizeli uvnitř a aktivovali systémy pro řízení palby.

"Mám jednoho," hlásil střelec svému veliteli. "T-80, zaměřen, vzdálenost čtyřicet-dva-padesát."

"Nastavení?" zeptal se velitel tanku, jen tak pro jistotu.

"Nastavení na kumulativní nálože. Nabíječi, všechno "stříbrné kule", dokud neřeknu jinak."

"Slyším. Jen ať žádného nemineš."

"Jednačtyřicet," vydechl střelec. Počkal ještě patnáct vteřin a vypálil jako první z celé roty. A jako první také smrtelně zasáhl. Dvaašedesátitunový tank při odpálení zakolísal, pak jel dál.

"Zásah, palbu stav, cíl tank na jedenáctou," hlásil velitel do telefonu.

Nabíječ dupl těžkou botou na pedál, otevřel dvířka zásobníku a trhnutím vytáhl další "stříbrnou kuli", pak se plavně otočil a náboj, z větší části z plastu, nejprve nasměroval, a pak ho vrazil do komory.

"Nabito!" zavolal.

"Zaměřeno!" ohlásil střelec veliteli.

"Pal!"

"Odpaluji!" Přestávka. Svítící střela zasáhla. "Rovnou do černýho!"

Velitel: "Zásah! Palbu stav! Přenést doprava, cíl na první."

Nabíječ: "Nabito!"

Střelec: "Zaměřeno!"

Velitel: "Pal!"

"Odpaluji!" řekl střelec a vypustil třetí střelu v rozmezí jedenácti vteřin.

Je to neskutečné, myslel si velitel, příliš zaměstnaný pozorováním, než aby mohl sám pálit. Bylo to jako postupující vlna. Nejprve explodovala přední řada T-80, pak šlo pár ran vedle, to se však v pěti vteřinách napravilo, když se dala do pohybu druhá řada nepřátelských vozidel. Ta začala opětovat palbu. Záblesky vypadaly jako výbuchy cvičných náloží Hoffman, jaké velitel před tak krátkou dobou viděl v Národním výcvikovém středisku. Ukázalo se, že jsou právě

tak neškodné. Nepřítel měl sice také svítící střely, ale celá první salva ani nedolétla na cíl. Některé z T-80 stačily vypálit podruhé. Potřetí už nevypálil žádný.

"Ježíši, pane, udejte mi nějaký cíl!" zavolal jeho střelec.

"Něco si vyberte."

"No, tak třeba nějaké BVP," zabručel střelec, spíš sám pro sebe. Vypálil střelu s brizantní náloží a cíl zasáhl na vzdálenost přes čtyři tisíce metrů. Jako už předtím, bitva skončila v necelé minutě. Linie Američanů postupovala. Některá nepřátelská těžká BVP odpálila rakety, ale nyní se octla v palbě tanků a bradleyů. Vozidla explodovala a naplňovala oblohu dýmem a ohněm. Teď bylo vidět jednotlivé vojáky, většinou prchající; někteří se otáčeli a stříleli nebo se pokoušeli zaujmout nová postavení. Střelci v amerických tancích, kteří už před sebou neměli nic velkého po čem by pálili, přešli na spřažené kulomety. Bradleye dojely na úroveň tanků a honička začala doopravdy.

Přední linie tanků projela dýmajícími troskami divize Nesmrtelných necelé čtyři minuty po první salvě. Věže se otáčely doprava a doleva a pátraly po cílech. Velitelé tanků opět vyhlíželi ven, ruce na těžkých kulometech nahoře na věži. Každé místo, odkud vycházela nějaká palba, se octlo v ohni. Nejprve z toho byly takřka závody, kdo pobije nejvíc nepřátel, protože se dostavilo vzrušení; lidé byli jako opilí bojem - pocit, který ti, kdo ho nikdy neprožili, neznají, pocit božské moci a síly, možnost rozhodovat o životě a smrti - a pak smrt vnutit dotekem prstu. A víc než to; tihle gardisté věděli, proč tu jsou, věděli, co je poslali pomstít. U některých zuřivost trvala několik minut, kdy se vozidla valila vpřed, drtila vše před sebou rychlostí patnácti kilometrů v hodině, jako traktory nebo sklízecí kombajny, zabírající svými lištami život a přeměňující ho ve smrt; stroje vypadaly jako cosi z úsvitu času, cosi naprosto nelidského, naprosto neúprosného.

Pak však ten pocit začal vyprchávat. Už to nebyla povinnost. Už to nebyla pomsta. Už to nebyla ta zábava, jakou čekali. Stávala se z toho vražda. A lidé u zbraní si jeden po druhém uvědomovali, čím mají být, a čím by se mohli stát, kdyby se od svého opojení neodvrátili. Nebylo to takové jako u letců kteří, stovky metrů od svých cílů, střílejí na cosi komicky se pohybující v jejich zaměřovačích, co vlastně ani nejsou lidské bytosti. Tihle lidé zde byli blíž. Střelci teď viděli obličeje a zranění, která způsobovali, i neškodná záda prchajících. I ti blázni, kteří opětovali palbu, budili ve střelcích, kteří je likvidovali, lítost; a brzy všichni pochopili marnost toho všeho. Vojákům, kteří přijeli do pouště plní vzteku, se zprotivilo to, co z toho vzteku vzešlo. Kulomety jeden po druhém umlkaly, spíš na základě obecného pocitu než rozkazu. Ustal odpor a s ním ustala i potřeba zabíjet. Zvláštní skupina LOBO projela dýmajícími troskami dvou obrněných brigád, pátrajíc po cílech hodných její profesionální pozornosti spíš než osobní podjatosti, kterou v sobě museli potlačit.

Už se nedalo dělat nic. Generál vstal a odešel od svého velitelského vozidla; své posádce pokynem přikázal, aby udělala totéž. Na jeho rozkaz složila zbraně, postavila se na vyvýšený terén a čekala. Nemusela čekat dlouho. Slunce vycházelo. Na východě se ukázala první oranžová záře a ohlašovala nový den, tak odlišný od starého.

První konvoj třiceti palivových cisteren vyjel přímo před nimi a ujížděl slušnou rychlostí; vozidla, postupující k jihu, řidiči cisteren určitě považovali za vlastní. Střelci v bradleyích jednotky I-Troop na ně vyslali řadu střel, které zapálily pět prvních cisteren. Ostatní se zastavily; dvě z nich se převrátily, vznítily se a explodovaly samy od sebe, když s nimi řidiči sjeli do příkopu v uchvátané snaze uprchnout. Posádky bradleyů většinou nechaly lidi utéct pryč, jen tak mimochodem vystřelili na cisterny granáty s brizantní náloží a pokračovali dál k jihu kolem nechápavě a udiveně zírajících íránských řidičů, kteří jen stáli a dívali se, jak je Američané míjejí.

Našel ho bradley. Dojel na padesát metrů od skupiny a tam zastavil.

Generál, který ještě před dvanácti hodinami velel v podstatě nedotčené obrněné divizi, se ani nepohnul, ani nekladl odpor. Stál nehybně, i když se zpoza M2A4 vynořili čtyři pěšáci a kráčeli k němu, s namířenými puškami v rukou; americké pásové vozidlo své pěšáky krylo s ještě větší důrazností a autoritou.

"Lehnout na zem!" zakřičel desátník.

"Řeknu to svým lidem. Já umím anglicky. Oni ne," odpověděl generál. Jeho vojáci si lehli obličejem k zemi. On zůstal stát, snad v naději, že zemře.

"Tak dej ty pracky nahoru!" Desátník byl v civilu policistou. Důstojník - ještě nevěděl jaký, ale jeho uniforma byla moc fešácká na to, aby to bylo nějaké ucho - uposlechl. Desátník podal pušku sousedovi a vytáhl pistoli, přikročil k důstojníkovi a držel mu ji u hlavy, zatímco ho zkušeně prohledával. "No, tak teď je můžeš dát dolů. Když budete sekat dobrotu, nikomu se nic nestane. Prosím, řekněte to svým lidem. Zabijeme je, když budeme muset, ale vraždit nikoho nebudem, jasný?"

"Řeknu jim to."

S příchodem denního světla se Eddington vrátil do svého vypůjčeného vrtulníku a vypravil se na obhlídku bojiště. Brzy bylo jasné, že jeho brigáda rozdrtila dvě kompletní divize. Svou zajišťovací průzkumnou jednotku poslal dopředu, aby prozkoumala terén před tím, než nastane fáze pronásledování, která teď musela přijít; pak zavolal Diggsovi a požádal o instrukce, co má udělat se zajatci. Než někdo na něco přišel, z Rijádu přiletěl vrtulník s televizním štábem.

Ještě než se dostaly ven záběry, pronikly na veřejnost zvěsti, tak jak je tomu vždycky v zemích, kde chybí svobodný tisk. V bytě úředníka ruského velvyslanectví zazvonil telefon. Hovor přišel krátce před sedmou a probudil ho; v několika minutách však už byl z domu a ujížděl tichými ulicemi na místo schůzky s člověkem, který, jak si říkal, konečně překračuje čáru, za níž se z něj stane agent Ruské zahraniční rozvědky.

Deset dalších minut věnoval Rus tomu, že si ověřoval, zda nemá nikoho za sebou. Ale každý, kdo by ho tohoto rána snad sledoval, by musel být neviditelný, a on navíc předpokládal, že spousta ájatolláhových bezpečnostních sil byla odvolána jinam.

"Nu?" řekl, když se s tím člověkem setkal. Na formality nebyl čas.

"Máte pravdu. Naše armáda byla - v noci poražena. Ve tři hodiny mi volali, chtěli znát můj názor na to, jaké jsou úmysly Američanů. Všechno jsem to slyšel. Nemůžeme ani hovořit s našimi jednotkami. Armádní velitel se jednoduše ztratil. Na ministerstvu zahraničí je panika."

"Jakpak by ne," mínil diplomat. "Měl bych vám říct, že ten turkmenský vůdce už..."

"Já vím. Včera v noci volal Darjájímu, ptal se, jestli to s tím morem je pravda."

"A co váš vůdce odpověděl?"

"Řekl, že to je lež nevěřících - co jiného jste čekal?" Úředník se odmlčel. "Nemluvil zcela přesvědčivě. V každém případě je ten člověk ze hry. Indie nás zradila - o tom jsem se také dověděl. Čína o tom ještě neví."

"Jestli čekáte, že ta při vás bude stát, tak to jste nejspíš porušil zákony vašeho náboženství ohledně konzumace alkoholu. Samozřejmě, moje vláda stojí za Američany také. Jste úplně sami," sdělil mu Rus. "Potřebuji nějaké informace."

"Jaké informace?'

"Musím znát místo, kde je ta továrna na mikroby. Potřebuji to ještě dnes."

"Je to pokusná farma východně od letiště."

Že by to šlo takhle snadno? pomyslel si Rus. Jak si tím můžete být tak jist?"

"Zařízení se koupilo od Němců a Francouzů. Tehdy jsem byl v obchodním oddělení. Jestli si to chcete ověřit, mělo by to být snadné. Kolik farem má stráže v uniformách?" otázal se muž bezmocně.

Rus přikývl. "Podívám se na to. Jsou tu ale ještě jiné problémy. Vaše země

bude brzy plně - a tím myslím naprosto plně - ve válce s Amerikou. Moje země by mohla nabídnout zprostředkování a pomoc při jednání o nějakém řešení. Když do správného ucha pošeptáte to správné slovo, náš velvyslanec je vám k dispozici, a pak světu prokážete dobrou službu."

"To je prosté. Ještě před polednem budeme hledat nějakou cestu ven z toho všeho."

"Pro vaši vládu není cesta ven. Žádná," zdůraznil důstojník Ruské zahraniční rozvědky.

[63] RYANOVA DOKTRÍNA

Války obvykle začínají v určitém okamžiku, často však končí jakoby do ztracena. Když nastal den, byl 11. obrněný průzkumný pluk pánem ještě jednoho bojiště; skoncoval s divizemi Druhého sboru SIR. Další divize teď stála proti 2. saudské brigádě, útočící směrem od vycházejícího slunce; americká jednotka se znovu zastavila, aby si doplnila palivo a výzbroj jako přípravu k pokračujícímu útoku na Třetí sbor, který se zatím žádné rozhodující bitvy nezúčastnil.

To se ale již měnilo. Ony dvě divize se teď těšily plné a ničím nerozptylované pozornosti veškerého taktického letectva na bojišti. Nejprve byly zaměřeny prostředky jejich protivzdušné obrany. Každý zapnutý radar přilákal stíhačky F-16, nesoucí protiradiolokátorové střely, - a ve dvou hodinách byla obloha pro americké a saudské piloty bezpečná. Stíhačky SIR se pokusily udeřit ze svých domovských základen a bránit své obklíčené pozemní síly. K útvarům, jimž se vypravily na pomoc, se však přes hradbu radarů a stíhaček, nacházející se daleko před jejich postaveními, nedostala žádná z nich. Při marném a bezvýsledném pokusu SIR ztratila přes šedesát letounů. Snazší pro ně bylo pustit se do kuvajtských brigád, které tak drze vnikly na území svého mnohem většího a mocnějšího souseda. Malé kuvajtská letectvo se muselo po většinu dne spoléhat samo na sebe, ale strategicky byla vzdušná bitva jen málo významná. Cesty přes bažiny byly přerušeny, a opravit je bude trvat celé dny. Bitva ve vzduchu byla spíš předvedením vzájemného hněvu než čehokoli jiného, a i zde se kuvajtská síly držely dobře, i když ne nijak ohromujícím způsobem; přesto však na každé jejich sestřelené letadlo připadla tři letadla nepřítele. Na malou zemi, která se válečnému umění teprve učila, to byla bitva, o které se bude hovořit ještě celá léta, a velikost činů jejích účastníků každým dalším vyprávěním poroste. Přesto však všechna úmrtí z toho dne budou zbytečná - zmarněné životy se stanou jen tečkami za již hotovým rozhodnutím.

Po Třetím sboru, jehož rakety země-vzduch již byly zlikvidované, se pozornost zaměřila na systematičtější vraždění. Na zemi bylo přes šest set tanků, dalších osm set BVP, víc než dvě stě tažených a samohybných děl, několik tisíc nákladních automobilů a třicet tisíc mužů, to vše hluboko uvnitř cizí země a snažící se uprchnout. Útočné stíhačky F-15E Strike Eagle kroužily ve výšce pěti tisíc metrů, málem se tam jen tak potloukaly při nízkém výkonu motorů, a obsluhy zbraňových systémů si pro své laserem naváděné pumy vybíraly jeden cíl po druhém. Vzduch byl čistý, slunce jasné a bojiště rovné. Bylo to daleko jednodušší než všechna cvičení na pumové střelnici Nellis. V menší výšce se k nim pak připojily F-16 se svými mavericky a konvenčními pumami, které shazovaly na své přidělené sektory. Tříhvězdičkový velitel Třetího sboru, který si právem myslel, že teď je nejvyšším velitelem pozemních sil, vydal před polednem rozkaz k všeobecnému ústupu; shromáždil podpůrná vozidla, utábořená ve Vojenském městě, a pokoušel se dostat své jednotky ven aspoň v jakéms takéms pořádku. Z oblohy na něj padaly pumy; od východu se blížila saudská 5. brigáda a americké síly ho dohánělý z týlu; proto se rozhodl stočit se na severozápad v naději, že se dostane zpátky na vlastní území stejnou cestou, kudy sem vnikl. Jeho vozidla na zemi se ukrývala v dýmu jak jen nejlépe dovedla; to spojenecké letce trochu trápilo, avšak nesestupovali níž, aby své útoky přitvrdili, protože síly SIR by mohly palbu s jistým účinkem

opětovat. To dávalo generálovi naději, že by se mohl dostat zpátky tak se dvěma třetinami své původní síly. S palivem žádné starosti nebyly. Palivové cisterny pro celou Boží armádu teď měl u svého sboru.

Diggs se nejprve stavil u Eddingtonovy brigády. Podobnou podívanou zažil a podobné pachy cítil už dřív. Tanky dokážou hořet překvapivě dlouho, až dva dny, díky palivu a munici, které nesou. V zápachu motorové nafty a spálených chemických prachových náplní se takřka ztrácel odporný zápach spáleného lidského masa. Ozbrojené nepřátele je nutno zabíjet, ale mrtví brzy začnou vzbuzovat lítost, zvláště ti, kteří byli takhle pobiti jako na jatkách. Ale nakonec jen poměrně málo z nich zemřelo kulkami kulometů mužů z Karolíny. Mnohem víc se jich vzdalo. Ty bylo třeba shromáždit, odzbrojit, spočítat a poslat do práce, hlavně při odklízení těl jejich padlých druhů. Tahle činnost je stejně stará jako války samy a poučení pro poražené je vždy totéž: Tady vidíte, že si s námi nemáte podruhé zahrávat.

"A co teď?" otázal se Eddington, doutník mezi zuby. U vítězů se na bojišti vystřídalo několik zvratů nálad. Dorazili sem zmatení a ve spěchu, se skrývaným strachem stáli před neznámem, odhodláni šli do bitvy - v jejich případě s takovým hněvem, jaký ještě nikdy nepoznali - , zvítězili s pocitem nadšení a vzletu, načež nyní cítili hrůzu z té řeže a soucit s poraženými. Tenhle cyklus se teď znovu měnil. Většina mechanizovaných sil se během posledních několika hodin znovu zorganizovala a byla opět připravená k dalšímu přesunu; vojenská policie a přijíždějící saudské jednotky se ujímaly zajatců, shromážděných jednotkami z bojové linie.

"Jen seďte na fleku," odpověděl Diggs k Eddigtonovu zklamání i úlevě. "Ty zbytky prchají co mohou. Stejně byste je nedohnal. A rozkazy k invazi nemáme."

"Šli na nás postaru," řekl plukovník Národní gardy; vzpomněl si přitom na Wellingtona. "A my jsme je postaru zastavili. Je to hrozná práce."

"Co Bobby Lee, pamatujete? A Chancellorsville?'

"Aha, nojo. Ten měl taky pravdu. Jen si představte, Diggsi. Těch pár hodin - nachystat se, přesunout a rozestavit prapory, dostat informace, jednat podle nich." Zakroutil hlavou. "Nikdy mě ani nenapadlo, že by to mohl být takovýhle pocit... ale teď..."

"Je správné, že válka je takhle hrozná, jinak bychom v ní mohli nalézt až příliš velké zalíbení," citoval generál. "Divné je, jak člověk někdy zapomíná. Tamti chudáci - " pokračoval, dívaje se, jak vojáci shánějí padesát lidí k nákladním autům, aby je odvezli zpátky do týlu. "Vykliďte to tady, plukovníku. Shromážděte svoje jednotky. Možná, že dostaneme rozkaz k přesunu. Nemyslím ale, že přijde."

"A Třetí sbor?'

"Daleko nedojde, Nicku. Karty rozdáváme my," citoval opět výrok vojevůdce z občanské války. "Poženeme je rovnou na Desátý."

"Takže přece jen znáte Bedforda Forresta." Diggs pronesl jeden z nejvýznamnějších aforismů generála Konfederace. Rozdávat karty - neposkytovat prchajícímu nepříteli možnost sebrat se; znepokojovat ho, zasazovat mu údery, donutit ho, aby se dopouštěl dalších a dalších chyb, uhnat ho, až padne. I kdyby na tom už nezáleželo.

"Moje doktorská disertační práce byla na téma ‚Hitler jako politický manipulátor'. Já jsem Forresta taky neměl moc rád." Diggs se usmál a zasalutoval. "Vy i vaši lidé jste si vedli prima, Nicku. Jsem rád, že jsem vás na tomhle výletě měl s sebou."

"Docela nerad bych o něj byl přišel, pane."

Vůz měl diplomatické označení, ale jak řidič, tak pasažér věděli, že něco takového se v Teheránu ne vždycky respektovalo. V zemi, která je ve válce, jdou vůbec věci trochu jinak. Například zařízení, která byla předtím tajná, se dají poznat podle toho, že v těžkých dobách se kolem nich vyskytuje víc stráží, místo aby všechno zůstalo při starém; bylo by to mnohem chytřejší. Ale

nikdo tohle "pravidlo" zatím neporušil. Auto zastavilo. Řidič přiložil k očím triedr, pasažér zvedl fotoaparát. Jistě, pokusná farma - a kolem budovy s výzkumnými laboratořemi jsou ozbrojení muži, a to přece není normální. Bylo to opravdu tak snadné. Auto se na silnici otočilo a zamířilo zpátky k velvyslanectví.

Naráželi jen na bezcílně bloudící rozptýlené jedince. Pluk Blackhorse se teď cele věnoval pronásledování; ukazovalo se, že tohle pronásledování nepřítele bude trvat dlouho. Americká vozidla byla lepší a celkově rychlejší než ta, která pronásledovala, prchat však bylo zase snazší než honit. Pronásledovatelé musí být opatrní a musí si dávat pozor na možná přepadení ze zálohy a léčky. Chuť pobít ještě víc nepřátel utuchala v obavách, aby člověk nezemřel v již vyhrané válce. Zmatek v řadách nepřítele dovoloval 11. pluku pohybovat se v těsnější formaci; jednotky na pravém křídle nyní mohly udržovat rádiové spojení s postupujícími Saúdy, kteří teď právě likvidovali několik posledních praporů Druhého sboru a uvažovali o tom, jak se utkají se Třetím sborem v konečné, rozhodující bitvě.

"Cíl tank," oznámil velitel. "Na desátou, čtyřicet-jedna set."

"Zaměřeno," řekl střelec, když Abrams zastavil, aby byl výstřel snazší.

"Nestřílet," vykřikl velitel náhle. "Lezou ven. Dejte jim pár vteřin."

"Rozkaz." Střelec to viděl také. Kanon T-80 byl tak jako tak namířený jinam. Počkal, až posádka uběhla asi sto metrů.

"No, tak mu to dejte."

"Připraven." Závěr skočil zpátky, tank sebou prudce škubl a projektil vylétl. Za tři vteřiny byla ve vzduchu další střelecká věž. Jak čertík z krabičky."

"Zásah. Palbu stav. Řidiči, pokračujte v jízdě," přikázal velitel tanku. Byl to jejich dvanáctý zničený cíl. Osádka uvažovala, jaký asi bude rekord jednotky; velitel zatím zaznamenal polohu tříčlenné nepřátelské posádky na svém IISBV, který plukovnímu bezpečnostnímu oddílu automaticky sdělil, kde si ji má vyzvednout. Postupující tankisté se jí obloukem vyhnuli. Bylo to sice nepravděpodobné, ale některý z nich by mohl vypálit nebo udělat nějakou jinou pitomost. A oni neměli ani čas ani chuť plýtvat municí. Čekala je ještě jedna bitva, pokud druhá strana nebude mít dost rozumu, aby to prostě zabalila.

"Nějaké připomínky?' zeptal se POTUS.

"Pane, bude z toho precedens," odpověděl Cliff Rutledge.

"To je právě účel," přikývl Ryan. Videozáznamy z bojiště šly nejprve bez úprav k nim. Byly na nich obvyklé hrůzy, kusy těl těch, které rozervaly brizantní výbušniny, celá těla těch, jež smrt zastihla z nějaké neurčené příčiny, ruka, čouhající z transportéru, z jehož vnitřku dosud stoupal dým, jakýsi chudák, který se skoro dostal ven, ne však úplně. Když má člověk kameru, musí v něm být něco, co ho k podobným věcem žene a přitahuje. Mrtví jsou prostě mrtví; tím či oním způsobem jsou všichni oběťmi - určitě víc než jedním způsobem, myslel si Ryan. Tihle vojáci dvou předtím navzájem oddělených zemí se společnou, překrývající se kulturou, zemřeli rukama ozbrojených Američanů. Na smrt je však poslal člověk, jehož rozkazů museli uposlechnout, člověk, který se přepočítal a který byl ochoten použít jejich životy jako hrací známky, jako čtvrťáky vhozené do ohromného hracího automatu, jehož pákou prudce trhl aby viděl, co se bude dít. Něco takového se nemělo stát. S mocí přece jde ruku v ruce odpovědnost. Jack si umínil, že vlastní rukou napíše dopis rodině každého mrtvého Američana, stejně jako to v roce 1991 udělal George Bush. Dopisy poslouží dvojímu účelu. Rodinám zemřelých snad přinesou trochu útěchy, a člověku, jenž je svým rozkazem vyslal do pole, určitě připomenou, že ti mrtví kdysi žili. Prezident uvažoval, jak asi vypadaly jejich tváře. Pravděpodobně nebyly nijak odlišné od tváří gardistů, kteří stáli čestnou stráž v Indianapolisu toho dne, kdy poprvé veřejně vystoupil. Vypadaly stejně, ale každý lidský život je ojedinělé, nejcennější vlastnictví

- a Ryan přispěl svým dílem k tomu, že ti muži o život přišli. Ačkoli věděl, že to bylo nutné, pro něho zase bude nutné, nyní i po celou dobu, kdy bude sedět v téhle budově, mít na paměti, že existuje něco víc než jen tváře. A v tom je právě ten rozdíl, říkal si; já svou odpovědnost znám. On tu svou nezná. On dosud žije v mylné představě, že lidé jsou odpovědní jemu, a ne naopak.

"Je to politický dynamit, pane prezidente," varoval van Damm.

"Takže?"

Je tu jeden právní problém," sdělil jim Pat Martin. "Porušuje se tím zvláštní prezidentský výnos, který vyhlásil Gerald Ford."

"Ten znám," odpověděl Ryan. "Ale kdo o rozkazech prezidenta rozhoduje?"

"Prezident, pane," odvětil Martin.

"Tak mi tedy navrhněte nějaký nový rozkaz."

"Co je to za smrad?" Řidiči kamionů v motelu v Indiane opět venku provozovali obvyklý ranní tanec kolem svých vozů; znovu s nimi popojeli, aby šetřili pneumatiky. Už toho tady měli plné zuby a z celého srdce si přáli, aby zákaz cestování byl už brzy odvolán. Jeden z řidičů právě zacvičil se svým šestnáctikolovým obrovitým svěřencem a zaparkoval ho vedle cisterny na cement. Jarní vzduch se začínal oteplovat a kovové karosérie proměňovaly vnitřky kamionů v pece. U cisterny na cement to mělo účinek, na nějž její majitelé nepomysleli. "Neteče ti nádrž?' zeptal se řidič Holbrooka a sehnul se, aby se podíval. "Ne, nádrž máš v pořádku."

"Možná někdo trochu rozlil tamhle u pump," řekl na to Horal.

"To sotva. Už před časem to tam spláchli. Tohle bysme měli najít. Jednou jsem viděl hořet takovejhle naklaďák, poněvač mechanik na něm něco zkurvil. Šofér uhořel; stalo se to na I-40 v pětaosmdesátým. Parádní binec." Stále auto obcházel. "Někde ti něco uchází, brácho. Mrknem se na palivový čerpadlo," řekl pak a uvolnil západky na kapotě.

"Hele - ehm - moment, teda..."

"Jen klídek, kámo. Já dovedu tydle věci spravovat. Každej rok ušetřím tak pět táců, když si leccos udělám sám." Kapota šla nahoru a řidič kamionu se podíval dovnitř, sáhl do útrob motoru a zatahal za pár hadiček, pak prohmatal spoj na čerpadle. "No, jsou v pořádku." Potom se podíval na přívod ke vstřikování. Jedna matka byla trochu uvolněná, byla to ale jen kontramatka; utáhl ji rukou. Nikde nic neobvyklého. Znovu se sehnul a podíval se na spodek. "Nikde nic nekape. Kruci," uzavřel a narovnal se. Potom zkoumal směr větru. Možná, že ten smrad přichází od... ne. Cítil, jak se v restauraci připravuje snídaně; restaurace bude toho dne jeho jedinou další zastávkou. Ten smrad jde z něčeho přímo tady... a taky je tu cítit ještě něco jiného, ne jenom nafta, když o tom tak uvažuje.

"Hele, co tady vy dva máte, Cootsi?" zeptal se jiný řidič a přistoupil k nim.

"Cejtíš to?' Oba muži stáli a nasávali do nozder vzduch jako když větří svišti.

"Někdo tu má vadnou nádrž?"

"Ne, nic takovýho nevidím." První řidič se podíval na Holbrooka. "Koukni, nechci bejt vlezlej, ale ten auťák je můj vlastní, a tak vo něj mám strach, chápeš? Moh' by sis s tím svým přejet támhle? A já někoho seženu, aby se ti podíval na motor, jo?"

"Ale jo, maličkost, klidně si přejedu." Holbrook vlezl znovu do auta, nastartoval ho a pomalu odjel pryč, zatočil a zaparkoval ve volné části parkoviště. Druzí dva se za ním dívali.

"Ten zatracenej smrad je pryč, že jo, Cootsi?"

"Ten naklaďák, to bude nějaká nachcípaná mrcha."

"Vyserem se na něj. Je čas na zprávy. Jdem dovnitř." Druhý řidič mávl rukou.

"Koukněte!" slyšeli, když vešli do restaurace. Televize byla naladěná na

CNN. Scéna vypadala jako oddělení zvláštních efektů v nějakém velkém filmovém studiu. Tam něco takového není nikdy skutečné. Tady to skutečné bylo.

"Plukovníku, co se odehrálo minulé noci?"

"No, Barry, nepřítel na nás šel dvakrát," vysvětloval Eddington, doutník v natažené ruce. "Poprvé jsme seděli tamhle na tom hřebeni vzadu. Podruhé jsme postupovali a oni také. Srazili jsme se někde tady..." Kamera se natočila a zabrala dva tanky ujíždějící po silnici kolem místa, kde plukovník pořádal svou přednášku.

"Musí to bejt teda zážitek, řídit ty vobludy," pronesl Coots.

"A střílet z nich, člověče, to teprva musí bejt sranda." Scéna se opět změnila. Známý, příjemný reportérův obličej byl pokrytý prachem, pod očima váčky z nevyspání a únavy.

"Tom Donner, z tiskové skupiny přidělené 11. obrněnému pluku. Jak bych popsal noc, kterou jsme právě prožili? Jel jsem s posádkou bradleye. Za posledních dvanáct hodin naše vozidlo i ostatní z B-Troop prošla - ani nevím kolika nepřátelskými postaveními. Minulá noc byla Válkou světů v Saudské Arábii. A my jsme byli Marťané.

Síly SIR - ty, proti kterým jsme stáli, byli Iráčané a Íránci dohromady - vzdorovaly, nebo se o to pokoušely, ale nic, co udělaly..."

"Doprdele, měli tam poslat mou jednotku! To by bylo!" prohlásil policista z dálniční hlídky a usazoval se na své obvyklé místo ke kávě, kterou začínal službu. Některé z řidičů znal.

"Smoky, vy jste z Gardy z Ohia?"

"Jo. A jsem u tankovýho průzkumu. Ti hoši z Karolíny měli teda noc jak řemen. Ježíši." Policista zakroutil hlavou. Přitom si v zrcadle všiml člověka, vracejícího se z parkoviště.

"Všechny nepřátelské síly teď prchají. Vysíláme zprávy od Národní gardy, která porazila dvě kompletní obrněné divize..."

"Tolik! Páni," poznamenal policista a upíjel kávu.

"... a pluk Blackhorse zničil další. Bylo to, jako když se člověk dívá na film. Jako když jste na utkání mužstev NFL a týmu z nějaké venkovské ligy."

"Tak vítejte mezi velikány, vy prevíti," pronesl Coots k televizní obrazovce.

"Hej, to je vaše cisterna?" obrátil se policista k Holbrookovi.

"Ano, pane," odpověděl Holbrook, zastavil se a přisedl si ke svému příteli u stolu se snídaní.

"Dej si bacha, ať ti nebouchne pod zadkem," ucedil Coots aniž otočil hlavu.

"Co ksakru dělá cisterna s cementem z Montany až tady?" zeptal se policista lehkým tónem. "Co?' dodal ke Cootsovi.

"Má nějaký problémy s palivem. Řekli jsme mu, aby s ní popojel. Jo, a díky, kamaráde. Fakt, nechci bejt protivnej, ale to víš...."

"To je v pořádku. Pro jistotu jsem se na to stejně ještě kouknul."

"Proč s tím jedete tak daleko až z Montany?" zeptal se policista znovu.

"No, koupili jsme ji tam. A vezem ji na východ, za kšeftem, víte?"

"Hmmm." Pozornost všech se vrátila k televizi.

"Ano, postupovali k jihu, a my jsme jeli přímo na ně!" nadšeně vyprávěl nyní kuvajtský důstojník jinému reportérovi. Láskyplně poklepal na hlaveň svého tanku, tak, jak by poplácal vítězného závodního hřebce - malý človíček, který za minulý den povyrostl o několik desítek centimetrů, stejně jako jeho země.

"Nevíte, kdy budeme moct zpátky do práce, Smoky?" zeptal se Coots policisty.

Policista zavrtěl hlavou. "Víte toho stejně tolik co já. Až odsud vypadnu, pojedu zase k zátarasu."

"Jojo, a těch peněz za pokuty, co vám takhle utíkaj', co, dopraváku?" poznamenal jeden z řidičů a uchechtl se.

"Hergot, ani jsem si nevšim' poznávacích značek. Vopravdu, nač se sem

ksakru táhnout až z Montany zrovna s cisternou na cement?" dumal Coots. Ti chlapi mu sem nějak nezapadali.

"Možná ji levně koupil," mínil policista a dopil kávu. "Na seznamu nic ukradeného nemám. Sakra, jestlipak se vůbec tyhle auťáky taky kradou?"

Ještě jsem neslyšel - lup!" udělal Coots. Záběr na obrazovce teď ukazoval naváděné, "chytré' pumy. "Aspoň to moc nebolí."

"Tak se tu všichni mějte," řekl policista cestou ven. Nasedl do hlídkového chevroletu a vyjížděl zpátky na dálnici; pak se rozhodl, že se na tu cisternu na cement přece jen podívá. A poznávací značku si taky můžu ověřit, umiňoval si. Možná, že je na seznamu. Pak to ucítil také, a policistovi to nepáchlo jako nafta... snad jako čpavek...? Ten zápach si vždycky spojoval se zmrzlinou, protože kdysi jedno léto pracoval v továrně, která ji vyráběla... a také se zápachem paliva, používaného u jeho tankové jednotky Národní gardy. To probudilo jeho zvědavost; vrátil se zpátky do jídelny. "Pánové, to je vaše auto, tamhleto na kraji parkoviště?"

"Jo, proč?" zeptal se Brown. "Něco se vám nezdá?"

Prozradily ho jeho ruce. Policista si všiml, jak se nervózně svírají. Něco tu rozhodně není v pořádku. "Šli byste laskavě oba se mnou?"

"Moment, někdo tady měl nějaký řeči?"

"Nikdo žádné řeči nemá. Jen se chci podívat, co to je za zápach. Stačí?"

"Někdo se nám na to pozdějc podívá."

"Podíváme se na to hned." Policista ukázal rukou. "Tak prosím, pánové."

Vyšel za nimi ven, nasedl do svého auta a následoval je; oba šli pomalu k cisterně a cestou si cosi mezi sebou povídali. Něco tady prostě není v pořádku. Jeho kolegové na dálnici neměli momentálně nijak moc práce, přivolal tedy ještě jedno auto a požádal velitelství, aby prověřilo státní poznávací značku. Potom vystoupil a znovu si cisternu prohlížel.

"Nastartoval byste to?"

"Ale jo." Brown vylezl do kabiny a spustil motor; běžel hlučně.

"Tak jak?" otočil se policista k Holbrookovi. "Ukažte mi doklady, prosím."

"Koukněte, já nechápu, co tady kdo proveď."

"Nikdo nic neprovedl, pane. Ale chci vidět vaše doklady."

Pete Holbrook vytáhl náprsní tašku; mezitím přijelo druhé policejní auto. Brown ho viděl také. Viděl náprsní tašku v Holbrookových rukou a policistovu ruku na pažbě pistole. Takhle policisté obvykle stojí, to ale Browna netrápilo. Žádný z obou Horalů neměl pistoli po ruce. Zůstaly v jejich pokoji; dvojici nenapadlo brát si je s sebou, když šli jen na snídani. Policista si vzal Petův řidičský průkaz, vrátil se ke svému autu a zvedl mikrofon -

"Značka je v pořádku, v počítači ji mezi ukradenými nemáme," informovala ho žena na policejní stanici.

"Děkuju." Hodil mikrofon zpátky na sedadlo a přešel k Peteru Holbrookovi; v prstech převracel jeho řidičský průkaz -

Brown viděl svého přítele s policistou, viděl dalšího, a právě volali rádiem...

Policista s údivem vzhlédl, když cisterna poskočila dopředu. Zařval a ukázal rukou, že má zastavit. Druhé auto vjelo Brownovi do cesty. Teprve pak cisterna zastavila. A bylo to. Něco prostě není v pořádku.

"Ven!" vykřikl, teď už s pistolí v ruce. Druhý policista se postaral o Holbrooka; neměl zatím ponětí, o co se jedná. Brown slezl dolů; cítil ruku, která ho uchopila za límec a přirazila k autu. "Tak jak je to s vámi?" zeptal se policista. Než se na to přijde, uplynou celé hodiny, a pak to bude na stanovišti kamionů zajímavé.

Mohl jen zuřivě křičet - a proti svému zvyku také křičel. Videozáznam hovořil jednoznačně. V zemi zavládla náhlá úcta k celosvětovému televiznímu vysílání - a on nemůže zabránit, aby se reportáž dostala na veřejnost. Bohatí měli satelitní přijímače, mnozí jiní také, a vlastnily je společně i skupinky

sousedů. Co teď má dělat? Přikázat, aby se příjem signálu od družice nějak přerušil?

"Proč neútočí?" zeptal se Darjájí.

"Velitel pozemní armády a všichni velitelé sborů přestali vysílat. Máme kontakt jen se dvěma našimi divizemi. Jedna brigáda hlásila, že míří na sever a že ji nepřátelské síly pronásledují."

"A dál?"

"A naše armáda utrpěla porážku," řekl šéf výzvědné služby.

"Jde jak?"

"Záleží na tom?"

Přišli od severu. Pluk Buffalo přišel od jihu. Třetí sbor SIR nevěděl, co leží vpředu. Vyjasnilo se to uprostřed odpoledne. Mastermanova 1. rota zatím zničila okolo stovky palivových cisteren a dalších vozidel, víc než ostatní dva prapory. Jedinou otázkou teď bylo, jaký odpor bude nepřítel klást. Podle zpráv z průzkumu ze vzduchu věděl Masterman přesně, kde postupující nepřátelské útvary jsou, v jaké síle, i kterým směrem postupují. Bylo to mnohem snazší než v minulé akci.

Zpředu ho jistila jednotka A-Troop, B a C byly tři kilometry vzadu. V záloze měl tankovou rotu. Síly SIR sice utrpěly hrozné údery, Masterman se však rozhodl, že své dělostřelectvo ještě nepoužije. Nemá význam varovat je, že tanky jsou blízko. Když do kontaktu scházelo necelých deset minut, poslal A-Troop doprava. Oproti první - a jediné předchozí - bitvě ve své kariéře Duke Masterman tuhle bitvu neuvidí. Její průběh sledoval v rádiovém vysílání.

A-Troop zaútočila z největší možné vzdálenosti kanony a těžkými, drátem naváděnými protitankovými střelami; první neurovnanou řadu nepřátelských vozidel doslova zadupala do země. Velitel jednotky odhadoval, že stojí nejméně proti jednomu praporu; napadl nepřítele zleva a plánovaným zahajovacím manévrem se přibližoval v šikmém směru. Tuhle divizi SIR původně tvořili Iráčané; stáhla se aniž si uvědomila, že je hnána přímo na jiné dvě tankové roty.

"Tady GUIDON-ŠEST. Udeřte zleva, opakuji, udeřte zleva," rozkázal Masterman ze svého velitelského vozidla. Jednotky B a C se stočily k východu, rychle se přesunuly asi tři kilometry a pak ujížděly zpátky. Zhruba ve stejnou dobu nechal Masterman své dělostřelectvo pálit na nepřátelský druhý sled. Teď bylo třeba využít momentu překvapení a nepřítele ničit všemi možnými způsoby. Za dalších několik minut bylo jasné, že se svou 1. rotou napadl přinejmenším brigádu, ale na počtech teď už nezáleželo tolik jako v noci.

Ještě naposledy přišla hrůza, kterou šířily stroje. Záblesky z hlavní nebyly v denním světle tak jasné a tanky při svém postupu projížděly prachem, zvířeným svou vlastní palbou. Jak se předpokládalo, nepřítel se pod ničivými účinky útoku jednotek B-a C-Troop znovu stáhl a obrátil se zpátky v naději, že najde mezeru mezi prvním a druhým útočícím sledem. Narazil však na čtrnáct M1A2 tankové roty, v rozestupech po dvou stech metrech, jako vlnolamy. Když GUIDON vjel do nepřátelských formací, jako první byly opět zničeny tanky, pak BVP. Potom vše skončilo. Vozidla, jichž se útok zatím nedotkl, se zastavila, posádky vyskákaly ven a prchaly pryč. Jak Masterman slyšel z rádia, bylo to stejné podél celé západní linie. Vojáci prchali, všechny únikové cesty však byly zablokované; ti, kteří měli to štěstí, že zůstali naživu a viděli, co se proti nim valí, včas rozpoznali, že odpor by byl nepochybně osudný. Třetí - a poslední - bitva o Vojenské město krále Chálida skončila třicet minut poté, co začala.

Invazní jednotky to neměly tak snadné. Postupující saudské síly, konečně v opravdovém střetu, bojovaly promyšleně; prorážely postaveními jiné brigády, tentokrát íránské, a proti té proto bojovaly důrazněji, než kdyby to byla bývala jednotka arabská. Před západem slunce bylo zničeno všech šest divizí SIR, vniknuvších do jejich země. Menší jednotky, které ještě kladly rozpačitý

odpor, dostaly od vysokých důstojníků rozkaz vzdát se dřív, než jim nepřítel, obklopující je ze tří stran, vnutí jiný, neodvolatelnější konec.

Největším problémem, který už neměl nic společného s bojem, byli zajatci, jako už dříve; zmatek přicházející noci ten problém jen ještě víc komplikoval. Problém se potáhne ještě nejméně jeden den, jak hlásili velitelé. Většina zajatých vojáků SIR však naštěstí měla vlastní příděly vody a potravin. Odvedli je pryč od jejich výstroje a postavili k nim stráže; ale když byli zajatci takhle daleko od domova, sotva hrozilo nebezpečí, že by se vydali pěšky přes poušť.

Clark s Chavezem opustili ruské velvyslanectví hodinu po setmění. Vzadu v autě vezli velký kufr, jehož obsah by nikomu nepřipadal nijak nebezpečný a v podstatě byl z velké části v souladu s jejich novinářským krytím. Přidělený úkol byl poněkud šílený; výše postavený člen dvojice si s ním dělal trochu starosti, v Dingovi však spíš vzbuzoval chuť uskutečnit ho. Výchozímu předpokladu se nedalo moc věřit a musel se zkontrolovat a potvrdit. Během jízdy do uličky za kavárnou se nestalo nic. Okruh střežený Darjájího ochrankou končil nedaleko místa, které bylo jejich cílem. Kavárna byla zavřená kvůli zatemnění, vnucenému městu, jež bylo napůl ve válce a napůl v míru - ulice byly temné a okna zatažená, auta však směla jezdit s rozsvícenými světly a elektřina v domech fungovala. To oběma agentům vyhovovalo. V neosvětlené uličce si se zámkem lehce poradili. Chavez uvolnil dveře a nahlédl do chodby; Clark ho následoval s kufrem, který vlekl za sebou. Oba muži vešli dovnitř a dveře za sebou zavřeli. Byli ve druhém poschodí, když zaslechli hluk; bydlela tu nějaká rodina. Ukázalo se, že to jsou asi padesátiletí manželé, majitelé jídelny, kteří se právě dívali na televizi. Kdyby byl úkol býval naplánovaný pořádně, byli by o jejich přítomnosti věděli dřív. No, ale co se dá dělat.

"Zdravíčko," řekl Clark potichu. "Prosím, buďte tiše."

"Co...?"

"Nic vám neuděláme," přerušil jejich protesty John; Ding se zatím rozhlížel a hledal - ano, elektrické šňůry budou stačit. "Prosím, lehněte si na podlahu."

"Kdo..."

"Pustíme vás, až odejdeme," pokračoval Clark svou spisovnou perštinou. "Když ale budete klást odpor, budeme vám muset ublížit."

Byli příliš vyděšení, než aby se vzepřeli dvěma mužům, kteří jako zloději vnikli do jejich domova. Clark jim elektrickou šňůrou spoutal nejprve ruce, pak kotníky. Chavez je uložil na bok; než ženě nasadil roubík, dal jí napít vody.

"Ať můžou dýchat," poznamenal Clark, tentokrát anglicky. Překontroloval všechny uzly, potěšen tím, že za třicet let ještě nezapomněl základy svého námořnického umění. Když se ujistili, že je všechno v pořádku, vyšli nahoru.

Ta opravdu šílená část úkolu bylo spojení. Chavez otevřel kufr a začal z něj vyjímat věci, které si s sebou přinesli. Z ploché střechy budovy byl přímý výhled na jinou takovou budovu o tři bloky dál, museli se proto držet při zemi. Ding nejprve nainstaloval malou satelitní anténu. Trojnožka byla těžká, s bodci na koncích, aby na střeše stála pevně. Pak anténou otáčel, až zachytil bzučivé štěbetání nosného signálu od příslušné družice. Když ho měl, utáhl matici a anténu upevnil. Potom přišla na řadu kamera. I ta bude na stativu. Chavez ho postavil, kameru na něj přišrouboval a namířil ji doprostřed tří budov, které byly předmětem jejich zájmu. Pak zapojil kabel od kamery do skříňky s vysílačkou a s baterií; skříňku nechal v otevřeném kufru.

"Tak, už to běží, Johne."

Zvláštní bylo, že měli spojení na družici, ne však od ní. Mohli se napojit na signál družice, neměli však spěšný samostatný nízkofrekvenční kanál. K tomu by potřebovali další zařízení, to si však s sebou nevzali.

"Tak, je to tady," hlásil z Národního střediska armádního velení Robby

Jackson.
"Je to ono," potvrdila Mary Pat, hledíc na stejný obraz. Vytočila číslo amerického velvyslanectví v Moskvě; odtud šlo spojení na ruské ministerstvo zahraničních věcí, pak na ruské velvyslanectví v Teheránu a odtud do digitálního telefonu v Clarkově ruce. "Slyšíte mě, Ivane?" zeptala se rusky. "Tady Folejová." Trvalo jednu dlouhou vteřinu, než přišla odpověď.
"Marjo, to jsem rád, že slyším váš hlas." Díky bohu za tyhle telefony, pomyslel si John a dlouze vydechl. A fungují i zde.
"Mám váš obrázek tady na stole," řekla Mary Pat. Jo, tenkrát jsem ale byl o hodně mladší."
Je na místě. Všechno klaplo," oznámil velitel operačního oddělení.
"Oukej." Jackson zvedl jiný telefon. "Akce povolena. Opakuji, akce povolena. Potvrďte."
"Operace TELEFONNÍ BUDKA je povolena," potvrdil Diggs z Rijádu.

Systém íránské protivzdušné obrany byl ve stavu nejvyšší pohotovosti. Ačkoliv se území Iránu nestalo cílem žádného útoku, obsluhy radarů všechno pečlivě a s napětím sledovaly. Pozorovaly několik letadel hlídkujících nad pobřežím Saudské Arábie a Kataru; většinou prolétávala rovnoběžně s ním a nad moře se nevzdalovala.
BANDITA-DVA-PĚT-JEDNA a BANDITA-DVA-PĚT-DVA dokončily tankování ve vzduchu pouhých několik vteřin po sobě. Nestávalo se často, aby radarem nezjistitelné stíhací bombardéry pracovaly společně. Byly určeny k tomu, aby operovaly naprosto samostatně. Tentokrát tomu bylo jinak. Oba se oddělily od tankerů KC-10 a stočily se na sever k přibližně jednohodinovému letu; ve svislém směru je navzájem dělilo tři sta metrů. Posádky tankerů zůstaly na místě a čas využily k tomu, aby doplnily palivo stíhačkám hlídkujícím nad saudským pobřežím; při nočních operacích to byla rutina. Osmdesát kilometrů odtud všechno - nebo téměř všechno - sledovaly radarové hlídkové letouny; stíhací bombardér F-117 se z letounů E-3B nedá zjistit.

"Pořád si dáváme schůzky jenom takhle," žertoval prezident poněkud nucené s maskérkou.
"Vypadáte unaveně," poznamenala paní Abbotová.
"Unavený, to tedy jsem," připustil Ryan.
"A třesou se vám ruce."
"To je nedostatkem spánku." Byla to lež.
Callie Westonová vkládala změny v projevu přímo do elektronické paměti čtecího zařízení. Obsah tohoto projevu nesměli vidět ani televizní technici. Do jisté míry ji překvapovalo, že ona smí. Skončila a překontrolovala, zda v textu nejsou překlepy; ty, jak během let zjistila, mohou prezidenty při živém vysílání silně mást.

Někteří členové hlídek, rozestavených před budovou, kouřili, jak Clark viděl. Mizerná kázeň, ale možná, že to lidi udržuje v bdělém stavu.
"Johne, nenapadlo vás někdy, že tahleta práce by mohla být až moc napínavá?"
"Hele, nepotřebuješ si odskočit?" Byla to obvyklá reakce, dokonce i u nich dvou.
"Jo, to teda potřebuju."
"Já taky." Tohle se do filmů s Jamesem Bondem nikdy nedostalo. "Hmmm. To jsem nevěděl." Clark si přitiskl k uchu sluchátko; slyšel jakýsi obyčejný hlas, který nepatřil žádnému známému televiznímu hlasateli, jak říká, že za dvě minuty vystoupí prezident. Možná, že to je některý z režisérů stanice, pomyslel si. Pak vytáhl ven z kufru dvě poslední věci.

"Moji američtí spoluobčané, chci vás seznámit s posledním vývojem situace

na Středním východě," začal prezident bez úvodu.

"Přibližně před čtyřmi hodinami skončil organizovaný odpor ozbrojených sil Sjednocené islámské republiky, které uskutečnily invazi do Království Saudské Arábie. Saudské, kuvajtské a americké síly, operující společně, zničily šest divizí v bitvě, která zuřila jednu noc a jeden den.

Nyní vám mohu sdělit, že naše země vyslala do oblasti bojů 10. a 11. obrněný průzkumný pluk, První brigádu Národní gardy ze Severní Karolíny a 366. leteckou skupinu ze základny Mountain Home v Idahu. Jižně od Vojenského města krále Chálida byla svedena mohutná bitva. Některé podrobnosti jste již v televizi viděli. Poslední jednotky SIR se pokusily uprchnout z bojiště na sever, byly však odříznuty a po krátkém střetnutí se začaly vzdávat. Boje na zemi jsou v té oblasti v dané chvíli skončeny.

Řekl jsem v dané chvíli, protože tahle válka se nepodobá žádné z těch, které většina z nás za posledních padesát let poznala. Naši občané byli napadeni přímo, zde, na půdě Spojených států. Byl to útok úmyslně vedený proti civilistům, za použití zbraní hromadného ničení. Počet porušených paragrafů mezinárodního práva je příliš vysoký, než abych zde přednesl jejich výčet," pokračoval prezident, "bylo by ale chybou říci, že tento útok provedl proti Americe lid Sjednocené islámské republiky.

Lid nevede války. Rozhodnutí začít válku nejčastěji učiní jeden člověk. Bývali to králové, princové, nebo náčelníci barbarů, ale v průběhu dějin to byl obvykle jeden člověk, který rozhodl; a rozhodnutí začít útočnou válku nikdy není výsledkem demokratického procesu.

My Američané nemáme s lidem bývalého Iránu a Iráku žádné spory. Vyznává sice jiné náboženství než my, ale Amerika je země, která chrání náboženské svobody. Jeho jazyk je snad jiný, ale Amerika vlídně přijímá lidi mnoha jazyků. Jestli Amerika něco světu dokázala, pak tedy to, že všichni lidé jsou si rovni, a dostane-li se jim stejných svobod a stejné příležitosti, bude se jim všem dařit dobře do té míry, do jaké si svými vlastními schopnostmi dokážou blahobyt vybudovat.

Během posledních čtyřiadvaceti hodin jsme pobili nejméně deset tisíc vojáků SIR. Pravděpodobně mnohem víc. Neznáme, a asi nikdy nebudeme znát, celkový počet mrtvých nepřátel. Ale musíme si připomínat, že oni si svůj osud nezvolili. Jejich osud jim byl vnucen jinými, a v konečném závěru jedním člověkem." Ryan teatrálně sepjal ruce. Všem, kdo se dívali, to připadalo jako velmi podivné, až nevhodné gesto.

"A je to tady," řekl Chavez, sledující malou matnici hledáčku kamery, který teď ukazoval signál, přijímaný z obíhající družice. "Práskněte do koní."

Clark palcem zapnul laserový vysílač a dbal na to, aby byl nastaven na infračervené paprsky. Kontrolní pohled do hledáčku zamířil paprsek do bodu na římse - nebo parapetu, nemohl si vzpomenout, jaký je mezi nimi rozdíl. Ať to bylo co chtělo, stála tam stráž, nohu na výstupku ve zdi.

Diggsův hlas v Rijádu pronesl: "Poslední kontrola."

"BANDITA-DVA-PĚT-JEDNA," slyšel odpověď... "DVA-PĚT-DVA."

"V průběhu dějin králové a princové vedli války jak se jim zlíbilo a zachtělo, a posílali lidi na smrt. Pro panovníky to byli pouzí sedláci, a války byly pouhým prostředkem k uchopení moci a bohatství, jakýsi druh zábavy. Když lidé umírali, nikomu na tom nezáleželo; a když bylo po všem, králové většinou zůstali králi, ať zvítězili či byli poraženi, protože stáli nade vším tím, co způsobili. Až do tohoto století se mělo za to, že hlava státu má právo vést válku. V Norimberku, po druhé světové válce, jsme tohle pravidlo změnili; soudili jsme a popravili některé z těch, kdo za ni nesli odpovědnost. Ale abychom se dostali až tak daleko, že jsme zločince zatkli, muselo zemřít dvacet milionů Rusů, šest milionů Židů - tolik ztracených životů, že historikové ani nevědí..." Ryan vzhlédl a viděl, jak na něj Andrea Priceová

zamávala. Neusmívala se. Nebylo tu nic, nad čím by se dalo usmívat. Ale znamení mu přesto dala.

Laser na střeše byl jen pojistka. Byli by sem mohli přijít i bez něj, ale nalézt ve městě ten správný dům bez jeho pomoci by bylo obtížné - a oni chtěli omezit "průvodní škody". A takhle budou letadla také moci shodit své pumy z větší výšky. Jednoduchá balistika zaručí shoz s přesností sto metrů; zdokonalené optické systémy v naváděcích jednotkách tohle číslo sníží na jedničku. Obě letadla s označením BANDITA - "bandita" byl polooficiální volací znak pro piloty "neviditelných letadel" - otevřela dvířka svých pumovnic přesně. Každé neslo jednu dvěstěpadesátikilogramovou pumu, nejmenší, jaká mohla být vybavena naváděcím systémem PAVEWAY. Skříňky byly zavěšeny na jakési hrazdičce a vyhledávací hlavice pátraly po modulovaném laserovém signálu. Obě zachytily laserový bod a informovaly o tom piloty, kteří pumy shodili. Ti pak udělali něco, co ani jeden z nich při radarem nezjistitelné akci ještě nikdy neudělal: "BANDITA-DVA-PĚT-JEDNA, puma shozena!"

"DVA-PĚT-DVA, puma letí!"

"Každá myšlenka v dějinách lidstva, dobrá či špatná, začala v mysli jediného člověka. Války začínají proto, že jediná mysl považuje za prospěšné zabíjet a loupit. Tentokrát to postihlo nás, a to velmi krutě. Jsme si však nezvratně jisti tím, kdo to zapříčinil - a kdo spáchal ještě mnohem víc zla."

Po celém světě, v každé zemi, všude, kde byla satelitní anténa nebo televizní kabel, ve více než miliardě domovů, se obraz změnil - z Oválné pracovny v Bílém domě přeskočil na třípatrový dům v jakési městské ulici. Mnozí diváci se domnívali, že je to nějaká bláznivá chyba, kus nějakého filmu, špatné spojení -

Hrstka lidí si uvědomila něco jiného, ještě dřív, než prezident pokračoval. Na prezidentův projev se díval i Darjájí, ze zvědavosti i proto, že by z toho snad mohla vyplynout nějaká politická výhoda. Co je tedy tenhle Ryan vlastně za člověka? - to mu už dlouho leželo v hlavě. Přišel na to příliš pozdě.

"Zde bydlí, Mahmúd hadži Darjájí, člověk, který na naši zemi zaútočil zhoubnou chorobou, který zaútočil na moje dítě, pokusil se zaútočit na mě, a který vyslal svou armádu do dobyvačné války; ta však jeho armádě přinesla jen smrt. Je to muž, který zhanobil své náboženství a zákony lidí i národů. Pane Darjájí, zde je odpověď Spojených států amerických."

Prezidentův hlas dozněl. Stejně tak po vteřině či dvou přestali hovořit i tlumočníci na celém světě; hlas vystřídalo ticho, zatímco všechny oči sledovaly obyčejný černobílý obraz zcela obyčejné budovy - a přesto všichni věděli, že se stane cosi neobyčejného. Ti, kdo se dívali hodně pozorně, viděli, jak se v jednom okně budovy rozsvítilo světlo a otevřely se přední dveře; nikdo však nikdy nezjistí totožnost člověka, který se možná pokoušel odejít, protože obě pumy dopadly přesně, udeřily do střechy budovy a po setině vteřiny explodovaly.

Hluk byl hrozný. Tlaková vlna byla horší. Oba agenti se však dívali, nedbajíce nebezpečí. Ozvěny výbuchu podtrhávalo cinkání skla v okruhu stovek metrů.

"Jste v pořádku?' zeptal se Ding.

"Jo. A mizíme, kamaráde."

"No kurva, pane C!"

Sestoupili co nejrychleji na poschodí, kde byla ložnice. Chavez šňůry nařízl kapesním nožem. Počítal, že těm dvěma bude trvat takových pět minut, než se vysvobodí. Od kavárny odjeli úzkými uličkami a vyhnuli se tak vozidlům lékařské pohotovosti, která s ječením a kvílením pneumatik ujížděla ke zbytkům

tří budov. Za půl hodiny byli zpátky v bezpečí ruského velvyslanectví. Na stole se octla vodka - a vodka se pila. Chavez ještě nikdy nezažil takový třas. Clark už ano. Vodka však pomohla.

"Lidu Sjednocené islámské republiky vzkazují Spojené státy americké toto:

Zaprvé, známe přesnou polohu zařízení na výrobu té bakteriologické zbraně. Požádali jsme o pomoc Ruskou federaci, a dostalo se nám jí. V našem sporu nestojí Federace na ničí straně, ale tento druh zbraně zná. Nyní je na cestě do Teheránu tým technických expertů. Až přistanou, okamžitě je do tohoto zařízení vezmete; budou tam dohlížet na jeho likvidaci, v doprovodu novinářů, aby se nezávisle ověřila fakta. Pokud se toto nestane, pak dvanáct hodin od této chvíle to místo zničíme malou jadernou pumou; shodí ji radarem nezjistitelný letoun. Nedomnívejte se mylně, že nemám vůli takový rozkaz vydat. Spojené státy americké nebudou tolerovat existenci takového zařízení ani nelidských zbraní, které tam jsou. Oněch dvanáct hodin začíná nyní.

Zadruhé, se zajatci se bude zacházet plně v souladu s mezinárodními konvencemi a v souladu s přísnými, obdivuhodnými zákony pohostinnosti, které jsou součástí vaší islámské víry. Zajatci budou vráceni jakmile Spojeným státům předáte živé všechny osoby, jež se podílely na přípravě a uložení oněch zbraní v naší zemi. A také ty, kdo stáli za útokem na mou dceru. Zde neočekávejte žádný kompromis.

Zatřetí, poskytneme vaší zemi týden na to, aby tento požadavek splnila. Nevyhovíte-li mu, pak vám Amerika vyhlásí a povede proti vám neomezenou válku. Viděli jste, co dokážeme, co jsme učinili, a ujišťuji vás, že když budeme muset, dokážeme ještě víc. Volba je na vás. Volte moudře.

Nakonec, a to vzkazuji všem, kdo nám nejsou nakloněni: Spojené státy americké nestrpí žádné útoky na své území, na své občany nebo na jejich majetek. V budoucnu - a tím varuji každého, kdo takový útok provede nebo nařídí, ať je to kdokoliv, ať se skrývá kdekoliv - si pro takového člověka přijdeme, ať to trvá jakkoliv dlouho. Složil jsem přísahu před Bohem, že budu své úkoly jakožto prezident plnit. To také učiním. A těm, kdo chtějí být našimi přáteli, pravím: Nenajdete věrnějšího přítele než jsme my. Těm, kdo chtějí být našimi nepřáteli připomínám: Pamatujte, že dovedeme být věrní i v nepřátelství.

Moji američtí spoluobčané, byla to těžká doba, pro nás, pro některé naše spojence, ale také pro naše nepřátele. Porazili jsme agresi. Potrestali jsme člověka, který nese největší vinu na kruté smrti lidí v naší zemi. A ze svých činů se budou zodpovídat i ti, kdo se řídili jeho příkazy; ostatní však - zde bych chtěl vzpomenout slova prezidenta Abrahama Lincolna:

‚Beze zlých úmyslů vůči komukoli, s dobrými úmysly vůči všem, a neochvějní v konání správných skutků, jež nám Bůh dává vidět jako správné, snažme se dokončit své dílo a ošetřme rány národa... a neopomeňme nic, co může přinést a uchovat trvalý a spravedlivý mír mezi námi samými i mezi námi a všemi národy.'

"Děkuji vám, a přeji vám dobrý den."

DOSLOV: TISKOVÁ KONFERENCE

"...A konečně předkládám Senátu k úvaze jméno doktora Pierra Alexandra, který by se měl ujmout funkce vedoucího Úřadu národního zdraví. Doktor Alexandre se osvědčil při práci ve Zdravotnickém sboru armády Spojených států; později začal pracovat na lékařské fakultě při Johns-Hopkinsově nemocnici jako mimořádný profesor pro obor infekčních chorob. Nesmírně se zasloužil o likvidaci epidemie Eboly. Je to vynikající klinický lékař a výzkumník; zahájí a povede řadu nových programů, včetně základního výzkumu řídce se vyskytujících infekčních chorob. Bude také stát v čele nové federální dozorčí komise pro koordinaci výzkumu AIDS. Nejedná se o žádný byrokratický orgán," dodal prezident, "takových tu už máme dost. Účelem je založit nový systém, ve kterém si lékaři a výzkumníci budou moci vyměňovat poznatky z výzkumu. Doufám, že Senát jeho jmenování brzy potvrdí.

"Tím končím své úvodní slovo." Jack ukázal prstem. "Ano, Heleno?'

"Pane prezidente, vaše úvodní poznámky ohledně Číny..."

"Domníval jsem se, že jsem to řekl jasně. Vedli jsme soukromá jednání s Čínskou republikou a došli jsme k závěru, že obnovení plných diplomatických styků je v zájmu obou zemí. Politikou Spojených států není stranit se zemí se svobodně zvolenými vládami; Čínská republika takovou zemí je a zaslouží si plný respekt a uznání."

"Co tomu ale říká pevninská Čína?"

"To, co tomu říká, je její věc. Ona i my jsme suverénní státy. Tím je i Tchaj-wan. A je načase skoncovat s předstíráním, že je tomu jinak."

"Má to co dělat se sestřelením toho dopravního letadla?"

"Ta věc se ještě vyšetřuje. Dál?" Ryan znovu ukázal prstem.

"Pane prezidente, nová prozatímní íránská vláda údajně usiluje o navázání diplomatických styků s naší zemí. Vyhovíme této žádosti?"

"Ano, jistě, vyhovíme," odpověděl Jack. "Pokud existuje nějaký lepší způsob, jak z nepřítele udělat přítele jiný než pomocí obchodu a otevřené diskuse já o něm nevím. Bývala s nimi dobrá spolupráce, a naše budova velvyslanectví tam dosud stojí, snad budeme muset vyměnit jen zámek u dveří." Ozval se všeobecný smích. "Ano, Tome? Víte, že jste se tam docela krásně opálil? Vítejte doma."

"Děkuji, pane prezidente. Pokud jde o zničení té laboratoře u Teheránu, co se v ní připravovaly zbraně pro biologickou válku, jediní novináři, kteří se tam vůbec dostali, byli ti dva Rusové, najatí k tomu účelu ruským velvyslanectvím. Jak si můžeme být jisti, že..."

"Tome, ruští experti, kteří dohlíželi na likvidaci toho zařízení, byli skuteční odborníci. Máme videozáznamy jejich činnosti, a já i moji poradci jsme v této záležitosti naprosto spokojeni. Ede?"

"Pane prezidente, předání zajatců je teď skončeno. Jak odpovíte na žádost Iráku a Íránu o úvěr?"

"Ministři Adler a Winston odletí příští týden do Londýna a se zástupci obou vlád tu záležitost projednají."

"Pane, navazuji na předchozí otázku - bude to znamenat preferenční ceny za dováženou naftu? A pokud ano, na jak dlouho?"

"Ede, to jsou věci do diskuse, ale předpokládám, že za schválení úvěru, který chtějí, nám nabídnou něco na oplátku. Přesné podrobnosti se musí teprve vypracovat. A na to máme dva velmi dobré muže."

"A co dobré ženy?" otázala se jakási reportérka.

"Máme jich tu spousty, Deniso, včetně vás. Pokud jste se to ještě nedoslechli, zvláštní agentka Tajné služby Andrea Priceová," - POTUS pokynul směrem ke dveřím po své pravici - "přijala nabídku k sňatku. Bude to ale smíšený sňatek, protože její snoubenec, inspektor Patrick O'Day, je zvláštní agent FBI. Přeji jim vše nejlepší, i když to může znamenat, že budu potřebovat novou tělesnou stráž. Ano, Barry?' pokračoval a ukázal na reportéra CNN.

"Takže ta hlavní otázka, kterou zde dnes ještě nikdo nepoložil, pane prezidente..."

Ryan zvedl ruku. Je mnoho - je tolik věcí, které je ještě třeba udělat, než bude vláda plně funkční, po tom všem, čím jsme prošli..."

"Pane, z háčku vás nepustíme."

Úsměv. Povzdech a gesto odevzdání se osudu. "Odpověď na vaši otázku, Barry, je ano. Udělám to."

"Děkuji vám, pane prezidente."

??

??

??

??